

Cuprinsul revistelor din anul 1951

- Revista nr. 1 - 1 ianuarie 1951
DUMNEZEU ÎI CUNOAȘTE ȘI ÎI PROTEJEAZĂ PE AI SĂI - PAG. 3
- Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1951
„CINA DOMNULUI” - PAG. 39
- Revista nr. 3 - 1 februarie 1951
DE CE NU SUNT PACIFIȘTI MARTORII LUI IEHOVA? - PAG. 77
- Revista nr. 4 - 15 februarie 1951
SĂRACUL RIDICAT ȘI MÂNGĂIAT - PAG. 115
- Revista nr. 5 - 1 martie 1951
CHINURILE BOGATULUI - PAG. 151
- Revista nr. 6 - 15 martie 1951
STABILITATE ȘI TRĂINICIE ÎN DECURSUL SCHIMBĂRII
MONDIALE - PAG. 189
- Revista nr. 7 - 1 aprilie 1951
CINE ÎL VEDE PE REGELE LUMII NOI LA TEMPLU? - PAG. 227
- Revista nr. 8 - 15 aprilie 1951
CĂSĂTORIA SĂ FIE ONORABILĂ PRINTRE TOȚI - PAG. 271
- Revista nr. 9 - 1 mai 1951
VINDECARE DIVINĂ PENTRU O VIAȚĂ PERFECTĂ - PAG. 309
- Revista nr. 10 - 15 mai 1951
VINDECARE PENTRU VIAȚĂ ÎN LUMEA NOUĂ - PAG. 347
- Revista nr. 11 - 1 iunie 1951
CÂT DE PRACTICĂ ESTE BIBLIA? - PAG. 385
- Revista nr. 12 - 15 iunie 1951
LOCUL CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU ÎN VIAȚA NOASTRĂ - PAG. 423

- Revista nr. 13 - 1 iulie 1951
ELIBERARE PENTRU PRIZONIERI - PAG. 461
- Revista nr. 14 - 15 iulie 1951
CELE 1.290 ȘI 1.335 DE ZILE DIN PROFETIALUI DANIEL - PAG. 499
- Revista nr. 15 - 1 august 1951
„PROCLAMAȚI LIBERTATEA ÎN TOATĂ ȚARA” - PAG. 537
- Revista nr. 16 - 15 august 1951
RUGĂCIUNEA DOMNULUI SE APROPIE DE RĂSPUNS
COMPLET - PAG. 575
- Revista nr. 17 - 1 septembrie 1951
VOR TREBUI PIETRELE SĂ STRIGE? - PAG. 613
- Revista nr. 18 - 15 septembrie 1951
CEI MAI MARI OPTIMIȘTI - PAG. 651
- Revista nr. 19 - 1 octombrie 1951
PIATRA DE TEMELIE A SIONULUI - PAG. 689
- Revista nr. 20 - 15 octombrie 1951
SĂ NE TRANSFORMĂM MINTEA PENTRU MODUL DE VIAȚĂ
DIN LUMEA NOUĂ - PAG. 725
- Revista nr. 21 - 1 noiembrie 1951
TRIUMFUL ÎNCHINĂRII CURATE ȘI NEPĂTATE - PAG. 763
- Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1951
BOTEZ PENTRU SALVARE ȘI BOTEZ CU FOC - PAG. 801
- Revista nr. 23 - 1 decembrie 1951
„PRINȚII VOR DOMNI ÎN DREPTATE” - PAG. 837
- Revista nr. 24 - 15 decembrie 1951
„SPUNEȚI PRIZONIERILOR: IEȘIȚI!” - PAG. 875

TURNUL de VEGHERE

1 IANUARIE 1951

Nr. 1

Cuprins:

DUMNEZEU ÎI CUNOAȘTE ȘI ÎI
PROTEJEAZĂ PE AI SĂI	- Pag. 3
DEZVOLTAREA TEOCRAȚIEI	- Pag. 5
MĂSURAREA PĂRȚII VĂZUTE A CETĂȚII
RESTAURATE	- Pag. 13
TOTUL A FOST PUȚIN CONFUZ	- Pag. 20
„SĂ ÎNDEPĂRTĂM ORICE POVARĂ”	- Pag. 21
SABATUL CREȘTINULUI	- Pag. 27
A AFLAT ADEVĂRUL ÎNAINTE SĂ FIE
PREA TĂRZIU	- Pag. 30
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 34

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveștește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

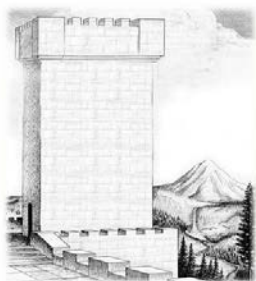
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lessor's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chibsona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Dumnezeu îi cunoaște și îi protejează pe ai Săi

„Cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Mei.” – Zah. 2:8, Ro

1. „Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin.” (2Tim. 2:19, *NW*) Atunci, creaturile Lui ar trebui să încerce să-L cunoască pe Iehova. Majoritatea oamenilor au eșuat în a primi cunoștință despre Iehova din cauza indiferenței lor față de cuvântul Lui. Prin cuvântul Său, Biblia, Iehova S-a dezvăluit pe sine oamenilor; foarte puține persoane însă și-au făcut timp să citească această colecție de scrisori destinate nouă, sau măcar să îi asculte pe cei care le-au citit și sunt familiarizați cu Biblia. Multele scrisori și cărți conținute în Biblie au fost scrise sub inspirație, pentru învățătura și mustrarea noastră. Cu toate acestea, majoritatea rasei umane și-au ales un dumnezeu pe placul lor, sau s-au pus pe ei înșiși mai presus de Dumnezeu și în afara autorității Lui. Ei nu văd cum El dă dovadă de bunătate iubitoare și îi protejează în orice condiții pe cei ce Îi aparțin. În același timp, oamenii acestei lumi nu se tem de Iehova, cel ce poate să îi distrugă pe cei ce I se opun.

2. Atunci când Pavel i-a scris lui Timotei următoarele cuvinte: „Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin”, a avut în minte o situație care s-a întâmplat cu multe secole înainte. S-a întâmplat în pustiul din apropierea Sinaiului, unde Moise i-a condus pe copiii Israelului după ce au părăsit Egiptul. Iată ce s-a întâmplat: Core, Datan și Abiram au devenit aroganți, și împreună cu două sute cincizeci de izraeliți care erau lideri în acea comunitate, s-au adunat și au protestat împotriva lui Moise și a lui Aron. Ei au spus că s-au săturat de Moise și de Aron și că nu mai aveau nevoie de serviciile lor, susținând că acești doi oameni s-au înălțat mai presus de adunarea lui Dumnezeu. (Num. 16:1-3) Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că Iehova l-a ales și l-a folosit pe Moise ca mijlocitor al Său și ca slujitor special pentru a-și face cunoscută voința, nu numai înaintea regilor, cum a fost în cazul lui Faraon, ci și înaintea copiilor lui Israel. Chiar dacă izraeliții au fost aduși prin Marea Roșie și protejați de mâna Atotputernicului Dumnezeu, și chiar dacă El l-a folosit pe Moise pentru a-i conduce pe tot drumul, totuși acești evrei se răzvrătiseră împotriva lui Moise. Astfel, Moise i-a spus acestui grup nelegiuit și întregii comunități din Israel: „Dimineață, DOMNUL va arăta cine Îi aparține și cine este sfânt, și aceștia vor putea veni lângă El; și pe cei ce-i va alege El, îi va lua lângă El.” (Num. 16:5, *AT*) Cei ce citesc Cuvântul lui Dumnezeu știu rezultatele întâmplărilor de a doua zi.

3. Relatarea ne informează că Moise i-a îndemnat pe copiii lui Israel să se retragă din apropierea locuințelor acestor persoane nedisciplinate. El le-a spus: „Plecați de lângă corturile acestor nelegiuți, și nu atingeți nimic din ce le aparține, ca nu cumva să fiți nimiciți cu toate păcatele lor.” (Num. 16:26, AT) Astfel, cei care nu vroiau să fie contaminați de fapte nedrepte, au plecat din apropierea locuințelor unde se aflau Core, Datan și Abiram. Când Datan și Abiram au ieșit din corturile lor și stăteau în prag împreună cu soțiile, fiii și copiii lor mai mici, Moise a vorbit întregii adunării: „În felul acesta veți ști că DOMNUL m-a trimis să fac toate aceste lucruri și că aceasta nu a fost alegerea mea: dacă oamenii aceștia vor muri cum mor toți oamenii și dacă vor avea parte de soarta tuturor oamenilor, atunci nu DOMNUL m-a trimis. Dar dacă DOMNUL va crea ceva nou, iar pământul își va deschide gura și-i va înghiți pe ei și tot ce este al lor și vor coborî de vii în Șeol, atunci veți ști că oamenii aceștia L-au disprețuit pe DOMNUL.” (Num. 16:28-30, AT) Iată ce s-a întâmplat: pământul s-a deschis sub picioarele lor și oamenii au dispărut, înghițiți de vii, în crăpătura ce s-a creat. Ei au coborât în Șeol, în mormânt, iar apoi pământul s-a închis, iar ei au pierit din mijlocul copiilor lui Israel. Da, este adevărat că „Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin”, și este capabil să îi înlăture pentru totdeauna pe cei nedreți și pe cei care vorbesc rău, separându-i de cei „care Îi aparțin”.

4. Cu alte ocazii, Iehova Dumnezeu a ales o cale inversă. El i-a separat pe slujitorii Lui drepti de cei nedreți. Un astfel de caz este cel al lui Lot. Orașele Sodoma și Gomora erau pline de nelegiuire. Astfel, Dumnezeu și-a îndrumat îngerii să îl ia pe Lot, împreună cu fetele și cu soția lui, din acel oraș nelegiuit. „Amintiți-vă de soția lui Lot!” Ea nu a avut încredere deplină și credință în eliberarea pe care Iehova Dumnezeu o stabilise pentru ei. Interesul ei se afla în lucrurile din vechiul sistem; din această cauză ea s-a uitat înapoi și, ca urmare, a fost transformată într-o stâlp de sare. (Gen. 19:1-26; Luca 17:28-32) Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin, și El va fi credincios promisiunilor Sale față de cei care iau aminte la instrucțiunile Sale.

5. Avem o altă însemnare adevărată în cartea Genezei, începând cu capitolul șase, despre un om care avea o mare credință în Iehova. El a trăit într-o perioadă când exista o teribilă depravare în rândul oamenilor și când mințile tuturor erau pline de răutate. Acest om se numea Noe. El avea trei fii. Toți patru erau oameni căsătoriți. Aceștia s-au păstrat curați de lumea nelegiuită și au urmat instrucțiunile lui Iehova. Lui Noe i s-a spus să construiască o arcă. Pentru aceasta era nevoie de mulți ani, și era nevoie de credință din partea lui, deoarece aceasta trebuia construită pe pământ uscat. Din relatarea Scripturală nu există indicii că ar fi fost construită în apropierea vreunui râu, deoarece scrie că atunci când ploaia a căzut „apele au crescut, au sprijinit arca și aceasta a fost ridicată deasupra pământului.” (Gen.7:17, AS) Noe trebuia să construiască arca într-o localitate unde era foarte mult lemn de gofer la îndemână, pentru a-l tăia și modela într-o formă în care el să poată construi corabia în concordanță cu instrucțiunile lui Dumnezeu. (Gen. 6:13-22) De-a lungul anilor în care a construit arca, „Noe, un predicator al dreptății”, a dat un avertisment potrivit tuturor care urmau o cale nelegiuită. (2Pet.

2:5, *NW*) Când a venit timpul ca Iehova Dumnezeu să-și arate dezgustul față de condițiile nelegiuite ce existau pe pământ, El a deschis ferestrele cerului, plouând torențial timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Pământul a fost inundat de apă. Însă Noe și familia lui, împreună cu animalele pe care a fost îndrumat să le ia cu el în arca cea măreață, au plutit deasupra apei. Iehova îi cunoștea pe cei care erau ai lui, ocrotindu-i de acel mare potop care a distrus lumea veche.

6. Prin urmare, reiese destul de evident din cuvântul Domnului că cei ce renunță la nedreptate pot câștiga favorurile lui Iehova Dumnezeu. De aceea Pavel i-a spus lui Timotei: „Pentru toate acestea, temelia solidă a lui Dumnezeu este încă în picioare, având această pecete: ‘Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin’, și ‘Oricine menționează numele lui Iehova să renunțe la nedreptate.’” (2Tim. 2:19, *NW*) De aceea este necesar ca fiecare creatură ce iubește viața să „facă tot posibilul să se prezinte aprobat înaintea lui Dumnezeu, un lucrător căruia să nu-i fie rușine de nimic, mânuind corect cuvântul adevărului.” (2Tim. 2:15, *NW*) Acesta este timpul să evităm discursurile goale ale celor care au atât de multe de spus dar care nu au sprijinul lui Dumnezeu, precum Core și cei 250 de bărbați mai în vârstă dintre cei mai influenți din Israel, care au luptat cu toții împotriva slujitorilor lui Dumnezeu. Fiecare în parte trebuie să aibă grijă să înțeleagă cuvântul Domnului, să îl studieze temeinic și să se prezinte în continuare înaintea lui Dumnezeu în serviciu, astfel încât să fie o persoană aprobată. Să faci lucrarea ce îți este destinată să o faci este tot ce contează. Dacă faci ceea ce trebuie înaintea Domnului, El te va binecuvânta din abundență, iar tu vei constata că ai abundență. Serviciul în organizația Domnului mulțumește oriunde! Când cineva se întoarce către Părintele îndurărilor, Dumnezeuul întregii mângâieri, și se bazează pe Iehova, făcându-i voința, constată că la îndemâna lui se află multe binecuvântări. Trebuie să fim interesați cu adevărat de lucrarea lui Dumnezeu și să vrem să-l cunoaștem bine. „Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin”, iar noi, creaturile Sale, ar trebui să ne dorim să Îl cunoaștem. A face aceasta înseamnă viață veșnică.

An aerial photograph of a city with a yellow banner overlaid across the middle. The banner contains the text 'Dezvoltarea Teocrației' in a bold, black, serif font.

Dezvoltarea Teocrației

Profetul Zaharia, o persoană folosită de Iehova, a avut o viziune despre un om care avea o sfoară de măsurat. Relatarea, potrivit celui de-al doilea capitol din Zaharia, ne spune că acest tânăr ce avea o sfoară de măsurat în mână a pornit să măsoare Ierusalimul și să vadă cât de lung și cât de lat era acesta. Exact atunci când îngerul care i-a vorbit tânărului pleca, un alt înger a venit să-l întâlnească și i-a spus: „Aleargă, vorbește-i tânărului de acolo și spune-i: ‘Ierusalimul va fi nelocuit ca satele fără ziduri, din pricina mulțimilor de oameni și animale care vor fi în mijlocul lui.’ ‘Și Eu voi fi pentru el’ este prezicerea DOMNULUI, ‘un zid de foc în jurul lui și voi fi strălucirea din mijlocul lui’”. (Zah. 2:4, 5, *AT*) Acest tânăr era, cu siguranță, interesat de Ierusalim, căci altfel nu s-ar fi obosit să afle cât de lung și de lat era acesta.

2. În prezent, găsim pe pământ un grup de bărbați creștini și femei creștine care sunt, asemenea acestui tânăr, interesați de Ierusalimul care este de sus și care este mama noastră a tuturor. (Gal. 4:26, *NW*) Ei sunt cu adevărat interesați de organizația lui Dumnezeu și de expansiunea acesteia. Zidurile nu sunt granițele acesteia. Nu, această organizație este o cetate în creștere, asemenea unui sat fără ziduri. Facerea unor măsurători exacte ar fi dificilă din pricina creșterii continue datorată mulțimilor ce vin. Clasa creștinilor credincioși, prefigurată de acest tânăr, era o mică organizație între anii 1914-1918, căci atunci exista numai o rămășiță a poporului credincios al lui Dumnezeu care cerceta cu adevărat profețiile și care încerca să lămurească ce însemnau acestea, pentru a afla care va fi lucrarea lor în această mare organizație a Ierusalimului. Ei doreau să știe mărimea acesteia și doreau să afle mai mult despre lucrarea lui Dumnezeu.

3. Lumea a pornit la război. O națiune s-a ridicat împotriva altei națiuni și o împărăție împotriva altei împărății. Existau boală, nenorocire și suferință de la un capăt la celălalt al pământului, așa cum a fost prezis în Matei, capitolul 24. Națiunile și popoarele pământului erau extrem de egoiste și interesate numai de obținerea lucrurilor dorite. Nu aveau timp pentru Dumnezeu și nici nu se străduiau să se ridice la înălțimea principiilor de adevăr și dreptate ale lui Dumnezeu. Chiar și religioniștii marilor organizații protestante și catolice, ordinele religioase păgâne și evreiești, erau implicate în afacerile lumii, ulterior dedicându-și atenția Ligii Națiunilor și problemelor acestui sistem de lucruri vechi, aflat pe moarte. A fost uitată afirmația din Cuvântul lui Dumnezeu: „Așadar, cine vrea să fie prieten cu lumea este un dușman al lui Dumnezeu.” (Iac. 4:4, *NW*) Nu, națiunile pământului nu aveau timp să caute Împărăția lui Dumnezeu, singura speranță pentru omenire. Această căutare a fost lăsată în seama unei rămășițe a poporului lui Dumnezeu, în seama a doar câtorva urmași credincioși ilustrați de acest tânăr în viziunea lui Zaharia. Aceștia erau dispuși să folosească sfoara de măsurat în organizația lui Dumnezeu.

4. Orașul Ierusalim nu avea să fie asemenea unei cetăți întărite, având hotare limitate astfel încât nimeni să nu poată intra sau ieși dacă porțile erau închise; ci avea să fie asemenea unui sat fără ziduri, fără hotare. Urma să fie o cetate în creștere, datorită mulțimilor de oameni și animale care aveau să vină să locuiască aici. Aceasta avea să continue să se desfășoare și să se întindă în noi domenii. Exact asta se întâmplă în prezent cu organizația lui Dumnezeu. Începând cu anul 1918, această micuță rămășiță a poporului lui Dumnezeu a continuat cu perseverență să proclame că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Națiunile nu erau interesate de acea Împărăție, ci se opuneau acesteia. Dar, pe de altă parte, mii de persoane cu bună voință din rândurile acestor națiuni au ascultat mesajul celor unși ai lui Dumnezeu și au venit în organizația Acesteia, Ierusalimul, această cetate în creștere, căutând sfaturi și instrucțiuni înăuntrul acesteia. Conform propriilor rapoarte ale Societății, în anul 1918 erau numai 3,868 de persoane care propovăduiau mesajul Împărăției popoarelor lumii, invitându-le să caute refugiu, alinare și mângâiere înăuntrul Ierusalimului. Spiritul Domnului era deasupra acestui mic grup de slujitori credincioși și aceștia au propovăduit cu fermitate și au

ajuns până la capătul pământului cu aceste vești bune. Nu a durat mult până când multe persoane care ascultau și studiau alături de martorii lui Iehova pentru a afla despre El, au luat poziție de partea Lui. Cetatea a continuat să crească.

5. În timp ce națiunile lumii au intrat în cel de-al doilea Război Mondial și au adus o înregimentare și o conducere totalitară mai mari în rândul oamenilor, totuși această rămășiță, alături de oamenii cu bunăvoință, au continuat să predice Cuvântul. În prezent, vedem adunați în această cetate fără ziduri chiar mai mulți dintre cei despre care Iehova știe că Îi aparțin. Nu este acum așa cum a fost declarat de profetul Isaia în urmă cu multe secole, în capitolul 54, versetele 2, 3: „Mărește locul cortului tău, și întinde fără limită învelitoarele casei tale; lungește-ți funiile și întărește-ți țărșii! Căci te vei întinde la stânga și la dreapta și urmașii tăi vor pune stăpânire pe moștenirea națiunilor și vor locui cetățile pustiite?” (AT) Martorii lui Iehova văd cum această lucrare de expansiune continuă. Ei locuiesc în cetatea ce continuă să se dezvolte.

6. Alături de această mare „mulțime de oameni” sunt și multe vite, iar acest lucru poate reprezenta în mod potrivit bogăția organizației lui Dumnezeu. Isus Cristos a spus: ‘Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acestea trebuie să le adun ca să fie o singură turmă, cu un singur păstor’. Isus Cristos este Păstorul Cel Bun al acestei mari organizații pe care o adună până la împlinire, chiar înainte de bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic, Armageddonul.

7. În prezent, în 1951, găsim rămășița poporului lui Dumnezeu lucrând alături de marea mulțime care a fost însemnată pe frunte de clasa unsă. Profetul Ezechiel (9:1-11) ne-a oferit o ilustrație a omului cu o călămară de scriitor, care a mers prin cetate și i-a însemnat pe frunte pe cei care suspinau și plângeau din pricina urâciunilor care existau în cetatea sau în organizația lor. Cu siguranță că sunt mii, și se poate ajunge chiar și milioane de persoane, care suspină și plâng din pricina condițiilor îngrozitoare care există în creștinătate și în întreaga lume, persoane care caută consolare, adevăr și mângâiere. Aceștia vor fi găsiți; nu există îndoială în legătură cu acest lucru, căci așa cum a zis și Pavel, „Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin.”

8. Păstorul cel Bun al lui Iehova Dumnezeu, Isus Cristos, face astăzi lucrarea de strângere, și El i-a dat poporului Său de pe pământ lucrarea de propovăduire a veștilor bune ale noii lumi ce va veni. Aceste vești bune îi atrag pe cei smeriți la Cuvântul lui Iehova, iar acest lucru îi atrage pe aceștia mai aproape de Iehova. După ce au venit în acest sat fără ziduri, având credință în Dumnezeu și punându-și încrederea în Cuvântul Său, aceștia nu se tem de ceea ce li s-ar putea întâmpla. Ei sunt siguri de protecție. Nu a fost, oare, Dumnezeu capabil să apere adunarea Israelului să nu fie înghițită în prăpastie de către alunecarea de teren care a acoperit opoziția necredincioasă? Nu a fost Dumnezeu capabil să îl apere pe Noe și pe familia lui în timpul potopului? Așadar, nu poate Iehova Dumnezeu să-i apere pe cei care vin în acest sat fără ziduri? Cu siguranță poate! Căci, conform viziunii lui Zaharia: „Eu voi fi [...] un zid de foc în jurul lui, și voi fi strălucirea din mijlocul lui.” Atunci, cei care au venit în organizația Domnului, la Ierusalim, Îl

recunosc pe Iehova ca fiind Dumnezeuul lor și recunosc Ierusalimul ca organizația Lui, simțindu-se în siguranță, căci Dumnezeu este protectorul lor. Ei nu trebuie să se bizuie pe zidurile sau bastioanele pe care națiunile acestei lumi le pun pentru a se proteja, căci „Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin.”

9. Gloria acestei întregi organizații, Ierusalimul cel de sus, femeia Lui, este chiar Iehova Însuși, căci El a zis: „Eu voi fi gloria din mijlocul lui.” În aceste zile din urmă ale lumii vechi, Iehova Dumnezeu este Cel care a întărit această organizație și a adus dezvoltarea teocrației. Creșterea și măreția acesteia nu sunt datorate vreunui om sau vreunei organizații pământești. El este Cel care, prin Fiul Său, adună „celelalte oi” cu sutele de mii, făcând un oraș mare. Iehova îi dă binecuvântarea și protecția Sa. Acești oameni din marele oraș nu sunt leneși, ci continuă să răspândească și să propovăduiască mesajul Împărăției lui Dumnezeu până la marginile pământului, astfel încât toți să știe că Iehova este Cel Suprem peste întreg universul și că justificarea Numelui și Cuvântului Său se apropie.

Fuga din marele Babilon

10. Chemarea vine în cel de-al șaselea verset al acestei profeții a lui Zaharia: „Fugiți! Fugiți din ținutul de la mieznoapte.” Aceasta este o profeție a Domnului sau o poruncă directă din partea Lui. „Căci Eu v-am împrăștiat în cele patru vânturi ale cerurilor [...] Fugi, Sion, eliberează-te, tu care locuiești cu fiica Babilonului [...] Pentru onoarea Lui, m-a trimis El la națiunile care te prădează. – Cu siguranță, cine se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Mei.” – Zah. 2:6-8, *AT, Ro.*

11. Datorită milei și bunătații iubitoare a lui Dumnezeu, El i-a adunat laolaltă pe cei din rămășiță din națiunea de la mieznoapte, din Babilon. În altă parte El a declarat: ‘Ieși din mijlocul lui, poporul Meu, și nu fi părtaș la plăgile lui, și să nu fi contaminat cu păcatele lui.’ (Apoc. 18:4) El a avut grijă ca rămășița poporului Său, Sion, să scape din această lume rea condusă de Diavol, și să ajungă într-un loc de siguranță în orașul Lui, alături de „celelalte oi” ale Lui care apar acum. Conducătorii lumii au încercat să îi înregistreze pe toți oamenii națiunilor și să-i facă să se conformeze cu ordinele lor egoiste. Cu toate acestea, Dumnezeu poruncește că ei vor scăpa din Babilon și vor deveni un popor liber – dacă nu cu trupul, atunci cu conștiința; și ei au făcut acest lucru! Ei au ieșit de sub asuprirea, sclavia și modul lui păcătos de viață. Ei nu mai sunt sclavi ai acestei organizații nelegiuite. Ei îi vor da Cezarului ce este al Cezarului, dar nu și ceea ce îi aparține lui Dumnezeu! Ochii lor sunt deschiși spre o nouă lume și o societate a Lumii Noi. „Căci pentru o așa libertate ne-a eliberat Cristos. Așadar, rămâneți neclintii și nu vă lăsați prinși iar în jugul sclaviei.” – Gal. 5:1, *NW.*

12. Cei care au fost deja eliberați din asuprirea Babilonului, chiar dacă în anumite cazuri ei se află tot în închisori, lagăre de muncă sau lagăre de concentrare, nu se mulțumesc doar cu a ține această libertate pentru ei. Cu fiecare ocazie ei vor vorbi cu străinii, chiar dacă din punct de vedere fizic sunt captivi încă în Babilon. Ei îi vor ajuta pe străini să vadă clar calea vieții, conducându-i departe de acest sistem vechi către unul nou care duce la viață veșnică. În Evrei 13:1,

Pavel a spus: „Dragostea voastră frățească să continue. Și nu uitați amabilitatea față de străini.” – *NW*.

13. El va avea grijă ca de ai Lui de cei care renunță la nedreptate și stau complet de partea Lui, căci „Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin.” Dacă cineva se atinge de aceștia pe care El i-a ales și i-a binecuvântat, este ca și cum s-ar atinge de lumina ochilor Săi. Organizația lui Iehova, Ierusalimul liber, este mama noastră și este cel mai apropiat lucru de Domnul. El a creat-o și a făcut-o pentru lauda Lui. Va fi foarte rău pentru individualii sau națiunile care luptă împotriva lui Dumnezeu sau împotriva martorilor Săi. Aceștia Îi aparțin Lui, și la timpul potrivit El va pune în aplicare judecata împotriva potrivnicilor. Asta nu înseamnă că Iehova nu va permite individualilor, sau unei părți a organizației Sale, să nu sufere pagubă. El va permite acest lucru pentru ca cei implicați să-și demonstreze loialitatea și integritatea. Cu toate acestea, El va lua cunoștință de răufăcători, sfătuindu-ne în același timp: „Dacă este posibil, cât depinde de voi, trăiți în pace alături de toți oamenii. Nu vă răzbunați, dragilor, ci renunțați la mânie; căci este scris: ‘Răzbunarea este a Mea, Eu voi răsplăti’, zice Iehova.”- Rom. 12:18,19, *NW*.

14. Iehova veghează la ce se întâmplă în întreaga Lui organizație. El știe cum va fi tratat poporul Său. „Mai mult decât atât, veți fi dați în mâinile lor chiar și de părinți, de frați, de rude și prieteni, și vă vor omorî pe unii dintre voi și veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu. Și cu toate acestea niciun fir de păr din capul vostru nu se va pierde.” (Luca 21:16-18, *NW*) Chiar așa, o mărturie mai mare ca niciodată va fi pusă în justificarea Numelui lui Iehova. Noi ne aflăm în zilele din urmă ale acestei lumi vechi și trebuie să ne așteptăm la astfel de lucruri. Acum este timpul să adunăm o mare mulțime de dragul Numelui Lui, iar această mulțime este adunată de la marginile pământului, cu grabă. Astfel, o chemare grabnică și puternică merge până la marginile pământului către toți locuitorii Babilonului care suspină și plâng, pentru a fugi de acolo și pentru a scăpa de acțiunile lui opresive de acum și de distrugerea lui totală de mai târziu. Dacă Îl iubiți pe Domnul, atunci căutați protecția Lui și veniți în cetatea Lui, satul fără ziduri, căci Iehova este un zid de foc împrejurul acestuia. Pe cei care se află înăuntru El îi iubește, și dacă cineva se atinge de unul din slujitorii Săi credincioși este ca și cum s-ar atinge de lumina ochilor Săi.

15. Timpul în care Iehova Dumnezeu va prăda națiunile și le va distruge nu este foarte îndepărtat. Când Isus a fost întrebat care va fi semnul sfârșitului acestei lumi, El le-a spus apostolilor Săi multe lucruri la care să fie atenți, iar pe acestea le vedem împlinite în prezent. Așadar, nu va mai dura mult până la Armagedon. Cei care au ajuns să-L cunoască pe Domnul pot să facă așa cum este poruncit: „‘Strigă de veselie și bucură-te, fiică a Sionului! Căci iată, eu vin să locuiesc în mijlocul tău’, este prezicerea DOMNULUI. Multe națiuni se vor lipi de DOMNUL în acea zi; și vor deveni poporul Său, iar El va locui în mijlocul tău; și vei ști că DOMNUL oștirilor m-a trimis la tine. Și DOMNUL va lua în stăpânire Iuda.” (Zah. 2:10-12, *AT*) Credeți așa ceva? Veți spune și altora ceea ce știți? Veți da dovadă de răbdare și rezistență în timp ce le veți spune acestea?

16. Este greu ca o persoană să se decidă în legătură cu ceea ce vrea să facă: să rămână alături de această lume veche pe moarte, cu bogățiile, plăcerile și popularitatea ei din prezent, sau, așa cum zice el, să „riște” pentru lumea nouă. Voi cei care Îl cunoașteți pe Dumnezeu și care sunteți familiarizați cu Cuvântul Său, vă veți arăta credința prin fapte bune? Când cineva studiază și cunoaște Cuvântul Lui Dumnezeu și crede în acest Cuvânt nu vorbim despre risc. Vorbim despre faptul că suntem siguri care va fi rezultatul. Dacă sunteți siguri, atunci veți încerca să-i convingeți și pe alții care sunt pregătiți să se îndepărteze de Babilon. Dacă cineva fuge de această lume veche și de națiunile care îl pradă, atunci care va fi rezultatul? Înainte de toate, aceasta înseamnă că persoana respectivă va fi candidată pentru a primi viață veșnică. Ea va avea oportunitatea de a I se închina Dumnezeului Cel Preaînalt, Creatorului său, pentru totdeauna. Dar pentru a primi binecuvântările acestei vieți, el trebuie să-L accepte pe Fiul Isus Cristos, căci Scriptura spune că oricine crede în El va putea să primească viață veșnică. Îl vei ajuta tu, ca un creștin, să afle aceste lucruri? Nu va fi ușor; va fi nevoie de răbdare și de timp din partea amândurora.

17. Cu toți trebuie să ne amintim că trăim într-o lume veche, lume care se opune stabilirii Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta s-a opus Împărăției timp de secole. Chiar și atunci când Regele Isus Cristos se afla pe pământ și înfăptuia propovăduirea Sa minunată, națiunile lumii au avut grijă ca El să fie ucis și distrus prin răstignire. El a murit precum un păcătos condamnat, asemenea unui instigator, un om ce era împotriva conducerii romane a lui Cezar și un om urât de evreii religioși care Îl căutau pe Mesia. El a fost unul care a trecut prin persecuții grele. Regelui Isus Cristos nu i-a fost ușor să trăiască în această lume veche. Știa că ei puneau la cale să-l ucidă, ceea ce au și făcut până la urmă, dar acest lucru nu l-a înspăimântat. El a avut o lucrare de făcut, și a îndeplinit-o pentru a deveni cel mai mare martor din toate timpurile, pentru Numele și Cuvântul Dumnezeului Atotputernic.

18. Urmașii credincioși ai lui Isus Cristos trebuie să urmeze o cale asemănătoare. Nu există două căi pentru aceasta. Ei trebuie să fie în favoarea Împărăției lui Iehova. Ei nu doresc să mai fie prădați de națiuni și să devină sclavii acestora; așa că ei fug din această lume veche a Babilonului cu autoritatea ei diavolească și se pun sub conducerea Regelui din cer, Isus Cristos, despre care știu că acum domnește în ceruri. El a fost pus pe tronul Său de către Iehova Dumnezeu și a fost făcut domnitor în anul 1914.

O mare mulțime care anunță Împărăția

19. Ce lucru minunat s-a întâmplat! În prezent, găsim o mare mulțime de oameni care au ascultat de mesajul Împărăției și care spun: „Lăudați-L pe Iah, voi, oameni, pentru că Iehova, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege.” (Apoc. 19:6, *NW*). Da, a venit timpul pentru justificarea Numelui lui Iehova, iar cei care au fugit din organizația babiloniană recunosc că Iehova a devenit rege prin punerea Fiului Său pe tron pentru a domni în mijlocul dușmanilor Săi. Aceasta este o zi în care să ne bucurăm.

20. În primele zile ale Bisericii, Iehova Dumnezeu, prin spiritul Său sfânt, sau forța Sa activă, a dat putere apostolilor pentru a face minuni, iar acest lucru a atras foarte multe persoane către mesajul și spusele apostolilor. Totuși, aceste daruri speciale sau miraculoase s-au sfârșit odată cu moartea apostolilor și nu le mai putem vedea în desfășurare în prezent.

21. Vă veți aminti relatarea din Faptele Apostolilor 14, în care apostolii Pavel și Barnaba propovăduiau veștile bune și au înfăptuit o minune. După ce au văzut minunile înfăptuite de aceștia doi, oamenii au dorit să-i facă dumnezei, căci credeau că dumnezeii din cer au venit pe pământ și s-au făcut oameni. „Dar când apostolii Barnaba și Pavel au auzit acest lucru, ei și-au rupt hainele și au sărit în mijlocul mulțimii, strigând: ‘Oamenilor, de ce faceți aceste lucruri? Și noi suntem creaturi omenești și avem aceleași slăbiciuni ca și voi, și vă declarăm veștile bune ca să vă întoarceți de la aceste lucruri zadarnice la Dumnezeul viu, care a făcut cerul și pământul, marea și tot ce este în ele.’” (Faptele 14:14, 15, *NW*) Pavel și Barnaba nu s-au lăudat că au făcut aceste lucruri ei înșiși. Ei știau că au fost făcute de puterea lui Dumnezeu, așa că I-au dat acestuia toată cinstea. Ei au spus celor din jurul lor că Cel care îi sprijinea în înfăptuirea acestui miracol era Creatorul cerului și al pământului, și că ei erau doar simple creaturi omenești. Singurul lor scop în propovăduirea și înfăptuirea acestor miracole era ca oamenii să se întoarcă spre singurul Dumnezeu adevărat și nimic mai mult. Aceștia doreau să le arate oamenilor că zeii lor păgâni din templele în care neamurile ofereau jertfe, nu erau dumnezei vii demni de închinare. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu era cel pe care ei îl prezentau în contrast cu falsa religie. Chiar dacă ei erau sinceri, onești și încercau să facă bine oamenilor, au fost aspru persecutați și vânați de aceștia în alte locuri, în călătoriile lor din cauza minunilor pe care le înfăptuiau, dar mai ales din cauza mesajului pe care îl propovăduiau. Cu toate acestea, adevărul a găsit un punct de sprijin în acele zile timpurii.

22. Așa se întâmplă și în prezent cu slujitorii Evangheliei. Veștile bune sunt în continuare propovăduite, și chiar dacă nu au puterea de a înfăptui minuni, ei au de la Dumnezeu puterea și însărcinarea de a propovădui această Evanghelie până la marginile pământului. Poporul Domnului a fost eliberat din organizația babiloniană și de națiunile care l-au prădat. Fiindcă au fugit de aceste organizații, ei sunt chinuți de către babilonieni. Da, ei sunt încă în lume, dar nu mai sunt o parte a ei. Ei au venit în cetatea fără ziduri sub protecția lui Iehova și știu că „Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin.” Urmașii credincioși ai lui Isus Cristos vor urmări dreptatea și devotamentul evlavios în ciuda asupririi. Ei se vor ridica împotriva întregii opoziții care este adusă asupra lor, căci ei știu că așa cum Cristos și apostolii au fost persecutați și a fost permis să treacă prin multe necazuri și încercări și ei trebuie să facă același lucru în prezent, și numai prin răbdare vor putea câștiga victoria. Scopul martorilor lui Iehova este acela de a ajuta oamenii; prin urmare ei nu pot renunța.

23. Când Pavel i-a scris lui Timotei, el a subliniat că noi trebuie să avem credință, iubire și răbdare și trebuie să continuăm în lucrarea noastră de predicare cu o fire blândă. Nu trebuie să ne supărăm sau să tunăm și să fulgerăm așa cum fac

oamenii din națiunile acestei lumi vechi. Nu trebuie să ne comportăm așa cum se comportă reprezentanții lor de seamă în conferințele Națiunilor Unite. Discuțiile zgomotoase și insultătoare din timpul alegerilor sunt tipice pentru lipsa lor de iubire unul față de celalalt. Creștinii nu pot împărtăși un asemenea mod de exprimare. Este înjositor. Mai degrabă, cu o iubire și un devotament credincios și constant, ei trebuie să-și arate răbdarea printr-un caracter blând. Ei vor putea folosi această dispoziție când le vor vorbi oamenilor din lume, și vor putea convinge tot felul de oameni să asculte mesajul pe care îl au. Ei nu pot să fie mândri sau aroganți și nici să creadă că sunt mai buni decât ceilalți. Pentru a putea lupta pentru victorie în această bătălie a credinței, ei trebuie să predice Cuvântul într-o manieră plăcută lui Dumnezeu și care să-i atragă pe oamenii care caută adevărul și dreptatea. Nu este, oare, dorința lui Dumnezeu să vadă salvați toți oamenii? Și nu simt martorii lui Iehova același lucru?

24. Pavel a spus: „Luptă pentru victorie în bătălia cea dreaptă a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut o bună mărturisire, public, înaintea multor martori.” (1Tim. 6:12, *NW*). Așadar, pentru ca un creștin să lupte pentru victorie în bătălia cea dreaptă a credinței, acesta trebuie să facă o mărturisire publică și să le spună oamenilor ceea ce crede. Martorii lui Iehova din întreaga lume fac exact acest lucru, iar rezultatele din ultimii șase ani arată marea binecuvântare a lui Iehova. Mai jos, este dat numărul vestitorilor sau al slujitorilor Împărăției care au proclamat mesajul Împărăției în fiecare lună, de-a lungul anilor menționați. Ultima cifră arată creșterea în numărul vestitorilor de-a lungul ultimului an.

Vestitori 1945, 127,478; creștere față de 1944, 16,973.

Vestitori 1946, 158,034; creștere față de 1945, 30,556.

Vestitori 1947, 181,071; creștere față de 1946, 23,037.

Vestitori 1948, 230,532; creștere față de 1947, 49,461.

Vestitori 1949, 279,421; creștere față de 1948, 48,889.

Vestitori 1950, 328,572; creștere față de 1949, 49,151.

25. Se observă că în ultimii trei ani s-a produs o creștere de aproximativ 49,000 de slujitori care propovăduiesc Cuvântul în fiecare an. Cu alte cuvinte, 49,000 de persoane au ieșit din vechea lume în fiecare an, luând o poziție clară de partea Împărăției lui Dumnezeu și făcând o proclamare publică despre această poziție înaintea multor martori. În acest fel, aceștia luptă pentru victorie. Deși au avut multe încercări și dificultăți, „Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin”, iar cel care se atinge de unul dintre acești martori se atinge de lumina ochilor Săi. Iehova le iubește loialitatea și oferă creștere! Ai și tu o parte în aceasta?

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce avea tânărul o sfoară de măsurat? Ce i s-a comunicat îngerului să-i spună?
2. Pe cine ilustrează tânărul? De ce cetatea este fără ziduri?
3. Cum a diferit interesul religioniștilor lumești de cel al clasei „tânărului”?

4. Cum a început expansiunea în organizație, după anul 1918, ca și cum era o cetate fără ziduri?
- 5,6. Cum a continuat să se împlinească Isaia 54:2, 3, în pofida celui de-al doilea Război Mondial? Cum a devenit „o turmă, un păstor”?
7. Cine vor mai fi găsiți și ‘însemnați pe frunte’, și de ce?
8. De ce aceia care vin în organizație nu se tem din cauză că aceasta este fără ziduri literale?
9. Cine este gloria în mijlocul organizației și de ce?
- 10,11. Ce chemare a fost adresată poporului Său din Babilon? Cum i s-a dat atenție și de către cine?
12. Cum nu se mulțumesc aceștia doar cu libertate personală?
13. Cum Îl afectează pe Iehova faptul că persecutorii se ating de poporul Său? Dar de ce o permite?
14. Cum a arătat El o preștiință despre modul în care vom fi tratați? Ce lucrare de strângere este în plină desfășurare, în ciuda acestui lucru?
15. Ce le va face El, în scurt timp, națiunilor? Așadar, ce ni se poruncește să facem?
16. În ce direcție vom ajuta individualii să se hotărască? De ce? Cum?
- 17,18. Care este atitudinea lumii în care trăim? Pentru ce trebuie, totuși, să luăm poziție și pe cine să imităm?
19. Ce spune acum o mulțime mare, în împlinirea Apocalipsei 19:6 și de ce?
- 20,21. Care a fost rezultatul miracolelor făcute de apostoli și tovarășii lor? Cum au fost ele interpretate greșit și luate în nume de rău?
22. Ce se poate spune astăzi despre aceste miracole? Ce suferim noi din partea națiunilor și, totuși, ce arătăm răbdare să facem?
23. Cu ce însușiri trebuie să răbdăm în lucrarea de predicare? De ce?
24. Cum facem o mărturisire dreaptă în lumea întregă și cu ce rezultate de la 1945 încoace?
25. Așadar, ce creștere a existat anual în rândul slujitorilor? Cum luptă ei pentru victorie?

Măsurarea părții văzute a Cetății Restaurate

Marea întrebare care se ivește în mințile multor oameni este: Cât va mai fi până la bătălia de la Armagedon? Și când va veni sfârșitul desăvârșit? Cât mai trebuie să lucrez? Domnul Isus răspunde la această întrebare în capitolul 24 din Matei, în care El spune: „Și această Evanghelie a Împărăției va fi propovăduită pe tot pământul locui, ca mărturie pentru toate națiunile, și atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14, *NW*) Atunci, atâta timp cât această mărturie trebuie propovăduită națiunilor, sfârșitul nu va veni. Este destul de evident că există mii și mii de persoane cărora nu li s-a dat oportunitatea să ia poziție de partea Împărăției. Ce este de făcut? Cu mii de persoane cu bunăvoință ce vin în organizația Domnului și

devin slujitori ai Evangheliei după o perioadă de studiu, și asta în ritm de 49,000 pe an, s-ar putea crede că dezvoltarea teocrației va fi și mai mare. Ar putea să fie mai mare în fiecare an? Apucă viața veșnică fiecare persoană care se consacră lui Dumnezeu, făcând o mărturisire dreaptă în mod public? Este bine ca fiecare martor al lui Iehova să-și analizeze cu atenție lucrarea în conformitate cu aceste întrebări. Care va fi răspunsul tău, având în vedere ceea ce urmează?

2. Au venit rapoarte din 115 țări, insule, provincii și divizii teritoriale ale națiunilor, și aflăm că sunt 328,572 de martori ai lui Iehova împrăștiați până la marginile pământului, martori care au proclamat veștile bune ale Împărăției lui Dumnezeu, în fiecare lună a anului. Este minunat. Ei au dedicat mult timp îngrijindu-se ca acest mesaj să fie propovăduit. Societatea ține evidența orelor care sunt petrecute pentru predicarea mesajului și astfel aflăm că 54,707,445 de ore au fost folosite în anul de serviciu 1950 pentru propovăduirea Cuvântului. Această lucrare bună de propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu s-a înălțat până la cer precum o aromă dulce pentru nările Domnului, aducând satisfacție și slujitorilor Săi de pe pământ, căci noi știm că am fost capabili pentru încă un an să predicăm faptul că Iehova este Rege.

3. Poporul Domnului nu este interesat doar să vorbească cu toată lumea, chiar dacă fac așa ceva; ci, în primul rând, sunt interesați să vorbească cu cei care doresc să asculte. Ei merg din casă în casă ca să găsească asemenea persoane și apoi aranjează vizite ulterioare cu persoanele care au dat

dovadă de interes. Este posibil ca o persoană din cele cu care au vorbit să fi obținut o carte, o revistă sau o broșură, așa că acest interes este continuat. În timpul anului, multele mii de martori ai lui Iehova au făcut 18,782,972 de vizite ulterioare persoanelor interesate de Cuvântul lui Dumnezeu. În timp ce citiți raportul din *Cartea Anuală*, veți observa că au fost făcute călătorii de mulți kilometri pentru a ajunge la aceste optsprezece milioane de oameni, iar apoi acești slujitori au petrecut o oră sau chiar mai mult cu ei, răspunzându-le la întrebările în legătură cu Biblia și aducând în atenția lor veștile bune din Cuvântul lui Dumnezeu. Pe lângă aceste vizite ulterioare făcute, s-a constatat recomandat să se studieze cu regularitate cu oamenii care chiar vor să învețe. Așa că acești vestitori ai Evangheliei au făcut 234,952 de vizite oamenilor în fiecare săptămână, conducând studii Biblice la domiciliu. Dar este oare

de ajuns? Nu. Trebuie să îi ajutăm pe aceștia să apuce viața veșnică și să facă o mărturisire potrivită în mod public. Noi dorim ca aceștia să-L cunoască pe Dumnezeu atât de bine astfel încât să fie capabili să predice și altora, făcând acest lucru pentru că își doresc și nu din cauză că sunt constrânși; să facă acest lucru datorită iubirii pentru adevăr și a dorinței de a vedea creșterea Teocrației.

4. S-a observat că în ansamblu, printre aceste 115 națiuni s-a produs o creștere cu 18 procente; sau, mai bine zis, în anul trecut 1950, erau cu 49,151 mai multe persoane care au proclamat mesajul Împărăției față de anul 1949. Acest lucru reprezintă un progres excelent și arată că din ce în ce mai mulți oameni au ajuns să renunțe la nedreptate, adoptând numele lui Iehova, și fiind binecuvântați de Acesta în serviciul lor pentru El. Dar ce putem face în 1951 pentru a îmbunătăți această activitate? Dacă tendința generală este de creștere, atunci și rezultatele noastre individuale trebuie să fie în urcare. În timp ce parcurgem raportul de anul trecut, constatăm că la un moment dat în timpul anului trecut fiecare țară a avut un record de vestitori. Cu alte cuvinte, un număr mai mare al celor asociați cu organizația martorilor lui Iehova din întreaga lume au fost în lucrare într-o anumită lună mai mult decât în celelalte. Adunând toate aceste recorduri de vestitori care au fost martori ai Împărăției, observăm un total de 373,430 de persoane care au făcut lucrare de slujire. Dacă aceste 373,430 de persoane s-ar implica în serviciul de pe teren în fiecare lună, mărturia ar fi extraordinară, iar strigătul care ar ieși spre lauda Domnului ar fi ca glasul unei mari mulțimi și precum sunetul multor ape. Așa ar fi.

5. În Apocalipsa 19:6-8 (NW) se spune: „Și am auzit ceva ca glasul unei mari mulțimi, precum sunetul multor ape și precum zgomotul tunetelor puternice. Și ziceau: ‘Lăudați-l pe Iah, voi, oameni, căci Iehova Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slava, căci nunta Mielului a sosit și soția lui s-a pregătit. Da, I s-a dat să se îmbrace în pânză de in subțire, strălucitoare și curată, căci pânza de in subțire reprezintă faptele drepte ale sfinților.’” Acum este timpul ca această

mulțime mare să strige laudele Celui Preaînalt și să-L declare pe Iehova drept Rege, iar acest strigăt trebuie să fie atât de mare încât să pară precum sunetul multor ape și al tunetelor puternice. Întrebarea care ar putea fi pusă de către toți martorii lui Iehova este: Este strigătul acesta atât de puternic? Și îl vom face noi puternic, prin harul Domnului?

6. Nu putem nega că mulțimea mare de oameni și animale este adunată în această cetate fără ziduri. Nu se poate nega că vedem creșterea teocrației. Nu putem nega faptul că Iehova Dumnezeu Își protejează poporul, ca și cum noi am fi sub umbra mâinii Sale. Nu putem nega că

această Evanghelie a Împărăției este predicată în toată lumea. Dar, în calitate de slujitori ai Domnului ne punem întrebări: O putem face mai bine? Putem să facem mai mult? Găsim toate „celelalte oi” și le ajutăm așa cum se cuvine? Uitați-vă la grafic și observați că 28 dintre țări au avut o creștere cu până la 50 de procente sau chiar mai mult în numărul de vestitori. Vom spune oare că aceste țări au mai multe „oi” decât pot fi găsite acum în alte țări? Putem, oare, presupune că cei ce lucrează în aceste țări sunt mai sânguincioși în ceea ce privește vizitele ulterioare, studiile Biblice și lucrarea din casă în casă? Culeg rezultate mai bune eforturile pe care le depun în patria lor datorită eficienței și folosirii mai bune a timpului de mare valoare? Merg ei acasă la oameni, vorbind cu aceștia și studiind cu ei? Sau stau doar la colț de stradă ținând reviste și tăcând? Merg ei din ușă în ușă cu entuziasm, vorbind în mod continuu cu cei care doresc să asculte? Este lucrarea noastră eficientă? Acestea sunt întrebările pe care le propunem pentru noi înșine. Apoi, în timp ce ne uităm din nou la toate aceste țări, observăm că 45 din cele 115 țări au raportat o creștere de cel puțin 34 de procente, sau chiar mai mult, a numărului de vestitori pe teren, în medie, în fiecare lună, în comparație cu anul trecut. Ne întrebăm cum pot avea o creștere atât de minunată. Din nou se pot pune aceleași întrebări.

Acțiune individuală pentru creștere

7. Când privim sarcinile noastre și rezultatele de până acum, creșterea în medie de 18 procente pentru toate națiunile este minunată; dar ce ar trebui să facem în cursul anului 1951 dacă intenționăm să vedem creșterea Teocrației așa cum nu am mai văzut-o niciodată? Individual, noi nu putem aduce o jumătate sau o treime dintr-un vestitor, dar în calitate de vestitori ai lumii noi putem ajuta o altă creatură să înțeleagă scopurile lui Dumnezeu, să-l ajutăm să iasă în lucrare, să-l înrădăcinăm în adevăr și să-l lăsăm să vadă privilegiul de a fi un slujitor al Celui Preaînalt și de a se uni în acest mare strigăt asemenea unui tunet și de a cânta laude că Iehova este Rege. Prin bunătatea nemeritată a lui Iehova o și mai mare mulțime va cânta aceste laude înainte de Armagedon, iar martorii lui Iehova vor avea o parte în strângerea lor. Nu ar fi, atunci, bine, ca fiecare din martorii lui Iehova să încerce astăzi să ajute cel puțin o persoană să obțină suficientă cunoștință despre adevăr în timpul anului ce va veni, astfel încât să-l ajute să devină un vestitor obișnuit? Trebuie să conducem multe studii pentru a câștiga o persoană de partea Domnului; dar dacă suntem în stare să facem acest lucru și toată lumea face din aceasta scopul său, indiferent de țara, teritoriul, orașul sau satul în care locuiește, numărul vestitorilor s-ar dubla până la sfârșitul anului de serviciu.

8. Fiecare grupă va continua să se străduiască pentru cota de 10 procente creștere, așa cum s-a întâmplat în anii trecuți, dar nu ar trebui să se oprească la aceasta. De ce să nu se străduiască fiecare grupă, prin harul Domnului, pentru o creștere de cel puțin 34 de procente în ceea ce privește numărul ei record de vestitori? Cu alte cuvinte, fiecare grupă să ia recordul de vestitori pe care l-a avut în anul precedent și să adauge la acest număr 34 de procente și să faceți din aceasta cota pentru recordul care să fie atins de voi în anul de serviciu 1951. Dacă fiecare

organizație, grupă, țară sau filială poate îndeplini acest lucru, ar însemna că până la sfârșitul anului 1951 am avea peste o jumătate de milion de slujitori interesați în propovăduirea acestor vești bune ale Împărăției. Asta ar însemna 500,396 de persoane, mai exact; cu siguranță o mare mulțime al cărei glas va suna precum sunetul multor ape și precum tunetele puternice, proclamând că „Iehova, Dumnezeuul nostru Cel Atotputernic a început să domnească în calitate de rege.”

9. Ne putem aștepta ca aceste lucruri să se întâmple în timp ce ne apropiem de bătălia de la Armagedon? Nu avem niciun motiv pentru care să nu facem acest lucru, dacă toți oamenii cu bunăvoință vor fi stânși în organizația lui Dumnezeu. De exemplu, luați în considerare cifrele de la memorialul de anul trecut. Au fost 511,203 persoane care s-au adunat pentru a celebra moartea Domnului. De ce să nu-l ajutăm pe unul sau pe toți să-L proclame ca Rege? Când profetul Zaharia a zis: „Așa zice DOMNUL oștirilor: ‘În zilele acelea, zece oameni din toate limbile națiunilor vor pune mâna pe un evreu și îi vor zice: Lasă-ne să mergem cu tine căci am auzit ca Dumnezeu este cu tine!’” Oare ce a vrut să spună? (Zah. 8:23, AT) El s-a referit la faptul că o mare mulțime se va manifesta. Zece oameni vor apuca de haina unui izraelit sau evreu spiritual, un martor pentru Iehova, unul care este zelos în serviciu și devotat pe deplin Domnului, căci ei vor auzi că „Dumnezeu este cu tine.” Oare nu îi vom lăsa atunci să audă că Dumnezeu este cu noi și să le arătăm dovada acestui lucru? Este esențial ca noi să facem o declarație a Împărăției, pentru ca toți cei care își doresc să ia parte la binecuvântarea noastră și să se bucure de creșterea Teocrației.

10. Organizațiile de grupă din lumea întreagă vor fi sprijinite de 14,093 de pionieri ce servesc cu timp integral, în toată lumea. În acest grup se află 779 de misionari în 79 de țări în afara Statelor Unite ale Americii. Cu ajutorul lor, cele 34 de procente peste recordul de anul trecut vor fi obținute mai ușor, mai ales că avem 511,203 persoane care vin la serviciul Memorialului. Societatea trimite mai mulți absolvenți ai școlii Gilead și va continua să facă acest lucru atâta timp cât Domnul asigură fonduri pentru a-i sprijini în terenurile misionare. Ei au fost instruiți, așa cum se întâmplă cu toți slujitorii lui Dumnezeu, să ajute la această mare lucrare de strângere care are loc acum.

11. Pentru a realiza această creștere, mesajul Împărăției trebuie dus direct la oameni, sub forma Bibliei sau sub forma altor publicații. Lucrarea cea bună a fost făcută, căci în anul 1950 au fost distribuite 15,954,418 de cărți legate și broșuri, alături de 17,376,611 reviste (*Turnul de Veghere* și *Treziți-vă!*), pe lângă cele 622,094 de abonamente anuale făcute. Aceasta înseamnă hrănirea oamenilor cu literatură; dar întrebarea este: S-au urmat instrucțiunile potrivite pentru a aduce creșterea Teocrației? Nu ne putem opri la plasarea de literatură, ci trebuie să-i vizităm pe oameni cu regularitate și să studiem cu ei. Milioane de broșuri și pliante au fost distribuite în întreaga lume. De fapt, Societatea, în toate imprimeriile sale, arată un total de Biblii, cărți și broșuri ce ajung până la numărul de 12,650,276. În ceea ce privește revistele *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!* acest total pe an ajunge la numărul de 46,084,937. Societatea de Biblii și Tratatate *Turnul de Veghere* poate să tipărească chiar mai mult dacă această cerere vine de pe teren, și nimic nu i-ar

face mai fericiți pe membrii din birourile filialelor decât acest lucru. Pe lângă toate aceste materiale tipărite au mai existat încă 242,215,027 de exemplare de literatură care au ieșit din prese, precum pliante, afișe folosite pentru anunțarea adunărilor publice, precum și *Informatorul*, scrisori și antete, etc. Literatura este disponibilă și în ceea ce-i privește pe oamenii din lume majoritatea lor poate fi contactată cu veștile bune. Responsabilitatea de a le aduce aceste vești bune stă pe umerii poporului Domnului, pe măsură ce aceștia propovăduiesc Cuvântul și prin harul lui Iehova ei vor face aceasta.

Să rezistăm cu loialitate

12. Martorii lui Iehova știu că Cel Suprem al Universului le-a vorbit cu mult timp în urmă oamenilor credincioși din vechime, și că le-a vorbit prin intermediul profeților. Dar acum, la sfârșitul acestui vechi sistem de lucruri, El ne vorbește prin intermediul Fiului Său, Cel care este moștenitorul Său numit al tuturor lucrurilor. (Evrei 1:1, 2) Avem o înregistrare despre ce a spus El și o putem studia. Nu numai atât, cel mai mare eveniment din istorie a avut loc, și anume, Isus Cristos a fost pus pe tron și acum conduce ca rege al lui Iehova! El este gloria reflectată a lui Dumnezeu și reprezentarea exactă a ființei Sale. El este mult mai bun decât îngerii, căci a moștenit un nume mai minunat decât al acestora. Dacă ceea ce au spus îngerii a avut loc, atunci, cu siguranță, spusele Fiului lui Dumnezeu se vor adevăra. Cu siguranță că trebuie să ascultăm de poruncile Lui și să le împlinim.

13. Datorită instrucțiunilor Fiului lui Dumnezeu, martorii lui Iehova merg și proclamă mesajul Împărăției. În calitatea lui de purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, Pavel ne-a spus la Evrei 2:1 (*NW*): „Acesta este motivul pentru care trebuie să acordăm mai multă atenție decât de obicei lucrurilor pe care le-am auzit, ca să nu ne îndepărtăm niciodată.” Trebuie să păstrăm în minte faptul că cel care vorbește și ghidează este singurul Fiul născut al lui Dumnezeu. Noi trebuie să călcăm pe urmele Lui, propovăduind Cuvântul. Ne este momentul să devenim îndoielnici și indiferenți și să credem că bătălia de la Armagedon este departe. „Timpul rămas este scurt.” (1Cor. 7:29, *NW*) El le-a descoperit apostolilor semnul sfârșitului acestei lumi și al celei de-a doua sa prezențe, și noi avem dovezi că El este în mod invizibil aici. Unul dintre semnele prezenței Sale este reprezentat de marea lucrare de propovăduire. Așadar, este necesar pentru slujitorii lui Iehova de pe pământ să fie mai zeloși ca niciodată în ceea ce privește creșterea Teocrației. „Fă tot ce poți să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care nu are de ce să se rușineze, mânuind corect cuvântul adevărului.” – 2Tim. 2:15, *NW*.

14. Isus a spus: ‘Căutați mai întâi Împărăția cerului, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra’; așadar, trebuie să avem această idee principală de a căuta mai întâi Împărăția, și mai apoi a urmării acesteia până la sfârșit. De aceea Pavel i-a spus lui Timotei: „De aceea, îți amintesc să aprinzi ca un foc, darul lui Dumnezeu care este în tine, prin punerea mâinilor mele peste tine. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un spirit de lașitate, ci cel al iubirii, al puterii și al unei minți sănătoase. Așadar, nu te rușina de mărturia Domnului nostru, și nici de mine, un prizonier din pricina

Lui, ci îndeplinește-ți partea în a îndura răul, pentru veștile bune, după puterea lui Dumnezeu.” (2Tim. 1:6-8, *NW*) Trebuie să ne așteptăm la persecuții, trebuie să ne așteptăm la întemnițare, așa cum a făcut și Pavel, care a petrecut timp în închisoare. Trebuie să ne așteptăm să găsim mulți credincioși chiar și în spatele cortinelor de fier totalitariste, forțați să nu comunice cu restul poporului lui Dumnezeu. Trebuie să ne așteptăm să îi găsim pe unii când suntem în lagărele de concentrare sau când suntem chinuiți de către violența gloatelor. Un singur lucru știm sigur: nu trebuie să ne așteptăm la favoare din partea acestei lumi rele, căci această lume veche nu este pentru Împărăția lui Dumnezeu. Isus a spus: „Împărăția Mea nu este parte a acestei lumi.” (Ioan 18:36, *NW*) Și noi știm acest lucru. Am fost avertizați în legătură cu aceste condiții și în ciuda acestora vom fi interesați numai de strângerea „altor oi”, căci acest lucru este în justificarea numelui lui Iehova.

15. Dacă trebuie să strângem pe persoanele cu bunăvoință în cetatea fără ziduri acum, pentru că este timpul lui Iehova și la o rată de creștere de 34 de procente față de anul trecut, martorii lui Iehova trebuie să fie pregătiți să aibă grijă de aceștia. Prin bunătatea lui Dumnezeu, slujitorii Acestuia au fost credincioși în lucrarea ce le-a fost încredințată, și ne amintim cuvintele lui Isus din Luca 16:10 (*NW*): „Persoana credincioasă în ceea ce este puțin este credincioasă și în ceea ce este mult, iar persoana necredincioasă în ceea ce este puțin este necredincioasă și în ceea ce este mult.” Cei care au preluat serviciul credincios al Celui Preaînalt trebuie să fie credincioși în toată lucrarea lor, fie că este mică sau mare. Micile detalii legate de mărturia din casă în casă sunt la fel de esențiale pentru loialitate ca și grija pentru o grupă mare. Avem o lucrare și mai mare în fața noastră, strângerea unei mari mulți de „alte oi”; căci acum acestea vin în număr mai mare decât au făcut-o până acum și trebuie să le putem primi. Ar trebui să dăm înapoi de frică și să spunem că este prea mult când zece persoane apucă de veșmintele noastre și cer din timpul nostru pentru a le spune adevărul, căci au auzit despre Dumnezeul nostru și că este cu noi! Nu! Noi ne vom bucura că aceștia s-au alăturat în cântarea, „Lăudați-L pe Iah, voi, oameni, căci Iehova, Dumnezeul nostru Atotputernic a început să domnească în calitate de rege!” – Apoc. 19:6, *NW*.

16. Când aceste mii sau chiar milioane de persoane vor veni într-o zi în cetatea fără ziduri a lui Iehova, înainte de Armagedon, El îi va proteja indiferent de locul unde ar fi pe fața pământului. Când potrivnicii Împărăției lui Iehova îl vor răni pe vreunul dintre acești micuți ai Săi, va fi ca și cum se atinge de lumina ochilor Lui, căci „Iehova îi cunoaște pe cei care îi aparțin.” Cu această asigurare martorii lui Iehova merg mai departe în minunata lucrare de propovăduire a veștilor bune ale Împărăției lui Iehova, toate acestea spre onoarea Lui și în adevărata închinare a Domnului nostru Suveran.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce întrebări se ridică în minte, mai ales având în vedere faptul că multora nu li s-a oferit încă oportunitatea să ia poziție?
2. Câți au dat raportul de vestire în 1950, în câte țări și câte ore?

3. Cu ce persoane ne interesează, în special, să stăm de vorbă? Cu ce urmări pentru vizite ulterioare și studii de carte în anul 1950?
4. Care a fost recordul de vestitori în anul 1950? Ce se poate face, așadar, pentru a îmbunătăți activitatea în general?
5. Cât de puternic era glasul mulțimii mari pe care l-a auzit Ioan? Ce întrebări putem pune, în mod potrivit?
6. Câte țări au avut o creștere cu cincizeci de procente, sau mai mult? Câte au avut o creștere cu 34 procente, sau mai mult? Prin urmare, ce întrebări pot fi puse?
7. Ce sarcină ne putem trasa individual, pentru a vedea creșterea Teocrației, în decursul anului 1951, ca niciodată înainte?
8. În afară de norma obișnuită, pentru ce obiectiv de creștere ne putem strădui și cu ce total de vestitori până la sfârșitul anului 1951?
9. Ce participare de anul trecut demonstrează că acest lucru este posibil? Ce arată Zaharia 8:23 că trebuie să facem?
10. Ce lucrători speciali vor sprijini grupele pentru acest obiectiv și în ce număr?
11. Ce cantitate de literatură a fost făcută disponibilă pentru oameni? Ce responsabilitate este, așadar, asupra noastră?
12. Prin cine vorbește Dumnezeu în aceste zile din urmă și de ce se cuvine să dăm atenție poruncilor acestuia?
13. De ce trebuie să fim mai silitori decât oricând pentru creșterea Teocrației?
14. Ce să căutăm mai întâi, pentru ce fel de strângere să arătăm interes în primul rând și unde?
15. Ce regulă de loialitate să aplicăm acum și având în vedere ce viitoare cereri de serviciu pentru noi?
16. Spre ce asigurare de protecție ne grăbim?

[Harta de la paginile 16, 17]

RAPORTUL ANULUI DE SERVICIU 1950 AL MARTORILOR LUI IEHOVA DIN LUMEA ÎNTREAGĂ

(Vezi volumul legat)

Totul a fost puțin confuz

Dacă ar fi obligați să explice un anumit număr de ceremonii lumești luate de bune, însă niciodată cercetate, mulți s-ar regăsi în condiția descrisă de titlul de mai sus. S-a demonstrat a fi un titlu adecvat pentru un articol care a apărut în jurnalul londonez *Catholic Herald* din 14 aprilie 1950, cu referire la o astfel de ceremonie în mijlocul transformărilor politice ale acestei lumi. Articolul sună astfel:

„O scrisoare primită în Hong Kong dintr-un sat din China comunistă vorbește despre o ceremonie stranie la deschiderea unui nou trimestru al micii școli catolice. Steagul comunist atârna pe peretele clasei. Apoi o icoană mare sfântă atârna în fața acestuia. S-au făcut trei închinăciuni înaintea steagului și trei înaintea icoanei sfinte. S-a cântat noul imn național urmat de trei *Ave Maria*. Un reprezentant comunist a ținut un discurs și apoi a urmat discursul unui profesor catolic. La

sfârșit a răsunat în mijlocul tradiționalelor focuri artificii ‘Dumnezeu să binecuvânteze China’.

„Să îndepărtăm orice povară”

Când Iehova Dumnezeu i-a spus șarpelui în Eden:

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul”, a fost de fapt o declarație de război. Un război ce avea să dureze până la bătălia finală de la Armageddon, când Cristos, sămânța femeii lui Dumnezeu îl va lega în abis pe șarpele satanic. Apoi, conform promisiunii lui Dumnezeu, Sămânța va binecuvânta toate familiile de pe pământ. Dar până la acel timp, slujitorii lui Dumnezeu vor fi întotdeauna în vrăjmășie cu sămânța Șarpelui, cu cel demonic care pune în mod constant greutăți, piedici și obstacole în calea slujitorului lui Dumnezeu, pentru a-l face să se întoarcă, să se poticnească, să cadă și să-și piardă integritatea. – Gen. 3:15; 22:18; Apoc. 20:1-3.

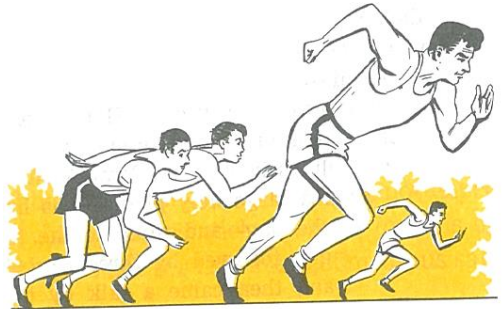
Lupta a continuat de-a lungul secolelor. Asemenea concurenților dintr-o cursă, martorii credincioși ai lui Iehova și-au ațintit privirea asupra scopului justificării Lui finale și a binecuvântărilor lumii noi. Precum alergătorii de cursă lungă, oamenii credinței și-au asigurat victoria finală, menținându-se în luptă, lăsând deoparte orice povară, orice obstacole pe care dușmanul vicelan le pune în cursa de alergare.

Exemplul perfect al unuia care a pus deoparte orice povară pentru a se angaja în lupta lungă de secole este Isus Cristos. Fără vreo exagerare a imaginației, L-am putea vedea noi împovărându-se cu tradiții și doctrine religioase de-ale cărturarilor și fariseilor? Nici una din subtilitățile lui Satan nu L-au putut convinge să-și ia asupra responsabilitățile domniei politice romane. Afacerea Lui de tâmplărie a fost pusă deoparte când a ajuns la vârsta de treizeci de ani; nici un fel de afacere cu contract nu trebuia să se amestece cu angajarea Sa completă în această luptă evlavioasă. Ca tânăr liber, neîmpovărat, El nici măcar nu s-a gândit să-și ia asupra responsabilitatea unei soții și a unei familii. Nici un fel de dorință personală sau vreun egoism nu trebuia să împovăreze această Sămânță a femeii lui Dumnezeu. Credincios declarației profetice, El a fost zdrobit în moarte, în cele din urmă, de Șarpe, și vrăjmășia dintre femeia lui Dumnezeu și Șarpe s-a dezlănțuit în continuare.

Arătând spre acest exemplu perfect, apostolul Pavel i-a îndemnat pe creștini în competiția pentru aprobarea lui Dumnezeu și pentru viață, luptând credincioși în chestiunea atât de contestată. Trimițând mințile cititorilor săi înapoi în lungul șir de ani, el a amintit această luptă începând cu Abel. Pe frontul de luptă

oscilator al celor patruzeci de secole se vede ostilitatea Șarpelui; dar acești susținători curajoși ai supremației lui Iehova resping cu loialitate atacurile la integritatea lor. Ei „au devenit curajoși în luptă” (Evrei 11:4-40). Apoi, Pavel continuă către creștini: „Așadar, pentru că avem un nor așa de mare de martori ce ne înconjoară, să îndepărtăm orice povară și păcatul care ne ademenește cu ușurință și să intrăm cu rezistență în competiția care ne este pusă înaintea, pe măsură ce privim cu atenție la liderul și desăvârșirea credinței noastre, la Isus” (Evrei 12:1,2, *NW*). Pavel putea să scrie așa în mod potrivit, căci în această competiție el a câștigat: „Am luptat lupta cea dreaptă, am alergat în cursă până la sfârșit, am ținut credința.” – 2Tim. 4:7, *NW*

În acest moment, competiția ajunge la apogeu. Cristos și-a luat puterea Împărăției Lui de a domni în 1914, și prin urmare războiul din cer a însemnat o înfrângere majoră pentru Satan. Acum, Sămânța domnitoare a femeii lui Dumnezeu îl are încolțit pe Șarpele mâniat, jos pe pământul așternut al picioarelor, pentru zdrobirea capului său la Armaghedon. Plin de furie și de mânie, fiind conștient că timpul său este scurt, Satan precum un leu care rage, caută pe cine să devoreze. El revarsă asupra întregii omenirii suferințe, dar mai ales asupra slujitorilor lui Dumnezeu el pune poveri și presiuni pentru a le strica integritatea. (1Pet. 5:8; Apoc. 12:1-17) Dar martorii credincioși ai lui Iehova au ordinele lor de luptă. Să declare ziua răzbunării lui Dumnezeu! Să-i mângâie pe cei care plâng! Să propovăduiască Evanghelia Împărăției în toate națiunile! Să predice Cuvântul! (Isa. 61:1, 2; Mat. 24:14; 2Tim. 4:2) Pentru a câștiga în timp ce bătălia se apropie de faza finală, în timp ce cursa intră în ultima tură, creștinii trebuie să lase deoparte orice povară care le îngreunează fără niciun rost activitatea.

Poveri ce trebuie puse deoparte

Dar care sunt greutățile și poverile care trebuiesc puse deoparte pentru a continua în luptă și în alergarea în cursă spre victorie? În primul rând, printre sarcinile pe care Satan le-a pus asupra omului este religia falsă. Ascunzând adevărul din Biblie despre moartea și învierea umană, religia demonică L-a hulit pe Dumnezeu cu învățăturile ei despre purgatoriu și chinul veșnic, amândouă fiind bazate pe filosofia păgână a nemuririi sufletului uman. Negând scopul lui Dumnezeu

pentru pământ și locuirea umană a acestuia în condițiile unui paradis, religia falsă a învățat în mod ridicol că Iehova va arde această planetă pe care a pregătit-o pentru a fi locuința omului. Respingând supremația Dumnezeului Atotputernic,

religia ortodoxă susține o doctrină păgână a unei trinității de dumnezei, nu a unui Dumnezeu suprem, ci despre trei ce coexistă. S-ar putea arăta la nesfârșit la greșelile religiilor creștinătății – creștină cu numele, dar de fapt la fel de păgâna ca Roma, Grecia și Babilonul din vechime, de unde se trag și religiile acesteia. Ce povară enormă au constituit aceste religii, care îi împart pe oameni în sute de secte și culte care se ceartă și se luptă, care îi împiedică pe oameni să urmeze închinarea curată a lui Iehova, așa cum este subliniată în Cuvântul lui, Biblia. – Rom. 6:23; Ezec. 18:4; Ecl. 1:4; Isa. 45:18; Ioan 14:28; Mat. 23:4, 13.

Când martorii lui Iehova au înțeles că Iehova și Cristos sunt adevăratele „stăpâniri înalte” cărora creștinii trebuie să se supună, o altă povară grea și dureroasă a fost ridicată de pe umerii poporului Său. (Rom. 13:1). Politicienii corupți n-au mai ocupat, în mod greșit, acea poziție în mintea servilor lui Dumnezeu, și când astfel de politicieni au cerut plini de sine ca martorii lui Iehova să-și oprească predicarea, servii lui Dumnezeu au răspuns: „Hotărâți voi dacă este sau nu drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai degrabă de voi decât de Dumnezeu. Dar în ce ne privește, noi nu ne putem opri să nu vorbim despre lucrurile pe care le-am văzut și le-am auzit”. „Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” (Fapte 4:19,20; 5:29, *NW*). Ei nici nu s-au implicat în politică. – Mat. 4:8-10; Ioan 6:15; Iacov 4:4.

Dar unii destul de înțelepți pentru a evita cursa religiei lumești, atenți la prostia de a sprijini povara politiciii, sunt prinși, totuși, în capcană de urmărirea câștigului material, care este comerțul, și poartă în spatele lor încărcătura uluitoare a obligațiilor de afaceri. Așadar unii sunt împovărați cu căutarea de posesiuni materiale, încât ei au puțin timp sau nu au deloc să-și îndeplinească ordinele de luptă de a „propovădui cuvântul”. În această competiție evlavioasă ei se clatină și se poticnesc și mulți cad sub povara comerțului. Este posibil ca ei să nu-și mai revină niciodată.

Să urmărim calea de acțiune a unui individ din viața reală: Un tânăr, crescut în împrejurări evlavioase, asemenea tânărului Timotei, cunoaște Sfintele Scripturi din tinerețe. (2Tim. 3:15-17). Anii săi de școală trec repede. Oportunități minunate în serviciul Împărăției stau înaintea. Neîmpovărat, el se află în poziția de a acorda atenție invitației Comandantului: „Vino și urmează-Mă!” (Mat. 19:21). Dar și din lumea veche vine o chemare. Lui i se oferă un loc într-o afacere. Dorința egoistă și căutarea după posesiuni materiale pun stăpânire pe el. La început nu tot timpul. El mai predică, puțin.

Dar treptat, pe măsură ce avansează în afacere, activitățile sale teocratice suferă o schimbare. El este pe cale să fie cineva în acea firmă comercială. Majoritatea timpului său este furat de povara ce crește mereu a responsabilității de afaceri. Puțina mărturie stradală pe care el o face devine jenantă. Asociații de afacere îl dojenesc. Și ce-ar fi dacă ar întâlni întâmplător pe șeful său în lucrarea din ușă în ușă? Pe lângă acestea, contactele sociale inevitabile cu colegii de serviciu îl aduc în apele periculoase ale liberelor standarde morale ale acestei lumi. În curând tânărul ce odată era liber și neîmpovărat se va clătina în luptă. Nu, el nu

este afară din adevăr; el vine încă ocazional la adunări și se angajează rar în lucrarea de serviciu. Dar conștiința lui este încărcată.

Așa cum era situația în zilele lui Pavel, la fel este situația astăzi: „Cei care sunt hotărâți să devină bogați cad în ispită, în cursă și în multe dorințe nesăbuite și păgubitoare care îi bagă pe oameni în nimicire și ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de lucruri primejdioase și pentru că s-au îndreptat spre această iubire, unii s-au abătut de la credință și s-au străpuns cu multe dureri.” – 1Tim. 6:9,10, *NW*.

„Căutați mai întâi Împărăția”

Chiar necesitățile vieții, dacă sunt puse înaintea serviciului, ne pot împovăra. Isus spunea: „Nu puteți fi robi ai lui Dumnezeu și ai Bogățiilor. Din acest motiv, vă zic: Nu vă mai îngrijorați de sufletele voastre cu privire la ce veți mânca, sau la ce veți bea, sau de trupurile voastre cu privire la ce veți îmbrăca. Nu înseamnă sufletul mai mult decât mâncare și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Căci toate aceste lucruri națiunile le urmăresc cu înverșunare. Căci Tatăl vostru cereșc știe că aveți nevoie de toate aceste lucruri. Continuați, atunci, să căutați mai întâi Împărăția și dreptatea ei și toate aceste lucruri vă vor fi adăugate.” – Mat. 6:24,25,32,33, *NW*.

Uneori servii consacrați ai lui Dumnezeu pierd din vedere acest important sfat al lui Isus. Ei eșuează să pună în practică sfatul de a căuta mai întâi Împărăția. Mai întâi, în viața lor vine o casă nouă, o mașină nouă, un radio și un televizor noi, și găsierea banilor necesari pentru a plăti aceste „necesități”. Așadar ei recurg la rutina zilnică. Dar nu este suficient. Obțin o slujbă mai bine plătită. Tot nu este suficient. Se apucă singuri de afaceri. Ah, asta e mai bine. Acum că sunt proprii lor șefi, gândesc ei, vor avea o grămadă de timp pentru serviciu. Imediat ce afacerea se pune pe roate, pot face pionierat. Durează mai mult decât gândesc ei până ca afacerea să se pună pe roate. Sarcinile financiare cresc odată cu posesiunile materiale și în predicarea Evangheliei este petrecut mai puțin timp în loc de mai mult. Da, ei au o afacere care le-a dat o casă drăguță, o strălucitoare mașină mare, un televizor, mâncare bună și haine – totul. Totul, adică în afară de pacea minții, de fericirea și perspectivele de viață veșnică. Mai bine spus, nu ei posedă propria afacere, casa, mașina, televizorul și așa mai departe; aceste lucruri îi posedă pe ei.

Alți servi pot avea astfel de lucruri, dar decât să permită acestor posesiuni să-i împovăreze, mai degrabă ei le controlează întrebuintărea sau chiar fac din astfel de instrumente un ajutor pentru ei în serviciu. Ei n-au făcut din aceste lucruri obiectivul lor în viață, solicitându-le mai întâi timpul, energia și grija lor. Este o mare povară această iubire de posesiuni lumești, „deoarece tot ce este în lume – dorința cărnii, dorința ochilor și etalarea atrăgătoare a mijloacelor de viață – nu-și au originea de la Tatăl, ci de la lume. Mai mult decât atât, lumea se trece, la fel și dorințele ei, dar cel care face voința lui Dumnezeu rămâne veșnic.” – 1Ioan 2:15-17, *NW*.

Unele poveri și responsabilități, odată luate asupra, nu pot fi puse deoparte. Odată asumate, ele trebuie îndeplinite. Un serv poate aduna poveri în mod

deliberat deoarece a cedat „dorinței cărții și dorinței ochilor”. Pentru a ilustra, iată o altă pagină tristă din viața reală. O fermecătoare tânără pionieră, acum șase ani fericită și fără griji în bătălie, predica zilnic Cuvântul. În fața ei stăteau instruirea de la Gilead și serviciul de misionariat în străinătate, cu toate binecuvântările lor suplimentare. Astăzi oricui i se frânge inima de starea ei jalnică. Aceasta a început destul de inocent. Dar nici un amănunt în relatarea detaliilor – imaginația voastră le poate completa. Astăzi poverile ei sunt aproape insuportabile. Un bărbat din lume, în cele din urmă spitalizat cu un cancer incurabil. Trei copii mici, unul născut infirm. Cât de mult credeți că aleargă acum în competiția evlavioasă această pionieră odată liberă? Părând mai bătrână decât vârsta pe care o are, de dimineața până seara este o trudă să ducă responsabilitatea pe care trebuie s-o poarte pe umeri. Acum nu mai are timp deloc pentru serviciu, este complet inactivă și învinsă în bătălie. Totuși se luptă să se întoarcă în competiție, dar încărcătura pe care o duce va face foarte grea călătoria pe drum în viitor. Cu lacrimi în ochi ea spunea: „Aș da orice să mai fiu iar acea tânără pionieră”.

Exemple după exemple ar putea fi aduse pentru a arăta rezultatele triste ale cedării în fața eu-lui și a dorinței egoiste, în loc să fie pusă deoparte acea povară și să nu se abată de la luptă. Ego-ul de orice formă, mulțumirea de sine, auto-importanța, eu-l care vă face să veniți în prim plan voi și dorințele voastre, înaintea cursei ce trebuie alergate. Aceasta este marea povară ce trebuie pusă deoparte. Ego-ul care este nemulțumit până în punctul în care cauzează certuri, neînțelegeri și lipsă de unitate printre tovarășii alergători din competiție. Ego-ul și egoismul care produc invidie, bîrfă, nervozitate. Ego-ul care duce la practici imorale și rele, ego-ul care se ocupă tot timpul de firea pămîntească și faptele ei, decât să urmeze spiritul și lucrările lui. Astfel de poveri nu pot fi duse dincolo de linia de sosire și în Lumea Nouă. Ele trebuie date la o parte.

„Prin transformarea minții”

Dar cum să se pună deoparte poverile și sarcinile care încetinesc și împiedică? În același mod cum punem deoparte poverile falsei religii și ale politicii, învățând despre răul pe care-l fac printr-un studiu al Cuvântului lui Dumnezeu. De bună voie și cu bucurie noi le punem deoparte ca poveri atunci când aflăm că ele sunt uneltele lui Satan pentru a ne împiedica să-L cunoaștem și să-L servim pe Dumnezeu. Noi ne-am schimbat cugetarea cu privire la ele. Așadar, privitor la toate celelalte practici lumești și egoiste, voi trebuie să „încetați să mai fiți modelați după acest sistem de lucruri, ci să vă schimbați prin transformarea minții, ca să vă dovedeți voința lui Dumnezeu cea bună, acceptabilă și desăvârșită.” (Rom. 12:2, *NW*). Prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu noi ne reînnoim, ne schimbăm și ne transformăm mintea, instruind-o să recunoască și să părăsească poverile inutile.

Pentru a câștiga în competiție noi trebuie să urmăm reguli, și Cuvântul lui Dumnezeu este cel care face regulile: „Nici un om care servește ca soldat nu se implică în afacerile comerciale ale vieții, ca el să primească aprobarea celui care l-a înrolat ca soldat. Mai mult decât atât, dacă cineva se luptă, chiar în jocuri, el nu

primește cununa dacă nu s-a luptat după reguli.” (2Tim. 2:4,5, *NW*). Regulile cer ca noi să nu ne încurcăm cu urmărirea de câștig egoist. Regulile cer ca noi să predicăm. Regulile cer ca noi să umblăm după spiritul lui Dumnezeu și nu după dorințele păcătoase, egoiste și carnale. Umblarea după spirit, aceasta este calea de a îndepărta poverile. „Continuați să umblați după spirit și nu veți îndeplini deloc nici o dorință a firii pământești. Căci firea pământească este împotriva spiritului prin dorințele ei și spiritul împotriva firii pământești, căci acestea sunt contrare unul altuia.” – Gal. 5:16,17, *NW*.

Pentru a alerga în competiție până la victoria finală, orice povară trebuie pusă deoparte până când servul lui Dumnezeu va fi liber, asemenea unui alergător într-un maraton. Descriind calea de acțiune înțeleaptă, apostolul Pavel zice: „Nu știți că alergătorii într-o competiție aleargă toți, dar numai unul primește premiul? Alergați așa încât să reușiți să ajungeți la el. Mai mult decât atât, orice om care ia parte la o întrecere, exercită stăpânire de sine în toate lucrurile. Bineînțeles că ei o fac pentru a primi o cunună ce putrezește, dar noi pentru una ce nu putrezește. De aceea modul în care alerg eu nu este la voia întâmplării; modul în care îmi îndrept loviturile este așa încât să nu lovesc în gol; ci mă port aspru cu trupul meu și îl îndrum ca pe un rob, ca nu cumva după ce am propovăduit altora, eu însumi să nu devin dezaprobat.” – 1Cor. 9:24-27, *NW*.

Chiar așa, „competiția nu este pentru cei iuți, nici bătălia pentru cei puternici.” (Ecl. 9:11). Victoria le revine celor care își transformă mintea prin studierea Bibliei și prin supunerea față de conducerea spiritului lui Iehova. Spiritul Său ne va ajuta să ne lepădăm de poverile ce împiedică și opresc și El ne va sprijini sub sarcina responsabilităților care nu pot fi puse deoparte. „Încredințeați sarcina DOMNULUI și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată pe cei dreپți să se clatine.” (Ps. 55:22, *AT*). Frații creștini se pot ajuta unii pe alții „purtându-și sarcinile unii altora.” (Gal. 6:2, *NW*). Și dacă credința de mărimea unui bob de muștar va muta un munte, atunci nu există nici o sarcină sau un obstacol de mărimea unui munte ce nu poate fi îndepărtată sau depășită prin exercitarea credinței. (Mat. 17:20). Credința este arătată prin fapte; așadar măriți-vă credința și arătați-o printr-o activitate intensificată.

Anii de încheiere ai vrăjmășiei de șaizeci de secole dintre sămânța Șarpelui și Sămânța femeii lui Dumnezeu sunt peste noi. Fiecare serv consacrat al lui Dumnezeu va simți această vrăjmășie din ce în ce mai mult, pe măsură ce obstacolele finale sunt luate înainte de victoria Armagedonului. Pentru a fi luate aceste obstacole noi trebuie să nu renunțăm la lucrul încredințat, să ne facem partea în luptă alături de servii credincioși ai lui Dumnezeu din secolele trecute. Așa cum scria Pavel: „Faceți-vă partea în aceeași luptă în care m-ați văzut angajat și în care auziți că încă mă mențin.” – Filip. 1:30, *AT*.

Competiția se află încă înainte, strigătul este încă înainte, ordinele de luptă sunt încă „Propovăduiți Cuvântul”. Așadar, fixați-vă ochii asupra obiectivului, învățați regulile și rămâneți la ele. Îndepărtați orice povară! Reduceți necesitățile la strictul necesar și intrați în competiție. Alergați ca și când viața voastră ar depinde de asta. Într-adevăr depinde!

Sabatul creștinului

„Sunt șase zile în care trebuie să se muncească; așadar, în aceste zile, veniți și fiți vindecați, și nu în ziua Sabatului.” Așa a vorbit un funcționar ce prezida într-o sinagogă evreiască unei mulțimi care tocmai fusese martoră cum Fiul omului înfăptuise un miracol de vindecare. (Luca 13:14, *NW*) Această atitudine mentală se datora, fără îndoială, învățăturilor din Talmud, cum ar fi: „păcatele tuturor celor care respectă cu strictețe

Sabatul vor fi iertate, chiar dacă persoana respectivă ar fi un ÎNCHINĂTOR LA IDOLI.” Deși cu grade diferite de strictețe, același Sabat (sâmbătă, începând de fapt de vineri seara) este respectat și în prezent de către evrei.

În anul 321 A.D., împăratul păgân (nebotezat) Constantin a făcut ca prima zi a săptămânii, pe atunci dedicată închinării soarelui, de aceea numită *Sunday* (Duminica), să fie pusă deoparte pentru închinarea „creștină”. În timpul Evului Mediu și a Evului Întunecat, respectarea era impusă cu strictețe de către Biserica Catolică. Liderii Reformei au păstrat această respectare a zilei de duminică.

La începutul istoriei coloniilor americane, puritanii erau atât de stricți încât chiar interziceau persoanelor să zâmbească sau să-și sărute propriul copil duminica. Oamenii clerului întindeau lanțuri de-a lungul străzilor pentru a interzice enoriașilor folosirea cailor și a trăsurilor în această zi. „Legile albastre”, printre multe altele, făceau un lucru obligatoriu din prezența la biserică duminică; cei care nu se prezentau erau amendați. Când automobilul a devenit popular, oamenii își petreceau ziua de duminică conducând, astfel încât clerul striga de la amvoanele sale că automobilele îi conduceau pe oameni în iad.

Astăzi, printre creștinii mărturisiți, duminica este observată mai degrabă fără regularitate, frecvența slabă la multe „biserici”, comparată cu mulțimile de la evenimentele sportive și de la filme, demonstrând măsura în care ziua este luată în serios. O excepție izbitoare sunt Adventiștii de Ziua a Șaptea, care observă a șaptea zi a săptămânii, sâmbăta, și pentru care o astfel de observare este unul din aspectele importante ale religiei.

Când s-a poruncit observarea Sabatului?

Li se cere creștinilor să observe o zi din șapte? Au ei un sabat sau o zi de odihnă? Dacă da, care este aceea și cum trebuie ea observată?

Pe măsură ce noi luăm în considerare cum s-a comportat Dumnezeu cu creaturile Sale, aflăm că poruncile Lui pentru acestea nu sunt tot timpul aceleași. Primilor noștri părinți din Eden Dumnezeu le-a dat mandatul de a fi roditori, de a se înmulți și a umple pământul, etc., de asemenea le-a poruncit din ce copaci puteau mânca fructe. Dar El nu le-a spus nimic despre o zi de odihnă. Lui Noe Dumnezeu i-a dat porunci despre construirea unei corăbii, despre sfințenia vieții și a sângelui, etc., dar el nu a primit nici un cuvânt despre un sabbat. Ajungând la Avraam, aflăm că Dumnezeu i-a dat anumite instrucțiuni referitoare la oferirea de jertfe, circumcizie, etc., dar lui nu i s-a poruncit să construiască o corabie, nici nu i s-a spus să observe o zi de sabbat.

În decursul timpului, când copiii lui Israel erau robi în Egipt, cu siguranță ei n-ar fi putut respecta o zi de sabbat. De fapt numai după ce izraeliții au ieșit din Egipt și erau în pustiu a fost poruncită uneia din creaturile lui Dumnezeu o zi de odihnă, una din șapte, cea de-a șaptea, și aceasta în legătură cu strângerea necesarului lor de hrană, mana care cădea din cer. Dumnezeu le-a spus clar că ei trebuiau să strângă de două ori cantitatea obișnuită în ziua a șasea, deoarece în ziua a șaptea nu cădea mană din cer. Cu toate acestea, în ziua a șaptea „unii din popor au ieșit să strângă mană și n-au găsit”. Pentru aceasta Iehova i-a mustrat cu asprime prin Moise. Dificultatea lor în a se supune acestei legi este dovada suplimentară circumstanțială că ei nu erau obișnuiți cu observarea sabbatului. – Ex. 16:25-30, *AS*.

Pe câmpiile Moabului, unde legea lui Dumnezeu a fost declarată din nou izraeliților, lor li s-a spus clar: „Iehova Dumnezeul nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb. Nu cu părinții noștri a încheiat Iehova legământul acesta, ci cu noi, care suntem toți vii, astăzi aici”. Acest sabbat nu era nici pentru alte popoare, el trebuia să fie un semn între ei și Iehova. – Deut. 5:2,3; Ex. 31:17.

Sabbatul nu era limitat pentru izraeliți numai la ziua a șaptea din săptămână. Luna a șaptea a fost făcută importantă, atât prin ziua de ispășire, cea de-a zecea zi, cât și prin sărbătoarea corturilor, care începea în ziua a cincisprezecea. Anul al șaptelea era un an sabbatic; nici un fel de culturi nu trebuiau semănate sau secerate, Dumnezeu asigurându-i că se făceau suficiente culturi în anul al șaselea pentru a le lăsa, până când recoltau culturile din al optulea an. După șapte astfel de ani de sabbat venea anul jubiliar, în care era proclamată libertatea prin toată țara, când toate datoriile erau șterse și când, cu câteva excepții, toți care fuseseră pierduți în decursul ultimilor patruzeci și nouă de ani, erau restatorniciți. Toate aceste sabbaturi erau parte a unui sistem. Dacă un sabbat trebuie încă să fie observat, atunci și celelalte trebuie observate. Și la drept vorbind, să se respecte toată legea, jertfele ei, etc., „căci”, după cum spune Iacov, „oricine observă toată Legea, dar face un pas greșit într-un singur punct, a devenit călcător împotriva tuturor.” – Iacov 2:10, *NW*; Lev. 16:29-31; 23:34; 25:2-28; 26:2.

Creștinii nu sub Lege

Cu toate acestea, apostolul Pavel ne asigură că creștinii sunt eliberați de orice obligație față de aranjamentul legii: „El ne-a iertat prietenos toate încălcările de lege și a șters documentul scris de mână care era împotriva noastră, ce era alcătuit

din decrete și l-a luat din cale atârându-l pe stâlpul de tortură. Nici un om să nu vă judece, deci, cu privire la mâncare sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau la observarea unei luni noi ori a unui sabbat, căci aceste lucruri sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar realitatea aparține lui Cristos.” (Col. 2:13,14,16,17, *NW*). Observați, de asemenea, că Pavel nu face deosebire aici între așa numita lege „ceremonială” și Cele Zece Porunci; nu mai mult decât a făcut Isus în predica Sa de pe munte. – vezi Matei 5:23-43.

Creștinilor care au fost înșelați să accepte robia legii Mozaice, Pavel le-a scris: „Cum se face că voi vă întoarceți iar la lucrurile elementare slabe și nepotrivite și vreți să le fiți robi din nou? Voi observați meticolos zile, luni, anotimpuri și ani.” (Gal. 4:9,10, *NW*). Da, de ce să facă ei asta când jertfa lui Cristos „a abolit ura, Legea poruncilor ce consta din decrete”? – Efes. 2:13-15, *NW*.

Deoarece unii din Biserica timpurie insistau ca cei convertiți dintre neamuri să fie circumciși și să respecte legea, apostolii și bătrânii adunați la Ierusalim au trimis următoarele instrucțiuni; și observați că respectarea unui sabbat nu este inclus: „Căci spiritul sfânt și noi înșine nu mai punem nici o sarcină asupra voastră, decât aceste lucruri necesare: să vă păziți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de animale ucise fără să li se verse sângele și de curvie.” – Fapte 15:1-29, *NW*.

Dar n-a observat Isus sabbatul când a fost pe pământ? Da, El l-a observat. Deoarece El a fost „făcut sub lege pentru a-i răscumpăra pe cei care erau sub lege.” (Gal. 4:4,5). Dar amintiți-vă că El n-a observat numai ziua de sabbat, ci și paștele și toate celelalte aspecte ale legii Mozaice. „Să nu credeți că am venit să distrug Legea sau Profeții. Am venit nu să distrug, ci să împlinesc”, a declarat El, adăugând că nu va trece nici cea mai mică parte din Lege până nu se va împlini totul. Odată cu împlinirea aspectelor ilustrate ale Legii, aranjamentul a încetat prin Isus Cristos și pentru a-l înlocui El a instituit un nou legământ. – Mat. 5:17,18, *NW*; Ioan 1:29,36; 1Cor. 5:7; 2Cor. 3:5-11 *NW*.

Alte sabbaturi

Deși observăm, astfel, că creștinii nu sunt obligați să observe o zi de odihnă săptămânală, cu toate acestea ei au o odihnă, un sabbat: „Așadar, rămâne o odihnă de sabbat pentru poporul lui Dumnezeu; căci oricine intră în odihna lui Dumnezeu se oprește din lucrul său, așa cum s-a oprit Dumnezeu din al Său.” (Evrei 4:9,10, *RS*). Dumnezeu s-a odihnit de lucrările Lui nu pentru că era obosit, căci El nu obosește, ci în sensul că „a încetat” să mai aibă o activitate de creare suplimentară în ce privește acest Pământ. El și-a privit creația cu o satisfacție ce înviorează și în felul acesta a fost „înviorat.” – Gen. 2:1-4, *AT*; Ex. 31:17.

Înseamnă aceasta că Dumnezeu se odihnește încă în sensul acesta? Da, așa este. Observați Psalmul 95:7-11 unde Dumnezeu declară că El a jurat că izraeliții rebeli din pustiu nu vor intra în odihna Lui și aceasta se întâmpla aproximativ la 2.500 de ani după creație. Și pentru că Pavel îi sfătuiește pe creștini să intre în odihna lui Dumnezeu, aceasta trebuie să fi continuat până în zilele sale, 4.000 de ani după creație. Alte Scripturi arată că ziua lui Dumnezeu va continua până la sfârșitul

domniei de o mie de ani a lui Cristos, făcând-o astfel să aibă o durată de 7.000 de ani. – Evrei 4:11; 1Cor. 15:25-28; Apoc. 20:5,6.

Atunci zilele menționate în Geneza capitolul 1 n-au fost lungi de 24 de ore? Nu; amintiți-vă că soarele n-a strălucit pe pământ până în ziua a patra și el este cel care ne dă ziua de 24 de ore. În afară de aceasta, din științe precum geologia, se pare că atât viața animală cât și plantele se află pe acest Pământ de mai mult de șase mii de ani. Observați, de asemenea, că la întreaga perioadă de creație se face referire ca la „ziua în care Iehova Dumnezeu a făcut cerul și pământul.” (Gen. 2:4, *AS*). O zi în Biblie nu este totdeauna lungă de 24 de ore; 7.000 de ani pentru fiecare din zilele de creare, precum și ziua de odihnă, sunt compatibili cu Scripturile. – 2Pet. 3:8.

Să ne întoarcem la ziua de odihnă a lui Dumnezeu. Cum, atunci, intră creștinul în această odihnă? Pavel declară că iudeii au eșuat să intre din pricina neascultării și a lipsei de credință. Așadar, „noi care exercităm credință să intrăm în odihnă ... Prin urmare, să facem tot ce este posibil pentru a intra în această odihnă, de teamă ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.” (Evrei 4:3-11, *NW*). Da, exercitând credință în Dumnezeu și călcând pe urmele lui Cristos noi vom avea odihnă de toate lucrările egoiste, o odihnă nu doar de o zi pe săptămână, ci de fiecare zi.

Deoarece sabatul a fost o parte a legii și „Legea are o umbră a lucrurilor bune viitoare”, a cui umbră a fost sabatul? Sabatul a fost o umbră a marilor zile de odihnă pentru întreaga omenire, domnia de o mie de ani a lui Cristos, a șaptea mie de ani din ziua de odihnă a lui Dumnezeu. De șase mii de ani omenirea se trudește și suferă sub „dumnezeul acestei lumi”, Satan Diavolul. În acel sabat antitipic Cristos îi va elibera pe oameni de robia lui Satan, de demonii lui, de păcat, boală și moarte, chiar așa cum El a eliberat o „fiică a lui Avraam” de robia infirmității fizice într-un sabat tipic, acum 1.900 de ani. – Evrei 10:1, *NW*; 2Cor. 4:4; Apoc. 20:1-3; 21:1-4; Luca 13:16.

A aflat adevărul înainte să fie prea târziu

Pe 6 iunie, 1950, Teodoro Barrameda în vârstă de 60 de ani a murit pe scaunul electric la Muntinlupa, Rizal, în Insulele Filipine. Acesta a fost executat întrucât fusese colaborator de partea japonezilor în timpul celui de-al doilea Război Mondial. Cazul său a fost foarte neobișnuit și a provocat o mare tulburare printre oameni.

Din anul 1931 până în 1933 acest om fusese polițist în Lipa. Apoi a activat ca soldat, după care a devenit fermier. Cu puțin înainte de război el a devenit interesat de politică și s-a alăturat „coloanei a cincina” a partidului filipinez *Ganap* din Batangas. Când japonezii au venit el s-a înscris în poliția lor profesională.

După ce războiul s-a terminat, el a fost adus la proces și a fost condamnat la închisoare pe viață din patru motive. A fost acuzat că fost implicat în moartea a patru americani, în afară de incendierea unei femei în vârstă, că a omorât cu sânge rece doi băieți orbi și că a ajutat și a adus alinare dușmanului. Totuși, el a negat

simplu aceste acuzații ca fiind false. Când s-a făcut recurs, curtea supremă a efectuat o mișcare jurisprudențială și a schimbat sentința de închisoare pe viață cu pedeapsa cu moartea. Teodoro Barrameda a pledat de două ori înaintea președintelui Quirino și tot de două ori președintele a refuzat să schimbe pedeapsa. Toate eforturile umane de a-i salva viața au dat greș.

După aceea s-a întâmplat ceva. În timpul detenției sale, Barrameda a venit în contact cu mesajul Împărăției și a aflat scopul lui Dumnezeu de a stabili o lume nouă a dreptății, sub Regele Său iubit Isus Cristos. A început să studieze Biblia, a dobândit cunoștință din adevăr, a făcut o consacrare și a fost botezat pe 12 iunie, 1949. În timpul ultimului său an din viață a slujit ca unul din martorii lui Iehova în spatele zidurilor închisorii.

Ziua execuției a sosit și ordinul oficial de moarte a fost citit de către directorul închisorii. Toți cei prezenți au fost uimiți de liniștea și calmul lui Barrameda. În loc să-și petreacă ultimele câteva ore plângând, văitându-se și asistând la liturghie, așa cum fac atâția prizonieri catolici superstițioși, acest om cânta cântările de laudă ale Împărăției pentru Iehova, fiind recunoscător că a avut șansa de a afla adevărul înainte de moarte. Le-a vorbit, de asemenea, liber gardienilor închisorii, aducându-le mângâiere și speranță. Conștiința lui era curată. Din ignoranță se amestecase în politică, însă era complet nevinovat de crimele barbare pentru care fusese pedepsit. A declarat că era „o victimă a acuzațiilor inventate”, asemenea doctorului Jose Rizal, eroul național din Filipine.

Adus în camera mortuară, Teodoro a refuzat să consume morfină sau cloroform spunând: „Doar cei vinovați își doresc să fie aneșteziați.” Spre deosebire de criminali împietriți care sunt plini de ură și dușmănie, el și-a luat frumos rămas bun de la toți cei care l-au legat pe scaun, cu spiritul unui creștin adevărat. – Mat. 5:44; Faptele 7:60; Rom. 12:14; 1Cor. 4:12, 13.

Fermitatea și liniștea mintală care au venit asupra celui care știa că avea dreptate au făcut o mare impresie celor prezenți la execuția lui Barrameda. Reporterul Virgilio Talusan a scris în ziarul *Daily Mirror* din Manila: „Cei șase ziaristi care au fost martori la execuție, precum și ceilalți martori, au fost unanimi în a lauda curajul acestui om. Însă eu îndrăznesc să nu am aceeași părere. Cred că nu este vorba despre curaj, ci despre resemnare, susținută de încredere în convingerea omului despre judecata din viața de apoi.” Într-un limbaj mai adecvat, Barrameda s-a temut de Atotputernicul Dumnezeu, nu de aceia care i-au ucis trupul. Speranța lui era în înviere și, asemenea tâlharului care atârna pe stâlpul de tortură lângă Cristos, el și-a încredințat cazul Judecătorului Suprem și a sperat în viață în paradisul noii lumi a dreptății. – Mat. 10:28; Luc. 23:39-43, *NW*.

Să luăm parte la mărturia finală

Așa cum s-a demonstrat deja în coloanele *Turnului de Veghere*, creștinătatea îngâmfată se află pe o poziție identică celei ale Ierusalimului din vechime, din vremea lui Ieremia. În trufia sa, aceasta se laudă cu faptul că Le slujește lui Dumnezeu și lui Cristos și totuși, în același timp, practică, în mod neobrăzat, o

formă de păgânism și se închină cu egoism banilor, puterii și influenței. Își jertfește fiii și fiicele zeului războiului. Comite adulter cu conducătorii politici de pe pământ. Clerul său imită fariseii prin tradițiile și filosofiiile oamenilor. Și ca amuzament, ridiculizează și persecută pe martorii credincioși ai lui Iehova, care o avertizează, așa cum a fost avertizat de profeții Domnului, și Ierusalimul din vechime. Singura diferență este că avertizarea actuală este mărturia finală pentru această lume. – Mat. 24:14.

Și cine sunt aceia care iau parte la punerea mărturiei finale în toate națiunile lumii? Nu preoțimea ortodoxă a creștinătății sau cea a păgânătății, întrucât acestea sunt prea mult parte din această lume, și astfel sunt dușmani ai lui Dumnezeu. (Ioan 15:18, 19; Iac. 4:4) Nu înțelepții lumești sau nobilimea pământului și nici batjocoritorii „științifici”. Dumnezeu i-a ales pe cei slabi și pe cei de origine modestă care sunt priviți de sus, ca numele Lui să fie glorificat. – 1Cor. 1:27-29, *NW*.

Acestui mic grup de martori unși ai lui Iehova și însoțitorilor lor li s-a dat tărie din partea lui Iehova Dumnezeu și aceștia sunt trimiși sub spiritul și conducerea Sa să dea această mărturie finală. Aceștia sunt cei care au umplut lumea cu sute de milioane de cărți, reviste și broșuri, în mai mult de nouăzeci de limbi și dialecte, care arată „semnele timpurilor” – războaie moderne, foamete, epidemii, cutremure, neliniște și delincvenți – semne care marchează prezența împărăției lui Cristos și încheierea acestui sistem de lucruri. Unii dintre acești martori ai Domnului sunt bătrâni, alții sunt tineri, unii sunt sănătoși și puternici, pe când alții sunt plăpânzi și infirmi. Însă chiar dacă unul este bătrân precum Moise, Pavel și Ioan apostolul, sau tânăr precum Ieremia și Timotei, persecutat sau cu o sănătate șubredă precum Iov, fiecare dintre acești martori prind orice oportunitate, la timp și ne la timp, să predice Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului.

Acești martori se grăbesc din casă în casă, venind din nou acolo unde oamenii nu sunt acasă, plănuiind să petreacă mai mult timp în studiul sistematic al Bibliei împreună cu aceia care sunt nerăbdători să asculte și să învețe. Alegând locuri strategice pe străzi, acești slujitori creștini ajung la mulți oameni care se refuziază în hoteluri, instituții sau apartamente unde mărturia din ușă în ușă este mai greu de prezentat. Mii de lecturi publice au loc în fiecare lună și sunt distribuite milioane de invitații tipărite pentru astfel de evenimente.

Rezultatul acestei mărturii este de a despărți oamenii. Zeflemitorii, criticii și cei indiferenți sunt clasați cu aceia care îi persecută cu violență pe martorii lui Dumnezeu. Aceștia sunt asemenea caprelor și sfârșitul lor va fi nimicirea veșnică în cea de-a doua moarte. Pe de altă parte, cei asemenea oilor dau atenție avertismentului, cercetează și demonstrează chestiunile pentru ei înșiși și apoi, la rândul lor, le spun și altora. Răsplata lor va fi viață veșnică într-o lume nouă.

Nu este timp de pierdut acum. Această lume a fost cântărită în balanță și a fost găsită lipsă. Zilele ei sunt numărate. Ziua și ceasul de pe urmă pentru Armaghedon se apropie. „Această Evanghelie a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate națiunile și atunci va veni sfârșitul.” (Mat.

24:14, *NW*) De aceea, acum sau niciodată este momentul de a lua parte la mărturia finală!

Zaharia și Elisabeta, vârstnicii părinți ai lui Ioan Botezătorul

Există momente când Iehova pare că întârzie să-și acorde binecuvântările și răsplățile, dar pe cei care continuă să-L servească în mod credincios, în ciuda acestei aparente întârzieri, El îi răsplătește din abundență, la timpul Lui potrivit. Așa a fost cazul lui Zaharia, preotul în vârstă și a soției lui Elisabeta. „Amândoi erau drepti înaintea lui Dumnezeu, umblând fără vină în toate poruncile și hotărârile Domnului”. Deși Iehova promisese că va binecuvânta pe copiii lui Israel cu un urmaș, dacă Îl serveau cu loialitate, și că acel copil era răsplata Sa, totuși acești doi servi credincioși erau fără copii și amândoi erau acum bine înaintați în vârstă. – Luca 1:6,7; Lev. 26:9; Ps. 127:3.

Apoi într-o zi, în timp ce Zaharia servea ca preot, după ce a intrat în sanctuar să ofere tămâie, „a apărut îngerul lui Iehova, stând în partea dreaptă a altarului pentru tămâie. Dar în fața acestei priveriști Zaharia s-a tulburat și a căzut cu teamă înaintea lui. Cu toate acestea, îngerul i-a zis: ‘Nu te teme, Zaharia, deoarece rugămintea ta a fost primită, iar soția ta Elisabeta va fi mama fiului tău, și tu o să-i pui numele Ioan. Tu te vei bucura și vei fi foarte încântat și mulți se vor bucura de nașterea lui; căci el va fi mare înaintea lui Iehova. ... De asemenea, el va merge înaintea lui cu spiritul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inima părinților spre copii și pe cei neascultători spre înțelepciunea practică a celor drepti, să pună la îndemână pentru Iehova un popor pregătit.’” – Luca 1:11-17, *NW*.

Ca răspuns la întrebarea lui Zaharia cum se putea întâmpla un astfel de lucru, întrucât atât el cât și soția lui erau în vârstă, îngerul a răspuns: „Eu sunt Gabriel, care stă aproape de Dumnezeu și am fost trimis să vorbesc cu tine și să-ți declar vestea bună despre aceste lucruri. Dar fii atent, tu o să fii mut și nu vei putea să vorbești până în ziua când vor avea loc aceste lucruri, pentru că nu ai crezut cuvintele mele!” – Luca 1:18-20, *NW*.

După promisiunea lui Iehova, în curând Elisabeta a avut motiv să se bucure, deoarece rușinea ei din pricina sterilității a fost îndepărtată. Cu trei luni înainte de nașterea copilului ea a fost vizitată de vara ei Maria, care tocmai fusese informată de îngerul Gabriel că avea să fie mama Fiului lui Dumnezeu. Inspirată de spiritul sfânt, Elisabeta i-a zis: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău! Cum s-a întâmplat să am acest privilegiu, să vină mama Domnului meu la mine? ... Fericită este și cea care a crezut, deoarece va exista o împlinire completă a acelor lucruri spuse ei din partea lui Iehova!” – Luca 1:24,25,39-45, *NW*.

La timpul potrivit copilul a fost născut și în a opta zi a fost circumcis și numit Ioan. Atunci limba lui Zaharia a fost dezlegată și el a început să vorbească binecuvântând pe Dumnezeu. Plin de spiritul sfânt el a profețit: „Copile, tu te vei numi profetul Celui prea Înalt, căci tu vei fi un deschizător de drumuri înainte ca Iehova să-și pregătească căile, să dea cunoștința despre salvare poporului Său, prin iertarea păcatelor.” – Luca 1:76,77, *NW*.

Da, Zaharia și Elisabeta au fost răsplătiți cu generozitate pentru ascultarea lor și pentru că l-au așteptat pe Domnul cu răbdare. Ei au avut privilegiul să fie părinții lui Ioan Botezătorul, despre care Isus a spus că nici unul născut de femeie nu era mai mare decât el; ei au avut privilegiul să-l crească în sfatul și muștrarea Domnului; și amândoi au fost privilegiați să rostească profeții în legătură cu scopurile lui Iehova, sub influența spiritului sfânt; și toate acestea la bătrânețe.

Întrebări de la cititori

• **De vreme ce cartea noastră de cântări, rugăciunile noastre, Biblia noastră nouă, etc. îndepărtează expresiile arhaice, ce se întâmplă cu forma veche a cuvântului *frați*? - H. K., Nebraska.**

Este bine să înlocuim forma arhaică a cuvântului *frați* (*brethren*) cu echivalentul său modern (*brothers*), așa cum se procedează în *Traducerea Lumii Noi*. Atunci când unei adunări i se adresează cu „fraților” se face referire și la surori, așa cum s-a procedat întotdeauna atunci când se utiliza forma arhaică a cuvântului *frați* (*brethren*). De exemplu, la Romani 1:13, Pavel a scris: „Fraților (Brothers), nu vreau ca voi să nu știți că, de multe ori, mi-am propus să vin la voi, dar am fost până acum împiedicat, ca să obțin roade și între voi, ca și în restul națiunilor.” (NW) Cu siguranță că Pavel nu a exclus surorile prin folosirea termenului *fraților* (*brothers*). De asemenea: „Fraților, bunăvoința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru ei este, într-adevăr, pentru salvarea lor.” Si „Vă îndemn, *fraților* (*brothers*), prin îndurările lui Dumnezeu, să vă prezentați trupurile ca o jertfă vie, sfântă, acceptabilă înaintea lui Dumnezeu, ca un serviciu sacru cu puterea voastră de rațiune.” (Rom. 10:1; 12:1, NW) În ambele cazuri s-a făcut referire și la surori. Cu siguranță că și ele iau parte la un serviciu sacru la fel de mult ca și membrii de parte bărbătească din adunare. Nu numai că putem deduce din conținutul scrisorilor că și surorile erau incluse în termenul general *frați* (*brothers*), dar putem concluziona aceasta mai ales că în Cristos nu este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, ci toți sunt fiii lui Dumnezeu și frați între ei. (Gal. 3:27, 28, NW) Astfel că, în folosirea discursului modern adresat adunării, cuvântul *frați* (*brothers*) este suficient, făcând referire la toți cei prezenți, fără a fi necesară forma mai lungă de adresare „*fraților și surorilor*”.

• **Turnul de Veghere din 1 octombrie 1949 a vorbit despre „ziua Lui Iehova” ca și cum ar fi în viitor. Turnul de Veghere din 1 Aprilie 1950 a vorbit ca și cum ne aflăm în „ziua Lui Iehova.” Cum pot fi aceste afirmații armonizate? - J. B., Virginia.**

Turnul de Veghere din 1 octombrie, 1949, a făcut referire la „ziua lui Iehova” pentru Babilonul antitipic, care este descris în capitolul 13 din Isaia. Acea zi, în tip, s-a petrecut atunci când Babilonul din vechime s-a prăbușit. Aceasta se va petrece în timpul nostru, atunci când Marele Babilon, organizația Diavolului, va cădea. Astfel că, acea „zi” pentru actul ciudat al lui Iehova, bătălia Sa de la Armagedon, este încă în viitor. Ne rugăm pentru ea. „Ziua lui Iehova” în care ne

aflăm din anul 1914 A.D. și la care *Turnul de Veghere* din 1 Aprilie 1950 a făcut referire este „ziua” Israelului Său spiritual, marcată prin preluarea puterii Sale și întronarea Regelui Său, așezându-L în Sion ca Piatră din capul unghiului. Aceasta este ziua pe care Iehova a pregătit-o ca să ne bucurăm și să ne veselim în ea, fericiți că este aici. (Ps. 118:24) Contextele din spatele expresiei „ziua lui Iehova” trebuie păstrate în minte, întrucât îi pot oferi acesteia un dublu înțeles sau o dublă aplicare.

• **Am crezut întotdeauna că Avraam, ca și Isaac și Iacob, a fost evreu. Totuși, *Turnul de Veghere* din 15 august spune la pagina 246 că „Avraam nu a fost evreu.” Este corect? - C.A., New York.**

Avraam nu putea fi evreu, deoarece evreii sau iudeii au fost descendenții strănepotului său Iuda, pe care Iacob l-a binecuvântat cu promisiunea specială care făcea referire la sceptor și la Șilo, atunci când a dat binecuvântările sale, pe patul de moarte, celor doisprezece fii ai săi. Astfel că, termenul *evreu* apare pentru prima dată în Biblia ebraică în zilele lui Ieremia, în Ieremia 34:9, de asemenea, în Estera în legătură cu Mardoheu evreul și în profeția după robie din Zaharia 8:23. Expresia „evrei” apare, de asemenea, la 2Regi 16:6 și 25:25, înțelegându-se că Ieremia a fost compilatorul cărților 1 și 2 Regi. Toți izraeliții care făceau parte din seminția lui Iuda, datorită promisiunii Împărăției legate de aceștia, s-au numit evrei sau iudei și numele este întrebuințat așa în Scripturile Creștine Grecești.

• **Dacă Iehova este atotputernic și cunoaște sfârșitul de la început, atunci el trebuie să fi știut faptul că heruvimul ocrotitor din Eden se va răzvrăti și îi va îndemna pe Adam și pe Eva în rebeliune, aducând astfel nenorocirea asupra întregii omeniri. Cunoscând aceasta dinainte, de ce a creat Dumnezeu aceste creaturi care aveau să dea greș? - I. C., Pennsylvania.**

În Faptele 15:17, 18 (*NW*) se spune: „Iehova, care face aceste lucruri pe care le-a cunoscut din vechime.” Cu alte cuvinte, Iehova Dumnezeu cunoaște din vechime sau de la început ce lucrări intenționează să facă *El* și de aceea le spune pentru a ne informa, așa cum a făcut la Geneza 3:15. Însă nu alege întotdeauna să-și amestece preștiința în ceea ce au de gând să facă creaturile Sale, ci le lasă să-și exercite libera voință ca agenți morali liberi. Aceasta este ceea ce Dumnezeu a făcut în cazul lui Adam, al Evei și al heruvimului ocrotitor pe care l-a uns să fie asupra lor. Dacă Dumnezeu și-ar fi exercitat preștiința în legătură cu cazul lor ar fi însemnat că-i predestinează, întrucât acea cale de acțiune cunoscută dinainte ar fi necesitat să se potrivească preștiinței lui Dumnezeu. În cazul acesta Adam, Eva și heruvimul ocrotitor nu ar fi avut ocazia să umble corect. Acest lucru ar fi fost nedrept din partea lui Dumnezeu, să le pună înainte, verbal, ocazia de a se bucura de viață veșnică în fericire, într-o lume dreaptă, în vreme ce știa dinainte că nu vor reuși niciodată să facă aceasta, deci i-ar fi predestinat. Ar fi însemnat să ridice speranțe false care ar fi fost înșelătoare și nedrepte.

Astfel, în cazul lor, Dumnezeu nu a ales să exercite preștiința în legătură cu ce aveau de gând să facă aceste creaturi (alte persoane în afara Lui). Singurul lucru pe

care l-a predestinat în legătură cu ei a fost acela că dacă vor asculta vor trăi veșnic, iar dacă se vor răzvrăti, vor suferi și vor muri. Așa l-a informat Dumnezeu pe Adam și prin el pe Eva. (Gen. 2:16, 17) Astfel, Dumnezeu nu a fost responsabil de faptul că ei au greșit. Dar după ce au greșit El le-a permis lui Adam și Evei să trăiască în continuare și să aibă o familie. Dacă nu ar fi fost această milă din partea lui Dumnezeu, tu și noi toți nu ne-am fi născut niciodată și nu am fi avut șansa vieții veșnice, în dreapta lume nouă. Dumnezeu nu exercită acum preștiință dacă noi, ca indivizi, vom reuși sau nu, ci lasă această chestiune în totalitate în seama noastră. Însă are preștiință cu privire la ceea ce intenționează să facă El Însuși spre justificarea numelui Său și spre binecuvântarea creaturilor ascultătoare și ne-a informat prin profeția Sa însemnătatea a ceea ce ne descoperă acum.

TURNUL de VEGHERE

15 IANUARIE 1951

Nr. 2

Cuprins:

- „CINA DOMNULUI” - Pag. 39
- PRODUCEREA CĂRȚII ANUALE A MARTORILOR
LUI IEHOVA - Pag. 47
- REFUZUL AUTORIZAȚIEI DE CONSTRUCȚIE
A BISERICII ESTE ILEGAL - Pag. 53
- PARTICIPAREA ÎMPREUNĂ CU DEMONII
ESTE INTERZISĂ - Pag. 56
- ÎMPĂRTĂȘIREA ÎNTR-UN MOD DEMN - Pag. 65
- RĂPIREA MARIEI – O DOGMĂ SCRIPTURALĂ? - Pag. 71
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 72

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

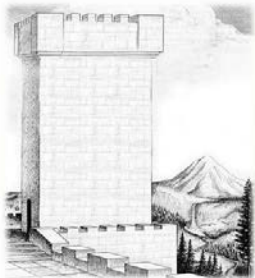
117 Adams Street

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *președinte*

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lessor's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semi-monthly

Monthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chibsona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

„CINA DOMNULUI”

„Pentru a mânca cina Domnului ... Pentru că ori de câte ori mâncați această pâine și beți din cupa aceasta, continuați să proclamați moartea Domnului, până când el va veni” – 1 Cor. 11:20-26, *NW*.

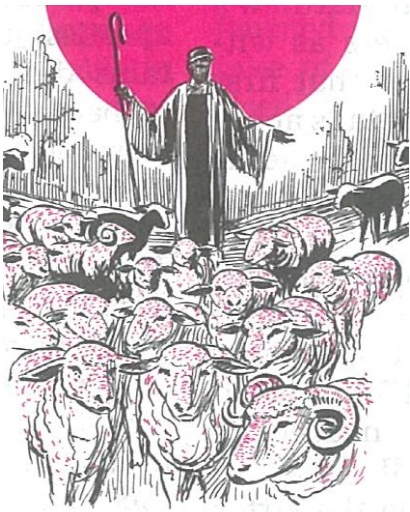
IEHOVA Dumnezeu a oferit o cupă și o masă pentru poporul asupra căruia este chemat mărețul său nume. Favorizați și fericiți sunt toți bărbații și femeile care au privilegiul de a avea parte de cupă și de masă. Aceste lucruri el le asigură în scopul de a-și unifica poporul ca un singur trup, cu toți membrii acestuia în pace unii cu ceilalți, ajutându-se și servindu-se unii pe alții.

² În lume sunt încercate metode artificiale pentru a obține unitate în cadrul societății umane și totuși, tendința constantă este către dezbinare egoistă, în cele din urmă cu ‘mâna fiecărui om împotriva aproapelui său’. Dar lucrarea de unificare a lui Iehova are succes. Timp de nouăsprezece secole el a chemat, adunat și pregătit „mica turmă” de bărbați și femei asemănători oilor. (Luca 12:32) Aceștia îl urmează cu loialitate pe Păstorul Isus Cristos și astfel ei urmează să fie uniți cu el în împărăția cerească, să domnească cu el pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului. În ultimii ani, de la sfârșitul Primului Război Mondial din 1918, Iehova și-a folosit Păstorul să strângă pe alții asemănători oilor, o „mare mulțime” din ei și sunt numiți „alte oi” ale lui. (Apoc. 7:9-17; Ioan 10:16) Nu a mai rămas acum decât o mică rămășiță din „turma mică” pe pământ, în cadrul staulului Păstorului, dar acum el îi asigură cu mulți însoțitori, aducând împreună o mare mulțime de alte oi. Astfel, el aduce starea pe care el o descrie ca „o turmă și un păstor”. Celelalte oi găsesc în Biblie că destinul lor nu este ceresc, ci este pământesc. Ele vor locui pentru totdeauna în paradisul restaurat de pe acest pământ și pentru a fi binecuvântate cu pace, prosperitate, fericire și sănătate omenească perfectă, prin împărăția cerească a lui Isus Cristos și turma sa mică. Deci, în această condiție de „o turmă, un păstor”, se pune întrebarea în timpul Memorialului: Care sunt privilegiile rămășiței și ale mării mulțimi în ce privește cupa și masa lui Iehova? Diferența de destin nu ar trebui să creeze dezbinare între

oi și nici diferența de privilegiu nu ar trebui să facă acest lucru. Din fericire, s-a descoperit că nu face acest lucru. De ce nu?

³ Se vorbește despre cupa lui Iehova și despre masa lui Iehova, în legătură cu cina Domnului. Probabil o numești „Cina Domnului”. (1 Cor. 11:20). Această denumire desemnează masa specială pe care Domnul Isus a instituit-o printre urmașii săi loiali în noaptea în care a fost trădat de Iuda Iscarioteanul. Unul dintre urmașii lui Isus, Apostolul Pavel, îi dă acest nume în scrisoarea sa către Corinteni. Atrăgând atenția asupra stării lor de confuzie în privința acestei chestiuni, el scrie: „De aceea, atunci când vă adunați la un loc, nu este posibil să mâncați cina Domnului. ... Căci am primit de la Domnul, ceea ce v-am dat transmis și vouă, că Domnul Isus, în noaptea în care urma să fie predat, a luat o pâine și după ce a mulțumit, a frânt-o și a zis: ‘Aceasta înseamnă trupul meu, care este în interesul vostru. Continuați să faceți acest lucru în amintirea mea’. El a făcut același lucru și în ceea ce privește cupa, după cină, spunând: ‘Această cupă înseamnă noul legământ în virtutea sângelui meu. Continuați să faceți acest lucru, ori de câte ori veți bea, în amintirea mea.’ Pentru că ori de câte ori mâncați această pâine și beți din cupa aceasta, continuați să proclamați moartea Domnului, până când el va veni.” – 1 Cor. 11:20-26, *NW*; de asemenea, traducerea lui Moffatt.

⁴ Domnul Isus a murit în anul 33 (A.D.). Timp de nouăsprezece secole de atunci încoace, discipolii Săi ascultători observă această cină sau masa de seară, în ziua corespunzătoare a fiecărui an. Celebrarea sa anuală până în acest an 1951, a însemnat celebrarea acesteia de mai mult de 1900

de ori, ceea ce înseamnă, „ori de câte ori”, într-adevăr. Contrar afirmațiilor unor religioniști, Isus, personal, nu a trebuit să sufere din nou, în toate dățile acestea, ca „ori de câte ori”, pentru că apostolul Pavel spune că nu. (Evrei 9:24-26; 10:10-14) În acest secol al XX-lea, o rămășiță credincioasă a turmei sale mici, continuă docilă să observe, în mod ascultător, cina Domnului, „proclamând moartea Domnului.” Dar acum o „mulțime mare” de alte oi, cu sutele de mii, se asociază cu rămășița sub conducerea Păstorului Isus Cristos. Având în vedere că „turma mică” este limitată de Scripturi la 144.000 de membri ca un întreg (Apoc. 7:4-8; 14:1, 3) și cum numărul de

exemplare tipărite al revistei Turnul de veghere este de aproximativ 1.235.000 în 36 de limbi, majoritatea cititorilor noștri trebuie să fie din afara „turmei mici” și să fie destinați pentru marea mulțime a celorlalte oi. Fiindcă ne apropiem de un alt sezon al Memorialului, nu există nici o întrebare despre ce trebuie să facă rămășița mică, dar întrebarea pe care toate aceste alte oi o au acum este: Să mă împărtășesc din pâine și vin împreună cu rămășița? Îmi este poruncit și deci trebuie să fac asta? Este și privilegiul meu?

DECIZIA DE A TE ÎMPĂRTĂȘI

⁵ Examinarea circumstanțelor și a caracteristicilor primei celebrări, ne va ajuta pe toți în a determina răspunsul Bibliei la aceste întrebări importante. Să ținem cont de relatarea unui om care a fost prezent, s-a împărtășit și care a văzut și auzit ceea ce a fost făcut. El este apostolul Matei. Ceilalți scriitori ai relatărilor, Marcu, Luca și Pavel, nu au fost participanți. Matei 26:17-30 spune:

⁶ „În prima zi a sărbătorii azimelor, discipolii au venit la Isus, zicând: ‘Unde vrei să-ți pregătim să mănânci Paștele?’ El a spus: ‘Duceți-vă în oraș la cutare om și spuneți-i, Învățătorul zice: Timpul meu stabilit este aproape, eu voi sărbători Paștele cu discipolii mei, în casa ta.’” Și discipolii au făcut cum le-a poruncit Isus și au pregătit lucrurile pentru Paște. Acum când venise seara, el stătea întins la masă cu cei doisprezece discipoli [astfel, inclusiv Matei]. În timp ce mâncau, el a zis: ‘Adevărat vă spun, unul dintre voi mă va trăda.’ Fiind întristați foarte mult de acest lucru, aceștia au început, fiecare pe rând, să-i spună: ‘Învățătorule, nu sunt eu, nu?’ În replică, el a spus: ‘Cel ce bagă mâna în vas cu mine, este cel care mă va trăda. Adevărat, Fiul omului se va duce, exact așa cum este scris în ceea ce-l privește, dar vai de omul acela prin care Fiul Omului este trădat! Ar fi fost mai bine pentru el, dacă nu s-ar fi născut’. Ca replică, Iuda, care era pe cale să-l trădeze, a zis: ‘Nu sunt eu, nu, Rabi?’ El i-a zis: ‘Asta trebuia s-o spui tu.’”

⁷ După acest schimb dintre Isus și Iuda, relatarea continuă să spună: „Pe când continuau să mănânce, Isus a luat o pâine și, după ce a spus o binecuvântare, a rupt-o și, dând-o discipolilor, a zis: ‘Luați, mâncați. Aceasta înseamnă trupul meu’. De asemenea, el a luat o cupă și după ce a adus mulțumiri, le-a dat-o, zicând: ‘Beți din el, toți; căci acesta înseamnă „sângele meu al legământului”, care se va vărsa în interesul multora, pentru iertarea păcatelor. Dar eu vă spun, că nu voi mai bea în nici un chip de acum înainte din acest produs al viței de vie, până în ziua când îl voi bea nou cu voi, în Împărăția Tatălui Meu’. În cele din urmă, după ce au cântat laude, ei au ieșit pe Muntele Măslinilor.” – *NW*; vezi, de asemenea, traducerea lui Moffatt.

⁸ Relatarea lui Marcu este de acord cu cea de mai sus, a lui Matei. Astfel, avem doi scriitori ca martori. Apostolul Ioan a fost la acel prim Memorial și el ne spune mai multe detalii despre identificarea trădătorului, după ce Isus a spus: „Adevărat vă spun, unul dintre voi mă va trăda.” Astfel, Ioan 13:22-30 adaugă: „Discipolii au început să se uite unul la altul, neștiind la care s-a referit. Unul dintre discipolii lui, acela pe care îl iubea Isus, stătea la masă culcat pe sânul său. Prin urmare, Simon Petru a dat din cap spre acesta și i-a zis: ‘Întreabă-l cine este acela despre care vorbește’. Deci, acesta din urmă se lăsă pe spate pe pieptul lui Isus și i-a zis: ‘Stăpâne, cine este?’ Prin urmare, Isus a răspuns: ‘Este acela căruia îi voi da bucățița pe care am s-o înmoi’. Și așa, după ce a înmuiat bucățița, el a luat-o și i-a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul. Și după bucățiță Satan a intrat în acesta din urmă. Isus, prin urmare, i-a zis: ‘Ceea ce ai de făcut fă-i repede!’ Cu toate acestea, nici unul dintre cei ce stăteau întinși la masă nu știa cu ce scop îi spusese acest lucru. Unii, de fapt, își imaginau, că de vreme ce Iuda ținea

cutia de bani, Isus îi spunea: ‘Cumpără ce lucruri avem nevoie pentru sărbătoare’, sau că el ar trebui să dea ceva la săraci. Prin urmare, după ce a primit bucată, el a ieșit afară imediat. Și era noapte.” – *NW*.

⁹ Astfel, prin acordul acestor trei martori, am stabilit că Iuda a părăsit adunarea înainte ca Isus să prezinte Memorialul celorlalți apostoli, celor unsprezece credincioși. Pâinea pe care Isus a servit-o la acest Memorial nu a fost înmuiată în sosul de Paște, înainte de a le-o da. Și după stabilirea Memorialului Isus nu a revenit la a mânca Paștele și la a înmuia bucată de pâine. Deci, Isus l-a servit pe Iuda cu bucata de pâine înmuiată și l-a lăsat să plece înainte de noul Memorial. Iuda a sărbătorit doar Paștele cu Isus și apostolii săi credincioși, la fel cum au făcut și preoții și căpeteniile templului, cu care Iuda a negociat pentru a-l trăda pe Isus. Iuda nu a fost exclus din a mânca Paștele mai mult decât au fost ei; numai că toți au sărbătorit acel Paște cu condamnarea lor înșiși. Isus l-a lăsat pe Iuda să fie acolo cu el, pentru Paște, pentru ca astfel profeția să atingă punctul său culminant; așa cum a spus Isus: „Dar rezultatul este că s-a împlinit Scriptura: ‘Cel care obișnuia să se hrănească cu pâinea mea, și-a ridicat călcâiul împotriva mea’.” (Ioan 13:18, *NW*) Rezultă că Isus a stabilit Memorialul cu cei unsprezece apostoli loiali și prin aceasta, el a arătat cine urma să-l celebreze de atunci înainte.

¹⁰ Nu, acei unsprezece oameni nu fuseseră încă născuți și unși de către spiritul sfânt al lui Dumnezeu, „pentru că încă nu exista nici un spirit, fiindcă Isus nu fusese încă glorificat.” (Ioan 7:39, *NW*) Spiritul a venit pentru prima oară în ziua Cincizecimii, la zece zile după ce Isus s-a înălțat în glorie cerească, la dreapta Tatălui său. Dar Isus le-a zis acelor apostoli: „La re-creare, când Fiul Omului va sta pe tronul Său glorios, și voi care m-ați urmat, veți sta pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” (Mat. 19:28, *NW*) El, de asemenea, i-a numit membri ai turmei sale mici, spunând: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a aprobat să vă ofere Împărăția.” (Luca 12:32, *NW*) Către apostolii Iacov și Ioan el, de asemenea, a spus: „Cupa pe care o beau Eu și voi o veți bea și cu botezul cu care sunt botezat Eu și voi veți fi botezați.” (Marcu 10:39, *NW*) Și imediat după stabilirea Memorialului, Isus a confirmat faptul că ei erau candidați la împărăția cerească, atunci când a spus: „Voi sunteți cei care ați rămas lângă mine în încercările mele; și fac un legământ cu voi, așa cum Tatăl meu a făcut un legământ cu mine, pentru o împărăție, ca să mâncați și să beți la masa mea, în împărăția mea, și să stați pe tronuri ca să judecați cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” (Luca 22:28-30, *NW*) În rugăciunea lui de încheiere, Isus s-a rugat la Tatăl său ceresc, pentru ca ei să poată fi cu el în împărăția sa. – Ioan 17:24.

¹¹ Astfel, faptul că cei unsprezece apostoli nu au fost încă născuți de spirit, nu poate fi folosit ca un argument potrivit căruia, credincioșii care nu sunt născuți de spirit, se pot împărtăși din emblemele Memorialului. Cincizeci și una de zile mai târziu, spiritul sfânt s-a revărsat asupra apostolilor și ei au fost născuți ca fii spirituali ai lui Dumnezeu. După aceea, ei au sărbătorit Memorialul ca fii spirituali ai lui Dumnezeu. Dar cei care alcătuiesc marea mulțime de alte oi, nu sunt candidați pentru împărăția cerească și nu vor fi niciodată născuți de spiritul lui

Dumnezeu și înviați la viață spirituală. Astfel aceștia nu devin niciodată Izraeliții spirituali cărora apostolul Petru le-a scris: „Venind la [Cristos], ca la o piatră vie, respinsă, este adevărat, de oameni, dar aleasă, prețioasă, de Dumnezeu, și voi, ca pietre vii, sunteți zidiți ca o casă spirituală, în scopul unei preoții sfinte, pentru a oferi jertfe spirituale acceptabile lui Dumnezeu prin Isus Cristos. ... sunteți ‘o rasă aleasă, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor pentru o posesie specială, ca să declarați peste tot Excelențele’ celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” – 1 Pet. 2:4-9, *NW*.

NU ESTE UN ANTITIP AL PAȘTELUI

¹² Cineva va spune: „Rămășița și celelalte oi sunt acum ‘o turmă, un păstor.’ Celelalte oi sunt dedicate lui Dumnezeu la fel ca și rămășița. Acest devotament de sine lui Dumnezeu a fost simbolizat prin ritualul evreiesc al circumciziei, nu-i așa? Și nu li s-a permis acelor străini care locuiau cu Izraeliții, să se împărtășească din Paște, dacă erau circumciși? Și deci de ce nu ar trebui ca rămășița și celelalte oi sau clasa străinului să se împărtășească împreună, apreciind în comun jertfa de răscumpărare a lui Isus? Nu au fost acei străini circumciși, care s-au împărtășit din Paște, cei ce alcătuiau mulțimea amestecată care a ieșit din Egipt cu Izraeliții și nu ilustrează ei ‘marea mulțime’ de alte oi, din ziua de azi? Deci, de ce să nu se împărtășească toți la Memorial?” – Ex. 12:48, 49, 38; Num. 11:4.

¹³ Noi răspundem: Poate că aceste lucruri sunt adevărate, dar participarea la Paștele evreiesc nu este nici un argument pentru împărtășire la Cina Domnului. De ce nu? Deoarece Paștele nu este un tip al Cinei Domnului.

¹⁴ De Paște, evreii naturali și străinii circumciși care locuiau în mijlocul lor mâncau o friptură de miel cu pâine nedospită și ierburi amare. Anterior cinei, sângele mielului pascal fusese stropit pe stâlpii și pragul de sus al ușilor caselor izraeliților și cei care sărbătoreau se retrăgeau în case, sub sânge, pentru a respecta Paștele. (Ex. 12:1-27) Dar atunci când înființa Memorialul, Isus a luat o bucată de pâine nedospită, a binecuvântat-o, a frânt-o și a împărțit-o, spunând: „Aceasta înseamnă trupul meu, care urmează să fie dat în interesul vostru. Continuați să faceți acest lucru, în amintirea mea.” Apoi a folosit vin pentru a reprezenta sângele, dar nu le-a spus discipolilor săi să stropească vinul în modul în care a fost stropit în Egipt sângele mielului. În schimb, el le-a dat vinul într-o cupă și le-a spus tuturor să-l bea, adică, să bea sânge simbolic, spunând: „Această cupă înseamnă noul legământ în virtutea sângelui meu, care urmează să fie vărsat în interesul vostru.” (Luca 22:19, 20, *NW*) Dacă cei ce sărbătoreau Paștele beau sânge de miel, ar fi însemnat să încalce legământul lui Dumnezeu cu Noe cu privire la sanctitatea sângelui. Prin urmare, ar fi însemnat moartea celor care ar fi băut. Dar Isus le-a spus discipolilor lui să bea simbolul sângelui, vinul. Deci, într-un sens foarte important, nu există nici o asemănare între Paște și Memorial, și Paștele nu simbolizează Memorialul. Sărbătorirea Paștelui nu ilustrează sărbătorirea Memorialului creștin.

¹⁵ Pentru primele patru sărbători ale Memorialului (A.D. 33-36), cei care au participat au fost evrei, prozeliți și samariteni circumciși. Ei nu erau israeliții obișnuiți, care aveau dreptul să participe la Paște. Ei erau rămășița evreilor care l-au acceptat pe Isus ca Mesia trimis de Dumnezeu și care au fost botezați. Trei ani și jumătate după ce Isus a instituit Memorialul, apostolul Petru a fost trimis la casa centurionului italian, Cornelius. De atunci înainte, circumcisiilor ne-evrei sau neamurile, s-au întors la Iehova Dumnezeu, l-au acceptat pe Isus ca Mesia al Lui, au fost botezați în numele său și admiși la masa Memorialului și la simbolurile acestuia. Iehova Dumnezeu, Tatăl, i-a născut ca fiii săi spirituali și i-a uns cu spiritul Său sfânt să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu. (Faptele 10:1- 11:18; Daniel 9:24-27) Timp de nouăsprezece secole de atunci, acești copii spirituali ai lui Dumnezeu, acești „ambasadori pentru Cristos”, unși, au fost singurii care celebrează adevăratul Memorial în mod demn.

ÎNTELESUL SIMBOLIC NE AJUTĂ SĂ DECIDEM

¹⁶ Ce înseamnă simbolurile pe care Isus le-a folosit în stabilirea Memorialului? Acest lucru a fost un subiect de controversă extraordinară de-a lungul secolelor. Adevăratul sens Scriptural ajută în a decide cine se poate împărtăși pe bună dreptate, în armonie cu simbolismul. Memorialul fiind instituit imediat după mâncarea Paștelui, doar pâinea nedospită a fost disponibilă lui Isus. Plămădeala sau drojdia reprezintă păcat; și pâinea fără aceasta este singurul tip de simbol corespunzător, în sensul pâinii, pentru a reprezenta ceva fără de păcat. Deci, ce înseamnă bucata de pâine și, de asemenea, vinul? Utilizând traducerea lui Moffatt, cităm din nou relatarea lui Matei pentru cuvintele lui Isus:

¹⁷ „În timp ce mâncau, el a luat o pâine și, după binecuvântare, a rupt-o; apoi a dat-o discipolilor, zicând: ‘Luați și mâncați, aceasta înseamnă trupul meu.’ A luat, de asemenea, o cupă și după ce i-a mulțumit lui Dumnezeu, le-a dat lor, zicând: ‘Beți din el, toți; aceasta înseamnă sângele meu, sângele noului legământ, vărsat pentru mulți, pentru a câștiga iertarea păcatelor lor. Vă spun, după aceasta, nu voi mai bea acest produs al viței de vie, până în ziua când îl voi bea nou cu voi, pe Tărâmul Tatălui meu.’ – Mat. 26:26-29, *Mo*.

¹⁸ Prin aceasta observăm că Isus nu a spus că pâinea și vinul au fost transsubstanțiate în corpul și sângele său literale; așa cum nici cupa nu a fost transformată în noul legământ, atunci când el a spus: „Această cupă înseamnă noul legământ ratificat prin sângele meu vărsat de dragul vostru.” (Luca 22:20, *Mo*). Pâinea și vinul sunt doar simboluri. Ele nu suferă nici o schimbare prin cuvintele rostite asupra lor, ci prin astfel de cuvinte, ele sunt explicate să *însemne* altceva. Ce? Isus a spus, „trupul meu” și „sângele meu vărsat de dragul vostru”.

¹⁹ Pentru comentarii cu privire la aceste cuvinte ne întoarcem la Pavel, unde spune: „De aceea, iubiții mei, fugiți de idolatrie. Eu vă vorbesc ca unor oameni cu discernământ; judecați voi singuri ceea ce spun. Cupa binecuvântării pe care o binecuvântăm, nu este aceasta o împărtășire în sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem, nu este aceasta o împărtășire în trupul lui Cristos? Pentru că există o singură pâine, noi, deși mulți, suntem un singur trup, pentru că toți ne împărtășim

din aceeași pâine.” (1 Cor. 10:14-17, *NW*). Pentru comparație vom cita o altă versiune a acestor cuvinte, a lui Moffatt: „Feriți-vă de idolatrie, deci, dragii mei. Eu le vorbesc oamenilor cu judecată; cântăriți-mi cuvintele singuri! Cupa binecuvântării, pe care o binecuvântăm, nu este părtașia în sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem, nu este părtașia în trupul lui Cristos? (pentru că, mulți cum suntem, suntem o singură Pâine, un singur Trup, din moment ce noi toți ne împărtășim din aceeași unică Pâine).” Cu traducerea lui Moffatt este de acord și Versiunea Americană Standard; de asemenea, Rotherham, Darby, Cuthbert Lattey, nota marginală a Traducerii Lumii Noi, etc.

²⁰ Din această mărturie inspirată este evident că la Memorial Domnul Isus se referea la „adunare, care este trupul Lui.” Este, cum a spus Isus, „trupul meu”, pentru că Dumnezeu „a supus toate lucrurile sub picioarele lui și l-a făcut conducător peste toate lucrurile adunării, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce umple totul în toți.” (Efes. 1:22, 23, *NW*) Într-o altă explicație, apostolul Pavel scrie în aceeași primă scrisoare către Corinteni, spunând: „Căci așa cum trupul este un lucru, dar are multe membre și toate membrele acestui trup, deși multe, sunt un singur trup, tot așa este și Cristos. Căci, într-adevăr, toți am fost botezați de un singur spirit într-un singur trup, fie Iudei, fie greci, fie sclavi, fie liberi și toți am fost făcuți să bem un singur spirit. Dar acum Dumnezeu a stabilit membrele în trup, pe fiecare dintre ele exact așa cum a vrut. Dacă toate acestea ar fi fost un singur membru, unde ar mai fi trupul? ... capul nu poate spune picioarelor: ‘Nu am nevoie de voi.’ ... Acum voi sunteți trupul lui Cristos și membre individuale. Și Dumnezeu i-a stabilit pe respectivii în adunare.” – 1 Cor. 12:12, 13, 18, 19, 21, 27, 28, *NW*.

²¹ De aceea, atunci când un creștin este cu adevărat devotat lui Dumnezeu și mănâncă din pâinea Memorialului, el mărturisește în felul acesta că se „împărtășește în trupul lui Cristos”; el este un membru al acestuia. S-a slăvit sau s-a înălțat el public ca membru în trupul spiritual al lui Cristos? Nu; ci el a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu și recunoaște că „Dumnezeu l-a pus” în trupul lui Cristos. Acest lucru în sine le exclude pe toate „celelalte oi” de la împărtășirea din simbolurile Memorialului, deoarece acestea nu sunt membre ale trupului lui Cristos. Ei nu se pot împărtăși și spune: „Pentru că este o singură pâine, noi, deși mulți, suntem un singur trup”, adică, „un singur trup” cu membrele trupului lui Cristos.

²² Trupul lui Cristos a fost reprezentat de acea „pâine”, iar membrii acestui trup spiritual „se împărtășesc toți din acea unică pâine”. Din acest motiv, trebuie să existe o unitate completă printre ei, pentru că „noi, deși mulți, suntem un singur trup”. (1 Cor. 10:17, *NW*). Unitatea noastră trebuie să fie nu doar unul cu altul ci, în special, cu Capul Isus Cristos. El este Principalul. Trebuie să ni-l amintim. Noi trebuie să continuăm să „ne ținem strâns de capul de la care tot trupul, fiind hrănit și armonios încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, continuă să crească odată cu dezvoltarea pe care o dă Dumnezeu”. (Col. 2:19, *NW*) Datorită argumentării acestei chestiuni vitale a unității, în prima sa epistolă către Corinteni, apostolul a făcut, dintr-o dată, referire, în capitolul zece, la Cina Domnului sau

Memorial. El a pus înaintea lor, ca un exemplu de avertizare, pe Izraeliții din pustiu, care au căzut de la Iehova Dumnezeu la închinarea la idoli, reprezentând demoni, comițând astfel adulter spiritual, precum și literal. El i-a avertizat, apoi, pe colegii săi creștini să „fugă de idolatrie”. Ca argument pentru ca ei să facă aceasta, el le-a spus să ia în considerare ceea ce a avut de spus despre Cina Domnului. Ideea principală la acea masă a fost unitatea cu Cristos.

[Note de subsol]

Spencer; Verkuyl, Anderson: Torres Amat, D'Almeida; Biblia portugheză braziliană, Elberfelder germană; Versiunea Centenară; Limba engleză de Bază; Versiunea Westminster; Vulgata latină; și Versiunea Douay.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce s-a îngrijit Iehova pentru a-și uni poporul ca un singur trup?
2. Care sunt cele două clase ce sunt aduse, acum, împreună, la Memorial și ce întrebare se ridică?
3. Ce nume a pus Pavel Memorialului? Cum l-a descris el?
4. Cât de des era celebrat acesta? Cine are acum întrebări despre el?
- 5-7. Ce participant a relatat primul Memorial? Ce spune el?
8. Ce spune Ioan despre identificarea de către Isus a trădătorului său?
9. A celebrat, așadar, Iuda, Memorialul? Ce demonstrează dacă l-a celebrat sau nu?
10. De ce au putut apostolii să se împărtășească, chiar dacă nu erau născuți de spirit?
11. În ce fel nu se vor califica alte oi, așa cum au făcut-o acei apostoli mai târziu?
12. Ce argument este adus ca alte oi să se împărtășească?
- 13,14. De ce acesta nu este un argument adevărat ca ei să se împărtășească?
15. Ce izraeliți au celebrat pentru prima dată și după aceea ce neamuri?
- 16,17. Ce ne ajută însemnătatea simbolurilor să hotărâm? Care au fost cuvintele lui Isus ce le explică însemnătatea?
18. Au fost transsubstanțiate pâinea și vinul? Cum au fost folosite acestea?
19. Care este comentariul lui Pavel despre însemnătatea lor la 1Corinteni 10?
20. La ce se referea Isus prin cuvintele Sale „trupul meu”? Ce scripturi confirmă aceasta?
21. Ce înseamnă, deci, împărtășirea din pâine? Pe cine exclude aceasta?
22. Prin urmare, ce trebuie să existe între cei care se împărtășesc din pâine? Cum?

De ce tristețea depășește bucuria

Pietatea sau înțelepciunea nu se măsoară prin lungimea feței. Nici bucuria inimii nu este anunțată de manifestarea continuă a veseliei. Solomon a recomandat bucuria, dar a mai spus că există „un timp de plâns.” (Ecl. 3:4; 8:15). Timpurile noastre sunt periculoase, zile rele. Oamenii sunt înconjurați de nenorociri, se află în chinurile delincvenței, sunt amenințați de pericole serioase. Doar frustrarea este

rezultatul încercării lor de a scăpa de aceste realități cumplite, printr-o urmărire disperată de plăceri. Chiar milioanele de oameni care susțin că sunt creștini se dovedesc a fi „iubitori de plăceri mai mult decât iubitori de Dumnezeu.” – Efes. 5:16; 2Tim. 3:1-5; 1Pet. 5:8; Apoc. 12:12, *NW*.

Persoanele cu judecată sunt întristate de aceste condiții și caută cunoștință despre cauza acestora. Celor nehibzuiți nu le pasă de acestea, le consideră normale, încearcă să scape de ele în efortul de a trăi destrăbălat.

Producerea cărții anuale a martorilor lui Iehova

Cărțile anuale ale martorilor lui Iehova sunt în producție timp de un an și trei luni. Dar cum poate fi acest lucru posibil dacă aceste rapoarte despre activitățile de propovăduire în întreaga lume ale martorilor lui Iehova se publică în fiecare an? Cu siguranță că președintele Societății Turnului de Veghere nu ar putea petrece un an și trei luni scriind și compilând fiecare dintre aceste rapoarte anuale și să mai pregătească unul nou pentru publicare în fiecare an. Lămurirea acestei chestiuni se regăsește în răspunsul la întrebarea: „Cine produce cărțile anuale ale martorilor lui Iehova?”

Oare muncitorii din legătoria cărților sunt cei care îi dau forma finală? Sau tipograful care o tipăresc? Sau cei care pregătesc tiparele? Sau operatorii linotip? Sau dactilograful care copiază manuscrisul final care merge la corectori sau culegători? Aceștia joacă roluri importante în linia de producție a cărților anuale, dar ei sunt implicați doar în ultimele săptămâni de lucru la această publicație. Și nici președintele Societății nu este cel care face toată munca de dinainte, întrucât el depinde de rapoartele trimise de la toate cele șaiszeci și trei de filiale ale Societății, iar la rândul lor, servii de filiale se bazează pe rapoartele celor 13,238 de grupe ale martorilor lui Iehova de pe întreg pământul, ca bază ale scrierilor lor pentru biroul președintelui. Atunci, organizațiile grupei inițiază lucrarea la cartea anuală? Nu, deoarece rapoartele servului de grupă către filiale sunt compilate din rapoartele serviciului de pe teren trimise de vestitorii individuali ai Împărăției.

Partea vestitorului individual

Astfel, vestitorul individual din serviciul de teren este primul în linia de producție a cărților anuale ale martorilor lui Iehova. Vestitorul Împărăției de pe teren este cel care scrie primul pe tăblițele de carne ale inimilor oamenilor. „Căci voi vă arătați a fi o scrisoare a lui Cristos scrisă de noi ca slujitori, scrisă nu cu cerneală, ci cu spiritul Dumnezeului cel viu, nu pe table de piatră, ci pe table de carne, pe inimi.” (2Cor. 3:3, *NW*) Vestitorul Împărăției în serviciul de teren este cel care însemnează frunțile și scrie evanghelia în minți umane. „El l-a chemat pe omul îmbrăcat în haine de in, cu călimară de scriitor și i-a zis: ‘Treci prin cetatea Ierusalim și pune un semn pe frunțile oamenilor care plâng și suferă din pricina tuturor urâciunilor care se practică aici.’” (Ezec. 9:3, 4, *Mo*) Iehova Dumnezeu îi

folosește pe vestitorii Împărăției pentru a face această lucrare simbolizată prin scriere și care înseamnă publicarea Cuvântului Său și o strângere prosperă a mai multor slujitori ai evangheliei. Creșterea înseamnă rezultatele tangibile care demonstrează că martorii lui Iehova sunt slujitori, recomandându-i în această calitate.

Vestitorul Împărăției notează extinderea și rezultatele propovăduirii sale pe o foaie de raport al serviciului de pe teren. Aceasta, împreună cu oricare alte remarci sau relatări ale experiențelor, merg la servul de grupă. Acesta adună rapoartele de la toți vestitorii individuali din grupă și trimite rezultatele totale împreună cu oricare alte experiențe neobișnuite și interesante la filiala care este responsabilă de acel teritoriu. Servul de filială combină toate rapoartele grupei și toate rapoartele vestitorului pionier cu timp integral care vin la el într-un singur raport detaliat pentru biroul președintelui. Doar atunci poate președintele să compileze raportul de pe întreg pământul pentru cartea anuală. Astfel, ideea rezumată aici este aceasta: vestitorul individual al Împărăției servește pe toată perioada anului, predicând la timp, făcând vizite ulterioare la persoanele interesate, conducând studii Biblice la domiciliu, pregătindu-i pe cei noi în lucrare, având experiențe fericite, îndurând prigoniri crunte și pe toate acestea el le raportează cu loialitate. Astfel, vestitorii individuali furnizează materialele neprelucrate care intră în conținutul cărții anuale. Modul în care se comportă, propovăduirea lor, îndurarea lor, zelul lor, sunt cele care determină și dictează conținutul unei cărți anuale. Pentru a furniza materiale neprelucrate pentru o carte anuală ei petrec un an în serviciul Împărăției.

Punerea raportului în formă finală

Pe măsură ce aceste materiale neprelucrate trec pe la servii de grupă și pe la cei de filiale, sunt perfecționate, astfel încât atunci când acestea ajung la biroul președintelui rămâne doar ceea ce este mai bun. Dar chiar și așa rămâne încă prea mult material. Astfel că președintele Societății măsoară materialul, elimină, comprimă, rezumă și îl compilează într-un întreg coerent, unitar. Îi face o introducere printr-o discuție scripturală care stabilește tema și îi atașează o încheiere care îi dă o formă desăvârșită. Acestuia i se adaugă un text anual sau texte zilnice însoțite de comentarii adecvate pentru a oferi sistematic porții de hrană spirituală pentru consumare regulată.

Această lucrare de la sediile centrale ale Societății care pune manuscrisul pentru cartea anuală în forma sa finală și lucrarea care urmează la tipografie pentru publicarea cărții durează aproximativ trei luni. Astfel că vestitorii individuali propovăduiesc vreme de un an și raportează activitatea lor pentru a oferi material neprelucrat, iar apoi președintele și lucrătorii de la birou și din fabrică trudesc încă trei luni pentru a completa producția unei cărți anuale. Traducerea cărții anuale în germană și producerea acesteia la fabrica filialei Societății de la Berna, Suedia, extinde acest timp de trei luni pentru această ediție în limbă străină.

Când mulțimea de rapoarte și experiențe ale vestitorilor individuali care încep producția liniei de cărți anuale apare ca un produs finisat sub forma unei

minunate cărți legate, aceasta este returnată vestitorilor Împărăției într-o formă plăcută și asimilabilă. Aceasta reprezintă un raport captivant al unei familii spirituale de frați și surori, o familie unită prin spiritul lui Dumnezeu, nedespărțită de multele națiuni și limbi de unde provin membrii săi. Raportul cărții anuale arată ceea ce face această familie spre propovăduirea evangheliei în toată lumea, demonstrează că membrii ei vor îndura persecuție până la moarte, accentuează prosperitatea, dezvoltarea și binecuvântările pe care Dumnezeu le revarsă asupra fraților ei spirituali. Încurajează pe fiecare martor al lui Iehova să-L laude pe Dumnezeu din ce în ce mai mult, întrucât aceasta arată că El este cu ei pentru a-i face să prospere în serviciul Său.

Fiecare contează!

Fiecare vestitor ce raportează serviciu pe parcursul unui an, despre care raportează cartea, contribuie la acea carte anuală. Martorul individual este cel important. Poate că el nu gândește astfel atunci când, de exemplu, privește *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova din 1951*, recent publicată, și observă că media vestitorilor care raportează în fiecare lună pe parcursul anului de serviciu 1950 a fost de 328,572 sau că numărul record al celor care raportează a fost de 373,430. Ce contează unul când în total sunt 373,430? poate gândi el cu modestie. Dar ce este cifra zece? Zece de unu. Ce este 1,000? O mie de unu. Cifra record de 373,430 este doar o mulțime de unu. Dacă toți acești unu ar fi considerați neimportanți nu ar mai exista cifra 373,430. Acei unu reprezintă părți vitale care formează întregul. Grăunții individuali de nisip sunt cei care alcătuiesc plajele minunate, stropii individuali de apă sunt cei care se acumulează și formează oceanele puternice ale căror valuri vuiesc precum tunetul. În mod asemănător, vestitorii individuali ai Împărăției importanți și esențiali sunt cei care împreună formează o mulțime al căror glas colectiv este „precum sunetul multor ape și precum zgomotul tunetelor puternice” atunci când aceasta strigă: „Lăudați-L pe Iah, voi oameni, căci Iehova Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege.” – Apoc. 19:6, *NW*.

Dacă un vestitor care a raportat pe parcursul anului de serviciu 1950 nu a reușit să raporteze, *Cartea anuală* din 1951 ar fi diferită. Cifra 373,430 ar însemna 373,429. Numărul total de ore în serviciu ar fi mai mic. Cifrele pentru plasare de literatură, vizite ulterioare și studii Biblice ar fi mai mici. Fiecare vestitor afectează cartea anuală în rapoartele, cifrele și tabelele sale. Fiecare vestitor contribuie prin părțica sa la transformarea unei cărți anuale într-un raport de prosperitate teocratică.

Povestiri emoționante, însă nu ficțiune

De exemplu, dacă martorii individuali din Ungaria nu ar fi scris pe inimi și minți și nu ar fi raportat pe hârtie, noi nu am fi citit în *Cartea anuală* din 1951 despre o creștere extraordinară cu 35% a vestitorilor din acea țară aflată în spatele „cortinei de fier.” Arestările, cazurile din tribunal, anii de întemnițare nu opresc

propovăduirea, și chiar la moarte gândurile sunt spre mărturie. Pentru a ilustra aceasta, un frate era pe moarte din cauza cancerului, aflându-se într-un spital localizat într-un oraș în care el era un străin. Spre sfârșit, acesta a insistat să fie dus acasă, la 240 de mile depărtare, pentru a putea muri acolo. De ce? Sentimente? Nu? În Ungaria nu sunt permise lecturile publice, însă înmormântările da. Fratele a raționat că dacă înmormântarea sa va fi într-un oraș în care el era necunoscut, ar veni foarte puțini la aceasta; dar dacă înmormântarea avea loc în orașul natal ar participa mulți și s-ar pune mărturie despre adevăr. Astfel că s-a întors acasă și a murit câteva zile mai târziu; însă 500 de persoane au asistat la înmormântarea sa și au ascultat mesajul mângâietor al Împărăției.

În Germania de Est, unde comuniștii au preluat controlul acolo unde naziștii l-au lăsat, încercând să-i zdrobească pe martorii lui Iehova, slujitorii lui Dumnezeu continuă să scrie mesajul Împărăției în inimile și mințile oamenilor și numărul lor continuă să crească, în ciuda raidurilor de noapte, a confiscărilor de proprietăți și a multilor ani de întemnițare impuse asupra lor de către marionetele comuniștilor Sovietici. Poliția a venit să aresteze un martor și acesta i-a primit în hainele cu dungii de zebra pe care le purtase în lagărul de concentrare nazist, spunând: „Ei bine, sunt ales pentru un lagăr de concentrare ‘democratic’!” Uimiți și înfuriați de atâta curaj, ofițerii l-au lăsat să rămână în costumul lui și au plecat fără el.

În Japonia această lucrare de scriere în mințile și inimile oamenilor abia a început. Chiar și în aceste condiții, progresul a fost rapid în anul 1915. Numărul vestitorilor a crescut de la 8 la 106, în timp ce 476 au participat la serviciile Memorialului, iar în duminica ce a urmat 3,706 au luat parte la diferite lecturi publice. Au fost conduse mai mult de 4,800 studii Biblice la domiciliu, anumiți misionari ocupându-se de aproximativ 37 din acestea în fiecare săptămână. Anumite studii s-au desfășurat în școli, participând la acestea în jur de 75 de persoane. Misionari pregătiți la Gilead au sosit în Kobe în noiembrie 1949. Nu existau vestitori japonezi acolo. Nouă luni mai târziu, în august 1950, o grupă organizată de 60 de vestitori funcționa acolo. Misionarii care lucrau în localitatea Kobe au fost înștiințați de către un avocat cu care conduceau studii că japonezii apreciază foarte mult felul în care misionarii Turnului de Veghere merg la casele oamenilor. Cei mai mulți străini, printre care și misionarii bisericii ortodoxe, se așează pe un pedestal și nu au de-a face cu japonezii. Misionarii acestor religii ortodoxe ale creștinătății apar cu o fanfară de trâmbițe la vremea Crăciunului și apoi cad într-o existență suspendată pe tot restul anului. Martorii lui Iehova din Japonia și de pretutindeni pun mărturie pe tot parcursul anului, la timp și ne la timp.

În Africa Ecuatorială Franceză aproape că nu are rost a merge din ușă în ușă pentru a pune mărturie, întrucât oamenii vin în grup la vestitori ca să audă mesajul. Preoții și pastorii sunt nervoși, iar martorii nativi îi încurcă pe liderii albi ai religiilor ortodoxe. Unul dintre pastorii din Oubangui a aranjat o întâlnire pentru a-i discredita pe martori, însă fiecare învinuire a fost respinsă cu dibăcie de vestitorii prezenți. În cele din urmă, înfuriat, pastorul a sărit la un martor pentru a-l

face să închidă Biblia din care citea și când a fost înfruntat cu mai multă Scriptură acesta a țipat: „Ieși afară! Și toți cei care doresc să-i urmeze pe martori să iasă de asemenea!” Astfel, întreaga adunare, cu excepția diaconilor, a plecat cu martorii.

Literatura Societății este interzisă în Swaziland, Africa, însă vestitorii tot predică. La o anumită ocazie, căpetenia care avea toată literatura Societății disponibilă a invitat un martor pioner ca să vorbească la kraal-ul regal. După ce a terminat, patru preoți ortodocși religioși prezenți acolo și-au scos gulerul și au declarat: „Nu mai suntem slujitori religioși, ci martori ai lui Iehova!” Iar în Nigeria cifrele de participare la întâlnirile publice sunt uluitoare, întregi orașe ieșind la adunări. La adunarea de la Obiaruku martorii au numărat 300; la adunarea publică, 4,626.

Cartea anuală din 1951 arată că în Rhodesia de Nord creșterile se măsoară puțin diferit, nu atât de mult prin numărul de vestitori, ci prin capacitatea de a citi. Aproximativ 50% din vestitori pot acum să citească, deși în realitate procentajul este mult mai mic. Anumite grupe raportează o creștere de aproape 100% a celor care știu să citească față de anul trecut. Numărul potențial de vestitori este uimitor. Mai mult de 40,000 participă la întâlniri, ceea ce înseamnă 1 din 40 de locuitori ai populației totale. Mulți dintre aceștia ar lua parte la lucrare dacă li s-ar permite, însă li se oferă mai multă pregătire înainte să fie folosiți ca reprezentanți ai Societății. În multe părți ale țării teritoriul pentru mărturie este mic, întrucât 1 din 120 din întreaga populație este martor. O grupă înregistrează o participare de mai mult de 1,500 de membri la întâlnirile sale și un teritoriu de doar 6 case la fiecare vestitor. Un serv de circuit a raportat despre o grupă: „Doar câteva sate au rămas în care unul sau doi oameni nu participă la adunările grupei.”

Acestea și multe alte experiențe emoționante cu privire la predicarea evangheliei sunt relatate în *Cartea Anuală* din 1951. Însă ideea pe care trebuie să ne-o amintim este că acestea nu ar fi putut fi incluse în această carte dacă vestitorii din multe țări nu ar fi ieșit să predice, scriind în inimile și mințile oamenilor, răbdând cu loialitate în multe încercări și necazuri și făcând apoi un raport coerent despre astfel de întâmplări. *Cartea Anuală* nu este o ficțiune care să se potrivească fanteziei unui autor, nici o poveste împodobită cu imaginație vie. Este o înregistrare exactă, bazată pe rapoarte reale făcute de vestitorii individuali ai Împărăției din lumea întreagă.

Un raport bun, un nou obiectiv

„Iehova îi cunoaște pe aceia care Îi aparțin.” (2Tim. 2:19, *NW*) Și *Cartea Anuală* din 1951 demonstrează faptul că El îi adună pe aceștia în organizația Sa. Arată creșterea, că media vestitorilor ocupați în fiecare lună a crescut de la 127,478, în anul 1945, la 328,572 în 1950, că numărul de vestitori din 1949 până în 1950 a crescut cu 18%. Pe parcursul anului de serviciu 1950, martorii din 115 țări, insule, provincii și diferite diviziuni teritoriale ale națiunilor au petrecut 54,707,445 de ore propovăduind, făcând multe milioane de vizite ulterioare la persoanele interesate, conducând sute de mii de studii Biblice în fiecare săptămână

la casele oamenilor, ajutându-i să înțeleagă cele 15,954,418 de cărți și broșuri în multe limbi care au fost plasate în timpul anului.

Martorii credincioși ai lui Iehova au adunat un raport bun datorită zelului lor cu care au propovăduit. Și de ce să se străduiască pentru un raport bun? Versetul 30 din Proverbele 15 răspunde: „O veste bună face oasele grase.” Dar cine vrea oase grase? Ei bine, această chestiune ar putea fi privită în această lumină. Oasele grase ar fi acelea care conțin umezeală și măduvă suculentă în interiorul lor. Măduva sănătoasă din oase este cea care produce milioane de corpusculi roșii în fiecare secundă și tot de acolo provin și corpusculii albi. Oasele grase sunt necesare pentru sânge bun. Și „viața trupului se află în sânge.” (Lev. 17:11) Astfel că o veste bună este o binefacere pentru organism, făcând oasele puternice pentru a produce o viață viguroasă.

În mod asemănător, într-un sens figurativ, un raport bun al mărturiei pentru Împărăție compilat de către trupul organizat al poporului lui Iehova produce sănătate. Indică faptul că organizația este sănătoasă și productivă, vie și activă. Marele volum de lucrări care produce raportul bun demonstrează cum credința poporului lui Iehova este vie și nu una moartă, fără fapte. Așa că Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru raportul bun al anului de serviciu 1950 și prin bunătatea Sa nemeritată așteptăm unul și mai bun pentru 1951. În Ecleziastul 3:1 se arată că „există un timp pentru fiecare scop,” iar capitolul 60 din Isaia proclamă că aceste zile ale prezenței lui Cristos reprezintă timpul pentru creștere, pentru o strângere fără precedent, pentru recorduri extraordinare în rândul vestitorilor. Astfel, avem temeuri Scripturale sănătoase pentru a spera la succesul după care *Cartea Anuală* din 1951 îi va stimula pe toți vestitorii să își propună ca obiectiv o creștere de 34% în recordul vestitorilor pe parcursul anului 1951, să sară de la 373,430 la 500,396! Ce raport bun ar fi să le arătăm tuturor oamenilor viața viguroasă care circulă prin trupul organizat al martorilor lui Iehova!

Continuați să vă îndepliniți partea ca vestitori!

Astfel, având acest obiectiv mareț stabilit înaintea noastră, toți slujitorii lui Iehova să lucreze spre îndeplinirea sa. Fiecare să-și amintească faptul că prin mărturia sa actuală adună materiale neprelucrate pentru *Cartea Anuală a Martorilor lui Iehova* din 1952. Cât de mult vei contribui pe parcursul anului de serviciu 1951? Cât adevăr vei scrie în minți umane și pe inimi de carne? Cât de loial vei trimite rapoarte scrise ale unei asemenea activități? Te vei strădui cu seriozitate să ajuți măcar o persoană cu bunăvoință să devină vestitor al Împărăției în timpul anului? Pe scurt, cu cât de mult vei contribui la *Cartea Anuală* din 1952? În ce măsură te vei afla în acel raport, în tabelele sale de serviciu?

Când vei scrie rapoarte ale serviciului de pe teren vei contribui la *Cartea Anuală* din 1952. Pentru tine rapoartele tale pot să pară asemenea unei picături din cele care curg pe parcursul unui an. Însă picătura devine un pârau atunci când i se alătură rapoartele de la ceilalți vestitori din grupa ta. Și când aceste pâraiașe din multe grupe se întâlnesc la birourile filialei devin puternice râuri mici și când 63 de astfel de râuri mici figurative de la multele birouri de filială adună rapoartele lor

în biroul președintelui se contopesc acolo pentru a forma un râu puternic curgător. Și totul datorită ție și ție și ție, vestitori individuali care sunteți răspândiți în 115 ținuturi, fiecare păstrând o picătură de rapoarte ce vin în timpul unui an de serviciu. Așa că voi continuați să vă scrieți rapoartele. Să nu rămâneți fără cerneală, ci însemnați cu stiloul omului în haine de in. Să nu ajungeți asemenea unui scriitor neinspirat, ci continuați să chemați spiritul lui Dumnezeu pentru a scrie pe tablele din carne ale inimilor umane. Toți dintre noi să devenim împreună scriitori cu frații noștri de pe întreg pământul, adunând acum o abundență de materiale neprelucrate pentru *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din 1952.

Prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, fie ca atunci când producerea acesteia va fi completă să citim în ea un raport despre un record de vestitori de 500,396!

Refuzul autorizației de construcție a bisericii este ilegal

De ce să-i discriminăm pe aceia care doresc să se adune pentru închinare divină? Cu o fărădelege și delincvență nestăpânite vă puteți închipui că oficialii orașelor sunt atât de iraționali și arbitrari încât să interzică zidirea unei biserici? Este posibil ca reprezentanții publici să se poată coborî la așa ceva? Refuzul unei autorizații de a construi un loc de adunare și de închinare este atât de capricios încât jignește orice persoană rațională.

Încă de la începuturi, în America, clădirea bisericii a ocupat un statut special. A fost dorința poporului ca guvernul să protejeze și să-și extindă favorurile cât mai departe posibil către grupurile adunate pentru închinare. Toate cele 48 de state au prevăzut în constituțiile lor scutirea bisericilor de la plata taxelor. Bisericile poartă poveri care în mod obișnuit ar reveni direct asupra guvernului. Propovăduirea creștină a evangheliei impune asupra oamenilor obligația de a se purta cum se cuvine și de a asculta de toate legile potrivite.

Martorii lui Iehova nu sunt surprinși și nici descurajați atunci când se confruntă cu bigotismul și refuzurile arbitrare ale drepturilor fundamentale, și cu discriminarea venită din partea reprezentanților publici. „Din timpuri străvechi și până în prezent, ingeniozitatea omului nu a cunoscut limite în ceea ce privește capacitatea sa de a născoci arme de asuprire pentru a le folosi împotriva celor care îndrăznesc să exprime sau să practice credințe neortodoxe.” – Dl. Justice Murphy exprimându-se nonconformist în *Prince v. Massachusetts*, 321 U. S. 158, 175-176.

În Tampa, Florida, a fost necesar ca o adunare să construiască un loc de întâlnire de vreme ce membrii nu puteau închiria locuințe adecvate. S-a organizat o corporație non-profit, s-a obținut o parcelă și s-a procurat autorizația de construcție. În următoarea zi după ce autorizația fusese dată, inspectorul construcției a oprit lucrările. Ulterior, acesta a oferit o nouă autorizație și apoi a retras-o apelând la tactici care tergiversează. Atunci, consiliul reprezentanților, pe

când inspectorul construcției trebuia să reconsidere chestiunea, a emis rapid o ordonanță menită să interzică zidirea bisericii sub pretextul că necesita facilități de parcare laterală pentru automobile în vecinătatea locurilor de adunare din zonele rezidențiale.

Fără să renunțe la scopul lor, martorii lui Iehova au persistat în planul lor de a obține un loc potrivit în care să se întâlnească. A fost nevoie să reîncorporeze și să trimită din nou cererea lor care era în acord cu legea din toate punctele de vedere și care oferea parcare laterală corespunzătoare. Inspectorul a refuzat să o accepte sau să se ocupe de ea, respingând cererea. Acesta a încercat să justifice refuzul pe motivul absurd că ridicarea unei biserici mici într-o zonă rezidențială ar putea avea ca și consecință aglomerarea traficului și crearea de pericole. Martorii lui Iehova au deschis un proces pentru o hotărâre judecătorească pentru a forța eliberarea unei autorizații.

Refuzându-li-se câștigul de cauză în tribunal în ceea ce privește acest chinuitor abuz de putere, ei au făcut apel la această hotărâre adversă la Curtea Supremă a Floridei, cerându-i curții superioare din stat să corecteze această mare nedreptate. Avocatul lor, prin rezumate scrise și prin argumente orale, a demascat acțiunea nedreaptă a reprezentanților și îndemna judecătoria să-i pedepsească pentru conspirația lor ilegală împotriva construirii bisericii. Apelarea la măsura extremă de a interzice construirea bisericii nu putea avea nici o legătură rațională cu siguranța sau bunăstarea publice. „Este mai bine,” a spus avocatul, „ca închinătorilor să li se ceară să-și parcheze mașinile într-o altă parcare privată sau să-și lase mașinile acasă, sau chiar să călătorească prin taxi sau cu autobuzul decât să li se refuze categoric dreptul de a ridica o biserică pe motivul că acest lucru creează un pericol în trafic.”

Pe 6 octombrie 1950, Curtea Supremă a Floridei i-a susținut unanim pe martorii lui Iehova. Justice Terrell a scris opinia interesantă ce susținea că ei erau de acord, de fapt, cu cererea spațiului pentru parcare laterală și amintindu-le oficialilor că s-au afundat în adâncimile rușinoase ale depravării legale – limitarea flagrantă a libertății de adunare, de exprimare și de închinare – spunând, printre alte lucruri:

„Afirmăția că oamenii care se adună pentru scopuri religioase provoacă o asemenea aglomerare încât să creeze un pericol în trafic este lipsită de orice substanță pentru a putea fi susținută. [...] Ce este mai important să păstrăm și să cultivăm: o atitudine de respect sau reverență pentru aceste instituții sau să le respingem cu totul pentru ca cei indiferenți și iraționali să poată umbla pe străzi în voie, fără nicio preocupare față de siguranța omului sau a animalelor? [...] Au existat diferite tipuri de democrație mai mult de 2,000 de ani, însă democrația așa cum o cunoaștem noi nu a existat niciodată printre cei fără biserică. Un popor fără educație despre suveranitatea lui Dumnezeu, despre cele zece porunci și despre etica lui Isus nu ar fi putut niciodată dezvolta Legea Drepturilor, Declarația de Independență și Constituția. [...] De aceea, concludem că față de apelanți refuzul autorizației cerute a fost arbitrar și irațional, (1) deoarece prevederile ordonanței s-au respectat în mod substanțial și (2) nu există nicio dovadă că ordonanța avea vreo legătură cu sănătatea, principiile morale, siguranța sau bunăstarea publice.”

Din nou, la fel ca în multe alte cazuri, biruința de partea martorilor lui Iehova a fost foarte aclamată de alții care vor să participe la roadele eforturilor lor silitoare pentru ‘apărarea și stabilirea legală a evangheliei’. Un avocat celebru din Tampa și-a exprimat aprecierea față de Curtea Supremă a Floridei după cum urmează:

„Vreau să știți că m-am bucurat citind opinia scrisă de dumneavoastră despre cazul Martorilor lui Iehova, North Unit, Inc. v. Orașul Tampa. [...]

„În multe cazuri autoritățile din zonă, atât din oraș cât și din district, au acționat extrem de arbitrar sau irațional. Dacă nu ar fi mijloacele puține și lipsa finanțelor din partea posesorilor nedreptățiți de proprietăți, multe din aceste cazuri ar ajunge la Curtea Supremă. Mii de oameni apreciază faptul că Suprema Curte din Florida a pus punct acestor comitete din zonă care au permis funcționarea unei cârciumi în comunitate și au refuzat ridicarea unei biserici.”

Martorii lui Iehova sunt fericiți că pot să ajute la eliminarea asupririi din partea reprezentanților arbitrari, așa cum a mărturisit avocatul recunoscător, „în spiritul democrației Americane așa cum o înțelegem noi.” De asemenea, se bucură că pot să continue construcția Sălii Împărăției unde toți sunt invitați să se închine lui Dumnezeu în spirit și în adevăr și să dobândească acea cunoștință care înseamnă viața lor veșnică. – Ioan 17:3, *NW*.

Noua broșură legală numită corespunzător

Discutând despre „Apărarea și stabilirea legală a evangheliei” la Adunarea Creșterea Teocrației din orașul New York, din 31 Iulie, 1950, avocatul Societății Turnul de Veghere a accentuat puternic pregătirea pentru persecuția din lumea întregă care va avea loc, cu siguranță, înainte de Armageddon. Acesta a spus: „Vă avertizez să fiți întotdeauna pregătiți pentru luptă. [...] Ura va crește considerabil împotriva noastră.” Apoi a pus în circulație noua broșură legală *Apărarea și stabilirea legală a evangheliei*.

Doar cinci săptămâni mai târziu, acest nou instrument, furnizat la timp de către Iehova prin organizația Sa, și-a demonstrat valoarea în legătură cu adunarea de circuit ținută la Decatur, Alabama, între 8 și 10 septembrie. Deranjați de activitățile propagandiștilor comuniști, reprezentanții orașului le-au interzis martorilor lui Iehova dreptul de a predica fie public, pe străzi, fie din ușă în ușă. Pentru a justifica un astfel de refuz a fost citată o ordonanță locală care interzicea vânzarea sau distribuirea literaturii fără autorizație de la primar.

După ce mulți dintre acești slujitori au fost acostați de poliție și avertizați să-și înceteze propovăduirea, reprezentanți ai martorilor lui Iehova au apelat la primar și la șeful de poliție. Primarul a afirmat că lucrarea trebuie să înceteze. Șeful a declarat: „Voi face arestări chiar dacă va fi nevoie să chem toți ofițerii să facă aceasta, și pe cei liberi și pe cei care se odihnesc.” Încercările de a explica validitatea lucrării de propovăduire și de a cita argumente din *Apărarea și stabilirea legală a evangheliei* nu au fost de nici un folos. Eforturile repetate de a-l localiza pe avocatul orașului s-au dovedit a fi fără succes.

În cursul după-amiezii de sâmbătă, poliția a arestat patru martori ai lui Iehova; doi propovăduiau la ușile oamenilor, unul împărțea pe trotuar invitații pentru adunarea publică din după amiaza următoare, iar al patrulea mergea doar pe stradă, îndreptându-se spre teritoriul său. S-au adus învinuiri împotriva tuturor la sediile centrale și au fost eliberați cu condiția de a avea o audiere luni dimineața. Sâmbătă noaptea, la o oră târzie și cu poliția amenințând cu mai multe arestări, servul de district a considerat necesar a întocmi un raport și a căuta sfat și instrucțiuni de la departamentul legal al Societății din Brooklyn. Acesta a fost informat că trebuie să urmeze îndeaproape sfatul din broșura legală și să-i instruiască pe frați să continue mărturia ca întotdeauna. Duminică, amenințările cu arestarea nu s-au materializat.

Luni dimineața devreme, acuzații s-au înfățișat la tribunal. Judecătorul i-a informat rapid că avocatul orașului ceruse o suspendare până la ora patru după amiaza. Până la întoarcerea lor la acea oră, aceștia au primit vestea bună de la avocatul orașului că ceruse ca acuzațiile să fie retrase. Cei patru martori au fost disculpați și toate bunurile le-au fost returnate cu excepția unei broșuri: *Apărarea și stabilirea legală a evangheliei*. Când a fost întrebat de aceasta, avocatul orașului a cerut permisiunea de a o păstra pentru a putea să o studieze îndeaproape, spunând că avusese o convorbire telefonică duminică dimineața cu „avocatul dumneavoastră din New York” care îl convinsese să citească legea pe care broșura o conținea. Obținuse un exemplar de la unul dintre frații arestați și a studiat-o, convingându-se că legea era invalidă și că învinuirile trebuiau oprite. Vorbind foarte frumos despre sfatul conținut în broșură, avocatul a concluzionat: „Aceasta va putea întotdeauna să vă ferească de orice alt necaz asemănător. Dacă aș fi primit-o sâmbătă după amiaza poate că toate problemele ar fi putut fi evitate.”

Participarea împreună cu demonii este interzisă

APOSTOLUL Pavel și-a continuat explicația despre Cina Domnului, spunând: „Pentru că există o singură pâine, noi, deși suntem mulți, suntem un singur trup, pentru că toții ne împărtășim din aceeași pâine. Uitați-vă la ceea ce este Israelul după carne: Nu sunt aceia care se hrănesc cu jertfe părtași cu [sau pe] altar? Ce voi spune atunci? Că orice este jertfit unui idol este ceva sau că un idol este ceva? Nu, ci eu spun că lucrurile pe care națiunile le jertfesc, le jertfesc demonilor și nu lui Dumnezeu și eu nu doresc ca voi să deveniți părtași demonilor [să participați alături de demoni, *Mo*]. Nu puteți să beți din cupa lui Iehova și din cea a demonilor; nu puteți să vă împărtășiți de la ‘masa lui Iehova’ și de la masa demonilor. Sau ‘Îl stârnim noi pe Iehova la gelozie’? Noi nu suntem mai puternici decât El, nu-i așa?” – 1 Cor. 10:17-22, *NW*.

²În Israelul din vechime, când ei ofereau jertfe de împăcare și de mulțumire, cei care aduceau jertfele cât și preoții mâncau o parte din jertfe. Jertfa pentru Dumnezeu reprezenta persoana care o oferea, pentru a ilustra că o viață trebuia dată pentru viața lui; prin consumarea unei părți din jertfă, acea persoană se împărtășea din jertfa de pe altar. Se împărtășea din altar, ‘participa la altar.’ (*Mo*). O parte din jertfă era oferită altarului pentru că unele părți din ea, grăsimea etc., erau arse pe altar; și persoana care oferea jertfa prin intermediul preotului lua parte la jertfă. Aceasta Îi era oferită lui Iehova Dumnezeu; și pentru că altarul era al Lui, cel care oferea jertfa și Domnul Dumnezeu deveneau părtași. (Lev. 19:5, 6; 22:29, 30; Deut. 12:17, 18; 27:5-7). Astfel, relațiile de pace dintre Dumnezeu și cel care oferea jertfa erau înnoite sau deveneau mai profunde.

³Națiunile păgâne din afara Israelului jertfeau pe propriile altare pentru dumnezeii și idolii lor. Ele ofereau într-adevăr jertfe demonilor. Când izraeliții s-au întors de la Iehova, „ei au jertfit demonilor, nu lui Dumnezeu.” (Deut. 32:17, *Mo*; Ps. 106:37). În acel fel, ei deveneau părtași cu demonii, dușmanii lui Iehova; ‘aveau părtășie cu demonii’. (*Mo*) Creștinii nu trebuie să fie părtași cu demonii. De aceea, creștinii nu se pot angaja în idolatrie. Aceasta înseamnă și lăcomie pentru că ‘persoana lacomă este idolatră’ și ‘invidia este egală cu idolatria’. (Efes. 5:5; Col. 3:5) Isus nu s-a închinat niciodată demonilor și nu le-a servit. Atunci când Satan Diavolul, „conducătorul demonilor”, i-a oferit lui Isus împărățiile acestei lumi în schimbul închinării Lui, Isus a răspuns că El asculta porunca divină de a se închina numai lui Iehova Dumnezeu. (Mat. 12:24; 4:8-11, *NW*). Isus nu s-a închinat nici unui idol, doar Dumnezeului cel viu. El nu a avut părtășie sau n-a fost părtaș în nici un fel cu demonii. Pe tot parcursul serviciului său pământesc el a scos demonii din cei posedați și a refuzat să îi lase să mărturisească faptul că El era Christos. Așadar, dacă dorim să avem unitate cu Cristos ca membri ai trupului Său și dacă vrem să ne împărtășim din simbolurile Memorialului într-un mod demn, atunci nu ne putem da la idolatrie de nici un fel. Mai ales acum când sunt idolatrizați organizații internaționale și eroi, precum Organizația Națiunilor Unite sau figuri recunoscute în lume. Nu putem fi „un singur trup” sau „o singură pâine” cu Isus Cristos și în același timp să fim idolatri.

„MASA LUI IEHOVA” ȘI „CUPA LUI IEHOVA”

⁴Dar dacă apostolul a menționat cupa pe care Isus le-a dat-o discipolilor Lui să bea din ea și bucată de pâine nedospită pe care El a rupt-o și le-a dat-o să o mănânce, de ce vorbește el atunci despre „cupa lui Iehova” și despre „masa lui Iehova”? Apostolul spune: „Nu puteți bea și din cupa lui Iehova și din aceea a demonilor; nu puteți fi părtași la ‘masa lui Iehova’ și la masa demonilor.” (1 Cor. 10:21, *NW*). Apostolul vorbește astfel pentru că lucrurile simbolizate de emblemele Memorialului erau îngrijiri făcute de Iehova în folosul celor care aparțineau lui Cristos.

⁵ Criticii textului înțeleg exprimarea lui Pavel, „masa lui Iehova” ca fiind un citat din Maleahi 1:7, 12 (LXX greacă). Profetul Maleahi spune acolo: „Voi oferiți pâine pângărită pe altarul Meu. Și voi spuneți: Prin ce Te-am pângărit noi? Prin faptul că spuneți: Masa lui Iehova merită să fie disprețuită. Dar voi îl profanați [numele lui Dumnezeu] prin faptul că ziceți: Masa lui Iehova este pângărită și roadele ei, hrana de pe ea, merită să fie disprețuite.” (AS) Expresia „masa lui Iehova”, așa cum o folosește Maleahi, se referă la altarul Lui, unde erau aduse jertfele de animale. Trupul victimelor era pus pe altar. Sângele victimelor nu era niciodată băut, ci era vărsat la baza altarului sau dus în Sfânta Sfintelor din templu sau era înlăturat altfel.

⁶ „Masa lui Iehova” se poate referi la întregul aranjament al Cinei Domnului. Dar dacă se referă la un element specific de pe acea masă, atunci acela trebuie să fie pâinea nedospită, pentru că aceasta este fără sânge. Pâinea reprezintă „trupul lui Cristos” din care se împărtășește turma mică a lui Isus a comoștenitorilor Împărăției. Dumnezeu este Cel care a aranjat „trupul lui Cristos”. El îl creează și îi așează pe membrii acestuia după plăcerea Lui, Isus Cristos fiind Capul trupului și cei 144.000 de membri ai „turmei mici” fiind trupul de sub el, fiecare ocupând un loc stabilit. Așadar, privilegiul de a fi asociat cu Isus, Capul, este o îngrijire glorioasă pe care a făcut-o Dumnezeu pentru cei din turma mică și doar acelora le este oferit acest privilegiu.

⁷ Despre acest punct citim: „Acum știm că Dumnezeu face ca toate lucrările Sale să lucreze împreună pentru binele acelora care îl iubesc pe Dumnezeu, aceia pe care El i-a chemat conform scopului Său; pentru că cei pe care El i-a recunoscut mai întâi i-a și predestinat să fie modelați după imaginea Fiului Său, ca El să fie primul născut printre mulți frați. Mai mult decât atât, aceia pe care i-a predestinat sunt cei pe care El i-a și chemat; și cei pe care i-a chemat sunt cei pe care El i-a și declarat drepți. În cele din urmă, aceia pe care El i-a declarat drepți, sunt și cei pe care El i-a glorificat.” – Rom. 8:28-30, *NW*.

⁸ Așadar, această îngrijire de uniune cu întâiul Său Fiu născut într-un trup spiritual a fost făcută de Iehova Dumnezeu pentru „turma mică”, de unsprezece membri care erau cu Isus atunci când El a instituit Memorialul. Pentru a rămâne în uniune cu Isus Cristos, Capul, este necesar să continuăm să fim modelați după chipul Său, imitându-i calea de acțiune pământească. De aceea ni se spune: „Nu vă înjugați într-un mod nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce fel de părtășie are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce părtășie are lumina cu întunericul? Mai mult, ce armonie există între Cristos și Belial? Ce are un credincios în comun cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului cel viu; așa cum a spus Dumnezeu: ‘Eu voi locui în mijlocul lor, voi umbla printre ei și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul meu.’” „‘Prin urmare, ieșiți din mijlocul lor și separați-vă’, zice Iehova, ‘și nu vă atingeți de lucruri necurate’, ‘iar Eu vă voi primi.’” „‘Eu voi fi un tată pentru voi, iar voi îmi veți fi fii și fiice’, zice Iehova Cel Atotputernic”. „Așadar, iubiților, fiindcă avem aceste promisiuni, să ne

curățim de toată pângărirea cărnii și a spiritului, perfecționând sfințenia în frica de Dumnezeu.” – 2 Cor. 6:14 până la 7:1, *NW*.

⁹Nu putem compromite „masa lui Iehova”. Nu putem face parte din trupul lui Cristos și să luăm o bucată din pâinea Memorialului și, în același timp, să ne împărtășim din „masa demonilor”, închinându-ne idolilor și având legături necurate. Dacă încercăm să facem aceasta, Îl vom stârni la gelozie pe Iehova, care este mai puternic decât noi, da, este atotputernic, iar aceasta ar însemna nimicirea noastră. – Deut. 32:21-26.

¹⁰ Acum despre „cupa lui Iehova”. Isus a oferit cupa Memorialului discipolilor Săi, rostind cuvintele: „Această cupă înseamnă noul legământ în virtutea sângelui Meu, care va fi vărsat în interesul vostru.” (Luca 22:20, *NW*). Același cupă este „cupa lui Iehova” pentru că noul legământ este înțelegerea sau acordul pe care El îl face pentru a scoate din toate națiunile „un popor pentru numele Său”. Dar Isus Cristos este cel care acționează ca mediator între Dumnezeu și oameni prin oferirea sângelui de jertfă pentru a pune în vigoare acest nou legământ, așa cum Moise ucidea animalele și stropea cu sângele lor pentru a pune în vigoare legământul Legii din vechime dintre Dumnezeu și Israelul după carne. (Ier. 31:31-34; Faptele 15:14; Ex. 24:1-8; Evrei 9:14-24; 1 Tim. 2:5, 6). Cei luați în acest nou legământ sunt „poporul pentru numele Său”, începând cu credincioasa rămășiță evreiască la Cincizecime și cei luați mai târziu dintre credincioșii dintre neamuri, de la centurionul Corneliu încoace. Pe toți aceștia, Iehova Dumnezeu îi unge cu spiritul Său și astfel îi face cei unși sau membri ai „trupului lui Cristos”. Pe aceștia, Dumnezeu îi adună la El, spunând: „Adunați-vă la Mine, oamenii mei ai bunătății iubitoare cei care ați dat un caracter solemn legământului Meu prin jertfă [jertfa lui Cristos]”. (Ps. 50:5, *Ro*) Acest nou legământ este un act suplimentar care arată că privilegiul de a bea din cupă la sărbătoarea Memorialului se limitează la cei care sunt membri ai trupului lui Cristos.

CUM SE ÎMPĂRTĂȘEȘTE DIN CUPĂ

¹¹ Acești membri nu au o parte în furnizarea sângelui noului legământ. Doar Isus face acest lucru. Prin sângele Lui, El mediază noul legământ în folosul lor. Așadar, membrii trupului Său, în acest sens, nu s-ar putea „împărtăși în sângele lui Cristos”. Atunci cum, oare, pot fi adevărate cuvintele apostolului: „Cupa binecuvântării, pe care noi o binecuvântăm, nu înseamnă o împărtășire în sângele lui Cristos?” (1 Cor. 10:16, *NW*). Aceasta este „cupa lui Iehova”, dar într-un alt sens. Cum adică? Adică ilustrează partea pe care Iehova a turnat-o. Isus și mica lui turmă a comoștenitorilor Împărăției trebuie să bea din ea pentru a-și dovedi integritatea față de El și că sunt demni de Împărăție. Isus s-a referit la această cupă atunci când, la scurt timp după ce a introdus Memorialul, s-a rugat: „Tată, dacă este posibil, îndepărtează această cupă de la mine. Totuși, nu cum voiesc eu, ci cum voiești Tu.” Și din nou: „Tată, dacă nu este posibil ca această cupă să fie îndepărtată dacă nu o beau, facă-se voința Ta.” (Mat. 26:39,

42, *NW*). Și când Petru, pentru a-L apăra pe Isus, l-a rănit pe unul dintre oamenii care veniseră să îl aresteze, Isus a spus: „Pune-ți sabia în teacă. Nu trebuie, oare, să beau cupa pe care Tatăl mi-a dat-o?” – Ioan 18:11, *NW*.

¹²Acea „cupă a lui Iehova” simboliza voința lui Dumnezeu pentru Cel ce urma să bea, iar băutul ei însemna pentru Isus suferință și moarte pe rușinosul stâlp de tortură. Dar voința lui Dumnezeu pentru Isus nu s-a terminat odată cu moartea Lui. Aceasta a inclus și învierea lui Isus din morți la viață nemuritoare în cer, ca Fiu glorificat al lui Dumnezeu, și astfel o salvare a lui din moarte. (Evrei 5:7). Așadar, pentru El a fost și o „cupă a salvării”, salvare pentru că și-a păstrat integritatea față de Tatăl Său, fără păcat. Aici se potrivesc cuvintele Psalmului 116, care se aplică în special la Isus Cristos în grădina Ghetsimani, pentru că Isus s-a hotărât să bea „cupa lui Iehova” chiar până la moarte: „Ce îi voi oferi lui Iehova pentru toate beneficiile pe care le-am avut? Voi primi cupa salvării și voi chema numele lui Iehova. Îmi voi respecta jurămintele față de Iehova, da, în prezența tuturor acestor oameni. Moartea sfinților Săi este prețioasă în ochii lui Iehova.” – Ps. 116:12-15, *AS*.

¹³Dar potrivit voinței lui Dumnezeu, cupa ce i-a fost dată lui Isus spre a o bea, el a împărțit-o cu mica lui turmă de comoștenitori ai Împărăției. Isus a făcut clar acest lucru când a spus la doi dintre apostolii Săi, care au solicitat locuri speciale în Împărăție alături de el: „Cupa pe care o beau Eu, o veți bea și cu botezul cu care sunt botezat Eu, veți fi botezați și voi. Totuși, nu Eu decid cine va sta la dreapta sau la stânga Mea, ci locurile acelea aparțin celor pentru care au fost pregătite.” (Marcu 10:34-40, *NW*). Cupa pe care Isus o bea atunci și pe care Tatăl Său ceresc o turnase și i-o dăduse reprezenta voința lui Dumnezeu pentru El. Și aceasta a fost înregistrată cu multă vreme înainte în Sfintele Scripturi și marca o suferință și o moarte rușinoasă pentru El, ca și cum ar fi fost un păcătos, un hulitor și o batjocură pentru Iehova Dumnezeu. Acest aspect din urmă a fost ceea ce a făcut dificil pentru Isus să bea, așa încât el a dus chestiunea înaintea Tatălui Său, în rugăciune, de trei ori, și apoi s-a resemnat și a băut această parte a voinței divine. Această cale de acțiune a dus la câștigarea Împărăției.

¹⁴Aici observăm că acea cupă a Memorialului simboliza mai mult decât moartea lui Isus ca jertfă de răscumpărare, jertfă ce valida noul legământ și îndepărta păcatele discipolilor Lui, care au fost luați în legământ. Discipolii nu au niciun rol în jertfa de răscumpărare și în medierea noului legământ, ci ei însuși au nevoie de medierea lui Isus și de jertfa de răscumpărare. Acum observați aceasta: Jertfa de răscumpărare pentru omenire nu cerea în sine ca Isus să sufere batjocură și persecuție și în cele din urmă să treacă din această viață, cu rușine, ca un criminal, un răzvrătit și hulitor condamnat. Acea parte din cupă a fost turnată de către Tată pentru a teste limitele integrității Fiului lui Dumnezeu și pentru a dovedi pe Diavol un mincinos în acuzațiile lui împotriva Fiului lui Dumnezeu și pentru a arăta susținerea de neclintit a lui Isus pentru suveranitatea universală a lui Dumnezeu.

¹⁵Isus a trebuit să bea această parte a cupei pentru a demonstra întregului univers că este demn de Împărăția pentru care Dumnezeu a făcut legământ cu El. A trebuit ca El să renunțe la tot ce avea pentru „această perlă de mare valoare”. (Mat. 13:45, 46, *NW*). Și pentru că Isus i-a luat cu Sine pe discipolii Săi în acest legământ pentru Împărăție și ei sunt obligați să bea această cupă cu El, ca să își demonstreze și ei integritatea față de Dumnezeu, să susțină suveranitatea Lui universală, și să demonstreze că sunt vrednici să domneasă alături de Isus Cristos în glorie cerească. Astfel, ei beau cupa alături de El.

¹⁶ Celor care fac parte din „mica turmă” ce calcă pe urmele lui le este scris: „Demne de încredere sunt următoarele cuvinte: Dacă murim împreună, atunci, cu siguranță, că vom trăi împreună; dacă vom continua să îndurăm, atunci vom domni împreună ca regi.” (2 Tim. 2:11, 12, *NW*). Cei care fac parte din „trupul lui Cristos” (simbolizat de pâinea de la Memorial) trebuie să fie botezați în moartea Lui dacă vor ca în ceruri să fie o parte a „trupului” Său glorificat. Astfel, apostolul le cere membrilor trupului lui Cristos: „Văzând că am murit în ce privește păcatul, oare cum vom mai putea continua să trăim în păcat? Sau nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Cristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din morți, prin gloria Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. Căci dacă ne-am unit cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi uniți cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.” – Rom. 6:2-5, *NW*.

¹⁷ Același apostol, pe când era în închisoare în Roma, a scris că el considera toate avantajele lumești egoiste ca un „gunoi, ca să câștig pe Cristos, și să fiu găsit în uniune cu El, ... să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, să am parte de suferințele Lui, supunându-mă unei morți asemănătoare cu a lui; să văd dacă voi ajunge, cu orice chip, la învierea timpurie din morți.” (Filip. 3:8-11, *NW*). De vreme ce conținutul cupei de la Memorial reprezenta „moartea asemănătoare cu a Lui”, în justificarea suveranității universale a lui Iehova, Isus a spus în mod potrivit că vinul înseamnă „sângele Meu” și le-a dat discipolilor pentru a-l bea.

¹⁸Deoarece vinul de la Memorial reprezintă sânge vărsat, acesta înseamnă moarte pentru cel al cărui sânge a fost vărsat pentru noul legământ. Potrivit legământului făcut de Iehova cu Noe imediat după potop, El ocrotește sângele tuturor creaturilor ca fiind sacru și a făcut ca băutul sângelui, în special sânge uman să merite moartea. (Gen. 9:1-6). Atunci când discipolii beau din cupa cu vinul de la Memorial, ei beau sânge, dar simbolic și sub poruncă divină. Pentru ei aceasta înseamnă să își verse sângele sau să moară precum a murit Isus Cristos, pentru cauza suveranității universale a Tatălui Său. Ei experimentează moartea alături de El pentru a-l demonstra pe Diavol un mincinos rebel și să se dovedească demni de viață alături de Isus în Împărăția Sa cerească. Din acest motiv, apostolul le-a scris: „Cupa binecuvântării, pe care o binecuvântăm, nu înseamnă oare o împărtășire în sângele lui Cristos?”

¹⁹Da, aceasta este o „cupă a binecuvântării” prin care noi Îl binecuvântăm pe Dumnezeu. Reprezintă, într-adevăr, moartea împreună cu Isus Cristos, botezul în moartea Lui, dar este un privilegiu să ai parte de o asemenea moarte. Așa cum a scris apostolul din închisoarea în care era: „Vouă v-a fost dat privilegiul de a fi alături de Cristos, nu doar să vă puneți credința în El, dar să și suferiți pentru El”. (Filip. 1:29, *NW*). Cupa aceea are binecuvântarea lui Dumnezeu pentru că ea reprezintă voința lui Dumnezeu pentru Isus și turma lui mică. Cupa sau privilegiul de a bea din ea a fost dat micii turme pentru ca ei să-și poată demonstra integritatea pe pământ, până la extrem, și să câștige o „intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Salvatorului nostru Isus Christos.” (2 Pet. 1:11, *NW*). Așadar, cei privilegiați să bea din cupă îl binecuvântează pe Dumnezeu pentru aceasta cu o apreciere profundă. Căci este un privilegiu să Îl justifici prin moarte alături de Cristos și apoi să fi înviat de El la viață nemuritoare în Împărăția lui Cristos, pentru o justificare viitoare suveranității lui universale.

²⁰Pentru că moartea lui Cristos este cea care validează noul legământ și pentru că El a dat acest exemplu în moarte și discipolii Săi au fost botezați în moartea Lui, ei beau din cupă în amintirea Lui.

²¹Astăzi, aceste fapte ajută marea mulțime a „altor oi” să își dea seama că nu pot bea din acea cupă a Memorialului. Ele nu mor de moartea lui Cristos, ci dacă vreuna dintre ele moare înainte de bătălia de la Armagedon, atunci vor muri asemenea bărbaților și femeilor credincioși care au fost martori ai lui Iehova înainte de Cristos. Ei nu își jertfesc carnea sau speranțele pământești pentru lumea nouă, ci merg înainte către viață pe pământul paradisiac al Lumii Noi. Mulți vor trece prin Armagedon și vor păși în acea lume fără să moară. De aceea, ei se abțin, pe bună dreptate, să se împărtășească din cupa Memorialului.

A MÂNCA ȘI A BEA PENTRU A AVEA VIAȚĂ ÎN SINE

²²Dar cele de mai sus nu sunt contrazise de cuvintele lui Isus către evrei legate de miraculoasa mană? Nu a spus El: „Eu sunt pâinea vie ce s-a coborât din cer; dacă cineva mănâncă din această pâine va trăi veșnic; și, într-adevăr, pâinea pe care o voi da este carnea Mea, dată pentru viața lumii”? (Ioan 6:51, *NW*). Luați aminte la aceste cuvinte „carnea mea dată pentru viața lumii”. Nu arată ele că toți cei care cred în Cristos, indiferent dacă speranțele lor pentru viață în Lumea Nouă sunt pământești sau cerești, se pot împărtăși, da, trebuie să se împărtășească din pâinea și vinul Memorialului? Răspunsul la această întrebare este NU!

²³În momentul în care Isus a rostit cuvintele de mai sus, el vorbea despre mana care a furnizat pâinea miraculoasă pentru izraeliți în timpul călătoriei lor prin pustiu către Țara Promisă. Pâinea căzută ca o mană nu a dat viață veșnică izraeliților și mulțimii amestecate cu ei. Așa că Isus a spus: „Eu

sunt pâinea vieții. Strămoșii voștri au mâncat mană în pustiu și totuși au murit. Aceasta este pâinea care se coboară din cer, pentru ca toți să poată mânca din ea și să nu moară.” Astfel, El a explicat că pâinea pe care a dat-o pentru viața lumii a fost carnea Sa. (Ioan 6:48-51, *NW*) Totuși, acești izraeliți din pustiu nu au băut niciun fel de sânge, pentru că nu aveau voie să facă aceasta, nu numai prin legământul divin făcut cu Noe, strămoșul lor, ci și prin termenii declarați ai legământului Legii încheiat prin mediatorul lor Moise. Mana din cer pe care au mâncat-o ei nu avea sânge în ea și în acest sens era asemenea cărnii lui Isus. Carnea nu putea fi consumată dacă sângele nu era scurs din ea. De aceea, omenirea ascultătoare din Lumea Nouă se va împărtăși cu viața veșnică din carne fără sânge, pe care Isus a furnizat-o, coborând din cer.

²⁴Așadar, Isus a vorbit despre ceva mai mult decât mana pentru viața lumii atunci când a spus: „Cu adevărat vă spun, dacă nu mâncați carnea Fiului Omului și nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi. Cel care se hrănește cu carnea Mea și bea sângele Meu are viață veșnică, iar eu îl voi învia în ziua de apoi; căci carnea Mea este hrană adevărată și sângele Meu este băutură adevărată. Cel care se hrănește cu carnea Mea și bea sângele Meu rămâne în uniune cu Mine, iar Eu în uniune cu el. Așa cum Tatăl cel viu m-a trimis și eu trăiesc datorită Tatălui, tot așa, cel care se hrănește cu Mine, chiar și acela va trăi datorită Mie. Aceasta este pâinea care s-a coborât din cer. Nu este așa cum s-a întâmplat cu strămoșii voștri, care au mâncat și totuși au murit. Cel care se hrănește din această pâine va trăi veșnic.” – Ioan 6:53-58, *NW*.

²⁵Luăți aminte, Isus a spus că cei care beau sângele Lui și se hrănesc cu carnea Lui vor rămâne în uniune cu El și El în uniune cu ei. Aceasta înseamnă că ei sunt făcuți membre ale trupului Său, fiind botezați în Cristos și, prin urmare fiind botezați în felul său de moarte. Hrana lui Isus era să facă voința Tatălui Său, iar ei se hrănesc cu carnea lui Isus făcând voința lui Dumnezeu împreună cu Isus și încheind-o așa cum a făcut El. (Ioan 4:34). Discipolii Săi nu au niciun fel de viață în ei, dacă nu urmează această cale de acțiune. „Viața în sine” nu înseamnă neapărat viață înăscută sau nemurire în ceruri, ci are o semnificație similară cu cea la care se referea Isus când a spus: „Vine ceasul și acesta este acum când cei morți vor auzi glasul Fiului Omului și cei care au dat atenție vor trăi. Căci așa cum Tatăl are în Sine darul vieții, tot așa El i-a dat și Fiului să aibă în Sine darul vieții.” (Ioan 5:25,26, *NW*; *Knox*). Deci, pentru ca membrii trupului lui Cristos să aibă ‘viață în sine’ înseamnă să împartă privilegiul cu Isus de a acorda omenirii ascultătoare beneficiile rezultate din viața Sa jertfită, în timpul celor o mie de ani ai Împărăției Sale. Ei vor deveni mireasa Lui cerească „soția Mielului”. Astfel, ei vor se vor îngriji de copiii pământești ai „Părintelui Veșnic, Prințului Păcii”, Isus Cristos. (Apoc. 19:7-9; 21:9, 10; Isa. 9:6). Astfel, „turma mică”, clasa „miresei” sunt, în mod exclusiv, cei care beau Sângele Fiului Omului și se hrănesc cu carnea Sa. Cu toate acestea, la Ioan 6:25-58, Isus nu discuta despre cina Memorialului cu acei evrei, dintre care mulți l-au părăsit apoi.

Priviți! Vă spun: Ridicați-vă privirea și priviți câmpurile, sunt coapte pentru secerat. Secerătorul primește deja recompensa și culege roade pentru viață veșnică. – Ioan 4:35, 36, NW.

[**Note de subsol**]

Westcott și Hort; D. Eberhard Nestle și D. Erwin Nestle; A. Merk, S.J.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cu ce argument împotriva demonismului își continuă Pavel explicația despre cina Domnului?
2. Cum s-au împărtășit izraeliții din vechime cu altarul lui Dumnezeu?
3. De ce aceia care se împărtășesc din pâine nu pot fi părtași și cu demonii?
4. De ce vorbește Pavel despre cupa și masa lui Iehova în legătură cu Memorialul?
5. Din ce profeție a citat Pavel „masa lui Iehova” și la ce s-a aplicat acolo?
- 6,7. Cum este aceasta masa lui Iehova, conform legăturii pe care o face Pavel?
- 8,9. Cui îi este dat acest privilegiu de a face parte din membrele trupului lui Cristos? Cum este menținută complet unitatea cu acesta?
10. Cum este cupa de la Memorial „cupa lui Iehova”, prin legătura acestuia cu noul legământ?
11. Cum a arătat Isus că există un alt sens pentru cupă, făcând-o „cupa lui Iehova”, de care trebuie să se împărtășească urmașii lui?
12. Cum a mai fost arătată aceasta a fi „cupa salvării”?
13. Ce anume, spunea Isus, asigură faptul că urmașii lui vor bea cupa împreună cu el? Ce anume o făcea dificilă să fie băută?
- 14,15. Care este scopul acestei băuturi din cupă, atât în ce privește pe Isus, cât și pe urmașii lui?
16. Ce scripturi le scrie Pavel, arătând că trebuie să se împărtășească în moartea lui Isus și astfel să bea cupa?
17. Ce reprezintă vinul de la Memorial, de aceea ce înseamnă băutul lui?
- 18,19. Atunci, cum este aceasta „cupa binecuvântării”, pentru care binecuvântăm pe Dumnezeu?
20. În amintirea cui este băută și de ce?
21. Atunci, de ce cupa de la Memorial nu este de băut pentru „alte oi”?
22. Nu arată Ioan 6:51 că toți credincioșii trebuie să se împărtășească?
23. Ce discuție a dus la acea declarație și cum corespunde pâinea cărnii pe care Isus o dă pentru viața lumii?
24. Despre ce altceva a mai vorbit el, în afară de carnea pentru viața lumii?
25. Ce urmări au mâncatul din carnea lui și băutul sângelui său? Ce înseamnă aici „viață în sine”?

Împărtășirea într-un mod demn

REFERINDU-SE la Memorial sau la cina Domnului, în prima sa epistolă către Corinteni, apostolul Pavel discuta nu despre cine ar trebui să se împărtășească din simboluri, ci ce însemnau ele și cum să se împărtășească din ele într-un mod demn.

²La începutul epistolei sale, el a arătat să existau secte și scindări religioase printre ei și a întrebat: „Oare Cristos este împărțit?” Există invidie și ceartă printre ei, astfel încât ei nu erau spirituali, ci lumești și se comportau ca niște oameni lumești. (1 Cor. 1:11-13; 3:1-4, *NW*). Acest lucru nu aducea nimic bun celor care se împărtășeau din simbolurile Memorialului, căci pâinea simboliza unitatea trupului lui Cristos. Ei nu puteau nici să idolatrizeze lideri religioși și să spună: „Aparțin acestuia sau celui alt”, nici nu puteau comite auto-idolatrie, fiind lacomi, și nici un alt fel de idolatrie pentru că acesta era demonism. Deci cei care participau astfel la „masa demonilor”, nu puteau să participe pe bună dreptate „la masa lui Iehova”, la cina Domnului. De asemenea, în acele vremuri, unii își aduceau propria cină la locul adunărilor. Ei aveau o cină publică chiar înainte de cina Domnului, unde mâncau în exces și nu puteau aprecia așa cum se cuvenea semnificația cinei Domnului. Mai mult decât atât, pe alții îi ignorau complet la cinele lor publice și îi lăsau să flămânzească, astfel încât unii ar fi putut râvni la cina Domnului doar după o bucățică de mâncare. Prin toate acestea, celebrarea Memorialului nu se făcea într-un mod demn și spre binele lor. – 1 Cor. 11:17-22.

³După ce le-a explicat instrucțiunile pe care le-a primit de la Domnul în legătură cu cina Sa, Pavel a vorbit mai departe: „Pentru că ori de câte ori mâncați această pâine și beți din cupa aceasta, continuați să proclamați moartea Domnului, până când el va veni. Așadar, cine mănâncă din pâine și bea din cupa Domnului în mod nedemn va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Mai întâi un om să se cerceteze și să decidă și așa să mănânce din pâine și să bea din cupă. Pentru că cel care mănâncă și bea mănâncă și bea judecata împotriva lui însuși dacă nu discernе trupul. De aceea mulți dintre voi sunteți slabi și bolnavi și câțiva chiar dorm în moarte. Dar dacă discernem ceea ce suntem, atunci nu vom fi judecați. Totuși, când suntem judecați, suntem disciplinați de Iehova, ca să nu fim condamnați alături de lume. Așadar, frații mei, când vă adunați să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. Dacă îi este foame cuiva, să mănânce acasă ca să nu ajungeți împreună la judecată.” – 1 Cor. 11:26-34, *NW*.

1951	MARCH						1951
SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT	
				1	2	3	
4	5	6	7	8	9	10	
11	12	13	14	15	16	17	
18	19	20	21	22	23	24	
25	26	27	28	29	30	31	

⁴ Așadar, oricine se împărtășește din simbolurile Memorialului când se află într-o stare nedemnă și se împărtășește într-un mod nedemn din cauza lipsei de apreciere, atunci se face vinovat de nerespectarea trupului și sângelui Domnului. Toți cei care se împărtășesc trebuie să simtă cu adevărat unitatea cu Isus Cristos, Capul, în înfăptuirea voinței lui Dumnezeu. Trebuie să ne amintim de el ca pe cel vital cu care să fim în uniune și nu trebuie să creăm dezbinări printre noi și astfel să distrugem unitatea trupului. Sângele lui Isus este cel care validează noul legământ și nu trebuie să îl tratăm ca pe un lucru obișnuit și să păcătuiem de bună voie prin sectarism, idolatrie, lăcomie și fapte ale cărnii. Prin acel legământ, noi suntem un popor pentru numele lui Iehova și trebuie să onorăm acel nume cu propriile noastre vieți. Isus Cristos, care și-a oferit sângele pentru noul legământ, a murit în justificarea numelui și suveranității universale a lui Iehova. Ar trebui să îl imităm pe El în felul lui de moarte, să devenim „uniți cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui” pentru a putea să „fim uniți cu El printr-o înviere asemănătoare cu a Lui”. Așadar, trebuie să ne păstrăm liberi de vină împotriva acestor lucruri vitale și să nu fim ipocriți la Memorial sau cina Domnului.

⁵ Pentru a ne împărtăși în mod demn din simboluri, trebuie să renunțăm la asemenea practici vinovate, pentru că ele nu sunt în armonie cu statutul nostru de membri ai trupului lui Cristos și nu ne permit să luăm din pâinea și din vinul de la Memorial. Ar trebui să ne cercetăm în privința acestor lucruri, să căutăm iertarea lui Dumnezeu pentru orice comportament greșit, apoi să hotărâm să urmăm un comportament corect și să ne aprobăm prin măsurile lui Dumnezeu înainte de a ne împărtăși. Altfel, vom mânca și vom bea judecata divină împotriva noastră și aceasta va duce la disciplinare.

⁶ Aceasta i se va întâmpla persoanei care „nu discerne trupul”, spune Pavel. (1 Cor. 11:29, *NW*). Prin aceasta se face referire la trupul unificat al lui Cristos. Traducerea lui Moffatt ne arată acest lucru, pentru că în traducerea lui cuvântul *Trup* este scris cu majusculă, la fel când se spune că acei creștini sunt „botezați într-un singur Trup” și sunt „Trupul lui Cristos”. Moffatt redă: „Căci cel care mănâncă și bea fără o înțelegere potrivită a Trupului, mănâncă și bea spre propria lui condamnare.” (1 Cor. 11:29; 12:13, 27, *Mo*) Cei care se împărtășesc la Memorial trebuie să țină minte că ei sunt „trupul lui Cristos”, simbolizat de acea pâine și, prin urmare trebuie să păstreze unitatea ca „un singur trup”. Trebuie să avem o „înțelegere potrivită a Trupului”, simțind unitatea personală cu Capul Isus Cristos. Dacă nu facem acest lucru, atunci vom deveni „slabi și bolnavi” din punct de vedere spiritual și chiar vom „dormi în moarte”, așa cum au făcut mulți corinteni atunci. Pentru aceasta, Iehova Dumnezeu a trebuit să îi disciplineze prin organizația lui teocratică reprezentată de apostolul Pavel, ca ei să nu fie condamnați alături de lume și să fie nimiciți așa cum se va întâmpla cu aceasta în curând. Pentru a fi puternici, sănătoși și vii din punct de vedere spiritual față de organizația lui Dumnezeu și lucrarea ei, trebuie să respectăm, printre alte lucruri, semnificația Memorialului.

TIMPUL ȘI ORDINEA CELEBRĂRII

⁷Acordând respectul cuvenit Cinei Domnului, analizăm timpul și ordinea celebrării Memorialului. Urmând exemplul lui Isus în privința timpului când El a instituit Memorialul, noi îl sărbătorim o dată pe an, în cea de-a paisprezecea zi a lunii nisan, nisan fiind prima lună din calendar pentru poporul de legământ al lui Iehova, potrivit poruncii Sale din Exodul 12:1-6. Aceasta era ziua de Paști, pentru că imediat după ce a observat Paștele evreiesc, ca evreu „sub Lege”, Isus a introdus Memorialul celor unsprezece apostoli credincioși. Prin porunca lui Dumnezeu, Paștele era sărbătorit o dată pe an, în ziua care constituia aniversarea primului Paște ținut de evrei în Egipt, exact înainte de a ieși din acea „casă a robiei”. În acea zi de Paște Isus a murit pe stâlpul de tortură de la Calvar, nu doar ca marele paște, „Mielul lui Dumnezeu”, ci și ca Moștenitor al Împărăției lui Dumnezeu care va justifica suveranitatea lui Dumnezeu peste întreaga creație. Așadar, „pentru a continua să proclamăm moartea Domnului, până când el va veni”, noi vom sărbători Memorialul așa cum se cuvine, doar la data lui aniversară, 14 nisan.

⁸În ce moment al zilei ar trebui să fie observată? După apusul soarelui, sau după ora șase seara, ora locală, căci pentru poporul de legământ al lui Iehova din vechime fiecare nouă zi începea în acel moment și se întindea până după miezul-noptii și până la următorul apus de soare. De aceea, Memorialul ar trebui observat în noaptea de 14 nisan. Pavel spune că „în noaptea în care urma să fie predat”, Isus a luat simbolurile Memorialului și le-a dat apostolilor Săi. (1 Cor. 11:23, *NW*). Chiar numele, Cina Domnului sau „Masa de seară a Domnului”, arată că era sărbătorită noaptea. De asemenea, faptul că Pavel le spune Corintenilor: „Fiecare să-și ia cina înainte” arată că acei creștini din primul secol sărbătoreau aceasta noaptea și nu dimineța, după ce fiecare și-a luat micul dejun, sau după-amiaza după ce și-a luat prânzul sau masa de la amiază. (1 Cor. 11:20, 21, *NW*). Prin urmare, în 1951, timpul potrivit pentru a observa cina Domnului este după apus sau după ora șase seara, vineri, 23 martie pentru că atunci începe 14 nisan anul acesta.

⁹Pâinea pe care Isus a rupt-o era nedospită, singurul tip de pâine admis la Paște, pentru că această calitate nedospită ilustra absența păcatului. Apostolul le scrie creștinilor corinteni atunci când vorbea despre motivul pentru care membrii trupului lui Cristos ar trebui să se abțină de la păcat și să nu lase în adunarea lor pe cei cu păcate grave: „Dați la o parte vechea drojdie, ca să puteți fi un aluat proaspăt, pentru că sunteți liberi de fermentație. Căci, într-adevăr, Cristos, Paștele nostru a fost jertfit. Prin urmare, să ținem sărbătoarea nu cu drojdie veche și nici cu drojdia nedreptății și a răutății, ci cu pâinea nefermentată a purității și adevărului. În epistola mea v-am scris să nu vă mai amestecați cu cei care comit adulter, ... să nu mai stați în compania unuia care se numește frate care a comis adulter sau care este o persoană lacomă, idolatră, defăimător, bețiv sau un escroc, nici măcar să nu mâncați cu un asemenea om.” – 1 Cor. 5:7-11, *NW*.

¹⁰ Înregistrarea arată că Isus a folosit doar o singură pâine; dar aceasta a fost doar pentru a servi unsprezece apostoli. Cuvintele lui Pavel de la 1 Corinteni 10:16 (*NW*): „Pâinea pe care o frângem” sugerează o pâine pentru întreaga adunare, dar nu se specifică mărimea adunării sau numărul participanților ce urmează a fi serviți. Vinul pe care Isus l-a servit a fost cel care era disponibil în acea zi la Paște, când patru, sau uneori cinci cupe, erau servite celor care sărbătoreau Paștele. (Luca 22:17,20). Așadar, dacă un anumit număr se împărtășește dintr-o pâine și o cupă, ar fi potrivit să se simbolizeze unitatea și împărtășirea în privilegii comune.

¹¹ După ce a luat pâinea, Isus a ‘spus o binecuvântare’, potrivit lui Matei 26:26 și Marcu 14:22 sau ‘a adus mulțumiri’, potrivit lui Luca 22:19. Înregistrările combinate nu arată exact cât timp a trecut între servirea pâinii și a cupei, dar Marcu 14:23-25 (*NW*) spune: „Și luând o cupă, El a mulțumit și le-a dat-o și toți au băut din ea. Și El le-a zis: ‘Aceasta înseamnă sângele meu al legământului care se varsă pentru mulți. Adevărat vă spun că nu voi mai bea din rodul viței de vie până în ziua când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu’.” Matei 26:27-29 confirmă acest lucru și arată că, după o pauză, Isus a mulțumit separat pentru cupă. Cuvintele lui Pavel de la 1 Corintieni 10:16: „Cupa binecuvântării pe care o binecuvântăm”, indică faptul că pentru cupă a fost rostită o binecuvântare specială și separată, pentru că apostolul nu menționează aici mulțumirile aduse pentru pâine. Dar atunci când a înmănat fiecare simbol, Isus a explicat semnificația fiecăruia, arătând caracteristici diferite ale lor.

¹² Scriitorii nu arată ce a mai spus Isus decât puținele vorbe din relatarea în care el a înmănat pâinea și vinul. În celebrările noastre moderne este obiceiul ca toată adunarea, cât și cel care o conduce, să rămână foarte tăcuți atunci când simbolurile sunt trecute din mână în mână și unii se împărtășesc. Unii dintre cei care se împărtășesc chiar își pleacă capul și se roagă, ca și cum rugăciunea spusă pentru simbolul din care urmează să se împărtășească nu este suficientă. Dar este posibil ca Isus să fi rostit mult mai mult cuvinte pentru fiecare simbol în timp ce acesta era servit și apostolii se împărtășeau, pentru că El nu pronunța vreo formulă magică pentru fiecare simbol să-l transsubstanțieze. Cu siguranță, relatările despre acea noapte nu înregistrează tot ce s-a spus. Astfel, nu există nicio regulă care să interzică rostirea câtorva cuvinte potrivite de către cel care conduce adunarea în timp ce fiecare simbol este înmănat celor care se împărtășesc.

RECOMANDĂRI

¹³ Anul trecut, familia Bethel din Brooklyn a avut privilegiul de a sărbători primul lor Memorial în Sala Împărăției din noua casă Bethel, sâmbătă seara, 1 aprilie 1950. Capul familiei, președintele Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere a condus întâlnirea. După cântarea și rugăciunea de deschidere obișnuite, președintele a expus cuvântarea de introducere a cinei Domnului. El citise copia manuscris a *Traducerii Lumi Noi a Scripturilor Creștine Grecești*.

Cu aceasta el a meditat la această celebrare. După ce și-a încheiat cuvântarea, l-a chemat pe un frate din rămășiță pentru a oferi mulțumiri pentru pâine. Apoi, în timp ce organizatorii serveau pâinea, permițând tuturor celor prezenți să se împărtășească dacă se considerau vrednici, președintele nu a lăsat să domnească o tăcere solemnă, ci a oferit comentarii adecvate, ca apreciere suplimentară pentru „pâine”. După ce pâinea a fost servită, a chemat un alt frate din rămășiță pentru a cere binecuvântarea pentru cupa cu vin. Acest simbol a fost apoi servit, dându-li-se tuturor ocazia să bea din ea; iar în timp ce cupa trecea pe la cei prezenți, președintele a adăugat comentarii suplimentare pentru a-i ajuta pe toți să aprecieze mai mult semnificația cupei și împărtășirea din ea. Aceste comentarii suplimentare în timp toți se bucurau de trecerea simbolurilor, inclusiv cei din „alte oi”, care nu s-au împărtășit, ci i-au observat pe cei din rămășița trupului lui Cristos cum o făceau. Aceasta a ajutat să elibereze ceremonia de atmosfera apăsătoare și posomorâtă de altă dată care era așa deprimantă pentru mulți.

¹⁴Procedura de mai sus este Scripturală și o recomandăm tuturor grupelor sau unităților poporului devotat al lui Dumnezeu. Cel care prezidează poate alege să ofere remarci suplimentare în timp ce pâinea și vinul trec pe la cei prezenți. Dacă este cazul, el să aleagă ce dorește să spună despre fiecare simbol. Aceasta este o ocazie de edificare spirituală pentru toți cei prezenți, de a-și întări discernământul și aprecierea pentru toate aspectele cinei Domnului și pentru privilegiile lor în legătură cu aceste simboluri.

¹⁵Deși „celelalte oi” prezente nu sunt privilegiate să bea și să mănânce din simboluri, ei se pot bucura că aceasta nu înseamnă condamnare pentru ei. Având „o înțelegere potrivită a Trupului”, ei se pot bucura că noul legământ se apropie de punctul său culminant în a lua de pe pământ un popor pentru numele lui Iehova și că acum ei au privilegiul de a fi asociați cu rămășița acestui popor, ultimii din „trupul lui Cristos”. Deși nu sunt îndreptățiți să se împărtășească din simbolurile Memorialului, ei se pot bucura că Isus Cristos este „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Așa cum străinii circumciși, care călătoreau printre izraeliți în timpul Exodului, s-au împărtășit din mielul de Paște, tot așa se împărtășesc și ei, împreună cu rămășița spirituală, de Mielul antipic, exercitând credință în sângele lui Cristos și făcând voința lui Dumnezeu, așa cum El a dat exemplu. (Ioan 1:29; Ex. 12:48, 49). Deși ei nu Îi beau sângele, își spală hainele și le albesc în sângele Mielului. (Apoc. 7:14). Alături de rămășiță, ei ies din această lume și pot aștepta cu nerăbdare eliberare completă din ea la Armagedon, când lumea va fi înghițită, așa cum a fost nimicită în Marea Roșie oastea lui Faraon.

¹⁶După ce simbolurile au fost servite și toți cei demni s-au împărtășit din ele, cina Domnului s-a terminat. Porunca dată celor care fac parte din trupul lui Cristos de a respecta cina a fost ascultată. Ce urmează după aceea la întâlnirea noastră nu mai face parte din cina Domnului. Astfel, se poate respecta procedura obișnuită de încheiere a întâlnirilor noastre, precum anunțuri și aranjamente de serviciu, cântarea unei cântări și încheierea cu rugăciune.

Discursul lui Isus și rugăciunea rostită împreună cu discipolii săi, așa cum sunt înregistrate la Ioan, în capitolele 14-17, nu făcea parte din cina Domnului, ci au avut loc după. Ceea ce El le-a spus apostolilor după aceea și rugăciunea oferită au fost dictate de urgența situației și de oportunitatea de a-i avea pe toți laolaltă, pentru ultima dată, înainte ca El să fie trădat și omorât. Relatarea mai spune: „La sfârșit, după ce au fost cântate laude, au mers pe Muntele Măslinilor”, iar această cântare a psalmilor era un obicei pentru perioada Paștelui. (Marcu 14:26, *NW*) Așadar, dacă tocmai am sărbătorit Memorialul, acest lucru nu înseamnă că după cina Domnului este interzis să respectăm aceste caracteristici ale altor întâlniri de-ale noastre.

¹⁷Anul trecut la celebrarea Memorialului, pe întreg pământul au participat 511.203 persoane, deși doar 22.723 s-au împărtășit. Avem motive serioase să ne așteptăm ca anul acesta mai mult de o jumătate de milion de persoane să respecte această celebrare a Memorialului cu prezența lor. Văzând că ne apropiem de exodul nostru complet din această lume către lumea nouă, sugerăm ca toți vestitorii activi ai Împărăției să se angajeze să îi ajute pe cei peste o jumătate de milion de participanți să iasă în serviciul de teren în weekendul acesta, 23 martie 1951. Astfel, îi veți ajuta să ia parte la mărturia finală înainte să aibă loc sfârșitul acestei lumi vechi. Ce realizare minunată va fi aceasta pentru cina Domnului de anul acesta, în acest timp de răbdare a lui Dumnezeu față de noi toți, pentru salvarea noastră! – 2 Pet. 3:15, *NW*.

Nu voi mai bea de acum înainte din acest rod al viței de vie până în ziua în care îl voi bea nou, cu voi, în Împărăție. – Mat. 26:29, *NW*.

Întrebări de studiu

1. Ce discută Pavel la 1Corinteni despre chestiunea Memorialului?
2. Cum nu celebrau complet Memorialul acei corinteni, într-un mod demn, și spre binele lor?
- 3,4. Cum pot deveni vinovați de trupul și sângele Domnului cei care se împărtășesc?
5. Cum trebuie să căutăm să ne împărtășim în mod demn?
6. Ce trebuie să discernă cei care se împărtășesc, pentru a evita disciplinarea? În ce mod?
7. În ce zi a cărei luni celebrăm Memorialul? De ce?
8. În ce moment al zilei trebuie să fie observat? Când va fi observat anul acesta?
9. Ce ilustrează calitatea nedospită a pâinii? Cum arată lucrul acesta 1Corinteni 5:7-11?
10. De ce au fost folosite pentru un grup o singură pâine și o cupă comună?
11. Ce arată relatarea despre aducerea de mulțumiri și cererea unei binecuvântări pentru pâine și vin?

12. De ce se pot spune cuvinte suplimentare despre simboluri, în timp ce sunt servite?
13. Care a fost procedura de la celebrarea Memorialului la casa Betel din Brooklyn, anul trecut?
14. Ce este, deci, recomandat, pentru toate unitățile sau grupele noastre?
15. De ce se pot bucura alte oi prezente, chiar dacă nu se împărtășesc din simboluri?
16. Ce aspecte ale altor întâlniri nu sunt interzise să urmeze cina Domnului și de ce nu?
17. Ce efort demn de Memorialul din acest an este recomandat la toți participanții?

Răpirea Mariei – o dogmă scripturală?

„Maica imaculată a lui Dumnezeu, Maria, pururi fecioară, atunci când cursul vieții sale pe pământ s-a sfârșit, a fost luată trup și suflet în cer.” Astfel a vorbit Papa Pius al XII-lea pe 1 noiembrie 1950, când a declarat că răpirea Mariei este o dogmă romano-catolică infailibilă.

Creștinii își sprijină convingerile pe Biblie. Aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului. (Ioan 17:17) Oamenii cinstiți, indiferent de apartenențele lor religioase, vor să cunoască adevărul. Aceștia și-ar schimba mai degrabă convingerea pentru a fi în acord cu Dumnezeu, decât să arate mândrie îndărătnică ținând la o eroare pentru a salva aparențele. În vremea lui Cristos majoritatea evreilor erau prea mândri în mod îndărătnic pentru a trece de la vechiul legământ al Legii mijlocit de Moise, la legământul cel nou inițiat de Isus Mesia. Însă o minoritate a evreilor s-a schimbat și aceștia au devenit primii creștini, unul dintre ei fiind apostolul Pavel care a scris: „Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om va fi găsit mincinos.” (Rom. 3:4, *NW*) Astfel, oamenii sinceri care caută să-I slujească lui Dumnezeu vor primi cuvintele Sale ca fiind adevărate, chiar dacă acestea fac pe toți oamenii, chiar și pe papă, mincinoși.

Măsurând valoarea declarației papale citată mai sus, o vom analiza treptat. Mai întâi, „maica imaculată a lui Dumnezeu.” Două greșeli apar aici. „Imaculata concepere” înseamnă pentru catolici că Maria a fost încă din primul moment al conceperii sale liberă de orice atingere a păcatului original. Nu este așa, deoarece „printr-un singur om [Adam] păcatul a intrat în lume și moartea prin păcat și astfel, moartea s-a răspândit la toți oamenii căci toți au păcătuit.” Singura excepție scripturală este Isus. (Ps. 14:1; 51:5; Rom. 3:9, 10; 5:12; Evr. 7:26, *NW*) Și nici nu este maica lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a avut mamă, nici început. El i-a făcut pe Adam și pe Eva din care Maria s-a născut mii de ani mai târziu. Maria a devenit mama umană a Fiului lui Dumnezeu, Isus. – Ps. 90:2.

„Atunci când cursul vieții sale de pe pământ s-a sfârșit, a fost luată trup și suflet la cer.” Aceasta este însăși dogma despre răpire. Ea însă nu este sprijinită de Biblie, ci respinsă de ea. Pavel argumentează în capitolul al 15-lea al primei

epistole către Corinteni că nimeni, nici Maria, nici chiar Isus nu-și pot lua trupul fizic, uman cu ei în cer. Trupurile din carne și sânge nu pot supraviețui în ceruri, dincolo de atmosfera pământului; cerul este habitatul creaturilor spirituale. Pavel afirmă în ceea ce privește moartea și învierea că: „Este semănat trup firesc și învie trup spiritual.” „Carnea și sângele nu pot să moștenească Împărăția lui Dumnezeu.” – 1Cor. 15:44, 50, *NW*.

Biserica romano-catolică nu-și poate sprijini dogma răpirii cu niciun text din Biblie – doar cu tradițiile inventate la secole după moartea sa. De fapt, doctrina este doar o legendă de origine păgână. Încheiem acest scurt articol cu următorul citat din publicația lui Hislop, *Cele două Babiloane*, paginile 125, 126, care arată unul din aceste crezuri legendare păgâne:

„Este imposibil ca preoții din Roma să găsească o fărâamă de sprijin pentru o astfel de doctrină în Scriptură. În sistemul Babilonian există însă o fabulă care li se potrivește. Se spune că Bachus a coborât în iad, a salvat-o pe mama sa de sub puterea infernului și a adus-o cu el, ca biruință, în cer. Această fabulă s-a răspândit oriunde s-a extins sistemul Babilonian; și, ca urmare, până în ziua de astăzi, chinezii sărbătoresc, așa cum fac din timpuri străvechi, un festival în cinstea unei mame care a fost salvată de către fiul ei de sub puterea morții și a mormântului. Sărbătoarea răpirii Maicii Domnului este ținută pe 15 august de către biserica romană. Sărbătoarea chinezilor ... este, de asemenea, ținută în luna august.”

Întrebări de la cititori

• **Ce era „cunoștința binelui și a răului” menționată în Geneza 2:17 , și este aceeași cu cea la care se face referire în Geneza 3:5, 22? - G. G., South Africa.**

Se pare că „binele și răul” din cele trei texte se referă la același lucru. Adam și Eva cunoșteau câte ceva despre rău înainte să mănânce fructul din „pomul cunoștinței binelui și a răului.” (Gen. 2:17) Ei știau că era greșit să mănânce acel fruct și cunoșteau faptul că moartea era un rău pe care trebuiau să-l evite. A fi „asemenea dumnezeilor cunoscând binele și răul” pare a însemna mai mult decât simpla cunoștință a ceea ce este bine și a ceea ce este rău. (Gen. 3:5) Cuvântul *dumnezei* ar putea însemna doar Iehova Dumnezeu de vreme ce cuvântul evreiesc aici este *Elohim* și poate însemna fie Dumnezeu (Iehova), fie dumnezei. Dacă înseamnă dumnezei atunci se poate referi la Iehova Dumnezeu și la colaboratorul Său la creare și singurul Său fiu născut, Logosul. Acestuia i-a zis Iehova la Geneza 3:22: „Iată, omul a devenit ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul.”

A cunoaște „binele și răul” așa cum Iehova și singurul Său Fiu născut le cunosc, s-ar părea că înseamnă a cunoaște binele și răul pentru sine, adică a hotărî ceea ce este bine și ceea ce este rău, a judeca ceea ce este bine și ceea ce este rău. Adam și Eva nu mai erau teocratici, nu mai priveau la Dumnezeu ca la Suveranitatea Universală asupra tuturor creaturilor, nu Îl mai acceptau ca pe Acela

care să hotărască ceea ce este bine și rău. Acum ei aveau să hotărască singuri ce vor face pe pământ și nu L-au mai lăsat pe Dumnezeu să fie Arbitrul Suprem.

Astfel, bărbatului mai responsabil, capul femeii, Iehova i-a spus în esență: ‘Ei bine, Adam, dacă vrei să fii neteocratic, mergi pe calea ta proprie. Hotărăște singur ce este bine și rău din punctul tău de vedere. Nu mai ai loc în grădina Eden. Această grădină este pentru oameni teocratici care Mi se supun. Acum ieși afară.’ Această perspectivă a chestiunii este în armonie cu faptul că Dumnezeu nu ia ca motiv pentru izgonirea lui Adam și a Evei din Eden comiterea păcatului, ci afirmă ca aceasta s-a întâmplat din pricină că „omul a devenit ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul” și astfel să nu aibă șansa de a mânca din pomul vieții.

● **Ce a vrut Isus să spună prin cuvintele Sale, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” - F. M., Georgia.**

Isus a rostit aceste cuvinte în împlinirea Psalmului 22:1 care a fost scris la origine în legătură cu David. Nu înseamnă că David a fost părăsit pentru răstignire pe vreun stâlp de tortură, ci a fost părăsit la furia vrăjmașilor din cauza loialității sale față de legământul pentru Împărăție. În toate acestea David L-a reprezentat profetic pe Cristos. Isus a fost părăsit unei morți rușinoase pe un blestemat stâlp, pentru a i se încerca integritatea. Rămânând credincios, El a biruit în integritatea Sa, așa cum arată restul psalmului. Alte versete ale Psalmului 22 în legătură cu David s-au împlinit în cazul lui Isus, demonstrând pe mai departe că au fost profetice despre Mai Marele David, Cristos. Comparați Psalmul 22:1 cu Matei 27:46 și Marcu 15:34; Psalmul 22:7,8 cu Matei 27:39,43; Psalmul 22:15 cu Ioan 19:28; Psalmul 22:16 cu Marcu 15:25 și Psalmul 22:18 cu Matei 27:35.

Însă simpla rostire a acestor cuvinte profetice ale Psalmului 22:1 nu au fost suficiente pentru împlinirea lor. La vremea în care Isus le-a rostit pe stâlpul de tortură acestea aveau deja un context pentru a fi împlinite. În acest caz, faptul că Dumnezeu L-a părăsit pe Isus nu a însemnat că Dumnezeu I-a întors spatele ca dezaprobat și condamnat, ci doar că Dumnezeu L-a lăsat în furia dezlănțuită a vrăjmașilor Săi chiar până la punctul de a le permite să-L omoare. Astfel, Dumnezeu L-a părăsit sau L-a dat pe Isus în mâna vrăjmașilor pentru ca aceștia să poată face cu El tot ceea ce doreau, fără să-L protejeze chiar și de moartea înjositoare.

Închisoare, tortură și moarte pentru martorii din zona Sovietică

Marionetele comuniste din Germania de Est fac tot posibilul să-i zdrobească pe martorii lui Iehova și continuă să-și camufleze ura și prigonirea în spatele acuzațiilor politice. Sub titlurile „SED pune răscumpărare pe martorii lui Iehova; Teroarea crește în zona Sovietică; Inspectorul poliției poporului își aduce

propria soție în lagărul de concentrare,” ziarul Berlinului de Vest *Die Neue Zeitung* a raportat următoarele:

„Conform înștiințării biroului din Berlin al martorilor lui Iehova, de marți, membrii din acest grup religios din zona Sovietică sunt persecutați și arestați cu forța. Prin perchezițiile caselor, uși și ferestre au fost sparte, iar membrii acestei secte au fost jefuiți și maltratați. Predicatorul Erich Boppe din Meissen, care a fost arestat acum câteva zile, a murit într-unul din spitalele din Dresden din cauza rănilor pe care le-a îndurat în timp ce a fost arestat. Mai mult, 60 de membri ai martorilor lui Iehova, printre care și mulți vârstnici, copii și femei, au fost aduși cu leziuni serioase în lagărul de concentrare Bautzen. După cum raportează DPA adițional, au fost stabilite ca răscumpărare 50 de mărci din Est pentru dovedirea fiecărui predicator al acestei organizații religioase.” [20 septembrie 1950]

O depeșă AP din Berlin datată din 26 noiembrie a raportat faptul că trei dintre martorii lui Iehova au primit sentințe pe viață la un tribunal din Germania de Est și alți 18 au fost condamnați la doi ani sau mai mult. Câteva zile mai târziu, o depeșă UP a relatat faptul că pe 30 noiembrie, nouă dintre martorii lui Iehova au primit pedeapsa cu închisoarea de la doi ani până la închisoare pe viață. Pe 8 decembrie, jurnalul *Daily News* din New York a întocmit acest raport:

„Belin, 7 decembrie (Reuters) – Liderii martorilor lui Iehova din Berlinul de Vest au adus astăzi o acuzație că poliția din Germania de Est a întemnițat și a torturat 500 de membri ai acestei secte după ce fusese interzis lucrul acesta în zona Rusă vara trecută. Aceștia au declarat că cinci au murit din cauză că au fost maltratați, iar alții au fost răniți grav în urma bătăilor cu pumnii și cu bâtele. Însă liderii acestei secte, foarte mult finanțată de contribuții din Statele Unite, au afirmat că vor continua activitățile în Germania de Est în ciuda persecuției. Din cei 1,200 de membri arestați din august, când a intrat în vigoare interdicția, 611 sunt încă în închisoare, a afirmat declarația. Aceasta acuza că mulți au fost ținuți în apă până la brâu „zile întregi până la sfârșit.”

În legătură cu această persecuție, publicația *Herald* din Miami a afirmat recent: „Acuzațiile împotriva martorilor din Berlin cum că aceștia ar fi spioni pare absurdă. Ceea ce s-a întâmplat probabil a fost faptul că secta a refuzat să se prăbușească sub loviturile sovietice. Nicio credință nu-i întrece pe martori în perseverență față de principiile lor.”

TURNUL de VEGHERE

1 FEBRUARIE 1951

Nr. 3

Cuprins:

DE CE NU SUNT PACIFIȘTI MARTORII LUI IEHOVA? - Pag. 77

PACIFISMUL ȘI REFUZAREA SATISFACERII
SERVICIULUI MILITAR DIN CAUZA CONVINGERILOR –
EXISTĂ O DIFERENȚĂ? - Pag. 84

IOAN BOTEZĂTORUL, PREMERGĂTORUL
LUI CRISTOS - Pag. 94

LEGALITATEA CONTESTATĂ A ÎNTÂLNIRILOR
ÎN PARCURI - Pag. 97

ADUNAREA PE CIRCUIT ȚINUTĂ ÎN CIUDA
ANTAGONISMULUI LEGIONAR - Pag. 100

ESTE OARE EXPERIENȚA CEL MAI BUN
ÎNVĂȚĂTOR? - Pag. 101

REZULTATELE ADUNĂRII ÎN ORAȘUL
NEW YORK - Pag. 107

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 110

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

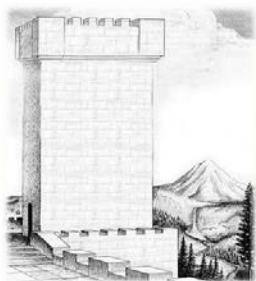
Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street
N. H. Knorr, *președinte*
Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
Grant Suiter, *secretar*
”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lesser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chibsona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

De ce nu sunt pacifiști martorii lui Iehova?

„Iehova este un om al războiului: Iehova este numele Lui.” – Ex. 15:3, AS; Yg.

„Martorii lui IEHOVA! Doar o adunătură de pacifiști!” Astfel vor exclama mulți oameni cu dispreț. Și astfel au fost influențați să creadă prin acuzațiile aruncate de către dușmanii martorilor. Dar sunt martorii pacifiști, căutând refugiu sub acoperirea „obiecției conștiinței” deoarece se tem să lupte? Haideți să căutăm sincer răspunsul corect și cinstit la această întrebare arzătoare. Ce au ei de spus în apărarea lor?

²La congresul internațional al martorilor lui Iehova din 1950, de pe stadionul Yankee din New York, au participat 10.000 de delegați străini din peste șaiszeci de țări. Cei mai mulți dintre ei au fost supuși unei discriminări religioase uriașe, dificultăți, greutăți și neplăceri deoarece au fost obligați să se dezvinovătească de falsa acuzație de „pacifism extrem”. O adunare de protest a fost ținută vineri după-amiază, pe data de 4 august, unde 70.000 de delegați americani, în prezența acestor frați din străinătate, au aprobat unanim un „Regret și Protest”, iar la sfârșitul sesiunii de după-amiază au fost distribuite un milion de exemplare ale acestuia. Acest articol de 4 pagini atrăgea puternic atenția asupra „Discriminării față de falsa acuzație de pacifism”, spunând: „Defăimarea noastră ca și pacifiști extremi este fără fundament și este o minciună deliberată pentru a provoca prejudicii asupra noastră și asupra acestei întruniri internaționale. Au făcut așa cum Scripturile au profețit, ‘au pus la cale răul sub adăpostul legii.’ – Ps. 94:20. Noi nu propovăduim pacifismul extrem. Noi nu suntem pacifiști [...] Să fim acuzați că suntem pacifiști extremi este o minciună.”

³Conform definiției din *Noul Dicționar Internațional Webster* (ediția a 2-a completă din 1943), *pacifismul* înseamnă: „Opoziție față de război sau față de folosirea forței militare în orice scop; în special o atitudine mentală ce se opune oricărui război, subliniind defectele pregătirii militare și costurile războiului, și pledând pentru rezolvarea disputelor internaționale exclusiv prin arbitraj.” Nici măcar Biblia nu poate fi acuzată că învață un asemenea pacifism, și nici martorii lui Iehova, care se țin meticolos de Biblie.

⁴Când exprimă o judecată asupra martorilor lui Iehova, oamenii sunt înclinați să se gândească la ei ca la un grup religios ce nu are încă un secol vechime. Adevărat, acest nume unic a ieșit în prim plan în 1931, când prin aclamări publice

acești creștini credincioși de pe tot pământul au adoptat rezoluții ce respingeau numele sfidătoare cu care dușmanii îi etichetaseră și au acceptat numele scriptural de „Martori ai lui Iehova”. Însă istoria lor durează de mai mult de un secol. Deja în secolul al optulea î.C., profetia a declarat despre poporul ales al lui Dumnezeu: „Voi sunteți martorii mei, zice Iehova, și slujitorul meu pe care l-am ales; [...] Eu am declarat, am salvat, și am arătat; și nu era niciun dumnezeu străin printre voi; așadar voi sunteți martorii mei, zice Iehova, și Eu sunt Dumnezeu.” (Isa. 43:10-12, AS) De fapt, istoria martorilor lui Iehova merge înapoi până la fiul lui Adam – Abel, pe care fratele sau Cain l-a omorât, deoarece Abel primise o mărturie favorabilă de la Iehova Dumnezeu. Apostolul Pavel, în capitolele 11 și 12 ale scrisorii lui către evrei, ne arată acest fapt. În toată această istorie veche de aproape șase mii de ani, înregistrările nu arată că martorii lui Iehova pot fi acuzați de „opoziție față de război sau față de folosirea forței militare în orice scop”, care este definiția pacifismului.

⁵Am putea parcurge lista martorilor lui Iehova de la Avraam înapoi, pentru a arăta că nu erau pacifiști. Apostolul Pavel ne spune despre Avraam „întorcându-se de la măcelul regilor” și primind binecuvântarea regelui Melchisedec. (Evrei 7:1-4; Gen. 14:14-21). El spune despre Moise care i-a condus pe izraeliți la granițele Țării Promise. Apoi el menționează o lumină mare în războiul lui Iosua pentru a curăța Țara Promisă de locuitorii săi păgâni și imorali, și adaugă: „Și ce să mai spun? Căci nu-mi va ajunge timpul să mai vorbesc despre Ghedeon, Barac, Samson, Iefta, David, precum și despre Samuel și ceilalți profeti, care, prin credință, au înfrânt împărății, au împlinit dreptatea, au primit promisiuni, au închis gura leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, au fost făcuți puternici din slabi cum erau, au fost viteji în război, au pus pe fugă armatele de străini.” (Evrei 11:30-34, NW) Fiecare dintre cei menționați de Pavel a fost un luptător. Iehova le-a dat victoria. Doar datorită faptului că Ierusalimul s-a dovedit necredincios față de Dumnezeu, după repetate avertismente prin martorii Lui, Iehova i-a dat pe evrei armatelor babiloniene și nu a luptat pentru ei. Îi avertizase despre pedeapsa pentru neascultare, așa că a permis ca aceasta să se abată asupra lor, în justificarea cuvântului Lui. – Deut. 28:36-67.

LUPTĂTORII NEEMIA, MARDOHEU ȘI ESTERA

⁶Timp de șaptezeci de ani, evreii sau izraeliții au fost exilați în provinciile babiloniene. S-au alăturat ei armatelor Babilonului și au luptat pentru dominația sa mondială? Nu; deși unii evrei, ca Daniel și cei trei însoțitori evrei ai lui, au fost luați în serviciul guvernamental, în ciuda închinării lor conștiințioase față de Iehova Dumnezeu. Chiar dacă cei trei evrei au fost slujitori de rang înalt ai guvernului, au refuzat să-și încalce conștiința și să se încline în fața decretului împăratului Nabucodonosor și să comită idolatrie, salutând imaginea statului politic, chipul de aur pe care conducătorul dictator îl făcuse pentru o închinare unită de către toate elementele imperiului său. (Dan. 3:1-30) Când Babilonul a fost răsturnat, izraeliții captivi nu au fost amestecați cu armatele Babilonului ce luptau

împotriva răsturnării lui. Ei știau că profețiile lui Iehova au prezis răsturnarea lui, așa că de ce să fi luptat împotriva împlinirii profeției divine, și pentru o putere mondială asupra?

⁷Sub noua conducere a victorioșilor mezi și perși, bătrânul Daniel a fost luat în serviciul guvernamental al regelui Darius Medul. El a devenit președintele conducător al tuturor satrapilor regelui. Când dușmanii invidioși nu au putut găsi nicio oportunitate de a acționa împotriva lui Daniel, în afară de ascultarea lui credincioasă față de legea Dumnezeului Său Iehova, atunci ei au înscenat răul împotriva lui sub adăpostul legii. Deși se afla în fața primejdiei de a fi aruncat în groapa cu lei, și era în joc funcția sa guvernamentală, Daniel a refuzat să-și încalce conștiința. El nu s-a înclinat în fața legii imperiale care era împotriva rugăciunii către Iehova și care le cerea tuturor să se bizuiască pe statul politic pentru orice. Daniel a dat împăratului doar ceea ce îi aparținea lui, dar lui Dumnezeu i-a dat închinarea și ascultarea care Îi aparțineau. Dumnezeu a închis gurile leilor pentru el, iar cei care au înscenat răul împotriva lui Daniel sub adăpostul legii, în mod viclean, au fost aruncați la lei. – Dan. 6:1-28.

⁸Cir Persanul i-a urmat lui Darius la conducere. În primul său an de domnie, evreii captivi au fost lăsați să se întoarcă la locul Ierusalimului și să reconstruiască templul lui Iehova. Ei nu au trebuit să lupte pentru eliberarea lor prin forța armelor militare, dar Atotputernicul Dumnezeu i-a restatornicit din pricina numelui Său și pentru că s-au căit și s-au dedicat închinării Lui. Dar chiar și după această repunere în drepturi în patria lor, evreii nu au devenit pacifiști.

⁹Acest fapt este demn de remarcat în cazul lui Neemia. El era un evreu în serviciul guvernamental, ca și paharnic și consultant apropiat al regelui persan Ahașveros. El a fost făcut guvernator al provinciei evreiești din Palestina și a fost trimis să construiască ziduri puternice pentru orașul restaurat Ierusalim. Inamicii păgâni l-au acuzat pe Neemia că încearcă să se separe de imperiu. „Și ei au conspirat toți să vină și să lupte împotriva Ierusalimului, și să creeze confuzie înăuntrul lui.” Cum a acționat Neemia? El nu a uitat de Dumnezeu, pentru că știa că „dacă Iehova nu păzește orașul, străjerii veghează degeaba”. (Ps. 127:1, AS). Astfel, înregistrarea ne informează: „Dar noi ne-am rugat la Dumnezeul nostru și am pus o strajă împotriva lor zi și noapte, din cauza lor [...] Și m-am uitat, și m-am ridicat și le-am spus nobililor, conducătorilor și restului poporului: Să nu vă fie frică de ei; amintiți-vă de Domnul, care este mare și înfricoșător, și luptați pentru frații voștri, pentru fiii voștri, pentru fiicele voastre, pentru soțiile voastre, și pentru casele voastre.” De atunci încolo, constructorii au continuat înălțarea zidului înarmați cu sulițe, scuturi, arcuri, zale și săbii încinse la brâu. Conspirația a fost astfel dejucată. (Neem. 4:8-23, AS) Erau implicate Cauza lui Dumnezeu și libertatea poporului Său de a I se închina liber. Acesta este motivul pentru care acei izraeliți au ales să lupte. Nu pentru gloria și puterea imperiului Persan au luptat. Au luptat pentru frații lor care aparțineau organizației lui Dumnezeu și care I se închinau Lui.

¹⁰În alte provincii ale Imperiului Persan, de asemenea, nu exista pacifism din partea evreilor. La mai mult de șaizeci de ani de la restaurarea unei rămășițe

evreiești în Ierusalim, evreii din imperiu au fost acuzați de către un dușman religios dintr-o poziție guvernamentală înaltă. Ei erau diferiți de toate celelalte popoare; în afară de legea imperiului, ei mai aveau și legile lui Iehova care le guvernau închinarea la Dumnezeu. Astfel, nelegiuitul dușman Haman a spus: „Legile lor sunt diferite de cele ale tuturor celorlalte popoare; ei nici nu respectă legile regelui; drept urmare, nu este în beneficiul regelui să-i tolereze.” Și a cerut și a făcut să fie adoptată o lege să-i distrugă înainte să treacă un alt paște. – Estera 3:8-15, AS.

¹¹Sub sfatul lui Mardoheu Evreul, regina Estera a dus o luptă legală cu cea mai înaltă figură judiciară a imperiului, însuși regele Ahașveroș. Cu riscul vieții ei, ea a pledat pentru eliberarea poporului său, dezvăluind în același timp urzelile ticăloase ale dușmanului lor religios, Haman. Acest persecutor nelegiuit a fost spânzurat pe spânzurătorile pe care chiar el le-a construit pentru Mardoheu, iar Mardoheu a fost avansat într-o poziție mai înaltă în guvernul persan. Cu autoritatea împăratului el a scris o lege în statutele guvernului, ce prevedea ca în ziua stabilită a atacului de către dușmanii lor „evreii să se adune laolaltă, să-și apere viața, să distrugă, săucidă, și să facă să piară toată puterea poporului și a provinciei care îi va ataca pe ei, pe micuții și pe femeile lor”. Oare evreii au refuzat, pacifist, să acționeze, pe baza acestei legi, în auto-apărarea lor, prin forța armelor? Nu! În cea de-a 13-a și a 14-a zi a ultimei lor luni, Adar, ei au luptat vitejește pentru apărarea propriei lor vieți și a fraților lor. Iehova Dumnezeu a fost cu ei și le-a dat victoria și și-a împlinit porunca profetică de a-i nimici pe amaleciți până la un om. Pe evrei, martorii Lui, i-a folosit ca executori ai Săi. – Estera 8:10 până la 9:16; Ex. 17:13-16, AS.

FĂRĂ TRECERE LA PACIFISM LA SFÂRȘITUL LUMII

¹²Mulți dintre cititorii noștri sau unele oficialități publice ar putea întreba: Dacă martorii lui Iehova de astăzi sunt legați printr-un lanț întreg de acei martori din vechime printr-o asemenea istorie, de ce nu continuă ei tradiția aceasta a luptei militare? De ce nu sunt găsiți în rândurile armatelor creștinătății? De ce caută să fie scutiți de la serviciul militar? De ce merg atât de departe încât chiar să refuze să intre în taberele serviciului public întreținute pentru sau de către pacifiști și de cei care refuză din cauza convingerilor, sau să ia parte în apărare sau în efortul războiului? Întrebați martorii lui Iehova de ce, și vă vor spune că nu este din cauză că au devenit pacifiști. Este datorită faptului că au obiecții de conștiință în a lua parte la un asemenea război și la eforturile de apărare ale creștinătății și a restului lumii, obiecția lor fiind bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Dar, vă întrebați, cum pot avea ei obiecții de conștiință și în același timp să nu fie pacifiști? Ei nu sunt împotriva războiului între națiuni, și nu se amestecă în eforturile de război ale națiunilor, nici cu cineva care se poate alătura în mod conștient acestor eforturi. Ei luptă doar atunci când Dumnezeu le poruncește să facă asta, pentru că atunci este vorba despre un război teocratic.

¹³Dacă martorii lui Iehova de astăzi s-ar declara pacifiști, aceasta ar însemna ca ei să-i învinuiască pe toți martorii lui Iehova precreștini, care au ridicat armele

pentru a susține suveranitatea universală a lui Iehova și națiunea Sa teocratică – Israel. Dar noi nu putem face această învinuire. Isus Cristos nu a făcut-o niciodată, și el este cel mai mare martor al lui Iehova, care și-a câștigat titlul de „Martorul credincios și adevărat”. (Apoc. 3:14) Iehova Însuși nu este pacifist. Tot așa, nici martorii Lui nu sunt, deși au obiecții ale conștiinței. Isus nu a fost pacifist, deși nu există nicio înregistrare că ar fi ridicat vreodată arme literale în apărarea sa. Ah, o să spui: nu a făcut Isus un bici cu care a alungat negustorii din templul din Ierusalim? Ba da, însă înregistrarea nu spune că l-ar fi folosit pe oamenii care vindeau, ci pe oile și vitele pe care le aduseseră în acel loc sacru, „făcând din casa Tatălui meu o casa de mărfuri.” – Ioan 2:13-16, *NW*.

¹⁴Din nou veți obiecta: După ce a instituit memorialul cu apostolii săi, nu le-a spus Isus înainte să meargă în Ghetsimani: „Cel ce nu are sabie să-și vândă haina și să-și cumpere una”? Și când discipolii săi au spus: „Stăpâne, iată! Aici sunt două săbii!”, el le-a spus: „De ajuns.” (Luca 22:36-38, *NW*) Da, dar prin aceasta Isus le-a arătat că urma să fie prins de către un grup înarmat, în circumstanțe care puteau provoca rezistență armată. Faptele ce au urmat au arătat că Isus nu a apelat la sabie când a avut loc arestarea sa ilegală. De ce, atunci, a sugerat el să facă rost de o sabie și să se ia cel puțin una la Ghetsimani? A făcut-o pentru a arăta că a ales să nu recurgă la rezistența armată, ci că avea să se predea voluntar, în armonie cu voința Tatălui Său. Petru a încercat să opună rezistență armată, a folosit sabia și a tăiat urechea unui om. Atunci Isus i-a spus lui Petru: „Pune sabia la locul ei, căci cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Sau crezi că nu pot apela la Tatăl meu să-mi dea, în acest moment, mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? În acest caz, cum vor fi împlinite Scripturile că aceasta trebuie să se întâmple așa?” (Mat. 26:52-54, *NW*). Conform relatării lui Ioan, Isus a adăugat: „Să nu beau, cu orice preț, cupa pe care mi-a dat-o Tatăl Meu?” (Ioan 18:11, *NW*) Deci vedem de ce Isus a acționat într-un mod care pentru unii pare pacifism. În orice caz, el nu apărea înaintea judecății Tatălui său, și nici înaintea tribunalelor țării sub acuzația de rezistență armată. El nu s-a expus să fie omorât sub rezistență armată; el trebuia să moară voluntar, ca jertfă, ca un miel dus la tăiere.

ÎN CONCORDANȚĂ CU PROFETIA ȘI MESAJUL EI

¹⁵Martorii lui Iehova îl imită pe Isus și îi ascultă instrucțiunile. De aceea ei nu s-au alăturat armatelor lumești și nu au luat parte la eforturile de război ale națiunilor, în niciun fel. Aceasta nu înseamnă că ei sunt pacifiști care se opun războiului, i se împotrivesc și împiedică guvernele lumești să urmărească războaie de agresiune sau de apărare. Ei nu ar putea fi opozanți ai războiului, deoarece ei se supun împlinirii cuvintelor lui Isus referitoare la încheierea acestui sistem de lucruri. Întrebat de către discipolii săi: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri, și care va fi semnul prezenței tale și al sfârșitului acestui sistem de lucruri?”, el le-a spus: „Veți auzi de războaie și de rapoarte de războaie; să nu vă înfricoșați. Căci aceste lucruri trebuie să aibă loc, dar sfârșitul încă nu va avea loc. Căci o națiune se va ridica împotriva altei națiuni și o împărăție împotriva altei împărății, și vor fi foamete și cutremure dintr-un loc în altul. Toate aceste lucruri

sunt începutul chinurilor necazului.” (Mat. 24:3, 6-8, *NW*) Așadar, cum ar putea martorii creștini ai lui Iehova să se opună războaielor lumești sau să încerce să le împiedice, de vreme ce Isus a profetizat clar că ele vor avea loc? Isus nu le-a spus că ei vor fi în luptă. Ei doar vor auzi despre războaie ce vor fi purtate, sau vor auzi despre rapoarte de războaie luptate în altă parte.

¹⁶Dacă martorii lui Iehova de astăzi ar fi pacifiști, atunci, pentru a fi consecvenți, ei ar trebui să se opună războiului lui Iehova împotriva întregii lumi a Diavolului la bătălia Armagedonului. Ei au văzut națiunile acestei lumi atacând organizația vizibilă a poporului lui Dumnezeu, descrisă profetic ca și „Ierusalim”, în timpul Războiului Mondial din 1914-1918, după cum a fost prezis de către Zaharia. Acum ei așteaptă ca restul profetiei să fie împlinită în scurt timp: „Atunci Iehova va înainta, și va lupta împotriva acelor națiuni, ca atunci când a luptat în ziua bătăliei [...] Iehova Dumnezeul meu va veni, și toți sfinții cu tine [...] Și Iehova va fi Rege peste tot pământul; în acea zi Iehova va fi unul, și numele Său unul.” (Zah. 14:1-3, 5-9, *AS*) Va fi un mare măcel atunci, preumbrit de măcelul dușmanilor uniți ai lui Dumnezeu care mășăluiu să atace Ierusalimul în zilele regelui Iosafat. Astfel, el numește câmpul măcelului „valea lui Iosafat” și invită toate națiunile acestei lumi să vină în ea. (2 Cron. 20:1-25). El emite porunca:

¹⁷ „Proclamați aceasta printre națiuni: Pregătiți-vă de război! Treziți-i pe bărbații puternici! Să se apropie și să vină toți bărbații de război! Transformați-vă plugurile în săbii și cosoarele în sulițe! Cel slab să spună: Sunt puternic. Grăbiți-vă, veniți toate națiunile dimprejur, și adunați-vă! Coboară-i acolo pe puternicii tăi, o, Iehova! Să se învioreze națiunile și să vină în valea lui Iosafat, căci acolo mă voi așeza să judec toate națiunile dimprejur. Înfigeți secera, căci secerișul este copt! Veniți, călcați în picioare, căci teascul s-a umplut! Dă pe dinafară, căci răutatea lor este mare. Mulțimi, mulțimi sunt în valea hotărârii, căci ziua lui Iehova este aproape, în valea hotărârii. Soarele și luna se vor întuneca, iar stelele își vor pierde strălucirea. Iehova va răzni din Sion și va face să-i răsune glasul din Ierusalim. Cerurile și pământul se vor zgudui, dar Iehova va fi un refugiu pentru poporul Său.” – Ioel 3:9-16, *AS*.

¹⁸Martorii lui Iehova de astăzi sunt cei cărora li se poruncește să facă această proclamație către națiuni, și ei într-adevăr fac acest lucru. Deci cum ar putea să facă asta și în același timp să fie și pacifiști?

¹⁹Prin acțiunile sale din anul 1914 A.D., Isus nu ar putea fi acuzat că este pacifist. De ce? Pentru că de la acea dată, Satan Diavolul și demonii lui au fost alungați din cer, iar el s-a coborât pe pământ cu mare mânie, știind că acum are puțin timp la dispoziție. Nenorocirile îngrozitoare ce lovesc astăzi pământul și marea, împreună cu toate celelalte împliniri ale profetiei, demonstrează acest fapt. Cum a fost aruncat Satan aici? Apocalipsa 12:1-12 răspunde că după nașterea Împărăției lui Dumnezeu și întronarea fiului său, Isus Cristos, „a izbucnit războiul în cer”. Nu un pacifist, ci Regele Isus Cristos a fost cel care a luptat împotriva lui Satan și a demonilor lui, aruncându-i la așternutul picioarelor lui, pământul. Acum, umilitul Satan își folosește demonii ca să conducă toate națiunile către Armagedon, pentru „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”.

(Apoc. 16:14-16, *NW*). Dar cine sunt „cei puternici” ai lui Iehova, pe care El îi aduce în „valea hotărârii” ca să rezolve odată pentru totdeauna chestiunea importantă a dominației mondiale? Ei sunt „Mielul lui Dumnezeu” și îngerii care au luptat sub comanda lui în „războiul din cer” împotriva lui Satan. Pe pământ, Acesta asemenea unui miel pare ca un pacifist, dar acum el este „Leul din seminția lui Iuda.” (Apoc. 5:5, 6) Acestui războinic neînfricat Psalmul 110:4-6 (*AS*) îi spune: „Domnul de la dreapta ta va zdrobi regi în ziua mâniei Sale. Va judeca printre națiuni, va umple locuri cu corpuri moarte, va zdrobi complet capul din multe țări.” Citește descrierea elocventă a acestui războinic regal al lui Iehova Dumnezeu în Apocalipsa 19:11-16. Toate națiunile militarizate să știe că se vor confrunta cu înfrângere în acel universal război al Armaghedonului, iar cursa înarmării va fi oprită pentru totdeauna.

²⁰După Armaghedon, cei care vor fi supraviețuit de partea câștigătorului, de partea lui Iehova, se vor bucura de o pace perfect garantată. Atunci ei își vor „transforma săbiile în pluguri și sulile în cosoare; nicio națiune nu va mai ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța vreodată războiul”. – Isa. 2:4.

[Note de subsol]

Unul din cele 134 de locuri unde *soferimul* ebraic a înlocuit cuvântul *Iehova* în textul evreiesc cu *Adonai*, însemnând „Domnul”. Vezi *Psalmii Frăției Catolice*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. La ce întrebare despre martorii lui Iehova căutăm răspuns aici?
2. Ce declarație au făcut ei despre aceasta pe stadionul Yankee? De ce ?
3. Cum este definit *pacifismul*? Pot fi martorii acuzați de el?
4. De când datează istoria lor? Îi arată aceasta că pot fi acuzați de pacifism?
5. Cum arată Pavel că ei au fost luptători? Cine le-a dat victoria?
6. Au luptat exilații iudei în armatele Babilonului sau nu? De ce?
7. Cum a acționat Daniel în situația amestecului statului în închinarea lui Dumnezeu?
- 8,9. Au devenit evreii pacifiști după restatornicirea din exilul în Babilon? Cum clarifică Neemia această chestiune?
- 10,11. Cum a mai fost demonstrat lucrul acesta în cazul lui Mardoheu și al Esterei?
12. De ce martorii nu continuă astăzi această tradiție a luptei militare, de vreme ce susțin că nu sunt pacifiști?
13. Dacă am susține că suntem pacifiști, ce ar trebui să facem față de martorii precreștini, în mod consecvent? De ce nu putem face asta?
14. A vrut Isus să spună că noi trebuie să apucăm sabia, atunci când le-a spus apostolilor să vândă haina și să ia o sabie? Ce a demonstrat comportamentul său?
15. De ce n-am putea fi pacifiști, având în vedere profeția lui Isus?
- 16-18. (a) Dacă ar fi pacifiști, la ce acțiune neîntârziată a lui Iehova ar trebui să se împotrivescă ei? (b) Ce proclamație ne-pacifistă îi pune El să facă?
19. Cum s-a dovedit, din 1914 încoace, că Isus nu este pacifist?
20. După ce anume va veni pacea garantată? Ce vor face supraviețuitorii?

Pacifismul și refuzarea satisfacerii serviciului militar din cauza convingerilor Există o diferență?

DACĂ o persoană are o conștiință curată în fața lui Dumnezeu nu înseamnă că acea persoană este slabă sau lașă. Martorii lui Iehova dau dovadă de curaj când își urmează conștiința în aceste vremuri de război. Doar datorită conștiinței ei au putut să se împotrivescă, personal și legal, înaintea comisiei de recrutare, să participe la conflicte armate și programe de apărare ale națiunilor lumesti. Prin această cale de acțiune, conștiința lor nu a fost alterată, ci ei sunt instruiți în ceea ce este corect, pentru că ei sunt instruiți în Scripturi, Cuvântul lui Dumnezeu. Alături de apostolul Pavel, ei spun: „Exersez mereu să am o conștiință care să nu comită nici o ofensă împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor.” (Faptele 24:16, *NW*) Așadar, conștiința lor este curată, indiferent de modul în care i-ar putea critica mințile militariste ale acestei lumi.

²Ei bine, dacă nu sunt pacifiști, atunci ce motive Scripturale au folosit ei pentru refuzul de a lua parte la războaie internaționale? Președintele Statelor Unite, Truman, a spus în repetate rânduri că el crede în „predica de pe munte” și că vrea ca lumea să știe că americanii cred în această predică. Martorii lui Iehova au încredere că președintele american și colegii lui se referă la toată predica. De ce? Pentru că include nu numai așa numita „Regulă de aur”, ci și cuvintele lui Isus: „Ați auzit că s-a spus: ‘Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.’ Totuși, eu vă spun: Nu vă opuneți celui rău; ci celui care vă lovește peste obrazul drept, întoarceți-i și pe celălalt. Și dacă cineva vrea să se judece cu voi și să vă ia hainele purtate pe dedesubt, lăsați-l să vă ia și hainele pe care le aveți deasupra; și dacă cineva care are autoritate vă cere să mergeți cu el o milă, voi mergeți două. Dați celui care vă cere și nu întoarceți spatele celui care vrea să împrumute de la voi fără interes. Ați auzit că s-a spus: ‘Trebuie să vă iubiți aproapele și să vă urâți dușmanul.’ Totuși, Eu vă spun: Continuați să vă iubiți dușmanii și să vă rugați pentru cei care vă persecută; ca să vă dovediiți fii ai Tatălui care este în ceruri, pentru că El face ca soarele să răsară și peste cei răi și peste cei buni și face ca ploaia să cadă și peste cei dreți și peste cei nedreți.” – Mat. 5:1, 2, 38-45, *NW*.

³ Propovăduia Isus aici pacifismul? Nu; ci astfel a descoperit faptul că atunci când este vorba de treburi pur personale, urmașii lui nu trebuie să fie dispuși să rănească pe nimeni, chiar dacă sunt provocați. Nu ar trebui să apeleze la Legea Talionului sau a răzbunării, transmisă de Moise, în Exodul 21:23-25 și în Leviticul 24:19, 20. Dar chiar și atunci când trebuia să se dea ochi pentru

ochi, dinte pentru dinte, viață pentru viață, când trebuia să se plătească cu aceeași monedă, acest schimb nu trebuia făcut personal de cel rănit. Echilibrarea socotelilor trebuia pusă înaintea autorităților legale și nu trebuia ca cel rănit să își facă dreptate singur. Aceasta a fost legea dată prin Moise. Dar Isus Cristos este profetul pe care Iehova a promis că-l va ridica mai mare decât Moise, așadar legea lui Isus este superioară și înlocuiește legea Mozaică. (Deut. 8:15-19; Faptele 3:20-23) Așadar, trebuie să ascultăm de ceea ce spune El în predica de pe munte dacă suntem credincioși ca urmași ai lui.

⁴Cel ce respectă cu adevărat predica de pe munte nu se va împotrivi unei persoane rele, profitând de legea răzbunării, pentru a plăti cu aceeași monedă, rană pentru rană, atunci când nu este vorba decât de o dispută personală și unde nu este implicată direct împlinirea însărcinării sale de a-L servi pe Dumnezeu. Domnul Isus a fost lovit peste obraz în Curtea Supremă Evreiască, dar nu a întors și celălalt obraz decât la figurat. I-a spus pur și simplu ofițerului care l-a palmuit: „Dacă eu aș vorbi greșit, aș pune mărturie despre ce este greșit, dar dacă am dreptate, atunci de ce mă lovești?” (Ioan 18:19-23, *NW*). Mai târziu, în aceeași curte de justiție, Pavel a fost lovit peste gură pentru că a spus: „M-am comportat înaintea lui Dumnezeu cu conștiința perfect curată până în această zi.” Pentru această izbucnire juridică, Pavel i-a spus marelui preot care prezida: „Dumnezeu te va pedepsi, mormânt văruit. Tu mă judeci după Lege și, în același timp, încalci legea poruncind să fiu lovit?” Prin argumente iscusite, Pavel a dezbinat curtea împotriva ei înșiși, astfel încât el să nu fie afectat de judecata lor, ci a fost dus înaintea unui tribunal roman. – Faptele 23:1-11, *NW*.

⁵Așadar, creștinii nu trebuie să își facă singuri dreptate, nu trebuie să se răzbune pe ceilalți. Mai degrabă ignorați răul personal, arătați atitudinea mentală a lui Cristos și continuați în serviciul Lui. Cel rău care te-a abuzat să își amintească mai bine de controlul tău decât de rana pe care ar fi putut-o căpăta de la tine, lucru care ar fi demonstrat că ești la fel de violent ca și el. Dacă verdictul final al unei curți supreme vă nedreptățește și îi dă mai mult celui care v-a adus în fața curții decât dorise el la început, atunci, ca să spunem așa, dați-i atât ce purtați pe dedesubt, cât și ce purtați pe deasupra. Este un caz personal, nu e ceva ce vă obligă să mergeți contrar legii lui Dumnezeu. Astfel, puteți să dovediți că nu vă puneți afecțiunea în lucruri materiale, care sunt efemere, ci că aveți puterea să suportați pagube personale, exact așa cum a făcut Liderul vostru Isus. Dacă vreun ofițer pașnic al guvernului aflat în împlinirea datoriilor sale vine la voi și vă cere să îl ajutați, așa cum ar putea să roage orice alt cetățean să îl ajute, pentru a-l însoți ca ghid pentru o milă, atunci fiți generoși. Mergeți cu el două mile, dacă aceasta va fi spre binele comunității, prin serviciul pe care îl face. În timp ce îl însoțiți arătați-i cum este un martor al lui Iehova, prin cuvânt și în practică. Arătați respect potrivit pentru o guvernare ordonată, chiar dacă este una omenească. Respectați procedeele legale ale țării și legile care nu sunt împotriva dreptății și a Legii lui Dumnezeu. Prin acte iubitoare și prin rugăciune, arătați că sunteți dispuși să-i ajutați chiar și pe dușmanii și persecutorii voștri pentru a găsi calea spre mântuire. Nu permiteți

ca faptele lor nedrepte să provoace ură, căci ura nu duce decât la rănire și distrugere ce vor veni peste dușmanii voștri personali.

⁶S-a făcut referire la Exodul 22:2, 3 pentru a se demonstra că există cazuri unde martorii lui Iehova pot arăta că nu sunt pacifiști, ucigând. Potrivit *Versiunii Americană Standard*, aceste trei versete sunt: „Dacă se întâmplă ca un hoț să intre în casă și este lovit până moare, nu va exista vină de sânge pentru el. Dacă soarele a răsărit peste el, atunci va exista vină de sânge pentru el.” Dar traducerea lui Moffat (cu care *O traducere Americană* este de acord) este și mai clară: „Dacă un hoț este prins intrând într-o casă și este lovit până moare, atunci proprietarul casei nu este vinovat; dar dacă aceasta se întâmplă după ce au dat zorile, atunci proprietarul casei este vinovat.”

⁷În întunericul nopții hoțul nu ar putea fi identificat dacă ar scăpa, așadar, proprietarul casei ar putea să îl lovească pentru a-l prinde. Dacă lovitura se dovedea fatală și intrusul murea, atunci cel care își apăra proprietatea nu avea nicio vină. Dar dacă hoțul intra în timpul zilei și primea o lovitură fatală, atunci cel care îl lovea se făcea vinovat de uciderea hoțului. Era ziuă și putea să identifice hoțul, să îl aducă în fața Legii și Legea să îl pedepsească, să-l oblige să restituie ce a furat și să plătească și o amendă. Dar prin uciderea hoțului, apărătorul proprietății a mers prea departe. Cu siguranță că toată proprietatea în care hoțul ar putea intra în timpul zilei pentru a fura nu este egală cu valoarea vieții lui. Prin faptul că cerea o despăgubire pentru ce furase, Legea nu cerea viața hoțului. „Ce va da un om în schimbul sufletului său [sau a vieții sale]?” (Mat. 16:26, *NW*, nota marginală). Dacă hoțul din timpul zilei scăpa, sau agresorii invadatori scăpau și legea nu putea niciodată să-i aducă în justiție, sau eșua să facă lucrul acesta, atunci, deși am suferit pierderi de bunuri materiale nu am adus asupra noastră vina vărsării de sânge. Așadar, respectarea legii este un lucru bun.

⁸ Prin ceea ce s-a spus mai sus în legătură cu întoarcerea celui alt obraz și supunerea față de oficialii publici în chestiuni private sau personale nu înseamnă că martorii lui Iehova nu apără interesele Împărăției, predicarea lor, adunările lor, persoanele lor, pe frații și surorile lor și proprietățile pe care le dețin împotriva atacurilor. Ei le apără pe acestea atunci când sunt atacate, fiind obligați să apere asemenea interese și asta Scriptural. Ei nu se înarmează sau nu poartă arme literale, anticipând sau pregătindu-se pentru probleme sau să facă față amenințărilor. Ei încearcă să oprească loviturile și atacurile doar pentru a se apăra. Ei nu lovesc pentru a se răzbuna. Ei nu lovesc în ofensivă, ci doar în defensivă. Ei nu folosesc arme de război pentru a se apăra pe ei înșiși sau interesele Împărăției. (2Cor. 10:4) Deși ei nu se retrag atunci când sunt atacați în casele sau locurile lor de întâlnire, se vor retrage înapoi atunci când se află pe proprietăți publice sau alte tipuri de proprietăți, ‘scuturându-și țărâna de pe picioare’, pentru a ‘nu da câinilor lucrurile sfinte’ și a ‘nu-și arunca mărgăritarele înaintea porcilor’. (Mat. 10:14; 7:6) Așadar, ei se retrag atunci când pot face aceasta și evită să se lupte sau să creeze probleme. Ei au dreptul

de a apela și chiar apelează la reprezentanții legii pentru ca aceștia să vină în apărarea lor împotriva atacurilor sau a violenței gloatelor.

CUM SE ACHITĂ DE DATORIE CEI AFLAȚI SUB JURĂMÂNT

⁹Comitetelor, agențiilor și oficialilor guvernului li se spune că ascultarea de instrucțiunile din predica de pe munte nu se potrivește deloc cu atitudinea martorilor lui Iehova de a da Cezarului tot, astfel făcându-i pe acești slujitori ai lui Dumnezeu obligați să dea ascultare necondiționată comandantilor care nu urmează Legea lui Dumnezeu. Dar instrucțiunile de mai sus din predică sunt doar o *parte* din motivele convingătoare pentru care martorii lui Iehova ridică obiecții de conștiință să se supună serviciului militar și explică de ce profită ei de îngrijirile ce le permit scutire. În Statele Unite ale Americii, Legea din 1948 privind Selecția pentru Serviciul Militar, care controlează deciziile comisiei de recrutare și pe cele ale oficialilor publici, prevede suspendarea celor care au obiecții de conștiință, precum și scutire de serviciu militar pentru cei aflați sub jurământ față de Dumnezeu. Secțiunea 6(j) prevede suspendarea „oricărei persoane” a cărei „instruire și credință ... în relație cu Ființa Supremă implică îndatoriri superioare față de cele care rezultă din orice relație umană” care împiedică o astfel de persoană să se abată de la aceste ÎNDATORIRI SUPERIOARE pe care le are față de Ființa Supremă.

¹⁰O persoană nu poate deveni un martor creștin al lui Iehova dacă nu face un jurământ prin care se dedică total lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, și astfel își asumă îndatoriri superioare. Aceasta Îl recunoaște pe Dumnezeu ca Ființa Supremă, Izvorul vieții și Cel care furnizează calea spre viață veșnică. (Ps. 3:8; 36:9) El se apropie de Dumnezeu prin Isus Cristos. Îl recunoaște pe Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu care și-a jertfit viața umană pentru el, în acest fel furnizând un preț de răscumpărare pentru el. Nici statul politic, nici „Cezar”, împărat sau dictator, nu pot face aceste lucruri pentru muritorul păcătos. Astfel, el nu-și atribuie viața vreunui sistem politic, ci lui Dumnezeu și caută să se dăruiească Lui, prin intermediul lui Cristos. El recunoaște că aceste Scripturi i se aplică: „Voi nu vă aparțineți vouă. Căci ați fost cumpărați cu un preț; așadar gloriificați pe Dumnezeu cu corpul și spiritul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” „Voi ați fost cumpărați cu un preț; deci nu fiți servitorii oamenilor.” (1Cor. 6:19, 20; 7:23). Așadar, ei îi dau lui Dumnezeu viața, ascultarea lor implicită și îndatoririle lor superioare, aparținându-i; și își dau viața în serviciul lui Dumnezeu, nu în cel al oamenilor.

¹¹Dar Isus le-a spus evreilor care făcuseră legământ cu Dumnezeu și erau sub jurământ față de El: „Dați, dar, Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” (Mat. 22:21) Ce trebuie să îi dăm, atunci, Cezarului? Cu siguranță că nu propriile noastre vieți, căci niciodată nu le-am datorat Cezarului, căci nu îi aparțin lui. De altfel, viața pe care însuși Cezarul o are i-o datorează lui Dumnezeu, și nu lui însuși ca un zeu nemuritor. Din acest motiv, istoria adevărată arată că acei creștini din primul secol nu și-au pus viața în pericol în războiul literal, alăturându-se armatelor imperiale ale Cezarului, ci

au acceptat pedeapsa pe care Cezarul le-a dat-o pentru refuzul de a se înrola în armatele lui. În această cale de acțiune acei creștini timpurii l-au avut pe Isus drept exemplu, Lider și Învățător. Isus a trăit pe tărâmul Cezarului pentru că Roma imperială cucerise Palestina prin agresiuni militare. După ce a arătat legea pentru urmașii Lui: „Dați ... Cezarului ce este al Cezarului” (*NW*), Isus însuși nu s-a înrolat în armatele lui Cezar. El știa că Dumnezeu și Cezarul nu sunt prieteni. De aceea, Cezarul, prin guvernatorul său, Pilat din Pont, l-a trimis pe Fiul lui Dumnezeu la moarte și de aceea i-a persecutat, mai apoi, cu violență, pe urmașii lui Isus. Predica lui Isus de pe munte spune că nu putem sluji doi stăpâni, mai ales atunci când cei doi sunt dușmani unul pentru celălalt. Martorii lui Iehova au „făcut jurăminte solemne să își dedice viața în serviciul lui Dumnezeu” și ei sunt controlați de „credință ... în relație cu Ființa Supremă ce implică îndatoriri superioare față de cele care rezultă din orice relație umană”, inclusiv orice relație pământească față de Cezar. Așadar, atunci când apare vreun conflict între Dumnezeu și Cezar, ei se supun acestor îndatoriri superioare, așa cum apostolul Petru a spus înaintea curții de judecată: „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca și conducător, decât de oameni. ... și noi suntem martori”. – Faptele 5:29-32, *NW*.

¹²Mai mult, atunci când Isus le-a spus evreilor care îl interogau: „Dați Cezarului ce este al Cezarului”, chestiunea în discuție nu era recrutarea militară de Cezar sau înrolarea voluntară în armatele lui. Așadar, răspunsul lui Isus nu se aplica acelei chestiuni. Ceea ce l-au întrebat este următorul lucru: „Este corect să plătești bir Cezarului sau nu?” și de aceea Isus le-a cerut să îi arate o „monedă a birului” și ei l-au arătat un dinar cu imaginea lui Cezar și inscripție pe ea. Așadar Isus a spus că era corect, potrivit legii lui Dumnezeu prin Moise, să plătească taxe Cezarului, chiar dacă acesta își extinsese imperiul prin forța armelor literale și anulasese independența și libertatea poporului ales al lui Iehova. Chiar și un om care avea obiecții de conștiință pentru a nu servi în armatele de agresiune și înrobire ale lui Cezar, trebuia să îi plătească acestuia taxe ca și cuceritor. Chiar dacă Cezarul folosea o mare parte din aceste taxe în programul său militar, totuși nu era responsabilitatea celui care avea obiecție de conștiință ce făcea Cezar cu banii colectați din taxe. Prin faptul că Cezar a preluat controlul țării și a conducerii guvernului toți cei care erau subjugăți primeau unele beneficii materiale și pentru acestea ei trebuiau să plătească Cezarului taxa pe care i-o datorau. Prin urmare, cel care are obiecție de conștiință și care se află în legământ cu Dumnezeu pentru a-I fi martor, așa cum erau evreii, nu este autorizat să se angajeze în nicio activitate subversivă sau să promoveze vreo idee de pacifism care ar duce la nesupunere civilă, precum a făcut Mahatma Gandhi.

¹³Pentru că s-au dedicat pe deplin lui Dumnezeu prin jurămintele pe care le-au făcut prin Cristos, martorii lui Iehova, potrivit cuvântului lui Dumnezeu, nu sunt o parte a acestei lumi care este guvernată de sisteme politice. Din acest motiv important din Biblie, ei le spun oficialilor guvernului că ei au obiecții de conștiință de a servi în orice tip de organizație militară sau în orice aranjament

civil care ar înlocui serviciul militar. Isus i-a spus lui Pilat, reprezentantul Cezarului: „Împărăția mea nu este o parte din această lume. Dacă Împărăția mea ar face parte din această lume, cei care mă urmează ar fi luptat ca eu să nu fiu predat evreilor. Dar, așa cum am spus, Împărăția mea nu își are izvorul de aici.” Apoi Isus i-a spus lui Pilat de ce nu se angajase el în niciun efort militar pentru a-i elibera pe evrei de sub stăpânirea Cezarului, spunând: „Pentru acest scop m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să pun mărturie pentru adevăr”. El a venit pentru a fi martor al lui Iehova, pentru a strânge urmași din această lume și pentru martori ai lui Iehova, asemenea Lui. Așadar, le-a spus apostolilor săi: „Lumea vă urăște pentru că nu sunteți o parte a ei, ci Eu v-am ales din ea”. Și apoi, când s-a rugat lui Dumnezeu pentru ei, a spus: „Ei nu sunt o parte a lumii, așa cum nici Eu nu sunt o parte din ea.” (Ioan 18:36, 37; 15:19; 17:14, 16, *NW*) În legătură cu martorii lui Iehova, pe care lumea i-a urât și i-a maltratat, în Evrei 11:38 (*NW*) se spune: „Lumea nu era vrednică de ei”. Așadar, pentru că ei nu sunt o parte din această lume, li se interzice să se amestece și să ia parte la afacerile și controversile ei. Izraeliții spirituali sunt tot atât de separați de națiuni și de armatele lor cum erau izraeliții naturali.

¹⁴ Dacă forma lor de închinare trebuie să fie „curată și nepătată din punctul de vedere al Dumnezeului și Tatălui nostru”, atunci trebuie ca fiecare să se străduiască să „se păstreze fără pată de lume.” (Iac. 1:27, *NW*) Ei le spun oficialilor că sunt absolut neutri în legătură cu disputele politice, controversile internaționale și luptele din această lume. Ei nu au nici o parte activă sau violentă de nici o parte, ci își respectă jurămintele față de Dumnezeu și susțin tot timpul Împărăția Sa și calea Lui de salvare.

¹⁵ Precum preoții și leviții lui Israel care erau dedicați special serviciului lui Iehova în templul Său, ei nu au nicio moștenire în această lume. Așadar, ei nu luptă pentru teritorii și dacă suferă pierderea proprietății din cauza persecuțiilor prin guvernul țării lor sau din cauza invaziei agresorilor înarmați, ei au încredere că Dumnezeu le va da cele necesare vieții. Așa cum le-a scris Pavel, fiind în închisoare, însoțitorilor lui martori: „Amândoi ați manifestat compasiune pentru cei închiși și ați acceptat cu bucurie jefuirea bunurilor voastre, știind că voi aveți o bogăție mai bună și trainică.” (Evr. 10:34, *NW*) Decât să fie uciși în încercarea violentă de a proteja proprietățile materiale ale acestei lumi, ei au preferat să trăiască într-o stare jefuită pentru a putea continua mărturia pentru Împărăția lui Dumnezeu, să „predice cuvântul” și „să stăruie asupra lui pe vreme bună sau în vremuri tulburi”. Indiferent de schimbările politice sau de guvern care se pot întâmpla, ei, în starea lor neutră, sunt obligați să se supună și să continue lucrarea lui Dumnezeu cât de bine pot ei în acele condiții dificile. Ei știu că Împărăția lui Dumnezeu, pentru care predica de pe munte îi învață să se roage și pe care o propovăduiesc, va prelua controlul deplin al Pământului după Armagedon. – 2 Tim. 4:2, *NW*.

SCUTIRI PENTRU SLUJITORII ȘI AMBASADORII EVANGHELIEI

¹⁶În Israel, preoții și leviții consacrați erau scutiți de încorporare pentru serviciu militar. (Num. 1:45-54; 2:32, 33) Din moment ce martorii lui Iehova sunt consacrați lui Dumnezeu, ca urmași ai lui Isus Cristos, atunci și ei ar trebui să fie scutiți de îndatoriri militare cu arme literare. Dumnezeu îi scutește acum, nu le cere să lupte precum au făcut Iosua, Ghedeon, Samson, Iefta, Barac și David în vechime. Iehova Dumnezeu l-a făcut pe acești martori creștini slujitorii Lui ai Evangheliei Împărăției. În Statele Unite ale Americii, Legea din 1948 privind Selecția pentru Serviciul Militar scutește slujitorii ordinați, cu caracter de regularitate, de la serviciul militar. Dar ofițerii care sunt responsabili cu aplicarea acestei legi permit ca doar cei care sunt slujitori cu timp integral să fie scutiți, nu și ceilalți. Dar fiecare dintre martorii lui Iehova are ca vocație a sa slujirea și este un slujitor al Evangheliei, fie că poate acorda timp integral, fie parțial. Nu numai slujitorii cu timp integral, ci fiecare și toți martorii lui Iehova se află sub jurământul dedicării, care implică „îndatoriri superioare față de cele care rezultă din orice relație umană”. Prin urmare, Cuvântul lui Dumnezeu îi numește pe fiecare și pe toți ca slujitori ai lui Dumnezeu și ca propovăduitori ai Evangheliei Împărăției; și deși ofițerii care aplică legea țării au dreptul legal să facă aceasta, nu au niciun drept Scriptural să discrimineze și să limiteze scutirea de serviciu militar doar la unii, în timp ce pe alții îi exclud. Acționând astfel, ei trebuie să preia responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu pentru că ‘au pus la cale răul sub adăpostul legii’.

¹⁷Fiind astfel de slujitori și predicatori, ei nu și-au abandonat neutralitatea ca persoane ce au obiecție de conștiință și să se întorcă să se angajeze în sprijin militar de o parte sau alta în orice conflict lumesc. Isus a prezis că ei vor fi neutri și că vor avea activități de predicare în acest timp combativ. Când a profețit că „o națiune se va ridica împotriva altei națiuni și o împărăție împotriva altei împărății”, El nu a spus că adevărații lui urmași vor lua parte la asemenea conflicte armate. În schimb, El a prezis că vor fi tratați nedrept și că vor fi „urâți de toate națiunile”, nu doar de națiunile inamice, ci de toate. Apoi, după ce le-a dat martorilor lui Iehova însărcinarea pentru aceste zile și după ce a prezis ce fel de lucrare vor face, El a spus: „Această veste bună a Împărăției va fi predicată pe tot Pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate națiunile și apoi va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14, *NW*) Așadar, toți martorii care se află sub jurământ față de Iehova Dumnezeu, prin Cristos, trebuie să asculte această poruncă profetică și să își împlinescă însărcinarea de slujitori ordinați ai veștii bune a Împărăției. Niciun slujitor consacrat nu este scutit de la aceasta. Cei care sunt în frunte, trebuie să fie un exemplu și ceilalți trebuie să-i imite. (1Pet. 5:1-3) Acești slujitori din frunte nu iau parte la războaie literale, ci predică. Soldații de rând ai martorilor lui Iehova, fiind și ei slujitori ai lui Dumnezeu, le imită exemplul credincios și predică în mod pașnic.

¹⁸Apostolul Pavel le-a scris acestor martori creștini: „El ne-a încredințat mesajul împăcării. Așadar noi suntem ambasadori, înlocuitori ai lui Cristos, ca

și cum Dumnezeu ar ruga prin noi. Ca înlocuitori ai lui Cristos, implorăm: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2Cor. 5:19, 20, NW) Ca „ambasadori înlocuitori ai lui Cristos”, martorii lui Iehova au obiecții de conștiință care nu le permit să servească în armată și în aranjamente înrudite ale națiunilor.

¹⁹Ambasadorii sunt scutiți de la serviciul militar în națiunea în care guvernul lor îi trimite, mai ales dacă este vorba despre o națiune ostilă. Aduceți-vă aminte, în timpurile Bibliei ambasadorii nu erau trimiși în națiuni prietenoase, ci în națiuni aflate în război sau care amenințau cu război. Ambasadorii lui Dumnezeu, înlocuitori ai lui Cristos, nu sunt trimiși în națiuni prietenoase, ci către națiuni ostile. Toate națiunile acestei lumi a lui Satan sunt ostile față de Dumnezeu. Mesajul pe care acești ambasadori îl au de transmis este următorul: „Împăcați-vă cu Dumnezeu”. Acest lucru arată că națiunile nu sunt prietenoase. Cum ar putea, atunci, acești ambasadori să servească scriptural în forțele armate ale acestor națiuni sau, cum ar putea ei să fie de acord să facă acest lucru, scriptural, când le este cerut de legea națiunii? Să dezerteze din rândurile slujitorilor Lui și astfel să înceteze predicarea, ar însemna să lupte împotriva lui Dumnezeu, care și-a trimis ambasadorii ca să le spună națiunilor să se împăce cu El, nu să lupte împotriva Lui. Martorii lui Iehova sunt ambasadorii lui Dumnezeu trimiși la TOATE națiunile, cu același mesaj pentru toate. Prin urmare, ei nu s-au înscris în niciuna dintre forțele armate ale niciunei națiuni. Ei păstrează neutralitate strictă față de aceste națiuni în luptele lor mortale. Ei rămân credincioși guvernului divin, care îi trimite ca ambasadori, chiar dacă această neutralitate și această predicare a Împărăției a făcut ca ei să fie „urâți de toate națiunile”. Ei nu au luptat pentru aceste sisteme neîmpăcate pe care Dumnezeu le va distruge la Armaghedon. De aici obiecția lor de conștiință!

²⁰În privința acestor ambasadori, apostolul spune în aceeași scrisoare: „Deși umblăm în carne, noi nu purtăm războaie după cum suntem în carne. Căci armele războiului nostru nu sunt literale, ci sunt puternice prin Dumnezeu, căci răstoarnă cu putere lucruri întărite. Pentru că noi răsturnăm raționamente și orice lucru arogant ridicat împotriva cunoștinței despre Dumnezeu și aducem fiecare gând în captivitate pentru a-l face ascultător de Cristos.” (2Cor. 10:3-5, NW). Pentru acest război spiritual vi se poruncește: „Îmbrăcați armura completă de la Dumnezeu”; și această armură spirituală trebuie să o îmbrăcați ca să „puteți sta neclintiți împotriva uneltirilor Diavolului; pentru că noi avem o luptă nu împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva guvernelor [spirituale], împotriva autorităților, împotriva conducătorilor lumii acestui întuneric, împotriva forțelor spirituale rele din locurile cerești.” Satan Diavolul este „conducătorul acestei lumi” și „dumnezeul acestui sistem de lucruri”. (Efes. 6:11-13, Ioan 12:31 și 2Cor. 4:4, NW) Însăși aplicarea unor asemenea termeni militari într-un mod spiritual la ambasadorii lui Dumnezeu arată că ei nu sunt pacifiști.

²¹Războiul lor nu este împotriva cărnii și a sângelui. Adevărații lor dușmani nu pot fi atinși de arme literale și de aceea ei se îmbracă cu armura spirituală a lui Dumnezeu. Ei își îndreaptă energia și calitățile de luptă din

războiul spiritual pentru a elibera oamenii din robia forțelor spirituale rele, care domină această lume. Ei fac parte din armata spirituală a lui Dumnezeu condusă de Isus Cristos. Pentru ei, să dezerteze din această armată și să se alătore acestei lumi în luptele ei ar însemna să nu fie loiali lui Dumnezeu și lui Cristos. Ar merita să fie pedepsiți cu nimicire fără niciun fel de speranță de viață în Noua Lume dreaptă. Ei trebuie să-și respecte înțelegerea cu Dumnezeu și să-și respecte jurământul față de El, pentru că cei care „nu respectă înțelegerea”, potrivit legii lui Dumnezeu, „merită moartea”. (Rom. 1:31,32, *NW*) Așadar, martorii lui Iehova rămân neutri față de conflictele lumești și se supun acestor porunci stricte de sus: „Ca un soldat vrednic al lui Isus Cristos, fă-ți partea în suferirea răului. Niciun om care servește ca soldat nu se implică în chestiunile comerciale ale vieții, ca să poată primi aprobarea Celui care l-a înrolat ca soldat.” (2 Tim. 2:3, 4, *NW*) Prin această poziție neutră față de conflictele lumești și prin răbdare loială în războiul spiritual, acești soldați înrolați de Cristos primesc aprobarea Lui.

O FRĂȚIE RĂSPÂNDITĂ PE TOT PĂMÂNTUL

²²De vreme ce ambasadorii lui Dumnezeu sunt trimiși către toate națiunile cu unicul mesaj de împăcare, atunci toți cei care se împacă cu El formează o asociație de frați răspândită pe tot Pământul. Doar în acest sens, martorii lui Iehova reprezintă o adunare internațională de frați creștini. Cuvântul lui Dumnezeu le interzice să se despartă unii de alții, din cauza intereselor egoiste și să înceapă să se lupte între ei; acesta le poruncește să rămână uniți și să păstreze pacea printre ei. Pentru a accentua acest lucru, s-a pus întrebarea: „Oare Cristos există dezbinat? ... Căci atunci când printre voi există gelozie și ceartă, oare nu sunteți voi carnali și nu umblați precum oamenii?” (1Cor. 1:13; 3:3, *NW*) Din această cauză ei nu și-au abandonat neutralitatea față de această lume și să se alătore armatelor acestei lumi divizate sub dușmanul lor Satan Diavolul. Să facă astfel ar fi însemnat să lupte împotriva fraților lor spirituali, copiii lui Dumnezeu, la fel cum în război, protestanții au luptat împotriva protestanților, catolicii împotriva catolicilor, evreii împotriva evreilor. Aceasta ar fi avut ca rezultat un război fratricid pentru care ar fi fost răspunzători în fața Tatălui lor ceresc. Din contră, în loc să ia sau să caute să ia viața fraților lor, a fiilor lui Dumnezeu, ei sunt îndemnați să-și dea viața pentru frații lor, imitându-l pe Isus Cristos, și nu pe Cain, care și-a ucis fratele, pe Abel. De aceea, apostolul Ioan scrie:

²³„Fraților, nu vă mirați că lumea vă urăște. Știm că noi am trecut de la moarte la viață, pentru că noi ne iubim frații. Cel care nu iubește rămâne în moarte. Oricine își urăște fratele este ucigaș și știți că niciun ucigaș nu are viață veșnică în el. Prin aceasta am ajuns să cunoaștem iubirea, datorită celui care și-a dat sufletul [sau viața] pentru noi; iar noi ne aflăm sub obligația de a ne da sufletul [sau viața] pentru frații noștri.” – Ioan 3:11-16, *NW*, nota marginală.

²⁴Spiritul lui Iehova Dumnezeu se află deasupra martorilor Săi pentru ca ei să „predice veștile bune celor smeriți” și să „vindece pe cei cu inima

zdrobită” și nu să străpungă inimi prin lupte literale. Acum, când râul cu adevărul salvator de viață curge de la tronul Împărăției stabilite a lui Dumnezeu, martorii Lui trebuie să fie asemenea copacilor ale căror frunze sunt „pentru vindecarea națiunilor” și „ca medicamente” și nu trebuie să producă răni națiunilor. (Isa. 61:1; Luca 4:18; Apoc. 22:2, Ezec. 47:12). Aceasta este „calea superioară” a iubirii”, iubirea de Dumnezeu cu tot ce are o persoană și iubirea de aproape ca și iubirea de sine. – 1Cor. 12:31- 13:7, *NW*.

²⁵Ceea ce s-a spus mai sus este doar o parte din argumentele pe care martorii lui Iehova le-au adus în fața comisiilor, oficialilor și tribunalelor care au responsabilitatea, sub legea țării, să stabilească dacă li se vor da drepturile celor care au obiecții de conștiință și slujitorilor. Dar ceea ce s-a spus este suficient pentru a dovedi comisiilor, oficialilor și tuturor celorlalți că martorii lui Iehova sunt consecvenți în afirmațiile lor. Ei nu sunt pacifiști, ci sunt slujitori și cei care au obiecții de conștiință pe temeuri Scripturale. Prin această poziție, comisiile au putut vedea că martorii lui Iehova rămân neutri față de această lume și că ei rămân slujitori și predicatori ordinați ai lui Dumnezeu ai veștilor bune despre Împărăția Sa sub Cristos, cu obiecții de conștiință și scripturale față de participarea lor în război lumesc, sub orice formă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum manifestăm noi curaj al conștiinței? De ce manifestăm și asemenea cui?
2. În ce predică afirmă oficialii că au credință? Ce cuprinde aceasta?
3. A învățat acolo Isus despre pacifism? Cum trebuia să fie executată Legea răzbunării pe care a amintit-o el?
4. Cum nu s-a împotrivit Isus celor răi la tribunal? Cum nu s-a împotrivit Pavel?
5. Atunci, cum îndeplinim ce a fost citat din predica lui Isus?
- 6,7. Pentru ce argument a fost citat Exodul 22:2,3? Cum se aplică acesta?
8. Ce se poate spune, totuși, despre protejarea și apărarea de către ei a diferitelor interese ale Împărăției?
9. De ce îngrijiri legale pentru suspendare se folosesc martorii din America, pe bună dreptate?
10. Cum se află ei sub jurământ? Ce obligații trebuie să îndeplinească ei?
11. De ce nu s-a alăturat Isus armatelor Cezarului, potrivit versetului din Matei 22:21? Ce se poate spune de situația în care ce aparține lui Dumnezeu vine în conflict cu ce cere Cezarul?
12. Ce nu era în discuție acolo? Cum se aplică, deci, Matei 22:21?
- 13,14. În afară de predica lui Isus, din care motiv important nu se amestecă ei în controversa lumii? Cum își păstrează ei închinarea curată?
15. De ce nu se luptă ei pentru teritorii, sau de ce nu se împotrivesc schimbărilor politice?
16. De ce îi scutește acum Dumnezeu? Ce trebuie, deci, să facă oficialii?
17. De ce nu pot renunța la neutralitate, conform profeției lui Isus despre încheierea acestui sistem de lucruri?

- 18,19. Cum au ei obiecții de conștiință, ca ambasadori ai lui Dumnezeu?
 20. Ce termeni, care li se aplică în conflict, arată că ei nu sunt pacifiști?
 21. În ce luptă și în a cui armată se află ei? De ce rămân, așadar, neutri?
 22,23. Din pricină că sunt ce fel de asociere nu se pot angaja ei în neînțelegeri internaționale? Sub ce instrucțiuni se află?
 24. Ce trebuie să facă ei acum, în loc să distrugă inimi și să rănească?
 25. Atunci, în ce privințe se dovedesc consecvenți martorii lui Iehova?

Ioan Botezătorul, Premergătorul lui Isus

Prezicătorul exact al evenimentelor, Atotputernicul Dumnezeu, a declarat cu peste patru sute de ani înainte de nașterea lui Ioan Botezătorul: „Iată, vi-l voi trimite pe profetul Ilie înainte să vină acea zi mare și înfricoșătoare a lui Iehova” (Mal. 4:5, *A.S.*; Luca 1:17). Și înainte de aceasta, cu mai mult de 700 de ani înainte de nașterea lui Ioan, Iehova a anunțat că acest personaj asemenea lui Ilie va fi ca „glasul celui care strigă: pregătiți în pustiu calea lui Iehova!; Nivelăți în deșert un drum special pentru Dumnezeul nostru!” (Isa. 40:3, *AS*; Mat 3:3). Prin urmare, n-a fost o simplă întâmplare, sau după o firească desfășurare, că Ioan Botezătorul a fost născut cu aproape șase luni înainte de Isus. De fapt nașterea lui Ioan a fost la fel de miraculoasă precum cea a copilului promis Isaac, căci ambii părinți, Zaharia și Elisabeta, erau trecuți de vârsta normală pentru a da naștere la copii. -Luca 1:18.

Chiar înainte de conceperea sa, însărcinarea, lucrarea și modul de viață ale lui Ioan fuseseră ordinate și stabilite de îngerul Gabriel la porunca lui Dumnezeu. El urma să facă lucruri mari în serviciul lui Iehova, urma să-și facă lucrarea în spiritul și puterea lui Ilie, urma să-i întoarcă pe cei neascultători de la calea morții și să-i pregătească să-L primească pe Cristos Mesia. El urma să fie un nazarinean, complet devotat lui Dumnezeu, deci nu trebuia să se atingă de vin sau de băutură tare. Însuși numele lui *Ioan*, care înseamnă „Iah este îndurător”, a fost ales de Domnul. (Luca 1:13-17; Num. 6:2,3). Asemenea lui Samuel, el a fost consacrat din copilărie serviciului glorios al Dumnezeului Cel Prea Înalt. – 1Sam. 1:11, 24-28.

Din pricina acestor numiri divine, când copilul a fost circumcis în cea de-a opta zi, tatăl lui preot a descoperit sub inspirație: „În ce te privește, copile, vei fi numit profetul Celui Prea Înalt, căci tu vei fi deschizător de drumuri înainte ca Iehova să-și pregătească căile, să dea cunoștința despre salvare poporului Său, prin iertarea păcatelor lor, din pricina îndurării iubitoare a Dumnezeului nostru,” (Luca 1:76-78, *NW*). Acest serviciu public avea să fie de cea mai mare importanță; toate celelalte lucruri din viața lui erau de mică însemnătate. De aceea Scripturile cuprind primii treizeci de ani din viața lui Ioan într-un singur verset: „Și copilul continua să crească și să devină puternic în spirit și a rămas în pustiu până în ziua când s-a arătat în public Israelului.” – Luca 1:80, *NW*.

„Glasul” din pustiu începe să răsun

În al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar, când Pontius Pilat era guvernatorul Iudeei și Irod Antipa era domnitor peste regiunea Galileea, Ioan Botezătorul s-a întors în pustiu cu un mesaj uluitor: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor s-a apropiat!” (Luca 3:1,2; Marcu 1:4; Mat. 3:2, *NW*). Mulțimea din toată provincia era stimulată și emoționată. Acela era, într-adevăr, un mesaj ciudat, dar sinceritatea, convingerea și forța cu care vorbea acest predicator Ioan le-au convins pe vastele mulțimi și pe oamenii sinceri că el era un om trimis de Dumnezeu și era mișcat de spiritul sfânt al lui Dumnezeu să trâmbițeze un avertisment de importanță extremă. Ca profet al Domnului el a fost recunoscut cu ușurință prin îmbrăcămintea și devotamentul său. – Mat. 3:4; Marcu 1:6.

Faima acestui om s-a răspândit precum focul de prerie, până când chiar preoții și leviții au făcut o călătorie din capitală, de la Ierusalim, pentru a afla despre ce era vorba. Pocăință? De ce și pentru ce? Cine era omul acesta? vroiau ei să știe. Ioan a explicat:

„Eu nu sunt Cristosul”. „Și ei l-au întrebat: ‘Atunci ce?’ Ești Ilie?’ Și el a zis: ‘Nu sunt’. ‘Ești Profetul?’ Și el a răspuns: ‘Nu!’ Așadar, i-au zis: ‘Cine ești? Ca să putem da un răspuns celor care ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuși?’ El a zis: ‘Eu sunt glasul omului care strigă tare în pustiu: Îndreptați calea lui Iehova!’, exact așa cum a spus profetul Isaia’. Cei trimiși erau din partea fariseilor. Așa că ei l-au întrebat și i-au zis: ‘Atunci de ce botezi, dacă nu ești nici Cristosul, nici Ilie, nici Profetul?’” – Ioan 1:20-25, *NW*.

Despre această chestiune din urmă a pocăinței și a botezului acest martor al lui Dumnezeu din pustiu a zis în realitate: ‘Eu îi botez cu apă pe păcătoșii pocăiți, dar după mine va veni cineva mai puternic decât mine, care îi va boteza cu spiritul sfânt și cu foc. Iată de ce eu nu sunt bun nici măcar să mă aplec și să-i desfac încălțăminte. Acestuia mai mare! Și aveți grijă! El poartă în mână un instrument de treierat și va separa și va aduna grâul în hambarul Lui, iar pleava o va arde și o va nimici.’ – Mat. 3:11,12; Marcu 1:7,8; Luca 3:15-17; Fapte 1:5; 11:16.

„Oameni de tot felul” avertizați

Au existat mulți asemenea grâului care și-au mărturisit deschis păcatele de necredincioșie față de Legământul legii și și-au demonstrat sinceritatea în public, permițându-i lui Ioan să-i boteze în râul Iordan. (Mat. 3:5,6). Ei s-au așezat, astfel, în starea potrivită de a-l primi pe Mesia atunci când avea să apară. Dorind să învețe mai mult despre poruncile drepte ale Domnului Dumnezeu, Ioan i-a instruit cu bucurie ca discipoli, învățându-i cum să postească și să se roage în mod potrivit. – Mat. 9:14; Luca 5:33; 3:18; 11:1.

În loc să se slăvească pe sine Ioan a îndreptat mereu atenția spre faptul că el era doar cel care mergea înaintea lui Cristos, strigând și avertizând pe toți oamenii cu bunăvoință ca aceștia să poată fi pregătiți să-l primească și să-l accepte pe Mesia atunci când apărea. Referitor la acest premergător, apostolul Ioan scrie: „Acest om [Ioan] a venit cu scopul mărturiei, ca să pună mărturie despre lumină, ca oamenii de tot felul să poată crede prin el. Nu el era acea lumină, ci el intenționa să pună

mărturie despre această lumină. Lumina adevărată care dă lumină oricărui om era aproape să vină în lume. (Ioan a pus mărturie despre el, da, el a strigat de fapt – acesta era cel care vorbea – zicând: ‘Cel care vine după mine a trecut înaintea mea, deoarece a existat înainte de mine’).” – Ioan 1:7-9,15, *NW*.

Pentru ca „oameni de tot felul” și „oricare om” să poată avea oportunitatea să primească foloasele vieții care este dată prin Cristos, Ioan „a predicat public la toți oamenii din Israel botezul celor care se căiau.” (Fapte 13:24, *NW*). Pe colectorii de taxe îi avertiza să nu recurgă la jecmăneli. Pe soldați îi avertiza să nu folosească violența sau jaful. Și chiar atunci când au venit fariseii și saducheeii, acei preoți pioși și ipocriți, Ioan le-a vorbit în limbajul cel mai simplu, spunându-le că era necesară dovada vizibilă și reală a căinței, și nu doar o bizuire pe faptul carnal că ei erau descendenți naturali ai lui Avraam. „Când i-a zărit pe mulți din farisei și saduchei venind la botez”, relatarea arată că „el le-a zis: ‘Pui de vipere, cine v-a arătat cum să fugiți de mânia viitoare? Faceți, așadar, roade care se potrivesc pocăinței; și nu vă luați libertatea să vă spuneți: Avem ca tată pe Avraam! Căci vă zic că Dumnezeu poate să ridice copii lui Avraam din aceste pietre.’” – Mat. 3:7-9; Luca 3:7-14, *NW*.

Cu toate acestea, ca și clasă, clerul și cei de frunte din turma lor n-au primit și nu s-au folosit de avertismentul lui Ioan. Ei au refuzat să creadă că lucrarea lui Ioan era ordinară de Dumnezeu și l-au acuzat, în mod fals, că era demonizat. Ei au refuzat calea dreptății care duce la viață veșnică în glorioasa împărăție a lui Dumnezeu. Pe de altă parte, păcătoșii colectori de taxe și curvele care au crezut mărturia lui Ioan s-au căit și au fost botezați, iar la timpul potrivit l-au primit pe Cristos și îngrijirea lui pentru viață. – Luca 7:31-33; Mat. 21:25-32.

Regele prezentat de Ioan

Credinciosul martor al lui Dumnezeu, Ioan, făcuse o minunată lucrare în țară în cele șase luni scurte din primăvara până în toamna anului 29 A.D. Lucrarea de pregătire a națiunii Israel pentru Mesia era aproape încheiată. Timpul era gata ca Regele să-și facă apariția. Dar când el și-a făcut-o, spre uimirea chiar a lui Ioan, Isus a coborât la aceleași ape ale Iordanului și a cerut să fie botezat. Neînțelegând noua însemnătate a cufundării în apă ce și-o luase asupra acolo, Ioan a protestat că el era cel care avea nevoie să fie botezat de Isus. Învățătorul i-a explicat atunci că botezul în apă este o necesitate și pentru creștini, pentru a împlini toate scopurile drepte ale lui Dumnezeu, așa că Ioan s-a supus și spiritul sfânt, de aprobare, al lui Dumnezeu s-a coborât peste Isus. – Mat. 3:13-17; Marcu 1:9-11.

De acum înainte avea să fie privilegiul lui Ioan să-i prezinte acestui Uns pe discipolii lui și el n-a pierdut timpul, făcând asta imediat ce a luat sfârșit șederea lui Isus de patruzeci de zile în pustiu. „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!”, a strigat Ioan. „Acesta este Cel despre care vă spuneam: După mine vine un om care a trecut înaintea mea, deoarece a existat înainte de mine. Chiar dacă nu l-am cunoscut, dar motivul pentru care am venit să botez cu apă a fost ca El să fie făcut de cunoscut Israelului.” – Ioan 1:29-37, *NW*.

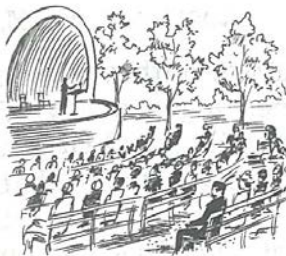
Lucrarea lui Ioan nu a luat sfârșit imediat cu prezentarea serviciului lui Isus, ci a continuat în paralel cu acesta pentru aproape șase luni. Deși lucrarea celor doi, unul lângă altul, pe teren, a cauzat unele înțelegeri greșite printre cei neinformați, totuși între Ioan și Isus n-a existat neînțelegere sau confuzie. Ei au înțeles perfect lucrarea pe care o făcea celălalt. Ioan a explicat că el era prietenul mirelui Cristos și că bucuria lui era să vadă că mirele creștea, în timp ce el și lucrarea lui se diminuau. – Ioan 3:22-30.

În mod asemănător, Isus l-a identificat pe Ioan ca premergătorul Său ilustrat de Ilie. „Cine care are urechi să asculte.” (Mat. 11:12-15; 17:12, *NW*). „Legea și Profetii au fost până la Ioan. De atunci înainte împărăția lui Dumnezeu este proclamată ca veste bună și orice persoană se grăbește spre ea.” (Luca 16:16, *NW*). De aceea, după ce Ioan a fost aruncat în închisoarea de la Macher, Isus a extins lucrarea începută de Ioan, zicând: „Timpul stabilit s-a împlinit și împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat. Pocățiți-vă și credeți vestea bună!” – Marcu 1:14,15; Mat. 4:12, *NW*.

Și pentru ce a fost arestat și întemnițat Ioan? Pentru că el le-a vestit tuturor oamenilor adevărul cu îndrăzneală, celor mici și celor mari deopotrivă. Ioan nu s-a sustras de la responsabilitatea lui de a-i spune chiar lui Irod că trăia în adulter și păcat cu soția fratelui său, Irodiada, violând legea lui Dumnezeu, și Ioan a făcut așa ca omul să se căiască, să obțină îndurarea lui Dumnezeu, să-l primească pe Cristos Răscumpătorul și viața.

Ce exemplu de credință și iubire a fost Ioan! Credincios lui Dumnezeu ca martor al Lui. Să-i iubească pe semeni chiar cu costul libertății personale și al vieții. Da, în cele din urmă Ioan și-a pierdut viața, căci după o întemnițare de un an el a fost decapitat printr-un plan diabolic inspirat de Diavol și pus la cale de acea femeie nelegiuită Irodiada. Dar ceea ce este cel mai important este că premergătorul lui Cristos, credinciosul martor al lui Iehova, Ioan, și-a păstrat integritatea chiar până la moarte, și în curând el va fi înviat din morți pentru a se bucura de o viață binecuvântată în lumea nouă a lui Dumnezeu a dreptății. – Mat. 14:3-12; Marcu 6:16-19.

Legalitatea contestată a întâlnirilor în parcuri

„A desfășura o ceremonie religioasă în aer liber este în armonie cu tradiția creștină. Întemeietorul creștinismului și discipolii Săi își susțineau lecțiile în aer liber. A devenit o tradiție pentru multe grupări religioase a

se aduna într-un loc public și a desfășura închinarea divină. Nimeni nu va fi împotriva acestei practici.” Astfel a publicat, recent, ziarul *Times* din Pawtucket despre practica tradițională universală de a predica în public, după modul practicat de Isus Cristos. Reporterului din Rhode Island, locația lui Roger Williams și leagănul libertății de închinare din America, nu i-a trecut prin minte că cineva ar putea pune sub semnul întrebării dreptul unui predicator de a se adresa unei audiențe adunate într-un loc public.

Ceea ce unii uitaseră în legătură cu dreptul respectat de a ține astfel de adunări a fost amintit în mod clar. Cu mai mult de treizeci și patru de ani înainte, orașul Pawtucket scrisese în ordonanța sa o dispoziție de a interzice propovăduirea de către Isus Cristos, dacă El ar veni să răspândească evanghelia împărăției așa cum a făcut în Palestina din vechime: „Nicio persoană nu va susține întâlniri politice sau religioase în vreun parc public.” Când a apărut controversa despre validitatea legii, un candidat pentru funcția de consilier al orașului a arătat, totuși, imediat, că administrația orașului îngăduise serviciul de Paște, din 1950 într-un parc local sponsorizat de Armata Salvării și de alte șase biserici din Pawtucket, Providence și Lincoln.

Dar când martorii lui Iehova au cerut permisiunea de a ține întâlniri în parc în timpul verii anului 1950, au fost refuzați arbitrar pe baza autorității ordonanței din anul 1916. Aceștia au insistat să li se permită să țină astfel de întâlniri și au citat decizii ale Curții Supreme din Statele Unite și ale altor tribunale ce susțineau un astfel de drept. Ofițerii de poliție au consimțit fără tragere de inimă ținerea unei adunări pe 20 august, însă au avertizat să ceară permisiunea împuternicitului parcului pentru alte asemenea întâlniri. Împuternicitul a refuzat din nou să le dea permisiunea.

O a doua adunare publică în aer liber a fost programată pe 27 august în același loc. Când vorbitorul se adresa audienței sale de-abia de un minut, a fost deodată înconjurat de un grup invadator condus de inspectorul principal, de aproximativ douăzeci de polițiști în uniforme și câțiva detectivi în haine civile. Aceștia au luat doi martori ai lui Iehova la sediul poliției unde, după ce au fost chestionați timp de o oră și patruzeci de minute, au fost eliberați.

Slujitor arestat, escrocii ignorați

Din nou, duminica următoare, pe 3 septembrie, mai mult de cinci sute de martori ai lui Iehova și invitați de-ai lor s-au adunat în parc. Vorbitorul a fost prezentat și a continuat să vorbească timp de câteva minute despre „Calea spre pace.” Ca și înainte, inspectorul principal a întrerupt discursul, l-a luat pe slujitor în custodie și l-a condus la secție unde a fost învinuit că a încălcat legea care interzicea întâlnirile religioase în vreun parc public.

Comentând despre arestarea unui slujitor pentru respectarea practicii creștine din vechime de a predica unei adunări în aer liber, același scriitor editorial s-a simțit obligat să-și exprime părerea despre aplicarea legii în oraș:

„Insistența poliției ca martorii să se supună literei legii chiar și până la punctul de a-i aresta, scoate în relief o nouă abordare a aplicării legii în Pawtucket.

Există dovezi că poliția nu insistă asupra respectării tuturor legilor. ... Trebuie doar să privim în jur și să observăm oameni fără mijloace vizibile de sprijin tranzacționând operații pe care Constituția Statului le interzice.

„Trebuie doar să ne amintim de vizitele poliției statului la Pawtucket și de arestările tipografilor făcute aici ca să ne dăm seama că aplicarea legii a fost inexistentă.

„Dacă inutilul grup corupt, inutilul șef de poliție și inutila comisie de siguranță ar fi fost la fel de atenți la responsabilitatea lor în chestiunea jocurilor de noroc așa cum a fost poliția în chestiunea adunării religioase din parcul Slater, poliția statului nu ar mai fi trebuit să vină la Pawtucket să demonstreze că la nivel local aplicarea legii a fost o bătaie de joc”.

Alții au vorbit în folosul poziției martorilor lui Iehova. Pastorul bisericii congregaționale din Edgewood, Cranston, i-a spus adunării sale: „Trebuie să-i apărăm pe martori astăzi sau Armata Salvării va încheia socotelile pe străzi, iar bisericile protestante și romano-catolice vor fi mâine închise.” Un cetățean din apropierea localității Central Falls a simțit cu tărie că energia departamentului de poliție era greșit orientată și i-a avertizat cu sarcasm: „Aveți grijă, ticăloșilor, care propovăduiți Cuvântul lui Dumnezeu.”

O nouă doctrină legală

La tribunal, avocatul orașului i-a acuzat pe martorii lui Iehova că au sfidat legea atunci când au continuat să organizeze și să țină întâlniri, nepăsători față de modul în care poliția privea această chestiune. Avocatul apărării pentru martorii lui Iehova a demonstrat faptul că aceștia nu au sfidat autoritatea orașului, ci poliția era cea care sfida legea țării încălcând drepturile constituționale. Orașul a înaintat noul argument că întâlnirile organizațiilor religioase sunt interzise sub doctrina separării bisericii de stat. Mai mult, s-a susținut faptul că un astfel de obicei autorizează alocarea de fonduri publice pentru o întrebuițare religioasă, prin încălcarea Primului Amendament.

Atunci, dacă acest lucru ar fi adevărat, a răspuns avocatul, nu a fost oare Curtea Supremă a Statelor Unite conștientă de o astfel de doctrină atunci când a fost de partea drepturilor martorilor lui Iehova în multe cazuri, susținând dreptul lor de a propovădui pe străzi și în parcuri publice? A interzice întâlnirile religioase atâta vreme cât toate celelalte sunt îngăduite este discriminare și, în afară de asta, folosirea ocazională a proprietății publice pentru propovăduire, împreună cu alte întrebuițări, este atât de mică și ne semnificativă încât nu constituie alocare de fonduri publice. A susține aceasta înseamnă a extinde și deforma înțelesul Primului Amendament stabilit de întemeietorii săi și a-l folosi ca o armă subtilă de restrângere a libertății.

Mai mult, a adăugat avocatul martorilor lui Iehova, dacă ne putem bizui pe Primul Amendament pentru a împiedica expunerea de cuvântări publice pe baza Bibliei, în parcurile publice, atunci acesta poate fi folosit și pentru a împiedica întrebuițarea străzilor pentru propovăduire publică sau pentru a fi folosite de slujitorii care fac vizite din ușă în ușă, pe care Curtea Supremă din Statele Unite

le-a protejat prin Constituție în multe cazuri. Dacă acestei doctrine înșelătoare i s-ar permite să controleze, nu numai că ar putea fi folosită pentru a opri propovăduirea în public a martorilor lui Iehova și a altora, ci, în ultimă instanță, i-ar interzice predicatorului să folosească străzile pentru a călători duminica spre biserică sa și adunării sale de a merge pe trotuar pentru a-l asculta, pe baza teoriei că ar constitui folosirea de fonduri publice pentru un scop sectar.

Deși hotărârea a fost împotriva lor la tribunalul districtului, martorii lui Iehova vor considera condamnarea ca neconstituțională și contrară unui lung șir de decizii care susțin dreptul de a organiza astfel de întâlniri. Ei vor insista pe ‘apărarea și stabilirea legală a veștii bune’ și vor lupta pentru dreptul de a predica Evanghelia în modul în care Isus Cristos l-a stabilit pentru ei ca exemplu.

Adunarea pe circuit ținută în ciuda antagonismului legionar

Pregătindu-se pentru adunarea lor pe circuit (adunarea semestrială pentru studiul Bibliei și instruirea slujitorilor) martorii lui Iehova din orașul Oklahoma și din vecinătate au încheiat un contract pentru întrebuințarea facilităților de la Auditoriul Municipal. Acordul scris încheiat cu consiliul orașului prevedea folosirea Sălii Oglinzilor pe 29 și 30 septembrie și a auditoriului principal pe 1 octombrie. S-a dat un acot, făcându-se aranjamente ca restul să se achite la sfârșit.

Vineri, pe 22 septembrie, în timp ce se făceau ultimele planuri pentru întâlnire, Garnizoana locală 35 a Legiunii Americane a completat o hotărâre scandalosă cu oficialii orașului, cerându-i consiliului orașului să rupă ilegal contractul și să nu permită martorilor lui Iehova să-și țină adunarea. S-a pretins că aceștia insistau să-și întipărească învățătura și doctrina „în mințile tinerilor acestei națiuni, încalcând și aflându-se în contradicție directă cu principiile și tradițiile constituționale ale guvernului nostru.”

Fără să se grăbească să priveze o minoritate nepopulară de drepturile constituționale de libertatea de adunare, de exprimare și de închinare, reprezentanții orașului au luat chestiunea în considerare și au notat-o ca să se ocupe de aceasta la următoarea întâlnire de consiliu. În acest timp, rapoartele ziarelor locale au trezit interesul publicului. Mulți cetățeni au devenit preocupați și au protestat împotriva acțiunii Legiunii Americane.

Când consiliul local s-a adunat marți, pe 26 septembrie, mai mult de 300 de legionari au umplut camera de consiliu. Reprezentați de doi avocați, aceștia și-au recapitulat denunțarea insultătoare a martorilor lui Iehova, strigând că ei „nu onorează steagul” și că „descurajează înrolarea în forțele armatelor noastre”, ceea ce împiedica eforturile războiului. Combătând acestea și alte afirmații ațâțătoare, reprezentanții martorilor lui Iehova au demonstrat că slujitorii lor erau scutiți prin lege de satisfacerea serviciului militar și erau pregătiți la fel ca și preoții altor organizații, că în nici un caz nu susțin refuzul de a saluta sau a lupta și că ei

consideră ca fiind greșit să se împotrivescă străduințelor persoanelor care fac aceasta, dar că ei trebuie să trăiască în conformitate cu legile lui Dumnezeu. S-a afirmat că „dacă toți din această țară ar fi martori ai lui Iehova, nu ar mai exista nici o țară.” „Dacă toți din lume ar fi martori ai lui Iehova nu ar mai exista război,” a fost răspunsul.

Martorii lui Iehova au amintit consiliului local că refuzul libertăților pentru ei va pune în pericol aceste drepturi și pentru toți ceilalți americani. Fiecărui membru al consiliului i s-a dat un exemplar ar broșurii *Apărarea și Stabilirea legală a veștii bune*. Alții au manifestat îngrijorări asemănătoare pentru păstrarea libertăților fundamentale. În timpul discuției s-a citit o scrisoare de la consiliul bisericilor din orașul Oklahoma, care declara că, deși nu sunt de acord cu convingerile martorilor lui Iehova, totuși considerau că drepturile constituționale trebuie susținute și să li se permită întrebuițarea Auditoriului Municipal.

La sfârșitul discuțiilor, primarul interimar a cerut sfatul avocatului orașului dacă acordul era legal, iar acesta l-a asigurat că era. Când președintele a pus chestiunea înaintea consiliului pentru hotărâre și a întrebat dacă vreun consilier dorea să rupă contractul, toți au tăcut. Astfel, laudând consiliul local pentru că a refuzat să cedeze presiunii de a interzice adunarea, garantată constituțional, Îi aducem toate mulțumirile și lauda lui Iehova pentru victorie.

Este oare experiența cel mai bun învățător?

„EXPERIENȚA este cel mai bun învățător”, spune un cunoscut slogan de azi. Datorită repetării și părerii generale, sloganuri precum acesta sunt adesea crezute fără să fie supuse unei cercetări sau examinări atente. Toată lumea știe că experiența este un învățător, de aceea majoritatea oamenilor acceptă acea expresie mică dar importantă *cel mai bun* să se strecoare indiscutabil. Cu toate acestea, nu ar trebui să i se permită să treacă, căci aceasta face sloganul fals.

Unii au încercat să demonstreze că experiența este un învățător citând Romani 5:3, 4: „Noi glorificăm și în neazuri, știind că neazul produce răbdare; răbdarea produce experiență; iar experiența produce speranță.” Traducerile moderne mai precise înlătură cuvântul *experiență* din acest text și îl exprimă astfel: „Să ne bucurăm în neazuri, căci știm că neazul produce răbdare; răbdarea, la rândul ei, produce o stare aprobată; iar starea aprobată, la rândul ei, produce speranță.” – *NW*.

Nici din Evrei 5:8 nu reiese că experiența este cel mai bun învățător, atunci când spune despre Isus: „Deși a fost Fiu, El a învățat totuși ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit.” Isus nu a fost niciodată neascultător; nu a trebuit să sufere pentru a învăța să treacă de la neascultare la ascultare. El și-a început serviciul în ascultare, sub încercare, iar devotamentul Său față de ascultare a fost

doar întărit de încercările ulterioare ale integrității. Acest neprihănit nu s-a umilit niciodată să păcătuiască pentru a învăța cât de grav este actul păcătuirii. – Mat. 4:1-11; Evrei 7:26.

Evrei 2:17, 18 a fost citat pentru a demonstra că Isus a experimentat slăbiciuni ale cărnii, ca om, pentru ca El să-i poată înțelege pe deplin pe oamenii păcătoși și să fie îndurător față de ei: „El a fost obligat să devină asemenea ‘fraților’ Săi în toate privințele, ca să poată deveni un mare preot milostiv și credincios, în lucrurile ce au legătură cu Dumnezeu, pentru a oferi o jertfă de ispășire pentru păcatele oamenilor. Datorită a ceea ce a suferit când a fost pus la încercare, El este capabil că vină în ajutorul celor care sunt supuși încercării.” (NW) Cu toate acestea, încercarea la care a fost supus Isus nu a fost una referitoare la slăbiciune carnală, datorită păcatului moștenit, căci El era perfect în carne și fără păcat. Lupta lui nu a fost împotriva păcatului moștenit din trupul Său. Încercarea pe care a experimentat-o și pe care a trecut-o cu succes a fost încercarea integrității, încercarea de a rezista atacurilor făcute asupra cărnii Sale de către Satan și de reprezentanții lui, cu scopul de a-L întoarce de la Dumnezeu. El apreciază dificultatea încercării și îi poate ajuta pe urmașii lui care trec prin încercări asemănătoare. Însuși faptul că a avut succes în carne reprezintă un exemplu încurajator care îi ajută pe urmașii lui să facă față încercării.

Cu toate acestea, nu se poate spune că cineva trebuie să treacă printr-o astfel de încercare pentru a o înțelege. Dacă ar fi așa, Isus ar fi mai înțelept în această privință decât Iehova Dumnezeu, căci Dumnezeu nu a experimentat această încercare. Și totuși, Dumnezeu înțelege creaturile făcute din carne și sânge mai bine decât se înțeleg ele însele: „Înțelegerea lui Iahve pentru cei care îl cinstesc este asemenea înțelegerii unui tată pentru copiii lui; căci El știe cum suntem noi făcuți, El este conștient că suntem țărână.” (Ps. 103:13,14, Ro) Atât de bine a înțeles el această chestiune a integrității încât chiar la începutul acesteia, când Satan a stârnit provocarea, Iehova a fost capabil să spună în mod infailibil că unii oameni vor putea trece acea încercare. Nu doar Iehova Dumnezeu, ci și Cristos au înțeles capacitatea oamenilor în această privință, căci nu a fost folosit și El la crearea omului din țărână? (Col. 1:16) Nu a văzut El cum Iov și ceilalți au trecut cu succes încercarea integrității? Nu a fost nevoie ca această creatură spirituală înțeleaptă să fie învățată de experiență despre această chestiune. Dar faptul că El însuși a devenit carne și a îndurat încercarea este cel mai bun exemplu de integritate față de Dumnezeu și constituie un model pentru urmașii Săi.

SITUAȚIILE ÎN CARE EXPERIENȚA NU A REUȘIT SĂ ÎNVEȚE BINE

O regulă divină este: „Cel care se va înălța, va fi umilit; și cel care va fi umil, va fi înălțat.” (Matei 23:12). Dar Satan a trebuit să afle acest lucru din experiență, căutând să își înalțe tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu, doar pentru a sfârși într-o cădere umilitoare. (Isa. 14:12-15). Din câte se pare, Satan nu a învățat nimic experimentând căderea din cer după 1914, căci de atunci continuă

și chiar își intensifică războiul împotriva organizației teocratice a lui Iehova, spre condamnarea lui finală. – Apoc. 12:9, 13, 17; 20:1-3, 10.

După rebeliunea lui inițială, prin amăgire vicleană, Satan a influențat prima pereche umană să încerce să se înalțe ca dumnezei, dar rezultatul pe care l-au experimentat a fost căderea în păcat și în moarte și odată cu ei în afundarea lor în delincvență, au luat toată rasa umană. Cu toate acestea, nici una din experiențele dure pe care le-au îndurat din cauza neascultării lor, de când au fost izgoniți din Eden, nu i-au învățat nevoia de a se căi și a recunoaște că au greșit.

În degradarea ce a urmat, creaturile umane nu au tras învățăminte din greșelile lor, într-un mod umil, nu au învățat din loviturile grele ale experienței, ci au decăzut din ce în ce mai mult din cauza mândriei și a înălțării de sine. Chiar și până în secolul al XX-lea, propriile lor experiențe sau ale altora nu i-au învățat să evite capcana mândriei; dimpotrivă, numărul celor violenți și mândri printre oameni crește în aceste zile din urmă. (2 Tim. 3:1, 4) Iată, unii aroganți sunt asemenea lui Satan, înălțându-se deasupra lui Iehova, pretinzând că Îi poruncesc zilnic lui Dumnezeu, de pe tronul Lui ceresc, să se coboare pe Pământ pentru a fi jertfit de ei pe un altar religios.

Oamenii în vârstă, cu toată experiența lor acumulată, nu sunt neapărat și înțelepți. Tânărul și relativ neexperimentatul Elihu a așteptat în zadar să audă înțelepciune de la cei trei „prieteni” mai în vârstă ai lui Iov și, în cele din urmă, cu indignare, a vorbit fără menajamente împotriva lor: „Eu sunt doar un tânăr, pe când voi sunteți mai în vârstă; de aceea mi-a fost frică și m-am temut să vă arăt cunoștința mea. Am crezut că cei mai în vârstă ar trebui să vorbească și cei cu mulți ani ar trebui să învețe înțelepciunea. Totuși spiritul din om și suflarea Celui Atotputernic îi fac pe oameni inteligenți; nu cei bătrâni sunt cei înțelepți, nu cei în vârstă înțeleg ce este dreptatea.” (Iov 32:6-9, AT). Relatarea nu precizează dacă Elihu a crezut că „cei cu mulți ani ar trebui să învețe înțelepciunea” pentru că au mai multă experiență, sau dacă a crezut că trecerea anilor înseamnă înțelepciune pentru că aceștia permit timp pentru mult studiu. Ceea ce este clar este că Elihu și-a dat seama de necesitatea vitală decât oricare din acestea două atunci când a spus: „Și sigur există un spirit în oameni, iar inspirația Celui Atotputernic le dă pricepere”. (Ro) El a înțeles că nici experiența și nici anii de studiu nu vor aduce adevărata înțelepciune dacă acestea nu sunt însoțite de spiritul lui Iehova.

Regele Solomon a primit înțelepciune datorită cererii pe care i-a făcut-o lui Iehova Dumnezeu pentru o „inimă pricepută, pentru a judeca pe poporul Tău.” (1Regi 3:9) Dar Solomon a căutat, de asemenea, să-și mărească înțelepciunea prin experiență: „Mi-am spus: ‘Haide, încearcă plăcerile și bucură-te’. Dar și aceasta a

fost în zadar. Veselia este nebunie, am gândit eu, și care este folosul plăcerii? Am încercat să aflu cum pot să îmi răsfaț trupul cu vin (păstrându-mi controlul, cu înțelepciune, tot timpul), cum să simt nebunia ca să pot vedea cât de bine le merge fiilor oamenilor sub soare, în timpul puținelor zile ale vieții lor.” (Ecl. 2:1-3, *Mo*) Cu toate acestea, nu este nici necesar, nici înțelept să cauți să experimentezi tot felul de lucruri pentru a putea să le apreciezi valoarea. Și, cu siguranță, că este culmea nebuliei să te dedai la păcat pentru a afla din propria experiență ce înseamnă păcatul.

Poate că Solomon a învățat lucruri utile din experiență, dar tot din experiență a învățat că mariajul cu femei păgâne l-a dus în nebunia închinării la demoni și departe de adevărata închinare și favoarea lui Iehova. Câștigarea acelei cunoștințe prin propria experiență l-a costat oportunitatea de viață în Noua Lume. Pentru el ar fi fost mult mai bine dacă ar fi învățat această lecție nu din experiență, ci din Cuvântul scris al lui Dumnezeu: „Să nu aveți relații de căsătorie cu ei, să nu vă dați fiicele în căsătorie fiilor lor și nici să nu primiți pe fiicele lor în căsătorie pentru fiii voștri; pentru că ele i-ar îndepărta pe fiii voștri să Mă urmeze, ca să servească dumnezeilor străini, și atunci mânia DOMNULUI ar izbucni împotriva voastră și vă va distruge imediat.” – Deut. 7:3, 4, *AT*; 1Regi 11:1-11.

SĂ ÎNVĂȚĂM DESPRE „LUCRURILE NEVĂZUTE ÎNCĂ”

Și Iehova Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Voi face să plouă pe Pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți; și voi distruge de pe fața Pământului tot ce este viu pe care l-am creat.” (Gen. 7:4) Noe a predicat acest mesaj, însă zeflemiștii au luat în batjocură avertismentul lui despre un potop global. Dacă v-ar spune cineva că urmează să plouă în sus? Ați crede că persoana respectivă este dezechilibrată. Știm cu toții că plouă în jos, nu în sus. Ei bine, în zilele lui Noe, când el propovăduia că urma să plouă în jos, oamenii l-au crezut nebun. Erau obișnuiți ca umezeala să se ridice de pe Pământ și să ude vegetația, nu să plouă torențial de sus, din cer. Despre acel pământ dinaintea potopului Geneza 2:5, 6 spune: „DOMNUL Dumnezeu nu făcuse ca ploaia să cadă pe pământ. ... ci o ceață se ridica din pământ și uda întreaga suprafață a pământului.” Oricum, la timpul potrivit al lui Dumnezeu a început să plouă în jos și acea lume originală a fost înecată într-un mormânt de ape.

Punctul învățaturii este acesta: Noe era dispus să învețe de la Dumnezeu că era posibil să plouă în jos, însă zeflemiștii erau dispuși să învețe doar din experiență. Oamenii de atunci erau obișnuiți ca apa să se ridice din pământ și pentru că până atunci nu experimentaseră niciodată o ploaie torențială au ajuns la concluzia că așa ceva este imposibil. Credeau, cu îngâmfare, că le știu pe toate; vroiau să li se arate să creadă pe alte căi. Li s-a arătat și acest lucru i-a costat viața. În acel caz experiența a fost cel mai prost învățător.

Putem învăța din experiența acelei lumi originale cu potopul global, căci Isus a avertizat: „Cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și prezența Fiului omului.” (Mat.

24:37, *NW*) Acea populație din timpul lui Noe a fost luată prin surprindere, preocupată de propriile îndeletniciri egoiste, indiferentă sau ironică în fața unui avertisment cu privire la ceva ce credeau a fi imposibil. Exact cum Noe a fost „avertizat de Dumnezeu cu privire la lucruri nevăzute încă”, tot la fel martorii lui Iehova din zilele noastre discern prin studierea Bibliei avertismentul lui Dumnezeu cu privire la „un mare necaz cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi.” (Evrei 11:7; Mat. 24:21, *NW*; Apoc. 6:13-16) Asta înseamnă că necazul de la Armagedon va depăși Potopul în distrugere și va fi o experiență complet nouă pentru „această lume rea”. (Gal. 1:4) Iehova va lupta la Armagedon prin mijloace miraculoase, ca în zilele din vechime, când a luptat pentru Israel, aruncând bucăți uriașe de gheață peste dușman, când îngerul morții a lovit 185.000 de persoane într-o singură noapte, ca atunci când a făcut ca Marea Roșie să înghită armatele Egiptului. (Iosua 10:11; Isa. 37:36, Ex. 14:27, 28) Armagedonul va face ca demonstrațiile de mânie divină din vechime să pară neînsemnate.

Dar atunci când li se atrage atenția asupra apropierii și caracterului distrugător al Armagedonului, majoritatea oamenilor batjocoresc și ridiculizează și spun că este imposibil, doar pentru că ei nu au mai văzut astfel de fapte miraculoase înainte. Asemenea batjocoritorilor din zilele lui Noe, acești moderni insistă să fie învățați despre Armagedon din experiență. Cu toate acestea, o minoritate de persoane cu bunăvoință față de Dumnezeu iau aminte, cu înțelepciune, la avertismentul divin despre Armagedon, la fel cum Noe și familia lui au învățat despre potop de la Dumnezeu și au acționat în armonie cu instrucțiunile Lui. Alegând ca Învățător pe Iehova și nu experiența, ei vor trece cursul de instruire pe care îl dă Armagedonul referitor la atotputernicia și supremația lui Dumnezeu.

IEHOVA DUMNEZEU ESTE CEL MAI BUN ÎNVĂȚĂTOR

Iehova Dumnezeu nu și-a câștigat înțelepciunea nelimitată din experiență. El cunoaște „sfârșitul de la început”, înainte de orice experiență pe care ar putea-o acumula. (Isa. 46:10) El nu recomandă experiența ca cel mai bun învățător pentru creștini. „Toți vor fi învățați de Iehova.” (Ioan 6:45, *NW*; Isa. 54:13) Nu cunoștința dobândită prin experiență duce la viață veșnică, ci „ca ei să primească cunoștință despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat și despre Cel pe care L-ai trimis Tu, Isus Cristos.” (Ioan 17:3, *NW*). Cei neexperimentați nu au nevoie de experiență, ci mai degrabă, sunt date proverbele inspirate „ca oamenii să câștige înțelepciune și instruire, să poată înțelege cuvintele inteligente, să poată primi instrucțiune pentru un comportament înțelept, în corectitudine, dreptate și sinceritate; ca cei simpli să primească judecată și cei fără experiență să primească înțelepciune și cunoștință”. (Prov. 1:1-4, *AT*). O muștrare înțeleaptă este mai instructivă decât o experiență dură, și persoana înțeleaptă va învăța mai multe dintr-o muștrare decât va învăța un prost dintr-o experiență dificilă: „Un om

înțelept învață mai mult dintr-o mustrare decât învață un prost din o sută de lovituri de bici.” – Prov. 17:10.

În mod repetat, Israelul a ignorat mustrarea divină și s-a expus prostește atacurilor amare și opresiunilor dușmanilor, toate pentru că n au vrut să se supună învățaturii lui Dumnezeu. „Ei au părăsit pe DOMNUL Dumnezeuul părinților lor, care i-a scos din țara Egipt, și au urmat alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor din jurul lor, s-au închinat la ei, și au provocat mânia DOMNULUI. Și mânia DOMNULUI s-a aprins împotriva lui Israel, și El i-a dat în mâinile jefuitorilor care i-au jefuit, și i-a vândut în mâinile dușmanilor lor ce îi înconjurau și astfel nu au mai putut sta înaintea dușmanilor lor. Și când DOMNUL le-a ridicat judecători, DOMNUL era cu judecătorul și îi elibera din mâinile dușmanilor lor, în toate zilele judecătorului: pentru că DOMNULUI îi părea rău de strigătele lor din cauza celor care îi asupreau și îi supărau. Și când judecătorul murea, ei se întorceau, deveneau mai corupți decât părinții lor, urmând alți dumnezei, să le servească și să li se închine; ei nu au renunțat la faptele lor și la calea lor încăpățanată.” – Jud. 2:12,14,18,19.

Se pare că națiunea Israel a învățat puțin din aceste experiențe grele, căci atât sub judecători cât și sub regi au comis, în mod repetat, aceleași greșeli care le-au adus astfel de timpuri grele, și, în final, calea lor încăpățanată a dus la căderea lor ca națiune teocratică tipică. (Ezec. 21:24-27). Domnul Dumnezeu nu a adus aceste experiențe grele asupra lui Israel. Însuși Israel și le-a adus asupra sa prin neascultarea poruncilor lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu a adus mustrarea de pedepsire asupra lui Israel pentru a-i întoarce la calea cea dreaptă, dar din cauza nebuniei și a încăpățănării lui Israel, efectele bune ale mustrării nu au durat mult. Creștinii de astăzi fac greșeli, și astfel aduc asupra lor experiențe neplăcute, dar dacă sunt smeriți și înțelepți vor profita de corectarea iubitoare a lui Iehova. „Fiul meu, nu desconsidera disciplina de la Iehova, nici nu te împotrivi, atunci când ești corectat de El, căci Iehova îl disciplinează pe cel pe care îl iubește”. „Cei care au fost instruiți de ea, culeg roade pașnice, și anume, dreptatea.” (Evrei 12:5, 6, 11). Nu experiențele dificile pe care le atragem asupra noastră ne învață și ne instruiesc spre dreptate, ci disciplina și corectarea lui Iehova.

Această lume prezentă este ca Israelul din vechime. Poate că lumea se mândrește că experiența este cel mai bun învățător, dar în cazul în care este așa, atunci lumea este un elev repetent. Locuitorii ei nu au învățat să evite păcatul pe care-l experimentează de mii de ani. Experiența lor în imoralitate și blasfemie doar i-a făcut mai dependenți de acestea, mai înrădăcinați în obiceiuri proaste, încât astăzi ajunge la starea înjosită prezisă pentru zilele din urmă. Iar și iar, această lume veche trece prin războaie sângeroase și crime odioase, pe măsură ce istoria ei sordidă se repetă la fiecare generație, dar din toată această experiență ea nu învață nimic, chiar dacă această generație a dus două războaie mondiale fără sens, iar acum se pregătește pentru un al treilea. Ca o scroafă care se întoarce în mocirlă, ca un câine care se întoarce la voma sa, lumea nu învață nimic din experiență, deși spune că experiența este cel mai bun învățător. La Armaghedon acel „cel mai bun învățător”, va fi cea mai rea experiență a lumii, ultima

experiență, pentru că atunci va absolvi această școală de lovituri grele, un lucru mort care nu va fi niciodată înviat. – 2Pet. 3:7.

Cu toate acestea, persoanele cu bunăvoință față de Dumnezeu nu cred că au nevoie să experimenteze voluntar păcatul pentru a aprecia moralitatea, sau să moară pentru a afla valoarea vieții, sau să simtă puterea lui Iehova împotriva lor la Armagedon, pentru a fi convinși că El o posedă. Ei îi privesc pe Iehova Dumnezeu și pe Isus Cristos ca pe cei mai buni Învățători. În condițiile actuale, viața unui om este scurtă și experiența lui slabă, în timp ce Satan a avut mii de ani de experiență să-i înșele și să-i prindă în cursă pe oamenii. Nu putem aduce experiența noastră scurtă împotriva lui și să sperăm să câștigăm. Noi trebuie să combatem lunga experiență a lui Satan inspirându-ne din înțelepciunea nelimitată a lui Iehova. Avem nevoie de cei mai buni învățători pentru a ne instrui cum să evităm capcanele lui Satan. Dumnezeu și Cristos sunt acești Învățători, iar instruirea lor neprețuită o găsim în Biblie. – Prov. 2:1-12; 3:13-18.

Rezultatele congresului în orașul New York

Opt zile, de pe 30 iulie până pe 6 august, anul 1950, martorii lui Iehova din 67 de națiuni s-au adunat la faimosul stadion Yankee din New York. În ziua deschiderii au fost prezenți 79,247. Duminică, 6 august, 123,707 persoane au umplut stadionul, străzile învecinate, corturile cu bufetele pentru autoservire și orașul de rulote din apropiere, din New Jersey. Nu mai este nevoie să spunem, un congres de asemenea amploare ar fi avut impact asupra oricărui oraș, chiar și un oraș la fel de mare ca New York. Prezența miilor de martori a creat o impresie generală favorabilă peste tot și, deși acum congresul este istorie și mulțimile cele mari au plecat, orașul nu a uitat cel mai mare congres al său.

Însă mai există o parte a imaginii congresului care oferă o înțelegere interesantă a ceea ce s-a obținut, într-un mod mai mult sau mai puțin întâmplător, printr-o astfel de adunare vastă a creștinilor. Acest punct de vedere laudă purtarea generală a martorilor și aduce dovada puterii adevărului, atunci când este grăit în casele oamenilor care sunt dispuși spre dreptate.

Circumstanțele i-au obligat pe martorii lui Iehova să asigure cazare în mii de case și apartamente private, deoarece hotelurile nu puteau acoperi toți delegații. În aceste case și apartamente martorii lui Iehova s-au purtat frumos, au fost prietenoși cu gazdele lor și nu au evitat să le vorbească despre Cuvântul lui Dumnezeu celor care le erau gazde. Mulți dintre acești oameni amabili i-au ascultat cu interes viu pe vizitatorii lor din Colorado, Texas, Washington, California, Anglia, Coasta de Aur a Africii, Suedia și din alte depărtări; și unii au participat la ultimele zile ale congresului, fiind impresionați de ordinea și sinceritatea celor prezenți.

După congres, martorii lui Iehova din orașul New York au fost hotărâți să stimuleze interesul manifestat de astfel de proprietari. Rezultatele sunt foarte încurajatoare, așa cum s-au descoperit la prima adunare pe circuit, susținută în oraș

(de pe 10 pe 12 noiembrie). Deja cel puțin 26 de proprietari au devenit vestitori ai Împărăției și sunt asociați cu 26 de unități din New York. Unii dintre acești vestitori noi au fost printre cele 202 persoane care și-au simbolizat consacrarea prin cufundarea în apă, duminică, 12 noiembrie. Mai mult de 300 de proprietari care au fost gazde martorilor lui Iehova au acum studii Biblice la domiciliu. Mai mult de 1,000 din întreg orașul sunt vizitați cu regularitate de martorii lui Iehova, cu perspectiva de a avea, în curând, studii în casele lor.

Unul dintre cei mai renumiți vestitori noi este un bărbat de origine evreiască, un fost predicator ordinar al sfințeniei. Acesta a avut martori în casa lui. Acum este atât de fericit de cunoștința sa a adevărului recent descoperit. Un alt cuplu care a găzduit un frate din Anglia sunt acum vestitori activi și participă la întâlniri în Sala Împărăției din Bethel. Amândoi au fost cufundați la adunarea pe circuit, iar ea plănuiește să intre în serviciul de pionierat imediat ce va fi potrivită. Apoi mai este tânărul care, în ciuda opoziției mamei sale, a continuat să studieze cu un martor credincios care i-a făcut vizite ulterioare. Acum tânărul este vestitor, iar mama sa participă la studiul Biblic la domiciliu. Și gândiți-vă la persoana care s-a apropiat de un martor al lui Iehova pe stradă și l-a întrebat dacă putea ajuta să țină revistele. Cu siguranță că da, iar acum ea este vestitor.

Considerația amabilă, de asemenea, aduce roade. Un grup de martori ai lui Iehova venit de departe a considerat necesar să stea într-un hotel decât la casa privată la care fuseseră repartizați. Aceștia și-au sunat gazda și i-au explicat situația; și în fiecare seară după aceea, telefonându-i, îi făceau gazdei un rezumat despre evenimentele zilei de congres. Această persoană i-a invitat la ea acasă; și ei, la rândul lor, au invitat-o la lectura publică de la stadion. Când vestitorul Împărăției a vizitat-o acasă, după congres, aceasta plasase deja câteva cărți și vorbea cu vecinii ei. A dorit și un studiu Biblic la domiciliu. A avut parte și de acesta și a participat la adunarea pe circuit și a relatat experiența sa cu martorii lui Iehova, deși aceștia nu au stat niciodată la ea acasă. Acum ea participă la întâlniri la Sala Împărăției locală.

Fără îndoială că mult mai multe experiențe minunate vor fi descoperite, pe măsură ce martorii lui Iehova din New York vor continua să viziteze proprietarii care au găzduit delegați ai congresului în casele lor private.

A face cunoscută vestea bună

Există un proverb care circulă printre oamenii triști și supărați de pe pământ: „Nici o veste nu este veste bună.” Din orice parte, din orice loc, din orice poziție, majoritatea rapoartelor reprezintă relatări tragice despre nenorociri și calamități care provoacă tristețe și dezorientare în creștere. Oamenii bâjbâie prin întuneric, inimile lor cedând de teama a ceea ce văd că se abate asupra pământului. (Luca 21:25, 26) În consecință, cele mai multe vești pe care le aud, ca să împrumutăm un vers de la Shakespeare, se potrivesc cu coșmarul actual – „întunecat, înfricoșător, nemângâietor și oribil.” Atunci, ce ar putea fi mai important decât să le îngăduim oamenilor să audă despre împărăția teocratică, aceea care va vindeca toate bolile

omenirii? Un astfel de mesaj divin este cu adevărat o bucurie pentru inimă, aducător de fericire și mulțumitor pentru suflet pentru cei care beau din el, chiar dacă vine de departe, chiar din cer. – Prov. 25:25.

Vorbind despre timpul când acest sistem de lucruri va ajunge la sfârșit, atunci când toate națiunile vor fi dezbinat una împotriva celeilalte, când va exista lipsă de hrană și mare tristețe asupra oamenilor, Isus a afirmat că într-un astfel de timp potrivit și ales „această evanghelie a împărăției va fi propovăduită pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile, și apoi va veni sfârșitul.” (Mat. 24:3-14, *NW*) Apostolul Ioan a avut viziunea acestei afirmații: „Și am văzut un alt înger care zbura în mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică s-o declare ca veste bună celor care locuiesc pe pământ, la toate națiunile, semințiile, limbile și popoarele.” – Apoc. 14:6, *NW*.

Ce numire extraordinară este aceasta! Înconjurarea globului! Pătrunderea prin toate barierele și cortinele de fier internaționale! Depășirea tuturor obstacolelor legate de limbă! Cu adevărat, această slujbă colosală care li s-a dat s-o facă martorilor lui Iehova se împlinește doar datorită faptului că Cel Preaînalt le-a dăruit din belșug din puterea și înțelepciunea Sa. În vremea sa, apostolul Pavel i-a cerut adunării de la Efes să rămână trează și atentă și să se roage constant pentru tot poporul Domnului, inclusiv pentru el, ca să poată avea capacitatea și libertatea de a vorbi și de a face cunoscută vestea bună despre Împărăție. (Efes. 6:18-20; Col. 4:2-4) Ca și atunci, și acum Iehova ascultă și răspunde la rugăciunile celor sfinți ai Lui.

„Dumnezeul acestui sistem de lucruri,” adică Diavolul, „a orbit mințile celor necredincioși” față de mesajul evangheliei. (2 Cor. 4:4, *NW*) De aceea, nu este de mirare că proclamatorii veștii bune sunt urâți și persecutați amarnic. Pavel s-a descris pe sine a fi „ambasadorul lui Dumnezeu în lanțuri,” și totuși el a continuat să propovăduiască. El i-a scris lui Timotei: „Nu te rușina să pui mărturie despre Domnul nostru, nici de mine, un prizonier din pricina Lui, ci fă-ți partea în suferirea răului pentru evanghelie, după puterea lui Dumnezeu.” (2 Tim. 1:8, *NW*) Martorii lui Iehova se ciocnesc adesea de dictatorii și conducătorii acestei lumi, căci „întrucât am fost dovediți de Dumnezeu vrednici de a ni se încredința evanghelia, să vorbim pentru a plăcea nu oamenilor, ci lui Dumnezeu.” Ca urmare, unii dintre ei sunt uciși. Dar nu contează, aceștia au promisiunea scumpă a lui Isus: „Oricine își va pierde sufletul din pricina Mea și a Evangheliei, îl va salva.” – 1 Tes. 2:4; Marcu 8:35, *NW*.

Astfel, înainte cu lucrarea, voi martori credincioși ai Domnului! Răspândiți aceste vești bune excelente! Oamenii triști și supărați de pe pământ să audă și să fie mângâiați. Zâmbetul de aprobare și binecuvântarea lui Iehova sunt asupra voastră: „Ce frumoase sunt picioarele celor ce vestesc evanghelia!” – Rom. 10:15, *NW*; Isaia 52:7.

Întrebări de la cititori

• În ceea ce privește consumul cărnii de animale după Armaghedon, nu va fi această chestiune hotărâtă de legământul veșnic pe care Iehova l-a făcut cu Noe după Potop, decât prin decretul dat lui Adam în Eden? - C. N., Texas.

Dacă omul va consuma carne după Armaghedon se vor aplica termenii legământului încheiat cu Noe. Dispozițiile acestuia în legătură cu eliminarea sângelui animalelor sacrificate pentru hrană va dura atâta timp cât va dura și obiceiul consumului de carne. Luând în considerare o întrebare asemănătoare, numărul din 15 octombrie, 1950 al *Turnului de veghere* a afirmat în legătură cu animalele din lumea nouă: „Se pare că omul nu le va mai omori pentru hrană.” Afirmatia nu este dogmatică, însă arată că este logic să ne așteptăm ca scopul original al lui Iehova în legătură cu furnizarea de hrană, așa cum a fost oferită în Eden înainte de căderea omului, să se împlinească, în cele din urmă, în noua lume. – Gen. 1:29, 30, AT.

Legământul cu Noe ce permitea consumul de carne a făcut doar îngrijiri pentru hrană suplimentară, foarte concentrată, spre deteriorarea omenirii. Această îngrijire a pregătit, de asemenea, jertfele de după Potop din care cei care jertfeau animalele puteau mânca o parte din carne, precum mielul de Paște și alte jertfe din Israel. De asemenea, aceasta a pus baza ca Isus să le vorbească urmașilor Săi despre a mânca carnea Lui și a bea sângele Său pentru a câștiga viață în ei. Însă astfel de îngrijiri nu au fost făcute la origine pentru bărbatul și femeia perfecți și se pare că nu este nevoie absolută ca omenirea ridicată la perfecțiune să includă carnea de animale în dieta sa. Nu putem spune cât de curând după Armaghedon va putea avea loc eliminarea cărnii din hrana omului.

• De ce versiunea Bibliei *Emphatic Diaglott* afirmă în nota sa de subsol de la 1 Ioan 5:7 că următoarele cuvintele: „Căci trei sunt care pun mărturie în cer, Tatăl, Cuvântul, și Spiritul Sfânt, și acești trei sunt unul singur” nu se regăsesc în nici un manuscris grecesc mai devreme de secolul al cincilea, când dovada este că aceste cuvinte nu au apărut în nici un manuscris grecesc mai devreme de secolul al cincisprezecelea? - J. L., Scoția.

Nota de subsol din *Emphatic Diaglott* de la 1 Ioan 5:7 a făcut o omisiune în citarea sa din traducerea lui Newcome (1808), în care nota de subsol spune: „Acest verset în legătură cu martorii cerești nu este conținut în nici un manuscris grecesc care a fost scris mai devreme de secolul al cincisprezecelea. ... A fost prima dată citat de Virgilius Tapsensis, un scriitor latin fără influență, în ultima parte a secolului al cincilea, și se pare că el ar fi născocit-o.”

• În noua broșură legală *Apărarea și Stabilirea legală a Evangheliei* se afirmă faptul că nu există nicio obiecție Scripturală împotriva jurământului de a mărturisi adevărul. Ce se întâmplă însă cu cuvintele lui Isus din Matei

5:33-37 și cu cele ale discipolului Iacov din Iacov 5:12 care le spun creștinilor „să nu jurați deloc”? – E.H., Anglia.

Scripturile de la Matei 5:33-37 și Iacov 5:12 nu se referă la a depune jurământ într-un tribunal. Aceste îndemnuri împotriva juratului erau împotriva obiceiului acelui timp de a folosi jurământul în situații necorespunzătoare, precum acelea de a accentua discursul cuiva pentru a fi mai credibil pentru ascultător și, de asemenea, de a lăuda caracterul demn de încredere al cuiva; astfel, ei se jurau pe barba cuiva, pe cer, pe pământ și pe alte lucruri care chiar nu adăugau nici o tărie la ceea ce se spunea sau afirma.

Însă există înregistrări că slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu au jurat în situații solemne. Avraam și-a ridicat mâna și a jurat într-o anumită situație. (Gen.14:2-24) Oare ceea ce a spus Avraam în acea situație dincolo de da și nu „a venit de la cel rău?” Când marele preot i-a spus lui Isus înaintea Sinedriului: „Te pun sub jurământ pe Dumnezeul cel viu să ne spui dacă ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu!” Isus a răspuns. (Mat. 26:63, 64, *NW*) De asemenea, apostolul Pavel nu vorbește defavorabil despre jurămintele făcute în ocazii corespunzătoare, precum într-un tribunal, ci spune: „Pentru că oamenii se jură pe cel ce e mai mare, iar jurământul lor este sfârșitul oricărei neînțelegeri, deoarece este și garant legal pentru ei. În felul acesta, Dumnezeu, când a intenționat să demonstreze și mai mult moștenitorilor promisiunii caracterul neschimbător al sfatului Său, a intervenit cu un jurământ pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, în care nu este posibil ca Dumnezeu să mintă, noi cei care am fugit spre refugiu să avem încurajare puternică să punem stăpânire pe speranța pusă înaintea noastră.” (Evrei 6:16-18, *NW*) Cum Dumnezeu este întotdeauna adevărat și vrednic de încredere, a acționat ca oamenii din tribunal și a jurat ca să confirme ceea ce îi spusese lui Avraam? Cu siguranță că jurământul Lui „nu a venit de la cel rău.”

Totuși, lăsăm pe seama conștiinței fiecăruia dacă să jure sau nu în tribunale sau înaintea unui notar ori altundeva, sau să afirme pur și simplu. În broșura *Apărarea și stabilirea legală a Evangheliei* noi ne arătăm poziția în legătură cu această chestiune, pentru ca oricine caută sfatul nostru să știe că noi nu ne opunem unui astfel de jurământ în tribunal.

TURNUL de VEGHERE

15 FEBRUARIE 1951

Nr. 4

Cuprins:

SĂRACUL RIDICAT ȘI MÂNGĂIAT	- Pag. 115
FĂȚĂRNICIA LUMII; ZELUL CREȘTIN	- Pag. 122
PROGRES ÎN ÎNFRÂNAREA LIMBII	- Pag. 125
UN RĂSPUNS DESCHIS PENTRU „THE VINDICATOR”	- Pag. 129
SERVII LUI DUMNEZEU SUNT DIFERIȚI	- Pag. 134
CURTEA FEDERALĂ DE APEL MUSRĂ
COMITETUL NECINSTIT	- Pag. 138
CERȘETORUL ȘI BOGATUL
EXPERIMENTEAZĂ O SCHIMBARE	- Pag. 139
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 147

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delivvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreriile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

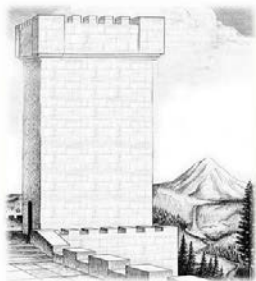
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolota
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Tamil	Malayalam	Yoruba
Ilokano	Vissayan	Polish	Zulu

Watch Tower Society offices		Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St	Brooklyn 1, N. Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield,	N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain,	Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario		\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2		7s
Jamaica, 151 King St., Kingston		7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1		7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town		7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

SĂRACUL RIDICAT ȘI MÂNGĂIAT

„Lăudați pe Iehova. ... El îl ridică pe sărac din țărană și îl înalță pe nevoiaș din gunoi; ca să stea împreună cu prinții, chiar cu prinții poporului Său.”
– Ps. 113:1, 7, 8.

Iehova Dumnezeu este Cel către care toți nevoiașii pământului ar trebui să privească în această zi de necaz al lumii. El nu disprețuiește condiția lor mizeră. Urechile lui nu sunt închise la suspinele și gemetele lor, ci ține seama de nevoia lor și deține adevărata alinare pentru ei, chiar acum. Abraham Lincoln, un om care s-a ridicat din sărăcie la președinția Statelor Unite ale Americii, a spus odată: „Dumnezeu trebuie să-i iubească pe cei săraci, pentru că el a creat atât de mulți dintre ei.” Dar Dumnezeu nu este Cel care l-a făcut pe om sărac și Cel care a creat câțiva bogați și mulți săraci. Nu El a creat diferențele de clasă între bogați și săraci. El nu a dorit ca cei mulți să fie loviți de sărăcie atât de mult încât acum, în cele din urmă, masele de oameni sărace, sub lideri comuniști, să se ridice să-i răstoarne pe capitaliștii bogați și să egalizeze toți oamenii din punct de vedere social și economic, sub conducerea dictatorilor comuniști. Vrajmașul lui Dumnezeu, Satan Diavolul, este cel care a făcut acest lucru. Acest nelegiuit este cel care propune acum sisteme de alinare politice și economice false pentru masele asuprite, astfel încât să-i îndepărteze de singurul mijloc efectiv de alinare, furnizat de Iehova Dumnezeu. Aplicarea acestor măsuri de urgență umane pentru a îmbunătăți condițiile celor săraci și pentru a ajuta zonele înapoiate ale lumii va duce doar la creșterea poverii oamenilor, la împovărarea și asuprirea lor mai mult. Dar Atotputernicul Dumnezeu a venit întotdeauna în eliberarea celor săraci din poporul Său. Acum, El le va justifica pe deplin cauza și îi va introduce în bogății care le depășesc chiar și pe cele care le-au avut la începutul omenirii, în Eden, primul bărbat și prima femeie. Mijlocul pe care Dumnezeu îl folosește este împărăția Sa, în mâinile Fiului său, Isus Cristos.

² Sărăcia oamenilor nu se referă numai la bogății materiale. Se referă în principal la bogățiile spirituale. Clerul sistemelor religioase creștin ortodox și evreiesc sunt acum obligate să admită că au lăsat oamenii în sărăcie spirituală. Ei

au fost părtinitori față de bogăția lumească, au închis ochii și au tăcut la asuprairea săracilor, și toate în timp ce au îmbrăcat o înfățișare de mare dreptate. Bogățiile spirituale, cu toate acestea, ar fi alinat mulțimea de oameni în mijlocul nedreptății și a greutăților din această lume. Aceste bogății ar fi împiedicat astăzi revolta lor violentă, radicală împotriva aranjamentului constituit al lumii. O persoană nu are nevoie de bogății materiale egoiste pentru a fi într-adevăr bogată, fericită și mulțumită.

³ Isus Cristos pe pământ, ca om, a fost printre cei mai săraci dintre săraci, măsurat prin bunuri pământești. El nu a fost pus la naștere într-un leagăn minunat, ci într-o iesle, deoarece nu mai era nicio cameră liberă pentru vizitatori la hanul satului. Ca un predicator al Împărăției lui Dumnezeu nu a avut casa Sa. „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului nu are unde să-și pună capul.” (Mat. 8:20, *NW*) Dar, datorită bogățiilor sale spirituale, el a avut prieteni adevărați și loiali, în special Tatăl său din cer și oamenii cu bunăvoință de pe pământ. El a avut o bucurie pe care nici o creatură nu ar fi putut să o ia. El a fost cel mai fericit om de pe pământ, astfel încât el a putut descrie, pe bună dreptate, adevăratele stări de fericire în predica sa de pe munte, începând cu: „Fericiti sunt cei care sunt conștienți de nevoia lor spirituală, căci împărăția cerurilor le aparține.” (Mat. 5:3, *NW*) Prin familiarizarea cu el toți oamenii săraci pot fi acum îmbogățiți spiritual și se pot bucura de speranța de a fi posesorii tuturor celorlalte bogății din noua lume echitabilă, sub împărăția lui.

⁴ Isus a știut că lumea lui Satan urma să dăinuiească fără intervenția lui Dumnezeu până la „timpul stabilit națiunilor”, încheiat în 1914. Deci, el s-a străduit să îi facă pe acei oameni care erau conștienți de nevoia lor spirituală, bogăți spiritual cu mesajul Împărăției lui Dumnezeu și cu o pricepere crescândă a Cuvântului Său înregistrat. El a arătat că a venit timpul ca Dumnezeu să schimbe situația referitor la cei care erau bogăți în bunuri lumești, putere politică și control și influență religioasă, și să-i înalțe pe cei care simțeau nevoia lor spirituală. El a ilustrat acest lucru într-o pildă pe care a spus-o, pilda despre bogat și Lazăr. Spunem „pildă”, pentru că dacă am interpreta literal această descriere a chestiunilor despre bogat și Lazăr, ar reduce la absurditate interesanta ilustrație a lui Isus. Datorită însemnătății ei clare pentru noi, vom relua acum o analiză a acestei pilde mângâietoare. Pe măsură ce înaintăm, vom observa punctele care arată că aceasta nu ar putea fi o interpretare literală, după cum afirmă clerul religios, pentru a îngrozi oamenii cu puterea lor, de teama de a fi chinuți în focul și pucioasa literale, pentru totdeauna, după moarte.

OMUL BOGAT

⁵ Când Isus a dat această pildă, membrii sectei religioase stricte a fariseilor ascultau, fiind, fără îndoială, un avertisment pentru ei. „Acum fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau toate acestea, și au început să-l batjocorească”. Astfel că, după câteva remarcă corespunzătoare, Isus a spus: „Să continuăm: Un om oarecare era bogat, și obișnuia să se îmbrace în purpură și pânză de in, bucurându-se zi de zi de măreție.” (Luca 16:14, 19, *NW*) „Di'ves” nu era numele lui, dar versiunea

Latina Vulgata a Bibliei folosește acest cuvânt referitor la el, deoarece acesta este cuvântul latin care înseamnă „om bogat”. Deci, în general, aceasta îl numește pe bogat „Di'ves”, și putem face și noi acest lucru. Dar acum întrebarea este: Cine este acest om bogat?

⁶ Isus nu a onorat omul bogat cu un nume dat, ci pur și simplu l-a descris pentru a descrie clasa de persoane pe care o reprezintă. În armonie cu bogățiile sale, el era îmbrăcat cu purpură și pânză de in, și se bucura zilnic de măreție, acest lucru incluzând un ospăț generos. Din moment ce Isus și-a rostit cuvintele direct evreilor, bogatul ilustrează în primul rând o clasă din mijlocul lor, cu privilegii și avantaje ca cele descrise. În aplicarea finală a pildei în zilele noastre, el ilustrează acum o clasă similară, omoloaga celei din vremea lui Isus. Isus vorbea în parte pentru folosul fariseilor, care ascultau, și care erau iubitori de bani. Deci, faptele și Scripturile confirmă faptul că omul bogat reprezintă o clasă de lideri religioși, care sunt bogați în privilegii și oportunități spirituale, și care se comportă așa cum se comporta bogatul.

⁷ Îmbrăcămintea este un simbol al poziției, rangului, mijloacelor materiale și identității. Purpuriul era culoarea regalității. Când soldații romani au batjocorit cerințele și genealogia regale ale lui Isus, ei „l-au îmbrăcat cu un veșmânt purpuriu”, și i-au zis: „Bună ziua, rege al iudeilor!” (Ioan 19:2-5, *NW*; Marcu 15:16-20) Liderii pretindeau că sunt candidați la Împărăția lui Dumnezeu, amintindu-și cuvintele lui Dumnezeu adresate lor, prin Moise, pe Muntele Sinai: „Deci, dacă veți asculta glasul Meu, și veți respecta legământul Meu, atunci Îmi veți fi o comoară specială mai presus de toate popoarele, căci tot pământul este al meu; și Îmi veți fi o împărăție de preoți, și o națiune sfântă.” (Ex. 5, 6) Isus chiar s-a referit la ei ca la „copiii împărăției” și ne-a dezvăluit cine erau, zicând: „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi închideți împărăția cerurilor înaintea omenirii; pentru că voi înșivă nu intrați acolo, și nici celor care vor să intre nu le permiteți”. Din cauza acestei căi de acțiune Isus a spus: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni care va produce roadele sale”; și preoții cei mai de seamă și Fariseii și-au dat seama de faptul că vorbea despre ei. (Mat. 8:12, 23:13, 21:43, 45, *NW*) Deci, aici deja avem omul bogat identificat ca reprezentând Fariseii, cărturarii, și preoții cei mai de seamă ipocriți, care îi includ pe Saduchei; aceștia constituiau clerul evreiesc sau liderii religioși.

⁸ Bogatul nu se îmbrăca doar în purpură, ci și cu pânză de in. Acest lucru este semnificativ; pentru că în Scriptură inul ilustrează dreptatea: „pânza de in subțire reprezintă faptele drepte ale sfinților.” (Apoc. 19:8, *NW*) Dacă a existat o clasă pe pământ care revendica dreptate, dreptate realizată prin propriile puteri, a fost clasa reprezentată de acești religioniști evrei. De ce, atunci când Fariseii îl batjocoreau pe Isus, el le-a spus, chiar înainte de a povesti despre bogat și Lazăr: „Voi sunteți cei care vă declarați drepti înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile, pentru că ceea ce este înălțat între oameni este un lucru dezgustător în ochii lui Dumnezeu.” (Luca 16:15, *NW*). Astfel, el le-a spus că s-au îmbrăcat pe exterior cu pânză de in, figurativ. Doar pentru a acoperi un interior dezgustător. A subliniat acest lucru, mai târziu, în aceste cuvinte: „Vai de voi,

cărturari și Farisei, fățarnici! Pentru că voi semănați cu mormintele văruite, care, pe dinafară arată, într-adevăr, frumos, dar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie. În acest fel și voi, pe dinafară vă arătați drepti înaintea oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărâdelege.” (Mat. 23:27, 28, *NW*) Din acest motiv el a dat pilda despre Fariseu și colectorul de taxe disprețuit, deoarece mulțimea Fariseilor „se încredea în ei înșiși că sunt drepti și ... îi disprețuia pe ceilalți”. (Luca 18:9-14, *NW*) Dar colectorul de taxe a plecat acasă, într-adevăr, mai drept decât fariseul.

⁹ Ieșind în evidență în pânză lor fină, s-au fâlit în public cu dreptatea lor, pentru a fi vizibili oamenilor, trâmbițând înaintea lor atunci când făceau acte de caritate, astfel încât să atragă atenția asupra lor și să câștige aplauze. (Mat. 6:1, 2) Apostolul Pavel a fost cândva un membru zelos al acelei secte stricte a fariseilor și se considera fără prihană în ceea ce privește dreptatea prin intermediul legii Mozaice. Dar el a abandonat această cale de acțiune falsă a fățarniciei, ca să poată câștiga adevărata dreptate: „Nu dreptatea mea care rezultă din lege, ci cea care se capătă prin credința în Cristos, dreptatea care vine de la Dumnezeu, pe baza credinței.” (Filip. 3:4-6, 9, *NW*) Ca un creștin el a deplâns calea de acțiune a izraeliților sub conducerea clerului și a spus: „Israel, deși urmărește o lege a dreptății, nu a atins-o. Din ce motiv? Pentru că el nu a urmărit-o prin credință, ci prin fapte. ... Căci le pun mărturie că au zel pentru Dumnezeu; dar nu potrivit cunoștinței exacte, pentru că, întrucât nu cunosc dreptatea lui Dumnezeu, ci caută să o stabilească pe a lor, ei nu s-au supus dreptății lui Dumnezeu. Căci Cristos este sfârșitul Legii, astfel încât toți care exercită credință să poată căpăta dreptatea.” (Rom. 9:31, 32, 10:2-4, *NW*) Deci, pânza de in cu care s-a îmbrăcat clasa „bogatului” nu era aceea pe care o dăruiește Dumnezeu prin Cristos. Era fățarnicia și Isus a demascat-o ca atare, în mod curajos.

PERSOANE DE VIȚĂ NOBILĂ

¹⁰ Un lucru care a întărit clasa „bogatului” în încrederea în sine și trufia lor a fost ceva arătat de pildă mai târziu, și anume, că aceștia erau descendenți naturali ai lui Avraam. Lui Avraam, Iehova Dumnezeu îi făcuse promisiunea, prin jurământ: „Pe Mine însumi am jurat, zice Iehova, ... Ți voi înmulți sămânța ca stelele cerului, și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni poarta dușmanilor lor; și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului.” (Gen. 22:16-18, *AS*) Astfel ei i-au zis lui Isus: „Suntem descendenții lui Avraam și niciodată nu am fost sclavii nimănui.”

¹¹ Isus a răspuns: „Știu că sunteți descendenții lui Avraam; dar voi căutați să mă omorâți, deoarece cuvântul meu nu face progres în voi.” El a spus că dacă erau copiii lui Avraam, atunci ar fi trebuit să facă faptele lui Avraam. Dar chiar și înainte de Isus, Ioan Botezătorul i-a avertizat că se bizuiau prea mult pe dependență naturală de prietenul credincios al lui Dumnezeu. Când a văzut pe mulți farisei și saducheii venind la botez, le-a spus: „Pui de vipere, ... să nu credeți că spuneți: ‘Avem ca tată pe Avraam’. Căci vă spun că Dumnezeu poate să ridice fii lui Avraam din pietrele acestea.” (Ioan 8:33, 37, 39 și Mat. 3:7-9, *NW*) Ei erau

din arborele genealogic natural al lui Avraam, cum ar fi ramurile naturale într-un măslin cultivat. Dar ei nu au apreciat că puteau fi ruși din acest arbore din cauză că nu credeau în Fiul lui Dumnezeu, principala Sămânță a lui Avraam, Isus Cristos. În afară de asta, ramurile unui măslin sălbatic ar putea fi miraculos altoite în locurile lăsate libere de ele. Un alt lucru: Avraam a avut doi fii naturali, Ismael și Isaac; și aceștia puteau fi alungați, cum a fost Ismael, lăsând pe Isaac moștenitor deplin, pentru că el a fost născut în mod miraculos, în împlinirea promisiunii lui Dumnezeu către Avraam. – Rom. 11:1, 17-24; Gal. 4:29, 30.

¹² Fiind atât de mult favorizați în mod natural, datorită descendenței lor din strămoșii credincioși, Avraam, Isaac și Iacob, s-au bucurat zi de zi în mijlocul măreției. Clasa „bogatului” putea sărbători la o masă somptuoasă, deoarece pilda lui Isus ne anunță că ei aveau provizii spirituale bogate, „Moise și Profeții.” Moise reprezenta Legea și primele cinci cărți ale Bibliei pe care le-a scris, în timp ce Profeții includeau scrierile profeților timpurii și târzii; și legate de acestea erau Psalmii sau colecția de cărți ale Bibliei în frunte cu Psalmii. Toate acestea împreună alcătuiau Scripturile Ebraice, și din acestea Isus a citat mereu pentru a demonstra că el era Mesia sau Cristos, Sămânța promisă a lui Avraam. „Și, începând de la Moise și de la toți profeții, le-a interpretat lucruri cu privire la el însuși, în toate Scripturile.” El a spus: „Toate lucrurile scrise în legea lui Moise, în Profeți și în Psalmi despre mine trebuie să se îplinească.” – Luca 24:27, 44, *NW*.

¹³ Prin urmare, cu această comoară dată de Dumnezeu, izraeliții circumciși au avut un avantaj peste toate națiunile păgâne. Pavel întreabă: „Care este, atunci, superioritatea evreului, sau care este beneficiul circumciziei? Mare lucru, sub toate aspectele. Mai întâi de toate, pentru că le-au fost încredințate declarațiile sacre ale lui Dumnezeu.” (Rom. 3:1, 2, *NW*) Stând înaintea Sinedriului evreiesc, prezidat de marele preot, creștinul martir Ștefan le-a spus: „Acesta este Moise care ... a fost în mijlocul adunării în pustiu, cu îngerul care i-a vorbit pe Muntele Sinai și cu părinții noștri, și a primit declarații sacre, vii, pentru a vi le da.” (Faptele 7:37, 38, *NW*) Apostolul Pavel a vorbit despre ei ca „frații mei, rudele mele după carne, care, ca atare, sunt izraeliți, cărora le aparține adopția ca fii, gloria, legămintele, darea legii, serviciul sacru și promisiunile; cărora strămoșii le aparțin și din care a apărut Cristos după carne”. (Rom. 9:3-5, *NW*) Iehova Dumnezeu a pus, într-adevăr, înaintea poporului său ales, un ospăț exclusiv, de aceea psalmistul a spus: „El Își arată cuvântul lui Iacob, hotărârile și judecățile lui Israel. El nu s-a comportat așa cu nici o națiune; și în ceea ce privește judecățile lui, ei nu le-au cunoscut. Lăudați pe Iehova.” – Ps. 147:19, 20, *AS*.

¹⁴ Acest privilegiu al ospățului a fost adevărat mai ales pentru liderii religioși din Israel, pentru clasa „bogatului” de acolo. Ei aveau „cheia cunoștinței”, așadar era privilegiul lor să-i învețe pe oamenii de rând. Deși ei se ospătau la masa bogatului, stând întinși cu măreție și pretinzând că sunt sămânța promisă a lui Avraam, ei nu se odihneau la „sânul lui Avraam” și să obțină principala lui favoare. Isus a dezvăluit motivul când le-a spus opozanților săi religioși: „Vai de voi, cei care sunteți versați în Lege, pentru că ați luat cheia cunoștinței; voi înșivă nu ați intrat, și pe cei care vroiau să intre i-ați împiedicat!” (Luca 11:52, *NW*)

Desigur, „bogatul” reprezenta atât atunci cât și astăzi o mulțime egoistă de religioniști. Deși erau aprovizionați cu o masă atât de somptuoasă de hrană spirituală, ei lăseau să picure foarte puțin din ea, sau să fie aruncate foarte puține firmituri spre bucuria oamenilor săraci.

SĂRACUL CERȘETOR LAZĂR

¹⁵ Isus ne mută acum privirea din interiorul palatului bogatului afară la poarta lui, prin cuvintele: „Dar un sărac oarecare, numit Lazăr, plin de bube, obișnuia să stea la poarta lui, dorind să se sature cu ce cădea de pe masa bogatului. Da, și câinii veneau și-i lingeau bubele.” (Luca 16:20, 21, *NW*) Cerșetorul Lazăr avea dreptul de a sta la poarta bogatului, pentru că legea lui Dumnezeu învață în mod special ca cel înstărit să fie generos față de săraci. Dacă clasa „bogatului” s-ar fi comportat neegoist, în conformitate cu legea lui Dumnezeu, cu dragoste pentru aproapele lor ca pentru ei înșiși, nu ar mai fi fost săraci în țară. Însă acum că existau săraci în țară, din cauza organizării egoiste a lumii, bogatul se afla sub poruncile Legii și, de asemenea, sub avertismentul Profeților, să ia în considerare săracii și să le dea puțină alinare. – Deut. 15:4, 7, 9, 11; Ps. 41:1, 2.

¹⁶ Așa cum bogatul egoist reprezintă o clasă de persoane, la fel cerșetorul sau săracul a reprezentat o clasă în zilele lui Isus și acum. Distingând clasa din zilele lui Isus, putem identifica clasa care este omologul modern acum. Din 1881 până la sfârșitul anului 1939 s-a învățat că bogatul a reprezentat națiunea iudee, ca întreg, și că cerșetorul ilustra națiunile păgâne, sau toate națiunile în afară de Israel. Dar Isus i-a dat cerșetorului numele Lazăr, care era un nume evreiesc și care arată că el era un evreu, nu un păgân. Este forma greacă a numelui „Eleazar”, care înseamnă „Dumnezeu este ajutor”. Faptele arată că această clasă a „cerșetorului” a început odată cu evreii, dar a fost extinsă pentru a include neamurile, astfel că astăzi este cea mai mare parte a neamurilor. Lazăr aparținea aceleiași comunități evreiești ca și bogatul. Nu a fost nicio linie de despărțire între ei din cauza rasei sau a originii naturale. Diferența dintre ei a apărut din cauza superiorității și privilegiilor pe care clerul religios și le-a atribuit cu egoism.

¹⁷ Cerșetorul Lazăr ilustrează, prin urmare, pe oamenii săraci, evreii de atunci și creștinătatea de acum. Clerul și liderii religioși le refuză hrana spirituală, privilegiile și atenția care li se cuvin, în conformitate cu voința și poruncile lui Dumnezeu. În zilele lui Isus, clasa „bogatului” includea fariseii, iar aceștia tratau oamenii obișnuiți cu dispreț extrem. Istoria ne relatează că îi numeau *am ha-arets* sau *oamenii pământului*, fiind sub picioarele și atenția lor. Demni de o înviere la viață veșnică? Nu și astfel de oameni! Oamenii care deveneau discipolii rabinilor sau ai învățătorilor evrei, erau considerați a fi într-o poziție mult mai bună pentru acest lucru. Când îi plăteau bine pe rabini, ei cumpărau părerea favorabilă a acestor învățători. Cât de potrivit spune relatarea lui Luca cum fariseii ascultau pilda lui Isus, că erau iubitori de bani și îl batjocoreau pe Isus din Nazaret, oraș puțin cunoscut din care se credea că nu putea ieși nimic bun! Ei „se încredeau în ei înșiși că sunt drepecți și ... îi disprețuiau pe restul”. – Ioan 1:46; Luca 18:9-11, *NW*.

¹⁸ Prin astfel de lideri religioși, îmbrăcați în pânza lor de in a fățarniciei, oamenii săraci neînvățați erau disprețuiți ca bolnavi spiritual, la fel ca Lazăr cel acoperit de bube. Ei îi priveau pe săraci la fel cum l-au privit pe Iov cei trei prieteni ipocriți ai săi, atunci când Satan Diavolul l-a lovit cu furuncule din cap până în picioare, pentru a face să pară că mâna lui Dumnezeu era împotriva lui Iov. Disprețuitori, preoții cei mai de seamă și fariseii au zis despre oamenii care credeau în Isus: „Această mulțime care nu cunoaște legea sunt oameni blestemați.” – Iov 2:1-13; Ioan 7:49, *NW*.

¹⁹ Deci, ei i-au clasat pe acești oameni ca sub blestemul lui Dumnezeu, numai buni să se asocieze doar cu câini, care puteau să mănânce carnea animalelor sfășiate de fiare pe câmp și la care nu trebuiau aruncate lucrurile sfinte. Ei să cutreiere după pradă prin oraș, precum câinii înfometăți care se hrănesc cu cadavre, la căderea nopții, urlând când nu găsesc nimic de mâncare. Neamurile necircumcise au fost clasificate ca și câini, și acestea să lingă bubele celor săraci și să le dea puțină alinare liniștită. (Ex. 22:31; Mat. 7:6; 15:26, 27; Ps. 59:6, 14, 15; Marcu 7:27, 28) Fiind neglijați spiritual de către liderii nobili care îi disprețuiau, ei deveneau, în mod firesc, cu bube și bolnavi spiritual. Isus a venit să servească acestor persoane neglijate și bolnave Cuvântul vindecător al lui Dumnezeu. Când fariseii s-au plâns discipolilor Săi: „De ce învățătorul vostru mănâncă împreună cu colectorii de taxe și păcătoșii”, Isus a spus: „Persoanele sănătoase nu au nevoie de medic, ci cei suferinzi. Duceți-vă, atunci, și învățați ce înseamnă acest lucru: ‘Vreau milă, și nu jertfă’. Prin urmare, am venit să chem, nu oamenii drepecți, ci pe cei păcătoși.” – Mat. 9:11-13, *NW*; Marcu 2:16, 17.

²⁰ Cerșetorul Lazăr a stat la poarta bogatului, pentru că el a vrut să se sature cu ce cădea de pe masa acestuia. Orice ar fi fost aruncat de pe acea masă somptuoasă nu i-ar fi lipsit bogatului. Aceasta îi putea fi oferită cerșetorului fără să trâmbețeze, pentru a îndrepta atenția publicului spre actul său de caritate față de cei săraci. Unii din comunitate l-au pus pe Lazăr la poarta lor. Ca și Lazăr, ei au crezut că doar clerul religios este acela prin care hrana spirituală ar putea veni de la Dumnezeu, și astfel îndrumau clasa Lazăr a oamenilor neînvățați și săraci să se bizuiască pe liderii și învățătorii religioși pentru toate proviziile spirituale.

²¹ Clasa Lazăr flămânzește și însetează după dreptate, conștientă de nevoia sa spirituală și dorind hrană spirituală care să-i aducă într-o stare de sănătate bună a inimii și a minții, și să-i întărească să-l slujească pe Dumnezeu în mod corect. Ei doresc mai mult decât filosofii goale, inutile ale oamenilor; dar acest lucru este ceea ce le oferă clasa „bogatului”. Le dă precepte ale oamenilor și tradițiile bătrânilor religioși care depășesc poruncile lui Dumnezeu și fac fără putere Cuvântul Lui. Căutând tihnă pentru ei, ei leagă și pun sarcini grele pe umerii omenirii. Ei înșiși nedorind să meargă în împărăția cerului prin Isus Cristos, încearcă să împiedice și clasa Lazăr să intre acolo. Prin urmare, au lăsat să cadă doar bucățele din adevărata hrană spirituală pentru sănătatea și puterea clasei Lazăr. Aceștia au primit doar o mică mângâiere din Cuvântul și aranjamentele lui Dumnezeu, în timp ce clasa „bogatului” ipocrit aplică toate binecuvântările pentru ei. (Col. 2:8; Mat. 15:1-9, 23:4, 13, *NW*) Nu e de mirare că Isus a criticat aspru

clasa „bogatului” religios și i-a numit „ipocriți, nebuni, călăuze oarbe, șerpi, pui de vipere!” Cât de nobil că el a preluat cauza celor săraci, i-a ridicat și i-a mângâiat!

Cei care sunt hotărâți să fie bogați cad în ispită, în cursă și în multe dorințe lipsite de sens și vătămătoare, care afundă pe oameni în distrugere și ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina multor feluri de lucruri dăunătoare, și pentru că au ajuns la această iubire unii au fost înstrăinați de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri. – 1 Tim. 6:9, 10, NW.

[Note de subsol]

Vezi „Lazăr mângâiat”, în *Turnul de veghere* din 15 decembrie, 1939; de asemenea, „Săracul mângâiat”, în broșura *Refugiați*, publicată în 1940.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. La cine trebuie să privească acum săracii pământului și de ce la el?
2. În principal în ce au fost ținuți săraci oamenii și cum?
3. Cine a fost cel mai sărac, și totuși cel mai fericit de pe pământ, și de ce?
4. Pentru ce fel de răsturnare de situație a arătat el că era timpul, și cum a ilustrat-o?
- 5,6. (a) Pentru al cui avertisment a oferit Isus pilda, și de ce? (b) Pe cine ilustrează bogatul în general?
7. Ce a reprezentat faptul că bogatul se îmbrăca în purpură?
8. Ce a reprezentat faptul că se îmbrăca în in?
9. De ce dreptatea lor nu avea o bază potrivită?
- 10,11. (a) Ce origine le întărea siguranța de sine? (b) Ce n-au apreciat ei, însă, în legătură cu nesiguranța poziției lor?
12. Datorită căror posesiuni puteau sărbători ei în mod somptuos?
13. Atunci, asupra cui aveau ei avantaj? Cum a fost confirmat lucrul acesta?
14. Cine sărbătorea în special în Israel? Se aflau ei în sânul lui Avraam?
15. Cine s-a așezat la poarta bogatului și de ce?
16. Definește numele Lazăr o persoană anume? Ce indică numele?
17. Pe cine ilustrează Lazăr și de ce ca cerșetor?
- 18,19. De ce a fost ilustrat el plin de bube, ca un însoțitor al câinilor?
20. Cine l-a pus pe cerșetor la poarta bogatului și de ce acolo?
21. Cu ce vroia să fie hrănită clasa Lazăr, însă ce primeau ei?

Ipocrizia lumii, zelul creștin

În adâncul inimii majorității oamenilor se află cunoștința tulburătoare potrivit căreia creștinătatea religioasă este plină de ipocrizie. Dar prea rar se întâmplă ca o analiză directă să aducă adevărul la iveală, prea rar o examinare minuțioasă aduce acest fapt în evidență, pentru a pătrunde o conștiință nepăsătoare.

Ai citit destul din Biblie ca să știi despre predica lui Cristos pe munte? Despre celelalte învățături ale Sale? Despre calea Sa de acțiune față de liderii politici și religioși? Despre viețile simple în credință și morțile curajoase, pline de integritate ale apostolilor și ale discipolilor care au încercat să-L imite pe Cristos ca model al lor? Atunci trebuie să știi că Isus Cristos nu a fost nici militar, nici politician, nici religionist ortodox, nici expert financiar, nici un revoluționar comunist care să caute să înlăture conducerea lui Cezar. El a cinstit Cuvântul lui Dumnezeu, a luptat pentru el, l-a învățat și a murit credincios față de el. Și El și urmașii Săi au fost în lume, dar nu s-au declarat ca o parte din ea. Nu au fost ipocriți.

La fel este și astăzi. Iar uneori lideri religioși și alții văd aceste lucruri și cu sinceritate lăudabilă le mărturisesc. Astfel a fost și cazul episcopului Austin Pardue din Dioceza Episcopală Protestantă din Pittsburg, când a vorbit, pe 7 august 1950, după cum urmează:

„Noi creștinii de astăzi suntem în mod tragic nedemni. Însă un singur cuvânt pentru ipocriții din afară care arată spre ipocrizia noastră; putem oricând face loc mai multor ipocriți și îi invităm cordial să vină și să ni se alăture. Ipocrizia noastră nu este intenționată, ci avantajoasă. Boala vicioasă a confesiunilor noastre ortodoxe americane vine din acizii corozivi ai necredinței care au diluat convingerile noastre într-atât încât mare parte din religia noastră a devenit doar o chestiune de obicei și tradiție.

„Pe de-o parte, criticismul înalt distructiv al Bibliei a devenit atât de general încât mulți dintre noi, slujitorii moderni, abia știm în ce credem. Pe de altă parte, am devenit astfel de închinători ai cultelor și clișeele intelectuale, încât nu îndrăznim să mai credem în puterile supranaturale ale rugăciunii și ale sfințirii. Confesiunile ortodoxe privesc adesea în mod disprețuitor spre multe dintre recente evoluții ale grupurilor fundamentaliste biblice, care per ansamblu se dezvoltă mai repede decât orice alte organizații religioase din America. Cea mai mare parte dintre acești oameni sunt probabil asemenea tipului simplu de persoane, care mai întâi L-au urmat pe Isus, iar astăzi găsesc speranța și convingerea grozavă printre aceste noi vlăstare ale credinței Creștine.

„Doar săptămâna trecută martorii lui Iehova au umplut până la refuz Stadionul Yankee cu 70.000 de oameni, pentru o reînviere care a ținut toată ziua în soarele arzător al lui Iulie. Mult prea adesea privim spre aceste adunări evanghelice și le alungăm prin termenul disprețuitor ‘sentimentalism’. Le disprețuim ca și cum noi, oameni amabili, așa-zisi intelectuali ai clasei de mijloc, am crescut mult prea sofisticăți pentru a ne putea exprima sentimentele. Este imposibil să avem un creștinism vital fără zel sentimental. Ziua Cincizecimii nu a fost o întrunire intelectuală rece, ci însuflețită de focul Duhului Sfânt. A fost plină de acțiune, convingere și onestitate emoțională firească.” – *New York Times*, 7 August 1950.

Una dintre dovezile de identificare ale adevăraților creștini este persecuția prin care trec datorită zelului lor în predicare. Acest fapt a fost remarcat de *Alabama Baptist* din 14 septembrie 1950, când au fost redactate următoarele:

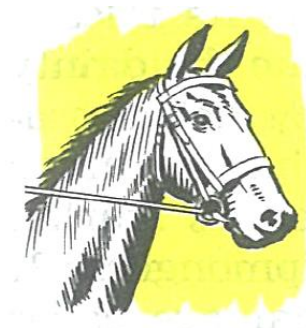
„Peste tot în lume auzim despre persecuția acestei secte. În țara noastră, în Wyanet, Illinois, una dintre recente lor întruniri a fost întreruptă de către un grup

care a dat foc unor cauciucuri de mașină și pe care le-au rostogolit spre adunarea lor desfășurată în aer liber. Martorii lui Iehova au cerut despăgubiri în instanță, dar juriul nu le-a dat un verdict favorabil. În Kenneth, Missouri, o încercare de a întrerupe una dintre întrunirile martorilor lui Iehova a fost contracarată de prezența poliției, a cavaleriei de stat și a gărzii naționale. Aproximativ 150 de oameni au fost în acea mulțime. În zona sovietică a Germaniei 1.000 de Martori au fost trimiși la închisoare.

„Deși nu sprijinim tot ceea ce cred aceștia, cu siguranță îi condamnăm pe cei care caută să împiedice dreptul la adunare publică și libertatea de exprimare. Aceste elemente împotriva martorilor lui Iehova îi vor lovi la fel de rapid pe Bapțiști. Privim spre acțiunile oamenilor de acest gen ca fiind total ne-americane și contrar credinței noastre în libertatea de închinare. Desigur, singurul motiv pentru atacul lor este faptul că au o credință zelosă în doctrinele lor biblice. Cel puțin atât putem spune despre ei, căci sunt singurul grup din țara noastră care manifestă atât de mult zel în crezurile și practicile lor încât se împotrivesc până la persecutare. Suntem împotriva celor care persecută orice grup Creștin, atâta vreme cât respectă legile țării noastre și rămân lângă drepturile lor prevăzute de Constituție.”

Acest editorial declara cu exactitate că motivul persecutării martorilor lui Iehova era predicarea doctrinelor biblice, dar puțini persecutori admit cu sinceritate acest lucru, ci mai degrabă își învâluie acțiunea de gloată în haine patriotice, spunând că Martorii sunt ațâțători sau comuniști. Dar în acest sens observați următorul articol din Nassau *Herald*, publicat la 7 octombrie 1950, intitulat „Martorii lui Iehova, Văzuți într-o Nouă Lumină”.

„Martorii lui Iehova au fost implicați în ceea ce este mai bun din publicitatea națională a Statelor Unite, mai ales în timpul acestei săptămâni, când CBC, Grupajul Internațional de Știri și Lowell Thomas au relatat despre activitățile Martorilor din Germania de Est, unde comuniștii i-au băgat la închisoare și i-au acuzat de spionaj american, în mod haotic. Există ceva în acest tip de știri care nu corespunde cu acuzațiile aduse anterior Martorilor, cum că aceștia ar fi comuniști. Dacă ar aparține grupării comuniste, atunci ar trebui să fie niște comuniști foarte săraci - suficient de săraci cât să fie persecutați și băgați la închisoare de către cei cărora se spune că le-ar servi. Să presupunem că dacă martorii lui Iehova ar fi comuniști, atunci le-ar fi mai bine în mâinile comuniștilor, deoarece acesta este foarte răspândit în lume, încât până și Diavolul dorește să-i răsplătească pe urmașii lui credincioși. Se pare că suntem obligați moral să reformulăm câteva dintre ideile noastre concepute în grabă cu privire la martorii lui Iehova și comunism.”

Acuzațiile false de revoltă și învățături revoluționare au fost aruncate în mod nesăbuit la adresa lui Isus și a primilor săi discipoli, așadar nu ar trebui să fim surprinși de faptul că aceleași acuzații false sunt aduse și la adresa celor care Îl urmează astăzi. – Luca 23:2; Faptele 17:5-8; 24:5.

Progres în înfrânarea limbii

Discipolul Iacov a analizat limba omului. Prin ilustrații uimitoare, el a arătat cât de nemaipomenit este să controlezi acest mic membru al corpului. Dacă omul și-ar putea controla limba, atunci ar fi capabil să-și țină în frâu întregul trup. Frâiele din gurile cailor le strung tot trupul. Cârme mici pe corăbiile mari, conduse de vânturi puternice, pot întoarce corăbiile. Deci limba este un mic mădular al trupului, dar aduce mari laude. Așa cum o mică scânteie poate aprinde o pădure, la fel și mica limbă poate fi un foc care aprinde întreg trupul și-l strică. Fiare sălbatice, păsări, târâtoare, vietăți marine, toate pot fi îmblânzite de către om. „Dar limba, niciun om n-o poate îmblânzi.” Pentru că „dacă cineva nu se poticnește în cuvânt, acela este un om perfect.”

Dintr-o fântână nu iese și apă dulce și apă amară. Smochinul nu produce măslina. Nici vița de vie nu produce smochine. Nici apa sărată nu produce apă dulce. Și totuși, limba umană trimite din aceeași gură atât binecuvântare, cât și blestem. Nu așa ar trebui să fie. Este recunoscut că atâta timp cât creștinii se află în carne imperfectă, limba va rămâne departe de a fi înfrântă în mod perfect și este admis că aceasta ar trebui să ne miște să arătăm îndurare față de un ofensator care se căiește; totuși, aceasta nu argumentează că vorbirea calomniatoare trebuie să fie scuzată cu ușurință și trebuie tolerată. Noi trebuie să fim în gardă pentru a reduce la minim paguba făcută de limba defăimătoare și nesupusă, care este plină de otravă mortală. Noi ar trebui să putem arăta progres în străduințele noastre de a înfrâna limba, de a stăpâni izbucnirile ei mistuitoare. Așa cum declara Iacov: „Nu este potrivit, frații mei, ca aceste lucruri să continue să se petreacă astfel.” – Iacov 3:2-12 *NW*.

Limbi nebune după bârfă

„Oricine respectă toată Legea, dar face un pas greșit într-un singur punct, s-a făcut vinovat cu privire la toate. Fiindcă Cel care a spus: ‘Să nu comiți adulter’ a spus și ‘Să nu asasinezi’. Acum, dacă nu comiți adulter, dar faci crimă, ai devenit un călcător al legii.” (Iacov 2:10,11, *NW*). Cu această regulă în minte, observați acum un alt punct al Legii: „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău.” (Lev. 19:16). Pentru cei înțelepți aceasta arată gravitatea bârfei și zădărnicește prostia scuzării ei ca pe o conversație nevinovată. Interzicerea de către Legea Mozaică a bârfei trece și asupra creștinilor, chiar dacă nu se află sub acea lege.

„Ele învață, de asemenea, să fie fără ocupație, cutreierând prin case; și nu numai fără ocupație, ci și clevetitoare și amestecându-se în treburile altora, vorbind de lucruri despre care nu ar trebui să vorbească.” (1Tim. 5:13, *NW*). Principala preocupare a creștinilor ar trebui să fie folosirea limbii în predicarea Evangheliei, dar unii vagabonzi preferă să se amestece în treburile altora. „Unii umblă în mod dezordonat printre voi, nelucrând deloc, ci amestecându-se în ceea ce nu-i privește.” (2Tes. 3:11, *NW*). Sfârșitul unei astfel de căi de acțiune este suferința rușinoasă, ca unul care se amestecă în treburile altuia. „Nici unul dintre voi să nu sufere ca asasin, ca hoț, ca răufăcător, ori ca unul care se amestecă în treburile

altuia. Dar, dacă suferă ca un creștin, să nu-i fie rușine.” – 1Pet. 4:15,16, *NW*; Prov. 20:3.

Bârfitorul nu este un prieten credincios. „Prietenul adevărat iubește oricând, și în nenorocire ajunge ca un frate.” (Prov. 17:17). Dar atunci când un frate are mare nevoie de un prieten, când el poate că trece printr-o nenorocire datorită slăbiciunii și defectelor din naștere, bârfitorul necredincios, care se dă drept prieten și frate, alege acest timp de încercare pentru a răspândi peste tot defectele și slăbiciunile celui care este aspru încercat. „Cel care umblă cu bârfeli, dezvăluie secrete; dar cel care are un spirit credincios, acoperă o problemă.” – Prov. 11:13, *AS*.

O persoană poate acționa ca bârfitor din prostie și neatenție, dar faptul că este neatent nu micșorează paguba făcută. Deși nu este răutăcios în mod deliberat, bârfitorul poate răni adânc prin cuvintele lui, cuvinte care sunt pentru el asemenea unor îmbucături gustoase, din care el nu poate rezista să nu se împărtășească: „Cuvintele bârfitorului sunt ca prăjiturile [îmbucături gustoase, *Da*]; alunecă până în fundul măruntaielor.” (Prov. 18:8). Clevetitorul nu numai că-și va tensiona propria relație cu fratele său, ci el poate face dificil să-și păstreze ceilalți prieteni. „Bârfitorul își înstrăinează prietenul.”. „Cel care stăruie asupra unei chestiuni, dezbină pe cei mai buni prieteni.” – Prov. 16:28; 17:9, *AS*.

Pe lângă toate acestea, bârfitorul pierde timpul care ar trebui să fie folosit pentru o lucrare profitabilă. Dacă el nu-și ține în frâu limba năvalnică și nu-i stăpânește pornirile, aceasta îl va grăbi spre sărăcie spirituală: „Oriunde se muncește este și câștig, dar oriunde numai se vorbește, este lipsă.” – Prov. 14:23.

Cei care se ocupă cu răspândirea de zvonuri care pun sub semnul întrebării comportamentul sau integritatea cuiva, ar trebui să-și înfrâneze limbile ațâțate. Zvonurile se dovedesc adesea a fi minciuni. Potrivit legilor țării cu privire la calomnie și bârfă, cel care repetă o declarație neadevărată și păgubitoare este la fel de pasibil pentru un proces civil ca și autorul acestei declarații. Cel care răspândește zvonuri poate cita din presa publică, dintr-o scrisoare, sau ceea ce a auzit direct de la sursă, și poate da sursa lui; dar dacă aceasta este o minciună, el poate fi dat în judecată și nu poate arunca răspunderea pe sursa lui originală. Dacă numai născocitorul de zvonuri le-a declarat, acestea vor muri la nașterea lor. Cea care produce paguba este publicitatea larg răspândită, făcută de radio-șanțul neteocratic.

Limba care bârfește este adesea o limbă care minte. Pe măsură ce își repetă zvonurile, ea exagerează și deformează pentru a face acea îmbucătură gustoasă mai picantă și mai senzațională. Cu cât veștile care sunt servite îți taie răsuflarea, cu atât este mai mare valoarea lor în cercul negustorilor de bârfe. Ea începe să gâdile alte picioare care sunt dornice să transmită zvonuri ce pot produce pagubă. Aproape fără excepție, este semănată neînțelegerea și se câștigă mânia lui Iehova. Cele șapte lucruri înșirate ca fiind urâte de Iehova sunt: „Ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, mintea cu planuri viclene, picioarele dornice să meargă să producă pagubă, martorul mincinos care spune

minciuni și cel care încearcă să răspândească neînțelegere în grupul său.” – Prov. 6:16-19, *Mo*.

„Mintea cu planuri viclene”. O astfel de minte se află adesea în spatele limbii care lingușește. „Omul care își lingușește semenul, îi întinde o cursă pentru a-l prinde.”. Astfel de oameni fățarnici se simt liberi să lingusească cu limbile, în timp ce-și pun în aplicare scopurile ascunse: „Ei vorbesc cu buze linguşitoare și cu inimi prefăcute. Cel Veşnic [Iehova] va nimici fiecare buză linguşitoare și limbile care vorbesc așa de trufaș, adică oamenii care declară: ‘Noi dăm frâu liber limbilor noastre; buzele noastre ne aparțin; cine ne trage la răspundere?’” (Ps. 12:2-4; Prov. 29:5, *Mo*). Pentru a-i înșela pe cei lesne crezători, „gura le este plină de vorbe trufașe și slăvesc pe oameni pentru câștig.” (Iuda 16). Asemenea lui Pavel, adevărații creștini nu se vor înjosi prin aparențe, pentru a câștiga țeluri lacome: „Niciodată nu ne-am prezentat cu o vorbire linguşitoare (așa cum știți) sau cu o aparență care să mascheze lăcomia, Dumnezeu este martor!” Ei știu că „buzele linguşitoare sunt fatale.” – Prov. 26:28, *Mo*; 1Tes. 2:5, *NW*.

Limbi fățarnice și obscene

Fățarnicia este rudă apropiată cu linguşirea, și ambele sunt fatale pentru cei care le practică cu stăruință. „Fățarnicul nu va veni înaintea Lui”, adică înaintea lui Iehova Dumnezeu. Prin fățarnicie el se poate îmbogăți acum, dar „ce nădejde îi mai rămâne celui fățarnic când îi taie Dumnezeu firul vieții, când îi ia sufletul?” (Iov 13:16; 27:8). Isus Cristos a condamnat limbile fățarnice care vorbeau pentru a produce efect, când le-a zis cărturarilor și fariseilor: „Fățarnicilor, bine a profețit Isaia despre voi, când a zis: ‘Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lor este mult îndepărtată de Mine. Degeaba continuă ei să mă cinstească, deoarece învață ca învățături porunci de-ale oamenilor”. Nu ținerea numelui lui Dumnezeu pe buze este cerința, ci facerea voinței Lui. Nu citirea de rutină a Bibliei este scopul, ci ținerea principiilor ei în comportamentul cuiva. Fariseii erau fățarnici chiar și când se rugau, fiind mai doritori să fie văzuți de oameni, pentru efect, decât preocupați să fie ascultați de Dumnezeu. (Mat. 6:5; 7:21; 15:7-9; 23:2,3, *NW*). Unul ca acesta nu va ajunge niciodată la nivelul de a-și iubi aproapele ca pe sine însuși, căci „cu gura lui, fățarnicul pierde pe aproapele său.” – Lev. 19:18; Prov. 11:9.

Limba obscenă este înrudită cu limba fățarnică, dacă aceasta pretinde că este creștină. Nu este nepotrivit să folosim limba pentru a propovădui Evanghelia curată și pură a Împărăției și apoi, când suntem în „afara serviciului”, s-o întrebuițăm în blesteme, înjurături și glume obscene? Aceeași Biblie care poruncește propovăduirea, condamnă obscenitatea. „Adulterul și necurăția de orice fel, sau lăcomia, nici să nu fie menționate printre voi, așa cum se cuvine unor sfinți, nici comportamentul rușinos, nici vorbirea prostească, nici glumele obscene, lucruri care nu sunt potrivite, ... căci din cauza lucrurilor menționate mai sus vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. De aceea, să nu fiți părtași cu ei; ... încetați să mai participați cu ei la lucrările neroditoare care aparțin întunericului, ci

mai degrabă dezaprobați-le, căci lucrurile făcute de ei în secret este rușinos chiar să fie relatate.” – Efes. 5:3-7,11,12, *NW*.

Această lume veche amăgită poate crede necesar să înjure și să blesteme pentru a dovedi bărbăție, poate crede că sunt necesare povestiri murdare pentru a dovedi că cineva nu este timid. În realitate, cei lumești se tem să nu zâmbească din cauza glumelor murdare, fie că sunt distractive sau nu; ei trebuie să râdă în hohote ca să nu fie considerați copilași inocenți. Dar se vor lăsa creștinii constrânși de lașitate și se vor înjosi prin glume obscene, de teamă că nu vor fi considerați „tovarăși normali” de această lume nelegiuită? Ei nu sunt așa de absurzi. Ei au abandonat odată asemenea lucruri – de ce să se întoarcă în noroi și la vomă? Pavel spunea: „Chiar în aceste lucruri umblați și voi altădată, când trăiați în ele. Dar acum îndepărtați-le, într-adevăr, pe toate de la voi: mânia, furia, răutatea, vorbirea abuzivă și injurioasă și cuvintele obscene din gura voastră”. Trebuie să existe o anume stăpânire a limbii, pentru ca închinarea cuiva să nu fie inutilă. – Col. 3:5-8; Iac. 1:26; 2Pet. 2:20-22, *NW*.

Limba este numai un instrument al minții și al inimii. Isus spunea: „din prisosul inimii vorbește gura”. Așadar, noi trebuie să mergem la rădăcina problemei când căutăm să înfrânăm o limbă nesupusă. Noi trebuie să lucrăm pentru a îndepărta din minte și inimă impulsurile care împing limba la o vorbire nebună. Dacă mintea și inima sunt pline cu ce este bun, ele nu vor da posibilitatea limbii să bârfească, să mintă, să lingusească, să fie fățarnică și să rostească obscenități. Mintea și inima umplute în mod potrivit, nu vor avea camere libere pentru asemenea nebunii. – Mat. 12:34; 15:18,19, *NW*.

Mintea creștinului nu numai că va închide gura pentru a nu da drumul unei vorbiri nepotrivite, ci va închide și urechile pentru bârfa care vrea să intre, și va descuraja pe clevetitori cu o înfățișare indignată. „Vântul de miazănoapte aduce ploaia și limba clevetitoare aduce o față mâhnită”, sau „Vântul de miazănoapte aduce ploaia; tot așa, limba clevetitoare aduce o față mâhnită.” (Prov. 25:23, *AS*). Mintea care discerne știe că bârfirea și criticarea altora este un mod indirect de a se înălța și a se lăuda pe sine. A înjosi pe alții aduce un fals și înșelător sentiment de superioritate. De aceea, refuzând să asculte, el se ajută atât pe sine, cât și pe bârfitor. Dacă focul nu este alimentat cu combustibil, se stinge. – Ps. 141:5; Prov. 14:7; 17:4,20; 20:19; 26:20,21; 28:23.

Amintiți-vă parabola lui Isus despre oi și capre. (Mat. 25:31-46). Ceea ce caprele au făcut fraților lui Cristos, a fost socotit ca fiind făcut Lui. Ceea ce facem noi acestor frați, este socotit ca fiind făcut lui Cristos. Ați bârfi voi pe Domnul vostru? I-ați găsi vină? Ați umbla cu zvonuri despre El? Ați încerca să mințiți despre El sau în fața Lui? L-ați linguși? Ați fi fățarnici față de El? Sau v-ați simți liberi să vă apropiați de El cu glume proaste? Dacă nu ați face aceste lucruri față de El, nu le faceți nici față de frații voștri. Nu comiteți greșeala caprelor!

Așadar, căutați să progresați în înfrânarea limbii, înlocuind răul cu binele. „Fraților, toate lucrurile care sunt adevărate, toate lucrurile care sunt de un interes serios, toate lucrurile drepte, decente, amabile, toate lucrurile despre care se vorbește de bine, dacă există vreo virtute și dacă există vreun lucru demn de laudă,

continuați să le aveți în vedere.” (Filip. 4:8, *NW*). Prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu transformați-vă mintea, ca aceasta să vă schimbe limba nesupusă: „Nu vă conformați acestui sistem de lucruri, ci transformați-vă prin înnoirea minții, ca să puteți constata voi înșivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu.” (Rom. 12:2, *NW*). Printr-un studiu continuu, câștigați mai mult din această cunoștință, care vă va îmbrăca cu o personalitate după chipul lui Cristos: „Dezbrăcați-vă de vechea personalitate cu practicile ei și îmbrăcați-vă cu noua personalitate care, prin intermediul cunoștinței exacte, se înnoiește după imaginea Celui care a creat-o.” – Col. 3:9,10, *NW*.

Până când vor avea loc pe deplin asemenea schimbări prin studiu și prin ajutorul spiritului lui Dumnezeu și vor permite înfrânarea completă a limbii, va trebui ca toți să veghem atent la acest mic mădular, fiecare îngrijindu-se de al său, ținându-i flăcărilor sub control. Folosiți cuvinte puține și calme, când împrejurările sunt neliniștitoare, așa cum se sfătuiește: „Unde abundă cuvintele, păcatul nu lipsește; cel care își controlează limba este un om înțelept. Cel care își păzește buzele, își păzește viața. Cel care vorbește nestingherit este în ruină! Omul cu judecată este zgârcit la vorbe; cel prudent va rămâne imperturbabil. Cel care este atent cu buzele și limba lui, se scutește de multe neazuri.” (Prov. 10:19; 13:3; 17:27; 21:23, *Mo*). Țineți-vă limba în frâu la nervi, puneți-vă mâna la gură dacă este necesar. (Iov 40:4; Ps. 39:1; Prov. 30:32). Dacă sunteți prea slabi prin voi înșivă pentru a avea succes, preluați rugăciunea psalmistului: „Pune, DOAMNE, o strajă înaintea gurii mele și păzește ușa buzelor mele.” – Ps. 141:3.

Înfrânarea limbii este așa de vitală, deoarece „viața și moartea sunt în puterea limbii”. Întrebuințată greșit, izbucnește ca un foc și este plină de otrăvă mortală, dar „o limbă liniștitoare (mângâietoare) este un copac de viață.” (Ps. 34:12-14; Prov. 15:4; 18:21, *AT*). Cu ea, cineva recunoaște pe Dumnezeu, mărturisește pe Cristos și „face o declarație publică pentru salvare”. Așadar, având în vedere asemenea servicii glorioase și perspective de viață, să progresăm spre înfrânarea limbii, pe măsură ce înaintăm spre maturitate. – Rom. 10:10; 14:11; Filip. 2:11; Evrei 6:1, *NW*.

Un răspuns deschis pentru „THE VINDICATOR”

26 Dec. 1950
The Vindicator,
3111 Grover St.,
Fort Worth 6, Texas

În atenția editorului E.C. Fuqua,
Domnilor:

Cineva a fost suficient de atent pentru a ne trimite și nouă o copie din noiembrie 1950, ediția publicației dumneavoastră, atrăgându-ne atenția asupra editorialului

de la pagina 8, intitulat „APARE O ‘NOUĂ BIBLIE’”. Întrucât suntem editori pentru martorii lui Iehova împotriva cărora editorialul dumneavoastră are multe de spus, ne simțim obligați să vă răspundem și să vă clarificăm anumite lucruri. Fără să așteptăm publicarea răspunsului nostru în rubricile dumneavoastră trimitem o copie pentru publicare în revista oficială a martorilor lui Iehova, *Turnul de veghere*.

Pentru a vă confrunta, la fel ca și pe cititorii revistei *Turnul de veghere*, cu ceea ce ați publicat ca defăimare la adresa acestor creștini devotați, mai întâi reproducem aici paragraful dumneavoastră inițial:

„Martorii lui Iehova”, în număr de 70.000, au avut recent un congres la New York, provocând mare vâlvă. Liderul lor, Nathan H. Knorr, le-a promis lucruri extrem de interesante pentru „viitorul apropiat”, printre care abolirea Iadului, după cum este evidențiat în Scripturi. Acest lucru va ușura multe minți - aceluia care au citit suficient din Noul Testament, pentru a înțelege că există un astfel de loc pregătit pentru cei răi. Acum ei se pot odihni mulțumiți, văzând (?) că un asemenea loc, în cazul în care a existat vreodată, va fi în cele din urmă eliminat.

Au trecut trei luni de la ținerea congresului internațional al martorilor lui Iehova pe Stadionul Yankee din New York, în intervalul 30 iulie - 6 august, până la apariția ediției dumneavoastră din noiembrie, și cu toate oportunitățile și timpul pe care le-ați avut pentru a vă informa din întreaga publicitate și comunicatele despre congres care arătau realitatea, aveți nesăbuința de a publica un asemenea paragraf sub un astfel de titlu. Cu siguranță distrugeți toată încrederea oamenilor informați în veridicitatea oricărei publicații prin afirmația „Liderul lor, Nathan H. Knorr, le-a promis lucruri extrem de interesante pentru „viitorul apropiat”, printre care abolirea Iadului, după cum este evidențiat în Scripturi.”

Mai întâi de toate, Dl. Knorr este doar președinte al Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere. El nu recunoaște că este „liderul” martorilor lui Iehova și arată spre Isus Cristos că este Liderul nostru dat de Dumnezeu; și martorii lui Iehova Îl recunosc și Îl urmează ca Lider, nu pe dl. Knorr, ci pe Isus Cristos. De aceea, în timpul regimului Nazist din Germania, în perioada 1933-1945, martorii lui Iehova de pe acel teritoriu au refuzat să strige *Heil Hitler! Ca Fuehrer* sau Lider al lor și au fost duși în lagăre de concentrare și închisori, unde 2.000 au murit prin moarte violentă, iar dintre cei 8.000 care au ieșit de acolo în viață, 2.000 au rămas invalizi pentru tot restul vieții. În legătură cu „abolirea iadului după cum este evidențiat în Scripturi”, dl. Knorr nu a promis niciodată un asemenea lucru. El aderă strict la ceea ce spune Apocalipsa 20:14 în Versiunea Bibliei Regele Iacob (pe care noi am tipărit-o și am publicat-o): „Iar moartea și iadul au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua”. Dumnezeu, prin Isus Cristos, a promis cu mult timp în urmă, să arunce iadul în iazul de foc sau „moartea a doua” și astfel să-l abolească.

Urmăriți alături de noi paragraful al doilea, care spune:

Cel mai important dintre lucrurile încercate de „Martori” este angajamentul de a face o nouă Biblie. Ei au anunțat prin intermediul

lui Nathan H. Knorr că pun în circulație o „nouă traducere” a Scripturilor, observând că traducerile actuale nu corespund acestora. Unul din lucrurile speciale explicate în această „nouă traducere” este „interpretarea” „Iadului” din grecescul „Hades”. Numai acest lucru semnaleză heterodoxia viitoarelor „traduceri”. Hades nu a însemnat niciodată „Iad”, ci a însemnat întotdeauna locul spiritelor umane dematerializate, care pe scurt îl numim mormânt. „Iadul” vine de la „Gheena,” și înseamnă locul pedepsei veșnice după moarte. A aplica acest lucru mormântului înseamnă să sfidezi inspirația. Și 70.000 de fanatici nu pot aboli acel loc al pedepsei veșnice prin simpla dorință a liderilor lor.

Acest paragraf trădează că vă aflați cu cel puțin trei luni în urma noutăților, căci „noua traducere” nu este ceva ce va apărea, ci dl. Knorr a pus în circulație *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești* miercuri după-amiază, pe 2 august și a descris câteva dintre caracteristicile acestei publicații. Și înainte ca adunarea să ia sfârșit, duminica următoare, 85.850 de exemplare ale acestei *Traduceri a Lumii Noi* au fost plasate participanților, iar acum tipografia noastră a tipărit 250.000 de exemplare.

Această traducere nu oferă (să vă cităm) o „interpretare a ‘Iadului’ din grecescul ‘Hades’”. Procurați-vă un exemplar și vedeți că aceasta nu traduce deloc termenul grecesc „Hades”, ci îl transcrie literal în textul din limba engleză. Același lucru îl face și Biblia Versiunea Americană Standard, pe care o tipărim și publicăm și noi. Spuneți, „Numai acest lucru semnaleză heterodoxia viitoarelor ‘traduceri’”. Dacă este adevărat, atunci trebuie să admiteți faptul că și *Versiunea Americană Standard* este heterodoxă în traducerea sa. Dacă așa stau lucrurile, de ce urmați heterodoxia? Pentru anunțurile voastre editoriale de pe prima pagină: „Toate citatele acestei publicații sunt luate din *Versiunea Revizuită American Standard*, dacă nu este altfel arătat.” Din punct de vedere heterodox, *Versiunea Revizuită Standard* din 1946 spune ca și *Traducerea Lumii Noi* în Apocalipsa 20:14, și anume: „Atunci moartea și Hadesul au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua, iazul de foc.” Observați aici *Hades*!

Spuneți că „Hades nu a însemnat niciodată ‘iad’.” Ei bine, noi ne-am gândit mereu că Hades nu a însemnat niciodată acel tip de ‘iad’ învățat de religiosul cler al Creștinătății. Dar apoi spuneți: „‘Iadul’ vine de la ‘Gheena’ și înseamnă locul pedepsei veșnice după moarte”.

Evident că nu știți ce înseamnă acest vechi cuvânt englezesc „Iad”. *Encyclopedia Americană* spune despre „Iad”: „Multă confuzie și neînțelegere au fost cauzate de către primii traducători ai Bibliei, care au tradus cu stăruință Șeolul evreiesc și termenii grecești Hades și Gheena prin cuvântul iad.”

Encyclopædia Britannica ne dă proveniența cuvântului „Iad”, și anume: „Termen din engleza veche *hel*, cuvânt teutonic cu înțelesul de bază de ‘a acoperi’, comparat cu termenul german *Hoelle*, și cel olandez *hel*.”

Noul Dicționar Internațional al lui Webster, ediția a 2-a, completă, confirmă proveniența mai sus amintită, spunând: „Iad [AS.; înrudit cu ... termenul anglo-

saxon *helan* a ascunde, latinescul *celare*, grecescul *kalyptein*, termenul din irlandeza veche *celim* I a ascunde, în sanscrită *śarman*, protecție. Vezi HALL; a se compara cu SUBSOL, CLANDESTIN, A VOPSI, A ASCUNDE, HEL, HELE, COIF, CARCASĂ, OCULT, DISPREȚUITOR.]”

Acum fiecare persoană sinceră trebuie să admită, în fața acestor dovezi, că semnificația de bază a cuvântului „iad” este a acoperi sau a ascunde. De aceea, același dicționar Webster arată că „iad” este folosit nu cu semnificația de a chinui în foc, ci de a „acoperi”; ca atunci când în dialectul din engleza veche se vorbea despre „helling potatoes”(cartofi copti), care nu înseamnă să fie copti în foc, ci că sunt puși în pământ, ca în pivniță. Deci „Iadul” corespunde cu „Hades”, pentru că „Hades” înseamnă invizibil, obscur, întunecat.”

De aceea este greșit ca oamenii să traducă cuvântul grecesc *Gheena* prin „iad” și dumnezeoasă greșiți atunci când spuneți că Hades vine de la Gheena. Toate autoritățile admit că iadul reprezintă un loc acoperit sau ascuns și astfel iadul corespunde mormântului, care este locul în care ne îngropăm sau ascundem morții. Pe de altă parte, Gheena înseamnă „valea lui Hinom”. Și dacă știți ceva despre Gheena care se afla în exteriorul zidurilor vestice și sudice ale Ierusalimului din vremea lui Isus, știți și că acela nu era un loc acoperit sau ascuns, ci deschis, un loc neacoperit, o prăpastie pe care Ierusalimul o folosea ca pe o groapă de gunoi în aer liber. Acolo aruncau uneori cadavrele (nu trupuri vii) criminalilor pentru a fi arse în flăcări amestecate cu sulf sau pentru a fi mâncate de viermi; toate acestea ilustrează că astfel de criminali erau nedemni de înviere din morți.

De aceea, *Traducerea Lumii Noi* nu a putut reda cuvântul Gheena prin iad, un loc acoperit, ci a transferat literal cuvântul Gheena în textul din limba engleză. Anexa explică ce era Gheena în vremea lui Isus și arată că din punctul de vedere al Scripturii simbolizează „moartea a doua”. Aceasta este o pedeapsă veșnică, pentru că este moartea din care nu mai există înviere. Desigur Gheena nu poate fi un loc pentru chinul arzător veșnic al sufletelor umane *vii*, de vreme ce Isus a spus: „Dacă mâna ta te face să te poticnești, taie-o; este mai bine pentru tine să intri în viață mutilat decât să ai două mâini și să te duci în Gheenă, în focul care nu poate fi stins. Iar dacă piciorul tău te face să te poticnești, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop decât să ai două picioare și să fii aruncat în Gheenă.” (Marcu 9:43-46, *NW*) A fi aruncat în arzătoarea Gheenă este opusul lui ‘a intra în viață’. Acum, care este opusul vieții? Absența vieții, moartea, nu-i așa? Gheena nu este același lucru cu mormântul (Hades), din care există o înviere. Deci sunteți absolut în eroare prin faptul că deduceți că *Traducerea Lumii Noi* aplică Gheena mormântului, pentru „a sfida inspirația”.

Iată ce ați spus în paragraful al treilea:

Când o învățătură devine așa de ciudat împotriva lui Dumnezeu, este nevoie de o „nouă traducere” a Bibliei. Adică este nevoie de o altă „Biblie”. Cea pe care ne-a dat-o Dumnezeu nu este suficient de bună pentru a explica noua religie.

La care Biblie vă referiți prin expresia „cea pe care ne-a dat-o Dumnezeu”? Cu siguranță atunci când publicația dumnezeoasă citează din *Versiunea Revizuită*

American Standard, nu o folosiți pe „cea pe care ne-a dat-o Dumnezeu”. Sau sunteți atât de naivi pentru a vă imagina că Dumnezeu chiar ne-a dat acea Versiune? Biblia pe care ne-a dat-o Dumnezeu este cea inspirată de El și care a fost scrisă în limbile ebraică, aramaică și greaca comună, care sunt practic astăzi limbi moarte. Dacă a produce o „nouă traducere” în limba modernă, conform cu ultimele descoperiri asupra Bibliei, înseamnă „a face o nouă Biblie”, „altă ‘Biblie’”, atunci spuneți-ne: De ce Comitetul american de revizuire, care a produs *Versiunea Americană Standard* din care publicația dumneavoastră citează cel mai mult, a dat naștere în 1946 *Versiunii Revizuite Standard* a Noului Testament și la scurt timp după acea dată Vechiului Testament revizuit? Veți aduce împotriva Comitetului acuzația că ‘a făcut o nouă Biblie’? Au ‘devenit ei așa ciudat împotriva lui Dumnezeu’, ca să apară nevoia unei noi traduceri prin care să explice o nouă religie?

Faptul că acuzați traducerea modernă a Bibliei într-un astfel de mod înseamnă că-i acuzați pe toți traducătorii de limbă engleză de la traducătorul din secolul al paisprezecelea John Wycliffe și până în prezent. Da, acuzați toate traduceriile Bibliei de la început, și vă puneți împotriva poruncii profetice a lui Isus: „Această Evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile.” (Mat. 24:14); iar acest lucru ar putea fi împlinit doar prin traducerea Bibliei pe care Dumnezeu ne-a dat-o la origine.

După încă cinci paragrafe în care discreditati crearea „unei alte Biblii” sau a „noii Biblii”, încheiați cu acest paragraf:

„Martorii lui Iehova” sunt oameni iubitori de carne. Doctrina le oferă imunitate de suferință în Iad și acest lucru este valoros în ochii lor. Dar nu sesizează că oferta le-a fost făcută în termeni exact contrari limbii folosite de Dumnezeu. Dumnezeu le spune că există un astfel de loc precum Iadul, și acesta nu este nici Hadesul, nici mormântul. Liderii lor le spun că nu există un asemenea loc. Acest lucru este cu totul anti-Dumnezeu și îi însemnează pe „Martori” ca având „semnului fiarei””. Dumnezeu spune că cei răi „vor merge în pedeapsa veșnică”. (Mat. 25:46); dar „Martorii” spun că nu există un asemenea loc. Dar pentru că spun așa, se pregătesc să meargă acolo! Așadar, ce anume câștigă ei prin împotrivirea față de Dumnezeu?

Vă condamnați prin propria dumneavoastră gură. Spuneți că „oferta le-a fost făcută în termeni exact contrari limbii folosite de Dumnezeu” Cum se poate una ca asta? *Traducerea Lumii Noi* nu folosește termenul din engleza veche „iad”, ci chiar cuvintele pe care Dumnezeu ni le-a dat în Biblia Sa originală, și anume: Hades, Gheena și Tartarul. (2 Pet. 2:4, *NW*). Cu siguranță aceasta nu presupune a face o altă Biblie, una diferită de cea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, căci utilizează exact limba folosită de Dumnezeu. Sunteți exagerat, așadar, să însemnați acest lucru ca fiind „cu totul anti-Dumnezeu” și având „semnul fiarei”. Martorii lui Iehova nu abolesc Gheena, ci o plasează înapoi în Scripturi unde îi este locul. În public, dar și în particular, martorii învață că există asemenea locuri precum: Hades, Gheena, Tartarul și arată distincția spirituală între aceste trei locuri. Anexa *Traducerii Lumii Noi*, împotriva căreia vorbiți, face cunoscut faptul că Hades înseamnă

mormântul comun al omenirii, în timp ce Gheena este locul „pedepsei veșnice”. Căci Gheena simbolizează distrugerea cu care Atotputernicul Dumnezeu îi va nimici complet pe cei răi și care va fi veșnică, pentru că ei nu vor avea niciodată o înviere.

Acest lucru se armonizează cu cuvintele lui Isus: „Temeți-vă mai degrabă de cel care poate să distrugă atât sufletul, cât și trupul în Gheenă.” (Mat. 10:28, *NW*) Frica noastră de El ne face să ne întoarcem de la calea de acțiune a celor vii care duc spre Gheenă și ne previne să ne temem de oameni, fie ei lideri și dictatori lumești sau gloate care se pun împotriva lui Dumnezeu. Textul din Scripturi, după care ne ghidăm, spune: „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni.” – Faptele 5:29.

Isus Și-a avertizat potrivnicii prin avertismentul: „Fiindcă prin cuvintele tale vei fi justificat și prin cuvintele tale vei fi condamnat.” (Matei 12:37, *NW*) Prin cuvintele dumneavoastră împotriva martorilor lui Iehova, publicația *The Vindicator* rămâne nu justificată, ci condamnată înaintea lui Dumnezeu și a tuturor oamenilor cu bunăvoință.

Cu sinceritate în justificarea adevărului,

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

Servii lui Dumnezeu sunt *diferiți*

Nu este niciun secret. De la începuturile istoriei omului, din vremea fiului lui Adam, Abel, de-a lungul secolelor, cei care s-au închinat și l-au servit pe Dumnezeul cel viu și adevărat, al cărui nume este Iehova, au fost un popor separat, neobișnuit și deosebit, diferit de restul oamenilor de pe fața pământului. Înregistrarea istoriei o dovedește. Fapte binecunoscute garantează acest lucru. Toți cei informați o confirmă.

Bărbatul Abel se află la începutul mării liste a servilor credincioși ai lui Dumnezeu: „Prin credință, Abel i-a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai valoroasă decât a lui Cain și prin această credință a primit mărturie că era drept.” (Evrei 11:4, *NW*) Deoarece a fost drept și pur în închinarea sa, Abel a fost martirizat. *Martir* înseamnă „martor”, deci Abel a fost primul dintre martorii lui Iehova. Enoh, tatăl lui Metusala, a fost diferit de cei din generația sa și nu s-a temut să vorbească și să pună mărturie în legătură cu judecata lui Iehova împotriva păcătoșilor necredincioși,

care constituiau mulțimea populară din zilele lui. – Gen. 5:22-24; Evrei 11:5, 6; Iuda 14, 15.

Noe a fost un alt individ în acea lume dinaintea potopului, care a fost în mod vizibil diferit față de ceilalți, prin faptul că „a umblat cu Dumnezeu”. Nu doar că a avut o credință remarcabilă în Iehova; el și-a susținut credința prin fapte. El a lucrat, în mod ascultător, la ce i s-a poruncit, la ceea ce părea pentru batjocoritorii din vremea lui a nu fi mai mult decât o acțiune fantastică și ciudată a unui om nebun. El a construit acolo, sus pe înălțime, la depărtare de mare, o corabie imensă în care să se refugieze de ceva ce nimeni nu văzuse până atunci - ploaia! În timp ce Noe construia, el predica și pocăința, îndemnându-și semenii să caute favoarea lui Dumnezeu, cât timp mai exista oportunitate. Ciudat lucru, doar alți șapte din întreaga mulțime l-au crezut! Dar tot râsetul și disprețul, batjocura și ridicolul, și fără îndoială persecutarea violentă din partea tiranilor și huliganilor (Nefilimi și bărbații puternici, Gen. 6:4, AS) au eșuat să-l abată pe Noe de la lucrarea atribuită în mod divin. Și noi suntem foarte recunoscători pentru faptul că Noe a fost diferit

față de cei nebuni, proști și ignoranți din timpul său, pentru că dacă ar fi fost ca ei noi nu am fi fost aici astăzi. – Gen. 6:5-22; Mat. 24:37-39; Evrei 11:7; 2 Pet. 2:5.

Precum Abel în trecut, martorii lui Iehova din zilele noastre, având credință similară, Îi oferă lui Dumnezeu o jertfă acceptabilă, ‘rodul buzelor’, chiar dacă au fost martirizați de cei ce susțin a fi frații

lor. (Evrei 13:15) Precum Enoh, acești martori moderni avertizează cu îndrăzneală această generație nerușinată cu privire la mânia arzătoare a lui Iehova împotriva ei. Isus spunea că astăzi există aceleași condiții ca cele din vremea lui Noe, dar înainte de sfârșitul prezentei lumi nelegiuite, un mesaj similar de avertizare va fi proclamat mai întâi pe tot pământul locuit, ca mărturie. Așadar nu este surprinzător să aflăm că martorii lui Iehova, ca și Noe, muncesc din greu, predicând și construind, chiar dacă sunt luați în batjocură, ridiculizați și persecutați cu sălbăticie de către marii și puternicii conducători ai pământului. – Mat. 24:3, 4, 14, 37-39; 2 Pet. 3:3-13.

DIFERIȚI ȘI DE LUMEA PREZENTĂ

Precum servii Dumnezeului Cel Prea Înalt dinaintea potopului, la fel au fost și cei de apoi - bărbați și femei la un loc, diferiți de ceilalți în credință, integritate și devotament față de dreptate. Trebuie să fi părut bizar pentru comunitatea caldeenilor, ca oameni ca Avraam și Lot să abandoneze siguranța și prosperitatea asigurate de cetatea lor, Ur, și să meargă într-o țară necunoscută și sălbatică, ascultând porunca lui Dumnezeu. (Gen. 12:1-5) Dar ei „așteptau cetatea [guvernul teocratic] cu temelii adevărate, al cărei constructor și creator este Dumnezeu”. Ei au văzut aceste promisiuni prețioase „de departe, le-au salutat și au declarat public că erau străini și locuitori temporari în țară.” (Evrei 11:8-14, NW) Cât de diferit a

fost Lot de sodomiții înnebuniți după plăceri trupești! Acel om drept „era foarte mâhnit de faptul că acei oameni care sfidau legea se dedau la un comportament desfrânat.” – 2 Pet. 2:6-8, *NW*.

În paralel, servii de astăzi ai lui Iehova se străduiesc mereu să fie oameni curați, drekți și decenți și sunt dezgustați de lucrurile îngrozitoare pe care le văd în Creștinătate. Ei își pun încrederea și speranța în împărăția promisă a lui Iehova, întrucât ei văd că timpul când conducerea acesteia va fi extinsă și pe pământ este mult mai aproape decât a fost în vremea lui Avraam. Astfel, în loc să meargă mână în mână cu această lume veche, atrăgătoare, înnebunită după plăceri, sprijinindu-i schemele și ideile, lucrând și construind propriul ei turn Babel, structura confuză a Națiunilor Unite, acest popor al lui Dumnezeu se menține separat de lume, ca „străini și călători”, trăind pe o bază temporară, asemenea recabiților. Ionadab a fost unul dintre aceștia. (Evrei 11:13; Ier. 35:5-19) Astfel, ei nu acordă niciun sprijin politicii, comerțului și religiei organizate ale acestei lumi. – Isa. 52:11; 2 Cor. 6:14-18; Iac. 4:4; Apoc. 18:2-5.

SLUJITORII PRIMESC OPOZIȚIE DIN PARTEA STATULUI

Ieremia a fost ordinar ca profet al lui Iehova și trimis pentru a transmite un mesaj nepopular oamenilor rebeli. Ce trebuia el să facă? Să refuze să mai vorbească pentru că unii au fost jigniți? Să o lase mai încet, să se compromită sau să renunțe și să se alătore celorlalți ca „tovarăși obișnuiți”? Acest lucru ar fi însemnat propria sa distrugere, alături de toți ceilalți. Ieremia a fost servul credincios al lui Dumnezeu. El a avut un mesaj vital de avertizare de la Dumnezeu și oricine îi dădea atenție, scăpa de distrugere. A fost pentru binele oamenilor, și a trebuit să fie declarat chiar dacă regii, prinții, preoții și oamenii au obiectat în general, și așa a făcut și Ieremia. – Ier. 1:4-19, *AS*.

Drept urmare, Ieremia a dat peste cel mai crunt tip de intoleranță religioasă, fanatism și persecuție. Clerul și politicienii au fost răniți de denunțurile aprinse ale lui Dumnezeu și astfel au stârnit mulțimile care au căutat să-l omoare pe profetul lui Dumnezeu. El a fost arestat și dus la tribunal, acuzat pe nedrept că slăbea moralul împotriva efortului de război, un ațâțător și astfel demn de moarte. Totuși, acest profet al Domnului nu a fost nici ațâțător, nici anarhist, și deși a fost închis și chiar aruncat în mizeria carcerii, el a continuat, totuși, să trâmbițeze avertismentul. (Ier. 23:1-40; 25:34-36; 26:1-24; 32:2-6, 26-44; 38:1-6) Citind această relatare, iar și iar, cineva este foarte impresionat de uimitoarea asemănare dintre lucrarea lui Ieremia și tratamentul primit și lucrarea înfăptuită de martorii lui Iehova de astăzi, desfășurată în condiții similare.

Alte motive pentru care martorii lui Iehova continuă să avertizeze Creștinătatea, deși aceasta refuză să dea atenție, se găsesc în poruncile Domnului către Ezechiel, contemporan cu Ieremia, care a fost martor captivilor din Babilon. Ezechiel a fost împotriva unui grup de rebeli încăpățânați, aroganți și cruzi, însă Domnul i-a spus că dacă nu continuă să-i avertizeze, sângele lor va fi asupra capului său. Ezechiel a ascultat. La fel și martorii lui Iehova. – Ezec. 2:3-7; 3:4-11, 16-21; 33:1-20.

Apoi a fost cazul lui Daniel. Pentru că a fost cinstit și loial poziției sale de încredere, ca prim ministru al vastului imperiu medo-persan, dușmanii lui Daniel au căutat să se descotorosească de el punând la cale răul sub adăpostul legii. Când Daniel a continuat să se închine lui Iehova, încălcând legea cea rea, el a fost capturat și acuzat pe nedrept de răzvrătire și aruncat într-o groapă, ca hrană pentru lei. Din fericire pentru el, totuși, el s-a închinat singurului Dumnezeu viu și adevărat, pentru că doar El poate să-Și elibereze servii dintr-o groapă cu lei. (Dan. 6:1-28) Cu o altă ocazie, când servii credincioși ai lui Iehova, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, au refuzat să se închine chipului poleit cu aur al lui Nabucodonosor, violând legea supremă a lui Iehova, ei au fost aruncați într-un cuptor încins, doar pentru a fi eliberați vii și nevătămați de îngerul Domnului. În paranteză fie spus, cei care i-au aruncat pe servii lui Dumnezeu în foc au fost ei înșiși mistuiți. (Dan. 3:1-30) Super-patrioții de astăzi care trosnesc din călcâie, pășesc cu genunchii țepeni și care încearcă să-i forțeze pe servii credincioși ai lui Dumnezeu să participe la idolatria lor cu fluturare de pancarte, să primească avertisment din acestea!

Aceeași problemă a apărut din nou în timpul domniei lui Ahașveroș, când un om nelegiuit, pe numele său Haman, a încercat să-i distrugă pe toți care Îl serveau și I se închinau lui Iehova. Totuși, Dumnezeu a inversat rolurile și trupul lipsit de viață al lui Haman a atârnat de spânzurătoarea de 75 de picioare, pe care o construise pentru servul lui Dumnezeu, Mardoheu. - A se vedea cartea Estera.

CEL MAI NOBIL EXEMPLU

Isus Cristos, cel mai mare Învățător și Predicator care a umblat vreodată pe acest pământ, a dat la o parte metodele ortodoxe ale cărturarilor și fariseilor și a mers din casă în casă, din sat în sat, de-a lungul teritoriului, proclamând că Împărăția lui Iehova este singura speranță a lumii. A fost împotriva mijloacelor convenționale, a obiceiurilor, practicilor, teoriilor și tabuurilor tradiționale ale vremii. „Niciun om n-a mai vorbit vreodată așa.” (Ioan 7:46, *NW*) O piață deschisă, un versant de munte sau țărmul unei mări erau la fel de potrivite pentru el ca și templul, cu condiția ca acolo să fie oameni să asculte. Uneori, dădea instrucțiuni din Scripturi la masă, într-o casă privată.

Spunerea adevărului era treaba lui Isus, chiar dacă aceasta demasca minciunile tradiției. El nu a fost implicat în politică, pentru că împărăția Sa nu este din această lume, dar și-a plătit taxele și i-a îndemnat și pe alții să dea înapoi Cezarului ceea ce-i aparținea statului, fără să uite, desigur, să dea lui Iehova Dumnezeu ceea ce I se cuvenea de drept. Și pentru că a urmat o astfel de cale de acțiune dreaptă, Isus a fost hărțuit, persecutat și în cele din urmă ucis pe stâlpul de tortură, pentru a satisface dorințele imorale ale clerului, pe care El i-a denunțat ca grup de ipocriți. – Ioan 18:37; Mat. 17:24-27; 22:15-21; 15:1-9; 23:1-39; Ioan 19:6, 15.

În toate acestea, Cristos a lăsat de atunci înapoi un exemplu minunat de urmat pentru martorii Creștini ai lui Iehova, și laudă lui Dumnezeu căci ei fac acest lucru! Și deși sunt persecutați din pricina dreptății, ei îndură toate lucrurile din dragoste față de Dumnezeu și față de semenii.

Curtea Federală de Apel muștră comitetul necinstit

În data de 18 octombrie 1950, Curtea de Apel a Statelor Unite din Cincinnati a anulat din nou condamnarea a doi slujitori ai martorilor lui Iehova. De două ori condamnați, Peter Niznik și Raymond Comodor, misionari evangheliști cu timp parțial (vestitori de grupă) din Pennsylvania, au fost eliberați, acuzațiile aduse împotriva lor fiind anulate. Baza anulării a fost refuzul Comitetului de selecție pentru serviciu militar de a-i clasifica drept slujitori ai religiei. Tribunalul a susținut că acțiunea comitetului era invalidă și nulă, contrar dispozițiilor, arbitrară și discriminatorie.

La al doilea proces, membrii comitetului au încercat să-și justifice refuzul de a acorda scutire de la instruire și serviciu militar. Ei au declarat că s-au uitat printre dosare și, după aceasta au decis ca acești candidați să nu fie clasificați ca slujitori. Ei nu au disputat și nici nu au pus la îndoială dovezile copleșitoare date de candidați referitor la experiența, instruirea și activitatea lor în slujire. Validitatea declarațiilor susținute de ei, atât verbal, cât și în scris, nu a fost pusă la îndoială. Ci doar pe motivele că erau martori ai lui Iehova, n-au urmat un seminar religios ortodox și nu au fost ordinați „cu regularitate”, potrivit ceremonialului și ritualului ortodox, comitetul a ignorat regulamentul ce ține de clasificarea slujitorilor în astfel de cazuri și a refuzat scutirea. Respingând condamnarea, curtea a declarat:

„Deși membrii comisiei de recrutare au îndeplinit sarcini lungi, laborioase și patriotice, cu toate acestea, decizia lor în această privință, că apelanții nu au fost îndreptățiți să fie clasificați slujitori ai religiei, s-a bazat nu pe dovezile sau informațiile din dosarele apelanților, sau pe încrederea în validitatea declarațiilor făcute de apelanți, ci pe faptul că aceștia sunt membri ai martorilor lui Iehova. Dispoziția ce are de-a face cu clasificarea slujitorilor în acest caz a fost clară.

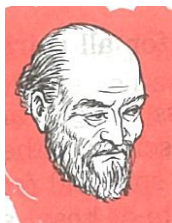
„(a) În clasa a IV-a D va fi plasat orice apelant care este slujitor al religiei ordonat cum se cuvine sau cu caracter regulat ... (b) Slujitorul religiei cu caracter regulat este persoana care predică și învață în mod obișnuit principiile religiei unei biserici recunoscute, secte religioase sau organizații religioase din care el face parte, fără a fi ordonat oficial ca slujitor al religiei; și care este recunoscut de o astfel de biserică, sectă sau organizație ca slujitor.’ Secțiunea 622.44 din Regulamentul de selecție pentru serviciul militar.

„Neglijarea acestei prevederi și refuzul de a clasifica drept un slujitor al religiei doar pe motivul că apelanții sunt membri ai unei secte religioase și nu au urmat un seminar religios și nu au fost ordinați cu caracter de regularitate, a fost arbitrară și contrară legii și reglementărilor. ‘În clasificarea unui candidat nu trebuie să existe discriminare la adresa sau împotriva sa din cauza rasei, a cultului, a culorii sau din cauza apartenenței sale ca membru ori a activității în orice organizație de muncă, politică, religioasă sau de alt tip. Fiecare candidat va primi justiție în mod egal și corect.’ Secțiunea 623.1(c) din Regulamentul de selecție pentru serviciul militar.

„Clasificarea comitetului local a fost astfel invalidă, iar acțiunea sa, fără valoare. Deciziile sunt astfel anulate, condamnările sunt lăsate deoparte și apelanții eliberați.”

Revista religioasă *The Christian Century* a reamintit mii de alte cazuri în care au fost implicați martorii lui Iehova, care au rezultat în refuzul clasificării lor ca slujitori și condamnarea la închisoare pe termen lung. Lăudând curtea pentru stoparea unor asemenea hotărâri arbitrare și capricioase în aceste cazuri, editorii au scris: „Acest ziar a pretins, de când a apărut primul din aceste cazuri mărturie, că desemnarea slujitorilor este o funcție a bisericii, și nu a statului. Avem încredere că *Selective Service* va accepta această decizie dată de curtea federală. Agenției guvernamentale nu ar fi trebuit să i se permită să se implice într-o problemă ecleziastică de acest gen, iar acum când curtea a găsit o cale de ieșire ... ar trebui să se grăbească și să profite de ocazie.”

Curtea și publicația sunt de acord că dacă o persoană trebuie recunoscută ca slujitor nu trebuie să fie hotărât în funcție de standardele ortodoxe ale organizațiilor populare religioase sau a prejudecăților. Ambele necesită comitete pentru a administra corect acțiunea și deciziile.

Cerșetorul și bogatul experimentează o schimbare

¹ În predica Sa de pe munte, Isus a spus: „Feriți-vă sunt cei conștienți de necesitățile lor spirituale, căci a lor este împărăția cerurilor. Feriți-vă sunt cei ce flămânez și însetează după dreptate, căci ei vor fi săturați.” În contrast cu aceste cuvinte ce numesc fericite asemenea persoane, el a spus: „Dar vai de voi, bogaților, pentru că vă primiți din plin mângâierea! Vai de voi, care acum sunteți sătui, pentru că vouă vă va fi foame! Vai de voi, care acum râdeți, pentru că voi veți jeli și veți plânge!” (Mat. 5:3, 6 și Luca 6:24, 25, *NW*) Isus a ilustrat aceste schimbări pentru săraci și bogați în parabola Sa despre cerșetorul Lazăr și omul bogat. El a ilustrat schimbările ca venind prin moarte.

² Isus a spus: „În timp, cerșetorul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost îngropat. Și în Hades, când era în chinuri, el și-a ridicat ochii și l-a văzut pe Avraam în depărtare și pe Lazăr în sânul lui.” (Luca 16:22, 23, *NW*) *Traducerea Lumii Noi*, la nota de subsol, menționează despre această „poziție în sân” că cel ce ocupa acea poziție era „ca atunci când stătea întins înaintea altuia, la masă, pe aceeași canapea”. Aceasta denotă o poziție în favoarea lui Avraam. Moartea a pus capăt condiției de cerșetor pentru Lazăr și l-a pus într-un loc favorizat. Întrebarea ce se pune acum este: Când a murit el și în ce sens? Acestea sunt faptele care dau răspuns.

³ Cei din clasa Lazăr au murit când veștile despre Împărăție au început să fie spuse săracilor, pe care clerul religios îi disprețuia și neglija. Ei erau păcătoșii ce

aveau nevoie de pocăință, prostituatele, vameșii, samaritenii circumciși, și în final neamurile necircumcise; și aceștia au acceptat vestea și au devenit urmași ai lui Mesia, Cristos, Regele. Acest lucru a început în zilele lui Ioan Botezătorul, căci el a venit să predice în pustiu: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor s-a apropiat. Eu, pe de o parte, vă botez cu apă datorită pocăinței voastre, dar cel ce vine după mine este mai puternic decât mine și eu nu sunt vrednic să-i scot sandalele. El vă va boteza cu spirit sfânt și cu foc”. (Mat. 3:1, 2, 11, *NW*) La aproape șase luni după ce a început Ioan, Isus a fost botezat de către el și uns cu spiritul lui Dumnezeu pentru a fi Cristos. După patruzeci de zile de ispită în pustiu, el a revenit la Ioan și a început să-și adune discipolii. În special după arestarea lui Ioan, în anul următor, Isus s-a retras spre Galileea, a început să predice ca și el: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor s-a apropiat!”. În drum spre Galileea el chiar a predicat Samaritenilor disprețuiți. – Mat. 4:17, *NW*; Ioan 4:1-42.

⁴ În timp ce se afla în sinagoga din orașul său natal Nazaret, el a citit adunării însărcinarea lui de predicare de la profetul Isaia: „Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că el m-a uns să declar vestea bună săracilor, m-a trimis să le predic captivilor eliberarea și celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiți și să predic anul de bunăvoință al lui Iehova.” Apoi a adăugat: „Astăzi s-a împlinit această scriptură pe care tocmai ați auzit-o.” (Luca 4:16-21, *NW*) Ceva timp mai târziu, Ioan Botezătorul, aflat în închisoare, a trimis un mesager pentru a verifica dacă el era într-adevăr Cel care trebuia să vină. Isus le-a spus mesagerilor lui Ioan: „Duceți-vă și raportați-i lui Ioan ce auziți și vedeți: Orbii văd din nou, șchiopii umblă, leproșii sunt curățați, surzii aud, morții sunt înviați și săracilor li se anunță vestea bună.” (Mat. 11:2-5, *NW*) Și da, celor din clasa Lazăr le-a fost predicată vestea bună și acest lucru a dus la moartea lor ca și clasă a cerșetorului, bolnavi și înfomețați spiritual. Nu mai mergeau la poarta „bogatului” pentru mâncare, ci se adunau la Isus Mesia. Cei conștienți de nevoia lor spirituală, care însetau și flămânzeau după ce este drept, au fost îndestulați și mângâiați.

⁵ După ce mesagerii lui Ioan au plecat, Isus a spus: „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția cerurilor este ținta pe care oamenii se străduiesc s-o atingă, iar cei care se străduiesc din răspuțeri pun mâna pe ea. Pentru că toți, Profeții și Legea, au profețit până la Ioan.” (Mat. 11:12, 13, *NW*) Isus a spus ceva foarte asemănător chiar înainte de a spune parabola despre Lazăr și omul bogat. După ce a demascat ipocrizia fariseilor iubitori de bani care ascultau, Isus a spus: „Legea și Profeții au fost până la Ioan. Începând de atunci, împărăția lui Dumnezeu este anunțată ca veste bună și tot felul de oameni se grăbesc să intre în ea.” (Luca 16:16, *NW*) Sau, pentru a cita traducerea lui Moffatt: „Și oricine intră.” Tot felul de oameni sau oricine? Da, clasa de jos Lazăr, care odată cerșea de la „bogat”, s-a grăbit spre împărăție și a pus mâna pe ea. Având în vedere acest lucru, Isus le-a spus, în cele din urmă, preoților cei mai de seamă și bătrânilor religioși: „Adevărat vă spun că prostituatele și colecții de taxe vor intra înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu. Căci Ioan a venit la voi pe calea dreptății, dar nu l-ați crezut. Totuși, colecții de taxe și prostituatele l-au crezut, și voi, deși ați văzut aceasta, n-ați simțit părere de rău după aceea, ca să-l credeți.” (Mat. 21:23, 31, 32,

NW) Astfel clasa Lazăr a murit față de acei lideri religioși și au fost conduși spre adevărata sursă de mâncare, mângâiere și ajutor.

MORȚI FAȚĂ DE LEGE, DAR NEÎNGROPAȚI

⁶ Acum împărăția lui Dumnezeu a fost predicată și oricine sau orice fel de persoană s-a grăbit să intre în ea, mai ales după ce apostolul Petru a fost autorizat să folosească „cheile împărăției”. Chiar și clasa Lazăr s-a grăbit spre ea. Deci era vremea ca legea lui Moise să se împlinescă, până la ultima particulă a literei. Astfel Isus a continuat să spună: „Într-adevăr, este mai ușor să treacă cerul și pământul decât să rămână neîmplinită o singură particulă de literă din Lege. Toți [Oricine, Mo] care divorțează de soția lui și se căsătorește cu o alta comite adulter, și cel care se căsătorește cu o femeie divorțată comite adulter.” (Luca 16:17, 18, NW) Ca fiu al unei evreice, Isus a ajuns să fie sub legea lui Moise. Dar el, ca evreu perfect, nu a venit să distrugă Legea de la Dumnezeu; el a venit să o împlinescă. El a trebuit să se dovedească a fi Sămânța lui Avraam, care a fost prezisă mai întâi în scrierile lui Moise. Ca o astfel de Sămânță, el trebuia să fie jertfit pe altarul lui Dumnezeu, în același mod în care fiul iubit al lui Avraam, Isaac, a fost oferit pe altar, la porunca lui Dumnezeu, acest lucru rezultând în promisiunea lui Dumnezeu prin legământ: „În sămânța vor fi binecuvânta toate națiunile pământului.” – Gen. 22:1-18.

⁷ După cum este scris în legea lui Moise, Isus trebuia să o împlinescă oferindu-se ca adevărat miel de paște, „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.” Da, el trebuia oferit ca jertfă, ca și animalele ucise pe Muntele Sinai, al căror sânge, Moise, ca mediator, l-a stropit peste cartea Legii și peste oameni, ca să valideze Legământul legii dintre Dumnezeu și Israel. Dar sângele lui Isus validează un nou legământ între Dumnezeu și Israelul spiritual, prin care Dumnezeu iartă cu adevărat păcatele, fără a le mai aminti. Pentru a împlini multele ilustrații profetice din Lege, Isus a trebuit să fie oferit și ca taurul și țapul lui Iehova în ziua ispășirii, iar sângele acestor jertfe era luat de marele preot în Sfânta Sfintelor și stropit înaintea scaunului milei divine. Doar că Isus a trebuit să se ridice din morți, să se înalțe ca Mare Preot în cer și să apară în cea mai sfântă prezență a lui Dumnezeu, pentru a oferi sângele sau valoarea vieții Sale umane jertfite pentru credincioșii de pe pământ. Prin aceste mijloace, urmașii Săi de pe pământ ar putea dobândi adevărata dreptate de la Dumnezeu. În împlinirea acestora și a altor aspecte ale legii Mozaice, Isus a împlinit scopul ei. Astfel a fost scos din cale și pironit pe stâlpul de tortură, pe care a murit. – Ex. 12:1-13; Ioan 1:29; Ex. 24:3-8; Lev. 16:1-19; Evrei 9:11-28; 13:10-13; Rom. 10:4; Col. 2:14.

⁸ Pentru că legea lui Moise a fost împlinită atunci și îndepărtată de la credincioșii Săi, Isus a declarat că prevederea de divorț din Lege, potrivit căreia un bărbat putea avea mai mult de o soție în viață, nu s-a mai aplicat după aceasta urmașilor Săi. (Deut. 24:1-4) Legământul legii prin Moise trecea și era înlocuit de noul legământ prin Mai marele Mediator, Isus Cristos. Sub acesta, dacă un Creștin divorțează de partenerul său de căsătorie pe alte motive decât neloialitate conjugală, atunci dacă unul din ei se recăsătorește, acela va fi vinovat de adulter.

Standardul Creștin de căsătorie sub noul legământ va fi cel stabilit de Dumnezeu în grădina Eden cu Adam și Eva. Bărbatul a avut doar o singură soție în viață, dată cu scopul de a crește copiii, de a umple pământul și de a-l supune până la o stare de paradis. (Mat. 19:3-9; Gen. 1:28; 2:21-24) Dumnezeu nu a prevăzut divorțul pentru cuplul perfect. În același mod, un creștin căsătorit trebuie să fie tovarășul de viață al unui singur partener în viață și trebuie să-i fie fidel acestuia. Această afirmație a lui Isus asupra situației căsătoriei trebuie să-i fi iritat pe fariseii care urmau învățăturile talmudice privind căsătoria și care trăgeau cu urechea.

⁹ Arătând cum membrii evrei din clasa Lazăr muriseră față de fosta lor condiție de cerșetori sub Legământul legii, apostolul Pavel li se adresează câtorva dintre aceștia: „Nu se poate să nu știți, fraților (căci le vorbesc unor cunoscători ai legii), că Legea stăpânește peste un om cât timp trăiește el? De exemplu, o femeie căsătorită este legată prin lege de soțul ei cât timp el este în viață, dar, dacă îi moare soțul, ea este eliberată de lege de soțul ei. Astfel deci, dacă ea ar ajunge să fie a altui bărbat cât timp îi trăiește soțul, ar fi socotită adulteră. Dar, dacă îi moare soțul, ea este liberă de legea lui și nu este adulteră dacă ajunge să fie a altui bărbat. Și voi, frații mei, ați ajuns morți față de Lege prin trupul lui Cristos, ca să fiți ai altuia, ai celui care a fost ridicat din morți, ca să aducem roade pentru Dumnezeu. Căci, atunci când trăiam după carne, poftele păcătoase stărnite de Lege lucrau în mădularele noastre ca să aducem roade pentru moarte. Dar acum am fost eliberați de Lege, fiindcă am murit față de cea care ne ținea legați, ca să fim sclavi într-un sens nou, prin spirit, și nu în sensul vechi, prin codul scris.” – Rom. 7:1-6, *NW*.

¹⁰ Astfel, clasa Lazăr a murit față de legea Mozaică și nu a mai fost supusă clasei „bogatului” sau dependenți de ceva de acea clasă a clerului evreu. Ei au „murit împreună cu Cristos față de lucrurile elementare ale lumii”, pe care le învăța clasa „bogatului”. Viața lor era acum „ascunsă cu Cristos în uniune cu Dumnezeu”. Nu mai cerșeau de la „bogat”. Nu, ei au urmat porunca lui Isus, „Păziți-vă de aluatul fariseilor, care este ipocrizie” și i-au evitat. – Col. 2:20; 3:3; Luca 12:1, *NW*.

¹¹ Dar ați observat un lucru interesant? Ce anume? Că, deși Lazăr a murit, parabola nu spune că cerșetorul a fost îngropat și pus în Hades, cum a fost cazul bogatului. În loc să fie îngropat și pus în Hades, cerșetorul a fost „dus de îngeri în sânul lui Avraam”. Astfel, clasa Lazăr nu este ilustrată ca o clasă moartă, „moartă în greșelile și păcatele voastre”, ci foarte vie, „vie față de Dumnezeu”. (Efes. 2:1; Gal. 2:19, *NW*) Toate aceste aspecte legate de povestea lui Isus dovedesc aici că nu este vorba despre un evreu „bogat” literal și despre un cerșetor literal din Israel pe nume Lazăr. De ce un evreu literal pe nume Lazăr să fie dus la moarte în sânul lui Avraam, doar pentru că a fost cerșetor acoperit de bube și lins de câini? Mai mult, Avraam a fost îngropat cu optsprezece secole înainte și sânul său s-a descompus în mormânt, în peștera Macpela, lângă Hebron. El nu stătea întins la un festin și capabil să-l primească pe Lazăr. (Gen. 25:8-10) Fiul lui Avraam, Isaac, a fost îngropat cu el. (Gen. 35:27-29) Nepotul lui Avraam, supranumit Israel, a fost de asemenea îngropat. (Gen. 49:29 până la 50:13) Când a vorbit de moartea sa, Iacob a spus: „Plângând mă voi coborî la fiul meu în Șeol [în iad, *Dy*].” (Gen. 37:35;

42:38, AS) De vreme ce Iacov a fost adăugat la poporul său la moarte și îngropat alături de părinții săi, astfel ajungând în Șeol sau iad, și Avraam trebuie să fie în Șeol sau iad, adică groapa comună a omenirii, sau Hades.

¹² Clerul religios al Creștinătății, învață că Avraam este în iadul învățat în crezurile lor. Acel iad are două părți, în centrul pământului: o parte este numită paradis sau limbo, unde merg sufletele celor credincioși care au murit înainte de jertfa lui Cristos; cealaltă parte se numește Gheena, cu flăcări literale de chin, unde se află bogatul. Deci a fi în sânul lui Avraam înseamnă a fi în paradisul de sub pământ. Dacă acest lucru este adevărat și dacă acolo a fost dus la moarte un cerșetor literal pe nume Lazăr, cum se face că l-au dus acolo îngerii? Îi duc îngerii pe cerșetorii morți în centrul pământului, în sânul lui Avraam? Atunci cine l-a dus pe bogat în flăcările chinului – demonii? Scripturile spun că Isus a mers în iad, dar a ieșit din nou prin puterea de înviere a lui Dumnezeu. (Ps. 16:10; Faptele 2:27, 31, 32) Descoperirea sau Apocalipsa ne spun: „Iar moartea și iadul au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte.” (Apoc. 20:14) Deci Isus a ieșit din iad la timp, ca să nu ajungă odată cu el în iazul de foc. Acum, dacă Hadesul este în centrul pământului, după cum susțin religioniștii, atunci ce se întâmplă cu pământul atunci când iadul este aruncat în iazul de foc?

¹³ Acum priviți aici, spune cineva, paradisul sau sânul lui Avraam au fost transferate din iad în cer de la moartea, învierea și înălțarea lui Isus la cer! Dar cum este posibil acest lucru? În ziua Cincizecimii, zece zile DUPĂ înălțarea lui Isus, apostolul inspirat Petru a spus: „David nu s-a urcat la ceruri”. Deci nici Avraam sau alții din sânul său. (Faptele 2:1, 29, 34, NW) Mai mult, Isus a spus parabola despre bogat și Lazăr cel puțin cu câteva săptămâni înainte de a muri pe stâlpul de tortură de la Calvar. Deci Isus nu se înălțase încă la cer și la timpul când vorbea paradisul nu ar fi putut fi transferat din iad în cer. Și totuși Isus a spus că îngerii l-au dus pe Lazăr cel mort în sânul lui Avraam.

¹⁴ Deci din toate absurditățile la care ajung religioniștii, argumentând că povestea lui Isus este literală, este evident că El a rostit o parabolă. Și acest lucru se evidențiază din ce în ce mai mult pe măsură ce privim și alte absurdități și contradicții într-o interpretare literală. Rezultă, astfel, că Avraam, în sânul căruia îngerii l-au dus pe Lazăr, este simbolic, așa cum sunt și Lazăr și bogatul. Avraam cel simbolic nu este în iad. De ce? Pentru că Avraam din parabolă reprezintă pe Însuși Iehova Dumnezeu. Când credinciosul Avraam, „prietenul lui Dumnezeu”, l-a oferit pe unicul său fiu, Isaac, pe muntele Moria, el a fost o ilustrație profetică a lui Iehova Dumnezeu oferindu-și singurul fiu născut, Isus Cristos. Apostolul Pavel le-a scris tovarășilor săi Creștini: „Cei care aderă la credința sunt fiii lui Avraam. ... De fapt, toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința voastră în Isus Cristos. Mai mult, dacă aparțineți lui Cristos, sunteți într-adevăr sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii.” Acest lucru dovedește că Avraam l-a reprezentat pe Iehova Dumnezeu, care este Cel adevărat în care toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate. Pentru a dovedi și mai mult acestea, apostolul îi spune clasei Lazăr: „Noi însă, fraților, suntem copii ai promisiunii, cum a fost Isaac.”, iar Isaac a fost fiul lui Avraam. – Gal. 3:7, 8, 26, 29; 4:28, NW.

ÎN FAVOAREA TEOCRAȚIEI

¹⁵ A sta la sânul cuiva, la o sărbătoare, înseamnă a ocupa un loc de favoare iubitoare pentru acesta. De exemplu, despre Isus citim: „Nici un om nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu, singurul dumnezeu născut, care este în sânul Tatălui este cel care L-a făcut de cunoscut.” (Ioan 1:18, *NW*) Apostolul Ioan a ocupat un astfel de loc favorizat la ultima sărbătoare a Paștelor, căci citim: „Unul din discipolii lui Isus stătea întins la sânul lui Isus, iar Isus îl iubea. Deci, acesta din urmă s-a sprijinit de pieptul lui Isus și i-a zis: ‘Învățătorule, cine este?’” (Ioan 13:23, 25, *NW*) A fi dus de îngeri în sânul lui Avraam înseamnă, deci să fii transferat de la starea disprețuită de cerșetor a lui Lazăr, la poarta bogatului, în favoarea iubitoare a Mai Marelui Avraam, Iehova Dumnezeu. Înseamnă să fii adoptat de El ca fiu al lui Dumnezeu, să fii asociat cu Sămânța promisă a lui Avraam, Isus Cristos. Înseamnă să ai o tovărășie apropiată cu Iehova și fiul Său și să sărbătorești cu Ei la „masa lui Iehova”. După cum este scris: „Această părtășie a noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos. ... dacă umblăm în lumină, așa cum El însuși se află în lumină, avem părtășie unii cu ceilalți și sângele lui Isus, Fiul Său ne curăță de tot păcatul.” (1 Cor. 10:21 și 1 Ioan 1:3, 7, *NW*) Cât de potrivit este, atunci, numele cerșetorului, Lazăr! Înseamnă „Dumnezeu este ajutor”.

¹⁶ Vedem atunci că, în primul rând, cerșetorul Lazăr a ilustrat pe rămășița evreilor naturali care exercitau credință în Dumnezeu, acceptând mesajul servului Său, Ioan Botezătorul și al Fiului Lui, Isus Cristos. Vă amintiți ce a spus Isus despre disprețuitul șef colector de taxe, Zacheu după convertirea sa: „În această zi, mântuirea a venit în această casă, pentru că și el este un fiu al lui Avraam. Căci Fiul Omului a venit să caute și să salveze ceea ce era pierdut.” (Luca 19:9, 10, *NW*) Ioan și Isus au fost ca și îngeri, sau mesageri, să conducă rămășița evreiască în această poziție de favoare Avraamică. Marcu 1:2 spune referitor la Ioan: „Iată-mă, trimițând înaintea ta pe mesagerul meu [sau îngerul] pentru a-ți pregăti calea.” (*NW*, margin.) Isus a confirmat aplicarea acestei profeții la Ioan, la Matei 11:10, 11. Și referindu-se la Isus Cristos Însuși, profeția de la Maleahi 3:1 spunea: „Și Domnul, cel pe care îl căutați, va veni dintr-o dată la templul Său și Îngerul legământului, în care vă găsiți plăcerea: iată, El vine, zice Iehova al oștirilor.” – *Da; Dy*.

¹⁷ Dar Isus a început să predice și Samaritenilor, și a prezis extinderea Evangheliei Împărăției la Samariteni și în cele din urmă la neamuri. (Faptele 1:8) Astfel, clasa Lazăr a ajuns să-i includă pe credincioșii Samariteni și pe credincioșii dintre neamuri, începând cu centurionul italian Cornelius. Astfel, și aceștia au fost transferați de la starea de săraci cerșetori din această lume în sânul favorii divine. Deci citim: „Acum Scriptura, prevăzând că Dumnezeu îi va declara pe oamenii națiunilor drepți prin credință, a anunțat anticipat vestea bună lui Avraam și anume: ‘Prin intermediul tău vor fi binecuvântate toate națiunile’. Prin urmare, cei care aderă la credință sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam.” – Gal. 3:8, 9, *NW*.

¹⁸ În a doilea an al serviciului public al lui Isus, un centurion sau ofițer de armată dintre neamuri, poate Cornelius sau nu, nu știm, a manifestat o credință

neobișnuită în puterile vindecătoare ale lui Isus. Acesta a fost un exemplu despre ce fel de credință urma să fie găsită printre disprețuiții „câini” dintre neamuri, după cum îi numeau ipocriții evrei; și astfel Isus a prezis o conducere a acestor oameni săraci, bolnavi de păcat și flămânzi, dintre națiunile păgâne, „în sânul lui Avraam”. Uimit, Isus a spus: „Adevărat vă spun că în nimeni dintre izraeliți nu am găsit o credință așa de mare. Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta întinși la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerurilor, pe când fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul de afară.” – Mat. 8:5-12, *NW*.

¹⁹ Aceasta nu înseamnă că Avraam, Isaac și Iacov din vechime stăteau atunci întinși la masă în împărăția cerurilor; căci acești trei oameni nu au fost profeți mai importanți decât Ioan Botezătorul, și Isus a zis: „Acela care este cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el.” (Mat. 11:11, *NW*) În cuvintele lui Isus, Avraam reprezintă pe Cel Mai Mare în care vor fi binecuvântate toate familiile de pe pământ, Iehova Dumnezeu, Marele Tată. Prin urmare, Isaac, singurul fiu al lui Avraam, prin soția sa, Sara, reprezintă pe singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Isus Cristos, pe care Dumnezeu L-a uns să fie Rege al regilor.

²⁰ Iacov a primit viață de la Avraam prin Isaac și la fel nepotul lui Avraam. În același fel adunarea Creștină primește viață de la Dumnezeu prin Isus Cristos. „Cristos, de asemenea, a iubit adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea.” „Cristos este capul adunării, El fiind salvatorul acestui trup.” (Efes. 5:23, 25, *NW*) „Acesta și-a dat sufletul pentru noi.” (1 Ioan 3:16, *NW*) La timpul când Dumnezeu îi declară pe membrii adunării drepecți, viața umană perfectă pe care Isus și-a jertfit-o le este socotită lor. În această măsură Isus devine tatăl lor, așa cum Isaac a fost tatăl lui Iacov și la fel de mult cum Isus va deveni „Părintele Veșnic” al omenirii credincioase și ascultătoare din noua lume. (Isa. 9:6) Dar acea viață umană atribuită adunării sale este jertfită în imitarea lui Isus Cristos și pentru justificarea supremației și numelui lui Dumnezeu. Așa că Iehova Dumnezeu Mai Marele Avraam Îi naște pe prin spiritul Său dător de viață. Ei devin fiii Săi spirituali, membri adoptați ai Seminței lui Avraam, membri ai trupului lui Cristos. Deci prin acest trio al lui Avraam, Isaac și Iacov în împărăție, adunarea Creștină este bine ilustrată de ultimul, Iacov, și este alcătuită din comoștenitori cu Isus Cristos în Împărăție. Aceasta are o rămășiță evreiască sau un nucleu, iar credincioșii dintre neamuri sunt adăugați mai târziu.

²¹ Astfel Avraam, Isaac și Iacov reprezintă aranjamentul împărăției lui Dumnezeu, Teocrația.

²² De aceea, când Isus s-a minunat de credința centurionului păgân și a prezis că vor veni mulți oameni dintre națiunile ne-evreiești, de la răsărit și de la apus, și vor sta întinși cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerească, El a vrut să spună că mulți dintre neamuri vor exercita credință când Evanghelia Împărăției va fi predicată tuturor națiunilor. Datorită credinței lor în mesajul lui Dumnezeu despre Cristosul Său, ei vor fi transferați de la starea săracă de înstrăinare de Dumnezeu și înfometare spirituală și vor fi aduși ca Lazăr în sânul lui Avraam. Aceasta înseamnă că vor fi primiți în favoarea lui Iehova Dumnezeu, duși în inima Sa și adoptați ca fii și moștenitori ai Împărăției cu Isus Cristos, Sămânța lui Avraam. Ei

vor ajunge în favoarea Teocrației unde a fost rămășița evreiască și vor sărbători la „masa lui Iehova”, cu bogății spirituale din adevărul Scriptural și serviciul sacru, ca martori ai Săi. Aceasta s-a întâmplat în ultimele nouăsprezece secole și a ajuns la un punct culminant în zilele noastre.

²³ Dar alte părți interesante și importante ale parabolei despre bogat și Lazăr rămân să fie discutate, pentru a ne completa înțelegerea despre chestiune, mai ales că țin de zilele noastre. Pentru lipsă de spațiu în acest număr, trebuie să le lăsăm pentru alte articole din numerele următoare ale *Turnului de veghere*, pentru explicație, spre plăcerea și profitul nostru.

Spiritul Domnului Iehova este peste mine, deoarece Iehova m-a uns să predic vești bune celor smeriți; El m-a trimis să vindec pe cei cu inimile zdrobite, să proclam libertate prizonierilor și deschiderea închisorilor celor care sunt legați; să anunț anul de favoare al lui Iehova și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți care plâng. – Isa. 61:1, 2 AS.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce schimbări a arătat Isus în predică pentru bogat și sărac?
2. Ce s-a întâmplat la moarte cu Lazăr și cu bogatul? Ce a arătat noua poziție a lui Lazăr?
- 3,4. Când a murit clasa Lazăr și ca urmare a cărui fapt?
5. Spre ce se grăbea acum clasa Lazăr? Înaintea cui intrau ei și de ce?
- 6,7. Ce îngrijire divină se cuvenea să fie împlinită acum, în detaliu? De cine și cum?
8. Ce a spus Isus acolo despre divorț și de ce așa?
9. Cum a spus Pavel că această clasă Lazăr este eliberată de Legea Mozaică și pentru care scop?
10. De cine nu mai depindea, deci, clasa Lazăr, pentru hrană? De ce?
11. Unde îl localizează pe Lazăr, după moarte, povestirea lui Isus? De ce se dovedește aceasta o parabolă?
12. Unde spun religioniștii că se afla atunci Avraam? Ce întrebări ridică aceasta despre ducerea în iad?
13. De ce aceasta nu ne face să spunem că sânul lui Avraam a fost transferat din iad în cer?
14. Atunci, de ce Avraam cel din parabolă nu se află în nici un iad?
15. Ce înseamnă, atunci, faptul că a fost mutat în sânul lui Avraam? De ce era potrivit numele cerșetorului?
16. Pe cine au ilustrat acolo îngerii care l-au mutat? De ce?
17. Pe cine a ajuns să cuprindă acum clasa Lazăr? Cum?
18. Ce a spus Isus după manifestarea credinței sutașului?
- 19-21. (a) Pe cine ilustrează aici Avraam, Isaac și Iacov și de ce? (b) Pe cine ilustrează, așadar, cei trei laolaltă?
22. Ce a vrut, deci, să zică Isus, când a spus că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta întinși împreună cu cei trei în Împărăție?
23. Ce trebuie să lăsăm în seama următorului număr al revistei să discute?

Întrebări de la cititori

● **Ce înseamnă cuvintele de la 1 Timotei 2:15? – „Ea va fi salvată prin naștere de copii, dacă ei vor continua cu înțelepciune în credință, în milă și în sfințenie.” - A. B., Washington.**

Acest text devine mai clar dacă îl cităm, împreună cu contextul său, din *Traducerea Lumii Noi*: „Doresc ca femeile să se înfrumusețeze cu haine bine aranjate, cu modestie și o minte sănătoasă, nu cu păr împletit, cu aur sau perle ori cu veșminte foarte costisitoare, ci după cum se potrivește femeilor care mărturisesc venerație față de Dumnezeu, adică, prin fapte bune. Femeia să învețe în liniște, cu toată supunerea. Nu-i permit femeii să învețe sau să exercite autoritate peste un bărbat, ci să stea în liniște. Căci Adam a fost format mai întâi, apoi Eva. De asemenea, nu Adam a fost amăgit, ci femeia a fost complet amăgită și a ajuns să păcătuiască. Totuși, ea va rămâne în siguranță prin naștere de copii, cu condiția ca ei să continue în credință, iubire și sfințenie cu o minte sănătoasă.” – 1Tim. 2:9-15.

Pavel vorbește aici despre femeile literale din adunarea creștină. El le recomandă să se îmbrace cu modestie și bun simț, să se bazeze mai degrabă pe fapte bune, ca podoabă, decât pe veșminte atrăgătoare și scumpe. Le sfătuiește să învețe în liniște, păstrându-și locul stabilit în adunare și să nu încerce să ocupe poziția de autoritate a bărbaților. Apoi citează, ca exemplu pentru a arăta înțelepciunea acestui aranjament, cazul lui Adam și al Evei. Bărbatul a apărut mai întâi, nu femeia. De asemenea, nu bărbatul a fost amăgit, ci femeia. În Eden, ea a luat-o înaintea soțului ei. Rezultatele au fost dezastruoase pentru amândoi. Nici unul dintre ei nu va avea o înviere în lumea nouă. Nașterea de copii de către Eva nu o va salva; așa cum nașterea de copii nu le-a salvat pe femeile nelegiuite care au pierit în Potop sau pe acelea care vor muri la Armagedon. După ce a întrebuițat exemplul lui Adam și al Evei pentru a arăta înțelepciunea aranjamentului lui Dumnezeu ca bărbatul să exercite autoritate în adunare, apostolul își continuă discuția despre purtarea femeilor creștine în adunare: „Ea va rămâne în siguranță prin naștere de copii, cu condiția ca ei să continue în credință, iubire și sfințenie cu o minte sănătoasă.”

Cu siguranță că nicio persoană rațională nu va argumenta că femeile vor fi salvate doar pentru că dau naștere la copii. „Salvarea” lor prin acest mod n-ar putea însemna salvare pentru viață veșnică. Amintiți-vă de femeia care avea o scurgere de sânge și care a fost vindecată când s-a atins de Isus. Acesta i-a spus: „Credința ta te-a salvat.” (Mat. 9:22, *NW*, margin.) Isus nu a vrut să spună că ea a fost salvată pentru viață veșnică, ci că fusese vindecată și era în siguranță de boala ei. Astfel, în cazul femeilor din adunarea creștină, ele „vor rămâne în siguranță prin naștere de copii, cu condiția ca ei să continue în credință, iubire și sfințenie cu o minte sănătoasă.” Rolul femeii în aranjamentul căsătoriei este de a naște copii și de a-i instrui în căile lui Iehova. Acestea, împreună cu serviciul Împărăției, o vor ține ocupată, fără să fie nevoie să încerce să ajute la conducerea organizației

teocratice. Îndeplinirea acestui rol o va păstra în siguranță de lene sau de purtare greșită.

În al cincilea capitol al acestei scrisori către Timotei, Pavel discută despre anumite capcane în care cad unele femei și, după ce vorbește de câteva văduve tinere care își petrec timpul fără ocupație, bârfind și amestecându-se în treburile altor oameni, el sfătuiește: „Vreau ca văduvele tinere să se căsătorească, să aibă copii, să se ocupe de casă, să nu dea prilej potrivnicului de ocară.” (Versetele 11-15, *NW*) Acest lucru le va ține ocupate, le va da ceva de făcut. Va fi o ocupație profitabilă pentru ele și le va păstra în siguranță. Dacă își vor îndeplini datoria de soții și mame, ocupându-se de casă și își vor continua serviciul ca vestitoare ale Împărăției, ele vor fi în siguranță de cursele în care cad femeile leneșe și teocratice.

• **Care este astăzi înțelegerea poruncii ca femeile să nu-și tundă părul? - F. A., Tennessee.**

În legătură cu tunderea părului la femei, la care se face referire în 1 Corinteni 11, aceasta nu se referă la tăierea lui pentru a-l scurta ca lucru necesar, dar lăsându-i încă o tentă feminină, ci la tunderea părului scurt ca la un bărbat, pentru a fi asemenea acestuia, îndepărtând astfel acest semn firesc dat de Dumnezeu al supunerii femeii față de bărbat și al supunerii bisericii față de Cristos, capul ei.

TURNUL de VEGHERE

1 MARTIE 1951

Nr. 5

Cuprins:

CHINURILE BOGATULUI	- Pag. 151
RUGĂCIUNI PENTRU PACE	- Pag. 159
CLERUL ȘI RĂZBOIUL – O IMAGINE CONFUZĂ	- Pag. 160
„SĂ FIM BOGAȚI ÎN FAPTE BUNE”	- Pag. 165
PRIMII CREȘTINI SUB STĂPÂNIREA ROMANĂ	- Pag. 166
CURTEA SUPREMĂ A CANADEI ESTE DE PARTEA MARTORILOR LUI IEHOVA	- Pag. 171
NICIO ALINARE PENTRU BOGAȚI, CI DOAR MÂNGĂIERE PENTRU CEI SĂRACI	- Pag. 172
GILEAD APRECIAZĂ NOUA VERSIUNE	- Pag. 181
CURTEA SUPREMĂ A STATELOR UNITE SUȘTINE LIBERTĂȚILE	- Pag. 184
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 184

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveștește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

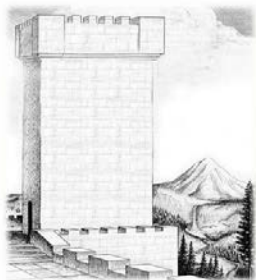
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lessor's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

CHINURILE BOGATULUI

În numărul nostru anterior am discutat despre parabola omului bogat și Lazăr, până la prima parte din Luca 16:22. S-au adus dovezi din Scriptură ca să arătăm că bogatul favorizat și săracul Lazăr simbolizează două clase: bogatul reprezintă pe clerul religios foarte favorizat dintre poporul lui Dumnezeu, iar săracul Lazăr, pe oamenii disprețuiți, neglijați, care își dau seama de nevoile lor spirituale și care flămânzesc și însetează după adevărul și dreptatea lui Dumnezeu. Parabola și-a avut prima aplicare cu evreii sau izraeliții cărora Isus le-a vorbit. Printre ei, clasa „bogatului” includea pe preoții cei mai de seamă, cărturarii, fariseii și saducheii, precum și alți lideri religioși care se împotriveau lui Isus și își băteau joc de învățăturile Lui. Deoarece Isus și discipolii lui propovăduiau Evanghelia Împărăției săracilor și suferinzilor care Îl ascultau cu bucurie, aceasta i-a îmbogățit cu adevărul lui Dumnezeu și cu privilegiile de a-L sluji cum se cuvine. Însemna moartea față de starea lor bolnavă spiritual, de cerșetor. Aceasta îi elibera de dependența de clasa „bogatului”, pentru instruirea religioasă pe care o primeau. Îi aducea în favoarea lui Iehova Dumnezeu, reprezentat de Avraam, unde puteau să sărbătorească din plin la spirituala „masă a lui Iehova”. În acest fel s-a întâmplat că, cităm din parabolă, „săracul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam”.

Ceea ce se întâmplă acum „bogatului” este opusul favorii pentru cerșetorul Lazăr. Luca 16:22-23 ne spune: „A murit și bogatul, și a fost îngropat. Pe când era el Hades, în chinuri, și-a ridicat ochii și l-a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui”. (NW) Moartea „bogatului” n-a însemnat moartea fizică a vreunui membru din acea clasă. Ea a ilustrat moartea față de poziția lor privilegiată, avantajoasă, de care s-au bucurat până acum și în care i-au tratat pe cei din clasa Lazăr ca pe niște cerșetori disprețuiți și bolnavi. Deci, când și cum a murit și a fost îngropată clasa „bogatului” ?

²A fost în același timp în care clasa Lazăr a experimentat schimbarea condiției ei în mai bine. Ceea ce a lucrat la eliminarea condiției dezavantajoase a acestei

clase a săracului, a lucrat și pentru moartea clasei „bogatului” față de privilegiile lor speciale aparent în favoarea lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat când Ioan Botezătorul a venit să propovăduiască pocăința, pentru că era aproape Împărăția lui Dumnezeu. El i-a întors pe oameni la Isus ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”, Unsul, Cristosul. Ioan le-a demascat fățărnicia, și i-a numit „pui de năpârci”, le-a arătat că sunt în pericol de a fi botezați cu nimicire prin foc când va veni mânia lui Dumnezeu peste Israel. Aveau la fel de multă nevoie de pocăință ca și poporul sărac și păcătos care era condamnat de legea lui Moise. Nu trebuiau să creadă că sunt promisa „sămânță a lui Avraam”, doar datorită descendenței naturale din acel evreu credincios. – Mat. 3:7-12, *NW*.

³Dar Isus însuși a fost și mai distrugător față de clasa „bogatului”, în veșmintele lor purpurii și din pânză de in, și la masa lor somptuoasă. Declarându-se singuri drepti, păruseră cândva superiori în ochii celor din clasa Lazăr, dar erau de fapt neplăcuți înaintea lui Dumnezeu. Isus i-a demascat înaintea celor din clasa Lazăr. (Luca 16:15, *NW*) Astfel, El i-a dezbrăcat de veșmintele lor de pânză de in ale fățărniciei. I-a dezbrăcat de pretențiile lor, asemenea purperei, la regalitate în Împărăția lui Dumnezeu, când a declarat că desfrânatelile, păcătoșii și colecatorii de taxe din clasa cerșetorului merg înaintea lor în Împărăție. El a culminat aceasta cu sentința groaznică: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni, care va aduce roade.” (Mat. 21:43, *NW*) Le-a stricat masa religioasă când s-a întors de la ei și a încredințat misterele Împărăției și privilegiul de a predica Împărăția săracilor din clasa Lazăr, zicând: „Te laud, Tată, în public, Domn al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. ... Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da puteri noi. Luați jugul Meu asupra voastră, și deveniți discipolii Mei, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi împăcare pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Mat. 11:25-30 și Luca 10:21-24, *NW*) Când cei din clasa „bogatului” L-au respins cu voia și I-au pregătit moartea, și-au pecetluit propria moarte ca cei privilegiați spiritual. Masa lor religioasă a devenit o cursă, iar sărbătoarea lor o capcană mortală pentru ei. – Rom. 11:7-9.

⁴Am remarcat deja că parabola nu spune că Lazăr a fost îngropat și s-a dus în iad, Hades sau Șeol. Dar spune că bogatul „a murit și a fost îngropat” și era „în Hades”. Moartea lui a fost atestată deschis în ziua Cincizecimii, la zece zile după înălțarea lui Isus la cer pentru a apărea în prezența lui Dumnezeu cu valoarea jertfei Sale umane. Atunci spiritul sfânt a fost revărsat peste primii membri din clasa Lazăr. Spiritul era dovada acceptării lor de Dumnezeu, a faptului că le fusese atribuită dreptatea lui Cristos, și că deveniseră moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu. Hrana spirituală despre Împărăția Lui, prin Cristos, n-a mai căzut în ziua Cincizecimii de la masa „bogatului” pentru oamenii săraci. Nu. Aceasta a venit prin acei discipoli care fuseseră luați „în sânul lui Avraam”. Acolo Petru, și nu cei din clasa „bogatului”, a început să folosească „cheile Împărăției Cerurilor”. În jur de 3.000 de iudei s-au întors la masa Mai Marelui Avraam, au fost botezați și au primit spiritul revărsat. Astfel, cei din clasa Lazăr au început să fie ridicați

din starea de moarte în greșeli și păcate, și să stea „împreună în locurile cerești, în uniune cu Isus Cristos”. (Faptele 2:1-42; Mat. 16:19; Efes. 2:1-6, *NW*) Atunci, cum ar putea parabola să-l descrie pe Lazăr ca fiind în Hades, Șeol, iad sau în mormântul comun al omenirii? Nu putea.

⁵Cât despre clasa „bogatului”: respingându-l pe Isus și agățându-se cu încăpățănare de faptele Legii ca să se îndreptățească pentru viață, ei s-au dovedit blestemați de Lege. Deci ei au murit față de privilegiul de a fi asociați cu Isus Cristos, promisa „Sămânță a lui Avraam”. Până la moartea lor fizică ei au trăit în carne, la fel ca femeia desfrânată, despre care scria apostolul: „Dar cea dedată la plăceri senzuale, măcar că trăiește, este moartă.” (1 Tim. 5:6, *NW*) Legea de care se țineau s-a dovedit a fi moarte pentru ei, condamnându-i la moarte ca păcătoși blestemați. (Rom. 7:9-11) Trăind în carne, deși morți în ochii lui Dumnezeu, ei puteau să vadă ce se întâmplă cu cei din clasa Lazăr și să fie supărați din această cauză.

⁶În ceea ce-i privește pe iudei, „bogatul” a fost îngropat la trei ani și jumătate după Cincizecime. De ce atunci? Pentru că atunci a fost propovăduită pentru prima dată Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu neamurilor disprețuite, necircumcise, în casa unui centurion roman, Cornelius. Nu cei din clasa „bogatului” dintre iudei au făcut propovăduirea. Nu. Nu ei erau cei care se dovedeau a fi o binecuvântare pentru toate națiunile pământului, în armonie cu promisiunea lui Iehova făcută lui Avraam. Cel care i-a propovăduit lui Cornelius era un membru al clasei disprețuite Lazăr, apostolul Petru, echipat cu „cheile Împărăției”. (Faptele 10:1 la 11:18) Clasa „bogatului” era fără niciun mesaj dătător de viață și inactivă în serviciul lui Dumnezeu, fiind, astfel, ca moartă și îngropată.

⁷Dar, vă întrebați, cum poate fi ilustrat bogatul ca vorbind în iad, dacă acesta este doar mormântul comun al omenirii? Pentru că aceasta este o parabolă. Astfel moartea, îngroparea și prezența în iad sunt folosite doar într-un mod simbolic. Acest lucru arată că aceasta este o parabolă, pentru că dacă cei din clasa „bogatului” chiar ar fi fost în iadul biblic, n-ar fi putut vorbi sau vedea ceva. „Să rămână de rușine cei răi, și să fie tăcuți în Șeol!” (*AS*) - „să fie tăcuți în mormânt” (*AV*) - „să se pogoare în iad” (*Dy*). Așa spune Psalmul 31:17. (Ps. 30:18, *Dy*) Și la Eclesiastul 9:5, 10 citim: „Cei vii, în adevăr, știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic. ... Tot ce poate mâna ta să facă, fă cu toată convingerea! Căci, în iadul [(*Dy*) - în Șeol (*AS*) - în mormânt (*AV*)] spre care te grăbești, nu mai este nici lucrare, nici rațiune, nici cunoștință, nici înțelepciune!” Dacă cineva este într-o stare asemenea Șeolului, iadului sau mormântului, nu este activ în serviciul lui Dumnezeu, nici nu poate învăța adevărul. Aici se află cei din clasa „bogatului”, văd schimbarea condiției celor din clasa Lazăr și pot să vorbească și să se plângă. E ca și atunci când psalmistul, descurajat, spunea despre sine: „Mi se apropie viața de Șeol. Sunt pus în rândul celor ce se pogoară în groapă, sunt ca un om care nu mai are ajutor, aruncat printre cei morți, ca cei uciși care zac în mormânt, de care nu-Ți mai aduci aminte, și care sunt despărțiți de mâna Ta. M-ai pus în groapa cea mai de jos, în întuneric, în adâncuri. Mânia Ta mă apasă.” - Ps. 88:3-7, *AS*.

CUM ÎN CHINURI

⁸Dar dacă Hadesul, Șeolul sau iadul e mormântul comun al omenirii, unde nu sunt simțuri, cunoștință sau activitate, cum de parabola spune despre bogatul din Hades că „era în chinuri”? În versetul următor el spune că va fi într-un „foc aprins”. Nu arată asta că există foc și chinuri ale sufletelor umane conștiente în Hades, Șeol sau iad? Nicidecum. Aceasta este o parabolă, iar Șeolul sau Hadesul sunt folosite pentru a ilustra starea clasei „bogatului” cât încă sunt aici, printre noi, pe pământ. Astfel, aceștia pot fi descriși ca fiind în Hades, Șeol sau iad, și în același timp să fie în chinuri într-un foc aprins. Bogatul n-ar putea fi ilustrat ca fiind în gheenă, pentru că atunci n-ar putea fi ilustrat că vorbește, căci gheena sau „iazul de foc, care arde cu pucioasă” simbolizează „a doua moarte”, distrugerea completă din care nu există înviere. – Apoc. 19:20, AS; 20:14. Vezi nota de subsol.

AVRAAM VĂZUT DE DEPARTE

⁹Cei din clasa „bogatului”, deși trăiau pe tărâmul lor religios, erau morți pentru Dumnezeu și erau ca îngropați în Hades, sau în iad, în ce privește serviciul lor activ. Din acest motiv ei puteau fi descriși ca fiind morți și îngropați în Hades, sau în mormânt, și totuși să fie vii și să poată privi în sus, să vadă departe și, de asemenea, să experimenteze chinuri. Ceea ce au văzut le-a sporit chinul: „l-a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui.” Asta înseamnă că cei din clasa „bogatului” au văzut că nu primeau binecuvântare ca Sămânța naturală a lui Avraam. Ei l-au văzut pe Mai Marele Avraam, Iehova Dumnezeu, departe de ei și favoarea Lui îndreptându-se către rămășița iudee și către neamurile care credeau în Isus și-L urmau. Departe de a fi sămânța promisă a lui Avraam ca binecuvântare pentru toate familiile și națiunile de pe pământ, ei erau un blestem pentru ele. Pavel spunea: „Ei nu plac lui Dumnezeu, și sunt împotriva intereselor tuturor oamenilor, căci încearcă să ne împiedice să le vorbim națiunilor, ca să fie salvate, cu rezultatul că întotdeauna pun vârf păcatelor lor.” (1 Tes. 2:15, 16, NW) Atât Pavel cât și Barnaba le-au spus: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți, și singuri vă judecați nevrednici de viață veșnică, iată că ne întorcem spre Națiuni. De fapt, Iehova ne-a poruncit cu aceste cuvinte: ‘Te-am numit ca o Lumină a Națiunilor, ca să fi o salvare până la marginile pământului.’ – Fapte 13:46, 47, NW.

¹⁰Deci ei i-au văzut pe cei din clasa Lazăr în sânul lui Avraam, la masă sau la sărbătoare cu Avraam, aproape de el, însemnând că se aflau în iubirea și favoarea lui speciale. (Ioan 13:23, 25; Deut. 13:6; 28:54, 56; 2 Sam. 12:3, 8; Mica 7:5) Asta înseamnă că erau în favoarea asemenea sânului lui Mai Marele Avraam, Iehova Dumnezeu, și că aveau părtășie cu El. Au fost adoptați ca fii ai lui Dumnezeu pentru a fi asociați cu Isus Cristos, adevărata Sămânță a lui Avraam, și astfel ei sărbătoresc la „masa lui Iehova” cu misterele și adevărurile Împărăției, și cu închinarea curată și serviciul lui Dumnezeu. (1 Ioan 1:3, 7; Ioan 4:34; Iac. 1:27) Dar cei din clasa „bogatului” se află în afara acestei favori, departe. Cei din clasa Lazăr sunt precum Isaac, fiul lui Avraam născut de iubita lui soție Sara, cel care a fost făcut moștenitorul lui Avraam. După cum spunea Dumnezeu: „În Isaac vei

avea o sămânță, care-ți va purta numele.” (Rom. 9:7; Gal. 4:28, *NW*) Dar cei din clasa „bogatului” sunt ca Ismael, fiul lui Avraam născut de roaba Agar. Dumnezeu nu l-a recunoscut pe Ismael ca sămânță și astfel el a fost înlăturat și trimis departe, pentru a nu amenința viața lui Isaac. Astfel, deși cei din clasa „bogatului” se trag poate din urmașii naturali ai lui Avraam, ei sunt înlăturați de la favoarea lui Dumnezeu. De aceea ei îi persecută pe cei din clasa Lazăr cu invidie și răzbunare, așa cum a făcut Ismael. – Gal. 4:22-30, *NW*.

¹¹Nu e de mirare că cei din clasa „bogatului” sunt în chinuri. În vremea lui Isus, mesajul Lui i-a chinuit. După ce El a dezvăluit că tradițiile și preceptele lor religioase sunt potrivnice Cuvântului și poruncilor lui Dumnezeu, discipolii au spus: „Știi că Fariseii s-au poticnit când te-au auzit ce ai spus?” Când i-a condamnat pentru ipocrizia și fățarnicia lor religioasă, unul dintre ei a spus: „Învățătorule, spunând aceste lucruri ne insultă și pe noi.” Asta nu l-a făcut pe Isus să tacă, ci a continuat să le spună că luaseră cheia cunoștinței de la popor. Chinuiți de raportul că Isus învață în Templu, ei au trimis ofițeri să-L aresteze, dar aceștia au refuzat s-o facă și s-au întors cu mărturisirea chinuitoare: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.” Când a rostit parabola cu via și au înțeles că ucigașii din parabolă erau chiar ei, au încercat să-L prindă în furia lor, dar n-au făcut-o, pentru că se temeau de popor. – Mat. 15:12-14; Luca 11:45; Ioan 7:32, 45, 46; Mat. 21:45, 46, *NW*.

¹²Gândind să-și micșoreze chinurile, ei l-au ucis în final. Dar chinurile lor s-au reînnoit doar, prin cei din clasa Lazăr, începând de la Cincizecime. De exemplu, preoții, căpeteniile Templului și saducheii erau deranjați că Petru și Ioan învățau poporul în Templu, despre Isus și învierea Sa. Dar prinderea și închiderea lor nu i-a intimidat și nu i-a făcut să tacă pe apostoli. Ei au devenit mai îndrăzneți și propovăduirea în Ierusalim s-a intensificat, exasperându-le tot mai mult pe căpeteniile religioase. La mărturia lui Ștefan făcută înaintea lor s-au simțit străpunși în inimă. Scrâșnind din dinți și țipând, s-au năpustit cu toții asupra lui, l-au scos în afara cetății și l-au ucis cu pietre. Saul din Tars, care a fost martor, a pornit o persecuție turbată a creștinilor din clasa Lazăr. Fiind extrem de furios pe ei, a abătut amenințări și ucideri asupra lor. Dar pentru el era ca și cum dădea într-o țepușă, și îl durea foarte rău. Când Saul s-a schimbat și a devenit apostolul Pavel și el și Barnaba au predicat unei mulțimi mari de oameni, liderii religioși s-au umplut de gelozie și contraziceau cu blasfemie ceea ce spuneau aceștia poporului, iar apoi i-au persecutat că transmiteau mesajul la neevrei. Sunt multe rapoarte despre răscoalele lor cu mânie împotriva lui Pavel și a însoțitorilor lui misionari. În ce chinuri trebuie să fi fost! Cât de tare trebuie să-i fi durut și înțepat mesajul arzător de demascare și denunțare!

ECHIVALENTUL MODERN

¹³Oficialii și liderii religioși ai evreimii care formau clasa „bogatului” în acel prim secol, își regăsesc echivalentul modern în clerul, liderii religioși și susținătorii creștinătății din ziua de astăzi. Ei reprezintă sistemele care au devenit prinse în societatea umană și care au o mare vechime și tradiții străvechi. Astfel, cu bogăția

și influența lor alături de conducătorii acestei lumi, și-au câștigat un loc de frunte, respect, influență și control asupra oamenilor. Pe dinafară, ei le par oamenilor foarte dreapți și sfinți, astfel încât ar părea un sacrilegiu, blasfemie și nereligios să-i critici. Ei s-au strecurat în favoarea bogaților și a conducătorilor, exercitând o puternică influență politică. Și-au însușit promisiunile Împărăției din Cuvântul lui Dumnezeu și își închipuie că sunt primii în favoarea lui Dumnezeu, a Mai Marelui Avraam, și că prin ei se va instaura pe pământ Împărăția lui Dumnezeu. S-au bucurat de avantaje educaționale, sociale și politice, și s-au uitat de sus la oamenii obișnuiți considerându-i laici, neșcoliți și dependenți total de clerul educat, cu titluri și de sistemele lor religioase, pentru înțelegerea Scripturii.

¹⁴Le-au oferit oamenilor puțin din Cuvântul și serviciul lui Dumnezeu și i-au amăgit cu tradiții sectare și filosofii păgâne, lăsându-i flămânzi și bolnavi spiritual. Au luat cheia cunoștinței care deschide înțelesul Cuvântului lui Dumnezeu. I-au îndepărtat pe oameni de la Împărăția lui Dumnezeu, singurul remediu al umanității, și i-au întors spre planuri politice și politica conducătorilor lumesti, cărora le-au dat binecuvântarea să se implice în bătălii sângeroase între națiuni. La acest sfârșit al lumi, ei n-au niciun mesaj salvator pentru oamenii năpăstuiți, ci îi lasă săraci, înfomețați și bolnavi spiritual, doar cu trista speranță a unei Ligi a Națiunilor sau organizația Națiunile Unite, ca cea mai bună speranță a lor pentru pace, stabilitate și prosperitate mondiale.

¹⁵Acum acești religioniști sunt într-o stare de moarte spirituală ca a „bogatului” din parabolă. Cu siguranță nu sunt vii față de faptul că „timpurile stabilite națiunilor” s-au încheiat în 1914 A.D. și că atunci Împărăția lui Dumnezeu a fost pusă în putere pe pământ, cu Sămânța promisă lui Avraam, Isus Cristos, pe tron. Ei disprețuiesc pe rămășița din clasa Lazăr, martorii moderni ai lui Iehova, pentru propovăduirea unui astfel de mesaj. În fața semnului încheierii acestui sistem de lucruri și a prezenței sau *pa-rou-si'a* lui Isus Cristos în puterea Împărăției, trebuie să fi crezut acest mesaj, cel puțin la sfârșitul Primului Război Mondial, în 1918. Cu toate acestea, ei n-au revenit la viață și la activitate, să preia mesajul Împărăției și să-l proclame omenirii. Rămășița clasei Lazăr a făcut în felul acesta, după ce și-au revenit de pe urma asupririi de dușmanii lor din timpul aceluși război mondial. S-au reorganizat în anul 1919, au revenit la viață și activi din ce în ce mai mult în propovăduirea „Evangheliei Împărăției” tuturor națiunilor, ca mărturie, înainte ca sfârșitul acestei lumi să vină la Armagedon. Dar cei din religioasa clasă a „bogatului” au disprețuit însemnătatea profetică a evenimentelor mondiale. Au redus intensitatea mesajului preluat de „Lazăr” cel modern și au căutat refugiu într-un substitut omenesc al Împărăției, acest lucru inutil numit Liga Națiunilor. Astfel că ei n-au demonstrat vreo activitate pentru proclamarea și promovarea Împărăției. Au arătat că sunt morți și îngropați în fața lui Dumnezeu, iar judecata Lui, scrisă demult în Cuvântul Său, așa îi consideră.

CĂUTAREA TEOCRAȚIEI

¹⁶De-a lungul întregii ere creștine, profeția din Luca 13:27-30 se împlinște pentru a ajunge acum la punctul culminant. În această profeție, Isus vorbea de

timpul când ușa se va închide în fața oamenilor cândva privilegiați din punct de vedere religios și spunea: „Și El vă va zice: ‘Nu știu de unde sunteți; depărtați-vă de la Mine, voi toți lucrătorii fărădelegii. Va fi plânsul și scrâșnirea dinților, când veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov, și pe toți profeții în Împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară. Mai mult, vor veni oameni de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miază-zi, și vor sta întinși la masă în Împărăția lui Dumnezeu. Și iată că cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă.’” (NW) După ce Ierusalimul a fost distrus de armatele imperiale ale Romei în 70 A.D., cei veniți de la răsărit, de la apus, de la miazăzi și miazănoapte erau în principal dintre ne-evrei sau neamuri, din toate națiunile, la care a ajuns Evanghelia.

¹⁷În numărul nostru anterior al *Turnului de veghere*, am văzut cum Avraam, al cărui nume înseamnă „tatăl unei mulțimi”, l-a ilustrat pe Iehova Dumnezeu, Tatăl Seminței promise lui Avraam. Fiul lui Avraam, Isaac, care a fost oferit ca jertfă, l-a ilustrat pe Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, care împlinește, în mod deosebit, rolul Seminței lui Avraam pentru binecuvântarea întregii omeniri. Iacov, fiul lui Isaac și nepotul lui Avraam, a ilustrat adunarea urmașilor lui Cristos, căci Dumnezeu îi adoptă ca fii spirituali ai Lui, făcându-i o parte a seminței promise lui Avraam. Numele lui Iacov a fost schimbat în Israel, iar ei sunt izraeliți spirituali, „Israelul lui Dumnezeu”. (Gal. 4:28; 3:26-29; 6:16, NW) Expresia „toți profeții” reprezintă, de asemenea, adunarea Israelului spiritual, membrii „trupului lui Cristos”. În profeții, acești profeți din vechime au fost folosiți să preumbrească pe acești creștini născuți de spirit și să prevestească rolul sau calea lor de acțiune. Deci împreună, Avraam, Isaac, Iacov și toți profeții ilustrează Guvernul Teocratic. Văzându-i în „Împărăția lui Dumnezeu”, înseamnă să vedem cu ochiul priceperii că Iehova, Isus Cristos și adunarea Lui de urmași născuți de spirit formează Împărăția lui Dumnezeu și sunt cei din acea împărăție cerească.

¹⁸Astfel, când oamenii din toate părțile vin și stau întinși la masă în împărăție, asta înseamnă că acești credincioși sunt luați în clasa comoștenitorilor Împărăției și vor sărbători cu adevărurile și privilegiile Împărăției la „masa lui Iehova”. Deci nu e nevoie să așteptăm până când Avraam, Isaac, Iacov și toți ceilalți profeți vor învia din morți ca să vedem această profecie împlinită.

[Note de subsol]

Biblia Catolică Douay spune: „Și a murit și bogatul, și a fost îngropat în iad”. Traducerile Latina Vulgata și Confraternitatea Romano-Catolică din 1941 spun în mod asemănător. Versiunea catolică a monseniorului R. A. Knox spune: „A murit și bogatul și și-a găsit mormântul în iad”. (Luca 16:22) Aceste scrieri, care arată că un om își face mormântul în iad, dovedesc ceea ce arată și restul Bibliei, anume, că iadul biblic este groapa comună a omenirii, mormântul, tărâmul celor morți, nu al celor vii. Aceasta este în acord cu Apocalipsa 20:13, 14: „Moartea și iadul au dat înapoi pe morții care erau în ele; ... Și Moartea și iadul au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua.” (Apoc. 20:13,14, Dy; AV) Aici, traducerea catolică din 1946 de rev. F. A. Spencer, O.P., spune: „Și Moartea și Mormântul au

dat înapoi pe morții care erau în ei, ... Și Moartea și Mormântul au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte – iazul de foc.” Chiar prin această comparație a unor autorități romano-catolice se dovedește că iadul din Biblie este mormântul comun al omenirii, fără să mai aducem vreun argument pe marginea acestui subiect.

Printr-o comparație mai extinsă făcută de orice persoană onestă și curajoasă se va descoperi că acolo unde versiunea Douay scrie „iad” în Scripturile Ebraice, Versiunea Regele Iacob redă „mormânt”. Versiunea Americană Standard descoperă că în toate aceste locuri, cuvântul ebraic original era „Sheol”, în vreme ce Versiunea Greacă Septuaginta, folosește cuvântul „Hades”. Niciun ținut din focul iadului nu poate contrazice aceasta. Acum înțelegeți de ce Amos 9:2 spune: „Ei pătrund în iad”.

Nimeni nu poate cita Psalmul 116:3 ca o dovadă că există chin al sufletelor în Șeol, Hades sau iad, chiar dacă scrie: „Mă înconjuraseră chinurile morții, și m-apucaseră durerile iadului; eram tulburat și trist.” Aici, alte versiuni ale Bibliei scriu: „durerile Șeolului” (*AS*), „chinurile Șeolului” (*AT*); „pericolele iadului” (*Dy*), iar în traducerea moseniorului Knox scrie: „terorile mormântului” (*Ps. 114:3, Knox*) Durerile, chinurile, nu erau în Șeol sau în iad, propriu-zis, ci psalmistul era în pericolul și în teroarea de a ajunge în Șeol, iad sau mormânt. Psalmistul l-a preumbrit aici pe Isus Cristos în agonia Sa din Grădina Ghetsimani, în noaptea trădării Sale. Era Isus în pericolul durerilor și chinurilor iadului? Nu, El era căpetenia sfinților sau celor loiali lui Dumnezeu, meritând bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu. (*Ps. 16:10; 2 Sam. 22:6*) Isus a fost în iad, dar nu în chin veșnic, în foc și pucioasă literală, în centrul pământului. Sufletul sau viața Lui n-a fost lăsat în iad, ci a fost înviat din iad, a treia zi după ce a murit.

Aceasta explică de ce profeticul Psalm 116 continuă să spună: „Atunci am chemat numele lui Iehova; O, Iehova, te implor, eliberează-mi sufletul! Întoarce-te, suflete, la odihna ta, căci Iehova s-a purtat generos cu tine. Căci Tu mi-ai eliberat sufletul de la moarte, [nu din chin veșnic], ochii din lacrimi, și picioarele de cădere. Scumpă este înaintea lui Iehova moartea sfinților Săi. (*Ps. 116:4, 7, 8, 15, AS*) Așa cum Iona a ieșit din „pânțelele iadului”, pânțelele peștelui, în a treia zi, așa și Isus a ieșit din iadul literal al Bibliei. Iona, în pânțelele balenei, nu l-a ilustrat pe Isus în niciun chin al iadului. (*Iona 2:1-3*) „Semnul lui Iona” despre care spunea Isus că va fi dat izraeliților, inclusiv clasei „bogatului”, era propria înviere a lui Isus din moarte și iad în a treia zi. – *Mat. 12:38-41; 16:1-4.*

Adevărul armonios al Bibliei rămâne așadar de necontrazis, neclintit, că Șeolul, Hadesul sau iadul este mormântul comun al omenirii și acolo nu sunt chinuite în foc sufletele umane.

Fapte 4:1-3; 5:17, 18, 24, 25; 7:54-58; 26:9-14; 13:45, 50; 17:5, 6, 13; 18:12, 13; 21:27-32, 35; 22:22, 23; 1 Tes. 2:15, 16.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce s-a întâmplat cu bogatul la moarte? Ce a ilustrat moartea lui?

2,3. (a) Când a murit clasa „bogatului”? (b) Cum i-a dezbrăcat Isus de in și purpură

și cum le-a distrus masa?

4. Îl descrie parabola pe Lazăr ca înmormântat la moarte și dus în iad? De ce?

5. În ce fel era moartă, și totuși trăia, clasa „bogatului”?

6. Când a fost înmormântată atunci clasa „bogatului”?

7. Dacă iadul este mormântul, cum se face că ei sunt ilustrați că stau de vorbă acolo?

8. Nu demonstrează „existența lui acolo în chinuri” că în iad există foc și chinuire a sufletelor conștiente? De ce?

9. Ce a văzut bogatul în depărtare? Ce a însemnat aceasta pentru el?

10. Ce a însemnat pentru clasa Lazăr faptul că se aflau în sân? Ce a însemnat pentru clasa „bogatului” faptul că nu se aflau acolo?

11,12. Cum erau ei în chinuri în zilele lui Isus? Cum au fost în zilele apostolilor?

13,14. Cine acționează ca echivalent modern al bogatului?

15. Cum sunt arătați ei că sunt morți și înmormântați?

16. Când ajunge Luca 13:27-30 la punctul culminant? Cine sunt cei care vin?

17. Ce înseamnă faptul că Avraam, Isaac, Iacov și toți profeții sunt văzuți în împărăția lui Dumnezeu?

18. Ce înseamnă, deci, faptul că vin și stau întinși cu ei în Împărăție?

Rugăciuni pentru Pace

MULȚI se roagă lui Dumnezeu când se află în necaz, dar uită de El când totul merge bine. Alții Îl învinovătesc pentru necazurile lor, dar niciodată nu-L binecuvântează pentru bucuriile lor. Rugăciunile pentru pace abundă când amenință războiul, dar când teama s-a risipit cât de preocupată de Dumnezeu este Creștinătatea? Puțini Îi mulțumesc pentru bine la fel de serios pe cât Îl imploră când lovește nenorocirea. Pe cine considerați prieteni adevărați? Pe aceia care vin numai atunci când doresc ceva? Pe cine simți îndemnul să-l ajuți? Pe aceia care doresc să te folosească în mod egoist? Sau pe cei care te iubesc sincer tot timpul? Dacă cineva care își petrece cu alții toate momentele bune vine la tine doar în timpuri grele, oare nu ești tentat să-l trimiți înapoi la prietenii lui de vreme bună pentru ajutor?

Deci este, de asemenea, de înțeles de ce Iehova I-a spus într-un final lui Israel: „M-ați părăsit și ați servit unor dumnezei străini. În consecință Eu nu vă voi mai salva. Mergeți și plângeți-vă dumnezeilor pe care i-ați ales! Să vă salveze ei în timp de necaz!” – Judec. 10 :13, 14, *A.T*

Cum rămâne cu națiunile creștinătății care pretind că-L servesc pe Dumnezeu? Politica lor este coruptă, comerțul lor este lacom iar religiile lor sunt ipocrite. Încrederea lor este pusă în alianțe internaționale, în armate mecanizate, în arme de distrugere. Dacă în acestea își pun națiunile speranța, la acestea ar trebui să strige după ajutor când sunt în necaz. Ca și națiunile, la fel și oamenii, în general, evită orice decât un serviciu cu buzele pentru Dumnezeu și Cuvântul Său. Așa cum a

fost prezis, masele de oameni sunt „iubitori de sine, iubitori de bani, încrezători în sine, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nerecunoscători, fără bunătate iubitoare, fără dragoste firească, nedeschiși la nici un legământ, defăimători, fără stăpânire de sine, înverșunați, fără dragoste de bine, trădători, încăpățânați, îngâmfați, iubitori de plăceri mai degrabă decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devotament evlavios, dar dovedindu-se lipsit de putere.” – 2 Tim. 3:1-5, *NW*.

Când asemenea oameni și națiuni se roagă lui Dumnezeu pentru pace, ne putem aștepta ca El să asculte? Fără părăsirea căii lor de acțiune greșită, ar putea ei să se aștepte la ajutor divin? Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Iehova este departe de nelegiuți; dar ascultă rugăciunea celor drești.” „Cel care își întoarce urechea de la ascultarea legii, chiar și rugăciunea lui este o urâciune.” „Ochii lui Iehova sunt peste cei drești și urechile către rugăciunea lor, dar Iehova își întoarce fața de la cei care fac lucruri defăimătoare.” – Prov. 15:29, 28:9, *AS*; 1Pet. 3:12, *NW*.

Ca rugăciunile să fie auzite, cel care se roagă trebuie să dea atenție Cuvântului lui Dumnezeu, să arate dragoste de Dumnezeu prin ascultare de poruncile Lui și să facă cereri în armonie cu scopurile lui Dumnezeu pentru o lume nouă pașnică. Aceste rugăciuni pentru pace vor primi răspuns. – Isa. 9:6, 7; Mat. 6:9-13; Iacov 4:3; 1 Ioan 5:3; Apoc. 21:1-4.

CÂND Isus a încheiat faimoasa predică de pe munte, „mulțimile erau uimate de felul în care el învăța; căci El îi învăța ca o persoană cu autoritate și nu cum îi învățau cărturarii.” (Mat. 7:28, 29, *NW*) El s-a inspirat mult din inspiratele Scripturi Ebraice pentru a da substanță predicii Sale, iar asta l-a dat o aură de autoritate evlavioasă. Spre deosebire de cărturari și Farisei, El nu depindea de tradițiile și poruncile oamenilor pentru sprijin. Despre Cristos este scris: „Oile Îl urmează pentru că Îi cunosc glasul.” (Ioan 10:4, *NW*) Glasul Său are ecou în Biblie. Ei au auzit în cuvintele Lui principiile drepte ale Bibliei. Discursul lui era clar, vorbele Sale simple, semnificația limpede. Fără o vorbire duplicitară care să fie explicată și interpretată diferit, fără despizarea firului în patru sau ambiguitate cu iz de avocat viclean, ci mai degrabă un slujitor neînfricat. El nu și-a diluat, nu și-a compromis și nu și-a abandonat principiile în numele unui șir nesfârșit de „oportunități”. Cu El era adevărul din Biblie, indiferent de consecințe. Acest fel de a vorbi a fost cel care a uimit urechi obișnuite cu predica Fariseilor și a cărturarilor care se temeau de oameni, care căutau să le facă pe plac oamenilor,

să fie admirați și îmbogățiți de către aceștia. Isus Îi făcea pe plac lui Dumnezeu și vorbea cu autoritatea lui Dumnezeu.

Ce se întâmplă cu cei care susțin că vorbesc în zilele noastre pentru Dumnezeu? Oare o fac ei cu aura autoritară a Bibliei a adevărului și dreptății? Sau reflectă opinia oamenilor, așa cum făceau cărturarii și Fariseii? Să exemplificăm câteva puncte de vedere despre război, deoarece aceasta este tema curentă a predicilor lor.

În 29 noiembrie 1950, Consiliul Național al Bisericilor s-a constituit oficial. Are 31.000.000 de membri ai denominațiilor Protestante din America. Afirmația consiliului este că „își ridică glasul în interesul modului Creștin de viață”. Din cauza pericolului războiului, comisiei i s-a „cerut să caute la Dumnezeu un cuvânt creștin care ar putea să ne îndrume sau ne întărească tovarășii creștini și semenii în întunericul cu care ne confruntăm împreună”. „Cuvântul” care a venit apoi a fost un raport extrem de lung și de obscur. Condamna pacifismul, susținea Națiunile Unite, justifica mobilizarea totală, dar nu și războiul total; nu declara nicio metodă curată de luptă, ci venea cu metode unele mai murdare decât altele. Bombe atomice? Dacă sunt folosite pe noi mai întâi, am putea „să le folosim ca răzbunare cu toată constrângerea posibilă”.

Ce Scripturi au fost oferite să dea aura de autoritate biblică acestui raport? Nici una. Doi membri ai comisiei au refuzat să o semneze, unul spunând că declarația este încurcată și obscură și că avea efectul de „a face creștinii să facă fără tragere de inimă ceea ce este necesar să facă armata”, iar celălalt a spus ca raportul este „o contradicție în termeni” și că nu oferă „nici o călăuză morală distinctivă din Evanghelia creștină”. Cu siguranță că nimeni nu și-ar putea imagina această mulțime de cuvinte confuze venite din gura neînfricatului Nazarinean.

PE FAȚĂ PENTRU RĂZBOI

Evidentă, totuși, a fost poziția luată de Dr. Billington din Akron, Ohio, Templul Baptist. El a susținut, că „în calitate de om al lui Dumnezeu”, i se părea că „Dumnezeu nu este cu noi”, și sfătua: „Aruncați Bomba Atomică și terminați cu el [Războiul din Coreea]. Dumnezeu ne-a dat-o. Să o folosim ca să ne protejăm Bibliile, bisericile, școlile și stilul de viață american.” Cuvântul lui Dumnezeu va dăinui veșnic, și acest lucru se va întâmpla fără bombe atomice. La fel se poate spune și despre biserica adevărată. (1Cor. 15:50-58; 1Pet. 1:25) Dacă Dumnezeu a dat Statelor Unite bomba atomică, a dat-o El și Sovieticilor? Oare ne putem aștepta de la Cristos să vorbească așa cum a făcut-o Dr. Billington? Sau ar fi mai probabil să citeze ca principiu: „Cei care vor folosi bomba atomică, de bombă atomică vor pieri”? – Mat. 26:52.

Josef Cardinal Frings, arhiepiscop de Cologne, a declarat în 23 iulie 1950 că „acel război nu numai că este drept, dar este și datoria unei națiuni” și că „incompetentele obiecții de conștiință la adresa războiului, așa cum sunt propagate de anumite cercuri, nu coincid cu principiile Creștine.” (depeșă AP, publicată în Albany, N.Y., *Times-Union*, 24 iulie 1950) Care principii Creștine? N-a fost oferită nicio Scriptură pentru a da acestei afirmații o aură de autoritate. Și nici una nu a fost menționată în *Osservatore Romano* când a publicat aprobarea de către

Vatican a deciziei lui Truman, pentru a construi superbomba cu hidrogen, deoarece „nu există altă ieșire”. (N.Y., *Times*, 3 februarie 1950) Creștinii adevărați se bazează încă pe Dumnezeu și nu pe bombe ca și cale de scăpare.

Adăugând un alt aspect la poziția clerului față de război, Edmund A. Walsh, romano-catolic, vice-președinte al Universității din Georgetown, a spus cu privire la bombele atomice, în cazul în care națiunea s-ar simți în pericolul de a fi atacată: „Nici rațiunea, nici teologia, nici morala nu le cer oamenilor sau națiunilor să se sinucidă, trebuind ca noi să așteptăm prima lovitură.” El a adăugat că folosirea bombei de către America prima dată ar pune o „responsabilitate îngrozitoare” pe acuratețea surselor ei de informații care ar raporta un atac iminent asupra Statelor Unite. Apoi el a continuat cu sprijinirea acelei „responsabilități îngrozitoare” spunând: „Proteste intenționale pașnice aduse în discuție de Vishinski, în Națiunile Unite, sunt doar pretext al unui scenariu menit să distragă atenția publicului de la un Pearl Harbor asemănător.” – N.Y., *Times*, 25 decembrie 1950.

Adăugând un luciu fin acestui aspect al primei lovituri dintr-un al treilea război mondial, ziarul oficial al arhiepiscopiei din Boston, *The Pilot*, spunea pe 1 septembrie 1950 că ar putea fi necesar un război preventiv împotriva Rusiei. Sustinea că războaiele ofensive sunt morale în anumite condiții, dacă sunt purtate pentru un „anumit drept moral”, adăugând: „Există dovezi considerabile pentru a stabili faptul că Sovieticii sunt vinovați de crime reale și plănuiește săvârșirea altora, iar noi căutăm doar să apărăm drepturile de bază ale oamenilor.”

O PEDEAPSĂ, SAU O BINECUVÂNTARE DE LA DUMNEZEU?

Mergând mai departe pentru a descoperi o altă latură a acestei imagini complexe a clerului față de război ajungem față în față cu poziția frecvent exprimată conform căreia Dumnezeu aduce războaiele asupra noastră ca pedeapsă pentru păcatele noastre. Un exemplu despre aceasta este găsit în raportul din *New York Times* din 24 iulie 1950: „Tocmai păcatele noastre au adus, fără îndoială, asupra noastră această nouă pedeapsă,” conflictul din Coreea, afirma, ieri Episcopul Auxiliar Joseph F. Flannely, administrator al Catedralei Sf. Patrick. Nu este oferită nici o Scriptură pentru a face această poziție cu autoritate și fermă, în timp ce logica o face să pară irațională. Dacă războiul este o pedeapsă de la Dumnezeu, de ce criticăm pe comuniștii coreeni și chinezi, și pe sovieticii care le oferă sprijin? Poziția lui Flannely ne-ar cere să-i recunoaștem pe acești comuniști ca fiind instrumente aflate în mâinile lui Dumnezeu.

Câteva săptămâni mai târziu, de la același amvon, se face o schimbare radicală. Nu se mai lamentează că războiul este o pedeapsă de la Dumnezeu, ci este proclamat ca fiind o binecuvântare de la El. Din *New York Times*, 11 septembrie 1950 cităm: „Părinților întristați ai căror fii au fost recrutați sau rechemați la datorie li s-a spus, ieri, în Catedrala Sf. Patrick, că moartea în bătălie face parte din planul lui Dumnezeu de a popula ‘împărăția cerului.’ ‘Este o idee, nu întotdeauna amintită’, a continuat el [Msgr. W. T. Green] ‘dar este prima responsabilitate a

părinților creștini să facă ce le stă în putere să-și dea copiii lui Dumnezeu în oricare timp, loc sau împrejurări în care alege El să-i cheme, ca ei să devină astfel cetățeni adevărați ai veșnicei împărății a cerului.” Dacă războiul este parte din planul lui Dumnezeu de a popula împărăția cerului, de ce ar încerca să-l împiedice Catolicii? De ce să se mai roage pentru pace? De ce să nu facă tot ce le stă în putere să încurajeze războiul, ca prin el, copiii lor să câștige Împărăția? De ce să avem pace, să zădărniciim planul lui Dumnezeu și să menținem cerul nepopulat ?

Cu secole înainte de Cristos, Israel a fost națiunea sfântă a lui Dumnezeu și a fost folosit în războaie aprobate de Dumnezeu și uneori chiar a luptat în interesul poporului Lui, Israel. Chiar și în aceste circumstanțe favorabile, soldații izraeliți care au căzut în luptă nu au mers în cer. (Ioan 3:13) David a fost un om al războiului, războaie aprobate divin, dar nu s-a urcat în cer. (Faptele 2:34) După venirea lui Cristos, despre creștini s-a vorbit ca despre soldați, dar nu din cei obișnuiți: „Pentru că deși umblăm în carne, nu purtăm război după ce suntem în carne. Căci armele luptei noastre nu sunt carnale.” (2 Cor. 10:3, Efes. 6:10-17, *NW*) Scripturile Grecești Creștine dezvăluie metoda lui Dumnezeu de a popula împărăția cerului, dar războiul literal nu apare ca parte a lui. Cuvintele lui Green nu au suport.

CEL MAI JOSNIC DINTRE PROFITORII DE PE URMA RĂZBOIULUI

Multe discuții se aud despre profitarea de pe urma războiului. Una dintre cele mai crude forme de a profita de pe urma războiului este exemplificată într-o scrisoare către părinții catolici, în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial. Era de la Arhiepiscopul Sinnott, din Winnipeg, Canada, datată 1 martie 1944. După salutul „Dragii mei părinți Catolici”, primul paragraf foarte lung sună că o notă de jecmănire:

„Am primit de la Pastorii diferitelor parohii o listă a celor care au fii peste ocean. În urmă cu ceva timp, după cum știți, am apelat la Mamele Catolice să-și înroleze băieții ca Membri Veșnici ai Societății de Răspândire a Credinței și le-am spus: ‘Ce altă garanție mai bună ar putea exista pentru orice băiat expus la toate primejdiile războiului! Garanția că, dacă va fi ucis, va merge imediat la Creatorul său, ca să fie cu El pentru eternitate. Garanția că, dacă va fi voința lui Dumnezeu, se va întoarce la draga sa Mamă și la cei care îl iubesc.’ Aceasta v-a fost explicată de nenumărate ori de la amvon și ați fost îndemnate să vă înrolați băieții. Câțiva, care au fost contactați personal, au răspuns apelului dar toți ceilalți au păstrat o indiferență nepăsătoare. Dacă ar fi să concluzionez că sunteți indiferenți față de siguranța fiului dumneavoastră, v-aș face o mare nedreptate. *Nu sunteți indiferenți.* Atunci care poate fi motivul inactivității voastre? Unii spun, de fapt mulți spun că nu și-o pot permite. Acesta nu este un motiv, este o scuză înșelătoare, nedemnă de o Mamă Catolică. Primești o parte din plata fiului tău și ce altă folosință mai bună ai putea avea. ‘Oh’, vei răspunde, ‘încerc să pun bani deoparte pentru fiul meu, atunci când se va întoarce.’ *Când se va întoarce.* Nu ar fi mai bine să te folosești

de cele mai bune mijloace pe care le cunoști pentru a asigura întoarcerea băiatului. Dacă nu se va mai întoarce ce bine îi vor face lui, sub cer, ‘banii puși deoparte’? Nu vă sfătuiesc să luați banii băiatului, aș prefera să-i folosiți pe ai voștri. Dar, dacă trebuie să luați banii băiatului, luați-i ca împrumut. Sigur veți putea să-i recuperați în anii care vin. Oare nu credeți că făcând puțină economie și cu ceva mai puține spectacole, veți putea să puneți deoparte câte un dolar pe lună, până când toată suma va fi returnată? Nu este necesar să plătiți dintr-o dată întreaga sumă de 40 \$. Puteți plăti orice sumă doriți, în rate. Puteți plăti, să zicem, 5 \$ pe lună, sau 10 \$ dolari la fiecare 3 luni. Puteți să o faceți timp de un an, sau doi ani, puteți chiar să vă luați trei ani pentru asta. Trei ani, asta înseamnă echivalentul unui dolar pe lună. Important este să asigurați siguranța băiatului, în măsura în care putem face aceasta – siguranța lui în timp și eternitate.”

BANII NU CUMPĂRĂ FAVORURI DE LA DUMNEZEU

Este dificil de conceput o asemenea cicăleală nemiloasă pentru bani, în orice circumstanțe. Când este făcută în numele lui Dumnezeu, este cea mai mare fraudă și blasfemie. Minteă umană se agață de crezul că Dumnezeu ar putea aduce înapoi din război, în condiții de siguranță, un fiu cu costul a patruzeci de dolari. Sau să-l ia în cer dacă este furnizat un bilet de 40 de dolari. Ce scriptură ar putea fi răstălmăcită și răsucită pentru a sugera o astfel de poftă vicioasă de bani din partea lui Dumnezeu? Nici una! Falsitatea unei asemenea jecmăniri făcută în numele lui Dumnezeu este arătată la Mica 3:11 (AT): „Căpeteniile lui pronunță judecăți pentru mită, preoții declară profeții pentru plată, iar profeții lui proorocesc pentru bani. Totuși, ei continuă să se bazeze pe DOMNUL spunând: ‘Nu este DOMNUL în mijlocul nostru? Nu ni se va întâmpla nici o nenorocire.’”

Dar nenorocirea poate, și va veni, asupra celor care cred că favorurile lui Dumnezeu pot fi cumpărate cu bani. Cu o ocazie un om i-a oferit bani lui Petru pentru un dar de la Dumnezeu. Apostolul Petru, i-a spus într-un mod foarte neprețesc: „Argintul tău să piară odată cu tine.” (Faptele 8:18-20 NW) Petru le-a spus celor responsabili cu adunările: „Păstoriți turma lui Dumnezeu din mijlocul vostru, nu siliți, ci de bunăvoie, nu pentru iubire de câștig necinstit, ci cu zel.” (1 Pet. 5:2, NW) Aceasta exclude utilizarea necinstită a inexistentelor purgatorii păgâne sau iaduri arzătoare pentru a stoarce bani de la prietenii supraviețuitori ai celui decedat. Biblia arată ca morții sunt în mormânt, adormiți în moarte, așteptând o înviere la viață pe pământ. (Ecl. 9:5, 10; Ioan 5:28, 29 NW) Niciun membru al clerului nu poate împiedica acest scop divin, indiferent că i se dau sau i se refuză bani.

Din cele de mai sus este clar că acest cler nu oferă niciun fel de sfat consistent și mângâietor când vine vorba despre război, niciun fel de călăuză sigură sprijinită de autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu; iar conducerea lor în alte probleme este la fel de confuză. Majoritatea celor care gândesc despre război că este necreștin sunt slabi în timpul războiului, ca să spunem așa. Alții se manifestă zgomotos pentru ca războiul să-i scape de dușmanii lor, exact cum Fariseii i-au forțat pe militarii romani să-L ucidă pe demascatorul lor, Isus. Unii sprijină luptele ofensive, alții

războaiele preventive, iar alții, indiscutabil, lupta ofensivă. Unul spune că războiul este o pedeapsă de la Dumnezeu pentru păcatele noastre, altul spune că este felul Lui de a popula cerul. Alții pândesc ca vulturii asupra adunărilor lor, oportuniști care se năpustesc în jos în timp de război să stoarcă bani de la părinții îndurerăți. Profitori de război de cea mai joasă speță.

Creștinii sinceri se întorc de la acești oameni confuzi, se întorc la adevărurile clare și la principiile creștine ale Cuvântului lui Dumnezeu. Acolo ei vor găsi cuvinte cu autoritate. Acolo oile vor auzi glasul Păstorului cel Bun, vor învăța calea de urmat și vor găsi cărarea către viață într-o lume nouă. – 2 Pet. 3:13; Apoc. 21:1-4.

„Să fim bogați în fapte bune”

A fost odată un om foarte nebun, spune o parabolă, care era atât de bogat și deținea atâtea în posesia sa încât s-a gândit să-și doboare hambarele și să construiască altele mai mari. Înnebunit de lăcomie, el visa la vremea în care își va cheltui averea în mod egoist, mâncând și bând, spre satisfacția desfrântă a trupului său. Dar pe când își făurea planurile, nici nu-și imagina că va muri chiar în noaptea aceea, lăsând totul în urma sa. Nu, nici cu toate bogățiile sale sclipitoare nu a putut să adauge măcar o zi vieții sale. – Luca 12:16-21.

Astăzi foarte mulți oameni sunt la fel de nebuni precum omul din parabolă. De fapt, întreaga lume a religiei organizate, a politicii și a comerțului este dominată de același spirit al lăcomiei. Sectele religioase puternice caută să-și mărească sfera de influență în politică și în comerț. Partidele politice și sistemele de guvernământ sunt în competiție pentru controlul suprafeței pământului, al oamenilor și al bogăției acestuia. Comerțul nemilos și asupritor, cu crezul său înspăimântător de lăcomie egoistă, adună comorile pământului. Astfel, fiecare parte a acestui sistem de lucruri adună cu înfrigurare bogății materiale, ca siguranță împotriva viitorului amenințător.

Ce nebulie! Of, ce lipsite de valoare vor fi bogăția, influența și puterea când Iehova Dumnezeu va aduce mânia sa îngrozitoare împotriva organizației nelegiuite a Diavolului la Armagedon! Nu, nu le folosește oamenilor la nimic dacă vor câștiga lumea toată și apoi își vor pierde viața. Viața unei persoane „nu rezultă din lucrurile pe care le posedă.” – Ezec. 7:19; Iacov 5:1-3; Marcu 8:36; Luca 12:15, *NW*.

Ce-ți dorești tu ca individ acum? Siguranță în această lume care va trece în curând, sau viață într-o lume nouă și dreaptă? Toate persoanele raționale, neîmbătate de spiritul lăcomiei și al egoismului de la Diavol, vor alege cea de-a doua variantă. Prin urmare, vor urma poruncile în legătură cu calea către viață. A lucra ceea ce este corect și drept este ceea ce contează! „Bogăția nu folosește în ziua mâniei; însă dreptatea eliberează de la moarte.” – Prov. 11:4.

Dar cum poate fi cineva bogat în fapte bune? Isus i-a spus tânărului bogat care căuta viață veșnică să scape de averea sa împovărătoare, să arate milă și bunătate iubitoare față de săraci, urmând pilda lui Cristos. Acesta a fost cel mai bun sfat, însă vorbele au însemnat prea mult pentru tânărul egoist și orgolios. Asemenea

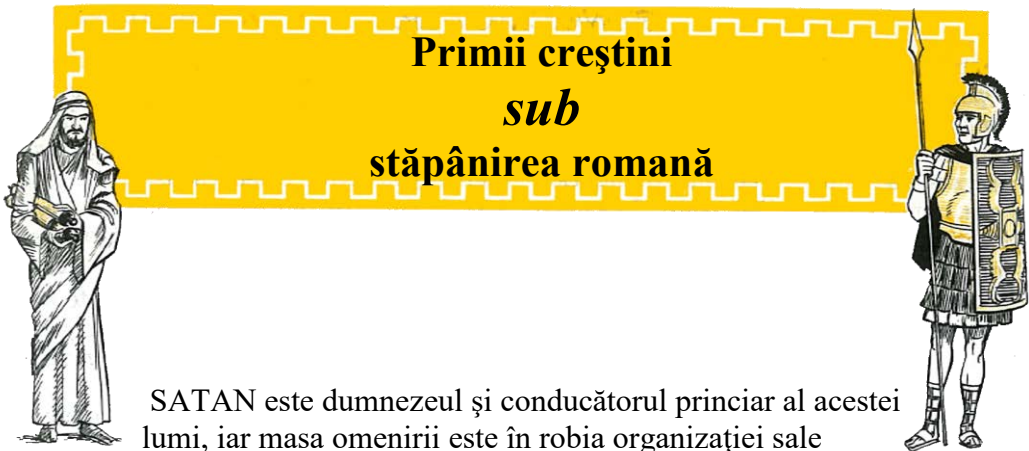
unei cămile care încearcă să treacă prin urechile acului, el nu a reușit să facă niciodată asta. – Mat. 19:16-24.

Pe de altă parte, apostolii credincioși și toți creștinii adevărați de atunci au demonstrat că se poate. Prin fapte bune, aceștia și-au demonstrat credința. (Iacov 2:17, 18) Este adevărat că majoritatea sunt „săracii acestei lumi,” însă sunt câțiva „care sunt bogați în sistemul actual de lucruri.” (Iac. 2:5; 1 Tim. 6:17, *NW*; 1Cor. 1:26-29) Așadar, nu valoarea propriu-zisă, vrednicia sau cantitatea pe care cineva le dăruiește în serviciul Împărăției sunt cele care contează. Tot ceea ce un om are se cere și de la săraci și de la bogați. Văduva săracă ce și-a dăruit ultimii doi bănuți, care valorau aproape o pătrime dintr-un cent, a fost aprobată pe deplin, întrucât ea, de fapt, „a dăruit tot ce avea pentru supraviețuire.” – Luca 21:1-4; Mat. 13:44-46.

Așadar, continuați să fiți ocupați și să vă cheltuiți în lucrarea Împărăției, dacă vreți „să fiți bogați în fapte bune.” Fiți generoși și pregătiți să vă împărțiți cunoștința divină celor săraci, asigurându-vă viață veșnică. – 1 Tim. 6:18, 19, *NW*.

[**Note de subsol**]

O discuție mai amplă despre subiectul general se găsește în *Turnul de veghere* din 1 ianuaie, 1950.

SATAN este dumnezeul și conducătorul princiar al acestei lumi, iar masa omenirii este în robia organizației sale opresive. Împărăția lui Cristos, pe de altă parte, nu este din această lume. Discipolii Lui nu sunt o parte a ei, deși rămân în ea ca ambasadori ai lumii noi a lui Iehova. (2 Cor. 4:4; Ioan 15:19; 18:36; Iacov 4:4) Ca și creștini adevărați ei au o chemare specială, le este dată o însărcinare divină și au asupra lor spiritul sfânt activ al lui Dumnezeu pentru a realiza lucrarea de a face discipoli dintre oamenii tuturor națiunilor. (Mat. 28:19, *NW*) Primii creștini au fost credincioși acestei însărcinări, deși aceasta îi făcea nepopulari, obiecte ale urii, ținte ale persecuției.

La început au fost numai 120 în acest micuț grup al creștinilor. Dar în mai puțin de două luni, la Cincizecime, au mai fost adăugați 3000. Apoi numărul a sărit la 5000. Lucrarea a crescut, terenul de activitate s-a extins pentru a cuprinde mai mult teritoriu și în ciuda opoziției violente din partea iudeilor ortodocși, martorii

lui Dumnezeu „mergeau peste tot propovăduind Cuvântul.” (Faptele 1:15; 2:41; 4:4; 8:4). Apostolii și alții călătoreau din port în port și pe uscat foloseau faimosul sistem al șoselelor militare romane (1). Ei au înființat adunări în principalele orașe și din aceste centre a fost dus mesajul Împărăției în teritoriile rurale. Pe lângă ce au scris Pliniu, Clemens Romanus și Iustin Martirul, Origen spune clar: „că mulți [creștini] își făcuseră o ocupație din a merge nu numai prin orașele lor, ci și prin sate și ferme” (2).

La început, primii creștini au scris scrisori, dar ce scrisori! „Dacă ei puteau scrie scrisori ca acestea”, remarcă Dr. Goodspeed, „ce fel de predici credeți că propovăduiau? Nu este de mirare că Evanghelia s-a răspândit așa de rapid în lumea greacă!” Apostolii au scris pentru oamenii obișnuiți, deci în greaca populară *koine*, nu în cea clasică și scrisorile lor au circulat în lung și-n lat. (Col. 4:16; 1 Tes. 5:27). Având cunoștință de cărți, primii creștini nu numai au colectat și publicat epistolele lui Pavel, Petru, Ioan, Iacov și Iuda, ci au și publicat istoria apostolilor prin Luca, cele „Patru Evanghelii”, în formă de Codex, o metodă de legare a cărților popularizată de creștini. (2Tim. 4:13). Stilul literar al relatărilor din Evanghelie este atât de înalt, încât „nici un tip de literatură religioasă nu l-a egalat în putere și farmec”. Pe măsură ce timpul înainta, acea timpurie societate neîncorporată de creștini ai Bibliei a devenit ocupată cu traducerea Bibliei în alte limbi – Syriac, Coptic, Latin, etc. (3).

Impactul cu lumea păgână

Pe măsură ce tânărul creștinism, în vigoarea și tăria lui, se răspândea în Imperiul Roman, acesta se lovea de multe teorii religioase, filosofii și obiceiuri ciudate. El, de asemenea, se lovea cap în cap cu ideologiile funcționarilor romani. Pentru păgânii care se închinau la demoni, care venerau o oștire de dumnezei diferiți, într-adevăr părea foarte ciudat că acești oameni numiți creștini credeau că există numai un singur Dumnezeu viu și adevărat al cărui nume este Iehova (4). În ochii păgânilor părea ceva ciudat că acești servi ai lui Dumnezeu nu aveau temple grandioase. „Căci trebuie să ne aducem aminte că timp de aproape trei secole creștinii nu au avut clădiri ale Bisericilor. Ei se întâlneau în astfel de case particulare care aveau camere suficient de mari pentru a le găzdui adunările” (3,2).

Mai mult decât atât, creștinii nu aveau statui și altare faimoase. „Folosirea chipurilor”, afirmă Neander „a fost la origine total străină închinării creștine și Bisericilor și a rămas așa în decursul acestei întregi perioade. Amestecul artei cu religia și folosirea chipurilor mai târziu a părut pentru primii creștini o practică păgână (2)”. Creștinii nu aveau un formalism impresionant, sau o preoție plătită (5). „În Biserica apostolică propovăduirea și învățarea nu se limitau la o clasă specială, ci orice convertit putea vesti Evanghelia celor necredincioși și orice creștin care avea darul se putea ruga, putea învăța și putea îndemna în adunare.” (6).

Creștinii Îl proclamau pe Cristos ca Salvatorul lor în locul Împăratului. Chiar învățăturile lor din Biblie, referitoare la lucruri precum: căsătorie, curăție în toate lucrurile, cinste, dreptate, comportament pașnic unul față de altul, răbdarea

persecuției violente, precum și practicarea iubirii, a îndurării și a iertării (1) – toate aceste lucruri erau privite de păgânii necredincioși ca „întoarcerea lumii cu susul în jos”.

Tertulian spune cum mâncau păgânii sânge uman – uneori pentru a sigila un tratat, alteori ca un semn de inițiere, alteori ca un leac pentru epilepsie. Dar nu așa făceau creștinii! Tertulian spune: „Greșeala voastră să roșească înaintea creștinilor, căci noi nu cuprindem sângele animalelor în dieta noastră firească. Noi ne abținem din această cauză de la animale sugrumate sau de la cele care mor singure, ca să nu ne pângărim în nici un fel cu sânge, chiar dacă este îngropat în carne. În cele din urmă, când îi puneți la încercare pe creștini, le oferiți carne plină de sânge; voi sunteți complet conștienți, desigur, că printre ei este interzis acest lucru, dar vreți să-i faceți să păcătuiască” (7).

„Primii creștini care au încercat să se păzească de idolatrie, erau priviți ca persoane foarte antisociale. Ei nu apăreau niciodată la sărbători și spectacole publice. Ei nu se alăturau în distracțiile de la circ, sau amfiteatru (8,9,10). De ce nu? Ciprian, care a trăit atunci, dă alte motive pe lângă chestiunea idolatriei publice: „Se pregătește o luptă de gladiatori pentru a satisface setea ochilor cruzi după sânge. Este omorât un om pentru plăcerea oamenilor, crima devine o profesie și nu este numai practică, ci și predată” (2).

Instituțiile romane s-au pus împotriva creștinilor, pentru a ațâța împotriva lor atât oamenii, cât și guvernul (2). Adesea aveau loc izbucniri ale violenței gloatelor și creștinii credincioși sufereau pagube îngrozitoare și chiar moartea (8).

Pe cine servești? Dumnezeu sau Statul?

Era aceeași chestiune veche: Cui să se închine și de cine să asculte servii lui Dumnezeu? Nimeni nu poate servi la doi stăpâni, afirma Cristos. Adevărații creștini nu s-au compromis niciodată în această chestiune (Mat. 6:24; Fapte 4:19,20). La fel cum ei au refuzat să salute „Heil Hitler” în timpurile moderne, tot așa au refuzat, acum nouăsprezece secole, să salute, să se plece înaintea chipului Cezarului și să ardă tămâie (8). „Roma devenise treptat plină de oameni ce adoptau culturi străine, care la cerere jurau supunere spiritului divin al Împăratului. Totuși creștinii, puternici în credința lor, n-au făcut un astfel de jurământ de loialitate. Și pentru că n-au jurat supunere la ceea ce noi astăzi am considera ca analog STEAGULUI, ei au fost considerați periculoși din punct de vedere politic” (11).

Acei oameni ai lui Dumnezeu știau că „dreptul divin al regilor” este numai un mit, că steagul sau emblema statului nu era simbolul salvării, deci ei nu-i puteau acorda supunere. Totuși ei erau loiali și ascultători de Stat în toate chestiunile ce nu țineau de închinare (12). Cristos le-a interzis să fie rebeli împotriva Statului: „Dați Cezarului lucrurile care aparțin Cezarului și lui Dumnezeu lucrurile care aparțin lui Dumnezeu”, le-a pruncit El și ei asta au făcut (Marcu 12:17, *NW*). Iustin Martirul spune: „Taxele și impozitele le plătim celor mai scrupuloși dintre toți oamenii, celor care sunt numiți de voi, așa cum am fost învățați de El (Mat. 22:21). Deci noi ne închinăm numai lui Dumnezeu, în vreme ce, în același timp, vă servim cu dragă inimă în toate celelalte privințe” (2). Cu privire la aceeași chestiune,

Tertulian declara: „Chipul Cezarului care este pe monede, trebuie dat Cezarului și chipul lui Dumnezeu, care este în om, trebuie dat lui Dumnezeu; prin urmare, voi trebuie să dați, într-adevăr, bani Cezarului, dar pe voi înșivă lui Dumnezeu; căci ce i-ar mai rămâne lui Dumnezeu, dacă toate i-ar aparține Cezarului?” (2)

„Primii creștini erau gata să moară pentru credința lor. Ei refuzau să se închine la dumnezeii romanilor păgâni. Deoarece credeau în pace, ei nu serveau în armatele imperiale romane” (13). Pentru romani, cei care „se împotriveau serviciului militar păreau nefolositori Statului” (9), dar aceasta n-a schimbat punctul de vedere al lui Dumnezeu cu privire la chestiune și mai presus de toate, asta este ce a contat.

Acei creștini nu s-au amestecat în treaba păgânilor Cezarului care recrutau pentru armata lui. Într-adevăr, el avea un drept perfect să facă așa, căci ei erau o parte a acestei lumi vechi. Dar când Cezarul le-a cerut servilor lui Dumnezeu, care erau din Împărăția lui Iehova și nu o parte a lumii Diavolului, să lupte în bătăliile lumii vechi, aceea era o chestiune cu totul diferită. Așa că argumentul amăgitor al celor ca Celsus, (un scriitor latin din secolul al doilea), sunt doar cuvinte goale: „Nu vă pedepsește împăratul pe drept?”, întreba Celsus, „căci dacă toți ar face cum faceți voi, împăratul ar fi lăsat singur, nimeni nu l-ar mai apăra, barbarii ar obține putere peste toată lumea și n-ar mai rămâne printre omenire o singură urmă de adevărată înțelepciune, nici chiar din religia voastră; căci să nu credeți că se va coborî din cer să lupte pentru noi Atotputernicul vostru Dumnezeu.” (2, 12).

Persecuție din pricina dreptății

„Dacă M-au persecutat pe Mine”, avertiza Isus, „și pe voi vă vor persecuta. ... vă vor face toate aceste lucruri din pricina numelui Meu” (Mat. 5:10,11; Luca 21:12; Ioan 15:20,21). Și așa a fost. „În concluzie, atât din scrisoarea lui Pliniu, cât și din decretul lui Traian, se pare că primii creștini puteau fi pedepsiți numai pentru *numele* ce-l purtau, sau pentru simpla mărturisire a creștinismului, lăsând la o parte menționarea sau dovada unor crime clare” (1). Peste tot se vorbea împotriva lor – Fapte 28:22.

Creștinii din acele zile au fost atacați de erudiți literați precum: Lucian, Celsus, Porfirius, Hierocles și așa cum a fost deja amintit, erau adesea atacați de gloate și bătuți de populația prost îndrumată (14). Dar în multe alte cazuri elementele conducătoare erau responsabile. Adunările creștine erau întrerupte; Bibliile le erau arse; privilegiile lor de cetățeni romani nu le erau recunoscute; erau aruncați în închisori; și uneori erau arși pe rug, schingiuiți, sau aruncați într-o arenă, pentru a fi sfâșiați în bucăți de animale sălbatice. „Era practicat orice mod de tortură. Luptând pentru existența sa, păgânismul n-a lăsat neîncercată nici o modalitate pentru a eradica o sectă atât de disprețuită și de temut” (8).

Unii istorici (15) au discutat de ce poporul lui Dumnezeu a fost separat și persecutat peste măsură, dar când cineva vede chestiunea este foarte simplu să înțeleagă. O scrisoare adresată lui Diognetus, care a trăit în prima parte a secolului al doilea, spune: „Creștinii nu sunt separați de ceilalți oameni, nici în ce privește locuința lor pământescă, nici prin limbaj, și obiceiuri; ei n-au locuit niciodată în

orașe separate, nu folosesc o vorbire specială, și nici nu au un mod ciudat de viață. – Ei locuiesc în orașele grecilor, sau ale barbarilor, după cum șansa le-a fixat locuința și întrucât urmează obiceiurile țării cu privire la îmbrăcăminte, hrană și alte astfel de chestiuni, ei arată un comportament și temperament care sunt minunate și remarcabile pentru toți oamenii. Ei ascultă legile existente, ba mai mult, ei triumfă peste legi prin propriul comportament” (2).

Așa că persecuția n-a fost pentru că ei erau fanatici excentrici. Ei erau doar oameni obișnuiți și de rând în viața de zi cu zi (1Cor. 1:26-29). Dar chiar acest fapt a provocat bătaia de joc din partea lui Celsus, care „face o chestiune de batjocură din faptul că muncitorii cu ziua, cizmarii, fermierii, cei mai neinformați și bădărani oameni, să fie propovăduitori zeloși ai Evangheliei!” (2)

Cu adevărat Roma nu a avut supuși mai buni, căci creștinii acordau un respect adevărat guvernului, legii și ordinii ca nimeni alții, chiar dacă erau clasificați ca cetățeni indezirabili (16). Ca dovadă, Tertulian a invitat pe magistrați să demonstreze că printre cei vinovați zilnic de crimă, corupere, furt, etc., infractorii erau păgâni, nu creștini. Într-adevăr, închisorile erau pline de creștini, dar singura acuzație împotriva lor era că erau creștini (17). Toate faptele au dovedit că servii credincioși ai lui Iehova sub stăpânirea Romei erau „un tip de oameni dintre cei mai pașnici, cu caracter inofensiv, care n-au avut niciodată în minte vreo dorință sau vreun gând ostil față de bunăstarea Statului” (18).

Ciudat, nu, ca astfel de oameni buni să fie urâți și persecutați fără milă? Iată motivul, explică Tertulian: „ei nu acordau împăratului onoruri zadarnice, false și nebunești” și refuzau să participe la festivalurile turbate ale păgânilor (5). Romanii erau toleranți față de oricine îngenunchea și se închina Statului totalitar și dumnezeului său făcut de oameni, împăratul zeificat (18). Chiar iudeii au scos-o la capăt cât se poate de bine, compromițând chestiunea” (1). „Dar comportamentul creștinilor”, ne spune Mosheim, „era exact inversul acestui fapt; căci, lăsând la o parte orice fel de teamă, ei se străduiau intens să-i facă pe romani să renunțe la superstițiile lor inutile și prostești, și îi îndemneau mereu pe cetățeni să renunțe și să anuleze acele ritualuri sacre” (18). Evanghelia lor nu era un secret, ci ceva ce trebuia proclamat de pe acoperișul caselor și ei și-au făcut ca și ocupație a lor să pună în aplicare vechiul slogan al profeților, ‘Proclamați vestea bună!’ (3)

LISTA AUTORITĂȚILOR CITATE AICI

1. *Creștinismul și Guvernul roman*, de E. G. Hardy, retipărită în 1925, ediția din 1894, pp. 122, 130, 95, 18, 19.
2. *Istoria religiei creștine și a bisericii în timpul primelor trei secole*, de Augustus Neander, tradusă din germană de Henry John Rose, ediția a doua, 1848, pp. 46, 182, 183, 162, 52, 159, 160, 52, 53, 40, 41.
3. *Creștinismul ajunge la tipar*, de Edgar J. Goodspeed, pp. 11, 36, 76, 14, 75.
4. *Declinul și căderea Imperiului Roman*, de Edward Gibbon, the Modern Library edition, vol. 1, cap. 16, pp. 450, 451.

5. *Cartea de origine a istoriei Romei*, de Dana C. Munro, 1904, p. 170.
6. *Istoria bisericii creștine*, de Philip Schaff, vol. 2, p. 124.
7. *Apologetica lui Tertulian*, tradusă de T. R. Glover, IX; 9-15.
8. *Civilizația europeană timpurie*, de Hutton Webster, 1933, pp. 132, 233, 333, 334.
9. *Istoria Romei*, de George Willis Botsford, 1901, p. 263.
10. *Istoria Europei medievale*, de Lynn Thorndike, 1917, p. 11. *Cartea Culturii*, de Ethel Rose Peyser, 1934, p. 549.
12. *Scurtă istorie a Romei*, de Guglielmo Ferrero și Corrado Barbagallo, 1919, pp. 280, 382.
13. *De la Lumea Veche la cea Nouă*, de Eugene A. Colligan și Maxwell F. Littwin, 1932, p. 88.
14. *Enciclopedia Biblică și teologică și literatura ecleziastică*, de McClintock & Strong, 1871, vol. 2. p. 271.
15. *Lumea antică*, de Willis Mason West, 1913, pp. 538, 539.
16. *Istoria Europei*, de James H. Breasted, 1920, p. 272.
17. *Istoria bisericii creștine*, de Henry C. Sheldon, 1894, vol. 1, p. 180.
18. *Comentarii istorice despre starea creștinismului*, de John Laurence von Mosheim, tradusă din germană de Robert S. Vidal și editată de James Murdock, 1853, vol. 1, pp. 129, 130.

Curtea Supremă a Canadei este de partea martorilor lui Iehova

● Pe 18 decembrie, 1950, Curtea Supremă din Canada s-a răzgândit și a declarat că martorii lui Iehova nu sunt vinovați de revoltă prin distribuirea pliantului *Ura arzătoare a Quebec-ului față de Dumnezeu, Cristos și libertate este rușinea întregii Canade*. Cazul l-a implicat pe Aime Boucher ca acuzat. Arestat în anul 1946, cazul său a ajuns în cele din urmă la Curtea Supremă în 1949. Curtea s-a împărțit, trei la doi, împotriva martorilor. La cererea pentru aducere de noi dovezi făcută de martori, chestiunea a ajuns înaintea tribunalului plin cu nouă judecători în 1950, iar în decembrie o hotărâre de cinci la patru i-a îndreptățit legal pe martorii lui Iehova. Cazul a fost spectaculos pentru Canada, nu doar pentru că tribunalul și-a schimbat decizia, ci deoarece hotărârea istorică a rescris de fapt conceptul de revoltă susținut anterior în tribunalele din Canada. Aceasta a actualizat chestiunile, considerând popoarele democratice ca stăpânitori, și reprezentanții ca slujitori ai poporului. Amănunte deosebit de interesante ale acestui caz istoric apar în articolul din 8 martie, 1951, *Treziți-vă!*

Nicio alinare pentru bogați, ci mângâiere pentru cei săraci

Clerul și liderii religioși ai creștinătății au luat drept sigur faptul că ei ca „bogatul” erau primii candidați pentru Împărăție și erau convinși de acest lucru. Începând cu anul 1919 A.D., ei constată că sunt ultimii și complet în afara privilegiilor Împărăției. Pe de altă parte, cei pe care i-au disprețuit ca fiind ultimii cu șanse pentru Împărăția lui Dumnezeu, rămășița clasei cerșetorului Lazăr, sunt acum primii care se bucură de privilegiile Împărăției, la „masa lui Iehova” ca martori ai Săi. Faptele arată aceste lucruri. Ei sunt cei cărora le sunt încredințate acum interesele Împărăției. Ei se îngrijesc de acestea conștiincios, ascultând de porunca lui Cristos de a predica această Evanghelie a Împărăției întregului pământ locuit, ca mărturie pentru toate națiunile.

² Ei au fost acuzați pe nedrept și denaturați ca păcătoși ipocriți de către clerul religios, precum a fost acuzat Iov cel lovit de boală și care a suferit pierderi mari, de către cei trei prieteni fățarnici ai săi. Această rămășiță din clasa Lazăr a experimentat acum o schimbare glorioasă de condiție, în același fel ca și Iov, care aproape mort și aparent năpăstuit de Dumnezeu, a fost vindecat, i s-a dat o nouă viață de 140 de ani, a fost binecuvântat cu de două ori mai mult decât a avut înainte, a fost reunit cu soția lui și a fost binecuvântat cu șapte fii și trei fiice minunate, la fel ca înainte. (Iov 42:10-17) Cândva, cei din rămășița clasei Lazăr zăceau ca morți și inactivi, asemenea celor „doi martori” din Apocalipsa, capitoul 11. Profitând de Primul Război Mondial, clasa „bogatului” i-a intimidat și i-a manevrat spre o inactivitate asemenea morții față de lucrarea de mărturie a lui Iehova, iar ei stăteau întinși ca și ‘cadavrele’ pe calea largă a marelui oraș al creștinătății, modernul Sodoma! Dar, în anul 1919, spiritul lui Dumnezeu a început readucerea lor la viață în serviciul Său, de a fi martorii Lui și ambasadorii ai Împărăției. Astfel ei au ajuns în favoarea Mai Marelui Avraam, Iehova Dumnezeu, și au primit invitația lui: „Veniți aici!” Au răspuns acestei invitații de a veni la viață în serviciul Său înălțat, în interesul împărăției cerului. Deci, cu privire la acest lucru, Apocalipsa 11:12 spune: „Și ei s-au suit într-un nor spre cer, iar dușmanii lor i-au văzut.” – *NW*.

³ Da, dușmanii lor, clasa „bogatului” din creștinătate, i-a văzut bucurându-se de aceste privilegii regale la „masa lui Iehova”, în sânul lui Avraam, în timp ce ei au fost izgoniți și li s-au negat aceste oportunități ale Împărăției. Ei au fost lăsați în întunericul, tristețea și disperarea acestei lumi cu egoista alianță a națiunilor pentru pacea lumii. Acolo ei plâng și scrâșnesc din dinți de această inversare a condițiilor împotriva lor și în favoarea Martorilor lui Iehova. Ei sunt ca morți și îngropați în Hades (în iad, în mormânt) în ceea ce privește serviciul aprobat al lui Dumnezeu, și totuși sunt în chinuri, deoarece văd modul în care rămășița clasei Lazăr este luată în acest serviciu și este folosită așa de grozav la nivel mondial. Dumnezeu și-a reținut mesajul Său extrem de necesar de la ei, iar ei suferă de o „foamete spirituală ... de a auzi cuvintele lui Iehova” în rândul lor. – Amos 8:11, *AS*.

⁴ Ei se văd departe de sânul Mai Marelui Avraam, Iehova Dumnezeu. Și, așa cum clerul evreiesc și liderii religioși au fost chinuiți de mesajul și activitățile lui Isus și ale discipolilor Săi, în același fel conducătorii religioși și persoanele de vază ale creștinătății de astăzi sunt în chinuri când observă și simt activitățile martorilor lui Iehova. Ei văd că sute de mii de oameni răspund și se atașează clasei Lazăr, precum noua familie mare de zece copii care i-a fost adăugată lui Iov după revenirea sa din aparenta defavoare a lui Dumnezeu, provocată de intrigile lui Satan. Mesajul lui Iehova prin martorii Lui este ca un foc mistuitor împotriva religioniștilor din clasa „bogatului”: „Nu este cuvântul meu precum focul? zice Iehova.” (Ier. 23:29, AS) Pentru ei, activitățile clasei Lazăr în proclamarea zilei răzbunării lui Iehova sunt ca plaga de lăcuste prezisă la Apocalipsa 9:1-11 și Ioel 2:1-11.

⁵ Aceste „lăcuste” sunt armata martorilor lui Iehova și despre efectul lor asupra clasei „bogatului” din creștinătate se spune în Apocalipsa 9:5-7, 10, 11: „Li s-a poruncit lăcustelor să nu-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni; și chinul lor era cum este chinul provocat de scorpion, când înțeapă pe un om. În acele zile, oamenii vor căuta moartea și n-o vor găsi; vor dori să moară și moartea va fugi de ei. Și înfățișarea lăcustelor era ca a unor cai pregătiți de luptă. ... De asemenea aveau cozi și țepi ca de scorpioni; și în cozile lor stătea puterea pe care o aveau ca să rănească pe oameni timp de cinci luni. Peste ele aveau ca rege pe îngerul Adâncului. În evreiește se numește A·bad'don [Distrugere], iar în greacă A·pol'lyon [Distrugător].” (NW) Nu este surprinzător că se fac eforturi pe tot cuprinsul creștinătății de a-i distruge pe martorii lui Iehova.

RUGĂMINTEA DE ELIBERARE ESTE REFUZATĂ

⁶ Observați acum că ce spune în continuare pilda despre bogat aflat în Hades și chinuri se împlinește la această încheiere a sistemului de lucruri. „El a strigat: ‘Părinte Avraam, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci sunt chinuit în acest foc mistuitor.’” (Luca 16:24, NW) „Părinte Avram!” a strigat clerul evreu, ca o rugămintă pentru favoare ca sămânța lui naturală. Ei erau descendenții lui naturali și se așteptau la un tratament mai bun decât acela din partea lui Dumnezeu, datorită unei astfel de legături naturale cu „prietenui lui Dumnezeu” din vechime. Eliberare din partea lui Dumnezeu pe baza acestei relații! În mod similar astăzi, omologii lor moderni, religioniștii creștinătății, I se adresează Mai Marelui Avraam, lui Dumnezeu, cu „Părinte”, și invocă mila Lui în situația lor chinuită.

⁷ Dacă Isus nu spunea o pildă și „focul mistuitor” era literal, atunci cât de absurd ar fi fost ca bogatul să ceară ca Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă pentru a-i răcori limba! Dar cum ar putea clasa Lazăr să-i aducă clasei „bogatului” vreo ușurare acum? Ei bine, printr-un strop din apa adevărului care ar înviora clerul religios în suferința și chinul lor spirituale. Cum s-ar putea realiza aceasta? Doar oprind clasa Lazăr de la predicarea „zilei

de răzbunare a Dumnezeuului nostru”, de la demascarea religiei ipocrite și de la pronunțarea judecăților arzătoare ale lui Iehova împotriva creștinătății. Deci ei vor ca ca cei de la sânul Mai Marelui Avraam să se compromită. Să nu mai predice adevărul gol-goluț, ci să predice lucruri plăcute pentru clerul religios și să le dea un aspect mai bun în ochii oamenilor. Adică să nu facă ceea ce Iehova a poruncit profetului Ieremia, care i-a ilustrat pe martorii Săi din zilele noastre: „Vei spune tot ce-ți voi porunci. ... Ei vor lupta împotriva ta; dar nu te vor birui: căci Eu sunt cu tine ca să te scap, zice Iehova.” Astfel clasa „bogatului” vorbește într-o manieră asemănătoare cu cea în care a vorbit preotul izraelit Amația profetului Amos, dar primește un răspuns nesatisfăcător, chinuitor ca cel pe care Amos i l-a dat lui Amația. – Ier. 1:7, 19, *AS*; Amos 7:10-17.

⁸ Ce răspunde Mai Marele Avraam? Pilda continuă: „Dar Avraam a zis: ‘Copile! Adu-ți aminte că, în timpul vieții tale tu ți-ai primit din plin lucruri bune, dar Lazăr le-a primit pe cele rele. Acum, totuși, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Și pe lângă toate acestea, între noi și între voi a fost pusă o prăpastie mare, așa ca cei care ar vrea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi să nu poată.’” (Luca 16:25, 26, *NW*). Deoarece clerul iudeu era constituit din descendenții lui naturali, Avraam li se putea adresa cu „Copile!” Dar faptul acesta doar i-a condamnat, deoarece deși erau urmașii săi naturali, ei respinseseră de bună voie favoarea divină și ajunseseră sub condamnarea lui Dumnezeu. Deci, datorită mărturisirii lor de a fi copii ai lui Dumnezeu, Mai Marele Avraam se adresează religioniștilor din clasa „bogatului”, care se plângeau, cu „Copile!” în același fel în care Iosua s-a adresat răufăcătorului Acan atunci când acesta era judecat pentru viață. (Iosua 7:19) Ei se află în postura copilului care merită, pe bună dreptate, să fie pedepsit. Psalmul 82:6, 7 le spune: „Eu am zis, sunteți dumnezei și toți sunteți fii ai Celui Preaînalt. Însă veți muri ca niște oameni, veți cădea ca un prinț.” (*AS*) „Focul mistuitor” pe care îl experimentează acum este doar un semn prevestitor al distrugerii ce îi așteaptă. Dar Dumnezeu îi apără și îi scapă pe cei săraci și nevoiași, eliberându-i din mâna celor răi. – Ps. 82:1-4.

⁹ „În timpul vieții tale!” Da, în timpul vieții bogatului, înainte ca judecata divină să vină, atunci în Israelul natural și acum în creștinătate, de când Împărăția lui Dumnezeu a fost întemeiată și Isus Cristos a fost făcut „principala piatră din capul unghiului”, în această structură regală. Înainte ca religioniștii din clasa „bogatului” să fie demascați ca morți și îngropați față de Dumnezeu, ei au fost puțin preocupați de adevăratele nevoi spirituale ale oamenilor. Ei și-au făcut o viață bună de pe urma ocupației lor clericale, au căutat onoare și respect lumesc, ducând o viață ușoară. Ei au dat oamenilor foarte puțină inteligență biblică și nu au ieșit să caute oile pierdute. Au păstrat tăcerea în privința asupritorilor și asupririlor lor, iar aceștia i-au lăsat doar să spere la mângâierea și alinarea din cer. În același mod, clasa „servului rău” își caută doar propria mântuire cerească și le lasă pe „alte oi” să se descurce singure până la venirea Mileniului. Ei nu le oferă acum niciun sprijin unor asemenea oi pentru a scăpa de necazul mondial de la Armaghedon și pentru a supraviețui în Mileniu. (Mat. 24:48-51) Deci religioniștii din clasa „bogatului” au primit lucruri bune în viața aceasta și au păstrat lucrurile bune din

Biblie ca rezervă pentru ei. Dar acum acele zile au dispărut pentru totdeauna, iar ei sunt profund tulburați, dezamăgiți și într-un mare chin.

¹⁰ În acele zile, când religiozitatea creștinătății era înfloritoare, clasa Lazăr a primit „lucruri rele”, în mare parte din mâinile religioniștilor din clasa „bogatului”. Oamenii care le-au dat puțină alinare erau priviți cu dispreț, ca și câinii care au venit și i-au lins bubele lui Lazăr. Ei erau făcuți să apară ca fiind bolnavi din punct de vedere spiritual, proscriși, sub blestemul lui Dumnezeu, „ca neavând nimic,” ca și cerșetorii. (2 Cor. 6:8-10, *NW*) Dar acum, de când Dumnezeu a inversat lucrurile și a arătat pe cine favorizează cu adevărat, și pe cine a luat la sânul Lui, ei sunt mângâiați. Desigur, aceștia sunt încă abuzați verbal și persecutați violent de clasa „bogatului”; dar ei sunt mângâiați de alinarea lui Dumnezeu, întăriți și reînnoiți de lucrurile bune de la masa lui. Ei mănâncă, beau, se bucură, cântă pentru bucuria inimii și sunt binecuvântați, în timp ce religioniștii din clasa „bogatului” flămânzesc, însetează, simt rușine, plâng și urlă cu tristețe, lăsându-și numele pentru blestem și confruntându-se cu distrugerea. (Isa. 65:13-16) Este ca atunci când Iov a fost vindecat și mângâiat, iar familia, rudele și prietenii i-au fost redați.

¹¹ Rămășița clasei Lazăr sunt evrei spirituali. De „haina” lor vedem acum, „zece oameni ... din toate limbile națiunilor”, care se țin de ei și merg cu ei, ca însoțitori, spre organizația teocratică lui Iehova. (Zah. 8:20-23) Ei sunt precum frații, surorile și cunoștințele lui Iov care au venit să-l mângâie, pe lângă acei copii frumoși pe care i-a avut la bătrânețe. (Iov 42:11; vedeți, de asemenea, *Lumea Nouă*, paginile 364, 365). Ei fac parte dintre „celelalte oi” pe care Isus Cristos, Păstorul cel Bun al lui Iehova, le aduce în unitate cu rămășița Lazăr, alcătuind o singură turmă sub un singur Păstor. În acest mod și aceste „alte oi” devin tovarăși apropiați ai rămășiței, vin la sânul favorii Mai Marelui Avraam și în prezent se împărtășesc de „lucrurile bune” și de mângâierea rămășiței. (Ioan 10:16) Ei sunt primii din clasa pământescă ce vor primi beneficii de la Mai Marele Avraam, prin intermediul Seminței lui, Isus Cristos și a trupului Său de comoștenitori.

O PRĂPASTIE MARE

¹² Acea „mare prăpastie”! Bogatul nu s-a gândit la acest lucru, atunci când se ruga la Avraam pentru alinare. Oamenii din locul în care era el nu puteau să o treacă și să-și forțeze intrarea în sânul lui Avraam. Nici cei din clasa Lazăr nu puteau să plece din sânul lui Avraam, să traverseze pe partea cealaltă să-i aline pe cei din clasa „bogatului”. Prăpastia ilustrează judecata lui Dumnezeu, care nu poate fi anulată și care împarte cele două clase. Ea interzice creștinătății orice fel de îndurare sau alinare. Ea a fost abandonată din cauza deciziei pe care a luat-o după Primul Război Mondial. Atunci ea a decis împotriva împărăției stabilite a lui Dumnezeu și a favorizat conspirația internațională pentru guvernarea pământului prin agenții omenesti, sfidând suveranitatea Sa de drept și în opoziție cu Regele Său Isus Cristos, pe care El l-a pus pe tron în 1914, pentru a conduce în mijlocul dușmanilor săi. Clasei „bogatului” Regele Isus Cristos îi spune: „Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” (Mat. 23:33, *NW*) Împărăția este aici să guverneze în triumf. Acum, această lume, incluzând creștinătatea și puterile ei

religioase, trebuie abandonată distrugerii. Clasa ei a „bogatului” este ca și Esau, cel care și-a vândut cu egoism drepturile de întâi născut și s-a mutat la Muntele Seir. Mai târziu, când a vrut să moștenească binecuvântarea, el a fost respins „pentru că, deși căuta o schimbare a minții [în Isaac], cu lacrimi, n-a mai fost loc pentru ea.” – Evrei 12:16, 17, *NW*; Deut. 2:1-5; Ezech. 35:1-15.

¹³ Termenii pentru adoptare ca membri ai seminței lui Avraam, conform promisiunii lui Dumnezeu, nu pot fi anulați. Clasa de binecuvântați ai Împărăției este acum aproape completă, doar o rămășiță de pe pământ fiind încă destinată acesteia. Clasa „bogatului” nu a îndeplinit acești termeni și aceste cerințe teocratice, ci a ales înțelepciunea acestei lumi. Ultimii din punctul lor de vedere sunt acum primii în ceea ce privește participarea la interesele Împărăției, iar cei care se credea că sunt primii sunt acum ultimii. Nu poate fi vorba de nicio fuziune a celor două clase, niciun fel de fraternizare! „Ieșiți din mijlocul lui, poporul Meu”, strigă vocea divină din cer, „nu vă atingeți de lucrul necurat.” Rămășița clasei Lazăr a părăsit lumea babiloniană și confuzia sa religioasă ca să fie curați pentru a purta vasele de închinare ale lui Iehova. Dumnezeu este hotărât să păstreze curată acum organizația poporului său. Numai lucrurile reale se păstrează acolo; toți ipocriții sunt aruncați afară. Bogatul nu poate fi adus în interiorul ei, contrar poruncii lui Iehova. Dar acum, în această scurtă perioadă a răbdării lui Dumnezeu, înainte de distrugerea lumii la Armagedon, clasa „alte oi” aude glasul Păstorului cel Bun strigându-și chemarea divină pentru ieșirea din Babilonul lumesc. Ei fac acest lucru, fug la Semnalul ridicat al Împărăției lui Iehova și intră în singura turmă, sub Păstorul Său Regal. Pe aceste oi, Păstorul le pune la dreapta lui și le desparte de „capre”. Prăpastia cea mare de netrecut a judecății divine nu permite niciun fel de tovărășie între persoanele credincioase și cei care, fără credință, resping Împărăția. „Judecățile Tale sunt un mare adânc.” – Ps. 36:6.

RUGĂMINTE PENTRU CEI CINCI FRAȚI

¹⁴ Clasa „bogatului” are propriile idei despre mântuirea oamenilor. „Atunci el a zis: ‘Te rog, părinte, să trimiți pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci frați, ca el să le pună o mărturie amănunțită, ca să nu ajungă și ei în acest loc de chin.’” (Luca 16:27, 28, *NW*) El încă îl numește pe Avraam „părinte”, dar mărturisește că are o relație apropiată cu alt părinte și că are cinci frați. Cine este acest tată a spus Isus acestei clase: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. ... Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, m-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu. Voi aveți de tată pe Diavolul; și vreți să împliniți dorințele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu a rămas lângă adevăr, pentru că în el nu este adevăr.” (Ioan 8:39, 42, 44, *NW*) Deci clasa „bogatului” își demonstrează adevărata calitate de fiu prin asemănarea faptelor lor cu cele ale Diavolului.

¹⁵ „Bogatul” împreună cu cei cinci frați ai săi fac șase. Acesta este un număr care este distinctiv pentru organizația imperfecțiunii și a păcatului, organizația dușmanului. (1 Sam. 17:4, 7; 2 Sam. 21:20; Apoc. 13:18). Deci ei sunt sămânța

văzută a marelui Șarpe, cum i-a numit Isus. (Gen. 3:15; Mat. 23:33; 3:7). Atunci cei cinci frați i-au reprezentat pe toți frații evrei din clasa „bogatului”, pe toți izraeliții naturali, cu aceeași atitudine, spirit și paternitate. Ei erau sămânța lui Avraam, prin descendență naturală, dar nu erau fiii spirituali ai Mai Marelui Avraam, nici frații lui Cristos. La acest sfârșit al lumii ei ilustrează pe toți acei creștini mărturisii din creștinătate care se asociază cu liderii religioși, le urmează călăuzirea și acționează asemenea caprelor față de rămășița fraților lui Cristos. Faptele lor trădează cine este tatăl lor. – 2 Tim. 2:25, 26, *NW*.

¹⁶ Bogatul admite că Lazăr este un martor al lui Iehova, spunând: „ca să le pună o mărturie amănunțită.” Aprobă bogatul aici clasa Lazăr a martorilor lui Iehova și cere ca cei cinci frați să fie ajutați să devină martori ai lui Iehova? Faptele care împlinesc pilda nu indică acest lucru. De fapt, bogatul vrea ca Mai Marele Avraam să-l trimită pe Lazăr departe de sânul său pentru a predica fraților săi într-un asemenea mod și cu un astfel de mesaj care să nu arate că ei sunt morți față de Dumnezeu. Acest lucru nu le-ar fi provocat un chin mental. Dimpotrivă, le-ar fi dat falsa asigurare că ei sunt încă în favoare divină, odihnindu-se precum Lazăr, la sânul Mai Marelui Avraam, cu perspectiva tuturor binecuvântărilor promisei Lumi Noi.

¹⁷ Ca și în timpurile apostolilor, clasa „bogatului” de astăzi vrea ca Dumnezeu să-și facă martorii să-și schimbe modul neortodox de a predica, și de asemenea să-și modifice mesajul. S-o lase mai încet cu acest mesaj despre „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru” și să abandoneze ‘să răstoarne lucrurile adânc înrădăcinate’ ale greșelii, falsei religii și ale prieteniei lumești. Clasa „bogatului” vrea ca frații lui din organizația tatălui său să fie scutiți de chinul pe care-l suferă el prin proclamarea Cuvântului pur al lui Dumnezeu, care le demască ipocrizia și deșertăciunea lumească. Deci, rugăciunea lor este adresată, într-adevăr, tatălui lor adevărat, Satan Diavolul, și spune că el va triumfa asupra clasei Lazăr pentru a-i face pe membrii ei o parte din această lume, compromițându-i cu organizația „bogatului”. Atunci, ei nu vor chinui pe creștinii necredincioși.

¹⁸ „Dar Avraam a zis: ‘Au pe Moise și pe profeți; să asculte de aceștia.’” (Luca 16:29, *NW*). Acest lucru arată că, la timpul când Isus și-a spus pilda, îi avea în vedere doar pe evrei, pentru că atunci națiunile păgâne nu aveau legea mozaică și nici profeții, sau altă secțiune a Scripturilor Ebraice începută cu Psalmii. Răspunsul lui Avraam a arătat că nu a fost de acord cu cererea bogatului în ceea ce-l privește Lazăr. Exact la fel, clasei Lazăr nu trebuia să i se permită să-i înlăture pe Moise și pe profeți, să îi ignore, să scoată ceva de la ei sau să mai adauge ceva. Scripturile pe care le aveau deja trebuiau să rămână fără modificări sau compromisuri. Clasa „bogatului” și a celor „cinci frați” de astăzi au, nu doar pe Moise și pe Profeți sau Scripturile Ebraice, ci și Scripturile Grecești ale discipolilor lui Cristos. Clasa „bogatului” nu a luat în seamă strict aceste Scripturi și nu și-a conformat viața și învățătura acestora. Prin urmare, a suferit. Deci, atunci nu vor ajunge în situația chinuită, fără speranță a „omului bogat”, dacă „cei cinci frați” sau alți membri ai părții religioase a organizației Diavolului ascultă aceste Scripturi și își adaptează viața după ele.

CEREREA UNUI SEMN

¹⁹ Bogatul crede că știe mai bine decât Mai Marele Avraam. „Apoi a zis: ‘Nu, părinte Avraam, ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi.’” (Luca 16:30, *NW*). Deci, el îl contrazice pe Dumnezeu: Moise și Profeții nu sunt suficienți. El admite că frații săi trebuie să se pocăiască, dar el vrea ca pocăința lor să se facă fără a da atenție Scripturilor predicate de martorii lui Iehova, ci printr-un semn. El se descoperă a fi ca o „generație nelegiuită și adulteră”, care „continuă să caute un semn.” Căci „evreii cer semne și grecii caută înțelepciune.” (Mat. 16:1-4; 12:38, 39, *NW*; Luca 23:8, Ioan 4:48; 1 Cor. 1:22, *NW*). El vrea ca pocăința fraților săi să aibă loc prin acest semn, fără Legea lui Moise și Profeți, ca și cum semnul ar fi o adăugare indispensabilă pentru ei și celelalte nu ar fi suficiente. Dați-le un semn care inspiră respect și nu înlăturați tradițiile bătrânilor religioși și preceptele oamenilor care încalcă poruncile lui Dumnezeu și fac fără valoare Cuvântul Lui. (Mat. 15:1-9) Deci, această clasă din Hades se bizuie pe modul ei propriu de a salva omenirea, un mod care o dispensează de a fi chinuită de clasa Lazăr.

²⁰ Clericul „bogat” de azi nu vrea să renunțe la tradițiile religioase, ceremoniile vechi și filosofii păgâne, pe care le-au sfințit în sistemele și învățăturile lor religioase. Le-au permis oamenilor să aibă Biblie, dar ei nu recomandă adunărilor lor învățătura pură a lui Moise și a Profeților, și nici restul Scripturilor inspirate scrise pentru a arăta împlinirea lui Moise și a Profeților. Ei nu doresc ca martorii lui Iehova, clasa Lazăr, să recomande Sfintele Scripturi oamenilor, demascând tradițiile religioase, ceremoniile și filosofii. Fie ca Dumnezeu, Mai Marele Avraam, să arate un semn supranatural care să demonstreze dacă clasa Lazăr are dreptate sau nu, iar acest lucru nu va produce durere celor „cinci frați” ai bogatului. Din nou, vedem că Isus trebuie să fi spus o pildă. Pentru că în cazul în care toate acestea ar fi luate literal, atunci cum ar putea bogatul să îi ceară mortului Avraam să îl trimită înapoi pe Lazăr din morți, când Avraam însuși era mort și nu putea să se învie nici pe sine, ca să nu mai vorbim de o altă persoană? „Dumnezeu este cel care învie morți.” (Rom. 4:17, *NW*) Dar, va face Mai Marele Avraam ceva miraculos cu clasa Lazăr a martorilor lui Iehova, astfel încât să lase o impresie puternică asupra „celor cinci frați” ai bogatului?

²¹ Dar el le-a zis: „Dacă nu ascultă de Moise și de Profeți, nu vor fi convinși nici în cazul în care s-ar ridica cineva din morți.” (Luca 16:31, *NW*) Deci, un semn în conformitate cu specificațiile lor nu le va fi dat, precum le-a spus și Isus în altă parte: „O generație nelegiuită și adulteră cere un semn, dar nu-i va fi dat niciun semn în afară de semnul profetului Iona. Pentru că așa cum Iona a fost în pântecul peștelui uriaș trei zile și trei nopți, tot așa și Fiul omului va sta în inima pământului trei zile și trei nopți. ... iată! Aici este ceva mai mult decât Iona.” (Mat. 12:39-41, *NW*). El a apreciat corect atitudinea lor religioasă, atunci când a spus: „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu niciun chip nu credeți!” Și el s-a arătat de acord cu cuvintele lui Avraam, când a zis: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că prin intermediul lor aveți viață veșnică; dar tocmai acestea pun mărturie despre Mine. Și totuși nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață. ... Să nu credeți că vă voi învinui înaintea Tatălui; are cine să vă învinuiască: Moise, în care v-ați pus

speranța. De fapt dacă l-ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, căci el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede spusele Mele?” – Ioan 4:48; 5:39, 40, 45-47, *NW*.

²² Tot ceea ce clasa Lazăr ar putea să le aducă ar fi Moise, Profetii și mesajul Celui Înviat, Isus Cristos. Dar nu un mesaj falsificat, compromis! Nu puteți să credeți cu adevărat mesajul Celui Înviat, iar acum și mesajul Împărăției sale instaurate, fără a crede și în Moise, Profeti și în Psalmi, căci Scripturile Creștine Grecești se bazează pe Scripturile Ebraice. De asemenea, Scripturile Ebraice din vechime își găsesc împlinirea în Scripturile Creștine și în faptele de azi, referitoare la Împărăția Sa. Deci, dacă nu doriți să credeți în Moise și în Profeti doar pentru adevărul acestor Scripturi, atunci nu veți fi dispus să credeți datorită unui om care a fost adus la viață pentru favoarea lui Dumnezeu, care se odihnește în favoarea Sa, nu mai este un cerșetor spiritual, ci un martor activ al lui Iehova. În afară de o astfel de însuflețire spirituală a clasei Lazăr, Isus Cristos, de fapt, i-a înviat din morți și și-a trimis martorii, în primul rând la evrei și apoi la națiuni. (Faptele 10:40-42). Acum, urmașii lui ca martori ai lui Iehova, merg predicând pe Cristos cel înviat și Împărăția Lui la supraviețuitorii clasei „bogatului”, cei „cinci frați” ai săi. Totuși, acest lucru nu reprezintă nicio diferență pentru ei. De ce? Deoarece ei aleg să nu creadă în Moise, în Profeti și restul Scripturilor inspirate. Ei nu doresc să exercite credință; ei vor să vadă un semn.

²³ Își va schimba Dumnezeu metoda de dragul acestor necredincioși cu voia? Niciodată! Prăpastia care se deschide a judecății Lui fără compromisuri rămâne acolo, între noi și ei. Deci, în afară de schimbarea situației noastre din 1919, care este precum ieșirea lui Iona din pântecele uriașului pește, pentru a trăi pe pământ ca martor al lui Iehova și pentru a predica celor din Ninive, un semn suficient, clasa Lazăr a martorilor lui Iehova nu trebuie să aștepte ca Dumnezeu să facă un miracol asupra ei, sau cu ea, astfel încât să grăbească pocăința clasei fraților bogatului. Noi nu avem nevoie de niciun sprijin acum printr-o înviere a martorilor credincioși din vechime. Noi nu suntem autorizați să compromitem mesajul divin pentru această zi a judecății națiunilor, reținându-ne să spunem tot sfatul lui Dumnezeu. Ni se poruncește să folosim dreptul de proprietate a creștinătății asupra Scripturilor, a lui Moise, a Profetilor și a mărturiei inspirate despre Cristos cel înviat și împărăția lui. Astfel echipați, noi vom predica fără frică. Recunoscând favoarea lui Dumnezeu asupra noastră, nu ne mai bizuim pe liderii religioși asemenea caprelor și nu ne mai ducem la ei ca cerșetori pentru favoruri spirituale. Rămânem în sânul favorii Mai Marelui Avraam și predicăm precum ni se poruncește.

²⁴ Caprele să-și astupe urechile și să ne persecute în suferința și chinurile lor religioase. Nu putem face compromisuri și să prevedem vreo alinare din partea lui Dumnezeu pentru ei. Dar văzând cât de mult am fost mângâiați de Mai Marele Avraam, Iehova Dumnezeu, suntem obligați să mergem mai departe și să-i „mângâiem pe toți care plâng” cu mângâierea cu care ne-a mângâiat El prin Cristos. (Isa. 61:1, 2; 2 Cor. 1:3, 4). Cei care au urechi să audă, să asculte și să fie mângâiați. În acest fel, mult mai multe oi rătăcite vor auzi glasul Păstorului cel

Bun și din starea lor de cerșetori, bolnavă de păcat, asuprită din această lume vor veni în favoarea Mai Marelui Avraam, împreună cu rămășița clasei Lazăr. Astfel, marea mulțime va continua să crească, să-și ridice glasul care se aude spunând: „Lăudați pe Iah, voi, oameni, pentru că Iehova, Dumnezeuul nostru cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege.” – Apoc. 9:6, *NW*.

[Note de subsol]

Apoc. 18:4; Isa. 52:11, 12; 2Cor. 6:14-16; Mat. 25:31-46; Isa. 62:10.

Dacă nu l-am privi pe Isus că a spus o pildă, ci ceva literal în însemnătate, ce ar însemna cuvintele lui Avraam? Aceasta: că salvarea din Hades și din chinurile arzătoare vor fi obținute doar urmând pe Moise (sau Legea) și Profeții, fără a mai fi nevoie de scrierile inspirate ale discipolilor lui Isus, Noul Testament, după cum îl numesc mulți. Sunt mulți creștini mărturisitori care spun că nu avem nevoie de Vechiul Testament sau „Moise și Profeții”; dar aici Avraam spune că au nevoie de „Moise și Profeți”, fără a menționa așa numitul „Nou Testament”. Un alt lucru: dacă aici se face referire la Avraam cel literal, mort de peste optsprezece secole, cum ar putea el să fie în mormânt și să știe ceva despre Moise și Profeți, oameni care au apărut la sute de ani după moartea sa? (Isa. 38:18; Ps. 6:5) De asemenea, având în vedere Ecleziastul 9:5,10, cum ar putea bogatul din Hades, Șeol sau iad să-i vorbească lui Avraam? Și, având în vedere Iov 14:19-22, cum putea el să vadă schimbarea lui Lazăr și venirea la cinste divină? Doar dacă Isus spunea o pildă lucrurile pe care el le-a descris aici ar putea fi posibile.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum se întâmplă că acum cei de pe urmă sunt cei dintâi și cei dintâi sunt cei de pe urmă?
2. Cum a experimentat clasa Lazăr o schimbare asemenea celei a lui Iov și a celor „doi martori” de la Apocalipsa 11?
3. Unde vede clasa „bogatului” că se află cei „doi martori”, și cum se văd pe ei în contrast?
- 4,5. Cum sunt ei ca în chinul focului?
6. Cum i se adresează ei lui Avraam și de ce?
7. Ce înseamnă faptul că au cerut să fie trimis Lazăr să le răcorească limba?
8. Cum li se adresează Avraam în replică și de ce?
9. Cum au primit ei lucruri bune ‘în timpul vieții’?
- 10,11. (a) Cum a primit clasa Lazăr „lucruri rele”? (b) Cum sunt ei, însă, acum mângâiați, și cine mai este cu ei?
12. Ce reprezintă marea prăpastie? Ce eliberare împiedică aceasta?
13. Ce lucrare de despărțire este în curs, împiedicând fraternizarea?
14. Cine este tatăl clasei „bogatului”? Cum a fost demonstrat lucrul acesta?
15. Pe cine simbolizează cei „cinci frați” ai bogatului?
- 16,17. (a) Ce recunoaște bogatul despre Lazăr? (b) Ce dorește el, în realitate, să facă Avraam cu Lazăr pentru frații lui?
18. Ce a răspuns acum Avraam? Ce a însemnat răspunsul lui?
19. Cum este bogatul în contradicție cu Avraam? Ce vrea el să facă în realitate?

20. (a) Așadar, ce vrea astăzi clasa „bogatului” referitor la clasa Lazăr? (b) Ce anume de aici demonstrează că aceasta este o pildă?
21. Ce a răspuns Avraam și cum a vorbit Isus, în altă parte, în armonie cu aceasta?
22. Doar ce anume poate clasa Lazăr să aducă celor cinci frați ai „bogatului”? Care este dificultatea cu aceștia din urmă?
23. Putem aștepta, deci, sprijin miraculos pentru lucrarea noastră? Atunci, ce ne este poruncit să facem?
24. Atunci, doar cui putem să aducem mângâiere și alinare?

1 decembrie, 1950
 Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere
 124 Columbia Hts.
 Brooklyn 2, N. Y.

Dragi frați:

După părerea noastră, unul dintre cele mai mari daruri pe care le-am primit ca și creștini, în aceste zile din urmă, a fost *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești*. În numele instructorilor și a studenților slujitori de aici de la Școala biblică Gilead a Turnului de Veghere, doresc să vă transmit marea noastră apreciere pentru acest instrument de educație. Pentru acest „dar minunat” Îi aducem mulțumiri „Părintelui luminilor cerești.” – Iacov 1:17, NW.

De la începutul acestei școli am căutat ca traducerea ideală a Bibliei a Scripturilor Creștine Grecești să fie folosită ca manual principal. Acum, peste așteptările noastre, am găsit acea traducere ideală. Vă asigur că de la publicarea *Traducerii Lumii Noi*, cei de aici de la Gilead am folosit-o zi și noapte în studiile și în lucrarea noastră de cercetare a Bibliei.

Ca și grup de studenți apropiați ai prezicerilor inspirate ale lui Dumnezeu, am fost întotdeauna nerăbdători să pricepem înțelesul sau însemnătatea exactă a oricăror texte biblice pe care le cercetăm. De peste cincisprezece semestre școlare din anul 1943 am petrecut ore după ore cercetând însemnările versiunilor Bibliei și ale lucrărilor tehnice, căutând însemnătatea limbajului original a diferitelor referințe biblice. În timpul semestrului actual, al șaisprezecelea, înmatriculat de la congresul de la stadionul Yankee, s-a eliminat mult timp de cercetare și pentru studenți și pentru instructori, datorită acestei lucrări noi. În toate privințele, *Traducerea Lumii Noi* satisface nevoia noastră nemaipomenită pentru o traducere care este specializată în interpretarea, atât cât permite educația modernă, a sensului original exact al Scripturilor Creștine Grecești într-o engleză bună, modernă și

ușor de înțeles. Această nouă traducere este cu adevărat un vis împlinit și pentru corpul profesoral și pentru corpul studentesc.

Pe scurt, au trecut patru luni de la publicarea acestei versiuni noi a Bibliei și deja am făcut multe descoperiri prețioase, referitor la meritele ei eminente. De când am primit pentru prima dată un exemplar, restaurarea numelui divin a fost un merit extraordinar. De fiecare dată când se citește un text în care apare numele Iehova, încă ne oprim pentru a reflecta la semnificația sporită pe care o transmite. Câte dovezi ajutătoare sunt supuse examinării nu numai în notele de subsol, ci și în prefață și în anexă, pentru a întări această restaurare! Celelalte mijloace tehnice, precum dispozitivul critic din notele de subsol, referințele în formă de cruce și lanț, pe lângă abundența învățăturilor disponibile din anexă, măresc valoarea acestei lucrări în ochii fiecărui slujitor al lui Dumnezeu.

Un alt merit remarcabil este că în interpretările ei credincioase din limba greacă, noua traducere deosebește consecvent lucrurile care diferă. Făcând acest serviciu lucrarea lumii noi contribuie inestimabil la a ne face capabili să revenim la o înțelegere exactă a doctrinei creștine pure, timpurii. De exemplu, multe traduceri folosesc singurul cuvânt englezesc *World (lume)* pentru a traduce trei cuvinte grecești diferite, *aión*, *oikouméne* și *kósmos*. Evident că aceste trei cuvinte grecești atât de diferite nu pot avea un cuvânt englezesc comun în traducere. Spre plăcerea noastră, observăm că Traducerea Lumii Noi redă aceste cuvinte uniform peste tot ca: „sistem de lucruri,” „pământ locuit” și, respectiv, „lume.” Imediat texte importante, precum cele din Matei 24:3, 14 și 21, care conțin aceste trei cuvinte grecești diferite în apropiere, oferă un înțeles clar și păstrează lucrurile care diferă.

În alte traduceri ale Bibliei am descoperit că *koimáo* este uneori tradus prin verbul „a dormi” (a se vedea Faptele 7:60) și alteori același cuvânt este tradus prin „a fi mort” (a se vedea 1 Cor. 7:39). Acum în cele mai multe traduceri cuvântul grecesc obișnuit *hypnos* este tradus prin „a dormi” (Mat. 1:24; Luca 9:32) și *nekrós* prin „mort” (Matei 8:22), cuvinte foarte diferite de *koimáo*. Suntem fericiți să remarcăm faptul că Traducerea Lumii Noi redă uniform *koimáo* ca „adormit în moarte,” *hypnos* ca „a dormi” iar *nekrós* ca „mort.” Cu siguranță că este vital să înțelegem din Scripturi dacă se vorbește despre obișnuitul „a dormi ca odihnă” sau „a dormi în moarte,” ceea ce, în paranteză fie spus, combate doctrina falsă a existenței umane conștiente după moarte.

Am apreciat în mod particular această altă descoperire a meritului în faptul că Lumea Nouă face un studiu atent al cuvântului *pístis*, „credință,” forma de substantiv, și *pisteúo*, forma verbală. Cele mai multe traduceri interpretează aceste cuvinte, neconsecvent, prin „credință”, „convingere” și „a crede”. Este plăcut a vedea că Lumea Nouă traduce consecvent *pístis* prin „credință” (Rom. 1:5) și verbul *pisteúo* fie prin expresia verbală „a-și pune credința” (Mat. 18:6), fie prin „a exercita credință” (Ioan 6:29), păstrând astfel asocierea de bază cu substantivul. Forma înrudită *apistía*, pe care alți traducători au interpretat-o prin „necredință,” *Lumea Nouă* o traduce semnificativ prin „lipsa credinței.” (Mat. 13:58; Marcu 6:6) Observați acum ce claritate a ideii și ce tărie a argumentului sunt transmise acolo unde două dintre cele două forme grecești de mai sus apar în același text, ca la

Romani 3:3 și 4:5. Așadar, se păstrează pentru noi un înțeles suplimentar prin intermediul contrastului pe care, fără îndoială, că scriitorii originali l-au avut în minte când s-au exprimat astfel în greacă.

Un alt merit pe care l-am observat este fie alegerea de către Traducerea Lumii Noi a expresiilor, fie găsirea cuvântului englezesc potrivit să transmită consecvent sensul grecesc într-un mod superior oricărei alte traduceri contemporane. Ceea ce urmează sunt doar câteva exemple din multele pe care le putem cita. Fraza „în uniune cu” în loc de „în”, de la Ioan 17:21; „secrete sacre” în loc de „mistere”, de la Matei 13:11; „devotament evlavios” în loc de „evlavie”, de la 1 Timotei 3:16; „pe baza numelui meu” în loc de „în numele meu”, de la Matei 24:5; „bunătațate nemeritată” în loc de „har”, de la Ioan 1:14; „Reprezentant Principal” în loc de „Print”, de la Faptele 3:15; „declarat drept” în loc de „îndreptățit”, de la Romani 2:13; „a renega” în loc de „a tăgădui”, de la Matei 10:33; „cercetat” în loc de „deslușit”, de la 1 Corinteni 2:14-16; și „prima recunoaștere” în loc de „preștiință”, de la Romani 8:29.

Așadar, observați cât de profund apreciem alegerea înțeleaptă pe care traducătorii au făcut-o găsind echivalentul englezesc potrivit pentru vocabularul grecesc folosit de scriitorii apostolici. Toate acestea au adăugat o însuflețire relatărilor biblice și o înțelegere exactă a vorbelor lui Isus și a argumentelor folosite de apostoli.

Această scrisoare care exprimă marea noastră bucurie de a folosi *Traducerea Lumii Noi* ar fi incompletă dacă nu am face referire la traducerea superbă a primului capitol al Evangheliei după Ioan. Nu doar datorită faptului că se conformează în mod corect cu greaca, păstrând diferența între Dumnezeu Iehova și Cuvântul, Isus Cristos, care „era un dumnezeu”, ci și datorită folosirii corecte a cuvântului englezesc „a venit în existență”, din versetul 3, pentru a traduce corespunzător cuvântul *egéneto*, întreaga relatare a biografiei preumane a lui Isus descoperind noi perspective de gândire. Accentuează marele fapt universal că viața vine prin Isus Cristos. *Traducerea Lumii Noi* redă astfel: „Ceea ce a venit în existență prin intermediul Lui a fost viața, iar viața era lumina oamenilor.” (1:3, 4) De fiecare dată când cineva recitește traducerea *Lumii Noi* de la Ioan 1:1-18 îi sunt rezervate noi bucurii de înțelegere spirituală.

Se pare că pentru noi comorile spirituale pe care le descoperim constant în această nouă traducere sunt nenumărate și fără sfârșit. În fiecare zi în care folosim această traducere Îi mulțumim lui Iehova Dumnezeu, iubitorul nostru Furnizor, că ne-a dăruit acest instrument oportun cu care putem pătrunde constant „în adâncimea bogăției, înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu.” (Rom. 11:33) Suntem recunoscători că Societatea Turnul de Veghere a intrat în posesia acestei traduceri autentice și edificatoare. Fie ca Domnul Iehova să dăruiască *Traducerii Lumii Noi* o distribuie largă și fenomenală, pentru ca mulți oameni cu bunăvoință față de Dumnezeu să ajungă la o înțelegere completă a Scripturilor Creștine Grecești inspirate.

În numele multor rezidenți fericiți de aici, de la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, vă trimit dragostea și salutările noastre pline de căldură.

Al vostru slujitor,
A. D. SCHROEDER, Arhivar al Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere

Curtea Supremă a Statelor Unite susține libertățile

În Havre de Grace, Maryland, martorii lui Iehova au făcut o cerere pentru a li se permite să țină o adunare religioasă într-un parc. Consiliul orașului a refuzat această cerere; adunarea a fost ținută oricum, iar doi vorbitori, Daniel Niemotko și Neil Kelley, au fost arestați, li s-au adus acuzații de comportament dezordonat, au fost condamnați și li s-a dat o amendă de 25 de dolari și alte costuri. Apelurile au adus în cele din urmă cazul la Curtea Supremă a Statelor Unite. Pe 15 ianuarie, acest tribunal, într-o hotărâre unanimă scrisă de judecătorul principal Vinson, a anulat hotărârile judecătoriilor inferioare și i-a acuzat pe funcționarii orașului. Judecătorul principal Vinson a afirmat că această curte supremă condamnase anterior decretele și hotărârile care cereau permisiune de la oficialii locali pe motivul că „cererea unei permisiuni constituia o restrângere prealabilă a libertății de vorbire, a presei și a religiei și că, în absența unor standarde precise, raționale și categorice pe care să le urmeze oficialii, trebuia să fie invalidă.” S-a afirmat faptul că Havre de Grace nu dispunea de o lege care interzicea sau reglementa întrebuințarea parcurilor, ci lăsa toată autoritatea în mâinile împuternicitului cu parcuri și ale consiliului local. Despre acest lucru judecătorul principal a declarat: „Nu apar standarde nicăieri; nici restricții categorice; nici o limitare a acestei puteri absolute; nici un interes substanțial al comunității avut în vedere.” Exact în aceeași zi, tribunalul a anulat o ordonanță a orașului New York care necesita permisiunea poliției pentru ca predicatorii să poată desfășura servicii religioase pe străzi. Judecătoria trebuie să fie lăudată pentru asemenea decizii, care înseamnă victorii pentru libertățile de bază. O relatare amănunțită despre cazul martorilor va apărea în articolul din 22 martie, *Treziți-vă!*

Întrebări de la cititori

● **Având în vedere periculoasele zile din urmă în care trăim, este potrivit ca partenerii căsătoriți să folosească contraceptive? De asemenea, dacă are loc concepția, se permite avortul? – Pe baza unor întrebări similare care ne-au fost trimise de la diferiți cititori.**

Nu suntem autorizați nici de legea țării, nici de Cuvântul lui Dumnezeu să dăm sfaturi despre contraceptive. Responsabilitatea întrebuințării acestora trebuie să aparțină celor care hotărăsc faptul că pot să le utilizeze cu conștiinciozitate și judecata lor dreaptă trebuie să fie lăsată pe seama lui Dumnezeu pe Care ei Îl servesc, și nu pe seama noastră. Decizia le aparține cuplurilor căsătorite la adevăr

dacă vor sau nu să aibă copii, nu nouă. Fiecare cuplu trebuie să ia în considerare circumstanțele și obiectivele lor proprii pe care le au în vedere, să ia o decizie, să adopte o cale de acțiune și apoi să-și asume responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu pentru o astfel de cale de acțiune și pentru consecințele acesteia. Noi, însă, susținem fără echivoc faptul că scopul căsătoriei înaintea lui Dumnezeu este nașterea de copii, și astfel, dacă partenerii căsătoriți doresc să aibă copii acum, înainte de Armaghedon, este perfect potrivit și nimeni nu ar trebui să-i critice pentru lucrul acesta, astfel amestecându-se în treburile lor. Și nimeni nu ar trebui să critice un cuplu pentru că nu are copii, nici să se amestece în ce privește motivul pentru care nu au copii. Chestiunile private conjugale nu sunt preocuparea celor din exterior.

Copiii nu trebuie considerați a fi un obstacol în a servi pe Dumnezeu și din acest motiv să nu fie doriți. Altfel Pavel nu ar mai fi scris: „Ea va fi păstrată în siguranță prin naștere de copii.” Și nici nu ar mai fi sfătuit femeile „să aibă copii” în anumite circumstanțe. (1 Tim. 2:15; 5:14, NW) Sfatul său se aplică și astăzi în condiții asemănătoare. Dacă acești copii vin în mod natural, după cum a instituit Dumnezeu căsnicia umană, atunci ei trebuie să fie bine primiți, chiar și acum, înainte ca mandatul divin să fie dat din nou supraviețuitorilor Armaghedonului. Voi sunteți recunoscători că ați fost aduși la viață, chiar și în această lume rea prezentă, și la fel vor fi și copiii voștri recunoscători, din același motiv.

Dacă noi am sfătui avorturile am încălca legea țării. Mai mult, noi susținem faptul că avorturile sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu. Indivizii trebuie să preia asupra lor întreaga responsabilitate pentru o astfel de cale de acțiune. Suntem obligați să spunem că în conformitate cu legământul dintre Dumnezeu și izraeliți, rodul pântecelui era semnul binecuvântării Sale, pe când lipsa acestui rod însemna blestem. (Lev. 26:9; Deut. 28:4, 11, 18, 63; Ps. 127:3-5) Și trebuie să observăm faptul că Dumnezeu dă multă atenție vieții unui copil nenăscut și mamei însărcinate. Responsabilitatea grea asupra celor care pun în pericol, chiar și accidental, viața copilului nenăscut sau viața unei femei însărcinate este arătată în Legea Mozaică, în cartea Exodului 21:22-25 (AS): „Dacă doi bărbați se bat și lovesc o femeie însărcinată, iar aceasta își va pierde copilul, fără vreo altă vătămare, aceștia vor trebui să despăgubească după cum va hotărî bărbatul acelei femei; și vor trebui să plătească după cum hotărâsc judecătorii. Dar dacă va fi și altă vătămare, atunci să se plătească viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, lovitură pentru lovitură.”

Soțul și viitorul tată era îndeosebi afectat și astfel soțul femeii cerea despăgubire pentru vătămare temporară; dar dacă viața copilului sau a femeii se pierdea, atunci cel responsabil trebuia să plătească cu viața sa. Așadar, dacă o astfel de intervenție accidentală în cursul firesc al evenimentelor cu privire la o femeie însărcinată era o chestiune cu consecințe atât de serioase, nu considerați că intervenția deliberată este cu atât mai mult de condamnat? Și deși nu mai suntem sub Legea Mozaică acum, nu avem nici un motiv să credem că Dumnezeu s-a răzgândit în legătură cu sfințenia vieții implicată în astfel de cazuri. În asemenea

chestiuni principiile creștine au de obicei cerințe mai mari decât mai mici. – Mat. 5:38-42.

Așadar, Societatea Turnul de Veghere nu poate interveni în a da sfaturi acolo unde sunt implicate vătămarea sau pierderea vieții, fie a copilului nenăscut, fie a viitoarei mame. Avorturile sunt însoțite de pericolul hemoragiilor și al infecției și pot duce la vătămare permanentă sau la moartea femeii. Acestea opresc creșterea embrionului care altfel s-ar dezvolta până la naștere normală, ca și copil, după aranjamentul creator de lucruri al lui Dumnezeu. Considerăm fără valoare și irelevante argumentele că vârsta embrionului sau a fătului este un factor care determină corectitudinea sau greșeala avortului, de vreme ce Dumnezeu nu a stabilit astfel de restricții sau limitări ale legii Sale exprimate în cartea Exodul 21:22-25. Deși sub legea din vechime păcatul avortului se comitea în cazul în care exista o mișcare în pântecele mamei, legea modernă, prin decret, este mai aproape de regula Scripturală. „De obicei se consideră crimă fie că avortul a fost comis înainte sau după mișcare.” – *Expunere sumară a legii americane*, Clark, pagina 122.

Toate acestea sunt lucruri foarte serioase la care fiecare cuplu căsătorit trebuie să mediteze și apoi să-și ordoneze calea de acțiune, astfel încât să fie bineplăcut în fața Dumnezeului Cel Preaînalt. Problema este a lor, hotărârea este a lor, iar consecințele urmează să fie suportate tot de ei. Decizia și responsabilitatea implicate în toate acestea nu pot fi purtate de alți indivizi sau de Societatea Turnul de Veghere. În aceste chestiuni „fiecare își va purta propria responsabilitate.” – Gal. 6:5, *NW*.

Adunarea de circuit din Nigeria

Mare bucurie a rezultat de pe urma faptului că șase persoane, ca rezultat al adunării, s-au descotorosit de lanțurile religiei și au intrat în organizația Domnului. În timpul serviciului de sâmbătă, martorii au vizitat anumiți închinători la juju. Acești oameni au conștientizat curând nebunia practicilor lor religioase și au fost convinși de adevărurile simple din Biblie. Duminică dimineața, martorii i-au vizitat din nou pe acești oameni. „Ce vom face cu juju-urile [fetisurile] noastre?” au întrebat ei. „Distrugeți-le!” a fost răspunsul. „Ne veți ajuta?” „Cu bucurie!” Într-o manieră autentică unui Ghedeon, un grup de martori au început să îndepărteze juju-urile din locurile lor. A avut loc o mare agitație. Vecinii s-au adunat repede. Unii au protestat, alții au dorit din egoism să păstreze podoabele de la aceste obiecte fetis. Dar martorii erau hotărâți să facă o treabă serioasă. Un martor le-a răspuns vecinilor religioși prin cuvintele părintelui lui Ghedeon: „Dacă juju sunt dumnezei, să se lupte acum și să se salveze.” Cât de neajutorați erau! Martorii au adunat tot gunoiul într-o canoe, au mers cu barca până la mijlocul râului și au aruncat juju într-un mormânt de apă. Astfel, au dispărut pentru totdeauna! Însă oamenii cu bunăvoință care le-au slujit odată se bucură în speranța că vor trăi veșnic. – Biroul de filială din Nigeria.

TURNUL de VEGHERE

15 MARTIE 1951

Nr. 6

Cuprins:

- STABILITATE ȘI TRĂINICIE ÎN DECURSUL
SCHIMBĂRII MONDIALE - Pag. 189
- TIMPUL – MAI BUN DECÂT BANII - Pag. 195
- LĂUDAȚI PE IAH! VOI CARE PARTICIPAȚI
LA MEMORIAL - Pag. 198
- PRIMII CREȘTINI NU AU FOST COMUNIȘTI - Pag. 201
- PETRU, APOSTOLUL CU CHEILE - Pag. 207
- AJUTOR TIMPURIU PENTRU A SUPRAVIEȚUI
SFÂRȘITULUI LUMII - Pag. 210
- PROMETEU REPREZENTAT CA FIIND LEGAT
DE UN STÂLP - Pag. 220
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 221

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

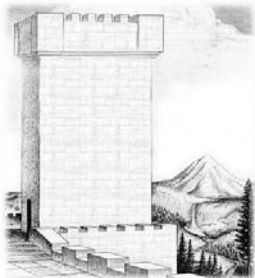
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version
AT – An American Translation
Da – J. N. Darby's version
Dy – Catholic Douay version
ED – The Emphatic Diaglott
Le – Isaac Lesser's version
LXX – The Septuagint Version
Mo – James Moffatt's version
NW – New World Translation
Ro – J. B. Rotherham's version
RS – Revised Standard Version
Yg – Robert Young's version
Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Stabilitate și trăinicie în decursul schimbării mondiale

„Văzând că vom primi o împărăție care nu poate fi clătinată, să continuăm să avem bunătate nemeritată, prin care Îi putem aduce lui Dumnezeu, în mod acceptabil, un serviciu sacru, cu teamă și respect evlavioase.” – Evrei 12:28, *NW*.

„Dumnezeu este scăparea și puterea noastră, un ajutor foarte la îndemână în necazuri.” În timp de mare criză în Împărăția tipică a lui Dumnezeu, poetul evreu a dat frâu liber acestor cuvinte inspirate din Psalmul 46:1, ele fiind scrise și păstrate tocmai pentru o asemenea criză care există în zilele noastre, în viețile acelor care veghează, se roagă și speră la adevărata Împărăție a lui Dumnezeu. Dacă ești una dintre acele persoane, atunci trebuie să pui la inimă aceste cuvinte și trebuie să trăiești prin ele, ferm convins că Dumnezeu este scăparea și puterea ta.

2. Nu îți poți permite să procedezi în conformitate cu națiunile acestei lumi. Adu-ți aminte că Satan Diavolul este „dumnezeul acestui sistem de lucruri”; că „toți dumnezeii oamenilor sunt idoli” și că „lucrurile jertfite de națiuni sunt jertfite demonilor și nu lui Dumnezeu”. Astfel ne informează inspiratele Scripturi. (2 Cor. 4:4, *NW*; Ps. 96:5, *AS*; 1 Cor. 10:20, *NW*) Demonii și „conducătorul demonilor”, Satan Diavolul, sunt invizibilii chinători, asupritori și tulburători ai oamenilor. Ei plănuiesc să-i îndepărteze pe oameni de Dumnezeu, către distrugere, prin mâinile lui. Pentru a scăpa țărâmurile sfinte ale cerului de influența lor dăunătoare, a fost necesar războiul în cer după ce Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos a fost întemeiată acolo în 1914. Demonii și conducătorul au fost aruncați pe pământ și ceea ce a fost prezis că va însemna aceasta pentru pământeni s-a adeverit: „Vai de voi, pământ și mare, fiindcă Diavolul a coborât la voi având o mânie mare, știind că are o scurtă perioadă de timp.” (Apoc. 12:1-12, *NW*) Diavolul și demonii săi sunt responsabili pentru nenorocirea și tulburările de pe pământ și de pe mare. Nu există protecție, stabilitate și trăinicie sub demoni, nici măcar pentru prietenii, slujitorii și închinătorii acestora. Ei sunt răi, diabolici, fără dragoste și nu își pot proteja închinătorii și devotații de mânia dreaptă a lui Dumnezeu. Nu au putut face acest lucru în timp ce El a dezlănțuit potopul global împotriva lumii violenței din vremea lui Noe. Nu vor putea să ofere protecție

națiunilor sau chiar să scape de execuție ei înșiși, în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”, la Armagedon, când lumea lor se va încheia.

3. Fără să-și dea seama, conducătorii și popoarele acestora îndeplinesc planurile acestor dumnezei demonici ai națiunilor. Dacă Îl faci pe Dumnezeul cel viu și adevărat scăparea ta, nu poți avea nicio legătură cu demonii, cu falșii dumnezei. Trebuie să slujești scopului adevăratului Dumnezeu și trebuie să le spui și celorlalți care este scopul Său. În acest timp de opoziție mondială față de El trebuie să demonstrezi că Dumnezeu este scăparea și puterea ta, crezând și acționând în armonie cu mărturia Sa: „Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și servul Meu pe care l-am ales, ca să știți, să credeți și să pricepeți că Eu sunt; înainte de mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu și nici după mine nu va mai fi! Eu, Eu sunt Iehova și nu este alt salvator în afară de mine! Eu am vestit, am salvat și am arătat; nu a fost nici un dumnezeu străin printre voi. Voi sunteți martorii Mei, zice Iehova, și Eu sunt Dumnezeu. Da, Eu sunt de la început, și nimeni nu poate elibera din mâna Mea; Eu voi lucra, cine poate împiedica acest lucru?” – Isa. 43:10-13, *AS*.

4. Iarăși și iarăși, Iehova a demonstrat că este o scăpare sigură pentru martorii săi de pe pământ. Atotvăzătorii Săi ochi străbat tot pământul pentru a-i localiza pe aceia care îi sunt devotați, ca să le arate puterea Sa în interesul lor. (2 Cron. 16:9) Ce Dumnezeu este! Înaintea Sa toți dumnezeii falși trebuie să se plece, înfrânți, în curând, la Armagedon. „Căci Iehova este un Dumnezeu mare, este un Împărat mare mai presus de toți dumnezeii”. Este mai de temut decât agresorii totalitari care-și îndreaptă gândurile asupra cuceririi lumii, pentru a-și întrona dumnezeii politici și o formă de religie pretutindeni.” Căci mare este Iehova și foarte vrednic de laudă; el este mai de temut decât toți dumnezeii.” Aceia care Îl fac scăparea lor și au încredere în puterea Lui îl creditează cu dumnezeire și spun: „Căci Tu, Iehova, Tu ești Cel Preaînalt peste tot pământul; Tu ești înălțat mai presus de toți dumnezeii.” (Ps. 95:3; 96:4; 97:9, *AS*). Pentru că le dă putere secretă martorilor Săi, aceștia au fost capabili să îndure cea mai determinată și mai diabolică persecuție pornită împotriva lor de agenții umani ai falșilor dumnezei. Lacomii dictatori ce râvnesc imperiul mondial i-au pedepsit pe cei care nu au vrut să se alăture în a-i idolatriza. Dar când acești dictatori s-au dus la fund, martorii lui Iehova au continuat să trăiască și au găsit forțe proaspete pentru a-și reînnoi mărturia „Dumnezeului dumnezeilor”. Astăzi exclamă plini de mulțumire: „Aduceți-i mulțumiri lui Iehova, căci El este bun, căci bunătatea Lui iubitoare ține în veci. Aduceți-i mulțumiri Dumnezeului dumnezeilor, căci bunătatea Lui iubitoare ține în veci!” – Ps. 136:1, 2, *AS*.

„UN AJUTOR FOARTE LA ÎNDEMÂNĂ”

5. Se pare că ține de natura umană ca oameni, atunci când sunt neajutorați și în necazuri, să apeleze la dumnezeii lor pentru ajutor și eliberare. De exemplu, în pofida anului sfânt din 1950, dificultățile din lume s-au înrăutățit într-o măsură alarmantă. Așa că papa din Cetatea Vatican, în enciclica sa din 6 decembrie, a chemat lumea catolică să se angajeze într-o rugăciune pentru pace. Adresându-se

colegiului cardinalilor, cinci zile mai târziu, papa a făcut un apel pentru „un acord general al intențiilor tuturor inimilor umane, care, cu ajutorul lui Dumnezeu, ar putea face să dispară toate pericolele care amenință pacea din toată lumea.” (N.Y. *Times*, 12 dec., 1950). Dar rugăciunile către Dumnezeu sunt deșarte în ce privește intențiile care sunt contrare voinței sale. După cum spune Iacov 4:2, 3 (*Dy*): „Vă certați, și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți greșit, ca să risipiți în desfrânările voastre.” Nu este voința lui Dumnezeu, în acest timp, să stabilească pacea lumii pentru ca națiunile să se întoarcă la normalitate. Dacă ar restaura pacea, națiunile i-ar irosi doar beneficiile pentru desfrânările și dorințele lor egoiste, arătând că sunt „iubitoare mai mult de plăceri decât iubitoare de Dumnezeu”.

6. Orarul Cuvântului lui Dumnezeu stabilește această perioadă ca pe un timp marcat de necazuri internaționale, atunci când va fi „pe pământ suferință printre națiuni, care nu vor știi calea de scăpare din cauza urletului mării și a agitației ei, în timp ce oamenii vor leșina de frică, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământul locuit.” Pentru creștinătate avea să fie un timp „când așteptam pacea, dar nu venea nimic bun; un timp de vindecare [prin intermediul anilor sfinți, etc.] și iată necazul!” (Luca 21:25, 26, *NW*; Ier. 8:15) Acesta nu este timpul ca Dumnezeu să facă pace pentru națiunile acestei lumi. Așa că eforturile papei, împreună cu ierarhia acestuia, de a-și încerca norocul și de a poza ca mediator între blocul comunist și cel democratic, se vor dovedi zadarnice. Nici catolicii, nici protestanții nu se pot aștepta la ajutor de la Dumnezeu, prin intermediul acestora.

7. Făcându-l pe Dumnezeu scăparea noastră și bazându-ne pe puterea Sa, înseamnă pentru noi să acceptăm necazul despre care cuvântul Său ne-a avertizat dinainte, în timp ce acest necaz se dezlănțuie în jurul și împotriva noastră, să ne bizuim pe El ca să ne fie „ajutorul nostru foarte la îndemână”. Această expresie din originala Biblie în Ebraică este de așa manieră încât traducătorii diferă în modul de a o reda: „Un ajutor bine-dovedit la necaz.” (*AT*) „Îl vom găsi foarte aproape.” (*Mo*) „Un ajutor găsit repede în nenorocire.” (*Ro*) „Un ajutor în nenorocire găsit cu plăcere.” – *Ro. Pss.*

8. A da, pentru adevăratul popor al lui Dumnezeu El s-a lăsat să fie găsit un ajutor deosebit în necazuri. Odată, în zilele regelui Iosafat, forțele combinate ale celor din Moab, Amon și Muntele Seir au mășăluit să atace Ierusalimul. Poporul care se încredea în Dumnezeu a apelat la El, la templul Lui din acea cetate. Apoi, din pricina propriului nume, S-a arătat gata să fie găsit ca ajutor al lor. Înainte ca forțele inamice copleșitoare să ajungă în cetatea sfântă, Iehova Dumnezeu a lucrat la distrugerea lor. Nu a fost nevoie ca poporul Lui să lupte în acea bătălie. Ei doar i-au cântat laudele, au privit și au văzut „salvarea lui Iehova cu voi.” Atât de mare a fost auto-măcelul agresorilor răi, încât izraeliților le-au trebuit trei zile să strângă prada cadavrelor lor. – 2 Cron. 20:1-30, *AS*.

9. Regele Asa, de asemenea, l-a găsit pe Iehova Dumnezeu un ajutor pregătit în necaz, atunci când forțele sale armate s-au confruntat cu o armată etiopiană care avea un milion de oameni puternici, cu trei sute de care, în frunte cu comandantul

Țera. Regele Asa a strigat: „Iehova, nu există nimeni în afară de Tine care să ajute, între cei puternici și cel care nu are tărie; ajută-ne, Iehova Dumnezeu nostru; căci pe tine ne biziim și în numele Tău am venit împotriva acestei mulțimi. Iehova, Tu ești Dumnezeu nostru; să nu iasă omul biruitor împotriva Ta!” Dumnezeu a răspuns acestei rugăciuni corespunzătoare cu ajutorul de care era nevoie, și izraeliții depășiți ca număr au putut să pună pe fugă dușmanul, niciunul dintre ei rămânând în viață. Secretul acestei eliberări a fost dezvăluit de către profetul Azaria: „Iehova este cu voi atâta timp cât voi sunteți cu el; și dacă îl căutați, îl veți găsi.” (2 Cron. 14:9 până la 15:2, *AS*) Apoi, în zilele regelui Ezechia, forțele întemeietorului imperiului Asiriei, regele Sanherib, a amenințat Ierusalimul, l-a batjocorit pe Dumnezeu lui Iehova și a cerut predarea necondiționată. Din mijlocul Ierusalimului profetul Isaia a trimis înapoi un mesaj necompromițător, iar regele Ezechia și toată cetatea s-au refugiat sub protecția și puterea nevăzute ale lui Iehova. Chiar în acea noapte, lăudăroasa armată asiriană a fost scoasă din luptă cu putere, când îngerul lui Iehova, distrugând dintr-o lovitură, a doborât 185.000 de luptători. Dimineața următoare, regele Sanherib s-a întors pe drumul către Asiria și spre o asasinare finală. Ce repede și ce binevoitor s-a lăsat Iehova Dumnezeu găsit, dovedindu-se a fi un ajutor în necaz în cea mai grea dintre situații! – Isa. 37:14-38.

MOTIV PENTRU CURAJ

10. Instruirea pe care aceste exemple ale ajutorului divin o conțin nu ar trebui să fie pierdută în ceea ce ne privește. Ele au fost înregistrate pentru beneficiul poporului lui Dumnezeu, acum, „peste care a venit sfârșitul desăvârșit al sistemelor de lucruri”. (1 Cor. 10:11, *NW*) Socotind de la sfârșitul „timpurilor stabilite națiunilor” din 1914, suntem de 37 de ani în „timpul sfârșitului” acestei lumi. (Luca 21:24, *NW*; Dan. 12:4) În decursul acestor ani cruciali, martorii lui Iehova au căutat adăpost și putere la El, și pot mărturisi singuri că El este un „ajutor bine dovedit în necaz”. Dacă nu ar fi fost așa, ei nu ar mai fi aici astăzi și nici mai mulți la număr. Dar intrăm în cei mai gravi și mai încercați ani ai acestui „timp al sfârșitului”. Conflictul final al Armagedonului se apropie. Așadar să nu uităm că Iehova Dumnezeu nu se schimbă, așa cum nu se schimbă nici Cuvântul Său. (Mal. 3:6, *AS*) Puterea lui se manifestă în mijlocul slăbiciunii noastre. Nici un necaz nu poate ajunge așa de grav în viitor încât El să nu ne poată ajuta, dacă rămânem plini de încredere lângă El, ca scăparea noastră, și nu căutăm ajutor în lumea aceasta, printr-un compromis cu lumea, care este dușmanul lui Dumnezeu. De ce ar trebui să le pese martorilor lui Iehova dacă lumea întreagă este împotriva lor, nu crede mărturia lor, îi urăște și îi persecută? Întreaga lume a fost și împotriva lui Noe și a celor șapte care au intrat în arcă împreună cu el și l-au făcut pe Iehova scăparea și puterea lor. Totuși, atunci când Dumnezeu a dezlănțuit forțele naturii, ca lumea de nelegiuți să meargă spre distrugere, doar Noe și însoțitorii lui din arcă au supraviețuit potopului.

11. Suntem întăriți prin propriile noastre experiențe recente la fel de mult ca și prin înregistrarea Cuvântului lui Dumnezeu. Așadar, acum ar trebui să avem o așa

crediță în scăparea noastră divină astfel încât să luăm în gura noastră ceea ce psalmistul spune apoi și chiar vorbește serios: „De aceea nu ne vom teme, chiar dacă pământul se va schimba și chiar dacă munții se vor clătina în inima mărilor; chiar dacă ar urla și ar spumega apele mării, și s-ar ridica până acolo de să se cutremure munții. Sela” – Ps. 46:2, 3, *AS*.

12. Aici psalmistul nu folosește neapărat vorbirea figurativă, și nu vorbește de simbolicele pământ, munți, mări și ape. Desigur că pământul simbolic se schimbă în zilele noastre ca de un cutremur politic și terenul răcnește cu sunetele îngrozitoare ale unui șoc de cutremur, unul după altul, însoțite de urletele înspăimântătoare ale oamenilor și ale câinilor. Guvernele politice, care păreau ca bătrânii munți ce domină și stabilizează pământul, au fost zguduite din rădăcini și au fost răsturnate în mijlocul mărilor de oameni care se revoltă acum împotriva sistemelor și ideologiilor îndelung acceptate, politice, comerciale și religioase. Așa-numitele „rase colorate” ale lumii s-au trezit și au devenit agitate din cauza vânturilor doctrinei revoluționare și a cutremurelor din fundul oceanelor. Frica de „pericolul galben”, care a fost deja exprimată în secolul trecut, este reînviată. Mai ales în lumina tacticilor pe care le urmează rasele galbene în teatrul de război din Coreea. Recurgând la ceea ce ei numesc *jen hai* sau „marea umană”, au dezlegat marea de oameni din rezerva lor de sute de milioane de oameni. Prin forța pură a numărului și putere brută, ei înlătură și copleșesc toate obstacolele și barierele militare, indiferent de viețile umane de rând sacrificate. „Ah”, spune profetul lui Dumnezeu, „ce zarvă de popoare multe, care urlă cum urlă marea; ce năpustire de națiuni, care se năpustesc precum ape puternice! Națiunile se vor năpusti precum se năpustesc apele multe.” – Isa. 17:12, 13, *AS*.

13. Precum urlă aceste ape umane biciuite de temeri, resentimente și plângeri din vechime, și precum spumegă apele, aducând la suprafață noroi și mizerie, acești munți politici, care încă rămân, tremură și iau măsuri pentru a le garanta stabilitate și trăinicie. De ce chiar Cetatea Vatican, care pretinde a fi fondată pe Petru ca stâncă a ei, nu se mai simte stabilă, nici nu este convinsă de trăinicia sa? Aceasta se gândește să fugă, nu la Iehova Dumnezeu ca și scăpare și adăpost, ci spre țărmurile guvernelor cu cel mai puternic braț de carne și înarmate până în dinți. Mințile lumești sunt îngrozite să observe cum se învolutează apele umanității conduse de pasiune și indignate. Nemaivăzând nimic trainic și stabil în societatea umană, mulți se resemnează, fără speranță, pentru a fi înghițiți de valul în creștere.

14. În mijlocul tuturor acestor prefaceri și schimbări din lume, cei care s-au adăpostit la Iehova Dumnezeu nu trebuie să se teamă și să fie neliniștiți. Știm că toate acestea au fost prezise în profeția Sa. Acesta este semnul sfârșitului acestui sistem de lucruri, da, semnul prezenței nevăzute a Fiului Său, Isus Cristos, în puterea și autoritatea Împărăției. Știm că guvernul său teocratic este acum stabilit în ceruri și este singurul guvern stabil și trainic din univers. Puterea și influența lui sunt acum exercitate asupra acestui pământ, iar acest lucru este ceea ce îl face pe „dumnezeul acestei lumi”, Satan Diavolul, și pe demonii lui să ațâțe întreaga societate omenească și să mâne toată omenirea pe o cale de acțiune nebună, opusă

conducerii de drept a pământului de către Dumnezeu, și ducând la distrugere. Dar există acei dintre noi care speră să aibă parte alături de Isus Cristos de acel guvern al lumii noi, cu pământ și ceruri noi. Aceștia își amintesc cum a zguduit Iehova pământul literal la Muntele Sinai și acum spun cu încredere: „În timpul acela glasul Său a zguduit pământul, dar acum a promis spunând: ‘Voi mai clătina încă o dată nu doar pământul, ci și cerul.’ Expresia ‘încă o dată’ ilustrează înlăturarea lucrurilor clătinate, ca lucruri care au fost făcute, ca să rămână lucrurile care nu se clatină. De aceea, văzând că vom primi o împărăție care nu poate fi clătinată, să continuăm să avem bunătate nemeritată, prin care Îi putem aduce lui Dumnezeu, în mod acceptabil, un serviciu sacru, cu teamă și respect evlavioase”. – Evrei 12:26-28, *NW*.

15. Cum o spun cele de mai sus, Psalmul 46 pare să se refere la un adevărat cataclism pământesc. Pentru a întări această idee, psalmistul spune că dacă un asemenea cataclism literal va avea loc pe pământ și fața globului ar trebui să se schimbe în mijlocul îngrozitoarei clătinări, totuși, el nu s-ar teme. Nici nu ar trebui să se teamă pentru că este adăpostit în siguranță și susținut de o putere care nu-i aparține, ci este de la Atotputernicul Dumnezeu. Când cataclismul naturii s-a dezlănțuit și a răcnit la sfârșitul lumii antediluviene, ce liberi de frică trebuie să se fi simțit Noe și familia lui. Nu doar pentru că au fost adăpostiți în arca pe care au construit-o, ci fiindcă s-au încrezut în marele Dumnezeu Iehova ca fiind un adăpost adevărat. El nu i-a rănit prin intermediul potopului cu care a distrus batjocoritoarea și nelegiuita lume. Așa cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi în aceste zile ale prezenței invizibile a Fiului Omului în puterea Împărăției.

16. Cu cât ne apropiem mai mult de bătălia Armagedonului, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”, nu știm ce forțe distrugătoare vor fi operate de Iehova Dumnezeu ca să copleșească această lume și s-o nimicească. Elementele politice, militare, comerciale și religioase ale acestei lumi sigur se vor cutremura de teamă, de ce vor vedea și auzi, și vor înnebuni la perspectiva sigură de distrugere care le așteaptă. Nouă, sub adăpostul Împărăției lui Dumnezeu, nu trebuie să ne fie teamă. Poate că, în mod firesc, vom fi speriați, precum a fost Moise pe muntele Sinai, dar nu trebuie să fim părtași la frica lumii. (Evrei 12:21) Știm că Dumnezeu controlează forțele de distrugere și știm spre cine le îndreaptă, nu spre noi, ci spre dușmanii Săi, spre dușmanii noștri. Noi l-am făcut scăparea și adăpostul nostru și El ne va păzi, în siguranță, trecând peste noi așa cum a trecut îngerul Său distrugător peste toate casele din Egipt care au fost marcate cu sângele mielului de paște.

17. Actul Său de distrugere a lumii vechi este „actul Său nemaiauzit”, actul lui Dumnezeu, pe care îl așteptăm, da, pentru care ne rugăm. Speranța noastră și încrederea nu sunt puse greșit în orice lucruri create de ingeniozitatea omului, pentru că știm că ele sunt condamnate și vor trece odată cu această lume veche. Am pus mărturie și am suferit îndelung în mijlocul acestei lumi vechi și acum ea va dispărea de lângă noi, căci nu suntem o parte a ei. Dar noi înșine nu vom dispărea odată cu ea, pentru că suntem din lumea nouă a dreptății. Noi facem parte din organizația teocratică a lui Dumnezeu, sub Împărăția Lui. Organizația Sa

văzută nu va dispărea, ci este la fel de stabilă și trainică precum Împărăția Lui. Prin urmare, indiferent de ce schimbări remarcabile și violente vor apărea, poate, în aspectul fizic al pământului, la sfârșitul lumii lui Satan, nu ne vom teme.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru care timp a fost scris Psalmul 46:1? Cine trebuie să i se conformeze?
2. Ne putem permite să procedăm în armonie cu națiunile lumești? Din cauza căror factori nevăzuți?
3. Pentru a dovedi ce anume nu putem avea nicio legătură cu falșii dumnezei ai națiunilor?
4. Ce fel de Dumnezeu s-a dovedit a fi Iehova față de noi?
- 5,6. Cu ce rugăciuni se consolează Ierarhia Catolică, din pricina nenorocirii care se înrăutățește? De ce Dumnezeu nu va răspunde la aceste rugăciuni?
7. Atunci, ce înseamnă faptul că facem din Dumnezeu adăpostul și puterea noastră în necaz?
- 8,9. Cum s-a dovedit Dumnezeu, pentru Israel, un „ajutor foarte la îndemână”?
10. Ce nu trebuie să uităm, deci, înfruntând acum anii cei mai încercați?
11. În ce să avem acum credință, pentru a face Psalmul 46:2,3 să se aplice la noi?
- 12,13. Ce se putea înțelege că vrea să spună aici psalmistul, dacă folosește un limbaj figurativ?
14. De ce nu trebuie să se teamă sau să fie tulburați moștenitorii Împărăției, în mijlocul schimbării lumii?
15. La ce se referă, în realitate, însă, Psalmul 46:2,3, pentru a demonstra măsura curajului psalmistului?
16. De ce nu trebuie să ne temem de un astfel de cataclism viitor?
17. De ce nu vom dispărea atunci împreună cu lumea aceasta?

TIMPUL – MAI BUN DECÂT BANII

„Timpul înseamnă bani”, spune sloganul popular. Dar timpul este mai bun decât banii. Atunci când este tranzacționat pentru înțelepciune, mai degrabă decât pentru plată, valoarea sa devine neprețuită. „Alege învățătura, mai degrabă decât argintul, și cunoștința mai degrabă decât aurul rar; pentru că înțelepciunea este mai bună decât rubinele, nicio comoară nu este egală cu ea”. Timpul petrecut în studiu pentru a obține o astfel de înțelepciune este mai bun decât timpul utilizat pentru a face bani, pentru că deși bogăția poate oferi o siguranță limitată acum, cunoștința corectă poate proteja viața la Armagedon: „Înțelepciunea ca bogăție este o apărare, dar cunoștința face mai mult bine decât banii, ea protejează viața omului.” – Prov. 8:10, 11; Ecl. 7:12, *Mo*.

O viață petrecută în acumularea de bogății este o viață irosită. Banii adunați, neutilizați pentru fapte bune, sunt o mărturie împotriva posesorului lor lacom: „Veniți, acum, voi, bogaților, plângeți, tânguindu-vă din pricina

nenorocirilor care vin peste voi. Bogățiile voastre au putrezit, și hainele voastre exterioare au devenit roase de molii. Aurul și argintul vostru s-au distrus, și rugina lor va fi ca o mărturie împotriva voastră și va mânca din carnea voastră. Ceva ca focul este ceea ce ați strâns în zilele din urmă. Iată! plata datorată muncitorilor care au recoltat pământurile voastre, dar care a fost reținută de voi strigă, și strigătele ... au ajuns la urechile lui Iehova oștirilor”. – Iac. 5:1-4, *NW*.

Îi vor apăra banii lor de mânia divină de la Armaghedon? Niciodată, pentru că „nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i salveze. În ziua mâniei DOMNULUI și în focul zelului Său, tot pământul va fi distrus; căci o distrugere completă, într-adevăr una îngrozitoare, va face El din toți locuitorii pământului”. Chiar înainte de distrugerea care a venit asupra Ierusalimului, care a fost tipică pentru Armaghedon, profetul lui Iehova a spus: „Își vor arunca argintul pe străzi și aurul lor va deveni pentru ei ca un lucru necurat; pentru că argintul și aurul lor nu vor putea să-i salveze în ziua mâniei DOMNULUI.” (Țef. 1:18; Ezec. 7:19, *AT*) Pentru creștini este adevărat: „Iubirea de bani este rădăcina a tot felul de lucruri dăunătoare, și umblând după această iubire unii au fost duși în rătăcire de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri.” – 1 Tim. 6:10, *NW*.

Ce rezultate diferite, atunci când timpul este utilizat pentru a dobândi înțelepciune în loc de bani! În ceea ce privește valoarea înțelepciunii este scris: „Cât de fericit este omul care găsește înțelepciunea, omul care dobândește pricepere! Pentru că venitul ei este mai bun decât venitul argintului, și beneficiile ei mai bune decât ale aurului. Ea este mai prețioasă decât corali, și nici una dintre dorințele inimii tale nu se poate compara cu ea. Viață lungă este în dreapta ei, în stânga ei sunt bogății și onoare. Căile ei sunt căi ale plăcerii și toate cărările ei sunt pace. Ea este un pom de viață pentru cei care o apucă, și fericit este cel care nu renunță la ea”. (Prov. 3:13-18, *AT*) Atunci când dobândim cunoștință despre Dumnezeu și despre Cristos și o dăm mai departe, predicând-o la alții, acest lucru înseamnă viață veșnică în noua lume a lui Iehova. – Ioan 17:3; Rom. 10:10, *NW*.

Timpul este deosebit de prețios acum. Nu pentru că timpul muncitorului atrage salarii mai mari decât până acum, ci pentru că timpul pentru a dobândi cunoștință despre Iehova și Cristos se scurge. Când Cristos a fost întronat, în 1914, necazul cel mare a fost început împotriva lui Satan și a organizației sale mondiale rele. Dacă acesta ar fi continuat până la încheiere, nici o carne nu ar fi fost salvată. Dar din pricina cărnii umane acel necaz a fost scurtat sau întrerupt, pentru a permite o perioadă de timp oamenilor, să dobândească și să răspândească cunoștința despre împărăția cerească întemeiată, înainte ca necazul să ajungă în punctul culminant de la Armaghedon. (Mat. 24:21, 22) Această perioadă de timp, cunoscută sub numele de zilele din urmă ale delincvenței lumi vechi a lui Satan, nu se va întinde dincolo de această generație actuală. Timpul prețios se scurtează.

Iehova oferă această perioadă de timp pentru binele omului, pentru ca omul să studieze Cuvântul Său, pentru ca omul să vadă semnul vizibil prezis al celei de-a doua prezențe a lui Cristos și să se conformeze cerințelor Împărăției. Dar Satan se opune acestei folosiri înțelepte a timpului. El provoacă nenorociri pentru a devia eforturile umane și a conduce masele frustrate în diverse moduri de evadare din

realitate. Din cauza eșecurilor tot mai mari în economiile și politica lumii, persoanele descurajate și-au înecat îngrijorările în delincvențe ușoare sau într-un șir nesfârșit de distracții.

Pentru a ilustra acest lucru, să luăm în considerare televiziunea. Ea este o minune a ingeniozității umane în punerea în funcțiune a forțelor invizibile din univers, și dacă este folosită în scopuri bune ar putea fi un avantaj real pentru umanitate. Dar multe programe de slabă calitate și folosirea exagerată se combină pentru a-i submina valoarea. Cu toate acestea, chiar și acum folosirea ei cumpătată în viziunea emisiunilor mai bune poate oferi o măsură de divertisment relaxant. Folosită într-o măsură înțeleaptă, ea poate aduce relaxare pentru creștini chiar în casele lor, fără a mai fi nevoie ca ei să caute divertisment în audiențe lumești, care în aceste vremuri tensionate se pot ridica împotriva creștinilor, în mijlocul celor care își mențin integritatea.

Dar, în loc de o utilizare moderată a televiziunii, de către oameni, în general, ce găsim în mod frecvent? După masa de seară, membrii familiei se grăbesc să-și ocupe locurile înaintea ecranului televizorului, ca să stea acolo ore în șir, până la ora de culcare. Nu mai este timp pentru conversație în familie. Nu mai este timp pentru studiu. Nu mai este timp pentru a sluji lui Dumnezeu. Doar timp pentru televiziune. Doar timp pentru a sta în fața ecranului și a absorbi propaganda și divertismentul. Așa de absorbiți sunt încât poate refuză să-și părăsească locurile din fața televizorului pentru o oră pe săptămână, ca să participe la un studiu Biblic la domiciliu.

Dar îi va scăpa televiziunea la Armagedon? Îi va adăposti dumnezeul lor mic din camera de zi de mânia lui Iehova? Timpul pierdut cu ea ar putea fi fost folosit pentru a studia, pentru a-și schimba mintea, pentru a o transforma, pentru a dobândi înțelepciune evlavioasă, care nu se poate compara cu rubinele, argintul, aurul, banii sau televiziunea; ci, în schimb, ei vor fi „distruși din lipsă de cunoștință”. (Osea. 4:6) Invenția minunată a fost utilizată în mod greșit de către aceștia, până când a devenit o cursă satanică pentru a le capta mintea, pentru a le ține ochii lipiți de un ecran de televizor, nepermițându-le timp pentru a vedea semnul celei de a doua prezențe a lui Cristos sau de a discerne mental importanța acestui semn și de a învăța ceea ce trebuie să facă pentru a face față cu succes crizei.

Cu siguranță că timpul acestei perioade speciale permise de Iehova, în aceste zile din urmă este mai bun decât banii, și a irosi acest timp este mai rău decât a pierde bani. Acest lucru înseamnă ratarea ocaziei pentru viață fără sfârșit într-o nouă lume, în care oamenii se vor „bucura mult de lucrarea mâinilor lor”. Și cu siguranță că în acea lume nouă binecuvântată de Iehova lucrarea mâinilor omenești de care se vor bucura mult timp va depăși cu mult invențiile prezente ale acestei lumi veche muribunde, de sub conducerea lui Satan.

**LĂUDAȚI PE IAH!
VOI CARE PARTICIPAȚI
LA MEMORIAL**

ÎNTUNECIMEA acoperă acum națiunile, și întunericul dens, popoarele. Este un timp de necaz jalnic. O epocă de suferințe copleșitoare. O perioadă de confuzie și perplexitate. Chiar și liderii așa-numiți înțelepți și luminați, „luminile strălucitoare” din această lume, par a fi în ceață. Luminozitatea lor nu este mai mare decât lumina licuriciului într-o pădure. Ați încercat vreodată să vă ghidați după licurici într-o noapte cu întuneric beznă, când v-ați rătăcit? Slab ajutor! Deci, așa este și acum: cei care îi urmează pe orbi, pe liderii care băjbâiesc, se împiedică și cad. Situația a devenit disperată. Frica a pus mâna pe viteji, și întreaga lume ignorantă este aproape de cădere nervoasă.

Dar știți că această condiție a fost prezisă cu mult timp în urmă? Și știți că a fost, de asemenea, prezisă că o lumină de speranță va pătrunde în acest întuneric? Ascultați, Iehova Dumnezeu vorbește: „Ridică-te, luminează; căci lumina ta vine, și gloria lui Iehova răsare peste tine. Căci, iată, întunecimea va acoperi pământul, și întunericul dens popoarele; dar Iehova va răsări peste tine, și gloria Lui va fi văzută peste tine”. – Isa. 60:1, 2, *AS*.

Pentru cine credeți că vorbește Iehova aici? Desigur, pentru poporul chemat după numele Lui; pentru cei pe care i-a chemat „din întuneric la lumina Lui minunată”, despre care El spune: „Voi sunteți lumina lumii”. (1 Pet. 2:9; Mat. 5:14-16, *NW*). Începând cu anul 1914 și Primul Război Mondial acest întuneric peste națiuni a început să se apropie și în fiecare an de atunci s-a făcut tot mai dens și mai dens. Dar pentru cei devotați Domnului, la venirea Lui la templu în 1918, a fost emisă porunca să se ridice și să lumineze, căci lumina glorioasă a lui Iehova era gata să se ridice asupra lor. În 1918, conform evidențelor noastre, erau aproape 3.868 lăudători ai lui Iehova, gata să reflecte fulgerele de lumină din templu prin publicarea și aducerea la cunoștința altora că timpurile Neamurilor se terminaseră și că împărăția lui Dumnezeu era aproape.

Acea rămășiță mică de purtători de lumină trebuia să crească la număr, după cum se menționează în profeție. „Ridică-ți ochii de jur împrejur, și uită-te: toți aceștia se adună împreună, vin la tine”. Fiicele și fiii spirituali ai Sionului, declara profeția, vor veni de departe și se vor uni în reflectarea acestei lumini; dar aceasta nu a fost totul. Chiar „bogăția mării se va apropia de tine, forțele Neamurilor vor veni la tine”. (Isa. 60:4, 5) Exact cum a fost prezis, mărilor de oameni înstrăinați de Dumnezeu și care susțineau organizația Diavolului, s-au dat bătăuți în fața mării mulțimi de persoane cu bunăvoință din fiecare națiune, seminție, popor și limbă, care, la rândul lor, au devenit reflectoare excelente ale

strălucirii și gloriei lui Iehova. (Apoc. 7:9, 10, *NW*). Din 1918 până în 1941, numărul martorilor lui Iehova care dădeau raport a sărit de la 3.868 la 90.759!

Nicio îndoială că profeția lui Isaia, capitolul 60, era în curs de împlinire. Dar este important să reținem că *Turnul de Veghere*, în numărul său din 1 octombrie 1942, a subliniat că există toate motivele să aștepte o expansiune mai mare. La paginile 297, 298 din acel număr citim: „Ar putea fi, totuși, rezultate și mai mari pentru împlinirea profeției, și noi așteptăm acest lucru. Prin harul lui Dumnezeu, lucrarea nu este încă terminată și martorii Lui refuză să înceteze, atâta timp cât Domnul oferă lucrare, lucrare binecuvântată. Acest lucru este sugerat în următoarea exclamație a profetului: ‘Cine sunt aceștia care zboară ca un nor, și ca porumbeii spre ferestrele lor?’ ... Acesta este un nor de martori, ce pun mărturie despre puterea, gloria și prezența Domnului, așa cum face un nor literal pe cer. ... În țara profetului Isaia porumbeii zboară în stoluri așa de mari că ele sunt ca un nor care întunecă pământul de sub ele. Această cifră, prin urmare, denotă încă o strângere mare de martori activi pentru Împărăție, care în timpul scurt rămas înainte de Armagedon vor zbura cu viteza porumbeilor spre intrarea pe care Iehova a furnizat-o pentru refugiu de siguranță.”

EXPANSIUNE SPECTACULOASĂ ȘI PROSPERITATE

Acum, nouă ani mai târziu, iată! *Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din 1951 arată că norul de reflectori de lumină activi a crescut de la o medie de 90,759 la 328,572. O expansiune cu mai mult de 260% , cu un record de 373,430 în zbor la un moment dat! Ce strângere extraordinară a acestor păsări ale păcii! Pentru ultimii trei ani creșterea a fost cu 49,000 în fiecare an! Ei și-au consacrat viața, timpul, energia, puterile mentale și fizice – acestea le-au dedicat serviciului lui Iehova și laudei numelui Său și îmbogățirii și prosperității organizației teocratice, Sion. – Isa. 60:6-9.

Și acum, în această a doua jumătate a secolului al XX-lea, la ce să ne așteptăm? Este oare realizat acum numărul complet, care va ieși din întunericul mental, care va părăsi lumea veche, și care se va pune de partea lui Iehova? Nu, nicidecum! Sute de mii, poate milioane, vor mai veni încă, așa cum a fost prezis: „De aceea, porțile tale vor fi deschise continuu; ele nu vor fi închise nici ziua, nici noaptea; pentru ca oamenii să-ți poată aduce forțele Neamurilor, și pentru ca regii lor să poată fi aduși”. (Isa. 60:11) Zi și noapte strângerea continuă fără întrerupere. Și toată lumea să ia cunoștință de acest fapt: fiecare organizație făcută de om care nu se va întoarce la slujirea lui Iehova și care nu se va supune regelui Său domnitor Isus Cristos, va fi distrusă în scurt timp la Armagedon. Și constructorii șefi ai Organizației Națiunilor Unite, acel turn poliglot de confuzie, să ia notă de acest avertisment de la Iehova din versetul următor: „Căci națiunea și împărăția care nu Te vor sluji vor pieri; da, acele națiuni vor fi complet pustiite.” – Isa. 60:12.

Multe alte profeții, de asemenea, vorbesc despre această expansiune a laudei lui Iehova la acest sfârșit al lumii. De exemplu, în capitolul 54 din Isaia se spune că organizația maternă a lui Dumnezeu, „mama noastră”, va fi extinsă cu un

aflux de atât de mulți copii încât corzile figurate ale cortului vor trebui întinse la limite. De-a lungul anilor Societatea Turnul de Veghere s-a extins până când azi cele șazeci și trei de birouri de filială ale sale au „stâlpi de corturi” localizate în 115 țări, insule, provincii și diferite diviziuni teritoriale ale națiunilor. Astfel, acesta este un alt motiv pentru care martorii lui Iehova cântă așa cum le-a fost poruncit. – Isa. 54:1-5; Gal. 4:26, *NW*.

Doar ridicați-vă ochii și priviți, spune Zaharia, căci expansiunea este ca un oraș magnific, fără ziduri sau granițe, ajungând pe fiecare parte să ia în proprietate domenii noi cu turmele lor de animale și mulțimile de oameni iubitori de pace. (Zah. 2:1-5) Și Isus vorbește despre expansiunea care are loc atunci când „turma mică”, destinată să domnească cu El în ceruri, a fost completată și doar o rămășiță a acestora rămâne pe pământ la acest sfârșit al lumii. „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta”, spune Isus, „și pe acelea trebuie să le aduc, și ele vor asculta glasul Meu, și vor deveni o turmă.” – Ioan 10:16, *NW*.

Apostolul Ioan a avut o revelație despre acest timp fericit, atunci când laudele lui Iehova vor fi cântate de vocile acestei mulțimi cu bunăvoință. „Și am auzit ceea ce era ca glasul unei mulțimi mari, ca un sunet de ape multe și ca zgomotul tunetelor puternice. Ei au zis: ‘Lăudați pe Iehova, voi, oameni, pentru că Iehova Dumnezeuul nostru, Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege. Să ne bucurăm și să ne veselim, și să-I dăm glorie.’ (Apoc. 19:6, 7, *NW*). Auzirea acestui imn de slavă are consecințe cuprinzătoare.

LAUDĂ ASURZITOARE ÎN TIMPUL MEMORIALULUI

Iehova domnește acum ca rege! Marea mulțime care sprijină domnia Lui crește foarte rapid. Prin urmare, strigătul de laudă care se aude deja la volum asurzitor este în continuă creștere, în timp ce ne apropiem de bătălia de la Armagedon. De fapt, *Turnul de Veghere*, din 1 ianuarie 1951, a propus să se depună eforturi pentru o creștere cu 34 % a numărului celor care se adună în cor în timpul Memorialului din 1951. Asta ar însemna peste 500.000 de martori care strigă mai departe faptul că Iehova „a început să domnească în calitate de rege”! Acest lucru nu este deloc imposibil, pentru că anul trecut 511.203 persoane s-au adunat împreună pentru a celebra cina Domnului.

De aceea, fiecare care participă la Memorialul din acest an, pe 23 martie, să se asigure că aceasta nu este doar o respectarea anuală, o tradiție religioasă sau o formalitate ce liniștește conștiința. Fiecare care participă – bătrâni și tineri, sănătoși și infirmi, cei maturi spiritual și cei de curând interesați – să se asigure că fiecare are o contribuție personală în serviciul de teren organizat, răspândind laudele lui Iehova ce bucură inima, atât pentru prieteni cât și pentru străini, ca să audă.

Da, criza mondială este mult mai mare decât acum un an. Întunericul a devenit mai dens, neliniștile, pericolele și nenorocirile din lume sunt mai grave. Dar acestea sunt doar motive pentru care torța pentru conducerea dreaptă a lui Iehova purtată acum de către martorii Săi credincioși să ardă mai puternic. Nu este o exagerare să spunem că acești martori sunt singurele persoane din această lume tristă și însăpăimântată care se bucură cu adevărat, din inimă, pentru că ei sunt

singurii care văd și urmează raza divină de lumină care conduce spre noua lume a dreptății lui Dumnezeu. În mijlocul unui popor legat de mâini și de picioare în cătușele ignoranței, martorii lui Iehova sunt singurii care se bucură de libertatea prețioasă obținută printr-o cunoștință a adevărului. (Ioan 8:32) Dar ei nu sunt egoiști în acest sens. Ei doresc ca toți oamenii să accepte adevărul, să-și rupă cătușele, să iasă din întuneric și să urmeze razele vindecătoare de lumină care vin de la Iehova dătătorul de viață. (1 Tim. 2:3, 4, *NW*) Acesta este mesajul edificator pe care ei îl poartă, și ce mare privilegiu și bucurie este să facă acest lucru!

Câți vor mai ieși și se vor alătura acestei cântări de laudă pentru Iehova, înainte de Armagedon, nu știm - sute de mii, poate milioane. Știm că profeția spune că „zece oameni, din națiuni de toate limbile”, vor încerca să pună mâna pe martorii unși ai lui Iehova, deoarece au auzit că Dumnezeu este cu ei. (Zah. 8:23, *AT*). Dar pentru aceste persoane cu bunăvoință a auzi aceasta înseamnă că fiecare dintre martorii lui Iehova trebuie să vorbească acum afară, să publice și să proclame mesajul în lung și-n lat. Deci strigați, voi participanți la Memorial, voi toți, cu sutele de mii! Dacă veți face așa, vom depăși, fără îndoială, cu mult, numărul de 500.000.

PRIMII CREȘTINI NU AU FOST COMUNIȘTI

Războiul rece al cuvintelor este o luptă acerbă pentru mintea ta. Forțele sale invadatoare converg la țintă din toate direcțiile posibile. „Glasuri” de națiuni pătrund pe terenuri străine, doar pentru a fi strivite și contracarate de sufluri de represalii. Printr-o bombardare susținută non-stop cu cuvinte propagandistii încearcă să subjuge mintea publicului, să modeleze opinia publică pentru a se potrivi intereselor lor egoiste. Acuzații și negări, acuzații fierbinți și contraacuzații și mai fierbinți, defăimări și reproșuri, indiscreții și numiri, relatarea adevărului pe jumătate și suprimarea adevărilor complete – toate aceste tactici sunt adunate pentru a-ți ataca mintea și a o lua cu asalt.

Forța politică care acum duce o campanie zeloasă pentru mintea maselor este comunismul. Acest utilizator viclean al propagandei știe toate trucurile, inclusiv vicleșugul de a vinde o idee pe alte merite decât cele proprii, având mărturii pentru aceasta din surse extrem de respectate. Atunci când încearcă să facă convertiri politice ale persoanelor din creștinătate, care se presupune că respectă Biblia, unii comuniști citează frecvent din Biblie. Ei susțin că primii creștini au fost comuniști, și citează Faptele Apostolilor 2:44, 45 ca dovadă: „Toți cei ce credeau erau împreună, și aveau toate lucrurile în comun; își vindeau proprietățile și bunurile, și le împărțeau la toți oamenii, după nevoile fiecăruia”. Ca acești mulți politicieni care citează din Biblie pentru scopuri egoiste, acești comuniști nu au nici o înțelegere a Scripturilor pe care le repetă.

Trebuie să avem în minte imaginea următoare. Este sfârșitul primăverii anului 33 A.D. Trecuseră șapte săptămâni de la acea zi de Paște chinuitoare, în care Isus Cristos fusese răstignit pe stâlpul de tortură. În aceste săptămâni El fusese înviat din morți, văzut de sute de discipoli de-ai Săi, și înălțat la cer ca o creatură în spirit nesupusă putrezirii, lăsând în urmă promisiunea că va revărsa, în curând, peste urmașii Lui, spiritul sfânt. Acum, la cincizeci și una de zile după Paște, Ierusalimul era aglomerat de mulțimi de evrei. Ei veniseră din apropiere și din depărtare, pentru a celebra sărbătoarea săptămânilor, ziua Cincizecimii. Aceasta era una dintre cele trei sărbători ale anului pe care toți bărbații evrei trebuiau să o sărbătorească la Ierusalim. – Deut. 16:1-16.

Urmașii lui Isus erau și ei acolo, aproximativ o sută douăzeci la număr. În această zi a Cincizecimii din anul 33 A.D. ei erau adunați împreună. Deodată un zgomot ca al unui vânt puternic a umplut locul de întâlnire, limbi ca de foc s-au văzut peste ei, spiritul sfânt i-a umplut, și au început să vorbească în limbi diferite! Agitația i-a atras pe evreii religioși din multe națiuni, evrei care erau prezenți în Ierusalim în acest timp de Rusalii. Acești evrei care vorbeau multe limbi diferite erau „luiuți, pentru că fiecare îi auzea vorbind în propria lui limbă”. Ca răspuns la întrebările lor pline de uimire apostolul Petru a explicat că totul s-a petrecut în împlinirea profeției lui Ioel, cu privire la revărsarea spiritului sfânt, și el le-a predicat atât de convingător încât „cei care au îmbrățișat cuvântul lui din toată inima au fost botezați, și în acea zi aproape trei mii de suflete au fost adăugate”. – Faptele 2:1-41, NW.

În timpul zilelor care au urmat „toți cei care au devenit credincioși erau împreună, având toate lucrurile în comun, și s-au dus să-și vândă bunurile și proprietățile și să distribuie veniturile la toți, după cum avea nevoie fiecare. Și zi după zi erau în adunare constantă la templu, cu un cuget, luau masa în locuințe particulare și se împărtășeau din hrană cu mare bucurie și sinceritate a inimii, laudând pe Dumnezeu și fiind primiți de toți oamenii. În același timp, Iehova a continuat să-i aducă lângă ei, zi de zi, pe cei ce erau salvați”. – Faptele 2:44-47, NW.

La sărbătorile publice religioase în Ierusalim fusese întotdeauna un fel de comunitate de bunuri. Case sau paturi erau împrumutate în mod gratuit de către proprietarii lor. Alte lucruri necesare erau împărțite de bună voie în timpul perioadei limitate a sărbătorii, mai ales vizitatorilor din locuri îndepărtate. Cu toate acestea, în cazul acestor creștini această generozitate a mers mult mai departe, chiar până la vânzarea de bunuri pentru a oferi fonduri care să se îngrijească de cei săraci și nevoiași. Situația era neobișnuită. Multe dintre cele trei mii de suflete adăugate în ziua de Cincizecime erau din părți îndepărtate. Ei veniseră la Ierusalim pentru sărbătoarea săptămânilor, dar datorită lucrurilor miraculoase care avuseseră loc au rămas în Ierusalim mult mai mult decât anticipaseră. Ei nu făcuseră îngrijiri pentru această ședere

neașteptată, prelungită. Cu toate acestea, au rămas, pentru că acum preocuparea lor principală era de a obține o înțelegere suplimentară despre această credință nouă pe care o îmbrățișaseră, să fie întăriți, să aibă părtășie cu alți creștini, să predice altora, să ajute la construirea și organizarea bisericii timpurii. În plus, alți convertiți erau săraci, și aveau nevoie de ajutor frățesc.

Creștinii care erau mai bogați în bunuri materiale au dorit să le împartă cu frații lor mai puțin norocoși, mai ales având în vedere circumstanțele neobișnuite. Pentru ca niciunul să nu ducă lipsă, au fost vândute bunurile pentru a asigura nevoile fiecăruia. Dacă frații creștini nu veneau în ajutorul celor săraci, cine venea? Evreii ortodocși îi disprețuiau pe creștini și, în loc de a-i ajuta au conspirat să-i persecute. Sub presiunea religioasă, romanii îl ucisese războiului pe Liderul lor; au urât pe urmașii Lui. Deci, în mod logic, creștinii binecuvântați din punct de vedere material au fost cei care au dat, de bună voie, ajutor, fraților lor mai săraci. Ei au arătat, în mod corespunzător, indiferență față de bunurile lumești, nepunându-și încrederea în ele, ci împărțindu-le cu afecțiune și dragoste creștină. Ei știau că Ierusalimul va cădea în cele din urmă, și pustiirea lui viitoare și ruina Iudeii i-au făcut să realizeze inutilitatea bogăției materiale ca un eliberator. Mai mult, ei doreau să onoreze pe Domnul cu averile lor, să-și facă prieteni prin utilizarea înțeleaptă a mamonei nedreptății. Așa că din toate aceste motive, și nu din cauza vreunei cerințe, porunci sau ordin doctrinar, acești primi creștini au stabilit printre ei un aranjament de ajutorare și au avut, astfel, posibilitatea de a continua pentru un timp într-un fel de congres extins. A fost pentru ca biserica timpurie să aibă un început bun. A fost doar un aranjament temporar pentru a satisface circumstanțele neobișnuite din acele zile; dar nu a fost, în niciun caz, o comasare completă a tuturor bunurilor, a tuturor creștinilor.

Referitor la aceeași perioadă generală de timp se spune la Faptele Apostolilor 4:32, 34, 35; 5:1-4, NW: „În plus, mulțimea celor care crezuseră avea o inimă și un suflet, și niciunul nu ar fi spus că lucrurile pe care le avea sunt ale lui, ci aveau toate lucrurile în comun. De fapt, nu era niciunul în nevoie, printre ei; pentru că toți cei care erau proprietari de terenuri sau case le vindeau și aduceau valoarea lucrurilor vândute și le puneau la picioarele apostolilor. După aceea, se distribuia fiecăruia după cum avea nevoie. Cu toate acestea, un om, pe nume Anania, împreună cu soția sa Safira, au vândut o proprietate, și în secret au reținut o parte din preț, soția sa, de asemenea, știind despre acest lucru, și au adus doar o parte și au pus-o la picioarele apostolilor. Dar Petru a zis: ‘Anania, pentru ce scop te-a încurajat Satan să minți pe spiritul sfânt și să oprești în secret o parte din prețul terenului? Atâta timp cât acesta rămânea la tine nu era al tău, iar după ce a fost vândut nu a rămas în controlul tău? De ce ți-ai propus o astfel de faptă în inima ta? Ai mințit nu pe oameni, ci pe Dumnezeu’.

Cei care și-au vândut proprietățile și au dat încasările la apostoli pentru a fi distribuite obțineau, cu siguranță, o răsplată și recunoaștere datorită acestui act de iubire creștină, așa cum este evidențiat prin mențiunea specială a levitului Iosif Barnaba, la Faptele 4:36, 37. Această recunoaștere a lor ca și contribuabili exemplari indică faptul că dăruirea lor a fost în întregime voluntară, și nu

rezultatul vreunui sechestrul de proprietate, în acord cu vreun edict inflexibil, comunist. Mai mult, ea arată, în continuare, natura complet voluntară a dăruirii în cazul lui Anania și al Safirei. Spre deosebire de ceilalți contribuitori, motivul acestor doi a fost necurat. Aparent, ei au râvnit la reputația de a dăruii totul, dar au fost prea egoiști pentru a o câștiga. Deci, au conspirat împreună, au vândut o proprietate și în timp ce pretindeau că au dăruit totul au pus la picioarele apostolilor doar o parte din prețul terenului. Printr-un dar special de cunoaștere, prin spirit, Petru a discernut duplicitatea lor și i-a demascat, și Iehova i-a executat pentru fațada lor ipocrită, arătoasă, și falsă.

Dar ideea ce trebuie observată aici sunt cuvintele lui Petru către Anania: „Atâta timp cât acesta rămânea la tine nu era al tău, iar după ce a fost vândut nu a rămas în controlul tău?” Proprietatea era a lor. Ei nu erau obligați s-o vândă. Și dacă au vrut s-o vândă și să păstreze prețul pentru ei, erau liberi să facă acest lucru. Ei nu au fost sub nici o constrângere din acest punct de vedere. Această acțiune a primilor creștini în vânzarea bunurilor lor și dăruirea tuturor veniturilor într-un fond comun, pentru lucrarea de ajutorare, a fost în întregime voluntară. Pozarea falsă a lui Anania și a Safirei de a dăruii totul pentru a câștiga o reputație de generozitate a fost cea care a adus asupra lor mânia lui Iehova. – Faptele 5:4-10.

Faptul ‘că aveau lucrurile în comun’, așa cum se relatează la Faptele capitolele 2 și 4, a fost limitat la Ierusalim. Nu există niciun indiciu că a fost practicat de grupuri creștine dincolo de vecinătatea Ierusalimului. Ierusalimul era locul unde ajutorul reciproc era atât de urgent, pentru că el era fortăreața cărturarilor, Fariseilor și a preoților de la templu, acolo era nucleul dur al opoziției. Creșterile uimitoare ale creștinilor din Ierusalim, după Cincizecime, au stârnit atât de tare mânia clerului încât a fost întreprinsă o campanie violentă de persecuție, culminată cu uciderea cu pietre a lui Ștefan. „În acea zi o mare persecuție s-a stârnit împotriva adunării care era în Ierusalim; toți, cu excepția apostolilor, au fost împrăștiați prin toate regiunile din Iudeea și Samaria”. A fost bine că înainte de aceasta creștinii își vânduseră proprietățile pentru a se ajuta unii pe alții; acest lucru a împiedicat ca bunurile lor să cadă pradă prigonitorilor care i-au împrăștiați. – Faptele 8:1, *NW*.

Când această izbucnire specială de persecuție s-a încheiat și adunarea creștină a funcționat deschis, din nou, în Ierusalim, nu există niciun raport scris că a fost reluată vreo ‘deținere de lucruri în comun’. Biserica timpurie rezistase unei furtuni dure, și era mai puternică pentru ea. Nevoia pentru aceste măsuri de urgență părea că a trecut. De fapt, chiar înainte ca valul satanic de persecuție să se abată asupra lor, se pare că aceste măsuri mai drastice de ajutorare au scăzut treptat și au făcut loc unor principii, în general, stabilite în Scripturi, cum ar fi ajutorarea celor care au suferit pierderi grele sau a orfanilor și văduvelor. Acest lucru este indicat la Faptele Apostolilor 6:1-4. Deoarece și acest text este uneori interpretat ca sprijinind comunismul, îl cităm pentru analiză:

„Acum, în aceste zile, când discipolii creșteau la număr, s-a stârnit un murmur din partea evreilor vorbitori de limbă greacă împotriva evreilor vorbitori de ebraică, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea în distribuția de zi cu zi.

Deci, cei doisprezece au chemat mulțimea discipolilor la ei și au spus: ‘Nu este plăcut pentru noi să abandonăm cuvântul lui Dumnezeu pentru a distribui alimente la mese. Deci, fraților, căutați dintre voi șapte bărbați autorizați, plini de spirit și înțelepciune, pe care îi vom numi peste această slujbă necesară; iar noi ne vom devota rugăciunii și în slujirea cuvântului.’ (NW). Calea sugerată a fost urmată și problema a fost rezolvată prompt.

Acest lucru nu poate fi interpretat în sensul că primii creștini au înființat centre comunitare pentru hrană, sau au deschis „cantine gratuite”, unde toți se adunau pentru a lua masa. Faptele 2:46 afirmă clar că „ei luau masa în case particulare”. (NW) Vă rugăm să rețineți, de asemenea – casele lor erau private, și nu privite ca proprietate a întregii adunări. Distribuția zilnică la care se face referire în Faptele Apostolilor 6:1-4 a fost o lucrare de ajutorare unde erau distribuite mesele celor săraci, în mod corect și imparțial. Textul se referă în mod specific la văduve, care foarte probabil erau persoane fără alte mijloace de sprijin. Către acești nevoiași erau distribuite produsele alimentare, și nu era un caz în care întregul corp al creștinilor puneau totul în comun și apoi luau din acest depozit comun de bunuri pentru nevoile lor de zi cu zi.

LUCRAREA DE AJUTORARE, O CERINȚĂ

Cuvântul lui Iehova își exprimă preocuparea pentru văduve, și decretează pedeapsă pentru oricine care le asuprește. (Ex. 22:22-24; Deut. 14:28, 29; 26:12, Ps. 68:5; 146:9, Zah. 7:9, 10; Mal 3:1-5). El poruncește ca ele să fie onorate, și acest lucru include și sprijinirea lor, dacă este necesar. Isus a arătat că acest lucru a inclus sprijin atunci când El a venit în conflict cu Fariseii și cărturarii pentru tradițiile lor. El a arătat cum Cuvântul lui Dumnezeu poruncește cinste pentru tată și mamă, dar că tradiția lor le-a permis să se sustragă de sub responsabilitatea de a le oferi sprijin material părinților lor. În acest fel, El a legat cinstea de sprijinul material, și că a eșua în sprijinirea părinților care aveau nevoie de acest ajutor este la fel cu a nu asculta porunca de a-i cinste. (Mat. 15:1-6, NW) Pavel a arătat aceeași înțelegere similară a expresiei „onoare” atunci când, după aproape treizeci de ani, i-a scris lui Timotei cu privire la modul de comportare cu cei din adunare, care erau, în realitate, văduve, adică, cei fără mijloace de sprijin. El a spus:

„Cinstește pe văduvele care sunt într-adevăr văduve. Acum, femeia care este de fapt văduvă și nevoiașă și-a pus speranța în Dumnezeu și persistă în cereri și rugăciuni zi și noapte. Pentru ca o văduvă să fie pusă pe listă trebuie să nu aibă mai puțin de șaiszeci de ani, să fi fost soția unui singur bărbat, având o mărturie pentru faptele ei bune, să fi crescut copiii, să fi fost primitoare de străini, să fi spălat picioarele celor sfinți, să fi ajutat pe cei în necaz, să fi făcut, în mod silitor, orice lucrare bună”. (1 Tim. 5:3, 5, 9, 10, NW) Aceasta indică faptul că acele văduve prea bătrâne pentru a-și câștiga existența, și fără rude care să le sprijine, dar care erau vrednice, femei teocratice, trebuiau să fie pe listă pentru lucrarea de ajutorare a adunării.

Acest lucru nu a însemnat, cu niciun chip, comunism. Dacă văduvele puteau fi îngrijite în mod privat, acestea nu trebuiau puse pe listă pentru sprijin din

partea adunării. Fiecare familie era responsabilă să se îngrijească de ai săi. Devotamentul evlavios le cerea copiilor să-și onoreze părinții prin sprijin material, recompensându-și în mod corespunzător părinții, care i-au crescut și s-au îngrijit de ei în timp ce aceștia creșteau spre maturitate, până când nu au mai fost neputincioși, până când au fost în măsură să se întrețină. De aceea, Pavel a scris: „Dar dacă o văduvă are copii sau nepoți, aceștia să învețe mai întâi să practice devotamentul evlavios în propria familie și să răsplătească cum se cuvine ostenele părinților și bunicilor lor, pentru că acest lucru este acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Desigur că dacă cineva nu se îngrijește de cei ce sunt ai lui, și mai ales de cei care sunt membri ai familiei sale, el s-a lepădat de credință și este mai rău decât o persoană fără credință. Dacă o femeie credincioasă are văduve, să le ajute, și să nu fie adunarea sub povară. Atunci, aceasta le poate ajuta pe cele care sunt cu adevărat văduve.” (1 Tim. 5:4, 8, 16, *NW*) Nici văduvele tinere nu trebuiau să împovăreze adunarea cu nevoile lor. Ele puteau fie să lucreze, sau, mai bine, să se recăsătorească. – 1 Tim. 5:11-15.

Primii creștini nu au încercat să îndepărteze relele politice sau inegalitățile sociale din timpul lor, nici prin învățătură comunistă, nici prin precept religios. Dacă regula permanentă creștină ar fi fost ca toate lucrurile să fie deținute în comun, nu ar fi fost niciun bogat sau sărac. Nu ar fi fost necesar să se perceapă contribuții de la cei cu bani, pentru a ajuta pe ceilalți care erau săraci și nevoiași, așa cum a făcut Pavel. (Faptele 24:17; Rom. 15:26; 1 Cor. 16:1-4; 2 Cor. 8:1-15; 9:1-15) La mai mult de douăzeci și cinci de ani după Rusalii nici o formă de comunism nu egalizase creștinii într-un sens material, pentru că discipolul Iacov a prevenit împotriva deosebirilor de clasă între bogați și săraci, și i-a avertizat pe cei ce intenționează să strângă bogății materiale, așa cum i-a avertizat și Pavel. (1 Tim. 6:7-10; Iac. 1:27; 2:1-9; 5:1-6). Bogații au fost avertizați cu privire la înșelăciunea bogățiilor, și trebuiau să împartă, din dragoste, cu frații nevoiași, nu sub constrângere sau murmurând, ci cu bucurie, ca o dovadă a credinței lor, considerând această dăruire ca o mai mare binecuvântare decât faptul de a primi. – Faptele 20:35; Rom. 12:13; 2 Cor. 9:7; Iac. 2:14-20; 1 Pet. 4:9.

În ceea ce-l privește pe Pavel, personal, el s-a dat pe sine în serviciul adunărilor creștine, dar el nu a căutat niciodată sprijin pentru sine de la niciun fond comun. (Fapte 18:1-4; 20:33-35; 2 Cor. 11:9; 1 Tes. 2:9; 2 Tes. 3:7-9). Pavel nici nu a arătat tendințe comuniste prin încercarea de a răsturna ordinea socială existentă de sclavie, ci a recomandat ca robii creștini să fie ascultători de stăpânii lor, într-un sens literal, și cu atât mai mult atunci când stăpânii lor erau ei înșiși frați creștini. – Efes. 6:5; Col. 3:22; 1 Tim. 6:1, 2; Tit 2:9, 10.

Toate cele de mai sus arată clar că primii creștini nu apărau nici comunismul, nici capitalismul. Ei au fost teocratici, pentru conducerea lui Dumnezeu, pentru predicarea Evangheliei mai presus de orice altceva. Relele sociale și politice ei le-au lăsat pentru a fi corectate de către Iehova Dumnezeu, în felul Său, la timpul Său, prin împărăția Sa. Prin urmare, orice comunist care își încarcă arma de propagandă cu scripturi o încarcă cu spații goale.

PETRU, APOSTOLUL CU CHEILE

Ce schimbări au avut loc! De la pescarul necunoscut la proeminentul apostol al lui Isus Cristos! De la pescar de pește la pescar de oameni! Ce transformare în viața acestui om, Simon, al cărui nume a fost schimbat în Petru! Întreaga sa carieră, ce cuprindea dorințele, motivațiile, ambițiile lui și concepția despre viață, a fost modificată radical. Binecuvântări, favoruri și privilegii de nedescris au fost ale lui. Omul necitit și obișnuit a devenit unul care i-a zăpăcit pe înțelepții acestei lumi și posesorul puterilor miraculoase de viață și moarte. Pe lângă aceasta lui i s-au încredințat anumite chei ale cunoștinței pentru a deschide secretele sacre ale lui Dumnezeu. Așadar studiați viața, personalitatea, caracterul și înclinațiile acestui om Petru și acest lucru vă va ajuta să vă transformați eul propriu de la această lume veche a păcatului și a morții la lumea nouă a dreptății și a vieții.

Ascunsă ca în umbrele obscurității, se cunoaște puțin despre prima parte a vieții lui Simon. Unii cred că el avea între 30 și 40 de ani când a devenit discipol al lui Cristos. Numele tatălui său era Iona. Orașul natal al lui Simon Bar-Iona era Betsaida, pe țărmul de nord al Galileii. Acolo el era angajat în afacerea pescuitului împreună cu fratele lui Andrei și cei doi fii ai lui Zebedei, Iacov și Ioan. Simon era un om căsătorit și în apropiere de Capernaum trăia soacra lui, într-o casă cam mare. – Mat. 8:14; 16:17, *NW*; Ioan 1:44.

Ocupația pescuitului, deși poate era una modestă, nu era, în nici un caz, una de sclav și nici nepotrivită pentru o minte cu o inteligență și o cultură superioare. Educația era obligatorie pentru toți tinerii iudei, așa că, deși Simon nu frecventa școli de rabini speciale pentru a obține cultură și grade în teologie, totuși el avea o bună cunoștință despre lucrurile extrem de importante din viață, anume sfintele scripturi care explică modul cum s-a comportat Iehova cu poporul Său ales și mai ales prețioasele Lui promisiuni referitoare la viitorul Mesia.

Prin urmare, nu ne surprinde când facem cunoștință pentru prima dată cu Simon să-l găsim ca unul din discipolii lui Ioan Botezătorul, pregătiți să-l primească pe Cristos. În toamna anului 29 A.D., când Ioan a strigat, „Iată Mielul lui Dumnezeu!”, Petru s-a aflat printre primii care l-au primit și atunci Cristos i-a spus lui Simon pentru prima dată: „Tu te vei numi Cifa (care se traduce Petru)” (Ioan 1:35-44, *NW*). Șase luni mai târziu Cristos i-a făcut lui și însoțitorilor lui invitația: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” și Petru a abandonat imediat tot și a început serviciul. (Mat. 4:18-20; Marcu 1:16-18; Luca 5:1-11, *NW*). Acceptarea acelei chemări pentru serviciu cu timp integral a marcat începutul unei

binecuvântate perioade complet noi și foarte fericită în viața lui Petru. – Mat. 19:27-29.

Un nemaipomenit discipol

Gândiți-vă doar la câteva din minunatele privilegii ale lui Petru! Ca unul din cei doisprezece apostoli lui i-a fost dată autoritate „peste spirite necurate” să vindece „orice fel de boală” și a fost trimis să învețe și să predice în numele lui Cristos. (Mat. 10:1-11:1; Marcu 3:16; Luca 6:13,14, *NW*). Așa că de multe ori el a fost primul care a vorbit în numele celorlalți; de exemplu „Isus le-a zis celor doisprezece: ‘Voi nu vreți să vă duceți?’ Simon Petru I-a răspuns: ‘Învățătorule, la cine să mergem? Tu ai cuvintele vieții veșnice!’” (Mat. 15:15; 18:21; Luca 8:45; 12:41; Ioan 6:67,68, *NW*). Petru a fost unul din cei trei apostoli care a fost martor la învierea fiicei lui Iair, care a observat scena schimbării de pe munte, care a fost luat la o parte pentru a fi martor la agonia lui Isus din Ghetsimani. (Mat. 17:1-6; 26:36-45; Marcu 5:35-37). Petru și Ioan au fost cei trimiși să facă pregătiri pentru ultimul paște. (Luca 22:7-13). Petru a fost cel care a fost trimis să prindă peștele ca să ia bănuțul de argint, de 68 de cenți, pentru taxa de la templu. – Mat. 17:24-27, *NW*.

De asemenea, a fost fericitul privilegiu al lui Petru, prin descoperire divină, să-l identifice pe Isus ca „Cristos, Fiul Dumnezeului cel viu”. Lui i s-au dat atunci două „chei” simbolice, pe care le-a folosit mai târziu pentru a deschide cunoștința, atât pentru iudei cât și pentru neamuri, referitor la împărăția cerească, și întrebuițarea de către el a acestor chei a fost confirmată anticipat în cer. – Mat. 16:13-20, *NW*.

Și astfel, timp de trei ani, Cristos l-a învățat și instruit pe Petru în calea care duce la viață, chiar disciplinându-l și muștrându-l când a greșit. Când a mers pe apă, Petru a început să se scufunde și Isus l-a muștrat, zicând: „Puțin credinciosule, de ce ai avut îndoieli?” (Mat. 14:28-31, *NW*). Din nou, atunci când Isus a spus cum trebuia să sufere și să moară, Petru a protestat: „Fii binevoitor cu Tine, Învățătorule!; Tu nu vei avea deloc acest destin”. De aceea, a fost necesar ca el să fie muștrat pentru această cugetare a lumii vechi. „Înapoia Mea, Satan! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine”, i-a spus Isus, „pentru că nu crezi gândurile lui Dumnezeu, ci ale oamenilor.” – Mat. 16:21-23; Marcu 8:31-33, *NW*.

Serviciul lui Isus aproape se încheiase. Era ultima noapte. Mai rămăseseră doar câteva ore. Așa că după ce s-a încheiat paștele Isus a început să spele picioarele apostolilor, fără a ținea seama de obiecția lui Petru, la început. (Ioan 13:3-11). Relatarea zice apoi: „Isus le-a zis: ‘În seara aceasta toți vă veți poticni de Mine’”. Dar Petru a protestat că, chiar dacă toți ceilalți se vor poticni, totuși el nu va ceda niciodată. El era destul de sigur de sine. Cu toate acestea, Isus a răspuns: „În noaptea aceasta, înainte să cânte cocoșul, vei refuza să Mă recunoști de trei ori.” – Mat. 26:31-35, *NW*.

Nu mult după aceea, când gangsterii au venit să-l prindă pe Cristos, Petru și-a scos sabia și i-a tăiat unuia urechea. Petru credea că era acolo pentru a dovedi că era gata să moară pentru Învățătorul său, dar de fapt era în afara ordinii de zi. (Ioan

18:10, 11, *NW*). Dacă Petru vroia să-și dovedească integritatea el avea să aibă, în curând, o oportunitate întreită, în curtea marelui preot. De trei ori, și foarte vehement, Petru a tăgăduit acolo că l-a cunoscut vreodată pe Cristos; dar cântatul cocoșului l-a trezit la realitate și el a ieșit și a plâns cu o căință amară. – Mat. 26:69-75.

La scut timp după învierea lui Cristos Petru a vizitat mormântul gol, nedumerit și dezorientat, căci nu înțelegea ce se întâmplase. (Luca 24:1-12; Ioan 20:1-10; 1Cor. 15:3-8). Până când Isus nu s-a materializat și nu le-a explicat discipolilor acele chestiuni, ei n-au apreciat pe deplin învierea lui Cristos. Cu o astfel de ocazie Isus l-a întrebat pe Petru dacă Îl iubea. „Da, Învățătorule, știi că am afecțiune pentru Tine”, a răspuns Petru. Isus i-a pus întrebarea de trei ori și de fiecare dată când Petru îl asigura pe Domnul că îl iubea cu adevărat, Isus i-a poruncit s-o dovedească hrănind „mielușei” și „oițele” Domnului. – Ioan 21:-17, *NW*.

Carieră apostolică plină de activitate

Toată această instruire și disciplinare nu i-a fost dată lui Petru fără un scop. El avea multă lucrare înainte. El era unul din cei cărora le fusese spus de Cristos: „Îmi veți fi martori atât în Ierusalim cât și în toată Iudeea și în Samaria și până în cel mai îndepărtat colț al pământului.” (Faptele 1:8, *NW*). Responsabilitatea suplimentară de apostol stătea și pe umerii puternici ai acestui „pescar de oameni” și în această calitate Petru a aranjat să fie ales altul pentru a lua locul nelegiuitului Iuda. – Faptele 1:15-26.

Și atunci i-au fost încredințate lui Petru acele chei ale cunoștinței. Prima a fost folosită la Cincizecime. Un mare zgomot precum suflul vântului, limbi de foc pe capetele celor adunați, apoi o mulțime surprinsă și dezorientată de multe naționalități adunată să asculte evanghelia în propria lor limbă – care era însemnătatea acestui lucru? Petru s-a ridicat și cu îndemănare le-a deschis înțelegerea cu prima „cheie”, vorbind tare: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat!” și „Salvați-vă din această generație necinstită!” – Fapte 2:1-41, *NW*.

Înflăcărat de spiritul sfânt Petru și-a folosit miraculoasele daruri de vindecare și puterile de discernământ pentru a-i convinge pe alții că Iehova este Dumnezeu și Principalul său Agent și Distribuitor de viață este Cristosul cel înviat. El a predicat cu îndrăzneală și a făcut minuni în locuri publice, vindecând orice fel de boală, chiar și schilozii, și înviind chiar morții. (Faptele 3:1-16; 5:12-16; 9:32-42). Amenințările, arestările, biciuirile și persecuția din partea nelegiuitei și invidioasei clase a clerului nu l-au oprit. Când i s-a poruncit să nu mai predice, Petru a spus tribunalului religios: „Hotărâți voi dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai degrabă de voi decât de Dumnezeu. Însă în ce ne privește, noi nu ne putem opri să vorbim despre lucrurile pe care le-am văzut și auzit”. „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca și conducător, decât de oameni.” (Faptele 4:19; 5:29, *NW*). Și în mijlocul adunării Petru n-a fost mai puțin zelos să-și îndeplinească responsabilitățile, ca de exemplu în cazul lui Anania și a Safirei. (Fapte 5:1-11). Din nou, când Petru și Ioan au fost trimiși ca servi la frații din Samaria, ca aceștia să primească spiritul sfânt, și un nechibzuit, Simon, a încercat

să obțină puterile apostolice prin mită, Petru a declarat: „Argintul tău să piară împreună cu tine!” – Fapte 8:14-20, *NW*.

Acum timpul era înaintat ca națiunile păgâne să învețe despre calea de salvare a lui Iehova; așa că apostolul căruia i se încredințaseră „cheile” a fost chemat s-o folosească pe cea de-a doua și să deschidă calea. El a făcut așa și Corneliu, soldatul roman, și casa lui, au fost primii ne-iudei care au primit înalta chemare la împărăția cerească. (Faptele 10:1-11:18). La scurt timp după aceasta Petru a fost întemnițat de Irod și ar fi fost omorât dacă îngerul lui Iehova nu l-ar fi eliberat în mod miraculos. (Faptele 12:1-17). Lucrarea lui Petru nu se încheiase încă.

Exceptând cazul când a fost chemat din pricina unei chestiuni referitoare la circumcizia ne-iudeilor, se pare că Petru și-a petrecut aproape tot restul vieții în mijlocul comunităților de iudei din afara Ierusalimului. (Faptele 15:1-21; Gal. 2:7-9). Cu toate acestea, nu există nici cea mai mică dovadă că a ajuns vreodată la Roma, dar știm că a scris două scrisori în Babilon, cu puțin timp înainte de a muri. (1Pet. 5:13). Prin acestea el clarifică faptul că nu Petru, ci Cristos, este „piatra de temelie” a bisericii. (1Pet. 2:4-6). El nu pretinde nicăieri primat sau infailibilitate, nici nu vorbește despre un succesori căruia i-a dat „cheile” lui. Dimpotrivă, Petru a fost teocrat și un bun exemplu pentru toți creștinii de smerenie, umilință, căință, zel și devotament pentru interesele lumii noi.

AJUTOR TIMPURIU PENTRU A SUPRAVIEȚUI SFÂRȘITULUI LUMII

Capitalele lumii sunt toate pline de tensiune în criza mondială. Ele sunt scenele conferințelor oamenilor de stat speriați, motivați la acțiune de extremă urgență a situației amenințătoare.

Alarma umple capitalele și ele sunt mișcate să-și asume puteri mai mari asupra vieților și destinelor oamenilor. Neliniștea le străbate pe toate. Ele nu au nimic substanțial pentru a le asigura de bine în viitorul imediat. În niciuna dintre ele nu există o bucurie adevărată, profundă, nici chiar în capitala Organizației Națiunilor Unite, nici în capitala politico-religioasă, Cetatea Vatican.

2. Cu toate acestea, există un oraș care se bucură de o înprospătare și o bucurie pe care lumea nu o cunoaște și nu poate s-o înțeleagă. Este orașul lumii noi spre care creștinii adevărați călătoresc de nouăsprezece secole, capitala universului lui Dumnezeu. Acum ea și-a stabilit puterea asupra pământului nostru. Acesta este orașul la care se referă apostolul când scrie: „Dar voi v-ați apropiat de muntele Sion și de orașul Dumnezeului cel viu, Ierusalimul ceresc, de miriade de îngeri, în adunarea generală, de adunarea celor întâi-născuți, care au fost înscriși în ceruri, de

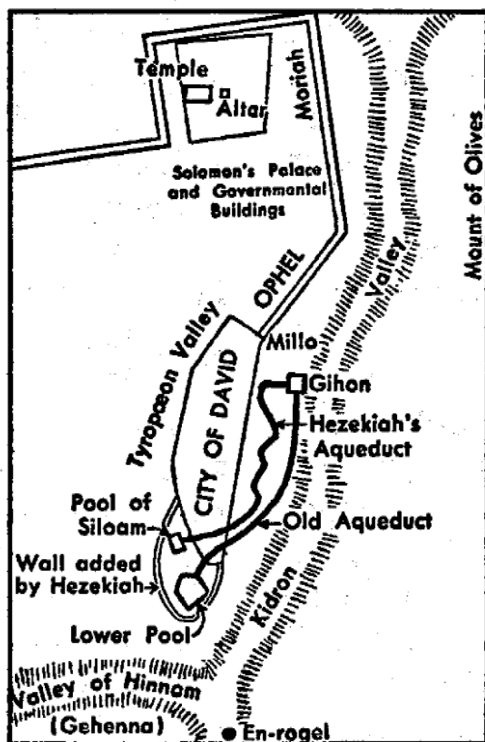

Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de viața spirituală a celor dreți care au fost făcuți perfecti, de Isus, mediatorul unui legământ nou, și de sângele stropirii, care vorbește într-un mod mai bun decât sângele lui Abel.” (Evrei 12:22-24, NW) Ierusalimul de pe pământ a fost odată simbolul Ierusalimului ceresc, în zilele când regii credincioși din genealogia lui David stăteau pe „tronul lui Iehova”, pe unul din munții lui numit „Muntele Sion”. Prin stabilirea templului Său acolo, Dumnezeu și-a pus numele Iehova peste acest oraș și astfel orașul a prefigurat organizația capitală a universului lui Dumnezeu. Isus Cristos și adunarea Lui credincioasă de co-moștenitori glorificați alcătuiesc acea organizație capitală.

3. În 1914 Isus Cristos, Principalul Fiul în organizația lui Dumnezeu, a fost întronat și, astfel, a fost adus la autoritatea activă a Împărăției. El domnește la dreapta Tatălui Său ceresc, și profeția din vechime adresată Lui se aplică acum:

„Iehova va întinde din Sion toiagul puterii Tale; Stăpânește în mijlocul dușmanilor Tăi!” (Ps. 110:1, 2, AS). Așadar, acum există o bucurie neobișnuită în Sionul ceresc. Nu este de mirare, atunci, că martorii lui Iehova de pe pământ, care reprezintă împărăția Lui sunt, de asemenea, bucuroși. Poate că ei sunt răspândiți peste tot pământul, cu scopul de a da o mărturie înainte de Armagedon, înainte ca lumea să se sfârșească, dar ei sunt legați împreună în unitate indestructibilă printr-o organizație teocratică, sub Regele Isus Cristos. Nu contează că sunt în mijlocul dușmanilor lor. Ei știu că Regele lor domnește acum în mijlocul acestor dușmani și în scurt timp îi va zdrobi în bucăți, așa cum ar lovi vasele unui olar cu un toiag de fier. Ei nu plâng cu privire la sfârșitul acestei lumi, pe care scrierea de mână pe perete o anunță națiunilor. Ei se bucură cu oștirile sfinte ale cerului de nașterea Împărăției lui Dumnezeu, pentru a conduce dreapta lume nouă. Deci, sursa bucuriei și veseliei lor este un secret pentru această lume, și face ca toate națiunile să se minuneze că niciun necaz din lume nu le face să dispară.

4. Psalmistul dezvăluie sursa bucuriei de nestăpânit a martorilor lui Iehova: „Există un râu, ale cărui cursuri de apă bucură orașul lui Dumnezeu, locul sfânt al tabernacolelor Celui Preaînalt.” (Ps. 46:4, AS). Acest râu este vital pentru viața organizației vizibile a poporului lui Dumnezeu, pentru că înseamnă înflorire care le dă viață. Acesta este un râu de binecuvântări divine pentru ei, un râu de adevăruri despre Împărăția Lui promisă cu mult timp în urmă și întemeiată acum. Odată cu acest râu curge și privilegiul fericit de răspândire a adevărurilor

Împărăției Sale tuturor celor care caută o guvernare bună, securitate și pace durabilă. Astăzi, națiunea americană se confruntă cu o penurie serioasă în resursele de apă. Un recent Raport despre Resursele de Apă arată că există pierderi grave în prețioasa aprovizionare cu apă a națiunii. Datorită creșterii nevoilor de apă, ea constituie un pericol național. Cu toate acestea, martorii lui Iehova nu irosesc apele prețioase ale adevărului Împărăției și nu pierd oportunitățile prețioase de revigorare a oamenilor cu bunăvoință însetați spiritual. De la tronul lui Dumnezeu și al Regelui Său domnitor, de la dreapta Lui, curge râul dătător de viață, în împlinirea viziunii date apostolului Ioan, care l-a descris cu aceste cuvinte: „Și el mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care curge de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului în mijlocul căii lui largi. Și pe această parte a râului și pe cealaltă erau copaci de viață care produc douăsprezece culturi de fructe, dând fructe în fiecare lună. Și frunzele din copaci erau pentru vindecarea națiunilor.” – Apoc. 22:1, 2, *NW*.

5. Noi nu avem nici o teamă de o penurie de această apă dătătoare de viață a adevărului Împărăției, pentru că ea curge de la o sursă inepuizabilă, prin organizația teocratică a lui Iehova. Dușmanii noștri, printre care ne aflăm, ar dori să taie această alimentare cu apă de la noi, dar noi ținem minte că Regele lui Iehova domnește acum în mijlocul acestor dușmani. Regele „cetății lui Dumnezeu”, Isus Cristos, a fost prefigurat de către regele Ezechia, care a domnit odată pe Muntele Sion, la Ierusalim. Sanherib, împăratul Asiriei, invadând țara cu hoardele lui de agresiune, a amenințat că va asedia orașul lui Dumnezeu și-l va lăsa să moară de foame până când poporul lui Iehova din el va fi obligat să-și „mănânce propriile excremente și să-și bea propria urină”. (Isa. 36:12, *AT*). Dar exista un izvor permanent în afara zidului estic al Ierusalimului, izvorul Ghihon. Cu mult înainte de timpul lui Ezechia un apeduct ducea apele sale, printr-un tunel în stâncă, în mijlocul orașului. Dar regele Ezechia a văzut pericolul pentru alimentarea cu apă a orașului lui Dumnezeu. El nu intenționa să lase imperialiștii agresivi Asirieni să pună mâna pe sursa de apă vitală și s-o taie din oraș. Prin urmare, el a săpat un tunel pentru apă, spre vest, prin stâncă, și a acoperit izvorul Ghihon ca să nu fie descoperit de dușman.

6. În ceea ce privește acest lucru, 2 Cronici 32:30 relatează: „Același Ezechia a oprit [a ascuns] izvorul superior al apelor Ghihon, și le-a adus direct în jos [printr-un tunel] pe partea de vest a cetății lui David.” (*AS*) Chiar și cartea apocrifă Eclesiasticul face referire la acest lucru: „Ezechia a fortificat orașul său, a adus apă în mijlocul acestuia, a săpat în stâncă cu fier, și a făcut un izvor pentru apă.” (Ecles. 48:19, *Dy*). Astfel apele susținătoare de viață au fost direcționate spre bazinul superior sau Bazinul Șilo (Siloe), și au fost protejate să nu fie capturate de dușmani. Acestea sunt, fără îndoială, „apele din Șilo” pe care profetia lui Isaia (8:6, 7) le pune în contrast cu „apele râului, puternice și multe, chiar cu împăratul Asiriei, și toată slava lui”. Deși apele aceluia mare râu Asirian al expansiunii imperiale a inundat țara regelui Ezechia până la gât, ele nu au reușit să taie apele Șilo din Ierusalim. Aceste ape curgătoare line au continuat să înveselească orașul asediat.

BUCUROȘI, DAR NECLINTIȚI

7. Isus Cristos dovedește că stăpânește în mijlocul dușmanilor Săi prin ocrotirea râului adevărilor Bibliei de la izvorul lui din cer. Puterea Lui de conducere îl menține în continuu să curgă la oile Sale credincioase de pe pământ, din organizația teocratică. Nu vedeți astăzi orașul evreiesc-arab Ierusalim să se bucure de aceste ape ale acestui râu divin, nici Cetatea Vatican, nici alte capitale ale lumii. Acestea refuză aceste ape, dar se bucură în conspirații și alianțe pentru săparea de fântâni ca să primească și să rețină apele filosofiei umane, ideologiilor sociale și tradițiilor religioase. Martorii lui Iehova sunt cei înveseliți de râul adevărului. Ei constituie organizația vizibilă care își mărește acum veselia, deoarece bea din izvoarele care nu seacă niciodată ale acestui râu al adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu. Cetatea Vatican și alte capitale totalitare din lume ar dori să taie aceste ape și să provoace o lipsă de apă printre ele și să le oblige să părăsească organizația teocratică. Ei încearcă să facă acest lucru prin punerea martorilor lui Iehova sub interdicție și prin dizolvarea filialelor Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, cu care cooperează, și apoi să interzică importarea, exportarea și distribuirea publicațiilor Turnului de Veghere.

8. Acești dușmani totalitari ai împărăției lui Dumnezeu să interzică și să dizolve organizația juridică și să pună mâna pe proprietățile sale. Ei nu-i pot opri pe indivizii creștini consacrați să nu acționeze ca purtători de cuvânt ai lui Iehova, predicând doar cu Biblia, sau chiar fără ea, dacă sunt deposedați de ea și limitați la cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu din inimile lor. Să-i aresteze pe acești creștini credincioși și să-i țină legați în închisoare. Cuvântul lui Iehova Dumnezeu nu este legat atâta timp cât gurile lor sunt nesigilate printre prizonieri și exilați. Isus a spus: „Cel care își pune credința în Mine, așa cum a zis Scriptura: ‘Din interiorul lui vor curge râuri de apă vie.’ (Ioan 7:38, 39, *NW*). Spiritul lui Dumnezeu de peste martorii Lui consacrați face acest lucru. Și totodată dușmanii să știe că există râuri subterane și cursul apelor din Șilo a fost acoperit și curgea printr-un tunel subteran în mijlocul cetății lui Dumnezeu. Tot așa, dacă va fi necesar, râul adevărului Împărăției poate curge printr-o mișcare subterană. Neobservat de către dușmanii Regelui, acesta ajunge la cei care sunt însetați după apele înviorătoare din Biblie. Prin urmare, „râul cu apa vieții, limpede ca cristalul, care curge de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului”, își continuă cursul său irezistibil și profeția se împlinește: „Spiritul și mireasa continuă să zică: ‘Vino!’ Și oricine audă să zică: ‘Vino!’ Și oricine însetează să vină; oricine dorește să ia apa vieții gratis.” – Apoc. 22:17, *NW*.

9. Orașul lui Dumnezeu, înveselit de cursul râului Împărăției Sale, este declarat a fi „locul sfânt al corturilor Celui Preaînalt”. Asta înseamnă că Cel Suprem al universului locuiește acolo și a sfințit locul cu prezența lui sfântă. El și-a pus numele peste oamenii din această organizație teocratică. Templul Lui este acolo, ceea ce înseamnă că închinarea Lui curată este continuată acolo de către martorii Săi devotați. Închinarea Lui este o siguranță pentru ei, protejându-i împotriva tuturor căilor false și a politiciii în care religiile acestei lumi îi conduc pe oameni. Din moment ce El a sfințit organizația cu prezența și numele Lui, El este

hotărât s-o păstreze curată și pură. Nu e de mirare că dușmanii care se ating de organizația Sa teocratică, cu intenții rele, sunt ca și cum ar atinge pupila ochiului Său. Ei vor suferi pentru aceasta. Nicio creatură, demon sau om, nu va distruge organizația Lui curată. Ea este un lucru permanent. Dumnezeu Cel Prea Înalt își va împlini promisiunea de a-i păstra pe cei credincioși în cadrul acesteia. Prin urmare, psalmistul spune, pe bună dreptate: „Dumnezeu este în mijlocul ei; ea nu va fi clintită: Dumnezeu o va ajuta, chiar devreme.” – Ps. 46:5, *AS*.

10. Prezența divină în mijlocul organizației produce un sentiment de siguranță în rândul celor ce sunt în ea. Ei știu că aceasta este organizația dreaptă cu care să rămână uniți, pentru că ea niciodată nu va fi mutată și făcută să se clatine și să cadă în ruină. Aceasta nu înseamnă că clădirile materiale ocupate și utilizate de către membrii organizației nu pot fi sechestrate, invadate, expropriate și distruse de dușman. Amintiți-vă că „Cel Prea Înalt nu locuiește în case făcute de mâini omenești, așa cum spune profetul: ‘Cerul este tronul Meu, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casa veți construi pentru Mine? zice Iehova’.” (Faptele 7:48, 49, *NW*) Cel Prea Înalt locuiește în organizația Lui teocratică, chiar dacă membrii săi de pe pământ sunt adăpostiți sau nu. Deci, încrederea noastră nu este în clădiri devotate serviciului Său. Prin urmare, organizația Sa teocratică este cea care nu va fi clintită niciodată de atacurile dușmanului și făcută să se prăbușească, pentru că prezența lui Dumnezeu în ea o face permanentă, chiar dacă toată lumea de jur-împrejurul ei s-ar sfârși. „Încredeți-vă în Iehova pentru totdeauna; căci în Iehova, chiar în Iehova, este o stâncă veșnică.” (Isa. 26:4, *AS*) Fondată pe această stâncă, organizația Lui teocratică va rămâne pentru totdeauna. Deci, cei care au încredere în El vor rămâne pentru totdeauna, pentru că Îl cred pe cuvânt și caută refugiu în organizația Sa.

CÂT DE CURÂND ESTE „DEVREME?”

11. Situația în această lume, cu siguranță, se va înrăutăți. Au fost luate deja măsuri extreme împotriva poporului organizat al lui Iehova în multe țări. Poate că alte țări recurg la măsuri totalitare sau poate că sub imperialiștii totalitari vor fi luate măsuri similare împotriva martorilor Lui organizați de acolo. La instigarea lui Satan poate națiunile vor fi determinate să facă tot ce pot împotriva acestor slujitori ai veștii bune. Satan își va folosi mobilizarea lumii la maxim pentru a ne împiedica libertatea de acțiune, de exprimare, de întrunire și de închinare. Perspectivele pot deveni foarte întunecate. Ar putea părea că ce a fost mai rău a fost atins și partea vizibilă a cetății lui Dumnezeu va fi sigur clintită și va primi o lovitură uluitoare, care o va face praf. Dar într-o astfel de așteptare, dușmanul, plin de o bucurie răutăcioasă, va fi dezamăgit. Dumnezeu trăiește și nu și-a părăsit niciodată organizația. El domnește prin Regele Lui Isus Cristos în mijlocul ei, și El își va ajuta organizația teocratică iubită, „chiar devreme.”

12. Aceasta nu înseamnă devreme în încercarea încrederii, integrității și loialității poporului Său față de Dumnezeu. Nu, ci trebuie să existe o încercare completă de devotament neclintit al organizației Sale teocratice față de El. Intenția rea și răutatea dușmanului trebuie să fie permis să se descopere, iar situația trebuie

să devină așa încât să demonstreze că tot ajutorul uman este nefolositor și incapabil de a salva. Atunci, cum este „chiar devreme” ajutorul lui Dumnezeu pentru organizația Lui? Pentru că este devreme în noua zi luminoasă pentru poporul Său. Cum spun alte traduceri: „În zorii dimineții” (*AS*, margin.); „în revărsatul zorilor” (*Ro*), „la apropierea dimineții” (*Ro. Ps.*); „când vine dimineața” (*Mo*); „la ivirea zorilor.” (*AT*) Cât este de potrivit!

13. Cât de des, în istoria trecută a poporului lui Dumnezeu, a fost că în zori s-a realizat eliberarea lor! „Când se făcea dimineață” îngerii l-au grăbit pe Lot, pe soția și fiicele lui, să iasă din Sodoma ca să scape de potopul de foc și de pucioasă care venea peste orașul stricat. Atunci când forțele egiptene mergeau prin Marea Roșie, după izraeliții fugari, era în primele ore ale dimineții sau revărsatul zorilor când Iehova s-a uitat prin stâlpul de foc și nor și a început să-i tulbure pe urmăritori. În cele din urmă El a prăbușit pereții de apă ai mării peste ei, „când s-a făcut dimineață.” (Gen. 19:15-28; Ex 14:24-31). Era „dimineața devreme”, când poporul din Ierusalim s-a trezit în conformitate cu aranjamentul regelui Iosafat și a mărșăluit mai departe, cântând laudele lui Iehova; și când a început această cântare Iehova a aruncat în confuzie armatele unite ale lui Moab, Amon și Muntele Seir și i-a făcut să se distrugă unii pe alții. Când hoardele asiriene, sub cuceritorul asirian Sanherib, au amenințat viața și independența Ierusalimului, îngerul lui Iehova s-a strecurat prin noapte și a ucis 185.000 din armata invadatoare. Când regele Ezechia și poporul lui asediat s-au trezit „dimineața devreme”, a fost ca să afle că toate acele mii de dușmani fuseseră nimicite, iar agresorul s-a retras într-un mod rușinos înapoi în Asiria. (2 Cron. 20:20-29; 2 Regi 19:35-37) De asemenea, era „foarte devreme, în prima zi a săptămânii”, sau „atunci când se făcea lumină”, când a avut loc acel mare cutremur și piatra a fost rostogolită de la ușa mormântului, pentru a indica faptul că a avut loc învierea lui Isus Cristos. (Marcu 16:2 și Mat. 28:1, *NW*). În toate cazurile eliberarea a fost „chiar devreme”.

14. Deci, tot așa va fi și eliberarea organizației vizibile a poporului lui Dumnezeu. Aparent, cu forțele întunericului împresurându-i și atacându-i, cât de întunecate vor părea adâncimile nopții pentru ei! Dar eliberarea lor completă din partea Lui, la punctul culminant al bătăliei de la Armagedon, va anunța o nouă zi pentru ei. Aceasta va fi partea timpurie sau dimineața zilei veșnice pentru ei. Deci, strigăte de bucurie vor veni, cu siguranță, cu această dimineață. – Ps. 30:5.

FORȚELE OSTILE DISTRUSE

15. Eliberarea completă pentru noi, atunci, înseamnă sfârșitul acestei lumi. Atunci iată ce trebuie să întâmpinăm cu curaj: „Națiunile s-au înfuriat, împărățiile au fost clătinate; El a vorbit, pământul s-a topit. Iehova oștirilor este cu noi; Dumnezeul lui Iacov este adăpostul nostru”. (Ps. 46:6, 7, *AS*) Poate că națiunile se războiesc între ele. În realitate, împotriva împărăției lui Iehova și a ambasadurilor Lui pe pământ, martorii lui Iehova, sunt furioase națiunile. Ele sunt acum militarizate mai mult ca niciodată asupra chestiunii supreme de stăpânire a lumii. Determinarea lor este fie să împartă dominația între două blocuri naționale de ideologii opuse, fie să aibă o stăpânire completă asupra unui singur bloc. Nu există

nici o idee de a lăsa pe Dumnezeu să dețină această stăpânire ca și Creator și Suveran Universal. Ei au propria lor Cartă a Națiunilor Unite; au propriile lor tratate de alianță în cadrul Organizației Națiunilor Unite. Ei nu au niciun respect pentru legământul de neschimbat pe care Dumnezeu l-a făcut cu Fiul Său Isus Cristos, pentru guvernarea absolută a dreptei lumi noi. Deci, rugăciunile făcute de membrii clerului lor religios pentru împărăția Lui sunt pură ipocrizie și sunt făcute pentru ca Dumnezeu să adopte guvernele politice ale oamenilor egoiști, ambițioși ca împărăție a Sa. Prin militarizarea lor și măsurile de urgență pe care le iau, națiunile sunt presate să se împotrivescă veștii bune a împărăției lui Dumnezeu, pe care martorii Lui o vestesc în lumea întreagă. – Apoc. 11:15-18.

16. Dar furia națiunilor pe care Diavolul a conceput-o pentru a clătina organizația vizibilă a lui Iehova nu o va face să se clatine. În loc să ne îngrozească înspre dezorganizare și dizolvare, furia națiunilor ne îndeamnă să ne organizăm încă mai strâns cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu. Vedem în această furie a națiunilor un semn clar al sfârșitului apropiat al acestei lumi, și ne dă o mai mare îndrăzneală să proclamăm vestea bună a Împărăției. Împărățiile acestei lumi sunt cele care sunt mișcate și făcute să se clatine, un lucru care trezește temeri ale răsturnării lor în mărele maselor revoluționare. De la o economie pe timp de pace, ele se schimbă într-un aranjament militant împotriva venirii împărăției lui Dumnezeu. Acestea sunt mobilizate pentru apărarea suveranității lor naționale împotriva Lui. Ele sunt grăbite de influențe demonice nevăzute ca să-și ocupe pozițiile de luptă la Armagedon, pentru a-și păstra modul lor de viață, nu modul lui Dumnezeu. Provocând puterea divină, ele atacă organizația, poziția neutră, activitățile misionare și mesajul martorilor lui Iehova, necrezând că poporul Său organizat are un Dumnezeu viu care vede, care se îngrijește și care poate acționa.

17. Se apropie ziua și ora când El va vorbi. Aceasta va fi în tonuri și într-o limbă pe care această lume violentă le vor înțelege. Nu li se va vorbi de pace. El va chema o sabie de execuție împotriva lor. Îl vor vedea pe Războinicul Său, Împăratul Isus Cristos, cum o va mânui! Ce desfășurare de forțe ale naturii vor urma, care va fi dincolo de controlul militariștilor lumii și al oamenilor de știință cu echipamentul lor de laborator! Iehova nu este speriat de urletul națiunilor așezate în linie de bătaie. Porunca Lui răsunătoare pentru distrugerea lor va suna mai tare decât zarva lor și îi va îngrozi. „Pământul s-a topit.” Societatea umană sub conducătorii lumești, va fi distrusă atunci în frică. Este găsită că nu are nicio rezistență. Crescând slab și dezorganizat, ea se lichefiază în teroare.

18. În procesul de dizolvare mâna fiecărui om egoist din afara organizației lui Dumnezeu se va întoarce împotriva aproapelui său, și ei vor lupta unii împotriva intereselor altora, la fel ca atunci când invadatorii madianiți au fost cuprinși de panică de stratagema lui Ghedeon și cei trei sute de oameni ai lui, la miezul nopții. E ca și cum ați vedea forțele lui Moab, Amon și Muntele Seir luptând între ei încă o dată. Cei „zece împărați” simbolici ai sistemului politic al fiarei se vor întoarce împotriva prostituatei religiei babiloniene cu care au comis adulter spiritual, îi vor mânca din carne și îi vor arde resturile în foc. Fiara politică de dominare a lumii și sistemul profetului fals care au făcut astfel de previziuni

politice înșelătoare vor fi aruncați de vii în distrugerea simbolizată de lacul de foc care arde cu sulf. Nicio mașinărie politică nu va rezista, niciun grup ideologic nu va fi împreună, niciun acord internațional nu va avea vreo putere, nicio alianță de apărare reciprocă a Organizației Națiunilor Unite nu se va dovedi ca liant. – Apoc. 17:1-18.

19. Ah, dar cei din organizația teocratică vor rămâne solizi și, neclintiți pe a lor „stâncă veșnică”, și vor striga atunci așa cum strigă și acum: „Iehova oștirilor este cu noi; un refugiu înalt pentru noi este Dumnezeu lui Iacov.” (Ps. 46:7, *Ro. Pss.*) Acest Atotputernic, cu armatele Sale cerești, este de partea noastră. Deci, cine poate fi împotriva noastră și să câștige? Oștirile sau armatele Sale nu sunt „oameni de pe Marte” imaginari care invadează pământul nostru, ci sunt îngeri puternici ca cel cu care El a nimicit toată floarea din Egipt, întâiul născut al lui din oameni și dobitoace; și ca îngerul, care a adus moarte, pe furiș, celor 185.000 din tabăra somnoroasă a lui Sanherib. Fiul iubit al lui Iehova, Isus Cristos, este numit profetic „Emanuel”, iar numele său înseamnă „Cu noi este Dumnezeu” sau „Dumnezeu este de partea noastră”. Ca un simbol că Dumnezeu este cu noi, Emanuel al Lui este cu noi, ceea ce înseamnă că „prințul oștirii lui Iehova” este cu noi, cu toată oștirea aceea. – Iosua 5:14, *AS*.

20. El are acum la dispoziție cele douăsprezece legiuni de îngeri, al căror ajutor a refuzat să-l cheme în noaptea trădării Lui în Ghetsimani. Ca și Isus atunci, nici noi nu cerem acum ca aceste legiuni de îngeri să intervină într-un mod violent pentru noi, înainte de timpul divin. Totuși, noi știm că ele ne înconjoară cu protecția lor. „Îngerul lui Iehova stă în jurul celor ce se tem de El, și îi eliberează.” (Ps. 34:7, *AS*) Noi știm că în prezent ei sunt „spirite pentru serviciu public” pe care Dumnezeu îi trimite pentru a sluji moștenitorilor Împărăției Lui și însoțitorilor lor cu bunăvoință. (Evrei 1:14, *NW*) Prindeți curaj, așadar, chiar dacă vi se pare că stați în picioare singuri. Iehova oștirilor este cu fiecare din poporul Lui peste care este chemat numele Lui, deoarece ei rămân de partea Sa și proclamă numele Lui.

SCĂPAREA ȘI REFUGIUL NOSTRU ÎNALT

21. Iehova l-a iubit pe Iacov, mai degrabă decât pe fratele său geamăn, mai mare, Esau. El a acordat dreptul de întâi născut la marea promisiune Avraamică lui Iacov și i-a schimbat numele în Israel. Putem fi siguri că El iubește astăzi pe Israelul Său spiritual, cei care sunt izraeliți în interior, prin credința în Iehova și în Sămânța Lui promisă Isus Cristos. Și acum însoțitorii lor cu bunăvoință sunt iubiți împreună cu ei. Având pe Dumnezeu lui Iacov ca refugiu nostru înalt, nu avem nevoie să organizăm ferme de refugiu în regiuni izolate, pentru a ne retrage acolo și ca să abandonăm activitatea de vestitori ai Împărăției. Încrederea în marele Dumnezeu al lui Iacov nu este demonstrată prin ascunderea în locuri retrase, ci este demonstrată de înaintarea cu curaj în domeniul de acțiune și de răspândire a mesajului Său de viață. „Iehova păzește pe cei credincioși.” (Ps. 31:23, *AS*) Retragerea noastră la El, ca turnul nostru înalt, înseamnă să păstrăm unitatea cu El oriunde am fi la datorie. În acest fel vom rămâne în interiorul organizației

oamenilor Săi teocratici care sunt împrăștiați peste tot pământul. Prin îndeplinirea instrucțiunilor de organizare conținute în Cuvântul lui Dumnezeu, noi lucrăm ca martorii noștri colegi peste tot în lume. În unitate, vom publica numele și guvernul lui Iehova, invitându-i pe toți care caută viață să se refugieze la El.

22. Va fi minunat să înțelegem partea a treia și ultima din Psalmul 46. Ea prezintă punctul de vedere al unui supraviețuitor după dezastrul lumii de la Armaghedon: „Veniți și priviți faptele lui Iehova, care a pus capăt pustiirilor de pe pământ; făcând războaiele să înceteze până la marginile pământului; El sfărâmă arcul și rupe sulița, carele de război le arde cu foc.” (Ps. 46:8, 9, *Ro. Pss.*). Această invitație, rostită de cei din organizația vizibilă a lui Iehova Dumnezeu, ne asigură în mod pozitiv că vor fi supraviețuitori pe pământ după ce Armaghedonul va fi nimicit această lume veche, cu mătura distrugerii, și va curăța pământul pentru dreapta lume nouă. Supraviețuitorii vor fi informați și vor ști că Iehova, prin puternicul Său Războinic Isus Cristos, este Cel care a pus capăt pustiirilor de pe pământ pe atunci vizibile. Aceste pustiiri nu vor fi distrus sau ruinat pământul astfel încât să nu mai fie restaurat la o stare de paradis ca grădina Eden. Ele doar vor fi ‘adus la ruină pe cei ce ruinează pământul’. (Apoc. 11:18, *NW*) Dumnezeu nu-și va distruge așternutul picioarelor, pământul, ci îl va glorifica sub împărăția Cristosului Său. Astfel, Iehova, prin Cristos, este Cel care pune capăt tuturor formelor de război de pe pământ prin distrugerea tuturor ațățătorilor la război, ‘împrăștiind popoarele care își găsesc plăcerea în război’ și distrugându-le îngrozitoarele arme de război. – Ps. 68:30.

23. Cine dintre oameni vor fi cei care vor supraviețui sfârșitului lumii la Armaghedon și care vor trece în noua lume cu pace și siguranță durabile? Vor fi cei care țin seama de porunca Dumnezeului Cel Preaînalt, din Psalmul 46:10 (*AS*): „Fiți liniștiți [Opriti-vă, *Mo*; Încetați, *Ro. Pss.*], și să știți că Eu sunt Dumnezeu; Eu voi fi înălțat printre națiuni, Eu voi fi înălțat pe pământ.” Acest sfat corespunde cu cel dat în Psalmul 2:10-12 (*AS*): „Acum, dar, fiți înțelepți, voi regi; învățați, judecători ai pământului. Slujiți lui Iehova cu frică, și bucurați-vă cu tremur. Sărutați pe Fiul, ca nu cumva să se mânie, și să nu pieriți pe cale, pentru că mânia Lui se va aprinde în curând. Fericiți sunt toți cei ce se refugiază la El.” După decenii de mărturie nu ne putem aștepta acum ca domnitorii politici și religioși să aprecieze și să urmeze acest sfat și să învețe să cunoască faptul că Iehova este Dumnezeu într-un mod care înseamnă salvare pentru ei. Dar ne putem aștepta ca indivizi din toate națiunile să renunțe la toate acțiunile împotriva lui Iehova și a organizației Sale teocratice și să cedeze, să se oprească și să învețe să-L cunoască și să facă bine fraților lui Cristos. Acest lucru înseamnă viață veșnică.

24. Aici, pe pământ, acum un focar de rebeliune și de închinare la diavol, Iehova trebuie să fie înălțat pentru totdeauna. Cei care în acest timp de criză mondială Îl înalță pe Iehova pot să strige în siguranță cuvintele de încheiere din Psalmul 46: „Iehova oștirilor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este scăparea noastră. Sela.” – Ps. 46:11, *AS*.

25. Aceasta este mărturisirea noastră publică, atunci când războiul sperie și alarmează și temerile naționale conduc oamenii în organizații neteocratice, făcute

de oameni, pentru adăpost și apărare. Ei nu au credință și nu iau în considerare promisiunile divine și urmează în schimb înțelepciunea, ideologiile și religiile lumești. Noi nu îndrăznim să avem frica lor. Noi nu putem recurge acum la refugii umane și să devenim ca oamenii fără credință ai acestei lumi. Noi trebuie să facem cunoscut că Iehova oștirilor este Dumnezeuul victoriei, este cu noi și este adăpostul nostru sigur. Acest lucru vom face, nu laudându-ne cu organizația noastră, ci crezându-l pe El pe cuvânt și manifestând încredere în El. El este cu noi, dacă și noi suntem cu El, nu devenind parte din această lume condamnată sau complăcându-ne în prietenie cu ea, ci aderând fără ezitare la organizația Lui și extinzând închinarea Lui curată. Prin calea noastră de acțiune, precum și prin cuvintele noastre, trebuie să demonstrăm că încrederea noastră nu este în arme de război literal, ci că luptăm de partea lui Iehova, cu armura spirituală primită de la El. Ea ne ajută să consolidăm încrederea tuturor oilor împărțiate în Iehova, Marele Păstor, atunci când noi înșine nu arătăm nici o teamă lumească, ci arătăm doar o bizuire de nezdruncinat pe El. Noi trebuie să ajutăm cu fermitate aceste alte oi pentru ca ele să găsească acum singurul refugiu sigur și să intre în el.

26. Obligația noastră creștină acum este să fim neînfricați în serviciul lui Iehova Dumnezeu, sub umbra mâinii Sale puternice. El ne încurajează să nu ne slăbească mâinile de frică, ci să le ținem ocupate în lucrarea constructivă de educare din Biblie în rândul persoanelor cu bunăvoință. Așadar, păstrați-vă calmul și mergeți înainte, în mod pașnic, în lucrarea voastră, ca slujitori ai veștii Sale bune. Ca niciodată înainte, răscumpărați timpul acum, pentru că timpul în care El arată răbdare și încă mai poate fi găsit este scurt. El nu-i va părăsi niciodată pe cei credincioși ai Lui, ci ne va ajuta „chiar devreme.”

[Note de subsol]

Vezi harta colorată a Ierusalimului, de la pagina 97, din cartea „*Echipat pentru orice lucrare bună*”, publicată de Societatea Turnul de Veghere.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este starea capitalelor lumii și de ce?
2. Cu toate acestea, ce oraș se bucură de înflorire și bucurie, și cum a fost preumbrit?
3. Atunci, de ce există unitate în mijlocul martorilor lui Iehova din lumea întreagă, precum și o bucurie neobișnuită?
4. Ce arată Psalmul 46:4 că este sursa bucuriei lor ce nu poate fi redusă la tăcere?
- 5,6. (a) De ce nu ne temem de lipsa acestei ape? (b) Cum a fost preumbrită în zilele lui Ezechia apărarea acestei ape?
7. Cine refuză această apă? Ce încearcă să-i facă și cum?
8. De ce aceste măsuri nu pot opri cu adevărat curgerea apei?
9. Ce înseamnă pentru aceasta numirea cetății lui Dumnezeu „locul sfânt al tabernacolelor Celui Prea Înalt”?
10. Ce produce printre cei din organizație prezența divină? În ce structură este încrederea lor?

11. Ce efort și ce așteptare a dușmanilor vor fi dezamăgite în nenorocirea care se înrăutățește, ce stă înainte? De ce?
12. De ce „chiar devreme” nu înseamnă devreme în încercare?
13. Cum este ilustrat lucrul acesta în istoria trecută a poporului lui Dumnezeu?
14. Cum va fi „devreme” pentru ei la Armagedon?
15. Împotriva cui se mânie națiunile în realitate? Cum așa?
16. Cine sunt, însă, cei care sunt mișcați și clătinați? De aceea, la ce acțiuni recur?
- 17,18. Cum își va exprima Dumnezeu glasul? Cu ce efect asupra pământului?
- 19,20. Ce înseamnă ca „Iehova oștirilor” să fie cu noi?
21. Cum arătăm că Dumnezeul lui Iacov este un refugiu înalt pentru noi?
22. Ce asigurare de supraviețuire oferă Psalmul 46:8, 9? Cine va face o pace durabilă și cum?
23. Cine dintre oameni vor fi cei ce vor supraviețui sfârșitului lumii?
- 24,25. Ce strigă cei care Îl înalță acum pe Iehova și cum o dovedesc?
26. Ce este, acum, obligația noastră creștină să fim și să facem?

Prometeu reprezentat ca fiind legat de un stâlp

Societatea Turnul de Veghere, vestitorii „Traducerii Lumii Noi,” au primit o scrisoare care punea sub semnul întrebării o afirmație din anexă în legătură cu faptul că eroul grec Prometeu era reprezentat ca fiind legat de un stâlp. Răspunsul Societății este publicat mai jos.

1 decembrie, 1950

Dragă domnule,

Răspundem le scrisoarea dumneavoastră din 14 noiembrie, care pune sub semnul întrebării faptul că eroul popular grec Prometeu „a fost reprezentat ca fiind legat de un stâlp sau ‘*stauros*’”.

Așa cum ați auzit, în articolul său despre „Prometeu înlănțuit”, tragedia poetului grec Eschil, *Enciclopedia Americană* îl reprezintă, de asemenea, pe Prometeu ca fiind legat de o stâncă în Caucaz. Totuși, dorim să facem referire la cartea *Istoria Diavolului și ideea despre Rău de la începuturi până în prezent* de Dr. Paul Carus și publicată în Chicago de editura The Open Court Co. în anul 1900. La pagina 210, această carte ilustrează un bărbat legat de un stâlp, despre care este scris: „Prometeu legat de Zeus de un stâlp (sau cruce) și expus vulturului; salvat de Hercule (un vas descoperit la Chiusi, acum în Berlin. Baumeister, *D.d.cl.A.*, p. 1410).” La

această pagină dr. Carus afirmă: „În ciuda amestecului puternic de mitologie străină, Hercule a devenit eroul național al Greciei, iar ideea grecească de mântuire a găsit în el expresia tipică frumos prelucrată de Eschil într-o mare tragedie care îl reprezintă pe Prometeu (Gânditorul) ca omenirea care se luptă și suferă, legat de stâlpul nefericirii de către Zeus, ca pedeapsă pentru păcatul de a fi adus bucuria luminii și a focului pe pământ. Dar, în cele din urmă, ajunge salvatorul divin, Hercule, și omorând vulturul care sfâșia ficatul eroului curajos, îl eliberează pe acesta. Prometeu și Hercule se unesc într-o singură persoană a Mântuitorului creștin, Isus Cristos. Asemănarea relatării de la Golgota cu mitul lui Prometeu nu este pur întâmplătoare. Observați că în unele imagini mai vechi ca, de exemplu, în vasul (de pagina 211) de la Chiusi (a se vedea ilustrația de la pagina 210), Prometeu nu este legat de o stâncă, ci de un stâlp, adică de un $\sigma\tau\alpha\sigma\rho\acute{o}\varsigma$ sau cruce, iar autorii greci folosesc frecvent expresii precum verbul $\nu\alpha\sigma\kappa\omicron\lambda\omicron\pi\acute{\iota}\zeta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ (Eschil) și $\nu\alpha\sigma\tau\alpha\sigma\rho\omicron\sigma\theta\alpha\iota$ (Lucian) care înseamnă ‘a fi răstignit’.

La paginile 217, 218, Dr. Carus spune: „Platon, aflat probabil sub impresia concepției lui Eschil despre destinul tragic al lui Prometeu, vorbește despre omul perfect, care mai degrabă este decât pare drept: ‘Vă vor spune că omul drept, care este considerat nedrept, va fi osândit, chinuit și legat; că i se vor arde ochii complet; și, în cele din urmă, după ce va fi suferit orice fel de rău, va fi atârnat pe stâlp.’ Cel mai straniu lucru despre acest pasaj este că expresia $\nu\alpha\zeta\kappa\iota\nu\delta\upsilon\lambda\epsilon\nu\theta\acute{\eta}\zeta\epsilon\eta\alpha$ care înseamnă ‘va fi atârnat pe stâlp’ sau ‘fixat pe stâlp’ este un sinonim mai vechi al termenului din Noul Testament $\zeta\eta\omega\rho\omicron\epsilon\iota\nu$, tradus de obicei prin ‘a răstigni’.

Cele de mai sus sunt în acord cu Anexa *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești*, pagina 769, unde se spune că instrumentul pe care a fost pironit Isus a fost un stâlp fără o bară transversală și nu „crucea” reprezentată religios; iar cuvântul grecesc folosit pentru acel instrument în vechime însemna „stâlp” și nu tradiționala cruce religioasă.

Cu respect,

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

Întrebări de la cititori

• **În trecut consideram „religia” ca fiind ceva împotriva voinței lui Dumnezeu. Acum mulți frați folosesc expresiile „religie adevărată” și „religie falsă” pentru a face diferența. Este acest lucru recomandabil? - D. D., California.**

Este corect ca frații să folosească adjectivele autorizate „adevărată” și „falsă” în ceea ce privește religia, pentru a nu fi înțeleși greșit, mai ales de către cei din afara organizației. În trecut a trebuit să dăm atâtea explicații nefolositoare și să ne scoatem din situații stânjenitoare din pricina faptului că nu am fost destul de clari

în legătură cu acest lucru. Notele de subsol ale *Traducerii Lumii Noi* arată utilizarea timpurie de către creștinii vorbitori de latină a termenului *religio* ca echivalent al termenului grecesc *thres-kei'a*. Înseamnă pur și simplu „formă de închinare” care poate fi adevărată sau falsă. Studiați notele de subsol din *Traducerea Lumii Noi* pentru textele de la Faptele 26:5, Coloseni 2:18 și Iacov 1:26, 27 și observați cum interpretările notelor de subsol permit folosirea termenului „religie” sau „religios”, deși însăși textele folosesc expresiile „formă de ritual” sau „închinător formal.” De aceea, este bine să lămurim utilizarea termenului „religie”, descriind-o ca „adevărată” sau „falsă,” dacă contextul nu face aceasta în mod suficient.

• **Va fi o perioadă de timp între sfârșitul Armagedonului și începutul domniei de o mie de ani a lui Cristos? - R. S., Pennsylvania.**

Nu există nicio bază scripturală pentru a argumenta faptul că va fi vreo perioadă de timp între sfârșitul Armagedonului și începutul Mileniului. Mai degrabă, Scripturile arată că nu va fi nici o perioadă de timp. În descrierea bătăliei Dumnezeuului Cel Atotputernic, Biblia afirmă în legătură cu sfârșitul culminant al acesteia: „Și am văzut un înger coborând din cer cu cheile adâncului și cu un lanț mare în mână. Și el a pus mâna pe balaur, șarpele original, care este Diavolul sau Satan, și l-a legat pentru o mie de ani. Și l-a aruncat în adânc, l-a închis acolo și l-a pecetluit ca să nu mai poată să înșele națiunile până când nu se vor sfârși cei o mie de ani. După ce se vor întâmpla acestea, trebuie să fie eliberat pentru o vreme.” Apoi, relatarea vorbește despre comoștenitorii cu Cristos, biserica sau clasa Miresei și continuă: „Ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos și vor domni cu El, ca regi, o mie de ani. După ce se vor sfârși cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși să amăgească națiunile din cele patru colțuri ale pământului.” – Apoc. 19:11 până la 20:8, *NW*.

Aruncarea lui Satan în adânc va însemna sfârșitul Armagedonului, sfârșitul opoziției față de domnia împărăției lui Cristos. Atunci va începe domnia neîmpiedicată a lui Cristos împreună cu comoștenitorii Săi, pe o perioadă de o mie de ani. Observați faptele oferite în Scripturile citate care elimină posibilitatea de a exista vreo perioadă de timp care desparte sfârșitul Armagedonului și începutul mileniului. Satan va fi legat în starea morții pe o perioadă de o mie de ani, iar apoi va fi dezlegat pentru o scurtă vreme. Cristos și biserica Sa vor domni pentru o mie de ani după care Diavolul va fi dezlegat pentru a amăgi, pentru un timp, înainte de nimicirea sa completă și definitivă în gheenă. Dacă ar exista un timp de câțiva ani între sfârșitul Armagedonului, marcat prin aruncarea lui Satan în adânc, și începutul domniei de o mie de ani, atunci Satan ar trebui să rămână legat mai mult de o mie de ani pentru ca apariția sa finală să aibă loc după sfârșitul mileniului. Așadar, dacă trebuie să fie legat pe o perioadă de exact o mie de ani și dacă trebuie să fie legat în timpul miei de ani a domniei lui Cristos, atunci aceste două perioade trebuie să se desfășoare simultan, începând și sfârșindu-se împreună.

• **În adunarea noastră a martorilor lui Iehova sunt unii care merg la cinematografe, la meciuri de fotbal, etc. pentru distracție, iar alții care nu merg la astfel de distracții și care îi critică pe cei care merg. Este greșit să luăm parte la astfel de distracții? - R. H., Florida.**

Este alegerea fiecăruia ce fel de distracție vrea și de care poate să se bucure în siguranță. Dacă are o judecată bună și caută educație sau relaxare mintală și nu implicarea pasiunii, atunci judecata sa trebuie respectată de către ceilalți și nu trebuie să îl judece greșit sau să-l învinuiască. Fiecare va fi responsabil înaintea lui Iehova în ceea ce privește felul de distracție pe care o alege, iar consecințele înțelepciunii sau lipsei de înțelepciune în căutarea distracției se vor descoperi în cele din urmă. Așadar, fiecare să-și vadă de treburile personale în această privință și să nu mai fie prea critic, ci toți să se unească în serviciul de propovăduire a evangheliei Împărăției înainte să vină sfârșitul.

• **Când eram într-o biserică ortodoxă preotul a interzis frecventarea cinematografelor și am jurat că nu voi merge niciodată la vreunul. De vreme ce acum am venit la adevăr, sunt încă legat de acel jurământ și ar fi greșit să merg la spectacole, ocazional? - H. M., Canada.**

În legătură cu jurământul tău într-un sistem religios confesional: Dacă acum conștientizezi că ai fost îndrumat greșit de influența clerului și că ai acționat pe baza unei înțelegeri greșite și fără a fi consacrat lui Dumnezeu, atunci conștiința îți poate permite să privești acel jurământ ca pe un lucru pe care l-ai părăsit atunci când te-ai întors de la lumea politică, comercială și a religiei false și te-ai devotat Dumnezeului Cel viu și adevărat. Totuși, jurămintele făcute cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu, după ce ai venit la adevăr, nu trebuie privite cu superficialitate. — Ecl. 5:2, 4-6.

Iar în legătură cu spectacolele, Societatea nu stabilește reguli și hotărâri care să-i governeze pe slujitori în chestiunea participării la spectacole, evenimente sportive, etc. Lăsăm la conștiința fiecărui individ hotărârea dacă să participe sau nu la astfel de lucruri, iar dacă participă, lăsăm aceasta pe seama exercitării judecății lor sănătoase. Fiecare trebuie să hotărască pentru sine de ce vrea să meargă la astfel de evenimente, cum îl vor afecta spiritual sau dacă îl vor pune într-o situație periculoasă în care nu ar trebui să fie și apoi trebuie să-și asume întreaga responsabilitate pentru modul său de acțiune și pentru ce se întâmplă ca și consecință. Însă nu este de competența noastră să criticăm modul de a acționa al unei persoane pe care aceasta îl consideră corect și în care a manifestat discernământ și o alegere atentă. Așadar trebuie să lăsăm chestiunea la alegerea ta, nici încurajându-te, nici descurajându-te să mergi. Ceea ce faci devine responsabilitatea ta înaintea lui Dumnezeu și trebuie să fi atent să observi ce rezultate obții de pe urma căii de acțiune pe care o urmezi și dacă să continui sau nu.

TURNUL de VEGHERE

1 APRILIE 1951

Nr. 7

Cuprins:

CINE ÎL VEDE PE REGELE LUMII NOI LA TEMPLU?	- Pag. 227
PROPOVĂDUIREA ÎN INSULE	- Pag. 238
„CUTREMURE DINTR-UN LOC ÎNTR-ALTUL”	- Pag. 245
ÎNSĂRCINAREA MARTORILOR ÎN TIMPUL SFĂRȘITULUI	- Pag. 251
CĂPETENIA AFRICANĂ RECUNOAȘTE GLASUL PĂSTORULUI	- Pag. 258
„SĂ NU-ȚI SLĂBEASCĂ MĂINILE”	- Pag. 258
UN TABEL CRONOLOGIC INTERESANT	- Pag. 259
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 266

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

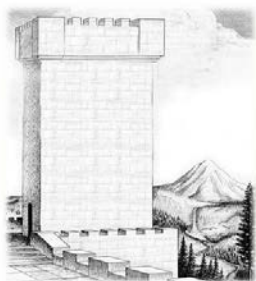
117 Adams Street

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *președinte*

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lessor's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

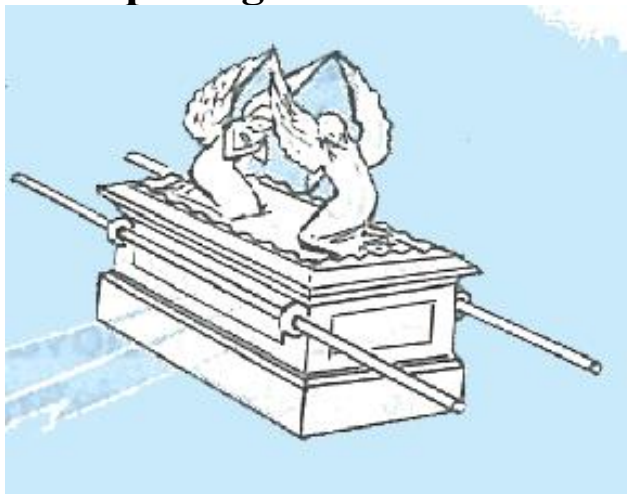
Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cine Îl vede pe Regele Lumii Noi la templu?

„Și sanctuarul templu al lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare.” – Apoc. 11:19, *NW*.

Iehova este rege în templul Său. Este nemuritor și va domni veșnic. Ce reconfortant este acest lucru, din moment ce creștinătatea a eșuat lamentabil să domnească precum un rege, și din moment ce sistemul religios este acum mort în ochii lui Dumnezeu! Toată încrederea viitoare pusă în creștinătate pentru buna și stabila guvernare de pe pământ este nebunească și zadarnică.

2. Sursa întregii guvernări de drept este Conducătorul Universal, Iehova Dumnezeu. Isus Cristos și-a învățat discipolii să se roage pentru guvernul Său. La timpul întemeierii sale, trebuie să fi apărut o viziune a Supremului Conducător Universal la templul Său. Acest lucru este clar pentru noi în Apocalipsa. Aceasta arată spre anul 1914, spunând: „În cer [acolo unde a fost întemeiat guvernul] s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: ‘Împărăția lumii a devenit împărăția Domnului nostru și a Cristosului Său. Și El va domni ca rege în vecii vecilor.’” Creștinii credincioși sunt reprezentați răspunzând acestui eveniment atât de important prin cuvintele: „Îți mulțumim Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, care ești și care erai că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să domnești ca rege. Dar națiunile s-au mâniat [așa au făcut în 1914], și a venit și mânia Ta, și timpul stabilit ...să ruinezi pe cei ce ruinează pământul.” El domnește în templul Său. În

zilele din vechime El a domnit peste poporul Său ales, Israel, iar atunci prezența Sa la templu era simbolizată de către chivotul legământului. Așa că acum, că El și-a luat puterea de a domni pe pământ, precum în cer, ar trebui să urmeze viziunea Lui de la templul Său. „Și sanctuarul templu al lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis: și s-a văzut chivotul legământului Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grindină mare.” – Apoc. 11:15-19, *NW*; Ps. 99:1-3.

3. Cine vede acum viziunea de la templu? Profetia lui Isaia, din capitolul 6, răspunde întrebărilor noastre. În anul 774 î.C., el a avut o viziune și a ilustrat clasa din cadrul generației noastre care a avut viziunea de la templu din anul 1914 A.D. Isaia a fost cel care a rostit poporului credincios al lui Dumnezeu cuvintele: „Voi sunteți martorii mei, zice Iehova, și Slujitorul Meu pe care L-am ales.” Însuși Isaia a fost unul dintre martorii Dumnezeului Cel Preaînalt. Prin urmare, el i-a prefigurat pe martorii lui Iehova unși în această zi. (Isa. 43:10, *AS*) Deci, să examinăm faptele cu privire la viziunea lui Isaia de la templu și să comparăm faptele de azi cu acestea.

TIMPUL ȘI CIRCUMSTANȚELE

4. „În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe DOMNUL stând pe un tron foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.” (Isa. 6:1, *AT*) Moartea lui Ozia marchează anul 774 î.C. ca fiind anul viziunii. Regele uman al Israelului care odată a stat pe „tronul lui Iehova” de la Ierusalim, moare din cauza invadării ilegale a templului, însă adevăratul Rege este văzut ca fiind întronat în Templu. Ozia a murit într-o casă separată de templu și de palatul regal, ca un om blestemat de Dumnezeu, cu o boală fatală, și anume cu lepră, în timp ce fiul său – Iotam, a domnit în Ierusalim în locul său. (2 Cron. 26:21-23) Astfel, domnia lui Iehova, adevăratul Rege de la templu, contrabalansează moartea regelui încrezut aflat sub blestem divin.

5. Nu acela a fost anul în care Isaia a fost numit sau consacrat pentru serviciul profetic. Cele cinci capitole precedente ale profetiei sale arată faptul că el era deja un profet activ încă dinaintea aceluia an memorabil. „Zilele lui Ozia”, în care Isaia a profetit trebuie să fi fost cu multe zile înainte, eventual ani, înainte de moartea sa, pentru că Isaia a scris despre domnia lui Ozia. (2 Cron. 26:22) Acest lucru este, de asemenea, valabil pentru clasa modernă Isaia, a cărei rămășiță există astăzi. Apostolul Pavel și-a scris scrisoarea către Evrei aproximativ în anul 61 (A.D.), și atunci vorbește deja despre clasa Isaia, la Evrei în 2:13, 14. Acolo el citează cuvintele lui Isaia din Isaia 8:18, unde profetul spune: „Iată! Eu și copiii pe care mi i-a dat Iehova.” Pavel arată apoi că Isus a devenit conducătorul acestei clase Isaia, coborând din cer și devenind carne și sânge, precum erau acești copii dați de Dumnezeu, urmașii Săi. De fapt, Scripturile Creștine Grecești aplică la Isus și discipolii Săi din primul secol însărcinarea pe care Isaia a primit-o la templu și pe care a înregistrat-o în Isaia 6:9,10. Aceasta demonstrează faptul că, clasa Isaia a existat din primul secol și că aceasta a împlinit deja profetia, parțial, cu nouăsprezece secole înainte de zilele noastre.

6. Dar împlinirea finală a viziunii lui Isaia are loc cu rămășița martorilor unși ai lui Iehova, clasa Isaia a timpului nostru. Aceasta are loc după ce Iehova a început să domnească în 1914, întronându-și Fiul, pe Isus Cristos, ca Rege, cu un toiag de fier, pentru a zdrobi în bucăți națiunile în viitoarea bătălie a Armaghedonului. Mai târziu, în 1918, Iehova a apărut la templu, prin trimiterea Regelui Său, promisiul „mesager al legământului”, să-i judece pe toți cei care pretind că fac parte din casa lui Dumnezeu. (Mal. 3:1; 1 Pet. 4:17) Așa că faptele arată că viziunea de la templu a avut loc în anul 1919.

7 Ce se compară, atunci, în 1919, cu moartea regelui Ozia? Ozia a fost un rege din linia lui David și a clădit o mare prosperitate în Israel în timpul lungii sale domnii. Dumnezeu l-a inspirat pe regele David să spună că va ridica un conducător asemenea lui Melchisedec din vechime, regele Salemului. Ca și Melchisedec, acest domnitor din linia lui David avea să fie un preot, precum și un rege, așezat pe „tronul lui Iehova”. El avea să fie Mesia sau Cristos, prin care toți oamenii de pe pământ vor fi binecuvântați cu un guvern perfect. Ozia, plin de mândrie, după o lungă prosperitate, și-a luat libertatea de a adăuga poziției sale regale responsabilitățile marelui preot al Israelului, ca și cum ar fi fost din linia lui Melchisedec. El și-a luat libertatea să fie Mesia sau Cristos, despre care Iehova a jurat în profeția lui David, la Psalmul 110:4: „Iehova a jurat și nu-I va părea rău: Tu ești preot în veac, după ordinul lui Melchisedec.” Ozia a fost astfel mai rău decât Core și cei 250 de tovarăși rebeli ai lui care i-au provocat pe Moise și pe Aaron, și și-au luat libertatea de a arde tămâie pentru Iehova, precum marele preot și fiii săi, deoarece Core și oamenii lui nu făceau parte din seminția lui Levi, precum Moise și Aaron. (Num. 16:1-40; Ex. 30:1-10, 34-38; Judec. 11, 12; Num. 18:7) Așa că Iehova l-a lovit cu lepră pe Ozia, acesta nemaiputând să participe la templu sau să stea pe tron. Profețiile menționează un cutremur în zilele lui Ozia, dar dacă acest lucru a avut loc la momentul actului său profanator, nu putem fi siguri. – Amos 1:1; Zah. 14:5; de asemenea, și „*Antiquities of the Jews*”, de Josephus, cartea 9, capitolul 10, ¶4.

8. În mod similar, clerul religios al creștinătății părea să prospere în favoare divină până în 1914 A.D. În acel an s-au încheiat timpurile stabilite ca națiunile lumești să domine pe pământ. Atunci Iehova Dumnezeu și-a luat puterea de a conduce pământul ca Rege și Și-a instalat Fiul pe tron. Atunci s-a ridicat întrebarea: Cine este Mesia care va governa pământul? Cine va împlini binecuvântatele profeții cu privire la Mesia? Clerul creștinătății și-a luat libertatea de a juca rolul lui Mesia, pentru că au respins mesajul Împărăției pe care rămășița martorilor lui Iehova l-a proclamat.

9. Catolicismul și protestantismul au pretins a fi candidate pentru Împărăția lui Dumnezeu. Clerul lor a acționat ca și conducători religioși, pretinzând a fi cei care stabilesc Împărăția și împlinesc rugăciunea „Să vină Împărăția Ta”, în încercarea de a converti lumea la Cristos. În 1914, națiunile creștinătății s-au angajat într-un război global pentru stăpânirea lumii. Clerul creștinătății s-a alăturat acestora. S-au făcut ei înșiși robi ai conducătorilor politici din această lume și nu ai lui Cristos întronat în ceruri. Deci, ei au binecuvântat armatele care

luptau în realitate împotriva conducerii pământului de către Mesia. Spre sfârșitul acestui prim război mondial a fost propusă o Ligă a Națiunilor, și în 1919 Consiliul Federal al Bisericilor lui Cristos din America a emis această declarație: „A venit timpul să organizăm lumea pentru adevăr, dreptate, justiție și umanitate. În acest scop, ca și creștini, îndemnăm înființarea unei Ligi a Națiunilor Libere la viitoarea Conferință de Pace. O astfel de Ligă nu este doar un mesager al păcii, ci este mai degrabă expresia *politică* a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Liga Națiunilor este înrădăcinată în Evanghelie. Asemenea Evangheliei, obiectivul său este: ‘Pace pe pământ, bunăvoință față de oameni.’ Asemenea Evangheliei, apelul său este universal. Eroii vor fi murit în zadar dacă de pe urma victoriei nu vor veni un cer nou și un pământ nou, în care să locuiască dreptatea. – 2 Petru 3:13. Biserica poate oferi spiritul bunăvoinței, fără de care Liga Națiunilor nu poate rezista.”

10. De partea catolicismului, Papa de la Roma din acea vreme, a încercat să-l folosească pe împăratul german și mașina sa militară drept o „sabie a bisericii” care deschide calea pentru restaurarea Sfântului Imperiu Roman. În scopul promovării ambițiilor sale mesianice, papa a încheiat în 1929 un acord cu dictatorul fascist Mussolini, prin care puterea temporală pe pământ i-a fost restituită papei și Cetatea Vatican a fost creată ca stat politic. Dacă papa ar fi apreciat că Iehova Dumnezeu domnea acum prin intermediul adevăratului Său Mesia, din 1914, nu ar fi pus mâna pe puterea temporală. El s-ar fi apropiat de domnitorul Mesia în locul conducătorilor politici lumești. Având în vedere faptul că papa se bizuia pe aliații teutoni în timpul primului Război Mondial, a fost semnat Tratatul de la Londra de către Marea Britanie, Franța, Rusia și Italia, în 1915, privându-l pe papă de orice acțiune diplomatică în ceea ce privește pacea sau problemele care apar de pe urma războiului.

11. După ce a atins culmea prosperității în anul 1914, căci el nu a mai fost prosper de atunci, clerul creștinătății și-a luat libertatea de a oferi tămâie lui Dumnezeu la templul Său. Martorii lui Iehova au acționat atunci ca marele preot Azaria și cei optzeci de preoți ai săi, care s-au împotrivit actului blasfemator al regelui Ozia și care l-au scos din templu după ce acesta a fost lovit. Așa că, martorii lui Iehova au arătat spre Împărăția lui Dumnezeu prin adevăratul Său Mesia, au protestat împotriva căii de acțiune a clerului, demonstrând din Scripturi că aceasta era curvie spirituală. Clerul a conspirat să ucidă această rămășiță a „preoției regale” a lui Dumnezeu și să își asume funcțiile unei astfel de preoții lor înșiși. (1 Pet. 2:9) Folosindu-se de Războiul Mondial pentru a suprima mărturia care era pusă despre Împărăție, de către rămășiță, clerul i-a ucis pe „cei doi martori” ai lui Iehova, în împlinirea Apocalipsei 11:3-10. Ei au folosit fiara războiului, nu pe cea a păcii, în încercarea înlăturării martorilor Împărăției din cale. (Apoc. 11:7; 13:1-3) Precum bogatul din parabola lui Isus, clasa clerului purta purpuriu regal, și acum încerca să își arate hainele preoțești de in ale ipocriziei, în mijlocul întregii lor prosperități lumești. (Luca 16:19-31) Dar prin faptul că și-au luat libertatea de a oferi tămâie lui Dumnezeu, la templul Său, ei nu erau precum apostolul Pavel care a oferit tămâie adevărată, într-un mod adecvat.

12. Pavel a scris: „Dumnezeu ... ne duce totdeauna într-un proces triumfal în companie cu Cristos și face perceptibilă, prin noi, mireasma cunoștinței despre El în orice loc. Căci noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă dulce despre Cristos printre cei ce vor fi salvați și printre cei ce vor pieri; pentru aceștia din urmă, o mireasmă de la moarte spre moarte, iar pentru primii o mireasmă de la viață la viață. Și cine este calificat adecvat pentru aceste lucruri? Noi; căci noi nu suntem vânzători ambulante ai Cuvântul lui Dumnezeu, cum sunt mulți oameni; ci vorbim din sinceritate, da, ca trimiși de Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în compania lui Cristos.” (2 Cor. 2:14-17, *NW*) Clerul a oferit tămâie, nu despre cunoștința de Iehova și Împărăția Sa, prin Cristos, ci despre propaganda plină de politică lumească și binecuvântări Mesianice promițătoare printr-o alianță a națiunilor.

13. Din această cauză, plaga lui Dumnezeu a venit asupra lor. Aceștia sunt prezentați ca fiind blestemați și condamnați la o moarte rușinoasă. În Israel, leprosul regele Ozia a fost scos afară din templu de către credinciosul Azaria și cei optzeci de preoți ai săi. Precum bogatul din parabola lui Isus, el a murit față de privilegiile sale și a fost supus la chinuri. Așa cum prăpastia cea mare îl împiedica pe bogat să ajungă în sânul lui Avraam, tot așa l-a împiedicat plaga și pe regele Ozia să ajungă în templul sfânt și la regalul „tron al lui Iehova”. În 1918, clerul creștinătății a reușit să-iucidă pe cei „doi martori” ai lui Iehova în punctul culminant al Primului Război Mondial. Din cauza unui astfel de act flagrant de dispreț pentru Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos, aceștia au fost loviți de o plagă spirituală cauzatoare de moarte, de la Dumnezeu. Ei s-au trădat a fi necurați în fața lui, fiind adulteri spirituali cu această lume, și, prin urmare, dușmani ai lui Dumnezeu. Ei au rămas de atunci înainte în această stare blestemată. Aceștia au fost respinși de la serviciul lui Dumnezeu din templul Său, și nu au nicio speranță să primească vreun loc în Împărăția cerească, alături de Isus Cristos. – Iac. 4:4; 2 Cor. 6:14-18.

EFECTUL VIZIUNII

14. La fel cum a fost prezis în Apocalipsa 11:11,12, rămășița unsă a martorilor lui Iehova a fost reînviată din starea de moarte pe care dușmanul le-a indus-o. Dumnezeu nu a permis ca ei să fie distruși în Primul Război Mondial. El i-a reînviat prin intermediul spiritului său, în 1919. Dar clerul religios a murit față de serviciul adevărat al lui Dumnezeu, precum bogatul din Ha'des. Atunci rămășița a prins viziunea serviciului postbelic pentru Dumnezeu de la templul lui. Isaia, ilustrându-i, a zis: „L-am văzut pe Domnul stând pe un tron foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau templul.” (Isa. 6:1, *AS*) Comparând profetia Bibliei cu faptele istorice se arată că Iehova Dumnezeu, reprezentat de către mesagerul Său al legământului, Regele Său, a venit la templu în anul 1918. Asta a fost, prin urmare, „timpul stabilit să înceapă judecata cu casa lui Dumnezeu.” (1 Pet. 4:17, *NW*) Prin urmare, rămășița precum și creștinătatea, care mărturisește a fi casa lui Dumnezeu, au fost aduse la templu. Dar creștinătatea nu a primit viziunea, ea a fost descoperită a fi leproasă din cauza păcatului ei de rebeliune împotriva Împărăției.

Cât despre rămășița unsă, au înțeles cu o mai mare apreciere că Iehova Dumnezeu domnea acum prin Regele Său întronat, Isus Cristos. Mânia pe care națiunile au dezlănțuit-o în Primul Război Mondial și în persecutarea martorilor Împărăției lui Dumnezeu a fost dovada acestui fapt. Așa că ei au apreciat că atunci era timpul judecății pentru ei. „Iehova este în templul Său cel sfânt; Iehova, tronul Său este în cer; ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează pe copiii oamenilor.” (Ps. 11:4, AS) Tronul Său foarte înalt arată faptul că El este Autoritatea Supremă a Universului, Suveranul și Judecătorul de drept al tuturor creaturilor.

15. Isaia descrie viziunea despre Iehova tronând în templul Său: „Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.” (Isa. 6:2, AT) Fiind un timp de judecată, era foarte potrivit ca Iehova să fie însoțit de serafimi, pentru că numele acestor creaturi spirituale înseamnă „cei de foc; cei arzători”. Această calitate a lor reflectă că „Iehova Dumnezeu este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos”, adică față de dușmanii Săi. (Deut. 4:24, AS; 9:3; Evrei 12:29) Executarea judecății Sale ca prin foc precum și curățirea rămășiței Sale credincioase, ca prin foc, erau aproape. Serafimii erau foarte respectuoși privind persoana lui Iehova. Simțind profund sfințenia Lui, și-au acoperit fața și membrele inferioare cu aripile lor, la fel cum făceau și funcționarii din cea mai demnă instanță a Orientului Antic în prezența regelui. Datorită apropierii lor de suveranul universului ei stăteau cu atât mai mult în umbră pentru a nu distrage atenția de la gloria lui personală. Dar aici Isaia, o creatură inferioară îngerilor, privea cu ochii larg deschiși priveliștea Dumnezeului cel Prea Înalt. Acum este un cuget solemn să reflectăm asupra faptului că Iehova Dumnezeu este la templul lui de judecată însoțit de către acești serafimi arzători. Este o împrejurare foarte demnă, solemnă și copleșitoare.

16. „Strigau unul către altul, și ziceau: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Iehova oștirilor! Tot pământul este plin de gloria Lui! (Isa.6:3, AS) Astfel strigau încontinuu acest refren despre sfințenia lui Dumnezeu, acești serafimi care se aseamănă cu cele patru creaturi vii pe care Ioan le-a văzut în viziunea sa despre Iehova de pe tronul ceresc. „Și referitor la aceste patru creaturi vii, fiecare avea câte șase aripi, și erau pline de ochi de jur împrejur, și pe dedesubt. Zi și noapte nu aveau odihnă când ziceau: ‘Sfânt, Sfânt, Sfânt este Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!’” (Apoc. 4:1-8, NW) Prin rostirea cuvântului „sfânt” de trei ori se evidențiază această calitate extrem de tare. Arată faptul că Atotputernicul Dumnezeu este devotat dreptății în mod firesc, incapabil de a face ceva greșit. Această calitate sfântă îl justifică împotriva falselor acuzații pe care Satan Diavolul le-a ridicat împotriva lui Iehova Dumnezeu. Din cauza aceasta templul Său trebuie să fie un loc curat și sfânt și cei care vor să-L slujească acolo trebuie să fie, de asemenea, sfinți, într-un devotament asemenea lui Dumnezeu față de ce este drept, pur și bun. Tot acesta este motivul pentru care pământul peste care El și-a luat puterea cea mare de a domni, prin Cristos, trebuie transformat într-un loc sfânt. Pământul este așternutul picioarelor Sale, și va fi făcut glorios, pentru că are importanță profetică faptul că serafimii strigau unul către celălalt: „Pământul este plin de gloria Lui.”

17. Acest refren este ceea ce serafimii spun acum la templu. Deci această lume nesfântă nu poate continua la nesfârșit. Iehova are ochii mai puri decât să privească cu aprobare religiozitatea ipocrită a creștinătății. Sfințenia Sa îl deosebește de zeii falși ai națiunilor lumești. Caracterul lumesc al stăpânirii lui Satan nu îl poate atinge sau întina. De mai mult de 230 de ori El este numit în Scriptură „Iehova oștirilor”. Puternicele Lui oștiri sunt precum El în devotament sincer față de dreptate, pentru ca El să poată să le folosească executându-și judecățile împotriva întregii nedreptăți din această lume. Pământul nu este încă plin de gloria Sa, dar va fi plin de ea ca un rezultat al venirii „războiului zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”. Precum i-a spus lui Moise: „Tot pământul va fi plin de gloria lui Iehova.” (Apoc. 16:14-16, *NW*; Num.14:21, *AS*) Maiestuoasa Sa splendoare va fi pretutindeni pe pământ, și toți cei vii vor ști că El este Rege. „Căci pământul va fi plin de cunoștința gloriei lui Iehova, precum acoperă apele marea. Dar Iehova este în templul Său cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui.” (Hab. 2:14,20, *AS*) Unul dintre cele mai mari rezultate ale acestei cunoștințe va fi acela că locuitorii pământului nu se vor mai răni sau distruge unul pe celălalt, așa cum fac acum, în această lume lipsită de evlavie. (Isa.11:9, *AS*) Deja în mijlocul întunericului acestei lumi Martorii lui Iehova prind lumina gloriei Sale din templu și reflectă cunoștința glorioasă despre Dumnezeu oamenilor care stau în întuneric și tânjesc după lumină. – 2 Cor. 3:18; 4:6, *NW*.

CURĂȚAREA BUZELOR

18. Proclamarea sfințeniei lui Dumnezeu a noii lumi drepte este foarte puternică. Produce o agitație, tulburând mulțumirea de sine a creaturilor care se încred în propria lor dreptate. Cu proclamarea serafimului intonând în urechile sale, profetul Isaia spune: „Și temeliile pragurilor s-au zguduit de glasul celui ce striga, iar casa s-a umplut de fum.” (Isa. 6:4, *AS*) Aceasta îl neliniștează pe oricine pășea peste prag pentru a se apropia de Dumnezeu. Asta i-ar face să se îngrijoreze în privința stării inimii lor. Din fericire pentru noi, avem un premergător care a intrat în mărețul templu al lui Dumnezeu pentru noi, și anume, Isus Cristos, marele Preot-Rege, după asemănarea lui Melchisedec. (Evrei 6:19, 20) Dreptatea jertfei Sale compensează imperfecțiunile noastre înnăscute și păcatul nostru. Cu toate acestea, trebuie să ne cercetăm inimile, pentru a vedea dacă sunt sfinte, în devotamentul lor față de adevăr și dreptate. Cei din Casa lui Dumnezeu trebuie să facă acest lucru cu atât mai mult.

19. Umplerea casei cu fum sau a templului denotă prezența Dumnezeului cel viu acolo, cu o glorie de care creaturile umane nu se pot apropia. Este ca atunci când Moise a înființat tabernacolul închinării în pustiu, la Muntele Sinai: „atunci norul a acoperit cortul întâlnirii, și gloria lui Iehova a umplut tabernacolul.” Secole după aceea, când regele Solomon a dedicat templul de la Ierusalim și preoții au adus chivotul legământului în Sfânta Sfintelor: „norul a umplut casa lui Iehova, în așa fel încât preoții nu au putut rămâne să slujească din cauza norului; pentru că gloria lui Iehova umpluse casa lui Iehova.” (Ex. 40:34, 35, *AS*; 1 Regi 8:10, 11, *AS*) Mai târziu, apostolul Ioan a primit o viziune despre timpul nostru și a văzut

sanctuarul templu din cer din care șapte îngeri au ieșit cu șapte plăgi de judecată pentru a fi revărsate asupra omenirii după 1918 (A.D). El spune ceea ce s-a întâmplat: „Și sanctuarul s-a umplut de fum datorită gloriei lui Dumnezeu și a puterii Sale și nimeni nu a fost capabil să intre în sanctuar până când nu s-au încheiat cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri.” (Apoc. 15:5-8, *NW*) Cu siguranță, acesta este Dumnezeu care, în scurt timp, îi va face chiar și pe oamenii de știință ai acestei ere electronice, cu toată puterea lor de eliberare atomică, să rămână îngroziți de glorioasele Sale judecăți. Să nu uităm niciodată că El este la templu pentru procedura de judecată.

20. Pentru Isaia din vechime, era ca și cum el era mai marele preot al Israelului, văzând trecută perdeaua interioară a templului și privind gloria lui Dumnezeu. Isaia a fost privilegiat în a vedea acest lucru pentru a-l face să înțeleagă și să-și simtă starea smerită în fața lui Dumnezeu. Deci deschiderea ochilor înțelegerii rămășiței clasei Isaia din această generație, pentru a privi lucrurile corespunzătoare, a fost, de asemenea, menită să-i facă să înțeleagă cât de mult le lipsea gloria divină. Dar a fost Isaia lovit cu o plagă letală pentru că a văzut cu ochii săi o astfel de priveliște glorioasă în Sfânta Sfințelor din templul lui Dumnezeu, precum a fost Ozia? Nu, chiar dacă el nu a fost un preot din seminția lui Levi. El a ajuns la această viziune, nu din îngâmfare, ci datorită unei inimi credincioase. El ne spune efectul ei: „Atunci am zis: Vai de mine! Căci sunt distrus [sau năucit, pierdut, distrus] pentru că sunt un om cu buze necurate, și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate: căci ochii mei l-au văzut pe Rege, Iehova oștirilor.” – Isa. 6:5, *AS*.

21. Pe Isaia l-a cuprins o realizare a stării sale fizice. El a simțit că acum avea să fie distrus pentru condiția sa nevrednică. În cazul rămășiței, în 1919, ei nu s-au simțit prea siguri de starea lor salvată, de a-și fi ‘făcut chemarea și alegerea ferme’. Ei nu erau încă pregătiți „să meargă acasă” în glorie cerească; dar aveau încă de făcut o lucrare prin care să-și dovedească loialitatea. Ei ar fi putut fi distruși în acel an crucial dacă Iehova nu ar fi scurtat zilele de necaz ale lumii din pricina aleșilor Săi, ci ar fi purtat războiul început în cer împotriva organizației lui Satan, direct, până la distrugerea ei completă.

22. Isaia 12:1 arată faptul că Iehova a fost supărat pe rămășița martorilor Săi din pricina fricii și a eșecului lor din Primul Război Mondial. Deci, dacă El nu ar fi acționat în conformitate cu nemulțumirea Lui, ar fi fost dezastruos pentru ei. Ei erau cu „buzes necurate” precum Isaia. „Frica de Iehova este curată.” (Ps. 19:9, *AS*); dar ei permisese războiul de om și de organizațiile omenești să le afecteze buzele și să le reducă la tăcere mesajul, într-o mare măsură. Ei nu au înălțat sfințenia lui Iehova, nici nu au umplut întreg pământul de cunoștința gloriei Sale, precum făceau serafimii. Rămășița stătea, în principal, în creștinătate, care, deși pretindea a fi casa lui Dumnezeu, era cu buze necurate și ipocrite. Prin contactul cu aceasta, rămășița avea multe pete și era infectată cu multe din tradițiile și chiar practicile ei. Din acest motiv, rămășița aleșilor lui Dumnezeu ar fi putut fi distrusă cu lumea, în timpul acela, când a început judecata de la casa lui Dumnezeu. Dar scurtarea de către El a zilelor de necaz asupra organizației lui Satan i-a cruțat și, de

asemenea, a cruțat și pe celelalte oi, care, de atunci înainte, sunt strânse în staulul Păstorului cel Bun. – Mat. 24:21, 22; Ioan 10:16, *NW*.

23. Ceea ce face atât de serioasă situația pentru clasa Isaia este faptul că Împărăția lui Iehova a fost stabilită deja. Faptul stabilirii ei a trebuit să fie înțeles de aceștia, iar apoi obligațiile lor să le fie clarificate. Acest lucru este indicat prin strigătul descurajant al lui Isaia: „Ochii mei l-au văzut pe Rege, Iehova oștirilor.” Leprosul rege al Israelului a murit, dar sfântul Rege viu al întregului pământ a stat pe tronul Său, la templul Său de judecată. Așa că nu este timp pentru a-l plânge pe regele mort Ozia sau pe corespondentul său modern. Este timpul de a ne închina, a servi și a anunța pe adevăratul și viul Rege, însoțit de oștirile sale de serafimi, heruvimi și îngeri. Este timpul să se spună: Lăudați pe Yah, voi, oameni, pentru că Iehova Dumnezeu nostru, cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege.” (Apoc. 19:6, *NW*) Nu omului îi aparține guvernarea pământului, ci lui Iehova Dumnezeu și El domnește în sfințenie. Dominația pământului este o parte din chestiunea suveranității universale. Această chestiune trebuie s-o înfrunte toată omenirea, și rămășița a fost făcută să vadă că aceasta a fost chestiunea primordială. Din moment ce Iehova își face apariția la templul Său ca Rege, arată faptul că El este preocupat de închinarea curată a adevăratului Dumnezeu. Regele este Dumnezeu, iar Dumnezeu este Regele. Prin urmare, este o împărăție teocratică și este singurul guvern de drept pentru toți oamenii. Guvernul Său trebuie să aplice adevărata închinare pe pământ.

MIJLOACE DE CURĂȚARE

24. Plini de recunoștință, realizăm astăzi cum a fost efectuată curățarea clasei moderne Isaia de către bunătatea nemeritată a lui Iehova. „Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Și mi-a atins gura cu el, și a zis: Iată, acesta ți-a atins buzele tale și nelegiuirea ta a fost îndepărtată și păcatul tău a fost iertat!” (Isa. 6:6, 7, *AS*) Pentru a putea fi readuse în favoarea Regelui, buzele celor din clasa Isaia au trebuit curățate.” „Cine iubește curăția inimii, și are bunăvoința pe buze, este prieten cu regele.” (Prov. 22:11, *AS*) Mesajul pe care acele buze îl emit trebuie să fie curat, fără compromisuri, fără teama de oameni, de tradiții religioase, de filosofii umane și elogii egoiste ale oamenilor. A fost necesar ca Dumnezeu să își împlinească promisiunea „de a-i întoarce pe oameni spre o limbă curată [buze curate, literal], ca toți să cheme numele lui Iehova, ca să-L servească de comun acord.” (Țef. 3:9, *AS*) Ei urmau să fie martori ai lui Iehova, ca Suveran Universal, și trebuie să-i ofere „jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.” (Evrei 13:15, *NW*) Aici era implicată nevoia de predicatori, ambasadori, profeți și proclamatori. De aceea a fost pus accent pe starea buzelor. La aceea vreme cei mai mulți din rămășița s-au oferit voluntari să distribuie gratuit tratate biblice, câteva sute au fost vestitori pionieri cu timp integral, bătrânii aleși ai adunărilor fiind, în special, vorbitori publici, și mulți dintre ei erau simpli participanți la adunări. Dar acum toți trebuie să fie martori activi cu buzele curățate de frică.

25. Viziunea lui Isaia demonstrează faptul că nu s-a făcut prin mijloace umane curățirea noastră, ci prin mijloace serafice sau supraomenești. Oamenii, murdari ei înșiși, n-ar putea realiza curățirea atât de necesară. Folosirea de către Iehova a serafimilor ne amintește de modul în care, atunci când Lazăr din parabolă a murit față de condiția sa de cerșetor, îngerii l-au dus în sânul lui Avraam. Cleștii de aur pe care serafimul i-a folosit pentru a ridica piatra sau cărbunele aprins a fost din sfeșnicul de aur din compartimentul sfânt al templului. (1 Regi 7:49; 2 Cron. 4:21; Ex. 25:38; 37:23; Num. 4:9) Deci, acestea făceau parte din echipamentul de iluminare. Pentru a curăța buzele noastre cu privire la ceea ce spun și modul în care o spun ar trebui să existe iluminare spirituală, așa cum este simbolizată prin sfeșnicul de aur. Cărbunele aprins, care a fost aplicat pe buze, nu provenea de la un foc obișnuit, ci de la focul de sub altarul de jertfă din curtea templului, foc care nu era lăsat să iasă afară. (Lev. 6:12, 13) Altarul reprezintă jertfa lui Cristos. Deci, cărbunele aprins a venit de la locul potrivit pentru a purifica buzele ca prin foc. Acesta a ilustrat mesajul curățitor, care distruge tradițiile și preceptele oamenilor și dă curaj, zel, astfel încât mesajul Împărăției să devină un foc mistuitor în oasele tuturor. Isus a zis: „Acum sunteți deja curați datorită cuvântului pe care vi l-am spus.” (Ioan 15:3, *NW*) În armonie cu acestea, atunci când Iehova l-a însărcinat pe Ieremia ca profet al Său, El a întins mâna și i-a atins buzele lui Ieremia, spunându-i: „Iată! Am pus cuvintele Mele în gura ta.” – Ier. 1:9, *AS*; Isa. 51:16.

26. Orice necurăție a buzelor în aceste zile, de la 1914 încoace, de când Iehova a început să domnească în calitate de Rege, este ceva greșit și este păcat. Prin urmare, atunci când serafimul a atins buzele lui Isaia cu cărbunele aprins, a zis: „Iată, acesta ți-a atins buzele, nelegiuirea ta a fost înlăturată și păcatul tău a fost iertat.” (*AS*) Sau, traducerea lui Rotherham aduce un înțeles mult mai deplin sensului cuvintelor serafimului: „Și păcatul tău prin ispășire [va] fi acoperit.” Păcatul rămășiței a fost acoperit prin jertfa de ispășire a lui Isus, reprezentată de altarul din care serafimul a luat cărbunele roșu-aprins. Așadar, în loc să fie loviți cu un blestem cauzator de moarte, precum încrezutul rege Ozia, cei din rămășiță au fost iertați, în mod milostiv, prin Cristos, datorită căinței lor și nu au fost distruși. Curățarea buzelor lor nu a fost o pregătire pentru a merge imediat, acasă, în cer. A fost o pregătire a acestora pentru serviciul pământesc la un timp foarte critic din istoria omenirii. Astfel ei au fost ocrotiți pentru a-și folosi buzele curățate cu libertatea de exprimare în această zi de judecată. – 1 Ioan 4:17, 18, *NW*.

27. Cât putem fi de recunoscători pentru această curățare! Ea ne-a diferențiat de toți din creștinătate, care merge din rău în mai rău în necurăția buzelor. Noi nu vom trebui să suferim niciodată o cădere din nou, cedând, din nou, de teama creaturilor, ci trebuie să ne îndreptăm spre perfecțiunea cunoștinței, credinței, și a abilității pentru serviciu. „Nelegiuirea” sau greșeala noastră de altădată a fost înlăturată de mesajul regal al lui Dumnezeu pentru „acest timp al sfârșitului”, deoarece a acționat ca un corector a ceea ce gândim și spunem. Acesta este efectul binecuvântat al viziunii noastre despre El, de la templul Său, și al smereniei noastre înaintea feței Sale glorioase.

Să știi că în zilele din urmă vor fi timpuri critice, cărora li se va face față cu greu. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, fără recunoștință, fără bunătate iubitoare, fără dragoste firească, nedeschși nici unei înțelegeri, calomnatori, fără stăpânire de sine, neîmblânziți, neiubitori de bine, trădători, obraznici, plini de mândrie, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de devotament evlavios, dar dovedindu-se falși față de puterea acestuia. Depărtează-te de aceștia! – 2 Tim. 3:1-5, *NW*.

[Note de subsol]

Vezi articolele despre parabola bogatului și a lui Lazăr din *Turnul de veghere* din 15 februarie și 1 martie, 1951.

Aproape 105 manuscrise ebraice redau *Iehova* la acest verset în loc de *Adonai*'. Acesta este unul din cele 134 de locuri unde soferimii evrei au schimbat numele *Iehova* din textul vechi în *Adonai*', *Domnul Meu*, ca să nu se mai spună că Isaia l-a văzut pe Iehova Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Unde este Iehova Rege? De ce acest fapt aduce mângâiere?
2. Ce urmează după ce El începe să domnească, potrivit Apocalipsei 11?
3. Cine vede viziunea din templu și cum știm acest lucru?
4. Ce a marcat anul când Isaia a văzut viziunea?
5. A fost acela anul când Isaia a fost consacrat pentru funcția profetică? Care sunt semnele despre aceasta?
6. Cu cine are loc împlinirea finală a viziunii? Când?
7. Cum a ajuns Ozia să fie lovit de plaga care l-a omorât?
8. Ce clasă a avut cândva prosperitate, asemenea lui Ozia, și până când?
- 9,10. (a) Cum și-a luat protestantismul libertatea de a juca rolul lui Mesia? (b) Cum a făcut acest lucru catolicismul?
- 11,12. Ce și-a luat clerul libertatea să-i ofere acum lui Dumnezeu, și cum?
13. De când sunt ei loviți și chinuți precum Ozia? Cum?
14. Când și cum au murit ei? Cum a fost, însă, favorizată rămășița atunci?
15. De cine a fost el însoțit la templu? Cum a fost foarte potrivit acest lucru?
16. Care este semnificația spuselor serafimului?
17. Cum va fi pământul plin de gloria Sa? Cu ce rezultat?
18. Ce efect are proclamarea sfințeniei lui Dumnezeu?
19. Ce arată umplerea casei cu fum?
20. Care a fost scopul pentru care lui Isaia i s-a permis să vadă acest lucru? Care a fost efectul acestuia?
- 21,22. (a) De ce s-a simțit Isaia în pericol și pentru ce? (b) Ca urmare, ce a simțit rămășița? De ce a fost în pericol?
23. Ce chestiune se avea în vedere să fie înțeleasă de cel care a văzut viziunea? Ce indică faptul că viziunea are loc în templu?

24. Ce membre ale trupului aveau nevoie de curățare? De ce a fost pus accent pe ele?
25. Cum a fost efectuată curățarea și prin ce mijloace potrivite?
26. Care a fost păcatul rămășiței, cum a fost acoperit și pentru ce scop a avut loc curățarea lor?
27. Care trebuie, deci, să fie calea de acțiune a rămășiței, de acum înainte?

PROPOVĂDUIREA ÎN INSULE

Această Evanghelie a Împărăției trebuie propovăduită în întreaga lume, iar în această lume sunt multe insule locuite de oameni care iubesc viața la fel ca toate celelalte creaturi de pe pământ. Însă și în aceste insule îndepărtate de agitația și zarva marilor continente, oamenii au problemele lor. Din pricina izolării lor, oamenii cu influență câștigă puterea și în curând controlul acestor insule cade în mâinile acestor puțini favorizați. Dacă guvernul insulei lucrează în interesul oamenilor, aceștia sunt în general mulțumiți. Dar, așa cum este cel mai adesea cazul, când cei puțini care guvernează sunt interesați de ei înșiși și nu de majoritatea celor care trăiesc pe insule, nemulțumirea și neliniștea sunt evidente. Indiferent unde călătorește o persoană în lume, aceasta observă nevoia de împărăția lui Dumnezeu.

Președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, N. H. Knorr, și secretarul său, M. G. Henschel, ambii slujitori ai Evangheliei în organizația martorilor lui Iehova, au făcut recent o călătorie în frumoasa insulă Bermuda. Aceștia au plecat sâmbătă dimineața pe 2 decembrie, 1950, pe la ora 11:30 și în jurul orei 3:15 din acea după amiază, se plimbau împrejurul insulelor alcătuite din corali, împodobite pe ici pe colo cu căsuțe și cabane colorate în roz, albastru și verde și cu acoperișurile albe fără pată. În aceste insule de aproximativ 40.000 locuitori oamenii le merge foarte bine de pe urma turismului. Desigur, cultivarea pământului, afacerile cu magazine, construcțiile și alte ocupații îi țin, de asemenea, pe oamenii ocupați. Marile baze navale și aeriene figurează și ele în economia locală.

Vizitatorul este impresionat de străzile înguste și pitorești, înconjurate de ziduri, de micile mașini englezești, de florile frumoase, de plajele curate pline de nisip, de stâncile aspre și corodate de-a lungul coastei, și de înclinația abruptă a dealurilor. Pe coastele dealurilor sunt dispuse bazine de captare a apei, întrucât toată apa potabilă din Bermuda provine de la nori. Singurul lucru care strică frumusețea insulelor sunt cedrii maronii care au fost distruși acum doi ani.

Aproximativ acum patru ani, Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere a trimis doi slujitori, absolvenți ai Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere din South Lansing, New York, pentru a avea grijă de nevoile spirituale ale micii grupe de martori ai lui Iehova din Bermuda. La fel ca toți ceilalți martori ai lui Iehova, acești doi tineri au fost foarte activi în propovăduirea Evangheliei

Împărăției și i-au încurajat pe locuitorii insulei să se implice în studiul Bibliei la domiciliu și să se familiarizeze cu învățăturile minunate ale lui Cristos. Aceasta nu a fost pe placul principalilor religioniști și s-a relatat că prin eforturile acestora guvernul a fost influențat să pregătească deportarea celor doi slujitori. Cei doi tineri au fost trimiși înapoi în Marea Britanie. Acest lucru a lăsat adunarea martorilor lui Iehova fără slujitori calificați să preia conducerea în instruirea și pregătirea altor persoane în studiul Bibliei.

De mult timp a existat dorința martorilor lui Iehova din aceste insule ca Societatea să le trimită un slujitor calificat pentru a se îngriji de interesele lor. Motivul pentru care președintele Societății a făcut călătoria la Bermuda a fost pentru a vedea dacă acest lucru putea fi realizat. El a discutat despre chestiunea de a trimite un alt reprezentant în insulele Bermuda cu câțiva reprezentanți ai guvernului, cu autorități ale imigrației și cu avocați, ultimii fiind foarte interesați de cazul martorilor lui Iehova și de deportarea tinerilor slujitori. Există speranța serioasă că se va deschide din nou calea pentru cineva să meargă acolo să reprezinte Societatea, să aibă grijă de adunarea poporului Domnului și să viziteze alte persoane interesate din așezările principale ale insulelor Bermuda.

A fost ținută o întâlnire minunată cu vestitorii teocratici și cu persoanele interesate. Aceștia au fost puternic încurajați să audă despre lucrarea Domnului din alte părți ale lumii și au fost, de asemenea, încântați de sfatul scriptural care le-a fost prezentat de cei doi vizitatori.

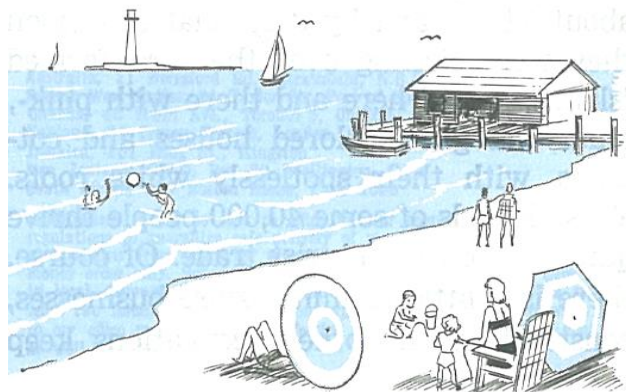
Șederea a părut foarte scurtă, însă noi, vizitatorii de la Brooklyn, am fost fericiți că ne-am putut întâlni cu cei din Bermuda care se grăbesc și propovăduiesc Evanghelia Împărăției. Chiar dacă sunt puțini, vestitorii sunt hotărâți să continue slujirea orice s-ar întâmpla, iar entuziasmul lor este o bucurie. Noi știm cu certitudine că aceștia nu sunt singuri în lume propovăduind mesajul lumii noi. Pe această insulă ei par singuri, însă Iehova îi cunoaște pe cei care îi aparțin.

Pe 4 decembrie, când era timpul să plecăm, o furtună foarte rea s-a dezlănțuit în Atlantic. Deși vânturile erau puternice în Bermuda, ele erau mult mai severe spre New York unde trebuia să mergem. Fusesse speranța noastră să zburăm de la Bermuda la Nassau, Bahamas, însă linia aeriană britanică de pe acea rută nu funcționa din cauza unei greve. Așadar, am fost nevoiți să zburăm înapoi la New York și apoi la Miami și din Miami la Nassau, pentru a avea următoarea întâlnire de marți seara. Zborul a fost dificil în acea noapte, iar avionul se balansa, însă noi am ajuns în New York la timp pentru a prinde legătura cu avionul nostru de la miezul nopții care pornea din Newark, New Jersey spre Miami, Florida.

Escala în Miami a fost foarte scurtă – de la 5:00 dimineața la 2:00 după masa. A existat puțin timp pentru odihnă și pentru somn în casa servului de grupă. Ni s-a oferit șansa de a ne întâlni cu unii dintre frați și, de asemenea, am examinat două Săli ale Împărăției care erau frumos proiectate și bine construite de către vestitorii locali. Sălile sunt cu adevărat îmbietoare pentru public și foarte confortabile în toate privințele.

BAHAMAS

La ora 2:00 după masa, plecaserăm cu avionul spre Nassau din grupul Bahamas, un scurt salt deasupra Golfului Stream. Nassau este capitala. Când am

ajuns la aeroport, ne-am întâlnit cu câțiva frați îngrijorați care știau că nu existau zboruri din Bermuda la Nassau din cauza grevei și care se întrebau cum vom putea veni.

Cuvântarea publică „Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ?”, care urma să fie expusă în acea seară în sala Clubului

Mamelor, a fost foarte mult anunțată în timpul acelei săptămâni. Anumiți frați veniseră din Florida cu o zi înainte și ajutaseră la a face anunțurile. Locuitorii acestor insule sunt în mare parte oameni de culoare și faptul de a găsi un număr de frați albi mergând pe strada principală a orașului cu pancarte și distribuind pliante a provocat o ușoară senzație. Oamenii pur și simplu nu mai văzuseră înainte atât de mulți martori albi pe străzi. Cetățenii orașului Nassau sunt, desigur, familiarizați cu misionarii care locuiesc acolo, trei la număr, dar alăturarea altor patru a fost suficientă pentru a cauza comentarii considerabile.

Pe tot cuprinsul numeroaselor insule ale grupului Bahamas există doar puțin mai mult de 68,000 de locuitori, incluzând orașul principal Nassau cu aproape 17,000 de locuitori. Multe clădiri din Nassau ne duc în trecut cu cincizeci de ani sau mai mult și oamenii se bucură de simplitate într-o atmosferă de lume antică. În parte acesta este motivul pentru care turiștii din America merg în orașul Nassau pentru a-și petrece vacanțele. Vile frumoase se găsesc de-a lungul țărmului. Apele albastre neobișnuite ale Oceanului Atlantic împrejurul insulelor Bahamas sunt foarte ademenitoare. Apele sunt izbitor de limpezi și se poate vedea la o adâncime considerabilă în adâncurile apelor. Călătorilor li s-a spus că numeroase bărci cu baza de sticlă transportă turiștii prin împrejurimi pentru a le arăta grădinile din adâncul mării.

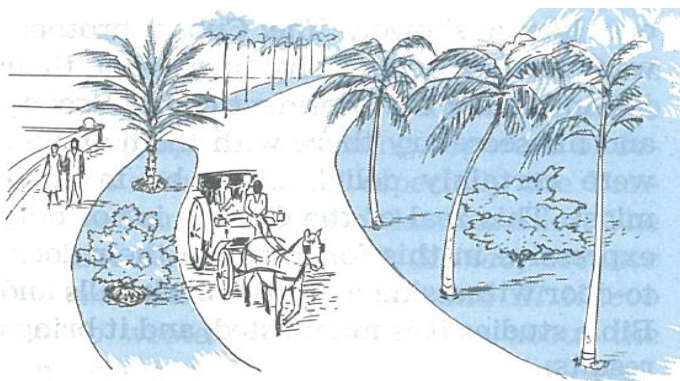
Acea zi de marți, ora 7:30 p.m., a sosit destul de repede și n-a durat mult până când sala s-a umplut, iar oamenii stăteau și pe veranda din față pentru ca în cele din urmă să trebuiască să iasă în stradă. Au fost prezente 350 de persoane și au fost absorbite de mesajul îmbucurător despre împărăția lui Dumnezeu. S-au pus multe întrebări după întâlnire și au fost distribuite broșuri tuturor celor care au dorit un exemplar. Un număr de oameni importanți au participat la întâlnire; erau nerăbdători să facă cercetări suplimentare. În următoarea zi, jurnalul local a comentat favorabil despre lectură.

Adunarea a continuat în următoarea zi la care au participat 123 de frați din diferite părți ale insulei principale și din alte insule. S-au făcut aranjamente pentru

a-i sluji pe oamenii interesați din alte insule, trimițând un reprezentant al Societății din loc în loc și oferindu-le un fel de atenție din partea servului de circuit. S-a sperat că nu vor trece multe luni până când grupele să poată începe, nu numai în New Province, insula principală în care Nassau este localizat, ci și în Great Bahama, Great Abaco, Eleuthera, Cat Island, Andros Island, Great Exuma, Long Island și altele. Bineînțeles că există persoane care se interesează de toate aceste insule, însă au nevoie de ajutorul unui slujitor care să-i viziteze regulat pentru a răspunde la întrebările lor și să-i pregătească să înceapă serviciul pe teren. În acest scop s-a făcut o vizită la secretarul colonial în legătură cu trimiterea mai multor misionari în insule. De la acea vizită a venit vestea că se aprobase intrarea unui alt misionar în lucrare în orașul Nassau.

Într-una din zilele în care ne aflăm în Nassau, a fost instalat în funcție un nou guvernator. Acesta a venit acolo din Marea Britanie. Erau, cu siguranță,

parade și multe evenimente în oraș în timp ce adunarea noastră era în sesiune la Sala Împărăției. Unul dintre ziarele care au comentat despre sosirea guvernatorului a afirmat: „Ceremoniile din această după-amiază au fost foarte ample, egalându-le pe cele de la debarcarea Ducelui de Windsor cu câțiva ani în

urmă. Guvernatorul sosește într-o perioadă în care dispunem de un tezaur public gol, însă și într-o perioadă în care se întrevăd așteptările unui sezon foarte bogat cu turiști. Sosește, de asemenea, în perioada Crăciunului, când cele mai multe inimi debordează de așteptările viitoarei vacanțe. Și astfel, pentru primele câteva săptămâni noul guvernator va găsi lucrurile într-o stare liniștită. Odată cu venirea sezonului de iarnă și a chestiunilor controversate ale Camerei Inferioare, Excelența sa nu se poate aștepta la a primi nici mai mult nici mai puțin decât foștii guvernatori, și anume, multă muncă grea.”

Cu certitudine că problemele de stat în toate națiunile de pe pământ provoacă conducătorilor multă neliniște și îngrijorare. În această lume plină de probleme, veche și egoistă, lucrurile nu vor fi mai ușoare, ci vor deveni mai dificile deoarece ne apropiem din ce în ce mai mult de ziua finală a judecății, bătălia de la Armagedon. Conducătorii lumii încearcă să unească împărățiile acestei lumi într-o singură organizație, Națiunile Unite și, între timp, martorii lui Iehova își continuă calm și pașnic lucrarea de educare a oamenilor în Biblie și de a le demonstra că singura speranță este împărăția lui Dumnezeu. Mulți oameni sunt mângâiați în orașul Nassau și în insulele grupului Bahamas. Raportul arată că, în anul 1946, trei vestitori dădeau raport în serviciul pe teren în Nassau. După aceea, au fost trimiși acolo absolvenți de la Gilead pentru a face lucrare misionară și

vestitorii locali au devenit mai bine organizați. În anul 1950 o medie de 74 de vestitori dădeau raport, iar astăzi există 110 care dau raport.

CUBA

Joi după-amiaza a fost timpul de plecare. Din nou, avionul cu care trebuia să călătorim a întârziat la plecarea din Nassau și, astfel, a ajuns cu întârziere și în Miami unde aveau să se facă legăturile cu Havana, Cuba. Aproximativ 100 de frați au venit din Miami să-i salute pe cei doi frați călători și aceștia s-au bucurat să-i vadă, însă, din cauza întârzierii avionului și deoarece Pan American Airways încerca să ne direcționeze spre următorul avion pentru Havana, a fost nevoie să ne grăbim pentru formalitățile de imigrare și de la vamă, cu bilete schimbate și bagaje verificate în zece minute. Așadar, salutul de rămas bun nu a putut însemna decât o fluturare a mâinii. Totuși, inimile noastre s-au bucurat foarte mult că i-au văzut și ne-am fi dorit să fi putut rămâne măcar câteva minute pentru a le spune despre lucrurile bune care se întâmplaseră în Nassau. Acest lucru, însă, nu a fost posibil și în curând marele avion a pornit în întunericul nopții, grăbindu-se pe linia concretă de plutire și ridicându-se grațios pe cer în drum spre Havana. Părea că doar ne așezasem pe locurile noastre când a fost timpul să ne fixăm din nou centurile de siguranță și în câteva minute coboram pe aeroportul Rancho Boyeros al principalului oraș din Cuba.

Aici, în Havana, cu siguranță că frații pregătiseră un comitet de primire. Nu mai văzuserăm niciodată un lucru asemănător. Șapte sute de vestitori din Havana și câțiva sosiți mai devreme la congres, s-au adunat mai devreme la aeroport, după amiaza, dar au așteptat până la ora șapte seara pentru a ne saluta. Entuziasmul lor radiază, dă pe dinafară și se revarsă precum ploaia torențială. Frații cubanezi au fost, cu certitudine, expresivi în a-și arăta bucuria de a-i avea cu ei pe președintele Societății și pe secretarul său, iar noi, cu siguranță, am fost bucuroși să fim în mijlocul lor. Acest zel al cubanezilor nu este expresiv doar în această formă, ci se manifestă și în mărturia din ușă în ușă, în vizitele lor ulterioare și în studiile Bibliei și aduce rezultate.

În anul 1946, președintele a făcut ultima vizită în Cuba și în acea perioadă erau 2,250 de vestitori care se implicau cu regularitate în serviciul pe teren. Însă în 1950 era o medie de 6,619 de vestitori și acum au un record de 7,820 de slujitori care proclamă vestea bună. Societatea a avut într-un timp un număr mare de 54 de absolvenți Gilead care făceau lucrare misionară în Cuba acum câțiva ani. Datorită creșterii incredibile a vestitorilor din grupă și a pionerilor locali, practic toți acești misionari au fost mutați la alte numiri.

Pe această insulă frumoasă Cuba, se dezvoltă aproape orice. Ca urmare, o persoană poate să pună un stâlp în pământ și în curând vor începe să crească frunze pe el. Cuba are o populație de aproximativ 4,800,000 de locuitori. Se poate observa cu ușurință că, fiind 7,820 de vestitori în ținut, oamenilor li se pune mărturie cu regularitate. De fapt, grupele răsar la fel de rapid precum florile și plantele. În anul 1946 existau 69 de grupe în toată Cuba; acum sunt 178.

Servul de la filială a întocmit un program greu pentru noi. Într-o săptămână fusese programat să avem trei adunări separate în Cuba – prima în Havana, a doua în Santa Clara și a treia în Holguín, în partea de est a insulei. Toate aceste adunări au fost foarte bine anunțate. S-au distribuit patru sute zece mii pliante; s-au folosit 6,000 de placarde. S-au trimis cinci mii nouă sute de invitații persoanelor cu bună voință. Ziarele au întocmit rapoarte excelente, iar frații s-au îngrijit să le fie furnizate rapoarte ziarelor în legătură cu lucrarea martorilor lui Iehova și mai ales în legătură cu întâlnirile de la stadionul Yankee din vara trecută. Jurnalele locale din Havana *El Mundo*, *Avance Información*, *Prensa Libre* și *El Nuevo Pueblo* au scris articole excelente despre adunare și despre viitoarea vizită a președintelui Knorr. Ziarul *El Mundo*, care are cea mai mare circulație dintre orice ziar cubanez, a scris un articol excelent despre adunarea ce urma să aibă loc și despre fostul congres internațional din New York și a descris marea lucrare educațională pe care o fac martorii lui Iehova. În încheiere, ziarul a afirmat: „Va trebui să ajungem la concluzia că aceasta este cea mai intensivă campanie educațională din toate timpurile, care s-a efectuat cu un astfel de sentiment de altruism.”

În străduința de a promova înștiințarea, au fost vizitate toate stațiile radio majore din Havana și li s-au oferit noi difuzări. Unul dintre cele mai mari posturi de radio din țară, CMQ, un post de 25,000 wați, a difuzat național un interviu cu unul dintre frați. Un alt post de radio, CMBC, a difuzat un interviu cu doi frați și acesta a fost ascultat în întreaga țară. Pe 8 decembrie, la ora 5:30 seara, fratele Knorr, prin intermediul unui traducător, a fost interviuat de unul dintre cele mai mari posturi de radio, postul RHC. Acest program de radio a circulat într-o rețea de la un capăt la celălalt al țării. La interviu, fratele Knorr a declarat scopul vizitei sale și faptul că era foarte bucuros să fie din nou în Cuba. După interviu și tot în cadrul acestei difuzări naționale, servul de filială, fratele Papadem, a expus o cuvântare de șase minute despre adunarea ce urma a avea loc și a invitat oamenii din Cuba să participe la oricare dintre cele trei adunări. Toate acestea au fost transmise gratis și în interesul publicului.

Cea mai mare adunare din Cuba a fost ținută în Havana, pe 9 și 10 decembrie la Sociedad de Pilar. A fost organizată întocmai precum adunarea din New York. A fost un excelent bufet cu autoservire la aproape patru corpuri de case depărtate de Club Latino și acesta a fost legat cu cabluri în direct de sala de adunare. Noile cărți și broșuri, în spaniolă, puse în circulație la stadionul Yankee, au fost tipărite într-un număr suficient și trimise în Cuba pentru ca frații care participau la adunare să poată primi „*Echipat pentru orice lucrare bună*” în Spaniolă. Acest lucru a fost anunțat de fratele Henschel când a vorbit la una dintre întâlniri. Fratele Knorr a prezentat „*Aceasta înseamnă viața veșnică*” în Spaniolă, precum și noul *Turn de veghere* în Spaniolă, *La Atalaya*, numărul din 1 ianuarie fiind acum sub forma unei reviste de 32 de pagini, exact ca ediția în engleză. Toți participanții s-au bucurat foarte mult de aceste publicații.

Deși vestitorii cubanezi înaintează cu mare viteză, chestiunea creșterii cotei cu 10 % și a recordului cu 34% a fost prezentată tuturor vestitorilor de la un capăt la celălalt al țării. În cazul în care Cuba va atinge o creștere de 34 % ca nou record

în anul 1951, va trebui să se ridice la 10,057 de vestitori în anul acela. Chiar și cu toate aceste creșteri minunate care se petrec în Cuba, acest anunț i-a făcut să deschidă cu adevărat ochii. 10,057 părea la mare distanță de micul grup de 7,800 de vestitori, însă ei continuă cu tot interesul, zelul și cu toată hotărârea, întocmai cum se ocupă de fiecare lucrare care li se oferă. Ei au încredere în Domnul că mai sunt multe „alte oi” în insulă care trebuie găsite și, prin bunătatea Sa nemeritată, vor continua să încerce să le găsească, să le hrănească și să le ajute să fie vestitori pentru Împărăție.

La toate cele trei adunări s-a dat dovadă de același minunat spirit de cooperare și hotărâre de a se îngriji de interesele Împărăției. La adunarea publică din Havana au participat 3,493 și 124 au fost cufundați. Două zile mai târziu, adunarea publică de la Santa Clara a arătat că erau 2,223 prezenți, aglomerând teatrul care a fost folosit. Acolo au fost botezați 74. Teatrul pe care l-au obținut la Holguín a fost plin cu 2,142 de participanți, iar dimineața devreme au fost botezați 76. Așadar, în ceea ce privește raportul adunării din Cuba, este o adevărată plăcere să raportăm faptul că 7,858 de oameni au participat la aceste adunări, iar 274 au fost botezați. Aceasta a fost cea mai mare adunare a poporului Domnului din această insulă.

Călătoria dintr-un oraș într-altul a fost realizată cu avionul sau cu mașina și aceasta a însemnat a fi într-o mișcare constantă. Cu siguranță, a fost minunat să ascultăm experiențe, precum cele relatate de un profesor. Soția sa nu era prea bucuroasă că el a trecut la această „nouă religie”, însă el cu cât studia mai mult cu atât dorea să iasă în lucrare. În cele din urmă a decis să fie pionier, pe lângă ocupația sa de profesor. Soția sa insista că nu poate face aceasta din cauza sănătății sale, dar după ce a devenit pionier sănătatea i s-a îmbunătățit și a luat în greutate peste 12 kg. Înainte să treacă multe luni și soția sa a devenit vestitoare și a intrat în aceeași bucurie a Domnului pe care o avea el. Și astfel continuă multe experiențe de la un capăt la celălalt al Cubei.

Pentru a culmina întregul spirit al adunării, unul dintre frați a vorbit în numele fratelui Knorr timp de zece minute la postul de radio RHC și rețeaua sa națională, relatându-le oamenilor din Cuba despre cele trei adunări și despre lucrarea împlinită de martorii lui Iehova în întreaga lume. Fratele Knorr a fost invitat să țină acest discurs în Havana, dar nu s-a putut întoarce din cauza nimirilor din Jamaica. A trebuit să zboare vineri din Camagüey la Kingston. Fără îndoială că cele trei adunări îi vor ajuta foarte mult pe vestitorii Împărăției la creșterea Teocrației în Cuba.

Păstrăm pentru următorul număr relatarea călătoriei spre Jamaica și propovăduirea realizată în frumoasele insule din Indiile de Vest.

„CUTREMURE dintr-un loc într-altul”

Pe 15 august anul trecut, cel mai grav cutremur al secolului douăzeci, „cel mai mare din generația contemporană,” „cea mai drastică deplasare naturală a straturilor într-o locație populată, pe care lumea a cunoscut-o vreodată,” a avut loc în partea de nord-est a Indiei, Assam, Nepal și partea sudică a Tibetului. Atât de violent a fost acel cutremur încât seismografele din întreaga lume s-au alăturat ritmului de dans sălbatic și amețitor. Multe au fost complet doborâte. Cel de la Istanbul, Turcia, a fost distrus, iar la colegiul din Boston, de cealaltă parte a globului, seismograful a ieșit de pe foaia de înregistrare. Când valul de șoc a ajuns la Milwaukee, Wis, la 11,000 mile depărtare, apa dintr-o fântână adâncă a stabilit un nou record sărind 54 de inci. Serviciile Radio și presa au răspândit știrile, iar oamenii și-au dat seama, din instinct, că din nou o catastrofă de mare magnitudine lovise pământul.

Undeva sub Himalaya, cel mai mare lanț muntos din lume, a avut loc o alunecare de stâncă subterană care, la rândul ei, a aruncat în zvârcolire 30,000 de mile pătrate din suprafața pământului. Anumite râuri din regiune au dispărut; altele și-au schimbat cursul. Brahmaputra, unul dintre cele mai mari râuri din lume, a acționat într-un mod teribil și straniu, întrucât clătinarea și mișcarea pământului a făcut ca mai întâi să se retragă și mai apoi să se năpustească într-o furie nebună. În anumite locuri a inundat țărmurile și a măturat ținuturile expuse asemenea unui ocean. Afluentul său, Subansiri, a răspândit ruină prin 1,500 de sate. Munți întregi s-au rostogolit, îngropând sate și oprind râuri în văile de dedesubt. Apoi, când lacurile artificiale care s-au format astfel au izbucnit prin barajele de pământ, au mugit în josul văilor luând totul cu ele: copaci masivi, deșisuri puternice și toate creaturile din ele. Ce privire înspăimântătoare – trupuri moarte de elefanți, tigri, maimuțe și alte viețuitoare sălbatice, precum și victime umane – toate erau purtate la suprafața apelor furioase.

În alte locuri s-au deschis multe crăpături și apele subterane s-au adăugat pericolului. Grânarele au fost distruse, lăsând multe zone amenințate de foamete. Pești cu miile din cursurile apelor au fost fie îngropați în noroiul provocat de alunecările de teren, fie sufocați de gazele sulfuroase din regiunile interne incandescente ale pământului. Izbucnirea vulcanilor a înroșit cerul zile întregi, alăturându-se acestei dezlănțuirii a naturii, care a fost considerată „una dintre cele mai mari catastrofe naturale” din istoria Assam-ului. Este aproape de necrezut,

Însă maiestuosul munte Everest, cel mai înalt vârf din lume, a crescut cu 198 de picioare în altitudine!

Toate mijloacele de comunicație au fost întrerupte complet. Străzi și cursuri de apă au dispărut pur și simplu, iar porțiuni mari de cale ferată au fost lăsate atârând în aer. Liniile de telefonie și de energie pe o mare suprafață au fost distruse. Panica a izbucnit în partea nordică a Indiei și Bruma, inclusiv Calcutta, și mii de oameni fie alergau țipând pe străzi în teroare, fie se îngămădeau în rugăciunea adresată zeilor lor demonici. Și în timp ce aproape 200 de oscilații și șocuri au continuat zilnic să zguduie țara, pe o perioadă de mai mult de o lună, viețile și activitatea oamenilor deja afectați de teamă au fost în continuare paralizate.

Calculând o parte din costuri, doar pagubele plantațiilor de ceai s-au ridicat la 4,000,000 \$. Mii de case au fost distruse, 50,000 de vite au fost omorâte, aproape 5,000 de oameni și-au pierdut viața și alți 5,000,000 au suferit din cauza seriei lungi de cutremure pe o perioadă de o lună. Însă prezentarea acestor cifre vorbește foarte puțin despre durerea, nenorocirea și mizeria cauzate de aceste forțe supraumane care au zguduit pământul.

Este o epidemie de cutremure?

Pe măsură ce povestea continua să iasă la iveală, încetul cu încetul, din regiunile îndepărtate ale Himalaiei, s-au auzit rapoarte ale cutremurelor din alte părți ale lumii. Pe 17 august, un cutremur dur a zgâlțâit insulele din Filipine. Apoi, pe 23 august, s-a înregistrat un șoc moderat în California și pe 9 septembrie, un șoc puternic a lovit partea nordică a statului Chile. Chiar în anul de dinainte, pe 5 august, 1949, Ecuador a suferit o tragedie asemănătoare aceleia din Assam, în cadrul căreia s-a estimat că au fost omorâți 9,000 de oameni și că 20,000 au fost lăsați fără case. Patru orașe din Ecuador au fost dărâmate, iar paguba uluitoare a ajuns la milioane de dolari. Cu un an înainte, alte cutremure au omorât 5,000 de persoane.

Cutremurele nu sunt o invenție sau o descoperire științifică modernă, întrucât înregistrări din vechime arată că astfel de evenimente s-au întâmplat din timpuri străvechi. Cea mai veche carte a omului, Biblia, povestește despre câteva cutremure și în Scripturile Ebraice și în Scripturile Grecești. (Amos 1:1; Zah. 14:5; Isa. 29:1, 6; 1 Regi 19:11; Mat. 27:54; 28:2; Faptele 16:26) Scrierile profane ale lui Aristotel, Pliniu, Seneca și ale altora, menționează, de asemenea, astfel de evenimente catastrofice și din zilele lor, multe altele s-au petrecut. Le enumerăm pe cele majore:

Anul	Locația	Morți	Anul	Locația	Morți
1703	Japonia	200,000	1875	Venezuela	16,000
1737	India	300,000	1896	Japonia	22,000
1755	Lisabona	50,000	1908	Italia	75,000
1783	Italia	50,000	1915	Italia	39,000
1797	Ecuador	41,000	1920	China	200,000
1822	Turcia	22,000	1923	Japonia	143,000

1828	Japonia	30,000	1927	China	100,000
1868	Peru	25,000			

Aceste cifre descoperă anumite fapte înfiorătoare. De exemplu, este foarte remarcabil cât de rare au fost marile cutremure înainte de Primul Război Mondial, în comparație cu graficul de atunci înainte. Această idee este întărită de părintele iezuit Joseph Lynch de la Universitatea din Fordham, în cartea sa *Pământul nostru tremurând* (1940), întrucât, arătând cum a fost „o alternanță de furtună și calm,” el enumeră (paragrafele 151, 152) doar unsprezece mari cutremure care au avut loc în 3,358 de ani de istorie italiană, sfârșindu-se în 1908.

Numărul relativ de morți este, de asemenea, uimitor. *Enciclopedia Britanică* (volumul 7, pagina 852, ediția 1940), după ce oferă cifra morților provocate de cutremurele majore înainte de 1914, observă: „Cifre precum acestea poate că sunt exagerate [mai ales cifrele din secolul al 18-lea], însă nu pot fi eronate cele ale cutremurului din Japonia din anul 1923.” Chiar și atunci, dacă cifrele exagerate din secolele trecute sunt acceptate pe deplin, cifrele de mai sus arată că media morților anuale a fost mult accelerată din și după anul 1914 – de la 4,000 de morți pe an a sărit la 40,000! Moarte și groază într-o formă concentrată este partea omenirii din anul 1914 încoace.

O parte importantă a „Semnului”

Până acum doriți să cunoașteți ce are de-a face această tendință accelerată în frecvența cutremurelor cu anul 1914 și cu Primul Război Mondial? Ei bine, asocierea celor două nu este doar o coincidență. Sincronizarea acestor evenimente importante a fost și prevăzută și prevestită cu aproape 2,000 de ani în urmă. „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri și care va fi semnul prezenței Tale și al sfârșitului sistemului de lucruri?” (Mat. 24:3, NW) Aceasta este întrebarea pe care discipolii I-au adresat-o lui Isus; și a fost una importantă. Daniel, profetul, oferise deja o cronologie arătând că sfârșitul sau „încheierea” tuturor lucrurilor care aparțin acestei lumi actuale va începe la 2,520 de ani după ce ultimul rege al Ierusalimului avea să fie detronat în anul 607 î.C., adică, în toamna anului 1914. În consecință, răspunzând la întrebare, Isus a extins acea profeție spunând evenimentele care se vor întâmpla ca „semn” vizibil pe care toți să-l vadă la acel sfârșit.

Puteți citi întreaga relatare în Matei 24, Marcu 13 și Luca 21 și în timp ce faceți aceasta, remarcați ceea ce se spune despre cutremure. „Căci o națiune se va ridica împotriva altei națiuni și o împărăție împotriva altei împărății [războaie globale au avut loc doar din 1914 încoace] și va fi foamete [cele mai grele lipsuri din istorie s-au întâmplat de atunci încoace] și CUTREMURE dintr-un loc într-altul. Și toate acestea sunt începutul durerilor.” (Mat. 24:7, 8, NW) Astfel, s-a prezis profetic faptul că aceste cutremure, nu individual sau independent, ci împreună cu celelalte evenimente menționate, vor constitui un semn vizibil care va marca sfârșitul lumii vechi și apropierea celei noi. – 2 Pet. 3:6, 7, 13.

Atâta despre profeție. Care sunt faptele reale? Nimeni nu poate nega că anul 1914 a inaugurat o perioadă îngrozitoare și crucială care continuă până în

prezent. Războaie globale mai înfiorătoare în magnitudine și consecințe decât toate celelalte războaie anterioare din istorie adunate împreună! Foamete fără precedent! Epidemii și boli pe care nici medicina modernă nu le poate învinge! Delincvența morală și socială din întreaga lume și la fiecare pas, la fiecare nivel al societății, în fiecare națiune, frică, tristețe și groază umplu inimile și mințile oamenilor cu nenorocire și necazuri. Adunate împreună, afirma Isus, ele constituie un semn incontestabil, *cu condiția* ca și cutremurele să fie prezente dintr-un loc în altul. Așadar, care sunt faptele în această privință?

„Dintr-un loc într-altul”

Prezentarea însoțitoare a cutremurelor din 1914 a fost luată din *Almanahul Lumii*, din anuarele *Enciclopediilor Americană, Britanică și Collier* și includ doar acele cifre raportate în realitate. Acestea nu sunt, în nici un caz, complete, totuși sunt suficiente pentru a descoperi imaginea de nedescris a suferinței și groazei. Gândiți-vă doar, în această scurtă perioadă mai mult de 848,450 de persoane au fost ucise, mai mult de 577,876 au fost rănite și 4,636,169 și-au pierdut casele. Sute de orașe au fost distruse, mii de clădiri au fost dărâmate și miliarde de dolari s-au pierdut în pagubele de proprietate!

Comparați această perioadă cu timpurile de altădată și veți constata că nu există nimic în istoria anterioară a nenorocirilor omului care să o egaleze. „În 2,000 de ani de istorie înregistrată, cutremurele au distrus probabil 10,000,000 de vieți”, astfel declara Robert K. Plumb în ziarul *Times* din New York (20 august, 1950) în secțiunea din ziar, „Știința în retrospectivă.” Aceasta înseamnă că media morților anuale timp de 1,965 de ani a fost mai mică de 4,700, în comparație cu media de mai mult de 24,200 de morți anuale în ultimii 35 de ani, din 1914 încoace. Sau faceți o comparație între orice altă perioadă de 35 de ani și ultima. Alegeți cea mai rea perioadă anterioară, anii care au inclus cutremurele din 1703 și 1737, în ciuda cifrelor lor exagerate. Căci acea perioadă cu un total de 500,000 de morți este complet eclipsată de totalul de morți de aproape 70 % mai mare adunat din 1914 încoace. Și când vine vorba de pagubele materiale, de mijloacele de comunicație distruse, de suferința pe scară globală, etc., provocate de cutremure începând cu Primul Război Mondial, nu există nimic asemănător în istoria din trecut care să egaleze această perioadă.

Știți că aceste cutremure enumerate aici din 1914 reprezintă doar o foarte mică parte din cele care au avut loc? „În medie, sunt aproape 150 de cutremure mari pe an.” (*Pământul nostru tremurând*, pagina 3) „În prezent se folosesc înregistrări utile pentru a localiza o medie de 600 la 700 de cutremure pe an. Dintre acestea, de la 50 la 100 pot fi pur și simplu seisme capabile să provoace catastrofe dacă întâmplarea face ca locația să fie aproape de un centru vast de populație.” (*Cauza catastrofei* de L. Don Leet, 1948, paragrafele 34, 36) Numărând cele mai mici vibrații, anumiți oameni de știință estimează că sunt 1,000,000 de cutremure pe an.

Știința remarcă o schimbare stranie în comportamentul cutremurelor începând cu Primul Război Mondial. Revista *Scientific American*, din septembrie

1950, spune: „Cutremure majore obișnuiau să se producă în lanț, fiecare perioadă de acțiune fiind urmată de o perioadă de liniște. Astfel, a existat o acțiune violentă a cutremurelor între 1904 și 1907 și apoi o pauză de 10 ani, cu excepția a două cutremure, în 1911 și 1912. Încă patru perioade active, despărțite de intervale de liniște, au avut loc între 1917 și 1948. *Însă perioadele de acțiune a cutremurelor au devenit progresiv mai scurte și mai apropiate. Din 1948, tipicul a intrat într-o nouă etapă, cu aproximativ un cutremur mare pe an.*” – Scris italic adăugat.

SEMNUȘUL prezis este aici, fiecare parte a acestuia, inclusiv cutremurele. Este o avertizare că suntem în „zilele din urmă”. Nu există nici o îndoială că Iehova Dumnezeu poate să ducă la bun sfârșit scopul Său declarat de a clătina sistemul actual de lucruri al Diavolului, până când acesta va fi complet distrus. Gândiți-vă doar la puterea poruncii lui Iehova. O bombă atomică de tipul Hiroshima este echivalentă cu 20,000 de tone de TNT, iar ziarul *Times* din New York întreabă: „Ce este o bombă atomică în comparație cu învelișul pământului când se smucește ca o vacă sau ca un cal care își încrețește pielea pentru a scăpa de muște?” Știți că seismul din Assam care a avut loc vara trecută a echivalat puterea a 1,100,000 de bombe atomice sau a 1,100 de bombe cu hidrogen! Cu toate acestea, acea erupere nu este nimic ca putere în comparație cu cea pe care Creatorul atomului o va lansa la Armaghedon, când va zgudui înfricoșător întregul pământ. – Ps. 46; Isa. 2:19; Naum 1:3-6; Hab. 3:6.

35 de ani de nenorocire a cutremurelor

Anul	Morți	Răniți	Pagube materiale
1915	39,000		6 mari orașe ruinate
1917	2,500		
1918	300	1,000	pierderi de \$34,125,000
1919	5,372	400	
1920	203,624	200	110 orașe ruinate, 500 de oameni rămași fără case
1921	14	300	10,000 de oameni rămași fără case
1922	900		500 clădiri distruse
1923	149,912	2,000	2,030,000 de oameni rămași fără case pierderi de \$933,000,000
1924	952	47	pierderi de \$15,000,000
1925	1,021	1,586	20,000 oameni rămași fără case pierderi de \$90,000,000
1926	1,171	mii	6,238 de clădiri distruse 110,000 de oameni rămași fără case
1927	105,370	202	13,465 de clădiri distruse pierderi de \$77,500,000
1928	2,169	2,528	35,247 clădiri distruse 295,000 de oameni rămași fără case
1929	3,183	100	10,000 de oameni rămași fără case pierderi de \$5,050,000
1930	11,782	228	7,941 clădiri distruse

1931	2,912	2,580	4,610 clădiri distruse pierderi de \$71,000,000
1932	70,994	681	3,800 clădiri distruse pierderi de \$2,200,000
1933	1,942	815	14 sate, 7,930 clădiri și 1,570 bărci mici distruse
1934	20,049	225	200,000 de oameni rămași fără case
1935	66,771		pierderi de \$33,000,000 250,000 rămași fără case
1936	537	116	pierderi de \$500,000
1937	38		sute
1938	484		200,000 de oameni rămași fără case
1939	80,350	100,000	50,000 clădiri distruse 1,200,000 de oameni rămași fără case
1940	1,738		
1941	84	263	
1942	11,009	2,000	pierderi de \$2,500,000
1943	4,850		29 de sate distruse
1944	35,000	3,000	70,000 de oameni rămași fără case pierderi de \$2,000,000
1945	4,000		40,000 de oameni rămași fără case
1946	5,000		94,669 de oameni rămași fără case pierderi de \$20,000,000
1947	639		1,500 clădiri distruse
1948	5,172	16,000	55,000 clădiri distruse pierderi de \$3,000,000
1949	9,611	20,605	106,000 oameni rămase fără case pierderi de \$86,000,000
Total	848,450	577,876	4,636,169 de oameni rămași fără case pierderi de miliarde de dolari

[Note de subsol]

Pentru o discuție detaliată a se vedea „*Să fie Dumnezeu adevărat,*” paginile 243-246.

Încă 423,000 de pagube s-au raportat în timpul acestei perioade. Acestea sunt incluse în total.

Împuternicirea martorilor în timpul sfârșitului

ÎNTRUCÂT „timpurile stabilite națiunilor” s-au încheiat în 1914, sunt deja 37 de ani de când ne aflăm în „timpul sfârșitului” lumii lui Satan. (Dan. 12:4; 11:40) În tot acest timp, martorii lui Iehova au devenit din ce în ce mai activi și proeminenți. De ce? Cine i-a însărcinat și le-a dat mesajul lor? Și-a îndeplinit scopul mărturia lor după toți acești ani? Sau trebuie să fie clasificată ca un eșec? Toate acestea au primit răspuns în viziunea lui Isaia de la templu. Acest lucru s-a întâmplat după ce fusese curățat de starea necurată a buzelor sale și a auzit o chemare în serviciu, nu din surse umane, ci din surse divine. „Și am auzit glasul Domnului, zicând: Pe cine să trimit, și cine va merge pentru noi?” (Isa. 6:8, AS). A fost o chemare din partea Dumnezeuului Cel Prea Înalt, al cărui nume este Iehova. Chemarea a venit în anul 1919, primul an de după Primul Război Mondial, și a venit prin Biblie, pe care Iehova din templul Lui o explica poporului Său devotat.

2. Chemarea a fost redată în special în cele două părți ale articolului din *Turnul de Veghere* din 1 și 15 august, 1919, intitulat „Bindecuvântați sunt cei neînfricați”. Aceasta a fost trâmbițată cu un accent mai mare la Congresul Internațional al martorilor lui Iehova, de la Cedar Point, Ohio, 1-8 septembrie, 1919. Invitația în serviciu din partea lui Iehova, de la templul Lui, a fost făcută ca o chemare generală, și a fost deschisă oportunitatea pentru ca oricine care auzea să răspundă. Ca și Isaia, membrii rămășiței au fost liberi să răspundă în 1919. Dar motivul pentru care clerul religios al creștinătății nu a reușit să vadă viziunea, să audă invitația divină în serviciu și să răspundă, îl explică foarte clar viziunea lui Isaia.

3. „Pe cine să trimit?” Iehova este cel care întreabă acest lucru, deoarece El este Cel care face trimiterea martorilor și ambasadiorilor Săi. El a fost Cel care L-a trimis pe Fiul Său Isus pe acest pământ, pentru a se dovedi „martorul credincios și adevărat”. Cu multe ocazii Isus a mărturisit că El este cel trimis. (Ioan 3:17, 34; 5:36, 7:28, 29; 8:42) Deci Iehova, Cel care trimite, era mai mare decât Isus cel trimis. (Ioan 13:16; 14:28) Isaia din vechime a avut copii. Isus este Mai Marele Isaia, căruia Iehova i-a dat copii, și anume urmașii Săi unși, și pe aceștia, de asemenea, Iehova îi trimite să propovăduiască și să pună mărturie. Pentru a transmite mesajul divin autentic la alții aceștia trebuie să fie trimiși sau însărcinați de către Iehova. Prin urmare Pavel, care a fost unul dintre acei trimiși, întreabă: „Cum vor auzi, fără ca cineva să le predice? Cum vor propovădui, dacă nu au fost trimiși?” (Rom. 10:14, 15, NW) Fără ordinarea cu care Dumnezeuul Cel Prea Înalt își trimite reprezentanții o persoană nu vine în numele lui Dumnezeu. Dar, fiind

trimisă prin autorizarea lui Dumnezeu, ea nu trebuie să ceară permisiune de la nimeni ca să predice.

4. Iehova asociază pe altcineva cu El la templu, când adaugă: „Și cine va merge pentru noi?” Pronumele „noi” de aici le include pe aceleași persoane pe care le are în vedere Dumnezeu atunci când a vorbit la creație și a spus: „Să facem om.” De asemenea: „Omul a ajuns ca unul dintre *noi*” Și la Babel: „Să *ne* coborâm și să le încurcăm limba.” (Gen. 1:26; 3:22, 11:7) Deci, prin pronumele la plural „noi”, Iehova se referea nu la El însuși și la serafimii de la templu, ci la El însuși și la singurul Lui Fiu născut care a devenit omul Isus Cristos și prin care El a creat toate lucrurile. Prin urmare, gloria pe care a văzut-o Isaia la templu a reprezentat în primul rând gloria lui Iehova și în al doilea rând pe cea a Fiului Său. Această glorie Fiul o arată atunci când Iehova îl trimite ca al Său „mesager al legământului” la templu, pentru lucrarea de judecată. După cum este scris: „Domnul, pe care-L căutați, va veni deodată la Templul Lui; și mesagerul legământului, pe care-l doriți, iată-L că vine, zice Iehova oștirilor. Și el va sta ca un topitor și purificator al argintului, și va curăți pe fiii lui Levi, și îi va purifica precum aurul și argintul; și ei vor oferi lui Iehova jertfe în dreptate.” (Mal. 3:1, 3, *AS*.) La venirea Sa glorioasă la templu în 1918, El a preluat lucrarea de judecare și curățare a rămășiței Sale devotate de pe pământ, pentru ca aceasta să poată să meargă pentru El și pentru Iehova cu „limba pură”.

5. Acest serviciu nu este obligatoriu pentru nimeni, ci este deschis pentru voluntari. Tipul serviciului nu este dezvăluit la început, dar oricare ar fi el, este serviciul lui Iehova și este la ordinarea Lui. Ca un exemplu adecvat pentru noi Isaia a răspuns: „Atunci am zis: Iată-mă, trimite-mă!” (Isa. 6:8) Așadar, la fel și în 1919, clasa „servului credincios și înțelept” s-a oferit ca voluntară în serviciul ei. Atunci a fost un caz de acțiune ca mort față de serviciul divin, ca leprosul rege Ozia, sau de a se ridica la activitate, de a răspunde la invitație și de a fi trimis. A fost nevoie de credință, dragoste și curaj pentru a răspunde chemării divine în serviciu în acest „timp al sfârșitului” lumii. După cum Isaia, cu buzele curățate s-a simțit calificat să răspundă, tot așa rămășița curățită, iertată s-a simțit calificată și și-a oferit cu smerenie serviciile. – Mat. 24:45-47, *NW*.

„DU-TE ȘI SPUNE ACESTUI POPOR”

6. A refuzat Iehova voluntarii pentru această mărturie finală pentru lume, pentru că aceștia nu au fost hirotonosiți de către clerul creștinătății? Nu, dacă judecăm după acceptarea imediată de către El a serviciilor lui Isaia. El nu a întrebat dacă Isaia era preot, levit, necăsătorit sau căsătorit, om educat sau un simplu muncitor. El l-a lăsat să audă invitația deschisă și apoi să răspundă cu aprecierea purificării lui pentru a fi folosit de Dumnezeu. De asemenea, El a acceptat serviciile voluntare ale rămășiței acum purificată cu mesajul Împărăției. Faptele până în prezent arată că El i-a folosit minunat ca martori ai Săi unși pentru națiuni, astfel încât toată lumea se miră de ei, chiar dacă îi urăște și îi persecută.

7. Verificați acum, cu observațiile voastre proprii, și vedeți dacă au făcut ceea ce Isaia a fost însărcinat să facă: „Și el a zis: Du-te și spune acestui popor: într-

adevăr auziți, dar nu înțelegeți; într-adevăr vedeți, dar nu pricepeți. Împietrește inima acestui popor, și astupă-le urechile și închide-le ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă și să fie vindecați.” – Isa. 6:9, 10, *AS*.

8. Isaia a fost trimis la popor, adică, la poporul Israel. Pentru a merge el trebuia să plece de acasă, de la soție și familie, deși este raportată o situație în care el l-a luat pe fiul său Șear-Iașub la porunca lui Dumnezeu. (Isa. 7:3) Serviciul divin a avut o prioritate mai mare decât obligațiile familiale. Și astfel, în timp ce-și organiza problemele interne el putea să-și lase casa și să meargă la oameni să le spună ceea ce Dumnezeu i-a spus să le spună. El a construit o grupă de discipoli sau elevi. (Isa. 8:16). Oamenii nu au fost chemați, ci Dumnezeu și-a trimis purtătorul de cuvânt la ei. Mai Marele Isaia și discipolii Săi, adică Isus și apostolii Săi, au arătat că este potrivit pentru cei trimiși de Dumnezeu să meargă la casele oamenilor. Deci, membrii rămășiței clasei Isaia de astăzi nu depind de invitație din partea oamenilor, și nici nu sunt căutați de oamenii corespondentului modern al Israelului, creștinătatea. Iehova ia inițiativa și îi trimite și le poruncește să meargă la oameni. Din moment ce aceștia sunt sub un jurământ de dedicare față de El și, deoarece aceștia s-au oferit în mod voluntar, ei trebuie să meargă, și autoritățile creștinătății nu au dreptul să-i oprească.

9. Ceea ce i s-a spus lui Isaia aici să le spună oamenilor nu era în realitate conținutul mesajului său, ci avea să fie efectul lui. Ceea ce el le-a spus de fapt este cuprins în cele șaiszeci de capitole rămase din profeția lui. Mai Marele Isaia, Isus Cristos, și-a aplicat Lui însuși ceea ce i s-a spus lui Isaia să spună aici. Explicând de ce le-a vorbit oamenilor în pilde ale Împărăției, Isus i-a informat pe discipolii Săi: „Privind, ei se uită în zadar, aud și aud în zadar, nici nu înțeleg; și cu ei se împlinește profeția lui Isaia, care spune: ‘De auzit veți auzi, dar în niciun caz nu veți înțelege; și, de privit veți privi, dar în nici un caz nu veți vedea. Pentru că inima acestui popor s-a împietrit, și au auzit cu urechile lor, deranjați, și și-au închis ochii, ca să nu vadă niciodată cu ochii, să nu audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inimile, să nu se întoarcă, și să-i vindec.’” (Mat. 13:13-15, *NW*) Unul dintre apostolii lui Isus, Pavel, a aplicat această profeție lui însuși, pentru a arăta modul în care a prezis aceasta efectul lucrării sale asupra poporului din Israelul natural. (Faptele 28:25-28) De fapt, această însărcinare a lui Isaia este citată de șase ori în Scripturile Creștine Grecești. Deci, toate împreună apar de șapte ori în Biblia întregă, ceea ce o face o declarație importantă a profeției pentru zilele noastre. – Mat. 13:14, 15; Marcu 4:12; Luca 8:10; Faptele 28:25-27; Rom. 11:8; Ioan 12:39, 40.

10. Dacă după acești 31 ani din 1919, martorii lui Iehova nu au reușit să câștige creștinătatea de partea lor, nu ei sunt de vină, iar lucrarea lor nu trebuie să fie catalogată ca un eșec. În primul secol, Isus și discipolii Lui nu au atras poporul Israel la creștinism; ei au atras doar un procent mic, câteva mii. Dar acest lucru nu înseamnă eșec pentru lucrarea lor, ci mai degrabă semnifică împlinirea exactă a profeției lui Isaia. Cuvintele lui Iehova la templu au sunat ca și cum martorii Săi trebuie să poruncească oamenilor să nu înțeleagă ceea ce aud și nu să priceapă

ceea ce văd; și, ca și cum martorilor Lui li s-a poruncit să împietrească inimile oamenilor, să le astupe urechile și să le închidă sau să le păteze ochii. Dar Iehova nu obligă oamenii în felul acesta; altminteri, El ar fi responsabil pentru soarta lor cumplită. El doar face oamenii să-i audă și să-i vadă pe martorii Lui în acțiune. Apoi, prin profeția Sa, El prezice efectul acesteia asupra poporului sau modul în care acesta nu va răspunde favorabil. În sprijinul acestei afirmații, a se vedea cum citează acest lucru Matei 13:14, 15. (pagina 216, ¶ 9).

11. În același mod, rămășița, în acest timp al sfârșitului, nu obligă pe oamenii din creștinătate la această stare spirituală nesimțitoare și indiferentă. Ceea ce rămășița face cu adevărat este, nu face, ci îi arată pe oameni sau îi dovedesc să fie la fel cum a prezis Iehova la Isaia 6:9, 10. Așa că astăzi, la 31 de ani după ce martorii lui Iehova au fost reînviați și trimiși în 1919, cât de mulți oameni din creștinătate văd, aud și cred? Nu marea majoritate, în niciun caz! Nici milioane! Este acesta un eșec? Nu! Dar, cu siguranță, cauzează descurajare și renunțare? Dimpotrivă, profeția din Isaia 6:9, 10 s-a dovedit a fi adevărată. Dacă martorii lui Iehova și-ar fi compromis mesajul și ar fi gădilat urechile oamenilor, ei nu și-ar fi dat seama de împlinirea profeției față de lucrarea lor de mărturie.

12. Dacă creștinătatea ar fi acționat favorabil față de mărturia lor, ea s-ar fi întors la Iehova și împărăția Lui și ar fi fost vindecată. Dar astăzi condițiile în creștinătate arată că ea nu a primit vindecare divină. Ea este în starea cea mai bolnavă, din punct de vedere mental, moral și spiritual. Ea se confruntă cu o distrugere și pustiire la fel de inevitabilă ca cea care a venit peste Ierusalimul din vechime, atât în 607 î.C., cât și în anul 70 A.D. Nu este eșecul martorilor lui Iehova în a spune mesajul Său simplu. Prin trimiterea martorilor Lui, Iehova a avut un scop amabil, și anume, să anunțe Împărăția salvării și să dea un avertisment prealabil al răului care va urma dacă resping această împărăție. Acest lucru arată ce importanță vitală are mesajul pe care-l purtăm. În loc să fie vindecată de către acesta, creștinătatea se răscoală împotriva lui și, asemenea bogatului din Ha'des, ea se simte chinuită de el. Așa cum i s-a spus Babilonului, și noi putem să-i spunem acum: 'Am vrut să vindecăm creștinătatea, dar ea nu s-a vindecat.' (Ier. 51:9) Condamnată la fel de sigur ca împăratul Ozia lovit de plagă, ea se grăbește de la Iehova Dumnezeu, spre moartea ei tristă.

13. În același timp mesajul are un efect bun, așa cum este scris: „El a trimis cuvântul Său, i-a vindecat și i-a eliberat de la distrugerile lor.” (Ps. 107:20) Rămășița spirituală a fost afectată de Cuvânt în acest fel, și acum, de asemenea, o turmă mare de „alte oi” ale Păstorului cel Bun. Cu inimile înduioșate ei primesc mesajul proclamat de către martori. Ei îl lasă să pătrundă adânc în urechile deschise ale înțelegerii, și cu ochii credinței văd cum Iehova își folosește martorii să realizeze lucrarea Sa. Astfel, ei abandonează creștinătatea condamnată, se întorc la Iehova și se asociază cu organizația teocratică a martorilor Lui și sunt vindecați.

PENTRU CÂT TIMP?

14. Oare nu vă întrebați cât timp ar trebui să mergeți să puneți mărturie, în ciuda împietririi creștinătății? Isaia a primit răspunsul pentru noi. „Atunci am zis:

Doamne, cât timp? Și El a răspuns, Până când orașele vor fi pustiite și fără locuitori, casele fără oameni, și țara va deveni în întregime pustiită, și până când Iehova va fi îndepărtat oameni, și locurile părăsite vor fi multe în mijlocul țării.” (Isa. 6:11, 12, *AS*) Astfel, fără a stabili o dată, Iehova nu stabilește limita practică pentru lucrarea noastră în mijlocul oamenilor din creștinătatea nevindecată. Noi trebuie să continuăm până când creștinătatea este redusă la starea pustiită descrisă aici profetic și care a fost ilustrată de pustiirea Ierusalimului și a lui Iuda, în 607 î.C. Isaia personal nu a pus mărturie până la acel eveniment. El a murit cu mai bine de o sută de ani înainte de acel eveniment. Dar colegii săi martori au pus mărturie până atunci, Ieremia continuând să profețească în închisoare în Ierusalim, chiar în timp ce orașul era asediat de babilonieni. Eliberat la căderea orașului, Ieremia a continuat să predice, după aceea, până când cei rămași au fugit în teroare în Egipt, luându-l cu forța și pe el, lăsând astfel țara părăsită de oameni și animale domestice.

15. Timpul se apropie când cele „zece coarne” ale fiarei, susținute de întregul ei corp, se vor întoarce împotriva sistemului stricat al creștinătății al religiei babiloniene și-l vor distruge. Toate sistemele ei religioase vor fi afectate. Aderenții lor vor fi luați captivi sau distruși de elementele lumesti care vor lupta împotriva religiei și a împărăției lui Dumnezeu, lăsând astfel religia organizată pustie. Acela va fi începutul bătăliei de la Armagedon, dar la marele apogeu, oștirile cerești ale lui Iehova, aflate sub Regele Său Isus Cristos, Îi vor executa judecățile drepte împotriva tuturor elementelor nelegiuite, religioase, politice, sociale și comerciale. Această execuție divină va scăpa pământul de ei. Aceasta este ceea ce va veni asupra creștinătății din cauză că și-a închis ochii, și-a astupat urechile și și-a împietrit inima față de mărturia martorilor pe care i-a trimis Iehova. Deci, în ciuda condițiilor de asediu pe care forțele anti-dumnezeu pot să le aducă asupra creștinătății, noi trebuie să continuăm cu mesajul Împărăției și să declarăm „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru”. După ce va cădea la Armagedon, trebuie să facem ca Ezechiel, și anume să predicăm Împărăția și răzbunarea divină asupra tuturor sistemelor din afara creștinătății, până când „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic” le va distruge și suveranitatea Lui universală va rămâne justificată pentru totdeauna. Prin ajutorul, puterea și protecția Lui nu ne va opri nimic până atunci. Porunca Lui față de noi va fi adusă la îndeplinire în întregime.

16. După un astfel de mesaj de răzbunare divină, emoțiile noastre stârnite ne îndeamnă să întrebăm: Va scăpa cineva cu viață? Iehova, prin Isaia, ne dă asigurarea acestui lucru. În cuvintele de încheiere ale însărcinării sale pentru acel profet de la templu El spune: „Cu toate acestea, va mai rămâne în ea o zecime, deși va fi din nou mistuită, ca un stejar și ca un terebint, care atunci când sunt tăiați, au o tulpină în ei, o sămânță sfântă va fi tulpina acestora.” – Isa.6:13, *Ro; AS*.

17. Acea „zecime”, pare să fie rămășița spirituală credincioasă a martorilor lui Iehova, care a fost ilustrată de către rămășița de evrei credincioși care s-a întors în țara necredincioasei Iuda și Ierusalim de altădată și a reînnoit închinarea curată a lui Dumnezeu acolo. Rămășița, care este ultima din „națiunea sfântă” a lui

Dumnezeu pe pământ, este o „sămânță sfântă”, „o rasă sacră”. (Mo) La fel cum un stejar sau un copac de terebentină, care este tăiat, lasă un butuc care va încolți din nou la mirosul apei, tot așa această sămânță sfântă va rămâne ca un butuc pe pământ și va încolți din nou după devastările de la Armagedon. (Iov 14:7-9) Supraviețuitoare cu ea va fi turma mare de „alte oi”, care s-au întors la Iehova și la împărăția Lui prin Cristos, și care au fost vindecați pentru a corespunde cu Ebed-Melec și cu Recabiții care au supraviețuit primei distrugerii a Ierusalimului cu Ieremia. Astfel, închinarea curată a lui Iehova va încolți din nou, în cele mai favorabile condiții, după Armagedon, și se va răspândi până la marginile pământului. Atunci, ‘întreg pământul va fi plin de gloria lui Iehova’, după cum au prezis serafimii la templu.

18. Având în vedere însărcinarea noastră divină din templu nu există nicio oprire pentru noi, ca martori ai Lui, până când Armagedonul nu va lovi creștinătatea și oportunitatea ca aderenții ei să se pocăiască este deschisă. Așadar, noi mergem înainte proclamând mesajul, în timp ce „considerăm răbdarea Domnului nostru ca salvare”, atât pentru noi înșine, cât și pentru cei care ne aud. – 2 Pet. 3:15, *NW*.

[Note de subsol]

Un alt caz din cele 134 în care soferimii au schimbat textul ebraic primitiv pentru a reda *Adonai*, *Domnul meu* în loc de *Iehova*. Din manuscrisele ebraice din vechime adunate, 44 de Kennicott și 46 de DeRossi, aici redau *Iehova*. Vezi, de asemenea, nota de subsol din traducerea lui Rotherham.

Numărul din 15 august din 1919 cuprindea și articolul „Oportunități pentru serviciu” (Paginile 250-253).

La Ioan 12:39 apostolul citează profeția lui Isaia în legătură cu lucrarea lui Isus și apoi adaugă: „Isaia a spus aceste cuvinte pentru că el i-a văzut gloria și a vorbit despre El.” (*NW*) Clerul Trinitarian spune că aceasta dovedește doctrina treimii și că Iehova pe care Isaia l-a văzut în glorie în templu a fost Isus înainte de a fi om, Cuvântul lui Dumnezeu. Dar aceasta este o concluzie pripită din partea lor, așa cum apare din relatarea completă a lui Ioan, pe care o cităm aici: „Isus a vorbit aceste lucruri, a plecat și s-a ascuns de ei. Deși făcuse atâtea semne înaintea lor, ei nu și-au pus credința în el, astfel încât s-a împlinit cuvântul lui Isaia [53:1] profetul, care spunea: ‘Iehova, cine a crezut raportul nostru și cui i s-a descoperit brațul lui Iehova?’ Motivul pentru care ei n-au putut să creadă este, din nou cum spunea Isaia [6:10]: ‘El i-a orbit și le-a împietrit inimile ca să nu vadă cu ochii, să nu priceapă cu inima, să nu se întoarcă și să-i vindece.’ Isaia a spus aceste lucruri pentru că a văzut gloria Lui și a vorbit despre El.” – Ioan 12:36-41, *NW*.

Ce „lucruri” a spus Isaia „pentru că a văzut gloria Lui”? Păi Ioan citează Isaia de două ori, mai întâi citează Isaia 53:1, despre „brațul lui Iehova”, și apoi citează Isaia 6:10, despre viziunea de la templu. La Isaia 53:1 „brațul lui Iehova” este Isus Cristos. La Isaia 6:10 vorbitorul de la templu este Iehova, dar îl cuprinde și pe Fiul Său, căruia îi spune: „Cine va merge pentru noi?” adică pentru Mine și Fiul Meu. Astfel observăm că Isus cel preuman a fost asociat cu Iehova în gloria sa de la templu, de aceea Ioan nu putea spune, pe bună dreptate, că Isaia a văzut acolo

gloria lui și a vorbit despre El, „brațul lui Iehova”. În mod sigur Isus, Mai Marele Isaia, nu s-a trimis singur, ci Iehova de la templu a făcut-o, căci Ioan aplică aici Isaia 6:10 la Isus ca cel trimis, cu care s-a împlinit prima dată această profeție, după ce Isus a intrat călare în Ierusalim, s-a oferit ca Rege și a curățat templul. În timpul acela Isus nu era „în glorie”, ci liderii evrei îl umiliseră și conspiraseră să-lucidă.

Același lucru este adevărat și unde Matei 13:14,15 aplică profeția lui Isaia la Isus, căci și acolo liderii religioși formaseră o conspirație să-l distrugă. (Mat. 12:14; Ioan 11:57) Gloria lui Isus împreună cu Tatăl Său la templu vine la împlinirea finală și completă din Maleahi 3:1-4, în anul 1918, când Iehova îl trimite ca Mesager al Său al legământului pentru a-i judeca și curăța poporul consacrat. Mai ales de la învierea sa Isus este reflectarea gloriei lui Iehova. – Evrei 1:2,3; 2Cor. 4:6; Vezi și pagina 215, paragraful 4.

Profeția este exprimată ca Ieremia 1:9,10 (*AS*) unde Dumnezeu declară că Ieremia a fost pus peste națiuni și împărății „să-și adune curajul ca să dărâme, să distrugă și să răstoarne, să zidească și să planteze”. Nu că Ieremia trebuia să facă în realitate aceste lucruri pentru națiuni și împărății, ci el urma să declare profeții că aceste lucruri li se vor întâmpla. Acest lucru mai este exprimat ca atunci când Ezechiel 43.3 spune: „Am venit să distrug cetatea.” Nu că Ezechiel a distrus Ierusalimul, ci că el a venit să *prezică* distrugerea.

Alt loc din cele 134 unde soferimii au schimbat *Iehova* cu *Adonai*. Chiar Sulul lui Isaia (DSIa) de la Marea Moartă, găsit în primăvara anului 1947, redă aici Iehova; de asemenea MSS 33 Kennicott și multe manuscrise de-ale lui DeRossi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. (a) La ce întrebări despre martorii lui Iehova răspunde viziunea din templu?
(b) Când a venit chemarea pentru serviciu? Cum?
3. „Pe cine să trimit”? Cine pune această întrebare și de ce?
4. Ce se înțelege prin „noi” în cuvintele sale: „Cine va merge pentru noi”? De ce?
5. Cum a răspuns Isaia? Cine a răspuns la fel ca el? Când și de ce?
6. Le-a cerut Dumnezeu să fie hirotonisiți de cler? Ce arată dacă le-a cerut sau nu?
- 7,8. Ce au fost ei însărcinați să facă? Cum fac acest lucru, în mod corect?
9. A cuprins esența mesajului ceea ce i s-a spus lui Isaia să declare, sau ce a arătat?
Ce înregistrare despre aceasta îi demonstrează importanța?
10. Înseamnă eșec faptul că nu suntem învingători împotriva creștinătății? Ce răspunde la aceasta însărcinarea?
11. Cum a fost folosită rămășița să îplinească însărcinarea?
12. Care ar fi fost rezultatul dacă această creștinătate răspundea la mesaj? Dar ce s-a întâmplat pentru că n-a răspuns?
13. Cine a prins bunul efect al mesajului? Ce fac ei, deci?
14. Ce întrebare a pus Isaia? Cum a răspuns Dumnezeu pentru el și pentru noi?
15. (a) Cum va fi, astfel, pustiită creștinătatea? (b) Ce trebuie să facem până atunci și după aceea?

16,17. Ce a spus Iehova, în cele din urmă, despre a zecea parte din țară și cum a fost împlinit acest lucru?

18. Care este calea de acțiune pentru noi, având în vedere însărcinarea Sa?

Căpetenia africană recunoaște glasul păstorului

● Auzind că va fi o mare întâlnire a oamenilor din diferite părți la kraal-ul [comunitatea nativă] uneia dintre căpeteniile importante și că și aceasta urma a fi prezentă acolo, am aranjat cu anumiți frați să punem mărturie oamenilor adunați acolo. În timp ce puneam mărturie, un reprezentant pe care îl cunoșteam a aranjat să fiu printre vorbitorii care urmau să se adreseze adunării duminica viitoare. Duminică am venit și ne-am adunat în afara curții kraal-ului. Mai mult de 600 de oameni erau prezenți acolo. Am fost surprinși să vedem acolo reprezentanți ale diferitelor crezuri și confesiuni. Primii care urmau să expună cuvântări erau Abafundisi [un cult religios local]. Aceștia au vorbit despre învierea lui Isus, întrucât era duminica Paștelui la ei. Apoi am fost chemat eu. M-am ridicat și am expus cuvântarea intitulată: „Pace pe pământ? Când?” În primul rând, am observat că erau surprinși de faptul că alesesem tema aceasta în loc de una care avea legătură cu Paștele. După aceea toți ascultau cu atenție și unii dintre ei aprobau din cap. Când m-am uitat la căpetenia importantă am observat că zâmbea – era clar că era un om căruia îi plăceau faptele din Biblie. Se părea că timpul nu-mi va permite să-mi termin cuvântarea. În timp ce încă vorbeam, căpetenia a arătat că mi se mai dădea timp. După ce am concluzionat, au mai vorbit alți doi. După aceasta, căpetenia s-a ridicat și a rezumat cuvântările. Mai întâi mi-a mulțumit că am venit și că le-am spus oamenilor adevărul. Apoi, a spus publicului că eu am fost singurul capabil să-i convingă pe cei care, asemenea lui, iubeau adevărul Bibliei. Apoi, a dezaprobat ceea ce Abafundisi le-au spus oamenilor, afirmând că Biblia arăta că aceștia conduceau oamenii pe o cale greșită. De asemenea, ne-a făcut invitație de a vorbi la o mare adunare care urma a fi ținută la kraal-ul său regal.

—Mbabane, Swaziland

„Să nu-ți slăbească mâinile”

Nimeni nu poate nega faptul că Iehova Dumnezeu are un popor pe pământ numit cu numele Său sacru! Nu cei care fac parte din creștinătatea puternică, mândră și plină de dispreț, ci minoritatea disprețuită și persecutată sunt cei care poartă numele sacru, martorii lui Iehova. Pe unii ca aceștia lumea ostilă îi disprețuiește pentru că nu sunt puternici din punct de vedere politic, religios, social și comercial. Comparativ vorbind, aceștia sunt „oameni săraci”, smeriți în spirit și

săraci în bunuri materiale. (Țef. 3:11, 12, AS) Cu toate acestea, pe măsură ce situația lumii devine din ce în ce mai critică, lucrarea acestor martori capătă o sferă mai largă și o importanță mai mare.

Ce dacă lumea nu ne iubește, ci ne urăște și ne prigonește? Cu condiții înfloritoare într-o stare de paradis printre poporul devotat al lui Dumnezeu, nu este timp să fim triști și să plângem din cauza faptului că lumea se comportă urât cu noi. Ascultați ceea ce spune Iehova: „Cântă, o, fiică a Sionului; strigă, o, Israel; bucură-te și veselește-te din toată inima, fiică a Ierusalimului. Iehova a îndepărtat judecățile tale, a izgonit pe vrăjmașii tăi; Regele lui Israel, Iehova este în mijlocul tău; să nu te mai temi de niciun rău.” (Țef. 3:14, 15, AS) Împărăția este aici! Vrăjmașii noștri au fost izgoșiți. Iehova domnește în mijlocul nostru!

La acest „timp al sfârșitului” lumii, strigătul acestor profeții biblice este pentru acțiune: „Nu te teme, să nu-ți slăbească mâinile, Sion.” (Țef. 3:16, Mo) Lui Isus Cristos, Regele întronat, nu-i slăbesc mâinile de teama de organizația Diavolului. Nici noi, supușii Lui, nu trebuie să ne lăsăm mâinile să atârne într-o lipsă de activitate neajutorată. În schimb, porunca este „ridicați mâinile care atârnă” și țineți sus mesajul vieții pe care Dumnezeu l-a pus în mâinile voastre!

Astăzi, persoanele cu bunăvoință, care sunt smerite și dispuse să învețe, din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile, ascultă acest mesaj și adaugă glasurile lor fericite acestui cor puternic. (Apoc. 7:9, 10, NW) Sute și mii au răspuns deja. Câte alte mii vor mai pune mâna pe acest mare privilegiu înainte de Armagedon?

Numele dușmanilor răi care aparțin acestei lumi sunt menite să putrezească, însă numele și lauda martorilor lui Iehova vor trăi veșnic în paginile luminoase ale eternității, spre cinstea Dumnezeului lor Atotputernic. „Iehova, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău, un Puternic care va salva.” (Țef. 3:17, AS) Așadar, nu permiteți niciodată ca numele lui Iehova să sufere batjocură din pricina unui comportament personal greșit. Nu permiteți niciodată ca lauda Lui să slăbească sau să fie redusă la tăcere din cauza lenei, a fricii sau a trădării din partea voastră. Până când nu vom culege părțasia deplină în justificarea numelui lui Iehova, în victoria Sa pe câmpul de luptă de la Armagedon, „să nu vă slăbească mâinile,” ci ridicați-le întotdeauna, mai mult, spre lauda Sa și a Regelui Său domnitor!

[Note de subsol]

A se vedea *Turnul de Veghere* din 1 octombrie, 1950, pentru un studiu mai amănunțit al acestui subiect.

Un tabel cronologic interesant

De la publicarea cărții *Timpul este aproape* din 1889, Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere nu a publicat o cronologie consecutivă de la crearea omului înainte. În anii recentți, mai ales de la revizuirea datelor noastre de la distrugerea Ierusalimului și reconstrucția din secolele al 7-lea și al 6-lea înainte de

Cristos, unii oameni și-au exprimat dorința de a avea o astfel de cronologie disponibilă pentru referințe la îndemână. Așadar, în următoarele pagini, vom căuta să datăm evenimente de mare importanță pentru cei care studiază Cuvântul lui Dumnezeu și să încorporăm material care a apărut în diverse publicații recente ale Societății. Cititorul va remarca faptul că multe date sunt approximate, iar acestea, desigur, că se supun revizuirii pe măsură ce obținem dovezi mai bune în legătură cu timpul evenimentelor astfel implicate.

Tabel cu date istorice importante

Simboluri: „d” pentru „după”; „î” pentru „înainte”; „cc” pentru „circa” sau „aproximativ”

DATA	EVENIMENTUL	REFERINȚE
4025 Î.C.	Crearea lui Adam (toamna)	Gen. 2:7
d 4025 Î.C.	Adam scrie Documentul Nr. I,	Gen. 1:1-2:4 Gen. 2:4
d 4025 Î.C.	Încheierea legământului edenic, prima profetie;	Gen. 3:15
Î 3895 Î.C.	Cain îl ucide pe Abel	Gen. 4:8
3403 Î.C.	Nașterea dreptului Enoh	Gen. 5:18
3338 Î.C.	Nașterea lui Metusala	Gen. 5:21
3151 Î.C.	Nașterea lui Lameh	Gen. 5:25
Î 3096 Î.C.	Adam scrie Documentul Nr. II,	Gen. 2:5-5:2 Gen. 5:1
3096 Î.C.	Moartea lui Adam în cel de-al 930-lea an	Gen. 5:5
3038 Î.C.	Transferarea lui Enoh	Gen. 5:24
	Se sfârșește perioada sa de profetizare	Iuda 14
2969 Î.C.	Nașterea lui Noe	Gen. 5:28, 29
2490 Î.C.	Adresarea lui Dumnezeu omenirii	Gen. 6:3
2469 Î.C.	Nașterea lui Iafet	Gen. 5:32; 9:24;10:21
2468 Î.C.	Nașterea lui Sem	Gen. 7:11;11:10
cc 2420	Noe începe construirea corăbiei	Gen. 6:14
2410 Î.C	Noe începe să propovăduiască dreptatea	2 Pet. 2:5
2370 Î.C.	Metusala moare în cel de-al 969-lea an;	Gen. 5:27
2370 Î.C.	Apele Potopului încep să cadă (în noiembrie)	Gen. 7:11
	Noe la cei 599 de ani sau în al 600-lea an al său;	
cc 2370 Î.C.	Noe scrie Documentul III,	Gen. 5:3-6:9 Gen. 6:9
2369 Î.C.	Potopul pe pământ—Noe la 600 de ani	Gen. 7:6
2369 Î.C.	Încheierea legământului după Potop	Gen. 8:13; 9:16
2368 Î.C.	Nașterea lui Arpașad	Gen. 11:10
D 2239 Î.C.	Zidirea Turnului Babel	Gen. 11:4
2020 Î.C.	Moartea lui Noe în cel de-al 950-lea an;	Gen. 9:28, 29
D 2020 Î.C.	Sem, Ham, Iafet scriu Documentul IV,	Gen. 10:1 Gen. 6:9—10:1
2018 Î.C.	Nașterea lui Avraam	Gen. 11:26
D1978 Î.C.	Terah scrie Documentul Nr. VI;	Gen. 11:10-27 Gen. 11:27
1943 Î.C.	Avraam intră în Canaan.	Gen. 12:4, 7
	Încheierea legământului Avraamic	Ex. 12:40;
	Începutul perioadei de 430 de ani	Gal. 3:17

- 1933 Î.C. Lot salvat. Avraam îl vizitează pe Melchisedec; Gen. 14:16,18; 16:3
 1932 Î.C. Nașterea lui Ismael Gen. 16:15, 16
 1919 Î.C. Încheierea legământului de circumcizie; Gen. 17:1,10, 24
 d 1919 Î.C. Judecata Sodomei și Gomorei Gen. 19:24
 1918 Î.C. Nașterea lui Isaac, adevăratul moștenitor; Gen. 21:2
 Începutul celor „aproximativ 450 de ani” Faptele 13:19
 1913 Î.C. Întărcarea lui Isaac. Ismael trimis departe Gen. 21:8; 15:13
 Începutul asupririi de 400 de ani Faptele 7:6
 cc1893 Î.C. Isaac oferit pe muntele Moria. Dumnezeu adaugă un jurământ;
 Gen. 22:2, 16;
 1881 Î.C. Moartea Sarei în vârstă de 127 de ani Gen. 23:1
 1878 Î.C. Căsătoria lui Isaac cu Rebeca Gen. 25:20
 î 1868 Î.C. Sem scrie Documentul Nr. V; Gen. 10:2—11:10 Geneza 11:10
 1868 Î.C. Moartea lui Sem la 600 de ani Gen. 11:11
 1858 Î.C. Nașterea lui Esau și a lui Jacob Gen. 25:26
 1844 Î.C. Moartea lui Avraam la 175 de ani Gen. 25:7
 d 1843 Î.C. Ismael (și Isaac) scriu Documentul nr VII Gen. 25:12
 Gen. 11:27—25:12
 1818 Î.C. Esau se căsătorește cu Iudita, hitita Gen. 26:34
 1796 Î.C. Moartea lui Ismael în cel de-al 137-lea an; Gen. 25:17
 d 1795 Î.C. Isaac scrie Documentul Nr. VIII; Gen. 25:19 Gen. 25:13-19
 1781 Î.C. Iacob fuge la Haran; vedenia sa la Betel Gen. 28:2, 13, 19; 30:25,26;
 31:41
 1774 Î.C. Iacob se căsătorește cu Lea și Rahela Gen. 29:23-30
 1767 Î.C. Nașterea lui Iosif Gen. 30:23, 24
 1761 Î.C. Iacob se întoarce la Canaan din Haran Gen. 31:18, 41
 cc 1761 Î.C. Iacob se luptă cu un înger, este numit Israel; Gen. 32:24-28
 1750 Î.C. Iosif vândut ca sclav de frații lui; Gen. 37:2
 1739 Î.C. Moartea lui Isaac în cel de-al 180-lea an; Gen. 35:28, 29
 D 1739 Î.C. Esau scrie documentul nr. IX, Gen. 25:19—36:1 Geneza 36:1
 D 1739 Î.C. Esau scrie documentul nr. X; Gen. 36:2-9 Gen. 36:9
 1737 Î.C. Iosif este numit prim ministrul Egiptului Gen. 41:40,46
 Î 1728 Î.C. Iacob scrie documentul nr. XI; Gen. 36:10—37:2 Gen. 37:2
 1728 Î.C. Iacob cu întreaga sa familie intră în Egipt; Gen. 45:6; 46:26; 47:9
 1712 Î.C. Moartea lui Iacob în cel de-al 147-lea an; Gen. 47:28
 1657 Î.C. Moartea lui Iosif la vârstă de 110 ani; Gen. 50:26
 Î 1613 Î.C. Încercarea lui Iov Iov 1:8; 42:16
 cc 1600 Î.C. Egipt începe să se dezvolte ca prima putere mondială; Ex. 1:8
 1593 Î.C. Nașterea lui Moise Ex. 2:2
 1553 Î.C. Moise se oferă ca eliberator; fuge la Madian; Ex. 2:11, 14,15
 Faptele 7:23
 cc 1514 Î.C. Moise la rugul arzător Ex. 3:2
 1513 Î.C. Paștele; Puterea Egiptului clătinită; Ex. 12:12; 14:27
 Dezastrul de la Marea Roșie;

- Izraeliții părăsesc Egiptul; Ex. 14:29, 30
 Sfârșitul perioadei de necaz de 400 de ani; Gen. 15:13, 14
 Se dă Legea la muntele Sinai Ex. 19:3-8
 Sfârșitul perioadei de 430 de ani Gal. 3:17; Ex. 12:40;
 Moise compilează Geneza în pustiu Ioan 5:46
 1512 Î.C. Încheierea zidirii tabernacolului Ex. 40:17
 Consacrarea preoției lui Aaron Lev. 8:34-36
 Moise scrie Exodul și Leviticul Lev. 27:34; Num. 1:1
 cc 1490 Î.C. Moise scrie cartea lui Iov
 1473 Î.C. Moise încheie Numerele în Moab Num. 35:1; 36:13
 Legământul de credință în Moab Deut. 29:1
 Moise scrie Deuteronomul Deut. 1:1, 3
 Moise moare pe muntele Nebo, în Moab la vârsta de 120 de ani;
 Deut. 34:5, 7
 Israel intră în Canaan sub conducerea lui Iosua Iosua 4:19
 1467 Î.C. Sfârșitul operațiilor de război ale lui Iosua în Canaan
 Iosua 11:23; 14:7,10-15
 Sfârșitul celor „aproximativ 450 de ani” Faptele 13:19, 20, NW
 1454 Î.C. Iosua scrie cartea lui Iosua Iosua 1:1; 24:26
 cc 1454 Î.C. Moartea lui Iosua la vârsta de 110 ani Iosua 24:29
 cc 1192 Î.C. Nașterea lui Samuel 1 Sam. 1:20
 cc 1173 Î.C. Biruința lui Iefta asupra lui Ammon Jud. 11:26,33
 1137 Î.C. Chivotul mutat din Șilo 1 Sam. 4:3, 11
 Judecata lui Eli se sfârșește 1 Sam. 4:18
 Samuel continuă să judece 1 Sam. 6:1, 21; 7:1, 2, 15;
 cc 1137 Î.C. Se naște Ionatan, fiul lui Saul 1 Sam. 13:1, 2
 1117 Î.C. Samuel îl unge pe Saul ca rege al Israelului -1 Sam. 10:24
 Faptele 13:21
 1107 Î.C. Nașterea lui David la Betleem 1 Sam. 16:1; 2 Sam. 5:4
 cc 1100 Î.C. Samuel scrie cartea Judecătorii Jud. 21:25
 cc 1097 Î.C. Samuel îl unge pe David rege 1 Sam. 16:13
 cc 1097 la 1037 Î.C. David scrie mulți Psalmi - Ps. 72:20
 cc 1090 Î.C. Samuel scrie cartea Rut Rut 4:18-22
 1082 Î.C. Samuel scrie cartea 1 Samuel 1:1 - 24:22 1 Sam. 25:1
 1077 Î.C. Moartea regelui Saul 1 Sam. 31:7
 David uns rege al Iudeii la Hebron 2 Sam. 2:4
 1070 Î.C. A treia ungere a lui David peste tot Israelul 2 Sam. 5:3-5
 1069 Î.C. David ia Ierusalimul; îl face capitală; 2 Sam. 5:6, 7
 d 1069 Î.C. Chivotul adus la Ierusalim 2 Sam. 6:15
 Legământul pentru împărăție încheiat cu David 2 Sam. 7:12-16 cc 1040
 Î.C. Gad și Nathan scriu de la 1 Samuel 25:1 la 2 Samuel 24:25 2 Sam. 24:18
 1037 Î.C. Moartea regelui David la 70 de ani 1 Regi 2:10, 11
 Solomon uns ca rege al Israelului 1 Regi 1:39; 2:12
 1034 Î.C. Începutul construirii templului lui Solomon 1 Regi 6:1

- 1027 Î.C. Încheierea templului lui Solomon în Ierusalim 1 Regi 6:38
cc 1010 Î.C. Solomon scrie cea mai mare parte a Proverbelor
Prov. 1:1; 10:1; 25:1;
Ecleziastul 12:9
- cc 1010 Î.C. Solomon scrie Cântarea lui Solomon Ca. 1:1
cc 1000 Î.C. Solomon scrie Ecleziastul Ecl. 1:1
997 Î.C. Roboam îi urmează lui Solomon, împărăția se împarte
1 Regi 11:43; 12:19
- 980 Î.C. Abia îi succede lui Roboam 1 Regi 15:1, 2
978 Î.C. Asa îi succede lui Abia 1 Regi 15:9, 10
938 Î.C. Iosafat îi succede lui Asa 1 Regi 22:41, 42
917 Î.C. Ioram îi succede lui Iosafat 2 Regi 8:16, 17
cc 917 Î.C. Ioel scrie cartea lui Ioel Ioel 1:1
910 Î.C. Ahazia îi succede lui Ioram 2 Cron. 22:1, 2
909 Î.C. Regina Atalia uzurpă tronul 2 Regi 11:1-3
903 Î.C. Ioas îi succede lui Ahazia 2 Regi 12:1
866 Î.C. Amația îi succede lui Ioas 2 Regi 14:1, 2
c 852 Î.C. Iona scrie cartea lui Iona Iona 1:1, 2
837 Î.C. Începe un interegn în Iuda 2 Regi 14:1, 2; 15:1
826 Î.C. Ozia devine rege 2 Cron. 26:1-3
cc 811 Î.C. Amos scrie cartea lui Amos Amos 1:1
cc 782 Î.C. Assiria, a doua putere mondială, începe să domine Israelul;
2 Regi 15:19
- 774 Î.C. Iotam îi succede lui Ozia 2 Cron. 27:1
759 Î.C. Ahaz îi succede lui Iotam 2 Cron. 28:1
745 Î.C. Ezechia îi succede lui Ahaz 2 Cron. 29:1
742 Î.C. Osea scrie cartea Osea Osea 1:1
740 Î.C. Asiria subjugă Israelul, preia Samaria; 2 Regi 17:6, 13 ,18
d 732 Î.C. Isaia scrie cartea Isaia Isa. 1:1
716 Î.C. Manase îi succede lui Ezechia 2 Regi 21:1
cc 716 Î.C. Mica scrie cartea Mica Mica 1:1
661 Î.C. Amon îi succede lui Manase 2 Regi 21:19
659 Î.C. Iosia îi succede lui Amon 2 Regi 22:1
cc 655 Î.C. Țefania scrie cartea Țefania Țef. 1:1
î 632 Î.C. Naum scrie cartea Naum Naum 1:1
cc 632 Î.C. Ninive cade în fața haldeilor și a mezilor Naum. 3:7
628 Î.C. Ioahaz îi succede lui Iosia 2 Regi 23:31
628 Î.C. Ioiachim îi succede lui Ioahaz 2 Regi 23:36
cc 628 Î.C. Habacuc scrie cartea Habacuc Hab. 1:1
625 Î.C. Nabucodonosor stăpânește ca rege al Babilonului Ier. 25:1
Nabucodonosor învinge pe Neco al Egiptului Ier. 46:2
620 Î.C. Nabucodonosor îl face pe Ioiachim rege tributar 2 Regi 24:1
618 Î.C. Ioiachin devine rege după Ioiachim 2 Regi 24:6

- Nabucodonosor ia captivi primii evrei la Babilon Dan. 1:1-4
2 Cron. 36:6, 7
- 617 Î.C. Zedechia devine rege 2 Cron. 36:10
- 609 Î.C. Nabucodonosor atacă Iuda a treia oară 2 Regi 25:1
Începe asedierea de trei ani a Ierusalimului 2 Regi 25:2
- 607 Î.C. Distrugerea templului în a cincea lună (Ab 7-10) 2 Regi 25:8-10
Distrugerea Ierusalimului Ier. 52:12-14
- 607 Î.C. A șaptea lună. Evreii părăsesc Iuda 2 Regi 25:25, 26
Babilon devine a treia putere mondială;
Ieremia scrie Plângerile Plângeri preambul, LXX
- cc 607 Î.C. Obadia scrie cartea Obadia Obadia 1
- 91 Î.C. Ezechiel scrie cartea Ezechiel Ezec. 40:1; 29:17
- d 581 Î.C. Ieremia scrie cărțile 1 și 2 Regi și Ieremia Ier. 52:31; 2 Regi 25:27
- 539 Î.C. Babilon cade sub stăpânirea mezilor și a persanilor Dan. 5:30, 31
Medo-Persia devine a patra putere mondială
- 537 Î.C. Cir, persanul, emite decretul prin care le permite evreilor să se întoarcă
în Ierusalim; 2 Cron. 36:22, 23; Ezec. 1:1-3; 3:1
Sfârșitul perioadei de 70 de ani de pustiire a Ierusalimului; Ier. 25:12, 29:10
- 520 Î.C. Hagai scrie cartea Hagai Hagai 1:1
- 518 Î.C. Zaharia scrie cartea Zaharia Zah. 1:1
- 516 Î.C. Zorobabel termină al doilea templu Ezra 6:14, 15
- 474 Î.C. Mardoheu scrie cartea Estera Estera 3:7; 9:32
- 468 Î.C. Ezra și preoții se întorc la Ierusalim Ezra 7:7
- cc 460 Î.C. Ezra scrie cărțile 1 și 2 Cronici și Ezra; 2 Cron. 36:22
Ezra 1:1
- 455 Î.C. Zidurile Ierusalemului zidite din nou de Neemia; Neemia. 1:1; 2:1, 11; 6:15
Profeția de 70 de săptămâni începe să se împlinească; Dan. 9:24
- 443 Î.C. Neemia scrie cartea Neemia Neemia. 5:14
- c 442 Maleahi scrie cartea Maleahi Mal. 1:1
- 406 Î.C. Ierusalimul rezidit în întregime în gloria sa din vechime Dan. 9:25
- 332 Î.C. Grecia, a cincea putere mondială, stăpânește peste Iuda; Dan. 8:21
- c 280 Î.C. Începe traducerea Septuagintei Grecești; Deut. 32:43
- 165 Î.C. Reînnoirea templului după profanarea de idolatria greacă;
Sărbătoarea Dedicării; Ioan 10:22
- 63 Î.C. Roma, a șasea putere mondială, stăpânește peste Ierusalim; Ioan 19:15;
Apoc. 17:10
- 37 Î.C. Irod (ales rege de Roma) preia Ierusalimul prin violență;
- 17 Î.C. Irod începe construirea celui de-al treilea templu; Ioan 2:20
- 2 Î.C. Nașterea lui Ioan Botezătorul și a lui Isus; Luca 1:60; 2:7
- D.C 29 Ioan și Isus își încep serviciul; Luca 3:1, 2, 23 (Pentru o relatare
amănunțită a evenimentelor din serviciul lor, a se vedea tabelul din „Echipat
pentru orice lucrare bună”, paginile 284-287.)
- D.C 32 Tăierea capului lui Ioan Botezătorul Mat. 14:10

- D.C 33 14 Nisan. Isus oferă jertfă pentru noul legământ;
Isus este răstignit; Luca 22:20; 23:33
- D.C 33 16 Nisan. Învierea lui Isus Mat. 28:1-10
- D.C 33 6 Sivan, Cincizecimea; Revărsarea spiritului; Faptele 2:1:17
Petru deschide calea evreilor către adunarea creștină; folosește prima cheie; Mat. 16:19; Faptele 2:38
- D.C 36 Sfârșitul celor 70 de săptămâni de ani; Dan. 9:24-27
Petru folosește a doua cheie, oameni din națiuni intră în adunarea creștină.
Faptele 10:1, 45
- cc D.C 41-50 Matei scrie „Matei”; Mat. 28:15
- D.C 49 Corpul de guvernare hotărăște împotriva circumciziei pentru oamenii din națiuni; Faptele 15:28
- D.C 50 Pavel scrie cărțile 1 și 2 Tesaloniceni din Corint; Faptele 18:11, 12;
1 Tes. 1:1
- D.C 51 Pavel scrie epistola către Galateni din Antiohia; Gal. 1:1;
Faptele 18:22, 23
- D.C 55 Pavel scrie 1 Corinteni din Efes; 1 Cor. 15:32; Faptele 19:1
- D.C 55 Pavel scrie 2 Corinteni din Filipi 2 Cor. 2:12, 13; Faptele 20:1
- D.C 56 Pavel scrie epistola către romani din Corint Rom. 16:1; Faptele 20:2
- D.C 56-58 Luca scrie istoria sa intitulată „Luca” din Cezareea;
Faptele 23:33; Luca 1:1, 2
- D.C 60 Din Roma, Pavel scrie: Efeseni Efes. 3:1
Filipeni Filip. 4:22
Coloseni Col. 4:18
Filimon Fil. 1:1
- cc D.C 60 Iacov, fratele lui Isus, scrie „Epistola lui Iacov” din Ierusalim;
Iacov 1:1; Gal. 1:18, 19
- D.C 60-65 Marcu scrie istoria sa intitulată „Marcu”; Col. 4:10;
1 Pet. 5:13; 2 Tim. 4:11
- D.C 61 Pavel scrie „Evrei” din Roma; Evrei 13:24; 10:34
- D.C 61 Luca termină de scris Faptele în Roma; Faptele 28:30
- D.C 61-64 Pavel scrie 1 Timotei din Macedonia; 1 Tim. 1:3
Pavel scrie Tit din Efes; Tit 1:5
- D.C 62-64 Petru scrie 1 Petru din Babilon 1 Pet. 1:1; 5:13
- cc D.C 64 Petru scrie 2 Petru din Babilon 2 Pet. 3:15, 16
- D.C 65 Pavel scrie 2 Timotei din Roma 2 Tim. 4:16-18
- cc D.C 65 Iuda scrie „Iuda” Iuda 1, 17, 18
- D.C 70 Ierusalimul și templul său sunt distruse de romani
Dan. 9:27; Mat. 23:27; Luca 19:42-44
- cc D.C 96 Ioan pe insula Patmos scrie Apocalipsa Apoc. 1:9
- cc D.C 98 Ioan scrie istoria sa intitulată „Ioan” și epistolele sale 1, 2 și 3;
Ioan 21:22, 23
- D.C 325 Începutul creștinismului apostat organizat la Nicea

D.C 440 Secta romano-catolică organizată la Roma de Papa Leo I;
Scindarea Est-Vest;

D.C 800 Începutul celor o mie de ani ai Sfântului Imperiu Roman sub controlul papei și al conducătorilor din Europa de Vest;

D.C 1229 Începutul „Inchiziției” catolice; prigonirile creștinilor ating noi culmi;

D.C 1456 Biblia începe a fi tipărită cu tiparul mobil;

D.C 1517 Reforma începe dezbinarea multor secte ca protest față de ierarhia romano-catolică;

D.C 1600 Imperiul Britanic începe să apară ca a șaptea putere mondială; acordă privilegiu Indiei de Est; Dan. 7:8; Apoc. 13:11; 16;13;

[Cititorul trebuie să remarce faptul că multe evenimente biblice de la începuturi s-au petrecut în ani care decurgeau din toamnă în toamnă. Chiar și astăzi, evreii au „un an civil” care decurge din toamnă în toamnă. După Exodul din anul 1513 î.C., au fost inaugurați „anii sacri” care se numărau din primăvară în primăvară. „Anii de domnie” ai regilor Israelului, Iudeii, Babilonului și Persiei decurgeau, de asemenea, din primăvară în primăvară. Când un împărat murea înainte de sfârșitul ultimului său „an de domnie,” succesorul său îi completa termenul ca un „an de accesiune.” Totuși, succesorul nu socotea ca început al primului său „an de domnie” decât următoarea primăvară. Acest tabel caută să adapteze anii de mai sus la sistemul nostru actual de calculare și înregistrare a anilor de dinainte de Cristos și de după Cristos.]

Întrebări de la cititori

Nu s-au aflat în eroare publicațiile Turnului de Veghere când au spus că mâncarea lui Ioan Botezătorul era formată din lăcuste? Dieta sa formată din lăcuste nu se referă cumva la boabele sau păstăile cu semințe care apar pe salcâmul dulce?

Lăcustele pe care Ioan Botezătorul le-a mâncat în pustiu nu au fost boabele sau roșcovele care cresc pe salcâmul dulce, ci au fost lăcuste, adevăratele insecte. În textul grecesc original, cuvântul pentru *lăcustă*, în Matei 3:4, este *akris*. Acest cuvânt nu semnifică niciodată boabele păstăilor de salcâm, ci, în mod exclusiv, se referă la insectă. Datorită acestui fapt *Traducerea Lumii Noi* redă textul din Matei 3:4 după cum urmează: „Acum, acel Ioan avea îmbrăcămintea din păr de cămilă și o centură din piele în jurul coapselor; mâncarea lui, de asemenea, era formată din lăcuste și miere sălbatică.” În traducerea *Septuagintei Grecești* a Scripturilor Evreiești acest cuvânt *akris* este cuvântul folosit pentru lăcuste în plaga asupra Egiptului, de la Exodul 10:4, 12-14, 19. De asemenea, cuvântul *akris* este folosit în Apocalipsa 9:3, 7 în legătură cu plaga lăcustelor. Și *akris* este de asemenea cuvântul folosit în Leviticul 11:12, care le spune izraeliților că ei puteau mânca

lăcustele ca și pe o mâncare curată. Cuvântul folosit pentru boabele sau semințele din păstăile salcâmului era un cuvânt grecesc diferit, *keration* și aceasta reprezintă ceea ce a mâncat fiul risipitor, conform celor spuse la Luca 15:16, *NW*.

Ce se înțelege prin declarația de la Eclesiastul 12:7, „Spiritul se va întoarce la Dumnezeu care l-a dat”? – J.D., Canada.

În acest text cuvântul *spirit* înseamnă putere de viață. Dumnezeu ia înapoi această viață de la păcătosul muritor, și nimeni nu poate restaura acea putere de viață, cu excepția lui Iehova Dumnezeu, care inițial i-a oferit-o lui Adam. (Gen. 2:7) Textul din Psalmii 104:29, 30 (*Ro*) precizează: „Dacă Tu îți ascunzi fața, ei sunt îngroziți, dacă le iei înapoi spiritul, ei încetează să mai respire, și se întorc în propria țărână: Tu îți trimiți spiritul, ei sunt creați, iar astfel înnoiești fața pământului.” În cazul creaturilor umane moarte care sunt păstrate în memoria lui Dumnezeu, El le va restaura puterea de viață prin înviere. Cei care au murit răi, cu voia, nu vor fi amintiți la timpul învierii. Ei vor fi ca și animalele care pier. – Prov. 10:7; Ecl. 3:18-21; Ioan 5:28, 29, *NW*; 2 Petru 2:12.

Cartea Societății voastre „Echipat pentru orice lucrare bună” oferă, la pagina 82, unele legende talmudice despre Isus, legende despre care pastorul nostru spune că nu sunt adevărate. Puteți să îmi oferiți sursa informației voastre? – F. J., Pennsylvania.

Aceste legende sunt verificate în cartea *Noul Testament și Talmudul* (96 de pagini) de către Julius Feldman, profesor, în Capitolul VII, intitulat „Tradiții și Legende”, la paginile 67 și 72. Autorul precizează cum unele ediții ale Talmudului au fost corectate pentru a elimina câteva dintre aceste legende și pentru a evita jignirea profundă a creștinilor gentili și astfel să dea naștere la un masacru și alte asemenea persecuții împotriva evreilor. Dar, primele ediții ale Talmudului care nu au fost corectate conțin asemenea legende, aceasta fiind sursa de la care autorul cărții le-a obținut. Cartea menționată mai sus, fără îndoială, a ieșit din tipărire, dar tu o poți găsi într-o bibliotecă publică bine aprovizionată.

Geneza 1:26 precizează: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră.” Acest lucru nu ar putea însemna faptul că forma trupului spiritual al lui Dumnezeu este aceeași ca și forma trupului fizic al omului? – H. D., California.

Deuteronomul 4:15-20 arată faptul că forma lui Dumnezeu nu este cunoscută de către om, deci nu este nevoie ca omul să încerce să o reprezinte prin vreo creatură pământească. A se vedea, de asemenea, Isaia 40:18, 25. A încerca să-l reprezinți pe Creator în forma omului vizibil sau în altă creație pământească, mai degrabă decât să-l glorifici ca pe Dumnezeu nevăzut și Atotputernic, este prostesc, după cum arată Pavel: „Deși l-au cunoscut pe Dumnezeu, nu l-au glorificat ca Dumnezeu și nici nu i-au mulțumit, ci au devenit nechibzuiți în raționamente, iar inima lor neinteligentă a devenit întunecată. Deși afirmau că sunt înțelepți, au devenit nebuni și au transformat gloria Dumnezeului Incoruptibil în ceva

asemenea chipului omului muritor, a păsărilor, a creaturilor cu patru picioare și a târâtoarelor.” – Rom. 1:21-23, *NW*.

Mai departe Pavel a scris: „‘Primul om, Adam, a devenit un suflet viu.’ Ultimul Adam [Cristos] a devenit un spirit dătător de viață. Și la fel cum am purtat chipul celui creat din țărână, vom purta și chipul Celui ceresc.” (1 Cor. 15:45, 49, *NW*) Din acest lucru este evident că chipul lui Adam nu era același cu chipul lui Cristos cel înviat, o creatură spirituală. Apariția lui Cristos înviat, ca și o creatură spirituală, a fost necunoscută creștinilor. Ei știau faptul că El era „imaginea expresă” a lui Dumnezeu, sau „representarea exactă a propriei Sale ființe”, dar ei nu au considerat acea „imagine expresă” sau „representare exactă” ca fiind în forma omului, care le era cunoscută lor. Ei au știut, de asemenea, faptul că în cele din urmă îl vor vedea pe Dumnezeu și vor fi ca El, când vor fi înviați ca și creaturi spirituale, pentru a domni alături de Cristos: „Iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta vom fi ca El, deoarece îl vom vedea exact așa cum este El.” – Evrei 1:3; 1 Ioan 3:2, *NW*.

Din toate acestea este clar că scriitorii Scripturilor Grecești Creștine nu au considerat forma oamenilor ca fiind aceeași cu forma lui Dumnezeu sau cu forma lui Cristos Cel înviat. Prin urmare, pare sigur faptul că atunci când Iehova i-a zis Logosului (titlul lui Cristos înainte de a deveni om pe pământ), „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră,” El nu s-a referit la nicio formă sau apariție literară. Logosul a suportat mari schimbări pentru a fi făcut după asemănarea omului. (Filip. 2:7) Astfel rămânem la explicația publicată anterior conform căreia omul a fost făcut după chipul și asemănarea Lor, prin aceea că însușirile lui Iehova sunt dreptate, dragoste, înțelepciune și putere, deci și omul a fost creat cu aceste însușiri, care îl deosebesc de toate celelalte forme de viață pământești și îl înzestreză să exercite stăpânire asupra acestora și să-l reprezinte vizibil pe Iehova pe pământ. Din moment ce însușirile divine sunt posedate și de către Logos, Creatorul a putut vorbi Logosului, pe bună dreptate, despre asemenea lucruri precum „chipul nostru” și „asemănarea noastră”. – Gen. 1:28; 5:3; Ps. 89:14; Prov. 2:6; 3:19; Dan. 2:20; 1 Ioan 4:8.

TURNUL de VEGHERE

15 APRILIE 1951

Nr. 8

Cuprins:

- CĂSĂTORIA SĂ FIE ONORABILĂ PRINTRE TOȚI - Pag.271
- ÎN APĂRAREA CĂSĂTORIEI - Pag.280
- PREDICARE ÎN CONTINUARE PE INSULE - Pag.287
- ADUNAREA DE DISTRICT DIN ITALIA AJUTĂ ÎNCHINAREA LIBERĂ - Pag.294
- TREBUIE SĂ PLĂTEASCĂ CREȘTINII ZECUIALĂ? - Pag.296
- FESTIVITĂȚILE DE ABSOLVIRE DE LA GILEAD ALE CELEI DE-A ȘAISPREZECEA CLASE - Pag.299
- ADUNĂRI ÎN EUROPA - Pag.301
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.304

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

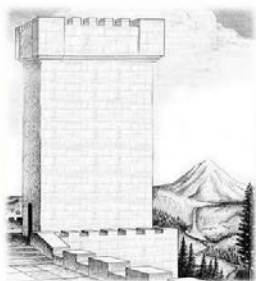
Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street
N. H. Knorr, *președinte*
Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
Grant Suiter, *secretar*
”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version
AT – An American Translation
Da – J. N. Darby's version
Dy – Catholic Douay version
ED – The Emphatic Diaglott
Le – Isaac Lessor's version
LXX – The Septuagint Version
Mo – James Moffatt's version
NW – New World Translation
Ro – J. B. Rotherham's version
RS – Revised Standard Version
Yg – Robert Young's version
Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chibona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

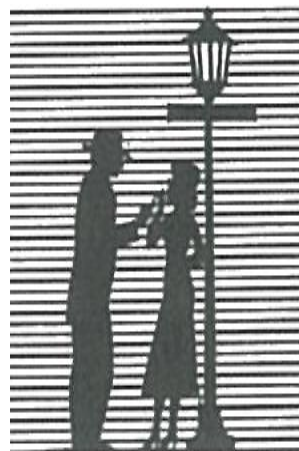
Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Căsătoria să fie onorabilă printre toți

Întregul conținut al scrisorii apostolului Pavel către evrei este pentru a întări pe poporul lui Dumnezeu împotriva căderii înapoi pe căile păcătoase ale lumii pe care le-am abandonat. De aceea, cu un raționament bun, el a spus spre sfârșitul scrisorii lui: „Căsătoria să fie onorabilă printre toți, și patul conjugal să fie nepângărit, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe adulteri.” (Evrei 13:4, *NW*) Această scrisoare a fost scrisă direct pentru evreii creștini. Ei avuseseră avantajul legii mozaice cu porunci împotriva imoralității, cum ar fi: „să nu comiți adulter”, „să nu poftești nevasta aproapelui tău”. Dar în secolele erei creștine vestea bună a fost predicată tuturor națiunilor și popoarelor, inclusiv celor care nu erau sub legea mozaică și codul ei moral. Ea are rolul de a-i salva pe păcătoși, inclusiv pe curvari și adulteri. Curvarii sunt persoane necăsătorite care practică imoralitatea. Adulterii sunt persoane căsătorite care au relații sexuale, de bună voie, cu cineva de sex opus, care nu le este tovarăș de viață legal.

2. Chiar și în zilele lui, Pavel a spus că a predicat și a adus la adevăr pe curvari, idolatri, adulteri, sodomiți sau bărbați ținuti pentru scopuri nefirești și bărbați care se culcă cu alți bărbați etc. Toți încălcau în mod grosolan legea morală. Isus însuși le-a spus preoților și bătrânilor religioși care erau morali numai în aparență că prostituatele și colectorii de taxe vor intra în împărăția lui Dumnezeu înaintea lor. (1 Cor. 6:9-11, *NW*; Mat. 21:31, 32) Dar acum fuseseră curățați prin adevăr. Așa că nu mai trebuiau să se modeleze după obiceiurile și standardele acestei lumi, ci trebuiau să își conformeze gândurile, sentimentele și comportamentul după adevărul și după poruncile lui Dumnezeu. Așa că atunci când ei vin la adevăr și Dumnezeu

îi primește în organizația lui teocrată, ei trebuie să facă schimbări radicale în viețile lor, inclusiv în aranjamentele din căminul lor. Acest fapt a fost adevărat acum nouăsprezece secole, în timpurile apostolilor. Este la fel de adevărat și astăzi.

3. În timpurile apostolilor poligamia – căsătoria unui bărbat cu mai multe soții vii, era legală în multe locuri. La fel este și astăzi. Să luăm un poligam care a devenit creștin. Poate el continua să trăiască cu mai multe soții și să aibă aprobarea lui Dumnezeu, prin Cristos, doar pentru că poligamia este în cazul respectiv legea și practica locală? Nu. În acest caz el nu trebuie să trăiască în armonie cu ce permite „Cezarul” în această lume. El trebuie să-i dea lui Dumnezeu ceea ce-i datorează lui Dumnezeu, și anume închinarea curată. Nu are voie să profite de legea Cezarului pentru a-și satisface pasiunile egoiste. A proceda astfel înseamnă să ocolească legea lui Dumnezeu, care este superioară și absolut dreaptă. „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca și conducător, decât de oameni!” – Faptele 5:29, *NW*.

4. Isus a fost foarte clar în ce prevede legea lui Dumnezeu legat de căsătoria creștină, și anume că standardul creștin al căsătoriei este cel stabilit de Dumnezeu la început, în Eden, unde i-a dat bărbatului perfect o singură soție. Dușmanii lui Isus au încercat să-l determine să facă un compromis legat de căsătorie, așa cum astăzi unii încearcă să determine organizația lui Dumnezeu să facă un compromis pe aceeași poziție. Despre aceasta citim: „Fariseii au venit la El și, ca să-L ispitească, I-au zis: ‘Oare este legal ca un bărbat să divorțeze de soție din orice pricină?’ Drept răspuns, El a zis: ‘N-ați citit că cel care i-a creat la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.’ Ei I-au zis: ‘Atunci de ce a prescriș Moise ca bărbatul să dea nevastei o carte de despărțire și s-o lase?’ Isus le-a zis: ‘Din pricina împietririi voastre a făcut Moise concesiunea să divorțați de soțiile voastre; dar de la început n-a fost așa. Eu, însă, vă spun că oricine divorțează de soția lui, afară de pricină de curvie, și se căsătorește cu alta, comite adulter.’” – Mat. 19:3-9, *NW*.

5. Astfel, Dumnezeu a făcut doar două ființe umane „un singur trup”, bărbatul și singura lui soție, nu trei, patru sau mai multe. Așa că atunci când un poligam, care are o poziție perfect bună în comunitatea lui, potrivit legilor și obiceiurilor din țara sa, vrea să fie un creștin adevărat, el trebuie să renunțe la soțiile în plus. Este posibil să aibă copii cu ele, în care caz legile locale și decența îl obligă să le întrețină pe soțiile lăsate și pe copiii lor până când aceste femei se căsătoresc cu altcineva. Dacă legea nu îi permite să divorțeze de aceste soții în plus, atunci ce trebuie să facă? El nu le mai recunoaște ca și soții și o va păstra doar pe una ca soție și doar față de ea va recunoaște îndatoririle conjugale. El nu va permite niciunei alte femei asemenea schimb de îndatoriri conjugale, deși de necesitate el poate să le mai țină pe ele și pe copiii lor în casa lui. Ele vor îndeplini rolul doar de servitoare sau muncitoare plătite, dar el va recunoaște în public doar o singură femeie ca soție, potrivit standardelor creștine.

6. Poligamia, fără îndoială, reprezintă o situație greu de îndreptat și de ajustat. Dar în această privință, organizația lui Dumnezeu nu poate face compromisuri, permițând, de exemplu, un anumit standard de căsătorie în Africa, datorită legilor băștinașe, și interzicându-l în alte părți, insistând asupra unui alt standard acolo,

pentru că legile creștinătății fac acest standard să fie ușor de atins. Există un singur standard creștin pe care a insistat Isus. Chiar și în țări poligame a fost posibil, cu ajutorul și cu spiritul lui Dumnezeu, ca acest standard să fie pus în practică. De exemplu, o dificultate care a pus piedici lucrării noastre din Tanganika, Africa de Est, a fost poligamia. Acolo obiceiurile erau la fel ca în celelalte părți ale continentului. Căsătoria nu este foarte strictă, iar bărbați cu funcții de șefi au 25 de neveste sau chiar mai multe, în timp ce oamenii obișnuiți au trei sau patru. Martorii lui Iehova, ca adevărați creștini, nu pot să ignore asemenea practici din partea oamenilor care aleg creștinismul, se botează și acționează ca martori ai Dumnezeului Cel Preaînalt. Așa că practica lumească a poligamiei a fost curățită din rândurile lor. – *Vezi Cartea anuală a Martorilor lui Iehova* din 1951, pagina 226; de asemenea *Turnul de Veghere* din 1 august 1949, pagina 240, „Despre Poligamie”.

EXEMPLE MORALIZATOARE

7. Un poligam, dacă el continuă astfel, nu-l recunoaște pe Stăpânul care l-a cumpărat, căci Stăpânul lui, Isus Cristos, a stabilit standardul de a avea o singură soție pentru urmașii săi. Un poligam nu poate fi numit de către corpul de guvernare vizibil al organizației teocratice a lui Iehova într-o poziție responsabilă de serviciu într-o adunare creștină. Apostolul Pavel aparținea corpului de guvernare din secolul întâi. Scriindu-i asistentului său Timotei în privința calificărilor bărbaților pentru numire în funcții oficiale în adunare, el a spus: „Dacă un om tinde pentru funcția de supraveghetor, dorește o lucrare bună. Dar trebuie ca supraveghetorul să fie ireproșabil, bărbatul unei singure neveste, ... un om care să-și conducă în mod potrivit casa și să-și țină copiii în supunere, cu toată seriozitatea.” Era această cerință numai pentru cei mai proeminenți servi din adunare? Nu. Legat de servii subordonați mai era recomandat: „Servii care slujesc să fie bărbați ai unei singure neveste și să-și conducă în mod potrivit copiii și pe membrii familiei.” Tit era în alt ținut dar nu i s-a permis să stabilească alt standard din această cauză. El a fost instruit în mod similar: „Numește bătrâni în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit: dacă este cineva fără vină, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare. Căci supraveghetorul, ca administrator al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără vină.” – 1 Tim. 3:1, 2, 4, 12 și Tit 1:5-7, *NW*.

8. Se cerea acestor servi să fie soți ai unei singure neveste în viață. Acest lucru nu trebuie înțeles ca referindu-se la faptul că monogamia era cerință numai pentru servi, dar că restului adunării îi era permisă poligamia. Sigur, poligamia nu era practică de femeile de pe atunci, adică să aibă mai mulți soți. Deci nu poligamia femeii era motivul pentru care exista următoarea cerință de înregistrare pentru văduvele în vârstă, pentru a primi sprijin material din partea adunării: „O văduvă, ca să fie pusă pe listă, trebuie să n-aibă mai puțin de șaiszeci de ani și să nu fi avut decât un singur bărbat.” (1 Tim. 5:9, 10, *NW*) Căci limitându-se la un singur bărbat, o astfel de văduvă dovedea că avea autocontrol asupra pasiunii animalice. Ea asculta de sfatul lui Pavel cu privire la văduve, din 1 Corinteni 7:8, 9, 39, 40.

„Le spun celibatarilor și văduvelor că este bine pentru ei să rămână ca mine: Dar dacă nu au autocontrol să se căsătorească, căci este mai bine să se căsătorească decât să ardă de pasiune. O soție este legată câtă vreme îi trăiește bărbatul; dar, dacă-i moare bărbatul, este liberă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul. Dar, după părerea mea, va fi mai fericită dacă rămâne așa cum este [anume văduvă]. Și cred că și eu am spiritul lui Dumnezeu.” – *NW*.

9. Astfel, monogamia se aplică atât femeilor creștine cât și bărbaților creștini. Deoarece servii numiți ai adunării, supraveghetorii și ajutoarele de slujire, trebuiau să fie exemple pentru turma creștină, trebuiau să fie exemple de credincioși și în problema căsătoriei, cu o singură soție în viață. Acest fapt singur dovedește că standardul pentru întreaga adunare creștină, pentru toți urmașii lui Cristos, este ca un bărbat să aibă o singură nevastă în viață, așa cum Dumnezeu a aranjat la origine cu Adam în Eden.

MOTIVE CREȘTINE DE DIVORȚ

10. Cuvintele lui Isus din Matei 19:9 despre divorț interzic în mod clar orice poligamie între creștini: „Eu, însă, vă spun că oricine divorțează de soția lui, cu excepția motivelor de adulter, și se căsătorește cu alta, comite adulter.” (*NW*) Dacă căsătoria cu altă femeie în timp ce fosta soție nevinovată este încă în viață înseamnă adulter, atunci cum poate un creștin să practice poligamia fără să fie adulter? Unii clerici religioși consideră că aceste cuvinte ale lui Cristos înseamnă aici că orice divorț este interzis creștinilor, chiar și pe motiv de adulter. În data de 13 decembrie 1948, ziarul *New York Times* raporta: „Divorțul nu este justificat de nicio împrejurare a căsătoriei, oricât de ‘dureroasă sau brutală’ ar fi aceasta, a declarat Reverendul Anselm Leahy, ieri, în timpul celei de-a doua predici din postul Crăciunului la Catedrala Sfântul Patrick. El a calificat divorțul modern drept ‘poligamie succesivă’ și a învinuit persoanele divorțate care fac noi uniri conjugale în timpul vieții fostului soț ca ‘adulteri’. ... Condamnarea necalificată de către el a divorțului a fost urmată de o declarație făcută de Monsignor Robert E. McCormick care cerea legislativului statului New York să ‘scoată în afara legii’ divorțul, atacând ‘mișcarea prezentă de a liberaliza divorțul în acest stat’, ca pe ‘un pericol pentru societate’”.

11. Prin luarea unei asemenea poziții, acei clerici îl condamnă pe Iehova Dumnezeu pentru că le-a permis evreilor să practice divorțul, conform legii divine dată prin Moise. (Deut. 24:1-4) Dar Isus, în Matei 19:1-9, nu a condamnat această prevedere referitoare la divorț și nu a spus că „nu este justificat de nicio împrejurare a căsătoriei, oricât de ‘dureroasă sau brutală’ ar fi aceasta.” Cuvintele lui corespunzătoare din predica de pe munte nu condamnă divorțul, ci spun pur și simplu: „S-a zis: ‘Oricine va divorța de soția lui, să-i dea un certificat de despărțire. Dar Eu vă spun că oricine divorțează de soția sa, cu excepția motivului de adulter, o face supusă adulterului; observând că oricine se căsătorește cu o femeie divorțată comite adulter.’” (Mat. 5:31, 32, *NW*) A arătat, de asemenea, că o femeie poate începe procedurile de divorț atunci când a spus: „Oricine divorțează de soția lui și se căsătorește cu alta comite adulter față de ea; și dacă o nevastă,

după ce divorțează de soțul ei, se căsătorește cu altul, comite adulter.” – Marcu 10:11, 12, *NW*.

12. Aceasta nu le interzice creștinilor să divorțeze complet, imoralitatea fiind singurul motiv justificat scriptural pentru divorț. Oricine se căsătorește cu o persoană divorțată pentru orice alt motiv în afară de imoralitate comite adulter, căci legătura de căsătorie nu a fost cu adevărat anulată înaintea lui Dumnezeu printr-un divorț legal. Dar aceasta nu înseamnă că persoana creștină care obține divorțul din cauza infidelității tovarășului de viață poate numai să scape de acesta, să-i refuze casa și masa și să nu fie liber, totuși, să se căsătorească cu o altă femeie creștină. Sub legea lui Dumnezeu dată Israelului, bărbatul care obținea divorțul de soția lui necurată moral, nu era oprit să se însoare cu o altă femeie israelită. Astfel, Isus nu a interpretat ca odată divorțat, unui creștin îi este interzis să se recăsătorească. Cuvintele lui Isus înseamnă strict următoarele: dacă creștinul în cauză obține divorțul din orice alt motiv decât imoralitatea partenerului de căsătorie, acest creștin comite adulter dacă se recăsătorește.

PATUL CONJUGAL NEPÂNGĂRIT

13. Adoptarea unei legi care interzice divorțul în orice împrejurări nu a ajutat la păstrarea căsătoriei în cinste sau la prevenirea adulterului și a curviei. În țări cu legi împotriva divorțului, mulți oameni căsătoriți le ignoră și urmează calea de acțiune a propriei pasiuni. Dintr-un motiv sau altul, unii bărbați își părăsesc soțiile iar unele femei își părăsesc soții. Acești oameni nu pot obține un divorț legal. Deci, bărbatul sau femeia intră într-o căsătorie de drept comun cu o altă persoană, în timp ce partenerul legal de căsătorie este în viață. Printr-o astfel de procedură, bărbatul sau femeia comit ambii adulter și în același timp practică bigamia sau poligamia. Guvernul local, deși aderă la legea canonică, religioasă, care nu permite divorțul, închide ochii la poligamie sau chiar o aprobă atunci când nu aplică legea și nu-i pedepsește pe cei ce o încalcă. Aceasta creează dificultate cu privire la modul cum se pot rezolva afacerile lor matrimoniale, atunci când bărbatul sau femeia respectivă intră în contact cu adevărul Împărăției și dorește să devină martor al lui Iehova.

14. În unele țări, unde există interdicții religioase și opresiune economică, căsătoria de drept comun este o practică generală. Oamenii din comunitate nu o disprețuiesc și nici nu-i discriminează pe cei care o practică. Dar există și din aceia care abuzează chiar și de acest obicei. Ei au o căsătorie de drept comun cu o nevastă într-o localitate, cu alta în altă localitate și au chiar și alte neveste în alte localități și se duc cu regularitate și le vizitează pe fiecare pentru o perioadă. Femeile respective sunt conștiente că bărbatul lor mai întreține și altă femeie sau alte femei și că are relații cu ele cu regularitate. Dar datorită sprijinului pe care-l primesc în casă de la el, ele nu obiectează și sunt mulțumite că le vine și lor rândul să trăiască cu el. O asemenea practică se numește poligamie în cazul bărbatului, iar femeia este vinovată de adulter. Dacă un asemenea bărbat sau o asemenea femeie ajunge la cunoștința adevărului și dorește să se asocieze cu organizația lui Dumnezeu, este absolut necesar ca acea persoană să renunțe complet la acest

aranjament poligam, adulter. Bărbatul trebuie să se limiteze la o soție, iar femeia să se limiteze la un soț, iar atât bărbatul, cât și femeia trebuie să-i fie credincios și loial celuilalt din acel moment înainte.

15. Sunt numeroase cazurile când persoane care trăiesc în căsătorie de drept comun ajung la adevăr. În interesul adevărului și pentru propria lor protecție împotriva oricărui reproș, de orice fel, ei trebuie să-și legalizeze căsătoria. Aceasta onorează starea lor matrimonială. Este adevărat din Scripturi că ritul căsătoriei nu este așa numitul *sacrament*, pe care numai clerul religios are dreptul exclusiv să-l săvârșească. Nu este nevoie de preoți pentru a oficia o căsătorie. Dar acesta nu este, în niciun caz, un argument împotriva legalizării căsătoriei și în favoarea vieții conjugale de drept comun. În națiunea teocratică a Israelului nu exista căsătorie de drept comun, deși nu era chemat un preot religios pentru a da un caracter solemn căsătoriei. Totuși, căsătoria era încheiată conform legii. Un mijlocitor, sau intermediar, discuta cu părinții sau cei ce aveau grijă de tânărul și tânăra pentru care se dorea căsătoria, după care se încheia un contract. Din acel moment, bărbatul și femeia erau considerați logodiți. Orice act imoral pe care femeia l-ar fi făcut înainte ca logodnicul său să o ducă la casa lui, reprezenta o încălcare a contractului de căsătorie și un caz de adulter, pentru care ea putea fi omorâtă cu pietre. Acesta a fost cazul cu Iosif și Maria, când ea a rămas însărcinată prin spiritul sfânt al lui Dumnezeu. După o perioadă de logodnă, mirele își lua mireasa de la casa părinților ei. El o conducea în mod public la domiciliul lui, în mijlocul bucuriei generale și în urările de bine ale vecinilor lor, urmate de o petrecere de nuntă. Astfel, căsătoria era adusă la cunoștința publicului și în prezența multor martori.

16. După aceea, la biroul de evidență al satului sau al orașului, unde erau păstrate genealogiile familiilor, se înregistrau nașterile copiilor rezultați din căsătorie, astfel încât fiecare copil își putea cunoaște genealogia. De asemenea, soțul era înregistrat ca fiu legal al socrului său. Tot acest aranjament era făcut pentru protecția legală a drepturilor soțului și a soției, precum și a copiilor. Fiecare era răspunzător pentru comportamentul său față de celălalt din familie și din relația de căsătorie. Evreii au fost primii care au devenit creștini și astfel au adus cu ei acest aranjament în adunarea creștină. De aceea, este corect și se cuvine ca acele cupluri care au o căsătorie de drept comun astăzi și care devin creștini consacrați să-și legalizeze căsătoria și astfel să se angajeze în fața legii și în fața lui Dumnezeu să-și fie credincioși și loiali unul altuia. Aceasta le deschide calea pentru a dobândi pe deplin privilegiile organizației teocratice și pentru a activa ca servi numiți în aceasta.

17. În ziua de azi, raportul între căsătorii și divorțuri este de 4 la 1 în Statele Unite ale Americii, și de opt la unu în Anglia și Tara Galilor, iar relațiile libere de căsătorie și imoralitatea prevalează în toate țările. De aceea, este foarte urgent ca creștinii consacrați să asculte porunca apostolică: „Căsătoria să fie onorabilă printre toți, și patul conjugal să fie nepângărit”. Căsătoria adevărată este întotdeauna onorabilă prin ea însăși, pentru că este un aranjament de la Dumnezeu. Nu contează dacă ne aflăm „în timpul sfârșitului” sau că este înainte de bătălia de

la Armaghedon; de căsătorie se pot bucura onorabil cei ce vor sau simt nevoia de a se căsători. Nimeni nu trebuie să-i critice din cauză că ar fi prea târziu, ținând seama de timpul pe care această lume îl mai are. Dar creștinii să se căsătorească într-un mod onorabil. Nicio fată necăsătorită să nu ademenească un bărbat necăsătorit să aibă relații sexuale cu ea, cu scopul de a-l obliga să se căsătorească cu ea. Aceasta înseamnă adulter pentru amândoi, chiar dacă după aceea el se simte obligat și se căsătorește cu ea. Este probabil însă ca moravurile ei ușoare să provoace disprețul lui față de ea, astfel încât el să nu-și dorească o soție ca ea, ci o femeie de onoare, care rezistă la orice înclinații sau sugestii de imoralitate. De asemenea, nicio văduvă tânără cu pasiuni animalice să nu ademenească și să nu cedeze unui bărbat pentru satisfacții sexuale. Pavel spune: „Vreau ca văduvele tinere să se căsătorească, să aibă copii, să se ocupe de casă, ca să nu dea potrivnicului niciun prilej de ocară” – 1 Tim. 5:11-14, *NW*,

18. Pe de altă parte, niciun bărbat neînsurat să nu creadă că el are libertate înainte de căsătorie și că poate întreține relații sexuale cu mai multe fete, până ce o găsește pe cea care are standardele morale pe care el le dorește de la o soție. Prin această toleranță sexuală, el este un curvar și un corupător egoist de femei. Adunarea creștină trebuie să se păzească de asemenea bărbați care încearcă să se strecoare aici pentru asemenea motive imorale,

19. Căsătoria trebuie să fie demnă și să devină un act responsabil prin legalizarea ei în fața martorilor și prin înregistrarea ei la autoritățile cuvenite din țara respectivă. Odată căsătoriți, bărbatul și soția trebuie să-și păstreze căsnicia în onoare, fiind credincioși jurămintelor pe care și le-au făcut unul altuia. Ei trebuie să privească relațiile de căsătorie cu seriozitate, ca pe ceva ce nu poate fi rupt cu ușurință, sub niciun motiv, în afară de infidelitatea conjugală, chiar dacă legile din țara respectivă cu privire la divorț sunt foarte liberale și cuprinzătoare. Căsătoria îi limitează pe oameni în relațiile cu alte persoane de sex opus. Relațiile sexuale dintre un bărbat și soția sa nu reprezintă o pângărire a patului conjugal, ci reprezintă o îndatorire conjugală, potrivit versetelor din 1 Corinteni 7:1-7. Dar dacă soțul sau soția comit adulter cu un străin, aceasta este o pângărire a patului conjugal.

20. Au voie cuplurile care nu se înțeleg să se despartă, fie printr-o înțelegere mutuală, fie printr-o separare legală? Da, căci tot în 1 Corinteni 7:10, 11, 15 (*NW*) apostolul spune: „Celor căsătoriți le dau instrucțiuni nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat; dar dacă se desparte să rămână singură sau să se împace cu bărbatul ei. Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta. Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt obligați.” Cum este doar o separare și nu a existat un divorț legal pe motiv de infidelitate din partea vreunui din soți, niciunul dintre ei nu se poate căsători și nu poate avea relații sexuale cu altcineva. Dacă ar face aceasta ar comite adulter și ar fi o pângărire a patului conjugal.

21. Fiecare creștin din afară trebuie să respecte patul conjugal al unui soț și al unei soții și să nu cedeze să cauzeze o pângărire a acestuia. Obținerea de către un creștin a unui divorț acolo unde tovarășul de viață nu s-a dovedit imoral, pentru ca

apoi să se recăsătorească, este o pângărire a patului conjugal. Din punct de vedere scriptural acest lucru reprezintă bigamie. De asemenea, un creștin mărturisit care practică poligamia, dezonoarează căsătoria și pângărește patul conjugal creștin. Un creștin își va onora propria căsnicie sau cea a altuia pentru că acest lucru a fost instituit de Dumnezeu. Un creștin nu va pofți la partenerul de căsătorie al altuia și nu va comite adulter sau curvie. Acestea sunt păcate și nu sunt pe placul lui Dumnezeu. Apostolul Pavel avertizează împotriva acestor tipuri de păcate, „căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe adulteri.” Acest fapt trebuie să acționeze ca o piedică împotriva dezonorării căsniciei și a pângăririi patului conjugal. Iehova este acum la templu și avertizează: „Mă voi apropia de voi pentru judecată și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și a adulterilor, ... zice Iehova oștirilor.” – Mal. 3:5, *AS*.

ÎN INTERESUL UNEI CĂSNICII IDEALE

22. Dumnezeu Cel Atotputernic va avea acum o organizație teocrată vizibilă curată. El va avea grijă, în consecință ca acum, de la venirea lui la templu, aceasta să fie păstrată curată de imoralitate și alte lucruri de ocară. O persoană vinovată de imoralitate poate să declare că are dreptul să se amestece cu organizația și poate protesta dacă este excomunicată. Ea protestează și argumentează că prin accesul său liber la organizație va fi ajutată să-și depășească relațiile imorale cu cineva de sex opus și astfel va fi salvată de consecințele rele ale acțiunii sale. Dar Cuvântul lui Dumnezeu poruncește excomunicarea acestei persoane imorale ca expresie a judecății Lui împotriva acesteia. Până când cel vinovat nu se căiește și nu își pune viața în ordine el nu poate fi iertat și reprimat în societatea organizației teocratice. Altă persoană poate fi sfidătoare și poate spune: „Dacă vreți să mă excomunicați, excomunicați-mă. Eu am o relație individuală cu Dumnezeu. Așa că nu mă interesează.” Dar o asemenea persoană se amăgește singură, căci Dumnezeu îi judecă pe adulteri și curvari și îi condamnă, nu are relații cu ei. De aceea el interzice organizației sale să aibă relații cu ei.

23. Organizația lui Dumnezeu este mai importantă pentru el decât salvarea unei creaturi imorale și neascultătoare. Justificarea suveranității lui Iehova și păstrarea numelui lui fără ocară este de importanță mai mare decât ocrotirea unor păcătoși cu voia. Prin urmare, aceste lucruri de importanță majoră au prioritate. De aceea, Dumnezeu arată respectul cuvenit pentru organizația care îi poartă numele. El își execută judecățile împotriva profanatorilor și păstrează organizația curată. El acționează conform principiului: „Dacă distruge cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va distruge Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, care templu sunteți voi, oamenii.” – 1 Cor. 3:17, *NW*.

24. Deoarece Dumnezeu își respectă organizația așa de mult, noi trebuie să avem teamă și să o respectăm și noi. Avem obligația solemnă să ne controlăm comportamentul și să evităm să aducem reproș asupra acesteia sau să o corupem. Prin urmare, în primul rând să păstrăm căsnicia onorabilă și patul conjugal nepângărit. Nu putem să pângărim organizația sau să aducem ocară asupra ei printr-un comportament destrăbălat și să rămânem în organizație, căci acest

comportament ar fi ca o drojdie și ar duce la fermentarea întregii organizații cu necurăție, ipocrizie și păcat. Ar face organizația odioasă în ochii persoanelor sincere și ar împiedica aceste persoane ofensate să vină în organizație și să fie salvate. Nu putem să ne câștigăm propria salvare și în același timp să-i împiedicăm pe alții să fie salvați, din cauza comportamentului nostru imoral și demn de ocară care implică și organizația lui Dumnezeu. Așa că judecata pe care Dumnezeu o execută în ziua de azi este: „Dați afară din mijlocul vostru pe răul [care este ca un aluat al păcatului] acela.” (1 Cor. 5:1-13, *NW*). Dacă ne lepădăm de Dumnezeu prin comportamentul nostru, el se va lepăda de noi scoțându-ne din organizație. În ziua de azi judecata lui nu înaintază încet și distrugerea necurăției nu doarme.

25. Suntem acum în pragul dreptei lumi noi. Legat de cei ce intră în guvernul divin al acelei lumi noi, stă scris: „Nimic care nu este sacru nu va intra în ea, nimeni care se ocupă cu lucruri dezgustătoare și minciuni.” (Apoc. 21:27, *NW*) Iehova Dumnezeu construiește acum o societate a lumii noi, care trebuie să fie la nivelul standardelor curate și drepte care vor domina în lumea Sa nouă. Numai pe cei ce se străduiesc să fie la nivelul acestor standarde îi va trece El prin „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”, război pe care îl va purta împotriva acestei lumi necurate și ei vor trăi în curata lume de după Armaghedon. Cei păziți vor locui în lumea curată post Armaghedon. Acolo poligamia nu va fi sancționată pentru a îndeplini mandatul divin de a „umple pământul” cu o rasă dreaptă. Imoralitatea de niciun fel nu va fi permisă și nu va exista divorț între cei ce vor avea parte în împlinirea mandatului divin. Așa cum potopul din zilele lui Noe a nimicit standardele și practicile imorale ale lumii antediluviene, tot la fel marele val al Armaghedonului va desființa corupția morală din această ume.

26. Prin urmare, putem să ne vedem acum datoria de a „duce o luptă grea pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” și să facem aceasta împotrivindu-ne la orice infiltrare de imoralitate, necurăție și caracter lumesc în organizația teocrată, prin persoane de astăzi ca Balaam și Izabela. În acest scop, regula este: „Căsătoria să fie onorabilă printre toți, și patul conjugal să fie nepângărit.” Soții și soțiile se vor armoniza cu această regulă divină. Ei se vor strădui să își onoreze, prin respect, căsnicia, potrivit standardelor ideale stabilite de Cuvântul lui Dumnezeu. – Efes. 5:21-33, *NW*.

Întrebări pentru Studiu

1. De ce a fost scris Evrei 13:4, în mod potrivit, la sfârșitul scrisorii lui Pavel?
2. Când persoanele care au fost cândva imorale vin la adevăr, ce trebuie să facă?
3. Atunci când un poligam devine creștin, poate să continue astfel pe baza legilor Cezarului? Explicați răspunsul.
4. Cum a arătat Isus care este standardul creștin al căsătoriei?
5. Deci ce trebuie să facă un poligam în funcție de circumstanțe?
6. De ce nu poate fi permisă poligamia între creștini? A fost posibil ca ei să rectifice aceasta?
7. De ce nu pot fi puși poligamii în poziții de serviciu responsabile?

8. Era monogamia o cerință numai pentru acești slujitori? Ce cerință pentru văduve arată dacă da sau nu?
9. Deci ce arată exemplul stabilit de slujitorii numiți referitor la toată adunarea?
10. Cum elimină Matei 19:9 orice posibilitate de poligamie și cum înțeleg unii clerici acest verset?
11. Condamnă cuvintele lui Isus din Matei 5 sau Marcu 10, orice divorț?
12. Dacă nu interzic orice divorț, ce motive pot fi invocate?
13. Cum aprobă bigamia sau poligamia unele țări cu legi împotriva divorțului? Ce greutate creează aceasta celor ce caută adevărul?
14. Cum încalcă unii chiar căsătoria de drept comun și ce trebuie să facă aceștia atunci când primesc adevărul?
15. Ce trebuie să facă creștinii în cadrul unei căsătorii de drept comun, deși nu este necesar clerul pentru oficierea căsătoriei? De ce?
16. Cum arată practica izraeliților că înregistrarea căsătoriei era potrivită? Pentru ce scopuri bune?
- 17,18. De ce Evrei 13:4 este oportun acum? Ce nu trebuie să facă persoanele singure și cele văduve pentru a începe onorabil o căsnicie?
19. Cum trebuie să-și privească și să-și trateze căsnicia un bărbat și o femeie?
20. Ce arată dacă este permisă despărțirea? Cu ce limitări?
21. Ce trebuie să nu pângărească un creștin și cum?
22. De ce trebuie cel imoral să fie excomunicat?
23. Cum arată Dumnezeu respect pentru organizația Sa?
24. Cum trebuie noi să ne arătăm respectul față de organizația Sa și de ce?
25. De ce trebuie să practicăm moralitate când suntem atât de aproape de lumea nouă?
26. Ce vedem acum că este datoria noastră?

ÎN APĂRAREA CĂSĂTORIEI

„Căsătoria să fie onorabilă printre toți, și patul conjugal să fie nepângărit, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe adulteri.” – Evrei 13: 4, *NW*.

Iehova a făcut din căsătoria dintre un bărbat și o femeie un lucru onorabil. Isus Cristos, fiul lui Dumnezeu, a onorat căsătoria. El, ca bărbat, nu s-a căsătorit – scopul divin nu includea căsătoria lui pe pământ – dar a acceptat o invitație la o nuntă în Cana din Galileea și a contribuit la bucurie făcând primul lui miracol, transformarea apei în vin pentru nuntași. De asemenea a folosit celebrări de căsătorie ca să ilustreze adevăruri legate de împărăția cerurilor. El a fost folosit de către Iehova Dumnezeu pentru a restabili căsătoria la statutul ei edenic original.

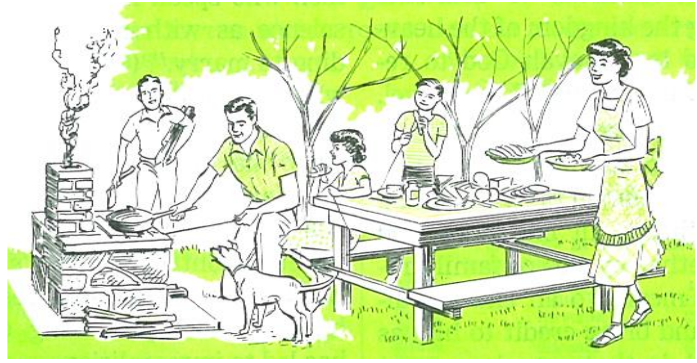
2. Creatorul a făcut femeia pentru bărbat astfel încât prin căsătoria celor doi să poată popula acest pământ cu o rasă umană perfectă, toți avându-și originea de la părinți comuni, toți de același sânge și din aceeași carne, legați prin legături de

familie. Calea lui Dumnezeu de înfăptuire a lucrurilor este totdeauna onorabilă și îi aduce cinste ca și Creator. Voința sa este ca închinătorii Lui să țină căsătoria în cinste întotdeauna. „Căsătoria să fie onorabilă printre toți, și patul conjugal să fie nepângărit.” (Evrei 13:4, *NW*) Această poruncă a fost dată creștinilor. Pe pământ, creștinii au privilegiul de a lua parte la această instituire divină. Dar ca să fie folosită în mod corect, căsătoria trebuie onorată și să nu i se aducă ocară prin abuz. Liderii religioși care au căzut de la credința creștină sau care nu au cunoscut această credință niciodată, sunt cei ce le interzic creștinilor să se căsătorească cu onoare. „Dar declarația inspirată spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, dând atenție declarațiilor inspirate înșelătoare și învățăturilor demonilor, prin fățarnicia oamenilor care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor, interzicând căsătoria.” (1 Tim. 4:1-3, *NW*) Cei ce au căzut de la credința creștină și interzic anumitor bărbați și femei să se căsătorească pretind că o fac în interesul creștinismului. Dar prin aceasta ei se amăgesc singuri, căci este contrar voinței lui Dumnezeu. Deci aceasta a lucrat nu în interesul, ci în dauna celor ce mărturisesc creștinism. A condus la imoralitate.

3. Nu există aranjament stabilit de Creator pe care adversarul său Diavolul să nu-l fi falsificat și să nu fi încercat, cu încăpățănare, să-l înjosească și să-l pervertească. În primul rând adunarea creștină a fost stabilită pentru a restaura relația pură și onorabilă dintre bărbat și femeie, și de aceea adversarul a făcut din adunarea creștină ținta sa specială de atac în această privință. Pentru acest atac și-a ridicat profeți falși, învățători de doctrine false și exponenți ai unor coduri false de conduită. Aducem ca exemplificare următoarea situație modernă consemnată în ziarul *New York Times* din 29 decembrie 1949: „Societatea noastră va deveni ‘în doar câteva generații la fel de tolerantă față de relațiile sexuale după pubertate, dar înainte de căsătorie, ca majoritatea celorlalte popoare ale lumii’, a prezis ieri Dr. George Peter Murdock, profesor de antropologie la Universitatea Yale ... ‘Ca savant, sunt nevoit să prezic dispariția vechilor standarde și de asemenea să recunosc că noile standarde, chiar dacă personal nu sunt binevenite, probabil vor fi spre mulțumirea tuturor.’ Dr. Murdock a spus că nu e ‘îngrijorat’ de creșterea ratei divorțurilor ... ‘Mai mult, cred că libertatea în creșterea a relațiilor înainte de căsătorie poate duce, în cele din urmă, la o alegere mai rațională a partenerului de viață și deci la o scădere a ratei divorțurilor.’”

4. În a doua sa scrisoare către creștini, apostolul Petru îi avertizează despre profeți cu standarde morale false. El le amintește că ei au scăpat de „corupția care exista în lume datorită poftelor.” În consecință nu ar fi normal pentru creștini să se lase din nou în voia corupției din această lume a desfrâului. Ca să fim împiedicați de la o recădere în corupția lumească, ni s-au dat profețiile adevărate. (2 Pet. 1:1-4, 19-21 *NW*) Dar adversarul l-a provocat pe Atotputernicul Dumnezeu să pună pe pământ bărbați și femei pe care să nu-i poată corupe, călcându-și integritatea față de Dumnezeu. Așa că adversarul ridică în mod viclean profeți falși chiar în mijlocul poporului organizat al lui Dumnezeu. Observați avertismentul lui Petru în legătură cu aceasta.

5. În legătură cu izraeliții pe care Iehova Dumnezeu i-a trimis ca profeți adevărați, pentru instruirea și salvarea lor, Petru spune: „Totuși în popor s-au ridicat și profeți falși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși. Chiar aceștia

vor da naștere, în liniște, la secte distrugătoare, se vor lepăda de proprietarul care i-a răscumpărat și vor aduce asupra lor o pierzare rapidă. Mai mult decât atât, mulți se vor întoarce din cale și le vor urma faptele de comportament destrăbălat și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. Cu lăcomie vor abuza de voi prin cuvinte înșelătoare. Dar, în ceea ce-i privește, judecata din vechime nu se mișcă încet și distrugerea lor nu dormitează.” – 2 Pet. 2:1-3 NW.

6. De aici vedem că ce s-a întâmplat cu izraeliții naturali înainte de Cristos a fost o ilustrare în avans a ceea ce avea să pericliteze adunarea creștină a izraeliților spirituali. Învățători falși vor fi, fără îndoială, ridicați, prin operațiunile adversarului. Aceștia vor crea secte, grupuri care să se rupă de organizația adevărată și vor urma oameni ca lideri. Ei se vor „lepăda de proprietarul care i-a răscumpărat”, adică de Isus Cristos. Lui i s-a spus: „Ai fost înjunghiat și ai răscumpărat cu sângele Tău, pentru Dumnezeu, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice națiune.” (Apoc. 5:9, NW) Acești învățători falși și inițiatori de practici false îl vor recunoaște și vor fi de acord cu 1 Corinteni 6:19, 20 (NW) care spune: „Voi nu vă aparțineți, căci ați fost cumpărați cu un preț.” Astfel, cu cuvinte înșelătoare, ei îl numesc pe Isus Cristos Domn, Stăpân și Proprietar, dar se leapădă de el prin felul în care trăiesc în particular. Atunci când a avertizat creștinii împotriva comiterii curviei cu o curvă și a devenirii unui singur trup, o singură carne, cu ea, apostolul Pavel a adus aminte adunării creștine că ei nu își aparțin, ci au fost răscumpărați cu un preț și de aceea trebuie să-l glorifice pe Dumnezeu ca și corp de creștini. Printr-o viață necurată și printr-un comportament destrăbălat, așa cum Proprietarul lor nu a practicat niciodată și nu a aprobat între robii lui cumpărați, acești falși învățători se leapădă de Proprietarul care i-a cumpărat cu prețiosul său sânge.

7. Ne putem lepăda de Dumnezeu și de Cristosul Său prin modul în care trăim. Apostolul Pavel a arătat și aceasta în următoarele cuvinte despre oamenii care au pângărit mintea și conștiința: „Ei declară public că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar prin faptele lor se leapădă de El, căci sunt detestabili, neascultători neaprobați pentru orice lucrare bună.” (Tit 1:16, NW) Această conduită necurată și destrăbălată va fi unul din modurile prin care falșii lideri se vor lepăda de Cristos, așa cum indică apostolul Petru atunci când adaugă: „Mulți se vor întoarce din cale și le vor urma actele de conduită destrăbălată și din pricina acestora calea adevărului va fi vorbită de rău.” – 2 Pet. 2:2, NW.

EFECTUL ASUPRA ORGANIZAȚIEI

8. Nimeni nu trăiește singur. Așa că atunci când un creștin declarat se abate de la calea purității și a dreptății și urmează un ispititor spre un comportament destrăbălat, nu-și face rău numai lui, ci aduce ocară asupra organizației pure a lui Iehova Dumnezeu. Oameni din afară care observă calea lor necurată, îi iau ca exemplu de cum sunt toți cei dinăuntrul organizației. Este normal că ei încep să vorbească de rău organizația și „calea adevărului”. Exact acest lucru vrea adversarul. El vrea să aducă ocară asupra adevăratei organizații a lui Dumnezeu ca ea să aibă o înfățișare rușinoasă în ochii lumii. Nu că organizațiile religioase ale lumii sunt pure moral și doctrinar, dar organizația lui Dumnezeu reprezintă calea adevărului.

9. Așa că, atunci când membrii unei organizații umblă contrar principiilor adevărului, atunci observatorii din afară sunt făcuți să-i privească ca pe niște ipocriți. Cine vrea să se alăture unei organizații ipocrite? În consecință, oamenii cinstiți se supără pe organizație ca întreg, din cauza comportamentului necontrolat, destrăbălat și necredincios al unui membru. Aceasta îi împiedică să caute asocierea cu organizația lui Dumnezeu și aceasta se potrivește exact scopului Diavolului. Cel destrăbălat și imoral nu-l slujește pe Dumnezeu ci îl slujește pe provocatorul și adversarul Domnului și face întocmai jocul Diavolului. Astfel, vedem cât de responsabili suntem să urmărim un comportament corect, așa încât să prezentăm exact și cu credință, înaintea întregii lumi, ce sprijină organizația teocratică în morală cât și ca doctrină. Creștinii care se întorc la imoralitate și astfel aduc ocară nemeritată asupra organizației ajung astfel sub o condamnare specială de la Iehova Dumnezeu. Să nu creadă că păcatul lor nu-i va descoperi și că pot scăpa. Judecata lui Dumnezeu împotriva acestei clase nu se mișcă încet și distrugerea lor nu va dormi, ca și cum nu ar ști de comportamentul lor impur.

„CALEA LUI BALAAAM”

10. Relațiile impure dintre sexe reprezintă una din căile de seducere prin care Diavolul încearcă să distrugă starea de bine a adunării creștine. Pentru a întări dovada acestui fapt pot fi citate următoarele cuvinte ale lui Petru din cadrul aceleiași discuții. Vorbind de persoane animalice care lucrează cu viclenie să-i corupă pe alții, ca o bucățică de drojdie păcătoasă care fermentează întregul aluat, Petru spune: „Au ochii plin de adulter și sunt incapabili să se rețină de la păcat. Amăgesc suflete nestatornice, au inima deprinsă cu lăcomia, sunt copii blestemați! Abandonând calea cea dreaptă, au fost abătuți, s-au întors și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Beor, care a iubit plata fărădelegii, dar a primit o mustrare pentru încălcarea a ce este drept. Un animal de povară necuvântător, care a început să vorbească cu glas omenesc, a împiedicat nebuna cale de acțiune a profetului.” – 2 Pet. 2:14-16, *NW*.

11. Observați că acei indivizi au ochii plini de adulter, căutând suflete nestatornice pentru a le ispiti. Ei au urmat calea lui Balaam cu dragoste pentru răsplata faptelor rele. Animalul de povară al lui Balaam, măgărița, a vorbit în mod

miraculos cu voce de om și l-a avertizat pe Balaam pe când călărea să blesteme poporul ales al lui Dumnezeu. El se lăsase plătit de regele Moabului, Balac, pentru a-și folosi puterile profetice ca să pronunțe un blestem asupra izraeliților. Dar prin alt miracol Dumnezeu a transformat blestemul intenționat de Balaam într-o binecuvântare asupra poporului său ales. Când Balaam nu a reușit să-și folosească funcția de profet ca să îi blesteme pe izraeliți, s-a gândit la alt mijloc care să ducă la căderea lor și să le aducă blestemul divin. Ce mijloc? Imoralitatea! Petru indică aceasta, prezentându-l pe Balaam atunci când discută despre comportamentul necurat, adulter printre creștini.

12. Domnul Isus Cristos, de asemenea, arată drept spre această clasă asemănătoare lui Balaam care încearcă ademenirea creștinilor către relații sexuale libertine. În capitolele doi și trei din Apocalipsa, Isus trimite mesaje „celor șapte adunări care sunt în provincia Asiei.” Cum șapte este un număr care simbolizează perfecțiunea spirituală, toate acele adunări împreună reprezintă adunarea creștină declarată acum în acest „timp al sfârșitului” lumii. Astfel condițiile existente în cele șapte adunări din primul secol au ilustrat condițiile care aveau să marcheze adunarea creștină în zilele noastre, când se împlinesc profetiile din Apocalipsa. După ce a început cu câteva cuvinte de laudă pentru adunarea din Pergam, Domnul Isus a spus: „Dar am câteva lucruri împotriva ta. Tu ai acolo pe cei ce țin de învățătura lui Balaam, care s-a dus să-l învețe pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să comită curvie.” (Apoc 2:14, *NW*) *Curvie* înseamnă relații sexuale de bună voie între o persoană necăsătorită și o persoană de sex opus.

13. Regele Balac a fost dezamăgit pentru că profetul Balaam a fost inspirat să spună o binecuvântare în loc de un blestem asupra poporului organizat al lui Iehova. A considerat că recompensa oferită lui Balaam a fost zadarnică. Dar atunci Balaam a arătat regelui Balac un mijloc mai subtil prin care să aducă Israelul la cădere. Acest mijloc avea să contracareze binecuvântarea divină pe care tocmai o pronunțase și avea să-i inducă pe izraeliți să lucreze spre un blestem de la Dumnezeu în loc de o binecuvântare. Cum? Păi, ispitindu-i să dea frâu liber pasiunii și curviei cu femeii păgâne frumoase. Prin această călcare a integrității lor îi putea duce la mâncatul jertfelor pentru idoli.

14. Ce a făcut situația atât de dezastruoasă este următorul lucru: Izraeliții aveau tabăra pe câmpiile Moabului, lângă muntele Peor, imediat peste râul Iordan, din Țara Promisă, unde curgea lapte și miere. Practic toți oamenii mai în vârstă care ieșiseră din Egipt pe când aveau de la douăzeci de ani în sus, muriseră în timpul călătoriei de patruzeci de ani prin pustiu. Generația mai tânără supraviețuise. Acum ajunseseră aici gata să intre pe pământul promis lui Avraam, strămoșul lor și urmașului lui, cu vreo 470 de ani înainte. Erau acum atât de aproape de realizarea promisiunii divine, dar aveau oare să intre toți în această țară? Nu, cel puțin nu pentru aproximativ 24.000 dintre ei. Care a fost motivul nereușitei? Imoralitatea și asta chiar în pragul Țării Promise! Relatarea tristă ne spune: „Balaam s-a sculat, a plecat și s-a întors acasă. Balac [regele Moabului] a plecat și el acasă. Israel locuia în Sitim; și poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui Moab. Ele au chemat

poporul la jertfele dumnezeilor lor; și poporul a mâncat și s-a închinat înaintea dumnezeilor lor. Israel s-a alipit de Baal-Peor [sau Baal din Peor], și mânia lui Iehova s-a aprins împotriva lui Israel și Iehova i-a zis lui Moise: ‘Strânge pe toate căpeteniile poporului și spânzură-i înaintea lui Iehova în fața soarelui, ca să se întoarcă de la Israel mânia aprinsă a lui Iehova.’ ... Douăzeci și patru de mii au murit loviți de plaga aceea.” – Num. 24:25; 25:1-9, *AS*.

15. Profetul Balaam era responsabil de această situație. Nu numai Isus, dar și Moise, a făcut clară responsabilitatea acestuia. Când Dumnezeu a trimis pe izraeliți să execute răzbunarea divină asupra madianiților pentru rolul lor în coruperea Israelului, războinicii izraeliți nu au omorât femeile și copiii madianiți, ci i-au cruțat, luându-i captivi. Moise a exclamat indignat: „Ați lăsat în viață pe toate femeile? Iată, acestea i-au făcut pe copiii lui Israel, prin sfatul lui Balaam, să păcătuiască împotriva lui Iehova, în problema cu Peor; și astfel a izbucnit plaga în adunarea lui Iehova.” În executarea răzbunării divine, izraeliții îl omorâseră pe profetul Balaam, dar le cruțaseră și le aduseseră în mijlocul lor pe acelea prin care Balaam complotase să-i pângărească. Ei aduceau în mijlocul lor ispita la idolatrie, curvia spirituală împotriva lui Dumnezeu, pentru satisfacerea pasiunii lor. Din motive de moralitate Moise a dispus omorârea tuturor femeilor care își prostituaseră fecioria pentru închinarea destrăbălată a lui Baal-Peor, ca surse de ispită. Le-a lăsat în viață numai pe femeile-copii încă fecioare pentru a-i servi pe izraeliți. – Num. 31:8, 15, 16, *AS*.

16. Aceasta este pur și simplu calea marelui său adversar. Dacă nu-l poate seduce pe poporul lui Iehova să renunțe verbal la Dumnezeu și la închinarea lui pură, el încearcă să lucreze spre ruina lor, ispitindu-i spre imoralitate. Cele de mai sus au fost înregistrate în Cuvântul lui Dumnezeu ca un avertisment pentru noi. Suntem practic pe punctul de a intra în dreapta lume nouă. Deși suntem atât de aproape de țelul nostru glorios, există încă pericolul de a nu-l atinge ca și corespondenți moderni ai acelor mii de izraeliți. Nu uitați: noi suntem carne și sânge, așa cum erau și acei oameni. Ispite care erau comune pentru ei pot la fel să ne ademenească și pe noi și să ne facă să cădem. Numai faptul că aparținem de organizația salvată de Iehova nu este nicio garanție că personal nu putem să cădem în păcat și să ratăm ca indivizi și, prin urmare, să nu intrăm în lumea nouă odată cu organizația teocratică. Deși putem aparține organizației, avem totuși o răspundere individuală, iar Iehova Dumnezeu ține socoteala la individuali.

17. Ca să ne facă pe noi, ca și creștini din adunare, foarte conștienți de acest pericol asupra poziției noastre individuale, Pavel a menționat un număr de incidente din călătoria prin pustiu a Israelului și a scris: „Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, doar pentru a cădea într-o singură zi douăzeci și trei de mii. Aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple și au fost scrise ca avertisment pentru noi, peste care au venit sfârșiturile sistemelor de lucruri. Astfel, dar, cine crede că are o poziție fermă să ia seama să nu cadă. Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost obișnuită pentru oameni.” Dar este dincolo de puterea noastră de a rezista acestei ispite? Nu, nu dacă realizați ispita și îl rugați pe Atotputernicul Dumnezeu să vă salveze: „Dumnezeu este credincios și nu va permite să fiți ispitiți peste

puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și calea de scăpare ca s-o puteți răbda.” – 1 Cor. 10:8, 11-13, *NW*.

INFLUENȚĂ FEMININĂ CÂT ȘI MASCULINĂ

18. Adversarul poate folosi influența masculină în adunare ca pe o forță Balaam modernă. Poate folosi, de asemenea, influența feminină pentru a corupe pe cei ce aparțin poporului lui Dumnezeu. Isus s-a referit la această influență feminină în mesajele lui către cele șapte adunări din Asia. Influența feminină este ceva ce se poate reproșa unei adunări astăzi, așa cum a făcut atunci împotriva adunării din Tiatira când a spus: „Dar iată ce am împotriva ta: o tolerezi pe acea femeie Izabela, care se numește singură profetesă, să îi învețe și să îi amăgească pe robii Mei să comită curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. I-am dat timp să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc pe patul de suferință și pe cei ce comit curvie cu ea am să-i arunc într-un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Îi voi omorî pe copiii ei cu plăgi mortale, astfel încât toate adunările vor știi că Eu sunt Cel ce cercetez gândurile cele mai ascunse și inima; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui.” – Apoc. 2:20-23 *NW*.

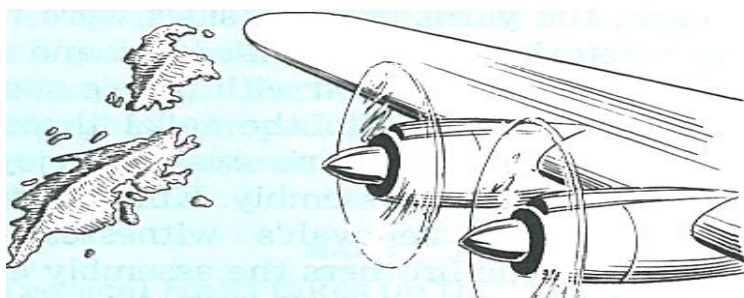
19. Izabela se închina la Baal și ea a devenit regina regelui Ahab al Israelului. Ea l-a dominat și și-a exercitat influența asupra lui pentru a forța împărăția celor zece seminții la închinarea imorală a lui Baal. Efectul influenței ei a fost la fel cu cel al sugestiei lui Balaam către regele Balac împotriva izraeliților. Deci, adversarul poate folosi ambele sexe pentru a ispiti. El urmărește nu doar să nenorocească niște indivizi, ci mai degrabă să corupă întreaga organizație și să aducă reproș asupra acesteia și a Dumnezeului ei, creând astfel prejudecăți împotriva lor în rândul oamenilor cinstiți.

20. Acum este absolut necesar ca noi să ne rugăm și să veghem împotriva ispitei la imoralitate, mai ales acum când suntem atât de aproape de lumea nouă. Dacă am scăpat de mocirla corupției acestei lumi, de ce să ne lăsăm târați înapoi în ea prin false ispiti fermecătoare despre „iubirea liberă” și iertarea ușoară a păcatelor noastre de imoralitate de către un Dumnezeu milostiv? Nu vă lăsați atrași de promisiuni privind libertatea de conduită. Asta înseamnă robie față de putrezire, iar rezultatul este distrugerea. În aceeași discuție, Petru subliniază aceasta și spune: „În timp ce le promit libertate, ei înșiși sunt robi ai putrezirii. Căci oricine este biruit de altul este robit de acesta. În adevăr, dacă, după ce au scăpat de pângăririle lumii, printr-o cunoștință exactă despre Domnul și Salvatorul Isus Cristos, se implică iarăși în aceste lucruri și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune proverbul adevărat: ‘Câinele s-a întors la ce vărsase și scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă.’” – 2 Pet. 2:19-22 *NW*.

Întrebări pentru studiu

1. Ce arată că este o instituire onorabilă căsătoria?
2. (a) Cui i-a fost adresat Evrei 13:4 și ce arată aceasta? (b) Cine interzice căsătoria? Pe drept sau pe nedrept?
3. Cum a atacat Diavolul relațiile de căsătorie în cadrul adunării creștine?
- 4,5 Cum i-a avertizat apostolul Petru pe creștini despre acest lucru?
- 6,7 Cum s-au lepădat de Proprietarul care i-a cumpărat?
- 8,9 (a) Pe cine afectează calea de acțiune a unui creștin? (b) Deci ce răspundere avem?
- 10,11 (a) Prin ce mijloace de seducere încearcă Diavolul să distrugă starea de bine a organizației? (b) Cum arată aceasta cuvintele lui Petru?
- 12 Cum a arătat Isus spre aceeași clasă de acum ca Balaam?
- 13 Nereușind să blesteme Israelul, ce a sugerat Balaam lui Balac? De ce?
- 14 De ce căderea în această ispită a fost atât de dezastruoasă pentru Israel?
- 15 Pe cine au omorât izraeliții ca fiind responsabili de aceasta și cum s-au expus la ispite viitoare?
- 16 De ce apartinerea de organizație nu este o garanție pentru intrarea viitoare în lumea nouă?
- 17 Ce a scris Pavel ca să ne avertizeze de acest pericol?
- 18 Cum a avertizat Isus despre o influență feminină către stricare?
- 19 Pe cine încearcă Satan să folosească această influență de a strica?
- 20 De ce trebuie să fim atenți să nu cădem iar în stricare?

Predicarea în continuare pe insule

În numărul nostru anterior am raportat despre călătoriile președintelui Societății Turnului de Veghere, N. H. Knorr, și secretarul său, M. G. Henschel, cum i-au

servit pe martorii lui Iehova pe Insulele Bermude, în Bahamas și Cuba. Acum, este plăcerea noastră de a înainta raportul călătoriei lor continue în care au respectat întâlnirile din Jamaica, Haiti, Insulele Virgine și Puerto Rico.

Fratele Knorr a mai fost în Jamaica, dar pentru fratele Henschel a fost prima lui vizită pe această insulă muntoasă. Avionul cu care trebuia să călătorim din Camaguery, Cuba, în Jamaica a plecat din Camaguery cu o mică întârziere. Congresul din Kingston începuse deja, vineri, 15 decembrie. Câțiva frați se aflau la aeroport pentru a-i întâmpina pe călători și nu a durat mult până am ajuns în toilul

unui alt congres; de această dată, totuși, s-a desfășurat în întregime în limba engleză.

Biroul de filială aranjase ca adunarea să se desfășoare în Kingston, Jamaica, în amfiteatrul Uniunii profesorilor din Jamaica. Facilitățile bufetului cu autoservire se aflau doar la o distanță de 100 de yarzi și se serveau mâncăruri bune. De asemenea, era amplasat un foarte bun stand cu băuturi răcoritoare. Acest loc era conectat prin rețea directă pentru ca întregul program al congresului să poată să fie auzit de către cei ce lucrau voluntar la bufetul cu autoservire.

Frații jamaicani au organizat o adunare de serviciu foarte bună. Una dintre caracteristici a fost o dramă poetică plină de viață, care a descris ocrotirea servului Domnului prin predicare stăruitoare. A fost o alegorie; toate personajele și-au rostit partea în rime poetice. Au existat personaje precum: Legiune, Ispită, Descurajare, Domnul Batjocură; și alții care și-au jucat rolul foarte bine și care au încercat cu putere să-l învingă pe servul lui Iehova. Dar, cu „sabia spiritului” și prin serviciul Domnului, care l-a ținut ocupat în predicarea veștilor bune, tânărul vestitor a fost capabil să depășească toate aceste obstacole. Punctul de vedere a fost bine scos în evidență și într-adevăr a fost realizat ceva diferit. Publicului i-a făcut plăcere prezentarea.

Frații Knorr și Henschel au vorbit în fiecare zi la adunare și a existat o discuție care le plăcea enorm fraților. Aceea a fost povestirea despre bogat și Lazăr și semnificația acesteia din zilele prezente. De atunci, detaliile acesteia au fost publicate în *Turnul de veghere*. Fratele Henschel s-a ocupat de multe probleme legate de serviciu și a arătat, în mod special, cum trebuie să-și folosească timpul vestitorii din Kingston, în ziua de azi, pentru a se dovedi adevărați creștini.

Publicitatea bună a fost continuată în legătură cu adunarea publică organizată duminică seara la ora 7. Duminică dimineața a fost expusă cuvântarea despre botez și 145 de frați au fost cufundați în golf. Cuvântarea publică a atras o mulțime fără precedent de 4.500 de oameni. Auditoriul era ticsit, curțile de pe ambele părți erau pline, spațiul bufetului cu autoservire era plin, iar trotuarele erau blocate de oamenii care stăteau acolo și ascultau cuvântările prin difuzoare. Toată lumea a fost încântată la culme de excelența adunare. În Kingston se vorbea despre martorii lui Iehova. Desigur, pentru frați adunarea s-a terminat mult prea repede, dar toți erau determinați să se întoarcă în grupele lor de acasă și să predice mai bine Evanghelia.

Ultima vizită făcută pe insula Jamaica de către fratele Knorr, în anul 1946, a arătat faptul că existau doar 899 de vestitori care erau angajați cu regularitate în serviciul de teren. Acum sunt 2.120, conform raportului de anul trecut, cu un record de 2.380. A existat o creștere destul de mică în numărul grupelor organizate, deoarece au existat multe grupe în anul 1946, dar ele s-au dezvoltat, iar oamenii acestei minunate insule, în jur de 1.388.000, cunosc, cu siguranță, faptul că martorii lui Iehova au pentru ei un mesaj de mângâiere și mulți dintre ei îi ascultă și le permit vestitorilor să studieze alături de ei în casele lor. Martorii sunt siguri de creșterea teocrației în Jamaica. Ziua de luni de după congres a fost

dedicată verificării lucrării de la filială și rezolvării problemelor, pentru care frații au vrut să-l vadă pe președintele Societății.

În ziua de marți s-a făcut o călătorie cu mașina de sunet a Societății, un Ford din 1936, fără zgomot, până la capătul celălalt al insulei, la celebrul centru stațiune, Montego Bay. Acest lucru ne-a oferit oportunitatea de a vedea unele dintre celelalte orașe. A fost necesar să trecem peste Muntele Diablo, unul dintre cele mai înalte vârfuri de pe insulă, iar apoi să coborâm printr-o râpă cu ferigi, una dintre cele mai frumoase grădini de splendoare tropicală din lume. La Montego Bay a fost închiriat Strand Theatre pentru o adunare de o singură zi, pentru a-i caza pe frații de la capătul vestic al insulei. Treisprezece dintre ei au fost cufundați miercuri dimineața. Înștiințarea pentru adunarea publică a fost realizată imediat după cufundare. Am lucrat cu mașina de sunet, făcând anunțuri și distribuind pliante din mașină. A fost, cu siguranță, interesant să mergem pe drumurile șerpuite ale orașului și să vorbim cu locuitorii. În sesiunea de după-amiază au participat 310 persoane și, în ciuda faptului că aceasta era perioada Crăciunului, când toată lumea făcea cumpărături, 554 de persoane au participat la cuvântarea publică.

În următoarea zi am plecat într-o altă plimbare lungă pentru a vizita capătul nord-estic al insulei, unde a fost obținut Capitol Theatre și a avut loc o sesiune de o zi pentru martorii lui Iehova din acea parte a insulei. Insula are o lungime de doar 144 de mile și o lățime de 49 de mile și, pe măsură ce călătoream prin sate și orașe, salutăm diferiți indivizi pe care i-am întâlnit în Kingston și care au recunoscut mașina de sunet, iar una dintre persoane s-a dovedit a fi un vestitor, alta un serv de grupă, alta un serv de studiu al Bibliei, iar altele persoane cu bunăvoință interesate. De fapt, oriunde mergeam, chiar și când am mâncat la restaurant, oamenii ne cunoșteau. Acest lucru arată cât de bine sunt cunoscuți martorii lui Iehova în Jamaica.

Călătoria din Montego Bay în portul Antonio s-a făcut pe coasta de nord. Marea era de un albastru închis, iar briza aspră nordică crea contrastanta spumă albă a marilor talazuri. Am putut vedea apa aproape mereu, dar ocazional am trecut pe lângă mari proprietăți de arbori de nucă de cocos și de zahăr. Chiar atunci trecuse sezonul ploios și Jamaica arăta extrem de verde, oriunde ne duceau drumurile abrupte și întortocheate. Este o insulă fertilă pentru agricultură și pentru semințele adevărului Împărăției.

În portul Antonio 160 de frați s-au adunat la ora 5 pentru a-l asculta pe fratele Henschel în discursul său de o jumătate de oră, iar apoi acesta a trebuit să plece la drum cu mașina spre Kingston, unde fusese organizată o adunare specială cu cele trei unități, pentru a rezolva problemele legate de construirea de Săli ale Împărăției suplimentare. Fratele Knorr a vorbit improvizat restul timpului înainte de adunarea publică, care urma să înceapă la ora 7. Patru sute cincisprezece persoane s-au dovedit în acea seară a fi interesate în a trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ.

Fratele Knorr a trebuit să se întoarcă și el în Kingston în acea seară, deoarece în următoarea zi ei trebuiau să zboare spre Haiti. Luna strălucea, iar călătoria spre casă printre munți și văi a fost foarte interesantă. De asemenea, a fost plăcut să

trecem, în afara orașului, pe lângă mulți frați care veniseră la adunare și care se întorceau la casele lor de pe dealurile abrupte unde locuiau. Unii dintre ei mergeau cu bicicleta, dar majoritatea mergeau pe jos. Toți ne salutau pe măsură ce treceam pe lângă ei.

Fratele Henschel a avut parte de o întâlnire foarte plăcută în Kingston, unde 525 de frați au umplut Sala Împărăției din unitatea centrală. Acolo el a citit o scrisoare scrisă de către fratele Knorr către cele trei unități referitoare la idei pentru expansiunea lucrării în această capitală din Jamaica. Sugestiile au fost acceptate cu unanimitate și fără îndoială lucrarea va progresa cu rapiditate. În anul 1946, când fratele Knorr a făcut prima sa vizită, existau doar 209 vestitori și o singură unitate. La acel timp a fost făcută sugestia împărțirii în trei unități și a construirii a trei Săli ale Împărăției. Ei au făcut acest lucru și din anul 1946 ei s-au extins la un număr de 800 de vestitori cu regularitate sau fără. Deci, acum ei plănuiesc să înceapă să construiască alte două Săli ale Împărăției în diferite părți ale orașului și, fără îndoială, lucrarea va evolua cu o dezvoltare similară.

Din nou, săptămâna a trecut mult prea repede și a sosit timpul plecării. Treizeci de frați ne-au însoțit la aeroportul din Palisadoes, situat la o distanță de șapte mile din Kingston, pentru a vedea cum ne luăm zborul în jurul orei 1:20 p.m., în pasărea construită de om Pan America, în drum spre următoarea oprire, în Port-au-Prince, Haiti. Ne-am bucurat profund de săptămâna petrecută în Jamaica, alături de miile de servi teocratici ai lui Iehova.

Haiti

Tropicala Haiti ocupă porțiunea vestică a insulei pe care majoritatea oamenilor o cunosc după numele Santo Domingo. Este o zonă montană și destul de primitivă. Republica Dominicană ocupă capătul estic, cea mai mare suprafață a insulei. Haiti este o republică colorată. Oamenii vorbesc limba franceză și creola haitiană, în jur de 90% folosind-o pe cea din urmă. Franceza este limba guvernamentală, în timp ce creola este limba pe care toți o vorbesc. Religia catolică a fost învățată acolo timp de multe secole, dar nu are nicio importanță pentru clerul catolic dacă oamenii lor practică vrăjitoria, despre care se spune că este practică de majoritatea oamenilor din această regiune. Ei sunt de acord cu faptul de a aparține la două religii, atâta timp cât oamenii aparțin și religiei catolice. Ce mod ciudat de a învăța adevărul, dacă într-adevăr ei au adevărul! O asemenea toleranță față de demonism explică cum își pot venera japonezii strămoșii și totuși să fie ceea ce ei numesc „buni catolici”.

Nu este vorba despre faptul de a-i învăța pe oameni ceea ce se află în Biblie, deoarece acela nu a fost interesul Bisericii Catolice, timp de secole. Este vorba despre construirea unei organizații puternice care astăzi s-a dovedit a fi mai mult politică decât religioasă. De fapt, Cetatea Vatican este statul Vatican; nu este doar un centru pentru o organizație religioasă, ci trebuie recunoscut și ca un guvern. Ei nu s-au separat de lume, fapt care a fost sfătuit de Isus Cristos. El a spus că se afla în lume, dar că nu era o parte a ei. Dar ierarhia romano-catolică dorește să devină o parte a lumii vechi și, desigur, va cădea alături de ea în bătălia Armagedonului.

Martorii lui Iehova au o adevărată problemă în Haiti, și anume, în prezentarea adevărului la oameni. În primul rând, ei trebuie să învingă doctrinele catolice, în care cred unii oameni, dar pe care nu se bazează prea mult; și, în al doilea rând, ei trebuie să combată practicile vrăjitorești care au de-a face cu spiritismul. Limba reprezintă, de asemenea, o adevărată barieră. În anul 1946, când fratele Knorr a vizitat această țară pentru prima dată, existau doar doi misionari acolo și încă două persoane care erau interesate în predicarea Evangheliei. De atunci Societatea a trimis mai mulți misionari în țară și lucrarea s-a dezvoltat astfel încât astăzi există 12 misionari și o medie de 86 de vestitori în timpul anului 1950, cu un record de 99 pentru acest an. Acești slujitori fac o lucrare excelentă, mergând în micile sate și orașe și lucrând în regiunile rurale. Indiferent unde merge o persoană, ea va găsi oameni cu care să vorbească. Dar să-i convingi în privința adevărului este o altă problemă. Acest fapt solicită răbdare, bunătate, stăruință și înțelegere față de oameni.

Când am ajuns la aeroport, congresul era deja în desfășurare. Așa că am mers direct la Sala Împărăției pentru a începe să vorbim. Frații din diferite părți ale țării s-au adunat la Sala Împărăției, iar acolo s-au bucurat de o sărbătoare de lucruri bune. Șaptezeci și patru de indivizi din zone diferite au participat la adunare, iar duminică după-masă, ziua dinainte de Crăciun, a avut loc adunarea publică la Theatre de Verdue, în aer liber, în minunatul Exposition Park, la marginea portului. Au fost prezenți 474 de oameni. În acea dimineață 13 frați au fost botezați pe o plajă numită Club Thorland. A fost organizat un minunat bufet cu autoservire, astfel, deși adunările au fost mici în comparație cu cele din Cuba, au fost îndeaproape toate caracteristicile unui congres.

Vestitorii nu erau deloc în urmă cu anunțarea veștilor bune prin afișe, pliante, fiind pe stradă cu reviste și având grijă ca oamenii cu bunăvoință să fie informați. Toată lumea a fost mulțumită de numărul de participanți de la adunarea publică de după-amiază. Era destul de evident faptul că mulți dintre oameni erau foarte mulțumiți, deoarece în acea noapte, la Sala Împărăției, care este situată la mai bine de o milă de locul în care s-a desfășurat adunarea publică, 101 persoane au participat, iar acest lucru a avut loc în Ajunul Crăciunului, când la atât de mulți oameni le place să fie acasă alături de familiile lor. Puteți observa, cu toate acestea, faptul că oamenii nu sunt atât de cuprinși de spiritul Crăciunului, așa cum ar gândi cineva că trebui să fie oamenii religioși. Ei trag cu pocnitori și organizează mari petreceri vrăjitorești, oferind anumite sacrificii, iar toate acestea, se pare, cu aprobarea Bisericii Catolice. Pe întreg ținutul de pe aceste insule din zona Caraibilor se pare că sărbătorirea Crăciunului are loc într-un mod similar cu sărbătorirea de către americani a zilei de 4 iulie. Cu siguranță nu este o scenă liniștită și niciun sunet liniștit cu care ei sărbătoresc presupusa zi de naștere a Prințului Păcii.

Călătorii erau foarte fericiți că se întâlnesc cu misionarii credincioși din acest ținut, și că pot vorbi cu ei despre problemele lor, că pot observa lucrarea bună care este realizată pentru ducerea mai departe a intereselor Împărăției. Ei au făcut bine că au învățat limba și că au studiat cu oamenii, chiar dacă nu este încă disponibilă

nicio literatură în limba creolă. Ei au fost încântați de faptul că Societatea va publica în curând o broșură în limba creolă, pentru a contribui la promovarea lucrării de expansiune. Este nevoie de mai mulți lucrători și, de asemenea, de mai multă răbdare și stăruință în acest ținut, deoarece are unele dificultăți care nu sunt întâlnite în multe alte țări, în modul de a călători, cazare, etc. Dar trebuie să fie spus faptul că oamenii sunt smeriți și se consideră că sunt pregătiți să accepte adevărul.

Lucrarea în Insulele Virgine

Societatea are un birou de filială în Puerto Rico, iar acest birou se îngrijește de lucrarea din insula Puerto Rico și, de asemenea, cea de pe Insulele Virgine. Președintele Societății nu a fost niciodată în Insulele Virgine, dar au fost trimiși acolo misionari în urmă cu câțiva ani și au făcut o lucrare minunată. S-a decis ca adunarea de district să aibă loc la Charlotte Amalie în Saint Thomas din Insulele Virgine. Un număr de frați din Puerto Rico au închiriat un avion Pan American și 52 dintre noi am zburat vineri dimineața, 29 decembrie, din San Juan spre Saint Thomas, iar acolo am fost întâmpinați de către participanții la congres din Saint John, Saint Croix și Saint Thomas, care erau deja adunați. Întâlnirile au avut loc la Sala Împărăției de pe strada Garden, iar acolo au fost prezente 120 de persoane care s-au bucurat de această mică adunare de pe această insulă mică.

Orașul Charlotte Amalie – există aproximativ 10.000 de oameni pe insulă – a primit, cu siguranță, mărturie, deoarece toți vestitorii din Puerto Rico, mulți dintre ei fiind misionari, au pus mărturie alături de frații locali. Ei au folosit pliante, afișe, reviste, și a fost făcută și lucrare din ușă în ușă. Toată lumea din oraș a citit în ziare despre faptul că martorii lui Iehova vor organiza o mare adunare, iar serviciul de teren nu a lăsat nicio urmă de îndoială în mintea vreunei persoane. A fost interesant să lucrăm în piață alături de vestitori, unde sâmbătă dimineața oamenii vin din toate părțile insulei cu bunurile lor pentru vânzare. Băștinașii insulei sunt foarte familiarizați cu adevărul, deoarece misionarii care au fost acolo timp de patru ani și-au făcut, cu siguranță, simțită prezența prin eforturile sincere de a predica Evanghelia Împărăției, iar ei au luat toate revistele pe care vestitorii le aveau de oferit.

Sâmbătă congresul s-a mutat de la Sala Împărăției la liceul din Charlotte Amalie. Liceul a fost construit cu mulți ani în urmă pe o mică peninsulă care are ieșire spre port. Locația sa este una favorabilă. Insula Saint Thomas are unul dintre cele mai frumoase porturi pe care le puteți găsi. Deși nu este, nici pe aproape, cel mai mare, este aproape un cerc de pământ cu o gură relativ mică, și este foarte adânc. Insula are foarte multe dealuri, ceea ce face ca pământul să se ridice de la marginea apei pentru a întâlni norii. Hotelurile și casele ocupă dealurile, care sunt foarte verzi în luna decembrie. Pe unele dealuri puteam vedea suprafața fină a bazinelor cu apă, întrucât Insulele Virgine depind de ploaie pentru a avea apă potabilă. Da, Saint Thomas este o mică bijuterie verde așezată într-un amplasament de apă limpede precum cristalul – un teren de joacă de cel mai bun tip pentru turiști.

Locația minunată a liceului a însemnat faptul că acolo erau mereu brize răcoritoare pentru bucuria celor care participau la întâlniri. În ajunul Anului Nou, 31 decembrie, a avut loc adunarea publică și au fost prezente 320 de persoane, un număr destul de bun pentru acea zi a anului. Ei au dat dovadă de un interes excelent și, fără îndoială, lucrarea martorilor va continua să se dezvolte pe această insulă și pe alte insule din grupul Insulelor Virgine. A fost, cu siguranță, o plăcere faptul de a fi asociați cu toți acești misionari, cu vestitorii din grupă și cu pionierii locali, și de a le vedea zelul. Un timp în Insulele Virgine, era dificil să-i convingi pe frații de faptul că martorii lui Iehova erau acolo pentru a rămâne și de faptul că ei aveau o mare dorință de a rezista organizațiilor bisericii. Dar acum ei s-au eliberat față de biserici, iar frații și surorile sunt botezați, ies pe teren și proclamă acolo, după cum fac în întreaga lume toți ceilalți martori ai lui Iehova. Acest lucru, desigur, a cauzat o tulburare în rândul bisericilor, deoarece mulți dintre lucrătorii buni ai bisericilor au plecat.

Luni dimineața, 1 ianuarie, participanții la congres care veniseră din Puerto Rico erau adunați toți la aeroport așteptând avionul închiriat, un DC-4, iar 54 de persoane au călătorit înapoi spre San Juan și au avut parte de un zbor foarte plăcut. Teatro Tapia din centrul orașului San Juan, care aparținea municipalității – într-adevăr un minunat teatru de operă – a fost închiriat pentru o adunare publică în acea după-amiază. Mai întâi, fratele Henschel a vorbit cu vestitorii care s-au adunat în San Juan în ziua Anului Nou. Acolo au fost prezenți 281 de frați. Fratele Knorr și-a expus cuvântarea publică, iar servul de filială a tradus. A avut loc o mică întrerupere de cincisprezece minute, iar apoi fratele Knorr a vorbit din nou fraților de parabola despre bogat și Lazăr. A fost, cu siguranță, o bucurie faptul de a avea oportunitatea de a-i vizita încă o dată pe frații din Puerto Rico. Puerto Rico pare să fie unul dintre punctele de legătură pentru călătoria spre America de Sud și spre insulele din emisfera vestică. Prin urmare, a fost plăcerea fratelui Knorr faptul de a fi alături de acești frați puțin mai des decât de alte filiale.

Au fost făcute pregătiri pentru zborul din Puerto Rico înapoi spre Statele Unite, iar acest zbor a fost realizat miercuri, 3 ianuarie – o schimbare bruscă de la clima tropicală la iarnă.

Iar astfel vedem că insulele, prin intermediul locuitorilor lor, adresează laude Creatorului lor, Iehova Dumnezeu, pe măsură ce expansiunea teocratică ajunge să afecteze chiar și micile porțiuni de pământ, care sunt doar o pată pe hartă. Este un lucru minunat faptul de a vedea cum spiritul lui Iehova s-a extins pe întreg pământul, lucrând în martorii Săi, pentru a-i atrage către El și către organizația teocratică pe cei care iubesc dreptatea și care cred în promisiunea Lui despre Lumea Nouă. Suntem încântați că oameni de toate felurile, de toate naționalitățile, vin pentru a dobândi binecuvântările vieții și pentru a prelua predicarea veștilor bune. Și pe măsură ce vedem că veștile bune se extind chiar și pe insule neînsemnate, în aceste zile ale puternicelor puteri politice mondiale, avem un bun motiv pentru care să ne bucurăm, întrucât știm faptul că atunci când vestea bună va fi fost predicată în toată lumea, ca mărturie, va veni, cu siguranță, sfârșitul.

„Cu Buze Bâlbâite și cu o Altă Limbă”

Indiferent de cât de ciudate pot să pară un ținut străin sau o limbă străină pentru un misionar, binecuvântarea Domnului va fi oferită datorită eforturilor sincere, după cum arată, cu claritate, următoarea experiență din Peru: „Pășind pe un teritoriu nou-nouț cu o limbă total nouă, am crezut că nu voi supraviețui în prima mea zi în încercarea de a predica Evanghelia în limba spaniolă. Dar am supraviețuit, și o surpriză plăcută mă aștepta chiar după colț. În timp ce băteam la o ușă în timpul celei de-a doua zi de lucrare am spus aici o mică rugăciune și am sperat ca acești oameni săraci să înțeleagă ceva din mărturia pe care trebuia să o pun în spaniola mea foarte săracă. La această casă, mama și fiica au dat dovadă de mult interes, în mod special când li s-a arătat din Biblie adevăratul înțeles al „Iadului”, starea celor morți, etc., și pentru următoarea săptămână a fost programat un studiu Biblic la domiciliu. Imaginați-vă surprinderea mea când m-am întors și am găsit nu doar doi oameni, ci zece, pregătiți să studieze. Acest studiu a continuat de atunci fără nicio întrerupere, și uneori chiar și mai mult de treisprezece oameni au participat în același timp. După trei luni de studiu și asociere cu această familie dragă, cinci dintre ei au devenit predicatori activi ai Evangheliei, iar unii dintre ceilalți se vor alătura în curând. Spre bucuria noastră, mai mulți oameni din acest cartier au devenit, de asemenea, vestitori activi ai Împărăției, iar acum această casă este un loc de adunare cu regularitate, unde se adună grupuri de slujitori pentru activitatea de predicare a Evangheliei.

Adunarea de district din Italia ajută închinarea liberă

Adevărații creștini, care nu au fost împiedicați de legături și prejudecăți religioase-politice lumești, posedă o poziție foarte favorizată, fiind capabili să-și ilustreze libertatea în fața unei lumi împărțite. Acest lucru le oferă și multă bucurie personală, știind că lucrarea lor dată de Dumnezeu este dreaptă, și faptul că cea mai de preț posesie pe care ei o pot oferi ascultătorilor lor este adevărul pe care ei îl rostesc din Cuvântul lui Dumnezeu. Un alt beneficiu pe care ei îl acordă frecvent semenilor lor este siguranța libertăților lor, în timp care le apără cu succes pe ale lor. Prin urmare, când este întâlnită opoziția, ei luptă legal și cu îndrăzneală pentru drepturile lor.

Ținutul Italiei, bastion al catolicismului și loc al conflictului politic, a fost martorul unei demonstrații a celor de mai sus, când, între 27-29 octombrie 1950, martorii lui Iehova au avut în Milano adunarea lor de district. Aceasta a fost egală cu o adunare națională, prima din luna mai 1947, în timpul vizitei din acel an a președintelui Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere.

Datorită creșterilor splendide din Italia, de la sosirea acolo, în anul 1949, a unui număr de misionari de la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, au fost necesare îngrijiri pentru sutele de musafiri în timpul adunării. Anunțuri repetate,

autobuze închiriate și măsuri de siguranță pentru unul dintre cele mai frumoase locuri de întâlnire din Milano, Teatrul de Artă, au marcat pregătirile preliminare adunării.

Dar Italia este plină de fanatici religioși pregătiți să lupte împotriva adevărului Bibliei cu blesteme și calomnie. Exact cum s-a presupus, această presiune a făcut ca poliția să refuze utilizarea Teatrului de Artă sau a oricărei alte clădiri publice pentru adunare.

În timp ce problema a fost înaintată șefului poliției provinciale pentru o decizie finală, investigațiile au dezvăluit faptul că poliția din Milano a acționat pentru a obține armonia cu guvernul italian, dar a violat tratatul de pace al Italiei cu Puterile Aliate. Ambasada americană a fost atunci convinsă să trimită un protest la Ministerul Afacerilor Externe. Acțiuni similare au avut loc și în Statele Unite, unde ambasadorul italian a fost contactat prin intermediul Departamentului de Stat. Dar s-a așteptat puțin din partea acestor instrumente diplomatice inevitabil lente și apatice.

Legat de acest lucru, șeful poliției provinciale s-a dovedit a fi la fel de tiran și cu vederi înguste ca și subordonații săi. Cu o logică tipic totalitaristă el a motivat că oficialii locali din Milano erau democrați datorită forței excelente a poliției lor. Câtă înțelepciune! Cu alte cuvinte, Hitler, Mussolini și Stalin ar putea fi puși în aceeași categorie cu cei mai devotați democrați care au trăit vreodată, mulțumită poliției lor secrete foarte instruită! În „generozitatea” sa, acest oficial i-a încurajat pe solicitanți să asigure o sală privată pentru adunare. O sală în Milano care să găzduiască aproape 1.000 de persoane, și mai erau doar câteva zile pentru a o găsi. Nu era de glumă!

Cu toate acestea, prin bunăvoința lui Iehova, ziua de vineri, 27 octombrie 1950, la ora 9:00 a.m. i-a găsit pe martorii lui Iehova împreună pentru deschiderea adunării lor. Nu, nu la Teatrul de Artă unde s-au adunat, ci într-o parcare mare, aproape de cunoscuta „Champion Fair” din Milano. Mâini amabile munciseră până în ultima noapte, aranjând două corturi mari pentru a forma un „auditoriu” echipat cu lumini fluorescente, capabil să găzduiască 1.000 de persoane, pe lângă găzduirea numeroaselor departamente ale adunării.

În scurt timp adunarea veselă a fost descoperită de către poliția surprinsă, un jeep plin de carabinieri. Aflând faptul că martorii s-au adunat legal pe o proprietate privată, ofițerul responsabil a întocmit un raport și s-a întors în scurt timp pentru a anunța că acum adunarea poate continua cu întreaga aprobare din partea poliției. Tirania, fanatismul și nelegiuirea au fost învinse de curajul perseverent și pașnic al creștinilor.

Pe toată durata adunării cele 900 de persoane prezente au fost asigurate de faptul că aceasta era bogată în binecuvântări divine, pentru care toate mulțumirile trebuie să se îndrepte spre Iehova Dumnezeu. Și ceilalți au observat acest lucru. Obișnuita publicitate necesară a adunării interzisă în Italia de legea totalitaristă a fost realizată prin publicitatea realizată chiar de către opoziție, care a căutat să împiedice evenimentul. La timpul compilării acestui raport, două reviste săptămânale naționale au cuprins adunarea, însoțindu-și relatările de numeroase

fotografii. Se așteaptă ca o atenție mai mare să urmeze lucrării misionarilor pe tot cuprinsul Italiei, pe măsură ce martorii lui Iehova de acolo își însoțesc frații în toată lumea, în răspândirea invitației: „Lăudați pe Yah, voi oameni.” – Apoc. 19:6, *NW*.

Trebuie să plătească creștinii zeciuială?

Anumite organizații religioase, ca de exemplu adventiștii, mormonii, pun un accent deosebit ca membrilor lor să li se impună să dea a zecea parte (sau zeciuială) din veniturile lor anuale, pentru sprijinirea respectivelor lor sisteme bisericesti.

Se spune că astfel de cereri sunt în armonie cu legile de percepere a zeciuielii date Israelului din vechime.

Prima mențiune din Biblie despre zeciuială se găsește la Geneza 14:20, unde se spune despre patriarhul Avraam că a dat lui Melchisedec, rege al Salemului și preot al Dumnezeului Cel Prea Înalt, a zecea parte din prada victoriei obținută într-o bătălie specială. Deoarece Cristos urma să fie un preot după ordinul lui Melchisedec și apostolul Pavel relatează această întâmplare în Evrei și arată superioritatea preoției lui Melchisedec asupra celei levitice, unii oameni trag concluzia că și creștinii trebuie să plătească săptămânal, lunar sau anual, zeciuială, Mai Marelui Melchisedec, Isus Cristos. (Evrei 7:1-12). A trage o astfel de concluzie înseamnă a trece cu vederea unele fapte foarte importante, anume, că există numai un singur exemplu înregistrat despre Avraam că a dat zeciuială. Deci acesta nu era un lucru obișnuit la el, și el nici n-a fixat un sistem de plată al zeciuielii pentru urmașii lui. Faptul că nepotul său Iacov a făcut, în mod voluntar, un legământ special pentru a da zeciuială în anumite condiții, dovedește că ei nu practicau plata zeciuielii. – Gen. 28:22.

În extinderea Legii dată la Muntele Sinai, taxele zeciuielii din pământ, din pomi fructiferi și din cirezi și turme erau luate pentru susținerea leviților, deoarece ei nu aveau o moștenire obișnuită în țară împreună cu celelalte seminții. (Lev. 27:30-33; Num. 18:21-32). Din aceste fonduri se făceau, de asemenea, anumite îngrijiri pentru mângâierea străinilor, a orfanilor și a văduvelor. Se pare că ajutorul pentru cei săraci venea mai ales din zeciuielile din cel de-al treilea an. Timp de doi ani zeciuielile trebuiau să fie luate pentru tabernacolul sau templul din Ierusalim, dar în cel de-al treilea an zeciuielile din acel an urmau să fie plătite pe plan local și făcute disponibile nu numai pentru leviți, ci și pentru „străin, orfan și văduvă.” – Deut. 12:5-7,11,12,17-19; 14:22-29; 26:12-14.

Cu toate acestea, sub domnia asupritoare a regilor răi și egoiști ai Israelului, zeciuielile erau fie neglijate, fie însușite pe nedrept, iar ca rezultat, națiunea nu avea binecuvântarea lui Dumnezeu. (Mal. 3:8-11; 1Sam. 8:10-18). În timpul domniei sale, bunul rege Ezechia a reînnoit zeciuielile pentru serviciul sanctuarului. Din nou, după ce iudeii s-au întors din captivitatea babiloniană, Neemia a pus, de asemenea, în ordine această chestiune. – 2Cron. 31:4-6; Neem. 10:34-39; 12:44; 13:5,12.

Apoi a venit Isus și timpul pentru sfârșitul vechiului legământ al Legii. Născut sub această Lege, în timp ce era încă în vigoare, Isus a sprijinit și a împlinit fiecare parte din ea, inclusiv îngrijirile ei despre zeciuieli. Cu toate acestea, singura sa recomandare a zeciuielii a fost făcută cu scopul de a lovi în religioniștii formalști și fățarnici ce plăteau zeciuiala. – Mat. 23:23, *NW*.

Legea cu hotărârea de plată a zeciuielii îndepărtată

Indiferent cât veți cerceta nu-l veți găsi pe Isus recomandând sau sfătuind plata zeciuielii pentru urmașii Lui. Când Isus și-a trimis apostolii și discipolii să facă lucrare misionară din casă în casă și din cetate în cetate, chiar până la marginile lumii, El n-a făcut îngrijiri ca ei să fie susținuți de zeciuială. (Mat. 10:1-42; 28:19,20; Luca 9:1-10; 10:1-17; Fapte 1:8). Isus a venit să îplinească și să pună capăt legământului Legii și la toate hotărârile lui, răstignind-o pe stâlpul Său de tortură și în același timp sângele Lui vărsat a pus în funcțiune un nou legământ cu aranjamente superioare. (Col. 2:14-16). Sub un astfel de sistem nou se află creștinii sub noile porunci, care se rezumă la iubirea totală sau completă. Prin urmare, ei trebuie să consacre serviciului lui Dumnezeu, nu a zecea parte, ci tot ce posedă, pentru ajutorul și mângâierea străinilor cu bunăvoință din mijlocul lor. – Mat. 22:36-40.

Amintiți-vă cum a lăudat Isus pe văduva săracă ce a dat doi bănuți, valorând împreună aproape un sfert de cent. Nu doar a zecea parte, ci „tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese să trăiască.” (Marcu 12:41-44, *NW*). Același principiu a fost accentuat în parabolele lui Isus, cum un om găsind o „comoară ascunsă într-o țarină” a vândut tot, nu a zecea parte, și a cumpărat acea țarină. Din nou, cum negustorul care căuta mărghăritare a găsit unul foarte prețios și a vândut tot pentru a-l cumpăra. (Mat. 13:44-46, *NW*). Isus nu susținea plata zeciuielii pentru creștini când i-a spus tânărului bogat, care ținuse toate legile lui Moise (cuprinzând și pe cea a zeciuielii) să vândă celelalte nouă zecimi din bogăția lui pentru a-i ajuta pe săraci și apoi să-L urmeze pe Isus, astfel încât el să aibă adevărate comori în cer. (Mat. 19:20-22). Cu adevărat, creștini se află sub o lege superioară!

Există mulți care după ce dau a zecea parte din bogăția lor o duc bine în fiecare zi, își împlinesc toate poftele și trăiesc făcând cheltuieli exagerate. Cum ar putea împlini ei legea lui Cristos? Sau să se sacrifice pe ei înșiși? În loc să fie asemenea lui Cristos ei sunt ca fariseii. Fariseii erau atât de exigenți în plata zeciuielii la cele mai mici semințe (de mentă, mărar, chimen); dar ce egoiste și cât de departe erau inimile lor de Domnul! „Călăuze oarbe, care strecoară fânțarul, dar înghit cămila!” (Mat. 15:6-9; 23:23,24, *NW*). În omul căzut aflat sub influența lui Satan există

întotdeauna tendința de a înlocui spiritul și spiritualitatea cu înfățișarea exterioară și formalismul, principiile cu regulile. Astfel este mult mai ușor să potrivești comportamentul unei reguli, decât să faci ca un principiu să inspire întreaga viață. Moise a prescrip *legi*; Cristos a inspirat *principii*. Regulile sunt pentru copii; principiile pentru bărbați și femei maturi în maturitate creștină.

PLATA ZECIUIELII NECUNOSCUȚĂ ÎN BISERICA TIMPURIE

După înălțarea lui Isus îi găsim pe apostoli recomandând zeciuiala în rândul creștinilor? Nici vorbă! Pavel, care a avut grijă de toate adunările (2 Cor. 11:28), a declarat faptul că dispozițiile și hotărârile legii mozaice erau doar „o umbră a lucrurilor cerești”, a „lucrurilor bune care vor urma” și, prin urmare, nu reprezentau însăși realitatea lucrurilor spirituale. „Niciun om să nu vă judece” în legătură cu Legea invalidă. Creștinii sunt preocupați de realitate, nu de umbră. – Evrei 8:5; 10:1; Col. 2:12-17, *NW*.

Creștinii nu susțin preoția levitică. Printre ei nu există o „clasă a clerului”, pentru care se colectează zeciuială. „Voi toți sunteți frați.” (Mat. 23:8-11, *NW*). Cei cărora li s-a dat supravegherea adunărilor creștine sunt, prin urmare, servi neplătiți nu ticăloși, nici iubitori de bani sau lacomi după câștig egoist. (Ioan 10:13; 13:15,16; Evrei 13:5; 1Pet. 2:16; 5:1-4, *NW*). Acesta este motivul pentru care Pavel, un supraveghetor, în loc să colecteze zeciuială pentru susținerea sa, a muncit cu propriile mâini făcând corturi. (Fapte 18:3; 1Cor. 4:12; 1Tes. 2:9). În acele timpuri din vechime, creștinii, dovedindu-și iubirea pentru Dumnezeu și tovarășii creștini, au făcut contribuții voluntare pentru cei săraci, da, dar nu a fost înființat nici un sistem asupra de plată a zeciuiei. – Faptele 11:29,30; Rom. 15:26; 1Cor. 16:1,2; 2Cor. 9:1-7; Gal. 2:10.

Necunoscută în biserica timpurie, plata zeciuiei nu a fost introdusă până când lupii nu au intrat în ea și au prădat puritatea simplă a turmei creștine. (Mat. 7:15; Fapte 20:29,30; Rom. 16:17; 2Pet. 2:1,3). Apostazia a dat naștere, pe rând, la o ierarhie asupra și costisitoare de episcopi, arhiepiscopi, mitropoliți, papi, etc., care au pus grele sarcini financiare pe umerii oamenilor. Veniturile pentru această clasă de trântori trebuiau să fie obținute cumva, astfel că în anul 567 Consiliul din Tours a făcut obligatorie plata zeciuiei. În 585 al doilea Consiliu de la Macon a făcut plata ei obligatorie sub pedeapsa excomunicării. Încoronatul papă Charlemagne a impus plata zeciuiei prin „Sfântul Imperiu Roman” și în astfel de țări precum Franța, Biserica romano-catolică a continuat colectarea zeciuiei până la Revoluția din 1790.

Numeroase denominațiuni protestante, deși nu pun un accent deosebit pe a zecea parte sub pedeapsa morții și nu pretind că întreaga Lege Evreiască este legată de ei, dau negreșit impresia că legea mozaică de plată a zeciuiei încă se află asupra creștinilor. Ei arată spre Avraam și Iacov care au precedat legea

Mozaică. Prin acest procedeu sute de mii de dolari se varsă anual în vistierile adventiștilor și ale mormonilor. Plata zeciuiei este adesea subiectul principal, tema uzată de tot a mormonilor, la conferințele lor anuale. Asemenea fariseilor din vechime, „ei leagă sarcini grele și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște.” (Mat. 23:4, *NW*). Clerul care astăzi primește zeciuială poate fi întrebat: Plățiți voi zeciuială din veniturile voastre pentru ceea ce considerați cauza lui Dumnezeu? Leviții plăteau zeciuială din zeciuielele pe care le primeau. Păstrați voi toate zeciuielele pentru voi înșivă, sau pentru lucrarea bisericii? Leviții nu păstrau tot. Vă îngrijiți voi de săracii din adunarea voastră din zeciuielele primite, așa cum făcea Israelul?

Adventiștii încearcă să-și justifice „primirea” de zeciuiei cu o mulțime de scripturi aplicate greșit. Ei citează Proverbele 3:9: „Cinstește pe DOMNUL *cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău*”. Dar acest verset nu zice nimic despre cinstirea lui Dumnezeu numai cu zece la sută. Creștinii trebuie să consacre tot și să pună pe primul loc, în viețile lor, interesele Domnului, să-I dea tot ce este mai bun, „cele dintâi roade”. Citând Psalmii 24:1 și 50:10,11 și Hagai 2:8, etc, așa cum fac adventiștii, în nici un mod acestea nu sprijină argumentul lor neîntemeiat de plată a zeciuiei. În mod necinstit ei citează 1Corinteni 9:11,13,14 în cartea lor *Citirea Bibliei în cercul familiei*, ediția 1921, paragrafele 657, 658. Citește versetul pe care ei îl lasă la o parte din 1Cor. 9:12 și vei vedea că Pavel nu argumenta pentru sprijinirea lui de către adunare, ci arăta că era mai bine să se ajute singur.

Adventiștii de ziua a șaptea să explice această dilemă: Ei pretind că legământul Legii lui Israel a fost în două părți, cele Zece Porunci scrise pe piatră și legea ceremonială dictată mai târziu lui Moise. Această parte din urmă, ritualurile și hotărârile ceremoniale, spun ei că a fost partea ce s-a terminat prin Cristos. Ei bine, atunci cum se face că ei insistă atât de mult asupra păstrării legii de plată a zeciuiei, observând că aceasta nu a fost o parte a Decalogului, ci a fost o parte a regulilor adăugate? Ei sunt prinși chiar prin propriul lor dogmatism eronat!

Creștinii, născuți de spiritul adopției, sunt fiii lui Dumnezeu, și ca fii se află sub noul legământ și dau Domnului tot ce au. (Rom. 8:14-17; 12:1). Ei sunt făcuți apoi administratori în Gospodărie și trebuie să-și folosească timpul, talentele și bogăția materială în armonie cu legea perfectă a lui Dumnezeu a iubirii. Prin urmare, ei să gândească nu din punctul de vedere al zeciuiei, ci cu sentimentul de a dat totul și astfel să câștige intrare în locuințele veșnice, prin adevărații lor Prieteni Iehova Dumnezeu și Fiul Său Isus Cristos. – Luca 16:9.

Festivitățile de absolvire de la Gilead ale celei de-a șaisprezecea clase

Fără nicio urmă de îndoială, cea mai mare expansiune a tuturor timpurilor, pe o scală globală, a cunoștinței despre Iehova Dumnezeu și scopurile Sale care sunt cuprinse în Biblie, a avut loc în ultimii opt ani. Prin urmare, marea bucurie din

campusul Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere în timpul sfârșitului de săptămână, 10 și 11 februarie, nu a fost doar datorită faptului că era vremea absolvirii; a fost, de asemenea, datorită mării împărtășiri pe care Gileadul a avut-o în expansiunea educației vitale din Biblie. Școala de la Gilead (acest nume însemnând „movila mărturiei”) a fost dedicată în februarie, 1943; și de atunci studenții ei au ajuns până la marginile pământului pentru a-i ajuta pe alții să dobândească o cunoștință aprofundată despre Scripturile foarte prețioase. Absolvirea a încă 125 de slujitori, ajungând în total la peste 1.600, oferă toate motivele pentru a aștepta o expansiune continuă în numărul laudătorilor de pe pământ ai lui Iehova Dumnezeu.

În prima sesiune a programului de sfârșit de săptămână, desfășurat sâmbătă seara, a fost condus studiul obișnuit săptămânal al revistei *Turnul de veghere*. Un public de 890 de persoane au umplut sala. Subiectul în discuție, „Măsurarea părții vizibile a cetății restaurate” a fost chiar potrivit, fiind o revizuire a expansiunii teocratice de pe întreg pământul. Studenții absolvenți au venit din 27 de țări din afara Statelor Unite și Canada, iar astfel au fost capabili să vorbească despre creșterile spectaculoase din ultimul an de pe ținuturile lor native.

Pe lângă tema internațională a urmat un program foarte încântător de selecții muzicale, cântări specifice din multe ținuturi, cântate de către studenți. Apoi, printre multe aplauze, grup după grup, unele dintre ele purtând costume specifice ținuturilor lor, au fost chemate pe platformă pentru a-și primi numirile în teritoriul misionar din străinătate. Cei 125 de slujitori au venit din 27 de țări, iar acum numirile lor au arătat că ei vor pleca pe teritoriul a 38 de ținuturi, și doar unii dintre ei se vor întoarce în locul de unde au plecat. Acum fețele lor străluceau de bucurie și mulțumire!

Duminică dimineața, la ora 9 fix, a început sesiunea principală a festivităților de absolvire în sălile și camerele adiționale pline cu 1.294 de participanți, în ciuda faptului că era în toiul iernii. Fiecare dintre instructori a spus corpului de studenți câteva cuvinte de despărțire. Au fost citite telegrame și cablograme de felicitare din multe părți ale lumii. Apoi președintele școlii, N. H. Knorr a expus o cuvântare minunată despre un subiect foarte interesant, „Vindecare divină.” Cititorii *Turnului de veghere* pot studia multele sale puncte bune în numerele din 1 și 15 mai. La finalul acestei cuvântări el a oferit diplome celor care au absolvit cu merit. A fost cel mai mare număr (121) oferit vreodată de către școală.

Într-o „Rezoluție adoptată de absolvenți, aceste multe rase și naționalități au declarat că vor lua cu ele aceeași iubire și devotament teocratice care le-au făcut capabile să trăiască, că vor lucra și vor studia împreună în pace și unitate. Citând parțial, absolvenții au hotărât:

„Nu ne vom dovedi nevrednici de lucrurile pe care Iehova ni le-a oferit, ci vom prinde oportunitățile care ne vor fi oferite;

„În ciuda opoziției din întreaga lume noi vom continua să apărăm și să stabilim legal veștile bune, și chiar și în țări în care Diavolul folosește comunismul pentru a împiedica lucrarea, noi vom continua să luptăm cu îndrăzneală și determinare și vom aștepta ca Domnul să ne elibereze la timpul potrivit;

„Vom da dovadă de apreciere față de cunoștința pe care am primit-o, ajutându-i pe cei blânzi din toate națiunile să ajungă la cunoștința exactă a adevărului, astfel luând parte în inevitabila expansiune a adevăratei închinări.”

Adunări în Europa

Așa cum a fost anunțat în urmă cu ceva timp Societatea face pregătiri pentru un congres internațional în Insulele Britanice. Data va fi 1-5 august 1951. Multe persoane din locuri din afara Insulelor Britanice fac pregătiri pentru a călători spre Europa în această vară, pentru a lua parte la adunarea din Londra și la alte adunări. Stadionul Wembley, loc de desfășurare al Jocurilor Olimpice din anul 1948, a fost rezervat. Acesta se află într-o locație ideală pentru Congresul internațional al martorilor lui Iehova, fiind așezat în mijlocul unor împrejurimi spațioase departe de agitația din oraș, dar bine servit de facilitățile de transport, atât de cele subterane, cât și de autobuze.

Președintele Societății, alături de alți membri ai sediului din Brooklyn și de servi din alte țări, va fi prezent la această adunare internațională. Toate sesiunile se vor desfășura în limba engleză.

Acesta este un an excepțional pentru Londra datorită festivalului din Marea Britanie, care are loc în timpul lunilor de vară. Se așteaptă ca acest festival să atragă mii de vizitatori străini, și sunt făcute planuri mari pentru a-i primi bine pe vizitatori în Anglia în acest an. Pare chiar potrivit faptul că martorii lui Iehova au ales Londra pentru marea lor adunare din anul 1951. Această adunare internațională a martorilor lui Iehova din Marea Britanie promite să fie cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor, în marșul înainte al creșterii Teocrației din Insulele Britanice, și se speră ca toate persoanele care își pot aranja afacerile să depună un efort pentru a fi prezente și pentru a lua parte la binecuvântări. Cititorii *Turnului de veghere* din Marea Britanie sunt invitați să participe la toate sesiunile de la Stadionul Wembley; accesul este gratuit și nu vor avea loc niciun fel de colectări.

CAZARE

Pentru ghidarea vizitatorilor străini, biroul din Londra raportează că vor fi în vigoare prețurile obișnuite de cazare atât în hoteluri cât și în case private. S-a raportat faptul că hotelurile de lux sunt toate ocupate; cu toate acestea sunt disponibile hotelurile de clasă medie de la 20/- la 30/- (de la 2.80 \$ la 4.20 \$) de persoană, patul și micul dejun fiind incluse. Pensiunile mici au un tarif de 12/6d (1.80 \$), pentru pat și mic dejun. Casele private au un tarif începând de la 7/- până la 10/6d (de la 1.00 \$ până la 1.50 \$), pentru pat și mic dejun. Toate întrebările legate de cazare vor fi adresate Comitetului de cazare al Turnului de Veghere, la adresa Craven Terrace nr. 36, Londra, W. 2, Anglia. Delegații care locuiesc în America pot să se adreseze Biroului Congresului, Societatea de Biblii și Tratat

Turnul de Veghere, la adresa Columbia Heights nr. 124, Brooklyn 2, New York, iar cei din Canada pot să-și direcționeze scrisorile la adresa Irwin Avenue nr. 40, Toronto 5, Ontario, pentru informații despre cazare sau despre modul de călătorie. Cei care se află în alte țări vor scrie direct la Londra pentru cazare. Formularele cereri pentru cazare au fost tipărite, iar toți cei care participă la congres ar trebui să folosească aceste formulare când solicită cazare. Formularele se pot obține de la servii de grupă, de cei care se află în Marea Britanie, iar toți ceilalți pot să se adreseze uneia dintre adresele menționate mai sus.

Frații plănuiesc să pună în funcțiune un bufet cu autoservire în corturi, în vecinătatea imediată a stadionului. Vor fi, de asemenea, disponibile bufete-expres.

PARIS, FRANȚA

Săptămâna următoare va avea loc la Paris o nouă adunare, în data de 9-12 august, la Palatul Sporturilor. Toate cuvântările vor fi expuse în limba franceză. Vorbitorii care nu înțeleg deloc limba franceză vor vorbi prin intermediul unor traducători. Se așteaptă ca frații din Belgia și Elveția, vorbitori de limba franceză, să participe la această adunare, alături de vizitatorii din Marea Britanie și America care vor să participe la o adunare într-o altă limbă. Palatul Sporturilor, situat la adresa Bulevardul Grenelle, Paris 15 (Metrou Bir Hakim), are locuri de găzduire pentru 12.000 de persoane și s-a raportat că aici este instalat un echipament de sunet excelent, făcându-l ideal pentru adunare. Este ușor de ajuns aici cu autobuzul și prin mijlocul de transport subteran, cunoscut sub numele de metrou. Este minunat situat într-o parte foarte plăcută a Parisului. Doar un singur corp de case separă Palatul Sporturilor de râul Sena. Chiar în fața clădirii, și dominând întregul Paris, se află faimosul Turn Eiffel, înălțându-se aproape 1.000 de picioare. Un bufet cu autoservire va fi amplasat în apropiere.

Frații din Paris așteaptă cu nerăbdare să aibă mulți vizitatori din alte țări, care să participe la adunarea lor. Biroul din Paris raportează că nu va fi nicio dificultate în găsirea de camere de cazare pentru toți participanții la congres. Luna august este excelentă pentru adunare, deoarece în timpul acestei luni mulți studenți și oameni din Paris sunt plecați în vacanță, iar serviciile marilor hoteluri sunt disponibile la prețuri rezonabile. Hotelurile de primă-clasă, care au în camere unul sau două paturi de o persoană, au un tarif începând de la 3 \$ până la 5 \$ de persoană, baie inclusă; cu pat dublu în cameră, de la 2.50 \$ până la 3 \$ de persoană. În alte hoteluri prețul camerelor variază în mod considerabil, în funcție de clasa hotelului și de numărul de persoane din fiecare cameră. Facilități excelente vor fi obținute la prețuri de la 1.50 \$ până la 2.50 \$ de persoană, pentru un pat de o persoană în cameră. Pentru un pat dublu în cameră costurile variază de la 0.75 \$ până la 2.00 \$ de persoană. În aceste prețuri nu sunt incluse și mesele. Pare a fi imposibil faptul ca frații care vin în vizită să primească găzduire în casele fraților francezi, deoarece spațiul lor este foarte limitat. Se speră ca majoritatea vizitatorilor să fie cazați aproape de locul de desfășurare al congresului, la hoteluri cu prețuri rezonabile. Majoritatea hotelurilor au angajați care vorbesc limba engleză. Pentru

informații sau rezervări adresați-vă, în limba engleză sau franceză, Comitetului Congresului Martorilor lui Iehova, cod poștal 23-16, Paris 16, Franța.

S-a raportat că vremea în Paris în luna august este în general foarte caldă, iar astfel se sugerează să vă aduceți haine răcoroase de vară. (Acest lucru nu este neapărat valabil și în Marea Britanie, unde s-ar putea să fie mai răcoare.) O haină de ploaie ușoară este recomandată pentru călătoriile în Europa.

Costul unei călătorii dus de la Londra la Paris (via Calais) costă: la prima clasă, 18.29 \$; la clasa a doua 14.91 \$. Rezervările pot fi făcute după sosirea în Londra.

OLANDA

La sfârșitul de săptămână următor, 17-19 august 1951, se va desfășura un congres în Rotterdam. A fost rezervată o arenă a sporturilor cunoscută sub numele de Ahoy. Este o clădire nouă, iar sala principală poate găzdui un număr de 10.000 de persoane. Va fi un bufet cu autoservire ca și la celelalte adunări. Frații îi așteaptă cu nerăbdare pe vizitatorii din alte țări. Solicitățile pentru cazare pot fi trimise la Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere, la adresa Koningslaan 1, Amsterdam-Zuid, Olanda, scrise în limba engleză sau olandeză.

INFORMAȚII GENERALE

Călătorii americani poate găesc foarte interesant faptul de a merge în Marea Britanie, Franța și Olanda, trecând prin Belgia. S-ar putea ca unii să dorească să viziteze Elveția și Italia, cât timp se află în Europa. La momentul de față nu se solicită nicio viză celor care au pașaport american pentru vizitarea acestor țări. Sugestia noastră este ca pașapoartele să fie obținute din timp. (Formularele-cereri pot fi obținute în Statele Unite de la Departamentul de Stat, Secțiunea Pașapoarte, Washington 25, D.C., sau printr-un funcționar al Tribunalului de district al Statelor Unite). Participanții la congres pot să își planifice programul după bunul lor plac. Un program similar de congres va fi organizat în fiecare țară.

Alte adunări în Europa se vor desfășura pe parcursul sfârșitului verii. La sfârșitul de săptămână după adunarea din Rotterdam va avea loc o adunare în Germania; locul de întâlnire încă nu a fost stabilit. După aceea, tot la sfârșit de săptămână, vor avea loc congrese în Danemarca, Finlanda, Suedia, Norvegia și Austria, la care vor participa președintele Societății și câțiva însoțitori de călătorie, prin harul lui Iehova. Datele la care se vor desfășura congresele în fiecare țară vor fi anunțate mai târziu. După acest anunț puteți, dacă sunteți interesați să participați la adunările care se vor desfășura în aceste țări, să vă adresați biroului de filială al Societății din țară în privința cazării. Acesta va fi un an mare pentru adunările servilor Domnului din Europa. În alte părți ale lumii se vor desfășura adunări de district, și se speră ca toți martorii lui Iehova să fie capabili în acest an să-și

programeze treburile, astfel încât să participe la cea mai apropiată adunare, să se bucure de „o sărbătoare de lucruri grase”, pe care Domnul le va oferi, cu siguranță, poporului Său. Acum este timpul pentru planificări, în mod special pentru adunările din Europa.

Un „Iov” modern își păstrează integritatea

În urmă cu aproximativ șase ani soția și copiii mei au început să studieze publicațiile Turnului de Veghere. În acea perioadă a trebuit să merg la spital pentru o operație, având cancer la față. În urmă cu aproximativ trei ani am început să fiu și eu interesat. Știu acum că totul se întâmplă, spre bine, celor care îl iubesc pe Domnul. În timp ce eram în spital în acest ultim an, am încercat să transform timpul care mi-a mai rămas în profit, după cum este instruit în textul din Luca 9:23. Unii pacienți și asistentele îmi spuneau predicatorul, iar unii îmi spuneau Iov. Iov fiind un predicator al dreptății, m-am simțit onorat în toată suferința mea să fiu pus de ei în clasa lui. Am trecut prin 49 de operații, și mi-am pierdut ochiul drept, nasul, cerul gurii, gingiile de sus, dinții, buzele, de fapt, aproape toată fața mea a dispărut. În data de 18 aprilie 1950 am fost externat din Spitalul Veteranilor situat aproape de Atlanta, Georgia, fiind un om sănătos. Am o față nouă – din plastic. Simt ca și cum ar rezista până când Iehova se va îngriji să mă facă alt om. Toată lauda îi este adresată Lui. În ceea ce mă privește pe mine și casa mea, Îl vom lăuda din ce în ce mai mult. – M. H., Alabama.

Surpriză din partea unui preot

În această dimineață predicam Evanghelia din casă în casă, pe viscol. La cea de-a treia ușă am putut plasa un ajutor de studiu al Bibliei. Întorcându-mă pe stradă, doamna care luase cartea a ieșit afară și a spus că preotul ei tocmai sosise și m-a întrebat dacă vroiam să intru. Haide acum, m-am gândit! Dar spre surprinderea mea am avut parte de o primire bună și mi-a spus că tocmai a răsfoit cartea care i-am lăsat-o doamnei și a fost impresionat de titlu și de numeroasele citate din Scriptură. El a mai spus: „Vă admir pe voi, oamenii care veniți pe orice vreme pentru a face această lucrare, și cu cât citesc mai multe despre voi, cu atât simt mai mult inutilitatea lucrurilor materiale și nevoia de împărăția lui Dumnezeu.” A concluzionat cu întrebarea: „Ce cărți ai pentru mine în geanta ta?” Rezultatul a fost obținerea de abonamente pentru ambele reviste, *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!* cu un efort foarte mic. – J. W., Anglia.

Întrebări de la cititori

De ce *Traducerea Lumii Noi* spune faptul că urmașii lui Cristos erau numiți creștini „prin providență divină”? Înțeleg că acesta este un nume de

batjocură dat de către necredincioși. În Geneza 4:26 se povestește despre oameni care, într-un mod ipocrit, sunt numiți după numele lui Iehova, și nu ar fi atunci corespondentul cei care se numesc prin numele lui Cristos? – F. B., Anglia.

Faptele 11:26, *NW*, precizează: „Discipolii au fost numiți ‘creștini’ pentru prima dată în Antiohia, prin providență divină”. Traducerea este făcută astfel deoarece aceasta este ceea ce cuvântul grecesc original pare să semnifice. Verbul în discuție *chrematizo* apare de nouă ori, iar substantivul *chrematismos* apare o singură dată, și referindu-vă la aceste apariții și observând cum sunt traduse în fiecare caz veți aprecia faptul că aceste cuvinte grecești sunt totdeauna folosite în legătură cu ceea ce provine de la Dumnezeu și, prin urmare, cu ceea ce este divin în acel sens. A se vedea Matei 2:12, 22; Luca 2:26; Faptele 10:22; 11:26; Romani 7:3; Evrei 8:5; 11:7; 12:25 și Romani 11:4. Prin urmare, datorită naturii controversate a textului din Faptele 11:26, Comitetul Traducerii Bibliei Lumii Noi a acționat într-un mod înțelept redând cuvintele „au fost numiți prin providență divină”. Chiar dacă dușmanii au fost cei care i-au numit pe credincioși, creștini, sau chiar dacă a fost Dumnezeu, prin Isus Cristos, numirea lor cu acest nume a fost prin providență divină, conform întrebunțării scripturale a verbului grecesc folosit. Verbul grecesc folosit în textul din Geneza 4:26 în Septuaginta Grecească nu este același cuvânt ca și cel folosit în Scripturile menționate aici, ci este cuvântul folosit în textul din Faptele 2:21 și Romani 10:13.

De ce textul din Isaia 45:7 declară că Iehova Dumnezeu creează răul, când îl cunoaștem ca fiind bun și drept în toate căile Sale? – C. S., Ontario, Canada.

Isaia 45:7 declară: „Eu formează lumina, și creez întunericul; Eu fac pacea, și creez răul; Eu sunt Iehova, care face toate aceste lucruri.” (*AS*) Iehova Dumnezeu creează lumina pentru cei dispuși spre dreptate, iar prin Cuvântul Său, Biblia, le luminează mințile, dar El aduce întuneric mental asupra celor care continuă în mod voluntar pe o cale greșită. (Ps. 82:5-7; 97:11; 2 Pet. 2:4; Iuda 13) Pacea minții, chiar și acum, este partea celor devotați lui Dumnezeu și serviciului Său, iar în Lumea Nouă care se va afla sub domnia Prințului Păcii, toți cei care vor trăi atunci se vor bucura de acea stare binecuvântată pentru totdeauna. (Ps. 72:1, 4, 7, 8; Isa. 9:6, 7) În ceea ce privește declarația conform căreia Dumnezeu creează răul, aceasta nu înseamnă nimic și nu semnifică nicio practică care este greșită din punct de vedere moral. Cuvântul „rău” folosit aici nu înseamnă răul din punct de vedere moral, de care Dumnezeu nu poate fi vinovat vreodată, ci se referă la o calamitate, la un dezastru sau la o distrugere, asemenea celor care le aduce asupra dușmanilor Săi care nu se căiesc, iar acest lucru îl face, în mod special, în bătălia Armagedonului. Începând cu timpul rebelului Adam înainte, pedeapsa de la Dumnezeu a venit asupra celor care sunt răi în mod voit, iar acest lucru a fost complet drept din partea lui Dumnezeu, dar a fost ca un rău pentru cei care-l merită. Această problemă este discutată, în mod detaliat, în articolul de două părți

intitulat „Pacea și Răul”, care a apărut în numerele din 1 și 15 mai ale *Turnului de veghere*.

O publicație a Rosicrucienilor susține că nu a existat niciun oraș cu numele de Nazaret până în secolul al treilea A.D., că Isus nu a locuit niciodată în Nazaret, și că oriunde este menționat ca și „Isus din Nazaret”, ar trebui să însemne „Isus Nazarineanul”, deoarece El s-a născut și a fost crescut de nazarineni și esenieni (cunoscuți sub numele de „Marea Frăție Albă”). Cum a-ți răspunde acestor susțineri? – A. S., Ontario, Canada.

Cu toate că nazaritenii sunt menționați doar de două ori în *Versiunea Regele Jacob*, veți observa că aceștia sunt menționați cu regularitate în *Traducerea Lumii Noi*, cam de nouăsprezece ori, de la Matei 2:23; 26:71; Marcu 1:24; până la Faptele 26:9. Dar acest lucru nu dovedește falsă afirmația conform căreia Isus era din Nazaret și pentru acest motiv era numit Nazariteanul, dar nici nu dovedește că El era un membru al nazarinienilor și esenienilor. Aceștia nu sunt menționați nicăieri în Scripturile Grecești Creștine.

Deși este numit Nazaritean în pasajele de mai sus, Isus este numit clar „Isus din Nazaret” în textul din Ioan 1:45 și din Faptele 10:38 (*NW*) în loc de Isus Nazarineanul. Este adevărat faptul că Nazaretul nu este menționat în nicio sursă evreiască din acea perioadă, nici măcar de Josephus, dar acest lucru nu contestă existența unui asemenea oraș în Galileea. Acesta este clar menționat în Scripturile Grecești Creștine, iar acest lucru este suficient pentru noi, cei care „permetem ca Dumnezeu să fie adevărat”, iar Cuvântul lui Dumnezeu declară clar că El era numit Nazarinean, deoarece era din Nazaret, numit astfel chiar și odinioară de către profeți, și nu datorită faptului că a aparținut unor predecesori ai sectei Rosicrucieni. (Mat. 2:23, *NW*). Nazaretul este menționat, cu siguranță, de doisprezece ori în Scripturile Grecești Creștine.

Enciclopedia lui McClintock și Strong precizează despre „Nazaret”: „Înainte de acel eveniment [Mat. 2:23], locul era complet necunoscut în istorie. În Scriptura Vechiului Testament nu este menționat niciodată, cu toate că ar fi putut exista, probabil, un oraș într-un loc atât de favorabil al timpurilor străvechi. Josephus, deși familiarizat cu întregul ținut în care se afla acesta, a fost la fel de tăcut în privința acestuia. Natura izolată a locului în care se afla, împreună cu propria lipsă de importanță, probabil s-au unit pentru a-l ascunde în acea obscuritate pe considerentul că pare a fi fost ales în mod divin pentru creșterea Fiului lui Dumnezeu. Așa cum premergătorul său, Ioan Botezătorul, ‘a fost în deșert’, neobservat și necunoscut, ‘până în ziua când s-a arătat Israelului,’ tot așa Marele Mesia, până când și-a început serviciul public, a fost ascuns de lume printre dealurile din Galileea. ... În privința identificării locului străvechi nu poate exista nicio îndoială. Numele actualului sat este *en-Nâzirah*, același, prin urmare, cu cel din vechime.”

Nazaret este forma siriană a numelui. A fost un loc necunoscut bun în care Iosif și Maria au mers pentru a se ascunde de criminalii Irozi.

TURNUL de VEGHERE

1 MAI 1951 Nr. 9

Cuprins:

VINDECARE DIVINĂ PENTRU O VIAȚĂ PERFECTĂ - Pag.309

ADUNAREA RELIGIOASĂ ÎN PARCUL PUBLIC NU ESTE O UNIUNE A BISERICII CU STATUL - Pag.317

RUGĂCIUNEA CREDINȚEI ÎN TIMPUL BOLII - Pag.320

CHIP FOLOSIT ÎN MOD NEAȘTEPTAT ÎN CHILE - Pag.327

SĂ FACEM DIN CĂSĂTORIE UN SUCCES - Pag.328

MARTORII NECREȘTINI AI CREȘTINISMULUI - Pag.333

SĂ FACEM PLANURI ACUM PENTRU TIMPUL CARE VA VENI - Pag.336

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.339

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveștește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

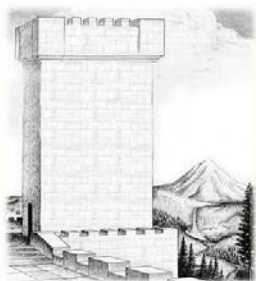
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lessor's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

VINDECARE DIVINĂ PENTRU O VIAȚĂ PERFECTĂ

„Toate bolile ți le vindecă, El îți salvează viața de la moarte.” – Ps. 103:3, 4, *Mo.*

1. Iehova Dumnezeu poate crea o lume sănătoasă, fără niciun ajutor din partea oamenilor de știință. Cu cât știința medicală avansează în lupta împotriva bolilor cu atât întâmpină mai multe complicații sau apar mai multe boli. În națiunile considerate ca fiind cele mai civilizate, bolile maligne se răspândesc și anual fac foarte multe victime. Semnul sfârșitului acestui sistem de lucruri a apărut de asemenea, în împlinirea profeției lui Isus Cristos. Vedem „dintr-un loc într-altul epidemii” și „lipsă de hrană”, care duc la subnutriție și deschid astfel calea spre invazia bolilor și a maladiilor. (Luca 21:7, 11, *NW*; Mat. 24:3, 7) Aceasta ridică o problemă de neînving pentru om, dar nu și pentru Iehova, Dumnezeul cel Atotputernic. Neînfricat, El merge înainte pentru a-și îndeplini promisiunea de a crea o lume nouă fără boli, în care omenirea ascultătoare se va bucura de viață perfectă pentru totdeauna.

2. Lumea pe care Dumnezeu a creat-o în Eden, cu Adam și Eva și „heruvimul lor ocrotitor”, era o lume complet sănătoasă. Atunci, ce a adus aceste lucruri numite boală, maladie și stare precară de sănătate, cu sfârșit în moarte? Încălcarea legii ferme a lui Dumnezeu! Nicio creatură nu se poate sustrage de la legea Sa și să aștepte rămână în continuare într-o stare bună. Prin aceasta ne referim, nu numai la legea fizică a naturii, ci și la legea morală, aceasta în primul rând.

3. Iehova Dumnezeu a adus plăgi groaznice pe pământul asupritorului, cu scopul de a-și elibera poporul ales de sub puterea militară a Egiptului din vechime. Apoi, în pustiu, pentru a arăta ceea ce putea face pentru sănătatea națiunii, el a transformat apa nepotabilă în apă potabilă pentru poporul Său

eliberat, zicând: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul lui Iehova Dumnezeuul tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care i-am lovit pe egipteni; căci Eu sunt Iehova care te vindecă.” (Ex. 15:22-26, *AS*) Prin proprii Săi termeni înțelepți, El a intrat într-un legământ sau acord cu națiunea Israel, cerând ascultare strictă din partea lor, și promițând binecuvântări neobișnuite. El le-a dat nu numai cele mai sănătoase și igienice legi, ci și porunci cu privire la conduita lor morală față de Dumnezeu, om și animal.

4. Pentru a-i avertiza împotriva ideii de a se sustrage legii Sale și să nu sufere consecințe inevitabile, le-a zis: „Iehova te va lovi cu bubă rea a Egiptului, cu hemoroizi [sau tumori], cu râie și cu pecingine, de care nu vei putea să te vindeci. Iehova te va lovi cu o bubă rea la genunchi și la picioare, și nu te vei putea vindeca de ea; din talpa piciorului până în creștetul capului. Dacă nu vei observa să împlinești toate cuvintele Legii acesteia, scrise în cartea aceasta, dacă nu te vei teme de acest Nume glorios și de temut, adică de IEHOVA DUMNEZEUL TĂU; atunci Iehova va face minunate plăgile tale, și plăgile seminței tale plăgi mari și îndelungate, cu boli grele și de lungă durată. Va aduce iar peste tine toate bolile Egiptului de care îți era frică, și ele se vor lipi de tine. Ba încă, Iehova va aduce peste tine, până vei fi nimicit, toate plăgile care nu sunt scrise în cartea Legii acesteia.” (Deut. 28:27, 35, 58-61, *AS*, margin) Așa că există o legătură între respectarea legilor Creatorului și sănătatea și bunăstarea noastră. Lumea nouă, liberă și fără nicio boală, va fi alcătuită din creaturi fericite care vor păstra perfect legile Creatorului lor.

5. Iehova i-a zis colaboratorului Său, singurului Său Fiul născut, care a devenit evreul Mesia: „Să facem om după chipul Nostru și după asemănarea Noastră.” (Gen. 1:26) Deci, Iehova Creatorul și Fiul lui – Isus Cristos, știe totul despre sistemul uman, o creație comună a lor. Ei au știut cum să-l facă să funcționeze perfect încă de la început. Ei știu ce trebuie eliminat până astăzi. Ei știu ce să facă pentru a-l scăpa de orice perturbare și a-l pune în perfectă ordine să funcționeze din nou. Ei vor da dovadă pe deplin de această cunoaștere în noua lume dreaptă, aflată acum atât de aproape. Totuși, de-a lungul istoriei umane, de la căderea omului în boală și moarte, Iehova s-a dovedit a fi Vindecătorul divin. El și-a manifestat puterea de a vindeca prin Fiul său iubit când a fost pe pământ ca „omul Isus Cristos”.

6. În zilele în care Isus s-a aflat pe pământ, era multă suferință fizică printre evreii din Palestina, și citim: „Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de durere.” (Mat. 9:35, *NW*) Spiritul lui Dumnezeu sau forța activă ce acționa prin Isus a fost cea care a făcut toate aceste lucruri. Apostolul Petru mărturisește despre aceasta, zicând: „Dumnezeu a uns cu spirit sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care mergea prin ținut, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau asupriți de Diavol; căci Dumnezeu era cu El.” (Faptele 10:37, 38, *NW*) Niciuna dintre suferințele fizice nu putea rezista în fața tratamentului Său, nici măcar moartea. Rapoartele arată un număr de cazuri în care El chiar a înviat oameni,

astfel încât el putea spune, ca dovadă că era Mesia sau Cristos: „Morții învie și săracilor li se declară vestea bună.” – Mat. 11:5, *NW*.

VINDECĂRILE FIZICE, ÎNTRERUPTE DE VEACURI

7. Isus a transferat această putere unora dintre discipolii Săi. Citim: „Apoi i-a chemat pe cei doisprezece discipoli ai Săi, și le-a dat autoritate să scoată spirite necurate și să vindece orice fel de boală și orice fel de durere. Pe acești doisprezece i-a trimis Isus, după ce le-a dat poruncile următoare: ‘... Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți demoni. Fără plată ați primit, fără plată să dați.’” (Mat. 10:1, 5-8, *NW*) Apoi, după ce a trimis alți șaptezeci de urmași, le-a dat instrucțiuni asemănătoare: „Vindecați-i pe cei bolnavi și spuneți-le: ‘Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi.’” (Luca 9:1-6; 10:1-10, *NW*) După ce Isus s-a întors în cer, această putere vindecătoare a continuat cu apostolii. De fapt, începând de la sărbătoarea Rusaliilor, glorificatul Isus a revărsat spiritul sfânt al lui Dumnezeu asupra tuturor urmașilor lui devotați, și câtorva dintre ei le-a oferit darul puterii de vindecare și chiar de a învia morții. (Faptele 2:1-18; 5:16) Ultima vindecare fizică prin puterea spiritului sfânt al lui Dumnezeu raportată în Scriptura inspirată este în jurul anului 59 A.D., atunci când apostolul Pavel, de pe insula Malta, s-a rugat, și-a pus mâinile peste un om și l-a vindecat de febră și dizenterie. – Faptele 28:7, 8, *NW*.

8. Astăzi, după nouăsprezece secole, există religioniști în rândurile creștinătății care practică ceea ce ei numesc „vindecare divină.” Există un număr de secte religioase care insistă asupra acestui lucru. Membrii lor refuză aparent să ia orice fel de medicamente și pretind că se bazează numai pe rugăciune, post și concentrare mentală. Anumiți evangheliști văd că anunțurile tipărite de ei devin mai atractive pentru public incluzând anunțul „miracolele puterii lui Dumnezeu” și „rugăciuni pentru bolnavi.” Aparent, miraculoasele vindecări sunt efectuate în cadrul reuniunilor publice de vindecare, care îi uimesc pe spectatori. Este aceasta „vindecare divină” și este făcută prin darul spiritului sfânt? Așa se spune, dar este adevărat acest lucru? Și chiar trebuie să respingem toate beneficiile științei medicale moderne și să căutăm vindecări la Dumnezeu, prin puterea Lui miraculoasă? Folosirea medicamentelor și a operațiilor reprezintă o respingere a credinței creștine?

9. O mare realitate ne ajută să răspundem acestor întrebări, și aceasta este: Acea vindecare fizică divină a fost o caracteristică a primei prezențe a lui Cristos și a copilăriei adunării Sale, dar aceasta a trebuit să dispară odată cu moartea apostolilor și a asociațiilor lor. Autoritatea de a vindeca a fost unul dintre darurile spiritului care, de la Cincizecime, a fost dat doar prin apostoli sau în prezența acestora. Nimeni dintre noi să nu scape din vedere ce a văzut magicianul Simion din Samaria, și anume „că prin punerea mâinilor apostolilor a fost dat spiritul”; Simion fiind destul de perspicace, i-a oferit bani lui Petru pentru a cumpăra această putere apostolică, dar a fost refuzat cu indignare. (Faptele 8:17, 18, *NW*) Din nou,

în timp ce apostolul era prezent, predicându-i centurionului italian Corneliu și casei sale, că, fără punerea mâinilor de către Petru asupra acestor neamuri, „spiritul sfânt s-a pogorât peste toți cei ce ascultau Cuvântul” și au început „să vorbească în limbi și să-l glorifice pe Dumnezeu.” (Faptele 10:44-46, *NW*) Din același motiv a fost pentru prima dată când cei doisprezece oameni din Efes care au ascultat pe apostolul Pavel și care au fost botezați din nou, de această dată în numele Domnului Isus, când „Pavel și-a pus mâinile peste ei”, că spiritul sfânt s-a pogorât peste ei și au început să vorbească în alte limbi și să profețească.” – Faptele 19:1-7, *NW*.

10. Oamenii care au primit darul vindecării miraculoase prin, sau în prezența apostolilor, nu puteau să împartă spiritul celorlalți. Așadar ei nu au putut transfera darul puterii de vindecare altora. În consecință, atunci când apostolii au murit și, de asemenea, și cei asociați cu ei, darul spiritual al vindecării miraculoase a oamenilor în mod fizic a încetat să mai fie împărțit sau exercitat. Astăzi suntem la nouăsprezece secole depărtare de apostoli. Este o distanță foarte mare între noi și apostolii prin care erau împărțite darurile vindecării. Deci, în absența fizică a lui Isus și a apostolilor Săi este inutil pentru un creștin să se roage pentru darul spiritual de a-i vindeca pe alții și pentru ca el să fie vindecat în mod miraculos.

¹¹ Nu, nu argumentăm că spiritul sfânt al lui Dumnezeu nu a fost revărsat asupra rămășiței adunării credincioase a lui Cristos în aceste zile din urmă. Pur și simplu spunem că acest dar special miraculos nu a fost acordat. Dar „rodul spiritului”, care este iubirea, nu a eșuat să apară. În prezent, există din belșug în adevărata adunare creștină. Pavel a spus clar că iubirea va rămâne după ce darurile miraculoase ale spiritului vor trece. El a scris: „Iubirea nu greșește niciodată. Dar dacă vor exista darurile profețiilor, vor trece, dacă vor exista limbi, vor înceta, dacă va exista cunoștință, va lua sfârșit.” Darul vindecării miraculoase a marcat copilăria adunării creștine pentru a-i întări credința și a se identifica de aici înainte ca popor ales al lui Dumnezeu. Dar acum că aceasta a ajuns la maturitate, după aceste nouăsprezece secole de experiență creștină, adevărata rămășiță a urmașilor lui Cristos nu mai exercită acest dar. „Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil, cugetam ca un copil; dar acum când am devenit bărbat, am încheiat cu trăsăturile unui copil.” (1 Cor. 13:8-11, *NW*) Acum, noi creștinii, avem ceva mai mare și mai vast decât vindecarea fizică – și acesta va fi subiectul pe care îl vom explica chiar acum.

¹² Cei preocupați de vindecare fizică în aceste „zile din urmă” vor argumenta că dacă noi nu avem și nu folosim această putere miraculoasă, aceasta dovedește că nu suntem adevărata organizație a lui Dumnezeu. Dar noi vom pune întrebarea: „Toți creștinii care au primit spiritul sfânt urmau să fie înzestrați cu darul vindecării miraculoase? Sau cu limbi miraculoase? Sau cu traduceri miraculoase ale limbilor? Nu; așa cum nu toți creștinii trebuiau să fie apostoli, predicatori ai evenimentelor viitoare sau făcători de miracole. „Nu toți sunt apostoli, nu-i așa? Nu toți sunt profeți, nu-i așa? Nu toți sunt învățători, nu-i așa? Nu toți înfăptuiesc lucrări puternice, nu-i așa? Nu toți au darul de a vindeca, nu-i așa? Nu toți vorbesc în limbi, nu-i așa? Nu toți sunt traducători, nu-i așa? Urmăriți însă darurile mai

mari. Vă voi arăta însă o cale care le întrece pe toate celelalte. Dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, dar n-aş avea iubire, aş deveni o bucată de alamă sunătoare sau un cîmbal zăngănitor.” (1 Cor. 12:29 - 13:1, *NW*) Mulţi sunt așa-zisi „vindecători” în lumea păgână, precum şi creştinătate. Şi totuşi, cum manifestă toţi o lipsă de iubire pentru că râvnesc răsplata financiară, faimă, notorietate, importanţă şi putere egoistă asupra oamenilor! Astfel ei nu reprezintă nimic înaintea lui Dumnezeu, în ciuda înfăptuirii de miracole.

¹³ Asemenea vindecători îşi fac lucrările nu pentru a sprijini adevărul divin, ci pentru a perpetua minciunile religioase. Aparent ei vindecă fizic, dar nu oferă vindecarea vitală care este spirituală, ce duce la viaţă în lumea nouă. Ei eliberează oamenii de puterea durerii fizice, dar nu îi eliberează de puterea Diavolului şi a organizaţiei sale, această lume. Măsurat prin aceste fapte, lucrările lor de vindecare nu sunt manifestări ale spiritului lui Dumnezeu.

¹⁴ În loc să pună accentul pe vindecările miraculoase, observaţi unde îi pune Dumnezeu pe listă: nu primii, ci pe locul cinci. „Dumnezeu i-a pus pe respectivii în adunare, întâi pe apostoli; pe locul doi pe profeţi; pe locul trei pe învăţători; apoi lucrările puternice; apoi darurile vindecării.” (1 Cor. 12:28-30, *NW*) Mai mult, când Iehova Dumnezeu a prezis că-şi va revărsa spiritul asupra întregii cărnii, el nu a scos în faţă darul vindecării, ca dovadă a aceluia spirit asupra poporului său. El a spus: „Voi turna din spiritul meu peste orice fel de carne, iar fiii şi fiicele voastre vor profeţi, tinerii voştri vor avea viziuni şi bătrânii voştri vor avea vise. Şi chiar şi peste sclavii mei şi peste slavele mele voi turna din spiritul meu în zilele acelea şi ei vor profeţi. ... Şi atunci oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat.” (Faptele 2:16-21, *NW*; Ioel 2:28-32, *AS*) A profeţi sau a propovădui Cuvântul profeţiei lui Iehova! Aceasta dovedeşte cel mai mult revărsarea spiritului Său asupra întregii cărnii, care îi este devotată ca şi martorii şi slujitorii Săi. Această profetizare a adevărului divin face mult mai mult decât o simplă vindecare fizică.

¹⁵ Prin urmare, când Isus, înainte de a se înălţa la cer, a dat însărcinarea de rămas bun urmaşilor săi, el nu a dat importanţă celui de-al cincilea dar al vindecării. El a accentuat predicarea, punerea mărturiei şi a învăţa. Citiţi cuvintele sale din Matei 28:19, 20; Luca 24:46-48; Faptele 1:6-9. Acest fapt nu este contrazis de cuvintele care apar în Versiunea Regele Iacov, în Versiunea Douay şi alte versiuni vechi ale Bibliei, în Marcu 16:17, 18, şi anume: „Aceste semne îi vor însoţi pe cei care vor crede: În numele meu vor scoate demoni, vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână şerpi şi, dacă vor bea ceva mortal, nu le va face niciun rău. Îşi vor pune mâinile peste bolnavi, iar ei se vor face bine.” Aceste cuvinte, de fapt toate versetele din Marcu 16:9-20, nu apar în cele mai vechi şi autentice manuscrise greceşti. Prin urmare ele sunt însemnate ca fiind false. Cele mai bune traduceri moderne le însemnează ca atare sau le omite pe toate. Chiar şi traducerea după iezuitul Lattey, *Versiunea Westminster* din 1948, este obligată să admită într-o notă de subsol despre Marcu 16:9-20: „Aceste versete nu au acelaşi suport textual ca şi restul Evangheliei.” Prin urmare, cuvintele indiscutabil inspirate ale apostolului Pavel din 1 Corinteni 12:28 - 13:11, citate mai sus, pun o limită la cât

de mult și cât timp pot fi aplicate aceste cuvinte adăugate în Evanghelia după Marcu. Ele nu s-ar putea aplica după moartea apostolilor și a asociaților lor.

METODELE CURATIVE NATURALE NU SUNT EXCLUSE

¹⁶ În aceste zile de mare progres medical cei care susțin vindecarea fizică divină insistă să recurgă la ea, pentru beneficiu egoist, mai degrabă decât să recurgă la toate metodele obișnuite de vindecare care sunt disponibile în prezent. Ei pretind că aceasta este o dovadă a credinței lor în Dumnezeu și a încrederii lor în el. Dar o asemenea aplicare egoistă a vindecării divine nu este susținută de Isus Cristos și de apostolii săi. Cu siguranță că acești oameni au practicat darul vindecării miraculoase prin spiritul lui Dumnezeu. Dar oare au exercitat ei această putere miraculoasă pentru propriul lor beneficiu fizic? Niciodată! La sfârșitul postului de 40 de zile Isus nu și-a potolit foamea extremă transformând pietrele în felii de pâine. Sugestia de a-și folosi puterea într-un asemenea mod egoist a venit de la Satan Diavolul, nu de la Dumnezeu. Când Isus a obosit și nu a mai putut să călătorească, el s-a așezat să se odihnească lângă fântâna din Samaria. Când i s-a făcut somn, a dormit pentru a se reface, ca și pe perna de la cârma vasului când traversa marea Galileii. Când apostolii săi s-au întors dintr-un tur misionar obositor și i-au povestit, el a luat în considerare starea lor fizică și constituția nervoasă și i-a invitat să se retragă cu el într-un loc retras, pentru „a se odihni un pic”. (Ioan 4:6; Marcu 4:38; Luca 8:23; Marcu 6:30-32, *NW*) Deci Isus n-a recurs la miraculos pentru beneficiul său și al discipolilor săi.

¹⁷ În această privință Isus nu a urmat sloganul: „Doctore, vindecă-te pe tine însuși”. Acasă la el în orașul Nazaret, când predica vechilor săi asociați în sinagogă, el a spus: „Fără îndoială că veți aplica la mine această ilustrație: ‘Doctore, vindecă-te pe tine însuși! Fă și aici, pe meleagurile tale natale, lucrurile despre care am auzit că s-au întâmplat în Capernaum!’” Prin aceasta concetățenii lui din vechime vroiau să spună ca el să practice puterile lui miraculoase față de foștii săi vecini, oamenii din orașul în care el fusese crescut, ca și cum zicea: Vindecarea începe de acasă, pentru beneficiul celor ai tăi, mai întâi. „Dar el a zis: ‘Adevărat vă spun că niciun profet nu este primit pe meleagurile lui natale. De exemplu, adevărat vă spun că erau multe văduve în Israel în zilele lui Ilie, când cerul a fost închis trei ani și șase luni, și o foamete mare s-a abătut peste toată țara. Totuși, Ilie n-a fost trimis la niciuna dintre femeile acelea, ci numai la o văduvă din Sarepta, din ținutul Sidonului. Și erau mulți leproși în Israel pe timpul profetului Elisei. Totuși, niciunul dintre ei n-a fost curățat, în afară de Naaman, sirianul’”. Isus a încercat să atragă atenția oamenilor din orașul său mai degrabă prin predicarea sa decât prin eliberarea miraculoasă de durere. Dacă el ar fi urmat ideea, „Doctore vindecă-te pe tine însuși,” el nu ar fi fost alungat de ei din oraș și nici nu ar fi fost amenințat să fie omorât cu pietre. – Luca 4:16-30, *NW*.

¹⁸ Prin urmare, Matei 13:58 ne spune: „El nu a realizat multe lucrări puternice acolo din cauza lipsei lor de credință.” (*NW*) Miracolele de vindecare le făcea asupra celor din exterior, așa cum făcea și profetul Ilie din vechime. El știa că puterile de vindecare nu erau pentru beneficiu personal, ci un semn pentru cei din

afară, precum darul limbilor: „Darul limbilor este un semn nu pentru credincioși, ci pentru necredincioși, în timp ce profeția [predicarea] este un semn nu pentru necredincioși, ci pentru credincioși.” (1 Cor. 14:22, *NW*) Cel înzestrat cu puterea vindecării divine nu trebuia să fie un auto-vindecător.

¹⁹ Dacă o asemenea persoană înzestrată trebuia să-și folosească puterea în mod egoist, pentru a se menține mereu într-o stare bună, atunci exceptând accidentele sau persecuțiile, când avea el să hotărască sau să permită să moară? Profetul Elisei a urmat după Ilie și el a fost folosit pentru a aduce la viață un băiat mort, pentru a a-l vindeca pe străinul Naaman de lepră și pentru a face alte miracole. Dar s-a vindecat el însuși singur, sau s-a rugat pentru o vindecare miraculoasă? Înregistrarea credincioasă ne informează: „Acum Elisei s-a îmbolnăvit de o boală de care a murit. Și Ioas, regele Israelului, a venit la el și a plâns lângă fața lui.” Pe patul de moarte Elisei și-a folosit puterea sa profetică pentru regele Ioas, dar nu a căutat o vindecare miraculoasă pentru el însuși. „Și Elisei a murit și l-au înmormântat.” Și apoi ce s-a întâmplat? „S-a întâmplat când niște oameni înmormântau un om, când iată că au văzut un grup de inși. L-au aruncat imediat pe omul acela în mormântul lui Elisei și când omul a fost lăsat în jos și a atins oasele lui Elisei, omul a revenit la viață și s-a ridicat în picioare.” – 2 Regi 13:14-21.

²⁰ Aceste fapte confirmă că puterea de vindecare era folosită pentru ceilalți, nu pentru mângâierea personală a vindecătorului. Vindecătorul nici nu trebuia să se îmbogățească prin această practică și nici să accepte o plată financiară sau recompensă materială pentru miracolele sale. Elisei a refuzat să fie răsplătit de Naaman pentru că l-a curățit de plaga sa, ci i-a dat glorie lui Dumnezeu. Astfel când servitorul său, Gehazi, a încercat, cu înșelăciune, să adune răsplata oferită și a abuzat de numele lui Elisei, el a fost lovit de boala de care fusese curățit Naaman. (2 Regi 5:1-27) Cei care pretind că practică vindecare divină și care acceptă să fie plătiți sau răsplătiți, sau care fac colecte se arată necurați în fața lui Dumnezeu. Isus și-a instruit apostoli săi dăruiți: „Fără plată ați primit, fără plată să dați.”

²¹ Uitați-vă acum la apostolul Pavel pentru o altă ilustrație. Odată, el a predicat până la miezul nopții, și Eutih a căzut adormit de la fereastră, de la etajul al treilea, fiind găsit jos mort. Pavel s-a eliberat de orice vină readucându-l la viață pe Eutih. Acesta a fost un miracol de urgență pentru un om din cadrul adunării care a avut un accident. – Faptele 20:7-12.

²² Dar ce putem spune despre ceilalți membri ai adunării care au fost făcuți bine? Despre Epafrodit din Filipi, Pavel scrie: „S-a îmbolnăvit aproape că era să moară, dar Dumnezeu s-a îndurat de el, și nu numai de el, ci și de mine, ca să nu mă întristez de întristare ... fiindcă pentru lucrarea Domnului a fost el aproape de moarte, punându-și sufletul în pericol, ca să compenseze întru totul faptul că n-ați fost aici să-mi slujiți în particular.” (Filip. 2:25-30, *NW*) Dar aici nu este nici cea mai mică sugestie că Pavel a realizat o vindecare divină pentru a-l salva de la moarte pe Epafrodit. Nici că l-a împiedicat să se apropie de porțile morții, deși acest colaborator era de un mare ajutor pentru Pavel. Dar Dumnezeu a binecuvântat mijloacele folosite pentru a-l vindeca, și astfel Dumnezeu a avut milă

de fratele bolnav. Fiindcă veni vorba, dacă Epafrodit nu trebuia să adoarmă în moarte, ci să meargă imediat în cer, la moarte, oare faptul că viața sa pământească a fost cruțată ar fi însemnat o *îndurare* față de el? În afară de el, a mai fost Trofim. În ultima scrisoare a lui Pavel înainte să moară, de la Roma, el scrie și îi spune lui Timotei: „L-am lăsat pe Trofim bolnav la Milet.” (2 Tim. 4:20, *NW*) De ce acum dăruitul Pavel l-a lăsat pe Trofim bolnav și de ce Trofim nu l-a rugat pe Pavel să-și folosească darul spiritului asupra sa pentru a se face bine? Pentru că puterea miraculoasă nu trebuie folosită cum ne convine nouă, ori pentru alinarea creștinilor devotați din adunare.

²³ Mai era un însoțitor și colaborator al lui Pavel care era afectat de o boală cronică, Timotei. El avea probleme cu stomacul și episoade frecvente de suferință. Oare Pavel și-a folosit darul pentru Timotei și a înlăturat în mod miraculos durerile sale, fără posibilitatea ca ele să revină? Sau el a spus: „Timotei, exercită credință și roagă-te lui Dumnezeu să intervină și să-ți dea o stare fizică mai bună pentru slujirea veștii bune?” Ascultați recomandarea lui Pavel pentru Timotei: „Să nu bei doar apă, ci să folosești câte puțin vin pentru stomacul tău și pentru frecvențele tale stări de boală.” (1 Tim. 5:23, *NW*) E posibil ca Timotei să se fi abținut complet de la consumul de băuturi alcoolice; nu știm aceasta cu siguranță. Dar este posibil ca apa să nu fi fost bună pentru el și astfel să contribuie la durerea lui Timotei. Pavel i-a spus să facă ceva rezonabil; nu, nu să meargă la o farmacie și să obțină de la farmacist un vin special pentru perturbări organice (așa cum argumentează prohibiționistii), ci doar „să folosească câte puțin vin”, fără să specifice de care.

²⁴ În ceea ce-l privește pe Pavel, nu era un om pe deplin sănătos, după cum sugerează Scripturile. Luca se descrie ca însoțitor al lui Pavel în călătoriile sale misionare, din Troia, în Asia Mijlocie, etc. Și care era profesia lui Luca? Pavel ne spune cu aceste cuvinte: „Luca, doctorul iubit vă transmite salutări.” (Col. 4:14, *NW*) El era medic nu în sens spiritual, ci în sens fizic. Deducția rațională este că Pavel era însoțit de el pentru serviciile medicale pe care le oferea și lui, dar și tovarășilor săi misionari. Dacă adevărații creștini erau obligați să se limiteze la vindecări prin credință și la vindecări divine, nu ar fi fost potrivit pentru Luca, în calitate de creștin, să practice profesia sa, în special pe însoțitorii lui în serviciu.

²⁵ Din aceste fapte scripturale vom concluziona, pe bună dreptate, că atunci când ne îmbolnăvim sau când odată cu vârsta intervin anumite dureri, putem să apelăm la metode naturale de vindecare sau la remedii medicale. Putem recurge la medici de orice specialitate ni se pare că este cea mai bună. Putem merge la sanatoriu sau spitale, sau să recurgem la operații chirurgicale. Asemenea metode curative nu sunt interzise unui creștin credincios. Nu trebuie să amânăm tratamentul adecvat sau să avem grijă de noi, rugându-ne și așteptând o vindecare divină miraculoasă. Va fi greșit să ne rugăm și să așteptăm răspunsul la o asemenea rugăciune. De ce? În primul rând, pentru că o asemenea vindecare nu este pentru credincioși, și în al doilea rând un asemenea dar de vindecare prin spiritul sfânt a încetat. Apelarea la vindecătorii prin credință ne va provoca o daună spirituală pentru că aceștia își fac profesia nu prin puterea spiritului lui

Dumnezeu, ci prin puterea Amăgitorului. Învățăturile și lucrările lor dovedesc aceasta. Dacă ei ar fi înțeles scripturile, nu ar fi în această situație.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce pune acum probleme pentru știința medicală, însă nu și pentru Dumnezeu?
2. Cine a adus boala și moartea? Ce arată acest lucru?
- 3,4. Cum au arătat relațiile și legământul lui Iehova cu Israel legătura dintre respectarea legii și respectarea ei corectă?
- 5,6. Ce fapte despre El și Fiul Său argumentează în favoarea cunoștinței și abilității lui Iehova de Vindecător?
7. A păstrat Isus puterea de vindecare pentru sine? Care sunt faptele?
8. Cine pune acum accent pe vindecare divină? Ce întrebări ridică aceasta?
9. Ce fapt important ne ajută să răspundem la aceste întrebări? Ce îl dovedește?
10. De ce este inutil să ne rugăm acum pentru vindecare sau pentru putere de vindecare?
11. A fost prezisă dispariția darului vindecării? Unde și cum?
- 12,13. (a) De ce nu se poate argumenta că vindecarea divină este o calificare necesară? (b) Ce demonstrează că vindecătorii divini de acum sunt frauduloși?
14. Ce arată că vindecarea n-a fost cea mai importantă manifestare a spiritului?
15. Cum sprijină faptul acesta însărcinarea de rămas bun pe care ne-a dat-o Isus? De ce Marcu 16:9-20 nu contrazice aceasta?
16. Este asemenea lui Cristos recurgerea la vindecare divină pentru ajutor personal?
- 17, 18. De ce n-a urmat Isus proverbul celor din Nazaret: „Doctore, vindecă-te singur”?
- 19,20. Ce arată calea de acțiune a lui Elisei, referitor la auto-vindecare și la plata pentru miracolele vindecării?
- 21,22. Ce arată cazurile lui Eutih, Epafrodit și Trofim?
23. A întrebuințat sau a recomandat Pavel vindecarea divină pentru Timotei?
24. Ce argumentează faptul că Luca îl însoțea pe Pavel?
25. Așadar, din faptele de mai sus, la ce concluzie ajungem că putem și nu putem face?

Adunarea religioasă în parcul public nu este o uniune a bisericii cu statul

Curtea Supremă din Wisconsin, printr-o decizie în unanimitate din 5 decembrie 1950, a întărit marele zid al libertăților civile din America prin rezolvarea uneia dintre lipsurile sale. Curtea a decis că statul Milwaukee nu putea interzice adunările din parcurile publice organizate de către martorii lui Iehova pentru faptul că ele erau religioase.

Statul Milwaukee a emis o lege prin care interzicea complet ca toate organizațiile religioase să desfășoare adunări sau să țină discursuri pe străzi publice și în parcurile ținutului, motivând că ambele constituții, statală și federală, interzic uniunea bisericii cu statul. S-a argumentat, în sprijinirea acestei legi a statului, că din moment ce parcurile au fost construite pe cheltuiala publică, folosirea acestora de către organizațiile religioase reprezenta o alocare neadecvată a fondurilor publice pentru scopuri religioase.

În ciuda acestei legi de interzicere, martorii lui Iehova din Milwaukee au mers mai departe și au solicitat permisiunea pentru a desfășura adunări în parcul South Shore. Permisivitatea nu a fost acordată, dar lectura publică din Biblie a avut loc oricum pe data de 31 iulie 1949. Lui David Carter, slujitorul ordonat care a expus la adunare discursul din Biblie, i-a fost permis să-și țină discursul fără nicio întrerupere. Dar când a ajuns la rostirea concluziei, poliția parcului i-a ordonat să se prezinte la biroul procurorului în următoarea zi, pentru a răspunde la citația de încălcare bănuită a legii. Acolo a fost acuzat de nerespectarea legii care interzicea asemenea întâlniri și, prin urmare, a fost dat în judecată. Condamnarea ulterioară și recursurile făcute au dus cazul, în cele din urmă, la Curtea Supremă din Wisconsin.

La timpul potrivit, în data de 10 noiembrie 1950, avocatul martorilor lui Iehova a avut privilegiul de a oferi argumente solide Curții Supreme a statului, argumente formate din raționament strâns și logică juridică, cu care instanța să poată astupa acest gol pe care dușmanii l-au creat în apărarea libertăților civile. La tribunalul suprem s-a evidențiat faptul că, în timp ce ambele constituții, statală și federală, interzic stabilirea unei religii de stat, totuși ele nu le interzic religiilor să se bucure de anumite beneficii din partea statului. Chiar dacă bisericile nu pot fi ajutate sau susținute prin fonduri publice, totuși ele au un drept constituțional pentru a ține adunări. Mai mult, a refuza unui grup religios dreptul de a folosi parcurile ar însemna discriminare împotriva adunărilor religioase, și din moment ce nicio discriminare de acel fel nu apare în Primul Amendament al Constituției Statelor Unite, nu ar trebui să fie scrisă nici una în acest document la această dată târzie. De asemenea, s-a evidențiat faptul că martorii lui Iehova nu au monopolizat parcul, nici nu i-au împiedicat pe alți oameni să îl folosească, și adunarea n-a deranjat nicio altă activitate de recreare care se desfășura în parc. În consecință, martorii lui Iehova, ca și organizație religioasă, au același drept pentru a-și exercita libertatea de exprimare și de a se aduna în parcul public, la fel ca și organizațiile politice și comerciale.

Avocatul martorilor lui Iehova a informat Curtea Supremă că doctrina susținută de către legea anti-religios a statului se aseamăna cu amenințarea comunismului la adresa tuturor religiilor. În țările comuniste toate religiile au fost restrânse. Acolo, cele mai puternice, precum și cele mai insignifiante organizații religioase sunt complet izolate de beneficiile din partea statului, cum este scutirea de taxe acordată bisericilor din această țară. Și într-o foarte mare măsură, țările comuniste nu acordă grupurilor religioase garanții civile de protecție pentru drepturile lor fundamentale de a se aduna, de închinare și de exprimare. Cu siguranță instanțele

acestei țări democratice nu vor permite să se strecoare legi de o asemenea natură care să înăbușe libertatea religioasă de veacuri!

Dacă argumentul care sprijină legea statului Milwaukee este corect, atunci jucătorii de noroc penali și operatorii aparatelor de noroc ar avea dreptul constituțional de a organiza adunări în parcuri, în timp ce slujitorilor creștini care respectă legea și care se străduiesc să îmbunătățească moralitatea comunității li s-ar interzice să folosească aceleași parcuri. Dacă afirmația extremă, conform căreia doctrina separării bisericii de stat interzice accesul martorilor lui Iehova în parcuri, este acceptată, atunci același raționament distorsionat ar face ca toate scutirile de taxe, care acum sunt acordate bisericilor, să fie neconstituționale și nule. O asemenea interpretare ar însemna, cu siguranță, sfârșitul tuturor religiilor, întrucât povara taxelor ar fi prea mare.

Curtea Supremă din Wisconsin a observat consecințele tragice pentru libertatea religioasă dacă ar fi acceptată doctrina legii din statul Milwaukee. În consecință, a acceptat cu unanimitate argumentul susținut de către martorii lui Iehova și a înaintat o hotărâre care va face mult pentru a proteja libertățile religioase ale tuturor americanilor. A fost și o decizie foarte oportună, deoarece forțele totalitare își cresc în mod constant presiunea împotriva fortăreței libertății.

Pe scurt, luați în considerare adevărurile solide și logica sclipitoare cuprinse în această decizie foarte importantă: „Când, în articolul I, secțiunea a 3-a, Constituția din Wisconsin garantează dreptul liberei exprimări, nu restricționează libertatea de a vorbi pe subiectul religiei”. Dacă ar face acest lucru s-ar afla în conflict cu Primul și cel de-al Paisprezecelea Amendament al Constituției Statelor Unite; prin urmare, articolul menționat ar fi nul și fără valoare. „Vorbirea pe subiecte religioase se bucură de aceeași libertate ... ca și vorbirea despre alte subiecte.” Este acceptat faptul că autoritățile civile au dreptul, și pot, „în interesele ordinii publice, a siguranței, și a împărțirii echitabile a facilităților, să exercite un control rezonabil referitor la când, unde și în ce condiții pot fi organizate pe o proprietate privată adunările publice”. Cu toate acestea, „decretul din ținutul Milwaukee dă de înțeles, nu să adapteze, ci să interzică discursurile din parcurile publice pe subiecte politice și religioase.” Prin urmare, „a interzice oamenilor folosirea proprietății acestora pentru discuțiile publice despre subiectele specificate reprezintă o interferență neconstituțională în drepturile expres garantate de către ambele constituții, statală și federală.” În consecință, decretul „este nul, aflându-se în conflict cu ambele constituții, iar condamnarea în baza acestui ordin este, de asemenea, nulă și trebuie înlăturată”. Aceasta a fost concluzia fericită și unanimă a Curții Supreme din Wisconsin.

Mai există și alte procese împotriva martorilor lui Iehova în alte părți ale țării, unde același tip de hotărâri care interzic adunările religioase în parcuri au fost adoptate și aplicate. Prin urmare, se speră ca prin bunățatea nemeritată și prin puterea călăuzitoare a lui Iehova, instanțele din acele state să urmeze în mod înțelept Curtea Supremă din Wisconsin și să astupe crăpăturile similare din zidurile democratice.

Rugăciunea credinței în timpul bolii

Discipolul Iacov vorbește despre rugăciunea credinței pentru cel bolnav. Oare el contrazice ceea ce a fost menționat anterior? Să examinăm cuvintele sale despre aceasta: „Este printre voi cineva care suferă răul? Să continue să se roage! Este cineva bine dispus? Să cânte psalmi! Este printre voi cineva bolnav? Să-i cheme la el pe bătrânii adunării, iar ei să se roage pentru el, ungându-l cu ulei în numele lui Iehova. Rugăciunea credinței îi va face bine celui indispus, iar Iehova îl va ridica. Și, dacă a comis păcate, îi vor fi iertate.” – Iacov 5:13-15, *NW*.

² Contextul clarifică faptul că Iacov vorbește aici nu despre boala fizică, ci despre boala spirituală. El menționează mai întâi suferirea răului. Aceasta se referă la a „suferi răul pentru vestea bună, după puterea lui Dumnezeu”. Aceasta înseamnă să înduri greutăți slujind ca martor creștin a lui Dumnezeu și menținând integritatea față de Dumnezeu. (2 Tim. 1:8, *NW*) Astfel, dacă cineva suferă așa, să continue să se roage să fie ajutat să continue credincios, sfătuiește Iacov. Dar, Iacov, dacă cineva este în bună dispoziție? „Să cânte psalmi!” Făcând aceasta el se edifică pe el și pe cei care îl ascultă. Dar dacă cineva nu este într-o stare bună? Cu alte cuvinte, dacă este bolnav spiritual? Faptul că Iacov pune în contrast a fi bolnav cu a fi într-o stare bună arată clar că el se referă la boala spirituală și nu la cea fizică. Tratatamentul pe care-l recomandă el acum argumentează, de asemenea, că este vorba de boală spirituală. Bătrânii din adunare, care sunt maturi în credință, plini de înțelepciunea de sus și familiarizați cu instrucțiunile lui Dumnezeu, sunt cei mai potriviți pentru a fi chemați de către cei bolnavi spiritual. Dacă ar fi bolnavi fizic ar chema un medic dacă își permit, sau ar recurge la un remediu medical.

³ Ce trebuie să facă bătrânii din adunare cu cei bolnavi spiritual? Ei trebuie să se roage pentru acesta, ca să fie auziți pentru ce se roagă și să arate că este de acord cu aceasta „Amin”. Cel bolnav a ajuns într-o stare spirituală în care nu se mai poate ruga cum trebuie singur. Nu este capabil să ceară cu credință și cu o minte liniștită, nu are încredere în rugăciunea sa. (Iac. 1:6, 7) Ceva a produs această boală spirituală. Bătrânii trebuie să constate ce anume. Pavel, de asemenea, se referă la acest gen de boală și spune cauza – sărbătorirea nepotrivită a cinei Domnului sau a Memorialului. „Fiindcă cel ce mănâncă și bea, își mănâncă și își bea propria condamnare dacă nu discerne corpul. Iată de ce mulți dintre voi sunt slabi și bolnavi și nu puțin dorm în moarte. Dar, dacă vom discerne ce suntem, nu vom fi judecați.” (1 Cor. 11:29-31, *NW*) Cei care se aflau în

această stare nu păstrau unitatea cu adunarea creștină, corpul lui Cristos. Astfel, Pavel, ca un frate mai mare, le-a scris pentru a-i ajuta și pentru a-i vindeca spiritual.

⁴ Bătrânii din adunare nu doar trebuie să se roage împreună cu cel bolnav spiritual. Ei trebuie, de asemenea, să-l ungă cu ulei în numele lui Iehova. Nu cu ulei literal, cum este așa-zisa „ungere” a catolicilor, sau cum este cea descrisă în Marcu 6:13. „Uleiul” aici este cuvântul alinător de instruire din Scripturile Sfinte și pentru a-l restatornici pe cel bolnav spiritual la unitate cu adunarea creștină care este în favoarea lui Dumnezeu. Așa cum este scris: „Priviți, ce bine și ce plăcut este pentru frați să locuiască împreună în unitate! Este ca uleiul prețios de pe cap care curge pe barbă, și pe barba lui Aaron; care a curs și pe poalele îmbrăcăminteii sale.” (Ps. 133:1, 2, *AS*) Vorbind despre ulei pentru a simboliza înprospătarea și alinarea, Psalmul 23:5 (*Mo*) spune: „Mi-ai uns capul cu ulei; paharul meu este plin de dă pe deasupra.” Efectul sănătos al mesajului lui Dumnezeu este descris în Proverbele 15:30 în acest fel: „Veștile bune îngrașă oasele.” (*AS*) Și corectarea care duce la sănătate spirituală este descrisă de către psalmist ca fiind alinătoare și vindecătoare, când spune: „Să mă lovească cel drept, aceasta ar fi o bunătate; și să mă mustre, ar fi ca uleiul pe cap. Capul meu nu l-ar refuza.” (Ps. 141:5, *AS*) Și că aceasta denotă un mijloc de vindecare este arătat când bunul samaritean a turnat ulei cu vin pe rănilor bărbatului pândit de jefuitori. (Luca 10:34) Astfel, bătrânii din adunare trebuie să-l ungă cu ulei pe cel bolnav spiritual în sensul de a-l stimula cu Cuvântul alinător, vindecător, mângâietor și corector al lui Dumnezeu.

⁵ Ei trebuie să facă aceasta în numele lui Iehova. Adică, cu loialitate față de Iehova Dumnezeu și conform scopului său, să-l ajute pe cel bolnav spiritual să-și revină și să ia din nou parte la justificarea numelui lui Dumnezeu și să-l dovedească pe Diavol un dumnezeu fals și un mincinos. Acești bătrâni trebuie să se roage, având credință că al lui Dumnezeu cuvânt este drept și are putere să-l ajute pe cel bolnav să vadă greșeala căii sale și să recunoască calea cea bună. O asemenea rugăciune unită a credinței, împreună cu folosirea înviorătoare a Cuvântului lui Dumnezeu le va face bine persoanelor indispușe spiritual. Îi va întări încrederea în promisiunea lui Dumnezeu și în dreptatea Cuvântului și a căii Sale, și îl va restabili pe această cale. Astfel „Iehova îl va ridica”, dându-i putere să meargă pe calea adevărului și a dreptății și ridicându-l din deznădejde și sentimentul de a fi abandonat de Dumnezeu. Boala sa spirituală se poate datora unui obicei rău de a neglija întâlnirile cu poporul lui Dumnezeu sau de a nu se hrăni, cu regularitate, cu Cuvântul lui Dumnezeu și serviciul lui activ. Sau poate a comis unele păcate serioase care l-au îndepărtat de relația favorabilă cu Dumnezeu și organizația sa. Dar acum, dacă el răspunde la rugăciunea oferită în unitate de bătrânii cu credință, spre stimularea sănătoasă a muștrării, a corectării și a îndemnelor din Cuvântul lui Dumnezeu, se întoarce și reia calea cea dreaptă, păcatele comise de el îi vor fi iertate. Această iertare nu este pe baza vreunei siguranțe de sine, ci pe baza jertfei drepte a lui Isus pentru păcate. 1 Ioan 1:7 - 2:2.

MĂRTURISIRE

⁶ Prin urmare, în contrast direct cu secretul confesional al unor sisteme religioase, Iacov ne instruiește: „Mărturișiți-vă deschis păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Multă putere are implorarea unui om drept, când este făcută”. (Iac. 5:16, *NW*) De vreme ce boala este legată de păcate, este evident că este vorba de o lipsă a sănătății spirituale, nu fizice. Altfel, cei ce păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu ar fi în stare de boli sau maladii fizice grave. Dar nu este așa. Deseori păcătoșii lumești au o stare de sănătate fizică mult mai bună decât slujitorii credincioși și martorii lui Iehova Dumnezeu. Pentru a ilustra puterea rugăciunilor făcute de omul drept, nu de cel bolnav de păcat, Iacov amintește rugăciunea lui Ilie: „Ilie a fost un om cu sentimente ca ale noastre și totuși, în rugăciune, el s-a rugat să nu plouă și n-a plouat în țară trei ani și șase luni. Și s-a rugat din nou, iar cerul a dat ploaie și pământul și-a dat roadele”. (Iac. 5:17, 18, *NW*) Ținutul Israel a fost lovit de secetă și foamete pentru că națiunea era bolnavă spiritual și nu era în armonie cu Iehova Dumnezeu. Ilie a cerut proba de foc pentru a demonstra că Iehova este Dumnezeu, și când poporul de pe Muntele Carmel a recunoscut aceasta și a strigat „Iehova este Dumnezeu” și apoi a cerut ca profeții demonizați ai lui Baal să fie executați, Ilie s-a rugat pentru ploaie pentru ținutul lor. Ea a venit. Cu o credință de nezdrcinat el s-a rugat de șapte ori pentru miracolul ploii. Rugăciunea funcționează!

⁷ Astfel, prin rugăciune pentru cei care sunt bolnavi spiritual și care își mărturisesc sincer păcatele și caută ajutorul nostru spiritual, ei „se pot vindeca” spiritual. Aceasta îi salvează de la a cădea în moartea spirituală care se va sfârși cu distrugerea vieții lor viitoare. În cazul lor, Atotputernicul Dumnezeu va distruge „și sufletul și trupul în Gheenă”. (Mat. 10:28, *NW*) Pentru a ne încuraja să ne ajutăm frații care sunt bolnavi spiritual și care se află în pericolul unor consecințe îngrozitoare, Iacov își încheie scrisoarea cu acest puternic memento: „Frații mei, dacă vreunul dintre voi se rătăcește de la adevăr [aceasta rezultând în boală spirituală] și altul îl întoarce, să știți că acela care îl întoarce pe un păcătos de la eroarea căii lui își va salva sufletul de la moarte și va acoperi o mulțime de păcate.” (Iac. 5:19, 20, *NW*) Acele păcate pe care le-a mărturisit persoana bolnavă spiritual și pentru care te-ai rugat pentru a fi vindecată vor fi acoperite. Dumnezeu nu le va mai aminti, ci își va reînnoi relațiile de pace cu păcătosul care s-a întors înapoi. Prin sângele lui Isus care șterge păcate sunt acoperite păcatele, iar rugăciunea voastră a ajutat să aducă aranjamentul divină la un asemenea rezultat. Pentru un asemenea privilegiu a serviciului de a salva viața trebuie să fim foarte recunoscători.

„UN SPIN ÎN CARNE”

⁸ Dar nu suntem noi privilegiați și să ne rugăm lui Dumnezeu când suntem bolnavi fizic și să-i vorbim despre aceasta? Da, suntem. Dar nu trebuie să ne rugăm pentru vindecare divină. Ziua pentru așa ceva a trecut. Acel dar al spiritului s-a sfârșit odată cu moartea apostolilor și a asociaților lor apropiați. Mai mult,

această vindecare miraculoasă trebuia să fie un semn pentru cei din afară și să fie realizată pentru ei. Nu trebuia să fie folosită pentru mângâierea egoistă a credincioșilor. Adevărații creștini, slujitorii lui Iehova Dumnezeu se îmbolnăvesc. Chiar cuvântul său mărturisește aceasta. Apostolul Pavel a avut o afecțiune fizică pe care el o asemăna cu „un spin în carne”. S-a rugat el pentru aceasta? Sau, fiind atât de dăruit, și-a scos el acel spin din carne, în mod miraculos, sau a făcut Dumnezeu aceasta pentru el, cu putere divină? Ascultați propria mărturie a lui Pavel:

⁹ „Nimeni să nu-mi atribuie mai mult decât ceea ce vede că fac sau decât ceea ce aude că spun, tocmai datorită multelor mele revelații. De aceea, ca să nu mă înalț peste măsură, mi s-a dat un spin în carne, un înger al lui Satan, ca să mă pălmuiască fără încetare, pentru ca să nu mă înalț peste măsură. În privința aceasta, de trei ori l-am implorat pe Domnul ca să-l îndepărteze, dar el mi-a zis: ‘Bunătatea mea nemeritată îți este de ajuns, căci puterea mea este făcută perfectă în slăbiciune’. De aceea, mă voi lăuda foarte bucuros mai degrabă cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână peste mine ca un cort. De aceea, îmi găsesc plăcerea în slăbiciuni, în insulte, în nevoi, în persecuții și dificultăți, pentru Cristos. Deoarece, când sunt slab, atunci sunt tare.” – 2 Cor. 12:6-10, *NW*.

¹⁰ Care era spinul lui Pavel în carnea sa? Unii cred că este posibil să fi fost vederea slabă sau o afecțiune a ochiului. Aceasta este posibil să fi fost o consecință după cele trei zile de orbire cu care l-a lovit Isus când, ca Saul din Tars, era în drum spre Damasc pentru a-și extinde persecuția violentă asupra creștinilor de acolo. Pentru a-l opri pe Saul imediat și a-l convinge pe loc că Isus a înviat în glorie cerească și că Saul îi persecuta pe urmașii lui Cristos cel viu și glorificat, Isus i-a apărut în mod miraculos pe drumul spre Damasc. Dar pentru a nu fi omorât de viziune sau pentru a nu-și avea ochii arși în orbita lor, el a trebuit să plătească scump. Doar printr-un alt miracol vederea i-a fost restabilită. Dar probabil, într-o măsură limitată. – Faptele 9:1-19.

¹¹ Se pare că Pavel se referă la vederea slabă când scrie în Galateni: „Căci vă mărturisesc că dacă ar fi fost posibil v-ați fi scos ochii și mi i-ați fi dat.” Și poate de aceea el a adăugat această frază adresată lor: „Vedeți cu ce litere mari v-am scris cu propria mea mână.” (Gal. 4:15; 6:11, *NW*) E posibil, de asemenea, ca din acest motiv să-și fi dictat cele mai multe din scrisorile sale. Vederea slabă pare să fie dată în vileag când la curtea evreiască el s-a uitat insistent la Sinedriu, i-a vorbit tăios marelui preot, apoi s-a scuzat, spunând: „Fraților, nu știam că este marele preot. Căci este scris: ‘Să nu vorbești urât unui conducător al poporului.’” (Faptele 23:1-5, *NW*) În orice caz, o afecțiune sau o vedere slabă în acele zile, fără ochelari, ar fi putut fi un handicap și un obstacol pentru Pavel în lucrare și studiu. Aceasta îl putea obosi, luându-i mult timp pentru corectare, și făcându-l să se roage pentru aceasta. *O Traducere Americană* redă „un spin în carne” imprecis ca fiind o „afecțiune fizică dureroasă”.

¹² Dar „spinul în carne” al lui Pavel poate să corespundă la ceva ce i-a afectat pe izraeliți după ce au intrat în țara unde curgea lapte și miere. Pe câmpiile din Moab, de peste râul Iordan din Țara Promisă, Moise le-a adresat un avertisment: „Dar

dacă nu-i veți alunga dinaintea voastră pe locuitorii țării, atunci aceia pe care-i veți lăsa vă vor fi ca niște ghimpi în ochi și ca niște spini în coaste, și vă vor tulbura în țara în care veți locui.” Succesorul lui Moise, Iosua, a repetat acest avertisment înainte să moară. (Num. 33:55; Ios. 23:11-13, *AS*) Izraeliții au eșuat să dea atenție acestor avertismente și nu au extins campania de a scăpa ținutul de păgâni, de popoarele care se închinau la demoni, și astfel Iehova l-a trimis pe îngerul său și le-a spus: „Nu ați ascultat de glasul meu. De ce ați făcut lucrul acesta? De aceea, am zis: Nu-i voi alunga dinaintea voastră, ci ei vor fi ca niște spini în coastele voastre, iar dumnezeii lor vă vor fi o cursă pentru voi.” (Jud. 2:2, 3, *AS*) Astfel, poate că apostolul avea un asemenea spin în carne ca acei păgâni închinători la demoni din Canaan, care erau ca o plagă prin prezența lor pentru acei izraeliți care încercau să trăiască în conformitate cu legea lui Iehova. Dacă este așa, ce au în vedere Scripturile referitor la ce înseamnă un asemenea „spin” în coasta lui Pavel?

¹³ Din moment ce acum Pavel le scria o scrisoare Corintenilor, pentru a-și continua prima scrisoare în care el deplângea lipsa de unitate care se strecurase printre ei și spiritul de sectă care i-a determinat să urmeze liderii umani, „spinul” ar fi putut fi „apostolii lor de calitate superioară”. Aceștia nu erau în armonie cu învățătura lui Pavel, și ei negau apostolatul lui Pavel. Astfel Pavel a spus adunării: „Consider că nu m-am dovedit inferior în niciun lucru apostolilor voștri de calitate superioară. Și, chiar dacă sunt nepriceput în vorbire, cu siguranță că nu sunt așa în cunoștință, ci noi v-am făcut-o de cunoscut în toate felurile și în toate lucrurile. Și ceea ce fac voi mai face, ca să pot înlătura pretextele de la cei ce caută pretext de a fi găsiți egali cu noi în poziția cu care se laudă. Căci acești oameni sunt apostoli falși, lucrători amăgitori, prefăcându-se în apostoli ai lui Cristos. Și nu este de mirare, fiindcă și Satan se preface într-un înger de lumină. Nu este, deci, mare lucru dacă și slujitorii lui se preface în slujitori ai dreptății. Dar sfârșitul lor va fi potrivit lucrărilor lor.” – 2 Cor. 11:5, 6, 12-15, *NW*.

¹⁴ El i-a menționat și adunării din Galatia pe acei oameni care îi frământa lucrarea lui Pavel și amenințau cu ruina acesteia. Astfel el a spus: „Mă mir că ați trecut atât de repede de la Cel care v-a chemat cu bunătatea nemeritată a lui Cristos, la un alt fel de veste bună! Dar nu este alta. Sunt însă unii care vă tulbură și vor să denatureze vestea bună despre Cristos. ... Așa cum am spus mai sus, spun și acum din nou: Oricine vă anunță ca veste bună altceva decât ați primit, să fie blestemat!” „Să se mutileze cei ce caută să vă dărâme!” „De-acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, fiindcă port pe corp semnele de sclav al lui Isus.” – Gal. 1:6-9; 5:12; 6:17, *NW*.

¹⁵ Pavel numește „spinul din carne” ca fiind un „înger al lui Satan care continuă să mă lovească, să nu mă înalț peste măsură.” Și acești falși apostoli, perturbatori și atacatori ai apostolatului lui Pavel și ai lucrării sale sunt pentru a-l împiedica să fie prea entuziasmat de serviciul său. Pe de altă parte, dacă „spinul” era o afecțiune ireversibilă a ochilor săi sau a altei părți a corpului, aceasta putea servi ca înger al lui Satan pentru a-l chinui cu pesimism, cu un complex de inferioritate și cu descurajare de durată. Oricare ar fi fost natura spinului, Pavel s-a rugat de trei ori pentru îndepărtarea acestuia. Un alt lucru – el s-a rugat într-un moment când darul

spiritual al vindecării era încă acordat și funcționa. Spinul, îngerul lui Satan, l-a slăbit pe Pavel. El ar fi fost bucuros să scape de el.

¹⁶ Dar Domnul nu a răspuns rugăciunii sale triple. În schimb, el l-a întărit cu aceste cuvinte: „Bunăta mea nemeritată este suficientă pentru tine; căci puterea mea devine perfectă în slăbiciune.” Pentru că Pavel era slab de spinul nescos, aceasta i-a dat Domnului oportunitatea să-i dea lui Pavel puterea de a face lucruri care nu erau ale lui. Astfel Domnul a putut să demonstreze ceea ce putea face el cu un slujitor credincios care era împiedicat de o slăbiciune dureroasă. Aceasta a dovedit că puterea lui Cristos îi ocrotea apostolul. Realizarea aceasta schimba viziunea mentală a lucrurilor pentru Pavel. În loc să fie întristat în continuare de slăbiciunea lui, Pavel a spus: „Cu multă bucurie, așadar, mă voi lăuda mai degrabă cu slăbiciunea mea, căci puterea lui Cristos poate să rămână ca un cort asupra mea. De aceea găsesc plăcere în slăbiciune, în insulte, în nevoi, în persecuții și în dificultăți, pentru Cristos.” De ce Pavel? „Căci atunci când sunt slab, atunci sunt puternic.” Din moment ce el era slab fizic prin el însuși, trebuia să fie puternic prin puterea lui Cristos care îl adăpostea precum un cort.

REALIZĂRI ÎN CIUDA DURERII

¹⁷ Pavel nu a reușit să obțină vindecare divină, dar nu pentru că-i lipsea credința. Totuși, dintre restul apostolilor, el a muncit cel mai mult. Cazul său arată că nu trebuie să obținem vindecarea divină a infirmităților și bolilor noastre pentru a îndeplini ceva în serviciul activ ca martor al Dumnezeului cel Preaînalt. Pavel a ilustrat ceea ce Dumnezeu, prin Cristos, poate să facă dintr-un om afectat de un spin în carnea sa, care era o slăbiciune pentru el. Ca și Pavel, putem fi fericiți de ceea ce Domnul împlinește prin noi, în ciuda durerilor, dizabilităților sau slăbiciunilor pe care vindecarea divină nu le înlătură de la noi în prezent. Dacă împlinim ceva în ciuda acestora, suntem înclinați să concluzionăm că Domnul este cel care face aceasta prin noi, și nu noi. Aceasta ne ferește să fim entuziasmați și înfumurați. Ne reamintește că suntem puternici să facem ceva doar prin puterea sa care ne acoperă. Aceasta permite puterii lui Dumnezeu prin Cristos să opereze perfect prin noi, în ciuda slăbiciunii noastre recunoscute. Din acest motiv, gloria pentru realizările noastre merită să îi fie dată lui Dumnezeu, prin Cristos. Servirea ca slujitori și martori este o comoară glorioasă, și acum noi putem să apreciem de ce această comoară este încredințată creaturilor de pe pământ care sunt ca niște vase de pământ. Pavel explică: „Avem această comoară în vase de pământ, pentru că puterea de dincolo de ceea ce este normal, să fie a lui Dumnezeu și nu a noastră.” – 2 Cor. 4:1, 7, *NW*.

¹⁸ Rapoartele de serviciu din zilele moderne arată că Dumnezeu realizează o lucrare măreață prin bărbații, femeile și copiii care sunt complet devotați lui, dar care au anumite handicapuri fizice. Ei au destul adevăr pentru a nu se ruga și a nu aștepta ca Dumnezeu să realizeze miracolul vindecării divine și să-i elibereze de ceea ce face să le provoace durere trupurilor lor sau să-i stânjenească, înainte ca ei să încerce să facă ceva în serviciul său. Ei nu trebuie să fie vindecați de puterea divină care să le înlătore infirmitățile și defectele naturale pentru a se convinge pe

ei înșiși sau pe ceilalți că ei dețin adevărul și sunt martorii lui Iehova. Așa cum sunt, ei încearcă să servească în calitate de slujitori ai veștii bune a Împărăției Sale, care trebuie să fie predicată acum în toată lumea. Astfel, în prezent, invalizii și infirmii în cărucioare cu rotile sau în pat mărturisesc despre Împărăția viitoare prin orice mijloace și după cum le permit condițiile lor limitate. Ei le vorbesc tuturor cu care vin în contact, scriu scrisori, trimit sau distribuie literatură prin poștă, dau telefoane, folosesc limbajul prin semne etc. Aceștia își raportează timpul pe care îl devotază astfel în mărturie, și ei se numără printre cei peste 375.000 de martori activi pe care cel Atotputernic i-a ridicat în anul 1951.

¹⁹ Aceste persoane limitate nu trebuie să fie neglijate. Noi trebuie să avem grijă de ei, să cooperăm cu ei, să le furnizăm necesitățile de serviciu, să le oferim hrană spirituală prin vizite și alte mijloace. În afară de persoanele din spitale, din camere de suferință și alte locuri de restricție care lasă lumina adevărului despre Împărăție să strălucească, sunt și alții care sunt nevăzători, care sunt surzi sau muți, care sunt șchiopi sau, cu alte cuvinte, persoane cu handicap și suferinde. Aceștia totuși, ies pe teren și proclamă Împărăția și realizează o puternică mărturie, toate pentru a demonstra puterea lui Dumnezeu în mijlocul slăbiciunii. Astfel nimeni dintre aceștia nu trebuie să fie descurajat. Să-și continue eforturile splendide și să dovedească puterea lui Dumnezeu. Prin aceasta ei iau parte la a demonstra că aceasta se întâmplă așa cum declară Zaharia 4:6: „Nu prin forță, nici prin putere, ci prin spiritul meu, zice Iehova oștirilor.” – AS.

²⁰ Totuși, întrebări despre boală și vindecare divină sunt mai multe decât putem să examinăm în acest număr al *Turnului de veghere*. Sunteți interesat ca acestea să fie discutate în următorul număr? Noi așa credem. Astfel întrebările voastre care n-au primit încă răspuns din cele de mai sus își vor găsi, probabil, răspunsul în ceea ce mai avem de spus.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Ce demonstrează dacă Iacov 5:13-15 vorbește sau nu despre boală spirituală?
3. De ce frații bătrâni trebuiau să se roage pentru cel bolnav?
4. În ce fel ung ei cu ulei pe cel bolnav?
5. Cum fac aceasta „în numele lui Iehova”? Cu ce rezultat?
6. Atunci, cui ne putem mărturisi păcatele? Are valoare atunci rugăciunea?
7. Cum sunt vindecați prin această rugăciune cei care-și mărturisesc păcatele? De ce îi scapă această reabilitare pe cei înșelați?
- 8,9. Ne putem ruga în legătură cu boala fizică? Ce a făcut Pavel în legătură cu aceasta?
- 10,11. Ce putea să fie „spinul” lui Pavel, după unele indicii?
12. La ce altceva poate corespunde spinul din carnea lui Pavel?
- 13,14. Așadar, cine spun Scripturile că era acest „spin”?
- 15,16. (a) Cum a fost spinul un „înger al lui Satan”? (b) Ce s-a rugat Pavel, cum a răspuns Domnul și ce a înțeles Pavel?
17. Cum a muncit Pavel, și ce ne demonstrează cazul și atitudinea lui?

18. Ce arată rapoartele de serviciu ale anului 1951 pentru a se armoniza cu aceasta?
19. În afară de aceste persoane limitate, ce fac alte persoane cu handicap și ce demonstrează în felul acesta?
20. Ce se poate spune despre alte întrebări referitor la boală și vindecare divină?

Chip folosit în mod neașteptat în Chile

În faimosul port din Valparaiso, unul dintre misionari a început un studiu din „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, cu o familie catolică. Asemenea tuturor catolicilor, și aceasta avea propria statuie a Fecioarei, iar în acest caz, una foarte scumpă. După studiul capitolului, „Folosirea chipurilor în închinare,” aceștia au observat natura păgână a unei asemenea închinări, dar ei nu au dorit să piardă banii investiți, prin distrugerea statuetei, în consecință au dat un anunț în ziar despre vinderea acesteia. Mulți oameni au fost interesați, dar în fiecare caz ei au întrebat: „De ce doriți să o vindeți?” Ei le-au explicat la toți adevărul pe care l-au învățat din studiul Bibliei referitor la inutilitatea unui asemenea chip. Acest lucru nu a adus niciun cumpărător, dar a avut ca rezultat multe ore de mărturie. Le-a oferit atâtea oportunități să pună mărturie încât s-au săturat s-o mai vândă.

„Supunere față de Autoritățile Superioare”

DICTATORII moderni vor să ne facă să credem că ridicarea lor la putere este aranjată în mod special de Dumnezeu. Soarta lor, ni se spune, este îndrumată divin, iar umbrele lor oribile de autoritate se întind peste pământ „prin harul lui Dumnezeu”. Totuși, „dreptul divin al dictatorilor” nu este altceva decât o revizuire a vechiului slogan, „dreptul divin al regilor”. Pe de altă parte, așa-numitele națiuni democratice afirmă și ele că autoritățile lor civile slujesc prin numiri divine. Iar astfel, în această privință, conducătorii tuturor națiunilor fac afirmații asemănătoare.

Ca în timpurile trecute, cei mai pasionați apostoli și mari preoți ai acestei dogme încătușătoare au fost și sunt clerul blocurilor din creștinătate, atât din Răsărit, cât și din Apus. Acești oameni erudiți în teologie încearcă să-și dovedească punctul de vedere citând anumite texte din Biblie. De exemplu, ei arată spre conducătorii păgâni din vechime, Nebucadnețar și Cir, spunând că Iehova i-a făcut regi peste Babilon și Persia. (Dan. 2:37, 38; 5:18, 19; Ier. 27:5-13, 17; 2 Cron. 36:22, 23, *AS*; Ezra 1:1, 2) ‘Dați-i Cezarului ce este al Cezarului,’ ciripește clerul ca papagalii, și ‘oricine să se supună stăpânirilor înalte’. (Mat. 22:21; Rom. 13:1) Dar, din lipsa priceperii, acești farisei ai timpurilor moderne au aplicat greșit Scripturile.

Este absolut illogic și irațional să se creadă că Atotputernicul Dumnezeu al universului, Cel Suprem în iubire, dreptate, înțelepciune și putere, este responsabil

în mod direct pentru nenorocirea, necazurile și suferința adusă oamenilor de pe pământ de conducătorii lor nepricepuți, corupți, cruzi și complet nelegiuți care ciuruesc fiecare guvern făcut de mâna omului. A spune că Dumnezeu i-a instalat pe Cezari, pe Mussolini, pe Hitler, pe Stalin, și pe toți ceilalți, înseamnă a-L face pe Dumnezeu răspunzător pentru prigonirea lui Isus Cristos și a tuturor urmașilor săi adevărați de până acum. Nu, Cristos și apostolii au declarat că Iehova Dumnezeu n-are nimic de-a face cu această lume nelegiuită, că Diavolul este „domnitorul acestei lumi”, „dumnezeul acestui sistem de lucruri” și „întreaga lume zace în puterea celui rău”. – Ioan 12:31; 2 Cor. 4:4; 1 Ioan 5:19, *NW*.

Nu faceți greșeală în legătură cu acest lucru, adevăratele „stăpâniri înalte” sau „autorități superioare” cărora creștinilor le este poruncit să li se supună în închinare sunt Iehova Dumnezeu și Isus Cristos! Iehova este izvorul întregii autorități, iar Fiului Său glorificat, Isus Cristos, Regele domnitor al lumii noi, Dumnezeu I-a dat un nume, putere și autoritate numai după El. – Iov 37:23; Ps. 62:11, *Mo*; Mat. 28:18; Ioan 5:26, 27, 30; 17:1, 2, *NW*.

Acest lucru explică de ce apostolii Petru și Ioan au ales să asculte de Iehova Dumnezeu și de Isus Cristos, mai degrabă decât de conducătorii pământești, în chestiuni legate de închinare. (Faptele 4:19, 20; 5:29-32) De aceea, apostolii și primii creștini nu au luat parte la politică, n-au slujit în armatele lui Cezar, nu s-au închinat la chipul împăratului, nu s-au pătat cu afacerile acestei lumi. Urmând o cale de acțiune asemănătoare, creștinii de azi, și nu reprezentanții lui Cezar, au binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu și spiritul Său sfânt.

„De aceea, dați Cezarului ce este al Cezarului,” da! Creștinii fac asta sub forma taxelor și a ascultării în chestiuni civile, dar în același timp nu uită să dea „lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” închinarea Lui curată. „De aceea nu este niciun motiv convingător să fiți supuși”! – Mat. 22:21; Rom. 13:1-6, *NW*.

[Note de subsol]

Pentru o discuție amănunțită, a se vedea *Turnul de veghere* din 15 Noiembrie 1950.

Să facem din căsătorie un succes

Ocupația de a fi soț și soție este cea mai veche asociere cutezătoare din lume. Instituțiile matrimoniale funcționează de aproape 6000 de ani. Am putea să ne așteptăm ca până acum toate neajunsurile să fie corectate și toate dificultățile să fie rezolvate. Totuși, în fiecare an cifrele despre divorțuri continuă să crească și procentul căsătoriilor reușite scade tot mai mult. De ce? De ce atât de mulți dintre cei care își aleg această vocație dau faliment? Tinerii sunt făcuți să creadă că mariajul este o stare binecuvântată de fericire, bucurie și succes complete. Este posibil să evităm mulțimea de greutăți și probleme care deseori fac ca viața în

cuplu să fie mizerabilă? Acestea sunt întrebări importante și atât cei căsătoriți cât și persoanele singure trebuie să cunoască răspunsurile la aceste întrebări.

Se spune că motivele pentru separare și divorț sunt multe. Brutalitatea, abandonarea și lipsa susținerii, lipsa fidelității, problemele economice, poziția socială, bolile fizice și mentale, incompatibilitățile – sunt câteva. Cauza cea mai frecventă este atribuită relațiilor sexuale dintre soț și soție. O privire atentă, totuși, descoperă că toate problemele maritale apar din cauze mult mai profunde. Egoismul și absența iubirii adevărate, deficiență în cunoștință, pricepere și înțelepciune, lipsa compasiunii, a iertării, a răbdării și auto-controlului, simțul deformat al justiției, folosirea greșită a puterii și autorității – toate acestea sunt cauze principale, și duc la toate frământările de suprafață care provoacă consecințe triste celor care călătoresc pe marea vieții conjugale. Nu trebuie să fie trecut cu vederea marele și puternicul distrugător al căsătoriilor, Satan Diavolul, care a făcut și face tot posibilul pentru a-și bate joc și a ridiculiza, a rupe și a distruge sacralitatea căsătoriei.

Acestea sunt cauzele. Dar cei mai mulți oameni în prezent nu sunt interesați să cerceteze amănunțit cauzele și „de ce-urile” lucrurilor. Lăsăm aceste lucruri pe seama specialiștilor și experților, aceasta este atitudinea lor. Ceea ce oamenii doresc să cunoască este cum poate fi evitat rezultatul acestor cauze. Lucrul important de care sunt interesați cei căsătoriți este cum să se înțeleagă fericiți și să facă din aceasta un succes.

Căsătoria are origini divine, și când este aranjată și realizată adecvat are aprobarea lui Dumnezeu. (Gen. 2:22-24; Prov. 18:22; Evrei 13:4) Iehova Dumnezeu este cel care a creat bărbatul și femeia și i-a făcut să se completeze unul pe celălalt. Caracteristicile lor ar trebui, prin urmare, să se completeze, nu să concureze. Nu există competiție referitor la care este „jumătatea mai bună”. Forța fizică, energia, inițiativa, hotărârea și puterea rațională a bărbatului nu trebuie să fie antagonistă cu caracteristicile femeii de devotament, simpatie, intuiție, calități materne și instincte. Nici vice-versa. Nimeni nu trebuie să găsească vină sau să se plângă pentru că nu s-a născut de sexul opus. (Rom. 9:20, 21) Și pentru că mariajul este poruncit de Iehova Dumnezeu, pentru a da rezultate fericite, trebuie să fie realizat conform legilor sale perfecte, așa cum se găsesc în Biblie.

CITIȚI GHIDUL CĂSĂTORIEI!

Studiind Ghidul lui Dumnezeu, Biblia, aflăm că legământul căsătoriei dintre un bărbat și o femeie devotați Domnului este foarte sacru și care obligă. Ingredientul cel mai important al unei căsătorii, conform Cuvântului adevărului infailibil al lui Dumnezeu, este iubirea. Fără iubire nicio căsătorie nu va reuși. Cu ea nicio căsătorie nu va eșua. În afară de definiția din dicționar, se spune că iubirea este „expresia perfectă a neegoismului”. Dar nu este un principiu sau un adevăr rece, abstract și lipsit de viață. Iubirea se exprimă în acțiuni. Când există iubire adevărată există o exprimare caldă a devotamentului și afecțiunii altruiste între soț și soție. Iubirea este o calitate dumnezeiască „rodul” spiritului lui Dumnezeu, căci Iehova însuși este personificarea iubirii. – Gal. 5:22; 1 Ioan 4:8.

Iubirea este răbdătoare, îndelung răbdătoare și iertătoare. Iubirea este amabilă, blândă și tandră. Iubirea este generoasă, atentă și mereu caută oportunități pentru a face bine tovarășului de viață. Iubirea nu este nepoliticoasă, ranchiunoasă, violentă, josnică, necuviincioasă, vulgară, prost crescută sau lipsită de modestie. Nu, iubirea este complet lipsită de egoism. Nu-și găsește plăcere în nedreptate; nu se bucură de suferința celorlalți. În consecință, dacă iubirea este motivația activă din inima și mintea soțului și a soției nu există nicio problemă prea mare între cei doi care să nu poată fi rezolvată. – 1 Cor. 13:1-8, 13, *NW*.

De exemplu, luați cheștiunea relațiilor sexuale dintre soț și soție, care se spune că este cauza principală a eșecului căsătoriei. Deseori aceste căsătorii sunt rezultatul unei ardori extravagante de pasiune egoistă. Certificatul de căsătorie, în loc să reprezinte un legământ sacru al asocierii, este privit ca un interes care înlătură stigmatul social și legalizează poftele senzuale și egoiste ale cărnii slăbite și păcătoase. Nu e de mirare că oamenii care au o așa inimă egoistă în curând se plictisesc unul de celălalt și încep să caute căi și mijloace de a scăpa de legătura căsătoriei. Fără nici o considerație pentru legea lui Dumnezeu a iubirii, aceste persoane nu au respect nici pentru poruncile sale împotriva lăcomiei și a adulterului, și în desfrânarea lor, ei comit tot felul de abuzuri sexuale. Ce contează pentru ei dacă Israelul necredincios a fost distrus pentru desfrâul său abominabil? – Ex. 20:17; Ier. 5:7-9; 29:23; Mat. 5:27-30; Evr. 13:4.

Ce diferit este când cuplurile sunt motivate de expresia adevărată a devotamentului și altruismului unul față de celălalt! Fiecare caută bunăstarea și plăcerea celuilalt în toate! Fiecare dorește să-și mulțumească tovarășul de viață și să-i fie pe plac mai mult decât sieși. Fiecare este loial și credincios celuilalt. Ce bucurie și pace este într-o asemenea familie! Ce forță înălțătoare spre bine dacă societatea, în general, ar urma preceptele și poruncile Bibliei referitoare la acest subiect. Nu ar exista bărbați care să poftască la soția aproapelui. Nu ar exista femei care să facă pe prostituatele cu alți bărbați. Bolile venerice și toate relele asociate în curând vor dispărea.

SOȚIILE SUPUSE BĂRBAȚILOR

Bărbatul și femeia nu au fost creați egali în putere și glorie; bărbatul a venit primul și i s-au dat privilegii speciale. (1 Cor. 11:8, 9) Bărbatul s-a unit cu soția sa, cei doi au devenit unul, dar conducerea a rămas tot la bărbat. Exact așa cum Iehova este cap peste organizația Lui asemenea unei soții și Cristos este cap al bisericii sale dată în căsătorie, tot la fel conducerea în orice aranjament de căsătorie rămâne în mod potrivit la bărbat. Acesta este regulamentul teocratic și funcționează pentru unitate, pace și armonie, și dacă este modificat, cu siguranță vor apărea confuzia și neînțelegerea, așa cum a fost cazul reginei rebele Vasti în imperiul persan din vechime. – 1 Cor. 11:3; Efes. 5:23; Estera 1:10-20.

Dacă bărbatul este capul, rezultă că soția trebuie să i se supună. „Voi, soțiilor, supuneți-vă bărbaților voștri, așa cum se cuvine în Domnul”. Chiar dacă soția este consacrată Domnului, iar soțul ei nu este, totuși acest principiu se aplică. (Col. 3:18, *NW*; 1 Pet. 3:1) Pavel a scris sub inspirație: „Femeia să învețe în liniște cu o supunere totală. Nu permit unei femei să învețe sau să exercite autoritate asupra unui bărbat, ci să rămână în liniște.” Și din nou el spune: „Femeia să rămână în liniște în adunări.” Dacă nu înțeleg ceva „să pună întrebări soților acasă, căci este rușinos ca o femeie să vorbească în adunare.” (1 Tim. 2:11, 12; 1 Cor. 14:33-35, 40, *NW*) Oare aceasta înseamnă că o femeie trebuie să rămână tăcută tot timpul? Deloc. Pavel scrie despre chestiunile legate de adunări, și el spune că femeile nu trebuie să conteste, să dezbată sau să se certe, pe față, pe o anumită chestiune, și astfel să provoace și să facă de rușine poziția de conducere a bărbatului.

Unii bărbați, fără pricepere, iau aceste texte biblice ca însemnând că soțiile sunt doar ornamente și obiecte utile în casă, bune să fie văzute, dar nu și auzite. Ei concluzionează că soția nu are de spus nimic în chestiuni casnice, fiind dreptul exclusiv al bărbatului de a lua toate deciziile fără să o consulte înainte sau după. Chiar mai rău, unii bărbați necugetați, înțeleg cuvintele lui Dumnezeu adresate Evei, „tu vei fi sub puterea bărbatului tău, și el va stăpâni este tine”, ca pe un decret divin ca aceștia să stăpânească peste soțiile lor și să le trateze ca pe sclave sau animale de povară. (Gen. 3:16, *Dy*) Nimic nu este mai departe de adevărul stabilit în Biblie. Nu există absolut nicio garanție în Scriptură pentru dictatură în familie, șefie sau brutalitate despotică din partea soțului.

Femeile nu sunt vaci sau proprietăți care devin bunuri exclusive ale bărbaților, care pot să facă ce vor cu ele. O femeie nu-și pierde drepturile și libertățile evlavioase după ce s-a căsătorit. De fapt, căsătoria este o asociere în care părțile contractante renunță la anumite libertăți asociate celibatului: „Soția nu exercită autoritate asupra corpului său, ci bărbatul; de asemenea, bărbatul nu exercită autoritate asupra corpului său, ci femeia.” (1 Cor. 7:4, *NW*) În loc ca bărbatul să-și mărească posesiunile extinzându-și stăpânirea asupra căreia poate domni ca lord feudal el, în realitate, trebuie să împartă ceea ce are cu tovarăsa de viață de curând căpătată. De acum înainte două guri trebuie hrănite, două corpuri îmbrăcate, și se dublează posibilitățile de boală și accidente. O singură consolare: dacă sarcina dublă este distribuită, în mod potrivit, prin iubire, de două ori mai multe mâini vor putea să o ducă!

SOȚILOR, IUBIȚI-VĂ SOȚIILE CA PE VOI ÎNȘIVĂ!

Rețineți în mod special sfatul lui Pavel: „Soților, continuați să vă iubiți soțiile, așa cum Cristos a iubit adunarea și s-a dat pe sine pentru ea.” Cristos nu a fost un dictator. Lipsit de egoism el și-a dat viața pentru adunare. Soții trebuie să urmeze exemplul său. „În acest fel soții trebuie să-și iubească soțiile ca pe propriu lor corp. Cel care-și iubește soția se iubește pe sine însuși [cei doi sunt o singură carne], căci niciun om nu și-a urât vreodată carnea, ci o hrănește și o alintă, ... să-și iubească fiecare soția așa cum se iubește pe sine însuși; pe de altă parte, soția trebuie să aibă un respect profund pentru soțul ei.” – Efes. 5:25, 28, 29, 33, *NW*.

Un bărbat niciodată nu-și face rău corpului intenționat. Niciodată nu se umilește înaintea prietenilor săi, nici nu stă într-un club bârfind despre neajunsurile sale. Nu vei găsi niciodată un bărbat terorizându-se singur. De ce să nu manifeste aceeași iubire pentru soția sa, propria sa carne? Când un bărbat se lovește la degetul de la picior niciodată nu-și bate degetul pentru că l-a făcut să se împiedice. Nu, el plânge de durere sperând că soția sa speriată va aplica imediat, cu tandrețe, un unguent calmant. De ce atunci, același individ brutal, să-și biciuiască soția cu limba, sau cu ceva mai rău, dacă face o greșală, se împiedică sau cade?

Ce diferit este când este urmată legea lui Dumnezeu a iubirii! „Soților, continuați să vă iubiți soțiile și nu vă supărați cu înverșunare pe ele.” (Col. 3:19, *NW*) „Tot așa, voi, soților, continuați să rămâneți lângă ele, potrivit cunoștinței, dându-le onoare ca unui vas mai slab, cel feminin ... În sfârșit, să aveți toți același mod de gândire, împărtășind aceleași sentimente, exercitând iubire frățească, cu afecțiune tandră, smeriți în gândire, neplătind cu rău pentru rău sau cu insultă pentru insultă, ci, dimpotrivă, acordați o binecuvântare.” – 1 Pet. 3:7-9, *NW*.

Ah, da, trăiește cu soția ta în conformitate cu cunoașterea poruncilor lui Dumnezeu și cu înțelegerea legilor sale fundamentale ale naturii. Țineți cont de constituția biologică a femeii, de limitările ei, de perioadele ei, de schimbările ei care afectează mult procesele ei mentale, dispoziția și temperamentul. Dumnezeu nu trece cu vederea aceste limitări feminine; nici bărbații nu ar trebui. (Lev. 18:19; 20:18) Soților, priviți-vă soțiile ca pe niște instrumente delicate, minunat echilibrate, și oferiți-le același tratament blând pe care îl oferiți organelor delicate ale corpului vostru. A arăta iubire și tandrețe nu înseamnă a da dovadă de slăbiciune masculină, nici a arăta adorație. Departe acest gând! „Dați-le cinste ca unui vas mai slab” nu are nimic de a face cu practica greșită de a pune femeile deasupra bărbaților, pe un pedestal de adorație. A acorda afecțiune tandră soției o face să răspundă cu „respect profund față de soț”, și așa trebuie să fie.

„Trăiește în bucurie cu soția pe care o iubești”. (Ecl. 9:9) Să dojenești, să găsești vină și să te plângi mereu de ceea ce face sau nu face ea nu este calea iubirii. Țineți minte, este la fel de iritant pentru o femeie să locuiască alături de un bărbat supărăcios sau certăreț cum este pentru un bărbat să fie bombardat de o continuă picurare verbală din partea unei soții arțăgoase și săcâitoare. – Prov. 19:13; 27:15.

Toate celelalte probleme care provoacă certuri în viața maritală vor dispărea dacă este urmat sfatul simplu din Biblie. Soții, cultivați obiceiuri fericite pentru a-i avea în mână pe bărbați, așa cum este arătat în Proverbele 31:10-31. Copii, recunoașteți și ascultați de tatăl vostru ca fiind capul familiei. Taților, ‘conduceți-vă casa într-un mod potrivit.’ (Deut. 6:7; 11:18, 19; Efes. 6:1-4; Col. 3:18; 1 Tim. 3:2-5, *NW*) Nimeni nu este perfect. Toți facem greșeli. De aceea, fiți smeriți, cereți-vă iertare unul altuia, și niciodată nu lăsați soarele să apună când sunteți într-o stare de supărare. – Efes. 4:26.

Cu adevărat Biblia conține mai multe sfaturi și instrucțiuni demne de încredere despre subiectul căsătoriei decât toate cărțile scrise vreodată de oameni. Și în afară de aceasta, vorbește despre lumea nouă a lui Dumnezeu a dreptății care în curând

va elimina toată conducerea demonică și influența ei rea asupra vieții conjugale. Ce oportunități glorioase îi așteaptă pe supraviețuitorii Armagedonului! Așadar, voi, oameni, care sunteți acum căsătoriți și care aveți planuri și speranțe de a trăi în această lume nouă – cu cât mai repede vă veți conforma regulilor teocratice de viață, cu atât mai curând veți începe să vă bucurați de binecuvântările unei căsătorii pline de succes.

MARTORII NECREȘTINI AI CREȘTINISMULUI

CREȘTINISMUL are propria lui temelie, una de nezdrunțat și trainică. Nu se bizuiește pentru sprijin pe scrierile sau mărturiile istoricilor lumești. Totuși, cei care poate puneți la îndoială autoritatea creștină, examinați cu atenție ceea ce au scris istoricii profani pentru a sprijini mărturia Bibliei. Creștinii vor face și ei bine să citească mărturiile păgânilor, căci în acestea se descoperă ce impact colosal a avut creștinismul asupra lumii vechi grecești și romane, cu 1900 de ani în urmă. Remarcile și comentariile făcute de scriitorii necreștini sunt o dovadă în plus că relatările găsite în Biblie nu sunt o invenție umană, nu sunt o poveste imaginară, nu sunt produsul unei imaginații bogate. Nu, evenimentele consemnate în Biblie s-au petrecut cu adevărat. Caracterul lor istoric și autenticitatea sunt bine stabilite, și chiar informațiile disprețuitoare ale antagoniștilor antici doar oferă dovezi suplimentare că asemenea evenimente s-au petrecut.

Unele persoane pot să concluzioneze că, prin comparație, există puține referințe la Cristos și urmașii săi în scrierile existente din primele două secole. Dar amintiți-vă, chiar dacă creștinii formau majoritatea societății atunci, puțini dușmani ar fi consemnat istoria lor în detalii exacte. Faptele, totuși, arată că la început creștinismul era privit de istoricii profani ca o sectă mică și de neînțeles, o ramură a evreilor disprețuiți, și o ‘nouă și dăunătoare superstiție’ care urmărea să răstoarne idolatria populară de atunci.

„Prin urmare, există puține motive să ne așteptăm ca un istoric păgân, ce a scris despre timpurile sale, și pe care nu-l interesau personal creștinii, să facă aluzii frecvente la ei, sau să fie foarte exact sau corect în descrierea sa. Și ar trebui să avem mai puține motive să anticipăm că oamenii literelor din aceeași perioadă, ale căror teme nu sunt în mod necesar legate de creștinism, să se abată de la calea lor și să menționeze despre acesta. Totuși vom găsi, după examinare, că o proporție bunicică de scriitori păgâni au recunoscut, într-un anume fel, existența și răspândirea creștinismului în timpul primelor două secole.” - *Manualul critic al Testamentului Nou Grecesc*, de Edward C. Mitchell, 1896, Cap. III.

Istoricii Appian și Pausanias dintre greci, și Livy, Paternulus, Valerius, Iustin, și Florus dintre latini, au scris despre o perioadă mai timpurie decât domnia lui Tiberius; prin urmare, nu este surprinzător că ei nu menționează creștinismul. Tacitus, despre care se spune că era printre primii istorici seculari din antichitate când e vorba de exactitate și judecată corectă, s-a născut aproximativ în anul 54 A.D. În Analele sale, Cartea 15, vorbind despre cum un zvon raporta că Nero era cel vinovat de arderea Romei, Tacitus spune în paragraful 44:

„Pentru a scăpa de raport, Nero a dat vina pe altcineva și a aplicat cele mai violente torturi unei clase urâte pentru urâciunile lor, numiți creștini de către populație. Cristus [Cristos], de la care își are originea numele, a suferit pedeapsa extremă în timpul domniei lui Tiberius, din mâinile unuia dintre mandatarii noștri, Pontius Pilat, și o superstiție foarte răutăcioasă, verificată astfel pe moment, a izbucnit din nou nu doar în Iudeea, prima sursă a răului, ci chiar și la Roma, unde își găseau centrul toate lucrurile hidoase și rușinoase din fiecare parte a lumii, devenind populare. În consecință, au fost arestați toți cei care erau vinovați; apoi, după informațiile lor, o imensă mulțime a fost condamnată, nu atât pentru crima de a da foc orașului, cât pentru ura împotriva umanității. Batjocurile de orice fel au fost adăugate morții lor. Acoperiți cu piei de animale, ei au fost sfâșiați de câini și au murit, au fost răstigniți pe cruci, sau au fost condamnați la flăcări și au ars, pentru a servi ca iluminare pe timp de noapte când lumina zilei trecea.” – Tradus de A. J. Church și W. J. Brodribb.

Satiricul și poetul roman, Juvenal (anii 60-140 A.D.), face aluzie la descrierea de către Tacitus a persecuției creștinilor. (*Sat.* i. 155-157) Politicianul și filosoful extrem de apreciat, Seneca (4 î.Cr. - 65 A.D.), care a fost tutorele lui Nero, face o scurtă referire la creștinism. (*Epist. xiv.*) La fel și Dio Chrysostom (40-115 A.D.), sofistul grec cu „gura aurită”. (*Orat. Corinthiac. xxxvii.* p. 463) De asemenea, și istoricul și filosoful grec Arian, care s-a născut aproximativ în anul 96 A.D. (*Disertat. iv. 7. ¶ 5, 6*) Suetonius, istoricul roman care s-a născut spre sfârșitul primului secol, schițând viața lui Claudius Cezar, spune: „[Claudius] a scos din Roma evreii, care în continuu tulburau ordinea publică, la *instigarea lui Chrestus* [Cristos].” (*Vit. Claud. cap. 25.*) Și din nou, vorbind despre persecuția crudă sub Nero, Suetonius spune: „*Creștinii erau pedepsiți*” o mulțime de oameni cu o *nouă* și dăunătoare superstiție.” – *Vit. Nero. cap. 16.*

MĂRTURIA LUI PLINIUS ȘI TRAIAN

Plinius cel Tânăr, ca guvernator al Bitiniei, i-a scris împăratului Traian întrebând cum este cel mai bine să-i trateze pe primii creștini. Aceasta a avut loc nu cu mai mult de patruzeci de ani după moartea apostolului Pavel, și prin urmare scrisoarea sa este un document clasic care-i obligă pe toți cei care refuză să-și pună încrederea în consemnarea biblică despre Cristos, să admită că el a existat, că a fost un mare învățător, că a câștigat discipoli devotați care trăiau atât de diferit de păgâni încât i-au făcut chiar pe împărații romani să se ridice și să observe.

După ce a mărturisit în această scrisoare că personal el nu a luat parte la „procesele celor care mărturisesc creștinismul”, Plinius spunea: „Metoda pe care

am observat-o față de cei care au fost aduși în fața mea ca și creștini este aceasta: Îi întreb dacă sunt creștini”. Dacă ei admit aceasta sunt pedepsiți. Totuși, alții, „după cercetare negau că erau creștini, sau că au fost”. Aceștia, când erau puși la încercare, nu doar ofereau sacrificii păgâne, ei chiar „vorbeau de rău numele lui Cristos; deși se spune că adevărații creștini nu erau forțați să se conformeze să facă aceasta.” Totuși alții, spune Plinius, admiteau că la un moment dat au fost creștini și chiar „îi adresau o formă de rugăciune lui Cristos, ca unei divinități”, dar de la un timp ei nu mai pretindeau că sunt creștini. – *Harvard Classics*, vol. 9, p. 425-428.

Plinius dorea să știe dacă Traian a aprobat aceste metode și tactici. Drept răspuns, împăratul l-a lăudat pe Plinius pentru modul în care a tratat chestiunea. „Ai adoptat calea de acțiune corectă”, i-a scris Traian, „investigând acuzațiile împotriva creștinilor care au fost aduși înaintea ta.” Nepotul lui Traian, care a urmat după el ca împărat (117-138 A.D.), scriindu-i proconsulului din Asia despre creștini, a declarat: „Dacă, în acuzațiile de acest gen, oamenii din provincie pot să afirme clar ceva *împotriva creștinilor*, pentru a aduce cazul înaintea tribunalului, doar la aceasta să recurgă, și nu la acuzații neoficiale sau la simple zvonuri. – Ap. Euseb. *Hist. Eccles.*, iv. 9.

ALȚI POTRIVNICI ADUC MĂRTURII

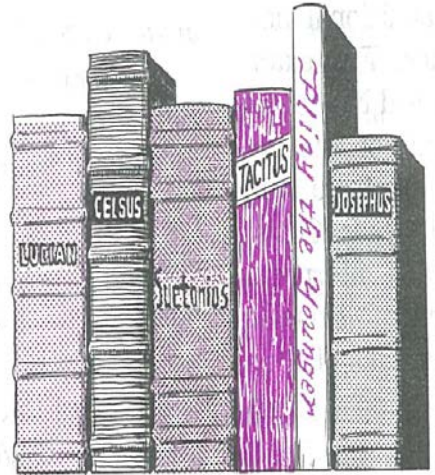
Oratorul grec Lucian, născut la sfârșitul domniei lui Traian, a atacat învățăturile creștinilor și a ridiculizat forma lor de închinare. Scriindu-i lui Cronius despre moartea lui Peregrinus Proteus, un cinic faimos, Lucian spune, printre alte lucruri, cum creștinii „vorbeau despre el [Cristos] ca despre un zeu, îl tratau ca pe un legiuitor, și îl onorau cu titlul de Stăpân. Prin urmare ei încă se închină aceluia om care a fost crucificat [străpuns pe o *crux simplex*] în Palestina, pentru că a introdus în lume această nouă religie”.

Origen, unul dintre cei mai eminenti „Părinți ai Bisericii” (185-254 A.D.) a păstrat mărturia unor necreștini din timpurile străvechi. De exemplu, despre un filosof grec care se numea Numenius, care a trăit în ultima jumătate a secolului al doilea, Origen spune că „citează un fragment din istoria lui Isus Cristos, despre care el caută interpretarea ascunsă.” (*Enciclopedia* lui McClintock & Strong, vol. 7, p. 225) Origen, de asemenea, vorbește despre Plegon, care a trăit aproximativ la mijlocul secolului al doilea, care a menționat împlinirea unor profeții care țineau de Cristos. – *Contra. Cels.* lib. ii., ¶ 14.

Celsius, un dușman înverșunat al creștinismului, care a trăit aproximativ cu 130 de ani după moartea lui Isus, a citat de mai multe ori din Scripturile Creștine Grecești, explicând: „Luăm aceste lucruri din scrierile tale pentru a-ți face rău cu propriile tale arme.” Lucrările originale ale lui Celsius s-au pierdut, dar Origen a păstrat pentru noi aproape 80 din citatele sale din Scripturi. Isus, spune Celsius, era reprezentat ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu; el era numit Fiul lui Dumnezeu; era din Nazaret, fiul unui tâmplar; pretindea că a fost conceput miraculos. Celsius face aluzie la faptul că Isus a fost dus în Egipt, de asemenea la botezul său în Iordan și la glasul care a declarat că el este Fiul lui Dumnezeu, la ispitele din pustiu, la

alegerea celor 12 apostoli. El admite că Isus a făcut mari miracole: a hrănit mulțimi, a deschis ochii orbilor, i-a vindecat pe șchiopi, pe bolnavi, a înviat morții. El, de asemenea, face referire la multe puncte de doctrină din învățăturile lui Cristos. Și la sfârșit el se referă la trădarea lui Iuda, tăgăduirea lui Petru, la biciuirea, încoronarea și batjocora îngrămădită asupra lui Isus, precum și la întunericul și la cutremurul care s-au petrecut la moartea lui Isus și apoi la învierea care a urmat. Astfel acest scriitor păgân a demonstrat fără să vrea că asemenea lucruri au fost consemnate și erau universal credute de creștinii din acele timpuri. – *Manualul critic al Noului Testament în limba greacă* de Mitchell.

Încă un martor necreștin este acum chemat la bară, vestitul istoric evreu Flavius Josephus. Un fragment din *Antichitățile Evreilor* (Cartea XVIII, cap. iii, ¶3), care se pretinde că este fals, dar nu este dovedit, spune: „Era un om în acele timpuri, Isus, un om înțelept, dacă este corect să fie numit om; căci era un făcător de minuni, un învățător de la care oamenii primeau adevărul cu plăcere. El atrăgea atât mulți evrei cât și păgâni. El era Cristos. Și când Pilat, la sugestia oamenilor cu vază din mijlocul nostru, l-a condamnat la cruce, cei care l-au iubit de la început nu l-au părăsit; căci el le-a apărut viu, din nou, în a treia zi; așa cum preziseseră aceste lucruri profeții divini și zeci de mii de alte lucruri despre el. Și seminția creștinilor, astfel numiți de la el, nu a dispărut în prezent [aprox. 93 A.D.]” Din nou, Josephus (Vol. XX, cap. ix., ¶1) spune cum marele preot Ananus „a adunat Sinedriul de judecători, și l-a adus înaintea lor pe fratele lui Isus, numit Cristos, al cărui nume era Iacov.” – Traducere de William Whiston.

Astfel, declarațiile multor martori confirmă faptul că acest creștinism nu este o invenție recentă, ci are rădăcini adânci în istoria seculară din vechime. Toți cei care nu cred, așadar, care își imaginează că Biblia nu are o temelie de fapte ce pot fi dovedite, să dea la o parte ideile lor false și înțelegerile greșite și să evalueze cum trebuie Biblia pentru ceea ce este – Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, invulnerabil și indestructibil! Zilele oamenilor sunt precum iarba, dar „Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne în veac!” – Ioan 17:17; Ps. 103:15; Isa. 40:8; 1 Pet. 1:25.

Să facem planuri acum pentru timpul care va veni

MULȚI cititori ai publicației *Turnul de veghere* și-au pus speranțele în pământul nou din lumea nouă în care va locui dreptatea. Noi ne gândim la acel timp de binecuvântări ale Împărăției, și aflarea acelor lucruri i-a determinat pe mulți dintre noi să se intereseze mai mult de studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Dar

noi am învățat din Scripturi mai multe decât doar despre binecuvântările Împărăției. Am ajuns să-l cunoaștem și să-l înțelegem pe Iehova, numele său, Cuvântul său, scopurile sale, chestiunea ce implică suveranitatea sa, bunătatea sa nemeritată față de oameni în prezent, și am crescut în iubire pentru el și în închinarea noastră față de el. Închinarea corectă față de Dumnezeu este o stare foarte binecuvântată pentru orice om.

Când vor începe aceste condiții de închinare adevărată? Despre acest subiect revista *Turnul de veghere* a spus: „Toți să înceapă să vorbească și să trăiască acum ca și cum ar fi în Împărăția Sa”. Spune aceasta că acum, înainte de Armagedon, cei care îl iubesc pe Iehova ar trebui să înceapă să trăiască într-un mod similar celui în care vor trăi pe pământ după Armagedon? Exact. Ideea este că cei care vor trece prin războiul Armagedonului și vor fi duși pe pământul nou după acel timp decisiv și vor fi privilegiați să i se închine lui Iehova Dumnezeu, sunt doar cei care i se închină și îl slujesc în zilele înainte să înceapă Armagedonul.

Cerința care trebuie să fie întrunită înainte de intrarea în noua lume este să ne angajăm în închinarea Sa acum. Iehova a devenit Rege în 1914 când el l-a pus pe regele său numit, Isus Cristos, pe tronul său ceresc, ca reprezentantul său regal, în împlinirea capitolului nouăsprezece din Apocalipsa. Din acel timp, asupra servilor lui Iehova au început să curgă binecuvântări ale Împărăției. Există război pe pământ, da. Există foamete, boală, moarte și alte probleme; este adevărat. Binecuvântările materiale care sunt incluse în beneficiile Împărăției, după Armagedon, nu au ajuns la oameni, la poporul lui Iehova sau la alții; dar cele mai importante lucruri sunt aici.

Oportunitatea de a ne închina lui Iehova, oportunitatea de a ne conforma cerințelor sale drepte, de a fi ghidați de legea sa, așa cum este prezentată în Cuvântul său, Biblia, de a fi un urmaș al lui Isus Cristos, de a rezista împotriva lumii vechi a organizației lui Satan și de a susține teocrația sub Isus Cristos, de a predica mesajul veștii bune a Împărăției, de a dovedi tuturor că trăim sub domnia Împărăției și ne închinăm lui Iehova – aceste lucruri sunt cu noi, disponibile și trebuie să ne ținem de ele acum, dacă vrem să le exercităm în zilele ce vor veni după Armagedon.

Nu este doar o mână insignifiantă de oameni organizați într-o sectă de neînțeles care se angajează în închinarea lui Iehova. Dimpotrivă. „Am auzit ceva ca glasul unei mari mulțimi, ca un sunet de ape multe și ca sunetul tunetelor puternice. Ei au spus: ‘Lăudați pe Iah, voi, oameni, pentru că Iehova Dumnezeul nostru cel Atotputernic a început să domnească în calitate de rege.’” (Apoc. 19:6, *NW*) Dacă speranțele noastre sunt de ne afla în acea mare mulțime care va fi trecută prin bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic, trebuie să fim găsiți în mulțimea mare de lăudători ai lui Iehova, acum înainte de Armagedon, angajați în închinarea Sa. Trebuie să trăim acum, atât cât este posibil pentru noi, într-o stare de devotament față de Dumnezeu, dacă sperăm să trăim pe pământ în anii care vor veni.

FONDURI PENTRU LUCRAREA ÎMPĂRĂȚIEI

În această privință Scripturile sunt ghidul nostru prezent. Așa cum lucrurile materiale vor fi secundare față de închinarea lui Iehova în lumea nouă, tot așa ele sunt secundare față de închinarea lui Iehova acum. Când Isus a spus: „Dați-i lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”, el nu se referea la un răspuns pentru solicitare religioasă de fonduri. Isus Cristos, în întreaga sa slujire, nu a cerut niciun ban, nici apostolii, nici biserica timpurie. Creștinii niciodată nu au solicitat fonduri și nici acum nu fac asta. Ca și creștini apreciem ceea ce trebuie să-i dăm lui Dumnezeu, iar ceea ce îi datorăm lui este închinarea, iubirea și slujirea noastră. Lucrurile materiale sunt suplimentare.

Marea sumă de bani care este necesară în această perioadă pentru a realiza activitățile Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere și ale martorilor lui Iehova pe care aceasta îi servește vin fără să fie solicitate, de bună voie, de la martorii lui Iehova, de la asociații lor, însoțitorii lor, persoane cu bunăvoință și alții care doresc să vadă Cuvântul lui Dumnezeu răspândindu-se printre oameni și care doresc să folosească unele din binecuvântările lor materiale în acest scop. Aceste fonduri, când sunt primite de Societatea Turnul de Veghere, sunt cheltuite în toată lumea pentru a realiza această lucrare de educare din Biblie, pentru ca închinarea lui Iehova să poată fi extinsă, și mulțimea laudătorilor Lui să crească.

Banii cu care se contribuie la diferite birouri de filială ale Societății de pe întreg pământul sunt doar o parte din costul financiar al slujirii martorilor lui Iehova. Ca și adunări locale, miile de grupe realizează serviciul pe terenul lor, și fiecare slujitor al Domnului se susține singur, își plătește propriile cheltuieli și merge la oameni în lucrarea educațională din Biblie prin propriile resurse. Slujitorul lui Iehova abia dacă se gândește pe plan secundar la acest aspect al serviciului său, pentru că tot ceea ce are el, precum și propria sa ființă, este consacrat lui Iehova. Acest spirit al devotamentului iubitor, pe care Dumnezeu l-a binecuvântat din plin, este cel care contează pentru creșterea minunată a lucrării sale în lumea întreagă.

Plănuirea viitorului este o procedură potrivită și scripturală și Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere este încântată să facă planuri în măsura în care poate. În fiecare an, cei care anticipează că pot contribui cu anumite fonduri pentru Societate pe durata următoarelor douăsprezece luni, sunt privilegiați să scrie biroului casierului și să-și declare speranțele în această privință. Aceasta nu în sensul cuvântului obligație, ci declarând ce intenționează să facă, cei care scriu dau un indiciu despre ceea ce speră să facă. De aceea noi deseori ne referim la aceasta ca la „Buna Speranță”. O dezbatere a acestui subiect nu este o solicitare în niciun sens al cuvântului. Răspunsul la acest articol al *Turnului de veghere* este pur și simplu exprimarea individuală a unei speranțe că în timpul următoarelor douăsprezece luni o sumă va fi donată conform cu planurile sale prezente. Aceasta îi oferă Societății ceva pe care să-și bazeze programul pe următorul an.

Referitor la acest subiect al plănuirii pe viitor apostolul Pavel, în 1 Corinteni 16:2, scrie: „În prima zi a fiecărei săptămâni, fiecare dintre voi să pună ceva deoparte la el acasă, după cum prosperă, pentru ca aceste colecte să nu fie făcute când sosesc eu.” (NW) Referitor la același subiect, în 2 Corinteni 9:7, el declară:

„Fiecare să facă așa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubește pe cel ce dăruiește cu bucurie.” (NW) Astfel oricine dorește să ajute financiar proclamarea mesajului Împărăției, care îi face pe ceilalți să-și pună speranțele lor în lumea nouă și să se conformeze acestora chiar acum, poate indica astfel scriind Societății.

Vă puteți adresa biroului de filială din țara în care locuiți și pentru Statele Unite trimiteți cartea poștală sau scrisoarea la: Watch Tower Bible and Tract Society, Treasurer's Office, 124 Columbia Heights, Brooklyn 2, New York. Scriind Societății, puteți declara după cum urmează referitor la „Buna Speranță”: „Speranța mea pentru următoarele douăsprezece luni este să fiu capabil să donez lucrării de laudă a lui Iehova, în cunoștință de faptul că el a început să domnească în calitate de Rege, suma de ... , contribuții ce le voi face în sume și în momente după posibilitățile mele, pe măsură ce prosper prin bunătatea nemeritată a lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos. [semnătură]”. Probabil este bine să păstrezi o copie a scrisorii pentru a-ți aminti. În afară de adresa de mai sus a biroului principal din Brooklyn, la pag. 258 este o listă cu adresele birourilor de filială și o listă completă pe ultima pagină din *Cartea anuală*.

Înțelegem că sunt multe persoane care nu doresc să scrie societății conform cu cele menționate mai sus, preferând să nu-și exprime speranțele sau anticipările pentru anul următor, dar care doresc pur și simplu să contribuie în timp, după cum le convine. Aceasta este perfect acceptabil.

Dorința pe care o avem este ca orice donație să fie folosită pentru promovarea intereselor Împărăției. Acest lucru va fi îndeplinit doar prin binecuvântarea lui Iehova, Regele. Astfel împreună cu voi, dorim să ne alăturăm în rugăciunile noastre comune către Cel Preaînalt, pentru ghidarea și binecuvântarea sa asupra întrebuirii acestor lucruri, și mai presus de toate, asupra devotamentului personal în aceste timpuri față de cerințele drepte ale închinării Sale, ca să fim găsiți în cea mare mulțime de laudători ai lui Iehova acum și după Armaghedon.

Întrebări de la cititori

Răspunsul la cea de-a doua întrebare a acestei secțiuni care a apărut în numărul din 15 noiembrie, a atras multe răspunsuri și mai multe întrebări. Fără a fi dogmatici, s-a precizat că pare a fi scriptural a crede că acei copii executați în bătălia lui Iehova de la Armaghedon nu vor fi înviați. Aici răspundem la întrebările ridicate.

Cum afectează acest lucru declarația din broșura *Armaghedon*, de la pagina 55, conform căreia nu toți cei executați în Armaghedon vor rămâne morți pentru totdeauna? – B. E., Maryland.

Ceea ce a fost publicat în numărul din 15 noiembrie al revistei *Turnul de Veghere* reprezintă înțelegerea noastră prezentă în privința acestei probleme, și

înlocuiește cugetarea exprimată în broșura *Armagedon* veche de 14 ani. Vom evidenția faptul că înainte ca acest răspuns să fie publicat în *Turnul de Veghere*, același punct de vedere a fost exprimat în „*Aceasta înseamnă viața veșnică*”, paginile 248, 249.

Urmașii lui Adam nu au ajuns sub distrugere eternă din cauza căderii sale. De ce ar trebui să sufere copiii distrugerea eternă la Armagedon din cauză că au părinți răi? – E. N. Minnesota.

Adam și Eva au fost judecați în Eden în privința copacului cunoștinței și calea de acțiune pe care au ales-o le-a fixat destinul, acela fiind un timp de judecată. Copiii lui Adam și ai Evei nu erau încă născuți în acel timp și, prin urmare, nu s-au aflat direct sau personal la judecata din Eden. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a putut aranja o răscumpărare a tuturor copiilor lor viitori care vor accepta aranjamentele Sale, această acceptare fiind arătată de către ei în orice moment în care Dumnezeu dorea să-i aducă într-o perioadă de judecată. Este probabil ca majoritatea oamenilor care au trăit pe pământ în acest timp de judecată să fie în domnia milenară a lui Cristos, la momentul învierii generale și după aceasta. La acel timp viitor de judecată planificat pentru ei prin mila lui Dumnezeu, fiecare dintre ei se va afla pe cont propriu, după cum este arătat în Ezechiel 18:20-23.- A se vedea „*Aceasta înseamnă viața veșnică*”, pag. 94, 95.

Cu toate acestea, cu mult timp înainte ca aceste multe persoane să-și fi avut timpul de judecată, căci Scripturile arată faptul că Dumnezeu a adus anumite perioade de judecată asupra societății umane, în anumite momente, pe parcursul cărora El i-a făcut răspunzători pe oameni pentru calea lor de acțiune. Pentru ca ei să fie răspunzători cu adevărat pentru ei și pentru copiii lor care depind de ei, El a făcut să fie dată o mărturie pentru ca ei să cunoască chestiunea și să ia o decizie, prin care să-și determine destinul, independent de orice condamnare moștenită de la Adam. El i-a avertizat pe părinți nu doar în privința consecințelor asupra lor, ci și în privința urmărilor asupra urmașilor lor neresponsabili.

Una dintre aceste perioade de judecată a fost cea a potopului din zilele lui Noe, înainte de care Noe a predicat dreptatea pentru aproximativ patruzeci sau cincizeci de ani. (Evrei 11:7; 2 Pet. 2:5) O alta a fost cea a sfârșitului înfricoșător a Sodomei și Gomorei, orașe care au văzut miracole avertisment din partea îngerilor și au auzit mărturia lui Lot înainte ca ploaia de foc să cadă. (Gen. 19:11-14, 24) În zilele lui Isus a fost un timp de judecată, iar El a avertizat anumite orașe evreiești despre faptul că ar putea să aibă aceeași soartă ca și orașele Sodoma și Gomora, și i-a judecat pe anumiți cărturari și farisei ca fiind potriviți de nimicirea veșnică a Gheenei. – Mat. 11:20-24; 23:33, *NW*.

Ziua noastră prezentă este de asemenea un timp de judecată, și acesta este cel pe care cei care se împotrivesc la răspunsul dat în numărul din 15 noiembrie al revistei *Turnul de veghere*, se pare că refuză să-l aprecieze la adevărata valoare. De șaptezeci și unu de ani, *Turnul de veghere* publică avertismentul din Cuvântul lui Dumnezeu, iar începând cu anul 1919, martorii lui Iehova sunt activi mai mult ca niciodată în punerea mărturiei în întreaga lume, în acest timp de judecată când

Regele întronat desparte națiunile după cum un păstor desparte oile de capre. Abuzul și persecutarea vin asupra lor, atât din partea adulților cât și a copiilor, sub influența bătrânilor lor. Deci, pentru că acum trăim într-o perioadă de judecată spunem noi că toate persoanele se află în proces. Și datorită faptului că și copiii sunt prezenți, și ei vin la judecată, iar cazul lor nu se aseamănă cu cel al urmașilor lui Adam și ai Evei, care nu au fost prezenți în Eden la timpul judecării acestei perechi.

Putem să spunem scriptural că cei uciși de către Iehova în punctul culminant al acestor perioade de judecată, cum a fost la potop, sau Sodoma și Gomora, sau la Armaghedon, merg în distrugere veșnică? – I. F., Washington.

Vă rugăm să vă deschideți Biblia și să citiți Luca 17:24-37. Aici se vorbește despre „acea zi în care Fiul omului se va arăta” (*NW*), iar versetele din context arată că aceasta va fi la timpul sfârșitului, care va culmina cu Armaghedonul. Se precizează faptul că la Armaghedon va fi „la fel cum s-a întâmplat în zilele lui Noe” când „potopul a venit și i-a distrus pe toți”, și va fi „la fel cum s-a întâmplat în zilele lui Lot” când El a fugit din Sodoma și „a plouat cu foc și sulf din cer și i-a distrus pe toți”. Din moment ce acestea sunt cazuri asemănătoare, dacă poate fi arătat faptul că cei distruși în oricare caz nu vor avea nicio „înviere pentru judecată”, atunci cei din celelalte două cazuri sunt, de asemenea, condamnați. (Ioan 5:28, 29, *NW*) Parabola despre oi și capre, care se află acum în curs de împlinire, arată faptul că la Armaghedon caprele „vor merge în distrugere veșnică”, prin urmare indicând soarta tuturor celor distruși în toate cele trei cazuri. – Mat. 25:31-46, *NW*.

Cei care au dispărut în potop și în ploaia arzătoare de peste Sodoma și Gomora nu au murit din cauza păcatului moștenit de la Adam, ci au fost condamnați deoarece au ignorat avertismentul lui Iehova și au fost uciși de către El. Ei au devenit exemple de avertisment în privința pedepsei veșnice. (Evrei 11:7; 2 Pet. 2:5-8; Iuda 7) Stați puțin, protestează cineva, nu ați uitat cumva cuvintele lui Isus adresate rebelelor orașe evreiești? „Va fi mai suportabil pentru ținutul Sodomei în Ziua Judecării decât pentru voi.” Nu înseamnă acest lucru faptul că cel puțin unii dintre cei distruși la căderea Sodomei vor fi înviați și vor fi capabili să îndure cu succes o zi de judecată viitoare? Răspundem faptul că aceste cuvinte nu au fost uitate. – Mat. 10:15, 11:24, *NW*.

Aceasta este o formă de vorbire comună în timpurile Biblice. Este folosită pentru a evidenția imposibilitatea unui anumit lucru. Isus a folosit o construcție asemănătoare când a spus: „Este mai ușor, de fapt, ca o cămilă să treacă prin urechile acului decât ca un om bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Luca 18:25, *NW*) Nicio persoană sănătoasă nu ar crede că o cămilă s-ar putea strecura prin urechile unui ac. Totuși, dacă despre acest lucru evident imposibil s-ar spune că este mai ușor decât alt lucru, nu ar fi atunci evidențiat într-un mod puternic imposibilitatea clară a celui alt lucru? La fel și Isus a evidențiat cu putere că cei bogați, care nu erau dispuși să-și împartă bogăția, nu vor intra în Împărăție. La fel

a fost și în cazul celeilalte semnificații ale acestei forme de vorbire. Sodoma și Gomora nu au putut suporta judecata. Nici măcar zece oameni drepecți nu au fost acolo. Doar patru, iar unul dintre aceștia a eșuat într-un moment crucial. (Gen. 18:32; 19:15, 17, 26) Evreii știau că soarta Gomorei era pecetluită, așa că atunci când Isus le-a spus că judecata va fi mai suportabilă de către cei condamnați, decât de aceste orașe evreiești ei au înțeles lucrul evident.

Dar o persoană care obiectează poate protestează că Isus a spus că aceste orașe vor fi coborâte în Hades, și nu în distrugerea veșnică a Gheenei. Isus a spus: „Vreți poate să fiți înălțați la cer? Jos în Hades veți ajunge!” (Mat. 11:23, *NW*) Speranța de a merge literal în cer nu le-a fost oferită acestor evrei, această speranță nefiind înțeleasă decât la revărsarea spiritului sfânt, la Rusalii, după moartea și învierea lui Isus. Din moment ce prin cer nu se înțelege o destinație după moarte, la fel și prin cuvântul pus în contrast, Hades, nu se înțelege un destin.

Prin aceste cuvinte Isus realiza cel mai puternic contrast posibil între înălțare și înjosire. Cerul atinge înălțimea, Hades semnifică locurile subterane, mai joase decât Gheena, care se afla la suprafața pământului, chiar în afara Ierusalimului. Dacă Isus ar fi folosit Gheena, evreii ar fi crezut că El se referea la faptul că orașele evreiești literale vor fi ridicate și așezate în acea vale. Prin urmare, Isus a folosit aceste extreme ale înălțimii și adâncimii pentru a arăta cum cei care se înalță vor fi înjosiți, la fel cum Iehova a folosit cerul și Șeol, acesta din urmă fiind echivalentul ebraic al cuvântului Hades, pentru a arăta aceste două extreme: „Deși ei se duc în Șeol, și de acolo îi va lua mâna Mea; și deși se urcă în cer, și de acolo îi voi aduce jos.” (Amos 9:2, *AS*) Aceste orașe evreiești au auzit avertismentul și au văzut fapte puternice; ei au avut parte de un proces de judecată corect, iar prin decizia lor au arătat că sunt vrednici de distrugere veșnică. – Mat. 10:5-15; Luca 10:8-12, *NW*.

Deci astăzi, acest timp de judecată a națiunilor nu este doar o pregătire pentru o a doua judecată viitoare și decisivă, în felul acesta făcând ca distrugerea indivizilor la Armagedon să nu fie socotită pentru eternitate. Dacă ar fi o chestiune că acești oameni mor și se întorc printr-o înviere generală, pentru a primi o a doua oportunitate, atunci sângele lor de pe capul clasei străjerului nu ar fi considerat așa de serios, și Iehova nu ar privi lucrarea de avertizare așa de vitală încât să facă pietrele să strige dacă noi rămânem tăcuți. – Ezech. 33:7-9; Luca 19:40.

Unii susțin faptul că la Armagedon vor exista trei clase: oile care supraviețuiesc, caprele care sunt distruse pentru eternitate, sau cei neinformați sau iresponsabili care vor muri, dar vor fi înviați, și că din această clasă din urmă vor face parte copiii. Este corect? – L. P., Montana.

Nu cunoaștem niciun suport scriptural care să susțină un asemenea punct de vedere. Parabola despre oi și capre arată faptul că națiunile sunt despărțite în două clase, și nu în trei. Caprele condamnate la distrugere veșnică nu îi reprezintă doar pe cei care i-au persecutat pe frații lui Cristos. Parabola critică caprele, nu pentru ceea ce au făcut, ci pentru ceea ce au eșuat să facă, pentru indiferența și lipsa de interes față de frații lui. – Mat. 25:45.

Mulți dintre cei care nu au intrat niciodată în contact cu rămășița unsă își dau asentimentul la ce fac alții în persecuții sau eșuează să facă în sensul de a da ajutor. Biblia arată că există o responsabilitate comună, când o comunitate îi susține pe conducătorii care persecută pe poporul lui Iehova. Nu au îndurat egiptenii plăgile din cauza împietririi lui Faraon? Nu au suferit amaleciții timp de mai multe generații din cauza opunerii lui Amalec față de Israel în pustiu? Nu au fost toți membrii familiei, inclusiv copiii, lui Core, Datan și Abiram, înghițiți în distrugere din cauza rebeliunii capilor de familii? Nu a adus Acan, din cauza lăcomiei sale, moartea, nu doar pentru sine, ci și pentru fiii și fiicele sale? Chiar și regele David a adus moartea asupra poporului său prin propriile greșeli. (Ex. 5:1, 2; 9:13-16; 17:8, 14, 16; 20:5, 6; Num. 16:23-33; Iosua 17:24, 25; 2 Sam. 24:10-17) Acum, cine va fi atât de grăbit și va comite nebunia de a se crede mai drept decât Dumnezeu, afirmând că El a greșit prin aceste proceduri? – Deut. 32:4.

În armonie cu parabola despre oi și capre, capitolul 9 din Ezechiel arată că există doar două clase, cei marcați pentru ocrotire și cei nemarcați, numiți pentru distrugere. Iar în această clasă din urmă observați că au fost incluși și copiii, pentru a fi uciși fără milă. Aceasta este o ilustrație profetică a distrugerii de la Armaghedon. La un timp de judecată Isus a spus: „Dacă un orb îl conduce pe un alt orb, atunci amândoi vor cădea în groapă.” Acel lucru se referă nu doar la cler și laici, ci și la părinți și copii. Dacă un părinte alege să păcătuiască împotriva spiritului sfânt, în ciuda intereselor eterne ale urmașilor săi, atunci aceea devine responsabilitatea părintelui. În același timp de judecată Pavel și Barnaba le-au spus evreilor: „A fost necesar ca acest Cuvânt al lui Dumnezeu să vă fie rostit vouă pentru prima dată. De vreme ce îl îndepărtați de voi și nu vă judecați vrednici pentru viață veșnică, iată! ne întoarcem spre națiuni.” (Faptele 13:46, *NW*) Acei evrei au devenit responsabili pentru soarta urmașilor lor, și nu Pavel și Barnaba.

Părinții care sunt devotați copiilor lor vor ocoli căile greșite, în interesul urmașilor lor, alegând în schimb căile drepte pentru a-și pune copiii pe calea ocrotirii. „Iehova îi cunoaște pe cei care îi aparțin,” iar aceasta se referă și la copiii de la Armaghedon, ai căror părinți aparțin lui Iehova și care încearcă să-i crească după Cuvântul lui Dumnezeu. (Deut. 6:6, 7; Efes. 6:4; 2 Tim. 2:19, *NW*) Față de părinții creștini ai copiilor promisiunea este: „Altfel, copiii voștri ar fi în realitate necurați, dar acum ei sunt sfinți.” – 1 Cor. 7:14, *NW*.

TURNUL de VEGHERE

15 MAI 1951

Nr. 10

Cuprins:

VINDECARE PENTRU VIAȚĂ ÎN LUMEA NOUĂ	- Pag.345
PRIMIM ÎNDURARE, ARĂTÂND ÎNDURARE	- Pag.353
CEA MAI IMPORTANTĂ VINDECARE	- Pag.355
PERMISIUNI DE VINDECARE	- Pag.362
PASTORUL SPUNE CĂ BISERICA EȘUEAZĂ ÎN ÎNDEPLINIREA SARCINILOR	- Pag.366
CĂLĂTORIA DEZVOLTĂ MĂRTURIA	- Pag.367
INSULA MARTINICA	- Pag.376
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.377

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveștește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

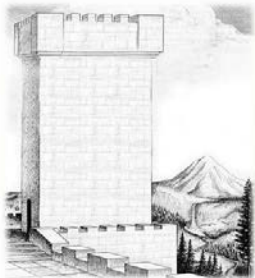
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version
AT – An American Translation
Da – J. N. Darby's version
Dy – Catholic Douay version
ED – The Emphatic Diaglott
Le – Isaac Lessor's version
LXX – The Septuagint Version
Mo – James Moffatt's version
NW – New World Translation
Ro – J. B. Rotherham's version
RS – Revised Standard Version
Yg – Robert Young's version
Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

„Și frunzele copacilor erau pentru vindecarea națiunilor.”

– Apoc. 22:2, *NW*.

Iehova Dumnezeu duce mai departe un program neobișnuit de sănătate în ultimele nouăsprezece sute de ani. În prezent, el este pe punctul de a începe o lucrare de vindecare care va vindeca toate ființele umane care vor locui în noua lume veșnică. Viitorul program de sănătate va face posibil ca toți bărbații și toate femeile care urmează recomandarea divină să trăiască mereu într-o stare perfectă fizică și mentală, pe un pământ fără nicio urmă de boală sau senilitate.

² Minunile care vor fi săvârșite pentru recuperarea omenirii la sănătate perfectă au fost preumbrite prin vindecările uluitoare pe care Isus Cristos și apostolii săi le-au făcut la începutul programului de sănătate, program care este în progres în ultimele nouăsprezece secole. Cu privire la prezentul program, scopul acestuia era în mod special pregătirea unor persoane, un grup limitat din omenire, pentru viață veșnică pe tărâm spiritual. Adică, planul a fost continuat pentru beneficul personal al adunării creștine de 144.000 de biruitori credincioși din această lume, care vor fi uniți cu Isus Cristos în împărăția sa cerească. Iar această împărăție, în sine, va fi un instrument de vindecare. Prin intermediul ei toate familiile de pe pământ vor fi binecuvântate cu o viață perfectă și cu fericire.

³ Așa cum a fost explicat în ultimul număr al revistei *Turnul de veghere* planul curent de sănătate pentru adunarea creștină a fost reliefat la început, în urmă cu nouăsprezece secole, cu vindecări fizice miraculoase. La cuvântul sau atingerea lui Isus Cristos, ochii orbi erau deschiși, urechile surde erau desfundate, gurile mute scoteau cuvinte articulate, cei șchiopi umblau fără cârje sau fără să șchiopăteze, cei ținuiți la pat se ridicau dintr-o dată, nefericii schilodiți de lepră erau curățiți de toate ravagiile, morții se ridicau de pe catafalcul funerar sau din mormintele de amintire. Luca, el însuși doctor, a scris minunat despre această manifestare a terapiei divine: „Și puterea lui Iehova era acolo pentru ca el să facă vindecări”. (Luca 5:17, *NW*) Nu printr-un curs misterios de metafizică, mesmerism sau altă putere hipnotică, ci prin acordare directă, Isus le-a dat discipolilor săi special aleși autoritatea de a realiza vindecări fizice. Cu porunca expresă ei trebuiau să realizeze

aceasta fără recompense financiare! Apoi el a avut o moarte de martir, despre care s-a profetisit: „Totuși, El a purtat suferințele noastre, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, ... pedeapsa pentru bunăstarea noastră a fost asupra lui și prin rănilor lui am fost vindecați.” – Isa. 53:4, 5, Ro; 1 Pet. 2:24.

⁴ Oare programul divin de sănătate a încetat brusc, pentru totdeauna, odată cu moartea lui Isus? Nu; Iehova Dumnezeu l-a salvat de la cădere înviindu-l pentru a-și lua locul la dreapta Sa, în cer, și de acolo să exercite toată autoritatea pentru Dumnezeu în cer și pe pământ. Zece zile după înălțarea și întoarcerea la cer, adică în ziua de Rusalii, acest Isus glorificat a revărsat spiritul sfânt asupra discipolilor săi credincioși de pe pământ, și cu aceasta a conferit multora darul puterii de vindecare fizică miraculoasă. Astfel, programul de sănătate din cer a continuat printre oameni.

⁵ Așa cum este explicat în numărul anterior al revistei *Turnul de veghere* remediile și vindecările miraculoase ale trupurilor umane au continuat până când ultimul dintre apostoli și asociații lor creștini au murit. Prin acele miracole adunarea creștină a fost întărită în credință și de asemenea a fost clar identificată drept adevărul „Israel al lui Dumnezeu”, luând locul casei naturale a lui Israel care l-a respins pe Isus ca Mesia sau Cristos. La timpul convenit adunarea creștină a depășit perioada copilăriei. Astăzi, după o carieră de nouăsprezece secole, ea este la maturitate sau la dezvoltarea completă a maturității creștine. Dumnezeu a înlăturat anumite lucruri specifice copilăriei acesteia, cum ar fi darul spiritului de a realiza vindecări instantanee asupra corpului uman și a minții. Astfel, rămășița acestei adunări creștine care se află încă pe pământ nu manifestă acest dar al spiritului. Ei nu au motive scripturale pentru a aștepta de la o sursă sau prin vreo anumită cale un miracol de vindecare divină în cazul lor. Dar aceasta nu este o pierdere reală sau un impediment pentru ei, pentru că speranța și destinul lor veșnic este spiritual, ceresc, și nu fizic, pământesc.

⁶ Chiar și în secolul întâi, în timpul funcționării vindecării miraculoase, cei mai credincioși dintre creștini erau supuși afecțiunilor și maladiilor fizice comune restului umanității, și chiar mureau din această cauză. Nu toți au avut o moarte violentă de martir sau au trăit până la o vârstă extremă ca și apostolul Ioan, care a primit Descoperirea și care, probabil, a murit din cauza vârstei înaintate. Creștinii care erau dăruți cu autoritate de a vindeca nu erau autorizați să folosească puterea pentru ei înșiși, nici frații lor care erau dăruți în mod asemănător nu puteau să le folosească asupra lor pentru mângâierea, ușurarea și interesul creștinilor. Nici nu se rugau pentru asemenea vindecări miraculoase ale organismelor lor. Ei foloseau remedii de încredere sau serviciile medicilor practicanți. Astfel, în prezent, mult după dispariția darului spiritului de vindecare fizică, creștinii credincioși se îmbolnăvesc sau devin victime ale unor afecțiuni majore ale acestor timpuri. Ei, de asemenea, își caută alinarea în moduri rezonabile.

⁷ Uneori se apelează la operații chirurgicale în ultimul moment. Viața pacientului atârână de un fir subțire. Însănătoșirea pare greu de crezut. Avem aproape toate motivele să disperăm pentru viața acestuia. Dar apoi survine o schimbare și bolnavul sau persoana supusă operației chirurgicale își revine și își reia vechile

activități. Datorită faptului că acest lucru s-a întâmplat așa de minunat oare ar trebui să privim aceasta ca pe un caz de vindecare divină în acest secol al douăzecilea? Poate persoana vindecată simte în acest fel. Ea va folosi expresii de recunoștință față de Dumnezeu și va descrie experiența în termeni care o vor transforma într-un caz de vindecare divină. Va spune că Dumnezeu a fost milostiv și i-a cruțat viața special pentru lucrarea viitoare pe care Dumnezeu a plănuțit-o pentru ea.

⁸ Dar dacã Dumnezeu a realizat vindecarea, adicã, dacã a fost un caz de vindecare divinã, atunci de ce a trebuit acest creștin sã recurgã la medici și la medicamentele prescrise de ei? Sau de ce a trebuit el sã accepte o operație și poate sã încalce legea lui Dumnezeu și sã facã o transfuzie de sânge sau o injecție cu plasmã sanguinã? Erau, oare, acestea preliminariile unei vindecãri divine în timpurile apostolilor, când aceasta era o acțiune a spiritului lui Dumnezeu? Nu este deloc așa. Atunci miracolele lui Dumnezeu erau directe și instantanee, fãrã ajutorul medicilor și a remediilor medicale, și în cazuri în care acestea din urmã au eșuat. Dar astãzi nu este așa. Așadar, când un creștin trãiește experiența unei vindecãri neobișnuite și supraviețuiește, nu ar trebui sã creadã cã aceasta s-a petrecut printr-o intervenție specialã din cer. Persoanele din afara adunãrii creștine au și ei parte de vindecãri neașteptate, extraordinare. În plus, în timp ce un creștin poate și-a revenit din ghearele morții, alt creștin sau mulți alți creștini în circumstanțe similare nu au avut așa succes și chiar au cedat în fața mării dureri fizice. Și atunci? Favoarea divinã i-a zãmbit celui care și-a reînnoit forțele fizice și care a revenit la o sãnãtate normalã și activitate? Însã s-a supãrat pe cei care nu au avut parte de o îmbunãtãțire fizicã, la care starea fizicã a lãncezit, s-a înrãutãțit și care pãnã la urmã au murit din cauza durerii sau a operației? Nu este corect sã spunem aceasta, în special când cei care nu au rezistat erau la fel de credincioși și devotați lui Dumnezeu ca cel care a avut parte de o vindecare neobișnuitã.

⁹ Sã ne amintim cã la scurt timp dupã ce Dumnezeu i s-a arãtat lui Iacob și i-a pronunțat numele ca din acel moment înainte sã fie „Israel”, iubita lui soție Rahela a avut greutãți la nașterea celui de-al doilea fiu al sãu, Beniamin, și a murit. Și nu ca un semn de supãrare divinã, putem fi siguri de aceasta. (Gen. 35:9-20) La vârsta de 147 de ani, Iacob s-a îmbolnãvit și a murit din cauza bolii. Dar nu din cauzã cã pierduse favoarea lui Dumnezeu, cãci el a continuat pãnã la sfârșit sã fie profetul lui Dumnezeu. Iacob a fost îmbãlsãmat de medicii din Egipt. (Gen. 47:28 – 48:1; 49:33 – 50:3) Elisei, de asemenea, s-a îmbolnãvit, și din acest motiv a murit, dar a profetit chiar și pe patul de moarte ca un martor al lui Iehova. (2 Regi 13:1-20) Este posibil, de asemenea, ca și cazul de probleme la stomac al lui Timotei și frecvențele sale episoade de boalã sã-l fi însoțit pãnã la moarte, și cã vinul pe care Pavel l-a sfãtuit sã-l bea i-a adus doar o stare de alinare. (1 Tim. 5:23) Deci faptul cã cineva nu rezistã unei operații sau unei boli nu este o dovadã a nemulțumirii lui Dumnezeu sau a lipsei sale de interes și atenție. Dupã cum nici vindecarea fenomenalã nu trebuie sã fie interpretatã ca fiind intervenția și favoarea sa speciale. Trebuie sã fim raționali și echilibrați mental. Țineți minte cã existã mulți

factori fizici și circumstanțe care să-l salveze pe cineva de la o operație sau de la boli grave, dar care lipsesc pentru cei care nu rezistă.

¹⁰ Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să-i fim recunoscători lui Dumnezeu și să nu ne exprimăm recunoștința față de el în convalescență. Nici nu înseamnă că nu putem să ducem problemele noastre la El, în rugăciune, când suntem bolnavi sau când iubiții noștri tovarăși creștini sunt bolnavi. Fiecare circumstanță și problemă din viața noastră este o chestiune pe care o putem duce la El în rugăciune. Totuși, nu putem cere vindecare divină și să o așteptăm, chiar dacă folosim, ca bază, cuvintele lui Isus: „Dacă rămâneți în comuniune cu mine și cuvintele mele rămân în voi, cereți orice doriți și vi se va îndeplini”. (Ioan 15:7, *NW*) Noi cunoaștem ce înseamnă cuvintele lui Isus referitor la urmașii săi, pentru zilele noastre, și acestea nu se referă la miracole asupra organismelor fizice ale urmașilor săi din acest timp.

¹¹ Lucrul potrivit pe care-l putem cere este ca Tatăl nostru ceresc să ne ajute să îndurăm boala sau tulburările fizice cu tărie morală creștină. Îi putem cere să ne ajute să acționăm ca martori credincioși, să nu ne pierdem credința în el, să nu suferim spiritual din cauza bolii. Ne putem ruga să fim ghidați să folosim remediile potrivite disponibile sau serviciile medicale adecvate. Chiar în timpul bolii putem lăsa lumina noastră să strălucească. Obligația noastră este „să predicăm cuvântul, să stăruim asupra lui în timpuri bune, dar și în timp de neașteptat”. (2 Tim. 4:2, *NW*) Au fost cazuri când infirmi fizic și-au îmbunătățit starea dovedindu-și zelul pentru Împărăția Sa, ieșind activi în serviciul de teren, deși starea precară de sănătate îi împiedica. Să ne amintim că, cităm apostolul, „și când trăim, trăim pentru Iehova, și dacă murim, murim pentru Iehova. De aceea și dacă murim și dacă trăim, aparținem lui Iehova. Pentru acest scop a murit Cristos și s-a întors din nou la viață, ca să fie Domn și peste cei morți și peste cei vii”. (Rom. 14:8, 9, *NW*) Astfel, creștinii credincioși care nu reușesc să-și revină și mor, tot aparțin Domnului Isus.

A DA VINA PE DIAVOL

¹² Unii vor pune acum întrebarea: Nu este Satan Diavolul cel care ne face să ne îmbolnăvim și astfel ne scoate din însărcinare? Nu este el, oare, cauza accidentelor fatale ale credincioșilor lui Iehova sau a accidentelor care le zădărnicește folosirea lor viitoare în serviciul Domnului? Pentru susținerea unui răspuns afirmativ ei vor face trimitere la cazul lui Iov. Atunci Satan a determinat căderea focului din cer și nimicirea marilor turme de oi ale lui Iov și a păstorilor lor; de asemenea, a provocat o furtună violentă care a lovit casa în care se aflau cei zece copii ai lui

Iov, care sărbătoreau, și prăbușirea casei peste ei, ceea ce a dus la moartea lor. În plus, cel rău l-a lovit pe Iov cu o boală îngrozitoare care l-a acoperit din cap până la degete cu furuncule care îi produceau mâncărime și se dezintegrau.

¹³ Dar cazul lui Iov nu oferă o regulă prin care să măsurăm toate cazurile de boli sau accidente. Pentru Iov a fost un caz de încercare specială. În primul rând, Iehova a adus în atenția lui Satan

integritatea lui Iov și atunci adversarul l-a acuzat pe Iov că îl servește pe Dumnezeu pentru beneficiul său egoist, căci Dumnezeu îl ocrotea pe el și toate bunurile sale cu protecție divină, astfel încât era prosper pentru Iov să-l servească pe Dumnezeu. Acum, ia să-și ridice Dumnezeu protecția și să-i permită lui Satan să-l atingă în ce privește aceste beneficii egoiste, și Iov va renunța la Dumnezeu, blestemându-l. Când Iov a refuzat să fie constrâns la această lipsă de loialitate prin pierderea proprietății și a copiilor, Satan a obținut permisiunea de a se atinge de pielea și carnea lui Iov, amenințându-i viața cu o boală incurabilă. În plus, soția lui Iov s-a întors împotriva sa și trei din prietenii săi proeminenți l-au condamnat ca pe un ipocrit pedepsit de mâna dreaptă a lui Iehova Dumnezeu. Dar aceste încercări aspre din partea Diavolului nu au reușit să miște integritatea lui Iov. Provocarea lui Satan către Dumnezeu față de acest om evlavios a eșuat, și Atotputernicul Dumnezeu l-a vindecat pe Iov în mod miraculos și chiar mai mult, i-a redat acestuia tot ce a pierdut în timpul încercării cruciale.

¹⁴ Într-adevăr, noi, creștinii suntem fiecare supuși unui test al integrității în mijlocul acestei lumi ostile. Dar nimeni nu trebuie să creadă că este atât de important încât este unicat și făcut un caz special de încercare cum a fost cazul lui Iov. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci ar trebui să împlinim ilustrația lui Iov tot timpul, aplicându-se individual fiecărui creștin. În acest caz, fiecărui creștin ar trebui, în această viață, să i se restituie de două ori mai mult decât a pierdut în accidente puse la cale de Satan. El ar trebui să experimenteze vindecare miraculoasă divină și apoi să trăiască o viață lungă, cu o sănătate bună, care să corespundă celor 140 de ani ai lui Iov după ce și-a revenit. – Iov 1, 2, 42.

¹⁵ În plus, încercarea lui Iov a fost permisă de Dumnezeu și a fost consemnată pentru a servi ca profeție. Ea a preumbrit cum clasa Iov, începând chiar cu Isus (care niciodată nu s-a îmbolnăvit), vor fi supuși de către Satan la încercarea integrității față de Dumnezeu. Totuși, această încercare nu trebuia să se petreacă prin accidente propriu-zise, pierderi și boli îngrozitoare provocate de Satan. Nu; ci prin persecuții și opoziții din partea acestei lumi care vor duce la pierderea asociațiilor apropiate, și care ne vor aduce la o apariție rușinoasă, denaturată în ochii lumii, făcându-ne să părem dezgustători, astfel încât oamenii să ne acuze că suntem ipocriți religioși și sub blestemul lui Dumnezeu. De exemplu, când sistemele religioase ortodoxe ale creștinătății ne acuză că suntem hulitori, că urâm lumea întreagă, nașiști, fasciști și imperialiști într-un loc, și comuniști în altul. Recuperarea miraculoasă a lui Iov, prin urmare, nu a preumbrit vindecarea divină a durerilor noastre fizice și faptul că vom fi imuni în fața accidentelor, ci ne-a arătat cum va restatornici Atotputernicul Dumnezeu rămășița credincioasă a martorilor săi unși în favoarea sa, contracarând toate falsele acuzații și denaturări ale servilor săi înainte tuturor oamenilor cu bunăvoință.

¹⁶ Să privim boala și accidente dintr-un punct de vedere sănătos. Există multe lucruri în afară de boală și accidente pe care Satan le poate folosi pentru a pune la încercare integritatea noastră. Într-adevăr, Isus a spus despre femeia care era gârbovită și pe care a vindecat-o: „Oare nu se cuvine ca această femeie care este o fiică a lui Avraam și pe care Satan a ținut-o gârbovită, priviți, optsprezece ani, să

fie eliberată de această povară în ziua de sabbat?” Dar observăm că înregistrarea spune că femeia avea „un spirit de slăbiciune” și era, în mod evident, sub puterea unui demon care nu o lăsa să se îndrepte. (Luca 13:10-16, *NW*) Într-adevăr, și Pavel vorbea despre „un spin în carne” ca de un „înger al lui Satan, care continuă să mă lovească”; dar aceasta nu era o boală sau un accident, așa cum am explicat în numărul anterior al *Turnului de veghere*. Orice ar fi fost acest spin, era ceva provocat de adversarul Satan pentru a face lucrurile dificile pentru Pavel și pentru a-l îngrijora. Astfel în cazul nostru poate fi vorba de boli și accidente. Deși Satan nu poate fi învinuit pentru ele, totuși le poate folosi după ce acestea s-au abătut asupra noastră pentru a ne face griji, pentru a ne slăbi credința în Dumnezeu, pentru a ne strica zelul în serviciul lui Dumnezeu, sau să ne facă să pierdem spiritul lui Dumnezeu și să renunțăm.

¹⁷ Bolile, maladiile și accidentele au cauzele lor normale. Aceste cauze produc aceleași rezultate în viețile creștinilor devotați ca și în viețile celor lumești neconsacrați. La Listra, în Asia Mică, când păgânii au vrut să se închine făcătorilor de miracole Pavel și Barnaba, ca dumnezei, ei au sărit în mulțime și au obiectat: „Oameni, de ce faceți aceste lucruri? Și noi suntem creaturi umane care avem aceleași infirmități ca și voi”. (Faptele 14:8-15, *NW*) Putem să cădem toți de acord cu psalmistul David când spunea: „Iată, am fost născut în nelegiuire și în păcat am fost conceput de mama mea.” (Ps. 51:5, *AS*) Astfel, doar pentru că o persoană crede în veștile bune ale Împărăției lui Dumnezeu și se devotază să calce pe urmele lui Isus, Dumnezeu nu face un miracol și nu-i schimbă organismul de carne. Oh, el ar putea să-și prelungească viața trăind de acum încolo mai bine, ca un creștin, și moral și fizic, pentru că el învață din ce în ce mai mult adevăr și îi oferă corpului său tratamente decente și nu abuzează de el precum o fac cei din lume. Activitatea altruistă în serviciul lui Dumnezeu face bine la minte și la trup. Studiul cuvântului lui Dumnezeu și punerea lui în practică în vorbire, gândire și fapte are un efect binefăcător asupra fiecăruia, în orice mod. Să-l cităm pe Solomon: „Teme-te de Iehova, depărtează-te de rău. Aceasta va însemna sănătate pentru interiorul tău și măduvă pentru oasele tale.” – Prov. 3:7, 8, *AS*.

¹⁸ Toate bolile care au apărut pe pământ sunt rezultatul încălcării la origini a legii lui Dumnezeu. La fel și în prezent, boala și maladia se datorează unor încălcări ale legilor lui Dumnezeu în ceea ce privește bunăstarea fizică. Nu se datorează atingerii directe a lui Satan. Mulți dintre noi pot să moștenească predispoziții la anumite afecțiuni corporale și acestea pot apărea după ce anumite cauze au dus la dezvoltarea și apariția lor. Să spunem că o plagă afectează un ținut. Un om lumesc, cu o constituție puternică, poate să reziste neafectat, în timp ce un creștin credincios poate să fie răpus de aceasta și să moară sau să aibă o perioadă grea de refacere. Motivul poate fi constituția fizică mai slabă și faptul că nu a știut ce măsuri de precauție să-și ia pentru a nu fi infectat. Deci acestea sunt procese naturale, fizice care pot opera asupra fiecărei persoane și a tuturor, indiferent de credința lor. Ar fi irațional să-l învinuim pe Diavol direct.

¹⁹ Același lucru poate fi spus despre accidente. Ele se datorează, în general, lipsei de atenție. În aceste circumstanțe neatenția oricărei persoane va duce la același

rezultat. Un autocar plin cu participanți la congres îi aduce înapoi acasă și șoferul adoarme la volan. Autocarul se distruge, mulți mor și aproape toți ceilalți sunt răniți. Ah, Diavolul este de vină! Nu; mai degrabă lipsa de atenție și nechibzuința șoferului. Alt caz: Un microbuz cu martori care au ieșit în serviciu de teren răspândind veștile Împărăției pleacă într-o mică excursie și parchează într-o curbă pe drum. O altă mașină se apropie și din viteză ia curba prea repede, lovește mașina parcată și omoară toți pasagerii. Lucrarea Diavolului? Nu! Lipsa de gândire și de atenție la curbe.

²⁰ Un creștin calcă pe o carpetă întinsă pe o podea lustruită, alunecă, cade și își frânge șoldul. Vina Diavolului? Nu; oricine ar fi pășit în grabă pe acea carpetă de pe podeaua alunecoasă ar fi avut aceeași experiență, chiar și favoritul Diavolului. Doi creștini se căsătoresc și doresc să rămână fără copii, pentru o activitate mai liberă, fără poveri sau îngrijorări. Dintr-o dată, spre disperarea lor și în ciuda atenției lor, pe parcurs vine un copil nedorit! Ei afirmă că Domnul a fost cel care i-a condus să se întâlnească și să se căsătorească, dar în ceea ce privește copilul, iată, aici Diavolul a profitat de ei pentru a se amesteca în serviciul pentru Dumnezeu! Dar dacă ei nu doreau să aibă copii, de ce s-au căsătorit, în primul rând? Nu este oare funcția principală a căsătoriei nașterea de copii pe acest pământ? Căsătorindu-se ei și-au pus în pericol libertatea serviciului și s-au expus responsabilităților și sarcinilor față de copii. Nu, Satan nu a implantat capacitatea de reproducere în bărbat și femeie. El nu a inițiat viața acelui copil, o viață pe care părinții creștini trebuie să o privească ca fiind „sfântă” în ochii lui Dumnezeu. (1 Cor. 7:14) Nu, acel copil nu a fost un „accident”. Nu vă prostiți singuri referitor la funcționarea legii naturale pe care Dumnezeu Creatorul a fixat-o în mod neschimbător în sistemul uman. Această lege operează acolo unde toată atenția voastră nu este destul de inteligentă pentru a bloca funcționarea ei.

²¹ Astfel, este de așteptat ca boala, maladiile maligne, accidentele, și vârsta înaintată să-și urmeze cursul obișnuit printre creștinii devotați, la fel ca și pentru restul umanității. Când corpul îmbătrânește și nu mai are puterea din tinerețe de a se reface singur sau de a da naștere la noi țesuturi, este de așteptat să cedăm, indiferent că suntem creștini sau necreștini. Isaac, fiul lui Avraam, a orbit la o vârstă înaintată și a fost lipsit de vedere aproape 50 de ani, deși el a fost un tip al lui Isus Cristos. (Gen. 27:1, 21-23; 35:28, 29) Noi putem încerca să reparăm corpul distrus, dar dacă medicamentele, tratamentul unui specialist sau o operație chirurgicală nu reușește să adauge un cot la durata vieții creștinului în vârstă, aceasta nu este greșeala sa directă. Totuși, când asemenea măsuri eșuează, el nu trebuie atunci să caute sau să se roage pentru o vindecare divină. Spiritul sfânt acționează demult asupra creștinilor. Vă puteți aduce aminte cum Dumnezeu a întors timpul înapoi cu cincisprezece ani pentru Regele Ezechia, și profetul Isaia a pus un plasture de smochin pe un furuncul malign al lui Ezechia, ca simbol al puterii lui Dumnezeu de a vindeca. (Isa. 38:1-22) Dar noi nu mai trăim în zilele profeților și ale apostolilor dăruiți cu putere de vindecare supranaturală. Astfel, nu trebuie așteptat sau rugat pentru extraordinar doar pentru că suntem creștini credincioși.

²² Când viitoarea bătălie de la Armaghedon va izbucni cu furie și cu pustiiri, mulți creștini devotați se vor afla la o vârstă înaintată sau într-o condiție înfirmă. Prin urmare, este posibil ca pe parcursul acelei bătălii, cu toate împrejurările pe care le va produce pe pământ și în jurul acestuia, mulți creștini în vârstă, cu o constituție slabă, sau cu inima slabă, pot să moară din cauze total naturale. Când citim descrierile profetice ale acelei lupte, de exemplu, Psalmul 46, în care se spune cum pământul va fi mișcat, munții vor fi mutați în mijlocul mării, apele vor vui agitate astfel încât chiar și munții se vor clătina de tumultul acesteia, vedem că va fi un timp greu chiar și pentru inima și constituția fizică a celor mai puternici. Este posibil să fie necesar să îndurăm multe lipsuri împreună cu toți ceilalți oameni din lume, inclusiv reducerea hranei, expunerea la elemente nemiloase, etc., astfel încât va fi un timp greu, care ne va solicita puterile fizice. Unii, din cauza condiției fizice, a vârstei, sau din alte circumstanțe, poate nu vor putea să îndure greutățile Armaghedonului ca alții.

²³ Dar moartea martorilor credincioși ai lui Iehova atunci, pur și simplu pentru că trupurile lor nu au rezistat, nu va fi o judecată împotriva lor, care să marcheze executarea lor de oștirile cerești ale lui Iehova. Ei vor ceda morții loiali, în justificarea lui Dumnezeu, iar moartea lor nu va însemna dispariția lor pentru totdeauna, ci le va permite învierea în lumea nouă care va urma după Armaghedon. Dar dacă este plăcut lui Dumnezeu, el poate să întărească chiar și pe cel mai slab din poporul Său credincios, într-un mod anormal, pentru a trece prin greutățile acelui timp de necaz fără egal, supraviețuind. Supraviețuirea oricărui din poporul Său se va datora faptului că el i-a ocrotit în mijlocul distrugerii pe care o execută împotriva tuturor dușmanilor săi.

²⁴ În timp ce noi suntem activi în serviciul lui Dumnezeu, ar trebui să încercăm să avem cât mai multă grijă de sănătatea și de vitalitatea noastră fizice, păzindu-ne împotriva excesului, riscurilor și a accidentelor atât cât este posibil. Același lucru când încuiem ușile, când închidem și zăvorâm ferestrele, când încuiem ușa de la beci și când facem alte lucruri, pentru a ne proteja casa de hoți. Și atunci putem avea încredere în Tatăl și în Păzitorul ceresc pentru restul. Dacă, totuși, ajungem în pericole din cauza loialității în serviciul său, trebuie să acceptăm orice permite El să se întâmple, după voința sa, și putem să-i mulțumim pentru că ne eliberează de pericolele identificate. Nu mai riscați inutil! Să nu-l puneți la încercare pe Iehova în mod nejustificat. „Așadar, fie că mâncați sau beți sau orice faceți, faceți totul pentru gloria lui Dumnezeu.” „Orice faceți, faceți din toată inima, ca pentru Iehova, nu pentru oameni.” – 1 Cor. 10:31; Col. 3:23, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Ce viitor program de vindecare este pe punctul de a fi inițiat de Iehova și care este principalul obiectiv al actualului program de vindecare?
3. Cum a fost luminat, de la început, actualul program de vindecare?
4. De ce nu s-a încheiat programul de vindecare la moartea lui Isus?
5. De ce nu există acum vindecare divină literală și reprezintă aceasta o adevărată pierdere pentru noi?

6. Au fost și sunt creștinii supuși bolii? Cum caută ei ajutor?
7. Trebuie să fie privite ca vindecări divine însănătoșirile neobișnuite de astăzi?
8. Care sunt argumentele raționale împotriva unui astfel de punct de vedere?
9. Ce mai arată că nereușita de a fi vindecat nu este semnul nemulțumirii divine sau a lipsei de atenție?
10. Este boala o chestiune potrivită pentru rugăciune? Cu ce limite?
11. Pentru ce ne putem ruga, în mod potrivit, în timpul bolii? Și dacă murim, ai cui mai suntem?
12. La al cui caz fac referire unii pentru a argumenta că este mâna lui Satan în boală și accidente?
- 13,14. De ce cazul lui Iov nu furnizează o regulă pentru a măsura toate cazurile?
15. Pe cine a ilustrat Iov, de aceea, ce a preumbrit încercarea lui?
16. De ce cazul femeii cu spiritul infirm și cel al spinului lui Pavel din carne nu argumentează că în toate bolile este mâna lui Satan?
17. Cauzele obișnuite produc aceleași efecte rele în creștini ca și în alții? Le schimbă cumva corpul faptul că devin creștini?
18. Ce acționează în favoarea bolii, fără discriminare, mai sigur decât atingerea directă a lui Satan?
- 19,20. Care este cauza accidentelor, în mod nepărtinitor, dacă nu Satan?
21. Trebuie să se aștepte creștinii la anumite împrejurări fizice obișnuite pentru a avea ca rezultat urmări diferite în cazul lor față de cel al altora? De ce răspundeți așa?
- 22,23. Este posibil ca unii să moară la Armagedon din cauze naturale? Va arăta aceasta o judecată executată împotriva lor?
24. Care să fie, atunci, calea noastră de acțiune, în ce privește sănătatea și siguranța?

Primim îndurare, arătând îndurare

Oamenii sunt îndurători cu ei înșiși. Ei doresc îndurare de la ceilalți pentru ei înșiși. Toți oamenii au nevoie de îndurare, căci toți au slăbiciuni și neajunsuri care îi fac să aibă nevoie de iertarea celorlalți. Dar care este adesea realitatea? Iată: chiar cei care au nevoie să le fie arătată îndurare o rețin de la ceilalți. Oh, da, ei manifestă un gen egoist de îndurare fiind foarte indulgenți și înțelegători față de cei care au slăbiciuni similare cu ale lor, dar în aspectele în care ei sunt puternici și au puțină nevoie de iertare, ei tind să fie judecători aspri. Un om poate să nu fie tentat de alcool și să fie foarte intolerant față de cei care sunt, în timp ce lui îi lipsește moralitatea sexuală și imploră îndurare pentru el și alții care au această slăbiciune. Bârfitorul poate să-l condamne pe cel lacom, cel lacom arată cu degetul la cel temperamental, care la rândul său îl critică pe cel bețiv, care îl disprețuiește pe idolatrul, care se încruntă la curvar, și fiecare în același timp este la fel de degajat față de propria sa slăbiciune pe cât este de aspru față de slăbiciunile altora.

Păcatul este păcat, indiferent de ce fel. Dacă noi încălcăm un punct din legea lui Dumnezeu, am încălcat legea Sa. Bârfitorul comite păcat la fel ca și curvarul, și Dumnezeu îi califică pe amândoi contravenienți ca fiind păcătoși, și ambii au nevoie de îndurarea și iertarea sa. „Căci oricine respectă toată legea dar face un pas greșit într-un punct, el devine un contravenient împotriva întregii legi.” – Iac. 2:10, *NW*.

Trei versete mai târziu discipolul Iacob adaugă acest memento important: „Cine nu practică îndurare va fi judecat fără îndurare. Îndurarea triumfă asupra judecății.” Dacă am fi judecați strict în baza a ceea ce este corect și greșit, nimeni dintre noi n-ar putea sta în picioare; dar îndurarea lui Dumnezeu intervine în interesul nostru pentru a triumfa asupra judecății. Totuși, pentru a primi această îndurare de la Dumnezeu noi trebuie să o manifestăm față de ceilalți și nu doar în cazurile ce implică slăbiciuni pe care le împărtășim, și prin urmare le înțelegem atât de bine, ci și în cazuri ce implică păcate în care niciodată nu cădem și care ne fac să nu înțelegem de ce le comit ceilalți. Creștinii care caută îndurare divină nu pot să-și permită să uite cuvintele lui Isus: „Dacă le iertați oamenilor greșelile, Tatăl vostru ceresc, de asemenea, vă va ierta; dacă nu le iertați oamenilor greșelile, nici Tatăl vostru ceresc nu vă va ierta greșelile.” – Mat. 6:14, 15, *NW*.

Deseori o persoană este auzită condamnând personaje credincioase din Biblie. Cineva poate arată cu indignare la Regele David din cauza imoralității sale cu o ocazie, altul poate că-l dojenește pe Noe ca fiind bețiv. Este adevărat că David a comis adulter cu Bath-Sheba, și Noe a băut prea mult vin cu o ocazie. (Gen. 9:21; 2 Sam. 11:4) Mai mult, Moise, cel mai smerit dintre oameni, a fost provocat la cuvinte nechibzuite care l-au ținut departe de intrarea în Țara Promisă. Ilie a fugit de frică de serviciul său ca profet. Iona s-a îndreptat în direcție opusă pentru că nu-i plăcea teritoriul desemnat. Ieremia a hotărât să nu mai predice pentru că aceasta îl făcea obiectul reproșului și al batjocurii. Petru l-a negat pe Isus, și cu altă ocazie a făcut, de frică, un compromis asupra unui punct al doctrinei. (Num. 12:3; 20:10-13; 1 Regi 19:1-18; Ier. 20:7-9; Ioan. 1:1-3; Mat. 26:69-75; Gal. 2:11-14) Dar ce dovedește aceasta? Că ei erau păcătoși împietriți și extrem de nelegiuți? Nu; aceasta arată pur și simplu că ei erau imperfecti și aveau nevoie de îndurarea lui Dumnezeu. Ei au primit orice muștrare administrată de Domnul, și-au revenit din căderea temporară în păcat și au mers mai departe cu loialitate.

Ceea ce criticii ipocriți nu apreciau este că acești oameni nu au abuzat de îndurarea pe care Dumnezeu le-a arătat-o, obișnuind să păcătuiască, satisfăcându-și slăbiciunile cărnii. Ei au răspuns la muștrările lui Dumnezeu și au arătat că îndurarea lui nu era irosită cu ei, ci că aceasta lucra spre revenirea lor în dreptate. Luându-se de acești oameni în mod preocupat și pozând ca susținători ai standardelor mai înalte decât cele ale lui Dumnezeu, acești critici nu reușesc să înțeleagă că asemenea cazuri slăvesc îndurarea lui Dumnezeu, așa cum Pavel a spus: „Unde păcatul abundă, bunătatea nemeritată abundă mai mult.” (Rom. 5:20, *NW*) Ei nici nu apreciază cuvintele lui Isus: „Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu condamnați și nu veți fi condamnați.” (Luca 6:37; Rom. 14:4, *NW*) Fără îndoială acești critici aroganți au nevoie de îndurare mai mult decât cei pe care îi critică, și

dacă păcatele lor ar fi fost consemnate pentru lume, să fie citite, ei probabil ar fi demascați ca fiind vinovați de aceleași păcate plus altele. Ei amintesc de fariseii ipocriți care se umflau de mândrie că ei nu erau ca ceilalți, despre care, totuși, Isus a spus că prostituatele vor intra în Împărăție înaintea lor. – Mat. 18:23-35; 21:31; Luca 18:11.

Dar nimeni nu trebuie să concluzioneze grăbit că cineva poate să cedeze și să lase păcatele și poftele cărnii să-și facă de cap și să mizeze pe îndurarea lui Dumnezeu că ne va scoate la liman și în lumea nouă. Cei care sunt dreți nu sunt perfecți, cad, dar ei trebuie să-și revină și să stea dreți iar. (Prov. 24:16) Înainte să ajungă la cunoștința despre cerințele lui Iehova oamenii poate au fost bețivi, idolatri, hoți, curvari, și așa mai departe, dar când s-au hotărât să calce pe urmele lui Isus ei evită vechile căile vechi ale unui trecut sordid. (1 Cor. 6:9-11) Ei trebuie să poarte un război împotriva cărnii slabe, pentru a umbla în conformitate cu spiritul lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a subliniat acest conflict dintre carne și spirit spunând: „În mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun. Căci în mine există puterea de a vrea ce este bine, însă nu există puterea de a face ce este bine. Fiindcă nu fac binele pe care-l vreau, ci răul pe care nu-l vreau este ceea ce practic. Într-adevăr, după omul lăuntric îmi place legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care poartă război împotriva legii din mintea mea și mă ține captiv sub legea păcatului care este în mădularele mele”. (Rom. 7:18, 19, 22, 23, *NW*) El continuă argumentul pentru a arăta că victoria vine de la Dumnezeu, prin Cristos, pentru cei „care umblă nu după carne, ci după spirit.” – Rom. 8:1-8.

Astfel toți dintre noi suntem păcătoși imperfecti, care avem nevoie de îndurare. Îndurarea care lucrează pentru salvarea noastră vine de la Iehova: „Domnului Dumnezeului nostru îi aparțin îndurarea și iertarea.” (Dan. 9:9) Aceasta ne este administrată prin Isus Cristos, „Prin el avem eliberarea prin răscumpărare, iertarea păcatelor.” (Col. 1:14, *NW*) În sfârșit, noi trebuie să arătăm îndurare față de ceilalți dacă trebuie să o primim de la alții: „Continuați să vă întăriți unii pe alții și să vă iertați unii pe alții, dacă cineva are vreun motiv să se plângă împotriva altuia. Așa cum v-a iertat Iehova cu mărinimie, așa să faceți și voi. Fericiți sunt cei îndurători, căci lor li se va arăta îndurare.” – Col. 3:13; Mat. 5:7, *NW*.

CEA MAI IMPORTANTĂ VINDECARE

IEHOVA Dumnezeu și Isus Cristos sunt încă activi ca mari Vindecători. Dar cum se întâmplă aceasta dacă ziua acordării darului spiritului de vindecare a bolnavului trupește a fost cu nouăsprezece secole în urmă? Și cum a continuat programul său de sănătate pentru martorii creștini până în prezent? În ce mod realizează el tratamente și vindecări acum? Scripturile răspund că el realizează

asemenea minuni acum într-un mod mai măreț decât într-un mod fizic sau trupesc, și anume, spiritual.

² Religioniștii care fac din miracolele asupra corpului uman teoria lor importantă și pretenția principală că sunt poporul lui Dumnezeu, pun accentul pe ceea ce este fizic sau natural. Ei trec cu vederea miracolele mai mari ale lui Dumnezeu care sunt realizate spiritual. Miracolele fizice în zilele apostolice, cu mult timp în urmă, erau secundare față de miracolele spirituale mai minunate și mai importante. Vindecările fizice au trecut la timpul potrivit, așa cum a fost prezis, dar lucrările de transformare spirituală au continuat secole la rând până acum. Oamenii cu o minte obișnuită din această lume nu vor fi capabili să aprecieze aceste minuni mai mărețe și mai vitale și nu le va păsa de ele, nu le vor da nicio valoare, nici nu vor crede în ele. Despre aceasta apostolul spune: „Dar omul pământesc nu primește lucrurile spiritului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie, și nu poate să le înțeleagă, fiindcă sunt cercetate spiritual.” –1 Cor. 2:14, *NW*.

³ Dar astăzi sute de mii de persoane cu bunăvoință încep să aprecieze aceste lucrări minunate, care sunt mai importante pentru viața veșnică în lumea nouă decât vindecările fizice temporare din această lume. Efectele bune fizic asupra celor care au primit vindecări fizice miraculoase în timpurile apostolice s-au terminat odată cu moartea apostolilor. Efectele bune asupra celor care au crezut și au experimentat puterea lui Dumnezeu prin Cristos, într-un mod spiritual, vor continua, în sensul că vor fi cu ei când vor învia la viață în lumea nouă promisă. Astfel, să nu pretindem că suntem creștini și totuși să fim pur și simplu ‘oameni pământești care nici nu primesc lucrurile spiritului lui Dumnezeu, nici nu le înțeleg.’

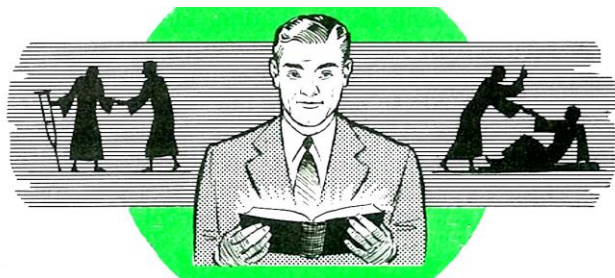
⁴ Isus și discipolii săi dăruieți au dat vedere celor orbi pentru a vedea lumea naturală din jurul lor. Dar există, totuși, o orbire spirituală mortală de care Satan Diavolul este într-adevăr responsabil. „Dumnezeul acestui sistem de lucruri a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu strălucească lumina glorioasei vești bune despre Cristos, care este imaginea lui Dumnezeu.” (2 Cor. 4:4, *NW*) Ochii minții sau ai înțelegerii au nevoie să fie deschiși pentru a vedea lumina vieții, altfel ne vom poticni în distrugere. Călăuzele religioase oarbe au condus pe poporul evreu orb în groapa în care au căzut împreună, în distrugere. (Mat. 15:14, *NW*) Astfel, care orbire este mai vitală să fie înlăturată, cea fizică sau cea mentală? Care miracol este mai mare, cel fizic sau cel spiritual?

⁵ De asemenea, Isus și discipolii săi cu darul vindecării au făcut pe surzi să audă, pe muți să vorbească, pe șchiopi să umble, pe leproși să fie suficient de curați ca să intre în templu cu alți închinători ai lui Dumnezeu. Dar acele miracole fizice nu se compară cu miracolele spirituale care au făcut ca oamenii ce odată erau surzi față de Cuvântul lui Dumnezeu să-l audă acum cu pricepere. Prin miracole spirituale cei care erau muți în ceea ce privește lauda lui Dumnezeu și-au deschis gura pentru a-i declara faima, pentru a predica Cuvântul său și a pune mărturie despre împărăția sa. Cei care erau lipsiți de viață, nesiguri, conform standardelor morale umane, a tradiționalei siguranțe de sine și a respectabilității lumești au căpătat putere pentru a merge fără ezitare pe cărarea dreptății lui Dumnezeu, prin Cristos,

fără compromis, rămânând pe calea îngustă care duce la viață veșnică. Cei care erau infectați cu lepra păcatului au acceptat adevărata curățare de starea dezgustătoare de călcători ai legii lui Dumnezeu, fiind spălați în sângele lui Isus.

⁶ Isus și apostolii săi au înviat morții: fiica lui Iair, fiul văduvei lui Nain, Lazăr, Dorca, Eutih. Dar aceste învieri ale celor morți fizic, doar pentru a muri din nou în carne, au fost miracole mai mari decât a-i trezi pe oamenii care erau morți față de Dumnezeu din starea lor păcătoasă și înstrăinată, pentru a trăi, a activa și a servi pe

Ieova Dumnezeu? Pentru creștinii unși aceasta înseamnă viață nemuritoare în lumea nouă, glorie împreună cu Isus Cristos în împărăția sa cerească. Pentru cei care au parte de această înviere spirituală în această lume este scris: „Mai mult, pe voi Dumnezeu v-a făcut vii, deși

erați morți în greșelile și în păcatele voastre, ... Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, în marea sa iubire cu care ne-a iubit ne-a făcut vii alături de Cristos chiar când eram morți în greșeli – prin bunătate nemeritată ați fost salvați – și ne-a ridicat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în uniune cu Isus Cristos.” – Efes. 2:1-6, *NW*.

⁷ Când Isus din Nazaret a anunțat evreii din sinagogă despre împuternicirea sa ca Cel trimis de Dumnezeu, Mesia, el s-a referit la miracolele de vindecare spirituală pe care avea să le facă, spunând: „Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că el m-a uns să le anunț săracilor vestea bună, m-a trimis să le predic captivilor eliberarea și celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiți și să predic anul de bunăvoință al lui Iehova.” (Luca 4:16-19, *NW*) Necesitatea remediuului spiritual ca fiind cel mai important a fost subliniată de Isus din nou când a citat încă o dată din profeția lui Isaia, pentru a explica de ce le predica oamenilor în parabole: „De aceea le vorbesc prin ilustrații, pentru că, deși privesc, privesc în zadar și, deși aud, aud în zadar și nu înțeleg. Și cu ei se împlinește profeția lui Isaia, care zice: ‘De auzit, veți auzi, dar nicidecum nu veți înțelege; de privit, veți privi, dar nicidecum nu veți vedea. Căci inima acestui popor a ajuns insensibilă, au auzit cu urechile, dar au fost deranjați, și și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă, iar Eu să-i vindec’.” – Mat. 13:13-15, *NW*.

⁸ Era necesar pentru acei evrei religioși să aibă miracole spirituale, pentru a le deschide ochii minții, pentru a le desfunda urechile înțelegerii, pentru a elimina învelișul gros de egoism din jurul inimii lor. Atunci puteau vedea pentru prima dată, complet, ceea ce făcea Dumnezeu și puteau să-l identifice pe Mesia pe care El îl trimisese, întorcându-se de pe egoista cale lumească și obținând vindecare spirituală de la Iehova Dumnezeu. Cu toate miracolele pe care Isus le-a făcut asupra corpurilor umane, majoritatea evreilor nu s-au întors spre el și apostolii săi ca să li se repare spiritual ochii, urechile și inimile și să obțină vindecarea de păcat

și consecințele sale și să fie treziți la viață ca Israelul spiritual al lui Dumnezeu. Din acest motiv, națiunea Israelului natural, care nu vroia să creadă fără semne și minuni, a fost respinsă de Dumnezeu. Orașul lor sfânt și templul au fost distruse, națiunea lor a fost desființată și membrii ei au fost împrăștiați în cele patru vânturi, ca un popor disprețuit și blestemat.

REMEDIU RECONFORTANT

⁹ Oamenii care sunt fascinați de gândul vindecării divine cu miracole fizice, sunt orbi față de faptul că minunatul program de sănătate al lui Iehova operează cu putere astăzi, că el realizează miracole minunate de vindecare spirituală pentru noi, pentru a trăi în acea lume nouă glorioasă care este chiar în fața noastră. Miracolul important este cel pe care l-a făcut cu rămășița martorilor Săi credincioși, care formează organizația sa teocratică vizibilă. El a prezis acest miracol cu douăzeci și cinci de secole în urmă, când Ierusalimul din vechime era amenințat cu distrugerea de armatele caldeene conduse de regele Babilonului, Nabucodonosor. Citim:

¹⁰ „Căci așa zice Iehova, Dumnezeul lui Israel, despre casele acestui oraș și despre casele regilor lui Iuda, care vor fi dărâmate pentru a face o apărare împotriva meterezelor și a săbiei; deși vor veni oameni să lupte împotriva caldeenilor și să umple locurile cu cadavrele celor pe care i-am ucis în mânia și în furia mea și de a căror răutate mi-am ascuns fața de orașul aceasta: Iată că îi voi însănătoși, îi voi vindeca și le voi pune în fața ochilor pace și adevăr din belșug. Îi voi face pe captivii lui Iuda și pe captivii lui Israel să se întoarcă, îi voi întări și vor fi ca la început. Îi voi curăța de toată nelegiuirea pe care au comis-o păcătuiind împotriva mea. Le voi ierta toate nelegiuirile prin care au păcătuit împotriva mea comițând fărădelegi împotriva mea. Orașul acesta va ajunge pentru mine un nume de bucurie, pentru laudă și glorie, înaintea tuturor națiunilor pământului, care vor auzi de tot binele pe care îl voi face pentru ei. Ele se vor teme și vor tremura văzând tot binele și toată pacea pe care le voi aduce lor”. – Ier. 33:1-9, *AS*.

¹¹ În timpul anilor primului Război Mondial, 1914-1918, Iehova a fost nemulțumit de rămășița Israelului spiritual. Împărăția sa condusă de Cristos s-a născut în ceruri în 1914, la sfârșitul „timpurilor stabilite națiunilor” din acel an; dar, sub marele stres al persecuției, opresiunii și opoziției internaționale din timpul anilor de război, ce au atins un punct culminant în 1918, martorii unși ai lui Dumnezeu au dat greș, organizația lor a experimentat o distrugere și ei au devenit captivi ai sistemului lumii Babilonului modern. Dar din 1919 înainte ei au ajuns la realizarea unei stări spirituale. Ei au apelat la un remediu divin de restabilire. Apelul lor a fost exprimat bine de Ieremia, care a prezis captivitatea Israelului spiritual: „Vindecă-mă o, Iehova și voi fi vindecat, salvează-mă și voi fi salvat, căci tu ești lauda mea! Iată, sunt unii care-mi zic: Unde este cuvântul lui Iehova? Să vină acum! În ce mă privește nu m-am grăbit să fiu păstor după tine.” (Ier. 17:14-16, *AS*) Inima celor din rămășiță era frântă din cauza aparentei dizgrații a lui Dumnezeu și pentru că de teamă și din cauza înțelegerii greșite ei au fost forțați să nu-l mai slujească.

¹² Dumnezeu a auzit rugăciunea rămășiței pocăite și cu inima frântă. El i-a adunat din nou, le-a reparat fisurile organizației și i-a reorganizat pentru un serviciu mai eficient decât oricând. El i-a zidit pe pământ ca organizație teocratică vizibilă pentru a reprezenta Ierusalimul Său ceresc, care acum radia în gloria Împărăției. Aici era nevoie nu de vindicarea fizică a organismelor de carne, ci de vindecarea spirituală a rămășiței martorilor Săi, pentru a-i elibera de frica necurată și de prostia religioasă. „El își trimite cuvântul și îi vindecă, îi eliberează de distrugere.” (Ps. 107:17-20, *AS*) El le-a deschis ochii și urechile mai bine pentru a obține pricepere scripturală. Pentru un timp, ei au zăcut ca și morți sub legile și măsurile represive ale lumii, dar acum ei au fost reînviați de spiritul lui Dumnezeu. Ei s-au ridicat în picioare și s-au angajat într-o activitate liberă și neînfricată ca martori ai Săi, pentru a spune tuturor națiunilor vestea bună despre împărăția Sa. Într-adevăr o înviere spirituală! (Apoc. 11:7-12) Astfel ei au fost eliberați de captivitate și au fost adunați într-o stare de unitate de neclintit în credință și acțiune. Prin toată această pricepere scripturală și aceste privilegii minunate de serviciu ei au fost mângâiați foarte mult. Limbile lor au fost dezlegate să cânte: „Lăudați pe Iehova, căci este bine să-i cântăm cântări Dumnezeului nostru; căci este plăcut și lauda este minunată. Iehova zidește Ierusalimul, îi adună pe cei împrăștiați din Israel. Îi vindecă pe cei cu inima frântă și le leagă rănilor.” – Ps. 147:1-3, *AS*.

¹³ În acest fel, prin intermediul acestei lucrări reconfortante de îndurare față de rămășița Sa unsă, marele Medic ceresc a realizat un miracol modern de vindecare spirituală. Aceasta a uimit creștinătatea, dar a și întristat-o. Organizația restaurată a poporului lui Dumnezeu este plină de pace, adevăr și prosperitate spirituală. Prin faptul că ei activează în lucrarea Sa de mărturie în toate colțurile pământului El a făcut ca organizația lor să devină lauda și gloria sa în fața tuturor națiunilor și numele de „martori ai lui Iehova” a devenit o bucurie pentru mulțimi nenumărate. Pentru organizația sa teocratică vizibilă aceasta este o zi de strălucire în mijlocul ceții și întunericii dense din națiunile lumesti. Ei au lumină cerească zi și noapte; și lumina crește până la luminarea zilei perfecte, ca strălucirea unei săptămâni de zile, toate concentrate în una. Așa cum a fost prezis: „Lumina lunii va fi ca lumina soarelui și lumina soarelui va fi de șapte ori mai intensă, ca lumina a șapte zile, în ziua în care Iehova va lega durerea poporului său și va vindeca rana provocată de lovituri.” – Isa. 30:26, *AS*.

¹⁴ Restaurarea martorilor de către Dumnezeu în organizația Sa teocratică, faptul că le-a încredințat calitatea de ambasadori ai împărăției sale pentru oamenii din toate națiunile, împlinește profeția Bibliei. Este o dovadă convingătoare pentru martorii săi că împărăția promisă a fost instaurată în ceruri. Iehova domnește acum asupra pământului, prin Cristosul Său pe care l-a întronat ca Rege al lumii noi. Așa cum cu mult timp în urmă Iov a fost restaurat din captivitatea puterii lui Satan, a fost vindecat de boala sa mortală și a fost îndreptățit, tot la fel rămășița credincioasă a lui Dumnezeu a experimentat restaurare, iertare de păcate și vindecare spirituală. Și la fel cum cerșetorul Lazăr a murit față de starea lui bolnavă și infometată la poarta bogatului unde câinii disprețuți îi lingeau rănilor, la

fel rămășița martorilor lui Iehova a experimentat o schimbare a stării din 1919 încoace. Ca și Lazăr, ei acum se află în sânul favorii Mai Marelui Avraam, Iehova Dumnezeu. (Luca 16:19-25) Ei nu se mai simt bolnavi spiritual. Ei sunt în organizația sa teocratică, un oraș de sănătate spirituală radiantă. Odată schilodiți de lumea dușmană, acum ei pun mâna pe prada acestei lumi, oamenii cu bunăvoință. De ce este așa acum? Răspunsul profetic este: „Căci Iehova este Judecătorul nostru, Iehova este Legislatorul nostru, Iehova este Regele nostru. El ne va salva. ... În timpul acela se va împărți prada îmbelșugată. Chiar și ologii vor lua o mare pradă. Niciun locuitor nu va spune: Sunt bolnav. Oamenii care vor locui acolo vor fi iertați de nelegiuirea lor. – Isa. 33:22-24, *Da*.

CREȘTINĂTATEA REFUZĂ UNICUL REMEDIU

¹⁵ În prezent, împotriva rămășiței martorilor lui Iehova este marea organizație a creștinătății, care se laudă că datează din antichitate, de pe vremea apostolului Pavel. După secole de existență, cel puțin șaisprezece de pe vremea împăratului Constantin, este aceasta o imagine a sănătății psihice și spirituale? Știința medicală din cadrul ei a făcut mari progrese, dar ce a realizat aceasta pentru ea? Persoanele care practică știința creștină sau știința evreiască de vindecare prin credință și cei care susțin vindecare divină directă prin rugăciune și punerea mâinilor, cât de mult au ajutat toate acestea creștinătatea? Nici măcar eliminarea răcelii obișnuite, să nu mai vorbim despre marii ucigași: boli de inimă, cancer, artrită, tuberculoză, pneumonie, boli ale rinichilor și ficatului, ulcer gastric, etc.

¹⁶ Dar în afară de aceasta, priviți la starea mai rea a creștinătății, din punct de vedere social, politic, economic, juridic, moral și religios. Starea ei este bine descrisă de Isaia când vorbește despre vechiul ei prototip, Israelul: „Vai de națiunea păcătoasă, de poporul încărcat de nelegiuiri, o sămânță de răufăcători, copii care sunt corupți; care L-au părăsit pe Domnul și L-au disprețuit pe Sfântul lui Israel, i-au întors spatele. Unde să mai fiți loviți? Căci vă continuați încălcarea! Tot capul doare și toată inima este bolnavă. Din talpa piciorului până-n creștet, nimic nu este sănătos. Răni, vânătăi și plăgi deschise care n-au fost nici stoarse, nici pansate și nici calmate cu ulei.” Atunci de ce anume are nevoie creștinătatea mai mult, de vindecarea organismelor fizice ale poporului său, sau de vindecarea lor spirituală?

¹⁷ Indiscutabil există o necesitate serioasă de vindecare fizică. Totuși, această bunăstare fizică nu o va menaja niciodată de durerile și distrugerea războiului iminent ale Armagedonului. Vindecarea spirituală este mai urgentă, mai importantă, o vindecare cu adevărat vitală. Căci doar cei care caută și obțin refacere spirituală vor supraviețui distrugerilor și pustiirilor îngrozitoare ale „războiului zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” și vor intra în lumea nouă sănătoasă. Punând pe primul loc terapia spirituală, profetul Isaia a prescris calea de acțiune pe care s-o urmeze creștinătatea și a descris anumite rezultate: „‘Veniți acum să raționăm împreună!’ zice DOMNUL. ‘Dacă păcatele voastre vor fi ca stacojiul, vor fi făcute albe ca zăpada. Dacă vor fi roșii ca purpuriul, vor deveni ca lâna. Dacă veți arăta bunăvoință și ascultare, veți mânca ce este bun în

țară. Dar, dacă veți refuza și vă veți răzvrăti, veți fi devorați de sabie', căci gura DOMNULUI a vorbit." – Isa. 1:4-6, 18-20, *AT*.

¹⁸ Dar creștinătatea este ca regele Asa din vechiul Ierusalim, pe timpul serioasei lui boli. Despre el este scris: „Totuși, fiind bolnav, nu l-a căutat pe Iehova, ci pe medici.” (2 Cron. 16:12, *AS*) Astăzi, creștinătatea întoarce spatele adevăratului remediu pe care Iehova îl prescrie în Cuvântul său și îi cheamă pe medicii ei religioși la capătul patului său de moarte. Aceștia, cu filosofiele lor păgâne, cu tradițiile oamenilor, cu rituri seci, ceremonii și ani sfinți și cu o cugetare lumească se dovedesc a fi ceea ce Iov a spus despre falșii săi prieteni, „născocitori de minciuni” și „medici fără valoare”. – Iov 13:4.

¹⁹ Împreună cu Ieremia putem în mod potrivit să punem întrebarea: „Oare nu există balsam în Gilead; oare nu există medici aici? De ce atunci sănătatea fiicei poporului meu nu s-a refăcut?” (Ier. 8:22) Medicii clerului sunt șarlatani în ceea ce privește bunăstarea spirituală a poporului, laicii. Cu două războaie mondiale deja la activ și un al treilea amenințând creștinătatea, și ce e mai rău, Armagedonul care o amenință inevitabil, clerul se potrivește cu descrierea de către Ieremia a liderilor religioși care nu au reușit să evite distrugerea Ierusalimului: „Fiindcă de la cel mai mic până la cel mai mare, toți se dedau la lăcomie; de la profet până la preot, toți se poartă fals. Ei încearcă să vindece rana fiicei poporului meu în mod ușuratic, zicând: Pace! Pace!, când nu este pace.” (Ier. 6:13, 14) Profetul Ezechiel (34:4) mărturisește că au neglijat interesele spirituale eterne ale oilor lui Dumnezeu: „Nu ați întărit oile bolnave, nu ați vindecat-o pe cea bolnavă, nu i-ați legat rănila celei zdrobite, nu ați adus-o înapoi pe cea rătăcită și nu ați căutat-o pe cea pierdută, ci le-ați stăpânit cu putere și cruzime.” Prin urmare Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre necazul lor și necazul lor va veni asupra lor la Armagedon, spre distrugerea lor.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum sunt, încă, activi, ca Vindecători, Dumnezeu și Cristos?
2. În privința aceasta, ce trec cu vederea astăzi susținătorii vindecării divine? De ce n-o apreciază oamenii cu cugetare normală?
3. Cum sunt miracolele spirituale mai importante și mai durabile ca efect?
4. Care vindecare de orbire a fost mai importantă, cea literală sau cea spirituală?
- 5,6. Cum s-au comparat miracolele literale cu cele spirituale de același fel?
7. Ce profeții a citat Isus referitor la miracolele vindecării? Pentru ce fel de vindecare?
8. Ce miracole erau necesare pentru acei iudei religioși? De ce?
- 9,10. Pentru cine a făcut Dumnezeu un miracol extraordinar în acest secol, și cum l-a prezis prin Ieremia?
11. Cum a ajuns rămășița într-o stare în care avea nevoie de vindecare?
12. Cum a vindecat și a reînsuflețit El rămășița? Cu ce răspuns?
13. Cum a devenit cetatea sau organizația lui Iehova bucurie, laudă și glorie înaintea tuturor națiunilor și cu ce iluminare?
14. Cum dovedește această vindecare că împărăția lui Iehova a fost stabilită?

15. Ce au realizat vindecătorii creștinătății pentru sănătatea ei literală?
16. Care este starea ei în alte privințe și de ce fel de vindecare are ea nevoie mai mult?
17. De ce este aceasta cea mai importantă vindecare? Cum o prescrie Isaia?
18. Ce se dovedesc a fi medicii specialiști ai creștinătății?
19. Cum se potrivesc acești medici ai clerului cu descrierea preoților, a profeților și a păstorilor, făcută de Ieremia și Ezechiel?

Clerul creștinătății pretinde că are ca împuternicire divină convertirea lumii la Cristos. Dar după toate aceste șaisprezece secole, ei sunt mai departe decât niciodată de ea. Dumnezeu a știut dinainte cum se vor transforma ei în aceste zile. Astfel el nu i-a trimis, nici nu a depins de ei pentru a realiza vindecarea spirituală a „oilor” sale de pe pământ. El a ridicat o rămășiță loială de imitatori ai Păstorului cel Bun Isus Cristos, care a apreciat că necesitatea spirituală a oamenilor este mai importantă decât bunăstarea lor fizică. Chiar după primul Război Mondial, rămășița a cerut atenția marelui Medic și ei i-a vindecat spiritual. De fapt, din pricina acestor aleși Iehova a scurtat zilele marelui necaz al lumii lui Satan, pentru ca rămășița să poată să fie eliberată de ceea ce îi făcea rău spiritual și să poată fi salvată la viață cerească în lumea nouă. El a vindecat apele doctrinei pe care ei le beau, pentru a-i imuniza împotriva infecției acestei lumi păcătoase. (Mat. 24:21, 22; Ezec. 47:8, 9; Ex. 15:23-26) Adevărul este că el a provocat o creștere și o adâncire continuă a râului adevărului Împărăției pentru a curge mai departe spre ei. Apele sale le-au dăruit viața. Spiritual, rezultatul programului de sănătate divină pentru ei a fost miraculos, împlinind profeția: „Iată că Dumnezeul vostru va veni cu răzbunare, da, Dumnezeu va veni cu o răsplată! El însuși va veni și vă va salva. Atunci ochii orbilor se vor deschide și urechile surzilor se vor destupa. Atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta. Căci în pustiu vor țâșni ape, iar în deșert torente.” – Isa. 35:4-6.

² Această rămășiță spirituală cu un destin ceresc nu erau singurii ce trebuiau să fie vindecați în ce privește relațiile lor cu Dumnezeu prin Cristos. O mare mulțime cu un destin pământesc avea, de asemenea, nevoie de beneficiul lucrării de sănătate a cerescului Medic. Ei aveau nevoie să fie invitați la apele adevărului împărăției. Ei aveau nevoie să li se aplice lucruri cu puteri curative. Astfel, Dumnezeu a poruncit ca rămășița să vindecată să meargă într-o misiune de vindecare în aceste zile amenințătoare ce preced Armagedonul. Căci doar cine este vindecat spiritual va trece cu bine Armagedonul și va intra în sănătoasa lume nouă. Astfel el a făcut ca cei din rămășița Sa credincioasă de moștenitori ai

Împărăției să crească precum puternicii copaci ai dreptății pe malurile râului adevărului. Situația este minunat descrisă pentru noi în Apocalipsa 22:1-3: „Și el mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care curgea de la tronul lui Dumnezeu și al Mielului prin mijlocul drumului larg al cetății. De o parte și de alta a râului erau copaci ai vieții, care făceau douăsprezece recolte, dându-și roadele în fiecare lună. Frunzele copacilor erau pentru vindecarea națiunilor. Și nu va mai fi niciun blestem.” – *NW*.

³ Poziția acelor șiruri de copaci ai dreptății este un semn sigur că apa vieții este aici. Abundența frunzelor copacilor invită căutătorii vieții arși de soare la umbra răcoritoare a frunzișului lor. Fructele Împărăției, adică mesajul Împărăției, și serviciul activ pentru răspândirea acestuia, ei le duc mai departe pentru ca marea mulțime a oamenilor cu bunăvoință să mănânce și să treacă mai departe la alți înfomețați. Fiind copaci ai dreptății ei sunt buni. Frunzele lor sunt mărturisiri credincioase exterioare despre ceea ce cred și învață ei, fără ipocrizie și însoțiți de fructele Împărăției în fiecare lună și anotimp al anului. Și astfel, aceste frunze simbolice, când sunt aplicate oamenilor cu bunăvoință de peste tot, sunt dătătoare de sănătate, curative și acționează ca un medicament. Așa cum Ezechiel a declarat într-o viziune corespunzătoare: „Fructul lor va servi drept hrană, și frunzele lor pentru vindecare.” (Ezec. 47:12, *AT*) Sute de mii deja au ajuns la acești copaci de pe malurile râului, au mâncat din fructele Împărăției oferite și le-au aplicat ca frunze curative, acceptând serviciile educaționale ale rămășiței unse a martorilor lui Iehova. Ei au experimentat vindecarea mentală, morală și în relația lor cu Dumnezeu. Astfel, acum, ei sunt candidați pentru viață veșnică în lumea nouă.

⁴ Să-i lăsăm pe religioniștii induși în eroare care insistă pe tratamentele fizice supranaturale să cedeze inconștient puterii și influenței demonilor înșelători pentru a realiza asemenea vindecări și pentru a-și continua practica de vindecare. Planul efectiv de sănătate al lui Iehova pentru o viață fără sfârșit în lumea nouă continuă și realizează minuni în tot mai multe părți ale pământului. Chiar își extinde scopul. Căci pe măsură ce marea mulțime a oamenilor cu bunăvoință au urechile deschise și aud invitația la apele folositoare ale adevărului Împărăției, gurile lor cândva amuțite sunt deschise și ei transmit invitația altora care mor de sete și de foame. De fapt, lor li se poruncește să ia din ape și să-i invite pe alții la ele. Așa cum este scris: „Și spiritul și mireasa continuă să spună: ‘Vino!’ Și cine aude să zică: ‘Vino!’ Și cine este însetat să vină; să vină cine dorește să ia apa vieții fără plată.” (Apoc. 22:17, *NW*) Nu este o medicină socială realizată prin impozitarea oamenilor. Acesta este un serviciu de la Dumnezeu, fără plată, pentru cei care exercită credință în El și în împărăția Sa prin Isus Cristos.

DUREREA ȘI MOARTEA VOR DISPĂREA

⁵ Pentru bărbații și femeile cu bunăvoință de astăzi restatornicirea spirituală nu este totul. Acesta este doar începutul unei sănătăți reale pentru ei. Vor fi de asemenea miracole minunate, la timpul potrivit, într-un mod fizic; pentru a se încheia într-un corp și o minte umană perfecte, într-un paradis lipsit de boli. Adevărat, sănătatea spirituală la care ei pot ajunge acum, înainte de Armageddon,

are efecte folositoare asupra minții, inimii și spiritului și chiar asupra stării lor fizice. Dar după bătălia de la Armagedon se va realiza ștergerea imperfecțiunii umane și a păcatului dintre locuitorii lumii noi. Această lume nouă va fi timpul și locul pentru aceasta. Va fi a șaptea perioadă de o mie de ani de experiență umană și corespunde cu ziua a șaptea de odihnă și de recuperare fizică pe care Iehova a stabilit-o legal printre poporul său ales din vechime. – Ex. 20:8-11.

⁶ Acest al șaptelea mileniu va marca timpul fixat de a conduce umanitatea năpăstuită la odihnă și eliberare de încercări încordate de auto-perfecționare și la eliberare de păcat și de toată imperfecțiunea, boala, accidentele, neputința vârstei înaintate și moartea însoțitoare. Acesta era un motiv pentru care Isus a realizat multe miracole în ziua de sabat evreiască. El a arătat ceea ce va face pentru corpurile suferinde ale oamenilor în ziua milenară de sabat al cărei Domn este el. (Mat. 12:8; Marcu 3:2; Luca 6:7; 13:14; Ioan 5:9, 10, 16) El poate, și va juca rolul de Medic, pentru corpurile oamenilor cu bunăvoință pe care el i-a răscumpărat, căci este scris despre el după învierea și glorificarea lui în cer: „Isus Cristos este același ieri, astăzi și pentru totdeauna.” – Evrei 13:8, *NW*.

⁷ Imediat după ce se va încheia bătălia de la Armagedon și lumea nouă va fi pe deplin inaugurată, ce se va întâmpla cu acei oameni cu bunăvoință care vor supraviețui bătăliei datorită vindecării lor spirituale? Vor fi instantaneu vindecați de orice durere trupească și vor deveni perfecți în mod miraculos? Nu. Nu s-ar potrivi ca ei să fie în aceleași corpuri umane și să mai aibă încă urme ale păcatului și ale înclinațiilor rele pe care le-au moștenit de la Adam. Ei nu vor deveni perfecți într-o clipă, după Armagedon, așa cum nici martorii credincioși din vechime, Abel, Enoh, Noe, Avraam, etc., nu vor fi înviați ca oameni perfecți de puterea lui Dumnezeu, prin Cristos Regele. Unii din rămășița unsă a moștenitorilor Împărăției vor supraviețui Armagedonului cu marea mulțime de „alte oi”, și această rămășiță nu va experimenta nicio perfecționare în carne, într-o clipă. Ei caută perfecțiunea nu în carne, ci în ceruri, având parte de prima înviere la viață, ca fii spirituali a lui Dumnezeu.

⁸ Dacă „celelalte oi” pământești ar trebui să experimenteze vindecare fizică la perfecțiune umană imediat după Armagedon, atunci pentru ei a primi mandatul divin de a se căsători, a se înmulți și a umple pământul cu urmași drepecți ar însemna să aducă pe pământ copii perfecți. Asemenea copii nu ar avea nevoie de beneficiile jertfei de răscumpărare a lui Isus, nici de lucrarea de vindecare a împărăției sale. Desigur, atunci nu se vor mai naște copii morți și nicio mamă nu va muri la naștere. Dar după Armagedon copiii nu se vor naște în perfecțiune umană, în împlinirea mandatului lui Dumnezeu atunci. Evident nașterea copiilor ce va fi permisă atunci va înceta înainte ca cuplurile căsătorite să atingă perfecțiunea umană. Astfel, copiii lor vor simți și ei efectele descendentei din păcătosul Adam și vor trebui să exercite credință și să se folosească de îngrijirile de răscumpărare ale lui Dumnezeu, prin Regele său, Isus Cristos. Viața veșnică nu este posibilă pentru om decât prin el. „Darul pe care Dumnezeu îl oferă este viața veșnică prin Isus Cristos Domnul nostru.” – Rom. 6:23, *NW*.

⁹ Omenirea va fi vindecată de toate efectele moștenirii păcatului și condamnării de la Adam. Aceasta include chiar moartea în mormintele de amintire. Acest miracol nemaipomenit de vindecare va fi realizat prin învierea celor care au murit și s-au întors în țărâna pământului. Putem să nu ne îndoim de aceasta, căci Isus și apostolii săi au înviat pe cei morți și Medicul Omnipotent, Iehova Dumnezeu, l-a înviat pe Fiul său Iubit Isus Cristos la viață veșnică, așa cum este mărturisit de sute de martori ai Fiului înviat al lui Dumnezeu. Dar pentru cei care supraviețuiesc Armagedonului și pentru cei care vor fi înviați din mormintele de amintire, vindecarea fizică va fi treptată până când este atinsă perfecțiunea umană, cel târziu la sfârșitul celor o mie de ani. Acest progres treptat al sănătății fizice va depinde de progresul lor pe calea dreptății, sub domnia milenară a lui Cristos.

¹⁰ Nu va fi nevoie să fie alungați demonii sau spiritele necurate din nimeni atunci, pentru că toți aceștia vor fi legați cu Satan, conducătorul lor, în abis. Astfel, nici vrăjitorii, vrăjitoarele, necromanții, mediumii nu vor mai fi și religioniștii informați greșit care să susțină perioade de vindecare și să realizeze vindecări supranaturale prin puterea lui Satan Diavolul, care mereu încearcă să se transforme într-un înger de lumină și să inducă omenirea în eroare. (2 Cor. 11:13-15) Unicele vindecări posibile vor fi de la Dumnezeu prin Cristos Regele și nu vor costa nimic. Toți cei care vor urma tratamentul divin complet până când marele Medic îi va elibera de tratament pentru că vor fi complet vindecați vor putea să facă față dezlegării lui Satan și a demonilor lui la sfârșitul celor o mie de ani. Nimeni nu va fi prea slab să facă față și să respingă atacurile sale înșelătoare și să se mențină într-o stare perfectă de sănătate a trupului, a minții și a inimii împotriva eforturilor sale infecțioase. Cei care vor ceda înșelărilor sale vor face aceasta nu din cauza unor slăbiciuni ascunse ale sistemului lor, ci cu voia, și pe seama responsabilității lor de neiertat. Dumnezeu și Regele său nu vor permite acestor rebeli împotriva guvernului teocratic și a dreptății să continue să trăiască, să contamineze și să infecteze lumea nouă cu păcatul aducător de moarte. Ei îi vor distruge complet, cauterizând posibilitățile de boală cu focul distrugerii veșnice. – Apoc. 20:7-15.

¹¹ Aceasta va reprezenta punctul culminant al programului de sănătate al marelui Medic. Cei care își păstrează sănătatea spirituală completă prin integritatea lor sub această încercare finală vor fi îndreptățiți la viață veșnică pe pământul paradis. Ei vor mânca din fructele sale perfecte și își vor susține viața după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, cu o bucurie veșnică. Pământul nu va mai fi etichetat cu semnul: „Atenție! Boli infecțioase,” pentru a avertiza restul universului. Vindecarea divină va atinge rezultatul miraculos prezis: „Iată! Cortul lui Dumnezeu este cu omenirea! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Său. Și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nu vor mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere. Lucrurile de odinioară au trecut.” – Apoc. 21:3, 4, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru ce fel de vindecare a scurtat Iehova zilele de necaz și ce miracole au rezultat?

2. Cine au mai avut nevoie de vindecare? Astfel, cu ce însărcinare și-a trimis Iehova rămășița?
3. (a) Care sunt roadele și frunzele lor? (b) Cine se folosesc de acestea și cu ce avantaj?
4. De aceea, de ce își extinde scopul programul de vindecare al lui Iehova?
5. Când se va încheia programul de vindecare început astfel cu cei cu bunăvoință? Unde și când?
6. Pentru ce va fi un timp potrivit acea milenară zi de sabat și cum a preumbrit Isus, pe pământ, lucrul acesta?
7. Vor suferi supraviețuitorii Armagedonului o schimbare instantanee la perfecțiune umană? Sau vreunul din cei înviați pe pământ?
8. De ce împlinirea de atunci a mandatului divin, de a se înmulți și a umple pământul, argumentează împotriva obținerii perfecțiunii umane în mod instantaneu?
9. De ce va fi vindecată atunci omenirea? În ce proporție de vindecare?
10. (a) De ce vindecările de atunci vor fi posibile doar de la Dumnezeu prin Cristos? (b) Cum vor fi cauterizate alte posibilități de îmbolnăvire?
11. Care va fi, așadar, marele rezultat al programului de vindecare al lui Dumnezeu pentru pământ și locuitorii lui?

Pastorul spune că biserica eșuează în îndeplinirea sarcinilor

Întrebat dacă grupurile religioase îndeplinesc cerințele comunității din ziua de azi, un pastor religios, Owen Geer, a spus la o discuție în grup la o masă rotundă, în Los Angeles, California, în data de 29 mai 1950: „Nu, grupurile religioase ar putea să fie mult mai eficiente în zilele noastre decât sunt acum.” R. K. Staley, membru laic prominent al Bisericii Prezbiteriene din Hollywood, l-a sprijinit pe pastorul Geer, precizând: „Oamenii au cerut pâine, dar biserica le-a oferit o piatră. Creația nu este o apariție întâmplătoare, și nici omul nu este o dezvoltare întâmplătoare. Biserica ar fi trebuit să deschidă ușa spre înțelegere pentru ca omul să poată simți relația lui cu Creatorul.” Geer și-a completat mai târziu propriile precizări când a spus: „Problema nu este în legătură cu ceea ce a făcut biserica, ci în legătură cu ceea ce ar fi putut face biserica dacă și-ar fi îndeplinit misiunea. Biserica ar fi putut fi mult mai eficientă decât a fost. Și-ar fi putut uni toate puterile pentru a evita războiul dacă ar fi vrut. De ce nu facem noi acest lucru? De ce permitem să existe sectarismul și rasismul?”

Călătoria dezvoltă mărturia

ISUS a fost un călător activ. El a insuflat în mințile urmașilor săi ideea că ei trebuie să călătorească pentru a predica veștile bune. După ce își termina lucrarea într-un loc, „El pleca să călătorească din oraș în oraș și din sat în sat, predicând și declarând veștile bune ale Împărăției lui Dumnezeu. Iar cei doisprezece erau cu El.” (Luca 8:1, *NW*) Poate vă amintiți, la începutul carierei Sale, Isus a stabilit modelul pe care dorea să-l urmeze. El nu a adunat în jurul Său doar un grup mic alături de care să rămână mereu; El a oferit toate oportunitățile ca oamenii să audă veștile bune, iar apoi s-a îndreptat spre ținuturi noi, deoarece El a fost trimis de către Iehova să pună mărturie tuturor descendenților lui Israel. Când mulțimile au încercat să-l oprească să plece de lângă ele, El a spus: „Trebuie să declar veștile bune ale Împărăției lui Dumnezeu și în alte orașe, deoarece pentru acest lucru am fost trimis.” – Luca 4:43, *NW*.

Deși în călătoriile Sale El a întâmpinat opoziția că era condus de către demoni datorită faptelor Sale bune, și chiar dacă a îndurat persecuție și a trecut prin multe încercări și dificultăți, El și-a continuat turul prin toate orașele și satele. În timp ce călătorea, El a văzut mereu mulțimi și „a simțit o afecțiune blândă față de ele, deoarece erau slabe și rățăceau ca oile fără păstor. Atunci El le-a spus discipolilor Săi: ‘Da, secerișul este mare, dar lucrătorii sunt puțini. Prin urmare, rugați-l pe Stăpânul secerișului să trimită mai mulți lucrători la secerișul lui.’ (Mat. 9:36-38, *NW*) Și, prin urmare, Isus Cristos a ales doisprezece apostoli care să facă același tip de lucrare pe care o făcea El, și i-a trimis să predice. Mai târziu El a trimis șaptezeci de discipoli în serviciul lui pentru a predica, și în timp, bărbații și femeii, cu sutele, chiar și cu miile, au preluat predicarea mesajului veștilor bune și au călătorit până la marginile pământului. Călătoriile lor au fost cele care au avut cea mai mare contribuție în creșterea mărturiei.

De ce au fost apostolii și primii creștini călători activi la fel ca și Stăpânul lor Isus Cristos? Singurul lor motiv a fost pentru a vedea împlinirea cuvintelor lui Isus când a spus că veștile bune ale Împărăției vor fi predicate în toată lumea, ca mărturie.

Astăzi observăm că martorii lui Iehova călătoresc. Majoritatea dintre ei se află în miile de orașe și sate din întreaga lume, lucrând ca și vestitori în grupă și mergând din casă în casă, din sat în sat și din oraș în oraș, în teritoriul care le-a fost desemnat. Acei vestitori teocratici care se găsesc în poziția de a putea pleca de acasă merg la distanțe mai mari, preiau serviciul de pionier și călătoresc în teritorii la care nu au ajuns vestitorii de grupă. Iar apoi, există alții care devin misionari și se deplasează în ținuturi și mai îndepărtate, chiar până la marginile pământului. Faptul de a-i vizita pe acești frați în toate părțile pământului este un privilegiu binecuvântat pentru oricine din organizația lui Iehova. Mulți dintre cei care au călătorit până la capătul pământului s-au adunat la stadionul Yankee din New York

în timpul verii anului 1950 și s-au bucurat de tovărășia fraților de aceeași credință prețioasă, iar apoi s-au întors în teritoriile lor cu forțe proaspete, pentru a le povesti celorlalți despre experiențele lor și despre lucrarea ce înaintează a Împărăției.

Este bine, din când în când, ca cineva de la sediul Societății din Brooklyn să viziteze aceste adunări îndepărtate, casele misionare și birourile de filială, pentru a le oferi ajutor în rezolvarea problemelor. Prin urmare, N. H. Knorr, președintele Societății, și M. G. Henschel au planificat o altă călătorie pentru a-i vizita pe cei care se află pe teritorii îndepărtate, angajați în marea lucrare de seceriș de strângere a „altor oi”. Pe parcursul călătoriei fratele Knorr a trimis rapoarte despre experiențele trăite, pe care *Turnul de veghere* este încântat să le publice aici.

Dimineața zilei de vineri, 23 februarie, a fost o dimineață însoțită și senină în New York. Am luat micul dejun alături de familia Betel, iar apoi eu și fratele Henschel am fost duși pe terenul LaGuardia de către unii dintre colaboratorii noștri de la sediu, pentru a ne începe călătoria spre Estul îndepărtat. Ne-am îmbarcat într-un avion TWA Constellation la aerodrom și am decolat la ora 10 a.m. Sufla o briză bună și acest lucru a ajutat avionul să decoleze cu rapiditate. De asemenea, aceasta a împrăștiat ceața și fumul, care sunt lucruri obișnuite în orașul New York, iar astfel am avut parte de o priveliște excepțională asupra zonei metropolitane a New York-ului. Căpitanul a zburat spre vest până când a traversat râul Hudson, apoi a virat spre sud și a zburat peste orașul Jersey. Am putut vedea cei mai faimoși dintre toți zgârie-norii orașului, la fel și portul, și râurile, și podurile de peste râuri. Mașinile și trenurile erau vizibile, deși ne aflam la o înălțime de câteva mii de picioare. Am văzut clar casa familiei Betel, iar apoi turnurile de transmisie radio ale stației Societății, WBBR, care se înalță spre cer pe Staten Island. După această călătorie specială – o sărbătoare nemaipomenită pentru ochi – am pornit spre vest spre Chicago. Am zburat peste Sunbury, Pennsylvania, și nu am văzut niciun nor pe cer până am ajuns în Ohio. Regiunea accidentată de culoare maro din Pennsylvania avea pete de zăpadă fiind perioada iernii, în timp ce pe ici pe acolo strălucea câte un lac înghețat în lumina strălucitoare a soarelui. Râurile și fluviile își urmau cursul întortocheat prin văi. Câteva mine de cărbune au apărut la vedere, cu norii lor imenși de cenușă negricioasă și clădirile învechite din lemn. Zburam cu o viteză mai mare de 200 de mile pe oră, deci nu a durat mult până nu am mai văzut pământul, dar am privit, în schimb, marea luminată de soare a norilor pufoși și albi care se întindeau până la linia orizontului. Am plonjat prin nori când ne-am apropiat de Chicago și am aterizat acolo mai devreme cu douăzeci de minute.

Unii pasageri au coborât din avion în Chicago, iar alții au urcat în locul lor. Nu a durat mult până când am zburat din nou deasupra Statelor Unite spre Los Angeles. În transporturile aeriene moderne este ușor să scrii și să citești când vremea nu este dură, deci ne-am putut ocupa de anumite corespondențe neîncheiate și de alte probleme de la birou. Am călătorit pe o rută dinspre sud și am trecut peste Kansas City și Albuquerque. Am văzut apusul pe măsură ce ne apropiam de râul Colorado, și deasupra Californiei a fost o vreme cam vijelioasă. În întuneric, am putut vedea luminile unui oraș care se afla sub noi și am observat că aceste lumini pot fi văzute doar din când în când. Pentru a-i menține informați pe pasageri, căpitanul a anunțat

că prea multe avioane încercau să aterizeze la Aeroportul Internațional din Los Angeles, și ne roteam în jurul Riverside. Acest lucru a durat în jur de cinci minute, iar apoi am primit informația de la aeroport că puteam să ne apropiem de Los Angeles în siguranță. Dar, deasupra orașului Los Angeles a fost din nou necesar să ne învățăm și să așteptăm noi ordine. Am petrecut între cincisprezece și douăzeci de minute învățându-ne deasupra orașului, menținând aceeași altitudine pentru ca celelalte avioane care se aflau, de asemenea, în apropiere, să nu intre în coliziune cu avionul nostru. De șapte sau opt ori am văzut același spectacol și am început să avem impresia că vom sta în nori timp de ore. A fost ca o muzică dulce când am auzit că trenul de aterizare este coborât, întrucât am știut că aprobarea pentru aterizare a fost acordată.

OPRIRE ÎN CALIFORNIA

Când am aterizat am aflat de ce lucrurile erau atât de dificile la aeroport. Soarele Californiei absorbise umezeala din Oceanul Pacific întreaga zi, iar acum când întunericul se lăsase se strecurase o mică ploaie fără să fie văzută de către Camera de Comandă. Când avionul s-a apropiat de clădirile principale am văzut un om îmbrăcat cu o haină de ploaie și o glugă pe cap, care s-a urcat pe escalator, ajungând până la ușa avionului. Avea cu el în jur de patruzeci de umbrele cu roșu și negru, iar când a deschis ușa și a intrat a venit la lumină identitatea unui adevărat californian, întrucât el a spus: „Bine ați venit în Miami!” Serviciul cu umbrela ne-a bucurat și am râs mult alături de frații care ne-au întâmpinat la minunata recepție din California. Fusesse o călătorie lungă, iar umorul de la sfârșitul acesteia a fost apreciat.

După încărcarea bagajelor noastre am călătorit de la aeroport cu mașina. Peste tot era apă. Ne-a bucurat de glumele făcute pe seama vremii până am ajuns în oraș. Bulevardul din Manchester era asemănător unui râu. Ar fi fost potrivit să aducem bacuri aici, deoarece valurile loveau țărnul lângă trepte. Ne era foame și ne-am oprit câteva minute la un mic bufet cu autoservire. Dar nici acolo nu am putut uita de ploaie, deoarece, în timp ce ne așteptam mâncarea, a apărut o spărtură în acoperiș, iar apa a căzut pe noi. Apoi, am mers mai departe, iar când am ajuns la periferia orașului nu mai ploua deloc, iar luna plină strălucea.

Am stat în California din 24 până în 27 februarie. Pe parcursul acelei perioade am avut parte de zăpadă, grindină, ploaie, zile cu vânt și răsărit de soare. California ne-a oferit toată diversitatea pe care o persoană o poate dori. Am considerat ca fiind încântătoare călătoria noastră cu un număr de frați. Ne-a fost oferită oportunitatea de a vizita Observatorul Palomar, unde este situat telescopul Hale de 200 de inch, despre care revista *Treziți-vă!* a scris în urmă cu ceva timp. Deși este un lucru minunat să privești cerurile cu ochiul liber, să vezi câteva fotografii făcute cu telescopul uriaș, te face să apreciezi imensitatea marelui univers al lui Iehova. Chiar și cu acest „ochi” mare o persoană poate vedea doar o mică porțiune a creației magnifice și glorioase a lui Dumnezeu. O asemenea cunoștință ar trebui să-i ajute pe toți oamenii să-l aprecieze pe Creator, dar se spune că majoritatea oamenilor de știință care au folosit acest telescop minunat nu

au declarat măreția și onoarea numelui lui Iehova. De fapt, acele persoane care au căutat să-l cunoască pe Cel Preaînalt și care au studiat Cuvântul Său cunosc mai multe despre gloria, onoarea și puterea Sa, decât cunosc renumiții oameni de știință.

Societatea deține un depozit de provizii în Lynwood, iar acesta este un loc mic și aglomerat unde frații muncesc din greu pentru a produce milioane de pliante în fiecare an, pentru a anunța adunările publice. Transporturi cu literatură sunt făcute către grupele și pionierii din partea vestică a Statelor Unite prin intermediul acestui depozit, la un preț stabilit de Societate. A fost interesant faptul de a vedea că au cereri pentru un număr de peste șapte mii de exemplare ale *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine*, și acestea nu se aflau pe stoc pentru a putea onora comenzile. Nu m-am bucurat din cauză că nu puteam face față comenzilor, ci aceasta demonstrează că cererea era mai mare decât oferta, și că oamenii de pretutindeni doreau să citească acea traducere excelentă. (Am aflat mai târziu că cererea din țările vizitate depășea și ea oferta). Există un mare interes pentru adevăr în partea vestică a Statelor Unite, iar în California s-a raportat că alte sute de persoane au luat poziție și participă în marea lucrare de strângere. Am constatat că spiritul și zelul fraților din California era excelent, și că avansează în minunata lucrare.

Marți noaptea, în data de 27, a fost foarte frig. Cu puțin timp înainte de miezul nopții unii dintre frații locali au venit la Aeroportul Internațional pentru a ne ura o călătorie bună și pentru a le transmite salutări fraților lor de peste graniță, adăugând căldură plecării. Am apreciat cu siguranță interesul lor față de călătorie și ospitalitatea de care au dat dovadă cu ocazia vizitei noastre. Cu câteva minute înainte de miezul nopții am fost sfătuiți de către liniile aeriene Pan American să ne îmbarcăm în avionul lor care aștepta, numit Stratocruiser, spre Honolulu. În timp ce ne urcam în avion le-am urat bun rămas fraților noștri. Ne-am ocupat locurile, ne-am pus centurile de siguranță și am început să ne uităm la interiorul avionului. Scaunele erau mari și confortabile și, în toate felurile, avionul părea să fie mai mare și mai bun. După ce am decolat la miezul nopții am adormit.

Dimineața am aflat că zborul a avut loc la o altitudine joasă de doar 12.000 de picioare. Călătoria a fost foarte ușoară, iar căpitanul ne-a spus că alege mereu altitudinea la care găsește cele mai bune condiții meteorologice. Acest zbor ne-a convins de faptul că Stratocruiser era unul dintre cele mai bune avioane pentru călătoriile la distanțe mari. Cele două punți ale sale permiteau ca pasagerii să se plimbe pentru a schimba atmosfera. Puntea mai mică, inferioară, era un hol pe care se serveau băuturi răcoritoare. Priveliștea spre pământ nu era împiedicată de aripi sau motoare, lucru care nu poate fi spus și despre puntea principală sau cea superioară.

HAWAII

Lumina dimineții a adus la vedere vârfurile acoperite de zăpadă ale mării insule din grupul Hawaiian, Mauna Loa și Mauna Kea de pe Insulele Hawaii. Acestea se aflau la sud de locul unde ne aflăm noi. Norii acopereau celelalte insule până când

avionul a coborât la aproximativ 2.000 de picioare și s-a pregătit de aterizare. Apoi, în partea nordică am putut vedea Koko Head și Diamond Head, două cratere stinse situate pe coasta insulelor din Oahu, iar apoi Honolulu și Pearl Harbor. Întreaga insulă era foarte verde, în contrast puternic cu ceea ce am văzut pe țărm. După ce avionul a aterizat și după ce am fost conduși la clădirea terminalului am văzut că ploua și am putut simți căldura aerului. Dar nu doar aerul este cald în Insulele Hawaii. La clădirea terminalului ne aștepta un grup de aproximativ o sută de vestitori cu cununi de flori în jurul gâtului, pregătiți să ne ofere o primire foarte călduroasă. Mulți dintre ei erau îmbrăcați în stil și culori tipice din Hawaii. I-am recunoscut pe absolvenții de la Gilead și pe mulți dintre vestitorii care se aflau în Honolulu când am vizitat acel loc, în anul 1947. Un gard îi împiedica pe spectatori să pătrundă pe teren, dar după ce am trecut de poartă, vestitorii, unul după unul, ne puneau câte o ghirlandă în jurul gâtului. Ghirlandele erau confecționate din garoafe de grădină, gardenii, orhidee și din alte flori proaspete, parfumate, și erau minunat puse în buchete. Amândoi eram atât de încărcăți cu ghirlande, încât, în cele din urmă, a trebuit să le punem și pe brațe. Aparatele făceau poze, iar un reprezentat al presei a solicitat un interviu, un articol ce avea să apară mai târziu în una dintre revistele săptămânale din Honolulu. Modul de primire din Insulele Hawaii este un lucru care nu poate fi uitat, iar acea ultimă zi a lunii februarie va rămâne mult timp în amintirea noastră.

Am trecut prin clădirea terminalului și am intrat în mașina care ne aștepta. În Honolulu am mers printr-un trafic aglomerat, iar curând am ajuns pe strada Pensacola nr. 1228, unde se afla biroul de filială al Societății pentru teritoriul Insulelor Hawaii. În Sala Împărăției din spatele biroului de filială și în curtea de lângă aceasta se desfășura o activitate considerabilă – urma să aibă loc un congres în Honolulu, iar bufetul cu autoservire a fost amplasat în Sala Împărăției. După cum se întâmplă de obicei când este vizitat un birou de filială, ne așteptau corespondențe și aveam multe întrebări la care trebuia să răspundem și, de asemenea, aveam de făcut și muncă de birou. Dar munca noastră din prima zi a fost întreruptă, deoarece vestitorii din Oahu planificaseră un picnic internațional, pe care l-au organizat singuri. Plaja din golful Hanauma din apropierea lui Koko Head a fost a lor seara.

Prin urmare, ne-am integrat bine în grup și, pentru confortul nostru, unul dintre frați ne-a oferit cămăși colorate specifice, pe care le-am purtat cu plăcere. Am plecat cu o mașină spre capătul estic al insulei. Erau doar câteva mile până la plajă și într-adevăr ne-a făcut plăcere să vedem toate pajiștile verzi, palmierii înalți și mulțimile de flori care creșteau în jurul caselor moderne de-a lungul drumului. Înainte să ne dăm seama am ajuns la destinație. Zona pentru parcare nu era ceea ce ne așteptam să fie pentru o plajă; aceasta se afla în vârful unui deal mare. Se pare că golful Hanauma a fost cândva un crater al unui vulcan activ, având trei părți care încă se puteau vedea, și încă una care dispăruse în mare. A trebuit să coborâm pe o cărare de pe marginea unei costișe prăpăstioase. Jos se afla nisipul alb și reciful de corali al plajei care era casa unei păduri imense de palmieri. La gura golfului, valurile uriașe se loveau de stânci și împrăștiau picături în aer, dar reciful

a învins forța oceanului, iar în apropierea plajei apele erau calme. Deși nu ploua, totuși era înnorat, iar soarele nu strălucea. Nu am dat importanță vremii, dar vestitorii din Oahu s-au simțit mult mai confortabil în jachete sau pulovere.

Primii ajunși au așezat mesele pentru picnic formând patru mese mari, fiecare lungă de aproximativ patruzeci de picioare. Grupurile au continuat să sosească în mașini și curând erau acolo aproximativ 200 de persoane, toți fiind interesați de împărăția lui Iehova. Printre ei se aflau unii frați de pe continent, care veniseră pe Insulele Hawaii cu barca, pentru a participa la congres. Mai erau prezente și alte persoane de pe continent, dar majoritatea fraților făceau parte din grupul chinezilor, japonezilor, filipinezilor, coreenilor și hawaienilor. Acest lucru a făcut ca mâncarea să fie inedită, întrucât fiecare persoană sau familie a adus un anumit fel de mâncare care a fost așezat pe mese. Fiecare vestitor a pregătit ceva tradițional specific naționalității sau rasei sale, prin urmare, a fost pe mese pește crud, ghiveci, creveți prăjiți, salate, și o mulțime de alte lucruri al căror nume nu îl cunosc. Unii au mâncat cu bețișoare, iar alții au folosit linguri. Era aproape o aventură să mergi de la o masă la alta pentru a gusta mâncărurile. Toată lumea se simțea bine și toate naționalitățile s-au unit cu bucurie, mulțumindu-i lui Iehova pentru cunoștința adevărului. Unii veniseră din grupe din afara ținutului Honolulu și s-au familiarizat unii cu alții. După ce toată lumea și-a potolit foamea, a mai rămas multă mâncare. Grupurile s-au adunat și au vorbit despre experiențele lor de teren și despre modul în care au aflat adevărul, iar unii au pus întrebări și au vorbit despre Scripturi. A fost un moment care a trezit interesul pentru congresul de la sfârșitul de săptămână următor. În jurul orei 8:30 picnicul a luat sfârșit și toți au plecat acasă pentru un somn plăcut, după ce au petrecut ore întregi în aerul curat, pregătindu-se pentru activitățile care vor urma.

Întâi martie a fost o zi care a trezit amintiri de la congresul care a avut loc la Stadionul Yankee din New York în luna august din anul trecut. Avioanele au sosit de pe alte insule întreaga zi, iar participanții la congres trebuiau să fie întâmpinați și conduși la locurile lor de cazare. La Sala Împărăției erau desenate semne, vestitorii ieșeau în lucrarea de înștiințare, erau așezate standuri cu băuturi răcoritoare, și toate naționalitățile de oameni intrau și ieșeau ca și cum ar fi desfășurat activități pregătitoare congresului. Eu și fratele Henschel a trebuit să rezolvăm unele probleme în legătură cu lucrarea filialei și am vorbit cu misionarii. Seara s-a făcut lucrare stradală de înștiințare și distribuire de reviste.

ADUNAREA DIN HONOLULU

La ora 9 dimineața, în data de 2 martie, s-a deschis congresul la școala Lincoln de pe strada Victoria, așezată la o distanță de cinci minute de mers pe jos de Sala Împărăției. Vestitorii au ascultat două cuvântări, iar apoi s-au împrăștiat pe teren pentru activități de serviciu al Împărăției. Cu toate acestea, vestitorii filipinezi au rămas în sală, întrucât la ora 10:15 urma să fie prezentată lectura „Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ?” în Ilokano. Aceasta a fost anunțată pentru public și au fost prezente 41 de persoane, ceea ce a fost foarte bine

În acea după-masă a fost posibil să obținem închirierea auditoriului liceului Roosevelt după ce clasele terminau cursurile. Acesta urma să servească, de atunci înainte, ca și loc de desfășurare al congreselor. Vestitorii au intrat în sală în jurul orei 3 p.m., iar în câteva minute majoritatea decorațiilor scenice au fost așezate și echipamentul de sunet a fost instalat. Acea a fost una dintre cele mai frumoase platforme folosite vreodată în cadrul congreselor. Insulele Hawaii au multe flori și plante verzi, iar acestea au fost folosite cu talent, alături de hârtie colorată, aranjată ca un dublu curcubeu, în spatele căruia se afla fundalul cortinelor verzi ale scenei auditoriului. Nimeni nu se plictisea dacă stătea în acel auditoriu și privea platforma. La intrarea principală a auditoriului era amplasată o minunată expoziție de literatură în limbile vorbite pe insule, iar acest lucru a atras atenția străinilor și a elevilor care treceau pe acolo.

În timp ce toți vorbitorii s-au descurcat de minune, totuși a existat o parte a programului care a fost și mai impresionantă. Un frate a prezentat un rezumat al congresului din New York. El a început cu prima zi și a oferit, sub forma unei povești, un rezumat excelent și cuprinzător al tuturor faptelor din fiecare zi. Dacă ați participat la congresul din New York, vă veți aminti faptul că în fiecare zi a fost pus în circulație un nou echipament pentru uzul vestitorilor Împărăției. De fiecare dată când fratele a menționat una dintre aceste publicații, o soră îmbrăcată într-un costum cu multe culori, specific ținutului, urca pe scenă și arăta publicația. Apoi, după ce povestea trecea la un alt subiect, fata cobora de pe scenă. Unele surori erau îmbrăcate în costume chinezești; altele erau îmbrăcate cu haine specifice ținutului din Filipine și Insulele Hawaii, dar toate erau diferite prin culori. În timp ce fratele vorbea exista mereu cineva care se plimba pe platformă arătând publicațiile. Multe subiecte au fost tratate în treizeci de minute, iar la momentul ultimelor precizări toate surorile au urcat din nou pe scenă și s-au așezat în linie pe mijlocul scenei, fiecare ținând în mână câte o publicație. A fost o demonstrație puternică a lucrurilor de care Iehova s-a îngrijit pentru poporul Său, prin organizația Sa, pe parcursul congresului de opt zile din New York.

Un frate care a vorbit despre serviciul de pionier și care a arătat ce privilegiu este faptul de a te afla în serviciul cu timp integral, a povestit despre una dintre experiențele sale. El plecase pe insula Maui pentru a face lucrare de pionierat, iar într-o zi, în timp ce se afla pe stradă făcând lucrare cu reviste, un marinar a venit la el. El i-a povestit fratelui că fusese în New York la momentul marelui congres al martorilor lui Iehova și cum unii dintre delegații congresului s-au oprit la casa lui pe parcursul desfășurării congresului. El a învățat despre adevăr pe parcursul acelei perioade, dar nu s-a asociat cu grupa locală din cauza locului său de muncă.

Corabia sa era în port de multe zile, și astfel s-a alăturat cu dragă inimă lucrării de mărturie. El a împrumutat câteva reviste, iar după zece minute s-a întors pentru a cere mai multe. Fratele pionier l-a întrebat cum a plasat atât de repede revistele pe care le-a avut, iar el i-a spus că doar s-a străduit. Noul

vestitor se descurca mai bine decât pionierul. De asemenea, în timpul vizitei sale marinarul a lucrat în serviciul din casă în casă și i-au plăcut foarte mult adunările. El a spus că a fost ajutat foarte mult pentru a începe în serviciul lui Iehova și că îl va continua când se va întoarce acasă. Iar astfel fratele pionier le-a arătat participanților la congresul din Honolulu că singurul mod de a trăi asemenea experiențe interesante este să fi pionier, deoarece el nu l-ar fi cunoscut niciodată pe marinar dacă nu ar fi plecat de acasă pentru a face lucrare de pionierat pe cealaltă insulă.

Participanții la sesiunile din prima zi au fost în număr de 405, iar majoritatea dintre ei au luat masa la bufetul cu autoservire de la Sala Împărăției. Aceasta se afla la o distanță de cincisprezece minute de mers pe jos de la liceu. Masa a fost pregătită de către vestitorii care s-au oferit voluntari, iar mâncarea a fost excelentă. Servul de la bufetul cu autoservire a spus că aceasta era ultima dată când foloseau echipamentul pe care îl aveau pentru desfășurarea congresului, deoarece a avut loc o creștere atât de mare în numărul vestitorilor, încât echipamentul nu mai este adecvat. Majoritatea vestitorilor au mâncat în curte, așezându-se sub bananieri, palmieri și smochini, un loc invidiat de către orice hotel sau restaurant luxos.

Sâmbătă dimineața a avut loc o reuniune pentru botez la ora 8:30. După cuvântare, mașinile i-au dus pe toți candidații în parcul Ala Moana din Honolulu, o plajă care poate fi văzută de pe dealul pe care era situat liceul Roosevelt. A fost impresionant să vedem câte persoane au fost cufundate. Dezvoltarea teocrației este o realitate pe teritoriul Insulelor Hawaii, întrucât 66 de persoane și-au arătat consacrarea în acea dimineață. Mai târziu, în acea zi, încă trei persoane care nu au putut fi acolo de dimineață au fost cufundate, în total fiind 69 de persoane.

În aceeași dimineață auditoriul a fost folosit pentru a expune cuvântări publice în limba japoneză și coreeană, ambele fiind anunțate foarte bine. Fratele care a expus lectura publică în limba japoneză va pleca în câteva săptămâni pentru a se alătura vestitorilor din Japonia, pentru a promova acolo cunoștința despre adevărul Împărăției. Vestitorii din Insulele Hawaii îi vor simți lipsa fratelui Hanaoka, dar mai sunt și alții acolo care să preia lucrarea printre japonezii de pe insule.

În programul din acea zi erau incluse un număr de cuvântări, demonstrații și școală de serviciu. Vorbitorii s-au descurcat foarte bine. Eu și fratele Henschel am vorbit în fiecare zi a adunării, îndemnându-i pe frați spre un serviciu credincios și punându-le în evidență modul în care Iehova îi tratează pe servii Săi în privința protecției și a vindecării.

Pe parcursul congresului o atenție specială a fost acordată învățării cântărilor din noua carte de cântări care a fost lansată la adunarea din New York. Un cor special a fost format și deseori acesta a fost chemat pentru a cânta versurile unei cântări noi, pentru ca alții să le audă și să învețe să cânte corect. Două surori au oferit un sprijin muzical excelent pentru această cântare. Vestitorii din Insulele Hawaii sunt interesați să facă toate lucrurile bine, iar ei au vrut să învețe bine toate cântările noi.

Un frate care a fost crescut în religia catolică a spus cât de mult se bucură pentru faptul că are o cunoștință din adevăr. Fiind catolic, el nu a primit nicio încurajare pentru a citi și scrie și, prin urmare, nu a învățat niciodată. Și au existat multe lucruri pe care nu le putea înțelege în privința religiei și deseori se mira de ce învățau preoții. Într-o zi soția sa a devenit interesată de publicațiile teocratice și a început să studieze Biblia. Fratele o auzea pe soția sa vorbind despre lucrurile pe care le învățase, iar astfel s-a hotărât să învețe să citească pentru ca și el să poată să învețe adevărul. Acum este capabil să se ajute singur citind adevărul Împărăției. Acesta este un alt mod prin care adevărul le aduce beneficii oamenilor.

Datorită faptului că nu a existat un serviciu zilnic pentru călătorii de peste ocean, a fost necesar ca noi să plecăm de pe Insulele Hawaii, sâmbătă, 4 martie. Acest lucru a însemnat că adunarea publică a trebuit să aibă loc de dimineață. Titlul cuvântării a fost „Proclamați libertatea pe întreg pământul”. De la ora 10 până la 11 un public de 707 persoane a ascultat cu atenție în timp ce eu am explicat hotărârile jubileu pe care Iehova le-a insuit în Israel, sub care toți sclavii izraeliți își puteau câștiga libertatea, și am arătat cum oamenii din ziua de azi au nevoie de ceea ce a fost prezis prin aceasta, și anume, libertatea noii lumi a dreptății, deoarece toți au fost duși în sclavie sub stăpânirea lui Satan. Iehova Dumnezeu este cel care oferă libertatea, iar acum este momentul pentru proclamarea libertății pe întreg pământul. Numărul participanților a fost foarte bun, dacă luăm în considerare faptul că cel mai mare număr de frați a fost de 405 persoane. Am considerat că a fost pusă o mărturie foarte bună, că mult interes a fost stârnit, iar frații au fost cu adevărat încântați de adunarea lor.

Participanții la congres au fost destinatarii dragostei și mulțumirilor din partea familiei Betel din Brooklyn și a altor vestitori pe care i-am întâlnit de curând, care au fost foarte nerăbdători să trimită prin intermediul meu dragostea și mulțumirile vestitorilor din Insulele Hawaii pentru ceilalți oameni pe care aveam să-i întâlnesc în această călătorie. Servii lui Iehova sunt interesați de frații lor din întreaga lume și de lucrarea care este realizată acum pe pământ.

Teritoriul Insulelor Hawaii este format din opt insule principale și câteva insule mici. Populația acestor insule este de aproximativ o jumătate de milion de oameni. În anul 1947, când am vizitat pentru prima dată insulele, existau 130 de vestitori în teren, în medie, și a fost o adevărată încântare când am văzut, în această călătorie de acum, 426 de vestitori, noul record din luna ianuarie. Vestitorii din acest loc erau încântați, deoarece erau siguri de faptul că nu va mai dura mult timp până când vor atinge creșterea de 34 % la care doresc să ajungă. Ei mai aveau nevoie de doar 19 vestitori pentru a atinge numărul de 445, recordul sperat pentru anul 1951. Ei se află într-o creștere continuă: ei aveau șapte grupe în urmă cu patru ani, iar acum au zece, pe lângă care mai există și trei grupuri izolate care dau raport. În acest moment sunt prezenți nouă absolvenți de la Gilead care lucrează pe insule și încă 26 de pionieri. Unii dintre acești pionieri și-au exprimat dorința de a merge în Gilead într-o bună zi și de a se îndrepta spre noi teritorii. Nu va mai dura mult până când vestitorii din Insulele Hawaii vor fi capabili să se ocupe singuri de tot teritoriul lor, fără ajutor din exterior. Există câteva locuri în care este nevoie de

ajutor, și s-a aranjat ca unii pionieri să fie trimiși pe alte insule, în grup, pentru a-i ajuta pe oamenii interesați și pentru a înființa noi grupe. Toți vestitorii se gândesc la expansiune și sunt nerăbdători să continue proclamarea libertății pentru cei care plâng, pentru a-i aduce pe drumul spre libera împărăție a jubileului, unde vor primi bucuria de a trăi în pace și prosperitate pentru totdeauna.

După-amiaza a venit mult prea repede și odată cu aceasta a venit și momentul în care avionul nostru avea să zboare spre Fiji. Când am ajuns în aeroport am văzut un număr mare de oameni care au participat la congres, care au venit pentru a ne ura drum bun, dar la ora în care așteptam decolarea avionului mulțimea s-a extins la un număr de 200 de persoane, și din nou a avut loc o reuniune fericită și plină de culoare, având din nou ghirlande în jurul gâtului. Cu siguranță am fost însoțiți cum trebuia! În timp ce ne aflam în avion cu motoarele pornite pentru a se încălzi, simțeam că nu aș vrea să plec din aceste insule datorită expresiilor de dragoste și prietenie, precum și a zelului vestitorilor. Într-adevăr ei își fac oaspeții să se simtă ca acasă în Hawaii, fapt care poate fi dovedit de mulți vestitori din Australia și Noua Zeelandă care au trecut pe aici în drum spre congresul din New York de anul trecut. Nu este nevoie de mult timp pentru a te atașa puternic de poporul Domnului. Oricând o persoană servește interesele Împărăției și oricând este ocupată cu lucrarea Domnului, ea se poate simți cu siguranță ca acasă și printre prieteni adevărați, când este manifestat spiritul Domnului. Dar într-o zi s-ar putea să existe oportunitatea întoarcerii. Alții așteptau la destinația următoare. Și aceștia aveau spiritul lui Iehova și acolo era lucrare de făcut.

Insula Martinica

Asemenea unui mugure verde care se odihnește în siguranță în locul său tropical, Martinica se încălzește la călduroasa lumină a soarelui de sub nori și printre palmierii ondulați. Ce priveliște frumoasă era din avion, de la o altitudine de șase mii de picioare.

Pe măsură ce ne apropiam de capitala Fort-de-France, am putut vedea savana cu șirurile ei curate de palmieri regali impunători și statuia Împărătesei Josephine. Orașul se adăpostește între dealurile înconjurătoare pe un loc drept de lângă mare, ca și cum ar urma să fie împins în apă. Pe dealuri pot fi văzute casele frumoase ale celor înstăriți, în timp ce în jos, spre oraș, pot fi observate micile colibe ale oamenilor obișnuiți, îngrămădite ca și cirezile murdare de animale. Străzile și trotuarele înguste descoperă vârsta înaintată a orașului și relația acestuia cu țara mamă, Franța. Noile magazine moderne se află în contrast cu cele vechi.

Orașul aproape modern se laudă cu electricitate, sisteme de transport, săli de cinema, spitale, și sisteme de furnizare a apei. Cu toate acestea, pentru mulți dintre

oamenii săraci, sistemul de furnizare a apei este format dintr-o găleată mișcată pe cap și transportată de la un hidrant din apropiere. Este în curs lucrarea de furnizare a apei în majoritatea caselor oamenilor din oraș.

A fost furnizată recent o nouă sursă de apă care aduce apă curată fără a mai fi nevoie de pompe sau găleți, sau chiar de conductă. Cât de bucuroși sunt unii că primesc această apă cu care să-și potolească setea! Doar unii o primesc? Da, nu toți se bucură de această nouă sursă. Deja a fost emis ordinul pentru a opri această furnizare.

Da, ați ghicit. Este apa adevărului care vine din marea fântână a apelor vieții, Cuvântul lui Dumnezeu. Patru misionari trimiși pe insula Indiilor de Vest de către Societatea Turnul de Veghere pentru a aduce apa adevărului au fost scoși din țară de către autoritățile locale din țară. Nu este precizat niciun motiv. Probabil consideră că rezerva lor de apă este suficientă. Deci, s-a ordonat ca noua sursă să fie închisă în data de 31 decembrie 1950.

Autoritățile au ascuns adevărul motiv precizând faptul că guvernul nu are nimic împotriva acestei surse noi de apă. Dar vedeți, spun ei, avem o mare fântână catolică aici, o mică fântână baptistă, o mică fântână adventistă, și o fântână evanghelistă, dar voi ați ajuns aici prea târziu, deci nu puteți rămâne. Dar vă puteți întoarce ca și turiști pentru o perioadă de până la trei luni, însă nu aveți voie să înființați pe insulă un sistem de furnizare a apei.

Prin urmare, în data de 18 ianuarie 1951, cei patru misionari ai Turnului de Veghere au părăsit un mic grup de nativi dezamăgiți de pe cheile din Fort-de-France și au navigat spre St. Lucia, B.W.I.

Întrebări de la cititori

În articolul Turnului de Veghere din data de 15 octombrie 1950 „Crește-ți, înmulțiți-vă și umpleți pământul” s-a precizat faptul că mulțimile înviate nu vor lua parte la mandatul divin și nu se vor putea căsători sau să aibă copii, fiind citat textul din Matei 22:30 ca și dovadă. Cartea „Adevărul vă va face liberi”, la paginile 362-364, menționează că este rațional ca „celelalte oi” care mor înainte de Armagedon să aibă o înviere timpurie și să ia parte la mandatul divin, precizând că un asemenea fapt nu va fi contrar textului din Matei 22:30. Care dintre aceste precizări este corectă? – R. K., New York.

Noi susținem ambele precizări, și afirmăm că nu există nicio contradicție între ele. *Turnul de Veghere* a precizat faptul că învierea morților nu va fi o împlinire a mandatului divin, și faptul că „mulțimile înviate” nu se vor căsători și reproduce, citând textul din Matei 22:30 ca și dovadă, care menționează: „La înviere nici nu se vor căsători și nici nu vor fi dați în căsătorie.” (NW) Contextul acestui text arată că este vorba despre învierea omenirii, moment în care mulțimile vor fi ridicate din morți. La aceste mulțimi s-a referit *Turnul de veghere* când a vorbit despre „mulțimile înviate”. Nu ne așteptăm ca mulțimile clasei „alte oi” să moară înainte

sau în timpul Armaghedonului, ci ne așteptăm ca acestea, ca și clasă, să supraviețuiască Armaghedonului și să formeze „marea mulțime”. (Apoc. 7:9, 10, NW) Prin urmare, nu la acestea s-a referit *Turnul de veghere* când a vorbit în numărul din data de 15 octombrie despre faptul că mulțimile înviate nu vor lua parte la mandatul divin.

Cu toate acestea, când cartea „*Adevărul vă va face liberi*” a vorbit despre cei înviați, care în mod rațional vor lua parte la mandatul divin, s-a referit la cei care fac parte din clasa „alte oi” care s-ar putea să moară înainte sau pe parcursul Armaghedonului, și l-a citat pe Ioan 5:27-29 (AS) pentru a arăta faptul că cei care „au făcut bine” vor avea parte de „o înviere la viață” timpurie, la fel ca și martorii și profeții credincioși din vechime, și nu vor fi nevoiți să aștepte „învierea la judecată” de mai târziu a omenirii. Iar din moment ce textul din Matei 22:30 se referă la această înviere din urmă, cartea „*Adevărul vă va face liberi*” a arătat în mod potrivit că acest text nu se referă la cei care fac parte din „alte oi”.

Prin urmare, nu a avut loc nicio schimbare în poziția noastră în privința acestei chestiuni. Cartea „*Adevărul vă va face liberi*” ridică întrebarea în privința celor care fac parte dintre „alte oi” ale Domnului care mor înainte de Armaghedon: „Vor avea aceștia o parte în împlinirea mandatului divin în Lumea Nouă?” Apoi răspunde: „Se sugerează a fi rezonabil ca din moment ce Dumnezeu le-a arătat această speranță, iar ei au murit credincioși și fără nicio vină față de El, să nu le refuze privilegiul mandatului divin.” Observați, vă rog, că aceasta era doar o ipoteză. După cum știm, Scripturile nu sunt clare în privința acestei probleme și, prin urmare, răspunsul este doar teoretic, dar acest lucru este făcut cu acordul unor principii care sunt implicate. Putem să susținem în continuare această ipoteză, dar să ținem minte că este doar o ipoteză. Putem să fim siguri de faptul că ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru celelalte oi care își vor încheia calea de acțiune cu loialitate în această lume, înainte de Armaghedon, nu le va dezamăgi, ci va fi perfect satisfăcător pentru ele și în deplin acord cu dreptatea Sa. Nu există niciun motiv pentru îngrijorare sau neliniște irosită în privința acestui lucru.

Când Isus a vorbit despre cămila care trece prin urechile unui ac, s-a referit El la urechile unui ac literal, sau expresia făcea aluzie la o mică porțiță într-una din porțile mari ale Ierusalimului? – N. R., Guyana Britanică.

Ne amintim că în urmă cu câțiva ani „urechile acului” era explicat ca însemnând o mică porțiță într-una din porțile mari ale Ierusalimului, și dacă era noapte și porțile erau închise, această porțiță putea să fie deschisă, iar cămila, debarasată de poveri, putea să se târască pe genunchi prin porțiță; în alte cuvinte, cu mare dificultate. Apoi, în anul 1940 George M. Lamsa a emis traducerea lui, *Noul Testament Tradus din Surse Aramaice Originale*, iar aici redă textul din Matei 19:24: „Din nou vă spun: Este mai ușor să treacă o sfoară prin urechile unui ac, decât ca un om bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu.”

Cu toate acestea, Traducerea Lumii Noi care a fost emisă anul trecut redă textul din Matei 19:24: „Din nou vă spun: Este mai ușor ca o cămilă să treacă prin urechile unui ac, decât ca un om bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” Dar

textul din Luca 18:25 folosește un cuvânt grecesc diferit în Biblia originală și, prin urmare, Traducerea Lumii Noi redă acel text: „Este mai ușor, de fapt, ca o cămilă să treacă prin urechile unui ac de cusut, decât ca un om bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” Considerăm că Isus s-a referit la un ac de cusut și la o cămilă literală, pentru a ilustra imposibilitatea realizării unui lucru fără ajutorul extrem al lui Dumnezeu.

Va fi unul dintre martorii lui Iehova înțelept încât să spună că acceptă ca fiind adevărat și din partea Domnului fiecare număr al *Turnului de veghere* chiar și înainte de a-l deschide? Sau ar trebui să spună că acesta este oferit de către „servul credincios și înțelept”, dar îl va verifica înainte să-l accepte? – L. P., Montana.

Dacă Tatăl Ceresc nu ar da o piatră, un șarpe, sau un scorpion unui copil care a cerut o pâine, un pește, sau un ou de la El, și dacă *Turnul de veghere* este un dar de la Iehova prin Cristos, prin „servul credincios și înțelept”, atunci ar trebui să luăm fiecare număr al *Turnului de veghere* în mâinile noastre ca și cum ar urma să fim loviți de o piatră, mușcați de un șarpe, sau înțepați de un scorpion? (Mat. 7:7-11; Luca 11:9-13, *NW*) Ar trebui să avem îndoieli și suspiciuni în privința fiecărui număr care va urma? Locuitorii din Bereea, prima dată „au primit cuvântul cu cea mai mare agerime a minții”, iar apoi s-au dus să „examineze cu atenție Scripturile, în fiecare zi, pentru a se convinge dacă aceste lucruri erau adevărate”. (Faptele 17:11, *NW*) Prin urmare, ar trebui să privim *Turnul de veghere* ca pe un instrument care se străduiește mereu să ne aducă adevărul, dacă experiența noastră din trecut în legătură cu acesta oferă garanții în favoarea lui, iar apoi, nu cu un spirit combativ, ar trebui să verificăm cu ajutorul Scripturilor, la fel ca și locuitorii din Bereea, ceea ce el afirmă. Acest lucru vrem să faceți, pentru a vă convinge și pentru a vă însuși aceste precizări.

TURNUL de VEGHERE

1 Iunie 1951

Nr. 11

Cuprins:

CÂT DE PRACTICĂ ESTE BIBLIA?	- Pag.383
DECĂDERE MORALĂ	- Pag.391
DE CE ESTE BIBLIA PRACTICĂ ÎN SPECIAL
PENTRU ZILELE NOASTRE	- Pag.394
„LIMBA CURATĂ”	- Pag.402
CU PREȘEDINTELE ÎN FIJI	- Pag.403
„PE ACEASTĂ STÂNCĂ ÎMI VOI ZIDI
BISERICA”	- Pag.409
DOUĂ SCRISORI CLASICE DE MARE
IMPORTANTĂ	- Pag.413
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.416

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

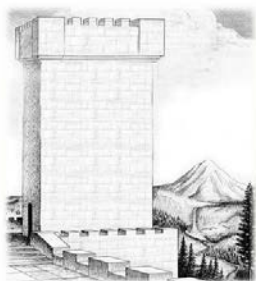
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

CÂT DE PRACTICĂ ESTE BIBLIA?

*„Cuvântul Tău este o candelă pentru
picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.”
– Ps. 119:105,AT.*

Cuvântul lui Iehova, Biblia, este cea mai vândută carte din toate timpurile. Pentru mulți a devenit și cartea care adună cel mai mult praf din timpurile noastre. Deci, este cea mai vândută, dar în aceeași măsură și cea mai puțin citită carte. De ce? Valoarea Bibliei este atacată din multe direcții. Oamenii de știință spun că nu este științifică, atei spun că este contradictorie, clerul modernist spune că este legendă, fundamentalistii o fac să pară ridicolă și neînsemnată, iar oamenii în general o resping ca fiind nepractică pentru a te călăuzi în această lume veche nelegiuită, realistă și împietrită. Dar nu este neștiințifică, nici contradictorie, nici legendară, nici ridicolă și neînsemnată, și mai presus de toate nu este nepractică. De fapt, oamenii de știință, atei, clerul modernist și fundamentalist și oamenii în general greșesc, deoarece Biblia este cea mai științifică, reală, consistentă, practică și rațională carte de pe pământ! Numai ea este candela și lumina demnă de încredere pentru picioarele și cărările oamenilor. – Ps. 119:105.

2. Spațiul limitat ne va permite doar pe scurt să răspundem acestor acuzații, dar va fi de ajuns pentru a deschide mințile sincere spre o investigație suplimentară. Deși Biblia nu este furnizată ca un manual de știință, totuși când atinge chestiunile științifice, este precisă și adevărată. De exemplu, știința învață că limbajul omenesc a evoluat de la mârâit și mormăit pe măsură ce omul evolua de la maimuța primitivă, dar faptele bine cunoscute arată că limba cu cât este mai veche, cu atât este mai complexă și mai dificilă, forțând astfel autoritățile în materie să concluzioneze că în loc ca limba să evolueze de la simplu la complex, exact opusul acestui lucru este adevărat. Aceasta se potrivește cu ce arată Biblia, că omul a fost creat perfect, cu puteri depline de vorbire, capabil să exprime în nuanțe fine de însemnătate cugetele unei minți perfecte. De asemenea, oamenii de știință iau în batjocură înregistrarea biblică despre Iacov care a pus la cale o modalitate ca în turma lui să apară miei pestriți, făcând oile să se uite la un model de nuielă

pestrițe; astfel de idei de influență prenatală sau impresii maternale fiind acum într-o măsură foarte mare respinse. Și totuși, oamenii de știință au trecut cu vederea faptul că aceasta a fost doar opinia lui Iacov, și că într-un vis care a urmat Iehova l-a corectat pe Iacov și i-a arătat adevăratul motiv al mieilor peștriți, un motiv în armonie cu legile eredității ale lui Mendel, pe care oamenii de știință nu le-au apreciat până în acest secol al douăzecilea. (Gen. 30:37-43; 31:10-12). În cele din urmă, oamenii de știință ridiculizează Biblia deoarece clasează iepurele la animalele rumeștoare. (Lev. 11:6; Deut. 14:7). Dar acum, câțiva oameni de știință atenți au descoperit că iepurii îndeplinesc de fapt, sau în principiu, un act al rumeșării, printr-un proces straniu în care hrana trece prin sistemul digestiv de două ori. Acest lucru neobișnuit a fost verificat de Institutul Smithsonian. Biblia nu este precum manualele pe care le scriu oamenii de știință și care devin nefolositoare și depășite în câțiva ani datorită multelor lor greșeli; Biblia se menține ca adevărată pentru totdeauna. – Isa.40:8; Ioan 17:17; 1 Pet. 1:25.

3. Dar ce putem spune despre acuzația ateilor că Biblia este contradictorie? Aceasta este o supoziție pripită. De exemplu, un ateu poate arăta spre Eclesiastul 1:4 care spune că „pământul rămâne veșnic”, iar apoi răsfoiește rapid paginile la 2 Petru 3:10 și citește: „Pământul, cu tot ce este pe el, va arde.” El se bucură că aici este o contradicție care dovedește Biblia ca fiind nedemnă de încredere. Și totuși, în primul caz este vorba despre pământul literal care rămâne veșnic; pe când în al doilea caz termenul „pământ” se referă la oameni în general și la guvernele lor organizate sub conducerea lui Satan. (2 Cor. 4:4). Contextul arată această explicație ca fiind corectă, deoarece tocmai menționase că pământul din zilele lui Noe a fost distrus de apă. Noi știm că potopul nu a distrus pământul literal; acesta există încă și astăzi. Potopul i-a scos din existență pe oamenii și aranjamentele guvernatoare nelegiuite de pe fața pământului. Această referire simbolică la oameni ca „pământ” nu este rară. (1 Regi 10:24; Ps. 66:4; 98:9). Sau, ateu poate spune cum Cristos s-a contrazis singur, o dată le-a spus discipolilor săi să nu-și ia traista cu ei, și cu altă ocazie i-a instruit să o ia. (Mat. 10:9,10; Luca 10:4; 22:35,36). În primul caz, ei erau trimiși în lucrare misionară, să se încredă în îngrijirea lui Dumnezeu față de ei ca lucrători vrednici de răsplata lor. Ei trebuiau să ducă hrană spirituală oamenilor, iar persoanele interesate aveau să răspundă bucuros cu ceva ajutor material pentru predicatori. Dar în al doilea caz, Isus urma să fie pironit pe stâlpul de tortură, urmașii săi urmau să fie împărășiați, urma să înceapă persecuția, cu dușmani din toate părțile, și până și cei care au aprobat mesajul se temeau să arate prietenie urmașilor lui Cristos. Atunci creștinii trebuiau să se îngrijească de nevoile lor materiale.

4. Ignorând contextul și posibilele înțelesuri simbolice ale scripturilor, ateu crede că găsește contradicții, și deoarece caută contradicții el își sfârșește cercetarea, după o citire superficială, fericit, simțindu-se răsplătit atunci când se gândește că a găsit ceea ce căuta. El nu dorește să-și continue studiul pentru a obține o înțelegere care ar aduce armonie pasajelor pe care mintea sa plină de prejudecată le vede ca fiind contradictorii. El și-a primit răsplata. – Mat. 6:2,5,16.

5. Clerul modern se alătură cu atacuri la adresa Bibliei deoarece sunt prinși în această capcană: „Frica de oameni duce în cursă”. (Prov. 29:25, *AT*). Conceptul popular al acestui timp este că Biblia este doar un mit sau o legendă, iar singura ei valoare este literară. Temându-se de batjocura înțelepților lumești și încercând să țină pasul cu clasele intelectuale și să rămână în favoarea lor, clerul modern abandonează adevărurile Bibliei pentru a îmbrățișa teoriile și filosofii oamenilor deștepți ai acestei lumi. Biblia trâmbițează un avertisment împotriva acestor dezertori fără tărie de caracter: „Iată! Poate vor fi unii oameni care vă vor fura cu filosofia și amăgirea deșartă după tradiția oamenilor, după lucrurile elementare ale lumii și nu după Cristos.” (Col. 2:8, *NW*). Tipic acestora, care abandonează de fapt Biblia, dar se agață de ea pentru un mod de viață egoist, este atitudinea exprimată de un conducător al unui seminar teologic din Denver, Colorado. El a spus: „Cea mai mare provocare a educației religioase este să introducă filosofia caravanei de cămile într-o civilizație diesel.” Acesta este tocmai un alt fel de a spune că Biblia nu este practică, că este prea demodată pentru zilele noastre, că este la fel de depășită precum ar fi o caravana de cămile în civilizația noastră rapidă, în mișcare, aflată în era mașinilor.

6. Clericii fundamentalști încătușați în crezurile lor, care iau întotdeauna Biblia atât de literal, o fac ridicolă. După ce ne copleșesc cu fraze tip cum Dumnezeu este iubire, ei se întorc și spun că El chinuie oamenii pentru totdeauna într-un iaz cu foc și pucioasă. Totuși, dacă pedeapsa celor nelegiuiți avea să fie aceea de a fi chinuiți, atunci de ce Iehova i-a spus lui Adam că dacă, în mod neascultător, va mânca din fructul oprit, aceasta va însemna pentru el moartea? (Gen. 2:17). Dacă plata păcatului este chinul veșnic, de ce la Romani 6:23 se spune: „Plata păcatului este moartea”? (*NW*). Pentru a rezista unei arderi veșnice într-un iaz cu foc, cineva ar trebui să fie nemuritor. Astfel învață acei fundamentalști despre sufletul omului. Dar dacă sufletul omului este nemuritor, de ce Ezechiel 18:4 declară astfel: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”? Iar dacă omul este nemuritor, de ce mai avem nevoie de o înviere prin Isus Cristos? În mai multe feluri astfel de clerici fac ca Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, să pară ridicolă și fără valoare prin tradițiile și crezurile lor religioase.

7. Clerul romano-catolic este pe primul loc în a face Biblia fără valoare prin tradiția lor. În februarie, episcopul catolic F.E. Hyland a spus într-o cuvântare în Columbus, Ohio, că „tradiția orală este în aceeași măsură la fel de valabilă ca și Biblia în a determina care sunt marile adevăruri religioase”. Totuși, una dintre aceste tradiții este că trupul de carne și sânge al Mariei s-a înălțat în mod literal la cer. Totuși, 1 Corinteni 15:50, după Biblia Catolică Douay, declară: „Carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu.” Evident, această tradiție catolică și acest text biblic nu sunt „în aceeași măsură valabile”. Ori tradiția, ori scriptura – una dintre ele este falsă. Scriptura nu este. Adăugând aceste tradiții ca și completări la Cuvântul lui Dumnezeu, organizațiile religioase cad sub condamnarea declarată la Deuteronomul 4:2 și Apocalipsa 22:18 și își atrag după sine plăgile divine. Biblia nu are nevoie de adăugarea tradițiilor neinspirate bolborosite de oameni, pentru a o face completă: „Toată Scriptura este inspirată de

Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie competent și complet echipat pentru orice lucrare bună.” – 2 Timotei 3:16,17, *NW*.

CĂRTURARI ȘI FARISEII ZILELOR NOASTRE

8. Alipindu-se de tradițiile și crezurile care fac fără valoare Biblia, clerul de astăzi se aseamănă cu cărturarii și fariseii. Ei au adăugat tradiția lor orală Scripturilor Ebraice, și Isus le-a spus: „Voi ați făcut cuvântul lui Dumnezeu fără valoare din pricina tradiției voastre. Fățarnicilor, bine a profețit Isaia despre voi, când a zis: ‘Acest popor mă cinstește cu buzele, dar inimile lor sunt departe de mine. Degeaba Mă respectă ei, deoarece învață porunci ale oamenilor ca doctrine.’”. (Mat 15:6-9, *NW*). Cărturarii și fariseii citeau cu buzele lor din Legea lui Moise și citau cu gurile lor Profeții și Psalmii, dar nu trăiau la înălțimea preceptelor divine. Ei au adăugat tradițiile lor talmudice și și-au bazat doctrinele pe aceste porunci omenești. Mai mult decât atât, printr-o prezentare atrăgătoare și publică, ei împodobeau mormintele profeților și plângeau că nu ar fi luat parte niciodată la vărsarea sângelui acestor martiri; apoi s-au întors și l-au constrâns pe Pilat, fără voia lui, să-l omoare pe cel mai mare profet al lui Dumnezeu, Isus Cristos! – Mat. 23:29-36; 27:22:25; Ioan 19:12-16.

9. Astfel, clerul creștinătății din zilele noastre elogiază personajele biblice și sfinții făcuți de oameni, dar persecută pe martorii lui Iehova, care predică mesajul curat al împărăției lui Dumnezeu, ca reprezentanți ai lui Dumnezeu și Cristos. (Mat. 25:40,45). Clerul și oamenii în general dau Bibliei un loc de onoare, o fac cea mai vândută carte, o dețin în muzeele lor și în mijlocul unei mari fanfare cumpără copii rare la prețuri cu mult mai mari decât orice altă carte tipărită. Ei o dețin în casele lor, o așează în camere de hotel, jură pe aceasta în curțile de judecată și o folosesc ca jurământ pentru punerea în funcție; societățile biblice o distribuie în lumea întreagă, și atât ca întreg cât și părți din ea circulă în mai mult de o mie de limbi. Politicienilor creștinătății le face plăcere să citeze din ea și să pretindă că partidele lor politice vor împlini promisiunile Împărăției. Multe milioane de oameni din ziua de astăzi oferă Bibliei un serviciu cu buzele, așa cum făceau cărturarii și fariseii; dar tot precum cărturarii și fariseii, ei nu reușesc să trăiască la înălțimea Bibliei, adaugă și sustrag din aceasta, o fac fără valoare, îi persecută iar uneori îiucid pe aceia care iau Biblia ca un ghid practic, încercând să trăiască în conformitate cu poruncile acesteia. – Mat. 23:13.

10. În ciuda superficialului lor serviciu cu buzele pentru Biblie și a tirajului acesteia care a crescut la miliarde de exemplare, populația creștinătății nu este edificată de această carte. Conducătorii lor, de fapt, au distrus Biblia din mințile multora prin declarațiile publicate că este neștiințifică, o simplă legendă sau un mit, contradictorie și deseori au făcut-o să pară ridicolă și lipsită de valoare prin intermediul crezurilor și tradițiilor lor false. Urmându-i pe acești lideri orbi, oamenii orbi, la rândul lor, se poticnesc în aceleași concluzii greșite și resping Biblia ca fiind nepractică de călăuză pentru modul de viață modern. Oricine încearcă să o urmeze și să-și pună speranțele în ea este acuzat de către ei ca fiind

nerealist sau visător idealist. Cât de bine se potrivesc acești oameni lumești de astăzi cu descrierea făcută despre ei la 2 Timotei 3:4,5 (NW): „Mai degrabă iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având numai o formă de devotament evlavios, dar negându-i puterea.”

CINE SUNT CEI PRACTICI?

¹¹ Din moment ce această lume respinge Biblia ca fiind ne semnificativă deoarece este nepractică, ar trebuie să ne așteptăm ca această lume să fie una extrem de practică. Dar cât de practică este ea? Cât de practică este această generație modernă care trăiește în secolul douăzeci cu civilizația lui strălucitoare, științifică, atomică? Cât de practice au fost, de exemplu, cele două războaie mondiale pe care le-au purtat, prin care au udat pământul cu sânge inocent, vărsat din venele femeilor și ale copiilor, precum și din cele ale soldaților? Cât de practică este calea lor de acțiune prezentă spre cel de-al treilea război mondial? Cât de practică este politica acestei lumi, politică ce a devenit atât de coruptă și plină de mită încât este o glumă veche pentru oameni? Cum rămâne cu politicienii care sunt de cele mai multe ori pioni decât slujitori ai poporului? Cât de practic este sistemul ei economic, care permite câtorva oameni foarte bogați să stea în lux, în timp ce milioane trăiesc în anxietate pentru obținerea minimului necesar traiului? Cât de practice sunt creșterea valului de crime, a imoralității, a ratei divorțurilor, a delincvenței juvenile, problemele alcoolicilor care caută o cale de scăpare și chiar a lăcomiei comune? Toate aceste comportamente aduc asupra noastră un potop de maladii fizice și mentale, boli venerice, familii destrămate, copii nelegitimi, închisori supraaglomerate, durere umană și deces prematur. Spuneți, vă rugăm, ce este practic în toate acestea?

¹² Cum pot oamenii care acceptă în mod indiferent și necruțator aceste condiții, și chiar le scuză ca fiind normale, să acuze Biblia ca fiind nepractică? Dacă popoarele din această lume ar urma Biblia, nu s-ar ucide unul pe celălalt, ci și-ar transforma săbiile în pluguri. O națiune nu ar ridica sabia împotriva altei națiuni. Nici nu ar mai învăța deloc războiul. (Ex. 20:13; Mica 4:3). Nu ar fi acesta un lucru practic? Nu ar fi interdicția Bibliei de a fura și de corupție un ghid bun pentru politicieni? În Israel regii trebuiau să aibă o copie a legii lui Dumnezeu pentru îndrumare; politicienii au astăzi Biblia. Ar fi o binecuvântare dacă aceștia ar urma-o le fel de mult pe cât o citează. (Ex. 20:15; Deut. 17:18; Amos 5:12). În ceea ce privește sistemul economic care creează câțiva bogați și o mulțime de săraci, nu ar putea funcționa așa după principiile Bibliei, care în mai multe moduri face îngrijiri pentru săraci. (Ex. 23:10, 11; Lev. 23:22; Deut. 15:7, 8, 11; 14:28, 29; Prov. 29:7). Și nu ar fi practică Biblia dacă ar opri valul în creștere al criminalității, l-ar face să scadă până ar dispărea complet? Ascultarea de poruncile acesteia ar elimina curvia și adulterul, divorțul și familiile destrămate, bolile venerice și copiii nelegitimi. Părinții morali și-ar instrui copiii în principii evlavioase, spre eliminarea delincvenței juvenile. Lăcomia și beția, care sunt interzise, ar înceta și împreună cu acestea multe din crimele, bolile și durerile ce le

însoțesc. – Ex. 20:12-17; Deut. 6:6, 7; 21:20, 21; Prov. 22:6; Marcu 10:11, 12; I Cor. 6:9-11.

¹³ În urma tuturor acestora, unii lumești vor striga: „Toate bune și frumoase, dar este mai ușor de zis decât de făcut!” Bineînțeles că este mai ușor de zis decât de făcut. Totul este mai ușor de zis decât de făcut. De aceea atât de multe persoane spun atât de multe și fac atât de puține. De aceea predică atât de mulți Biblia și atât de puțini o pun în practică. Dar faptul rămâne că există indivizi care se străduiesc să dea atenție acestor precepte ale Bibliei și reușesc în mare măsură. Dacă unul singur, sau o sută, sau câteva mii pot face acest lucru, pot restul de câteva milioane să susțină că standardele Bibliei sunt prea idealiste, mult deasupra omului imperfect ca să poată fi practic să țintești spre ele? Dacă aplicarea acestor principii ar pune capăt războaielor, politicilor murdare, sistemelor economice opresive; dacă ar goli închisorile, ar opri crimele, ar potoli delincvența și beția și ar elimina multe boli, nu ar fi o încercare practică? Aplicând principiile în viața de zi cu zi nu este atât de greu pe cum ar părea la început. Planul este de a schimba mintea care direcționează corpul fiecăruia. Modificați-vă voința, dorințele, interesele, dispoziția, concepția mentală și starea inimii. Cu aceste forțe care ne ghidează din interior, schimbate în bine, acțiunile noastre se vor schimba automat și ele în bine. Secretul efectuării acestor schimbări constă în hrana pe care o oferim minții, iar Biblia este un depozit nesecat de hrană mentală necesară.

¹⁴ În Romani 12:2 (*NW*) se afirmă: „Încetați să mai fiți modelați după acest sistem de lucruri, ci transformați-vă prin schimbarea minții”. Studiul serios al Bibliei va schimba viziunea voastră asupra multor lucruri, vă va remodela mintea și o va schimba conform viziunii drepte a lui Dumnezeu asupra lucrurilor. Coloseni 3:9, 10 (*NW*) sfătuiește: „Dezbrăcați-vă de vechea personalitate și de practicile ei și îmbrăcați-vă cu noua personalitate care se înnoiește prin cunoștință exactă, după chipul celui care a creat-o”. Așadar cunoștința exactă este cea care permite fiecăruia să renunțe la vechile căi și să adopte altele noi care coincid cu cele ale lui Dumnezeu și ale lui Cristos. Efeseni 4:22-24 (*NW*) adaugă mărturia sa asemănătoare: „Trebuie să lăsați de o parte personalitatea veche care corespunde vechiului comportament. ... Trebuie să vă înnoiți în forța care vă impulsionează mintea și trebuie să vă îmbrăcați cu noua personalitate care a fost creată conform voinței lui Dumnezeu, în dreptate adevărată și bunătate iubitoare”. Avându-l pe Isus în minte, Biblia sfătuiește: „Înarmați-vă cu aceeași dispoziție mentală!” (1 Pet. 4:1, *NW*). El a făcut aceasta prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă vom face la fel și ne vom umple mințile și inimile cu adevărul Bibliei, bunăvoința va veni din aceasta: „Din abundența inimii vorbește gura.” – Mat. 12:34, *NW*.

¹⁵ Am luat în considerare câteva din cele mai mari necazuri ale umanității pe care asumarea principiilor Bibliei le va șterge. Acum reflectați la câteva beneficii și îmbunătățiri mai neînsemnate în relațiile umane și în viața de zi cu zi. Luați în considerare faptul că „Ce seamănă omul, aceea va culege.” (Gal. 6:7, *NW*). A semăna bine poate părea nepractic, dar are recolta sa satisfăcătoare la timpul potrivit. Seamănă rău și aceea vei culege în timp. Ieși cu „chef de scandal” și cineva îl va potoli. Fii supărat, țăfnos și morocănos și alții vor fi la fel față de tine.

Strigă cuvinte pline de mânie, iar alții ți le vor întoarce mai multe. Lovește un om și vei primi, probabil, o lovitură sau două în schimb. Dar tratează oamenii cu respect, zâmbește, fii prietenos, dă dovadă de bunătate, comportă-te onest, neegoist, cu iubire creștină și cel mai probabil ei vor răspunde într-o manieră asemănătoare. „Aruncă-ți pâinea pe apă și după multe zile o vei găsi.” (Ecl. 11:1, AT). Poate că vei semăna mai mult înainte să vină vremea culesului; dar, într-un final, după multe zile, rezultatele vor dovedi cum calea ta de acțiune a fost una practică. După cum a spus Isus: „Practicați dăruirea, iar oamenii vă vor dărui. Vor turna în poala voastră o măsură bună, îndesată, scuturată și care dă pe dinafară. Căci cu măsura cu care măsurați vi se va măsura înapoi.” – Luca 6:38, NW.

ÎNVINGE RĂUL CU BINE

¹⁶ Și dacă o persoană se apropie de tine cu mânie? Luați aminte la Romani 12:17 (NW): „Nu întoarceți nimănui rău pentru rău”. În astfel de cazuri Biblia sfătuiește: „Un răspuns blând alungă mânia; dar cuvintele dure o întetesc.” (Prov. 15:1, AT). Răspunsul tău blând va îmblânzi abordarea sa dură, pe când cuvintele dure din partea ta vor împietri acea persoană și mai mult. Așadar refuză să pui gaz pe focul cauzat de altul să ardă împotriva ta, iar în curând focul va înceta să mai ardă și se va stinge. În momentele sobre ce vor urma, cel furios se va simți rușinat de imaturitatea lui, pe măsură ce se va gândi la dovada ta de maturitate și stăpânire, iar tu vei fi evitat rușinoasa nebunie de a plăti răului cu rău.

¹⁷ Dacă o persoană se comportă răutăcios cu tine, de ce să te faci rău ca el? Aceasta este calea nepractică a acestei lumi vechi și nelegiuite. Dacă cineva te jighește trebuie neapărat să-l certți? Dacă cineva minte, sau te vorbește de rău sau te bârfește, trebuie să-l răsplătești la fel și să devii și tu un mincinos plin de ură, un vorbitor de rău sau un bârfitor, coborându-te la nivelul lui? Nu se va arăta el astfel mai puternic prin faptul că te va schimba după el, practicile sale rele devenind practicile tale? Dacă adversarul vostru este rău, trebuie să vă abandonați toate principiile și convingerile bune pentru a fi practici, sau pentru o oportunitate fără sens, ori să vă coborâți la nivelul lui nelegiuit și în cele din urmă să fiți părtași cu acesta la mânia lui Dumnezeu? A plăti răul cu rău pune în mișcare un cerc vicios de fărâdelege. Minciuna naște minciună, ura determină mai multă ură, violența dă naștere la și mai multă violență, și cercul răului câștigă avânt, pe măsură ce fiecare se întrece pe urmele nelegiuite ale altora, încercând să depășească pe ceilalți în a face rău, străduindu-se să-l răsplătească pe celălalt cu și mai mare răutate. Prin astfel de mișcări amețitoare, atât oamenii cât și națiunile sunt curând dezechilibrate și aruncate în capcanele lui Satan. Creștinii vor evita astfel de capcane refuzând să completeze primul cerc sau să-l pună în mișcare, răsplătind răul cu rău. Mai degrabă, ei îl vor contracara cu bine. „Nu vă lăsați cucerți de rău, ci continuați să învingeți răul cu bine.” – Mat. 5:44; Rom. 12:21, NW.

¹⁸ Având în vedere toate cele mai de sus, susținem cu putere că este extrem de practic pentru oamenii de astăzi să urmeze principiile Bibliei, nu doar raportat la tovarășii creștini, ci în raporturile lor cu toți oamenii. „Dacă îi iubiți pe cei care vă iubesc, ce demonstrați? Pentru că și păcătoșii îi iubesc pe cei care îi iubesc. Și dacă

faceți bine celor care vă fac bine, ce dovediți prin aceasta? Chiar și păcătoșii fac la fel”. Mai degrabă, demonstrează iubire neegoistă față de toți, așa cum Iehova este „bun și cu cei nerecunoscători și răi.” (Luca 6:27-36, *NW*). Binele pe care îl vei semăna în mărele umanității se va întoarce la tine de mai multe ori, la timpul potrivit, dacă nu de la destinatari, atunci chiar de la Iehova Dumnezeu.

¹⁹ Este practic să trăiești în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. Unii ar putea protesta că dacă toți oamenii ar face așa ar fi bine, dar din moment ce majoritatea nu o fac este inutil să o facă un număr restrâns. Cu toate acestea, aceiași oameni se luptă pentru convingerile lor politice și sociale, chiar dacă sunt în minoritate. Creștinii sunt neclintiți în convingerile lor. Alți oameni lumești poate spun că împărăția lui Cristos va fi minunată atunci când va începe, dar până atunci trebuie să facă ceva pentru a îmbunătăți condițiile. Cu toate acestea, creștinii nu stau cu mâinile în sân așteptând stăpânirea completă a Împărăției asupra pământului. Li s-a dat atât de multă lucrare de făcut încât este absolut necesar să răscumpere timpul, pentru a-și încheia predicarea Evangheliei. Neimpresionați, cei lumești continuă captivați de schemele lor politice și sociale, respingând Biblia ca fiind nepractică. De fapt, respingerea Bibliei de către aceștia, ca fiind nepractică, este doar pentru a-și justifica dezacordul cu privire la aceasta sau indisponibilitatea lor de a umbla pe căile ei curate și înguste. Ei doresc să facă lucrurile în propriul lor mod, având încredere în propriile scheme, eforturi, și în propria lor dreptate. Aceasta este extrem de nepractic, având în vedere faptul că Iehova Dumnezeu este forța cea mai înțeleaptă și mai puternică din univers. La Armagedon, Dumnezeu îi va trimite în uitare, într-un mod extrem de practic, pe toți cei care i se opun și-i va face pe toți cei rămași să aibă aceeași cugetare cu a Lui. Atunci oamenii vor fi unificați în principiile drepte ale Cuvântului Său. Toți le vor pune în practică și în acea lume nouă dreaptă toate necazurile acestei lumi vechi vor dispărea ca fumul în vânt.

[Note de subsol]

Vezi *Evoluție versus Lumea Nouă*, pagina 38.

Pentru detalii vezi *Turnul de veghere* din 1 noiembrie, 1950, pagina 431.

Vezi revista *Treziți-vă!*, 22 aprilie, 1951, pagina 27.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce acuzații discreditează Biblia, și totuși care este valoarea ei?
2. Ce fapte combat acuzația că este neștiințifică?
3. Ce cazuri poate cita ateul pentru a-și susține acuzația de contradicere? Îi dovedesc acestea punctul de vedere?
4. De ce este ateul amăgit așa de ușor?
5. Cum privește clerul modern Biblia și de ce?
6. Cum o face clerul fundamentalist să pară ridicolă și fără efect?
7. Cum privește clerul catolic tradiția bisericii lor în comparație cu Biblia și ce rezultă din aceasta?
8. Care era calea de acțiune a cărturarilor și a fariseilor în ce privește tradiția lor orală și Scripturile Ebraice?

9. Cum este comparabilă calea lor de acțiune cu cea a clerului creștinătății de astăzi?
10. Ce-i fac Bibliei, în realitate, liderii creștinătății, și care este urmarea?
11. Ce probleme examinează caracterul practic al lumii, de vreme ce această lume respinge Biblia ca nepractică?
12. Cum ar fi Biblia folositoare, făcând față acestor nenorociri mondiale?
13. Ce țipăt potrivit se înalță pentru toate acestea, și totuși, care este cheia spre succes în aplicarea principiilor Bibliei?
14. Ce scripturi vă confirmă răspunsul despre cum să aveți succes?
15. Ce principii biblice se pot aplica în modul de viață de fiecare zi pentru a îmbunătăți relațiile umane?
16. Ce se întâmplă dacă o persoană se apropie de tine cu mânie?
17. De ce este nebunie să răspunzi cu rău pentru rău? Cum se vor opune creștinii răului?
18. Față de cine vom practica aceste principii bune și cu ce exemplu în minte?
19. Ce alte proteste nu au nici un succes și când va dispărea toată împotrivirea față de principiile drepte?

Decădere Morală

În urmă cu zece ani, un jurnalist binecunoscut din Statele Unite scria: „Ceea ce se întâmplă cu noi este, în esență, o decădere morală. Prăpastia dintre ceea ce pretendem că noi credem și ceea ce facem în practică s-a mărit în mod constant. ... Nu știu exact când codul moral a fost înlocuit de ideea că săvârșirea răului nu este profitabilă. Dacă ascultați dramele de la radio din zilele noastre, veți afla că crimele nu aduc profit – că nu sunt compatibile cu motivația profitului. Detectivii întotdeauna reușesc să-i prindă pe gangsteri într-un final. În vechime, Dumnezeu și reumușcările obișnuiau să fie pedeapsa. Astăzi, Dumnezeu este J. Edgar Hoover, iar el este un substitut inadecvat. ... În secolul al douăzecilea, sancțiunile morale au început să lase loc explicațiilor științifice. ‘Știința’ a confirmat legile supraviețuirii celor mai puternici, a selecției naturale, a relativismului istoric și a determinismului psihologic. Religia a devenit superstiție iar morala total relativă. Dacă continuăm să gândim de o așa manieră, atunci democrația este pe butuci.” – *Los Angeles News*, 29martie, 1941.

Știrile de astăzi subliniază această analiză din deceniul trecut. Educatorii aflați recent la conducere, inclusiv generalul Eisenhower, au spus că dacă se dorește supraviețuirea democrației Statelor Unite atunci trebuie să dezvolte „o loialitate inteligentă și ferventă pentru morală și valori spirituale”. Numeroasele demascări ale delincvenței morale din afacerile guvernamentale l-au determinat pe senatorul Fulbright să afirme: „Democrație este mai aproape de a se distruge, cred eu, prin pervertirea sau prin abandonarea adevăratelor principii morale, decât în urma unui

atac armat din partea Rusiei”. El a sugerat o investigație a Congresului asupra „nivelului de moralitate generală” a ramurii executive a guvernului federal.

Președintele Truman a clasat ca fiind „idioate” unele dintre investigațiile care mai târziu au scos la iveală multă corupție politică, dar a susținut cu încăpățănare că administrația sa era curată și că nu avea loc niciun fel de „influență ilegală”. Nu a făcut niciun comentariu asupra acuzației de „influență improprie”. Dar chiar și acesta a recunoscut decăderea morală, spunând că trebuie „să încercăm să mobilizăm forțele morale ale lumii împotriva celor imorale”. În urma demascărilor de manipulare necorespunzătoare a împrumuturilor guvernamentale și a eforturilor prezidențiale de a evita aceste probleme motivând că nu erau „ilegale”, *U.S. News & World Report* din 16 martie întreba: „Deseori nu este ilegal. Este impropriu? A devenit morala demodată?”

Timp de mulți ani, Prințesa Elisabeta a Angliei a spus: „Abia putem să admitem faptul că trăim într-o epocă în care îngăduința de sine este tot mai mare, materialismul se înăsprește iar standardele morale decad. ... Cred că există o mare teamă în generația noastră de a fi etichetat formalist. În consecință, oamenilor le este uneori teamă să-și exprime dezacordul asupra lucrurilor pe care le consideră greșite”. Anterior acestei declarații, Sir Stafford Cripps spunea într-o conferință că „fundalul moral al vieții comunității noastre a devenit foarte confuz și uneori este chiar obscur”. Senatorul Robert Taft din Statele Unite a amintit o declarație, într-un articol care deplângea moralitatea politică aflată în declin, că „declinul integrității în viața publică ne-a adus și pe noi în amurgul onoarei” și a concluzionat: „Probabil oamenii și-au pierdut simțul integrității morale, deoarece liderii lor și l-au pierdut, dar eu nu cred asta. Eu cred că mai degrabă este un sentiment de dezgust lipsit de speranță, decât unul de aprobare.” – *Reader's Digest*, noiembrie, 1950.

După cum pare obișnuit pentru organizațiile religioase extrem de respectate ale lumii, doar după ce opinia publică a fost stârnită, abia atunci acestea și-au găsit conștiința și au strigat după proteste tardive. Un cleric a declarat: „Modul neglijent și strident de conduită și conversație reprezintă un indice pentru un caracter murdar și josnic. Toate acestea se aplică presei publice, filmelor, revistelor ilustrate și comentatorilor, împreună cu literatura acestor vremuri, toate având mirodenii satanice și de imbecili, împroșcând cu vulgaritățile lor în fața publicului”.

Anul trecut în noiembrie, clericul R. J. McCracken spunea: „Cel mai mare pericol cu care se confruntă această țară este pericolul lăncezelii morale - libertate transformată în libertinaj, drepturi cerute și obligații de la care se sustrage, simț moral care se deteriorează, tradiții și standarde ale națiunii slăbite, forța spirituală din acestea pierzând teren”. O săptămână mai târziu, pe aceeași temă, spunea: „Americaniilor vorbesc deseori despre Rusia ca fiind atee. Este atee pe față și în mod sincer. Nu ar trebui să ne întrebăm, cu toate acestea, în ce sens realist și semnificativ putem aplica numele de ‘creștin’ la noi sau la viața noastră națională? ... Este tonul moral al națiunii - prin politica sa, viața de afaceri, literatura, teatrul, filmele, posturile radio, televiziunile sale - unul creștin?”.

În martie anul trecut, un rabin din New York spunea că biserica și sinagoga trebuie să fie „întepătura conștiinței” pentru conducători și guverne. Religiile lumești sunt întotdeauna dornice să fie o „întepătură a conștiinței” pentru alții, dar foarte rar conștiințele lor sunt întepate singure. Paiul din ochiul altora îi stârnește mai mult decât bârna din ochii lor. (Mat. 7:3-5, *NW*). Observați reacția catolică la corupția sordidă a jocurilor de noroc, recent scoasă la iveală. După ce a observat aceste fenomene de corupție „șocante” din viața publică și din sport, datorate jocurilor de noroc, Asociația Filosofilor Catolici Americani a ascuns jocurile de noroc din biserici, spunând: „Să fie clar că această asociație, deși convinsă că jocurile de noroc nu sunt imorale în ele însele, condamnă prin aceasta jocurile de noroc săvârșite pe căi și în condiții care sunt imorale.”

Dr. Reinhold Niebuhr, de la Seminarul Uniunii Teologice, a comentat recent nedumerit cu privire la decăderea morală: „Nu este foarte clar de ce totul pare să fi mers prost în istoria actuală a omului”. Biblia este clară cu privire la aceasta, arătând că aceasta este o parte a semnului zilelor din urmă ale lumii lui Satan. (2 Cor. 4:4; 2 Tim. 3:1-5). Sfatul Bibliei de a rezista ispitei și a ne feri să facem rău de la început este practic, și o persoană a scris aceasta în *New York Times*, apoi a adăugat: „Vor exista mulți care vor spune că aceasta este prea naiv, prea simplu, și că problema este mult mai complicată de-atât. Dar dacă este atât de simplu, cât de mulți dintre noi o fac? Adevărul este întotdeauna simplu; noi suntem cei care-l complicăm”.

Nu politicienii, nici lucrătorii sociali, nici clericii nu vor opri decăderea morală. Remediul Bibliei este remediul practic, iar persoanele practice vor aplica remediile sale simple, pentru eliberare în prezent și pentru eliberare permanentă pentru întreaga umanitate, într-o nouă lume a dreptății. Cei care suspină și gem din cauza acestor condiții imorale, care își recunosc nevoia spirituală, care flămânzesc și însetează după dreptate, vor fi umpluți și înveseliți. – Ezech. 9:4; Mat. 5:3-7, *NW*.

Apariția spiritului cruciadelor în discursul lui Truman

• La data de 8 ianuarie 1951, președintele Truman a convocat cea de-a optzeci și doua sesiune comună a Congresului Statelor Unite pentru a-și prezenta discursul privind Starea Uniunii. Subliniind nevoia continuării acordării sprijinului american țărilor din Tratatul Atlanticului de Nord, în contextul crizei mondiale provocate de ascensiunea comunismului, domnul Truman a declarat: „Apărarea Europei este temelia apărării întregii lumi libere – incluzându-ne și pe noi. Alături de Statele Unite, Europa este cel mai mare șantier din lume. Este, de asemenea, patria unor mari convingeri religioase împărtășite de mulți dintre cetățenii noștri – convingeri care sunt acum amenințate de către valul comunismului care susține ateismul”. Astfel de cuvinte pot, de asemenea, reînvia suspiciunea că religia, cu sediul în Cetatea Vatican, este nerăbdătoare de un timp să stârnească o anumită formă de cruciadă pentru a-și salva pragul de curentul roșu care amenință. Înainte de a se

avântă în masă în cruciade, totuși, persoanele cugetătoare vor reflecta la vărsarea de sânge și la suferințele cauzate de cruciadele medievale inutile.

La menționarea Armagedonului și a faptului că trăim în zilele din urmă ale acestui sistem de lucruri mulți se vor ridica să ia în răs, spunând că aceasta este cea mai nepractică parte a întregii Biblii – a crede că Dumnezeu se va lupta în bătălia de la Armagedon pentru a distruge pe cei răi și a introduce o împărăție perfectă, care va transforma pământul într-un paradis global. Total nepractic și nerezonabil, spun aceștia, este mesajul declarat că trăim în zilele din urmă. Ei vor continua să citeze faptul că același lucru s-a susținut a fi făcut în zilele părinților lor și în zilele bunicilor lor. Poate că este adevărat. Știm că au fost trâmbițate multe avertismente false. La fel cum azi sunt mulți clerici care interpretează greșit Scripturile și le fac ridicole și fără valoare, la fel în generațiile trecute au existat câțiva care nu au înțeles profețiile Bibliei referitoare la zilele din urmă și astfel au trâmbițat avertismente premature. Simplul fapt că au existat alarme false în trecut nu dovedește că alarma prezentă trâmbițată de către martorii lui Iehova este una falsă. Este o prostie să judeci o problemă înainte să o ascuți. – Prov. 18:13.

² Scripturile arată că Isus Cristos nu vine într-o formă vizibilă omului, în carne și sânge, la timpul celei de-a doua prezențe. (Ioan 14:19; 1 Cor. 15:45). Împărăția sa este în cer. El este întronat acolo. Dar își îndreaptă atenția spre pământ pentru a face să fie oferit un avertisment înainte de Armagedon, bătălia Dumnezeului cel Atotputernic, unde cei răi vor fi șterși de pe fața pământului la fel de bine cum au fost în zilele lui Noe. Armagedonul nu este o luptă între națiuni, ci este lupta lui Iehova, dusă prin Cristos și îngerii săi, împotriva lui Satan, a demonilor acestuia și a reprezentanților săi vizibili de pe pământ. (Apoc. 16:14-16; 19:11-21; 20:1-3). Avertismentul este oferit în avans pentru ca persoanele oneste care iubesc dreptatea, care sunt dispuse să-și folosească mintea, care nu sunt orbite de strălucirea amăgitoare și sclipirea acestei civilizații, să poată discerne apropierea Armagedonului și să urmeze pașii necesari pentru

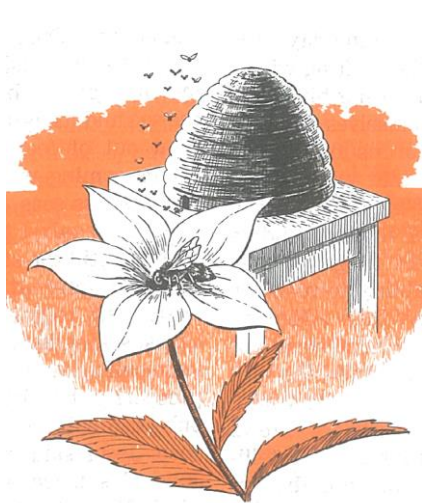

supraviețuire.

³ În Scripturi, această bătălie a Armagedonului este ilustrată ca un timp de iarnă. Isus Cristos, vorbind despre aceasta ca despre cel mai mare necaz care va veni vreodată asupra pământului, a asemănat-o cu rigorile iernii. (Mat. 24:20, 21). Marcând-o drept un timp în care elementele iernii vor fi utilizate pentru a îndeplini voința de distrugere a lui Iehova, psalmistul spune: „Lăudați-l pe cel Etern de pe pământ, voi adâncuri ale oceanelor și voi izvoare, fulgere și grindină, zăpezi și ghețuri, furtuni care-i îndeplinesc voința.” (Ps. 148:7, 8, *Mo*). Confirmând aceasta citim: „El poruncește zăpezii să cadă pe pământ, de asemenea ploii grele, ca să țină oamenii în case – ca toți muritorii să-i simtă puterea; animalele să se retragă în bârlog și să se ascundă în vizuinile lor. Furtunile vin dinspre sud, iar frigul dinspre nord; gheața se formează din suflarea sa și îngheață puternic întinderea apelor; el încarcă un nor greu cu grindină, și din nori se împrăștie fulgerele lui, lovind aici, lovind acolo, orientându-se așa cum le direcționează el, făcând orice poruncește el peste întreaga sa lume. Ai intrat vreodată în depozitele zăpezii? Ai văzut vreodată arsenalul grindinii – pe care l-am rezervat pentru timpuri de necaz, pentru ziua războiului și a luptei?” (Iov 37:6-12; 38:22, *Mo*; 38:23, *AT*). Aceste elemente ale iernii vor fi folosite de Iehova la Armagedon, pentru a împlini voința sa, aducând distrugere peste o lume nelegiuită.

AVERTISMENT DESPRE APROPIEREA IERNII

⁴ Ați observat afirmația din citatul de mai sus, și anume că în acest timp de mânia iernatică, animalele se retrag în bârlogurile lor și se ascund în vizuinile lor? În acest fel, multe animale de pe pământ trec în fiecare an prin timpul greu al iernii. De asemenea, luați în considerare faptul că dovezi vizibile indică apropierea iernii literale. Cerurile albastre de vară fac loc cerului gri sumbru al toamnei târzii.

Temperaturile scad, vânturile fac o întoarcere completă dinspre sud și bat dinspre nord, cu o răcoare care atinge oasele și aducând cu ele viscole. Seva copacilor se retrage în subteran, cursul vieții încetinește, frunzele cad, zilele devin foarte scurte. Am ajuns la timpul din calendar care arată că este sezonul de iarnă. Din instinct animalele apreciază semnificația acestor schimbări. Păsările se adună în stoluri pentru zborul spre sud. Unele animale terestre și de apă, și chiar unele insecte, migrează și ele. Alte insecte depozitează hrana, precum alina care depozitează mierea în stupi în timpul sezonului favorabil de vară și se retrage în acele adăposturi

pline de hrană pentru a supraviețui iernii. Multe alte animale se pregătesc atunci când văd semnele apropierii iernii, nu prin migrație sau depozitare de hrană în vizuină, ci prin schimbarea obiceiurilor de alimentație, pentru a face depozite de

grăsimie în propriile corpuri și prin îngroșarea blănii pentru a se proteja de frigul ce va veni.

⁵ Nu ar fi foarte practic pentru animale, insecte și păsări să refuze să-și îndeplinească rolul în pregătirea pentru migrație, izolare sau hibernare necesare pentru supraviețuirea rigorilor iernii. A ignora semnele apropierei iernii ar însemna moarte. Aceste animale, păsări și insecte nu sunt atât de inteligente încât să aprecieze semnele apropierei iernii, dar Iehova le-a oferit instinctul care le dictează căile de pregătire pentru autoconservare. Ar fi extrem de nepractic, chiar sinucigaș pentru ele să ignore sau să eșueze să se supună îndemnurilor instinctuale care le determină să facă pregătirile necesare caracteristice speciei lor.

⁶ Omul poate citi semnele vremii, își poate consulta calendarul pentru a vedea că în conformitate cu cronologia anotimpurilor iarna se apropie. El poate vedea fața schimbătoare a cerului, căderea frunzelor, scurtarea zilelor, scăderea temperaturii, schimbarea vânturilor, viscoalele, migrația păsărilor și îngrășarea animalelor pentru hibernarea din iarnă. Datorită inteligenței sale el este capabil să înțeleagă faptul că iarna este la ușă. Datorită inteligenței sale, omul nu are nevoie să se bazeze pe instinct, și nici nu deține un astfel de instinct care să-l ghideze. Isus s-a referit la capacitatea omului de a citi semnele vremii, iar apoi a adăugat, în semn de muștrare că mulți oameni nu au reușit să citească semnele timpurilor, semnul prezenței sale și al sfârșitului lumii. Prin inteligență omul este conștient de apropierea iernii literale. Prin aceeași inteligență acesta ar trebui să observe apropierea iernii Armagedonului. (Mat. 16:1-4). La fel de sigur este oferit un semn al venirii acesteia, un semn vizibil omului, pentru a raționa asupra acestuia cu inteligență și nu să fie simțit printr-un instinct, o intuiție sau un presentiment. Care este, atunci, acest semn oferit?

⁷ Discipolii lui Isus au pus aceeași întrebare: „Spune-ne, când se vor întâmpla toate acestea și care va fi semnul prezenței tale și al sfârșitului sistemului de lucruri?” Ca răspuns, Isus a spus că o națiune se va ridica împotriva altei națiuni și o împărăție împotriva altei împărății, într-un război mondial, în urma căruia vor veni epidemii, lipsa hranei și cutremure în multe locuri. Urmașii lui aveau să fie urâți de toate națiunile, persecutați, unii uciși și chiar și printre urmașii săi mulți se vor poticni, iar aceștia vor urî și vor trăda pe cei care vor rămâne nelințiți. În ciuda opoziției, acești credincioși vor rezista până la sfârșit, predicând vestea cea bună a împărăției stabilite, pe întreg pământul locuit, ca mărturie, înainte ca sfârșitul de la Armagedon să vină. Pe parcursul acestor evenimente va exista „o nedumerire a națiunilor, care nu vor găsi calea de scăpare din cauza vuietului mării și a agitației sale, în timp ce oamenii vor leșina de frică, în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit”. Mările agitate ale umanității se vor zdrobi și vor spumega împotriva lor, și într-un efort zadarnic de a potoli furtunoasele turbulențe oamenii vor stabili corpuri de conducere internaționale și le vor înălța în locul sfânt rezervat pentru împărăția lui Cristos, susținând că aceste artificii politice vor aduce pacea și prosperitatea pe care Biblia le prezice că vor veni doar prin intermediul Împărăției. Când vor apărea acestea, Isus a spus că este timpul să fugim spre locul de refugiu al lui Iehova. – Matei 24; Marcu 13; Luca 21, *NW*.

⁸ Cristos, de asemenea, a mai declarat că predicarea evangheliei Împărăției va separa oamenii pământului, despărțindu-i așa cum desparte păstorul oile de capre – cei asemenea oilor luând poziție pentru Împărăție și câștigând viață veșnică, cei asemenea caprelor, care se eschivează, fiind mânați spre distrugerea de la Armaghedon. (Mat. 25:31-46). Alte profeții arată alte părți ale semnului apropierii Armaghedonului. Petru vorbea despre batjocoritorii care vor umbla după propriile lor poftă, vor lua în râs avertismentul și vor întreba: „Unde este această prezență promisă a acestuia? Iată, din timpurile în care strămoșii noștri au adormit în moarte, toate lucrurile continuă exact ca la începutul creației?” (2 Pet. 3:3, 4, *NW*). Iacov a prezis că vor exista cei ultra-bogați care își vor strânge bogăția pentru zilele din urmă, încât vor reține cu lăcomie plata muncitorilor, dar niciuna dintre acestea nu le vor folosi în zilele mâniei sale de la Armaghedon. (Iac. 5:1-6). 2 Timotei 3:1-5, 12, 13 (*NW*) întregeste ilustrația despre condițiile din zilele din urmă:

⁹ „Să știți că în zilele din urmă vor veni vremuri critice cărora cu greu li se va face față. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, înfumurați, aroganți, blasfematori, neascultători de părinți, fără recunoștință, fără bunătate iubitoare, neavând afecțiune firească, nedeschiși nici unei înțelegeri, calomnatori, fără autocontrol, cruzi, neiubitori de bine, trădători, încăpățânați, plini de mândrie, iubitori de plăceri mai degrabă decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devotament evlavios, dar negându-i puterea; depărtează-te de aceștia. De fapt, toți cei care doresc să trăiască în devotament evlavios în asociere cu Isus Cristos vor fi de asemenea persecutați. Pe de altă parte, oamenii răi și impostorii vor ajunge din rău în mai rău, inducând în eroare și fiind induși în eroare”.

¹⁰ Profețiile Bibliei arată că în acest timp de suferință fără precedent, când are loc lucrarea de predicare și de despărțire a oamenilor, Cristos va domni în mijlocul dușmanilor săi, și în punctul culminant al acestei perioade de timp va izbucni Armaghedonul. (Ps. 110:1, 2; Apoc. 11:15-18, *NW*). Apoi, referitor la această serie de întâmplări vizibile, Isus a concluzionat: „Acum învățați de la smochin o ilustrație a acestui fapt: Imediat ce ramurile sale tinere cresc fragede și fac frunze, știți că vara se apropie. La fel și voi, atunci când vedeți toate aceste lucruri, să știți că el este aproape, la uși. Adevărat vă spun că această generație nu va trece nicidecum fără ca aceste lucruri să aibă loc”. (Mat. 24:32-34, *NW*). Începând cu 1914, nu a fost generația noastră martoră la războaie mondiale, foamete, epidemii, cutremure, persecutarea și uciderea martorilor lui Iehova, și predicarea lor în lumea întreagă despre vestea bună, potrivit căreia Cristos a fost întronat în puterea Împărăției în ceruri? Nu vedem, de asemenea, suferința națiunilor, oameni leșinând de frică văzând ceea ce urmează să vină, înrăutățirea condițiilor atât ale delincvenței din rândul adulților cât și a celei juvenile, milioanele de iubitori de plăceri, mai degrabă decât iubitori de Dumnezeu, care au o formă ipocrită de devotament evlavios, și în cele din urmă, prima dată o Ligă a Națiunilor și acum Națiunile Unite care caută să conducă lumea, și ai cărei lideri mondiali politici și religioși au lăudat-o ca fiind singura speranță pentru pace și „expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ?” Mai mult, aceste lucruri au început să se

întâmplă la timp, pentru că așa cum calendarul nostru ne spune când trebuie să vină iarna, la fel cronologia Bibliei ne-a spus că aceste evenimente trebuiau să înceapă în 1914 A.D. *Turnul de veghere* a publicat în mod repetat această dată cu dovezi din Scripturi, prima dată fiind în 1880, cu treizeci și patru de ani înainte. Așadar, generația noastră este generația care va vedea începutul și sfârșitul acestor lucruri, inclusiv Armagedonul.

SEMNULE COMPUS

¹¹ Iar aici este un aspect care nu trebuie trecut cu vederea. Toate aceste întâmplări combinate constituie un semn. Fiecare dintre ele nu constituie un semn în sine. Reprezintă doar o parte a semnului compus. Este precum în cazul iernilor literale. Simplul fapt că zilele devin mai scurte nu dovedește iminența iernii. Zilele devin mai scurte și în iulie. Doar frunzele care cad nu dovedesc nimic. Unii copaci pierd frunze în tot timpul anului, iar altele le pot pierde din cauza bolilor sau a secetei. Chiar și cerul de vară devine gri uneori, și apar furtuni care nu sunt de sezon, sau curenți de aer rece ar putea apărea la începutul toamnei; dar niciunul dintre acestea, luat separat, nu dovedește venirea iernii. Dar atunci când toate condițiile anterior menționate sunt prezente în combinație, împreună ele arată cu certitudine apropierea iernii.

¹² La fel se întâmplă și cu evenimentele zilelor din urmă. Atunci când se spune că aceste evenimente indică zilele din urmă, mulți oameni spun că astfel de lucruri s-au întâmplat și în trecut, istoria se repetă, părinții noștri spun că astfel de lucruri s-au întâmplat și în zilele lor și li s-a spus că zilele din urmă sunt aproape. Dar știm acum că aceștia nu trăiau în zilele din urmă. Adevărul este că oamenii interpretează greșit evenimentele. Aceștia au greșit în a aprecia că nu doar unul, sau două, sau jumătate de duzină din aceste lucruri trebuie văzute, ci că toate acestea trebuie să fie văzute. Semnul nu este format din războaie, sau foamete, sau epidemii, sau cutremure, sau persecuții, sau predicarea evangheliei, sau condițiile de frică și nedumerire și delincvență. Niciunul dintre aceste evenimente luate individual nu semnifică faptul că suntem în zilele din urmă. Dar atunci când TOATE aceste evenimente se întâmplă într-o generație, în seria sau secvența prezisă, fără niciuna lipsă, atunci TOATE ACESTE LUCRURI ÎMPREUNĂ CONSTITUIE SEMNUL.

¹³ Atunci când vedem acest semn compus, este timpul să ținem seama de avertismentul lui Isus de a fugi spre organizația lui Dumnezeu, pentru siguranță pe timpul Armagedonului. Amânarea ar fi fatală pentru noi, și astfel Isus a spus, având în minte timpul iernii Armagedonului: „Continuați să vă rugați ca fuga voastră să nu aibă loc în timpul iernii și nici în ziua sabatului; pentru că atunci va fi un mare necaz cum n-a existat niciodată de la începutul lumii până acum, nu, și nici nu va mai exista vreodată.” (Mat. 24:20, 21, *NW*) Prea rece pentru a fugi în acel timp de iarnă și prea târziu pentru a asigura salvarea în acea perioadă a sabatului. Cu acea ocazie Iehova va fi cel care va lucra, prin Cristos, la Armagedon, pentru a-și justifica numele. Dacă trebuie să facem lucrarea necesară și să fugim să ne pregătim pentru a supraviețui Armagedonului, trebuie să

discernem semnul acum, să-l înțelegem, să aflăm acum care sunt cerințele lui Iehova pentru noi și să luăm precauțiile necesare pentru a asculta chiar acum de sfatul său referitor la cum putem să rezistăm furtunii Armagedonului.

¹⁴ Cât de practic ar fi pentru păsări să refuze să zboare spre sud la apropierea iernii? La fel de practic precum ar fi pentru noi să ignorăm semnul apropierii Armagedonului. Cât de practic ar fi pentru albine să refuze să depoziteze mierea în stupii lor pentru hrană pe timpul iernii? Cât de practică ar fi marmota care ar ignora apropierea iernii și ar refuza să țină seama de îndemnurile instinctului ei pentru a se pregăti? Sau ursul care ar refuza să-și schimbe obiceiurile de hrănire pentru a se îngrășa și pentru a-și îngroșa blana ca să supraviețuiască unui somn lung de iarnă? Deloc practic, ci atât de nepractic încât ar urma moartea. Pentru noi, să ignorăm acum semnul compus al apropierii Armagedonului ar fi la fel de fatal cum ar fi pentru rândunică să refuze să zboare spre sud, sau pentru marmotă să hiberneze, sau pentru albină să facă depozite de hrană pentru iarnă. Se va întâmpla cu noi după cum este declarat la Ieremia 8:20: „Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit și noi n-am fost salvați”.

¹⁵ Acum este anotimpul favorabil secerișului și timpul verii în care să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, să predicăm evanghelia, să îi avertizăm pe alții, să aducem roadele dreptății și să depozităm comori în cer, care ne vor asigura protecția lui Dumnezeu în timpul Armagedonului. Va trebui poate să ne schimbăm obiceiurile de hrănire acum, trecând la mâncare bună, spirituală, pentru zidirea și întărirea noastră în lucrarea creștină. Acum, înainte de Armagedon, este timpul pentru aceasta. Atunci când se va instala distrugerea din timpul iernii, sezonul favorabil pentru lucrare va fi trecut, secerișul va fi terminat, vara se va sfârși și mulți vor vedea că nu sunt salvați. Precum pasărea, sau albina, sau ursul care așteaptă primul viscol pentru a se convinge de venirea iernii, aceste persoane întârziate vor fi surprinse și vor fi măsurate de distrugere. Atunci când începe iarna este prea târziu pentru animale să se pregătească pentru supraviețuire. La fel va fi pentru persoanele care așteaptă începutul Armagedonului pentru a începe să fugă.

CEL MAI PRACTIC ACUM, ÎNAINTE DE ARMAGHEDON

¹⁶ Cu Armagedonul planificat pentru această generație, putem înțelege de ce Biblia este atât de practică pentru zilele noastre. Nu doar că rezistă în fața acuzațiilor nesăbuite aruncate de către oameni de știință și ateii; nu doar că dovedește pe Dumnezeu adevărat și pe oameni mincinoși, care o ridiculizează și o fac să fie fără valoare; nu doar că aplicarea principiilor ei drepte ar elimina majoritatea durerilor care chinuie sferele sociale, economice, politice și militare ale lumii acesteia; nu doar că preceptele sale aplicate relațiilor umane de zi cu zi ar elimina tensiunile și ar oferi o companie plăcută în loc; nu doar din toate aceste motive copleșitoare este Biblia atât de practică pentru noi astăzi, ci în primul rând este așa pentru că aceasta va trasa calea noastră de acțiune prin furtuna periculoasă a iernii Armagedonului și ne va ghida pe porțile unei lumi noi, mai răcoritoare și de durată decât ar putea fi orice primăvară literală. – Isa. 2:2-4; 11:6-9; Apoc. 21:1, 4.

¹⁷ Dacă acceptăm și urmăm Biblia ca și călăuza noastră practică acum, după Armaghedon vom privi distrugerile provocate de mânia dezlănțuită a lui Iehova Dumnezeu. Vom vedea ruinele și dărâmurile acestei așa numite civilizații diesel, care a fost prea mândră, încrezută și sofisticată pentru a se potrivi cu ceea ce este considerată filosofia caravanei de cămile. Asemenea gunoiului de pe pământ vor zace trupurile neîngropate ale celor care nu i-au dat atenție lui Dumnezeu. Presărate pe pământ, nejelite, spune Ieremia (25:33). Acolo vor zace cadavrele acelor oameni practici, ale realiștilor încăpățânați ai acestei lumi, ale celor deștepți care consideră că Biblia este neștiințifică, le celor ate care au considerat Biblia contradictorie, ale filosofilor religioși care au crezut că Biblia este legendă, ale fanaticilor înguști la minte care au ridiculizat Cuvântul său și l-au făcut fără valoare, și ale maselor de orbi care le-au urmat pe aceste călăuze oarbe și care au considerat că Biblia este nepractică pentru viață în epoca atomică a lumii vechi. Toți sunt orbiți de Satan Diavolul, care el însuși este marea călăuză oarbă a acestui sistem nelegiuit de lucruri. (Mat. 15:14; 23:16-26; 2 Cor. 4:4). Nu vrem să culegem roadele unei asemenea orbiri. Nu ne dorim să fim la fel de orbi precum astfel de oameni, până acolo într-atât albul devine negru și negrul devine alb, ceea ce este practic apare ca fiind nepractic, iar ceea ce este nepractic apare ca fiind practic. Această lume veche să ne batjocorească, să ne spună proști și ignoranți. Nu este nimic surprinzător, pentru că și acest lucru a fost prezis:

¹⁸ „Vorbirea despre stâlpul de tortură este nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, cei care suntem salvați, reprezintă puterea lui Dumnezeu. Pentru că este scris: ‘Voi face să piară înțelepciunea înțelepților și voi da la o parte inteligența intelectualilor’. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde sunt cei care discută despre acest sistem de lucruri? Nu a făcut Dumnezeu înțelepciunea lumii nebunie? Căci, în înțelepciunea lui Dumnezeu, din moment ce lumea, prin înțelepciunea ei, nu a ajuns să-l cunoască pe Dumnezeu, Dumnezeu a văzut bine ca prin nebunia a ceea ce se predică să-i salveze pe cei care cred. Pentru că evreii caută semne, iar grecii caută înțelepciune; dar noi îl predicăm pe Cristos răstignit, care pentru evrei este un motiv de cădere, iar pentru națiuni, nebunie; cu toate acestea, pentru cei care sunt chemați, atât evrei cât și greci, Cristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Deoarece un lucru nebunesc al lui Dumnezeu este mai înțelept decât oamenii, și un lucru slab de la Dumnezeu este mai puternic decât oamenii. Căci priviți, fraților, chemarea voastră, căci n-au fost chemați mulți înțelepți după carne, n-au fost chemați mulți puternici, nu mulți de neam; ci Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, pentru a putea să-i facă de rușine pe oamenii înțelepți, și Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, pentru a face de rușine pe cele puternice; și Dumnezeu a ales lucrurile de origine modestă ale lumii și lucrurile privite de sus, lucrurile care nu sunt, ca să le aducă la nimic pe cele care sunt, pentru ca nici o carne să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. ... Dacă cineva dintre voi crede că este înțelept în acest sistem de lucruri, să devină nebun, pentru a deveni înțelept. Deoarece înțelepciunea acestei lumi este nebunie înaintea lui Dumnezeu; pentru că este scris: ‘El îi prinde pe înțelepți în propria lor viclenie’. Și din nou: ‘Iehova știe că raționamentul oamenilor înțelepți este

zadarnic'. Prin urmare, nimeni să nu se laude cu oameni.” – 1 Cor. 1:18-29; 3:18-21, *NW*.

¹⁹ Există înțelepciune în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru cei suficient de înțelepți să țină seama de acesta, deși procedând astfel ei par nebuni înaintea acestei lumi vechi. De asemenea, semnul neîndoielnic al zilelor din urmă și apropierea distrugătorului timp al iernii Armaghedonului pot fi acum înțelese. Deoarece aceasta este nebunie și nepractic pentru această lume, aceasta nu este un motiv să o percepem și noi la fel, și să fim atât de nepractici încât să murim cu lumea. Nu permiteți să se adune praful pe Biblia voastră. Studiați-o! Câștigați-i înțelepciunea! Apreciați-i spiritul practic! Conformați-vă principiilor sale, ascultați de poruncile acesteia și obțineți protecția divină pe care o promite celor ascultători. Veți avea speranța supraviețuirii iernii Armaghedonului care îi va surprinde pe majoritatea oamenilor și-i va îngheța în strânsoarea rece a mormântului. Nu ignorați semnul apropierii Armaghedonului, cum nici animalele nu ignoră venirea iernii. La fel cum acestea dau atenție îndemnurilor instinctive pe care Dumnezeu le-a dat acestora pentru a se pregăti, la fel acționați și voi în conformitate cu inteligența dată de Dumnezeu, atunci când priviți în jurul vostru și vedeți semnul compus al sfârșitului acestui sistem nelegiuit de lucruri, și pregătiți-vă să treceți prin el în acord cu îngrijirea lui Iehova. Intrați în viață veșnică, într-o lume nouă liberă de păcat, suferință, tristețe și moarte. Aceasta este singura cale de acțiune practică acum, în mijlocul acestei lumi vechi muritoare. Și din moment ce Biblia este singura carte care clarifică această cale de acțiune, Biblia este Cartea Practică, mai ales pentru vremurile noastre.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce mulți potravnici etichetează ca nepractic actualul avertisment că acum trăim în zilele din urmă?
2. Ce este „Armagedonul” și de ce este oferit un avertisment despre venirea acestuia?
3. Cu ce timp este asemănat Armagedonul? Ce scripturi arată caracterul potrivit al acestei asemănări?
4. Ce dovezi avertizează despre apropierea iernii și cum reacționează viața animală în vederea ocrotirii?
5. Ce le-a dat Iehova pentru călăuzire? Ce eșec din partea lor ar fi foarte nepractic?
6. Ce facultate i-a dat Dumnezeu omului, mai degrabă decât instinct? În armonie cu această discuție, cum trebuie s-o folosească el?
7. Ce întâmplări a spus Isus că vor semnifica, în parte, sfârșitul acestui sistem de lucruri?
8. Ce are loc, referitor la oameni, în general? La batjocoritori? La cei putred de bogați?
9. Ce descriere generală a condițiilor din mijlocul omenirii este oferită la 2Timotei 3:1-5, 12,13?
10. Se observă acum faptele fizice în împlinirea acestor profeții? Ce se poate aștepta să vadă această generație?

11. Ce punct vital nu trebuie trecut cu vederea? Cum este ilustrat lucrul acesta în cazul iernilor literale?
12. Ce explică trâmbișarea de avertismente false despre zilele din urmă în timpul părinților sau al bunicilor noștri?
13. Ce este absolut necesar pentru noi când vedem semnul compus?
14. Cât de practic ar fi pentru noi să ignorăm acum acest semn compus?
15. De ce ar fi fatal să amânăm fuga la organizația lui Dumnezeu până va începe Armageddonul?
16. Așadar, de ce este Biblia practică și de ce mai ales acum?
17. Ce priveliște vor privi supraviețuitorii Armageddonului? Ce orbire vom evita noi?
18. Cum evaluează Cuvântul lui Dumnezeu înțelepciunea divină și pe cea lumească? Cum evaluează înțelepciunea lumească și pe martorii lui Iehova?
19. De ce să ne apucăm acum și la ce concluzie ajungem, referitor la valoarea Bibliei pentru zilele noastre?

„Limba curată”

Ce lume veche, confuză, dezbinată și întinată este acest sistem de lucruri! Mii de naționalități, rase și seminții separate și divizate de prejudecățile, obiceiurile și mai ales de tradițiile lor religioase și de filosofiele umane. Pe lângă mulțimea de culte păgâne, există efectiv sute de secte în interiorul creștinătății, toate opunându-se una alteia pe probleme politice, comerciale și religioase, chiar până la a purta războaie violente de vărsare de sânge una împotriva celeilalte - catolici împotriva catolicilor, protestanți împotriva protestanților. Nu, nu cele 2,796 de limbi și dialecte diferite vorbite de oameni sunt cele care despart și divizează populația pământului în atât de multe grupuri antagoniste, cât trăncăneala lor pe crezuri religioase confuze.

Bineînțeles că principala cauză pentru această stare globală de confuzie și perplexitate, în special începând cu anul 1914, o reprezintă dumnezeul întunericului și al confuziei, Satan Diavolul. În acel an Balaurul cel vechi, Satan, a fost azvârlit din cer împreună cu îngerii săi demonici nelegiuți. În consecință, „Vai de pământ și mare, pentru că Diavolul s-a coborât la voi, având mare mânie, știind că are o scurtă perioadă de timp” înainte să fie legat în abisul captivității. – Apoc. 12:7-9, 12; 20:1-3, *NW*.

Acum ar putea părea drept o surpriză șocantă vestea cum clerul, atât cel din păgânătate cât și cei din creștinătate, a fost folosit cu succes de către Diavol pentru a amăgi și a induce oamenii în eroare și a-i aduce în această stare prezentă de dezbinare, dar faptele, odată investigate, dovedesc adevărul acestora. Prin învățătura minciunilor înșelătoare și prin înăbușirea adevărului, religia organizată a întunecat mințile oamenilor față de lumina adevărului și i-a legat în lanțurile

întunerului, a superstiției și a fricii. – Deut. 18:20; Ier. 14:13-15; 23:25-32; Mat. 23:2, 4.

Nu există nicio cale de scăpare pentru oameni, niciun remediu, nicio alinare? Ah, da, într-adevăr! Acum douăzeci și șase de secole Iehova Dumnezeu declara: „Pentru că atunci voi întoarce oamenii spre o limbă pură, ca ei să poată chema numele lui Iehova, să-l servească de comun acord.” (Țef. 3:9, *AS*). Acum, în această perioadă de timp anterioară bătăliei Armagedonului această profeție este în curs de împlinire, deoarece versetul precedent descrie alte lucruri care au loc astăzi: națiunile acestei lumi vechi sunt adunate pentru ca Iehova să reverse asupra lor toată mânia sa cumplită și să-i nimicească într-un foc mistuitor.

Dar care este „limba pură”? Spune psalmistul: „Cuvintele lui Iehova sunt cuvinte pure; precum argintul încercat într-un cuptor pe pământ, purificat de șapte ori”. „Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este pur!” Fiecare cuvânt al lui Iehova este adevărul! (Ps. 12:6, *AS*; Prov. 30:5; Ioan 17:17). „Limba pură”, așa cum este descoperită în manualul inspirat al adevărului, Biblia, reprezintă mesajul glorios care spune despre stabilirea unei *lumi noi* a dreptății. Ce forță unificatoare puternică este această proclamație!

Deja sute de mii de oameni din toate națiunile au învățat această limbă pură și acum „cheamă numele lui Iehova” și-l „servesc de comun acord” în închinarea pură. Și tu te poți alătura acestei mulțimi mărețe prin citirea Bibliei tale. Fă rost de un exemplar al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești*, pentru că aceasta purifică în continuare această limbă, ajungând la puritatea scrierilor originale inspirate. Astfel, prin studiu sârguincios și tu poți fi salvat de distrugerea iminentă de la Armagedon.

[Notă de subsol]

Mai multe detalii sunt citate în *Turnul de veghere* din 15 septembrie, 1950.

Cu Președintele în Fiji

Acest articol continuă relatarea călătoriilor președintelui Societății N. H. Knorr și a secretarului său M. G. Henschel.

SKYMASTER DC-4 a accelerat pe pistă iar curând, insula Oahu s-a estompat în ceață și nori. Era ora 13:30, duminică, 4 martie. Păstram cu noi parfumul cununilor de flori și am avut timp să ne gândim la lucrurile din trecut și la cele care vor urma. Soarele a apus și am simțit nevoia să dormim. După câteva ore am fost treziți, deoarece eram în apropierea Insulei Canton, o insulă mică de corali folosită pentru realimentare de către toate avioanele transpacific direcționate către „antipozi”. Am aterizat la locul de alimentare de o milă pătrată la ora 22 și am rămas acolo aproximativ o oră. Era cald chiar fără razele soarelui și, fără îndoială, în timpul zilei ar fi fost foarte incomod în orice fel de îmbrăcăminte, cu excepția unei ținute alcătuită din câțiva metri de pânză înfășurate în jurul corpului, legată la

nivelul taliei, asemănătoare celei purtate de către angajații din Insulele Gilbert, care lucrau acolo. Am trecut ecuatorul, am ajuns în Emisfera Sudică, foarte aproape de ecuator și m-am bucurat că nu a trebuit să stăm peste noapte acolo, așa cum am făcut în călătoria precedentă.

La miezul nopții noi zburam din nou. Duminica a trecut, iar undeva pe drum a trecut și ziua de luni, deoarece am traversat linia internațională de delimitare a datei pe glob în drum spre Fiji și la sfârșitul celor șapte ore de zbor până la aeroportul Nadi, era marți dimineața. Tocmai trecuse de ora 5 și noi zburasem timp de 16 ore și 42 minute de Hawaii.

Era sezonul ploios în Fiji și nori grei întunecați atârnav deasupra capului când ne-am dat jos din avionul „Clipper Monsoon”. Abia am ajuns la adăpostul clădirii terminalului când ploaia a început să curgă ca un potop. Am trecut de controlul imigrării și sănătății cu bine și în timp ce așteptam ca bagajele să fie debarcate din avion, l-am zărit pe Bill Checksfield, îmbrăcat în pantaloni scurți de culoare albă, care sunt tipici unei colonii britanice. Desigur, am fost bucuroși să-l vedem, pentru că el este singurul absolvent din Gilead care lucrează acum în Fiji. A existat opoziție în ceea ce privește lucrarea de mărturie în ultimii ani din cauza influenței clerului, iar la un moment dat literatura Societății a fost interzisă în colonie. Noi nu am fost singurii care l-au văzut pe fratele Checksfield. Vameșii îl cunoșteau și erau, prin urmare, foarte interesați de ceea ce aveam în posesia noastră, în ceea ce privește literatura. Inspecția a fost destul de amănunțită, iar anumite lucruri au fost puse deoparte și anume: exemplarul meu al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești*, *Turnul de veghere*, *Informatorul* și unele notițe din Scriptură pe care obișnuiam să le folosim în discursuri. Părea foarte ciudat că Biblia trebuia să fie luată de la cineva și să treacă printr-o verificare, dar m-am gândit că, dacă vameșii voiau să o citească, era în regulă din partea mea. Existau alte Biblii disponibile în Suva la vestitorii locali. Dar inspectorii voiau să fie siguri și nu au vrut să-și asume responsabilitatea de a permite pătrunderea publicațiilor Turnului de Veghere în colonie. Este greu de înțeles de ce trebuia să se teamă guvernul din Fiji de Biblie, în această zi luminată. Poate cândva răspunsul va fi cunoscut. Este evident că lor nu le place numai Biblia în mâinile martorilor lui Iehova. În orice caz, după petrecerea unei jumătăți de oră cu inspectorii vamali și, după sigilarea publicațiilor și documentelor, acestea mi-au fost înmânate sigilate, pentru a fi depuse la Vama din Suva pentru verificare și aprobare.

Când am terminat toate formalitățile de la aeroport, am putut vorbi cu fratele Checksfield și el a fost încântat de faptul că unii frați îl vizitează. El lucrează singur majoritatea timpului și este plăcut să aibă companie, uneori. El ne-a spus că era sezonul uraganelor acolo și că acesta ar fi putut fi motivul pentru unele momente când avionul s-a înclinat în aer atunci, în apropiere de Fiji. Fratele Checksfield părea să fie obișnuit cu ploile, dar el a experimentat ceva diferit în drumul său în jurul insulei Suva – un șuvoi de apă a inundat podeaua mașinii sale, acoperindu-l, iar toate hainele sale au fost îmbibate cu apă, valiza sa fiind de asemenea udată. El nu prognoșta ce vreme va fi la drumul de întoarcere spre

Suva, dar ploua când ne-am îngrămădit geamantanele și pe noi înșine într-un Ford britanic din 1936, cu care ne-am început călătoria de 133 de mile spre Suva.

Călătoria s-a dovedit a fi foarte interesantă. Pe pământ se pot observa lucruri. De-a lungul drumului, în districtele bogate în trestie de zahăr pot fi văzuți cultivatori indieni în timp ce lucrează câmpurile cu trestie de zahăr. Acolo unde drumul ocolea plajele mărginite de palmieri, peisajul se schimba constant, în timp ce oceanul verde se umfla cu spume albe de recif de corali și se contopea în diferite nuanțe de albastru și de verde deschis cu adâncimea apei ce se schimba pe malul recifului. Drumul continua trecând prin satele băștinașilor, unde locuitorii din Fiji își trăiau viețile fericite într-un mod lipsit de griji. Ei locuiesc în case

pitorești cu acoperiș de paie. O astfel de casă este numită de către băștinași „bure”. Este destul de mare și întreaga familie locuiește împreună. Casa căpeteniei este proiectată cu stâlpi care ies în afară la fiecare capăt al vârfului acoperișului. Satele sunt construite în luminișuri, de multe ori în apropierea unui râu sau pârâu și tot ce se află în jurul lor este doar junglă deasă. Spre centrul insulei Viti Levu, pe care am fost, există câteva vârfuri destul de mari, toate de origine vulcanică și adesea, cu zimțuri sau având o formă ciudată. Ceața coboară în văi, accentuând verdele întunecat al

munților, explicând de ce există o astfel de creștere luxuriantă.

Un lucru care ar face mai plăcută vizitarea priveliștilor din Fiji ar fi îmbunătățirea autostrăzilor. Drumul este stricat peste tot, iar în multe locuri este împrăștiat pietriș care poate provoca derapări. Podurile sunt suficient de largi doar pentru o singură mașină și de multe ori, nu au garduri sau balustrade de protecție la margini. Uneori, șinele de cale ferată trec peste același pod, calea ferată oferă călătorii gratuite tuturor pasagerilor de pe ecartamentul îngust. Există multe curbe și dealuri. A durat șapte ore pentru a parcurge cele 133 de mile, fratele Checksfield depunând multă muncă. După șederea timp de 16 ore din avion și 7 ore în mașină, statul în picioare era o plăcere. Poate o plimbare călare ar fi avut aceleași consecințe.

În Suva drumurile sunt pavate și foarte bune. Este un oraș interesant pentru vizitatori, pentru că multe rase din Pacificul de Sud se amestecă pe străzi sau piețe. Europeni, indieni și chinezi au magazine în oraș. Sunt numeroși indieni cu pielea maronie și trăsături fine. Membrii Sikh dintre indieni sunt identificați întotdeauna prin turbane. Femeile care poartă sari sunt o priveliște obișnuită, iar multe dintre ele au bijuterii sau podoabe de aur aplicate pe nări. Există locuitori din Fiji cu părul stufos de care sunt mândri și bărbații puternici, bine construiți, care poartă *sulus*, pe care un european ar putea să-l compare cu o fustă. Într-adevăr, este un amestec de insule, pentru că sunt polinezieni, melanezieni și micronezieni pe străzi pe lângă chinezi, europeni și indieni.

Suva este construit pe o peninsulă deluroasă. Am intrat în oraș dinspre drumul Queens, care începe la vest de Suva și trece direct prin sectorul de afaceri, cuprinzând Victoria Parade până la hotelul Grand Pacific, unde urma să stăm. În spatele hotelului era golful și aproape peste drum se aflau clădirile gigantice ale guvernului și turnul cu ceas. La fiecare cincisprezece minute auzeam ceasul bătând. Acest lucru ne-a ajutat să știm cât era ora, deoarece mai erau câteva ore până la începerea congresului. După cazarea la hotel, ne-am îndreptat spre vamă pentru a prezenta pachetul sigilat pe care l-am adus de la Nadi. Funcționarul care s-a ocupat de noi a fost foarte amabil și prietenos și ne-a informat că el, pur și simplu, își făcea datoria în conformitate cu ordinele de la guvern. El nu a găsit nimic în neregulă cu nici unul dintre lucrurile pe care le aveam și ne-a înapoiat toate publicațiile și documentele.

CONGRESUL DE LA SUVA

Congresul de la Suva a avut loc în serile de 6, 7 și 8 martie. Toate întrunirile s-au ținut în Sala Împărăției de pe strada Thompson, cu excepția adunării publice. Aceasta a avut loc chiar în centrul orașului Suva, ceea ce a fost convenabil pentru toată lumea. Sesiunea de deschidere a durat de la ora 17 până la ora 22 fără nici o întrerupere. Frații se așteptau să rămânem acolo pentru doar două zile, dar din cauza unei modificări în orarul de zbor am stat patru zile. Aceasta explică de ce programul din prima seară a fost atât de plin, cu discuții, cu adunarea de serviciu, cu școala de serviciu, cu experiențe și cântări. Fratele Henschel și cu mine am vorbit, de asemenea. Au fost prezenți 51 de europeni, locuitori din Fiji, indieni, rotumani și euranesieni.

A fost, cu siguranță, o plăcere să fim alături de ei timp de patru zile. Am avut privilegiul de a ne angaja în serviciul de teren în Suva și am găsit oameni cu care mi-a fost ușor să vorbesc. Zona era aproape de clădirile administrației publice și nu departe de sală. Deoarece există diferite tipuri de oameni în Suva, atunci când se predică din ușă în ușă înseamnă că niciodată nu se știe cu cine te poți întâlni. Femeile indiene, de obicei, te lasă să vorbești încontinuu și nu spun nimic, chiar dacă știi limba engleză. Adesea, oamenii vor spune că ele trebuie să se consulte cu tatăl sau soțul pentru primirea literaturii; cu toate acestea, o tânără indiană a luat cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*” fără nici un fel de comentarii. Ea pur și simplu mi-a înmănat contribuția și s-a așezat imediat pe podea pentru a citi. Ar fi interesant de știut cum va ieși vizita ulterioară când o va vizita vestitorul local.

Adunarea publică urma să aibă loc în acea seară de 7 martie, așa că ziua a fost consacrată anunțării adunării și distribuirii de pliante pe la locuințe. Primăria din Suva a fost rezervată pentru adunarea publică, iar la ora 19:30 o mulțime mare de oameni s-a adunat la vechea structură de lemn, care adăpostește birourile și clădirea primăriei. Publicul, în număr de 187 persoane, a inclus tot felul de oameni. S-a observat că a venit un număr mare de indieni, dar toți erau bărbați. Ascultătorii au fost foarte atenți și există, cu siguranță, o oportunitate excelentă în Suva pentru ajutarea celor interesați. Au fost înmănate multe broșuri după adunare. Inspectorul de poliție care a participat nu a făcut nici un comentariu.

Alte cuvântări care fuseseră inițial listate să urmeze adunării publice au avut loc până joi noaptea, pentru a îmbunătății programul congresului. În această ultimă seară a congresului au fost 44 de participanți în Sala Împărăției. O ploaie torențială din acea noapte i-a ținut departe pe cei care locuiau la distanță de centrul orașului.

Cu toate că există mult interes și bunăvoință în Fiji, problema este să-i facem pe vestitori să iasă pe teren cu regularitate. În ultimii patru ani a existat, în medie, o creștere de la 9 la 12 vestitori. O privire asupra diagramei grupei de la Sala Împărăției a arătat că în cursul anului de serviciu 1951, raportul a fost mult mai bun, pentru că a existat un record de 20 de persoane ce dădeau raport. Grupa a început acum lucrarea stradală cu reviste și există mai multă activitate pe teren, deoarece unii vestitori care locuiau la țară au venit în oraș. Un alt factor este faptul că un cuplu plin de zel din Australia s-a ocupat de lucrarea din Fiji, iar aceștia au fost de mare ajutor absolventului de la Gilead, care acționează în calitate de serv de grupă, pentru a-i ajuta pe alții să aprecieze importanța predicării veștii bune. Sperăm sincer că adunarea a făcut multe pentru a-i face să-și aprecieze responsabilitățile înaintea Domnului, ca grupă, pentru ca vestea bună să fie predicată în Fiji.

Ce ar ajuta lucrarea în Insulele Fiji, în afara serviciului regulat din partea vestitorilor grupei, ar fi existența câtorva pionieri energici acolo, și se speră că pot fi trimiși câțiva și că unii dintre membrii grupei locale vor putea intra în lucrarea de pionierat. De asemenea, literatura în limba locuitorilor din Fiji va avea o mare importanță pentru a ajuta populația nativă să afle adevărul. Unul dintre frați lucrează la o traducere și se speră că ea va fi terminată curând. Cu scopul ca mai mulți lucrători să servească în Fiji, s-a făcut o vizită la secretariatul coloniei, pentru discutarea problemei în ceea ce privește trimiterea unei susțineri mai mari pentru a-l ajuta pe fratele Checksfield în lucrarea de misionariat. Un frate a venit dintr-o altă insulă mare, Vanua Levu, dar nu există nici un fel de lucrare de predicare organizată nici acolo, nici în alte insule mai mici și este nevoie ca cineva să meargă acolo. Secretarul coloniei a ascultat, dar nu a făcut nici un fel de promisiune, deci tot ce se poate realiza este să facem cerere pentru acceptarea unor noi misionari. Societatea a încercat din când în când să trimită alte persoane acolo să preia serviciul de pionierat, dar guvernul a respins întotdeauna cererile. Politica Societății și modalitatea de realizare a lucrării au fost explicate secretarului coloniei și asistentului său, iar acum au o idee clară asupra scopurilor și obiectivelor Societății, iar acest lucru poate aduce o reacție favorabilă pentru noile cereri.

După întâlnirea cu secretarul coloniei, vineri la amiază, următorul lucru realizat a fost părăsirea hotelului și începerea unei noi călătorii spre vest, către aeroportul Nadi. Frații s-au ocupat de organizarea unui adevărat ospăț în stilul locuitorilor din Fiji, oferindu-ne să gustăm toate felurile de mâncare ale băștinașilor. Așa că ne-am oprit la marginea drumului la câteva mile de Suva și am fost îndrumați spre casa unui frate, care este căpitan de vas. Acolo ne-am bucurat de ospitalitatea din Fiji pe deplin. A fost o experiență nouă pentru noi. Am început cu o băutură pusă într-o jumătate de nucă de cocos, o băutură de culoare maro, făcută din rădăcini. Fiecare

a băut pe rând, fiind aplauze pentru fiecare, ca semn de bucurie și onoare. Pentru masă ne-am așezat toți pe rogojini de paie, pe podea, iar mâncarea a fost așezată în fața noastră. Mâncarea a fost delicioasă, având diferite arome, în funcție de alimentele consumate; au fost produse cum ar fi: fructe de pâine, dalo (rădăcină de Taro), lapte de nucă de cocos, banane și budincă de tapioca, plăcintă cu ananas, cu o băutură de fructe. Ni s-a spus că în Fiji există obiceiul de a sta întins și de a dormi după un ospăț de genul asta, dar timpul nu ne-a permis să participăm la această parte a obiceiului.

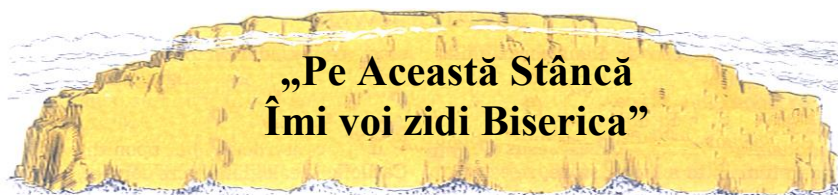
Am învățat câteva lucruri în ceea ce privește obiceiurile și limba din Fiji. Am aflat că „b” se pronunță „mb”, ca și în cuvântul „timber”; „c” se pronunță „th” la fel ca și în cuvântul „thy” (nu ca în „thigh”); „d” se pronunță „nd”, la fel ca și în cuvântul „handy”, „g” se pronunță „ng”, ca și în cuvântul „singer”; „q” este pronunțat „ng”, ca și în cuvântul „finger”. Așa că însemna că noi ne îndreptam spre aeroportul Nadi, dar ar fi trebuit să-l numim „Nandi”.

La ora 3, mulți frați erau în preajmă să-și ia rămas bun de la noi, iar un anumit număr dintre ei și-au arătat dragostea față de noi, conducându-ne pe drumul cel lung până la Nadi. Eram 14 care călătoream în loialul Ford și într-un camion Dodge. Am călătorit pe aceeași rută ca și în drum spre Suva, de după sosirea noastră în Fiji. Pe drum am văzut unul dintre cele mai frumoase apusuri de soare din viața mea. M-a ajutat să uit de umiditatea și căldura din Fiji, precum și de ploile abundente care au căzut. Norii de furtună au fost împrăștiați, iar apusul soarelui i-a transformat în aur, pe măsură ce cobora încet peste valurile Pacificului de Sud, care se spărgeau de reciful de corali aflat la aproximativ o jumătate de milă de țarm. Chiar și marea a căpătat o nuanță aurie sclipitoare. Palmierii și tufișurile dintre drum și plajă păreau negri pe acel fundal auriu. M-am bucurat că apusul a durat mai mult, pentru că a fost o desfătare pentru ochi pe care numai Iehova o putea pregăti.

Apoi au venit stelele serii și întunericul nopții. Călătoria a durat puțin, deoarece am avut o companie plăcută. Unii cântau, alții moțâiau, în timp ce alte persoane povesteau experiențele pe care le-au avut. Traficul era lejer și foarte rar trecea o mașină sau un camion din sens opus, poate la fiecare 15 sau 20 de mile. De multe ori aproape de curbe, dădeam dintr-o dată peste unul din dumnezeii Hindușilor, un membru al familiei bovinelor, stând în mijlocul drumului, iar frânele trebuiau să fie acționate cu rapiditate, alteori erau indieni sau locuitori din Fiji de-a lungul drumului. Era după ora 9 când am văzut câteva lumini de culoare roșie, care ne-au indicat că aeroportul se afla în acea direcție. La ora 10 ne-am oprit câteva momente în orașul Nadi pentru a umple rezervoarele cu carburant și pentru a ne răcori cu băuturi răcoritoare, iar apoi ne-am făcut drum spre aeroportul aflat la trei mile distanță. Unul dintre pneurile camionului a explodat în apropierea aeroportului, iar mașina care se afla în fața lui și-a continuat drumul, deoarece nici unul dintre ocupanții mașinii nu știa ce se întâmplase. Astfel, unii dintre frații și surorile care călătoreau cu camionul au mers pe jos cu mine până la aeroport, lanterna mea de buzunar ajutându-ne să găsim drumul, iar mașina a fost trimisă înapoi să aducă bagajele care urmau să fie luate în Noua Zeelandă.

La aeroport am aflat că Stratocruiser din America avea o mică întârziere și că plecarea noastră într-un DC-4 nu va avea loc până când Stratocruiser va pleca spre Australia. O parte a corespondenței și pasagerii din avionul cel mare urmau să plece spre Noua Zeelandă și tot ce puteam face era să așteptăm. Aici, am avut din nou ocazia să apreciem faptul că aveam atât de mulți frați cu noi și am petrecut cu ei o seară foarte plăcută la aeroport, de la 22:30 până la 3:30, sâmbătă dimineața. Ei aduseseră prânzul cu ei și acesta a fost utilizat bine. Fratele Henschel a aranjat cu reprezentantul pasagerilor de la Pan American să ia pe toți vestitorii la bordul avionului Stratocruiser pentru a vedea, astfel, avionul care a fost atât de intens mediatizat în Fiji, iar ei au apreciat lucrul acesta.

A fost foarte amabil din partea fraților să facă această călătorie lungă împreună cu noi, iar atunci când Clipper Monsoon a decolat, la ora 3:30, spre Auckland, nu ne-am putut abține să nu ne gândim la ospitalitatea lor și la cât de recunoscători le eram. Am sperat că drumul lor înapoi spre Suva va fi unul plăcut și sigur și că se vor întoarce în formă bună pentru lucrarea cu reviste care era programată să se facă în acea după-amiază.

Organizația religioasă romano-catolică susține că patru sute de milioane de oameni împărtășesc credința acesteia. Remarcabil printre ceea ce aceasta învață aceste mulțimi este că Petru a fost primul papă. Atunci când la oricare dintre aceștia li se cere o dovadă scripturală, ei se referă imediat la cuvintele lui Isus către Petru: „Tu ești Petru; și pe această stâncă îmi voi construi biserica.” (Mat. 16:18, *Dy*) Dar noi întrebăm: Oare aceasta a vrut Isus să spună prin aceste cuvinte, că Petru este stâncă pe care este clădită biserica Sa? A fost Petru primul papă? Este sigur că Petru a fost vreodată la Roma? Care este adevărul?

Prima dată să observăm că biserica lui Cristos nu este o construcție literală de piatră, pentru că Pavel le-a spus atenienilor: Dumnezeu „nu locuiește în temple făcute de mâini omenești”. (Faptele 17:24, *NW*). Cuvântul original grecesc tradus „biserica” la Matei 16:18 este *ecclesia* și nu se referă la o construcție de piatră sau lemn, ci la o adunare de oameni. Dumnezeu a avut o biserică, sau o adunare cu mult înainte de timpul lui Cristos, deoarece Ștefan, atunci când se referea la națiunea Israel din pustiu a numit-o *ecclesia*, biserică sau adunare. (Faptele 7:38) Și acest cuvânt nu se aplică doar la adunări religioase. Luca, vorbind despre gloata care s-a adunat în Efes în semn de protest față de predicarea lui Pavel, se referea la aceasta ca la o *ecclesia*, o adunare. – Faptele 19:29-41.

Observați că această biserică sau adunare este denumită de Isus „biserica mea”. Nu este biserica sau adunarea lui Pavel, Apollo sau Petru, deoarece, așa cum afirmă Pavel, niciunul dintre aceștia nu a murit pentru creștini. (1 Cor. 1:12, 13).

Este trupul lui Cristos, mireasa sa, și este formată din 144,000 de membrii. Călcând pe urmele lui cu credință, până la moarte, aceștia vor avea parte de învierea și gloria sa. – 1 Cor. 12:12-28; Efes. 1:22, 23; Col. 1:17, 18, 24; 2 Tim. 2:11, 12; Apoc. 14:1, 3.

Într-un sens mai larg, totuși, Isus Cristos este și o parte a adunării sau a bisericii creștine, și aceasta este biserica sau adunarea lui Dumnezeu. (1 Cor. 1:1, 2; Gal. 1:13; 1 Tes. 2:14). Dumnezeu este cel care construiește biserica și pune diferiți membri ai acesteia în pozițiile lor. (Mat. 20:23; 1 Cor. 3:9; 12:18; Efes. 2:10). Din moment ce Isus Cristos cooperează în toate lucrurile cu Tatăl său ceresc, el putea spune în mod corespunzător, „îmi voi construi biserica”; așa cum citim nu doar că „Dumnezeu a creat cerul și pământul”, ci și că „fără el [Cuvântul sau Logosul] nu a fost nimic din ce a fost făcut.” – Gen. 1:1; Ioan 1:3; 5:17.

Așadar, biserica este adunarea creștină care aparține atât lui Dumnezeu cât și lui Isus Cristos, care lucrează împreună la construirea acesteia. Și cine, sau ce este stâncă sau temelie pe care este construită? Conform construcției pe care teologii romano-catolici o atribuie lui Matei 16:18, acea stâncă sau temelie este apostolul Petru. În această conexiune observați că la Iehova Dumnezeu se face referire ca la „Stâncă”. (Deut. 32:4) La Împărăția Sa se face, de asemenea, referire ca la piatră sau stâncă. (Dan. 2:44, 45) Isus Cristos s-a identificat pe sine drept stâncă sau piatra din capul unghiului pe care constructorii au respins-o, iar apostolul Pavel a oferit o mărturie similară. (Mat. 21:42-46; Rom. 9:32, 33; 1 Cor. 10:4) Și apostolul Petru arată că creștinii sunt pietre vii, construite, nu pe el însuși, ci pe Isus Cristos. „Venind la el precum la o piatră vie, respinsă, este adevărat, de către oameni, dar aleasă, prețioasă, în fața lui Dumnezeu, voi înșivă drept pietre vii, sunteți zidiți ca o casă spirituală. ... Căci stă scris în Scriptură: ‘Iată! pun în Sion o piatră, aleasă, o piatră de temelie, prețioasă.’” (1 Pet. 2:4-6, *NW*) Fără îndoială, aceste scripturi ca cele de mai sus, explică faptul că așa mulți oameni confundă „biserica” cu o clădire literală, din lemn sau piatră.

Din contextul scripturii luată în considerare, Matei 16:18, aflăm că Petru tocmai a oferit mărturie că Isus a fost Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu, iar Isus i-a spus că Dumnezeu i-a descoperit aceasta lui Petru. Continuând, el a spus apoi: „Și eu îți spun: Tu ești Petru; și pe această stâncă îmi voi construi biserica.” (*Dy*). Consultând cuvintele grecești originale (prin intermediul Concordanței Bibliei, de Strong) aflăm că Isus a folosit aici două cuvinte înrudite, dar care au un înțeles diferit. „Petru” (în greacă *Petros* – un substantiv propriu, la genul masculin) semnifică „o (bucată de) stâncă”. Dar atunci când vorbea de „stâncă” pe care își va clădi biserica sau adunarea, Isus a folosit un cuvânt grecesc diferit, *petra* (un substantiv comun, de gen feminin) care semnifică „o (masă de) stâncă”. Astfel, *Traducerea Lumii Noi* redă acest text în mod adecvat: „De asemenea îți spun: Tu ești Petru, și pe această masă de stâncă îmi voi zidi adunarea”. Pentru alte cazuri de utilizare ale aceluiași cuvânt vedeți Matei 7:24, 25; 27:51; Marcu 15:46; 1 Corinteni 10:4, *Traducerea Lumii Noi*. În mod clar Isus spunea aici că El însuși, cel identificat de Petru drept Mesia, Fiul lui Dumnezeu, era masa de stâncă sau temelie pe care își va clădi biserica sau adunarea.

PETRU NU A FOST PROEMINENT

În cazul în care construcția pusă în acest text de către teologii catolici ar fi corectă, atunci ar trebui să regăsim apostolii și adunarea timpurie urmând conform lui Petru un loc de proeminență și astfel arătând că într-un sens special el a fost temelie bisericii timpurii și a luat locul lui Isus Cristos, în calitate de vicar al său. Dar din toate dovezile aflate la îndemână este clar că simplul fapt că Isus l-a ales pe Petru pentru a-i oferi cheile cunoștinței în ceea ce privește Împărăția nu l-a ridicat pe acesta deasupra tovarășilor săi apostoli. El a rămas doar unul dintre cei doisprezece apostoli ai Mielului, doar una din cele douăsprezece pietre de temelie, nu principala piatră din capul unghiului: ‘Doar unul este Stăpânul vostru, și voi toți [inclusiv Petru] sunteți frați.’ – Mat. 23:8; Luca 11:52; Apoc. 21:14.

Este posibil ca Petru să fi fost primul papă și să nu o fi știut nici el? Cu siguranță el nu face nicio mențiune despre aceasta! Dacă adunarea creștină ar fi fost clădită pe Petru, și Petru ar fi fost vicarul lui Cristos, atunci, cu siguranță, Pavel ar fi fost în spatele lui Petru. Pavel s-a luptat pentru statutul său de apostol, și putem fi siguri că dacă Isus ar fi intenționat ca Petru să fie lider, Petru ar fi avut ocazia să le reamintească celorlalți de acest fapt. Din contră, a fost necesar ca Pavel să-l mustre pe Petru și să-l facă să se conformeze regulamentului, din punct de vedere doctrinal, (pe presupusul papă, vicarul lui Cristos, infailibilul) pentru compromiterea teribilă în relațiile sale cu cei convertiți dintre neamuri. – 1 Cor. 9:1, 2; Gal. 2:11-14.

Mai mult, atunci când bătrânii și apostolii s-au adunat la Ierusalim pentru a discuta problema circumciziei, aflăm că nu a fost Petru, ci discipolul Iacov, cel care a rezumat problema. Cu siguranță, dacă Petru ar fi fost liderul în locul lui Cristos el ar fi fost cel care ar fi făcut aceasta. Dacă Isus Cristos ar fi fost prezent, ne putem imagina că l-ar fi lăsat pe Iacov să rezume astfel problema? – Faptele 5:13-21.

PRIMII „PĂRINȚI AI BISERICII” NU L-AU CONSIDERAT PE PETRU CA FIIND STÂNCA

Nici adunarea creștină timpurie, nici primii „părinți ai bisericii” nu au considerat că Petru a fost stânca pe care biserica a fost construită. Aceasta reiese clar din faptele aduse în atenția noastră de către un Episcop Strossmayer din Bosnia, în discursul său susținut înaintea colegiului cardinalilor, în 1870, un timp în care dogma infailibilității papale era pusă în discuție. Printre alte lucruri acest episcop a spus augustei adunări:

„Vin acum să vorbesc despre marele argument - pe care l-ați menționat anterior - pentru a stabili primatul episcopului Romei prin stâncă (*petra*). Dacă acest fapt ar fi adevărat, disputa s-ar încheia; dar strămoșii noștri - și cu siguranță ei știau ceva - nu credeau despre aceasta la fel ca noi. Sf. Cyril, în a patra carte a sa despre Treime, spune: ‘Eu cred că prin stâncă trebuie să înțelegem credința de neclintit a apostolilor’. Sf. Hilary, Episcop de Poitiers, în a doua carte a sa despre Treime, spune: ‘Stânca (*petra*) este binecuvântata și singura stâncă a credinței mărturisită

de gura Sf. Petru;’ și în a șasea carte despre Treime, el spune: ‘Pe această stâncă a mărturisirii credinței este clădită biserica’. ‘Dumnezeu’, spune Sf. Jerome în a șasea carte despre Sf. Matei, ‘a clădit biserica sa pe această stâncă, și de pe această stâncă apostolul Petru a fost numit’. După el, Sf. Chrysostom spune în a cincizeci și treia predică despre Sf. Matei: ‘Pe această stâncă îmi voi clădi biserica - adică, pe credința mărturisirii’. Acum, care era mărturisirea apostolilor? Aceasta este – ‘Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu’. Ambrose, sfântul arhiepiscop din Milano (în al doilea capitol despre Efeseni), Sf. Basil de Seleucia și părinții Consiliului din Calcedon învață exact același lucru. Dintre toți doctorii antichității creștine, Sf. Augustin ocupă unul dintre primele locuri pentru cunoștință și sfințenie. Ascultați, așadar, la ceea ce scrie în al doilea tratat al său despre prima epistolă a Sf. Ioan: ‘Ce înseamnă cuvintele, Îmi voi clădi biserica pe această stâncă? *Pe această credință*, care afirma, Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului cel viu’. În tratatele sale referitoare la Sf. Ioan găsim această frază foarte semnificativă: ‘Pe această stâncă pe care ai mărturisit îmi voi construi biserica, deoarece Cristos era stâncă’. Marele episcop credea atât de puțin că biserica era clădită pe Sf. Petru încât le-a spus oamenilor în cea de-a treisprezecea sa predică: ‘Tu ești Petru, și pe această stâncă (*petra*) pe care tu ai mărturisit-o, pe această stâncă pe care ai cunoscut-o, spunând, Tu ești Cristos, Fiul Dumnezeului cel viu, îmi voi clădi biserica - pe Mine, care sunt fiul Dumnezeului cel viu: o voi clădi pe Mine, și nu pe Mine pe tine’. Ceea ce credea Sf. Augustin în acest pasaj renumit era opinia întregii creștinătăți în timpul său.” (Augustin a murit în anul 430 A.D sau cu aproximativ 400 de ani după ce Isus i-a spus aceste cuvinte lui Petru).

NU UN EPISCOP AL ROMEI

Petru nu a fost primul episcop al Romei, cum nu a fost nici „stâncă” sau primul papă. Multe scripturi arată că Pavel a fost la Roma. De ce ar fi găsit Pavel necesar să le ofere creștinilor romani atâta îndrumare dacă Petru ar fi fost deja acolo, superior acestuia? În scrisoarea către romani, Pavel menționează 35 de creștini pe nume și transmite salutări la 26 dintre aceștia, dar nicio mențiune de Petru, niciun fel de salutări pentru acesta. Dacă Petru ar fi fost la Roma și în calitate de papă sau episcop, ne putem imagina ca Pavel să-l ignore complet? Mai mult, Pavel a scris un număr din scrisorile sale de la Roma, și în acestea a făcut referire la alți creștini din Roma care erau alături de el și care, de asemenea, transmiteau salutări, dar niciodată nu a menționat nimic de Petru. De ce această imensă tăcere dacă Petru ar fi fost cu adevărat acolo la acea vreme? Și dacă Petru s-ar fi stabilit ca și episcop al Romei ar mai fi putut el să fie numit apostol pentru circumcizie? A susține că referirea lui Petru la Babilon în prima sa epistolă (5:13) face referire la Roma, înseamnă pur și simplu să recunoști cât de slabe sunt șansele că Petru a fost la Roma.

Conform episcopului Strossmayer, un Scaliger (denumit de *Enciclopedia Americană* „fondatorul științei cronologiei” și, prin urmare, nu însemna autoritate) nu a ezitat să spună că „Episcopatul și rezidența Sfântului Petru la Roma ar trebui clasate drept legende ridicole”.

Așadar, vedem că atât Scripturile cât și faptele istorice se unesc pentru a dovedi că adunarea creștină este clădită pe Isus Cristos și nu pe apostolul Petru, că Petru nu a fost primul papă și că nu există vreo dovadă că acesta ar fi fost vreodată la Roma. În mod cert, „adevărul vă va face liberi.” – Ioan 8:32, *NW*.

Două scrisori clasice de mare importanță

TRAIAN, domnitorul întinsului imperiu roman, avea nevoie de un guvernator pentru provincia Bitinia-Pontus din

Asia Mică. Prin urmare, el l-a numit în această funcție pe prietenul său de încredere, Gaius Plinius Caecilius Secundus, numit altfel Plinius cel Tânăr. După ce a ajuns în Bitinia A.D. 111, Plinius a murit doi ani mai târziu, dar în acel timp a scris multe scrisori către Traian pe o mulțime de subiecte. Una dintre acestea, împreună cu răspunsul lui Traian, se referă la primii creștini și este privită drept un document monumental al antichității. Aceasta relevă atitudinea, comportamentul și dispoziția slujitorilor consacrați ai lui Dumnezeu, așa cum sunt văzute prin ochi necreștini. De o asemenea importanță istorică (acestea au fost scrise doar la puțin timp după ce ultimul dintre apostoli a murit) sunt aceste scrisori, încât sunt reproduse mai jos, după cum au fost traduse și publicate în *Harvard Classics*, 1909, vol. 9, pp. 425-428.

„Este regula mea invariabilă, Domnule, să mă adresez vouă ori de câte ori am îndoieli; pentru că cine este mai capabil de a-mi înlătura scrupulele sau de a mă informa cu privire la ignoranța mea? Nefiind niciodată prezent la acele procese cu privire la cei care practică creștinismul, sunt nefamiliarizat nu doar în ceea ce privește natura crimelor lor, sau măsura pedepselor, dar și cât de departe este potrivit să pătrunzi în analiza acestora. Dacă se face, așadar, o diferențiere în ceea ce privește vârsta, sau nu există nicio diferență între tineri și adulți; dacă regretul le dă dreptul la iertare; sau dacă un om odată ce a fost creștin, nimic nu-l mai poate ajuta pentru a renunța la eroarea sa; dacă însăși mărturisirea creștinismului, neînsoțită de niciun act criminal, sau doar crima în sine, inerentă mărturisirii, este de pedepsit; asupra tuturor acestor aspecte mă aflu în mare dubiu. Între timp, metoda pe care am practicat-o referitor la cei care au fost aduși în fața mea, ca și creștini, este aceasta: îi întreb dacă sunt creștini; dacă aceștia admit, le repet întrebarea de două ori, și îi ameninț cu pedeapsa; dacă persistă, ordon să fie pedepsiți de îndată pentru că m-am convins – oricare ar fi natura opiniilor lor, o încăpățănare inflexibilă și neînduplecată merită, cu siguranță, corectare. Au fost și alții aduși în fața mea, posedați de aceeași pasiune, dar, fiind cetățeni romani, am dat ordin să fie trimiși la Roma. Dar această crimă s-a răspândit (după cum este de obicei cazul) în timp ce se afla în faza de judecată, au apărut mai multe cazuri de aceeași natură. Mi-a fost adusă la cunoștință o informație anonimă ce conținea o

acuzăție împotriva mai multor persoane, care după audiere au negat că ar fi creștini, sau că ar fi fost creștini vreodată. Aceștia au repetat după mine o invocare a zeilor, și au oferit ritualuri religioase cu vin și tămâie în fața statuii tale (care am ordonat să fie adusă exact pentru acest scop, împreună cu cele ale zeilor) și chiar au insultat numele lui Cristos: întrucât nu există nicio obligație, se spune, cei care sunt cu adevărat creștini în oricare dintre aceste formalități, am considerat potrivit, așadar, să-i achit. Unii dintre cei care au fost acuzați de către un martor în persoană, la început s-au mărturisit a fi creștini, dar imediat după au negat aceasta; restul au recunoscut, într-adevăr, că fuseseră din numărul lor cândva, dar că au renunțat acum la acea eroare (unii peste trei ani, alții mai mult, și câțiva cu mai mult de douăzeci de ani în urmă). Toți au venerat statuia ta și imaginea zeilor, rostind în același timp blesteme împotriva numelui lui Cristos. Aceștia au afirmat că întreaga lor vină, sau eroare a fost că se întâlneau într-o anumite zi, înainte de a se lumina, și adresau o formă de rugăciune lui Cristos, precum unei divinități, legându-se printr-un jurământ solemn, nu în vreun scop malefic, ci doar să nu comită vreodată vreo fraudă, furt sau adulter, să nu mintă vreodată, nici să nege încrederea atunci când vor fi chemați să o ofere; după care era obiceiul lor de a se despărți și apoi a se aduna pentru a mânca în comun o masă nevinovată. La acest obicei au renunțat, totuși, după publicarea edictului meu, prin care, în conformitate cu poruncile tale, am interzis

întrunirea oricăror adunări. După ce am primit acest raport, am considerat mult mai necesar să depun eforturi pentru a afla adevărul adevărat, prin torturarea a două sclave, despre care se spunea că oficiază riturile lor religioase: dar tot ce am putut descoperi a fost dovada unei superstiții absurde și extravagante. Am considerat oportun, așadar să suspend toate procedurile ulterioare pentru a te putea consulta. Deoarece se pare că este o problemă care merită atenția ta, cu atât mai mult cu cât un număr mare trebuie să fie implicați în pericolul acestor urmăriri, care deja s-a extins, și încă este probabil să se mai extindă, către persoane de toate rangurile și vârstele, și chiar de ambele sexe. De fapt, această superstiție contagioasă nu se limitează doar la orașe, ci și-a împrăștiat infecția și printre satele și țara vecine. Cu toate acestea, încă pare posibil de înfrânat progresul acesteia. Templele, cel puțin, care au fost mai demult aproape părăsite, încep acum să fie frecventate; iar riturile sacre, după o lungă întrerupere, sunt din nou reînviată; deși există o cerere generală pentru victime, până de curând au găsit foarte puțini cumpărători. Din toate acestea este ușor de presupus ce număr ar putea fi recuperat dacă ar fi oferită o iertare generală celor care s-ar căi de eroarea lor”.

Răspunzând acestei scrisori de la Plinius, împăratul Traian a scris: „Ai adoptat calea corectă, dragul meu Secundus, în ceea ce privește investigarea acuzațiilor împotriva creștinilor care au fost aduși în fața ta. Nu este posibil să găsești o regulă generală pentru toate aceste cazuri. Nu ieși de pe calea ta pentru a-i căuta pe aceștia. Dacă într-adevăr vor fi aduși în fața ta și crima se dovedește, aceștia trebuie pedepsiți; totuși cu restricția că acolo unde partea neagă că ar fi creștini și dovedește aceasta, invocând zeii noștri, iartă-l pentru regretul lui (în ciuda oricăror suspiciuni anterioare). Informațiile anonime nu ar trebui primite în niciun fel de judecată. Acestea introduc un precedent extrem de periculos, și sunt străine spiritului vremii noastre.”

CE MĂRTURIE LĂUDABILĂ!

O analiză a acestor scrisori ne spune multe despre primii creștini. O minoritate atât a „celor tineri cât și a celor adulți”, și totuși nicio brutalitate de „gradul trei” nu pare să-i fi dărâmat sau să-i fi distrus pe acei urmași adevărați ai lui Cristos. „Încăpățănare inflexibilă” a denumit-o Plinius. Dar în realitate a fost un exemplu evlavios de devotament neegoist, de loialitate completă și determinare de neclintit de a face ceea ce Iehova a poruncit, de a face ceea ce este drept; nu a fost o afișare egoistă de încăpățănare.

Și ce crime teribile au comis acei creștini? Plinius spune că aceștia se rugau lui Dumnezeu în numele lui Cristos, „legându-se printr-un jurământ solemn, nu în scopuri malefice”, ci mai degrabă, aceștia jurau „să nu comită vreodată vreo fraudă, furt sau adulter, să nu mintă vreodată, nici să nege încrederea atunci când vor fi chemați să o ofere”, și în plus, era obiceiul lor „de a mânca în comun o masă nevinovată”. Într-adevăr imperiul nu avea cetățeni mai buni, mai onești sau mai de dorit, și totuși aceștia erau cei pe care Plinius dorea să-i ucidă și să-i distrugă!

Nu toți cei care erau aduși în fața lui Plinius se dovedeau a fi totuși creștini credincioși. Unii negau că ar fi fost vreodată creștini și pentru a dovedi acest lucru îi venerau cu bucurie pe zeii păgâni și „ofereau rituri religioase cu vin și tămâie” în fața statuii lui Traian, „și chiar insultau numele lui Cristos”. Chiar și Plinius era mulțumit că aceștia nu erau creștini, „deoarece nu există nicio obligație, se spune, cei care sunt cu adevărat creștini în oricare dintre aceste formalități”.

Un al treilea grup adus la judecată în fața lui Plinius era precum acela pe care Isus i-a menționat, indivizi care aveau inimi tari, de piatră, în care adevărul a găsit rădăcini atât de superficiale încât s-a uscat sub căldura persecuției. (Mat. 13:20, 21). Cei necredincioși, cărora le lipsea integritatea în Iehova Dumnezeu, au făcut compromisuri cu conducătorii acestei lumi vechi, satanice, „abandonând” legământul lor sacru, abandonând modul lor de viață evlavios și părăsind adunarea Domnului, toate din cauză că oameni răi precum Plinius și Traian „au interzis întrunirea oricăror adunări.” (Evrei 10:25). Acestei clase necredincioase și nevrednice Plinius i-a acordat îndurare și iertare, iar în această acțiune Traian a fost de acord, iar Diavolul s-a bucurat. Totuși, în fața lui Iehova, cei care își calcă legământul nu sunt demni decât de moarte. – Ecl. 5:4, 5; Rom. 1:31, 32.

Oricum, persecuția și căderea unora nu au oprit „această superstiție contagioasă”, după cum a numit-o Plinius. De fapt, creștinismul s-a răspândit „în timp ce se afla încă sub judecată”, și „persoane de toate rangurile și vârstele, și chiar de ambele sexe” au acceptat adevărul. Plinius se plângea că aceasta „nu se limitează doar la orașe, ci și-a împrăștiat infecția și printre satele și țara vecine”.

Întrebări de la Cititori

• Cu ce scop sau în ce sens folosește Traducerea Lumii Noi cuvântul „chinuiți” în Apocalipsa 20:10,? F.F., West Virginia.

Expresia „vor fi chinuiți” de aici traduce verbul grecesc *basanizo*. Acest verb este derivat din substantivul grecesc *básanos*, care era o piatră Lidiană prin care se verifica aurul. Când aur curat era frecat de aceasta, lăsa o urmă galbenă. Prin urmare, *básanos* a ajuns să însemne „piatră de încercare” și apoi „examinare, testare, test de autenticitate”, atunci când se aplică persoanelor care sunt cercetate „anchetate prin tortură” și apoi doar „tortură, chin”, din diverse cauze. Deoarece în vechime gardienii sau temnicerii erau cei ce aplicau această tortură prizonierilor în curs de anchetare, aceștia au ajuns să fie numiți *basanisté*s, precum în Matei 18:34 (NW). Veți observa că la nota de subsol a acestui text în *Traducerea Lumii Noi* se spune: „Sau ‘chinuitori’”.

Prin urmare, *Traducerea Lumii Noi* redă Apocalipsa 20:10: „Și Diavolul, care-i inducea în eroare, a fost aruncat în lacul de foc și pucioasă, unde erau deja fiara și profetul fals; și vor fi chinuiți zi și noapte, pentru totdeauna”. Aceasta, desigur, înseamnă că vor fi închiși pentru a fi nimiciti în vecii vecilor, deoarece versetul 14 spune că lacul de foc „înseamnă moartea a doua”. Aceasta corespunde cu Gheena, în care Isus a spus că Atotputernicul Dumnezeu poate „să distrugă atât sufletul, cât și trupul”. (Mat. 10:28, NW) Temnicerii nu îi vor elibera din această stare de distrugere.

Deoarece *basanizo* înseamnă, în esență, a examina sau a testa printr-o piatră de încercare, această chinuire a lor zilnică și pentru totdeauna înseamnă că Diavolul, fiara și profetul mincinos au provocat supremația și suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu. Deci, li se permite să existe pentru a testa autenticitatea supremației de drept a lui Iehova și suveranitatea Sa, iar încercarea, care în cele din urmă va rezulta în aruncarea lor în „moartea a doua” va dovedi că Iehova este cel care are dreptul la supremație și suveranitate. Prin urmare, pe tot parcursul perioadei care va veni, „zi și noapte, pentru totdeauna” ori de câte ori se face referire la Diavol, fiară și profetul fals ca piatră de încercare, aceasta însemnând, ori de câte ori aceștia sunt chinuiți din cauza contestării supremației și suveranității lui Iehova, o astfel de trimitere la Diavol, fiară și profet va fi împotriva lor, dar va scoate în evidență suveranitatea de drept și supremația lui Iehova Dumnezeu. Cu alte cuvinte, prin intermediul lor Atotputernicul Dumnezeu rezolvă pentru

totdeauna chestiunea cu privire la supremația și suveranitatea universului. Ei nu se vor întoarce niciodată la viață pentru a-L provoca din nou.

• În 1 aprilie 1951, *Turnul de veghere*, pagina 218, afirmă următoarele cu privire la Creștinătate: „După ce ea cade la Armaghedon, trebuie să facem ca Ezechiel, să predicăm Împărăția și răzbunarea divină asupra tuturor sistemelor din afara Creștinătății, până ce ‘războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic’ le va distruge iar suveranitatea Lui universală va rămâne justificată pentru totdeauna”. Acest lucru înseamnă că după începerea Armaghedonului și căderea religiei organizate, lucrarea de mărturie va continua și va avea loc strângerea ‘altor oi’, în special dintre păgânătate? - F. B., New York.

Nimeni nu a urcat în arca lui Noe după începerea potopului. Nimeni dintre cei care și-au întârziat fuga până când focul și pucioasa nu au început să cadă, nu a scăpat din Sodoma și Gomora. Isus a arătat cât de imposibilă va fi fuga, pentru cei care vor întârzia până la începutul Armaghedonului, prin utilizarea unor simboluri referitoare la iarnă și ziua Sabatului. (Gen. 7:1-24; 19:12-29; Mat. 24:20-22) Când Isus a avertizat în ceea ce privește nesocotința de a întârzia fuga, El a menționat o scurtare a zilelor de necaz, ca să fie salvați unii. Acum suntem în această perioadă special prevăzută pentru salvarea „oilor” lui Iehova, atunci când necazul lansat împotriva organizației lui Satan în 1914 a fost întrerupt, dar va fi reluat în curând până la apogeul și finalul acestuia la Armaghedon. Acum este momentul să fugim, așa cum a fost prefigurată prin ridicarea temporară a asediului babilonienilor asupra Ierusalimului și care a permis scăparea celor care au dat atenție predicării lui Ieremia. (Ier. 37:1-12; 39:1-9) În mod similar, asediul roman asupra Ierusalimului a început în anul 66 A.D., dar a fost ridicat într-un mod ciudat, pentru un timp, și a oferit șansa scăpării înainte de reluarea acestuia, sub conducerea lui Titus, urmată de căderea orașului, în anul 70 A.D. Ambele asedii și căderea Ierusalimului, cu perioadele lor temporare de reducere a asediului pentru a permite scăparea, au ilustrat necazul final asupra lui Satan și a organizației sale, începând cu anul 1914 A.D. și care se vor încheia la Armaghedon, dar scurtate prin prezenta perioadă care oferă șansa de salvare pentru persoanele devotate lui Iehova Dumnezeu. Prin urmare, cele de mai sus arată că nu există nici o posibilitate de fugă în ultima clipă, sau de pocăință pe patul de moarte, după ce începe Armaghedonul.

Atunci, ce au însemnat cuvintele din *Turnul de veghere* citate de cel care întrebă? Iată ce: atâta timp cât există persoane atașate acestui sistem rău de lucruri, vom predica despre împărăția lui Dumnezeu și vom anunța răzbunarea Lui. Noi vom permite ca toți oamenii și organizațiile care vor rămâne după căderea religiilor Creștinătății să știe că bătălia lui Iehova de la Armaghedon a început și că răzbunarea Lui va ajunge să nimicească toată lumea lui Satan, atingând punctul culminant prin aruncarea în abis a lui Satan însuși. Ezechiel a declarat răzbunarea lui Dumnezeu împotriva națiunilor păgâne, după ce a prezis mânia divină împotriva Ierusalimului. (Capitolele 25-32) Ieremia, la porunca lui Iehova, a extins cupa de vin a mâniei lui Dumnezeu păgânismului după ce a făcut Ierusalimul să

bea din ea. (25:15-29) În aceste cazuri nu a fost un mesaj cu vești bune și o invitație la viață veșnică, ci unul despre condamnare viitoare la timpul răzbunării lui Iehova. Prin urmare, în articolul din *Turnul de veghere* din 1 aprilie, în care a fost discutat capitolul 6 din Isaia, ni se spunea cum, chiar și după ce va începe Armaghedonul, vom predica „până când orașele vor ajunge fără locuitori, până când casele vor rămâne fără oameni, și pământul va ajunge un pustiu complet, iar Iehova îi va îndepărta pe oameni și locurile părăsite vor fi multe în mijlocul țării”.
– Isa. 6:11, 12, *AS*.

TURNUL de VEGHERE

15 Iunie 1951

Nr. 12

Cuprins:

- LOCUL CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU ÎN
VIAȚA NOASTRĂ - Pag.421
- ÎNVIȚEȘI-VĂ TEMERILE! - Pag.427
- COMUNIȘTII ÎI PUN PE MARTORII LUI IEHOVA
LA ÎNCERCARE - Pag.430
- TURUL DE SERVICIU DIN NOUA ZEELANDĂ - Pag.434
- AGENȚIA MORALĂ LIBERĂ ȘI CUVÂNTUL - Pag.439
- SPIRITUL, ORGANIZAȚIA ȘI CUVÂNTUL - Pag.442
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 453

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

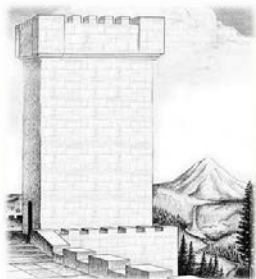
Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street
N. H. Knorr, *președinte*
Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
Grant Suiter, *secretar*
”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lessor's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chibsona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Locul Cuvântului lui Dumnezeu în viața noastră

„Cum poate un tânăr să-și păstreze cărarea pură? Fiind atent la cuvântul tău. Găsesc bucurie în legile tale. Nu voi uita cuvântul tău.” – Ps. 119:9, 16, *AT*.

IEHOVA Dumnezeu ne-a dăruit Cuvântul său scris. După mai mult de patru mii de ani pentru producerea acestui Cuvânt, el a încheiat în secolul întâi A.D. ultima din cele șaiszeci și șase de cărți ale acestuia. Cu siguranță el nu și-a petrecut tot timpul acesta pentru a crea ceva care să nu aibă valoare pentru omenire, mai ales pentru prezent, o perioadă atât de critică. El intenționa ca acesta să îndeplinească un scop important de-al Său. Și în aceasta nu poate da greș. (Isa. 55:10, 11) Marea întrebare este dacă al Său Cuvânt își îndeplinește scopul pentru fiecare dintre noi?

Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Biblia, a avut un efect grăitor asupra omenirii. Ierarhiile religioase puternice, care au influență asupra autorităților politice, au pus să fie arse sute de mii de copii ale Sfintei Biblii, să fie făcute praf, sau distruse pentru a deveni ilizibile și inaccesibile. O asemenea acțiune este o mărturie indirectă că acest Cuvânt are efect asupra ascultătorilor și cititorilor acestuia. Trebuie să existe o putere impunătoare ce provine din această Carte sacră când îi determină pe cei care o iubesc să o tipărească și să o facă să circule în sute de milioane de exemplare, în mai mult de unsprezece sute de limbi, în toate părțile pământului. Distribuirea sa este, bineînțeles, cea mai largă pe tărâmul creștinătății. Din acest motiv oamenii ar putea să tragă concluzia potrivit căreia creștinătatea de astăzi este ceea ce a produs Biblia. În realitate, creștinătatea este rezultatul ignorării Bibliei de către ea sau a eșecului acesteia de a da atenție Bibliei. Faptul că această creștinătate deține Biblia nu a făcut-o creștină. Creștinătatea are doar o formă de evlavie, dar nu este creștină. Motivul este că a trădat Biblia pe care pretinde că o urmează; a trădat puterea reală a Bibliei. De aceea, creștinătatea nu și-a păstrat cărarea pură, pătând-o cu murdăria acestei lumi corupte. Fiind creștină doar cu numele, ea este vinovată de ipocrizie religioasă. Pentru toată batjocura pe

care a adus-o asupra adevăratului creștinism, ea va fi distrusă în curând de adevăratul Dumnezeu al creștinismului, Iehova.

³ Am ajuns în momentul dezvoltării condițiilor din lume prezise de întemeietorul creștinismului, Isus Cristos. El a spus: „Și vor fi semne în soare, lună și stele și pe pământ o neliniște a națiunilor, care nu vor ști calea de scăpare din cauza vuietului mării și a agitației acesteia.” (Luca 21:25, *NW*) Națiunile creștinătății simt această neliniște cel mai acut. Ceea ce vâra pe gât clerul religios că ar fi voința lui Dumnezeu nu se dovedește a avea binecuvântarea sa. Ea denaturează voința lui Dumnezeu, și oamenii sunt lăsați în întuneric cu privire la ce este voința sa. În această perioadă întunecată este foarte important să cunoaștem voința lui Dumnezeu, pentru că în Cuvântul său se spune: „Lumea trece și la fel dorințele sale, dar cel care face voința lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna.” (1 Ioan 2:17, *NW*) Doar examinând ceea ce este scris în Cuvântul Său vom putea ajunge să aflăm care este voința sa. Isus Cristos, Fiul Său, a arătat că acesta este calea de a determina voința lui Dumnezeu, căci citim: „De aceea, atunci când vine în lume, el spune: ...‘Atunci am zis: „Iată! Vin (în sulul cărții este scris despre mine) să fac voința ta, O Dumnezeule!’” (Evrei 10:5-7, *NW*; Ps. 40:6-8) Când a postit patruzeci de zile în pustiu, Isus s-a desfătat cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Acest lucru devine clar prin faptul că atunci când Satan, adversarul, a venit pentru a-l ispiti să meargă împotriva voinței lui Dumnezeu, Isus a respins fiecare sugestie greșită a ispititorului, zicând: „Este scris”, și apoi a citat ceea ce era scris despre voința lui Dumnezeu pentru el. – Mat. 4:1-11.

⁴ Pentru a deveni un creștin adevărat nu puteți urma ce învață creștinătatea. Trebuie să învățați direct din Biblie și să dați atenție instrucțiunilor ei. Trebuie să citiți ceea ce Isus însuși a spus și ceea ce au scris discipolii săi inspirați. Un creștin se apropie de Dumnezeu prin Cristos și se devotează să facă voința lui Dumnezeu, așa cum Isus ne-a dat exemplu. Cu sinceritate, creștinul se roagă după cuvintele psalmistului David: „Învăță-mă să fac voința Ta; pentru că tu ești Dumnezeu meu; spiritul tău este bun; condu-mă pe pământul integrității.” – Ps. 143:10, *AS*.

⁵ Multe probleme apar în viața unui creștin în această lume, în special pe măsură ce acesta constată că lumea îi este ostilă, iar el trebuie să facă ceea ce Dumnezeu vrea ca el să facă. Multe probleme personale îl îngrijorează și devine nedumerit în ceea ce privește voința divină pentru el. Adesea dificultatea este aceasta: înțelepciunea cerească trasează pentru el o anumită cărare care îi asigură binecuvântări și privilegii, dar el are anumite păreri egoiste în inima sa și dorește să ia altă cale care nu este cea mai bună. Întrebarea pentru el ar putea să fie: să mă căsătoresc sau să rămân celibatar? Să-mi părăsesc serviciul lumesc și să intru în lucrarea de teren ca vestitor cu timp integral al veștilor bune ale Împărăției lui Dumnezeu, sau să continui să pierd cea mai mare parte a timpului meu și cea mai bună parte din puterea mea pentru a câștiga o viață confortabilă? Sau, să părăsesc un domeniu al serviciului în organizația lui Dumnezeu, să părăsesc oportunitățile și privilegiile acestuia și să abordez un alt domeniu al lucrării? Biblia nu a fost scrisă pentru el personal pentru a-i trasa fiecare pas pe care-l face *el*, iar în acest caz cum ar trebui să determine care este voința lui Dumnezeu pentru el?

⁶ Persoana care își pune întrebări poate să-și ducă problema înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Dar cum va primi răspunsul? Pur și simplu deschizând la întâmplare Biblia, după rugăciune, și punându-și degetul la întâmplare pe un text, și apoi interpretând textul ca fiind răspunsul ce indică voința lui Dumnezeu pentru el? Nu; aceasta înseamnă să lași problema în voia norocului și nu să mânuiești Cuvântul lui Dumnezeu așa cum se cuvine; în timp ce 2 Timotei 2:15 (*NW*) spune: „Fă tot posibilul să te prezinți aprobat înaintea lui Dumnezeu, un lucrător care să nu se rușineze, mânuind corect cuvântul adevărului.” Bine, atunci ar trebui să asculte vreo voce care să-i șoptească la ureche dintr-o lume nevăzută și să-i spună calea pe care să meargă sau alegerea pe care să o facă? Nu; aceasta ar fi o formă de spiritism. Aceasta l-ar supune amăgirilor demonilor, îngerilor lui Satan Diavolul. Ah, atunci ar trebui să aștepte să apară vreun înger din cer și să-i dea direct sfaturi pentru a-l feri de greșeli. Oare nu au apărut îngerii oamenilor credincioși din vechime și nu le-au transmis mesaje, nu au intervenit în viața discipolilor lui Cristos în secolul întâi? De ce nu și acum?

INTERVENȚIA ÎNGERILOR

⁷ Nu putem să negăm aceasta. Există multe cazuri în care îngerii le-au apărut primilor creștini și i-au informat care era voința lui Dumnezeu pentru ei atunci și acolo. În timp ce nu există niciun caz în care vreun înger să îi apară lui Isus pentru a-i spune ce să facă, citim că imediat după ce Isus a fost botezat în apă și spiritul lui Dumnezeu a coborât asupra sa: „atunci Isus a fost condus de spirit în pustiu pentru a fi ispitit de Diavol.” El le-a spus discipolilor: „Veți vedea cerul deschizându-se și îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând la Fiul omului.” Acești îngeri mai degrabă îl serveau, decât să-i facă de cunoscut voința lui Dumnezeu. (Mat. 4:1, 11 și Ioan 1:51, *NW*) Dar atunci când apostolii lui Isus au fost arestați pentru lucrarea lor creștină pe care o realizau în Ierusalim și au fost închiși, un înger al lui Iehova i-a scos și le-a spus: „Continuați-vă drumul, luați poziție în templu și continuați să le vorbiți oamenilor despre această viață.” Mai târziu un înger l-a îndrumat pe discipolul Filip acolo pe unde avea să treacă acel car cu funcționarul guvernului etiopian, și i-a spus: „Apropie-te și alătură-te și tu acestui car.” După ce Filip a predicat și l-a botezat pe acest etiopian, „spiritul lui Iehova l-a dus departe, imediat, pe Filip”, și Filip mai apoi se afla în Asdod. Apoi un înger l-a îndrumat pe centurionul păgân Cornelius să trimită după Petru la Iope, și Dumnezeu i-a trimis o viziune lui Petru pentru a merge împreună cu mesagerii lui Cornelius, astfel încât să le predice celor care erau ne-evrei necircumciși, sau neamurilor. În afară de aceste cazuri, apostolul Pavel a avut viziuni care îl îndrumau, și spiritul sfânt lucra pentru a-l îndruma în predicarea sa și pentru a-l asigura că Dumnezeu îl susținea.

⁸ Dar ne întrebăm, în intervalul dintre aceste viziuni sau apariții ale îngerilor, ce făceau aceiași discipoli timpurii ai lui Cristos, pentru a fi siguri de voința lui Dumnezeu, în problemele lor cotidiene? Acele cazuri de trimitere a viziunilor sau a îngerilor au fost speciale, pentru că erau implicate interesele generale ale poporului lui Dumnezeu. Era implicat cursul pe care proclamarea mesajului lui

Dumnezeu trebuia să-l urmeze, și acei oameni erau reprezentanți ce trebuiau să fie folosiți în legătură cu aceste probleme importante. Dar în problemele strict personale și în cele cotidiene ei trebuiau să decidă care era voința lui Dumnezeu, exact ca și noi în prezent. Timpul pentru aceste apariții îngerești deschise și aceste îndrumări audibile ale spiritului lui Dumnezeu a trecut, la fel ca și timpul darurilor miraculoase ale spiritului. (1 Cor. 13:1, 2, 8-11) Din fericire, totuși, încă avem spiritul sfânt al lui Dumnezeu sau forța activă cu noi, și încă avem slujirea acestor îngeri sfinți pe care să ne bizuim, deși ei nu pot fi văzuți.

⁹ Noi nu trebuie să așteptăm ca îngerii nevăzuți ai lui Dumnezeu să planeze în mod constant alături de fiecare dintre noi și să ne ghideze la fiecare pas pe care îl facem, ca nu cumva să facem un pas greșit sau să ne confruntăm cu un accident. Totuși avem asigurarea mângâietoare că îngerii lui Dumnezeu ne oferă un serviciu important în folosul nostru. Putem primi o mângâiere individuală din cuvintele lui Isus: „Fiți atenți să nu disprețuiți pe vreunul din acești micuți, căci vă zic că îngerii lor din cer au mereu acces la Tatăl meu care este în cer.” Acești îngeri sunt acum supuși glorificatului Isus și știm că el îi folosește pentru a-i ajuta și a-i servi pe urmașii săi credincioși de pe pământ, ca ei să obțină salvare în lumea nouă care va veni. „Nu sunt oare ei toți spirite pentru serviciul public, trimiși pentru a le sluji celor care vor moșteni salvarea?” Răspunsul la această întrebare a apostolului este „Da”. (Mat. 18:10 și Evrei 1:14, *NW*) Trăim în timpul prezenței lui Isus Cristos în glorioasa lui împărăție și una dintre dovezile vizibile ale acestui fapt este despărțirea oamenilor tuturor națiunilor în două clase, oi și capre, simbolic vorbind. Îngerii grandioși participă la această lucrare de despărțire, căci Isus a prezis referitor la acest timp: „Când va veni Fiul omului în glorie și toți îngerii împreună cu el, atunci el se va așeza pe tronul său glorios.” Acei îngeri nu sunt doar ornamente, ci sunt alături de Isus pentru un anumit serviciu, pentru realizarea lucrării. – Mat. 25:31, *NW*.

¹⁰ Trăim la sfârșitul acestui sistem de lucruri. Astfel îngerii nu se ocupă doar cu strângerea oilor la dreapta aprobată a Regelui, ci și cu păstrarea curată de toate fraudele a organizației adevăraților creștini. Cu participarea imediată a îngerilor săi, Regele îi strânge din organizația vizibilă a lui Dumnezeu pe toți cei care în mod fraudulos pozează ca fiind moștenitori ai împărăției cerești a lui Dumnezeu, dar care, în realitate, sunt fii ai celui rău, Diavolul, și care nu au locul potrivit printre moștenitorii Împărăției. Ilustrând cum sunt eliminați aceștia ca neghina smulsă din câmpul de grâu, înainte de seceriș, Isus a spus:

¹¹ „Secerișul este sfârșitul unui sistem de lucruri, iar secerătorii sunt îngerii. De aceea, așa cum este strânsă neghina și arsă în foc, la fel va fi la sfârșitul acestui sistem de lucruri. Fiul omului va trimite pe îngerii săi și ei vor strânge din împărăția sa tot ceea ce provoacă poticnire și persoanele care fac nelegiuiri, și ei îi vor arunca în cuptorul încins. Aici va fi plânsul și scrâșnirea dinților pentru ei. În acel timp cei dreți vor străluci precum soarele în împărăția Tatălui lor.” (Mat. 13:39-43, *NW*) Acum, dacă noi suntem activi și lăsăm lumina veștilor bune ale împărăției lui Dumnezeu să strălucească și să aibă efectul ei de despărțire între cei

care iubesc lumina și cei care iubesc întunericul, îngerii sub conducerea Regelui Isus Cristos vor coopera cu noi.

¹² Acum trăim timpuri periculoase, în special de când războiul din cer i-a alungat pe Satan și demonii săi din pozițiile lor de sus și ei au fost limitați la acest pământ. Înfuriat de această înjosire și cunoscând faptul că puținul timp lăsat lui până în bătălia de la Armagedon, ce-l va obliga să rămână în abis pentru o mie de ani, se diminuează mereu, Satan Diavolul este înclinat să îi distrugă pe cei care se supun lui Dumnezeu și împărăției Cristosului Său.

¹³ Dacă respectați poruncile lui Dumnezeu continuând lucrarea de a pune mărturie despre Isus, puteți fi siguri că balaurul Satan Diavolul poartă un război presant asupra voastră și uneltește pentru a vă schimba din creștini adevărați sau pentru a vă nimici. Luați Apocalipsa 12:17 ca adevăr absolut pentru aceasta. Ce consolare și încurajare este să realizăm că noi încă avem protecție îngerească mai puternică! Forțele puternice de distrugere sunt ținute în frâu de îngeri până când ultimul dintre izraeliții spirituali, slujitorii lui Dumnezeu, sunt pecetluiți cu aprobarea sa finală și, de asemenea, până când „marea mulțime” de închinători însoțitori ai lui Dumnezeu sunt adunați și aduși în grija Păstorului cel Bun Isus Cristos. Așa cum Ioan a prevăzut: „După aceea am văzut patru îngeri care stăteau în cele patru colțuri ale lumii, ținând strâns cele patru vânturi ale pământului, pentru ca niciun vânt să nu bată asupra pământului, a mării sau a unui copac.” Până când? „Până ce i-am pecetluit pe frunte pe slujitorii Dumnezeului nostru.” (Apoc. 7:1-4, 9-17, *NW*) Deci rămășița acestor slujitori pecetluiți ai lui Dumnezeu și marea mulțime a martorilor lor însoțitori, din toate națiunile, sunt obiectul unei mari preocupări din partea îngerilor. Noi beneficiem de grija lor.

¹⁴ Acum, balaurul Satan Diavolul își concentrează lupta înverșunată asupra rămășiței și asupra tovarășilor lor martori. Pentru acest timp a fost scrisă și păstrată o asigurare binecuvântată: „Sărmanul om striga, și Iehova l-a auzit și l-a salvat de la necazuri. Îngerul lui Iehova ridică o tabără în jurul celor ce se tem de El și-i eliberează.” (Ps. 34:6, 7, *AS*) Adevărat, există o mare tabără de dușmani vizibili în jurul nostru, sprijiniți de balaurul invizibil și demonii săi. Dar noi avem credință și suntem siguri că îl avem în jurul nostru pe îngerul invizibil al lui Iehova, care l-a învins pe balaur și pe demonii săi în războiul din cer, și care îi ține ca așternut al picioarelor aici pe pământ, înainte de a-i distruge la Armagedon. Dacă nu era această protecție îngerească superioară rămășița de izraeliți spirituali și tovarășii lor închinători credincioși ar fi fost distruși și nimiciți până acum, pentru a opri mărturia lor pentru Iehova și Regele Său Isus Cristos.

¹⁵ Ne-am apropiat de împărăția lui Dumnezeu stabilită pe cerescul Munte Sion, împreună cu „miriade de îngeri, într-o adunare generală”. Avem dovada mulțumitoare a ajutorului și protecției lor. În ce fel? În faptul că organizația vizibilă a slujitorilor lui Iehova este protejată în mijlocul unei lumi așezată în linie de bătaie, iar mărturia noastră pentru Împărăție prosperă. (Evrei 12:22, 23, *NW*) Această pază angelică, totuși, nu ne eliberează de răspunderea de a fi cât mai atenți să ne protejăm de accidente. Noi nu putem să așteptăm ca îngerii să ne protejeze de neatenția noastră, de imprudență și de nesăbuiță. În mijlocul lupilor, suntem

instruiți să fim înțelepți ca șerpii și să ne ferim de oameni. Nu trebuie să-l punem la încercare pe Dumnezeu prea departe, cu lucruri iraționale. Diavolul a citat un adevăr scriptural când i-a spus lui Isus, la ispitirea din pustiu: „El îți va trimite pe îngerii săi să îți poarte de grijă, să te protejeze în toate modurile. Ei te vor purta pe brațe, ca nu cumva să-ți izbești piciorul de vreo piatră.” Dar aceasta nu era o bază pentru Diavol ca să-i sugereze lui Isus să sfideze legile cunoscute ale gravitației, să se arunce de pe parapetul înalt al templului, forțându-l pe Dumnezeu să-și salveze Fiul prin intermediul îngerilor. Era irațional și contrar scripturilor. Însemna să-l ispitească pe Dumnezeu sau să-l pună la încercare dincolo de ceea ce el promisese într-adevăr. (Ps. 91:11, 12, *AS*; Mat. 4:5-7, *NW*) La fel și pentru noi în prezent, care suntem copii ai lui Dumnezeu, dar nu la fel de importanți ca Isus. Deși avem protecția îngerilor din pricina lucrării și a cauzei lui Dumnezeu, totuși noi nu îndrăznim să-l punem la încercare pe Dumnezeu cu acțiuni iraționale și neglijență și să așteptăm ca îngerii săi să ne protejeze de suferință și accidente.

O CARTE PENTRU CONSULTARE ȘI SFAT

¹⁶ De aceea nu trebuie să căutăm intervenții miraculoase ale acestor nenumărați îngeri sfinți pentru a ne ajuta să decidem care este voința lui Dumnezeu în chestiuni și probleme personale. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul său scris, și ni l-a oferit pentru a-l consulta. Dacă nu-l consultăm, acesta nu va servi ca o călăuză pentru noi. Prin Cuvântul Său el ni se descoperă. Își deschide inima și mintea pentru noi, spunându-ne ceea ce gândește, ceea ce el deja a făcut, face și va mai face și ne informează ce ar vrea ca noi să facem pentru a obține favoarea sa și darul vieții veșnice în lumea sa nouă. Noi avem nevoie de cuvântul Său pentru că este imposibil să-l vedem în carnea noastră. El ne face cunoscut faptul că numele său este Iehova, care înseamnă Cel care cauzează să fie; ne arată atributele sale de înțelepciune, dreptate, putere și iubire, și cum toate aceste patru atribute lucrează împreună fără să intre în contradicție. Astfel, singura cale prin care putem afla despre el este Cuvântul său scris. Ajungând să-l cunoaștem prin Cuvânt noi învățăm să ne dezvoltăm încrederea în el, să-i respectăm sfatul și să înțelegem că poruncile sale sunt autoritare. Noi ne întărim credința că al Său Cuvânt este drept, fără greșeli sau îndrumare greșită. Aceasta ne face să-l consultăm pentru problemele noastre și să-i primim sfaturile.

¹⁷ Atunci întrebarea este: Ce loc ocupă Cuvântul lui Dumnezeu în viața noastră? Îl punem mai presus de cuvintele cuiva, mai presus de filosofii umane, de tradițiile religioase făcute de om și de poruncile oamenilor care merg împotriva voinței lui Dumnezeu? Dacă urmăm Cuvântul lui Dumnezeu și respectăm poruncile sale din acesta, dăm atenție sfatului său, vom avea aprobarea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Aceasta va lucra spre binele nostru spiritual, ne va menține mereu în relația de copii ai Săi, sub protecția îngerilor Lui, și ne va garanta darul vieții veșnice pentru loialitatea noastră. Dumnezeu ne asigură, așa cum a făcut și în cazul izraeliților din vechime, că dacă dăm atenție cuvântului său vom evita multe necazuri și probleme. Dar dacă nu consultăm și nu suntem

familiari cu al Său Cuvânt și nu facem ce spune acesta, vom avea probleme și dificultăți personale, și vom pierde aprobarea și binecuvântarea divine.

[Notă de subsol]

Faptele 5:19,20; 8:26-29, 39; 9:3-6, 10-16; 10:3-33; 13:2; 16:6-10; 18.9-11; 22:17-21; 27:21-24, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum și de ce ne-a dat Dumnezeu Cuvântul Său și astfel, ce întrebare se ridică referitor la noi și la acesta?
2. Cum este demonstrat efectul grăitor pe care-l are Biblia asupra omenirii și de ce starea creștinătății nu-i demonstrează netemeinicia?
- 3,4. Pentru a hotărî ce anume, trebuie să examinăm Biblia, și cum este demonstrată importanța de a face acest lucru?
5. De ce apar situații dificile în viața unui creștin și ce probleme pot prezenta?
6. Cum se pot aștepta unii, în mod greșit, să primească răspuns la problema lor?
7. Ce exemple sunt oferite despre cum s-au bucurat slujitorii lui Dumnezeu, din primul secol, de intervenția îngerilor și a viziunilor?
8. Cum au hotărât ei voința lui Dumnezeu, referitor la problemele obișnuite, între aceste viziuni și apariții îngerești?
9. Ce nu trebuie să așteptăm din partea acestor îngeri, și totuși ce asigurări avem acum despre serviciile lor?
- 10,11. Cum suntem asigurați de cooperarea îngerilor în acest timp de seceriș al grâului și al neghinei?
- 12,13. De ce timpul nostru este unul de primejdie specială și cum este ilustrat că avem parte de o grijă supraomenească?
14. Cine ridică o tabără în jurul nostru, potrivit psalmistului, și de ce?
15. De ce responsabilitate, referitoare la bunăstare personală, nu ne eliberează această ocrotire îngerească și cum a fost demonstrat faptul acesta în cazul lui Isus?
16. Având în vedere că deținem ce anume nu ne putem aștepta la o intervenție miraculoasă în hotărârea problemelor și de ce nu?
17. Atunci, care este întrebarea pe care o punem referitor la Cuvântul lui Dumnezeu? La ce ne putem aștepta dacă îi dăm atenție și dacă nu îi dăm?

Îvingeți-vă temerile!

Aceasta este o perioadă înfricoșătoare. Teroarea și calamitatea conduc cu mână de fier. Frica pare la fel de comună precum răul și durerea, la fel de inevitabilă precum nenorocirea și moartea. Din copilărie și până la mormânt, umbrele negre ale fricii și grijii, într-o formă grotescă sau alta, urmăresc locuitorii pământului. Unora le e teamă de întuneric și de toate relele sale reale sau imaginare. Estul se

teme de Vest, Vestul de Est. Cei bogați se tem de prăbușire financiară și de sărăcie. Cei săraci se tem de șomaj și foamete. Așa merg lucrurile.

Problemele traiului de pe-o zi pe alta, la fel și experiențele și amintirile trecutului, determină teamă de viitor. Cei fără adăpost, orfanii și văduvele Europei bombardată și speriată de lupte, sunt dovada vie a unei domnii trecute a fricii. Amintirea lui Hitler și Mussolini este vie și întipărită de neșters în mintea milioaneilor de oameni; ororile și duhoarea lagărelor de concentrare sunt marcate în carnea lor și persistă în nările lor. Este de mirat că oamenii iubitori de libertate se tem de faptul că totalitarismul îi va invada?

Asemenea nume precum: White Sands, N. Mex., Bikini Island, Hiroshima și Nagasaki, au ridicat noi temeri care chinuie mințile oamenilor. Priviți către viitor – planuri și pregătiri pentru sacrificii și mai mari închinare zeului măcelului. Ce priveliște oribilă, războiul atomic! Nu este de mirare că politicienii și oamenii de stat tremură și sunt îngroziți de teamă. Liderii militari sunt plini de teamă; finanțatorii se tem; preoții și slujitorii religiei organizate se tem. Ascultați avertismentele lor, strigătele lor de teroare, vaietele și urletele lor când văd ce va veni! Este exact cum spune Scriptura că va fi: ‘Oamenii vor leșina de frică în așteptarea lucrurilor pe care le văd venind asupra locuitorilor pământului’. – Luca 21:26, *NW*.

Frica a gravat urme nemiloase pe chipurile oamenilor, le-a încărunit părul, pe alții i-a albit, a cauzat chelire prematură. Frica face genunchii să se clatine, mâinile să tremure, pasul încrezător să încetinească și să ezite. Frica aduce oboseală mentală, mizerie, durere și supărare. Teama deseori omoară. Așadar, nu este normal ca oamenii să trăiască în teamă permanentă. Prin natură, omul nu a fost făcut să fie încătușat în lanțurile fricii. Nu a fost creat să trăiască într-o cutie de presiune a propagandei, în care să aibă nervii bombardați în permanență într-un război rece. Nici nu a fost creat să fie sfâșiat în bucăți într-un război încins al bombelor atomice și al vărsării de sânge. Oamenii inteligenți, care gândesc, vor să trăiască și nu să moară. Mai mult decât atât, aceștia vor să trăiască în pace, psihică și fizică, departe de adăposturile de bombe, de depozitele de muniții, de mitraliere și de împrejmuirile cu sârmă ghimpată. Așadar, este normal ca omul să lupte din greu pentru a învinge cauzele fricii sale.

Ultimele două războaie mondiale s-au purtat, după câte se pare, pentru a remedia motivul de bază al fricii. Dar din păcate, în loc să învingă aceste temeri, marile războaie au dat naștere altora noi. La fel, conferințele, tratatele, pactele pentru pace și alianțele din 1945 încoace au eșuat toate în a stabili eliberarea reală de frică. În ciuda eforturilor dramatice ale Națiunilor Unite de a desființa teama și de a face lumea o familie confortabilă, lumea este mai bolnavă de nervi decât niciodată.

Știința, de asemenea, a încercat să învingă teama. Dar ce eșec mizerabil! Creditul pentru tancurile moderne, vasele de război, rachetele teleghidate, aruncătoarele de flăcări, bombele atomice și armele biologice este al științei. În jurul gâtului științei atârână laurii reducerii Londrei, Berlinului, Hamburgului și a sute de alte orașe, la grămezi de moloz. Științei îi este atribuită gloria pentru

orașele devastate, pentru soldații mutilați, pentru femeile și copiii torturați și pentru moartea a milioane de oameni. Cu siguranță științei îi va lua mult, mult mai mult, pentru a salva la fel de multe vieți pe cât a distrus și va mai distruge în această generație de acum. În niciun caz știința nu este învingătorul, ci mai degrabă creatorul fricii. Cât de adevărată este vorba – liderii științifici, sociali, politici, comerciali, militari și religioși ai acestei lumi au promis oamenilor eliberare de teamă, și în același timp ei înșiși sunt sclavi ai corupției și ai fricii! – 2 Pet. 2:19, *NW*.

Nu există niciun remediu? Nicio scăpare de aceste condiții careucid și de teamă? Cu adevărat există, dar nu în schemele oamenilor. Marele Învățător, Isus Cristos, extinde invitația: „Veniți la mine, voi toți cei trudiți și împovărați, și vă voi revigora”. (Mat. 11:28, *NW*) Toți cei care acceptă cu sinceritate această extindere a îndurării vor avea o mare pace a minții. „Tu îl vei ține într-o pace perfectă, pe cel a cărui minte rămâne lângă tine, deoarece se încrede în tine.” (Isa. 26:3) Astfel de oameni preiau cântarea și cântă cu veselie: „Dumnezeu este refugiul și puterea noastră, un ajutor foarte prezent la nevoie. De aceea nu ne vom teme”. „Iată, Dumnezeu este salvarea mea; mă voi încrede și nu mă voi teme: pentru că Iehova, chiar Iehova, este tăria și cântarea mea; el a devenit salvarea mea.” – Ps. 46:1, 2; Isa. 12:2, *AS*.

Dacă îți pui încrederea și credința complet în Iehova Dumnezeu și refuzi să te bazezi pe liderii princieri ai oamenilor sau pe mașinăriile lor blindate de război, nu te vei îngrijora cu privire la condițiile din lume sau la amenințarea unui alt război mondial. Acestea sunt cuvinte pline de credință: „Teama de om aduce cu sine o cursă; dar cine își pune încrederea în Iehova va fi salvat.” „În Dumnezeu mi-am pus încrederea, nu mă voi teme, ce îmi poate face mie omul?” (Ps. 146:3; Isa. 31:1; Prov. 29:25; Ps. 56:11, *AS*). Exercitând credință în Iehova și manifestând dragoste pentru împărăția sa, poți învinge toate temerile lumești. „Aceasta este ce a învins lumea, credința noastră.” „În dragoste nu există teamă, ci dragostea perfectă înlătură teama, deoarece teama exercită o reținere. Într-adevăr, cel care este subjugat de teamă nu a fost făcut perfect în dragoste.” – 1 Ioan 5:4; 4:18, *NW*.

Acesta este un alt secret pentru a depăși cu succes grijile: „Teama de Iehova este începutul înțelepciunii.” (Ps. 111:10, *AS*) Dacă te temi de acest Preaînalt și Măreț vei studia Cuvântul său prețios, Biblia, și vei asculta de poruncile sale drepte. „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi.” (Ioan 8:32, *NW*) În schimb, aceasta nu doar că-ți va oferi pacea minții acum, dar te va conduce spre noul sistem de lucruri, care în scurt timp îl va înlocui pe cel prezent, și în care nemărginita eliberare de tot felul de temeri va fi a ta pentru veșnicie.

Doar gândește-te la asta! Nu vor mai exista suspine, plânsete și nici moarte. Nicio teamă de războaiele reci sau încinse. Fără frică de inflație sau crize. Un paradis minunat plin de pace, bunătațe, dragoste și bucurie. O lume nouă în care Iehova Dumnezeu va domni suprem! Speranța pusă în aceasta înlătură toate temerile asupra prăbușirii și distrugerii acestui sistem satanic din prezent.

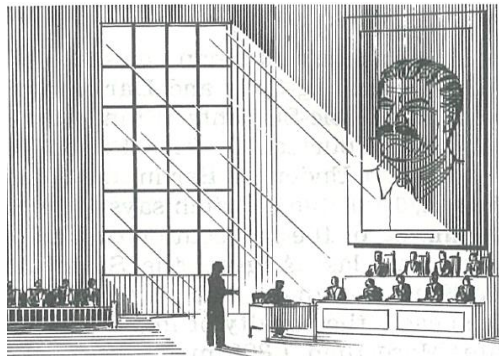
Comuniștii îi pun pe martorii lui Iehova la încercare

„Din septembrie 1950, sentințele curților Zonei Sovietice [Germania de Est] au condamnat secta martorilor lui Iehova la 1679 de ani în penitenciare, prin care 222 de membri au fost afectați!” Acesta este raportul șocant publicat de *Wiesbadener Kurier* în ediția sa din 23 februarie 1951. Cu toate acestea, aceste cifre descoperă prea puține despre detaliile macabre ale acestor condamnări, și nici nu arată desconsiderarea totală pentru justiție și dreptate de care dau dovadă curțile aflate sub dominație comunistă.

Mai întâi un val de arestări de către „*Volkspolizei*” comunist, a băgat sute de martori ai lui Iehova în închisoare. Apoi au urmat rău-famatele „processe publice”. Acestea au fost modelate după procedura judecătorească sovietică, ceea ce înseamnă că judecătorii și avocații sunt toți sub controlul absolut al „Serviciului de Securitate a Statului” sovietic (SSD), organizația secretă de temut a Rusiei care controlează fiecare departament al guvernului Zonei de Est. Sub acest sistem, judecătorii și avocații de stat nu trebuie să fie avocați de profesie. De fapt, majoritatea nu sunt decât membri fanatici ai partidului comunist. Chiar și puținii avocați profesioniști care încă mai practică se află sub controlul rigid al SSD, astfel încât licențele lor pot fi ridicate în orice moment dacă aceștia nu urmează ordinele partidului.

Acuzațiile aduse împotriva martorilor lui Iehova de către SSD întotdeauna conțin aceleași minciuni imposibile, că martorii sunt spioni americani și instigatori împotriva păcii și a democrației. Acuzații sunt reprezentați de obicei de ceea ce se numesc „avocați supleanți ai apărării”, care nu îndrăznesc să prezinte faptele de teamă că vor fi ei înșiși arestați. Martorii din afară nu pot ocupa poziție în apărarea martorilor lui Iehova fără să riște să fie arestați pe loc. De asemenea, acuzații sunt în mare dezavantaj, având libertate limitată de a se apăra.

Înainte de a fi aduși la proces, martorii lui Iehova sunt pregătiți și condiționați multă vreme prin tortură, înfometare, frig și prin cele mai severe amenințări, pentru a-i forța, atunci când sunt aduși la tribunal, să mărturisească faptul că sunt vinovați de acuzațiile ce li se aduc. De exemplu, martorul L—— a spus că a fost ținut într-o celulă întunecată și a văzut lumina zilei, prima dată după multe luni, doar atunci când a fost dus la proces. Alții au spus cum au fost supuși calvarului de a sta în picioare aproape opt ore în lumina reflectoarelor, timp în care erau interogați în permanență. Tot timpul în care acești martori sunt la închisoare în așteptarea procesului, primesc mâncare puțină, rația lor zilnică constând în 150 de grame de pâine și puțină supă apoasă. Condițiile din aceste închisori comuniste, se spune, sunt mai rele decât în lagărele de concentrare naziste. Așadar aceasta

explică de ce martorii apar în asemenea condiții fizice înspăimântătoare, deseori aproape la fel de slabi ca niște schelete, atunci când sunt aduși la proces.

Titlurile dintr-un ziar german afirmă: „În celule, în picioare și închisori întunecate”, „Studenții Bibliei stau în apă rece”, „Paisprezece primesc termen de încarcerare pe viață.” Sub un titlu din Berlin, din martie 1951, se spune: „De la începutul persecuției martorilor lui Iehova, din august anul trecut, Departamentul Justiției din Zona Sovietică a dat în paisprezece cazuri pedeapsa cu închisoare pe viață. Mai mult de 1300 de membri au fost arestați. Dintre aceștia, aproximativ 250 au primit sentințe grele în închisoare.”

„Aproximativ două treimi se află încă în stare de arest. În multe dintre cazuri prizonierii erau ținuți patru luni, fără întrerupere, în ‘Închisoarea întunecată’. Alții erau închiși pentru 16 zile în ‘Celule în picioare’, sau erau legați de stâlpi în beciuri și trebuiau să stea în picioare, ore întregi, în apă, până la piept”.

MARTORI ADEVĂRAȚI ȘI CREDINCIOȘI

Instigatorii acestor procese experimentează o dezamăgire după alta. De obicei, când unul dintre aceste procese în batjocură începe, există multă batjocură, dar aceasta încetează imediat după. Cei prezenți, chiar și judecătorii, devin interesați de mărturia acuzaților și sunt foarte atenți pe măsură ce martorii lui Iehova iau poziție, plini de bucurie și energie, pentru împărăția lui Iehova și pentru libertatea de închinare. Argumentele lor logice oferă adevărul atât de clar încât judecătorii sunt deseori puși în încurcătură în a găsi motive pentru a-și susține sentințele, care de obicei sunt fixate înainte de începerea procesului. Ni se amintește de acei martori din vechime ai lui Iehova, de apostolul Pavel, care a vorbit cu atâta sinceritate și convingere atunci când era judecat, încât judecătorul, regele Agripa, a strigat acuzator: „În scurt timp mă vei convinge să devin creștin!” – Faptele 26:28, *NW*.

Doar cu câteva excepții, toți martorii lui Iehova au dat dovadă de comportament sincer și lipsit de teamă, urmând îndeaproape exemplele biblice ale martorilor credincioși din trecut. Ca și atunci, la fel este și acum, ei ating punctul culminant al mărturiei lor așa cum a făcut Petru: „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca și conducător, decât de oameni.” – Faptele 5:29, *NW*.

În ultimele lor cuvinte, după ce erau condamnați, martorii lui Iehova deseori exprimau credință și încredere implicite în faptul că dreapta lor cale de acțiune va fi justificată de Judecătorul Suprem al tuturor, Iehova Dumnezeu. Cu încredere, unul a strigat: „Vă vom supraviețui, la fel cum am supraviețuit naziștilor!”. Un alt acuzat a avertizat: „M-ați condamnat la doisprezece ani, dar Iehova vă va condamna pe viață!”. În aplauzele entuziaste ale audienței din sala de judecată un alt martor a indicat titlul unei cuvântări publice oferite de martori și a spus: „Împărăția lui Dumnezeu a fost stabilită și răzbunarea dreaptă a Armagedonului este aproape – Domnule Procuror, este mai aproape decât credeți!”

Deși reprezenta o puternică încurajare pentru acuzați atunci când martorii tovarăși participau la procese, aceasta nu era întotdeauna ușor sau posibil. Uneori publicul era exclus complet, iar la alte procese doar unui „public” restrâns și

controlat îi era permis accesul, indivizi precum reporterii ai ziarelor comuniste, membri de partid etc. Aceștia puteau participa pe baza unor tichete speciale pe care le primeau de la organizația comunistă. Uneori spatele sălii de judecată era umplut cu o gloată care își bătea joc în permanență, ori de câte ori era menționat Iehova Dumnezeu sau martorii săi, în încercarea de a asupra psihic și a deruta acuzații.

La un proces mai multora dintre femeile martore care au încercat să participe li s-a refuzat intrarea deoarece nu aveau tichetele speciale comuniste. În cursul conversației ce a urmat ele au spus gardianului că erau martore: „Atunci asta e altceva,” a replicat gardianul „dacă sunteți martori, intrați”. Mai târziu, când au venit mai mulți martori, în cele din urmă oficialul instanței și-a dat seama că acestea au vrut să spună că erau martori ai lui Iehova atunci când au spus că erau „martori”.

SPECTACOL ÎNAINTEA OAMENILOR ȘI A ÎNGERILOR

În timpul unui proces în Ch – sala de judecată a fost invadată în masă de martorii lui Iehova care doreau să fie alături de frații lor captivi pe parcursul orelor de proces. Procesul a fost foarte neobișnuit deoarece a durat două zile, datorită faptului că avocatul apărării a fost unul dintre pușinii care încă mai avea curajul de a se lupta cu fiecare acuzație falsă făcută de către comuniști. Pe parcursul procesului, acuzaților li s-a permis să pună o mărturie detaliată și completă despre activitatea martorilor lui Iehova legată de Împărăție. Uneori, aveau loc lungi discuții referitor la conducerea școlii teocratice de serviciu. Ca rezultat, martorii tovarăși din sala de judecată au dezvoltat un entuziasm atât de mare încât chiar membrii partidului politic au fost cuprinși de acesta. Pe holuri și în sala de judecată, când completul se afla în pauze, oficialii alături de alții stăteau în grupuri alături de martori, punând întrebări și primind o mărturie măreață despre minunata împărăție a lui Dumnezeu. În final, la încheierea procesului, când acuzații au fost conduși afară după primirea sentințelor, care variau de la mulți ani la închisoare pe viață, martorii din rândul spectatorilor au format un coridor la ieșire și au cântat cântări teocratice de rămas bun. „A fost exact ca o adunare pe circuit”, a fost opinia tuturor martorilor prezenți!

În toate aceste procese cererea de pedeapsă făcută de către acuzare era de mulți ani de închisoare, chiar pe viață în multe cazuri. Acesta este motivul pentru care numai la 25 din aceste simulacre de procese, pe o perioadă de două luni, 200 de martori ai lui Iehova, atât bărbați cât și femei, au primit sentințe totalizând aproape 1700 de ani! Și aceasta nu include multele sentințe pe viață care au fost date. Nu există drept de apel cu adevărat în aceste cazuri, deoarece este permisă doar o revizuire formală de către o altă curte controlată politic și inspirată de demoni. Dar la ce se poate aștepta cineva din partea justiției sub o guvernare totalitară atee?

Următoarea traducere a unui fragment dintr-o scrisoare primită de la un martor ocular la unul din aceste parodii de proces se dovedește a fi interesantă. „Când batjocura de proces se afla în E – și toți frații au fost condamnați la mulți ani în penitenciar, li s-a spus că pot face apel. Primul frate atunci s-a ridicat, iar ulterior

și alții i-au urmat exemplul. El a spus: ‘Renunțăm la acest apel, nu avem nevoie de mila oamenilor, așteptăm mila Judecătorului Suprem, și în această zi deja așteptăm cu nerăbdare judecata Sa!’ Între timp frații din E – și din împrejurimi, care se aflau în fața tribunalului pe scări, în holuri și în sala de judecată, strigau în cor – erau câteva sute de frați care au stat pe parcursul celor două zile de proces – aceștia strigau: ‘Vrem să ne luăm rămas bun de la frații noștri! Vrem să ne vedem frații!’ Instanța nu a avut încotro, întrucât poliția deja intrase în acțiune și chiar bătuse pe unii dintre frați. Dar aceștia au stat precum un zid și nu s-au clintit. Nici dacă i-ar fi arestat pe toți nu s-ar fi mișcat. Astfel, frații care erau judecați au fost escortați în fața tribunalului, unde s-au îmbrățișat cu toții, și-au strâns mâinile, sfătuindu-se unul pe altul să reziste de partea Marelui Rege până la victoria finală, deoarece timpul este mai aproape decât credem. Toate acestea aveau loc sub ochii poliției, a populației din E – a judecătorilor și a oficialilor instanței, care priveau de la ferestrele lor. Cu adevărat, un spectacol măreț înaintea îngerilor și a oamenilor! (1 Cor. 4:9, *NW*) Nu putem să-i mulțumim îndeajuns lui Iehova pentru că aparținem acestui popor!”

CE LEGĂTURĂ PUTERNICĂ ESTE DRAGOSTEA!

O altă scrisoare foarte interesantă spune: „În timp ce eram la închisoarea instanței discutând cazul soțului meu, un polițist care simpatiza cu noi a venit la mine și a zis: ‘Astăzi este un proces al martorilor lui Iehova; poate soțul dumneavoastră este printre ei.’ M-a adus în sala de judecată prin spate, deoarece doar cei care aveau un permis de la instanță eliberat de procuror puteau intra pe ușa din față, iar aceste permise erau eliberate doar celor din opoziție, și nu martorilor lui Iehova, și cu toate acestea ei numeau aceasta un ‘proces public’.

„Erau șapte frați la proces, de la casa Bethel a Turnului de Veghere care au primit condamnări la închisoare care variau de la opt la zece ani. Când au fost conduși în sală am fost îngrozitor de șocată, în ciuda faptului că pot suporta multe. Erau toți legați împreună și escortați de câini ca și cum ar fi fost niște criminali teribili. Se aflau într-o stare groaznică, fizic; dar de pe fețele lor slabe și palide strălucea o lumină ciudată. Ochii lor luminoși străluceau efectiv. Dar o privire la trupurile lor arăta că suferiseră o mare tortură. Procesul a durat zece ore. Determinarea și loialitatea fraților care au fost evidente pe tot parcursul mărturiei lor au fost pur și simplu minunate! Și cât de dizgrațioase erau minciunile și cât de nedrept era comportamentul dușmanului! Lumea în general nu a mai văzut ceva asemănător!

„Când frații au fost conduși afară, am stat pe hol pentru a-i mai vedea o dată. Unul dintre ei a spus: ‘Fii curajoasă și Domnul să te îndrume!’”

Da, Serviciul de Securitate al Statului și oficialii instanței din zona sovietică a Germaniei au privit nedumeriți această atitudine a martorilor lui Iehova. Niciodată nu li s-a mai întâmplat așa ceva. Toate așa numitele lor „metode încercate și dovedite”, care funcționaseră cu succes pentru a-i determina pe alții să prezinte o atitudine înfrântă, auto-incriminatoare și pocăită atunci când erau aduși la proces, s-au dovedit zadarnice atunci când au fost aplicate martorilor lui Iehova. Adevărul

este că, potrivit lui Iehova Dumnezeu și ai martorilor Săi nu știu nimic despre puterea spiritului lui Dumnezeu sau despre forța sa activă.

Pentru ca slujitorii lui Dumnezeu să fie avertizați dinainte, aceștia trebuie să fie înarmați dinainte. Atât avertismentul cât și sfatul de înarmare se regăsesc în Biblie, a cărei studiere le oferă slujitorilor lui Dumnezeu o mare mângâiere, speranță și pacea minții în timpul acestor încercări. Isus, marele Profet, a avertizat: „Păziți-vă de oameni, pentru că vă vor da pe mâna instanțelor locale și vă vor pedepsi în sinagogile lor. Veți fi târâți în fața guvernatorilor și a regilor lor din cauza mea, ca mărturie pentru ei și pentru națiuni. Totuși, când vă vor da în mâinile lor, să nu vă îngrijorați de ce și cum veți vorbi; pentru că ceea ce trebuie să vorbiți vi se va da la acel moment; pentru că nu veți vorbi doar voi, ci spiritul Tatălui vostru va vorbi prin voi.” – Mat. 10:17-20, *NW*.

Dacă apostolul Pavel ar fi astăzi pe pământ, și ar citi aceste rapoarte din zona sovietică a Germaniei, cu siguranță ar înălța și lauda pe Iehova Dumnezeu că martorii Lui stau fermi și credincioși pentru Teocrație, complet hotărâți să nu cedeze sau să fie distruși sub presiunea persecuției totalitare. Din nou Pavel ar exclama: „Noi ne mândrim cu voi printre adunările lui Dumnezeu datorită răbdării și credinței voastre în toate persecuțiile și suferințele pe care le suportați.” De ce ar face asta? Pavel explică: „Aceasta este dovada judecății drepte a lui Dumnezeu, care duce la a vă considera demni de împărăția lui Dumnezeu, pentru care într-adevăr suferiți.” – 2 Tes. 1:4, 5, *NW*.

Turul de Serviciu din Noua Zeelandă

Acest articol continuă relatarea călătoriilor președintelui Societății Turnul de Veghere, N.H. Knorr și a secretarului său, M.G. Henschel. Articolul precedent ne-a adus până la plecarea lor din Fiji.

Am reușit să dormim aproximativ 3 ore și jumătate, pe drumul către Auckland, în acea sâmbătă dimineața și apoi am luat micul dejun. După micul dejun părea că s-a scurs puțin timp până când am putut vedea pământ sub noi, capătul Insulei North din Noua Zeelandă. Era înnoțat sub noi și nu se puteau vedea prea multe, iar când am aterizat pe aeroportul Whenuapai, la 10:15, am văzut doar o bucățică de Auckland. Congresul de la Wellington era în derulare și nu știam dacă vor fi vestitori la aeroport, dar aproape imediat am observat câteva persoane care țineau sus un exemplar al *Turnului de veghere* și ne-am dat seama că unii au putut să ia trenul special spre Wellington, aproximativ zece dintre ei. A trebuit să trecem prin vamă și prin formalitățile de imigrare, iar un oficial al Pan-American ne-a verificat în pasajul de trecere spre Wellington via Companiei Aeriene Naționale din Noua Zeelandă. El a aranjat ca noi să plecăm cu avionul la 10:55 și, astfel, am putut

petrece doar câteva minute cu frații la aeroport, dar chiar și atât de puțin a fost plăcut.

Așa că ne-am îmbarcat în Airliner Piere (despre care ni s-a spus că în Noua Zeelandă înseamnă „Gușă-roșie”), iar curând zburam deasupra norilor, la 183 mile pe oră, în compania celorlalți 18 pasageri. Norii erau atât de groși încât tot ce puteam vedea în afară de ei era cerul albastru și vârfurile munților Egmont și Ruapehu, care s-au arătat la altitudinea noastră de 7000 de picioare, până când, în cele din urmă, am zărit uscatul și marea, în timp ce treceam deasupra de Wanganui. Soarele strălucea puternic când am aterizat, la scurt timp după aceea, pe aeroportul Paraparaumu, la aproximativ 35 de mile distanță de Wellington. Nici unul dintre frați nu ne-a așteptat la acest zbor, așa că a trebuit să așteptăm aproximativ 45 de minute până când servul de filială, un frate de la Betel și unul dintre absolvenții Gileadului au ajuns pe la aproximativ ora 14. Apoi am mers în Wellington, trecând de-a lungul coastei câteva mile și apoi prin văile înguste. Dealurile abrupte aflate de-a lungul drumului erau foarte verzi, iar unele erau acoperite cu răchită galbenă, despre care ni s-a spus că, în Noua Zeelandă, este un parazit cu ghimpi. Păreau frumoase de pe autostradă. Era aproape de sfârșitul verii și erau încă multe flori în curțile caselor pe lângă care am trecut.

Când am ajuns la biroul de filială am luat masa de prânz și apoi am mers la primărie unde se ținea congresul. Fratele Henschel și cu mine nu eram programați să vorbim sâmbătă seara, dar datorită faptului că am ajuns acolo devreme, părea o idee bună să schimbăm programul și de aceea am schimbat programul de sâmbătă seara cu sesiunea de luni dimineața. De fapt, programul pentru luni fusese planificat ținând cont de faptul că noi nu puteam ajunge mai devreme.

Înainte ca sesiunea de seară să înceapă ni s-a spus cum congresul național din 8-11 martie i-a mișcat pe vestitori atunci când au aflat că vor participa vizitatori din America. Absolvenți de la Gilead Crosswhite, Betley și Benesch au fost chemați înapoi de la lucrarea pe circuit pentru a ajuta la organizarea activităților dinaintea congresului. A trebuit să se facă îngrijiri de cazare pentru mai mult de o mie de vizitatori, astfel încât lucrarea pentru cazare a fost o treabă complicată pentru grupa destul de mică din Wellington. Un teren de campare pentru rulote și corturi a fost, de asemenea, închiriat. Publicitatea a fost sporită. Au fost folosite aproximativ 1.000 de pancarte la ferestre, au apărut anunțuri pe tramvaie, panouri în miniatură de-a lungul autostrăzilor, și mulți vestitori au fost ocupați umblând pe străzi cu semne, astfel încât toată lumea din oraș să știe că va exista o cuvântare la primărie, în data de 11 martie, cu subiectul „Proclamați Libertatea prin toată țara”.

CONGRESUL DE LA WELLINGTON

Servul de filială, fratele R. Lazenby, a deschis congresul în data de 8 martie. Acționând în calitate de președinte a rostit cuvântarea de bun venit și a deschis astfel calea pentru discursuri, demonstrații, experiențe și subiecte de interes general pentru delegați. Participanții sosiți în primele ore au depășit 1.000 de persoane și toți s-au întrebat care va fi numărul pentru cuvântarea publică.

Entuziasmul participanților la congres a fost foarte mare de la început și aveau un spirit foarte bun atunci când am ajuns.

După ce participanții au interpretat câteva cântări, a vorbit fratele Henschel, care a arătat cum mărturisirea curajoasă a atras aprobarea, protecția și binecuvântarea Domnului și că, din contră, cei care au fugit de responsabilitățile lor se vor confrunta cu dezastru. El a încurajat vestitorii să demonstreze curaj astăzi, precum au arătat oamenii credincioși din timpurile Bibliei, chiar și atunci când se confruntau cu o opoziție și cu persecuții în creștere.

Primul meu subiect a fost despre căsătorie și un mod de viață potrivit. S-a demonstrat din Scripturi că este potrivit pentru creștini să se căsătorească, scopul căsătoriei fiind creșterea copiilor. Au fost discutate pericolele adulterului, desfrânării și curviei, pe care Satan ar dori să le aducă în organizația lui Iehova, din lumea exterioară. Li s-au oferit sfaturi puternice pentru o conduită adecvată, și pentru păstrarea unei organizații curate pe care Iehova o va binecuvânta. Publicul, în număr de 1.111 persoane, a fost foarte atent. Erau informații bune pe care ei să le cunoască și am constatat că acestea au fost apreciate și în Hawaii și Fiji.

Fratele Henschel a luat cuvântul cu alte trei ocazii în timpul congresului, subliniind importanța căutării devotamentului plin de evlavie în locul bogățiilor materiale sau a lucrurilor acestei lumi. El a făcut clar faptul că timpul judecății este acum aici și cât de necesar este acum să servim guvernul teocratic și să fim mulțumiți cu un astfel de serviciu, scoțând în evidență bucuria reală pe care o aduce devotamentul evlavios. De asemenea, el a povestit despre experiențele și problemele vestitorilor de pe întreg pământul și despre cum ar trebui să-și folosească timpul, cu înțelepciune, toți și cum să-și depășească problemele.

A fost privilegiul meu să vorbesc de trei ori duminică și luni, pe lângă cuvântarea publică și am folosit timpul bine, clarificând faptul că orice problemă întâlnită sau accident, nu este de la Diavol, la fel cum este o greșală să ne imaginăm că un înger al Domnului se află lângă noi tot timpul, protejând creștinul de boli obișnuite și de accidente. A fost explicată vindecarea divină și s-a arătat că apostolii nu s-au vindecat singuri sau pe cei ce erau consacrați, ci că acesta era un dar care a fost folosit pentru a răspândi adevărul și că darul a încetat odată cu moartea apostolilor. Ceea ce trebuie așteptat este vindecarea care a fost prezisă și că aceasta va fi adusă în noua lume. Acestea au fost subiectele generale pe care am planificat să le abordez oriunde călătoream, iar vestitorii de la congresul din Noua Zeelandă au apreciat, cu siguranță, informația.

Duminică dimineața, 11 martie, la ivirea zorilor, era destul de rece și noros iar nu după mult timp a început să plouă. Dar acest lucru nu i-a oprit pe cei care s-au consacrat de a fi botezați. Au fost 51 de persoane care au fost cufundate în acea dimineață, iar acest lucru a adus o mare bucurie tuturor. Ploaia nu a împiedecat nici adunarea publică, deoarece atunci când am ajuns, în jurul orei 15, primăria era aproape plină. Erau 1645 de persoane care au ascultat cu atenție ce am vorbit timp de o oră și douăzeci de minute. Aceasta a fost cea mai mare adunare publică a martorilor lui Iehova, care a avut loc vreodată în Noua Zeelandă.

M-am bucurat de faptul că acest congres a durat până luni. Cei mai mulți dintre vestitori au putut să rămână și s-au bucurat foarte mult de sesiuni. La ora 9, pionierii s-au adunat în balcon și am vorbit cu ei despre Gilead și despre serviciul de misionariat, felicitându-i totodată de lucrarea extraordinară pe care o fac în Noua Zeelandă și arătându-le că dacă mai mulți vestitori ar prelua serviciul în Noua Zeelandă, am putea lua câțiva dintre pionieri să-i trimitem în alte locuri, așa cum s-a întâmplat cu alți 13 pionieri din Noua Zeelandă care au absolvit în trecut și care sunt acum în ținuturi îndepărtate. S-au oferit nouăsprezece persoane ca voluntari pentru a merge la Gilead, în cazul în care îndeplinesc cerințele. Un alt grup și-a exprimat, de asemenea, dorința de pleca în insulele din Pacificul de Sud, dacă Societatea vroia să-i trimită acolo, iar în acest fel unii ar putea să ducă vestea bună în noi teritorii.

În acea dimineața s-a făcut o recapitulare a congresului din New York. Aici a fost prezentat din nou un program frumos. Un număr mare de vestitori din Noua Zeelandă fusese plecat în America pentru a participa la adunare, așa că lor li s-au dat câteva minute din program pentru de a-și spune impresiile și experiențele de acolo. Între timp, fratele Clayton a prezentat diferite aspecte înregistrate de la congres, cum ar fi câteva propoziții rostite de diferite persoane la programul de la New York, o parte din muzica ce a precedat adunarea publică de pe stadionul Yankee și câteva dintre cântările care au fost interpretate de familia Betel.

Deși adunarea publică a fost o adunare foarte mare pentru orice organizație din Noua Zeelandă, presa a fost mai interesată de faptul că Primăria a fost utilizată atât ca restaurant, precum și ca sală de întruniri, timp de cinci zile și că peste 800 de porții de mâncare, de trei ori pe zi, au fost servite participanților la congres. Aceste lucruri au fost subliniate și a fost publicat un reportaj bun și două fotografii despre aceste subiecte.

Înainte ca britanicii să conducă Noua Zeelandă, aceasta era ocupată numai de poporul Maori. Ei sunt polinezieni și au o limba proprie. Mulți din generația mai tânără știu doar limba engleză, dar limba acestora este încă utilizată pe scară largă în Noua Zeelandă. Mulți dintre ei au îmbrățișat adevărul, iar acum există peste o sută de vestitori activi. Unul dintre ei este acum absolvent al Gileadului și este trimis într-o țară îndepărtată. Un american, absolvent al Gileadului, care servește ca serv de circuit în Noua Zeelandă a învățat să vorbească limba maori și el expune cuvântări publice în multe orașe, ceea ce ajută la creștere. Au fost aproximativ 80 de frați Maori la congres și ei s-au bucurat. Ei s-au rupt de tradițiile poporului lor, iar acest lucru le-a adus și unele probleme. Ei au refuzat să se dedea la riturile păgâne ale poporului Maori, care sunt practicate în timpul funeraliilor. Ei nu cred că trebuie să se spele cu apă și se freacă peste tot cu pâine pentru a se ține la distanță spiritele rele, iar pentru că frații nu fac acest lucru, lor nu le este permis de către populația Maori să-și îngroape morții în cimitirele Maori. Această demonstrație a credinței lor în Cuvântul lui Dumnezeu a fost un mijloc de a oferi o minunată mărturie.

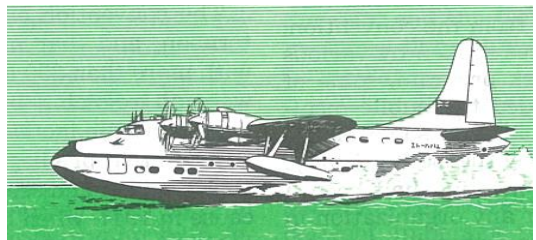
Congresul s-a încheiat luni după-amiază și în acea noapte un tren special, cu mai mult de 350 de persoane, a plecat spre Auckland. Toate persoanele s-au

bucurat de binecuvântările lui Iehova și de creșterea lucrării. A fost cu adevărat un mare privilegiu pentru mine să mă întorc în Noua Zeelandă și să văd că sunt atât de mulți, pentru că în 1947, când am fost acolo, existau, în medie, 678 de vestitori, iar acum există 1213, ca un nou record. Există expansiune teocratică și în Noua Zeelandă.

Societatea are o casă Betel foarte frumoasă în Wellington pentru a găzdui membrii. Acesta este locul unde am stat în timpul vizitei noastre în Noua Zeelandă. De asemenea, există birouri în partea centrală a orașului unde sunt în grijă chestiunile importante și unde se efectuează tipărirea și se face expedierea. Stocul de literatură este foarte scăzut în perioada aceasta din cauza grevei din debarcader. *Cartea anuală* din 1951 și altă literatură au stat în port o perioadă lungă de timp, dar nu a existat nici o soluție pentru încetarea grevei, iar cărțile au rămas indisponibile vestitorilor. Greva a cauzat multe neajunsuri în Noua Zeelandă, care depinde atât de mult de transportul maritim, deoarece este una dintre țările cele mai izolate din lume, aceasta fiind încă o dovadă că lumea lui Satan este atât de divizată încât membrii săi nu pot să se adune împreună, indiferent de toată pacea și armonia despre care vorbesc ei. Da, fiecare guvern de pe pământ vrea să spună altuia cum să-și conducă afacerile, dar se pare că ei nu-și pot conduce propriile afaceri, spre satisfacția tuturor oamenilor. Singura speranță a lumii este guvernul pe care Iehova l-a stabilit, despre care El spune că va îndepărta toate celelalte stăpâniri și va rămâne pentru totdeauna.

Perioada 20-22 martie am petrecut-o la biroul din Wellington. A fost o plăcere să discutăm cu servii de circuit și să aflăm de obstacolele pe care vestitorii le-au depășit în privința progresului teocratic. S-au făcut aranjamente pentru o expansiune mai mare în Noua Zeelandă.

Vineri, 23 martie, a fost o zi senină, dar a fost destul de rece. Vara se apropia de sfârșit. La fel și vizita noastră în Noua Zeelandă. După micul dejun au venit câteva persoane din grupa din Wellington și apoi am plecat toți spre golful Evans unde era acostat hidroavionul Solent. Reprezentanții liniei aeriene Tasmaniene ne-au informat că avionul a ajuns cu întârziere și nu putea să fie gata de plecare până în jurul prânzului, dar nu doreau ca noi să plecăm din apropierea terminalului. Am petrecut un timp foarte plăcut vizitându-i pe frații de pe malul golfului și treptat, numărul vestitorilor locali a crescut până la peste 20. Apelul pentru ca pasagerii să urce la bord a fost făcut la aproximativ ora 11, dar după ce am trecut prin formalitățile vamale și am urcat la bord, ni s-a spus politicos că era încă în oraș căpitanul și că va întârzia. Așa ca am pășit pe uscat și ne-am distrat ridicând tonul în timp ce vorbeam de la distanță cu câțiva dintre vestitori care se aflau în spatele barierei pusă de către funcționarii vamali. În momentul în care căpitanul a ajuns, pasagerii au fost tentați să-l întâmpine cu urale, dar el avea reputația de a fi un om destul de sever și am fost sfătuiți să nu facem acest lucru. Ne-am îmbarcat toți și am fost transportați

peste apele albastre și calme pe partea laterală a hidroavionului. Am făcut cu mâna în semn de rămas bun celor de pe mal și am urcat în partea laterală a mării ambarcațiuni. Alți patruzeci de pasageri erau cu noi. Briza bătea dinspre nord, astfel marea ambarcațiune a luat-o prin capătul sudic al golfului Evans și apoi cu un vuiet produs de cele patru motoare el a aruncat un jet mare de apă înainte de a decola în final și a se îndrepta spre partea de vest și spre Australia. Încă o dată zburam prin nori, anticipând o întâlnire cu alți prieteni vechi și o vedere a expansiunii teocratice în altă parte a pământului.

Agencia morală liberă și Cuvântul

Dumnezeu ne recunoaște drept agenți morali liberi și ne lasă să alegem dacă primim Cuvântul său ori îl respingem. Dacă păstrăm Cuvântul său și primim mari binecuvântări pentru aceasta, atunci putem atribui aceste binecuvântări lui Dumnezeu. „Orice dar bun și orice cadou perfect este de sus, deoarece vine de la Tatăl luminilor cerești, iar la el nu este schimbare – el nu se întoarce ca umbra.” (Iac. 1:17, *NW*) Dar dacă nu dăm atenție Cuvântului Său și urmărim dorințele noastre egoiste, sau cuvântul unei creaturi deoarece este în armonie cu dorința noastră egoistă, și apoi dăm de probleme, poate suntem înclinați să spunem: ‘Diavolul a făcut aceasta!’ Da, Diavolul a făcut aceasta, dar nu uita că a făcut-o prin tine, prin faptul că i-ai cedat. I-ai făcut jocul. N-ar fi trebuit să fie neapărat așa.

² Dificultatea noastră în a determina voința lui Dumnezeu în problemele noastre personale apare de multe ori deoarece Cuvântul său nu a fost scris pentru fiecare dintre noi individual, ci a fost scris pentru organizația poporului său. Sfatul și instrucțiunile din Cuvântul său se aplică, așadar, tuturor indivizilor din organizație sau asociați cu aceasta. Nu spune un lucru unei singure persoane și un alt lucru altei persoane, pentru a mulțumi pe fiecare, conform plăcerilor lor individuale. Dumnezeu nu schimbă sau modifică legea sa doar pentru a se potrivi dorințelor sau înclinațiilor egoiste ale unor indivizi. Legea sa este teocratică și în conformitate cu voința și regula sa de acțiune. Nu este determinată de voința egoistă a niciunei creaturi individuale. Așadar sfatul și instrucțiunile oferite sunt adesea generale, stabilind principiul de urmat, dar lăsând fiecare individ un agent moral liber să aleagă să urmeze principiul credincios stabilit sau să urmeze dorința sa egoistă. În acest fel Dumnezeu oferă fiecărui individ șansa de a dovedi câtă dragoste și încredere are în Dumnezeu, Dătătorul Cuvântului, și cât de dornic este să facă voința divină. Dumnezeu nu impune voința sa niciunei creaturi. El dorește ascultare iubitoare.

³ De exemplu, Biblia oferă o mulțime de sfaturi despre căsătorie și despre relațiile dintre sexe. Apostolul Pavel sfătuiește că acolo unde imoralitatea este răspândită și creștinul este sensibil sexual și înclinat să se aprindă de pasiune, ar face bine să se căsătorească și să aibă propria soție legală. El mai spune: „Ești

dezlegat de o soție? Încetează să mai cauți o soție. Dar dacă te căsătorești, nu vei comite niciun păcat. Și dacă o fecioară se căsătorește, aceasta nu va comite un păcat. Totuși, cei care o fac vor avea necazuri în carne”. Pe lângă necazuri, libertatea lor de a alege și de a se mișca va fi redusă. Soțul va încerca să-și mulțumească soția, și soția pe soț. Ambii vor fi oarecum neliniștiți cu privire la lucrurile acestei lumi, pentru a câștiga aprobare reciprocă. Dar „femeia singură, și fecioara, este neliniștită în ceea ce privește lucrurile Domnului, pentru a fi sfântă [pe deplin pusă deoparte] atât cu trupul cât și cu spiritul”. Nu este niciun păcat în a te căsători legal. Fiecare creștin este liber să se căsătorească, dar „numai în Domnul”, adică, doar dacă tovarășul de viață este în uniune cu Domnul. Așadar, problema este a statutului care este de preferat, acela de celibatar sau de căsătorit. Pavel răspunde acestei chestiuni ca unul care are spiritul lui Dumnezeu: „Acela care își oferă fecioria căsătoriei face bine, dar cel care nu o oferă în căsătorie face și mai bine.” – 1 Cor. 7, NW.

⁴ Căsătoria va descalifica uneori o persoană dintr-un loc special de serviciu din organizația vizibilă a lui Dumnezeu, deoarece acolo este nevoie de un celibatar. În ciuda acestui fapt, unui celibatar începe să-i placă o fată, iar în el se naște dorința de a se căsători cu aceasta. Să dea curs acestei dorințe sau nu? El se întreabă: Care este voința lui Dumnezeu? Apoi spune: Mă voi ruga lui Dumnezeu să-mi arate voința sa. Dar Dumnezeu nu oferă niciun răspuns direct, personal pentru cazul său particular. Acesta se consultă cu un frate creștin. Dar Dumnezeu nu-l inspiră pe acest frate să fie profet și să-i ofere acestuia un mesaj specific pentru a-i spune celui care întreabă dacă ar trebui sau nu să se căsătorească. Tot ceea ce poate face fratele este să-l sfătuiască să consulte Cuvântul scris al lui Dumnezeu, sau îi poate spune fratelui nedumerit ce spune *acest cuvânt*. Fratele este dezamăgit și pleacă nemulțumit și rănit. Dar nu s-ar simți așa dacă nu ar permite dorinței sale egoiste să ia ce este mai bun din el.

⁵ Dumnezeu nu va spune niciunui individ creștin dacă să se căsătorească sau nu. El permite fiecăruia să ia propriile decizii și să suporte consecințele. Dar ideea unor persoane care vor să se căsătorească este aceasta: având în vedere modul jalnic în care multe căsătorii sfârșesc în aceste zile, el vrea ca altcineva să-l asigure că totul va fi bine sau nu dacă se va căsători, și astfel să preia responsabilitatea de a-l sfătui să se căsătorească. Dacă mariajul nu sfârșește bine, atunci nu se va învinovăți pe sine pentru că s-a căsătorit; el nu făcea *propria* sa voință prin acest pas, oh nu!, ci urma sfatul altuia iar *acesta* trebuie învinovățit.

⁶ Dumnezeu nu-și va asuma responsabilitatea de a ne sfătui direct să ne căsătorim și astfel să fie învinovățit de consecințe. Trebuie să reținem că noi nu suntem Isaac și Rebeca. Isaac nu a fost cel care a decis asupra căsătoriei. Avraam, tatăl său a făcut-o, și a trimis un agent sau un mijlocitor pentru a-i procura din familia fratelui său o soție lui Isaac. A fost voința lui Dumnezeu ca Isaac să se căsătorească? Da; deoarece sămânța sau urmașii lui Avram urma să vină din linia lui Isaac și astfel Isaac trebuia să aibă un copil sau copii și să aibă o soție legală pentru a putea face acest lucru. Dar aceasta trebuia să fie o soție dintre rudele sale semite. Isaac nu și-a ales mireasa. Nu a văzut-o deloc înainte ca mijlocitorul să i-o

prezinte în cele din urmă. Pentru a se hotărî asupra fetei necunoscute, mijlocitorul, în timp ce era la fântâna unde a cunoscut-o, i-a cerut un semn lui Dumnezeu. Prin împlinirea acestuia Dumnezeu a indicat cine era fata aleasă. Fata s-a dovedit a fi o vară de gradul al doilea a lui Isaac.

⁷ Astăzi, totuși, nu mai suntem subiecții unor astfel de aranjamente de căsătorie în democrațiile din Vest. Nu suntem „Isaaci” obligați să ne căsătorim și să creștem copii pentru a menține linia de descendență neîntreruptă până la venirea lui Cristos, Sămânța promisă lui Avram. Căsătoria este un aspect personal asupra căruia fiecare creștin trebuie să decidă singur. Nu există nicio obligație divină pentru a face aceasta. Dacă nu dorește să-și asume responsabilitatea pentru a se hotărî dacă se căsătorește sau nu, să procedeze precum se făcea în timpurile biblice și să decidă părinții sau tutorii săi pentru el. Dacă aceștia decid că trebuie să se căsătorească, atunci să-i aleagă fata pentru el, chiar dacă nu a mai văzut-o vreodată, și să redacteze contractul care să lege fata de acesta. Oh, dar aceasta îi va limita libertatea de a-și alege singur fata! Nu-i convine aceasta! Atunci să-și asume responsabilitatea și să decidă dacă să se căsătorească sau nu și să decidă asupra fetei pe care o dorește. Îndrumarea lui Dumnezeu în ceea ce privește procurarea unei soții pentru Isaac nu a fost o ilustrație despre cum alege Dumnezeu o soție pentru fiecare individ creștin care vrea să se căsătorească. Este o ilustrație a felului în care Dumnezeu alege o soție pentru marele Mire, fiul Său Isus Cristos, și cum își trimite îngerul și îi alege pe cei care vor fi membri în clasa miresei. – Gen. 24:1-67.

⁸ Astfel, cu excepția creștinului care se va căsători „în Domnul”, Dumnezeu nu exercită nicio voință în a decide, ci lasă pe fiecare creștin să aibă libertate deplină de voință asupra chestiunii. Dumnezeu îl asigură că nu păcătuiește dacă se căsătorește „în Domnul”, dar îi spune care va fi partea sa dacă rămâne singur și care va fi dacă se căsătorește. Este liber să rămână singur și să se bucure de sfera mai largă a serviciului și de privilegiile speciale pentru care singurătatea lui îl face potrivit. El este liber să se căsătorească, fără a păcătui așadar, liber să se bucure de plăcerile, binecuvântările și privilegiile vieții conjugale. Dar trebuie să împartă, astfel, cu altcineva controlul asupra corpului său și trebuie să aștepte „necazuri în carne”. Nu este păcat în a-și exercita dorința în acest caz. Ce dorește acesta? Voința lui Dumnezeu este că, dacă se căsătorește, el să-și iubească soția, să păstreze nepătat patul conjugal, prin necomiterea adulterului, să-și crească copiii în disciplina și sfatul autoritar al lui Iehova și să-și dovedească integritatea față de Dumnezeu prin oferirea jurămintelor sale către Dumnezeu. – Efes. 5:22-33; Evrei 13:4; Efes. 6:4, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum ne-a lăsat Dumnezeu ca agenți morali liberi, referitor la Cuvântul Său, și astfel cui trebuie să-i atribuim binecuvântări și pe seama cui să punem problemele noastre?
2. Din ce aspecte despre Cuvântul lui Dumnezeu apare adesea dificultatea în a ne determina problema? Ce ne dă aceasta posibilitatea să dovedim?

3. Ce spune apostolul Pavel despre căsătorie și ce întrebare este lăsată deschisă pentru fiecare creștin în parte?
4. Ce poate aștepta și ce nu poate aștepta creștinul dacă se roagă în vederea căsătoriei, sau consultă un frate în legătură cu aceasta?
5. Sfătuiește Dumnezeu vreun creștin să se căsătorească, și care este ideea unora care caută sfaturi de la alții să se căsătorească?
6. A fost voința lui Dumnezeu ca Isaac să se căsătorească? Cum a fost obținută soția lui?
7. Ce procedură biblică este disponibilă pentru un creștin care nu dorește să hotărască în privința căsătoriei? Ce a ilustrat alegerea Rebecăi?
8. Ce informație clară oferă Dumnezeu, referitor la căsătorie și celibat, și care este voința lui Dumnezeu pentru cei care se căsătoresc?

Din moment ce Sfânta Biblie stabilește voința lui Dumnezeu și din moment ce creștinul este dedicat săvârșirii voinței lui Dumnezeu, acesta este responsabil să consulte și să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Doar în acest mod putem învăța cum să obținem viața veșnică. Apostolul Pavel i-a scris lui Timotei: „Din copilărie cunoști scrierile sfinte care te pot face înțelept pentru salvare, prin intermediul credinței în legătură cu Isus Cristos. Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și benefică învățării, mustrării, îndreptării lucrurilor, disciplinării în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie deplin competent, complet echipat pentru orice lucrare bună.” – 2 Tim. 3:15, 16, NW.

² Adevărat, acele cuvinte ale lui Pavel au fost scrise unui om care era un supraveghetor în adunarea creștină. Dar aceasta nu înseamnă că citirea și studiul personal al Sfințelor Scripturi se limitează doar la clasa oficială a slujitorilor și că membrii de rând ai adunării nu trebuie să o studieze pentru ei înșiși. Timotei cunoștea sfintele scrieri înainte ca acesta să devină supraveghetor, și faptul că supraveghetorul trebuie să fie un exemplu pentru turmă înseamnă că membrii turmei trebuie să-i urmeze exemplul studiind Cuvântul lui Dumnezeu. În acest fel aceștia pot determina dacă lucrurile învățate sunt adevărate, adică în armonie cu voința și Cuvântul lui Dumnezeu.

³ Dar acum o întrebare. Poate un individ creștin, doar cu Biblia, să înțeleagă singur tot ceea ce învață Scriptura? Doar de Biblie are el nevoie pentru a determina voința lui Dumnezeu? Acesta are dreptul de a avea un exemplar personal al Cărții lui Dumnezeu și se află sub instrucțiuni apostolice de a întreprinde un studiu privat al acestei Cărți. Dar nu se poate baza doar pe sine pentru a o înțelege pe deplin. Într-o scrisoare generală adresată creștinilor, apostolul Petru scrie: „În consecință, avem cuvântul profetic făcut mai ferm, și faceți bine să-i acordați atenție precum

unei lămpi ce strălucește într-un loc întunecos, până când se crapă de ziuă și va răsări luceafărul în inimile voastre. Pentru că voi știți mai întâi că nicio profeție din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală. Căci profeția nu a fost niciodată adusă prin voința omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, așa cum erau purtați de spiritul sfânt.” (2 Pet. 1:19-21, *NW*) Din moment ce Cuvântul lui Dumnezeu ne-a fost relevat prin oamenii aflați sub puterea spiritului sfânt al lui Dumnezeu, sau prin forța activă, este nevoie de ajutorul spiritului lui Dumnezeu pentru a înțelege acel Cuvânt.

⁴ Canonul sau colecția autorizată a Scripturilor Ebraice inspirate a fost finalizat în secolul al cincilea înainte de Cristos, și cu toate acestea evreii care cunoșteau limba originală a acestora nu puteau să-i înțeleagă semnificația pe deplin. Scriitorii profetici înșiși nu au înțeles semnificația profețiilor pe care le rosteau și le scriau. Cum au reușit, atunci, primii creștini să obțină o înțelegere a acestor Scripturi? Prin ajutorul spiritului lui Dumnezeu sau prin forța activă, cu puterea sa iluminatoare care lucra asupra minților lor.

⁵ Să ilustrăm: Există un mister sacru conținut în Cuvântul lui Dumnezeu și care oferă speranța gloriei cerești pentru creștini. Este nevoie de puterea iluminatoare a spiritului lui Dumnezeu pentru a pătrunde în adâncimile acelui secret și pentru a-i descoperi semnificația pentru noi. Arătând nevoia noastră pentru ajutorul spiritului, Pavel scrie: „Vorbim despre înțelepciunea lui Dumnezeu aflată într-un secret sacru, înțelepciunea ascunsă, pe care Dumnezeu a predestinat-o înaintea sistemelor de lucruri pentru gloria noastră. Această înțelepciune nu a ajuns s-o cunoască niciunul dintre conducătorii acestui sistem de lucruri, pentru că dacă ar fi cunoscut-o [conducătorii evrei cu Scripturile Ebraice scrise] nu l-ar fi răstignit pe Domnul cel glorios. Dar după cum este scris: ‘Ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit, nici nu au fost concepute în inima omului lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care îl iubesc’. Pentru că nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin spiritul său, pentru că spiritul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile profunde ale lui Dumnezeu. Așadar, de asemenea, nimeni nu a ajuns să cunoască lucrurile lui Dumnezeu, în afară de spiritul lui Dumnezeu. Și acum am primit, nu spiritul lumii, ci spiritul care este de la Dumnezeu, pentru a putea cunoaște lucrurile care ne-au fost date cu amabilitate de către Dumnezeu. ... pentru că acestea sunt examinate spiritual.” – 1 Cor. 2:7-10, 11-14, *NW*.

⁶ Da, avem nevoie de spirit, în plus față de cuvântul scris al lui Dumnezeu. Din nou, subliniind aceasta, Pavel scrie: „Voi, când veți citi aceasta, veți putea realiza înțelegerea pe care o am în ceea ce privește secretul sacru al lui Cristos. În alte generații acest secret nu a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor așa cum a fost el revelat acum sfinților săi apostoli și profeți de către spirit.” (Efes. 3:4, 5, *NW*). În zilele apostolilor credincioșii creștini aveau spiritul lui Dumnezeu care le explica Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Nu doar atât, dar primeau și darurile spiritului care se manifestau în diferite feluri prin puterea miraculoasă de a vorbi limbi străine, de a le traduce, de a vindeca, de a săvârși lucrări puternice și de a rosti profeții. În aceeași scrisoare apostolul spune cum, după ce au crezut Cuvântul, au primit revărsarea spiritului lui Dumnezeu cu numeroasele sale manifestări. Aceasta

era un sigiliu cu autoritate asupra lor că aparțineau lui Dumnezeu și se aflau în posesia sa.

⁷ Pavel scrie: „Trebuie să slujim pentru lauda gloriei sale, noi cei care am fost primii care am sperat în Cristos. Dar și voi ați sperat în el după ce ați auzit cuvântul adevărului, vestea bună despre salvarea voastră. Tot prin intermediul său, după ce ați crezut, ați fost pecetluiți cu spiritul sfânt promis, care este un simbol în avans al moștenirii noastre, în scopul de a elibera, prin răscumpărare, posesia proprie a lui Dumnezeu, spre lauda lui glorioasă”. „Isus Cristos însuși este piatra de temelie. În uniune cu acesta, și voi sunteți clădiți împreună într-un loc în care Dumnezeu să locuiască prin spirit.” – Efes. 1:12-14; 2:20, 22, *NW*; 2 Cor. 1:21, 22.

⁸ Acest spirit sfânt transmite o bucurie credincioșilor chiar dacă se confruntă cu persecuție și opresiune. Pavel spunea că aceasta era adevărat despre tesaloniceni, cărora le scrie: „Ați acceptat cuvântul sub multă suferință cu bucuria spiritului sfânt, astfel încât ați ajuns un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia”. Unul dintre roadele sau produsele spiritului sfânt din noi este bucuria în ceea ce privește Cuvântul, lucrarea și poporul lui Dumnezeu. Această bucurie ne întărește să rezistăm multor lucruri pe care altfel nu le-am putea suporta, mai ales în dispoziția potrivită a minții și a inimii. – 1 Tes. 1:6, 7, *NW*; Gal. 5:22; Neem. 8:10.

⁹ Datorită rolului important pe care spiritul îl împlinește în noi, creștinii, nu trebuie să-l întristăm lucrând împotriva funcționării acestuia sau să trăim contrar cu ceea ce acesta ne pecetluiește că suntem, și anume, posesiunea lui Dumnezeu, copii aparținând acestuia. „Nu întristați spiritul sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluiți pentru o zi a eliberării, prin răscumpărare.” (Efes. 4:30, *NW*). Dacă toți avem acest spirit sfânt sau forță activă la lucru, în noi, în comun, și dacă îi permitem să aducă roadele sale în expresiile iubirii, toți suntem legați împreună de o forță care este mai puternică decât relațiile umane. Având acest spirit nu îi scutește pe creștini de a studia și consulta Cuvântul lui Dumnezeu pentru a afla voința sa. Dar atunci când aceștia studiază Cuvântul scris, spiritul lui Dumnezeu îi ajută să îl înțeleagă și să-l aprecieze.

NEVOIA DE ORGANIZAȚIA SA

¹⁰ Spiritul lui Dumnezeu este o forță activă care săvârșește lucruri. A fost folosit pentru a-i chema pe discipolii Barnaba și Saul să fie puși deoparte pentru lucrarea misionară specială. A fost folosit să le interzică să vorbească despre Cuvântul lui Dumnezeu în zona Asiei. De asemenea, nu l-a lăsat pe Pavel să călătorească spre est în Bitinia, ci l-a direcționat înspre vest în Macedonia europeană. (Faptele 13:2; 16:6-10, *NW*) Totuși, ne putem aștepta astăzi ca spiritul lui Dumnezeu să ne ghideze în felul acesta, în eforturile noastre individuale în serviciul lui Dumnezeu? Nu; spiritul nu se mai manifestă în acest fel, astăzi. Cu toate acestea, ne putem bizui să vedem ce indică îndrumările lui Dumnezeu în timp ce consultăm cu sârguință Cuvântul său. Dar dacă fiecare dintre noi ar fi lăsat singur doar pentru că deține un exemplar al Bibliei și ar trebui să-și orienteze mișcările în mod independent după cum crede că a înțeles acest Cuvânt, atunci ce s-ar întâmpla?

Este posibil sau probabil ca atunci să fie o mare confuzie printre noi sau să lucrăm în competiție.

¹¹ Așadar, pe lângă deținerea individuală a Cuvântului lui Dumnezeu, avem nevoie de o organizație teocratică. Da, pe lângă iluminarea spiritului lui Dumnezeu, un creștin are nevoie de organizația teocratică a lui Iehova pentru a înțelege Biblia. Acesta are nevoie să participe la adunările organizate de către acea organizație și să studieze cu tovarășii săi creștini. El are nevoie de organizație, de asemenea, pentru a lucra în armonie cu scopurile lui Dumnezeu și să fie direcționat în mod corect în mișcările sale. Motivul este că Iehova Dumnezeu tratează cu organizația sa și nu cu indivizii care se află în afara organizației Sale și care încearcă să acționeze independent de aceasta, într-un mod sfidător.

¹² În afară de Isus Cristos, Cuvântul lui Dumnezeu al profeției nu a prezis lucrarea, calea de acțiune și activitățile personale ale vreunui individ. Cuvântul său prezice cum se comportă el cu organizația Sa teocratică sub Cristos, despre lucrarea, experiențele, persecuțiile, eliberarea și triumful acesteia. În consecință, dacă nu vedem organizația, ci încercăm să aplicăm profețiile la noi, individual, nu putem vedea împlinirea adevărată a profeției și nu putem înțelege Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu suntem atașați de organizația sa și nu lucrăm în armonie cu aceasta, nu trecem prin experiențele ei, atunci nu putem percepe sensul Cuvântului lui Dumnezeu și să facem lucrarea sa în mod corect. A fost nevoie de Isus, capul organizației lui Dumnezeu pentru a deschide mințile discipolilor săi să priceapă pe deplin semnificația Scripturilor. După ce Isus s-a înălțat la cer, a fost nevoie de apostoli, sub puterea spiritului lui Dumnezeu oferit prin Isus, pentru a explica lucrurile profunde ale Cuvântului și scopului lui Dumnezeu. Apostolii au fost membrii fondatori ai organizației vizibile a lui Dumnezeu atunci. Astăzi Iehova Dumnezeu și-a construit organizația vizibilă cu cei pe care i-a eliberat din marele Babilon mistic, în împlinirea profeției Bibliei. În zilele noastre constanta desfășurare și înțelegere a Cuvântului scris al lui Dumnezeu este prin intermediul acestei organizații teocratice plină de spiritul său.

¹³ Iehova tratează cu organizația sa vizibilă și îi cunoaște pe cei care aparțin acesteia, indiferent cât de izolați efectiv ar fi față de alții din poporul său organizat. El își învață organizația prin Isus Cristos, capul acesteia. Cei care rămân, în mod iubitor, lângă această organizație, obțin beneficiile comportamentului și ale învățăturilor sale. Nu se adresează cuiva dintre noi, ci organizației sale, precum unei soții, când rostește aceste cuvinte: „Creatorul tău este soțul tău; Iehova al oștirilor este numele său; Sfântul lui Israel este Răscumpărătorul tău; Dumnezeul întregului pământ va fi numit acesta. Și toți copiii tăi vor fi învățați despre Iehova; și mare va fi pacea copiilor tăi.” – Isa. 54:5, 13, *AS*.

¹⁴ Doar pentru că ai Biblia și o ai drept ghid și Carte cu instrucțiuni de bază, nu poți acționa în mod independent și să-ți imaginezi că ai relații și legături directe cu Iehova, separat și desconsiderând organizația teocratică. Cuvântul său nu învață că poți merge pe cont propriu doar cu Biblia și cu o acțiune privată a spiritului sfânt asupra ta. Este necesar să observi lucrarea lui Dumnezeu și să recunoști organizația pe care a clădit-o și cu care tratează. Această organizație, plină de spiritul său și

aderând strict la Cuvântul său, este ceea ce folosește El astăzi pentru a ne ghida în eforturile noastre combinate prin lume. Este nevoie de această organizație pentru a integra eforturile noastre ale tuturor prin multele națiuni și limbi diferite. Este nevoie de aceasta pentru a sluji tuturor credincioșilor, în unitate, prin descoperirile Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta îi aduce pe toți vestitorii împărăției în cooperare cu singura „limbă pură” a adevărului. Ne împiedică să lucrăm pentru scopuri contrare, să ne duplicăm eforturile, sau să ni se suprapună teritoriile, sau să avem slăbiciuni ce rezultă de pe urma dezbinării și alte lucruri care să ne împiedice să facem lucrarea lui Dumnezeu. Iehova își îndrumă organizația prin Capul acesteia – Isus Cristos. Dacă vrem să obținem beneficiile îndrumării și ale conducerii sale trebuie să lucrăm împreună cu organizația. Dacă dușmanul vă izolează, atunci continuați după cum ați fost învățați și instruiți prin intermediul organizației.

¹⁵ Acesta este lucrul corect de făcut, mai degrabă decât să așteptăm un înger să apară, precum în zilele din vechime, care să ne ofere instrucțiuni precise legat de ce să facem exact într-un anumit caz sau altul, sau să auzim o voce clară spunându-ne din nevăzut ce să facem și încotro să mergem. Nu aceasta este semnificația lui Isaia 30:20, 21 (AT): „Învățătorul vostru nu se va mai ascunde, ci ochii voștri îl vor vedea pe acesta. Și când vă veți întoarce spre dreapta sau spre stânga, urechile voastre vor auzi o voce în spatele vostru, spunând: ‘Aceasta este calea; umblați pe ea!’”. Vocea din spatele nostru este vocea lui Dumnezeu din trecut, vorbind prin Cuvântul său scris, după cum este făcut clar prin organizația sa.

¹⁶ Putem privi spre organizația teocratică vizibilă pentru a ne oferi o numire în care să lucrăm, iar aceasta ne va împiedica să rătăcim pe teritoriul altora și să se cauzeze confuzie, neliniște și ceartă. Va armoniza eforturile noastre cu cele ale altor vestitori ai Împărăției din teritoriul grupei locale și va avea ca rezultat pace și unitate. Aceasta îl va mulțumi pe Dumnezeu, pentru că este scris: „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinii, ci al păcii. Ca în toate adunările celor sfinți ... toate lucrurile să aibă loc decent și conform aranjamentelor.” – 1 Cor. 14:33, 40, NW.

¹⁷ În timp ce lucrăm sub îndrumarea generală a lui Dumnezeu, colaborând cu organizația sa teocratică, acesta ne lasă liberi să decidem asupra acțiunilor noastre personale sau private. Cu diverse ocazii apostolul Pavel a fost îndrumat direct prin acțiunea spiritului sau prin viziuni de la Domnul. Aceasta era pentru acțiunile sale generale; dar în alte privințe acesta trebuia să-și stabilească planurile personale și să decidă ce aranjamente erau cele mai bune de urmat. În prima sa călătorie misionară cu Barnaba, el a fost trimis special prin chemarea spiritului sfânt. Dar în ceea ce privește a doua sa călătorie misionară, Pavel i-a spus lui Barnaba: „Mai presus de orice, să ne întoarcem și să vizităm pe frații din fiecare oraș în care am publicat cuvântul lui Iehova, pentru a vedea cum sunt.” (Faptele 13:1-4; 15:36, NW). Dar a existat o neînțelegere cu privire la cine ar trebui să meargă alături de acesta, și n-a fost nicio acțiune directă din partea spiritului sfânt sau a unui înger pentru a lămurii dificultatea. Din nou, atunci când Domnul Isus i-a apărut lui Pavel și l-a informat asupra lucrării pe care Pavel urma să o facă, acesta a spus: „Mergi

pe calea ta, pentru că te voi trimite la națiuni îndepărtate”. Acestea erau îndrumări generale, dar Pavel a fost lăsat să-și planifice mișcările și apoi să lucreze la ele și să vadă cât de mult se potriveau cu voința lui Dumnezeu. Acesta ne spune că a hotărât singur să meargă pe un teritoriu cu adevărat străin, unde Cristos nu fusese încă predicat, pentru a nu clădi pe temelia altuia. – Faptele 22:17-21; Rom. 15:18-21, *NW*.

„DACĂ IEHOVA DOREȘTE”

¹⁸ Pavel nu s-a lăudat cu ceea ce urma să facă, dar și-a planificat ceea ce părea să servească cel mai bine interesele lucrării și ale expansiunii acesteia. A avut încredere că Dumnezeu îl va îndruma pentru a duce la împlinire aceste planuri și-l va susține în realizarea acestora, atâta vreme cât lucrau în armonie cu scopul lui Dumnezeu. A permis Dumnezeu ca ceva să împiedice planurile lui Pavel? Scriind adunării din Roma, Pavel arată că Dumnezeu a permis așa ceva, pentru că spune: „Am fost de multe ori împiedicat să ajung la voi. Dar acum că nu mai am teritoriu la care să nu fi ajuns în aceste regiuni și tânjind de câțiva ani să ajung la voi de câte ori sunt în drum spre Spania, sper, mai presus de orice, atunci când o să călătoresc acolo, să vă văd și să fiu însoțit de voi o parte din drum, după ce, mai întâi, voi fi satisfăcut, într-o oarecare măsură, de compania voastră. Dar acum sunt pe cale să călătoresc spre Ierusalim să slujesc celor sfinți.” Vorbind despre piedicile din alte părți, Pavel le-a scris tesalonicenilor: „Fraților, când am fost despărțiți de voi, pentru o scurtă perioadă de timp, în persoană și nu în inimă, ne-am străduit mult mai mult decât de obicei, având o mare dorință de a vă revedea. Pentru acest motiv am vrut să venim la voi, da, eu Pavel, o dată și a doua oară, dar Satan ne-a stat în cale.” – Rom. 15:22-25 și 1 Tes. 2:17, 18, *NW*.

¹⁹ Pavel nu-l învinovăța pe Diavol fără motiv. Fără îndoială că prin credulii săi fanatici de pe pământ Satan a ridicat bariere efective pentru ca Pavel să nu se poată întoarce în Tesalonic atunci când a dorit să meargă acolo. În orice caz, toate aceste lucruri arată că Pavel dispunea de multă libertate personală și multă responsabilitate în schițarea căii sale de acțiune, în ceea ce privește răspândirea veștii bune. El nu îl căuta pe îngerul lui Dumnezeu la fiecare cotitură, nici nu urmărea o viziune sau o declarație clară a sfântului spirit. El lua decizii. De exemplu, el a hotărât singur că „va călători la Ierusalim, spunând: ‘După ce ajung acolo trebuie să văd și Roma’”. Era atât de hotărât să meargă la Ierusalim de acolo, din Efes, încât atunci când spiritul sfânt i-a indicat lui Pavel, prin diverse mijloace, că va întâmpina probleme în Ierusalim, el a mers mai departe în hotărârea sa. La Cezareea, la doar 55 de mile de Ierusalim, a primit ultimul avertisment prin profetul Agab. Astfel, discipolii de acolo au încercat să îl facă să-și schimbe părerea. Dar Luca ne spune: „Când nu s-a lăsat să-l facem să-și schimbe părerea, am fost de acord cu cuvintele: ‘Să se facă voința lui Iehova’”. Și s-a făcut voința lui Iehova. Pavel a ajuns în cele din urmă la Roma, deși a fost în calitate de prizonier. – Faptele 19:21; 20:22-24; 21:4, 10-14, *NW*.

²⁰ Astfel, este cu noi astăzi. Pe măsură ce cooperăm cu adunarea teocratică a poporului lui Iehova ni se lasă o libertate considerabilă de mișcare.

Responsabilitatea este a noastră de a ne planifica personala cale de acțiune în teritoriul nostru. După ce ne-am decis cu privire la calea de acțiune personală, putem aștepta binecuvântarea și îndrumarea lui Iehova și folosirea noastră în serviciul său. Dacă vom semăna mult, făcând o bună pregătire pentru aceasta, ne putem aștepta să culegem mult; și viceversa.

²¹ Nu trebuie să ne lăudăm cu planurile noastre sau să ne bazăm pe puterea și înțelepciunea noastră pentru a le duce la bun sfârșit. Iacov avertizează cu privire la aceasta, prin aceste cuvinte directe: „Veniți, acum, voi care spuneți: ‘Astăzi sau mâine vom călători în acest oraș, vom petrece un an acolo, vom face afaceri și vom obține profit,’ întrucât nu știți cum va fi viața voastră mâine. Pentru că sunteți ca un abur ce apare pentru puțină vreme și apoi dispare. În schimb, ar trebui să spuneți: ‘Dacă Iehova va voi, vom trăi și vom putea face aceasta sau aceasta’. Dar acum vă mândriți lăudându-vă singuri. Toate această mândrie este rea. Așadar, dacă cineva știe cum să facă ceea ce este drept și cu toate acestea nu o face, atunci este un păcat pentru el.” – Iac. 4:13-17, *NW*.

²² În acord cu aceasta, după ce ne-am făcut planuri personale referitor la unde, când și cum vom fi activi pe teren, ca martori publici ai Dumnezeului cel Preaînalt, trebuie să spunem: „Dacă Iehova va voi, voi face lucrarea sa acolo și acolo.” Dacă El te cruță și te lasă să mergi acolo și să servești îi poți mulțumi pentru acest privilegiu. Dacă ai experiențe plăcute și obții rezultate încurajatoare în urma eforturilor tale, îi poți mulțumi pentru aceste expresii ale favorii sale, pentru că fiecare dar bun și fiecare cadou perfect vin de la el, Tatăl luminilor celeste. Dacă există opoziție sau încercări, dacă rezultatele favorabile nu apar repede, poți analiza problema și poți determina cât este responsabil Satana, precum în cazul lui Pavel, și cât de mult este vina ta, din cauza lipsei tale de pregătire pentru serviciu, lipsa ta de tact, faptul că aduci reproș asupra mesajului prin propriul comportament sau din alte cauze. Nu fi descurajat de probleme, opoziție sau persecuție; nu mai mult decât au fost Isus sau Pavel. Dar, știind că faci voința lui Dumnezeu, continuă-ți serviciul cu loialitate și prin această stăruință învinge intențiile dușmanului.

ARMURA DE PROTECȚIE

²³ Autoritatea ta de a face lucrarea lui Dumnezeu ca unul dintre proclamatorii Săi ai veștii bune despre împărăția Sa derivă direct din Cuvântul său. Organizația sa teocratică îți recunoaște autoritatea din Cuvântul său, Biblia. Așadar, aceasta te folosește ca și reprezentat al ei în teren și cooperează cu tine, îți satisface nevoile și îți oferă ajutor. Îți oferă beneficiul a ceea ce îți poate furniza ajutor legal și protecție. Te ajută să lupți pentru adevăr în unitate cu frații tăi de pe întreg pământul.

²⁴ Nu poți rezista singur. Trebuie să lupți umăr la umăr cu tovarășii tăi martori, după cum descrie Pavel: „Stați neclintiți într-un singur spirit, cu un singur suflet, luptând cot la cot pentru credința veștii bune, fără să vă înspăimântați în vreun fel de potrivnicii voștri. Lucrul acesta este pentru ei o dovadă de distrugere, dar pentru voi de salvare; și această indicație este de la Dumnezeu, pentru că vouă vi s-a dat

privilegiul, de dragul lui Cristos, nu doar de a crede în el, ci și de a suferi în numele său. Căci aveți de dus aceeași luptă pe care ați văzut-o în cazul meu și despre care auziți acum cu privire la mine.” (Filip. 1:27-30, *NW*). Nu trebuie să duceți lupte fizice cu bărbații și femeile din afara organizației teocratice. Cu siguranță nu trebuie să faceți așa ceva cu cei din interiorul organizației. Trebuie să vă luptați cu dușmanul comun, și nu cu frații voștri. Tot timpul „străduiți-vă, în mod silitor, să observați unicitatea spiritului în legătura unificatoare a păcii [dintre frați]. Există un singur trup și un singur spirit ... un singur Domn, o singură credință, un singur botez; un singur Dumnezeu și Tată al tuturor persoanelor, care este peste toate și în toate.” Aceasta asigură victoria, această unitate! – Efes. 4:3-6, *NW*.

²⁵ Organizația teocratică ne oferă mult ajutor și protecție, fără să mai vorbim de îngerii sfinți nevăzuți de sub conducerea lui Isus Cristos. Cu toate acestea, există măsuri defensive personale pe care trebuie să le luăm în mod individual. În aceste măsuri Cuvântul scris al lui Dumnezeu joacă un rol necesar și vital; este puternic pentru protecția noastră. Pavel clarifică aceasta în următoarele sale cuvinte către adunarea din Efes, alături de care pleda pentru unitate creștină.

²⁶ Suntem într-o luptă reală, și Pavel subliniază cine sunt dușmanii noștri reali împotriva cărora ne luptăm, spunând: „Puneți armura completă de la Dumnezeu pentru a putea sta neclintiți împotriva mașinațiunilor Diavolului; căci noi avem o luptă, nu împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva guvernelor, împotriva autorităților, împotriva conducătorilor lumii acestui întuneric, împotriva forțelor spirituale rele din locurile cerești”. Având în vedere acestea, gândiți-vă la ce trebuie să ținem piept - toată această oaste mare invizibilă este împotriva noastră! Lucrează într-o manieră organizată prin metode ale organizației vizibile a Diavolului cu toată propaganda și toate puterile sale, pentru a ne ține sub presiune, astfel încât să ne distrugă credința și să ne ademenească sau să ne forțeze să ieșim din serviciul lui Dumnezeu. Am tremura de groază dacă nu am fi asigurați că Dumnezeu a făcut îngrijiri pentru a ne proteja. Dar nu putem lăsa întreaga responsabilitate de a ne proteja pe seama lui Dumnezeu. Acesta a furnizat anumite lucruri pentru ca noi să le folosim să ne apărăm pe noi și pe frații noștri, și trebuie să le folosim. Ce anume? Piesele care compun costumul complet al armurii spirituale. A nu le folosi înseamnă să rămânem descoperiți.

²⁷ „Din acest motiv”, continuă Pavel, „luați armura completă de la Dumnezeu, pentru a putea rezista [tuturor dușmanilor spirite menționați mai sus] în ziua cea rea, și după ce ați făcut toate lucrurile complet să stați neclintiți. Stați neclintiți, așadar [cum?] cu spatele încins cu adevărul, îmbrăcând platoșa dreptății, cu picioarele încălțate cu echipamentul veștii bune a păcii”. Dreptatea este o platoșă de protecție pentru inimile voastre, iar mesajul pașnic al evangheliei ne echipează picioarele pentru a mărșălui în serviciul de teren într-un mod pașnic. Promovarea păcii, mai degrabă decât a stărni ceartă, fără tact, face mai ușor pentru noi să mergem la distanțe mai mari. Dreptatea și vestea cea bună a păcii le învățați din Biblie și cu ajutorul organizației teocratice.

²⁸ „Mai presus de toate lucrurile, luați marele scut al credinței cu care veți putea să stingeți toate săgețile arzătoare ale celor răi”. Credința noastră, care se bazează pe cunoștința din Cuvântul lui Dumnezeu și pe familiarizarea noastră cu acesta și lucrările sale, împiedică săgețile arzătoare de cuvinte înverșunate de reproș și false acuzații să rămână în noi și să provoace o rană mortală spiritualității noastre. Cu cât cunoaștem mai mult Cuvântul lui Dumnezeu și cu cât avem mai multă experiență cu comportamentul său, cu atât mai mare devine scutul credinței noastre. – Ps. 64:3; Ier. 9:8.

²⁹ Dar mai sunt și altele de care aveți nevoie: „Acceptați, de asemenea, coiful salvării și sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, în timp ce, cu fiecare formă de rugăciune și implorare, continuați să vă rugați, în spirit, cu fiecare ocazie”. Pentru o protecție a capului sau a minții voastre, Dumnezeu a furnizat coiful salvării sau „speranța salvării”. Prin nașterea „turmei mici” a urmașilor lui Cristos de spiritul său, Tatăl ceresc a creat în ei speranța salvării cerești. Dar astăzi, prin intermediul Cuvântului și a organizației sale, Dumnezeu familiarizează „marea mulțime” a altor oi cu speranța salvării la viață, în perfecțiune umană, pe un pământ paradis. Rezistând cu credință, ca și creștini, și astfel obținând aprobarea lui Dumnezeu, ne creștem speranța sau așteptarea de a primi lucrurile pe care le dorim, conform promisiunii sale. Cu această speranță inteligentă de salvare ne luptăm mai departe cu „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”.

³⁰ Este o sabie spirituală pentru lupta cu dușmanul într-o luptă strânsă. Spiritul lui Dumnezeu a lucrat, a întărit, a modelat și a ascuțit această sabie, deoarece scriitorii acelui Cuvânt au fost doar oameni și astfel aveau nevoie de spiritul sau de forța activă a lui Dumnezeu pentru a-i determina să scrie mesajul lui Dumnezeu. Astfel spiritul lui Dumnezeu ne vorbește prin acel Cuvânt și acel Cuvânt este expresia spiritului lui Dumnezeu. Spiritul său este invincibil, iar aceasta face această sabie a Cuvântului lui Dumnezeu invincibilă împotriva omului și a diavolului. – Efes. 6:11-18, *NW*; 1 Tes. 5:8, 9.

³¹ Isus ne trasează exemplul folosind acea sabie spirituală, Cuvântul lui Dumnezeu. Când Diavolul l-a pus la încercare în pustiu, Isus a parat fiecare lovitură a sugestiilor Diavolului cu sabia Cuvântului lui Dumnezeu, spunând: „Este scris”. Și când Diavolul și toți demonii săi organizați l-au atacat pe Isus prin organizația lor vizibilă nelegiuită și au atacat mesajul său și calea sa de acțiune, el le-a întâmpinat atacurile cu o încredere în sabia spirituală, citând din Cuvântul scris al lui Dumnezeu. „Este scris” a omorât sau a stopat argumentele tradiționale și filosofiile lumești sau raționamentele nescipturale ale amăgiților religioși ai demonilor. Dar alături de utilizarea sa expertă a acestei săbii de la Dumnezeu, Isus s-a rugat. S-a rugat cu regularitate și cu sinceritate și în deplin acord cu scopul lui Dumnezeu stabilit în Cuvântul său scris. Astfel rugăciunile sale au fost auzite.

³² Satan și demonii săi fiind alungați acum din cer, creând nenorociri pe pământ și luptând împotriva celor care aparțin *femeii*, sau organizației lui Dumnezeu, noi ne aflăm în ziua cea rea. Trebuie să ne luptăm cu determinare împotriva dușmanilor puternici spiritual. Trebuie, așadar, să punem și să păstrăm costumul complet al armurii de la Dumnezeu. Armura este aceeași pentru fiecare dintre noi,

și cu aceasta putem sta neclintiți în unitate, putem ține dușmanul încolțit și îi putem respinge atacurile. Așa că păstrați fiecare piesă! Păstrați-vă inima fixată pe dreptate, dreptatea lui Dumnezeu, pentru protecția voastră. Țineți la credința voastră și măriți-o ca un scut! Continuați să umblați în echipamentul veștii bune a păcii pentru a vă proteja de greutatea drumului. Prindeți în jurul vostru cingătoarea adevărului pentru tăria de a purta sarcina și a rezista. Păstrați-vă capul acoperit cu speranța corectă care nu conduce spre nicio dezamăgire. Întăriți-vă strânsoarea pe sabia spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu. Acum că am ajuns la prinsori strânse cu dușmanul, învățați să învățați această sabie. Cu aceasta dați la o parte fiecare lovitură ostilă și conduceți această armă cu două tășuri spre punctele vitale ale propagandei, tradițiilor, filosofiilor și argumentelor înșelătoare ale dușmanului.

³³ Dacă suntem astfel înarmați, nu avem nevoie să ne retragem niciodată din fața atacatorilor noștri, iar Diavolul și întreaga sa oaste de demoni nu ne pot face niciun rău spiritual. Poate că vom fi uciși, ca urmare a influenței lor invizibile asupra agenților lor pământești, dar Dumnezeu ne va proteja și păstra moștenirea de viață în lumea nouă, oferindu-ne o înviere la timpul potrivit. Poate că vom fi în închisori sau lagăre de concentrare din cauza oamenilor și a guvernelor demonizate, dar dușmanii noștri nu ne pot lua armura spirituală. Putem încă păstra această armură și să ne luptăm în ea acolo în detenție, pentru că Pavel însuși purta această armură în închisoarea din Roma, atunci când ne-a scris să o purtăm. Pe măsură ce ne luptăm în aceasta, ne putem păstra în comunicare cu Dumnezeu și organizația sa invizibilă, prin intermediul rugăciunii, orice formă de rugăciune, laudă, recunoștință, apreciere, cereri și implorări serioase, pentru noi și pentru frații noștri, tovarăși luptători. Rugăciunea ne face să simțim ajutorul divin aproape.

³⁴ Toate acestea fiind luate în considerare, nu putem subestima valoarea, importanța și puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să-i oferim un loc continuu în viața noastră, înaintea cuvintelor și a poruncilor oricărui om care ar dori să facă nul și fără valoare Cuvântul lui Dumnezeu, chiar sub persecuție. Pentru îndrumarea noastră Psalmul 119:161 (*AS*) spune: „Prinții m-au persecutat fără motiv; dar inima mea rămâne copleșită de cuvintele tale.” De aceea ne-am lipit de Cuvântul scris a lui Dumnezeu și l-am ascultat. Luând aminte la Cuvântul lui ne putem curăța cărarea și să o menținem pură și curată în această lume murdară. Cuvântul său preluat în inimă și cap ne poate schimba mintea, și în acest fel ne poate transforma viața departe de orice imitare a acestui sistem corupt de lucruri, cu o cale de acțiune acceptabilă înaintea lui Dumnezeu, în deplină armonie cu acesta și conducându-ne la viață veșnică în lumea sa nouă. – Rom. 12:1, 2, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este creștinul responsabil să consulte și să studieze? De ce?
2. Cum este arătat că citirea și studierea Bibliei nu se limitează la funcționari?
- 3,4. Poate creștinul să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu doar cu Biblia? Care sunt motivele pentru răspunsul dat?

5. Cum explică Pavel necesitatea spiritului în legătură cu secretul sacru al lui Dumnezeu?
- 6,7. (a) Cum și-a manifestat spiritul puterea față de discipoli în zilele apostolilor?
(b) A cui pecete este posedarea spiritului?
8. Ce rod al spiritului ne întărește să suportăm multe lucruri?
9. Cum nu trebuie să întristăm spiritul și de ce ajutor este pentru noi atunci când studiem Cuvântul lui Dumnezeu?
- 10,11. De ce mai au nevoie creștinii, în afară de Cuvânt și spirit, și de ce este așa?
12. De ce este necesar să vedem organizația teocratică și să primim serviciile ei?
13. Cine arată profeția lui Isaia că obține beneficiile învățării și ale relațiilor lui Iehova?
14. De ce posedarea Bibliei nu se termină cu necesitatea organizării pentru a obține foloasele îndrumării și conducerii lui Dumnezeu?
15. Ce auzim în spatele nostru, ca să ne spună unde să mergem?
16. De ce ne uităm la organizație pentru numirea de teritoriu?
17. Ce suntem lăsați liberi să hotărâm, lăsând la o parte îndrumarea generală prin organizație, și cum este demonstrat acest lucru din punct de vedere scriptural?
18. De ce s-a încrezut Pavel în Dumnezeu după ce și-a făcut planuri, și cum este arătat dacă Dumnezeu a permis ca planurile lui Pavel să fie sau nu împiedicate?
19. Dădea Pavel vina pe Diavol, în mod nepotrivit, și cum arată relatarea că el a luat hotărâri și a încercat să le împlinească?
- 20,21, (a) La ce să ne așteptăm după ce ne facem planuri personale? (b) Ce sfat ne este dat să nu ne lăudăm cu planurile noastre?
22. Față de a cui voință să ne supunem planurile după ce le facem, și cum să învățăm din experiențe, pe măsură ce avansăm?
23. De ce și cum cooperează organizația cu voi în lucrare?
24. Cum suntem sfătuiți că trebuie să luptăm, dar nu împotriva cui?
25. Este lăsată toată apărarea noastră pe seama organizației și a îngerilor? Ce instrument joacă un rol?
26. Cine sunt dușmanii noștri reali? Așadar, de ce trebuie să profităm noi?
27. Care este cingătoarea, platoșa și încălțăminteaa noastră din acest echipament?
28. Ce este scutul nostru și cum este mărit?
- 29,30. Ce sunt coiful și sabia noastră? Cum sunt furnizate acestea?
31. Cum ne-a fixat Isus un exemplu ca purtător al săbiei? Cum s-a rugat el?
32. De ce aceasta este o „zi rea”? Ce o face de primă importanță?
33. Putem lupta astfel și ne putem ruga în timp ce ne aflăm sub detenție? Cum așa?
34. Atunci, ce loc trebuie să dăm Cuvântului lui Dumnezeu și cu ce rezultat?

Decădere și respect religios

● „Puterea Societății Creștine nu poate fi măsurată prin numărul membrilor săi, care sunt prezentați în *Who's Who*”. Acesta a fost subiectul abordat recent de către Elton Trueblood, profesor de filozofie și religie la Colegiul Earlham din

Richmond, Indiana. El a scris în *Presbyterian Life*: „În mai multe localități, inițiativa s-a mutat departe de locurile marcate de stranele capitonate, de orgile frumoase și de cântăreții profesioniști, spre micuțele biserici sărace. Grupuri mici, dar energice, de martori ai lui Iehova se întâlnesc în locuințele lor modeste numite Săli ale Împărăției și Alcoolicii Anonimi se întâlnesc unde pot. Dar lipsa de împrejurimi impresionante pare să nu îi împiedice deloc”. Referindu-se la primii creștini, el a continuat: „Dar ei au fost cei care au câștigat, în timp ce majoritatea oamenilor respectabili din acea perioadă sunt acum uitați. ... Putem la fel de bine să recunoaștem că, în măsura în care religia noastră este reprezentată exclusiv sau în principal de prezența unor oameni bine îmbrăcați, de oameni din partea superioară a clasei de mijloc, într-o biserică impresionantă timp de o oră, duminică dimineața, suntem deja în decădere”.

Întrebări de la Cititori

• În articolul „Cina Domnului”, din 15 ianuarie *Turnul de veghere*, pagina 48, paragraful 15, se afirmă: „La primele patru sărbători ale Memorialului (33-36 A.D.), cei care au participat au fost evrei, prozeliți și samariteni tăiați împrejur”. Cine erau prozeliții? Se împărtășeau neamurile înainte ca Petru să ducă mesajul lui Corneliu? – M. M., New York.

Ei erau neamurile sau non-evreii, care au fost convertiți la religia evreiască și care au fost numiți prozeliți. De la începutul națiunii Israel și de la darea legământului Legii, au fost făcute îngrijiri prin care non-evrei să se asocieze cu națiunea, așa cum a făcut mulțimea amestecată la timpul exodului din Egipt. (Ex. 12:38) În mod repetat, Scripturile vorbesc despre străini sau despre niște locuitori temporari printre evrei, care au fost circumciși, au ținut Paștele, au adus jertfe și care puteau să fugă în cetățile de scăpare, fiind adesea sub aceleași reglementări; pe scurt, în aceste cazuri și în altele regula era: „Să fie o singură lege pentru băștinaș și pentru străinul care locuiește în mijlocul vostru”. – Ex. 12:48, 49; Lev. 24:17-23; Num. 15:15, 16; 35:15.

Când a venit Isus, acești prozeliți din Israel și samaritenii circumscriși, care erau rude de sânge ale evreilor, împărtășeau speranțele evreiești pentru un viitor Mesia. Acești prozeliți fiind strâns asociați cu evreii, nu au fost priviți ca fiind separați, precum alte neamuri. Așa că au auzit predicarea lui Isus, au crezut și au fost acceptați în adunările Creștine cu mult timp înainte ca Evanghelia să îi fie dusă păgânului necircumcis Corneliu. Acesta este motivul pentru care evanghelistul Filip putea merge să predice prin orașele samaritene și să-l convertească pe famenul etiopian și pentru care apostolii din Ierusalim au fost liberi să-i trimită pe Petru și pe Ioan la samariteni. Petru nu a avut nici o ezitare să predice acestor non-evrei. Dar cum s-a reținut el pe vremea când a fost instruit, printr-o viziune, să meargă la non-evrei necircumscriși! (Faptele 8:5, 14, 27-39; 10:9-48) Faptul că păgânii *necircumciși* fuseseră acceptați a fost ceea ce a precipitat discuții aprinse și nu că erau păgâni. (Faptele 11:1-3, 15:1, 2) Acest lucru s-a întâmplat din cauză că cei dintre neamuri, care erau prozeliți și prin

urmare, circumciși, fuseseră acceptați pe deplin, fără nici un fel de ceartă. Astfel de prozeliți, fiind născuți de spirit și în adunarea Creștină, se împărtășeau, desigur, din simbolurile Memorialului, de la început. – Faptele 2:10, 41, 42.

• **Cu mai multe ocazii, în Scripturile Grecești se spune despre oameni că sunt „buni”. Cu toate acestea, atunci când un tânăr l-a numit pe Isus „bun” a fost muștrat și i s-a spus că nimeni nu este bun în afară de Dumnezeu. De ce? – T. C., Pennsylvania.**

Isus a spus că Iehova „face să răsară soarele său și peste oamenii răi și peste cei buni”. În ceea ce-l privește pe Barnaba, se consemnează că „era un om bun”. Tinerele femei creștine au fost instruite să fie „bune”. Slujitorilor din casă li s-a spus să fie supuși stăpânilor lor, „nu numai celor buni și rezonabili, ci și celor greu de mulțumit”. (Mat. 5:45, Faptele 11:24; Tit 2:5; 1 Pet. 2:18, *NW*) Pentru alte exemple vedeți Matei 12:35; 20:15; 22:10, 25:21, 23; Luca 6:45, 19:17; 23:50. În toate aceste cazuri „bun” traduce un singur cuvânt grecesc original, *agathos*. Același cuvânt grecesc este folosit acolo unde înregistrarea relatează despre tânărul bogat, care l-a întrebat pe Isus: „Bunule Învățător, ce trebuie să fac să moștenesc viața veșnică”? Isus i-a zis: „De ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, în afară de unul singur, Dumnezeu”. – Marcu 10:17, 18; Luca 18:18, 19, *NW*.

Desigur, dacă oamenii imperfecti ar putea fi numiți „buni”, atunci Isus ar corespunde cu atât mai mult. El nu a obiectat la termenul de „învățător”; El a acceptat această denumire. (Ioan 13:13, *NW*) Atunci de ce i-a răspuns El acestui tânăr așa cum a făcut-o? Se pare că rabinilor evrei le plăcea acest titlu, ceea ce ar explica respingerea lui de către Cristos. Atunci când acest tânăr l-a adresat Lui în felul acesta, El a fost pus în aceeași clasă cu rabinii. Isus nu dorea nici un fel de titlu rabinic și, prin această muștrare Isus a arătat caracterul nepotrivit al utilizării acestor titluri. (Iov 32:21, 22; Mat. 23:7-10, *NW*) Cristos nu a avut obiecții în a fi corect identificat ca învățător, stăpân sau lider, căci a spus că era bine că oamenii îl numeau astfel, dar atunci când titlurile aveau legătură cu un titlu folosit de obicei pentru rabini, într-un mod lingușitor, El protesta. El a abordat chestiunea cu putere, luând punctul de vedere extrem și superior al problemei, evidențiindu-l pe Iehova Dumnezeu ca fiind Singurul care merita un astfel de titlu. În paranteză fie spus, acest lucru arată că Iehova nu este o parte a treimii cu încă doi egali cu El, iar încercările trinitarienilor de a compensa acest lucru prin trimitere la exprimarea lui Matei referitoare la această întâlnire, nu șterg cele două relatări ale lui Luca și Marcu. – Mat. 19:16, 17, *NW*.

Faptul că acel tânăr bogat folosea titlul de „Bunule Învățător”, mai degrabă ca un titlu formal, decât din convingere onestă cu privire la Isus, este arătat prin respingerea de către el al sfatului dat de Isus. Se pare că el, în realitate, nu-l considera pe Isus ca fiind un învățător bun, pentru că a plecat fără să urmeze sfatul lui Cristos. El a meritat să fie muștrat.

• **Pentru stabilirea duratei celor șapte timpuri ale Neamurilor, se folosește un timp sau un an de 360 de zile pentru a ieși cele 2520 de zile, care devin 2520 ani atunci când se aplică versetul din Ezechiel 4:6. Cu toate acestea, atunci când socotim din 607 î.C. până în 1914 A.D., cei 2520 ani sunt ani**

solari de 365 1/4 zile fiecare și nu ani lunari de 360 de zile fiecare. Este corect? – N. N; Noua Zeelandă.

Înregistrările Bibliei ignoră anul solar de 365 1/4 zile în ceea ce privește măsurarea timpului firesc și a timpului profetic. Luna era folosită pentru stabilirea lunilor și apoi sezonul de primăvară al culturilor, pentru determinarea începutului anului în relație cu luna, făcând necesară adăugarea de 7 ori, la fiecare 19 ani, a unei luni intercalate sau a lunii Ve-Adar, cea de-a treisprezecea lună. Deci, din moment ce lungimea anului evreiesc nu era stabilit la 365 de zile, plus un an bisect de 366 de zile, profeția a fixat un sistem de măsurare a perioadelor ei de timp la 360 de zile pentru un an sau pentru un timp, calculând 30 de zile pline la o lună în locul celor 29 1/2 zile unei lunații. Geneza 7:11, 24; 8:3, 4 îl prezintă pe Noe calculând aproximativ 30 zile la o lună. Confirmări ulterioare ale acestei unități de măsură ca etalon profetic pentru timp ne sunt oferite la Apocalipsa 11:2, 3, unde 42 de luni durează 1260 zile, făcând ca un an de 12 luni să fie egal cu 360 de zile. Observați, de asemenea, că, atunci când Apocalipsa 12:6, 14 echivalează 3 1/2 ani sau timpuri cu 1260 zile, ia fiecare timp sau an simbolic ca fiind egal cu 360 de zile și nu cu 365 1/4 zile spunând că cele 3 1/2 timpuri sunt egale cu 1278 zile și un pic. În 3 1/2 ani sau timpuri va fi cel puțin una sau posibil două luni intercalate, așa cum a fost explicat în *Turnul de veghere* din 15 martie 1948, paginile 91, 92; totuși Apocalipsa a ignorat astfel de luni intercalate când a dat zilele de 3 1/2 timpuri. Așa că noi calculăm conform modalității biblice a lui Dumnezeu și avem o temelie solidă atunci când spunem că cele șapte timpuri simbolice sunt egale cu 2520 ani. Iar acești 2520 ani ar trebui numărați ca fiind ani solari, deoarece anii lunari evreiești de 360 de zile, pe perioade mai lungi de timp, au ținut pasul cu anii solari prin adăugarea lunilor intercalate la intervale stabilite, astfel menținând întotdeauna armonia necesară între începutul anului și anotimpuri.

Faptul că această metodă de calcul este corect folosită pentru a ne aduce la anul 1914 A.D. de la anul 607 î.C., este confirmat de faptele fizice care au început să se manifeste începând cu anul 1914, în împlinirea profețiilor din Matei 24 și 25, Marcu 13, Luca 21, precum și a altor profeții cu privire la cea de-a doua prezență a lui Cristos, în timpul sfârșitului.

• Câte învieri există? Unii spun trei, prima, una mai bună și una generală. Alții spun că există doar două, a celor dreپți și a celor nedreپți. Sau o înviere pentru viață și o înviere pentru judecată. Care variantă este corectă? – B. C., Michigan.

De fapt, există doar două tipuri de înviere: una spirituală sau cerească și una fizică sau pământească. Mica turmă a „oilor” unse este ridicată la viață spirituală în staulul ceresc, pentru a domni alături de Cristos, așa cum arată Pavel: „Este semănat trup fizic, este înviat trup spiritual”. (1 Cor. 15:44, *NW*) Toate celelalte persoane care primesc viață printr-o înviere vor fi din staulul pământesc al „oilor” lui Iehova. A clasa învierile în funcție de timp sau statut, așa cum s-a procedat în întrebare este în sine neconcludent. De exemplu, prima înviere se aplică membrilor trupului lui Cristos și este prima în timp și ca importanță. Cu toate acestea, înainte ca ultimii care vor avea parte de această „primă” înviere să fie schimbați

instantaneu din carne în spirit, s-ar putea ca unii dintre oamenii credincioși din vechime să fie înviați. Despre învierea unor astfel de oameni se vorbește ca de o înviere „mai bună”, dar aceasta nu este o denumire concludentă, deoarece aceasta înseamnă o înviere mai bună decât cele menționate în Scripturile Ebraice, unde se vorbește de unii care au fost înviați numai pentru a muri din nou în câțiva de ani. Dar toate învierile de acum și din noua lume vor fi mai bune decât a celor din vechime. Nu numai învierile cerești ci și unele dintre învierile pământești vor fi învieri pentru viață, astfel încât termenul nu este limitat la un singur grup. Deci, din punct de vedere scriptural grupările potrivite de înviere sunt cerească și pământească și aceste două tipuri sunt categorii sigure și neafectate de nici un fel de condiții privitoare la timp sau statut. – Faptele 24:15; Ioan 5:28, 29; 1 Cor. 15:51, 52; Evrei 11:35; Apoc. 20:4-6, *NW*.

Distrugerea pășunilor lor

Unii oameni de culoare din Winnabow, Carolina de Nord, al căror predicator metodist le vorbește doar o singură dată la patru săptămâni, (el având alte trei „biserici” în grijă) au solicitat ca unul dintre martorii lui Iehova să vorbească la biserica lor. S-au făcut toate pregătirile pentru o miercuri seara la 7:30, iar 47 de persoane au venit să-l asculte. Având în vedere populația dispersată acest lucru era un lucru bun. Cel care a expus lectura relatează:

„Toți au fost foarte atenți în timpul întregului discurs. Înainte de a pleca, câțiva oameni de seamă au dorit să le vorbească participanților. Fiind ‘biserica’ lor și deoarece eram oaspete, am fost de acord. Un bărbat s-a ridicat, s-a întors spre oameni și le-a spus că niciodată, în întreaga sa viață, nu auzise atât de multe explicații din Biblie doar într-o oră și că acest lucru era adevărat. El a spus că nu putea înțelege de ce predicatorii lor nu le-au spus de aceste lucruri și de ce ‘nu le-au explicat Biblia astfel încât să putem înțelege’, așa cum făcuse această cuvântare pentru ei.

„Un alt om s-a ridicat și a spus că în timpul cuvântării se gândise la toate religiile și că nici una dintre ele nu explica Biblia ca și martorii lui Iehova și că el a ajuns la concluzia că martorii lui Iehova sunt singurii care au dreptate”.

„Un alt bărbat în vârstă a subliniat faptul că el mergea la biserică de mulți ani, dar că aceasta a fost ‘cea mai buna predică din Biblie pe care am auzit-o vreodată, fiind prima la care am fost *gratuit*’. El a adăugat că a învățat mai mult din această predică gratuită decât de la cele pentru care a trebuit să plătească. Predicatorului lor nu ar fi trebuit să i se asigure atât de mulți bani înainte de a predica. O doamnă prietenoasă a intervenit: ‘Așa este. Fără bani, Fără predicator’! Toți și-au exprimat aprobarea în legătură cu ceea ce s-a spus, exprimându-și aprecierea, și ne-au invitat din nou să expunem mai multe cuvântări. Încă nu am aflat care a fost reacția ‘predicatorului lor angajat’ față de această activitate de „distrugere a pășunii lui’.”

TURNUL de VEGHERE

1 IULIE 1951

Nr. 13

Cuprins:

ELIBERARE PENTRU PRIZIONIERI	- Pag.459
CAMPANIA QUEBEC-ULUI DE PERSECUȚIE SUFERĂ O ALTĂ LOVITURĂ UIMITOARE	- Pag.461
EVITAȚI CURSA ÎNCHINĂRII LA CREATURĂ!	- Pag.463
MEMORIAL ȘI ADUNARE NAȚIONALĂ ÎN AUSTRALIA	- Pag.468
VIZIUNEA „TIMPULUI SFĂRȘITULUI”	- Pag.474
„VREME, VREMI ȘI JUMĂTATE DE VREME”	- Pag.484
„CONTINUĂ ÎN LUCRURILE PE CARE LE-AI ÎNVĂȚAT”	- Pag.489
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.490

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

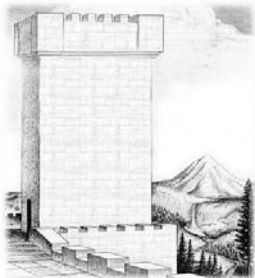
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lesser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semi-monthly

Monthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chibsona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

„Iehova îi va aduce înapoi pe prizonierii poporului său.” – Ps. 14:7, AS.

IEHOVA DUMNEZEU este Marele Eliberator – Cel care îi va pune în libertate pe cine și cum va voi El, la timpul stabilit, în conformitate cu scopurile Sale declarate. Cuvântul Său nu este niciodată încălcat. Promisiunile Sale, deși au fost făcute cu mii de ani în urmă, sunt și vor fi îndeplinite. În timpurile precreeștine, Iehova i-a făcut pe profeții Lui să aibă vise și viziuni sfinte care au fost consemnate de către acești slujitori, cu scopul ca poporul Său credincios să le citească și să le înțeleagă la timpurile stabilite, astfel ei fiind înzestrați cu cunoștință, călăuzire și mângâiere. Adesea, slujitorul care avea viziunea nu-i înțelegea sensul din simplul motiv că nu era pentru el, ci pentru alții. Iehova dă viziunea și ascunde însemnătatea ei, El fiind cel care dezvăluie însemnătatea acesteia oricui alege. (Ps. 25:14) Și acum, în articolele ce vor urma, vom afla că Eliberatorul Atotputernic îi va elibera pe toți iubitorii de adevăr și dreptate, și va reconstrui orașul Său sfânt (Sion, organizația lui Dumnezeu) și îl va face „frumos pe înălțime, bucuria întregului pământ”. (Ps. 48:2, AS) De data aceasta nu va fi orașul literal din Palestina, ci va fi o organizație spirituală, cu Isus Cristos Rege pe tronul Său.

² Daniel a fost un închinător credincios al lui Dumnezeu, unul mult iubit. (Dan. 9:23) Numele lui înseamnă „Dumnezeu este judecător” sau „judecătorul lui Dumnezeu”, prin urmare, Unul care justifică sau pedepsește, care rostește sentința – Unul destul de puternic pentru a face aceste lucruri. Acum a venit ziua pentru judecată, ceea ce înseamnă condamnarea asupritorilor și eliberarea celor oprimați pentru justificarea completă a poporului credincios al lui Dumnezeu și pentru ca numele Său cel Sfânt să fie lăudat. Prin urmare, o importanță deosebită o au viziunile și minunile văzute de Daniel și înregistrate pentru aceste zile din urmă. Ele nu au fost oferite pentru îndrumarea acestui profet credincios, ci pentru un

timp în care sfinții Dumnezeului Cel Preaînalt vor trăi în mijlocul teribilei corupții și violențe din lume; când aceștia își vor păstra atașamentul de nezdruccinat față de adevăr, chiar dacă vor fi într-o situație cuprinsă de dificultăți și înconjurați de ispite; într-un timp când își vor mărturisi public credința, închinarea și profețiile în serviciul sfânt al lui Iehova, în mijlocul pericolelor grave, exprimând judecățile lui Dumnezeu, în ciuda tiranilor de nestăpânit, puternici și nemiloși. În acest timp ei vor experimenta dovezi miraculoase ale bunătății nemeritate a lui Dumnezeu și ale grijii lui protectoare.

³ Viziunile și minunile înregistrate în cartea lui Daniel sunt pentru mângâierea, încurajarea și întărirea poporului lui Iehova, și aceasta în ciuda punctului de vedere general acceptat al comentatorilor Bibliei, conform căruia toate profețiile trebuie înțelese ca având o împlinire pe o perioadă extinsă pe mii de ani, furnizând o descriere istorică a împărățiilor succesive și a imperiilor mondiale, toate urmând să fie împlinite înainte de domnia lui Mesia. În prezent, este descoperit în mod clar că unele dintre aceste viziuni urmau să-și înceapă împlinirea completă atunci când Împărăția lui Cristos începea. Prin urmare, ele nu sunt profeții dinaintea Împărăției, ci se aplică atunci când Împărăția este întemeiată. Odată ce acest lucru este înțeles și apreciat, vom primi forța și aplicarea acestor viziuni minunate, și chiar vom afla despre evenimentele care au loc în cer, evenimente care au un efect asupra poporului lui Dumnezeu și a națiunilor pământului. Numai Iehova Dumnezeu și Isus Cristos ar putea descoperi astfel de secrete minunate, iar ei fac acest lucru pentru ca vestea bună să poată fi declarată, aceea că ziua eliberării a sosit.

⁴ Aceste viziuni își găsesc aplicarea și împlinirea în timpul judecății sistemului de lucruri al neamurilor. Dumnezeu îi judecă în timp ce mandatul lor de putere se derulează, iar El îi va pedepsi pentru tratamentul față de poporul Lui. Aceste minuni au legătură și cu apariția și căderea urâciunii rușinoase care pustiește, cu eliberarea prizonierilor din misticul „Babilon cel mare”, și cu sfârșitul complet al tuturor puterilor aflate împotriva Împărăției lui Dumnezeu; da, sfârșitul lor rușinos, prin impactul forțelor puternice și invizibile ale cerului care operează împotriva nelegiuirii satanice. Astfel de revelații, în zilele când într-adevăr au loc, evenimentele actuale îi mângâie și îi întăresc pe cei care îi sunt devotați lui Dumnezeu, și nu ar putea fi așa dacă aceste multe profeții s-ar fi împlinit cu secole în urmă, cu excepția cazului în care, desigur, se confirmă astfel de profeții printr-o împlinire la scară mică. Acum este timpul în care există un mare necaz pe tot pământul, când peste noi sunt timpuri primejdioase, și când sunt încă pe punctul de a veni evenimente înspăimântătoare. Acum este timpul în care se realizează o cercetare serioasă a cauzelor acestor necazuri și nedumeriri, astfel încât speranța pentru eliberare și supraviețuire să poată fi determinată.

⁵ Nu poate fi nicio îndoială cu privire la faptul că aceste profeții înregistrate de Daniel vor avea loc în aceste „zile din urmă”, pentru că așa a fost declarat. Este stabilit în continuare că profeția poate fi înțeleasă numai după ce s-a împlinit sau în cursul împlinirii. Indiferent cine a încercat să înțeleagă semnificația acestor viziuni, niciodată nu ar putea-o afla până când Iehova, „dezvăluitorul secretelor”

(Dan. 2:47), nu le descoperă, aducând la împlinire evenimentele adevărate. Lui Daniel i s-a spus: „Iar tu, Daniel, ține ascunse aceste cuvinte și sigilează cartea până la timpul sfârșitului: mulți vor umbla înapoi și înapoi și cunoștința va crește.” (Dan. 12:4, AS) Nu cunoștința generală luminează, cum ar fi vitezele teribile atinse acum prin intermediul invențiilor din aceste zile moderne, ci ceva mult mai diferit. *Versiunea Septuaginta* Greacă oferă cugetul corect: „Daniel, încuie cuvintele, și pecetluiește cartea până la timpul sfârșitului; până când mulți vor fi învățați și cunoștința va crește.” Verbul „a umbla” este folosit la Ieremia 5:1 cu privire la căutarea după cunoștință. Cu același sens este folosit și la Zaharia 4:10 (AS): „Ochii lui Iehova, care umblă înapoi și înapoi pe tot pământul.” De asemenea, comparați Amos 8:12, AS: „Vor umbla înapoi și înapoi ca să caute Cuvântul lui Iehova, dar nu-l vor găsi.” Fraza din Daniel 12:4, înseamnă să citească în mod atent și cu seriozitate, cu scopul de a fi învățați.

⁶ Iehova a hotărât că profețiile date lui Daniel să fie împlinite, și clar dezvăluite în „zilele din urmă” ale națiunilor păgâne, astfel cunoștința va crește. Traducerea lui *Rotherham* redă fraza: „cunoștința va abunda.” Prin urmare, concluzia potrivită la care se ajunge este că până când nu va veni timpul stabilit de Iehova să împlinească profeția și să dea spiritul Său poporului Său, impulsându-i să cerceteze cu sârguință Cuvântul Său în permanență, pagină cu pagină, profeție cu profeție, nimeni nu ar putea să aibă o interpretare corectă. În cel mai bun caz ar putea fi o presupunere. Înțelegerea a fost păstrată pentru „încheierea sistemului de lucruri”, în care trăim acum, încă din anul 1914. - Mat. 24:3, *NW*.

Campania Quebec-ului de persecuție suferă o altă lovitură uimitoare

Sentința Curții Supreme a Canadei, care a făcut istorie, și care susținea că martorii lui Iehova nu se făceau vinovați de calomnie sedicioasă în provincia Quebec (*Treziți-vă!* 8 martie, 1951), precum și denunțarea tăioasă a violenței gloatelor din Quebec, și a acțiunilor legale care au venit odată cu sentința, au fost o lovitură uluitoare la adresa pretențiilor arogante ale ierarhiei catolice din acea țară. A fost dat la o parte vâlul cu privire la condițiile medievale ce există în locurile controlate de ea. Această actuală ocrotire a libertății nu s-a potrivit cu filosofia asupririi și a batjocurii totalitare a cugetării care face parte din sistemul romano-catolic.

Printr-un gest sfidător, purtătorii de cuvânt catolici și oficialii au susținut că ei pur și simplu nu vor asculta de hotărârea curții supreme, și că datorită majorității deținute de ei în Quebec se simt îndreptățiți să continue urmărirea martorilor lui Iehova, legal sau ilegal. Ziarul scris în limba franceză, *L'Action Catholique*, care reprezintă în mod obișnuit vocea bisericii, a sfătuit ca sentința să fie ignorată, spunând: „Din moment ce majoritatea celor în favoarea achitării a fost reprezentată doar de o singură persoană [Judecătorii curții supreme s-au împărțit în cinci la

patru] ni se pare rezonabil ca autoritățile provinciale și municipale să nu se simtă obligate de a elibera celelalte sute de martori, reținuți sub aceleași acuzații. ... Quebecul Catholic francez nu are același concept despre libertate ca și celălalt element etnic. [Cât de adevărat!] ... Pentru protestanți, libertatea alegerii constituie legea; pentru catolici este foarte diferit. Protestanții nu se simt jigniți prin insultele aduse la adresa religiei lor, dar catolicii, Slavă lui Dumnezeu!, sunt mult mai sensibili în acest punct de vedere.”

În armonie cu sfatul din *L'Action Catholique*, Domnul Antoine Rivard, procuror șef al Provinciei Quebec, a declarat că în ciuda deciziei luate de curtea supremă a Canadei, ce afirmă că martorii lui Iehova nu sunt ațâțători, el va continua, totuși, să îi urmărească pe aceștia în justiție, sub aceleași acuzații. *Gazette*, din Montreal, scria pe data de 6 ianuarie 1951: „Procedurile judecătorești împotriva a aproximativ 100 de membrii ai martorilor lui Iehova din provincie, acuzați de calomnie ațâțătoare, vor continua în ciuda hotărârii recente a curții supreme a Canadei de achitare a unuia dintre acuzați. Antoine Rivard, K.C., procuror șef, a declarat cu o seară în urmă ... ‚Decizia’, spunea Domnul Rivard, ‚este de a continua procesele’... Având în vedere declarația făcută de Domnul Rivard este de așteptat ca proceselor pe rol să li se dea atenție cât mai repede posibil.”

Departamentul procurorului general s-a ocupat de cazul Boucher la curtea supremă ca de o speță – până ce s-a întors împotriva lor. Dar acum ei vor să încerce și în cazul celorlalte procese.

Biserica catolică este întotdeauna nerăbdătoare să acuze martorii lui Iehova de manifestarea lipsei de respect față de autoritatea constituită în mod corespunzător. Aparent, este greșită doar nerespectarea autorităților romano-catolice, căci procurorul șef și *L'Action Catholique* nu au avut, desigur, nici cea mai mică ezitare în a-și manifesta deschis lipsa de respect față de hotărârea curții supreme a Canadei, constituită în mod corespunzător. Sentința curții supreme obligă, indiferent de câți judecători participă la luarea hotărârii, precum urma să descopere ceva mai târziu *L'Action*.

Unele dintre celelalte argumente ale acestui instrument al bisericii romano-catolice sunt la fel de interesante. Acesta susține că libertatea de alegere este lege doar pentru protestanți. Se plânge, de asemenea, în privința insultelor aduse religiei catolice. Curtea supremă a spus foarte simplu că martorii lui Iehova nu puteau fi împiedicați să condamne violența gloatelor (sponsorizate de catolicii din Quebec) și de amestecul preoților în administrarea justiției. Cu siguranță, *L'Action* nu simte că religia îi este insultată de denunțarea violenței gloatelor. Sau pretinde că revolta constituie o parte sacră a credinței sale? Cel puțin, acesta este un argument interesant!

Gazette, din Montreal, „se aștepta ca proceselor pe rol să li se dea atenție cât mai repede posibil”. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr. După mai mult de șase luni, procurorul general nu a înaintat nici măcar în privința unuia dintre cele o sută de cazuri pe rol, în ciuda faptului că membrii consiliului pentru martorii lui Iehova au insistat pe lângă judecători și procurori să dea drumul proceselor.

LOVITURA SUPREMĂ

Toate declarațiile grandioase, dar lipsite de argumente, ale procurorilor au primit o altă replică uluitoare prin decizia curții de apel a Quebec-ului, de achitare a altuia dintre martorii lui Iehova – Renee Quellette, altă acuzație de calomnie ațâțătoare. Curtea de judecată a provinciei a acceptat și a urmat decizia Curții Supreme din cazul Boucher (*Treziți-vă!* 8 martie, 1951). Această sentință a fost dată în data de 20 ianuarie 1948 și recursul a fost înaintat în februarie 1949, însă curtea de apel din provincie a așteptat decizia curții supreme înainte de anunțarea hotărârii.

Mulți ochi s-au îndreptat asupra acestui recurs în așteptare. Va accepta curtea de judecată din provincie decizia curții supreme, sau argumentele ziarului *L'Action Catholique*? Va lăsa sentința ei ușa deschisă pentru ca Domnul Rivard să își îndeplinească amenințările cu privire la continuarea proceselor?

Speranțele procurorilor și a le perscutorilor din Quebec au fost spulberate pe data de 30 martie 1951, când propria lor curte de judecată din Quebec a absolvit de vina ațâțării pe unul dintre martorii lui Iehova. Hotărârea a fost luată fără tragere de inimă, sub protest și fără plăcere, curtea de judecată din Quebec neputându-se împotrivi și să spună că nu este de acord cu decizia curții supreme în privința eliberării martorilor lui Iehova, dar în orice caz, s-a simțit obligată să o urmeze. Brațul puternic al Celui Prea Înalt a ridicat prin această hotărâre o barieră pentru protejarea poporului Său. Opoziția poate ataca această barieră, dar nu o poate ocoli. Autoritățile catolice nu-i mai pot persecuta pe martorii lui Dumnezeu prin aceste acuzații depășite de ațâțare.

Lăudăroșenia și declarațiile pompoase ale ziarului *L'Action Catholique* și ale procurorului general Rivard au fost înăbușite în mod jalnic. Duplessis, dictatorialul și urătorul de libertate premier al Quebec-ului, a spus că-i va alunga pe martorii lui Iehova din provincie. El a fost cel care a făcut acuzațiile de calomnie ațâțătoare în cele mai mult de o sută de cazuri împotriva martorilor lui Iehova, pentru îngrozitoarea crimă de a încerca să facă Biblia cunoscută în rândul poporului catolic. Campania lui rușinoasă de persecuție a primit o altă piedică. Din mulțimea de acuzații NICI MĂCAR UNA NU A FOST SUSȚINUTĂ!

Evitați cursa închinării la creatură!

PRIN INSTINCT și umane doresc să se pe cineva pe care ele îl mai puternic decât ele însele.

prin natură, creaturile închine și să venereze consideră mai mare sau „Există mulți dumnezei și mulți domni.” Închinarea la eroi este o practică comună în întreaga lume, printre

toate rasele și toți oamenii. Chinezii se închină la strămoșii lor; comuniștii la dictatorii lor; „puștoaicele” la cântăreții lor. Idolatrizarea și închinarea la creaturi capătă și alte forme, căci în loc să înalțe pe altcineva, anumiți individuali se urcă singuri pe un pedestal pentru a fi priviți și admirați. Pentru alții, „dumnezeul lor este pânțele lor”. – 1 Cor. 8:5; Filip. 3:19, *NW*.

Satan Diavolul a fost cândva un heruvim ceresc extraordinar de glorios și frumos în perfecțiune. Dar, devenind încrezut și plin de sine, după propria lui apreciere, și dorind ca oamenii și îngerii să i se închine mai degrabă lui decât lui Iehova Dumnezeu, el s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu și a îndrumat-o greșit pe Eva în păcat și l-a făcut pe Adam să cadă. (Ezec. 28:17). De la acea rebeliune veche de milenii, acest îngâmfat și nelegiuit s-a folosit de orice șiretlic pentru a-i întoarce pe oameni de la Creatorul lor. Dacă Diavolul nu poate avea creaturi care să-l slăvească direct, el încearcă să le întoarcă lauda spre alte creaturi, ca acestea să uite pe singurul Izvor al vieții.

Așa s-a întâmplat că Satan și l-a creat pe Nimrod ca un ucigaș glorificat al animalelor, un vânător și erou extraordinar, pe care oamenii îl zeificau și căruia i se închinau ca „unui viteaz vânător înaintea [împotriva sau în fața] lui Iehova.” (Gen. 10:8,9, *AS; Ro*). Acesta a fost începutul nu numai a închinării la eroi, ci și a doctrinei „dreptului divin al regilor”, și a multor altor forme de idolatrie care sunt încă în vogă atât în păgânătate cât și în creștinătate. Prin urmare, este ușor de înțeles de ce Iehova Dumnezeu, după ce i-a separat pe izraeliți de națiunile închinătoare la creaturi, pentru a fi o națiune sfântă, devotată în exclusivitate închinării Sale pure, le-a dat aceste legi, primele două dintr-un set de zece: „Eu sunt Iehova Dumnezeul tău, ... Să nu ai alți dumnezei înaintea [ca Nimrod, care a fost pus „înaintea”] Mea. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în cer sau jos pe pământ, sau în apele mai jos decât pământul; să nu te închini la ele și să nu le servești; căci Eu Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos.” – Ex. 20:2-5, *AS*.

Cu toate acestea, istoria tristă a națiunii Israel arată că acel popor îndărătnic a violat în mod repetat aceste legi divine și și-a făcut chipuri de numeroase creaturi blestamate pe care le-a idolatrizat și cărora i s-a închinat. Nu la mult timp după ce au părăsit țara Egiptului închinătoare la tauri, izraeliții și-au făcut pentru ei un vițel turnat din aur și i-au oferit jertfe ca și când ar fi fost Dumnezeu. (Ex. 32:1-35). Un astfel de tip al închinării la creatură a fost și „păcatul Samariei”, instituit de Ieroboam, fiul lui Solomon, când el s-a separat și a format împărăția celor zece seminții. Pentru a-i împiedica pe acești izraeliți de a se urca la Ierusalim să se închine la templul lui Iehova, Ieroboam a înălțat doi viței de aur la care poporul trebuia să ofere jertfe și rugăciuni. – 1Regi 12:25-33; Osea 8:4-7; Amos 8:11-14.

Cumplita consecință a înălțării de sine

Satan Diavolul a mai făcut ca individuali ambițioși, înfumurați și orgolioși dintre izraeliți să uite legile fundamentale ale lui Dumnezeu ce interzic închinarea la creatură și ca rezultat, asupra lor au venit consecințe înspăimântătoare. Maria și Aron au căutat să se înalțe pe ei înșiși, dar au suferit o umilire. (Num. 12:1-15,

AS). Ceva timp mai târziu, Core, împreună cu Datan și Abiram, au adunat 250 de prinți și oameni cu renume într-o răscoală pe față împotriva lui Moise. Cugetând că privilegiile lor încredințate din serviciul tabernacolului în aranjamentul teocratic erau prea umile și râvnind la mai multă onoare, laudă și glorie, ei au conspirat să pună mâna pe autoritatea delegată lui Moise și lui Aron. Într-o mare catastrofă pământul de sub ei s-a deschis pur și simplu „și i-a înghițit pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii care îi aparțineau lui Core și cu toate bunurile lor”. „Și un foc a ieșit de la Iehova și i-a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni care ofereau tămâie.” – Num. 16:1-35, AS.

Primul rege al Israelului, Saul, a fost un altul care a căzut în cursa diavolească a închinării la sine. Punerea propriei tale voințe deasupra și în rebeliune împotriva voinței lui Dumnezeu, umblarea cu încăpățănare pe propria cale și urmarea propriilor tale dorințe și plăceri, nu înseamnă nimic altceva decât a-ți face un idol din tine. Aceasta înseamnă punerea creaturii deasupra Creatorului. Acum, Saul a fost o astfel de persoană și din acest motiv Iehova Dumnezeu l-a lepădat. „Samuel a zis: Are Iehova la fel de mare plăcere de arderi de tot și de jertfe ca de ascultarea glasului lui Iehova? Iată, supunerea este mai bună decât jertfa și ascultarea decât grăsimea berbecilor. Căci rebeliunea este asemenea păcatului vrăjitoriei și încăpățănarea la fel ca idolatria.” – 1Sam. 15:22-24, AS.

Lăcomia și zgârcenia sunt manifestații ale egoismului, o formă de a-ți face un idol din eul propriu și de aceea sunt condamnate în Scripturi ca idolatrie. „De aceea, omorâți membrele trupului vostru care sunt pe pământ, în ceea ce privește păcatul trupesc, necurăția, apetitul sexual, dorința păgubitoare și LĂCOMIA CARE ESTE IDOLATRIE”. „Păcatul trupesc și necurăția de orice fel sau avariția [‘lăcomia’, margin.] nici măcar să nu fie menționate între voi, așa cum le stă bine oamenilor sfinți. Căci voi știți aceasta, recunoscând-o în ceea ce vă privește, că nici un curvar, nici o persoană necurată, și nici o PERSOANĂ HRĂPĂREAȚĂ – CARE ÎNSEAMNĂ A FI UN IDOLATRU – nu are vreo moștenire în Împărăția lui Cristos și a lui Dumnezeu.” (Col. 3:5; Efes. 5:3,5 NW). Țineți seama de acest avertisment: „Fugiți de idolatrie” de orice formă a ei, căci „cei care practică un astfel de lucru nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” – 1Cor. 10:14; Gal. 5:19-21; 1Ioan 5:21, NW.

Înregistrarea despre nelegiuitul Haman Agaghitul servește, de asemenea, ca un îndemn înțelept. Această veritabilă personificare a Diavolului și un foarte înfumurat și vanitos idol realizat prin mijloacele sale proprii, s-a înălțat și a căzut din poziția lui înaltă în secolul al cincilea înainte de Cristos. Toți servii regelui persan Ahașveroș „își plecau genunchiul și se închinau înaintea lui Haman” – toți servii cu excepția unuia, Mardoheu, un iudeu adevărat care I se închina cu credincioșie numai Lui Iehova Celui Prea Înalt. Haman era un lăudăros arogant de cel mai rău soi, fălindu-se înaintea soției lui și a prietenilor cu „gloria bogățiilor lui, cu numărul copiilor săi și cu tot ce făcuse împăratul ca să-l ridice”. Dar aceasta nu-i era deloc de folos lui Haman atâta timp cât Mardoheu refuza să îngenunche pe pământ când el trecea pe lângă. În cele din urmă, Haman a fost spânzurat pe spânzurătoarea pe care el o construise pentru Mardoheu, iar credinciosul

Mardoheu a fost înălțat în următoarea poziție după împărat. – Estera capitolele 3 la 10, AS.

Exemple lăsate de Cristos și de apostoli

Exemplul de urmat este Isus Cristos. La începutul serviciului Său „Diavolul l-a urcat pe un munte neobișnuit de înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și gloria lor și I-a zis: ‘Toate aceste lucruri Ție ți le voi da, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și mi te vei închina mie’. Atunci Isus i-a zis: ‘Pleacă, Satan! Căci este scris: Lui Iehova Dumnezeuul tău trebuie să te închini și numai Lui trebuie să-I dai un serviciu sacru.’” – Mat. 4:8-10, NW.

Isus n-a fost acaparator în decursul existenței Sale preumane ca Logos, căci „deși El exista după chipul lui Dumnezeu, n-a luat în seamă nici o acaparare, anume să fie egal lui Dumnezeu. Nu, ci S-a dezbrăcat pe Sine, a luat chip de rob și a venit să fie asemenea oamenilor. Mai mult decât atât, când s-a găsit la chip ca om, El s-a smerit și a devenit ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură.” (Filip. 2:6-8, NW). „Ascultător” tot timpul! Spre deosebire de Diavol, Core, Saul și alți rebeli, Isus n-a fost încăpățânat; El i-a zis lui Iehova: „nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.” (Ps. 40:7,8; Mat. 26:39,42,44; Ioan 4:34; 5:30; 6:38). Isus n-a fost lacom de putere, poziție sau prestigiu. El a refuzat să devină un rege făcut de oameni și când a venit timpul hotărât al Tatălui Său să-L prezinte ca pe Regele lui Iehova, El a făcut-o cu cea mai mare modestie și umilință. (Ioan 6:15; Zah. 9:9, Septuaginta; Mat. 21:4,5). Când oamenii au încercat să-I arate lui Isus venerație și onoare numindu-L „bun”, El i-a muștrat zicând că astfel de titluri Îi aparțin lui Dumnezeu. – Luca 18:18,19.

Isus, de asemenea, și-a instruit discipolii ca și ei să evite înălțarea de sine sau a altor creaturi. „Voi să nu vă numiți ‘Rabi!’ [Mărețule; Excelență] Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru, în timp ce voi toți sunteți frați. Mai mult decât atât, „Tată” să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Cel ceresc. Nici să nu vă numiți ‘conducători’, căci Unul singur este Conducătorul vostru: Cristosul. Ci cel mai mare dintre voi trebuie să fie slujitorul [servul] vostru. Oricine se va înălța va fi smerit, și oricine se va smeri va fi înălțat.” (Mat. 23:8-12, NW). Astfel, vedem că Isus a repetat cuvintele sincere ale lui Elihu, care a declarat: „Nu mă lăsa, te rog, să respect personalitatea vreunui om; nici să lingușesc vreun om. Căci nu știu să lingușesc; altfel, degrabă m-ar lua Ziditorul meu.” – Iov 32:21,22, AS.

Ceva timp mai târziu, apostolul Petru a fost privilegiat să fie primul care să ducă mesajul Împărăției la neamuri, dar el nu și-a acordat lui creditul pentru aceasta și nu le-a permis să i se închine. „Când Petru a intrat, Corneliu l-a întâmpinat, s-a aruncat la picioarele lui și i s-a închinat. Dar Petru l-a ridicat zicând: ‘Ridică-te, și eu sunt om.’” – Faptele 10:25,26, NW.

Din nou citim cum Pavel și Barnaba au vindecat un om olog dintre păgânii din Listra și imediat mulțimea a strigat: „Zei au devenit ca oamenii și s-au coborât la noi!” Ei l-au numit pe Pavel „Hermes” și pe Barnaba „Zeus” și le-ar fi oferit acestora tauri ca jertfă, dacă ei n-ar fi protestat cu vehemență: „Oamenilor, de ce

faceți aceste lucruri? Și noi suntem creaturi umane având aceleași slăbiciuni ca și voi și vă declarăm veștile bune ca să vă întoarceți de la aceste lucruri inutile la Dumnezeu cel viu, care a făcut cerul, pământul și marea și toate lucrurile din ele.” (Faptele 14:8-15, *NW*). Pavel și Barnaba erau foarte conștienți de ceea ce tocmai se întâmplase nelegiuitului Irod; căci atunci când acel lăudăros rostea un discurs public, „oamenii adunați au început să strige: ‘Glas de Dumnezeu, nu de om!’”, îngerul lui Iehova l-a lovit imediat, deoarece el nu l-a dat glorie lui Dumnezeu; și a murit mâncat de viermi.” – Faptele 12:21-23, *NW*.

Teocrația te păzește de idolatrie

Creștinătatea este plină de toate formele de închinare la creatură. Asemenea fariseilor din vechime care râvneau la locurile cele mai proeminente în ochii publicului, tot la fel face clerul din zilele moderne prin îmbrăcămintea și comportamentul lor. Ambițioși să fie urmați, cu urechile însetate după aplauzele oamenilor, pe care ei i-au adus în sute de secte și culte și înlocuind Biblia cu poruncile oamenilor, ei îi fac pe oamenii creduli să se închine la o mulțime de idoli. Ei au canonizat o mulțime de oameni morți ca „sfinți”, au declarat o creatură umană ca fiind „mama lui Dumnezeu” și oamenii se roagă la aceștia. Lideri ca Luther, Wesley, Calvin etc., sunt venerați și numele lor sunt gravate pe monumente, plăci și altare ca un memorial. „În mod nechibzuit”, „ei au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au venerat și au adus un serviciu sacru creației, mai degrabă decât Celui care a creat.” – Ps. 96:5; Mat. 23:2-7; 2Pet. 2:1; Rom. 1:21-25, *NW*.

Dar toate aceste practici demonice sunt străine cu totul de curata organizație teocratică. Printre adevărații creștini nu pot exista grupuri dezbinat, unul zicând că el aparține lui Appolo, altul lui Chifa, altul lui Pavel, altul acestui sau aceluși om. Cristos nu este împărțit, nici organizația lui Dumnezeu nu este împărțită. „Nimeni să nu se laude cu oameni.” (1Cor. 1:10-13; 3:3,4,21-23, *NW*). Nu este legal nici măcar să te închini îngerilor și atunci când oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au încercat să facă aceasta în timpurile trecute, lor li s-a spus: „Fiți atenți! Nu faceți aceasta! Eu nu sunt decât un tovarăș serv. ... Închinați-vă lui Dumnezeu!” Nici îngerii care au apărut înaintea lui Iacov și cei care au venit la părinții lui Samson nu le-au permis acelor oameni să li se închine. – Apoc. 19:10; 22:8,9, *NW*; Gen. 32:29; Jud. 13:15-18.

O formă slabă și totuși subtilă a idolatriei, de care trebuie să ne păzim, este practica pe care o fac unii din a aplauda excesiv atunci când vorbitorul lor favorit sau un anume individual proeminent din poporul Domnului se adresează la o adunare. Simpla pășire a acestui individual pe scenă aduce uneori un ropot de aplauze. Dacă această persoană oferă o cuvântare săracă și primește un maxim de ovații, și un vorbitor mai puțin cunoscut oferă o cuvântare excelentă și primește un minim de aplauze, nu este acesta un pas spre închinarea la creatură? Dacă aplauzele sunt date pentru ceea ce se vorbește și nu pentru cine vorbește, atunci acestea sunt date Autorului mesajului, lui Iehova Dumnezeu; și așa ar trebui să fie.

Da, creaturile umane sunt făcute cu o dorință de a se închina la ceva, așadar de ce să nu se închine ele ‘Celui care a făcut cerul, pământul și marea’, lui Iehova Dumnezeu? Frica de creaturi și închinarea la ele duce într-o cursă, dar „frica de Iehova este începutul înțelepciunii.” (Apoc. 14:7; Prov. 29:25 Ps. 111:10 *AS*). De aceea, creaturile să nu fie înțelepte în proprii lor ochi. Ele să nu se „măsoare după ele însele” sau „să se compare cu ele însele”. Căci „dacă cineva își imaginează că el este ceva, se înșală, căci nu este nimic”. Dacă trebuie să se laude cineva, atunci „să se laude în Iehova”, căci în adevăr, „nu cel care se recomandă singur este aprobat, ci omul pe care-l recomandă Iehova.” (Prov. 3:7; Rom. 12:16 Gal. 6:3, *Mo*; 2Cor. 10:12,17,18, *NW*). În consecință, oamenii înțelepți, puternici sau bogați să nu se glorifice cu înțelepciunea, puterea sau bogăția lor. Mai degrabă, „cel care se glorifică s-o facă prin aceasta: că are pricepere și Mă cunoaște că Eu sunt Iehova.” – Ier. 9:23,24, *AS*.

Memorial și Adunare Națională în Australia

Acest articol continuă relatarea despre recenta călătorie în Estul Îndepărtat făcută de președintele Societății, N. H. Knorr împreună cu secretarul lui, M. G. Henschel. Ultima înregistrare s-a încheiat cu plecarea lor din Noua Zeelandă. Acest articol îi ajunge din urmă, în timp ce sosesc în Australia.

MILTON HENSCHEL și eu eram relaxați, stăteam în locurile noastre, pe a doua punte a marelui hidroavion a liniilor aeriene Tasman Empire vorbind despre sosirea noastră programată la Sydney. În câteva ore eram acolo și apoi am mers la biroul de filială din Strathfield. Am mâncat ceva, după care am spus: „Să mergem să ne odihnim mai devreme”. Acestea se întâmplau vineri după-masa, pe data de 16 martie 1951. Trebuia să ne trezim a doua zi la 5 dimineța și să plecăm spre Perth, orașul principal al coastei de vest a Australiei. Aveam să ajungem acolo sâmbătă noaptea, acolo urmând să aibă loc trei sesiuni ale adunării din Perth și apoi să plecăm cu avionul duminică, la ora 11:15 p.m., și să zburăm toată noaptea înapoi spre Sydney.

Și iată! Sydney, Australia, marele pod de oțel și minunatul port. Pleosc! Marea navă a lovit apa. Un hidroavion nu este asemenea unei aeronave ce aterizează pe uscat. El încetinește în grabă. Golful era liniștit în momentul în care hidroavionul a atins apele albastre. A încetinit brusc, după care a urmat senzația că avea să se scufunde. Dar el se scufundă numai până la adâncimea potrivită.

Ce mulțime de oameni ne aștepta la aterizare să ne salute! Am văzut câțiva oameni pe care îi cunoșteam și multe chipuri de care ne-am amintit din vizita noastră precedentă. Erau, de asemenea, multe chipuri noi. Roy Mole era acolo, servul de filială activ pentru Australia, însoțit de un nou venit din America, Ted Jaracz. La 5:30 p.m. am aterizat și după ora 7 p.m., după ce am trecut de vamă, am plecat spre Strathfield. Casa Betel arăta minunat și grădina din jurul ei era bine

îngrijită. Era ca și cum am fi ajuns acasă odată intrați pe ușă, și la vederea multor membri ai familiei ce erau acolo în timpul vizitei noastre precedente. Ne-a părut rău că nu am petrecut mai mult timp alături de ei, dar aveam nevoie de odihnă.

La ora 7 a.m., pe data de 17 martie, ne aflam la aeroportul Mascot și la 7:30 zburam deja spre Melbourne la bordul unei aeronave Skymaster a liniilor aeriene Trans-Australia. Fratele Moyle era alături de noi. Am făcut o oprire neprogramată în capitală, Canberra, dar niciun alt pasager nu s-a îmbarcat. Se zvonea că primul ministru trebuia să se îndrepte spre Melbourne. Astfel, am mers mai departe și în momentul în care am ajuns la aeroportul Essendon din Melbourne am zărit o mulțime și un afiș pe care era scris „Bine ați Venit, Fraților!” Pasagerii se mirau și se întrebau ce se întâmpla; noi știam. Mai mult de o sută de vestitori veniseră să ne vadă. Un număr de reporteri se afla acolo, m-au intervievat și au făcut poze. Era un eveniment neobișnuit, ca pe aeroportul din Essendon să se adune o asemenea mulțime fără ca vreunul dintre pasageri să coboare.

Am zburat mai departe spre Adelaide și acolo am găsit din nou o mulțime de frați ce ne așteptau. Au fost în jur de optzeci la Parafield, și era bine să îi vedem. Și ei vorbeau despre congresul ce urma. Ei ne-au urat o vizită plăcută în Perth și apoi am plecat din nou. Am zburat de-a lungul coastei de sud a Australiei și apoi deasupra deșertului. La apus am zburat deasupra faimosului centru australian al minelor de aur, Kalgoorie, după care am aterizat în Perth la ora 8 p.m. Noi zburasem aproape 2.300 de mile în acea zi și eram obosiți în urma călătoriei. Am mers în casa fraților unde urma să dormim, am avut o mică discuție cu ei și am luat câteva gustări. Apoi, la culcare.

PERTH, W.A.

„Îmi pare bine că am putut veni și că v-am putut scăpa de lunga călătorie spre Sydney”, le-am spus celor 870 dintre martorii lui Iehova și prietenilor lor din primăria din Perth, capitala Australiei de Vest. Toți au părut să aprecieze acest fapt și eu am aflat apoi de ce a urmat o explozie călduroasă de aplauze – doar o sută de oameni din acel public ar fi putut ajunge la adunarea națională din Sydney.

La venirea noastră, adunarea începuse deja de două zile. Majoritatea orelor din timpul zilei au fost petrecute pentru a anunța cuvântarea publică. Adunarea de serviciu de vineri seara a fost luminoasă și de ajutor, au spus ei, iar subiectele au fost făcute să se înțeleagă prin demonstrații minunate. A urmat școala de serviciu, discutând despre prima lecție în studiul analitic al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești*. A trezit interesul tuturor și a deschis apetitul pentru viitorul studiu despre particularitățile acesteia. Mi-au fost adresate comentarii că participarea în cadrul școlii teocratice avea să crească în mod sigur. Nimeni nu ar fi vrut să rateze ceva din acest studiu special al Scripturilor Grecești. Sâmbătă dimineața devreme a avut loc un serviciu de botez. Șaizeci și unu de oameni au fost cufundați.

Apoi, precum au spus frații, a venit ziua cea mare. Duminică urma să fie o zi cu sesiuni de la nouă dimineața până la nouă seara. Fratele Moyle, din Betelul din Strathfield a dat startul, urmat de Fratele Henschel. Apoi, eu am vorbit despre tema

moralității și a comportamentului în cadrul organizației lui Dumnezeu. Fratele Rees, servul de circuit a spus mai apoi: „Această cuvântare dură, intransigentă, dar în același timp amabilă, a ținut publicul cu sufletul la gură, atent la fiecare cuvânt. O doamnă, ce a participat la prima ei adunare, a spus că nu a mai auzit o astfel de cuvântare până acum și a fost încântată. Sala a răsunat de discuții după acea cuvântare.”

Apoi a urmat adunarea publică de la Teatrul Capitol. Termometrul se apropia în mod neplăcut de 37 de grade, iar chemarea plajelor era foarte puternică. Câți dintre ei aveau să vină să asculte o lectură din Biblie? La ora trei, 1291 de oameni erau prezenți pentru a asculta cuvântarea „Proclamați Libertatea prin toată țara”. Cel puțin jumătate din ei au alcătuit publicul general și oameni de curând interesați de vestea bună. Când sala s-a golit după aceea am vorbit cu pionierii despre Gilead și despre planurile viitoare. Din cei douăzeci și nouă de pionieri prezenți, paisprezece au completat formularele preliminare pentru instruire la Gilead și pentru serviciul misionar în străinătate. Sperăm că toți se vor dovedi a fi demni de chemare.

Apoi am mers înapoi la primăria din Perth pentru ceai și pentru adunarea de seară. A început cu o sesiune de experiențe, într-un cadru unic, pe puțin spus. Servul de grupă din Pingelly, W.A., a explicat că în grupa lui se aflau „noii australieni”, după cum sunt numiți imigranții recent și persoanele strămutate din Europa; se regăseau, de asemenea, vechi australieni, sau aborigeni, și australieni obișnuiți. El avea pe platformă reprezentanți din fiecare categorie, chemându-i pe rând pentru a-și povesti experiențele. Timp de jumătate de oră sala a răsunat de aplauze pe măsură ce un nativ, ce abia învățase să citească și să scrie, apoi un european ce se chinuia cu limba, și-au povestit experiențele. Era într-adevăr emoționant să-i auzi pe acei australieni noi povestind despre faptul că primii martori pe care i-au văzut după sosirea în acea țară au fost aborigenii, australienii nativi. Astfel de experiențe au bucurat, cu siguranță, inimile celor adunați la congres și le-au umplut de căldură și de noi puteri.

Fratele Henschel a vorbit apoi despre judecățile lui Iehova, inspirându-se din înregistrarea Bibliei ca dovadă a punctelor lui. După aceea, am vorbit eu despre chestiuni ce țin de vindecare divină. Ochii se deschideau din ce în ce mai mult, capetele se mișcau în semn aprobator, pixurile galopau de-a lungul liniilor caietelor, pe măsură ce ideile vechi erau înlocuite cu adevăruri Scripturale. Ei s-au bucurat de ilustrațiile luate din viața reală!

În acea seară, la aeroport, la ora 11, o mulțime de oameni s-a adunat pentru a-și lua rămas bun. Noi le-am făcut cu mâna pentru ultima dată, după care imaginea lor s-a pierdut în întuneric, deși a rămas în memoria noastră. Ce dar binecuvântat ne-a oferit Dumnezeu – memoria! N-am văzut mult din oraș, dar am văzut vestitorii Împărăției și pe cei la care vroiam să ne gândim.

Trebuia să ajungem la Adelaide în aproximativ cinci ore și jumătate. Am aterizat la răsărit și am găsit la aeroport pe opt dintre vestitori. Ei se treziseră cu două ore înainte. Unii dintre ei nu au putut merge la Sydney, iar nouă ne-a părut rău pentru ei. Ei așteptau rapoartele participanților la congres odată întorși.

La ora 7 ne aflam la bordul unui pachebot Convair ce se îndrepta spre Sydney, aflat la 847 de mile depărtare. Când am ajuns în apropierea Munților Albaștri, vremea părea foarte rea. Înainte erau nori negri și grei, iar stewardesa ne-a spus că era posibil să nu putem ateriza pe aeroportul Mascot. Ploua puternic în Sydney. În timp ce așteptam răspunsul cu privire la aterizarea pe Mascot, norii păreau că se despart și în curând am putut zări acoperișurile roșii ale suburbiilor orașului Sydney. Era ora 10:40 când am aterizat pe pista umedă, însă umedă sau nu, noi ne-am bucurat de vederea lor și în curând eram iar la casa Betel. Plouase foarte mult, iar noi speram ca ploaia să înceteze, căci congresul trebuia să înceapă în scurt timp.

SYDNEY, N.S.W.

Pe data de 22 martie, scena care a întâmpinat ochii spectatorilor pe Hipodromul Moorefield, din Kogarah, Sydney, a fost cu adevărat neobișnuită. Da, au fost mii de oameni prezenți și nici măcar un cal! Oamenii fremătau în jurul caselor de pariuri, dar niciunul nu paria și nici măcar nu erau interesați de cursele de cai, sportul național al Australiei. Căci aceasta era ocazia Congresului Național al martorilor lui Iehova, „Adunarea Teocratică de laudă a lui Iehova” programată pentru perioada dintre 22 și 25 martie. Și ce locație minunată! În zilele dinaintea adunării, vremea a fost orice numai nu blândă, cu ropote de ploaie ce au schimbat pământul tare în noroi lipicios și moale. Cu o zi înainte de începerea congresului, vremea s-a limpezit, cu nori minunați, albaștri și clari ce au ținut de-a lungul întregului program. Noaptea au fost înmiresmate și frumos luminate de luna plină ce se ridica deasupra golfului.

Frații australieni au fost cu adevărat încântați de multele îngrijiri făcute pentru confortul și comoditatea lor de-a lungul șederii. În total, 28 de departamente separate s-au îngrijit de delegați, remarcabile fiind bufetul cu autoservire și parcul de rulote. Întregul aranjament s-a asemănat cu cel de la Congresul Internațional din New York și erai uimit de eficiența organizării, căci s-a atins o mulțime record pentru congresele din Australia. Din tribune, publicul s-a bucurat de o sărbătoare pentru priviri. Platforma a fost construită după tiparele celei din New York, numai că la dimensiuni mult mai reduse. Litere mari și albe alcătuiau cuvintele „Adunarea de laudă a lui Iehova”. Florile împrejmuiau fiecare parte a platformei vorbitorului. În fundal, peluzele unui teren de golf de culoarea jadului verde și hipodromul bine tuns ofereau o locație minunată pentru scenă. În depărtare se puteau zări apele albastre ale golfului Botany, acolo unde căpitanul Cook a pus pentru prima dată piciorul în Australia și nisipurile albe ale plajei. Înșiși vorbitorii au avut parte de o priveliște cuprinzătoare, a celor trei tribune și a cortului. În timpul sesiunilor, sute de oameni au stat confortabil pe peluzele din jurul tribunei principale și au ascultat. Per total, toți au apreciat locația aflată în aer liber, cu mult loc de mișcare, copaci minunat de umbroși, facilități deosebite și vreme ideală.

În momentul în care mai mult de patru mii de oameni se adună la un loc, este de așteptat să existe mare diversitate între ei, mai ales atunci când ei vin din locuri aflate la aproape trei mii de mile depărtare. Au fost prezenți vizitatori din Australia

de Vest, din Teritoriul de Nord, Queensland, Australia de Sud, Victoria, din insula Tazmania și unii dintre ei au călătorit chiar din Noua Zeelandă. În Australia, totuși, nu se poate distinge nicio diferență în accent, pe măsură ce călătorești dintr-un stat în altul, astfel că, în afară de câteva pălării cu boruri largi și vorbire târăganată de la țară, era imposibil de deosebit un australian din vest de unul din Queensland, aflat la nord. Servii de grupă, pionierii și servii de circuit din toate statele au prezentat rapoarte interesante pe timpul congresului, arătând progresul ce are loc în orașele mari și în provincii.

Fără îndoială, punctul culminant al adunărilor a fost celebrarea Memorialului din seara de vineri. Aceasta a fost o „premieră” din multe puncte de vedere. Niciodată înainte, în Australia, nu a fost organizată o celebrare a Memorialului în aer liber. Importanța ocaziei a fost subliniată de marea lună plină ce a strălucit din spatele norilor catifelati împrăștiați. Simbolurile de pâine și vin au fost oferite separat. Un public format din 4206 de oameni a stat, în tăcere, în tribune și pe iarbă, observând pe măsură ce simbolurile erau servite iar 263 dintre ei s-au împărtășit, în timp ce eu dădeam explicații și sfaturi Scripturale. Totul era atât de pașnic și senin. Cu adevărat acesta este un eveniment ce va rămâne pentru totdeauna în memoria australienilor ce au participat la el.

Sâmbătă dimineața, a fost oferit discursul despre „Botez”; și câtă bucurie am simțit la vederea celor 160 de oameni care s-au ridicat din public pentru a-și exprima dorința de a fi cufundați! Ei au fost transportați apoi la plajă, și au fost botezați. Presa a luat notă de acest eveniment. Apoi, în timpul după-amiezii, după ce mi-am încheiat discursul, mai mult de trei sute de pionieri și servi de circuit s-au adunat în cort pentru a lua în considerare instruirea la Gilead și pentru a lucra în insulele atribuite filialei australiene, precum Noua Guinee, Noua Caledonie și Insula Norfolk. Optzeci de pionieri au completat formularele preliminare pentru Gilead, în timp ce alți treizeci s-au oferit voluntari pentru a fi trimiși în insulele tropicale în serviciul de pionieri. Ei au demonstrat clar că dorința lor este de a răspândi peste tot cunoștința despre vestea bună.

Cu un cer albastru și limpede deasupra, 5805 persoane au umplut tribunele și peluzele în după-amiaza de duminică, atunci când am expus lectura publică despre „Proclamați Libertatea în toată țara”. Ascultătorii au fost atenți la fiecare cuvânt și au aplaudat cu căldură cuvintele mângâietoare ale cuvântării. A fost o deosebită mărturie pentru Sydney. Tot în acel timp avea loc celebrarea jubileu a Federației Australiei, fiind bine anunțată și remarcată de festivități speciale. Dar cât de diferit a fost față de jubileul de libertate al lui Iehova!

Un lucru cu care trebuia să te lupti în Sydney erau penele de curent ce puteau avea loc în orice moment, din cauza lipsei echipamentului ce produce curent din acea zonă. Grevele și lipsa de cărbune afectează de asemenea țara. În prima zi au fost pene de curent în timpul zilei, dar frații au prevăzut această problemă și au făcut pregătiri pentru furnizare suplimentară, pentru a păstra în funcțiune sistemul de cuvântări publice. Deoarece terenurile nu erau prevăzute cu sisteme de iluminat, a fost nevoie de multă muncă pentru a instala sistemul de iluminat. Martorii lui Iehova au fost primii oameni care au iluminat acest hipodrom. În total, au fost

folosiți 3658 de metri de cablu. Au fost instalate pe tot terenul difuzoare pentru ca oamenii să poată sta fie în tribune, fie sub un smochin umbros din Golful Moreton, fie să rămână în cort sau în rulota din parcul de rulote. O mare facilitate pentru departamentele congresului a fost, de asemenea, instalarea unui sistem propriu de telefonie, ce a scutit mulți pași în momentul în care mesajele trebuiau trimise, sau când se iveau anumite urgențe.

Lucrurile apreciate în mod special de participanții la congres au fost invitațiile de a vizita biroul de filială și tipografia, după adunare, și după prezentarea Fratelui T. Jaracz, un american și un absolvent al școlii Gilead, ca și noul serv de filială pentru Australia.

În noaptea de duminică, adunarea s-a încheiat. Expresiile vestitorilor au arătat că a fost o adunare ce nu va fi uitată. Ei s-au revigorat pe măsură ce au băut din noile adevăruri, au fost încurajați și întăriți, căci au constatat că sunt mult mai bine echipați și ‘înarmați’ pentru finalul măcel al Diavolului, s-au bucurat și au fost încurajați de dulcea companie a chipurilor deja știute și ale multor altora noi.

Spiritul vestitorilor din Australia este foarte bun. A fost o încântare pentru noi să privim îmbunătățirea făcută în privința condițiilor ce existau în precedenta noastră vizită în Australia, în anul 1947. Există unitate absolută acum în lucrarea din Australia, iar ei s-au bucurat în ultimul timp de multe binecuvântări îmbelșugate din partea lui Iehova pentru serviciul de teren. Când am fost noi acolo, în anul 1947, existau 3284 vestitori ce dădeau raport, dar acum s-a atins recordul de 5163, ceea ce arată că în Australia există expansiune a Teocrației la fel ca și în restul lumii.

Ne-am bucurat să vedem sute de vestitori vizitând casa, tipografia și grădina în ziua de luni. Noi am fost ocupați, ne-am îngrijit de afacerile rămase de făcut la birou. Vizita noastră în familia Betel a fost mult prea scurtă, însă mai erau și alții care așteptau să ne vadă în nord. În acea noapte, pe data de 26, trebuia să plecăm spre Djakarta, Indonezia, la bordul Constelației BOAC. Familia Betel și aproximativ o sută dintre vestitorii de grupă din Sydney s-au adunat la aeroportul Mascot, în jurul orei 9:30 p.m., când ni s-a spus să urcăm la bordul avionului. Ei s-au dovedit a fi un grup vesel și o plăcută companie. Au insistat că le-ar plăcea să aibă un alt mare congres asemenea celui din urmă foarte curând și astfel, noi va trebui să ne întoarcem în Australia și să îi vizităm din nou în curând. Ne-am luat rămas bun și ne-am ocupat locurile la bordul avionului. Toți făceau cu mâna cu putere, pe măsură ce marele avion s-a îndepărtat treptat de pe poziția lui de lângă clădirea terminalului. Am mers până la capătul terenului, iar acolo ne-am oprit pentru ca pilotul să testeze motoarele. Așa se face de obicei, dar după trecerea a cincisprezece minute, aflându-ne în aceeași poziție, am început să ne întrebăm care este problema. În cele din urmă, stewardesa ne-a informat că exista o defecțiune la unul dintre motoare și că trebuia să ne întoarcem în terminal.

În terminal, am constatat că nici măcar unul dintre vestitori nu plecase acasă, astfel că ne-am reunit și le-am spus că aceea era cea de a doua vizită din an pentru noi. Ceilalți pasageri au stat în picioare, sau jos, nervoși, în timp ce motoarele erau reparate, însă un călător teocratic are atât de mulți prieteni, frați și surori, un avantaj față de călătorul obișnuit. Ora petrecută cu vestitorii a trecut repede, dominată de bucurie și veselie. Apoi, am mers încă o dată spre avion și de această dată a fost diferit. La ora 10:55 am decolat spre prima escală pentru alimentare, Darwin, un avanpost pe coasta de nord a Australiei. Ne-am pus să dormim.

Viziunea „Timpului Sfârșitului”

„Căci viziunea aparține timpului sfârșitului.” (Dan. 8:17, AS) Acest „timp al sfârșitului” se întinde pe o perioadă de mai mulți ani, pe durata unei generații, și poate intra în vigoare doar când timpurile păgâne expiră și când împărăția lui Mesia este pregătită pentru a prelua conducerea pământului. A fost hotărât un timp anume în care va avea loc sfârșitul complet al marilor națiuni care domnesc în prezent pe pământ, și acest timp a început în 1914 A.D. și se va încheia cu marea bătălie de la Armagedon. „Pecetluiește înregistrarea până la perioada fixată”. (F. Fenton) Da, timpul pentru această perioadă este fixat, dar chiar dacă Iehova încă nu a revelat poporului său credincios ziua concretă sau anul sfârșitului, El știe. Pe durata acestei perioade stabilite, pe durata unei generații, se vor petrece minuni uimitoare. Într-adevăr, întreaga cale de acțiune a evenimentelor umane se va schimba, în ceea ce privește sistemul de lucruri, guvernarea națiunilor și modurile de viață. Vor fi introduse noi sisteme de lucruri care vor duce, în cele din urmă, la pace, bucurie, sănătate și viață veșnică. Iehova va fi cunoscut de poporul său și ‘de la răsăritul soarelui până la apus vor fi cântate laudele Sale.’ Eliberare în sensul deplin va fi partea binecuvântată a celor care i se închină și îl binecuvântează pe Dumnezeu lui Daniel. Iehova, Judecătorul întregului pământ și al cerului își va împlini buna Sa plăcere.

² Profeția lui Daniel descoperă cum pe parcursul „timpului sfârșitului” va fi luată suveranitatea de la puterile guvernatoare prezente, vizibile și invizibile, și va fi dată Prințului Mesia, care este Domnul Isus Cristos, și sfinților Dumnezeului cel Prea Înalt. Timpul acestui transfer al autorității a venit cu adevărat și numele lui Iehova trebuie să fie preamărit. Nu ar putea fi un moment mai memorabil în istoria lumii. Este de-a dreptul emoționant să fii în viață și să fii martor la trecerea, cu mare zgomot, a vechiului sistem de lucruri și la inaugurarea unor noi sisteme mai bune. Da, este cel mai important eveniment al pământului, căci în sfârșit a sosit timpul ca împărăția lui Iehova Dumnezeu să fie condusă de Isus, Regele Regilor. Punctul culminant al erelor este aici, cea mai mare, cea mai glorioasă zi a venit. Cerul se bucură, pământul este bucuros, și mulțimea de oameni cântă tare de bucurie pură, laudând pe Iehova Creatorul, care este demn de laudă. „Și ei cântă

cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu și cântarea Mielului, spunând: ‘Mari și minunate sunt lucrările tale, Iehova Dumnezeu, cel Atotputernic. Drepte și adevărate sunt căile tale, Rege al eternității. Cine nu se va teme, cu adevărat, de tine, Iehova, și nu-ți va glorifica numele, pentru că doar tu ești plin de bunătate iubitoare.’ – Apoc. 15:3, 4, *NW*.

ÎNCEPE TIMPUL ELIBERĂRII

³ Timpul eliberării copiilor organizației lui Dumnezeu, Sion, din captivitatea babiloniană este atunci când Iehova Dumnezeu începe să domnească în calitate de Rege. Și noi trebuie să legăm domnia Împărăției cu această mare eliberare, pentru a aprecia cu adevărat profetia lui Daniel, profetie care în mod clar marchează timpul pentru noi. Acesta este un timp de mare bucurie, în care prizonierii sunt eliberați, cei împrăștiați din copiii spirituali întorcându-se la Sionul spiritual, adevăratul lor cămin în devenire. De ce nu ar fi un timp de mare bucurie? Oare nu cântă cu voce tare națiunile lumesti, și bat din palme și aproape fac întreaga ambianță să strige de fericire când armatele se întorc de la război, și când prizonierii de război se întorc în patria, orașele, căminele lor și la cei dragi? Atunci cât de mult ar trebui să se bucure Sionul când Comandantul lui învingător merge victorios, și când prizonierii sunt eliberați și ridică Semnalul care îi duce înapoi în orașul lui Dumnezeu, la „căminul” lor! Ziua tuturor zilelor a sosit. Psalmistul condus de spiritul sfânt al lui Dumnezeu exprimă multe expresii de exaltare pentru timpul când Iehova va conduce ca Rege. „În acea zi” tot ce este viu se va bucura. În legătură cu aceasta se merită să citim mulți psalmi, în special psalmii de la 93 la 100. Cităm unele expresii: „Iehova împărățește, îmbrăcat cu măreție; Iehova este îmbrăcat și încins cu putere. De aceea lumea este tare și nu se clatină.” „Veniți să-i cântăm lui Iehova, și să strigăm de bucurie către Stânca salvării noastre. Să venim înaintea Lui cu recunoștință; ... Iehova este un Dumnezeu mare și un Rege mare mai presus de toți dumnezeii.” „Yahwe a devenit rege. Să tremure popoarele; El este întronat pe heruvimi, să se clatine pământul. Yahweh este mare în Sion, și înălțat peste toate popoarele. Să laude oamenii Numele Tău cel mare și respectabil!” – Ps. 93:1 și 95:1-3, *AS*; Ps. 99:1-3, *Ro*.

⁴ Întregul univers manifestă măreția lui Iehova, dar acest lucru se vede în mod special în sanctuarul din Sion. Limba engleză pare să fie epuizată de expresii vesele de bucurie. De parcă psalmistul ar spune: „Izbučniți în cântări și muzică!” Pentru a pricepe înțelesul, sensul, bucuria și scopul din spatele acestor declarații profetice inspirate, ele nu pot fi citite monoton, ca și cum am citi un ziar. Nu, pentru că ele vibrează de viață, intensitate, recunoștință și căldură realizând că a venit această zi de eliberare demult promisă de toată răutatea și de oamenii răi, pentru că ‘Iehova a devenit Rege’.

⁵ Pe durata carierei profetice a lui Daniel, poporul lui Dumnezeu se afla în perioada de șaptezeci de ani de pustiire a Ierusalimului, și viziunile, minunile și profețiile au fost primite de el în exil. El tânjea să se întoarcă în Ierusalim unde Iehova avea să fie Rege, și unde copiii Sionului puteau să i se închine cu puritate, fără influențele și robia profanatoare babiloniene. Când avea să vină? Și cum? erau

marile întrebări. Daniel îl căuta pe Iehova în rugăciune și implorare pentru a găsi răspunsuri, și pentru acest motiv el era foarte iubit. „Ascultă, dar, acum, Dumnezeul nostru, rugăciunea și cererile robului Tău și, din pricina Domnului, fă să strălucească fața Ta peste sanctuarul Tău care este pustiit! Pleacă-ți urechea, Dumnezeule, și ascultă! Deschide-ți ochii și privește la pustiirile noastre și la cetatea peste care este chemat Numele Tău! Căci nu pentru dreptatea noastră aducem înaintea Ta cererile noastre, ci pentru îndurărilor Tale cele mari. Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu întârzia, din pricina Ta, Dumnezeul meu! Căci cetatea Ta și poporul Tău sunt chemate cu Numele Tău!” – Dan. 9:17-19, *AS*.

⁶ La scară mică, multe profeții s-au împlinit parțial atunci când Israel s-a întors după pustiirea de șaptezeci de ani. Mii de oameni au făcut lunga călătorie înapoi pe drumurile accidentate din Babilon la Ierusalim, și în acele vremuri tulburi ei au reconstruit orașul și templul și au reparat zidurile care căzuseră. Iehova i-a îndrumat și a binecuvântat întoarcerea lor. El chiar a dezvăluit informații pentru mângâierea lui Daniel, prin unul din îngerii săi. „La începutul implorărilor tale a venit porunca și am venit să-ți spun, pentru că ești foarte iubit. Prin urmare, ia în considerare chestiunea și înțelege viziunea.” (Dan. 9:23, *AS*) Este uimitor să aflăm cum îi folosește Iehova pe unii din îngerii Lui. „Și am auzit glasul unui om între țărnișurile Ulaiului. El a strigat, zicând: Gabriel, fă pe omul acesta să înțeleagă viziunea!” (Dan. 8:16, *AS*) Același Gabriel a fost desemnat pentru a o anunța pe Maria despre scopul lui Iehova cu privire la nașterea Fiului lui Dumnezeu. „Când ea era în luna a șasea, îngerul Gabriel a fost trimis de la Dumnezeu într-un oraș din Galileea numit Nazaret, la o fecioară promisă în căsătorie unui bărbat pe nume Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria.” (Luca 1:26, 27, *NW*) Într-adevăr, mesagerii angelici ce făceau legătura dintre pământ și cer constituiau un mijloc minunat de comunicare.

⁷ Este, de asemenea, o realitate că în aceste zile din urmă îngerii sunt folosiți în mod invizibil pentru a se îngriji de același serviciu sacru. „Căci el îi va pune pe îngerii lui să se îngrijească de tine, să te susțină în toate căile tale.” (Ps. 91:11, *AS*) Cât de minunat este ilustrat pentru noi lucrul acesta în visul pe care l-a avut Iacob, slujitorul ales al lui Dumnezeu. „Și el a visat o scară fixată pe pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau pe scara aceea. Și Iehova stătea deasupra ei și zicea: Eu sunt Iehova, Dumnezeul tatălui tău, Avraam, și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care stai și-l voi da ție și seminței tale.” (Gen. 28:12, 13, *AS*) Și Domnul Isus i-a promis lui Natanael că va vedea ceva asemănător. „Apoi i-a zis: ‘Adevărat vă spun că veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se la Fiul omului.’” (Ioan 1:51, *NW*) Da, Iehova i-a însărcinat pe îngeri să îndeplinească poruncile Regelui în acele vremuri, și la fel în prezent: „Dar când aduce iarăși pe pământul locuit pe Întâiul Său născut, zice: ‘Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!’ De asemenea, cu referire la îngeri, el zice: ‘El îi face pe îngerii Săi spirite și pe slujitorii Săi publici o flacăra de foc.’” – Evrei 1:6, 7, *NW*.

TIMPURILE PĂGÂNE S-AU ÎNCHEIAT

⁸ Marea eliberare promisă de mii de ani începe când ‘timpurile neamurilor’ se încheie, adică în anul 1914 A.D. Puternicele împărății păgâne au domnit pe pământ și asupra poporului lui Dumnezeu din anul 607 î.C., așa cum i-a fost arătat regelui Israelului: „Cât despre tine, nelegiuit rănit de moarte, prinț al lui Israel, a cărui zi vine în timpul nelegiuirii sfârșitului, așa zice Domnul Iehova: Îndepărtați cununa, dați jos coroana! Nu va mai fi la fel. Înălțați ce este înjosit și înjosiți ce este înălțat! O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna! Aceasta nu va mai fi până va veni cel ce care are drept la ea și lui i-o voi da.” (Ezec. 21:25-27, *AS*) Această perioadă de timp se întinde pe o durată de 2520 de ani, din anul 607 î.C. până în anul 1914 A.D. De-a lungul acestor multe secole națiunea lui Dumnezeu nu a avut niciodată un rege din linia lui David care să domnească pe tron, căci coroana era rezervată celui care are drept la ea, și anume Regele uns al lui Dumnezeu – Isus Cristos. „Totuși Eu l-am pus pe regele Meu pe muntele sfânt Sion. Eu voi vesti hotărârea. Iehova mi-a zis: Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut! Cere-Mi și-Ți voi da națiunile ca moștenire, și părțile cele mai îndepărtate ale pământului în stăpânire.” – Ps. 2:6-8 și Psalmul 110, *AS*.

⁹ Încoronarea nu trebuia să aibă loc la prima venire a lui Isus Cristos, ci la a doua. El nu trebuia să fie rege doar asupra unei părți mici a acestui pământ, ci asupra întregului pământ. El este „Regele regilor”. „De aceea și Dumnezeu l-a înălțat într-o poziție superioară și i-a dat cu bunăvoință numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi: al celor din cer, al celor de pe pământ și al celor de sub pământ, și orice limbă să mărturisească deschis că Isus Cristos este Domn, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl.” (Filip. 2:9-11, *NW*) „Apoi, la sfârșit, el îi va preda Dumnezeului și Tatălui său împărăția, după ce va distruge orice guvernare, orice autoritate și putere. Căci el trebuie să domnească în calitate de rege până când Dumnezeu îi va pune pe toți dușmanii lui sub picioarele sale.” (1 Cor. 15:24, 25, *NW*) Când timpurile neamurilor se vor sfârși atunci orice putere va fi zdrobită în bucăți. (Ps. 110:5, 6) „Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier; le vei zdrobi în bucăți ca pe vasul unui olar!” (Ps. 2:9, *AS*) Nu un oraș literal va fi locul acestui Rege maiestuos, glorios, puternic, ci însuși cerul. Cu aceste adevăruri sacre obținem fundalul pentru înțelegerea corectă a capitolului 12 din Daniel și vedem pe credincioșii lui Iehova în aceste zile din urmă întrebându-l sincer pe Dumnezeu însemnătatea evenimentelor din prezent, căutând să înțeleagă viziunea promisiunilor lui Iehova pentru mângâierea poporului Său. – Isa. 40:1, 2; 44:2, 8; 45:1-4, *AS*.

MIHAIL ‘SE RIDICĂ’; TIMP DE NECAZ

¹⁰ Daniel 12:1 (*AS*) spune: „În timpul acela se va ridica Mihail, marele prinț care îi apără pe copiii poporului tău. Și va fi un timp de necaz cum n-a mai fost de când există națiuni până în timpul acela. În timpul acela, poporul tău va fi eliberat, toți cei ce vor fi găsiți scriși în carte.” Numele acestui înger, „Mihail”, este foarte semnificativ. Înseamnă „Cine este precum sau asemenea lui Dumnezeu?” Isus

Cristos este „chipul lui Dumnezeu”. (2 Cor. 4:4, *NW*) El este „reflectarea gloriei sale și reprezentarea exactă a ființei sale”. (Evrei 1:3, *NW*) „El este imaginea Dumnezeului nevăzut, ... prin el a fost creat totul în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute.” (Col. 1:15-17, *NW*) El este Domnitorul numit de Iehova, așezat la dreapta sa. De aceea textul va fi citit, conform semnificației numelui Mihail, „Atunci cel care este precum sau asemenea lui Dumnezeu, se va ridica.” De mult timp Cristos a așteptat timpul pentru a-i apăra pe copiii poporului lui Dumnezeu. În sfârșit a sosit ziua. „Iehova va întinde din Sion toiagul puterii Tale, zicând: Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi.” (Ps. 110:2, *AS*) El este „marele print” și cel dintâi. El vine în sfârșit! Dar de ce vine? Răspunsul evident este pentru a-și ajuta și apăra poporul și pentru a-i distruge pe dușmanii lui. Este timpul judecății. Și judecătorul lui Dumnezeu este Isus Cristos. Ziua eliberării vine când Domnul Isus Cristos se ridică pentru copiii poporului lui Dumnezeu. – Ps. 50:1-6, *AS*.

¹¹ Cu toate că afirmația despre timpul de necaz este scurtă, nu trebuie să înțelegem că se referă la o perioadă foarte scurtă de timp. Noi trebuie să luăm în considerare și celelalte profetii din cartea lui Daniel, și de pretutindeni, pentru a înțelege cât de multe sunt implicate. Isus Cristos grupează multe asemenea profetii și le dezvoltă când le explică discipolilor săi unele lucruri care se vor petrece în zilele din urmă. (Vezi Matei 24) El arată începutul acestui timp și cum se vor înmulți problemele, menționând unele necazuri ce se vor abate asupra lumii în timpul necazului. Durata timpului este indicată de el când spune: „Adevărat vă spun că această generație nu va trece nicidecum până când nu se vor întâmpla aceste lucruri.” (Mat. 24:34, *NW*) Semnificația actuală a acestor cuvinte este fără îndoială cea care se referă la „generație” în sensul obișnuit, precum în Marcu 8:12 și Faptele 13:36, sau pentru cei care trăiesc în perioada dată. Astfel, peste „această generație” vor veni judecățile acumulate. (Mat. 23:36) Așadar, aceasta înseamnă că din 1914 nu va trece o generație până când totul se va împlini în mijlocul unui timp de mare necaz.

ELIBERARE

¹² „Și în acel timp poporul tău va fi eliberat, oricine va fi găsit scris în carte”. (Dan. 12:1, *AS*) Această minunată promisiune va fi respectată. Copiii spirituali ai Sionului vor fi chemați de oriunde au fost împrăștiați. „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine! Îți voi aduce sămânța de la răsărit și te voi aduna de la apus! Voi zice nordului: ‘Renunță’ și sudului: ‘Nu te opri’. Adu-mi fiii de departe și ficele de la marginile pământului.” (Isa. 43:5, 6, *AS*) „Ca să le spui celor legați: ‘Ieșiți!’ și celor ce sunt în întuneric: ‘Arătați-vă!’ Ei se vor hrăni pe lângă drumuri și vor avea pășuni pe toate înălțimile sterpe. Iată că ei vor veni de departe. Iată, unii de la nord și de la vest, iar alții din țara Sinim. Cântați, ceruri, și bucură-te, pământ! Izbucniți în cântări, munți! Căci Iehova și-a mângâiat poporul și le va arată milă celor asupriți ai săi. Ridică-ți ochii de jur împrejur și privește! S-au adunat cu toții. Au venit la tine. Așa cum Eu trăiesc, zice Iehova, cu siguranță vei ajunge să te îmbraci

cu toți aceștia ca și cu niște podoabe și te vei încinge cu ei ca o mireasă.” – Isa. 49:9, 12, 13, 18; Ps. 87:2, 5, 6, AS.

¹³ A venit timpul ca Sionul să se ridice și să strălucească, pentru că lumina sa într-adevăr a sosit. (Isa. 60:1-3; 52:1, 2, AS) Copiii Sionului au fost aduși din Babilonul mistic. A venit libertatea, iar sfârșitul Babilonului este aici. Îvingătorul de odinioară este acum învins. Gloria aceluia mare oraș s-a sfârșit, iar puternicul ei conducător, Satan, a căzut și este disprețuit. Unii care merg alături de prizonierii eliberați, vor deveni nelegiuți, răi și de disprețuit, spre rușinea lor eternă. Ei au venit din „țărâna” Babilonului (Dan. 12:2), dar nu locuiesc în Sion. Ei mor. (Mat. 24:48-51) Eliberarea prizonierilor continuă, pentru că, așa cum în zilele când Israel era în Babilonul literal lua timp ca vestea să se întindă pe tot pământul în lung și-n lat, la fel este și astăzi. Va lua ani de zile pentru a ajunge la toate „celelalte oi” ale Domnului, dar ele toate vor auzi, căci este hotărârea marelui Rege de a le aduna. Este dificil să le găsească pentru că sunt împrăștiate pe o distanță atât de mare. Dar mulțumită lui Iehova Dumnezeu, ele vor fi adunate și lucrarea noastră nu se va realiza până când nu vor fi găsite. Dar, „așa cum Iehova trăiește, care i-a scos pe copiii lui Israel din ținutul de la nord și din toate țările unde îi duseseră. Îi voi aduce iar în țara lor pe care le-am dat-o părinților lor. Iată, voi trimite după mulți pescari, zice Iehova, și aceștia îi vor pescui. Apoi voi trimite după mulți vânători și aceștia îi vor vâna pe orice munte, pe orice deal și în crăpăturile stâncilor.” (Ier. 16:15, 16, AS) Această mare strângere este în special a lui Dumnezeu, dată în mâinile lui Isus Cristos, și nouă, poporului lui Dumnezeu de pe pământ, ni se permite, cu amabilitate, să luăm parte la lucrarea lor grandioasă. Niciodată să nu concluzionăm că aceasta este lucrarea *noastră* și să nu ne lăudăm că aducem pe cineva în Sion, ca și cum ar fi *oile* noastre. Nu, nu sunt ale noastre, ci aparțin lui Dumnezeu; noi avem bucuria de a lua parte în această lucrare de strângere și de a fi folosiți să-i ajutăm pe alții pentru a cunoaște calea de ieșire din captivitate către organizația lui Dumnezeu!

„CEI ÎNTELEPȚI VOR STRĂLUCI”

¹⁴ „Cei care sunt înțelepți vor străluci cum strălucește întinderea cerului, cei ce îi aduc pe mulți spre dreptate, vor fi ca stelele, pentru totdeauna.” (Dan. 12:3, AS) Isus a spus: „Secerișul este încheierea unui sistem, iar secerătorii sunt îngerii. ... și ei [îngerii] vor strânge din împărăția sa ... pe cei care comit nelegiuire și îi vor arunca în cuptorul de foc. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. În acel timp, cei drepți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor.” (Mat. 13:39-43, NW) Observați cât de similare sunt aceste cuvinte cu cele din Daniel, cap. 12. Acum suntem în timpul strângerii recoltei, a secerișului copiilor regali ai lui Dumnezeu, înainte să vină furtunile de iarnă ale bătăliei de la Armagedon pentru a distruge acest sistem de lucruri. De mulți ani, Dumnezeu a făcut ca mesagerii săi angelici să poarte de grijă intereselor poporului său adunat. Din pricina lor, și ca ei să fie ocrotiți, mulți oameni nelegiuți au fost scoși afară și această lucrare de purificare continuă încă. Cine îi va răni pe copiii lui Dumnezeu sau cine va umbla cu nelegiuiri, nu va rămâne în adunarea celor drepți. Dar cei smeriți, cei credincioși și

devotați care dau atenție Cuvântului și poruncilor lui Iehova vor fi binecuvântați într-un mod minunat. Dar cum pot ei „să strălucească precum soarele în împărăție?”

¹⁵ Este interesant să observăm Psalmul 19:4, 5: „În soare și-a stabilit un locaș; și el este ca un mire ce iese din camera sa, se bucură ca un erou care aleargă într-o cursă.” (Ro) „Iată instalat pavilionul soarelui! El strălucește ca un mire care iese din camera lui, se bucură ca un erou care aleargă în cursa lui.” (Mo) Nu sunt zorii progresivi ce se ivesc de la orizont, ci o apariție bruscă, neașteptată, ca și cum soarele ar face un salt în toată splendoarea lui la latitudinea mediteraneană. „Așa să piară toți dușmanii tăi, o, Yahweh, iar cei ce te iubesc să fie ca soarele când se ridică în puterea lui!” – Jud. 5:31, Ro.

¹⁶ Astfel, sfinții înțelepți ai lui Dumnezeu vor fi în serviciul Împărăției în aceste zile din urmă – plini de vigoare, vitalitate și energie datorită bucuriei Împărăției. Sărind de bucurie, vor alerga cursa zelos. Înainte este lucrarea lor, și va fi împlinită conform programului Regelui. Nu au timp de prostii pe drum; nu au timp să dea înapoi. Lumina Împărăției strălucește mai tare. Așa cum puternicul soare împrăștie întunericul nopții și îl face să dispară, și în mod irezistibil face să strălucească din ce în ce mai mult, la fel își vor spori și își vor extinde eforturile slujitorii sfinți ai lui Iehova. Chiar dacă toți locuitorii lumii ar obiecta și ar lupta împotriva lor, ei nu ar putea opri sau amâna nici pentru o secundă răsăritul soarelui și strălucirea sa. Toate forțele teribile ale lumii lui Satan nu pot să oprească lumina adevărului să strălucească nici pentru o secundă. Să avem, deci, încredere în puterea lui Dumnezeu, căci „Dumnezeu este cu noi”. Da, să piară toți cei care încearcă să ne oprească.

¹⁷ Să nu uităm că, din cauza norilor de furtună, strălucirea soarelui nu se vede imediat. Pentru o perioadă de timp strălucirea sa poate fi împiedicată; dar soarele este încă aici, și peste puțin timp va apărea în toată gloria sa. La fel și strălucirea celor înțelepți în Împărăție. Uneori persecuția, interdicțiile și prohibițiile intervin pentru scurt timp și astfel strălucirea și lumina sunt parțial împiedicate. Dar amintiți-vă că Împărăția este aici și Isus Cristos este Rege, și el decide ca cei dreپți să strălucească astfel. Dacă sunteți printre cei credincioși care sunt limitați în închinarea lui Iehova de către puteri lumești, primiți mângâiere și bucurați-vă că ziua lui Dumnezeu a venit și noaptea poporului lui Iehova s-a terminat, veți fi scoși din dificultățile și interzicerile pe care le îndurați și veți străluci și mai puternic. Da, la orizont sunt nori negri ce prevestesc o furtună puternică; dar veseliți-vă, căci ziua cea mare a sosit și soarele dreptății a răsărit pentru a nu apune niciodată. Fiți înțelepți, așadar, ascultând de Cuvântul lui Iehova

¹⁸ Strălucirea face ca mulțimi să vadă calea pe care să meargă, căci este o lumină care dispersează întunericul. „Poporul care stătea în întuneric a văzut o mare lumină, iar peste cei ce stăteau în ținutul umbrei morții a răsărit lumina.” (Mat. 4:14-16, NW; Isa. 9:1-4) Da, calea de ieșire din întunericul Babilonului este clară, pentru că soarele Împărăției o luminează. Prin urmare, cei credincioși declară adevărurile Împărăției cu îndrăzneală, fără frică de om sau condiții, căci ei știu pe cine servesc, de ce servesc și unde merg. Strălucește, deci, popor al lui

Iehova, pentru ca mulțimile ce se reîntorc să nu-și piardă calea sau să se poticnească, în timp ce se îndreaptă, cu nerăbdare, spre orașul sfânt. Cei care vor străluci sunt cei înțelepți și vor fi răsplătiți de Iehova pentru totdeauna. Privilegiul binecuvântate acum și laudă veșnică în lumea nouă va fi partea voastră.

AUTORITATE ASUPRA APELOR ȘI CĂDEREA PUTERII

¹⁹ Daniel 12:5-7 continuă: „Eu, Daniel, m-am uitat și iată: alți doi stăteau acolo, unul pe un mal al râului și altul pe celălalt mal al râului. Atunci unul dintre ei i-a zis omului îmbrăcat în pânză de in, care era deasupra apelor râului: Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni? Și eu l-am auzit pe omul îmbrăcat în pânză de in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel care este veșnic viu că va fi o vreme, vremi și o jumătate de vreme. Și când el va fi realizat împrăștierea puterii poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși.” Cel îmbrăcat în pânză de in îl preumbrește aici pe Isus Cristos, și acest lucru este ușor înțeles cu ajutorul altor scripturi. „Mi-am ridicat ochii, am privit și iată: un om îmbrăcat în pânză de in, având spatele încins cu aur pur de Ufaz. Corpul lui era precum berilul, fața lui ca apariția fulgerului, ochii lui ca niște torțe aprinse, brațele și picioarele lui ca arama lustruită, iar glasul cuvintelor lui era ca glasul unei mulțimi.” (Dan. 10:5, 6, *AS*) „M-am uitat în viziunile nopții și iată: pe norii cerului venea cineva ca un fiu al omului. El a ajuns la Cel Bătrân de Zile și a fost adus aproape, înaintea Lui.” (Dan. 7:13, *AS*) Isus Cristos este cel numit de Iehova peste ape, adică popoare, națiuni și limbi.

²⁰ Ne întrebăm: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?” Aceasta ilustrează pe poporul lui Iehova care întreabă în aceste zile din urmă: „Cât vor mai continua aceste lucruri?” Îngerul care stă deasupra apelor cu mâna ridicată, ca și cum ar fi în poziția de a jura în fața lui Dumnezeu este asemănător cu viziunea consemnată în Apocalipsa 10:5-7, care se referă tot la aceste zile din urmă: „Și îngerul pe care l-am văzut stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer și a jurat pe Cel care trăiește pentru totdeauna și veșnic, care a creat cerul și tot ce este în el, pământul și tot ce este pe el și marea și tot ce este în ea: ‘Nu va mai fi întârziere, ci, în zilele sunetului celui de-al șaptelea înger, când el este destinat să sune din trâmbiță, se va împlini, într-adevăr, secretul sacru al lui Dumnezeu, potrivit veștii bune pe care el le-a anunțat-o robilor săi profeți.’ – *NW*.

²¹ Domnul Isus Cristos deține suveranitatea asupra tuturor popoarelor și națiunilor, de la o extremitate la alta, întinderea apelor este înconjurată de domnia sa puternică. „Și al șaptelea înger a sunat din trâmbița sa. În cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: ‘Împărăția lumii a devenit împărăția Domnului nostru și a Cristosului său și el va domni ca rege pentru totdeauna!’ ... ‘Îți mulțumim, Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, Cel care ești și care erai, pentru că ai luat puterea ta cea mare și ai început să domnești ca rege.’” (Apoc. 11:15, 17, *NW*) Înainte de aceasta domnea misticul Babilon, cu dumnezeul lui Satan. (Apoc. 17:15, 18; 19:6) „Iehova împărățește îmbrăcat cu măreție; Iehova este îmbrăcat și încins cu putere: de aceea lumea este tare și nu se clatină. Râurile s-au umflat, Iehova, râurile și-au ridicat glasul, râurile își ridică valurile.” (Ps. 93:1, 3, *AS*) Cât de accentuat și clar

este Cuvântul lui Dumnezeu! Cât de clar arată că atunci când Iehova va domni ca Rege toate râurile (mulțimile) își vor ridica glasul!

²² Așadar, în acest timp Isus Cristos răspunde la întrebările poporului său: „Cât va dura?”, spunând: „Va dura o vreme, vremi și o jumătate de vreme; Și când el va fi realizat împrăștierea puterii poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși.” (Dan. 12:7) Ideea corectă de aici este înțeleasă mai greu dacă cineva citește doar *Versiunea Regele Jacob*. Alte traduceri ajută: „Când va fi adusă la sfârșit dispersarea unei părți a poporului sfânt, atunci se vor încheia toate aceste lucruri.” (Ro) Nota marginală redă: „Când puterea celui care va împrăștiia poporul sfânt se va sfârși.” (Oxford Gesenius) „Atunci când se va pune capăt zdrobirii în bucăți a puterii poporului sfânt, toate acestea se vor sfârși.” (AS) „Când puterea celui care a distrus poporul sacru se va sfârși, atunci va veni sfârșitul.” (Mo; AT) Din aceste traduceri se înțelege clar că „dispersarea”, „împrăștierea” poporului lui Dumnezeu se încheie, că ei se vor aduna împreună, pentru că puterea celui care i-a dispersat este distrusă. Acum ascultați cuvântul lui Isus Cristos: „El va trimite pe îngerii Săi cu glasul unei trâmbițe răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.” (Mat. 24:31, NW) Căci puterea rea care i-a dispersat este zdrobită. Ei vor trece prin multe suferințe, dar nu vor mai fi din nou împrăștiati.

²³ Satan este cel ce împrăștiie pe poporul lui Dumnezeu. El este leul care răcnește încercând să devoreze. (1 Pet. 5:8) Pentru a-i distruge puterea chiar cerurile vor fi clătinate; și asemenea acțiuni ar putea veni doar de la Dumnezeu cel Atotputernic și de la Regele Său, Isus Cristos: „Și puterile cerurilor vor fi clătinate. Și în cer va apărea semnul Fiului omului.” (Mat. 24:29, 30, NW) Acesta este unul din scopurile demult promise ale lui Iehova. „Căci așa zice Iehova oștirilor: ‘Încă puțin timp și voi clătina cerurile și pământul, ... Voi răsturna tronul împărățiilor, voi distruge tăria împărățiilor națiunilor, le voi distruge carele și călăreții, iar caii și călăreții lor vor cădea fiecare lovit de sabia fratelui său.’” (Hag. 2:6, 22, AS) „Încă o dată voi mișca nu doar pământul, ci și cerul.’ Aici, expresia ‘Încă o dată’ semnifică eliminarea lucrurilor clătinate ca lucruri ce au fost făcute, ca să rămână lucrurile ce nu se clatină”. (Evrei 12:26, 27, NW) „În timp ce oamenii vor leșina de frică în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit, căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci îl vor vedea pe Fiul omului venind într-un nor cu putere și cu mare glorie. Dar, când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicați-vă și înălțați-vă capul, pentru că eliberarea voastră se apropie!” (Luca 21:26-28, NW) Este evident, deci, că această clătinare a puterilor în ceruri nu va aduce o eliberare imediată și completă. Ceva a fost pus în mișcare, totuși, Domnul Isus Cristos ca Domnitor de drept al pământului începându-și campania împotriva dușmanului.

²⁴ Regele uns de Dumnezeu, Isus Cristos, preia conducerea în cer în 1914. Fostul domnitor, Satan Diavolul, refuză să plece și opune rezistență noului rege, rezultând o luptă în cer. Al 12-lea capitol din Apocalipsa descrie ce se petrece. Împărăția ia naștere, și Satan „balaurul” așteaptă s-o devoreze și s-o distrugă. Izbucnește războiul, Mihail luptă alături de îngerii lui împotriva Diavolului

rezultând o victorie glorioasă pentru Mihail, în timp ce Satan și oastea lui de demoni sunt alungați din cer. Autoritatea Diavolului a fost distrusă, puterea sa nimicită, iar pentru a cauza aceasta a trebuit să fie clătinate cerurile. El nu este distrus acum, ci i s-a permis să poarte un război împotriva sfinților lui Dumnezeu de pe pământ, pentru a încerca să-i istovească. Totuși, domnia sa neîntreruptă asupra lumii s-a sfârșit. Toate acestea se petrec într-o perioadă de „vreme, vremi și o jumătate de vreme”, potrivit lui Daniel 12:1, 7.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cât durează „timpul sfârșitului” și de ce a fost dată porunca de a „pecetlui cartea” până atunci?
2. De ce este acesta timpul cel mai plin de evenimente din toată istoria și cu ce rezultat în cer și pe pământ?
- 3,4. Ce ne va ajuta să apreciem cu adevărat profeția lui Daniel? Care este motivul important pentru laudă pe întreg globul?
5. Care erau întrebările cele mai importante ale poporului lui Dumnezeu în zilele lui Daniel, așa cum este arătat de rugăciunea lui Daniel?
6. Ce mijloace minunate de comunicare, între cer și pământ, pot fi observate în împlinirea la scară mică a profeției despre eliberare?
7. De ce se poate spune că și astăzi există în funcțiune o astfel de metodă minunată de comunicare?
8. Cum hotărâm timpul împlinirii complete a viziunii?
9. Ce dovadă scripturală există pentru a arăta că încoronarea Regelui regilor nu putea avea loc până la aceste „zile din urmă”?
10. Cum îl identificăm pe „Mihail” și în ce fel „se ridică”?
11. Ce este arătat în profețiile lui Isus referitor la durata „timpului de necaz”?
12. Cine este „poporul tău” și cum demonstrează alte profeții faptul că acesta „va fi eliberat”?
13. Cum sunt treziți mulți din starea lor asemenea țărâniei, cu ce rezultate ce diferă, și de ce putem fi siguri că Dumnezeu îi va „aduna”?
14. Ce confirmare scripturală avem despre faptul că acum ne aflăm în timpul când „cei înțelepți” trebuie să „strălucească”?
- 15,16. Cum pot „străluci ei la fel de intens precum soarele în împărăție”?
17. Ce mângâiere specială putem primi din ilustrația „soarelui”, și astfel de ce am face bine să fim „înțelepți”?
18. Cine sunt cei care primesc binecuvântare de pe urma strălucirii celor înțelepți? Cum așa?
- 19-21. Cine este reprezentat prin „cel îmbrăcat în pânză de in” care stă deasupra apelor și ce este semnificat prin întrebarea pusă?
22. Cum ajută alte traduceri să se ajungă la răspunsul potrivit dat de „cel îmbrăcat în pânză de in”?
23. Când și cum este zdrobită puterea celui care împrăștie?
24. Descrieți evenimentele care ajung să se îplinească în decursul perioadei de trei vremi și jumătate.

„Vreme, vremi și jumătate de vreme”

O „vreme” este acceptată ca referindu-se la un an. Prin urmare, acest lucru înseamnă ‘un an, doi ani și jumătate de an’, totalizând trei ani și jumătate. Confirmarea acestei „vremi” socotite, este prevăzută prin utilizarea inspirată a exprimării din Apocalipsa 12:6, *NW*: „o mie două sute șazeci de zile,” și, în conformitate cu calculul Bibliei, acest lucru înseamnă trei ani și jumătate. De asemenea, se face trimitere la Apocalipsa 11:2 la „orașul sfânt” ca fiind călcat în picioare timp de patruzeci și două de luni. Erudiții în Biblie din generațiile trecute au analizat perioada la o scală de o zi ca fiind un an, în total deci 1,260 de ani. Cu toate acestea, nu există niciun suport rațional pentru această concluzie și aceste minuni nu pot avea loc decât după 1914, dar trebuie să se întâmple în timpul generației noastre. Este corect și scriptural să înțelegem că expresia ‘vreme, vremi și jumătate de vreme’, se referă la 1,260 de zile literale, sau trei ani și jumătate.

² Partea vizibilă a organizației reflectă spiritul și acțiunile părții invizibile. Isus a spus: „Voi sunteți de la tatăl vostru Diavolul și vreți să împliniți dorințele tatălui vostru.” (Ioan 8:44, *NW*; comparați cu Iacov 3:17.) Demonii îi inspiră pe conducători să le îndeplinească poruncile. (Apoc 16:13, 14, *NW*) Când a izbucnit războiul în cer, în 1914, și s-a încheiat durata de dominație a neamurilor peste poporul lui Dumnezeu, atunci națiunile au început să se avânte în războiul care afecta toate popoarele, atât direct, cât și indirect. La încheierea celor 1,260 de zile, războiul a fost oprit în scopul specific de a permite lucrării Împărăției să se desfășoare.

ÎNCERCĂRI ÎN TIMPUL CELOR 1,260 DE ZILE

³ Înainte de 1914, slujitorii credincioși proclamau „sfârșitul timpurilor neamurilor” în acel an. Acum să vedem ce s-a întâmplat în timpul acestor 1,260 de zile. Să nu se confunde aceste zile ale lui Daniel cu Apocalipsa 12:6, 14, care redă: „Femeia a fugit în pustiu, unde avea un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile. Dar femeii i-au fost date cele două aripi ale vulturului cel mare, ca să zboare în pustiu, la locul ei. Acolo a fost hrănită o perioadă, perioadă și o jumătate de perioadă, departe de fața șarpelui.” (*NW*) Aici, aceste versete servesc pur și simplu pentru a arăta că ‘o vreme, vremi și o jumătate de vreme’ egalează 1,260 de zile literale. Întrucât aceste zile din Apocalipsa 12:6, 14 au început după ce Satan a fost alungat din cer, cele 1,260 de zile ale lui Daniel 12:7, au început la sfârșitul timpurilor neamurilor, aproximativ la 1 Octombrie 1914.

⁴ Faptele referitoare la poporul lui Iehova se potrivesc într-un mod atât de miraculos, încât nu poate fi nicio îndoială cu privire la împlinirea acestei profeții. „Poporul sfânt” al lui Iehova trebuia împrăștiat și distrus de dușman timp de trei „vremi” și jumătate, sau 1,260 de zile, iar după această perioadă de timp, puterea dușmanului de peste ei avea să se sfârșească. (Mat. 24:9-12, *NW*) Profeția s-a împlinit exact la timp. Cele 1,260 de zile începeau atunci când timpurile

neamurilor se încheiau, aproximativ la 1 Octombrie, și, prin urmare, se încheiau în jur de 1 Aprilie 1918, după care puterea dușmanului avea să fie distrusă. Acest lucru indică faptul că atunci Satan Diavolul a fost alungat din cer, și Isus Cristos a venit la templul lui Dumnezeu pentru lucrarea de judecată. Acest lucru nu a fost modificat de persecuția feroce care a izbucnit la acea vreme, căci de la începutul lunii Februarie 1918, mulți din poporul lui Iehova din Canada au fost prinși și aruncați în închisoare. În aceeași lună, dușmanii adevărului au luat cărți și documente private de la sediul central al Societății de la Brooklyn. Pe 7 Mai au fost eliberate mandate de arestare pentru funcționarii Societății, iar pe 15 Mai au apărut în instanță. Ei au fost puși sub acuzație și condamnați la pedepse lungi cu închisoarea, iar pe 20 Iunie 1918, au fost privați de libertate în închisoare. În același timp, mulți alții din unșii Domnului au fost arestați și închiși, sediul principal al Societății de la Brooklyn a fost complet desființat, toate comunicările dintre sediul principal și filialele sale au fost întrerupte, iar serviciul de predicare a Evangheliei pe întreg pământul, al poporului lui Iehova de, a fost realmente oprit.

⁵ A fost un timp de durere și neliniște, iar lucrarea de mărturie a fost perturbată, nu numai de forțele active ale celui rău, ci și din cauza fricii din partea unora. Alții au fost dezamăgiți că 1914 nu a corespuns anticipării lor, pentru că ei încă se aflau pe pământ, în loc să se afle în cer. Mulți au fost egoiști, s-au gândit mai mult la ei înșiși decât la lucrarea lui Dumnezeu, și unii din poporul Domnului au cedat dușmanului, fără a se lupta pentru dreptul lor de a se închina lui Iehova Dumnezeu. Cu toate acestea, puținii credincioși loiali, au continuat cum au putut mai bine pentru a mângâia și a hrăni oile. A fost o verificare foarte atentă pentru a vedea dacă această cronologie a Scripturilor, referitoare la 1914, a fost corectă; de asemenea dacă „semnele vremurilor” erau acelea care trebuiau așteptate; și în acest timp, s-a pus foarte puțină mărturie, și ce s-a făcut s-a făcut într-o stare „în sac”. Martorii nu erau plini cu marea bucurie și veselie a domniei Împărăției, ci „în sac” își deplângeau condiția, pentru că nu vedeau nicio ușurare. Cu siguranță, în timpul celor 1,260 de zile ei au fost într-o stare incertă, neliniștită, iar apoi, la sfârșitul acelor zile, a venit asupra lor marea ură și persecuție.

CEI „DOI MARTORI”

⁶ Să remarcăm, în continuare, dovada coroborativă a acestei perioade de timp: „Și pe cei doi martori ai mei îi voi face să profețească o mie două sute șazeci de zile, îmbrăcați în pânză de sac.” (Apoc. 11:3, *NW*) Cei „doi martori” sunt antitipica lucrare Ilie-Ioan Botezătorul, și este important că este prezentată în acest moment pentru a ne ajuta să înțelegem *profeția lui Daniel*. Cu aproape șaptezeci de ani în urmă, *Turnul de veghere* din Noiembrie 1883 a explicat pentru poporul lui Dumnezeu, că Ilie și Ioan Botezătorul au preumbrit marea lucrare care urmează să fie realizată la acest sfârșit al sistemului de lucruri, și care a trebuit, de asemenea, să se facă înainte de 1918. Frații care Îl serveau pe Iehova în toată această perioadă, au făcut acest lucru, crezând că au fost angajați în această lucrare antitipică. Acest serviciu nobil, splendid și credincios, a fost întrerupt în anul 1918. Întărește credința să ne amintim că Ilie însuși a fugit dinaintea feței amenințătoare

a nelegiuitei regină Izabela a Israelului și s-a refugiat în Muntele Horeb, suferind astfel o întrerupere temporară a lucrării sale. (1 Regi 19:1-14) După această întrerupere Ilie s-a întors la lucrare, și în cele din urmă și-a încheiat serviciul, fiind răpit într-un car de foc. Cu toate acestea, Ioan Botezătorul și-a încheiat slujirea fiind întemnițat și decapitat. (Mat. 14:1-12) Așadar aceasta a fost antitipică pentru lucrarea făcută din 1878 până în 1918. Ea s-a încheiat printr-un timp de necaz, cu întemnițarea și uciderea lucrării. Scriptura s-a împlinit: „Fiara care se ridică din abis va face război cu ei, îi va învinge și îi va omori.” – Apoc. 11:7, *NW*.

⁷ Această perioadă de 1,260 de zile (‘vreme, vremi și o jumătate de vreme) a fost împlinită din Octombrie 1914, până în Aprilie 1918, timp în care, puternicul Prinț Mihail (Domnul Isus) a devenit Rege, fiind întronat în cer, și a început lucrarea Împărăției și eliberarea slujitorilor Săi credincioși de sub robia Babiloniană. El a luat o atitudine decisivă împotriva prințului puterii întunericului și față de această lume rea și a îndepărtat cu forța pe acest nelegiuit de pe poziția sa înaltă, nu doar răsturnându-l de pe tronul lui, ci alungându-l din cer, împreună cu toți îngerii săi răi. El i-a rupt puterea, astfel încât să nu îi mai poată împrăștia pe copiii lui Dumnezeu. A venit timpul ca aceste lucruri să se întâmple cu adevărat. „Nu va mai fi întârziere; ... se va împlini, într-adevăr, secretul sacru al lui Dumnezeu, potrivit veștii bune pe care el le-a anunțat-o robilor săi profeți.” (Apoc. 10:6, 7, *NW*) „Această veste bună a împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârșitul.” – Mat. 24:14, *NW*.

1.290 DE ZILE

⁸ Apoi, Daniel 12:11 (*AS*) spune: „Și, din timpul când va fi îndepărtată arderea de tot continuă și va fi stabilită urâciunea care cauzează pustiire, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.” Două mari minuni se întâmplă în această perioadă: (1) „Arderea de tot continuă va fi îndepărtată” și (2) „urâciunea care cauzează pustiirile [va fi] stabilită”. Am văzut că la sfârșitul perioadei celor 1,260 de zile, martorii antitipici, Ilie și Ioan Botezătorul, au fost uciși, astfel îndepărtându-se „arderea de tot continuă” a laudei publice pentru Dumnezeu; dar aceasta nu a însemnat sfârșitul individualilor care mai târziu aveau să facă acest serviciu. Satan și agenții săi, fără îndoială, au crezut că vor pune capăt la toate activitățile de mărturie și la toate declarațiile împotriva organizației sale nelegiuite ce demască ipocrizia falșilor lui religioniști. Dar el nu a contat pe puterea lui Dumnezeu. De fapt, niciodată nu a contat. Satan este egoist până la extrem, este plin de egocentrism, de aceea devine orbit, având în vedere numai planurile lui diabolice. Poziția lui de acum este aceea de a fi limitat la regiunea de pe pământ, fără să mai aibă vreun acces la cer. Da, el a avut un loc acolo sus, dar acum nu mai există. Prin urmare, el a hotărât să încerce să își stabilească dictatura rebelă și nerușinată pe pământ, printre națiuni. Din acest motiv, avertizarea a sunat așa: „Vai de voi, pământ și mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, știind că are o perioadă scurtă de timp.” (Apoc. 12:12, *NW*) Deci, prima sa mutare este de a uni toate națiunile, într-un singur model, pentru ca el să le poată teroriza în

supunere față de conspirația lui nelegiuită. Timpul este scurt pentru el să se pregătească pentru ofensiva viitoare, inițiată de către noul Rege al pământului. Remarcați însă că toate planurile lui rele sunt într-o completă sfidare a Împărăției lui Dumnezeu, căci el n-o va recunoaște, și dacă ar fi posibil, ar distruge-o. Ce atitudine a luat cu privire la acest lucru? Mai întâi a acționat devastator în ceea ce privește poporul lui Dumnezeu, iar apoi, când i-a băgat la închisoare, în cele din urmă, pe principalii reprezentanți vizibili ai poporului lui Dumnezeu, el a produs Liga Națiunilor. Această confederație a fost adusă pentru prima dată în a doua parte a lunii ianuarie 1919; și părea să aibă cale liberă pentru operațiunile sale satanice.

⁹ Nu era ca și când mulți nu știau că a venit timpul pentru Împărăția lui Cristos, pentru că știau acest lucru. Amintiți-vă, martorii au predicat patruzeci de ani înainte de sfârșitul timpurilor neamurilor din 1914. Aici este una din declarațiile publicate de clerul religios, când Primul Război Mondial a atins apogeul:

„Următorul manifest a fost emis recent de către un număr din cei mai de seamă preoți din Anglia:

„Primul – Criza actuală arată că sfârșitul timpurilor neamurilor.

„În al doilea rând – Descoperirea Domnului poate fi așteptată în orice moment, când El se va arăta în mod clar, la fel cum s-a arătat și discipolilor Săi în seara învierii.

„În al treilea rând – Biserica completată va fi mutată, pentru a fi „pentru totdeauna cu Domnul.”

„În al patrulea rând – Israelul va fi restaurat pe propriul pământ, în necredință, iar apoi va fi convertit prin apariția lui Cristos, în interesul lui.

„În al cincilea rând – Toate planurile umane de reconstrucție trebuie să fie complementare celei de-a doua veniri a Domnului nostru, pentru că toate națiunile vor fi supuse domniei Sale.

„În al șaselea rând – Sub domnia lui Cristos va exista o și mai mare revărsare a Spiritului Sfânt asupra întregii cărni.

„În al șaptelea rând – Adevărurile cuprinse în această declarație sunt de cea mai mare valoare practică în determinarea caracterului și a acțiunii creștine, cu referire la problemele stringente ale momentului.’

„Această declarație remarcabilă a fost semnată de către A. C. Dixon și F. B. Meyer, Bapțiști; George Campbell Morgan și Alfred Byrd, Congregaționaliști; William Fuller Gouch, Prezbiterian; H. Webb Peplow, J. Stuart Holden, Episcopali; Dinsdale T. Young, Metodist.

„Acestea sunt nume bine cunoscute, ei fiind printre cei mai mari predicatori din lume. Ca acești oameni eminenti, de diferite denominațiuni, să se simtă chemați pentru a publica o astfel de declarație, este extrem de semnificativ.”

¹⁰ Cu toate acestea, marele tiran, Satan Diavolul, i-a dominat pe religioniștii lumești și i-a făcut să aprobe și să binecuvânteze planul său. Chiar dacă ei știau

câte ceva despre adevăr și despre Împărăția lui Dumnezeu, observați următoarele declarații blasfematoare:

„A venit timpul pentru a organiza lumea pentru adevăr, dreptate, justiție și umanitate. În acest scop, ca și creștini, îndemnăm instituirea Ligii Națiunilor Libere la viitoarea Conferință de Pace. O astfel de ligă nu este doar un mijloc de pace; este, mai degrabă, expresia *politică* a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Liga Națiunilor își are rădăcinile în Evanghelie. Ca și Evanghelia, obiectivul său este ‘Pace pe pământ, bunăvoință față de oameni’. Ca și Evanghelia, apelul ei este universal.”

„Morții eroi vor fi murit în zadar, dacă de pe urma victoriei nu vor veni un cer nou și un pământ nou în care va locui dreptatea. – 2 Petru 3:13.

„Biserica [nominală] poate oferi un spirit de bunăvoință, fără de care Liga Națiunilor nu poate rezista.” – Consiliul Federal al Bisericilor lui Cristos din America, Ianuarie, 1919.”

¹¹ Această Ligă a Națiunilor a stat în picioare înaintea popoarelor într-o poziție falsă. A fost o organizație falsă, ofensivă, și prin urmare, o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Satan a cerut recunoașterea acestui plan, și a avut ca scop forțarea ascultării, la cererea lui, pentru o organizație mondială și ca toți oamenii să se închine acesteia. „Cele zece coarne pe care le-ai văzut reprezintă zece regi, care n-au primit încă o împărăție, dar primesc autoritate ca regi pentru o oră, împreună cu fiara. Aceștia au un singur scop, astfel că îi dau puterea și autoritatea lor fiarei. Ei se vor lupta cu Mielul, dar, pentru că el este Domnul domnilor și Regele regilor, Mielul îi va învinge. Și, împreună cu el, vor învinge și cei care sunt chemați, aleși și credincioși.” (Apoc. 17:12-14, *NW*) „Aceasta îi va constrânge pe toți oamenii, mici și mari, bogați și săraci, liberi și sclavi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, pentru ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât cel ce are semnul.” – Apoc. 13:16, 17, *NW*.

¹² Cei care se vor închina fiarei vor fi în mod clar și fără nicio îndoială, identificați public, așa că se va vedea clar cine sunt cei care nu se închină la această ligă politică, ce este o imagine a fiarei și nu a Împărăției lui Dumnezeu prin Cristos. Dumnezeu condamnă închinarea lor. „Dacă se închină cineva fiarei și imaginii ei și primește un semn pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat nediluat în paharul mâniei sale, și va fi chinuit cu foc și sulf, sub privirile sfinților îngeri și sub privirile Mielului.” (Apoc. 14:9, 10, *NW*) Scopul lui Satan, încă din 1919, a fost și este acela de a obține o uniune a tuturor națiunilor, într-o singură legătură comună egoistă, iar ele vor fi legate așa încât necazurile, ura și spaimile se vor intensifica; ba mai mult, Satan va deveni disperat că se apropie timpul pentru bătălia decisivă. Cu aroganță și frică națiunile își vor strânge rândurile, se vor învidia și urî reciproc, și totuși, în disperare, se vor agăța de puținul pe care îl mai au. Conducătorii națiunilor păgâne ar trebui să afle adevărul și să fie înțelepți, pentru că ei ar ști atunci că sunt adunați împreună, nu pentru pace, ci pentru scopul Diavolului. „Acestea sunt, de fapt,

declarații inspirate de demoni și fac semne și se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic.” (Apoc. 16:14, *NW*) Satan și demonii săi nu lucrează pentru binele umanității, ci pentru a-și menține dominația asupra oamenilor, și mai degrabă ar implica toate națiunile într-o îngrozitoare vărsare de sânge, decât să renunțe. Cel mai mare război din toate timpurile este aproape, și vom vedea toate națiunile pământului aflate sub dictatura Diavolului nevăzut, luptând împotriva poporului uns al lui Dumnezeu, împotriva Regelui Isus Cristos, și a tuturor îngerilor sfinți ai lui Dumnezeu. Avertismentul ajunge la națiuni astfel încât acestea să poată cunoaște adevărul, dar persoanele care avertizează sunt disprețuite, ridiculizate, închise, duse în lagăre de concentrare, iar unele dintre ele chiar ucise.

(Această serie de articole va continua în numărul nostru următor)

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce scripturi ne ajută să stabilim înțelesul unei „vremi” și de ce nu s-ar putea referi aceasta la o perioadă de 360 de ani?
2. De ce trebuie să se mânie națiunile în decursul perioadei de 1.260 de zile?
- 3,4. Cum împlinesc cuvintele profetice de la Daniel 12:7 experiențele poporului Domnului, în decursul și la sfârșitul ‘vremii, a vremurilor și a jumătății de vreme’?
5. Care era starea celor credincioși în decursul celor 1.260 de zile? Ce alte atitudini au devenit evidente printre cei care s-au asociat cu ei?
6. Cum confirmă Apocalipsa 11:3 perioada de timp de 1.260 de zile și care este împlinirea punerii mărturiei realizată de cei doi martori îmbrăcați în pânză de sac?
7. Atunci, ce concluzie trebuie să tragem referitor la începerea și încheierea acestei perioade de trei vremi și jumătate și care este aspectul remarcabil al sfârșitului acesteia?
8. Cum și când a fost înlăturată arderea continuă și când a fost înființată urâciunea pustiirii?
9. Au putut cei din „creștinătatea” mărturisită, din timpul acela, să invoce ignoranța despre prezența Regelui?
10. Cum s-au exprimat, hulitor, în anul 1919, anumiți clerici proeminenți?
11. Explicați de ce Liga Națiunilor este descrisă, în mod potrivit, ca „urâciunea pustiirii”?
12. Care este scopul satanic din spatele „urâciunii” și spre ce conduce ea acum toate națiunile?

„Continuă în Lucrurile pe care le-ai Învățat”

Cel Mai Maestru Lucrător dintre toți este Iehova Dumnezeu, iar toată lucrarea Lui este perfectă. Isus Cristos este și El un lucrător extraordinar, căci niciun alt om nu a săvârșit vreodată lucrări la fel de mărețe ca și El. „Tatăl Meu lucrează până acum și Eu continui să lucrez.” „Noi trebuie să facem lucrările Celui care M-a

trimis”, a spus Isus. (Ioan 5:17; 9:4, *NW*) El a mers din sat în sat, a propovăduit și a predat în sinagogi și în casele oamenilor. Pe versanții munților, pe malul mărilor, pe drumuri și în piețe, Isus i-a învățat pe oameni din Manualul divin al înțelepciunii, din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

Ce exemplu minunat ne-a oferit Isus cu privire la închinarea pură! Sfătuind ca și alții să Îl urmeze, Isus și-a învățat și instruit discipolii și i-a trimis să facă aceeași vrednică lucrare. Și la aceasta a făcut referire Pavel când l-a sfătuit pe Timotei: „Continuă în lucrurile pe care le-ai învățat.” – 2 Timotei 3:14, *NW*.

Adu-ți aminte de soția lui Lot! Nu fii laș și nu te întoarce la murdăria modernă Sodoma. (Luca 17:32) Privește înainte spre Împărăția grandioasă și spre binecuvântările ei divine! Nu permite atracțiilor sau dorințelor lumești să te îndepărteze. Timpul și energia ta sunt limitate. Folosește-le în serviciul lui Dumnezeu!

[Notă de subsol]

O întregă discuție despre acest subiect apare în *Turnul de veghere* din 15 februarie, 1950.

Întrebări de la Cititori

Un caz recent al curții de justiție din Chicago, ce implică pe martorii lui Iehova și poziția lor despre transfuzia de sânge, a dat naștere unei discuții larg răspândite în presa publică și în rândul oamenilor în general. S-au ridicat multe întrebări. Următoarele au fost cele mai frecvente, ele venind din diferite locuri.

• Care sunt dovezile scripturale pentru obiecții cu privire la transfuziile de sânge?

Iehova a încheiat un legământ cu Noe după Potop și inclusă în acel legământ a fost porunca: „Numai carnea cu viața ei, care este sângele ei, să n-o mâncați.” (Gen. 9:4) Legea dată prin Moise conținea următoarele restricții: „Să nu mâncați nici grăsime și nici sânge.” „Nu mâncați niciun fel de sânge.” „Orice om din casa lui Israel, sau dintre străinii care călătoresc printre voi, ce mănâncă orice fel de sânge, Îmi voi întoarce fața împotriva aceluia suflet care mănâncă sânge și îl voi nimici din mijlocul poporului său. Căci viața cărnii stă în sânge: și Eu vi l-am dat pentru altar, să faceți ispășire pentru sufletele voastre, căci sângele face ispășire pentru suflet. Căci el este viața întregii cărnii; sângele acesteia este viața ei: astfel Eu le-am spus copiilor lui Israel: Să nu mâncați sângele niciunui fel de carne.” (Lev. 3:17; 7:26; 17:10, 11, 14; 19:26) Iar în Scripturile Grecești aceasta este instrucțiunea dată Creștinilor: „Spirit sfânt și noi înșine am fost de acord să nu adăugăm nicio povară suplimentară asupra voastră în afară de aceste lucruri necesare: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge și de ce este ucis fără să i se verse sângele și de curvie.” – Faptele 15:19, 20, 28, 29; 21:25, *NW*.

● **Aceste interziceri privitoare la sânge, nu se aplică doar în cazul sângelui de animale și nu al sângelui omeneș?**

Cu siguranță, Iehova nu i-a spus poporului Său să golească de sânge trupurile omenești înainte de a le mânca, din moment ce El nu a permis canibalismul. Prin urmare, deși în scripturile anterioare este luat în considerare în primul rând acest aspect, nu trebuie trecut cu vederea că interzicerile înregistrate erau împotriva oricărui „fel de sânge”, că ei nu trebuiau să mănânce „niciun fel de sânge”, „sângele niciunui fel de carne”. Aceasta cuprinde și carnea omenească. Sângele animalelor era pentru „ispășirea sufletelor voastre”. Cu toate acestea, Pavel a demonstrat că acest sânge al animalelor de jertfă nu făceau o ispășire reală, ci numai sângele lui Isus. Dacă sângele animalului tipic era sacru, cu atât mai mult este sângele antitipic al omului! Pentru a dovedi interdicția ce include sângele uman, observați ce s-a întâmplat când cei trei oameni și-au riscat viața pentru a aduce apă însetatului David: „Dar David nu a vrut să bea din ea, ci el a turnat-o pentru DOMNUL, spunând: Dumnezeu meu mi-a interzis să fac acest lucru: să beau sângele acestor oameni care și-au pus viața în pericol? Căci cu riscul vieții lor au adus-o ei.” (1 Cron. 11:17-19) Deoarece a fost obținută cu riscul vieții omenești, David a considerat apa sânge omeneș și el a dat ascultare legii divine referitoare la tot sângele, mai exact, a vărsat apa pe pământ. „Să nu mâncați sângele; să-l vărsați pe pământ, ca apa.” – Deut. 12:16, 23, 24.

● **Din moment ce donatorul de sânge nu moare și nu este pierdută nicio viață, de ce se aplică în cazul transfuziilor aceste interziceri scripturale?**

Noi facem referire la răspunsul întrebării precedente și te întrebăm: Au murit cei trei oameni care i-au adus apă lui David? Nu. A considerat David că aceasta era o circumstanță atenuantă ce îi permitea să bea apa pe care el o considera ca sânge uman? Nu. Moartea creaturii ce oferă sângele este irelevantă. Interzicerea se referea la primirea sângelui în organism și acest simplu fapt nu poate fi schimbat prin raționamente ingenioase și înțelepciune lumească subtilă.

● **Din moment ce Creștinii nu se află sub Legea lui Moise, care subliniază aceste restricții cu privire la sânge, de ce sunt ei obligați să asculte de aceste porunci?**

Restricțiile privitoare la sânge au existat dinainte de Legea lui Moise, fiind date cu secole în urmă, așa cum este înregistrat în Geneza 9:4. Ele au fost transmise pentru a fi observate de Creștini, chiar și după ce Legea lui Moise a luat sfârșit fiind răstignită pe stâlpul de tortură al lui Cristos. Primul răspuns în acest șir de întrebări și răspunsuri a arătat că această restricție privitoare la sânge este de bază pentru Creștini, căci atunci când au fost trimise instrucțiunile privitoare la cerințele minime, această prevedere despre sânge a fost inclusă ca unul din „aceste lucruri necesare”. Astfel că, acest principiu referitor la sânge a existat înainte și după Legea lui Moise și a fost atât de vital încât a fost cuprins și accentuat în acea lege.

● **Leviticul 3:17** spune: „Să nu mâncați nici grăsime, nici sânge.” Astfel, de ce să evităm sângele dacă grăsime mâncăm?

Legea lui Moise cerea ca grăsimea animalelor sacrificate să fie arsă pe altar, precum este arătat în versetele ce l-au precedat pe cel citat în întrebare. Grăsimea era potrivită mai ales pentru aceasta, din moment ce ea arde cu repeziciune. Cu toate acestea, punctul ce trebuie subliniat aici, ca răspuns la întrebare, este că restricția privitoare la grăsime este un aspect al Legii lui Moise. În timp ce sângele este interzis și în alte locuri în afară de legământul Legii, grăsimea nu este; prin urmare, când Legea a fost desființată prin împlinirea ei, restricția cu privire la grăsime a încetat, la fel ca și cele cu privire la mâncarea porcilor, iepurilor, țiparilor, etc.

● **De ce nu refuză martorii lui Iehova să mănânce carne, având în vedere că rămâne acolo ceva sânge, chiar dacă animalului i-a fost vărsat sângele cum se cuvine?**

Unii spun că fluidele interstițiale sunt cele care curg din carne și nu sângele. Orice urmă de sânge rămasă în trup s-ar coagula după o perioadă și după expunerea la aer, astfel că nu ar mai fi lichid după ce îl cumpărăm de la măcelărie. Cu toate acestea, o carte renumită despre fiziologie oferă argumentul logic cu privire la faptul că și în carcace bine scurse se găsește sânge coagulat. În încercarea de a înlătura tot sângele, evreii stricți recurg la extreme. *Codul Legii Ebraice*, o compilare de legi și obiceiuri ebraice, scrisă de un rabin și publicată de o companie de editare ebraică din New York, descrie în detaliu chinurile la care este supusă carnea. Carnea este pusă în apă timp de o jumătate de oră, apoi este sărată și este lăsată la scurs timp de o oră, pe măsură ce sarea scoate tot sângele, iar apoi este spălată de trei ori. Însă, martorii lui Iehova nu ajung la astfel de extreme, ce par a fi tipice zelului fariseilor care dădeau o atenție exagerată lucrurilor neînsemnate și „neglijau chestiunile mai importante ale Legii”. Căci așa le-a spus Isus: „Călăuze oarbe, care strecurați fânțarul, dar înghițiți cămila!” (Mat. 23:23, 24, *NW*) Ideea principală este aceasta: Iehova Dumnezeu a poruncit ca sângele să nu fie mâncat, când a spus că omul putea să mănânce carnea de animal. La acel timp, El a instruit ca cerința Lui să fie ascultată, lăsând trupul animalului ucis să fie scurs de sânge. Legea Sa este cea cu care căutăm să fim în armonie în privința sângelui, iar după ce am urmat cerința Sa, lăsând ca sângele animalului să se scurgă și astfel să-i împlinim prevederile, nu sunt oare toate acestea îndeajuns? Noi nu trebuie să fim absurzi și sofiști asemenea unui fariseu, îngrămădind poveri în afară de cerințele legii divine. – Mat. 23:4.

● **Mulți spun că primirea unei transfuzii nu este același lucru cu mâncarea sângelui. Este acest punct de vedere potrivit?**

Un pacient poate fi hrănit în spital pe cale orală, nazală, sau prin vene. În momentul în care soluțiile cu zaharuri sunt oferite intravenos, această acțiune este numită hrănire intravenoasă. Astfel, terminologia medicală recunoaște drept hrănire procesul de inserare a elementelor nutritive în organismul cuiva prin vene.

Astfel, persoana care administrează transfuzia hrănește sângele pacientului prin vene, iar pacientul care o primește se hrănește prin venele lui. După ce sunt epuizate toate invențiile, raționamentele și tertipurile dibace, rămâne faptul că o bună parte din cantitatea de sânge a unei alte creaturi a fost primită, cu bună știință, în organismul alteia. Acest fapt este interzis de Dumnezeu, indiferent de metodă.

• **Dacă transfuzia face bine, poate chiar salvează o viață, nu este acesta un serviciu ca cel al lui Cristos? Nu a spus Isus: „Nu este mai mare iubire pentru un om decât ca el să își jertfească viața pentru prietenii lui?”**

Isus a spus aceasta, după cum este înregistrat la Ioan 15:13. Tot El a mai adăugat: „Voi sunteți prietenii Mei dacă veți face ceea ce vă poruncesc.” (Ioan 15:14, *NW*) El și-a vărsat sângele pentru cei care Îl ascultă, nu l-a vărsat asemenea unei transfuzii, ci pe stâlpul de tortură, printr-o moarte de jertfă, oferindu-și astfel valoarea vieții pe altarul antitipic al lui Iehova, pentru răscumpărarea omenirii ascultătoare, așa cum era ilustrat de jertfele de animale sub Legea lui Moise. Transfuzia de sânge nu este asemenea lui Cristos. Sângele Lui a fost de un tip anume, iar în cazul transfuziilor beneficiază numai anumiți oameni cu un sânge compatibil, iar pentru mulți alții ar putea fi fatal. Nu a murit Cristos pentru toți oamenii, pentru oricine își va fi dovedit prietenia față de El, ascultându-I poruncile? De asemenea, numai sângele lui Isus Cristos are merit de răscumpărare și izbăvire de păcate, astfel că oamenii imperfecti nu trebuie să încerce să se pună în locul Lui exclusiv, pretinzând că își sacrifică viața pentru prietenii lor, așa cum a făcut Cristos pentru ai Lui. Mai mult decât atât, șansele la viață, oferite prin sângele Său vărsat, sunt pentru viață veșnică în lumea nouă, nu pentru o scurtă prelungire a existenței temporare. Orice salvare a unei vieți prin transfuzii este de scurtă durată.

A face acest lucru, neascultând poruncile lui Dumnezeu ar putea costa viața veșnică. Niciun bine de scurtă durată nu poate justifica această permanentă mare pierdere. Apa adusă lui David atunci când el era însetat i-ar fi făcut bine trupului și ar fi adus mult așteptata alinare; dar el a considerat că acest bine nu era o îndreptățire pentru încălcarea principiului legii lui Iehova referitor la sânge. (1 Cron. 11:17-19) La fel, cu o anumită ocazie, izraeliții se aflau în punctul extenuării fizice, erau înfometați și aveau mare nevoie de hrană. Ei au tăiat animalele și grăbindu-se să își potolească necesitățile fizice, au mâncat carnea fără a lăsa sângele să se scurgă. Binele fizic făcut organismelor lor nu i-a îndreptățit să încalce legea lui Dumnezeu referitoare la sânge, nici nu a evitat mustrarea lor ca și păcătoși. – 1 Sam. 14:31-34.

Și entuziaștii transfuziilor, cu un complex de salvatori, să se gândească la faptul că de multe ori transfuziile provoacă rău, transmit boli și adesea cauzează moarte, lucruri care, desigur, nu sunt făcute publice. Întrebarea este, ești tu la fel de pregătit să îți asumi responsabilitatea în cazul unui rezultat prost, precum pentru asumarea unor presupuse rezultate bune? Există posibilitatea ca sângele tău să provoace moartea altui om. Amintește-ți, legea lui Dumnezeu permitea chiar și un

ucigaș fără voie să fie executat de răzbunătorul victimei, dacă ucigașul nu fugea și nu rămânea în cetățile de scăpare stabilite în mod special. (Num. 35:9-34) Creștinii sunt învățați să aibă mai multă grijă de viața omenească decât au avut evreii naturali. Din nou spunem, niciun bine nu poate veni de pe urma încălcării legii lui Dumnezeu, indiferent de bogăția înțelepciunii lumesti adusă pentru a justifica înaintea oamenilor acest fapt. – Luca 16:15; 1 Cor. 3:19.

• **Trebuie noi să concluzionăm că martorii lui Iehova se opun folosirii transfuziilor de către oameni?**

Aceasta ar fi o concluzie greșită. Martorii lui Iehova nu se opun folosirii transfuziilor de către oameni, ci fiecare are dreptul de a decide pentru sine însuși ce să facă din conștiință. Izraeliții s-au simțit obligați să rămână lângă legea lui Dumnezeu care interzicea mâncarea cărnii cu sânge coagulat în ea, dar nu au avut niciun fel de obiecție la adresa celor din afara organizației lui Dumnezeu care săvârșeau acest lucru, aprovizionându-i pe cei din afară cu carcase care nu erau scurse de sânge, pe care, oricum, ei le mâncau cu regularitate. (Deut. 14:21) Fiecare decide pentru el însuși și își asumă responsabilitatea pentru calea sa de acțiune. Martorii lui Iehova și-au consacrat viețile lui Dumnezeu și sunt legați de Cuvântul Lui și cu aceste lucruri în minte ei își hotărăsc individual calea de acțiune și își asumă responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu. Astfel, precum Iosua le-a spus cândva izraeliților: „Dacă vi se pare rău să Îl slujiți pe Iehova, atunci alegeți astăzi pe cine veți sluji; ... cât despre mine și casa mea, noi Îl vom sluji pe Iehova.” – Iosua 24:15, *AS*.

TURNUL de VEGHERE

15 IULIE 1951

Nr. 14

Cuprins:

- CELE 1.290 ȘI 1.335 DE ZILE DIN PROFEȚIA LUI DANIEL - Pag.497
- CUVÂNTUL LUI IEHOVA DUREAZĂ VEȘNIC! - Pag.504
- UN PĂMÂNT PUSTIIT PENTRU O MIE DE ANI? Pag.505
- CE VA REALIZA DOMNIA DE O MIE DE ANI - Pag.510
- SCHIMB DE SCRISORI PRIVIND „TRADUCEREA LUMII NOI” - Pag.513
- EXPANSIUNEA TEOCRAȚIEI ÎN INDONESIA ȘI SINGAPORE - Pag.515
- PROFEȚIA DESPRE MAI MULTĂ ELIBERARE VA FI ÎMPLINITĂ - Pag.519
- REZULTATELE UNEI VIZITE ULTERIOARE MULT ÎNTĂRZIATE - Pag.527
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.529

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

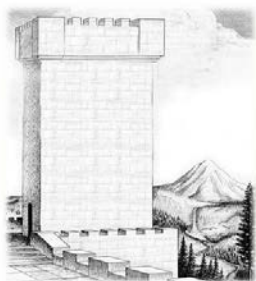
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lesser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semi-monthly

Monthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

**Cele 1.290 și 1.335 de zile
din profeția lui Daniel**

„DOMNUL cunoaște zilele celor nevinovați.” – Ps. 37:18, *AT*.

ÎN anul 1918 (A.D.) nu s-a auzit nici o cântare de libertate și laudă, nu s-a făcut serviciul zilnic de laudă. Poporul lui Iehova era tăcut, și era o situație tristă, care îmbolnăvea inima rămășiței loiale și credincioase, dintre care unii se aflau în închisoare. În martie 1919, Dumnezeu i-a eliberat din închisoare pe organizatorii poporului Său, iar ei s-au apucat imediat de treabă și au pregătit un congres care a avut loc la Cedar Point, Ohio, în septembrie 1919. Acolo, poporul lui Iehova a primit mângâiere, putere și încurajare. S-a servit hrană spirituală de către „servul credincios și înțelept”. S-a văzut că era mai multă lucrare de făcut, ceea ce a fost într-adevăr un șoc pentru unii care au afirmat că toată lucrarea s-a făcut. Revista însoțitoare a *Turnului de veghere*, pe atunci cunoscută sub numele de *Epoca de aur*, a fost publicată în 1919. A fost o perioadă de grea încercare și cercetare a minții, dar fericiți au fost cei care se aflau într-o stare a inimii și a minții gata de orice serviciu. Dar unii nu se aflau într-o condiție spirituală sănătoasă. Motivul lor de serviciu nu era curat; și nu ar trebui să fim surprinși, căci Isus a spus: „Iubirea celor mulți se va răci.” (Mat. 24:12, *NW*) Unii au început să lucreze nelegiuit în organizația lui Dumnezeu și chiar să-și lovească foștii tovarăși. – Mat. 24:48, 49.

² În 1921 *Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere* a publicat pentru prima oară „instrucțiuni de organizare”. Societatea a numit unul dintre frații maturi din fiecare adunare să fie reprezentanții acestora. Mulți au obiectat la această măsură și au abandonat Societatea, plecând. Au vrut să se ocupe de lucrarea Domnului în felul lor propriu.

³ În acest timp, starea „în sac” a poporului lui Dumnezeu a fost schimbată, înlocuită cu alte haine de identificare. Cenușa a fost schimbată cu frumusețea. (Isa. 61:3, *AS*) Iehova a început să trimită fulgerele care să lumineze de la templu, și s-au discernut adevăruri minunate. S-a văzut că trăim acum în ‘ziua lui Iehova’. (Ps. 118:23, 24, *AS*) Clasa Isaia care era necurată a fost curățită. (Isa. 6:5, 6) Domnul Isus venise la templu pentru judecată. (Mal. 3:1-3) Acest lucru a fost explicat la un al doilea congres în Cedar Point, între 5-13 septembrie 1922. Acum copiii Sionului erau treziți, fără „sac”, din inactivitate la acțiune, din nesiguranță la încredere, din

teamă la curaj. Afară, în fața lumii întregi, au rămas cu adevărat ca servi ai lui Dumnezeu, pentru a vesti de acum încolo pe Rege și Împărăția Sa. Dar cum rămâne cu dușmanii, care au provocat moartea celor „doi martori” antitipici? „Mare teamă i-a apucat pe cei care îi priveau.” (Apoc. 11:3-11, *NW*) S-ar putea, căci teama și chinurile lor numai ce urmau să înceapă.

⁴ Asta înseamnă că din 1918, când s-a încheiat perioada de 1260 de zile, s-au întâmplat două mari minuni. În primul rând, Diavolul și-a stabilit împărăția improvizată care avea să ia locul Împărăției lui Dumnezeu prin Cristos, și se străduia să facă pe toți oamenii să i se închine. În al doilea rând, a avut succes pentru o vreme în a-i face pe sfinții lui Dumnezeu să înceteze să-I ofere lui Iehova Dumnezeu o jertfă continuă de laudă. Astfel, aceste evenimente împlinesc clar profeția celor 1290 de zile spusă de înger lui Daniel: „Mulți se vor curăța, și se vor face albi, și vor fi purificați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; dar cei ce sunt înțelepți vor înțelege. Iar din timpul când arderea de tot continuă va fi înlăturată și va fi stabilită urâciunea care pustiește, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.” (Dan. 12:10, 11, *AS*) „Din timpul înlăturării jertfei continue și așezarea odioasei urâciuni care uimește vor trece o mie două sute nouăzeci de zile.” (*Ro*) „Iar din timpul înlăturării jertfei continue, când va fi stabilită urâciunea pustiirii, vor trece o mie două sute nouăzeci de zile.” (*LXX*) „O mie două sute nouăzeci de zile vor trece, după ce va fi oprită ofranda zilnică și după ce va fi stabilită urâciunea îngrozitoare.” (*Mo*) Această jertfă nu trebuie să fie o jertfă zilnică literală, ci mai degrabă continuă. Cuvântul ebraic „taw-meed” este același ca cel din Isaia 21:8, Isaia 62:6, Psalm 34:1 și Psalm 71:6. Are legătură cu serviciul continuu și credincios al poporului lui Iehova.

⁵ Aceste două lucruri stau ca dovadă împreună, adică: (1) localizarea îngrozitoarei urâciuni care uimește, și (2) înlăturarea jertfei continue. Nu există niciun motiv scriptural pentru a trage concluzia că cele 1290 de zile trebuie să se deruleze în același timp cu cele 1260 de zile. De aceea, cele 1290 sunt socotite din data stabilirii urâciunii, care a avut loc în ultima parte a lui ianuarie 1919. Această perioadă de 3 ani și 7 luni se sfârșește în septembrie 1922 – chiar momentul Congresului din Cedar Point menționat mai sus. Luați aminte că acest congres nu a fost organizat în această dată cu scopul de a împlini vreo profeție, căci la momentul respectiv nu se știa că aceste date erau importante. „Jertfa continuă” a fost restabilită prin 1922. Clasa Isaia a fost curățată și acum sunt cu totul devotați să-I cânte laude lui Iehova. „Iar în templul Său totul zice Glorie.” – Ps. 29:9, *AS*.

⁶ La sfârșitul acestei perioade de 1290 de zile întreaga lume a ajuns să știe că Liga Națiunilor nu era aprobată de Dumnezeu și va fi nimicită. (Isa. 8:9, 10) Condamnarea sa urma să fie pronunțată. Orice este clădit după același sistem va fi, de asemenea, condamnat eșecului. Trei ani și șapte luni au trecut de la timpul stabilirii urâciunii până când s-a anunțat public că este condamnată, acolo, la Congresul din Cedar Point, din septembrie 1922. Tot acolo, o altă situație a încetat, din timpul în care s-a intervenit în jertfa continuă de laudă a lui Iehova și a fost înlăturată, până când a fost restabilită, iar jertfa de laudă a fost din nou oferită în templul lui Dumnezeu, iar respingătoarea urâciune a fost expusă ca un subterfugiu,

stând în locul unde n-ar trebui să fie niciodată. Așa s-au sfârșit cele 1290 de zile. – A se vedea *Turnul de veghere din 1 Noiembrie 1922*.

1335 DE ZILE

⁷ Daniel 12:12 (AS) anunță: „Binecuvântat este cel care așteaptă, și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.” Din 1922 a fost o mișcare progresivă, adevăruri noi se deschideau înaintea celor credincioși. Nu mai era nicio oprire acum, căci, odată cu viziunea Domnului la templu, lucrarea de vestire a Regelui și a Împărăției Sale era în desfășurare. Sunt unii care poate cred că este ciudat că aceste profeții vechi de 2500 de ani se împlinesc acum în doar câțiva ani. Dar trebuie să înțelegem că odată acestea trebuie să se întâmple; deci de nu acum? Unii poate preferă să considere că aceste 1260, 1290 și 1350 de „zile” din Daniel 12:7-12 acoperă multe secole, ca și cum acest lucru le-ar spori importanța. Dar este oare rațional? De ce nu vă întrebați: De ce au fost date aceste minuni? Cu siguranță nu au fost doar pentru a înregistra sau a arăta fapte istorice, astfel încât cei ce studiază Biblia să poată arăta cu încredere la Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărat. Mai degrabă, aceste viziuni sunt pentru mângâierea, edificarea și îndrumarea poporului lui Dumnezeu, în aceste „zile din urmă”, astfel încât aceștia să știe cu adevărat semnul timpurilor și când va veni izbăvirea lor din captivitatea babiloniană. (Rom. 15:4, NW) Cum ar fi putut, oare, aceste minuni să ne îndrume astăzi, dacă știam doar că anumite profeții au fost împlinite în timpul Evului Mediu? Este adevărat că anumite profeții au fost împlinite parțial sau pe scară mică la prima venire a lui Isus Cristos, dar acest lucru a fost pentru a-L identifica pe Fiul lui Dumnezeu și pentru a împlini scopurile lui Dumnezeu în ceea ce-L privea pe El, dând astfel bisericii încredere și siguranță completă că El este Mesia.

⁸ Profețiile lui Daniel nu sunt date pentru a prezenta calea de acțiune a națiunilor păgâne din anul 607 î.C. până în 1914 (AD), ci pentru a arăta poporului lui Iehova întâmplările de la 1914 înapoi, nu *în timpul* dominației puterii neamurilor, ci la expirarea acestora. Lui Daniel i-au fost spuse viziunile și minunile pentru zilele din urmă, nu cu scopul de a descoperi atunci evenimentele derulate de-a lungul a două mii de ani, și pentru a spune de fapt: „Asta s-a terminat acum.” Ci acesta este un cuvânt „viu”; aceste viziuni sunt pentru timpul stabilit și vor vorbi în ziua în care trebuie, făcând, în mod cert, acest lucru, în prezent. Astfel, cunoștința a crescut, dat fiind faptul că înțelegerea acestor viziuni face parte din cunoștință. Țineți minte că cel mai mare eveniment din istoria omenească a avut loc deja, căci lui Isus Cristos I-a fost poruncit de Iehova Dumnezeu să stăpânească în mijlocul vrăjmașii Săi. Când s-a născut pruncul, Fiul lui Dumnezeu, la Betleem, Iehova a trimis îngerii din cer să anunțe vestea bună. Amintiți-vă și că Ioan Botezătorul, care era Ilie al aceluși timp, a predicat doar cu puțin timp înainte de începerea serviciului lui Cristos. Din nou, multe profeții s-au împlinit în timpul serviciului de trei ani și jumătate al lui Isus Cristos, iar asta a fost pentru doar 1260 de zile.

⁹ Vă mai mirați, atunci, de ce a făcut Iehova Dumnezeu să fie înregistrate atâtea profeții pentru aceste zile din urmă, când prezența lui Isus Cristos nu este una ca

prunc uman, ci ca glorios Rege al regilor? V-ați așteptat la ceva spectaculos, la vreun spectacol lumesc sau la vreo strălucire extraordinară, astfel încât toată lumea să se minuneze? Nu așa a apărut la prima Sa venire. (Mat. 12:19; Luca 4:9-12; Isa. 53) A doua Sa venire nu începe cu o astfel de manifestare. Luați aminte: „Căci voi știți destul de bine că ziua lui Iehova va veni la fel ca un hoț noaptea. Așa că să nu dormim ca ceilalți, ci să rămânem treji și să ne păstrăm judecata.” (1 Tes. 5:2, 6, *NW*) „Dar ziua lui Iehova va veni ca un hoț, în care cerurile vor trece cu un zgomot șuierător, dar elementele ce vor fi foarte fierbinți vor fi destrămate, iar pământul și lucrările din ele vor fi descoperite.” (2 Pet. 3:10, *NW*) De fapt este posibil ca multe minuni să fie împlinite și milioane de oameni nici măcar n-o știu. Fericiți sunt ochii voștri dacă văd aceste lucruri, dacă sunteți treji și vegheați.

¹⁰ Amintiți-vă rezidirea templului din Ierusalim în zilele când Israel a fost eliberat din captivitatea literală a Babilonului. A părut atât de neînsemnată, atât de mică, doar puțini prizonieri întorcându-se și începând să rezidească. Totuși, este înregistrat: „Măinile lui Zorobabel au pus temelia acestei case; tot mâinile sale o vor termina; și veți ști că Iehova oștirilor m-a trimis la voi. Căci cine a disprețuit ziua lucrurilor neînsemnate? Căci aceștia șapte se vor bucura, și vor vedea firul de plumb în mâna lui Zorobabel; aceștia sunt ochii lui Iehova, care aleargă încolo și-ncoace pe întreg pământul.” (Zah. 4:9, 10, *AS*) De aceea țineți minte că acestea sunt începutul lucrurilor, căci Dumnezeu a început să facă o lucrare mare și minunată în poporul Său mai ales din 19191 încoace. Odată ce începe această lucrare, nu se mai sfârșește niciodată. Da, începe într-un mod neînsemnat, în liniște, fără paradă, dar, cu siguranță, nu se va termina niciodată. Noul sistem de lucruri a intrat în funcție și l-a înlocuit pe cel vechi. În aceste zile din urmă, o lume veche de 4000 de ani se va încheia, iar o lume nouă va veni. Împlinirea profeției poate părea neînsemnată pentru unii; dar nu fiți amăgiți. Țineți minte că un munte mare, care a umplut pământul, a crescut dintr-o piatră mică. (Dan. 2:34, 35) Când Iehova se apucă să împlinească vreun scop, acesta este împlinit, și nicio putere de niciunde nu Îl poate opri, căci El este atotputernic. Poporul lui Iehova va mai îndura multă persecuție violentă, căci încă trăiește într-o lume rea, ticăloasă, dar unitatea și pacea lui, care apar de pe urma cunoștinței faptului că ei sunt nucleul societății Pământului Nou, nu vor fi zdruncinate niciodată. Nu vor fi niciodată zdrobite în bucăți. În mintea voastră să pătrundă adevărurile că Regele lui Iehova este aici, Împărăția este aici pentru a rămâne pe vecie și că în curând își va manifesta puterea printre națiuni.

¹¹ Poporul lui Iehova și-a dat seama de aceste adevăruri din 1922 și s-au bucurat mult de ele. Ieșeau din întuneric, din religia falsă, și învățau scopurile lui Iehova. Strălucirea mai departe a luminii Împărăției se arăta. Au început să cunoască de ce li se arătau aceste lucruri minunate și de ce i-a adunat Iehova. Cu siguranță pentru alt motiv decât au crezut ei! În acel timp s-a înțeles că nu fuseseră eliberați în primul rând pentru propria lor salvare și glorie și pentru scopul lui Dumnezeu. După cum spun Faptele Apostolilor 15:14 (*NW*): „Simon a relatat amănunțit cum Dumnezeu și-a îndreptat pentru întâia oară atenția către națiuni, pentru a scoate din mijlocul lor un popor pentru numele Său.” Pentru „numele

Său” veți observa, nu pentru a arăta virtuți personale, cu toate că toți ar trebui să le aibă, ci pentru a fi „un popor pentru o posesie specială, care să vestească peste tot excelențele celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Pet. 2:9, *NW*) Era multă lucrare de făcut pentru unșii lui Dumnezeu înainte să se încheie calea lor de acțiune pe pământ. Mai mult, în 1925, pentru prima oară, s-a văzut și s-a înțeles că Împărăția a luat naștere, de fapt, în 1914 – era o realitate. Nu mai era o chestiune despre a vesti că venise timpul pentru Împărăție, că a venit timpul ca lumea lui Satan să ia sfârșit, ci că Împărăția a venit și domnea din cer, și că se purtase deja un război în cer. *Turnul de veghere* din 1 Martie 1925 a publicat această informație.

¹² Da, rămășița unsă a fost adusă laolaltă în „zilele din urmă” cu un scop, nu pentru a face o puternică lucrare a Împărăției în cer, căci acest lucru îl puteau face fără a fi strânși aici, ci pentru a servi pe pământ înainte de a pleca acolo. Sionul a fost restabilit, Regele întronat, copilul de parte bărbătească (Împărăția) eliberat, iar Dumnezeu își va folosi acum poporul pentru a răspândi numele Său în toată lumea, pentru a fi o laudă pe tot globul. (Isaia 12) Timp de secole numele lui Iehova a fost ocărat, batjocorit, hulit, s-a mințit despre El; dar acum se va spune adevărul, numele Său sfânt va fi cunoscut peste tot, iar lauda Sa va fi cântată. Dar cine Îi va onora numele? Cine va fi poporul pentru acest scop? Un sentiment profund de recunoștință izvora în inimile copiilor lui Dumnezeu. Au ajuns să aprecieze faptul că erau posesia prețuită. Nu i-a eliberat Dumnezeu din robia și țărâna Babilonului? Nu i-a restabilit El în locul unde erau liberi să I se închine? Nu i-a curățat El și nu le-a arătat lucruri minunate, ajutându-i pe toți să vadă motivul pentru care i-a adus din nord, sud, est, vest? Favoarea lui Iehova se întorsese în Sion, iar fața Sa era îndreptată spre ei. „Iehova face ca fața Lui să lumineze asupra ta, și va fi îndurător cu tine: Iehova și-a ridicat fața peste tine, și ți-a dat pace.” (Num. 6:25, 26, *AS*) Cât de frumos și de clar își ajută Iehova poporul să vadă lucrurile mari pe care urma să le facă pentru ei, în împlinirea cuvântului Său, așa cum este arătat în profeții ca cele din Isaia 52, Isaia 60, Isaia 61, și Isaia 62! Venise cu adevărat timpul ca laudele lui Iehova să fie cântate în sfârșit. *Turnul de veghere* din 1 ianuarie 1926 a conținut articolul „Cine Îl va onora pe Iehova?” iar textul pentru acel an a fost „Binecuvântat să fie Domnul din Sion”. (Ps. 135:21) Bucuria și fericirea au devenit acum partea Sionului, acum fericitul și favorizatul Sion!

¹³ Anul 1926 s-a dovedit a fi unul cât se poate de binecuvântat, și pentru a da o înțelegere a acestei fericiri și a aprecierii lucrării care mai trebuia făcută, cităm aici câteva mici fragmente din două dintre articolele *Turnului de veghere*:

„Printre lucrurile pe care ‘Servul’ din această profeție este îndrumat că trebuie să le facă se numără: ‘Să refacă pustiirile Israelului,’ și ‘să facă să moștenească moșteniri pustiite’. (Isaia 49:6, 8, *notă marginală*) Cei menționați ca ‘pustiiti’ sunt, fără îndoială, acea clasă numită mulțimea mare. ... Apoi profetul i se adresează ‘Servului’ și spune ce să facă ‘Servul’: ‘Ca să spui prizonierilor: Mergeți înainte; celor care sunt în întuneric: Arătați-vă. Ei se vor hrăni pe drumuri, iar pășunile lor vor fi în toate locurile înalte.’ (Isaia 49:9) Acest lucru dovedește categoric că

„Servul’, ce acționează sub îndrumarea lui Iehova, trebuie să ducă un mesaj acestor prizonieri, celor care sunt în întuneric.” – *Turnul de veghere*, 15 Noiembrie 1926.

„Poporul de departe’ este cel care trebuie încurajat să se adune la stindardul lui Iehova. ‘Servului’ i se poruncește să ridice stindardul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că trebuie să dea oamenilor mărturia despre Dumnezeu și Împărăția Lui. Porunca adresată servului este: ‚Iată, Îmi voi ridica mâna către neamuri, și voi pune stindardul Meu pentru popor: și ei îi vor aduce pe fiii tăi în brațele lor, iar pe fiicele tale le vor purta pe umeri.’ – Isa. 49:22.

„Profetul arată că mulți alți oameni mai trebuie să audă, iar de cele auzite se vor bucura. Figurat vorbind, cei care aud astfel poartă în brațe și pe umeri pe acești copii care au fost aduși la o cunoștință despre îngrijirea lui Dumnezeu de a le da viață. Astfel își exprimă bucuria și încuviințarea. Când oamenii sunt fericiți, nu găsesc altă metodă mai bună da a arăta acest lucru față de alții decât să poarte pe umeri sau în brațe pe cei care sunt favorizați. Foarte mulți oameni se aprovizionează astăzi cu cărți care învață planul lui Dumnezeu. Și mai mulți ascultă mesajul la radio. Aceștia le spun altora despre el. Mulți dintre aceștia au devenit prieteni ai celor care Îl iubesc pe Domnul și mesajul Său; și în timp ce nu dau vreo dovadă că sunt născuți de spirit, totuși se bucură de adevăr și de mesajul său de viață și își exprimă această bucurie în felul lor propriu, ilustrat prin purtarea copiilor în brațe și pe umeri.” – *Turnul de veghere*, 15 August 1926.

¹⁴ Nu mai era nicio îndoială pentru credincioșii unși legat de cât vor trebui să lucreze pe pământ înainte de a intra în glorie cerească. Ci mai degrabă, cu noi este serviciul Împărăției, ca și cum Împărăția ar fi coborât din cer la poporul lui Dumnezeu, și ei trăiau în ea. Nu mai erau preocupați dacă însemna să rămână pe pământ un an sau mai mulți, căci erau atât de fericiți. „Ca roua Hermonului, care coboară pe munții Sionului: căci acolo Iehova a poruncit binecuvântarea, chiar viața, pentru vecie.” (Ps. 133:3, *AS*) Siguranța și încrederea au devenit partea lor binecuvântată. „Iar un Răscumpărător va veni la Sion, și la cei care se întorc din păcat la Iacov, zice Iehova. Cât despre Mine, acesta este legământul Meu cu ei, zice Iehova: spiritul Meu care este peste tine, și cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta, nu se vor depărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor, copiilor tăi, zice Iehova, de-acum și până-n veci.” (Isa. 59:20, 21, *AS*) „Nicio o armă care este făcută împotriva ta nu va prospera; iar fiecare limbă care se va ridica împotriva ta în judecată o vei condamna. Aceasta este moștenirea slujitorilor lui Iehova, și dreptatea lor care este de la Mine, zice Iehova.” (Isa. 54:17, *AS*) „Trezește-te, trezește-te, îmbracă-ți puterea, o Sion: pune-ți veșmintele tale frumoase, o Ierusalim, orașul cel sfânt: căci de acum încolo nu va mai veni la tine cel necircumcis și cel necurat.” (Isa. 52:1, *AS*) Locurile părăsite urmau să fie umplute, corturile întinse, pustiul să devină un iaz. Toți copiii ei urmau să vină acasă la Sion. O, ce timp fericit se pregătea acum pentru copiii lui Iehova, și încă pentru veci!

¹⁵ Haideți să vedem acum cum se potrivesc acestea cu profetia lui Daniel. Gândiți-vă la toate cele întâmplate de la 1914 încoace, și acum la acest cuvânt de mângâiere: „Binecuvântat este cel ce așteaptă, și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.” (Dan. 12:12, *AS*) Cuvântul „așteaptă” vine din cuvântul ebraic care înseamnă „a adera, a se alipi sau a rămâne statornic și neclintit.” În mulții ani din 1914 încoace au fost multe clătănări, mari încercări de credință și numeroase probe. Binecuvântați sunt cei care au rămas, care au fost statornici și neclintiți, și care au ajuns la cele 1335 de zile. Ei vor înțelege atunci scopul tuturor acestor lucruri, și vor fi plini de recunoștință. Atunci, când au început și când s-au sfârșit cele 1335 de zile? După calculele biblice, cu 30 de zile pe lună, aceasta este o perioadă de trei ani, opt luni și jumătate.

¹⁶ Rețineți că cele 1290 de zile s-au terminat văzând restaurată „jertfa continuă”, și fiind asigurați că jertfa de a aduce laudă va continua, cu toate că vor fi multe persecuții. Serviciul continuă acum și binecuvântat este cel ce ajunge la cele 1335 de zile. Deci, calcularea acestei perioade începând de la sfârșitul celor 1290 de zile ar însemna din septembrie 1922, până în mai 1926 – trei ani, opt luni și jumătate – moment în care a avut loc un mare congres internațional al poporului lui Iehova în Londra, Anglia. A fost o perioadă foarte binecuvântată, pentru că se făcuse o mare lucrare de curățare în orașul spiritual al lui Dumnezeu, Sion. Multe idei eclesiastice și religioase false au fost înlăturate, s-a dat o lovitură puternică mării „urâciuni” a Ligii Națiunilor, și acum se știa că poporul lui Dumnezeu se afla pe pământ cu scopul de a cânta laude lui Iehova Dumnezeu, pentru a fi într-adevăr și cu adevărat un popor pentru numele Său. Știau de ce erau vii, ce făceau, și încotro mergeau. Marea bucurie de a fi în această situație era o sursă zilnică de mângâiere. O, binecuvântarea celor care au ajuns la cele 1335 de zile! Noi trăim acum într-o vreme când aceste binecuvântări s-au realizat. Nu este posibil sau logic să comparăm bucuriile și favorurile din ziua de azi cu acele experiențe binecuvântate din 1926, pentru a primi un punct de vedere corespunzător și corect despre aplicarea acestei profetii, ci mai degrabă să comparăm, dacă trebuie, poziția măreață și minunată a poporului lui Iehova în timpul anului 1926 cu situația lor din 1914 și 1918. Atunci binecuvântarea va fi înțeleasă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Ce desfășurări semnificative se vor observa în istoria poporului Domnului din anul 1918 până în anul 1921?
3. Ce mare schimbare a devenit evidentă în anul 1922 în starea servilor lui Dumnezeu de pe pământ?
- 4,5. Ce evenimente, de la 1918 încoace, arată clar împlinirea profetiei despre cele 1.290 zile?
6. Ce fapte dovedesc împlinirea perioadei de 1.290 zile în septembrie 1922?
7. Este rațional să credem că aceste trei perioade de timp, amintite la Daniel 12, acoperă mai multe secole? De ce răspundeți astfel?
8. Care a fost scopul acestor viziuni și profetii ale lui Daniel? Ce alte evenimente, prezise cu mult timp în urmă, au fost împlinite în scurte perioade de timp?

9. Era de așteptat ca aceste minuni legate de cea de-a doua prezență a Domnului Isus să fie observate cu ușurință de toată lumea?
10. Ce fapte corespunzătoare din profeția lui Zaharia (4:9,10, AS) ne confirmă complet înțelegerea despre „zilele” lui Daniel?
11. Ce adevăruri minunate au început să fie înțelese de poporul Domnului în anii imediat următori lui 1922?
12. Realizarea cărui fapt a produs în poporul Domnului bucurie, mulțumire și dorința de a-și exprima recunoștința în mod activ?
13. Ce citate din *Turnul de veghere* marchează anul 1926 ca fiind un an cu adevărat binecuvântat?
14. De ce nu se mai pune problema cât va mai trebui ca slujitorii Domnului să continue să-I îndeplinească serviciul pe pământ?
15. De ce „cel care așteaptă” va fi cel binecuvântat la sfârșitul celor 1.335 de zile?
16. Ce marchează, în cele din urmă, anul 1926, ca împlinirea perioadei de 1.335 de zile, când slujitorii Domnului intră în binecuvântare?

Cuvântul lui Iehova durează veșnic!

Practic, toate cărțile se învechesc și se demodează. Fie sunt revizuite și corectate, fie sunt lăsate deoparte ca vestigii ale trecutului. Mii de cărți mor pur și simplu odată cu autorii lor. Singura excepție remarcabilă, desigur, este Biblia. Cea mai veche carte din lume este la fel de nouă și adevărată ca atunci când primele sale pagini au fost scrise cu mai bine de 3.460 ani în urmă.

Nicio altă carte, parțial sau în întregime, nu a fost tradusă în mai mult de o mie de limbi. Nicio altă carte nu s-a răspândit în atât de multe țări și nu a influențat atât de mulți oameni. Multe legi civile și decizii judecătorești sunt bazate pe Biblie. Cu toate acestea, Biblia nu s-a bucurat întotdeauna de o astfel de popularitate; deseori, dușmanii ei au depășit în mare măsură pe prietenii acesteia. Nicio poveste nu este înțesată cu orori și tragedii mai multe decât aceea care povestește despre lupta Bibliei pentru a supraviețui. Într-adevăr, dacă Autorul acestei cărți, Iehova Dumnezeu, nu ar fi fost și Păstrătorul cărții, ea nu ar fi rezistat până în secolul al XX-lea!

Și de ce a fost acest Cuvânt al lui Dumnezeu păstrat până în prezent? Apostolul Pavel declară că Biblia a fost scrisă pentru mângâierea și speranța noastră, și pentru a servi drept avertisment pentru noi, cei peste care a sosit sfârșitul desăvârșit al acestui sistem de lucruri. (Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11; 2 Tim. 3:16, 17, NW) Prin urmare, în această cea mai critică perioadă, atunci când toți liderii „geniali” ai acestei lumi vechi ignorante sunt doar niște licurici în întuneric, cât de adevărat exprimă psalmistul gândurile oamenilor temători de Dumnezeu astăzi: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea.” (Ps. 119:105) Umblând în această lumină divină suntem conduși pe calea către

noua lume, despre care Biblia izbucnește în promisiuni descriptive. Doar gândiți-vă la aceasta, un pământ paradisiac fără crime, calamități, boli, războaie și moarte!

În marea bătălie de la Armaghedon, tot ceea ce aparține acestei lumi vechi, inclusiv planurile și promisiunile ei, se vor răsturna și vor cădea. Prin urmare, de ce să nu vă puneți speranța și încrederea în ceva care va dura? Da, Cuvântul lui Dumnezeu va supraviețui acestei lumi vechi, și principiile și preceptele sale vor deveni legile teocratice ale lumii noi.

Deci, dacă vrei să supraviețuiești odată cu Biblia și să trăiești în acea lume nouă glorioasă, trebuie să începi acum să studiezi și să urmezi sfatul acesteia. Ai o Biblie Catolică Douay? Citește-o! Ai traducerea Evreiască a lui *Leeser*? Citește-o! Ai *Versiunea Regele Iacob*? Citește-o! Sau, dacă vrei o emoție reală în înțelegere, citește *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești*, în limba engleză modernă! După citirea și studierea ‘cuvântului adevărului’ lui Dumnezeu (Ioan 17:17, *NW*), și tu vei prelua proclamarea făcută prima dată de Isaia, și repetată de către apostolul Petru, opt sute de ani mai târziu: „Cuvântul rostit de Iehova durează veșnic.” – Isa. 40:8; 1 Pet. 1:25, *NW*.

Un pământ pustii pentru o mie de ani?

„VENIȚI acum, și să raționăm împreună.” „Convingeți-vă de toate lucrurile! Păstrați ce este bun.” (Isa. 1:18; 1 Tes. 5:21) În căutarea lor după adevăr, creștinii vor face bine să țină seama întotdeauna de aceste sfaturi scripturale. – Faptele 17:11.

Potrivit convingerilor unora, cum ar fi adventiștii de ziua a șaptea, „prezenta viață este dată omului ca probă. Moartea o încheie.” O „judecată cercetătoare” care determină soarta fiecărui individ are loc înainte de întoarcerea lui Cristos; iar la întoarcere, cei dreپți vor fi răsplătiți cu fericire cerească, cei păcătoși vor fi pedepsiți cu nimicire, și întreg pământul va fi pustii de un mare cutremur.

Mai mult, se crede că acest pământ pustii va fi abisul în care Satan și demonii lui vor fi aruncați, ei fiind astfel legați de un „lanț al circumstanțelor”. La sfârșitul celor o mie de ani, sfinții vor reveni pe pământ și cei răi vor fi înviați din morți. Apoi, cei răi, sub conducerea lui Satan și a demonilor lui, se vor ridica împotriva sfinților, și „atunci când lovitura finală urmează să fie dată de către armata atacatoare, iată, coboară foc de la Dumnezeu din cer și îi nimicește.” Astfel învață adventiștii.

ARUNCAREA ÎN ABIS ȘI LEGAREA LUI SATAN

Abisul în care Satan și demonii lui vor fi aruncați este un pământ pustiit? Cei care învață astfel utilizează ca dovadă faptul că termenul ebraic redat prin cuvântul „adânc” de la Geneza 1:2 poate fi tradus și ca „abis”. „Și pământul era fără formă și gol; și pe suprafața adâncului [abisului] era întuneric.” Dar simplul fapt că termenul ebraic de la Geneza 1:2 redat prin cuvântul „adânc” poate fi tradus și prin cuvântul „abis”, nu poate fi folosit ca dovadă a faptului că abisul menționat la Apocalipsa 20:1-3 (*NW*), în care Satan este aruncat, reprezintă pământul. De ce nu? Deoarece nu există nicio dovadă că pământul și adâncul de la Geneza 1:2 se referă la unul și același lucru.

În vremea noastră, oceanul este descris prin termenul de adânc. Anticii îl menționează ca fiind un abis, deoarece a fost un mare adânc a cărui adâncime era de nepătruns sau fără fund pentru ei. Adâncul menționat la Geneza 1:2, fără îndoială, este o mare întindere de apă suspendată care acoperea globul ca o boltă și care era despărțit de apele de pe pământ pentru formarea atmosferei sau a „bolții” cerurilor. (Vezi Geneza 1:6, 7, 20, *Mo.*) De asemenea, rețineți că atunci când Cristos a fost pe pământ, anumiți demoni l-au implorat să nu-i trimită „în adânc”, sau în abis. Din moment ce aceștia erau deja pe pământ, cu siguranță acesta nu putea fi abisul la care ei s-au referit. – Luca 8:31.

Atunci care este abisul în care Satan și demonii lui vor fi aruncați? Starea morții, fel cum s-a spus despre Isus la moartea sa că a coborât în abis. (Rom. 10:7) Desigur, nu ar fi nevoie ca un înger din cer să vină cu un lanț ca să-l lege și să îl arunce în abis pe Satan, dacă acest lucru s-ar produce printr-un lanț al circumstanțelor. (Apoc. 20:1) În mod clar ideea nu este că oamenii vor fi îndepărtați, ci Diavolul.

UN PĂMÂNT PUSTIIT PENTRU O MIE DE ANI?

Există vreo dovadă Scripturală pentru afirmația că pământul va fi pustiit pentru o mie de ani? Adevărat, Apocalipsa 16:18, 19 vorbește de un mare cutremur, dar trebuie neapărat să concluzionăm că acesta este unul literal, cu atât de multe expresii simbolice evidente în alte părți ale acestei profeții? De asemenea, observați că după cutremur, a căzut o mare grindină (nu una adevărată), iar oamenii l-au hulit pe Dumnezeu din pricina acestei grindini; aceasta arătând că acel cutremur nu a distrus toate creaturile umane nelegiuite.

Încercând să găsească sprijin mai departe, susținătorii învățaturii pământului pustiit citează profețiile găsite la Isaia 24:1-6 și Ieremia 4:23-28, profeții care vorbesc despre cum Iehova va pustii pământul, transformându-l într-o întindere pustie fără oameni. Cu toate acestea, un studiu atent al acestor profeții arată că au avut o împlinire literală în pustiirea țării lui Iuda din anul 607 î.C. până în anul 537 î.C., pustiire care este tema întregii cărți a lui Ieremia. Vorbind despre restaurarea de atunci este scris: „Așa zice Iehova: Se vor auzi din nou în acest loc, ... pe străzile Ierusalimului, care sunt pustiite, fără oameni, fără locuitori și fără animale, glas de bucurie și glas de încântare.” – Ier. 33:10-14, *AS*.

Că aceste profeții nu învață o pustiire completă a întregului pământ de creaturi umane este evident din context. Observați Isaia 24:6, *AS*: „De aceea, blestemul a înghițit pământul, ... și puțini oameni au rămas.” Și Isaia 24:12-14, *AS*, spune că în orașul care a rămas pustiit vor exista „spice culese după seceriș” și că „își vor înălța glasul, vor striga; datorită măreției lui Iehova.” Și la Ieremia 4:27, *AS*, ni se spune: „Toată țara [lui Iuda] va fi o pustiire; să nu aduc Eu oare sfârșitul?” Iar versetul 29 al aceluiași capitol arată că oamenii vor fugi în hățișuri și vor urca pe stânci. Întregul pământ nu a fost pustiit în împlinirea la scară mică din anul 607 î.C. până în anul 537 î.C., și nu va fi pustiit nici atunci când aceste scripturi vor avea împlinirea mai mare la Armagedon.

De ce să pustiască pământul pentru o mie de ani? Ce scop ar servi? Deoarece pământul nu a fost creat în zadar, nu ar însemna că a fost creat în zadar, cel puțin în ce privește mia de ani, dacă ar fi pustiit pentru atât de mult timp? (Isa. 45:18) A afirma că sfinții vor judeca oamenii nelegiuiți, iar îngerii vor determina gradul de vinovăție și pedeapsa lor, și că acest lucru va dura o mie de ani, pur și simplu arată punctele slabe ale poziției adoptate. Toți cei nelegiuiți vor fi fost judecați vinovați într-o măsură ce merită să fie nimiciți; o judecată petrecută și executată înainte ca sfinții să înceapă domnia de o mie de ani cu Cristos. Întrucât adventiștii sunt de acord că moartea, și nu purgatoriul sau chinul veșnic, este răsplata celor nelegiuiți, cum poate fi aceasta după grade? Moartea înseamnă moarte. Gradul de vinovăție al celor nimiciți ar fi neimportant.

Dumnezeu a stabilit o zi pentru ca Isus Cristos să judece lumea, iar sfinții vor fi judecători asociați. Această zi a judecării va fi lungă de o mie de ani, și regula este aceea că atunci când „judecățile lui Iehova vor fi pe pământ, locuitorii lumii vor învăța dreptatea”. (Isa. 26:9, *AS*, Faptele 17:31, 1 Cor. 6:1-4; 2 Pet. 3:8) Dacă pământul va fi pustiit, cine va învăța dreptatea?

Mai mult, Scripturile arată că toate familiile pământului vor fi binecuvântate prin sămânța lui Avraam, care sămânță este alcătuită atât din Cristos cât și din membrele corpului Lui, sfinții. Dacă această sămânță va fi luată la cer și apoi se va întoarce după o mie de ani să se bucure de binecuvântările pământului, care sunt toate familiile de pe pământ pe care sămânța urmează să le binecuvânteze? – Gen. 22:17, 18; Gal. 3:16, 29.

Și Apocalipsa 20:5, 6 arată că sfinții vor fi regi și preoți pentru o mie de ani. Peste cine vor domni ca regi în cei o mie de ani, dacă pământul urmează să fie pustiit la acea vreme? Și cui le pot sluji ca preoți, dacă nu există oameni pe pământ la acea vreme, care să necesite serviciile preoților?

De asemenea, observați că Biblia nu specifică faptul că cei care se alătură Diavolului în efortul său final sunt dezlegați sau înviați din morți odată cu el. Mai degrabă arată, în mod clar, că atunci când el este dezlegat va ieși să îi inducă în eroare pe cei de pe pământ, indicând faptul că vor exista oameni pe pământ înainte ca el să fie dezlegat și care nu vor fi induși în eroare. – Apoc. 20:7-10.

RĂDĂCINA DIFICULTĂȚII

În mod evident, dificultatea provine din neaprecierea faptului că la întoarcerea lui Cristos, în afară de acei creștini care vor primi o recompensă cerească, și acei nelegiuți care vor fi nimicți, va mai exista o altă clasă de creaturi pe pământ. Scripturile sunt pline de dovezi care arată că două clase separate și distincte vor primi salvare, una la viața cerească, și cealaltă la viața pământească. Într-adevăr, Isus a promis o recompensă cerească unor urmași ai săi: „Nu te teme, turmă mică; pentru că este buna plăcere a Tatălui vostru să vă dea împărăția.” (Luca 12:32) A se vedea, de asemenea, Ioan 14:1-3; 1 Corinteni 15:35-54; 2 Petru 1:4. Cu toate acestea, el a vorbit și despre „alte oi ... care nu sunt din staulul acesta”, și a arătat foarte clar că cei asemenea oilor nu vor primi răsplata cerească. „Dintre cei născuți din femei nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul, cu toate acestea cel mai mic din împărăția cerului este mai mare decât el.” Dar, în mod sigur, Dumnezeu nu ar da greș să recompenseze un astfel de slujitor credincios precum este Ioan Botezătorul. Cum va fi el răsplătit? Printr-o înviere la viață pe pământ. – Ps. 115:16; Mat. 11:11; Ioan 10:16.

Isus a asemănat sfârșitul acestei lumi cu vremea Potopului. (Mat. 24:37-39) Potopul a curățat pământul, așa cum Armagedonul o va face în viitorul apropiat. Relativ puțini dreپți au fost cruțați atunci, și relativ puțini dreپți vor fi, de asemenea, cruțați acum, cei care caută smerenia și dreptatea. Supraviețuitorilor potopului, Dumnezeu le-a dat mandatul de a se înmulți, dat la origine lui Adam și Evei, și El îl va declara din nou celor care vor supraviețui Armagedonului. Dar întrucât Satan a corupt repede rasa umană după potop, el va fi legat după Armagedon, astfel încât să nu mai poată face acest lucru atunci. – Gen. 1:28, 9:1, 10:8, 11:1-9, 1Țef. 2:1-3.

O altă dificultate în învățarea ideii pământului pustiit este incapacitatea de a aprecia marea diferență dintre spirit și creaturile umane. Scripturile ne asigură că făptura cerească este mult superioară și nu poate fi văzută de către o creatură umană. De fapt, omul nu are nicio idee despre cum arată o creatură spirituală. (Faptele 26:13, 14; Ex. 33:20, 1 Cor. 15:40-54) Cristos însuși s-a dezbrăcat de glorie cerească și a devenit o creatură umană. El s-a rugat ca Dumnezeu să-l glorifice cu gloria pe care a avut-o alături de Tatăl său înainte de a exista lumea. Pavel ne asigură că Dumnezeu l-a înălțat în mod onorabil, chiar cu mult mai presus decât fusese înainte. Ni-l putem imagina acum pe Cristos în formă umană? Iar dacă urmașii lui vor fi ca el, nu vor fi, de asemenea, creaturi spirituale glorioase? Și dacă acesta este cazul, ne putem imagina că după o mie de ani de existență ca și creaturi spirituale glorioase, pe tărâmul ceresc, vor fi retrogradați sau umiliți la simplele condiții și corpuri umane și să fie mulțumiți să petreacă o eternitate astfel? – Rom. 2:7; Ioan 17:5; Filip. 2:5-11; Evrei 1 și 2.

Dar cineva va întreba: Dacă cei 1.000 de ani urmează să fie folosiți pentru a judeca pe cei vii și pe cei morți, de ce Apocalipsa 20:5 declară că „ceilalți morți n-au trăit din nou până nu s-au sfârșit cei o mie de ani?” Mai întâi de toate rețineți că toate traduceri moderne omit cuvântul „din nou”. A se vedea *Moffatt, Goodspeed, American Standard Version, Weymouth, New World, etc.* De

asemenea, rețineți că aceasta nu declară faptul că ceilalți morți nu au fost înviați până nu s-au sfârșit cei o mie de ani, ca și când ar exista o mie de ani între prima înviere și învierea omenirii în general. Declară pur și simplu că aceștia nu au „trăit” până când nu s-au sfârșit cei o mie de ani.

Scopul domniei de o mie de ani a lui Cristos este de a aduce viață omenirii. Cu toate acestea, chiar dacă au fost înviați din morți ei nu vor fi cu adevărat vii în ochii lui Dumnezeu, perfecționați, fiind răscumpărați complet, și având dreptul la viață, până când nu dovedesc că sunt demni de viață veșnică, rezistând încercării finale a integrității, adusă asupra lor prin dezlegarea Diavolului și a demonilor lui. Scripturile se referă în mod repetat la păcătoși ca fiind morți, deși în realitate nu sunt morți. „Lasă morții să-și îngroape morții lor.” „Și pe voi v-a însuflețit, care erați morți în greșeli și în păcate.” – Mat. 8:22; Efes. 2:1.

SPERANȚĂ PENTRU CEI MORȚI

Dacă, așa cum se pretinde, ‘viața prezentă este dată omului ca probă, iar moartea o încheie,’ care va fi soarta tuturor păgânilor care nu au trăit niciodată în timpul unei perioade de judecată și nu au avut niciodată ocazia de a auzi de Dumnezeu, Cristos și cele Zece Porunci? Dacă este dovedit faptul că toți aceștia vor fi salvați din cauza ignoranței, de ce să nu rămână toată omenirea în ignoranță și apoi să fie salvată? Dar toate aceste dificultăți dispar atunci când noi înțelegem îngrijirile domniei de 1.000 de ani a lui Cristos pentru cei care în trecut nu au trăit într-o perioadă specială de judecată divină.

Pe scurt: potrivit Scripturilor, Isus Cristos va nimici pe toți cei răi, văzuți și nevăzuți, în bătălia de la Armagedon, despre care profeția Biblică arată că nu este departe, și la care vreme Satan și demonii lui vor fi legați în abisul stării morții sau a inconștienței, pentru o mie de ani. Celor care vor supraviețui acelei bătălii li se va da privilegiul de a crește, a se înmulți, a umple pământul și de a-l stăpâni. În acest timp, sfinții vor domni alături de Cristos în glorie cerească, participând la judecarea lumii în dreptate și la binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ. În acest timp, cei nedrepti din memoria lui Dumnezeu, din mormintele de amintire (dar nu și cei răi cu voia, ale căror nume vor putrezi), vor fi înviați. Cei care nu au fost în prealabil implicați în judecățile nefavorabile ale lui Iehova, vor avea atunci posibilitatea de a învăța dreptatea. – Ioan 5:28, 29, *NW*; Prov. 10:7.

Până la sfârșitul celor o mie de ani, toți cei din morminte vor ieși afară, iar pământul va fi complet supus, readus la o stare paradisiacă, plin de creaturi drepte. (1 Cor. 15:24-28). Apoi, Satan și demonii săi vor fi dezlegați pentru puțin timp pentru a-i încerca pe toți cei de pe pământ. Cei care vor da greș în această încercare vor fi nimiciți împreună cu Diavolul și demonii lui. Apoi, în adevăratul sens al cuvântului, fiind aduși la perfecțiune și având drept la viață, toți supraviețuitorii vor trăi. Atunci nu va mai exista moarte datorită moștenirii păcatului lui Adam, nici întristare, nici plâns, nici durere, pentru că toate lucrurile de odinioară vor fi trecut. (Apoc. 21:4) Astfel, în loc ca pământul să fie pustiit pentru o mie de ani, acesta va fi plin de oportunități, activități și binecuvântări.

Ce va realiza domnia de o mie de ani

MAI PRESUS de orice altceva, Scripturile amplifică supremația lui Iehova Dumnezeu. „Ca să se știe că numai Tu, al cărui nume este Iehova, ești Cel Preaînalt peste tot pământul.” „Puterea aparține lui Dumnezeu.” Nu este nimeni ca el, „declarând sfârșitul de la început.” Orice intenționează El realizează. El niciodată nu judecă greșit; nu face niciodată vreo greșală. El nu este niciodată într-o situație dificilă sau într-o dilemă din cauza a ceea ce unele dintre creaturile sale fac sau nu reușesc să facă. Nu trebuie niciodată ca El să-și schimbe scopurile. De aceea el poate declara cu atât de multă încredere: „Da, Eu am spus, și tot Eu voi aduce la împlinire; Eu mi-am propus și tot Eu voi împlini.” – Ps. 62:11, 83:18, și Isa. 46:10, 11, *AS*.

Domnia de o mie de ani a lui Cristos va oferi un exemplu izbitor a abilității lui Iehova de a-și împlini scopurile, și asta la timp, potrivit planului Său, indiferent de ce pot face sau nu oricare dintre creaturile sale. Declarând omului scopul său cu privire la pământ, Iehova a spus: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; stăpâniți peste [animalele inferioare].” Și astfel, ca omul să poată fi mereu conștient de supremația lui Iehova, viața lui a fost condiționată de ascultare. „Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci; căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” – Gen. 1:28, 2:17, *AT*.

Iehova le-a oferit lui Adam și Evei tot ceea ce aveau nevoie. Ei au avut o măsură din însușirile divine de înțelepciune, dreptate, iubire și putere; și astfel puteau exercita stăpânire înțeleaptă și iubitoare asupra animalelor inferioare supuse. Și ca pământul să poată fi umplut și să devină un paradis vast, Dumnezeu i-a dat omului, precum și animalelor inferioare, puterea de a da naștere descendenților, și le-a asigurat vegetație cu semințe astfel încât aceasta să se poată înmulți. După ce a creat pământul și omul și i-a oferit toate lucrurile necesare pentru a îndeplini poruncile lui Dumnezeu, Iehova și-a încetat activitatea creatoare. Acum era datoria omului să urmeze scopul lui Iehova cu privire la pământ, iar din cronologia Bibliei înțelegem că El a dat șapte mii de ani în care omul să realizeze acel scop. – Gen. 2:1-3, *AT*.

SCOPUL LUI IEHOVA RĂMÂNE NESCHIMBAT

Dar Adam și Eva nu au apreciat binecuvântările și privilegiul lor de a coopera cu Iehova în îndeplinirea scopului său cu privire la pământ; nici nu l-au ascultat în problema mâncării fructului interzis. A schimbat neascultarea lor scopul lui Iehova în ceea ce privește pământul și omul? Nu „El nu l-a creat [pământul] în zadar, l-a întocmit ca să fie locuit.” El nu se schimbă. (Isa. 45:18; Mal. 3:6) Dacă unele creaturi nu reușesc să-și aprecieze privilegiile, Dumnezeu alege altele. Scopurile Sale vor fi îndeplinite conform planului.

De ce Iehova nu i-a distrus imediat pe principalii acelei prime rebeliuni, Satan, Adam și Eva, și nu a început din nou? Pentru că era implicat numele Său – a cui

vină a fost că omul a păcătuit, a lui Iehova sau a omului? Și din cauza iubirii Sale pentru oamenii care doreau să-și păstreze integritatea. Deci, el a permis omului să rămână, să dea naștere la descendenți și apoi a dat acestora oportunitatea de a arăta de care parte stăteau, și pentru toți iubitorii dreptății a făcut îngrijiri de viață veșnică prin răscumpărarea lui Cristos.

Profeția Bibliei arată că ne aflăm chiar în pragul acestei lumi noi. (Mat. 19:28; 24:1-51; Apoc. 11:15-18) În această lume nouă, Cristos și mireasa Lui vor domni o mie de ani, timp în care Satan și demonii lui vor fi legați. Și, după cum am observat și în articolul precedent, în loc ca pământul să fie pustiit în tot acest timp, chiar în acel timp toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Astfel scopul lui Iehova în ceea ce privește pământul va fi îndeplinit. – Gen. 22:17, 18.

În această lume nouă, în locul sutelor de religii aflate în conflict, care provoacă confuzie și ceartă, nu va mai fi decât o închinare adevărată. Omul va învăța frica de Iehova, care înseamnă urârea răului și care este începutul înțelepciunii. Atunci tot „pământul va fi plin de cunoștința lui Iehova, așa cum apele acoperă marea”. – Prov. 8:13; 9:10; Isa. 11:09, *AS*; Mal. 1:11.

MANDATUL DIVIN ÎMPLINIT

În această lume nouă, mandatul lui Iehova pentru om de a crește, a se înmulți, și de a umple pământul, care urma să fie realizat în dreptate și pentru viață, va fi împlinit pentru prima dată. Adevărat, omul s-a înmulțit până în prezent, dar a fost în nedreptate și pentru moarte. Atunci, părinții „nu se vor osteni în zadar, nici nu vor aduce pe lume copii pentru necaz; căci ei sunt sămânța celor binecuvântați ai lui Iehova”. – Isa. 65:23, *AS*.

Atunci Iehova va restabili stăpânirea omului asupra animalelor inferioare.

„Lupul se va culca alături de miel, adăpostul leopardului va fi al copilului, leul va mânca paie precum boul, lupul și leul vor paște împreună, mânați de un copilăș.” – Isa. 11:6, 7, *Mo*.

Din cauza neascultării omului, el a fost trimis pe un pământ blestemat, unul care produce spini și măracini. Dar în noua lume pământul își va da roadele și „în loc de spin va crește bradul, și în loc de măracine va crește mirtul”. Așa cum Edenul a fost un loc cu verdeață, plin cu tot felul de plante vii, copaci, arbuști, flori, etc., la fel va fi și pământul nou. Și așa cum Iehova a întinerit starea spirituală a slujitorilor Lui în prezent, la fel va fi pe pământul nou: „Pustiul și pământul uscat se vor bucura; iar deșertul se va veseli, și va înflori precum trandafirul.” – Gen. 3:17, 18; Ps. 67:6, 7; Isa. 35:1, 2, 7, 55:13, *AS*.

Scopul lui Iehova cu privire la Adam și Eva nu a cuprins nici inactivitate, nici trudă. Deci, și pe pământul nou, omul va lucra, dar nu o va face cu sudoarea feței. Și, la fel cum în Eden Iehova a dăruit omului sănătate perfectă și perspectiva vieții fără sfârșit, la fel va face și în noua lume. Ca și acum, într-un mod spiritual pentru

toți cei credincioși, la fel și atunci „locuitorul nu va spune, sunt bolnav.” Cristos va domni până când moartea, ultimul dușman, va fi nimicit. – Isa. 33:24; 1 Cor. 15:24-26.

Pe pământul nou oamenii vor realiza rodul muncii lor, așa cum omul a făcut în grădina Eden. În loc de politicieni corupți și interese lacome care asupresc și exploatează oamenii, făcându-i să plângă, oamenii se vor bucura, pentru că atunci dreptele „ceruri noi” vor domni peste omenirea ascultătoare. Da, „vor construi case și le vor locui; vor sădi vii, și le vor mânca rodul lor.” – Prov. 29:2; Isa. 65:21, 22.

În această lume nouă fiecare om va sta „sub vița lui de vie și sub smochinul lui; și nimic nu-i va face să se teamă”. (Mica 4:4) Nicio infrațiuone, organizată sau neorganizată, nicio înșelătorie, nicio violență de nici un fel. Și nu va mai fi război! Acum, fiecare economie națională este orientată spre producerea de echipamente de război, dar atunci „își vor transforma săbiile în fiare de plug, sulile în cosoare; nici o națiune nu va mai ridica sabia împotriva altei națiuni, și nu vor mai învăța războiul.” „Pacea nu va avea sfârșit”. Toate aceste lucruri sunt sigure, deoarece „gura lui Iehova al oștirilor a vorbit.” – Isa. 9:7; Mica 4:3, 4, *AS*.

Imaginați-vă o lume fără întreprinzători, fără medici, fără agenți de asigurare, fără avocați, fără polițiști, fără închisori! În astfel de condiții, cine nu ar vrea să se alinieze noului sistem de lucruri și să facă ce este drept? Dacă se va răzvrăti cineva intenționat, va avea timp suficient pentru a-și demonstra atitudinea mentală înainte de a fi distrus ca incorigibil. – Isa. 65:20, *Ro*.

Apoi, pentru a fi sigur că toți cei ascultători acționează din dragoste, din principiu, și nu doar din diplomație, va exista o încercare finală a integrității. Satan și demonii lui vor fi scoși din abis sau din starea morții, pentru a le permite să încerce să îi întoarcă pe toți de la Iehova Dumnezeu. Cei ale căror inimi nu sunt în deplină armonie cu aranjamentul drept al lui Iehova vor fi prinși în cursă de Satan și demonii lui și vor lua parte la rebeliunea sa împotriva autorității constituite în mod drept pe pământ, la sfârșitul celor 1.000 de ani. Fiind neloyal, focul va coborî din cer și îi va înghiți. Apoi, toți cei ascultători vor înțelege viața în deplinul ei sens, fiindu-le dat dreptul la viață, lucru simbolizat prin faptul că numele lor va fi scris în cartea vieții. – Apoc. 20:6-10, 15.

După ce va domni până când toți dușmanii vor fi nimiciți, „atunci Fiul însuși se va supune Celui ce i-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul pentru toți.” (1 Cor. 15:28, *NW*.) Fapt ce arată în plus că domnia lui Cristos este plină de activitate în folosul numelui lui Iehova, al omului și al pământului, și nu o domnie asupra unui pământ pustiit. În paranteză fie spus, dacă cei care urmează să se bucure de aceste binecuvântări ar fi avut un interimat de 1.000 de ani în cer, între experiența lor cu condițiile rele actuale și binecuvântările lumii noi, așa cum susțin unii, contrastul Scripturilor făcute între cele două condiții și-ar pierde toată forța. Pe lângă toate acestea, dacă sfinții urmau să se întoarcă pe un pământ pustiit la sfârșitul celor 1.000 de ani, nu ar însemna că lucrarea creatoare a lui Dumnezeu ar trebui să înceapă din nou, oferind oamenilor toate lucrurile necesare pentru viață pe pământ?

Într-adevăr Scripturile amplifică supremația lui Iehova și, atunci când sunt înțelese, sunt considerate a fi coerente și rezonabile. Ele arată că la sfârșitul domniei milenare a lui Cristos, toate scopurile lui Iehova cu privire la pământ vor urma să fie pe deplin îndeplinite. Sabatul Său de 7.000 de ani se va sfârși după ce pământul va fi dat în mâinile Lui, un paradis al Edenului care acoperă globul. După ce scopurile și supremația Lui vor fi pe deplin justificate în timpul acestui Sabat, aceasta va fi fost într-adevăr o zi sfințită. – 1 Cor. 15:24; Gen. 2:3.

Schimb de Scrisori Privind „Traducerea Lumii Noi”

18 octombrie, 1950

Comitetul Traducerii Bibliei Lumii Noi
Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere
Brooklyn, N.Y.

Dragi Prieteni:

Săptămâna trecută am cumpărat un exemplar al *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești* al cărei deținător sunt mândru să mă numesc. Ați făcut o treabă nemaipomenită.

Am fost cu adevărat fericit să văd numele lui Iehova în ea. M-ați fi făcut și mai fericit dacă ați fi redat numele cât mai precis cu putință și ați fi folosit cuvântul Yahweh. Din moment ce acesta este „veșnicul nume” al lui Dumnezeu și „amintirea Lui pentru toate generațiile”, este limpede că el ar trebui să apară în fiecare loc în care *Versiunea Regele Iacov* folosește cuvântul DOMN (cu litere mici de tipar) și acolo unde *Versiunea Revizuită* folosește numele de Iehova.

În anul 1931 am scris un raport în care am subliniat câteva aspecte ce trebuie revizuite, dintre care unul se referea la Numele Divin! Deși nu am avut nicio dovadă că era folosit în *Septuaginta*, sau în oricare alte copii ale Scripturilor Creștine Grecești, m-am simțit obligat, din dovezile Vechiului Testament, că numele ar trebui folosit de creștinii de astăzi și că multe lucruri s-au pierdut odată cu înăbușirea Numelui de-a lungul secolelor. Chiar am îndrăznit să afirm că într-o zi va vedea lumina zilei un Nou Testament, în care Numele va fi tipărit cu îndrăzneală. Pașii mari, făcuți de voi în această direcție, ar trebui să ducă spre o mare convingere în favoarea acesteia.

Vă trimit, sub o copertă separată, broșura a cărei editor sunt, numită „Ordine”. Sunt de părere că de veți citi cele două articole, unul scris de F.W. Emmons, denumit „Tovărășia” și celălalt de mine, intitulat „Realități despre Faptele 2:42” veți face revizuirii cu privire la redarea aceluși pasaj, în edițiile viitoare.

Dar ați făcut un nemaipomenit pas în direcția dreaptă și mă rog lui Dumnezeu ca *Versiunea* voastră să fie folosită pentru gloria Lui. Ceea ce ați făcut pentru Numele Lui merită tot efortul și orice preț!

Vă rog să mă scuzați pentru timpul răpit.

Al vostru, cu stimă

J:D.P., vestitor

„Adevărul”

P.S. Mă bucur că ați demascat criticismul clerului asupra lucrării voastre. Ei au știut, cu siguranță, faptele de la 1 Ioan 5:7! În anul 1947 am publicat o carte scrisă de răposatul Gilbert O. Nations, ce demasca clerul.

31 octombrie, 1950

Domnul J.D. Phillips

2305 E. First St.

Austin, Tex.

Dragă Prietene:

Aceasta confirmă scrisoarea ta.

Ca și vestitori ai *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești* dorim să ne exprimăm profunda apreciere pentru cuvintele tale amabile ce au făcut referire la această *Traducere*. Noi putem simți prin ele propria ta iubire pentru Cuvântul lui Dumnezeu, în puritatea sa și dorința sinceră de a-l publica în cea mai credincioasă formă ce ar putea ajuta alte persoane în dobândirea adevărului divin.

Îți mulțumim, de asemenea, pentru trimiterea cărții, „ORDINE: Însărcinarea și aspectele închinării.” Noi suntem bucuroși să o păstrăm la dosar, mai ales datorită compilației despre ce s-a spus de acești indivizi despre Faptele 2:42 și despre scripturile asociate. Noi am parcurs cărțica, am citit mai ales articolul „Tovărășia Nr.2” scrisă de F.W. Emmons și de asemenea, articolul „Realități despre Faptele 2:42” scrisă de tine. Ceea ce aceste articole spun despre *koinonia* pot fi într-o anumită măsură dovedite, iar o notă de subsol la Faptele 2:42 ar fi putut face așa, demonstrând posibilă redare „contribuție” așa cum apare în textul principal din *The Emphatic Diaglott*, ai cărei editori suntem. Acesta și-ar găsi locul alături de altă notă de subsol, „de frângerea pâinii”. În timp ce Comitetul Traducerii preferă redarea ce apare în textul principal, notele de subsol arată o altă traducere posibilă sau permisibilă, iar cititorul este astfel lăsat să aleagă varianta preferată de el, conform studiului și a înțelegerii de către el a textului sacru.

Rugăciunea ta pentru noua Versiune a fost luată în considerare și apreciată, iar dacă prin răspândirea acestei Versiuni noi putem servi spre iubirea mai mare a oamenilor și priceperea Cuvântului lui Dumnezeu și pentru glorificarea numelui Său sfânt, noi Îi vom fi foarte recunoscători, cu adevărat.

Ai voștri, cu respect,

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

Expansiunea Teocrației în Indonezia și Singapore

Conform ultimului nostru raport, președintele Societății de Biblie și Tratat Turnul de Veghere a terminat cu succes congresul național din Sydney, Australia, iar acum, el și secretarul lui personal zburau în drum spre Darwin, aflat pe coasta de nord a Australiei. Relatarea făcută de către N.H. Knorr, despre sine și despre M.G. Henschel continuă:

Am ajuns în Darwin la ora 5:30 a.m. și am fost duși cu autobuzul la pensiunea Qantas Empire Airways, pentru a lua micul dejun. Iarba de pe marginea drumului atinge acoperișul autobuzului în multe locuri și chiar și dimineața era foarte cald. Ne-am bucurat de micul dejun și în curând așteptam să fim conduși înapoi spre aeroport. Dar pilotul a anunțat din nou probleme la motor, ceea ce a însemnat că trebuia să așteptăm din oră în oră pentru a afla vești. Era deja 1 p.m. când am plecat, în cele din urmă, din Darwin, despre care am aflat că era o bază militară și aeriană, de o valoare strategică vitală pentru apărarea Australiei.

DJAKARTA

Locurile noastre erau chiar lângă aripi, ceea ce ne-a împiedicat să vedem priveliștea de dedesubt și insulele deasupra cărora zburam. Am zburat deasupra mării Timor spre Surabaya și am trecut deasupra aceluși oraș. La ora 5 p.m. am aterizat în Djakarta, Djawa, Indonezia (cunoscută cândva, sub administrația olandeză, sub numele de Batavia, Java). Noi am ajuns cu ceva întârziere, cu toate acestea am văzut multe reviste publicate de Societate, care fluturau

deasupra capetelor unui grup de oameni ce așteptau. Erau în jur de 30, iar aceasta a fost o surpriză plăcută pentru noi. Mulți dintre ei erau urmași ai chinezilor; unii vorbeau engleza. Condițiile de trai în Djakarta sunt precare – există o mare lipsă de locuințe. Noua republică are multe departamente guvernamentale, iar oamenii trăiesc adesea în hoteluri. Găsirea unei camere pentru noi a fost o adevărată luptă pentru frații noștri, dar au găsit o cameră la un hotel construit parțial, iar apoi am fost luați de ei. După ce ne-am lăsat bagajele în cameră, am mers la casa Fratelui Tan din Djalan Tjudjung 24 cu un taxi. Noi am petrecut o oră vorbind cu aproximativ 25 de frați, cu ajutorul unui traducător indonezian. Apoi ne-am întors la hotel pentru a ne odihni. În Djakarta oamenii, în general, nu stau până seara

târziu, deoarece noaptea există pericol de jefuire. La ora 8 p.m. erau încă mulți oameni pe străzi, iar traficul era intens pe unele străzi. Mulți dintre ei merg cu bicicleta. Apoi, erau călătorii *betjak*. Mai târziu urma să avem experiența de a merge cu un *betjak*, o bicicletă cu trei roți, ce merge cu pedale, dar care are este autorizată de a transporta pasageri. Pasagerii stau în fața conducătorului, iar călătoria este destul de confortabilă. Atunci când soarele este puternic, o umbrelă este trasă deasupra pasagerilor. Noi am observat, de asemenea, cât de multe canale existau, evident, semn al influenței olandezilor care au dezvoltat orașul, iar acolo mulți oameni se îmbăiau, își spălau hainele, bicicletele, sau alte echipamente.

Ziua de 28 martie am petrecut-o cu unii dintre vestitori. Dimineața am mers în casa lor pentru a discuta despre problemele lucrării și despre centrele în care lucrarea poate fi dezvoltată. Există un teren mare în Indonezia, de aproape 70 de milioane, și în prezent ei au patru pionieri și câțiva vestitori de grupă. Este nevoie de o îmbunătățire a organizării teocratice și de vestitori instruiți, asemenea absolvenților școlii Gilead. Cei aproximativ 30 de vestitori locali sunt dispuși să urmeze instrucțiunile, iar noi am descoperit câțiva foarte ageri printre ei. Ei erau studenți perseverenți și aveau multe întrebări despre Biblie, întrebări la care am încercat să răspundem. De asemenea, unii dintre ei traduc literatura în indoneziană, iar atunci când aceasta va fi disponibilă mesajul Împărăției va putea ajunge la mai mulți oameni. A fost bine de știut că mărturia este oferită pe patru dintre insulele Indoneziei. Trei dintre pionieri au făcut cerere să meargă la școala Gilead pentru instruire misionară.

În dimineața zilei de 29 am vizitat sediile Departamentului de Imigrări și Departamentului de Religie pentru aprobarea vizelor înaintate pentru absolvenții școlii Gilead din New York. Se făcuse puțin progres, așa că noi am făcut tot ce a fost posibil pentru a înainta lucrurile. Trebuia să vizităm din nou aceste sedii în următoarele două zile, iar când am plecat lucrurile nu erau complet rezolvate.

În acea după-amiază am luat parte la o întâlnire cu vestitorii și cu oamenii cu bunăvoință. Am început să vorbesc la ora 2:15, iar unul dintre frați a tradus în indoneziană. La 3:30 Fratele Henschel a vorbit, iar cuvântarea lui a fost tradusă atât în indoneziană cât și în olandeză. Apoi, am făcut un rezumat, timp de 45 de minute, alături de doi traducători. Adunările s-au ținut la YMCA, și au fost prezenți 37 de oameni. Cei mai mulți dintre ei erau chinezi, dar au fost prezenți și indonezieni și alții. Ei au manifestat o mare apreciere după întâlnire și și-au pronunțat dorința de a îndeplini toate cerințele teocratice.

Adunarea publică a avut parte de o vastă publicitate, cu ajutorul pliantelor și a ziarelor. Pliantele au fost scrise în cele trei limbi. Frații au putut rezerva Gedung Kesenian (Schouwburg) de pe Djalan Komedi 2, un minunat teatru vechi, situat în centrul Djakartei. Cuvântarea trebuia să înceapă la 6 p.m., dar conform obiceiului, s-a îngăduit trecerea câtorva minute până la începere. Traducerea a fost făcută atât în indoneziană cât și în olandeză. 254 de oameni au participat, inclusiv musulmani, chinezi și indo-europeni.

Pe data de 30 martie, sâmbătă, după ce ne-am petrecut dimineața alături de oficialii Departamentului de Imigrări și Departamentului de Religie, după prânz,

am anunțat aeroportul de călătoria noastră spre Singapore. În timp ce am așteptat plecarea avionului, douăzeci de vestitori se aflau acolo și au făcut câteva fotografii. De această dată a fost o Constelație a Qantas Airways, iar noi ne-am îmbarcat cu puțină întârziere. Nu ne-a deranjat, deoarece ne-a făcut plăcere să-i vizităm pe vestitorii din Djakarta și ne-am bucurat la vederea zelului lor pentru adevăr.

SINGAPORE

Timpul nostru de decolare era ora 1:35 p.m., iar zborul a fost unul destul de scurt. Noi am văzut câteva insule, am trecut de ecuator și am aterizat la Aeroportul Civil Kallang din Singapore, la ora 3:50. Plouase acolo, dar se oprise cu câteva minute înainte de sosirea noastră. Eram la depărtare de mai puțin de trei ore de alți vestitori ai Împărăției, căci acolo, la aeroport, se aflau absolvenții Gilead numiți în Singapore și câțiva vestitori de grupă, dintre care pe unii i-am întâlnit și la ultima noastră vizită în acel oraș. Câțiva vestitori sunt chinezi – ceea ce nu e neobișnuit, având în vedere că optzeci la sută din populație sunt chinezi – și sunt și unii indieni. Congresul lor era în sesiune, iar noi eram foarte nerăbdători să-i întâlnim pe vestitorii din Singapore și Malaya.

Frații ne-au spus câtă muncă fusese depusă pentru pregătirea primului congres teocratic din Singapore la care să participe președintele Societății. Singapore are peste un milion de locuitori și ei trebuiau să știe despre acest eveniment. Cea mai bună sală din oraș, din teatrul Victoria, a fost rezervată pentru sesiunile de duminică, ce cuprindeau lectura publică și materialul lor de înștiințare a fost făcut repede. Tuturor abonaților la reviste le-au fost trimise invitații și oamenilor cu bunăvoință ale căror adrese erau la dosar. La toate studiile din Biblie la domiciliu s-a vorbit despre adunare. Adevărata intensă campanie de publicitate a început cu două săptămâni înainte de adunare. Pe fațada teatrului Victoria, chiar în mijlocul clădirilor guvernamentale și pe strada principală, a fost expus un spot publicitar imens. Din cauza regulamentelor ce au intrat în vigoare după recente proteste din Singapore, publicitatea publică, prin distribuirea pliantelor pe stradă, purtarea pancartelor de către vestitori și punerea posterelor pe zidurile caselor, au fost interzise. Chiar și așa, 8000 de pliante au fost înmânate oamenilor și 400 de postere au fost lipite pe geamurile magazinelor. În plus, patru teatre au afișat anunțuri, și unul dintre ziarele zilnice au publicat două spoturi publicitare.

Congresul s-a deschis vineri, 30 martie. A început cu cântări, după care a urmat discursul de deschidere al președintelui adunării, o adunare de serviciu și o școală teocratică de serviciu, toate având loc la Sala Împărăției, de pe Poole Road nr.33. Dacă la întâlnirea obișnuită la adunarea de serviciu a grupei din Singapore participau în jur de 17 oameni, la această adunare participanții obișnuiți s-au bucurat să vadă 50, printre care se aflau și trei frați vizitatori, veniți din Statele Federale Malay. Sesiunea școlii teocratice de serviciu s-a întâmplat să fie începutul cursului în *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Creștine Grecești*, iar prima lecție le-a arătat noilor PARTICIPANȚI care sunt beneficiile ce vor veni de pe urma participării cu regularitate la această întâlnire educațională superioară și aflând ce învață Scripturile.

Sesiunile de sâmbătă au avut loc la Școala Primară Tehnică de pe strada Balestier. Ea este amplasată într-un cartier foarte liniștit, iar peste drum de ea este un mare teren de crichet. Activitățile serviciului de teren din acea zi au fost organizate în incinta școlii. După sesiunile de după-amiază, unii vestitori au venit la aeroport să ne întâlnească. După activitățile lor de congres de o zi jumătate toți se aflau într-o dispoziție fericită – mulți dintre ei nu participaseră până atunci la un congres. În acea seară, 72 de persoane s-au adunat în auditoriul școlii pentru a ne asculta.

Absolvenții Gilead au aranjat o cameră pentru noi pe proprietatea Societății din Pool Road nr. 33, acolo fiind locul unde am înnoptat. Casa este o clădire cu un etaj, recent construită și foarte bine întreținută. Acoperișul este făcut din țiglă roșie, fiind în contrast izbitor cu exteriorul pereților de culoare crem. Peluza și terenul ce o înconjoară sunt foarte plăcute. Noi am găsit casa a fi foarte confortabilă și a fost o plăcere pentru noi să fim alături de acei credincioși misionari pentru câteva zile.

Duminică dimineața, 45 de oameni au venit la Teatrul Victoria pentru a asculta discursul despre botez, după care 5 persoane și-au simbolizat consacrarea de a face voința lui Dumnezeu, fiind cufundați într-un iaz de la marginea orașului. Întrebarea era: Cum va răspunde publicul la publicitatea făcută lecturii publice: „Proclamați Libertatea prin toată țara”? La ora 4 p.m. a venit răspunsul. Noi am văzut parterul teatrului plin de un public ce număra 307 persoane, ceea ce, luând în considerare mijloacele restrânse de publicitate aflate la îndemână, datorate regulamentelor municipale și hotărârilor de urgență, a constituit un deosebit rezultat. Au fost prezenți malaiezi, arabi, indieni, evrei, chinezi, eurasiatici și europeni. Mulți vestitori și-au exprimat surprinderea și aprecierea, căci aceasta a fost cea mai mare adunare de acest fel la care au participat vreodată. Întregul public a fost foarte atent, iar mie mi-a făcut plăcere să le vorbesc, deși era cald cu haina pe mine. După cuvântarea publică toți cei care au dorit au fost invitați să rămână, iar după pauză, 85 de oameni au ascultat diferite cuvântări, printre care una expusă de mine și una de Fratele Henschel.

Mai era o singură zi rămasă din congres. Luni seara, 73 de oameni s-au adunat la Sala Împărăției. Au fost puse scaune pe peluza din fața casei și pe stâlpii de bambus au fost instalate temporar lumini. Bătea o briză plăcută. Micuțele șopârle erau ocupate cu prinderea gândacilor și să-și facă apariția periodic. Din când în când, se putea auzi vuietul unui avion deasupra noastră, de la aeroportul din apropiere, cu luminile roșii și verzi licărind în noapte. După relatarea unor experiențe de către unii vestitori și a cuvântărilor de către Fratele Henschel și eu, congresul s-a încheiat. Vestitorii mi-au spus că a fost cu adevărat o plăcere și că le va rămâne pentru mult timp întipărită în minte. Ei au simțit că adunarea va însemna progres în lucrarea din Singapore. Deja raportul din martie a arătat un nou record de 72 de vestitori. Era chiar un contrast față de grupul de nouă persoane, dintre care patru erau vestitori, pe care l-am întâlnit când am vizitat Singapore ultima dată, în 1947, și le-am spus vestitorilor cât de bine au lucrat, cu bogata binecuvântare a lui Iehova. Trebuie să existe sute, chiar mii de persoane cu

bunăvoință care doresc să vină în organizația lui Iehova, în cetatea fără ziduri, în jurul căreia Iehova, asemenea unui foc arzător, și-a pus protecția. Vestitorii din Singapore sunt recunoscători pentru faptul că fac parte din ea și că au privilegiul de a-i ajuta pe ceilalți să își găsească drumul spre ea, datorită bunătății nemeritate a lui Dumnezeu, pentru salvarea lor eternă.

Singapore este întotdeauna un loc interesant, iar noi ne-am bucurat să observăm că părea mult mai curat decât în anul 1947. Sunt multe cazarme militare noi acolo și multe clădiri noi construite pentru cetățeni. Traficul este intens și afacerile prosperă. Exporturile de cauciuc și de tablă cositorită cresc și sunt întotdeauna multe vase în port. Sute dintre ele – vapoare, tancuri de ulei, tancuri de petrol, șalupe de încărcătură mică, nave pe aburi, jonci, șampane și bărci de transport – se află în porturi și pe râuri. A fost o perioadă de sărbători deosebite pentru chinezi și adesea ei erau zăriți dând foc unor case făcute hârtie, mașini, sau bani falși, pe care le trimiteau rudelor pe care le considerau a fi în viață și care aveau nevoie de aceste obiecte pentru a fi fericiți. Străzile înguste le-au transformat în bazaruri, grămezile de lemn aduse din insulele apropiate, muzica orientală, negustorii stradali care își cară marfa cu ajutorul bețelor de bambus sprijinite pe umeri, femeile chinezoaice care muncesc în construcții, templele religioase numeroase, de origine Orientală și Occidentală, restaurantele mobile de pe trotuar – acestea sunt lucrurile ce definesc orașul Singapore, ce rămân în mintea unei persoane. Și bineînțeles, să nu uităm de umiditate. Dar, și aici, lumina adevărilor Împărăției strălucește, învățându-i pe unii cum să aleagă viața ca să trăiască.

DEȘI partea de mai sus a profeției lui Daniel este realizată, acesta nu este încă sfârșitul, pentru că Iehova și regele Său sunt hotărâți să elibereze pe ‘toți copiii poporului său’. Toți copiii lui Dumnezeu vor fi aduși în orașul iubit; unii care deja au fost aduși înapoi sunt acum gata pentru serviciul Împărăției. Pentru a putea învăța scopurile progresive ale lui Dumnezeu după cele 1.335 de zile, asociem profeția lui Daniel cu viziunea lui Ioan din Apocalipsa, și observăm că ne duce dincolo de timpul despre care a vorbit de Daniel. Cu toate acestea în minte, acum ne vom referi la viziunea lui Daniel despre îngerul care stătea în picioare pe apă. (Dan. 12:5-7) Același înger este, de asemenea, văzut în viziunea înregistrată la Daniel 10:5-7, AS: „Mi-am ridicat privirea, am privit, și iată, un om îmbrăcat în

pânză de in, al cărui mijloc era încins cu aur curat de Ufaz: corpul său era, de asemenea, precum berilul, fața lui precum fulgerul, ochii lui precum torțele înflăcărate, brațele și picioarele lui precum arama lustruită, iar glasul cuvintelor lui ca glasul unei mulțimi. Și eu, Daniel, am văzut singur viziunea; dar oamenii care erau cu mine nu au văzut viziunea; ci un tremurat puternic a căzut peste ei, și au fugit să se ascundă.” Acest înger este identificat pentru noi ca Domnul Isus Cristos în glorie în vremea împărăției Sale: „Și în mijlocul lampadarelor pe cineva ca un fiu al omului, îmbrăcat cu un veșmânt care îi ajungea până la degetele picioarelor și încins la piept cu o cingătoare de aur. În plus, capul și părul lui erau albe precum lâna albă, precum zăpada, iar ochii lui erau precum o flacără de foc, iar picioarele lui erau precum arama strălucitoare care strălucește în cuptor, iar glasul lui era ca vuietul multor ape. Și când l-am văzut, am căzut ca mort la picioarele lui. Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: ‘Nu-ți fie teamă. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și cel viu; am fost mort, dar iată! Sunt viu pentru totdeauna și veșnic și am cheile morții și ale Hadesului’”. – Apoc. 1:13-15, 17, 18, *NW*.

² La Daniel 10:13 îl vedem pe marele Prinț Mihail (Cristos) venind în salvarea unuia dintre mesagerii cerești, stabilind în continuare faptul că despre Isus Cristos se vorbește în mod profetic ca de cel care este deasupra apelor cele mari (mulțimi). „Apoi eu, Daniel, m-am uitat, și iată, alți doi stăteau acolo, unul pe un mal al râului și altul pe celălalt mal al râului.” (Dan. 12:5, *AS*) Aici sunt multe ape sau un potop (o mare mulțime), cu un înger la un capăt și cu un alt înger la celălalt capăt, pentru că ei sunt pe marginile malurilor opuse. Acest lucru include, în mod evident, toate mulțimile, și este pusă întrebarea: ‘Cât timp mai este până la sfârșitul acestor minuni?’ Gloriosul Regele Isus Cristos ridică mâna dreaptă, gest specific unui jurământ; ca atunci când „Avram i-a zis regelui Sodomei: Mi-am ridicat mâna către Iehova, Dumnezeuul Cel Preaînalt, posesorul cerului și al pământului.” (Gen. 14:22, *AS*; a se vedea, de asemenea, Deuteronomul 32:40) Să revenim acum la Apocalipsa 10:5-7, *NW*: „Și îngerul pe care l-am văzut stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer, și pe Cel care trăiește pentru totdeauna și veșnic, ... a jurat: ‘Nu va mai fi nicio întârziere; ci în zilele trâmbiței celui de-al șaptelea înger, când el este destinat să sune din trâmbiță, se va împlini secretul sacru al lui Dumnezeu, potrivit veștii bune pe care el le-a anunțat-o robilor săi profeți.’” Aici este declarația solemnă că nu va mai fi nicio așteptare. Secretul sacru al lui Dumnezeu a luat sfârșit. Această profeție despre încheierea secretului sacru al lui Dumnezeu își primește împlinirea după anul 1926, după 1.335 zile, în timpul binecuvântării.

SECRETUL SACRU AL LUI DUMNEZEU

³ Puteți aprecia faptul că este vorba doar despre douăzeci și cinci de ani de când numele glorios și sfânt al lui Iehova a fost adus în prim-plan, și a fost dezvăluit poporului lui Dumnezeu ca un nume care trebuie să fie anunțat în fiecare parte a pământului? De asemenea, știți că până în anul 1926 numele era rareori folosit chiar și la adunările poporului lui Dumnezeu, și niciodată în legătură cu serviciul public? Că oamenii din lume au avut dificultăți în a înțelege ce se avea în vedere

prin denumirea de „martori ai lui Iehova”, denumire proclamată în mod public pentru prima dată în anul 1931? Că printre poporul Domnului au existat multe întrebări dificile, cum ar fi: De ce există toate aceste crime și calamități? Care este motivul persecutării copiilor lui Dumnezeu? Acum, că Împărăția a venit, de ce mai există războaie, și care era poziția conducătorilor din această lume? Nu observa Dumnezeu aceste lucruri? Când va lua măsuri?

⁴ Acum, aceste întrebări nu mai sunt o enigmă pentru copiii lui Iehova. „Toți copiii tăi vor fi învățați de Iehova și mare va fi pacea copiilor tăi.” (Isa. 54:13, AS) Cu toate acestea, cei din afara organizației lui Iehova pun sub semnul întrebării aceste probleme și solicită informații. Doar cei din interiorul organizației știu, și, prin urmare, ei sunt cei care împart cunoștința celor din afara organizației. Ei întrebă: Cine este Dumnezeu? Poate fi El cel responsabil pentru toate aceste dezaastre teribile? Autorizează El pe falșii religioniști să vorbească în numele Lui? Îi numește El pe dictatorii nelegiuiți? Are el o organizație? Are doar un singur popor, sau sute de organizații diferite? Este El un demon, un monstru, un dumnezeu al sângelui? De ce prosperă cei răi? Este Dumnezeu drept, pur și sfânt? De ce i s-a permis lui Satan să lupte împotriva lui Dumnezeu? Întrebare după întrebare este adresată despre Dumnezeu, de către cei din afara organizației. Nu se bucură în permanență inimile celor din poporul credincios al lui Dumnezeu pentru că știu adevărul? Căci pentru ei ‘secretul sacru al lui Dumnezeu a luat sfârșit’. Ei sunt în vremea binecuvântării.

⁵ Ziua nu este departe, nu va mai fi amânată, când Iehova se va ridica pentru a pedepsi națiunile rele ale pământului și astfel își va face un nume pentru el însuși, nume care nu va fi uitat în vecii vecilor. Cu trei mii cinci sute de ani în urmă El i-a distrus pe egipteni în Marea Roșie, și cu mai mult de patru mii de ani în urmă el a adus marele Potop și a distrus o lume. Numele lui este în continuare asociat cu aceste lucrări minunate. Cu toate acestea, după Armagedon numele său va fi amintit pentru totdeauna. Timpul eliberării pentru cei smeriți, credincioși, este foarte aproape, și informațiile sale sunt publicate ca o veste bună pentru ei. „Secretul sacru al lui Dumnezeu, potrivit veștii bune pe care el le-a anunțat-o robilor săi profeți, a ajuns, într-adevăr, la sfârșit.” – Apoc. 10:7, NW.

⁶ Toți martorii lui Iehova și însoțitorii lor știu că trăim în zile minunate și glorioase, deoarece a sosit vremea pentru realizarea fiecărei viziuni. Ele nu au mai fost amânate. Într-adevăr, aceasta este ziua pe care Iehova a pregătit-o, timpul realizării promisiunilor Sale minunate. Să o începem, pe deplin, ca martori ai lui Iehova și să luăm poziție în mijlocul locuitorilor pământului ca cei care aparțin orașului lui Iehova și noului sistem de lucruri, ca cei care știu că Împărăția este stabilită în cer și unde Iehova domnește. Trăiește atunci în această cunoștință și fi precum cei înțelepți și cei care aduc mii de oameni pe căile dreptății, da în lumea nouă.

⁷ În această vreme plină de evenimente, cel de-al șaptelea înger sună din trâmbița lui, adică după ce s-au încheiat cele 1.260 zile, în

anul 1918. Apoi, aceste minuni se pot petrece. „Și al șaptelea înger a sunat din trâmbiță. În cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: ‘Împărăția lumii a devenit împărăția Domnului nostru și a Cristosului Său și el va domni ca rege pentru totdeauna.’ Și cele douăzeci și patru de persoane cu vârstă înaintată care stăteau pe tronurile lor înaintea lui Dumnezeu au căzut cu fața la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, spunând: ‘Îți mulțumim, Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, Cel care ești și care erai, pentru că ți-ai luat puterea ta cea mare și ai început să domnești ca rege. Dar națiunile s-au mâniat și a venit mânia ta și timpul fixat ca morții să fie judecați, ca să le dai răsplată robilor tăi profeți, sfinților și celor ce se tem de numele tău, mici și mari, și să-i ruinezi pe cei ce ruinează pământul.’ Și sanctuarul templului lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legământului său în sanctuarul templului Său. Și au fost fulgere, voci, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare.” (Apoc. 11:15-19, *NW*) Nu este foarte clar copiilor lui Dumnezeu cum acum multele ape, care reprezintă, popoare, națiuni și limbi, s-au supus toate lui Isus Cristos? Cu cât oamenii recunosc mai repede acest fapt, cu atât mai bine va fi pentru ei. Aceasta este o zi a judecății. Este o zi a eliberării. Unii știu suficient din adevăr pentru a lupta, pentru că aceasta aduce responsabilități, dar acest lucru înseamnă o cale de acțiune foarte neînțeleaptă, din moment ce Iehova nu oferă nimic altceva. Unde altundeva poți merge, pentru că Isus Cristos este Cel care conduce, iar Dumnezeu face cunoscută voința Sa prin intermediul Servului Său credincios, iar această voință este cuvântul vieții.

⁸ Mulțimi de persoane sincere sunt pe cale să se întoarcă spre noua lume și spre Regele drept, și cei care fac acest lucru găsesc pacea și fericirea chiar și acum în mijlocul acestei lumii vechi nelegiuite. Dar „cei răi vor face ce este rău”, iar ura lor pentru copiii celui Prea Înalt va crește. Ei știu că nu vor avea parte de descoperiri, favoruri și privilegii ale Împărăției, și văd că Iehova a adus aceste minuni pentru a le înfăptui în mijlocul nostru, în cadrul organizației martorilor lui Iehova. Marile și minunatele profeții de lungă durată au fost împlinite cu noi. Prin urmare, cu o identitate inconfundabilă se arată spre martorii lui de Cuvântul lui Iehova și de faptele în împlinirea lor modernă. Ei sunt iubiții Lui. Cei răi știu acest lucru și se văd alungați, de aceea plâng și scrâșnesc din dinți cu amărăciune.

⁹ Lucrarea lui Iehova remarcabilă, ciudată, de identificare a servului său credincios nu se termină. An după an devine mai evidentă. Viziunile și profețiile se înfăptuiesc prin lucrurile minunate pe care Iehova le face pentru noi. „Atunci gura ni s-a umplut de râsete, și limba de cântare. Atunci se spunea printre națiuni: Iehova a făcut lucruri mari pentru ei.” (Ps. 126:2, *AS*) Nimeni altcineva nu a fost ales din toate organizațiile din lume. Martorii lui Iehova sunt semne și minuni în țară. „Leagă această mărturie, pecetluiește legea printre discipolii mei. Eu însă îl voi aștepta pe Iehova, care își ascunde fața de casa lui Iacob, și îl voi căuta. Iată că eu și copiii pe care mi i-a dat Iehova suntem în Israel niște semne și minuni de la Iehova al oștirilor, care locuiește pe muntele Sion.” (Isa. 8:16-18, *AS*) Cei care mărturisesc că iubesc pe Dumnezeu și pretind că fac voința Lui, dar care nu slujesc și nu se închină cu cei care știu că lumea nouă este aproape ar fi înțelept să se gândească la poziția lor repede. Aceștia și-ar putea pune pur și simplu una sau

două întrebări simple: Sunt conștient de favoarea lui Iehova cu privire la lucrarea pe care o fac? Aștept judecata de la El, ca urmare a serviciului îndeplinit, și pot dovedi, din Sfântul Său Cuvânt, că lucrările mele sunt în ascultare de acesta? Sau fac un serviciu în mod egoist? Este pentru lauda mea sau a lui Iehova? Învăț mai multe despre Împărăția lui Dumnezeu și întemeierea acesteia? Pot aprecia împlinirea profeției? Dacă ești încă în misticul Babilon, atunci ia în considerare adevărurile puse înaintea ta și grăbește-te să părăsești organizația condamnată. „Și am auzit o altă voce din cer care zicea: ‘Ieșiți din ea, poporul meu, dacă nu vreți să fiți părtași la păcatele ei și dacă nu vreți să primiți o parte din plăgile ei.’” – Apoc. 18:4, *NW*.

¹⁰ Forțele acestui sistem rău de lucruri care va trece vor face atacuri repetate asupra poporului Domnului, dar aceste atacuri nu îi va zdrobi și nu îi va împrăștia. Satan știe că martorii lui Iehova reprezintă poporul lui Dumnezeu și singurii de pe pământ care sprijină lauda lui Iehova, proclamă împărăția Domnului Isus, și de aceea el va ridica întreaga lume împotriva acestui popor pentru a-l nimici, dar el nu își va îndeplini acest complot diabolic pentru că „puterea celui care împrăștia poporul sfânt” a fost sfărâmată. (Dan. 12:7, *Ro*, nota marginală) Opoziția și persecuția lui au crescut, cu mult mai mult decât în perioada dintre anii 1914 și 1918. Aceasta s-a intensificat din anul 1933 până când cel de-al doilea Război Mondial a izbucnit, război ce a oferit o oportunitate pentru dușmanii Sionului să se năpustească asupra noastră printr-o mare ofensivă. Acest atac a fost teribil, pentru că toate părțile organizației au fost asediate; dar organizația lui Dumnezeu a primit lovitura, clătînându-se doar pentru o clipă sub presiunea lumii, dar fortăreața Sionului a rămas neclintită. Satan, conducătorul hoardelor opoziției au luat cu forța câțiva frați în închisorile și lagărele de concentrare ale acestuia, unii dintre ei au fost omorâți, în timp ce altor mii de oameni le-a adus lipsuri și multă suferință mentală și fizică. Dar cu ce rezultat?

DOVADA ELIBERĂRII

¹¹ Desigur, „jertfa continuă” nu a fost înlăturată de această dată, pentru că lauda a fost oferită zilnic, din oră în oră, unii dintre credincioși onorându-l pe Iehova chiar cu sângele vieții lor. Poporul lui Dumnezeu a fost întărit cu ‘hrană potrivită’, pentru că exact în mijlocul aceluia teribil și distrugător al doilea Război Mondial, Domnul a întins o masă bogată de adevăruri ale Împărăției. *Turnul de veghere* a publicat în această perioadă articole atât de minunate, de consolidare și de încurajare, precum „Înfrângerea persecuției” (ediția din 15 iulie 1942), „Luptător pentru Lumea Nouă” (în cinci părți conținute în edițiile din 15 octombrie până în 15 decembrie 1942, inclusiv), „Mica” (în unsprezece părți, din 1 ianuarie până în 15 iunie 1942, inclusiv), „Cântarea-chemare la acțiune” (1 iulie 1942), și multe altele. Nu numai că Sionul a fost hrănit „cu cel mai bun grâu”, dar a fost oferită și tovarășie la congres. Poporul lui Iehova a fost stabilit, ei erau convinși, erau neclintiți, așa cum a fost evident prin rezoluția adoptată la congresul din Cleveland:

„ ... Ne opunem tuturor domniilor totalitare și restricțiilor acestora în ceea ce privește închinarea lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos. Nu datorăm supunere față de nicio putere străină, religioasă sau politică, ci Conducătorul și Liderul nostru este Cel ales și numit de Dumnezeu, Regele Isus Cristos, al cărui exemplu îl vom urma în închinarea și serviciul lui Dumnezeu. Indiferent de ce se va întâmpla, după cum va permite Domnul, vom continua să ne închinăm lui Iehova Dumnezeu și vom rezista tuturor încălcărilor demonizate manifestate asupra închinării și serviciului Său, și vom lupta într-o unitate indisolubilă până când El ne va da victoria, prin intermediul Guvernului Său Teocratic, prin Isus Cristos.”

„Datată, Sâmbătă, 19 Septembrie 1942.”

¹² De asemenea, de interes au fost scrisorile trimise de la filiale și grupe de pe teren, cum ar fi cea citată pe data de 1 octombrie 1942, în ediția *Turnului de veghere*, de la Londra:

„Îi mulțumim Domnului pentru adevărurile stimulative continue furnizate din abundență prin intermediul *Turnului de veghere*. Vom demonstra credința noastră în Teocrație prin faptele noastre. Refuzăm să ne călcăm jurămintele legământului nostru. ‘Urâciunea pustiirii’ nu ne poate lua bucuria de a lăuda numele lui Iehova. Fără îndoială, multe zile întunecate vor urma. Oameni cu bună voință îi vor căuta pe martorii lui Iehova pentru mângâiere. Noi nu îi putem părăsi. Căutăm să fim sânguincioși și să ascultăm invitația Domnului: ‘Paște oile mele’. Ne declarăm hotărârea de a folosi fiecare ocazie posibilă ACUM să facem acest lucru. Vom rămâne fără prihană.”

„Ca un oraș compact, împreună vom înfrunta, cu încredere deplină în Domnul, intrarea asiriană amenințătoare în țara lui Iehova. Victoria stă în Teocrație, Orașul Sfânt. Indiferent ce se poate întâmpla noi suntem gata și dispuși să suportăm orice reproșuri și persecuții va permite Domnul pentru justificarea numelui Său.”

¹³ Apoi, în anii 1943, 1944, și 1945 de la poporul lui Iehova se înălța încă aceeași „jertfă de laudă”. Cât de adevărat este faptul că Satan nu putea îndepărta acum jertfa continuă, așa cum a făcut în anul 1918! Domnul era în mijlocul nostru și, deși toate națiunile luptau la porțile noastre și încercau să distrugă integritatea, copiii Sionului au rămas credincioși.

¹⁴ Acum, ce s-a întâmplat începând de la cel de-al doilea Război Mondial încoace? Bindecuvântarea a crescut și o lumină mai mare s-a revărsat asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Cunoștința a fost acordată. Cei dreți ce au ieșit din vremurile grele ale persecuției, ale suferinței, ale interdicțiilor și ale altor forme de opoziție erau precum soarele care strălucește în drumul său printre nori. Acum, în toată splendoarea, mesajul adevărului pătrunde cu putere în toate locurile îndepărtate, pentru că niciun loc nu pare ascuns de lumina soarelui adevărului. Cineva s-ar aștepta, în mod normal, ca după toate greutățile și experiențele trăite în închisoare de martorii lui Iehova, aceștia să fie istoviți și obosiți și într-o astfel de

condiție încât să fie incapabili să poată merge înainte acum, cu lucrarea lui Dumnezeu, în perioada postbelică.

¹⁵ Vă amintiți de marele congres internațional de la New York din 1950? Au fost acei martori de acolo așa? Din contră! Ei au fost viguroși, plini de zel arzător pentru adevăr, dornici de fiecare oportunitate de serviciu. Nu au existat plângăcioși, murmurători sau nemulțumiți. Nu, pentru că aceste mii au fost iubitori de pace și plini de bucurie, iar fețele și conversația lor exprimau fericirea. Totuși, aceștia au fost cei care au fost atât de puternic presați de Satan. Satan nu este cuceritor; puterea lui a fost zdrobită, tot ceea ce poate face el acum este să strângă cu greu rămășița puterilor neamurilor și să o mențină în cea mai bună cale pe care poate, până când brațul puternic al lui Iehova îi va nimici complet.

¹⁶ Oh, cât de potrivite și pline de semnificație pentru acești martori sunt cuvintele psalmistului: „Când Iehova i-a adus înapoi pe cei care s-au întors în Sion, eram precum aceia care visează. Iehova a făcut lucruri mari pentru noi, de care ne-am bucurat. Pentru că cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu strigăte de bucurie. Cel ce iese plângând, ducându-și sămânța pentru semănat, se va întoarce cu strigăte de bucurie, aducându-și snopii.” „Dacă nu ar fi fost Iehova de partea noastră, să spună acum Israel, dacă n-ar fi fost Iehova de partea noastră, când s-au ridicat oamenii împotriva noastră; ... Binecuvântat să fie Iehova, care nu ne-a dat pradă dinților lor. Ajutorul nostru este în numele lui Iehova, care a făcut cerul și pământul.” „Cei ce se încred în Iehova sunt ca muntele Sion, care nu se clatină, ci rămâne veșnic. Așa cum sunt munții de jur împrejurul Ierusalimului, așa este Iehova de jur împrejurul poporului său, de acum și pe veșnicie. Pentru că sceptrul răutății nu va rămâne peste moștenirea celor drepti; pentru ca cei drepti să nu-și întindă mâna pe vreo nelegiuire.” „Trezește-te, trezește-te, îmbracă-te cu puterea ta, Sion; Îmbracă-te cu veșmintele tale frumoase, Ierusalim, cetate sfântă, pentru că de acum încolo cel necircumcis și necurat nu va mai intra în tine.” – Ps. 126:1, 3, 5, 6; 124:1-6, 8; 125:1-3 și Isa. 52:1, AS.

MULȚIMI DE PRIZONIERI ACUM ACASĂ

¹⁷ Prizonierii au ajuns acasă! Mii și mii, toți s-au întors! Cine ar fi visat în anul 1919 că Iehova va cauza toate acestea turmei din orașul Său? Ce creștere! În semn de recunoștință, poporul Său s-a adunat la New York în 1950, pentru a sărbători „Creșterea Teocrației”. Și ce sărbătoare! Vedeți ce se întâmplă, pentru că în acest oraș, cel mai mare și cel mai important din lume, oamenii i-au văzut pe sfinții Dumnezeului Cel Prea Înalt, și pe însoțitorii lor credincioși, într-o tovărășie dulce, încălzindu-se la soarele iubirii și grijii lui Iehova. Acești copii ai lui Dumnezeu, pe care această lume a încercat să îi distrugă și să îi facă să nu mai existe, băgându-i la închisoare sau în lagărele de concentrare, sau prin timpuri crâncene de persecuție, umblă în pace și seninătate, cu binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lor. „Iată, servul meu [Isus Cristos], pe care-L sprijin; Alesul meu, în care sufletul meu își găsește plăcere. Mi-am pus spiritul peste el; El le va aduce dreptate Neamurilor.” „Căci din Sion va ieși legea, ... El va face judecată între națiuni și va hotărî cu privire la multe popoare; Din săbiile lor își vor face pluguri, ... Nicio

națiune nu va mai ridica sabia împotriva altei națiuni, și nici nu vor mai învăța războiul.” – Isa. 42:1; 2:3, 4, *AS*.

¹⁸ „Nu este puțin lucru să fii slujitorul meu, ca să ridici semințiile lui Iacob și să-i aduci înapoi pe cei ocrotiți ai lui Israel: Te-am dat și ca lumină pentru neamuri, ca să fi salvarea mea până la marginile pământului.” (Isa. 49:6, *AS*) „El va stropi multe națiuni; regii își vor închide gura, pentru că vor vedea ceea ce nu li s-a mai spus și vor înțelege ceea ce n-au mai auzit.” (Isa. 52:15, *AS*) Da, Servul lui Dumnezeu, Isus Cristos, într-un loc de mare favoare și înălțat ca învățător al națiunilor de către urmașii Săi credincioși de pe pământ. Observați Isaia 52:13, *AS*: „Iată, servul meu va acționa în mod înțelept, va fi înălțat și ridicat foarte mult.” Desigur, există multă lucrare de făcut pentru servii credincioși ai lui Dumnezeu, sub îndrumarea lui Isus Cristos, o lucrare printre națiuni cum nu a mai fost înainte. Înainte de terminarea lucrării, ei vor îndrepta mult mai multe persoane spre Sion, eventual milioane! Ziua Sionului a venit. Regele Sionului va lucra prin organizația sa vizibilă, „servul credincios și înțelept”. (Mat. 24:45-47, *NW*) Toate poruncile lui vor fi date în acest mod.

¹⁹ Ziua eliberării a sosit. După ce am analizat unele profeții consemnate de către Daniel, și am înțeles însemnătatea celor 1,260, 1,290 și 1,335 de zile, să nu „disprețuim ziua lucrurilor mărunte”. Dar știind aceste lucruri, realizăm că organizația ce produce dovezi ale împlinirii profețiilor, în și prin ei, trebuie să fie poporul lui Iehova. Dumnezeu face Cuvântul Său să se întâmple, și El își dezvăluie secretele sacre oricui dorește. Înțelegeți importanța acestor viziuni împlinite, realizați însemnătatea lor, să știți că suntem în ziua prosperității și că timpul binecuvântării este aici. Servul lui Dumnezeu este descoperit națiunilor de către martorii Săi de pe pământ, și Servul va trebui să fie recunoscut înainte ca favoarea lui Dumnezeu să le fie acordată. Nu există nicio altă cale de a obține o cunoștință despre adevăr. „Leagă această mărturie, pecetluiește legea printre discipolii mei,” zice marele Serv al lui Iehova. (Isa. 8:16, *AS*) Nu disprețui instrumentul pe care Dumnezeu îl folosește; mai întâi, luați în considerare mesajul de importanță pe care organizația teocratică îl aduce, și dovezile care sunt oferite.

²⁰ Copii ai Sionului, Regele vostru este aici. El locuiește în mijlocul orașului. Astăzi nu este timp pentru așteptare și inactivitate. Orașul va fi bucuria întregului pământ. Niciun alt oraș nu se compară cu el, „frumos în amplasare.” (Ps. 48:2) Deschideți porțile, spuneți-le bun venit, cu căldură, prizonierilor care se întorc și oferiți-le ospitalitatea orașului. Cântați atât de tare și armonios, ca să se audă și de către cei care sunt încă prizonieri, și să-i facă să aibă bună dispoziție. Să audă vestea bună cei care și-au dorit să o audă. Strigați tare, și alții să știe că Iehova domnește, căci la această chemare mulți vor răspunde. Sunați din trâmbiță pentru ca cei somnoroși să se trezească. Să răsunе notele pentru marș, pentru ca prizonierii întorși să cânte când se întorc din misticul Babilon în Sion, din captivitate în libertate, din întuneric, la lumină. „Lăudați-l pe Iah, voi oameni, pentru că Iehova, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege!” – Apoc. 19:6, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Ce alte declarații profetice demonstrează faptul că poporul Domnului trebuie să înceapă o împlinire tot mai mare a profețiilor după cele 1.335 de zile?
3. Ce chestiuni au fost lămurite pentru slujitorii Domnului, doar începând cu anul 1926?
4. Ce întrebări sunt puse încă de cei din afara organizației Domnului, și ce responsabilitate pun pe umerii slujitorilor Săi?
- 5,6. Cum se poate spune astăzi, cu adevărat, că ‘nu va mai fi întârziere’?
7. Ce fapte legate de judecată și eliberare ar face bine să observe acum, cu atenție, oamenii de pe pământ?
8. Prin urmare, ce lucrare de despărțire se face acum?
9. Ce lucrare ciudată de identificare progresează în mod grandios, an de an, și ce întrebări serioase sunt puse din partea celor care nu urmează o cale de acțiune înțeleaptă?
10. Ce experiențe ale slujitorilor Domnului, în special de la 1933 încoace, demonstrează intensificarea campaniei Diavolului împotriva lor?
- 11-13. Care au fost urmările acestei campanii diabolice și cum au fost confirmate de numerele *Turnului de veghere* din anul 1942?
- 14,15. Care este starea slujitorilor Săi de la cel de-al doilea Război Mondial încoace, contrar așteptărilor firești?
16. Ce exprimări speciale ale profețiilor se poate observa acum că sunt pline de semnificații minunate pentru poporul Domnului?
17. Cum a scos în evidență Congresul de la New York din 1950, o stare cu adevărat binecuvântată în care poporul Domnului pășise acum?
18. De ce înțelegem că slujitorii Domnului încă au înainte privilegii fără precedent în zilele ce urmează?
19. Ce adevăruri importante trebuie să fie studiate cu sârguință și pricepute de cei care citesc și înțeleg acum însemnătatea „zilelor” lui Daniel?
20. Ce trebuie să fie făcut acum de copiii Sionului, ca recunoaștere a minunatului timp în care trăim?

Rezultatele unei vizite ulterioare mult întârziate

Următoarea scrisoare a fost publicată pe data de 24 aprilie, 1946, în revista *Mângâiere* (acum *Treziți-vă!*):

„M-am decis să iau poziție de partea dreaptă, pentru Isus Cristos și extinderea Împărăției Sale. Am fost întotdeauna o membră a Bisericii Unite și am crezut mereu, la fel ca restul oamenilor, că aceea era calea pe care Isus dorea ca noi să o urmăm; dar de la întâi august am început să citesc cărțile voastre și în aceste patru luni m-am hotărât să accept această cale.

„Dragii mei! Nici măcar nu știu numele omului care a venit la ușa mea. În acea perioadă nu aveam nici un scop. Eram istovită, deprimată și tristă. Sunt mamă

a cinci fii și trăiesc într-un avanpost, unde este atât de multă muncă de făcut încât nici nu știu cu care sarcină să încep.

„Ei bine, când acel om a venit la mine, am dat 50 de cenți pe acele mici cărțițele, precum *Pacea—Poate ea Dura?* și multe altele. Le-am citit în fiecare duminică și am căutat scripturile la care fac referire și am descoperit că sunt adevărate.

„Iar acum doresc să citesc mai multe cărți și vreau să îmi spuneți ce pași trebuie să urmez pentru a mă alătura vouă. Între timp, anexez 1\$ pentru *Turnul de veghere* și doresc să îi spun acelui om că am citit cărțile și că sunt pregătită să trăiesc pentru Dumnezeu.

„El își va aminti de mine ca de persoana de la care a primit o sticlă de lapte. De aș fi știut că este un discipol al lui Isus Cristos nu i-aș fi luat niciun ban pentru lapte.

„Dragii mei! Doresc rugăciunile voastre. Sunt singură, cu excepția faptului că Îl am pe Cristos de partea mea; dar, prin aceasta, știu că nimic nu mă poate răni. Voi fi foarte nerăbdătoare să aud vești de la voi și să primesc *Turnul de veghere*, căci sunt foarte interesată. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze în lucrarea voastră și fie ca voi să primiți multe suflete ca răsplată. (Dintr-o insulă din Golful Placentia, Newfoundland).”

Au trecut ani de atunci și deși de la biroul nostru i s-a scris acestei femei în repetate rânduri, noi nu am primit niciodată un răspuns; ea se afla într-un loc atât de izolat, încât noi nu am putut lua legătura cu ea în anii trecuți. Dar vizita ulterioară este în conștiința mea de atunci, astfel că, zilele trecute am mers cu mașina prin munți, spre coastă și am închiriat barca unui pescar pentru a face călătoria istovitoare spre insula departe de țărm – căci aceasta era vizita mea și îmi aminteam de casa unde doamna mi-a vândut laptele.

Ea nu a primit niciodată scrisorile noastre, nici *Turnul de veghere* din anul 1946, dar, de-a lungul anilor ea s-a rugat ca martorii lui Iehova să se întoarcă într-o bună zi. Ar fi trebuit să vedeți cum a îngenuncheat lângă geanta mea, în lumina difuză din umila ei casa și cum a început să scoată cărțile noi pe rând. De fiecare dată când scotea câte o carte sau o broșură din rucsac, izbucnea într-o exclamație de bucurie. „O Biblie cu o concordanță – Exact ce îmi doream!” „În sfârșit *Turnul de veghere!*” A fost o bucurie să stau deoparte și să o las să beneficieze de fiecare nouă descoperire.

Acum, sora noastră nu mai este singură. Deși, în acei cinci ani, ea a propovăduit și a stat fermă pentru adevăr, acum, ea primește de patru ori pe lună o vizită prietenoasă prin revistele noastre trimise din Brooklyn și a scris biroului de filială că este foarte fericită de faptul că puterile i-au fost reînnoite. Acestea sunt rezultatele îndepărtate ale lucrării voastre minunate de acolo din Brooklyn și un exemplu privitor la cele ce se întâmplă în întreaga lume, căci „Iehova îi cunoaște pe cei care Îi aparțin.”

Întrebări de la cititori

- **La Ioan 5:28, 29 și Faptele 24:15, se vorbește despre învierea celor care au făcut bine sau ce este drept și despre cei care au făcut răul sau ce este nedrept. Cine sunt cei care aparțin acestor două categorii?– R.K., Pennsylvania.**

Traducerea Lumii Noi redă aceste scripturi după cum urmează: „Vine ceasul când toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Lui și vor ieși, cei care au făcut lucruri bune pentru o înviere la viață, cei care au practicat lucruri rele la o înviere pentru judecată.” (Ioan 5:28, 29) „Va fi o înviere atât a celor drepti cât și a celor nedrepti.” (Faptele 24:15) Cei care au parte de prima înviere, fiind înviați ca și creaturi spirituale pentru a domni alături de Cristos, vor face parte din categoria „celor drepti”, „care au făcut lucruri bune”. Dar, pe lângă aceasta, oamenii credincioși din vechime, și oricine din marea mulțime a altor oi, care a murit înainte de Armaghedon, poate fi considerat a fi făcut lucruri bune și poate fi socotit drept. Deoarece s-au străduit să facă voința lui Dumnezeu și nu au practicat lucruri rele, ei au parte de o înviere ce îi pune pe calea vieții veșnice. Dar cei care nu au trăit în timpul unei perioade de judecată și care nu au cunoscut cerințele lui Iehova și, din ignoranță au practicat lucruri rele, vor veni înapoi în timpul învierii milenare a omenirii, în general, și vor avea perioada lor de judecată. Astfel, se spune că ei se vor întoarce la o „înviere pentru judecată”.

Observați că Ioan 5:28 limitează învierea numai la cei aflați în „mormintele de amintire”. Aceasta înseamnă că numai cei pe a căror existență o păstrează Iehova în memoria Sa vor fi înviați, amintire indicată sau simbolizată de expresia „morminte de amintire”. Din acest motiv, criminalii, considerați a fi nedemni de înviere, erau aruncați fără ceremonii în Valea lui Hinnom, sau în Gheena, acolo unde trupurile lor putrezeau, neplânse, ne-înmormântate, fără un mormânt care să amintească de fosta lor existență. Astfel, cei ce nu se află în „mormintele de amintire”, nefiind simbolizați ca păstrați în amintirea lui Dumnezeu, nu vor fi amintiți la timpul învierii. Aceasta semnifică pentru noi, astăzi, că cei care trăiesc acum, în această perioadă de judecată și care, dintr-un motiv sau altul, nu vor lua poziție pentru Iehova și care, prin urmare, vor fi uciși de El în bătălia de la Armaghedon, nu vor fi păstrați în amintirea Lui pentru o înviere. La Ieremia 25:33 se arată că acest grup va include majoritatea oamenilor ce trăiesc acum pe pământ: „Măcelul DOMNULUI va avea loc în acea zi de la un capăt la altul al pământului: ei nu vor fi plânși, nici adunați, nici înmormântați; vor fi un gunoi pe pământ.” Marele număr de oameni uciși de Iehova și asemănați cu gunoiul împrăștiat pe pământ, nu poate fi considerat ca fiind în „mormintele de amintire” de care Cristos să își aducă aminte și pe care să îi cheme afară în timpul Mileniului.

- **De ce le-a spus Isus celor vindecați să nu spună nimănui despre miracolele înfăptuite asupra lor și de ce le-a spus discipolilor să nu spună nimănui că El este Cristos?– M.C., Ohio.**

După ce doi oameni orbi au primit vederea de la Isus, El „le-a poruncit cu tărie, spunând: ‘Aveți grijă ca nimeni să nu afle.’” (Mat. 9:30, *NW*) După curățarea unui lepros, Isus „i-a dat porunci stricte, l-a trimis imediat și i-a zis: ‘Ai grijă să nu spui nimănui, ci du-te și te arată preotului și oferă pentru curățarea ta lucrurile poruncite de Moise, pentru a fi o mărturie pentru ei.’” Dar omul a răspândit relatarea despre miracol „așa că Isus nu a mai putut intra în mod fățiș în oraș” din cauza mulțimilor care Îi împiedicau mișcările. (Marcu 1:40-45, *NW*) După ce a vindecat un om care era surd și afectat de un defect în vorbire, Isus „le-a poruncit să nu spună nimănui.” (Marcu 7:33-36, *NW*) Isus Cristos a făcut lucrul acesta deoarece nu vroia să i se facă publicitate pe străzi și ca oamenii să ia hotărâri referitor la el pe baza acestor istorisiri răspândite. El a vrut ca oamenii să vadă, să audă ei înșiși și să decidă pe baza propriei lor experiențe cu El.

Din același motiv El le-a poruncit discipolilor să nu-l mai anunțe ca Mesia. În loc să facă acest fapt public, pe străzi, și să ridice această chestiune pentru a fi lămurită în astfel de locuri publice, pe baza istorisirilor discipolilor, fiecare trebuia să investigheze și să ia propria decizie, pe baza dovezilor. Astfel, atunci când Isus i-a întrebat pe discipolii Lui cine spuneau oamenii că era El, a constatat că unii credeau că este Ilie, Ioan Botezătorul, Ieremia, sau unul dintre profeți. Atunci El i-a întrebat pe discipoli ce credeau, iar Petru a exprimat convingerea lor: „Tu ești Cristos.” „Apoi El le-a poruncit, cu tărie, discipolilor să nu spună nimănui că El este Cristos.” Fiecare să ia propria decizie, la fel cum a arătat această discuție cu discipolii că au făcut ei, ajungând la concluzii diferite. Ei aveau Scripturile Ebraice și cunoșteau profețiile despre Mesia, puteau vedea lucrările lui Isus și îi puteau auzi cuvintele. Să decidă! – Mat. 16:13-20, *NW*.

Astfel, atunci când evreii enervați au spus cu irascibilitate: „Dacă ești Cristos, atunci spune-ne deschis”, Isus a răspuns: „Lucrările pe care le fac în numele Tatălui Meu, pun mărturie despre Mine.” (Ioan 10:24, 25, *NW*) Este adevărat că Isus i-a recunoscut femeii samaritene, la fântână, că El este Mesia, iar ea le-a spus oamenilor din orașul ei, iar acești samariteni au venit și l-au ascultat pe Isus. Dar observați că decizia lor s-a bazat pe ceea ce a spus Isus și nu pe ceea ce le-a spus acea femeie: „Ei au început să îi zică femeii: ‘Noi nu mai credem pentru ceea ce spui; căci noi înșine am auzit și știm, cu siguranță, că acest om este salvatorul lumii.’” (Ioan 4:7-42, *NW*) Numai după ce a fost pus sub jurământ, înaintea preoților cei mai de seamă și a Sinedriului, El s-a identificat ca Mesia, dar chiar înainte de aceasta El le-a spus: „Asta trebuia să spuneți voi”. Ei trebuiau să spună dacă el este sau nu Mesia, pe baza dovezilor. Decizia trebuia luată de ei, era responsabilitatea lor. (Mat. 26:63, 64, *NW*) La fel s-a întâmplat înaintea lui Pilat, când a fost întrebat de acel funcționar dacă este rege, iar Isus a spus: „Tu trebuia să spui că sunt rege.” Decizia trebuia luată de Pilat. – Ioan 18:37, *NW*.

Astfel, Isus nu a vrut ca oamenii să creadă în El pentru că alții îi convingeau de aceasta. El a vrut ca ei să decidă singuri dacă vorbele și faptele Lui împlineau profețiile despre Mesia sau nu. El nu a vrut ca niciuna dintre decizii să se bazeze pe istorisirile pline de entuziasm, transmise pe cale orală și înflorite, sau prin anunțarea zgomotoasă despre el pe străzi. El nu era hotărât să obțină o astfel

de publicitate, așa cum făceau fariseii. (Mat. 6:2, 5) Biblia stabilește acest fapt la Matei 12:15-19 (NW): „El i-a vindecat pe toți, dar le-a poruncit cu tărie să nu-l facă de cunoscut; ca să se împlinească ce s-a spus prin profetul Isaia, care a zis: ‘Iată! Servul Meu pe care l-am ales, iubitul meu, pe care sufletul Meu l-a aprobat! Îmi voi pune spiritul peste El și El le va clarifica națiunilor care este judecata. El nu se va certa, nici nu va striga și nimeni nu Îi va auzi vocea pe străzi.’” (Isa. 42:2) Prin urmare, interzicerea de către Isus a publicității dezordonate despre miracolele Lui și a faptului că este Mesia era în împlinirea profeției.

● **În Turnul de Veghere din data de 1 aprilie, în Tabelul Datelor Istorice Importante, crearea lui Adam figurează a fi avut loc în toamna anului 4025 î.C. Care sunt dovezile pentru această afirmație?– D.D., Iowa.**

Următoarea afirmație apare la sfârșitul tabelului: „Să se observe de către cititor că multe dintre primele evenimente biblice s-au petrecut în anii care se numărau din toamnă în toamnă. Evreii de astăzi au un ‘an civil’ care este socotit din toamnă în toamnă. La Exodul, în anul 1513 î.C., au fost inaugurați ‘anii sacrii’, care erau socotiți din primăvară în primăvară.” Acest fapt arată că în timpurile din vechime, anii erau socotiți din toamnă în toamnă, ceea ce înseamnă că noul lor an începea în toamnă. Cum a apărut această practică? Este logic să credem că a început cu Adam și dacă s-a întâmplat așa, atunci este logic să concluzionăm că el a fost creat toamna. El ar fi numărat timpul, în mod firesc, în legătură cu el, numărându-și anii din momentul creării lui. După ce a trăit un an, începea pentru el un nou an; astfel, pentru el, un nou an începea la timpul fiecărei aniversări a creării lui. Apropiata lui familie și mai târziu toți urmașii lui, este posibil, în mod destul de logic, să fi adoptat același timp ca un an nou pentru ei. În acest mod, cei din vechime ar fi putut stabili metoda lor de a număra anii, pe baza timpului creării lui Adam; iar dacă acestea sunt adevărate și din moment ce ei și-au numărat anii din toamnă în toamnă, credem că Adam a fost creat în toamna anului.

Este demn de remarcat că toamna este foarte remarcabilă în aranjamentele lui Iehova. Una dintre cele trei sărbători importante, pe care legământul Legii o porunca izraeliților să o respecte, mai exact, sărbătoarea tabernacolelor, sau a străngerii, avea loc în toamnă. Ziua ispășirii era în toamnă. Pe lângă acestea, templul lui Solomon a fost dedicat în toamnă, pustiirea completă a Ierusalimului s-a petrecut toamna, după șaptezeci de ani de pustiire închinarea lui Iehova a fost restaurată toamna, Isus a fost născut în toamna anului 2 î.C., a fost uns ca Mesia în toamna anului 29 A.D. și a fost întronat în cer în toamna anului 1914 A.D.

Experiență și Anunțuri

Orașul Quebec

Sora Saumur se afla într-o casă vorbind cu proprietarul despre Scripturi. Cineva din apropiere a sunat la poliție și un om mare în uniformă a intrat cu pași mari în casă și i-a poruncit surorii să plece imediat, spunând că este comunistă. Proprietarul a fost uimit de acest comportament. Polițistul și-a continuat atitudinea

despotică și i-a cerut surorii să plece din casă. Însă sora Saumur a spus că va suna primarul. Polițistul a fugit spre telefon, spunând: „Nu tu, eu îl voi suna pe primar”, și a făcut întocmai. Ea a auzit conversația care arăta clar că polițistul era muștrat și i se cerea s-o lase în pace, atâta timp cât nu distribuia literatură. În tot acest timp polițistul spunea: „Dar este comunistă!” În cele din urmă el a părăsit casa și a fost întâmpinat în stradă de o mulțime de oameni care așteptau să vadă dacă a luat sora cu el. Întâmplarea face ca acest polițist să nu fie prea plăcut în cartier, astfel că mulțimea a început să râdă de el și să strige: „Unde e? Nu o poți aduce? Ce s-a întâmplat cu tine?” Ei se țineau de capul lui, deoarece nu le plăceau metodele lui.

TURNUL de VEGHERE

1 AUGUST 1951

Nr. 15

Cuprins:

- „PROCLAMAȚI LIBERTATEA ÎN TOATĂ
ȚARA” - Pag.535
- CREȘTEREA TEOCRAȚIEI ÎN
ASIA DE SUD-EST - Pag.551
- CUNOȘTINȚA LUMEASCĂ VERSUS
CUNOȘTINȚA LUI DUMNEZEU - Pag.559
- TURNUL DE VEGHERE - Pag.559
- „SEMNULE CRUCII” LUI CONSTANTIN - Pag.561
- EXPERIENȚA DIN ORAȘUL QUEBEC - Pag.565
- CUNOȘTINȚĂ DĂTĂTOARE DE VIAȚĂ - Pag.566
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.567

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

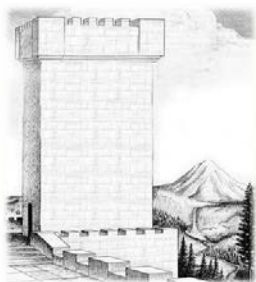
Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street
N. H. Knorr, *președinte*
Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
Grant Suiter, *secretar*
”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lesser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chibona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

„Proclamați libertatea în toată țara”

Următorul text este cuvântarea publică expusă de către președintele Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, publicului din Hawaii, Noua Zeelandă, Australia, Insulele Filipine, Japonia și din alte locuri din zona Oceanului Pacific în lunile martie, aprilie și mai ale anului 1951. Datorită temei sale optimiste și importante noi îl reproducem aici pentru o lectură plăcută și pentru o examinare atentă.

„În ziua ispășirii să sunați din trâmbiță în toată țara voastră. Și să sfințiți al cincizecilea an și să proclamați libertatea în toată țara, către toți locuitorii acesteia.” – Lev. 25:9, 10.

ACEASTA este ziua în care libertatea să fie proclamată pe întreg pământul, între toate rasele și națiunile. Acesta este motivul pentru mesajul transmis aici, iar noi ne propunem să demonstrăm că el se bazează pe o temelie corectă și transmite caracteristica adevărată a libertății.

² Proclamarea libertății denotă faptul că oamenii vor fi făcuți liberi. Proclamarea ei va fi o veste bună pentru toți cei care iubesc dreptatea și adevărul, și care tânjesc după o libertate adevărată pentru TOATĂ omenirea, nu doar pentru propria lor națiune sau rasă. De la sfârșitul Primului Război Mondial, din anul 1918, pofta de libertate a chinuit punctele vitale ale umanității ca niciodată. Mulți recurg la încercări violente pentru a satisface această poftă. De secole, mase mari de oameni zac sub opresiunea câtorva, această minoritate fiind reprezentată de câțiva oameni ca stăpânitori sau câteva națiuni puternice. Condițiile devenind din ce în ce mai rele în lume, asupra pare din ce în ce mai insuportabilă. Nemulțumirea este pretutindeni. Anumite idei și sisteme de stăpânire funcționează de mult timp, iar sentimentul de nemulțumire împotriva lor este în creștere și se răspândește, în special sub lovitura de bici a agitatorilor radicali. Cei asupriți de mult timp, fiind din ce în ce mai mulți la număr, își exprimă simpatia unul față de altul și simt puterea lor numerică. Prin reprezentanții lor, ei sunt tot mai deschiși și insistenți în cererile lor.

³ Mulți oameni sinceri au preluat cauza libertății popoarelor – dar ce le pot ei oferi oamenilor? Doar o teorie umană sau un plan de libertate, care este departe de adevărata libertate și care până la urmă îi va lăsa pe oameni dezamăgiți. În același timp, mulți oameni, lacomi după putere, au profitat de dorința maselor de oameni pentru eliberare de sub tiraniile și opresiunile stabilite de mult timp, punându-se în

fruntea lor precum niște eliberatori, pentru a exploata dorința poporului pentru libertate, în avantajul lor și pentru planurile lor ambițioase. Ca urmare a acestor fapte, masele au ajuns sub noi jefuitori de libertate. Situația lor nu a devenit mai bună, ci mult mai rea, sub influența noilor conducători care sunt sclavii propriilor ambiții. După cum a spus foarte frumos cineva din vechime: „În timp ce ei le promit libertatea, ei înșiși sunt sclavi ai corupției.” – Citat din 2 Petru 2:19, *NW*.

⁴ În general se crede că a avea un guvern independent și a te bucura de autonomie înseamnă libertate adevărată. În multe țări, democrația, care reprezintă conducerea poporului prin intermediul funcționarilor publici, este considerată apogeul libertății. Pentru a câștiga sprijinul oamenilor și pentru a justifica intrarea Statelor Unite ale Americii în Primul Război Mondial, Președintele Wilson a inventat sloganul, „Faceți lumea sigură pentru democrație.” Dar astăzi, după mai bine de treizeci de ani, așa-numita „democrație” este în pericol mai mult ca niciodată. Adevărat, multe monarhii sau regate absolute au dispărut de atunci, și totuși opresiunile asupra poporului nu s-au diminuat și nici libertatea lor nu a fost extinsă.

⁵ Există oameni care disprețuiesc abilitatea oamenilor de a se conduce prin intermediul funcționarilor pe care poporul i-a ales, funcționari care își obțin puterea prin consimțământul oamenilor pe care îi guvernează. Anumite figuri politice și ierarhii religioase resping efortul poporului de a câștiga libertăți mai mari, de a avea mai mult control al guvernului asupra lor și de a-i face pe conducătorii lor răspunzători față de popor. Și astfel, pentru a lupta împotriva eliberării poporului, stabilesc guverne totalitare, dictaturi personale sau conduceri autoritare stricte. Ei glorifică statul politic. Ei cred că statul are dreptul absolut de a planifica toate activitățile societății umane și de a cere ascultarea implicită a tuturor cetățenilor. Astfel, astăzi, omenirea este împărțită în general între două idei politice ale conducerii și între două idei despre cât de departe poate merge libertatea oamenilor. Războaiele care sunt purtate pe aceste considerente politice se dezlănțuie, iar libertățile oamenilor suferă restricții și daune mari. Adevărata libertate prin mijloace omenești pare a fi din ce în ce mai departe, în ciuda tuturor sloganurilor din prezent.

NU-ȘI ARE ORIGINEA CU DEMOCRAȚIA

⁶ Statele Unite ale Americii se bucură de ceea ce unii oameni numesc democrație, sau conducerea poporului, fiind făcut un adevărat efort pentru a o populariza și printre alte popoare. Dar nu toate popoarele par să-și dorească democrația sau tipul de democrație de care se bucură poporul american, pentru că văd în ea ceva ce arată deteriorări grave; iar modul în care democrația este pusă în practică este criticat din multe părți. Da, chiar și în Statele Unite ale Americii, cu toate caracteristicile sale democratice demne, oamenii nu se bucură de libertatea adevărată. Chiar

și acolo este nevoie de marea eliberare. Acolo, precum și în toate celelalte părți ale lumii este foarte potrivit să se proclame mesajul măreț al libertății adevărate.

⁷ Republica americană a fost cea care a popularizat faimoasele cuvinte cuprinse în subiectul acestei cuvântări. După ce Declarația de Independență a fost proclamată la 8 iulie 1776, Clopotul Libertății a sunat din Independence Hall, Philadelphia, Pennsylvania. Pe acest clopot apare citatul: „Proclamați Libertatea în toată țara, către toți locuitorii acesteia. – Lev. XXV, 10.” Dar aceste cuvinte nu fac parte, în realitate, din nicio propagandă americană. Ele nu își au originea în republicanismul american sau în democrația americană. Ele au fost inițiate de TEOCRAȚIE, ceea ce înseamnă „conducerea lui Dumnezeu”. Ele nu sunt cuvintele omului, chiar dacă au fost rostite de profetul evreu Moise. Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu căruiia evreii i s-au închinat se numește „Iehova” și aceste cuvinte sunt parte a Legii Sale date lor. Iehova Dumnezeu este marele Eliberator și Proclamator al libertății oamenilor. Spiritul adevăratei libertăți coboară de la El. După cum a scris sub inspirație unul dintre proclamatorii Săi ai libertății: „Acum Iehova este Spiritul; și unde este spiritul lui Iehova, acolo este libertate.” – 2 Cor. 3:17, *NW*; Ps. 83:18.

⁸ Deci, nou-născuta Republică Americană, fondată de om în anul 1776, a *adoptat* pur și simplu cuvintele istorice despre libertate, dar nu a îndeplinit sensul adevărat al acestor cuvinte. Republica a folosit pur și simplu cuvintele drept un slogan pentru a favoriza rebeliunea împotriva suveranității guvernului britanic. A amestecat aceste cuvinte cu o revoluție politică, cu o schimbare de la o apartenență colonială la independență, ca un guvern responsabil în rândul familiei națiunilor. A urmat o revoluție sângeroasă care a adus, în cele din urmă, independența sigură. Cu toate acestea, proclamarea de către noi a libertății pe întreg pământul în aceste zile grele nu este menită să stârnească astfel de lucruri precum acele evenimente politice din 1776. Dacă examinăm cuvintele în contextul lor original, vom vedea că sunt cuvintele libertății dobândite prin ascultare față de Dumnezeu Cel Preaînalt, printr-un procedeu pașnic. Observăm că această libertate a răsunit în toată țara, și nu prin sunetul unui clopot făcut de om, ci prin sunetul unui corn de berbec – trâmbița Jubileului.

⁹ Permiteți-mi să citez cuvintele și contextul original, conform unei traduceri moderne: „Să sfințiți al cincizecilea an și să proclamați libertatea în toată țara,

către toți locuitorii acesteia; acesta va fi un Jubileu pentru voi, atunci când fiecare dintre voi se va întoarce la proprietățile proprii, și fiecare dintre voi se va întoarce la propria familie. Al cincizecilea an va fi un jubileu pentru voi, atunci când nu trebuie să semănați, nici să secerați orice crește în ea, și nici să culegeți struguri din podgoriile nelucrate din ea; căci, fiind un Jubileu, trebuie sfințit pentru voi; să mâncați roadele de pe câmp. În acest an al Jubileului fiecare dintre voi se va întoarce la proprietățile lui.” – Lev. 25:9-13, *AT*.

¹⁰ În secolul al șaisprezecelea înaintea erei noastre, înaintea perioadei *Anno Domini*, profetul Moise a transmis ceea ce este scris mai sus ca lege a lui Dumnezeu către poporul Său ales – națiunea Israel. Această lege nu este respectată în prezent, și astfel nu ar reprezenta nimic mai mult decât un interes istoric trecător pentru noi în acești ani tulburi, dacă nu ar fi fost cazul ca această lege a Jubileului să fie profetică în însemnătatea sa. A fost un lucru bun pentru acea națiune Israel din vechime și a fost o umbră a lucrurilor bune importante ce urmau să vină în viitorul îndepărtat, un viitor care astăzi se apropie de noi.

¹¹ Dumnezeu, al cărui singur nume este Iehova, și care este marele Eliberator, făcea acolo o ilustrație a mării eliberări care urmează să vină, nu doar pentru oamenii națiunii Israel, ci pentru întreaga omenire. Unul dintre proclamatorii Săi inspirați ai libertății ne spune acest lucru în cuvinte simple: „Legea este o umbră a lucrurilor bune viitoare.” (Evrei 10:1, *NW*) De asemenea, omul cu care a început marea mișcare a adevăratei eliberări s-a referit la acea profecie din vechime a Jubileului spunând ca aceasta a prezis lucrarea pe care avea de gând să o îndeplinească. Acel om a fost Fiul lui Dumnezeu, și el a coborât din cer pe pământ pentru a trăi treizeci și trei de ani și jumătate ca om, astfel încât să poată începe această mișcare de eliberare și proclamarea acesteia. Numele lui era Isus Cristos, care s-a născut în linia regală a lui David, regele Ierusalimului pentru mulți ani. Acest Isus Cristos a început proclamarea și a pus bazele mării eliberări cu nouăsprezece sute de ani în urmă. Deci, în prezent, urmașii Lui adevărați trebuie să continue fericita proclamare și trebuie să o transmită în mod curajos, precum un sunet de trâmbiță, pentru toate rasele, popoarele, națiunile și limbile.

¹² Spre începutul lucrării Sale de proclamare sau de predicare, Isus a expus o cuvântare publică în locul religios de adunare din orașul său natal – Nazaret, din Palestina. Cu această ocazie, slujitorul sinagogii evreiești i-a înmănat sulul care conținea cartea profeției lui Isaia. Profetul Isaia a făcut, de asemenea, câteva referiri la anul Jubiliar de eliberare pentru poporul lui Iehova. Deci, Isus a găsit acest pasaj al profeției lui Isaia și l-a citit, spunând: „Spiritul lui Iehova este peste Mine, pentru că M-a uns să anunț vestea bună săracilor, M-a trimis să predic captivilor eliberarea și orbilor recăpăta vederii, să eliberez pe cei zdrobiți, să predic anul de bunăvoință al lui Iehova.” Atunci Isus a spus ascultătorilor Săi: „Astăzi s-a împlinit această scriptură pe care tocmai ați auzit-o.” Și cu această introducere le-a oferit o cuvântare care i-a făcut pe toți să se minuneze. (Luca 4:16-22, *NW*) În acest fel, Isus Cristos a stabilit o lucrare de izbăvire sau de eliberare, care urma să se răspândească dincolo de evrei sau de națiunea Israel și să ajungă la toate popoarele. Lucrarea Sa de eliberare a fost o lucrare mai mare decât cea făcută de profetul din vechime Moise. Legea dată prin Moise a preumbrat această mare binefacere pentru întreaga omenire prin Isus Cristos. De fapt, Isus Cristos a fost un Mai Mare Moise, iar însuși profetul Moise din vechime a prezis că Iehova Dumnezeu va ridica un Profet ca Moise, dar mai mare decât el. Mai Marele Profet a fost Isus Cristos și El aduce o eliberare omenirii, care a fost prefigurată de legea Jubiliară a eliberării. – Deut. 18:15-19; Faptele 3:19-23.

MODELUL DIN VECHIME AL ELIBERĂRII

¹³ Să examinăm, pe scurt, acea lege Jubiliară din vechime și să vedem cum înseamnă astăzi pentru noi lucrurile cele mai grandioase. Pentru mai mult de optzeci de ani, poporul Israel, din care făcea parte profetul Moise, a fost în robie sub o muncă istovitoare și crudă în țara Egipt. Sprijinit de o putere militară puternică, guvernul asupritor a încercat să îi distrugă pe acești izraeliți. Atunci Atotputernicul Dumnezeu, Iehova, l-a trimis pe profetul Moise la poporul Său, și prin mijloace miraculoase i-a eliberat pe izraeliți din nelegiuitul Egipt, aducându-i pe Muntele Sinai, în ținutul Arabia. Iehova Dumnezeu le-a promis că le dă țara Palestina, iar acum El îi conducea acolo. Dar înainte de a-i aduce în Țara Promisă, le-a dat legile Sale, legi teocratice, pentru conducerea lor, când, în cele din urmă, se vor stabili în Țara Promisă. Printre legile date s-a aflat și această lege, de a celebra Jubileul odată la fiecare cincizeci de ani, lege detaliat descrisă în Leviticul, capitolul 25.

¹⁴ Printre marile probleme cu care se confruntă omenirea astăzi, se numără împărțirea pământului, păstrarea pământului în condiții bune, precum și îndepărtarea sărăciei din rândul tuturor oamenilor și așezarea tuturor membrilor societății umane la un nivel egal. Legea Jubiliară ilustra modul în care aceste probleme vitale vor fi rezolvate de către atot-înțeleptul Dumnezeu al cărui nume este Iehova. El este autorul legii Jubileului, precum și al măreței împliniri a acestuia asupra întregii omeniri. A fost o lege dreaptă. Ea nu a făcut nicio nedreptate și nu le-a adus nicio greutate nici chiar celor care până în anul Jubiliar deveniseră bogați. Iehova Dumnezeu i-a adus pe izraeliți în Țara Promisă printr-o minune, și prin intermediul altor miracole El a eliberat acea țară de oamenii răi, de oamenii închinători la Diavol și care nu aveau dreptul la acea țară. Aceasta a durat ani de zile și apoi împărțirea pământului izraeliților a durat și mai mulți ani – paisprezece ani toți, conform tradiției – după care pământul a putut fi lucrat în mod pașnic, iar sistemul Jubiliar a început să funcționeze. Deci, pământul era unul dat de Dumnezeu, iar El a avut dreptul să dicteze modul în care trebuia să fie utilizat. Întreg pământul este creația lui. El s-a îngrijit, nu ca marii baroni de pământuri, să strângă terenuri și să adune oamenii de rând în orașe, ci ca fiecare familie să aibă o bucată potrivită de pământ care să fie moștenită în acea familie din generație în generație. Nici chiar regele nu putea lua în mod legal această moștenire ancestrală dintr-o familie. Un singur rege a încercat să facă acest lucru prin mijloace necinstite, dar Iehova Dumnezeu l-a executat pentru asta.

¹⁵ Dumnezeu le-a promis izraeliților că nu vor exista săraci în țară dacă ei vor respecta legea Lui. (Deut. 15:4) Dar Dumnezeu a prevăzut că din cauza păcatului, a imperfecțiunii și a egoismului din această lume, mulți izraeliții vor deveni săraci, în timp ce unii vor deveni bogați și vor dori cu egoism să dețină bogății, chiar cu prețul vieții tovarășilor lor izraeliți. Așa că El a adăugat cuvintele: „Săracii nu vor înceta niciodată să existe în țara voastră; de aceea vă cer să vă deschideți larg mâna față de compatrioții săraci și nevoiași din țara voastră.” (Deut. 15:7-11, AT) Pentru a face față cheltuielilor, unii izraeliți au fost obligați să-și vândă o parte din pământul lor ancestral sau chiar tot pământul, devenind astfel pentru un moment

fără pământ. Alții au fost nevoiți să-și vândă membrii familiei, sau să se vândă chiar pe ei înșiși pentru a fi sclavii tovarășilor lor izraeliți sau străinilor din Țara Promisă. Dacă o rudă nu era capabilă să-și răscumpere pământul său pentru el sau să-și achite datoriile și să-și obțină eliberarea, sau dacă între timp nu dobânda mijloacele necesare să-și asigure aceste beneficii pentru sine, atunci anul Jubiliar îi oferea speranțe luminoase.

¹⁶ Anul Jubiliar era anul izbăvirii, al eliberării. Se îngrijea de toate aceste situații nefericite, căci, în acel an, toți acei sclavi izraeliți urmau să fie eliberați. Toate proprietățile ancestrale care fuseseră vândute urmau să fie returnate proprietarilor legitimi, iar familiile urmau să fie reunite. În ceea ce privește pământul în sine, Jubileul era un an de odihnă pentru acesta. Fiecare al șaptelea an era un an al sabatului pentru pământ, atunci când trebuia să rămână necultivat. Al patruzeci și nouălea an era astfel un an al sabatului, iar în plus față de acesta, cel de-al cincizecilea an era, de asemenea, un an al Sabatului pentru pământ, astfel acesta primind un an suplimentar pentru a se revitaliza. Ce creștea de la sine putea fi mâncat, dar nu trebuia să fie recoltat și depozitat. Astfel, nu numai că izraeliții aveau șansa de a se recupera din punct de vedere material și de a începe pe o nouă temelie, fiind în posesia unei proprietăți și aflându-se la același nivel cu semenii lor, ci și pământul avea oportunitatea de a-și întări puterea productivă din nou. Prin binecuvântarea lui Dumnezeu pentru loialitatea lor, cel de-al patruzeci și optulea an producea o astfel de recoltă bogată, care asigura hrană pentru trei ani consecutivi, până când puteau culege culturile pe care le semănau în anul următor, după Jubileu.

¹⁷ Datorită a ceea ce a preumbrat această îngrijire înțeleaptă și iubitoare pentru viitorul întregii omeniri, Dumnezeu a luat în serios acest aranjament al anului de Sabat și al anului Jubileului. Pentru nerespectarea acestor ani de Sabat el i-a pedepsit pe izraeliți prin exil, astfel ca pământul dat de Dumnezeu să se poată odihni șaptezeci de ani, cât timp izraeliții neascultători erau captivi în țara Babilon. Ei se vânduseră acestei captivități din cauza păcatului lor săvârșit împotriva legii lui Iehova. Dar în spiritul binefacerilor anului de Sabat, el a acționat îndurător ca Eliberator al lor. El a zdrobit puterea dușmanului asupritor și i-a restabilit pe izraeliți în patria lor.

Aici, din nou, Iehova însuși s-a prezentat ca Dumnezeu și Autorul libertății.

¹⁸ Dumnezeu nu a comis nicio nedreptate față de cei care au făcut achiziții legale atunci când le-a cerut proprietarilor de sclavi să îi elibereze pe robii lor izraeliți, și nici atunci când le-a solicitat cumpărătorilor să restituie averile ancestrale proprietarilor lor de drept. Toate achizițiile s-au cerut să se facă pe baza numărului de ani care au rămas până la Jubileu. Mai mult, pământul aparținea în

întregime Creatorului acestuia. Acesta este motivul pentru care legea lui spunea: „Pământul nu trebuie să fie vândut pentru totdeauna; pentru că pământul este al meu, căci voi sunteți doar niște locuitori străini și robi sub Mine.” (Lev. 25:23, AT) De asemenea, toți trebuie să-și amintească faptul că au fost sclavi eliberați, odată oprimați în Egipt și mai târziu în Babilon. Și așa cum Iehova a avut milă de ei, de dragul numelui Său, și i-a eliberat de slujire în țara dușmanilor, așa trebuia ei să dea dovadă de calitatea divină a milei și să îi lase pe sclavii lor izraeliți să se elibereze în anul Jubiliar, în ascultare de porunca marelui Eliberator. „Căci izraeliții îmi sunt sclavi Mie, fiind sclavii mei, cei pe care i-am scos din țara Egipt, Eu, Domnul Dumnezeu vostru.” (Lev. 25:55, AT) Astfel, întregul aranjament era drept și milostiv. Acesta a fost îndeplinit fără revoluție violentă și vărsare de sânge. Prin urmare, cornul Jubiliar transmitea pace și bucurie în toată țara.

¹⁹ Aceasta prezice o eliberare mai mare de datorii și sclavie pentru omenire și o revitalizare mai mare a pământului. Și dacă ne gândim, este chiar la ușile noastre! Nu încape nicio îndoială că omul a fost înrobite de către semenii săi. Acest lucru este așa, indiferent dacă acest lucru s-a făcut de către puterea militară, de uzurparea puterii politice, de monopolurile și cartelurile mari și de sistemele comerciale și industriale sau de violența și ipocrizia clerului religios. Mai mult decât atât, pământul a fost înhățat de cei egoiști, de conducători și de aristocrați și de clerul religios. În ultimii ani au existat unele ruperi din marile proprietăți funciare și împărțirea acestora oamenilor. Dar acestea au fost aduse cu mare împotrivire din partea proprietarilor și numai prin presiuni din partea guvernelor, care favorizau o astfel de politică. În Italia, leagănul romano-catolicismului, au existat plângeri puternice și mișcări violente din cauza încetinelii guvernului republican în îndeplinirea promisiunii electorale de a împărți pământuri oamenilor loviți de sărăcie. Un conducător oriental și-a anunțat de curând scopul de a-și împărți marile proprietăți supușilor săi. Dar acest lucru nu este o parte a împlinirii Jubileului promis omenirii. Acest lucru reprezintă doar o parte din eforturile disperate ale conducătorilor și ale sistemelor din această lume, pentru a perpetua conducerea omului prin om sau conducerea popoarelor prin ele însele, independent de Iehova Dumnezeu. Chiar dacă toate terenurile lumii care pot fi exploatate ar fi împărțite între toate familiile de pe pământ, încă ar rămâne de îndeplinit o mare eliberare de sub puterea marilor asupritori ai omenirii.

PRINCIPII DE BAZĂ ALE ADEVĂRATEI LIBERTĂȚI

²⁰ Principalul asupritorul al rasei umane este marele adversar al lui Iehova Dumnezeu, Satan Diavolul. Chiar numele lui Satan, înseamnă „opozant”, în timp ce numele său „Diavol” înseamnă „calomniator, acuzator fals”. Iehova Dumnezeu susține adevărata libertate a tuturor creaturilor Sale. Satan Diavolul susține înrobirea lor. El se opune scopului divin de a-i elibera, pentru că acest lucru înseamnă eliberarea lor de sub puterea Diavolului. Din acest motiv el calomniază și aduce acuze false Dumnezeului cel viu și adevărat și vrea ca întreaga creație să creadă că Iehova este tiranul. Satan Diavolul a râvnit ca pământul să fie proprietatea sa și a încercat să-l smulgă de sub suveranitatea universală a lui

Dumnezeu. Satan susține că întreaga omenire reprezintă sclavii lui. El l-a provocat pe Dumnezeu să pună pe pământ un om care să-și apere independența față de conducerea lui Satan și să jure supunere față de Dumnezeu, păstrând-o, cu loialitate, sub o încercare extremă. El a văzut posibilitatea de a subjuga întreaga omenire în locuința originală a omului, grădina Eden, care se afla undeva în Orient, în imediata vecinătate a râurilor Tigru și Eufrat. La acea vreme el era un fiu al lui Dumnezeu, era un înger puternic pe care Iehova Creatorul îl pusese peste primul bărbat și soția lui în calitate de „heruvim ocrotitor”. (Ezec. 28:13-18) Având control asupra primilor noștri părinți, Adam și Eva, el îi putea face pe toți descendenții acestora sclavii lui încă de la naștere.

²¹ Deci, „heruvimul ocrotitor” s-a răzvrătit împotriva suveranității universale a lui Iehova și s-a transformat în Satan, sau opozantul lui Dumnezeu. Apoi, pentru a-l convinge pe bărbat să se alăture rebeliunii, s-a apropiat de soția lui, Eva. El însuși s-a făcut un Diavol sau calomniator, aducând acuze false la adresa lui Iehova Dumnezeu, spunându-i Evei că Dumnezeu o ținea în ignoranță prin poruncile Lui și reținea ceea ce ar fi putut-o face pe ea și pe Adam asemenea unor dumnezei, independenți și capabili să decidă singuri ce este drept și nedrept, bine și rău. El a spus că amenințarea cu moartea de către Dumnezeu cu privire la rebeli nu se va îndeplini, căci ei, cu siguranță, nu vor muri pentru că au mâncat din fructul interzis. Deci, aceștia trebuiau să profite de libertate și să mănânce ceea ce credeau că este bun pentru ei. Complet amăgită de acest eliberator necinstit, Eva a încălcat legea lui Dumnezeu și după aceea i-a dat o parte din fruct și capului ei responsabil, soțului ei, Adam. La îndemnul soției sale, Adam a mâncat din fructul interzis și acest act a însemnat rebeliune cu voia împotriva Făcătorului și Dumnezeului său – Iehova.

²² În acest fel, a început sclavia în universul lui Dumnezeu. Satan Diavolul a devenit sclavul propriei ambiții egoiste. Din cauza răzvrătirii lor, Adam și Eva au pierdut libertatea adevărată sub Dumnezeu și au devenit robii potrivnicului lui Dumnezeu, Satan Diavolul. De dragul poftelor lor egoiste, ei ne-au vândut pe toți unei sclavii din care este imposibil pentru oricare dintre noi să se elibereze singur. De atunci și până în prezent, toți oamenii au fost născuți din strămoși sclavi. – Geneza, capitolul 3.

²³ De atunci, Satan Diavolul și-a clădit organizația peste tot pământul. El nu numai că a condus omenirea în rebeliune împotriva Creatorului, ci a amăgit și spiritele cerului, pe îngerii care au fost cândva fiii ai lui Dumnezeu, la fel de sfinți precum „heruvimul ocrotitor” al omului, să părăsească libera organizație a lui Dumnezeu și să se alăture celei a lui Satan Diavolul. Ei au devenit diavoli sau demoni și au inundat pământul cu închinare la demoni, într-o formă sau alta. Amăgiți cum erau, i-au condus pe oameni sub ideea pioasă de a se închina la strămoșii lor, aceștia închinându-se demonilor în loc să se închine adevăratului Dumnezeu. Deci, partea invizibilă a organizației lui Satan este supraomenească și este absolut imposibil pentru omenire, sau pentru orice guvern al omenirii, inclusiv pentru Națiunile Unite, să sfărâme puterea controlului satanic invizibil și să elibereze oamenii. Chiar dacă nu le plac vorbele noastre, oamenii nu pot scăpa

societatea umană și guvernele umane de influența dominantă și amestecul lui Satan Diavolul. El s-a transformat în ceea ce Scripturile sacre numesc, „dumnezeul acestui sistem de lucruri”, care orbește mințile oamenilor față de adevăr. Acest lucru explică declinul, corupția și căderea fiecărui guvern făcut de om care a existat pe fața pământului. – 2 Cor. 4:4, *NW*

²⁴ Oamenii care s-au ridicat și s-au dat drept eliberatori ai poporului se înșeală singuri, și de asemenea îi înșeală și pe cei care îi urmează în calitatea lor de lideri. Democrațiile și republicile oamenilor nu marchează calea spre libertate. TEOCRAȚIA, guvernul lui Dumnezeu, marea sa Împărăție Jubiliară, este cea care va elibera omenirea. Ea va scoate acest pământ, creația lui Dumnezeu, din strânsoarea baronului asupritor al pământului, Satan Diavolul, și va restabili domeniul pământului și locuitorii săi până la guvernarea suveranității universale a lui Iehova, ca membrii liberi ai familiei sale universale de creaturi inteligente.

ROBIA CORUPȚIEI

²⁵ Dar există și alte lucruri în afară de organizația lui Satan de care omenirea are nevoie să fie eliberată. Fiul lui Dumnezeu, „Omul Isus Cristos”, a subliniat clar care sunt aceste lucruri. El a arătat, de asemenea, și modul în care eliberarea de ele va fi înfăptuită. El nu i-a înșelat pe oameni atunci când s-a prezentat drept Apostolul libertății, iar Tatăl Său ceresc Iehova Dumnezeu l-a trimis în această misiune pentru a elibera omenirea de toate necazurile ei. El a fost uns cu spiritul Tatălui său. Deci, pe bună dreptate, El a luat pe buzele lui profeția lui Isaia și a aplicat la sine însărcinarea declarată acolo, „de a proclama libertatea celor captivi și deschiderea închisorii celor ce sunt legați; să vestească anul favorii lui Iehova și ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți care plâng.” (Isa. 61:1, 2, *AS*) Lui nu i s-au împotrivit în mod special conducătorii politici precum Pilat din Pont și regele Irod, ci asupritorii religioși ai oamenilor, și anume preoții și cărturarii lor, sectele religioase ale Fariseilor și Saducheilor, clericii care, după cum a spus Isus: „leagă sarcini grele și le pun pe umerii omenirii, dar ei înșiși nu sunt dispuși să le clintească nici măcar cu degetul.” – Mat. 23:1-4, *NW*.

²⁶ Pentru a împiedica eliberarea poporului, acești opozanți religioși au vrut să-l omoare pe Isus, dar el le-a zis: „Voi sunteți de la tatăl vostru Diavolul și vreți să împliniți dorințele tatălui vostru. Acela a fost ucigaș de la început și nu a stat neclintit în adevăr, pentru că în el nu este adevăr.” – Ioan 8:44, *NW*

²⁷ Cu aceeași ocazie, Isus a arătat în ce mod sunt sclavi care nu se pot elibera prin eforturi proprii, și cum El trebuie să îi elibereze de toți tiranii. Da, ei erau sub puterea lui Satan Diavolul, însă erau supuși pe lângă aceasta la ceva mult mai personal decât Diavolul. Proprietarii de sclavi se folosesc de minciuni pentru a-i ține pe oameni în puterea lor. Prin urmare, Isus, Fiul lui Dumnezeu, a zis: „Dacă veți rămâne în cuvântul meu, sunteți într-adevăr discipolii mei, veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.” Evreii au arătat că s-au simțit jigniți când au auzit această aluzie că ar fi fost sclavi. Și astfel Isus a demascat robia în care se aflau, spunând: „Adevărat vă spun că oricine comite păcat este rob al păcatului. Mai mult, sclavul nu rămâne pentru totdeauna în gospodărie; fiul rămâne pentru

totdeauna. Prin urmare, dacă Fiul vă eliberează, veți fi într-adevăr liberi.” – Ioan 8:31-36, *NW*.

²⁸ Aceste cuvinte ale Fiului lui Dumnezeu dovedesc faptul că întreaga omenire este roabă a păcatului, deoarece toți oamenii comit păcat. Evreii cărora Isus le-a vorbit erau urmașii credinciosului patriarh Avraam, iar Dumnezeu le-a dat legea Sa prin Moise. Fiind urmașii lui Avraam prin soția sa liberă, Sara, evreii credeau că sunt liberi și nu supuși puterii lui Satan Diavolul. De asemenea, ei au încercat să-și stabilească propria dreptate, respectând Legea lui Moise, și au avut o preoție sub această lege care oferea jertfe de animale pentru păcatele lor împotriva Legii, și astfel ei se considerau drepti, și nu robi ai păcatului. Dar tocmai această lege a lui Moise, în loc să declare că evreii erau drepti, i-a condamnat ca păcătoși și ca fiind pasibili de a fi pedepsiți de către Dumnezeu pentru păcatele lor. Ei erau păcătoși la fel ca tot restul lumii, și nu se puteau lăuda că erau drepti în ei înșiși. Prin legea lui Moise și cele zece mari porunci ale acesteia ajungem la cunoștința faptului că nu suntem drepti în noi înșine, ci păcătoși incapabili de a ne ajuta singuri. „Acum știm”, spune apostolul Pavel, „că toate lucrurile pe care Legea le spune se adresează celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să devină răspunzătoare în fața lui Dumnezeu pentru pedeapsă. Prin urmare, prin faptele Legii, nici o carne nu va fi declarată dreaptă înaintea Lui, pentru că prin lege vine cunoștința exactă a păcatului.” – Rom. 3:19, 20, *NW*.

²⁹ Cum se face atunci că toată lumea este sclava păcatului și se află în lanțurile corupției? Acest lucru nu se datorează faptului că, întreaga creație materială vizibilă este ticăloasă, coruptă sau rea în sine; nu se datorează faptului că marele Creator, Iehova Dumnezeu, l-a făcut pe bărbat și pe femeie răi de la început. Acest lucru este imposibil, pentru că Iehova Dumnezeu nu este sursa păcatului, imperfecțiunii și corupției. Arătându-ne că vina este a noastră și nu a lui Iehova Dumnezeu, citim: „Lucrarea Sa este perfectă; pentru că toate căile Sale sunt drepte: un Dumnezeu al loialității și fără nedreptate, El este corect și drept. Ei s-au comportat în mod corupt cu El, nu sunt copiii lui, este vina lor.” Înțeleptul rege Solomon este de acord cu aceste cuvinte ale lui Moise și spune: „Uitați doar ce am constatat, că Dumnezeu a făcut omenirea dreaptă, dar ea a căutat multe viclienii.” (Deut. 32:4, 5, *AS*; Ecl. 7:29, *AT*.) Relatarea inspirată a creării omului ne informează că Dumnezeu i-a făcut pe Adam și Eva absolut perfecți, i-a pus în paradisul Eden, le-a poruncit să conceapă copii perfecți pentru a umple acest pământ și să întindă locuința lor perfectă a paradisului până la capătul pământului. Dar, înainte de a concepe vreun copil, Adam și Eva s-au alăturat lui Satan Diavolul în răzvrătirea lui și au devenit păcătoși împotriva Creatorului și Legiuitorului lor.

³⁰ Astfel ei au devenit sclavi ai păcatului și au fost alungați din paradisul Eden pe pământul necultivat, nesupus. Fiind acum sclavi ai păcatului, ei nu mai puteau da naștere unor copii perfecți, drepti. Prin urmare noi toți, urmașii lor, ne-am născut ca sclavi ai păcatului. Din naștere noi am fost imperfecți și supuși corupției. Am fost, de asemenea, născuți în lumea nelegiuită a lui Satan Diavolul, „dumnezeul acestui sistem de lucruri”. În consecință, am fost născuți supuși puterii sale. – Gen. 1:26-28; 2:7, 8.

³¹ Concomitent cu aceste circumstanțe un alt rege nemilos domnește peste noi, am suferit ca supușii săi și am fost împovărați cu necazuri și tristețe. Cine este acel rege care ne-a umplut viețile de atâta mâhnire și durere? Este moartea, iar mormintele nenumărate sunt o dovadă amară a domniei sale necruțătoare. Cum a devenit moartea rege peste întreaga omenire? Acest lucru se datorează faptului că primii noștri părinți au păcătuit împotriva marelui Legiuitor și Dătător de viață înainte ca oricare dintre noi să se fi născut. Dumnezeu l-a avertizat pe primul om, Adam, că dacă nu ascultă pe Dumnezeu și păcătuiește, va muri. Pe de altă parte, dacă Adam ar fi continuat să Îl asculte pe Dumnezeu ar fi trăit în paradis pentru totdeauna și ar fi fost tatăl unei lumi pline de copii perfecți. Dar Adam și soția sa s-au vândut păcatului, și pe bună dreptate Dumnezeu i-a condamnat la moarte. El i-a spus femeii Eva că va naște copii cu mare durere și tristețe. Nu copii perfecți, ci copii imperfecti, păcătoși, condamnați la moarte încă de la naștere. De aceea citim: „Cine poate aduce un lucru curat dintr-unul necurat? Nimeni.” (Iov 14:4) Deci toți am fost supuși crudului rege, moartea, încă de la naștere, pentru că suntem născuți din Adam, și nici chiar legea lui Moise nu s-a dovedit a fi o cale de scăpare de sub domnia morții. Acest lucru explică de ce toată lumea este păcătoasă, imperfectă și moare.

³² Astfel citim: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea s-a răspândit asupra tuturor oamenilor, deoarece toți au păcătuit. Căci până la lege păcatul era în lume, dar păcatul nu este adus împotriva nimănui când nu există o lege. Cu toate acestea, moartea a domnit ca rege de la Adam până la Moise, chiar și peste cei ce nu păcătuiseră asemenea păcatului lui Adam.” Dar, în timp ce legea lui Moise doar arăta întregii omeniri, inclusiv evreilor, că erau păcătoși, bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu a venit în ajutorul omului și i-a oferit o cale omenirii decăzute de a obține dreptatea, a cărei răsplată este viața veșnică într-o lume nouă și dreaptă. Deci, citim mai departe: „Dar unde păcatul s-a înmulțit, bunătatea nemeritată s-a înmulțit și mai mult. Cu ce scop? Pentru ca, la fel cum păcatul a domnit ca rege împreună cu moartea, tot la fel să domnească și bunătatea nemeritată, prin intermediul dreptății, având în vedere viața veșnică, prin Isus Cristos, Domnul nostru.” Viața veșnică într-o lume restabilită a dreptății este posibilă doar prin Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Ca dovadă a acestui fapt, argumentul scriptural anterior continuă să spună: „Plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru.” – Rom. 5:12-14, 20, 21; 6:23, *NW*.

PREȚUL ELIBERĂRII

³³ Acum putem înțelege de ce Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a zis: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi într-adevăr liberi.” Nici noi, și nici vreo guvernare de pe pământ nu ar putea să ne elibereze din sclavia păcatului, erorii, morții și a lui Satan Diavolul. Dacă legea lui Moise nu a reușit să facă acest lucru, atunci nicio guvernare umană de pe pământ nu poate să ne facă drepti prin lege și să ne dea o poziție curată înaintea lui Dumnezeu. Atunci, cum putem fi eliberați de

condamnarea la moarte care se află în noi, deoarece suntem născuți în păcat? Numai prin ceea ce face pentru noi bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu prin Fiul său, Isus Cristos. Numai prin el putem obține o odihnă a Jubileului din sclavia păcatului și a morții, sub Satan Diavolul. Acest lucru a fost preumbrat de aranjamentul anului Jubiliar. Cum?

³⁴ Remarcați următorul lucru important despre această lege profetică: era în ziua a zecea a lunii a șaptea evreiești, adică „în ziua ispășirii”, când trâmbița Jubileului urma să răsunе; nu înainte să fie oferită jertfa pentru ispășirea păcatului oamenilor, ci după. Astfel, anul jubiliar nu putea începe până când erau ispășite, mai întâi, păcatele întregului popor Israel împotriva legii lui Dumnezeu, prin jertfele aduse în templul lui Dumnezeu de către preoții lui. (Lev. 25:9, AT) Toate acele jertfe de ispășire din ziua ispășirii ilustrau singura jertfă suficientă pe care „Omul Isus Cristos”, în calitate de Mare Preot, avea s-o ofere lui Dumnezeu pentru păcatele întregii omeniri. Această jertfă nu a fost vreun animal inferior precum un taur, o oaie sau o capră, ci a fost propria viață umană a lui Isus Cristos; iar el a prezentat valoarea jertfei sale umane nu în templul din Ierusalim, pe pământ, ci chiar în cer, în prezența lui Dumnezeu – pentru că Iehova Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de om pe pământ. Despre aceasta citim: „El a intrat în locul cel sfânt, nu cu sânge de capre și de viței, ci cu propriul Său sânge, odată pentru totdeauna, și a obținut pentru noi o eliberare veșnică. Pentru că Isus Cristos nu a intrat într-un loc sfânt făcut de mâini, care este o copie a realității, ci chiar în cer, ca să se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.” – Evrei 9:12, 24, NW.

³⁵ Isus, care a fost născut perfect prin puterea miraculoasă a lui Dumnezeu, și-a păstrat sfințenia și a murit nu din cauză că a păcătuit, ci ca jertfă. El a murit de mâinile dușmanilor Săi religioși, pentru că el a pus mărturie despre adevăr și a propovăduit viitoarea Împărăție a lui Dumnezeu ca fiind singura domnie dreaptă a pământului și singura speranță a întregii omeniri. Pentru ca jertfa umană a lui Isus să nu poată fi luată înapoi, ci să poată rămâne pentru binele omenirii, Dumnezeu l-a ridicat din morți pe Fiul Său Isus Cristos ca pe un Fiu spiritual glorificat, îmbrăcat cu viață nemuritoare. Deoarece El a murit credincios suveranității universale a lui Iehova Dumnezeu, Dumnezeu l-a înviat din morți pentru a fi Regele ceresc al noii lumi. – 1 Pet. 3:18, 22.

³⁶ Din aceasta putem vedea că marea eliberare a Jubileului pentru omenire nu putea începe cu adevărat până când, mai întâi, era adusă pe pământ jertfa de ispășire, care ridică păcatul, de Isus Cristos, Marele Preot al lui Dumnezeu, și până când nu era prezentată în cer lui Dumnezeu.

³⁷ Este interesant de remarcat acest fapt: Jubileul era în al cincizecilea an. În mod corespunzător, la cincizeci de zile după învierea lui Isus din morți, a urmat sărbătoarea evreiască a săptămânilor, sau Cincizecimea. (*Penticost* înseamnă „a cincizecia zi”) În această zi de sărbătoare a Penticostei, Dumnezeu și-a revărsat spiritul sfânt peste discipolii credincioși și ei au început o mare lucrare de propovăduire și de eliberare spirituală.

³⁸ Această revărsare a spiritului asupra lor a fost un semn evident că Isus Cristos s-a înălțat la cer, a intrat în prezența lui Dumnezeu și i-a oferit valoarea jertfei sale

umane. Era dovada că acum Isus Cristos stătea în cer, la dreapta lui Dumnezeu, ca mare Preot și Rege precum Melchisedec din vechime, care era „preot al Dumnezeului Cel Preaînalt”. (Faptele 2:1-36; Gen. 14:18; Evrei 7:1-27) Astfel, acei discipoli credincioși ai lui Isus Cristos, care au început să primească spiritul sfânt în acea zi a Pentecostei, sau a Cincizecia, au fost eliberați de condamnarea păcatului și din robia lui Satan Diavolul, care este „dumnezeul acestui sistem de lucruri”. Sfintele Scripturi ne informează că acești discipoli unși care își dovedesc credința până la moarte vor ajunge în cele din urmă la un număr de 144.000. Ei vor urma, de asemenea, să experimenteze o înviere spirituală de la moarte, o înviere la viață nemuritoare în cer, să domnească acolo împreună cu Liderul lor, Isus Cristos, în Împărăția Lui cerească din noua lume dreaptă. – Apoc. 14:1, 3; 2:26-28; 3:21.

GUVERNUL ELIBERĂRII

³⁹ Acum, după nouăsprezece sute de ani în care umanitatea, în general, a suferit, a oftat și a murit în servitutea păcatului, imperfecțiunii, egoismului, organizației lumii lui Satan și a morții, ACUM a sosit timpul să răsunе vestea bună a marelui Jubileu din lumea nouă, ca sunetul unei trâmbițe. La începutul omenirii, marele Eliberator Iehova a permis ca aceasta să ajungă sub robia păcatului, morții și a Diavolului, dar el nu a intenționat niciodată ca omenirea să continue pentru totdeauna într-o astfel de sclavie. Acolo, în paradisul Eden, imediat după ce păcatul a intrat în lume prin Adam și odată cu el moartea și domnia lui Satan, a Șarpelui înșelător, Iehova Dumnezeu a anunțat o profeție de eliberare pentru omenire, printr-un Eliberator, Sămânța femeii lui Dumnezeu. Această Sămânță a femeii lui, pe care Dumnezeu a profețit-o, urma să strivească sau să zdrobească capul marelui Șarpe – Satan Diavolul, inițiatorul a ceea ce este rău și dăunător. (Gen. 3:15) Sămânța femeii lui Dumnezeu este Fiul Său, Isus Cristos. Dumnezeu este marele Cronometror, Cel care stabilește timpurile și sezoanele și care potrivește lucrurile cu precizie, conform cu timpul Său programat. Deci, el a stabilit un timp exact pentru sfârșitul domniei lui Satan. Acest lucru înseamnă că el a stabilit și un timp ca El să conducă pământul prin împărăția Sa promisă. Acum suntem în „timpul sfârșitului” domniei lui Satan. Aceasta a început acum aproximativ treizeci de ani, în 1914. Această dată poate fi determinată prin timpul programat în Cartea lui Dumnezeu, Biblia.

⁴⁰ Atunci, „timpurile stabilite națiunilor” au încetat, pentru că aceste națiuni sunt supuse lui Satan Diavolul și sunt asupritorii poporului lui Dumnezeu. Națiunile, supuse tiranului diabolic, au condus prost pământul și nu au reușit să aducă eliberare oamenilor oprimați. Pentru că „timpurile stabilite” ale puterii lor au expirat în 1914, a sosit vremea ca Dumnezeu, Creatorul, să-și reia puterea asupra pământului, creația Sa, la fel ca peste tot restul universului. (Luca 21:24, *NW*) Acest lucru l-a făcut prin instalarea împărăției Sale în ceruri pentru guvernarea pământului și a oamenilor acestuia de atunci înainte, și a pus această guvernare în mâinile Regelui Său uns, Isus Cristos. În mintea oricărei persoane sincere nu trebuie să existe nicio incertitudine cu privire la acest lucru. Cu puțin timp înainte de moartea Lui de jertfă Isus a prezis semnul care urma să aducă

dovada că ne aflăm în „timpul sfârșitului”, la „încheierea acestui sistem de lucruri” și că sfârșitul desăvârșit al acestei lumi opresive de sclavie se apropie. Acum vedem semnul. Toate persoanele informate cunosc istoria lumii de la 1914. A început cu primul Război Mondial, când o națiune s-a ridicat împotriva altei națiuni, când o împărăție s-a ridicat împotriva altei împărății.

⁴¹ Acest prim Război Mondial a fost însoțit de ororile lipsei de hrană, epidemii, de cutremure, de persecutarea violentă a creștinilor adevărați care sunt moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu, de eșecul tuturor eforturilor de pace și alianțelor de pace, de temerile în creștere ale națiunilor, cu nicio cunoștință despre calea de scăpare prin mijloace umane. TOATE aceste experiențe ale acestei generații au fost prezise de Isus Cristos ca marcând timpul nostru ca „timpul sfârșitului” lumii lui Satan și timpul ca Împărăția lui Dumnezeu să domnească în mijlocul tuturor dușmanilor săi văzuți și nevăzuți. Isus a spus: „Când veți vedea că aceste lucruri se vor întâmpla, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă spun că această generație nu va trece nicidecum până când nu se vor întâmpla toate lucrurile.” – Luca 21:31, 32, *NW*.

⁴² Împărăția lui Dumnezeu prin Fiul Său Isus Cristos este singurul și unicul guvern al eliberării. Marea jertfă de ispășire a lui Isus Cristos, Marele Preot, a fost oferită în cer, iar în cursul ultimelor nouăsprezece secole, urmașii săi credincioși au primit binefacerile acesteia prin credință. Acum, pe deasupra, guvernul teocratic al lui Iehova, cu Isus Cristos ca Rege, a fost stabilit. Ca eliberator al oamenilor, acesta trebuie să distrugă complet organizația lumii Diavolului, atât pe cea vizibilă cât și pe cea invizibilă, aducând-o la un sfârșit desăvârșit. Acest lucru va fi împlinit în timpul războiului universal de la Armaghedon, bătălia finală către care toate națiunile mărșăluiesc acum sub influența lui Satan și a demonilor săi. – Apoc. 16:14-16.

⁴³ Cu acoperirea păcatelor omenirii acum posibilă prin jertfa lui Cristos, și cu împărăția lui Dumnezeu acum întemeiată, ACUM este timpul să se audă proclamarea Jubileului pentru toată omenirea. Cine să-l proclame? Urmașii unși ai lui Cristos și toate persoanele cu bună voință care primesc mesajul cu credință și bucurie. Isus a spus: „Această veste bună a împărăției va fi propovăduită pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile, și atunci va veni sfârșitul.”

⁴⁴ Isus a inclus această predicare a Împărăției către toate națiunile printre multe alte caracteristici ale semnelor care va marca „timpul sfârșitului” și timpul prezenței Sale în Împărăție. Din anul 1919, această veste bună a împărăției stabilite a lui Dumnezeu a fost propovăduită într-un mod remarcabil de către martorii lui Iehova, pretutindeni pe pământ, la toate națiunile. Această mărturie a Împărăției crește în fiecare an, în ciuda opoziției religioase, politice, judiciare și militare și a persecuției. Deci avem o altă dovadă puternic vizibilă că Împărăția pentru eliberarea omenirii este la putere, domnind acum în mijlocul dușmanilor săi, înainte de a-i distruge la Armaghedon. – Mat. 24:3-14, *NW*, Marcu 13:4-9, Luca 21:7-28.

⁴⁵ Când mărturia Împărăției, sunetul modern al trâmbiței Jubileului, va fi fost dată pretutindeni, în măsura în care Dumnezeu a decretat, atunci în ziua și la ora

stabilite de El, va veni pe neașteptate bătălia de la Armaghedon, precum un hoț, asupra lumii lui Satan. Controlul său înrobitor asupra pământului și a locuitorilor săi va fi zdrobit și îndepărtat pentru totdeauna. Toți cei care vor continua în sclavia lui cu voia vor fi distruși odată cu el. Din acest motiv, ACUM, trâmbița Jubileului trebuie să sune, punând mărturie despre Împărăția lui Dumnezeu, guvernarea vieții veșnice într-o lume nouă, liberă. Prin puterea adevărului cu privire la Împărăția lui Dumnezeu, oamenii cu bunăvoință care aud trâmbița Jubileului trebuie să evadeze pentru libertatea lor din lumea lui Satan a sclaviei. Ei trebuie să fugă spre Împărăția lui Dumnezeu, ca guvern de drept al întregii omeniri, singurul răspuns la rugăciunea despre care ne-a învățat Isus: „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele tău. Să vină împărăția ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Mat. 6:9, 10, *NW*) El ne-a asigurat, de asemenea: „Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.” El a mai spus că acest Cuvânt al lui Dumnezeu din Sfânta Biblie este adevărul. (Ioan 17:17) Deci, acum, în această perioadă scurtă de timp înainte de Armaghedon, ascultați proclamarea Jubileului, aflați adevărul și apoi acționați în consecință, fără întârziere, pentru a vă câștiga libertatea. Apoi, ca bărbați liberi și femei libere, uniți-vă forțele în toată lumea pentru a „proclama libertatea în toată țara, către toți locuitorii acesteia.” Prin această cale de acțiune puteți trece vii prin Armaghedon și să nu muriți niciodată!

⁴⁶ Războiul drept al lui Dumnezeu de la Armaghedon va elibera omenirea de sub dominația lui Satan. Apoi, noua lume va începe și va completa eliberarea omenirii. Moartea nu va mai domni, iar toate efectele păcătoase ale nașterii noastre din Adam, care au adus moartea, vor fi îndepărtate de la toți cei care vor fi supuși Împărăției lui Dumnezeu. Da, moartea va fi obligată să-i elibereze pe cei pe care îi ține neînsuflețiți în morminte, pentru că Isus Cristos va vorbi și toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară. Toți vor fi învățați cerințele drepte și adevărul Dumnezeului Cel Preaînalt, și toți cei ascultători vor fi ridicați din condiția lor păcătoasă, imperfectă la condiția de bărbat și femeie perfecti.

⁴⁷ Va rămâne pentru totdeauna adevărat că „Pământul este al lui Iehova, și plinătatea acestuia; lumea, și cei ce o locuiesc.” (Ps. 24:1, *AS*) Baronii lacomi de pământ nu vor mai monopoliza pământul sau războaiele pentru extindere teritorială și pentru resurse naturale nu vor mai ruina suprafața pământului și nu vor mai aduce oamenii la sărăcie, fără adăpost. Nici eroziunea și epuizarea solului nu vor mai face pământul pustiu și de nelocuit. Regele Isus Cristos va repartiza fiecărui supus credincios un loc pe pământ pe care să-l cultive și de care să se

bucure, spre plăcerea Marelui Proprietar Iehova. Sub binecuvântare divină, pământul va deveni foarte fertil și va produce din belșug pentru a acoperi toate necesitățile umane. Paradisul va deveni o realitate răspândită pe

întreg pământul.

⁴⁸ Regele Isus Cristos va acorda tuturor supușilor Săi ascultători binefacerile jertfei Sale umane perfecte, pentru a împlini profeția: „Numele Lui va fi ... Părinte Veșnic.” (Isa. 9:6, *AS*) Cei care își dovedesc atunci loialitatea față de suveranitatea universală a lui Iehova și față de Regele lor vor fi declarați demni de drept la viață veșnică în lumea nesfârșită a păcii, a sănătății și a fericirii.

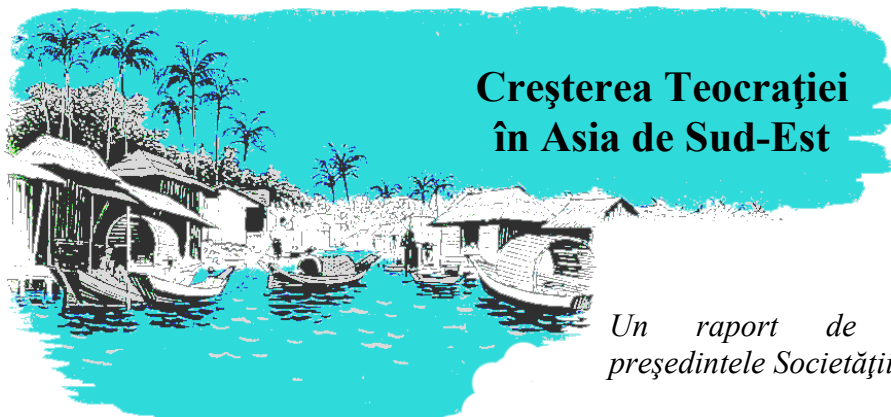
⁴⁹ Apoi, cerescul Eliberator, Iehova Dumnezeu, va justifica acel cuvânt pe care l-a dat, „că însăși creația va fi eliberată din sclavia corupției, și va avea glorioasa libertate a copiilor lui Dumnezeu.” (Rom. 8:21, *NW*) Fie ca glorioasa veste bună a acestei libertăți care se apropie, să fie proclamată cu voce tare, în toată țara, tuturor locuitorilor pământului. Fă-ți partea!

Fiecare om va sta sub vița și sub smochinul lui; și nimeni nu-i va face să se teamă: pentru că gura lui Iehova al oștirilor a vorbit. Pentru că toate popoarele vor umbla fiecare în numele dumnezeului lor; și noi vom umbla în numele lui Iehova, Dumnezeu nostru pentru totdeauna. – Mica 4:4, 5, *AS*

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. De ce este aceasta ziua pentru proclamare și ce o face potrivită pentru acest lucru?
3. Ce a rezultat de pe urma încercărilor venite din partea eliberatorilor umani?
4. Cum este privită democrația în general? Cât de sigură este ea astăzi?
5. Cine luptă împotriva eliberării oamenilor? Prin ce mijloace?
6. Este potrivit să se proclame libertatea și în America? Dacă da, de ce?
7. Cuvintele subiectului nostru și-au avut originea în Republica Americană? De unde vine spiritul libertăți?
8. Proclamarea libertății de acum are cumva ca scop să declanșeze lucruri asemănătoare celor din America anului 1776? Cum hotărâm răspunsul?
9. Care este esența celor scrise în Leviticul 25:9-13?
- 10,11. (a) De ce acea lege este de interes pentru noi astăzi? (b) Cine a început proclamarea libertății și cine trebuie să o preia acum?
12. Cum a dat dovadă Isus de autoritate pentru lucrarea sa de eliberare și cum se compară lucrarea lui cu cea a lui Moise?
13. Ce a pregătit terenul pentru emiterea legii Jubileului?
14. Ce probleme cu care ne confruntăm acum au fost tratate în acea lege? De ce pe bună dreptate?
15. Cum s-au manifestat în Israel sărăcia, lipsa de pământ și robia?
16. Cum era Jubileul un an de eliberare pentru pământ și oameni?
17. Cum a arătat Iehova Israelului că lua în serios această lege a anului de sabat?
18. Cum nu arăta legea nedreptate față de cumpărătorii legali de terenuri și robi? Era ea îndeplinită prin revoluție și vărsare de sânge?
19. Cum era omul înrobitor de om și cum era tratat pământul?
20. Cum a plănuit marele împotrivor să înrobească întreaga omenire?
- 21,22. Atunci, cum și-a făcut apariția robia în universul lui Dumnezeu?
23. Cum a construit Satan o organizație nevăzută? Cu ce scop?

24. Cum vine eliberarea omenirii: prin om, prin democrație, sau prin ce anume?
- 25,26. Cine s-a prezentat ca Apostol al libertății? Cine i s-a împotrivit?
27. Ai cui robi le-a mai arătat Isus iudeilor că erau?
28. De ce nu erau ei încă liberi, în ciuda originii și a legilor lor?
29. De ce noi nu suntem robi ai păcatului și ai corupției din cauza creației lui Dumnezeu?
30. Atunci cum am devenit cu toții supuși păcatului, corupției și lui Satan?
- 31,32. (a) Ce alt rege domnește și de ce peste noi toți? (b) De ce viața nu vine prin legea Mozaică și astfel cum este ea posibilă?
33. Atunci, în ce privințe ne eliberează, de fapt, Fiul lui Dumnezeu?
34. (a) Ce zi a început Jubileul? (b) Ce au ilustrat acele jertfe?
35. Cum a murit Isus și cum n-au fost anulate foloasele morții sale?
36. Când putea să înceapă pentru prima dată marele Jubileu?
- 37,38. (a) Ce fel de an era Jubileul și în ce zi a fost revărsat spiritul? (b) Despre ce eliberare era aceasta o dovadă și pentru cine?
39. De ce este timpul acum să trâmbițăm veștile despre Jubileu?
- 40,41. (a) De ce anul 1914 a marcat timpul pentru împărăția lui Dumnezeu? (b) Ce dovezi avem că a început atunci și ne aflăm noi la sfârșitul lumii?
42. Prin urmare, ce este aproape pentru eliberarea omenirii?
- 43,44. (a) Cum a prezis Isus proclamarea Jubileului de acum? (b) Ce demonstrează proclamarea acestuia?
45. (a) Unde și cum va fi sfârșită puterea înrobitorilor? (b) Ce trebuie să facă, deci, acum, iubitorii libertății?
46. Cum va completa lumea nouă eliberarea omenirii?
47. Ce va fi făcut pământului, pentru a corespunde Jubileului?
48. Cum va câștiga omenirea drept la viață veșnică?
49. În acest fel, ce cuvânt pe care l-a dat Dumnezeu va fi justificat?

Creșterea Teocrației în Asia de Sud-Est

*Un raport de N.H. Knorr,
președintele Societății*

La bordul Constelației KLM, eu și Milton Henschel am avut câteva momente pentru a reflecta asupra celor văzute în Singapore și asupra acelor zile plăcute petrecute acolo, dar atenția noastră a fost distrasă de gândurile ce zburau spre Thailanda (Siam) și la ce ne așteptam acolo. Avionul nostru era în întârziere și

speram ca frații noștri din Thailanda să aștepte sosirea noastră. Zborul a fost liniștit și nu era nimic dedesubt în afară de apele Golfului Siam. Întinericul a căzut peste noi fiind ora 9 p.m. când „Holland” a oprit pe aeroportul Don Muang, la 13 mile depărtare de Bangkok, capitala Thailandei. La început nu am putut vedea fețele oamenilor care stăteau în spatele gardului terminalului, dar pe măsură ce ne-am apropiat am recunoscut pe absolvenții de la Gilead și pe mulți dintre vestitorii thailandezi pe care i-am întâlnit cu patru ani în urmă. În total, au fost aproximativ treizeci de oameni care ne-au întâmpinat. Trecerea de vamă a durat destul de mult timp din cauza faptului că unii pasageri chinezi aveau obiecte ce trebuiau supuse taxelor vamale, aceștia fiind înaintea noastră. Dar frații noștri ne-au așteptat cu răbdare și în momentul în care am trecut de vamă, ne-am strâns mâinile și am urcat în mașinile care așteptau.

În drum spre oraș am trecut pe lângă mai multe corpuri de case. Deși este adevărat că în Thailanda nu este război, totuși, din motive de securitate, călătorii nocturni sunt verificați. Pe drum, servul de filială, Fratele Babinski, ne-a spus că ei, din momentul în care au auzit prima dată de vizita plănuită a președintelui Societății în Estul Îndepărtat, au așteptat-o cu nerăbdare și au început primele pregătiri. Noi trebuia să ajungem acolo pe data de 4 aprilie, și iată că această zi venise. Frații erau fericiți că venise timpul să înceapă adunarea lor.

Adunarea a fost foarte bine organizată. O mică scenă, înconjurată de un mic garduleț alb a fost pregătită pe terenul Societății, ridicată după stilul celei de la Adunarea Creșterea Teocrației din New York, din anul 1950. Toate întâlnirile noastre de seară au avut loc afară, fiind mult mai plăcut decât înăuntru, luând în considerare faptul că aprilie este una dintre cele mai călduroase luni în Thailanda. Briza bătea mereu după apus. Au fost furnizate lămpi pentru iluminare, deoarece producția companiei de energie este redusă și toate luminile sunt slabe. Unele sesiuni au avut loc în Sala Împărăției, situată pe proprietatea Societății; aceasta a fost revopsită special pentru această ocazie.

Vestitorii au condus cea mai mare campanie de publicitate ce a avut vreodată loc pentru teocrație în Thailanda. Cu săptămâni înainte, au început să fie publicate articole în principalele ziare englezești, thailandeze și chinezești despre lucrarea Societății și despre apropiata vizită a președintelui Societății. Treizeci de mii de pliante atractive în două culori au fost tipărite pentru lectura publică, „Proclamați Libertatea în toată țara”, ce urma să fie expusă pe 8 aprilie; zece mii dintre acestea au fost oferite ziarelor pentru a fi incluse în paginile ziarelor, cu câteva zile înainte de lectură. Toate acestea s-au întâmplat

întocmai. Pliantele rămase au fost distribuite în case și pe străzi. În plus, trei reclame mari au fost pregătite și apoi expuse în părțile populate ale orașului.

O formă complet nouă de publicitate a fost introdusă în Thailanda, și anume reclama făcută de vestitorii care purtau pancarte pe străzile din cele mai

populate secțiuni ale orașului. Traficul mașinilor, al jeep-urilor, al autobuzelor și al tricicletelor, dar și al pietonilor, este atât de intens în Bangkok, încât este limpede că străzile sunt cel mai bun loc de a face publicitate. Majoritatea vestitorilor au avut rețineri referitor la cum va funcționa acest aspect al lucrării, însă toți au cooperat cu plăcere și au descoperit că prin aceasta s-a pus o extraordinară și neobișnuită mărturie. Mai mult, au fost pregătite semne mari pentru mașini, iar cei care aveau mașini le-au montat deasupra lor. Pe o parte a reclamei apărea lectura în thailandeză și pe cealaltă în engleză, și aceasta a pus o mărturie extraordinară.

O altă parte a lucrării preliminare a fost trimiterea a mai mult de o mie de invitații abonaților revistelor; multe invitații au fost, de asemenea, înmânate de către vestitori persoanelor interesate. Câteva ziare thailandeze au publicat articole ce catalogau lucrarea noastră drept comunism. Prin aceste fapte ei nu au făcut altceva decât să își arate ignoranța și au descoperit ce standard redus de jurnalism au. Ei preferă senzaționalul și minciunile pentru a vinde ziarele. Dar adevărul nu poate fi atacat de astfel de declarații publice, astfel că este mai bine să le ignorăm. Ei au publicat, de asemenea, poze ale fraților noștri ce purtau pancarte pe străzi, drept „dovadă” a afirmațiilor lor. Propovăduirea veștii bune este lucrarea noastră, iar noi o vom continua indiferent de ceea ce spun ziarele și religioniștii. Noi nu putem fi deviați îngrijorându-ne de ceea ce spun cei prost informați sau cei care urăsc adevărul. Ziarele demne de încredere, cele mai bune din Bangkok, au publicat articole adevărate despre lucrarea noastră, iar noi apreciem acest fapt. Toți vestitorii s-au alăturat lucrării. Cei din îndepărtatul Siam au avut o mare parte în lucrarea de înștiințare.

Nevoile fizice ale fraților nu au fost uitate, și astfel a fost organizată la filială un bufet cu autoservire. Așa că vestitorii au putut mânca chiar la congres. Ei au considerat umbra copacilor din curte foarte plăcută, folosind suporturi de lemn drept mese în timp ce stăteau pe iarbă.

Deoarece congresul a început pe data de 6 aprilie, vineri, obișnuita adunare de serviciu de vineri a fost mutată joi seara, ceea ce a marcat începutul mării sărbători de care avea să se bucure toată lumea în următoarele zile. Această întâlnire a fost foarte plăcută, având în vedere că două demonstrații au fost făcute în limba thailandeză de unii misionari, absolvenți ai Școlii Gilead, deși ei se aflau în această țară de foarte puțin timp. Trebuie amintit faptul că thailandeza este o limbă foarte dificilă pentru străini, ea conținând 32 de vocale și 44 de consoane, în cinci tonuri. Fratele Burkhart a făcut o demonstrație despre cum trebuie să înceapă un studiu al *Turnului de veghere* în thailandeză, iar frații Ross și Stallard au făcut o demonstrație a mărturiei pe stradă. Frații Burkhart și Stallard se află în țară de numai paisprezece luni, dar datorită bunei lor pronunții, mulți oameni cărora le-au pus mărturie în Cheingmai i-au întrebat dacă s-au născut în Thailanda. A fost o surpriză pentru mine să aud că acești frați se descurcă atât de bine.

CONGRESUL DE LA BANGKOK

Vineri dimineața la ora nouă, congresul a fost deschis oficial și un mare număr de oameni s-au adunat pentru serviciul de teren. În timpul după-amiezii,

vestitorii au ieșit în lucrare cu pancarte și distribuirea de pliante. Vineri seara, servul de filială a expus o cuvântare micuță de bun venit în thailandeză. Fratele Henschel a urmat cu un discurs despre păstrarea devotamentului evlavios, iar apoi eu am vorbit despre vindecarea divină. Ambele cuvântări au primit atenția cuvenită.

Sâmbătă a început cu o pantomimă făcută de doi pionieri thailandezi și doi misionari, Frații Burkhart și Laasko. Demonstrația a avut șapte scene, începând cu un vestitor care oferă o revistă la un colț de stradă și sfârșindu-se cu doi vestitori, la același colț de stradă, două luni mai târziu – o creștere 100% – noul vestitor fiind cel care a primit revista pe stradă, cu două luni înainte.

După serviciul de teren de dimineață urmau să începă după-masă trei cuvântări de 15 minute, de Frații Ross și Thomas și de un vestitor thailandez. După un alt serviciu de teren, participanții s-au adunat pentru sesiunea de seară. În acel timp, Fratele Gruber, un absolvent al Școlii Gilead, a condus întregul program în limba thailandeză. Programul a început cu cântări în thailandeză, o parte de care oamenii s-au bucurat foarte mult la toate sesiunile, urmată de două experiențe personale ale unor foști budiști, în care au relatat despre cum au venit ei la adevăr. Ei au spus că au fost budiști de la naștere și că budismul era adânc înrădăcinat în lăuntrul lor; de fapt, unul dintre ei fusese călugăr. Ei considerau budismul ca fiind, de departe, o religie superioară. Prima dată când au venit vestitorii ei nu au crezut mesajul, dar după repetate vizite ulterioare și după multe studii din Biblie, ei au ajuns să realizeze că acea cunoștință din Biblie era mai puternică și mai dătătoare de viață decât învățăturile și doctrinele budiste și că viața putea veni numai de la Iehova prin Isus Cristos. Ambii și-au exprimat marea bucurie de a cunoaște adevărul, pe care au spus că nu-l vor părăsi niciodată. A fost foarte emoționant să auzim aceste mărturisiri, deoarece până acum, s-a întâmplat de foarte puține ori ca adevărații budiști să vină la adevăr. Nu numai că acum avem câțiva budiști la adevăr, dar ei sunt și foarte entuziasmați. Ei însetează după mai multă cunoștință din Biblie și sunt niște studenți foarte buni. Niciunul dintre noi nu poate renunța la studierea Cuvântului lui Dumnezeu, fapt pe care ei îl apreciază acum. După acestea, Fratele Henschel a expus o cuvântare întăritoare despre propovăduirea în ciuda opoziției, urmată de cuvântarea mea.

Duminică a adus apogeul adunării de trei zile și a început cu discursul despre botez al Fratelui Burkhart, servul de circuit. Era foarte mulțumitor să vezi opt persoane care stăteau în rândul din față ca și candidați ai cufundării, majoritatea dintre ei foști budiști. La întrebarea vorbitorului: „Ești de acord să Îl servești pe Iehova Dumnezeu pe veșnicie?” ei au oferit răspunsul interesant în thailandeză, „rup-rong” – cu alte cuvinte, au *garantat* că vor face întocmai. După această cuvântare a avut loc plăcutul serviciu de botez într-un iaz din apropiere. Surorile purtau sarong-uri (bucată de stofă purtată în jurul coapselor de femei și bărbați în Malaezia).

Locația adunării publice a fost auditoriul Universității de Științe Politice și Morale. Această școală de învățământ superior este un mare complex cu multe clădiri și este vizavi de faimosul râu Chao Phya, pe malul de est. Legea este unul

dintre principalele subiecte. Pe la ora 3 p.m. oamenii au început să sosească, dar am descoperit că nu era nimeni acolo pentru a deschide ușile. Acestea s-au întâmplat în ciuda faptului că Universitatea fusese închiriată de la 2 la 6 p.m. și că ni s-a promis faptul că toate vor fi pregătite pentru întâlnire. Astfel, în următoarea oră și jumătate a fost multă alergătură și grabă pentru a găsi pe cineva cu autoritatea de a deschide auditoriul. Cu câteva minute înainte de ora 4 p.m. am găsit administratorul, dar el a refuzat să deschidă ușile, deoarece, spunea el, nu știa nimic de lectură. Însă noi am insistat ca el să îl sune pe secretarul general al Universității; iar el i-a dat permisiunea de a deschide ușile. Cu aproximativ cincisprezece minute înainte de ora 4 p.m. i-am spus Fratelui Babinski că în cazul în care nu vom fi fost primiți înăuntru, eu eram pregătit să vorbesc adunării ce aștepta, chiar acolo pe terenul Universității, sub marele copac bo din apropiere, copac ce este considerat sfânt de către închinătorii lui Buddha. El ar fi oferit o minunată umbră și acolo, pe marginea râului, ar fi fost un loc la fel de potrivit de a expune cuvântarea despre libertate precum ar fi fost înăuntrul școlii. Dar nu a trebuit să recurgem la această alternativă.

Imediat ce ușile s-au deschis, oamenii s-au grăbit să intre. Câteva scaune erau deja puse la locul lor, ele fiind imediat ocupate, dar celelalte scaune trebuiau puse în poziția potrivită. Noi am început un pic mai târziu din cauza așezării scaunelor, a deschiderii geamurilor și a organizării lucrurilor. La începutul lecturii am arătat diferența dintre comunism și democrație. Acest fapt i-a clarificat publicului că noi nu propagăm comunismul, așa cum susținea unul dintre ziare. Pe măsură ce continuam și am început să menționez numele lui Isus, mai multe grupuri au plecat zgomotos, ca și cum numele lui Isus era un lucru dezgustător pentru ei. Deși unii dintre ei au plecat, locurile lor au fost curând ocupate de alți oameni care continuau să apară. Publicul a ascultat cu atenție până la sfârșitul lecturii care a durat o oră și jumătate, ea fiind tradusă în același timp în limba thailandeză. Publicul a fost variat, a fost alcătuit din oameni de afaceri, doctori, oficiali guvernamentali, studenți, 7 preoți budiști, europeni și chinezi, pe lângă grupul principal de oameni thailandezi. Participanții au fost în număr de 367 și 300 de broșuri au fost înmânate gratuit la finalul lecturii. Acesta a fost cel mai numeros public ce a participat vreodată în Bangkok la o lectură publică a martorilor lui Iehova, până atunci, și toți frații au fost mulțumiți de această mărturie.

După lectura publică ne-am adunat din nou pe terenurile biroului de filială și a casei misionare, iar sesiunea de seară a început cu relatarea unei experiențe de teren de către Fratele Powell, în limba thailandeză, urmată de un reportaj de 20 de minute despre *Turnul de veghere*. A urmat Fratele Henschel cu o cuvântare de o oră despre serviciul de pionierat și eu am încheiat cu un reportaj despre călătoria noastră ce ne-a dus prin zona Pacificului, în Australia și în Estul Îndepărtat, sfârșind în cuvinte de apreciere față de progresul lucrării înregistrat în Thailanda. Eram foarte fericit că Thailanda atinsese pragul de 35% creștere a numărului record de vestitori și am mărturisit adunării că era prima țară, din acea călătorie, care își atinsese obiectivul și că, foarte probabil, Thailanda avea să facă și mai multe progrese până la sfârșitul anului.

Cât despre propovăduirea evangheliei în Thailanda, un excelent progres s-a înregistrat de la ultima mea vizită. În anul 1947 ei au atins un record de 31 de vestitori, iar acum, în martie, 1951, ei au sărit la 119.

Există, de asemenea, un număr de frați și surori thailandezi care s-au alăturat lucrării de pionierat, pe lângă absolvenții de la Gilead. Două surori sunt în drum spre sudul Thailandei pentru a începe lucrarea acolo unde nu sunt vestitori și pentru a începe un nou teritoriu. Ele au fost scrise pe lista pionierilor speciali pentru a fi ajutate să facă față cheltuielilor. Aceste două pioniere erau foarte entuziasmate de ideea de a pleca din Bangkok și de a merge într-un nou teritoriu, congresul reprezentând un stimul pentru mulți în această privință.

BUDISMUL

Se pregătesc noi publicații în limba thailandeză. Ei au deja „*Să Fie Dumnezeu Adevărat*”, care este un mare ajutor în conducerea studiilor din casele oamenilor și noua carte „*Aceasta înseamnă Viața Veșnică*” este pe trei sferturi tradusă. Aceste noi publicații îi vor ajuta foarte mult pe thailandezi să capete cunoștința adevărului și să vadă diferența dintre Budism și împărăția lui Dumnezeu. Budiștii sunt de părere că, în scurt timp, se vor petrece mari schimbări pe pământ și că va fi o domnie de o mie de ani, de binecuvântări. Astfel, este nevoie de multă răbdare din partea vestitorilor pentru a le arăta că lucrurile în care ei cred sunt diferite față de ceea ce este arătat în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Concepția generală a budistului este că trupul în care ei sălășluiesc nu este un lucru necesar, iar ei nu au o foarte mare dorință de a trăi. Cel puțin, aceasta este ceea ce ei sunt învățați. Dar, există unii budiști care doresc, cu adevărat, să trăiască și ei iubesc viața, însă religia lor îi învață să nu o iubească. Majoritatea oamenilor privesc cu nerăbdare spre momentul sosirii morții, pe cale naturală. Nirvana este ultimul lor țel, iar preoții care umblă de acolo până colo îmbrăcați în robele lor de culoare galbenă cred că următorul pas în viață după descotorosirea de organismul de carne, va fi nirvana. Atunci nu vor mai exista nici lucrare, nici rațiune, nici acțiune, nici lucruri materiale. Ei cred că vor deveni un fel de nimic și aceasta este ceea ce urmăresc ei. Diavolul le-a băgat în minți niște crezuri stranii, iar ideile budiste sunt greu de înțeles. Este ciudat motivul pentru care cineva nu ar dori să trăiască deși are posibilitatea. Dovedește faptul că el nu are nici o concepție despre marele Creator Iehova, care este viață și care a dăruit viață omului. Dar un lucru ciudat se petrece chiar în mijlocul acestor milioane de oameni care urmează învățăturile lui Buddha – ei au farmacii și doctori, iar când oamenii se îmbolnăvesc ei încearcă să se vindece. Ei nu sunt pe deplin siguri de viitorul lor. Deși ei nu iubesc viața, încearcă să își păstreze trupul pe cât de mult posibil. În momentul în care un budist primește adevărul, el pierde, cu siguranță, multe greutate și griji și atunci vede că viața merită trăită și se poate bucura de ea. Câți budiști își vor arăta dorința de a-L sluji pe Dumnezeu, este greu de ghicit, însă martorii lui Iehova au poruncă de la Domnul să meargă și să facă discipoli din toate națiunile și să propovăduiască vestea bună în întreaga lume, ca mărturie, și exact aceasta este ceea ce ei fac în Thailanda și în multe alte locuri din lume,

indiferent de crezurile oamenilor. După propovăduirea mesajului, este responsabilitatea oamenilor de a-l accepta sau de a-l respinge. Se poate spune că oamenii din Bangkok și Chiangmai și din alte orașe în care se află martorii lui Iehova, cunosc lucrarea și ce învățăm noi și dacă ei au bunăvoință și vor căuta adevărul și dreptatea, organizația va fi acolo pentru a-i ajuta, învăța și pentru a le arăta calea pe care s-o urmeze.

În ziua de luni de după congres, am avut posibilitatea de a vedea unele teritorii în care misionarii și vestitorii locali nu au lucrat încă. Noi am făcut o călătorie cu o șalupă prin unele *klongs* (canale) care sunt, pentru mulți dintre oamenii thailandezi, drumuri principale. Noi am început la marginea râului Chao Phya, chiar în inima Bangkok-ului, lângă hotelul nostru. Toți absolvenții Școlii Gilead au fost alături de noi. Râul este o arteră intens folosită a traficului din Thailanda, și pot fi văzute tot felul de ambarcațiuni. Vapoarele din ocean intră pe gura râului și ancorează în Bangkok. Există acolo remorchere și șampane. Șlepurile sunt folosite cel mai adesea pentru a căra lemn, orez, nuci de cocos și alte produse din țară. Noi am mers la nord, pe lângă magaziile de grâne de orez și pe sub noul pod Memorial, iar apoi am virat spre vest, pe unul dintre marile *klongs* ale Bangkok-ului. Pe margini erau negustorii în bărcile lor scobite în trunchi de copac, vânzând băuturi, mâncare, legume, sau înghețată. Erau fabrici de cherestea și țesătorii. Am văzut metri de material băștinaș, care tocmai fusese vopsit și agățat pentru a se usca. Casele erau construite chiar lângă *klong*, cu scări care duceau spre apă. Oamenii făceau baie, sau spălau hainele în apa care nu părea deloc îmbietoare, pe puțin spus. Adesea treceam pe lângă un *wat* (templu), dintre care multe erau dărăpănate și aveau nevoie de reparații. Noi am văzut câțiva oameni închinându-se și am pus câteva întrebări pentru afla dacă oamenii renunțau la budism, însă se pare că ei alegeau să construiască temple noi în loc să le restaureze pe cele mici. Ele erau un simbol potrivit al decadentei închinării la demoni.

Un aspect interesant, pe drum, a fost zărirea unor case mici puse în vârful unui stâlp, în fața caselor propriu-zise ale oamenilor. Acestea, ni s-a spus, sunt case ale diavolilor și ele sunt construite înainte ca oamenii să construiască o casă, pentru a le oferi un loc spiritelor, ca acestea să nu vină și să nu locuiască în casele lor, alături de oameni. Oamenii sunt foarte superstițioși și pun adesea mâncare în aceste căsuțe pentru a mulțumi spiritele rele. Atunci când furnicile mănâncă hrana pusă de ei, oamenii văd că ea a dispărut și cred că a fost luată de diavoli. Câteodată, aceste căsuțe sunt foarte frumos pictate și sunt bine întreținute, dar câteodată ele nu sunt deloc îngrijite.

Pe cele câteva *klongs* pe care le-am văzut, trăiesc mii de oameni. Nouă ni s-a spus că aproape toți oamenii din Thailanda citesc și scriu în limba lor, inclusiv cei care trăiesc asemenea oamenilor pe care i-am văzut; astfel, este un mare teren pentru distribuirea publicațiilor teocratice în acea țară. Însă, va trebui să fie găsiți mai mulți vestitori pentru a ajunge la toți oamenii.

Noi ne-am bucurat mult de vizita noastră în Bangkok. Spiritul vestitorilor este bun și progresul lucrării este încurajator. În plus, Bangkok este genul de oraș la care oricine ar visa în momentul în care s-ar gândi la Orient, căci aici se

regăsesc marile temple ale lui Buddha, înălțându-se prin tot orașul și splendoarea și măreția regalității. Acoperișurile multor temple sunt decorate cu frunze de aur și „păzite” la intrare de statui mari și hidoase. Au fost ridicați uriași Buddha și pe altare este arsă tămâie, a cărui miros dulce este purtat de briză departe de temple. Unele temple conțin bijuterii nemaipomenite. Ele poartă marca Estului, din cărțile de povești. În mod limpede, religia lor a avut cea mai mare putere din ținut asupra oamenilor, în anii dinainte, dar mulți dintre oameni par a pune acum pe primul loc politica și comerțul și sunt interesați de practicile Vestului. Totuși, acesta este un ținut al belșugului și mulți oameni de la țară îi acordă meritele lui Buddha că le-a dăruit un pământ așa de minunat și că nu trebuie să se îngrijoreze niciodată de foamete. Ei își dau seama, bineînțeles, că națiunile puternice și mărețe lucrează acum în lume și că, la fel ca în alte locuri, nu există un sentiment absolut de siguranță. Actuala criză din Orient a fost în favoarea Thailandei, căci ea are orez pentru a hrăni mai mulți oameni decât se află în țară și multe dintre instituțiile de afaceri din străinătate și-au mutat sediile în Bangkok. Lucrurile sunt normale în Thailanda spre deosebire de alte locuri din Estul Îndepărtat, dar oamenii își amintesc de faptul că nu cu mult timp în urmă, țara lor a fost lovită de război, iar podurile bombardate și templele devastate sunt mărturie pentru oameni că necazul se poate întoarce oricând. Aceasta poate fi cauza pentru care unii oameni caută adevărul.

SPRE BURMA

Cel mai călduros moment al zilei este chiar după amiază, iar în acel moment noi ne aflăm la aeroportul Don Muang pentru a ne anunța călătoria spre Burma. Frații noștri au mers cu noi la aeroport, ceea ce a demonstrat multă preocupare mergând în acel timp al zilei. Era după-masa zilei de 10 aprilie și noi trebuia să plecăm la 2 p.m. Dar avionul a trebuit să aștepte sosirea unui avion întârziat, acesta din urmă având pasageri la bord care trebuiau să facă legătura spre Burma. Aceasta a însemnat că vizita noastră alături de vestitorii care ne-au însoțit la aeroport s-a prelungit, iar așteptarea noastră a fost plăcută, în ciuda căldurii.

La 4 p.m. am fost anunțați că vom pleca. Despărțirea de acest grup a fost diferită, deoarece noi nu plecam de aici pentru mulți ani, ci, în câteva zile, aveam să ne întoarcem și să petrecem alte douăsprezece ore alături de ei, în drum spre Hong Kong. Astfel, ne-am luat rămas bun numai pentru trei zile.

Pe măsură ce zburam, am văzut lanurile maronii, pârjolite de soare și crăpate de orez; era sezonul uscat. Doar puțină verdeață putea fi văzută pe malurile râurilor și ale multor canale. În câteva luni aveau să vină ploile musonice, cu mult noroi și plantarea orezului avea să înceapă. Am zburat deasupra câmpiei netede și apoi peste munții care despart Thailanda de Burma. Noi am mers drept spre vest până ce am ajuns la coasta Burmei și apoi am mers spre nord, spre Rangoon. Zborul a adus cu el o gură de aer proaspăt, dar când am aterizat și acea cabină închisă a absorbit razele soarelui am simțit căldura mai mult ca niciodată.

Cunoștința lumească versus cunoștința lui Dumnezeu

Am ajuns în sfârșit în New York, iar apoi am luat autobuzul și un taxi până în Paterson, New Jersey, spre casa nepoatei mele și a soțului ei. Eram nerăbdător să le pun o bună mărturie despre Împărăția lui Iehova; după cină, în timp ce stăteam cu toții așezați comod în sufrageria lor frumoasă, soțul mi-a dat cuvântul. Așa că le-am spus despre cele trei lumi, dovada biblică despre vremurile în care trăim, că această evanghelie a Împărăției trebuie propovăduită, despre împărăția pentru care se rugau toți creștinii etc.

În ziua următoare am vizitat noua fabrică a Societății Turnul de Veghere și am văzut noua lor casă Betel. Noi patru am fost pur și simplu copleșiți de uimire la vederea funcționării acestei fabrici. Soțul, care era inginer, a apreciat în întregime ce organizare minunată are Societatea acolo. După ce am completat turul prin fabrică și ne-am întors la birou, el a făcut rost de câteva ajutoare biblice, inclusiv abonamente pentru revistele *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!*. Apoi am vizitat noua casă Betel, care găzduiește lucrătorii Turnului de Veghere. Echipamentul modern din bucătărie, spălătorie și frumoasele picturi murale au fost impresionante. Nu am fost niciodată în viața mea atât de fericit ca la vederea acestor lucruri cu ochii mei și să văd impresia pe care au lăsat-o grupului nostru. Știu că Dumnezeu i-a binecuvântat cu privilegiul primirii adevărului.

Acest om este unul dintre doctorii renumiți care a dat guvernului Statelor Unite Nuclear 328, bomba atomică. El nu poate dormi noaptea când se gândește cât de multe nenorociri a provocat invenția și descoperirea sa. El a terminat-o cu toate. A primit multe onoruri din partea Congresului, dar acum știe că l-a slujit pe Diavol. De acum încolo va studia Biblia.

L-am întrebat: „Înțelegi de ce acești frați și aceste surori, toți slujitori ai evangheliei Împărăției, stau la colț de stradă, pretutindeni în lume, cu revistele *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!*?” „Unchiule John,” a spus el, punându-și mâinile pe umerii mei și privindu-mă în ochi, „să dea Dumnezeu ca și eu să fiu cândva, în viitorul apropiat, destul de bun încât să obțin acest privilegiu, să fiu slujitorul Lui în public. Am multe de biruit, dar știu sigur că acești oameni sunt binecuvântați și credincioși.” – J. J., Colorado.

Turnul de veghere

„ESTE o clădire mare pe strada Adams, nr.117, în Brooklyn, pe care a vizitat-o săptămâna trecută editorul de la *Islaah*. El ne-a spus următoarele despre aceasta:

„Această clădire aparține martorilor lui Iehova și este locul în care sunt tipărite revistele *Treziți-vă!* și *Turnul de veghere*. Are nouă etaje, și astfel este bine echipată pentru a pregăti și publica cele două reviste, precum și alte cărți despre care directorii mișcării cred că trebuie scoase pentru ca oamenii să știe că ceea ce cred ei este adevărul inspirat de Dumnezeu în Biblie.”

„Nu suntem în poziția de a discuta opinii religioase, ci putem doar să descriem ceea ce am văzut. La fiecare etaj există diverși lucrători și instrumentele și ustensilele de care au nevoie pentru a-și îndeplini diferitele tipuri de lucrare. Nu doar că am văzut cea mai modernă și recentă mașinărie în funcțiune, ci i-am văzut și pe acei tineri muncind acolo în disciplină totală, și erau bucuroși pentru ceea ce fac. Da, dragostea lor pentru lucrarea lor și devotamentul din toată inima pentru a o face bine și perfect au fost lucruri la care le-am simțit efectul mai mult decât de la marile mașini pe care le privești cu admirație și venerație.”

„Apoi am vizitat altă clădire numită ‘Betel’, situată pe Columbia Heights, nr. 124, în Brooklyn. Acesta este domiciliul acelor muncitori pe care i-am văzut la clădirea ‘Turnul de veghere.’ L-am întrebat pe unul dintre ei despre salariile pe care le primesc, iar el a spus 12 \$ pe lună fiecare, cu cazare și masă. După ce am luat cina, am oferit o lecție elementară în arabă unor studenți care vor merge în țări arabe ca să slujească și să pună mărturie pentru Iehova, căruia I-au dedicat educația, cunoștința și străduințele lor – chiar și viața.

„Ceea ce îl uimește pe vizitator la ambele clădiri este spiritul de satisfacție și mulțumire, mai degrabă decât convingerea care domnește peste toți. Acolo vedeți medici, asistente, avocați, ingineri, constructori, bucătari, traducători în diferite limbi, și tot felul de muncitori care merg toți după același sistem ca niște copii fericiți care ascultă instrucțiunile părinților lor – nimic nu îi îngrijorează în afară de a face lucrarea ce le este dată, fiecare în limitele capacității sale și cu corectitudine și sinceritate.”

„Cu toate că acești muncitori lucrează în ‘Turnul de Veghere’ și locuiesc în ‘Betel’ (care înseamnă ‘casa lui Dumnezeu’), totuși nu există niciun fel de control asupra lor, niciun lider, niciun ‘om mare’ care să fie laudat și cinstit, deoarece ei toți cred că Dumnezeu este cel mai bun observator și supraveghetor al lor, iar ei ‘prin faptele lor’, sunt cei mai buni martori ai Lui.” – Din 5 martie, 1951, numărul din *Islaah*, scris de preotul romano-catolic care editează această publicație arabă din New York, care apare de trei ori pe săptămână.

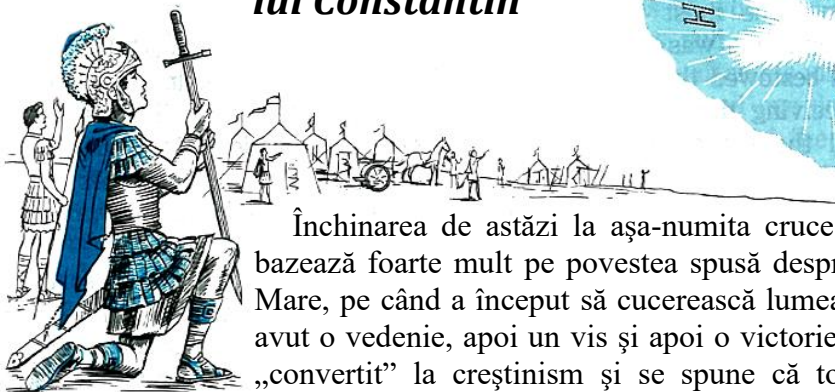

Mărturie curajoasă răsplătită

- Am încercat să obțin clădirile unei școli și alte spații disponibile pentru seria noastră de adunări publice, dar după ce am explicat natura lucrării noastre, am fost refuzat în fiecare loc. Ca ultimă opțiune am apelat la judecătorul local și am cerut voie să folosesc sala de judecată pentru lecturile noastre publice. După o discuție plină de viață despre natura lucrării noastre, judecătorul a spus: „Nu aveți legătură cu acea sectă ai cărei membri refuză să lupte pentru țara lor și ai căror copii refuză să salute steagul? Și ai tupeul să vii să îmi ceri sala mea de judecată ca să țineți adunări și să îi instruiți pe oameni astfel de lucruri?” Eu i-am atras sincer atenția asupra mesajului Domnului și asupra despărțirii oamenilor, i-am citit câteva fragmente din broșura *Dumnezeu și statul* despre poziția pe care au luat-o martorii lui Iehova, iar apoi am menționat că martorii lui Iehova sunt cetățeni supuși care

au cel mai mare respect față de legile Statelor Unite și față de principiile pe care le reprezintă steagul. După o scurtă tăcere, judecătorul a exclamat: „Pari să fii destul de sincer în convingerile tale, de aceea nu voi lua o decizie pripită în legătură cu cererea ta. Scrie o scrisoare în care să spui motivul pentru care vrei să folosești sala de judecată și mă voi consulta cu autoritățile statului.” Scrisoarea a fost scrisă și trimisă. Rezultatul? Sala de judecată obținută; participare, prima întâlnire, 53; a doua întâlnire, 75. – C. J., Virginia.

„Semnul crucii” lui Constantin

Închinarea de astăzi la așa-numita cruce a lui Cristos se bazează foarte mult pe povestea spusă despre Constantin cel Mare, pe când a început să cucerească lumea. Se pare că el a avut o vedenie, apoi un vis și apoi o victorie și ulterior a fost „convertit” la creștinism și se spune că toate acestea s-au datorat puterii miraculoase a crucii lui Cristos.

În anul 312, Constantin, care în acel timp era împăratul a ceea ce este cunoscut acum ca Franța și Britania, a pornit împreună cu armata lui să lupte împotriva lui Maxentius, pe atunci împărat al Italiei și care, întâmplător, era fratele soției lui Constantin. Într-o zi, undeva pe drum, aproape ziua în amiaza mare, Constantin a fost uimit să vadă pe cer un stâlp de lumină în formă de cruce pe care era scris *Hoc Vince*, însemnând „Prin aceasta, Învingi”.

În noaptea următoare, așa continuă povestea, în timp ce dormea, înaintea privirilor lui Constantin a apărut Însuși Isus Cristos și i-a spus să facă un drapel care să poarte această cruce cerească și s-o pună înaintea armatei sale, căci aceasta urma să fie un simbol sau un semn al victoriei. Așa a făcut, și mai mult decât atât, a pictat monograma crucii pe scuturile războinicilor săi înainte de bătălia finală și decisivă de la Milvian Bridge, aproape de Roma, unde a fost ucis Maxentius.

Judecând după cele spuse, există multe lucruri în legătură cu această povestire care par incredibile. Dar când cercetătorul sincer după adevăr sapă adânc în faptele istorice pentru a căuta autenticitatea, el este pur și simplu uimit că cineva care se numește creștin să dea crezare acestei simple fabule păgâne. În primul rând, povestirea se bazează numai pe scrierile vechi ale lui Eusebius, Lactantius și alți câțiva, toți aceștia contrazicându-se puternic unii cu alții. Este adevărat că mulți scriitori renumiți ai istoriei din zilele lor au rescris povestirea, dar eforturile

lor încordate de a aplana defectele contradictorii sunt pur și simplu presupuneri, deci nu sunt demne de încredere.

Să începem cu simpla chestiune a locului și a timpului în care se presupune că și-a avut vedenia și visul Constantin. În publicația sa, *Viața lui Constantin* (L. ii, c. 28, p. 410) Eusebius declară, nu într-un limbaj nesigur, că împăratul a hotărât să meargă să facă război cu Maxentius numai *după* ce văzuse crucea, *după* ce avusese visul și *după* ce pusese înaintea armatei sale drapelul ce purta crucea. Toți istoricii sunt de acord că împăratul Constantin a hotărât să ducă război împotriva lui Maxentius în timp ce se afla încă în Gaul, numită acum Franța, și înainte să fi traversat Alpii. Așa că Eusebius plasează categoric „miracolul” la nord de Alpi. Totuși, Lactantius, spune cu așa multă autoritate în lucrarea sa, *De Mortibus Persecutorum* (c. 44, p. 999), că împăratul Constantin a avut vedenia și visul după ce traversase Alpii și exact înainte de bătălia decisivă de lângă Roma. Atunci, pe cine să credem noi?

Era vedenia de la Domnul?

Trecând peste această discrepantă la chestiuni mai importante, cineva trebuie să se gândească cine a fost acest om Constantin, căruia se spune că Domnul i-a acordat această unică favoare. Înainte de a primi vedenia, Constantin trăia o viață de soldat. Ocupația lui era să omoare oameni și în această acțiune avea foarte mult succes. În public, el se distinsese pe câmpul de luptă mai întâi ca soldat și apoi ca general, și în viața particulară își ucisese propriul socru, Maximian Herculus.

Din punct de vedere religios, Constantin era un închinător la soare, asemenea altor păgâni din zilele lui. Apolo era „sfântul său protector”. De exemplu, poate fi relatat că după ce a reprimat răscoala împotriva francezilor în anul 308, el a mers imediat la templul lui Apolo și a oferit daruri și rugăciuni de mulțumire aceluia dumnezeu păgân.

Unui astfel de om, să credem noi, Domnul i-a dat privilegiu și binecuvântări excepțional de prețioase. Atunci, care au fost rezultatele? A demonstrat Constantin că făcuse astfel de lucruri în ignoranță și că în inimă era cu adevărat un om sincer și cinstit? A urmat acest soldat calea de acțiune a sutașului Corneliu, făcând o consacrare lui Dumnezeu și simbolizând-o prin botez? (Fapte 10) S-a pocăit Constantin imediat, s-a întors, și-a abandonat vechea cale de acțiune și a devenit un adevărat creștin și un urmaș credincios al exemplului lui Isus? A făcut el toate acestea și în afară de asta, a mers pe terenul de propovăduire a Evangheliei, imitându-l pe Saul, care a devenit Pavel apostolul? (Fapte 9) A renunțat el la stăpânirea sa și a părăsit această lume veche care se află sub suzeranitatea Diavolului, exact așa cum trebuie să facă toți creștinii adevărați? – Iac. 4:4; Ioan 15:19; Luca 4:5-8.

Nu! Este răspunsul categoric la aceste întrebări, un răspuns care reiese cu totul din paginile istoriei. În loc să-și abandoneze fosta cale de acțiune de nelegiuire, Constantin și-a extins pur și simplu domeniul de activitate, și-a mărit dorința după cucerire și și-a dezvoltat ocupația de a omorî oameni. Mândria,

aroganța și fudulia lui au ajuns la maxim. Asemenea dictatorilor lacomi din timpurile moderne, el a râvnit la stăpânire mondială în modul cel mai rău și nu s-a mulțumit până n-a fost singurul domnitor al lumii occidentale.

Afacerea secundară a lui Constantin era un fel de „Societate de Crimă”, un hobby al lui, din care părea să obțină o bucurie specială. Dintre crimele sale cunoscute, cea a socrului său stă în capul listei. Cea de-a doua lui victimă, prima, după ce a avut vedenia crucii, a fost soțul surorii lui Anastasia, pe nume Bassianus. Apoi, el și-a ucis nepotul în vârstă de doisprezece ani, Licinianus, fiul surorii lui Constantina. Pe Fausta, soția lui, el a ucis-o într-o baie de apă în clocot. Următorul a fost un prieten pe nume Sopater. Apoi l-a ucis pe soțul surorii lui Constantina, Licinius. Numărul șapte pe listă a fost propriul său fiu, întâiul său născut, Crispus, pe care l-a decapitat.

În grosolana lor ignoranță, oamenii îl pot numi pe Constantin „creștin”; ei îl numesc pe călăul Franco un „drăguț gentleman creștin”; dar laudă lui Dumnezeu, nici unul din acești criminali nu vor intra vreodată în Împărăția Lumii Noi! (Gal. 5:21; 1Pet. 4:15; 1Ioan 3:15; Apoc. 21:8; 22:15). Așadar, dacă n-ar exista nici o altă dovadă decât acestea, pretenția că acest Constantin a fost „convertit” la creștinism eșuează în mod lamentabil. El a fost un fiu al Diavolului – Ioan 8:44.

Numai un creștin închipuit

Suținătorii care încearcă să apere calitățile de „creștin” ale lui Constantin trec cu vederea și-i scuză monstruoasele crime ca datorându-se numai slăbiciunii umane morală și fizică. Ei îl scot pe Maxentius ca pe un tiran și pe Maximian, împăratul de est, îl prezintă ca pe un crud persecutor al creștinilor. Pe celălalt împărat, Licinius, ei îl acuză de trădare și înșelătorie. Odată realizat acest fapt, ei îl ridică apoi pe Constantin și îndreptățesc lichidarea celorlalți împărați de către acesta și astfel îl împodobesc și îl încununează ca salvator și eliberator, un vas ales de Domnul. Ei salută triumfătoarele sale decrete emise din Roma în favoarea creștinilor cu un triumf victorios, ca dovadă convingătoare a convertirii lui prin puterea crucii. Totuși, astfel de argumente amăgitoare cer o examinare mai atentă.

Decretele lui Constantin în favoarea așa-numiților creștini, la care se face atâta reclamă, nu oferă absolut nici o dovadă că acel om a fost convertit. Cu mult timp înainte să fi văzut năluca de pe cer, el proclamase legi similare pe tot cuprinsul ținutului Gaul. Decretele lui emise după capturarea Romei au fost, prin urmare, numai o extindere a politicii sale pe care o stabilise deja și care era asemenea celei adoptate de tatăl său, care n-a fost creștin în nici un caz. Să se observe că această politică n-a ridicat și n-a înălțat creștinismul apostat deasupra celorlalte religii pe socoteala lor. Aceeași libertate, aceleași privilegii și favoruri acordate așa-numiților creștini erau oferite tuturor celorlalte secte. Prin urmare, este foarte clar că motivul din spatele acestei politici moderate a acestui viclean politician era să-și consolideze propria putere și stăpânire peste Imperiul Roman dezbinat din punct de vedere politic.

A spune că vedenia crucii, sau visul care a urmat, a întors în vreun fel acest profanator dictator imperial de la căile sale păgâne, înseamnă a tăgădui și a contrazice toate faptele în cauză. După ce acest păgân a devenit domnitor suprem, „ca pontifex maximus, el [Constantin] a protejat închinarea păgână și i-a apărat drepturile” (*Enciclopedia Catolică* vol. 4, p. 299). La șapte ani după vedenie, Constantin păgânul a emis legi ce-i protejau pe ghicitorii închinători la demoni. La opt ani după vedenie acest păgân a decretat că dacă fulgerul lovea o clădire publică sau un loc imperial, oficialii trebuiau să consulte ghicitorii și profeții păgâni în ce privește semnificația aceluia semn și apoi să-i trimită lui raportul lor. Nouă ani după vedenia sa, acest păgân înrăit a consacrat o zi pe săptămână pentru o închinare specială la soare, *dies solis*, sau „duminică”.

Optsprezece ani după presupusa convertire prin vedenie, el și-a dedicat cetatea Constantinopol în onoarea proprie cu o mare manifestare de procesiune păgână, despre care *Enciclopedia Catolică* (vol. 4 p. 299) spune: „Carul dumnezeului soare era pus în piață și deasupra capului său era pusă Crucea lui Cristos [acel simbol falic de origine păgână] în timp ce se cânta Kyrie Eleison [o altă relicvă a păgânilor, potrivit cardinalului Newman]”.

Vedenie de la Diavol

Păreră că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic i-a poruncit lui Constantin să facă un drapel militar și să meargă să cucerească cu un astfel de semn, este total nepotrivită și contrară Cuvântului lui Dumnezeu al adevărului. Dumnezeu nu ia parte în conflictele dintre dictatorii acestei lumi vechi, al cărui Dumnezeu este Diavolul. (2Cor. 4:4). „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, declara Cristos. – Ioan 18:36.

I-a poruncit individualul, care se zice că i-a apărut visătorului Constantin, să-și abandoneze căile păgâne, să-și părăsească criminala cale de acțiune și să se abțină de la viața lui mândră și turbată? I-a spus el lui Constantin să renunțe la sabie, ca să nu piară de sabie? (Mat. 26:52) I-a arătat el că Împărăția cerească a lui Dumnezeu este singura speranță a omenirii? Nu!

Eminentul istoric J. L. von Mosheim avertizează împotriva unor astfel de interpreți demonici. „Să ne păzim”, spune el, „ca nu cumva și printr-o apărare înverșunată a miracolelor spuse nouă de bătrâni din era lor să fim nedrepti cu maiestatea lui Dumnezeu și cu cea mai sfântă religie care ne învață să ne supunem nouă înșine, nu dușmanilor noștri” – *Comentarii istorice despre Starea Creștinismului* de Mosheim, traducerea lui Murdock, 1853, vol. 2, p. 478.

Dacă Dumnezeu i-ar fi arătat lui Constantin un semn în ceruri, care să reprezinte instrumentul pe care a fost omorât Fiul Său iubit, El i-ar fi arătat un simplu stâlp de tortură și nu o cruce falică folosită de păgâni închinători la sex. În numărul nostru al *Turnului de veghere* din 1 noiembrie 1950 s-au adus multe dovezi pentru a arăta că Cristos a fost atârnat pe un stâlp vertical fără nici o bară transversală, în vreme ce crucea, în diferitele ei forme, s-a arătat a fi emblema la care se închinău toți păgânii din vechime ca la un simbol obscen al vieții.

Istoricul Edward Gibbon, examinând autenticitatea povestirii în lucrarea sa, *Istoria declinului și căderii Imperiului Roman*, capitolul 20, spune: „Dacă uneori, ochii martorilor oculari au fost înșelați prin fraudă, înțelegerea cititorilor a fost jignită mult mai frecvent prin ficțiune. Fiecare eveniment, manifestare sau întâmplare, care pare să devieze de la cursul obișnuit al naturii, a fost atribuit în pripă acțiunii directe a divinității; și fantezia uimitoare a mulțimii a dat uneori formă și culoare, limbaj și mișcare fenomenelor atmosferice din aer, trecătoare, dar neobișnuite”.

Profitând de această particularitate superstițioasă a oamenilor ignoranți, Diavolul îi face pe cei care i se închină să comunice cu forțe demonice nevăzute. În timpurile din vechime, păgânii își consultau totdeauna dumnezeii demoni înainte de orice inițiativă majoră. Era un lucru obișnuit ca ei să aibă vedenii și vise ca cele ale lui Constantin. Un caz modern de exemplificare este cel al demonizatului Hitler, care, de asemenea, a văzut în visele sale demente o vedenie a crucii, *swastika*, pe care a interpretat-o a fi semnul prin care el va cuceri lumea.

Dar a spune că astfel de vedenii își au originea de la Domnul Dumnezeu cel Atotputernic este o ticăloasă blasfemie a marelui și sfântului Său nume. Constantin a făcut această afirmație nu în acel timp, ci mulți ani mai târziu, când a făcut pași pentru unificarea creștinismului degenerat din zilele sale cu toate obiceiurile, crezurile și superstițiile păgâne, pentru a alcătui ceea ce este cunoscut de atunci încoace ca biserica romană catolică. Atunci el i-a comunicat lui Eusebius, un episcop din biserica sa de stat, că această nălucă pe care o văzuse cu mulți ani înainte putea fi etichetată la fel de bine „creștină” ca și păgână și așa a fost. De aceea, numai eticheta de pe această poveste se aseamănă cu creștinismul.

Experiența din orașul Quebec

Cât timp a fost bolnav, Fratele Bilodeau a fost vizitat aproape ca Iov cel credincios. Frații săi, surorile, preoții, părinții Franciscani, iezuiții, călugărițele și unul dintre fiii săi se temeau de el. Cu toții au încercat, în general, să îl ducă înapoi în organizația Diavolului. L-am vizitat cu regularitate și el spunea deseori: „Ceva mă obosește.” Era prea slăbit ca să spună mai multe. Sub pat am găsit un idol mare legat acolo. I l-am arătat și l-am distrus, după care a spus: „Sunt fericit.” A trebuit să facem asta de multe ori după ce găseam idoli sub patul lui. Fratele Bilodeau și-a păstrat integritatea până la moarte.

Rudele lui au spus că înmormântarea a fost bună, mult mai bună decât în orice altă religie, și că au fost surprinși să audă ce spunea Biblia despre cei morți. Unul dintre ei, fiul său din Lauzon, a spus că sinceritatea noastră și devotamentul față de tatăl lui i-au deschis ochii și că „voi fi foarte fericit să îmi deschid ochii în continuare studiind Sfânta Biblie, cu marele ajutor al martorilor lui Iehova care ne vor vizita în casa mea.”

Cunoștință dătătoare de viață

ACEASTĂ lume veche se crede destul de deșteaptă. Instituțiile sale de învățământ se mândresc cu rezultatul de giganți mintali pe care i-au făcut, oameni foarte educați în treburi politice, comerciale, filosofice și militare. Savanții și inginerii ei deștepți se laudă cu mândrie cu realizările lor în sinteză chimică și fisiune nucleară. Dar adevărul trist rămâne același: din punct de vedere social, moral, fizic și mental, aceasta este o lume veche foarte bolnavă, infectată și pe moarte. Cu toată învățătura sa laudăroasă în arte și științe, pur și simplu nu este în stare să scape de durere sau să remedieze condițiile ucigătoare care îi afectează oamenii. Nu le poate da veselie, sănătate, fericire și viață veșnică!

De ce este așa? Deoarece oamenii puternici ai acestei lumi vechi, înțelepți după părerea lor, sunt îngrozitor de ignorați despre Izvorul vieții și binecuvântările acestuia. Ei nu au nici urmă de cunoștință despre marele Izvor al Vieții, Iehova Dumnezeu. Liderii religioși extrem de respectați, cărora li se arată multă considerație și sunt urmați, au respins Cartea Vieții, Biblia, au aruncat cheia cunoștinței, și au înlocuit înțelepciunea lui Dumnezeu cu filosofii păgâne și tradiții ale oamenilor. Pozând ca salvatori ai lumii, ei au promis oamenilor libertate, în timp ce ei înșiși se află în robie, ca prizonieri servili ai păcatului și ai morții. Un caz simplu de orb care conduce alt orb. – Isa. 9:16; Mat. 15:5-9, 14; 23:16; Luca 11:52; 2 Pet. 2:19.

Dar la fel de adevărat cum această mulțime de nedrepti „este nimicită din lipsă de cunoștință”, așa este adevărată și reciproca: „Prin cunoștință cei drepti vor fi eliberați.” (Osea 4:6; Prov. 11:9, *AS*) Clasa din urmă se întoarce cu dispreț de la liderii orbi ai lumii și caută instruire de la singura Sursă de cunoștință, înțelepciune și pricepere adevărate. Apreciind că există o cale care pare dreaptă, dar care duce la distrugere, că nu stă în om să își îndrepte pașii cum trebuie, și având o frică potrivită față de Iehova, care „este începutul cunoștinței”, acești înțelepți caută să fie ghidați și învățați de către Iehova Dumnezeu. – Prov. 1:7; 14:12; Ier. 10:23; Ps. 111:10.

Este o răsplată mare pentru o asemenea smerenie. (Ps. 25:9) Dumnezeu le dă acestora nu numai Cuvântul Său al adevărului, ci și un instructor demn de încredere, Isus Cristos, care este în realitate Distribuitorul de viață al lui Iehova Dumnezeu, așa cum este scris: „Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cel care exercită credință în Fiul are viață veșnică; cel care nu-L ascultă pe Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu va rămâne asupra lui.” De aceea a spus Isus în rugăciunea Sa către Izvorul Vieții: „Aceasta înseamnă viață veșnică, ei să primească o cunoștință despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și despre cel pe care L-ai trimis, Isus Cristos.” – Ioan 3:35, 36; 17:3, *NW*.

Prin urmare, dacă vreți să fiți înțelepți nu vă puneți încrederea în filosofii deșarte și în planurile fantastice ale acestei lumi vechi. Asta doar v-ar ține în robie; ele nu vă pot da viață și nici măcar o scăpare temporară de la suferință. Primiți cunoștința dătătoare de viață a lui Iehova Dumnezeu. Învățați despre Fiul Lui iubit

care este acum întronat ca marele rege mesianic. În curând, Acest glorios îi va nimici pe cei care distrug pământul, ca să poată transforma acest glob într-un paradis minunat al perfecțiunii precum grădina Eden. Ah, ce perspective încântătoare pentru toți oamenii cu bunăvoință – viață veșnică cu sănătate și fericire, pace și mulțumire!

[Notă de subsol]

O explicație extinsă a subiectului se găsește în *Turnul de veghere* din 1 septembrie, 1950.

Întrebări de la Cititori

● În Exodul 33:20 este scris: „Niciun om nu va putea să mă vadă și să trăiască.” Cu toate acestea, Exodul 24:10, spune despre Moise și despre unii bătrâni ai Israelului: „Ei L-au văzut pe Dumnezeu lui Israel.” Cum pot fi în armonie aceste afirmații aparent în contradicție? – C.B., Pennsylvania.

Este adevărat că nici un organism de carne și sânge nu L-ar putea vedea pe Iehova Dumnezeu și apoi să trăiască. Ca și creatură spirituală, Cristos este „imaginea nevăzutului Dumnezeu” și „reprezentarea exactă a propriei Lui ființe”, totuși o dezvăluire parțială a gloriei Sale a fost atât de intens strălucitoare încât l-a orbit pe Saul din Tars și vederea i-a fost înapoiată numai după un miracol de la Dumnezeu. (Faptele 9:1-18; Col. 1:15; Evrei 1:3, *NW*) O vedere completă a „Tatălui luminilor cerești” ar fi mai mult decât ar putea îndura carnea omenească. – Iac. 1:17, *NW*.

Când Biblia vorbește despre Moise, sau despre alții, că L-au văzut pe Iehova Dumnezeu, ea vrea să spună că ei au văzut o manifestare a gloriei Lui, ce li se oferă de obicei, printr-un reprezentant angelic al Celui Atotputernic. Astfel, în Exodul 24:16 se vorbește despre „gloria DOMNULUI” sălășluind pe Muntele Sinai și nu despre Iehova Însuși, atunci când s-a spus despre Moise și despre alții că L-au văzut pe „Dumnezeul Israelului”. Această „glorie a DOMNULUI” s-a datorat prezenței unuia dintre îngerii lui Iehova, căci gloria și îngerul Lui sunt asociați, la fel cum se întâmplă și la Luca 2:9 (*NW*) când vestea nașterii lui Isus a fost dată păstorilor: „Dintr-odată, îngerul lui Iehova a stat lângă ei și gloria lui Iehova a luminat în jurul lor.”

Noi avem o mărturie directă a faptului că Iehova nu a venit personal pe Muntele Sinai, nu s-a arătat, nu i-a vorbit lui Moise și nici nu i-a înmânat Legea. Prin următoarele scripturi se dovedește că Iehova s-a arătat și a vorbit numai printr-un reprezentant. „Tu cel care ai primit Legea dată prin îngeri, dar nu ai respectat-o.” „A fost trimisă prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.” Pavel a vorbit despre Lege ca despre „cuvântul rostit prin îngeri.” (Faptele 7:53; Gal. 3:19; Evrei 2:2, *NW*) Deoarece la Sinai, Dumnezeu nu a vorbit cu propriul Său glas, ci cu cel al îngerului care L-a reprezentat, în Exodul 19:19 este scris: „Moise a vorbit și Dumnezeu i-a răspuns printr-un glas.” Cele menționate mai sus ne lămuresc, de

asemenea, cu privire la faptul că Moise a văzut spatele îngerului lui Iehova, sau gloria Sa și nu pe Iehova Însuși, după cum este înregistrat: „Când gloria Mea va trece pe lângă ... îmi voi retrage mâna ca tu să-Mi vezi spatele, în timp ce fața nu va putea fi văzută.” – Ex. 33:22, 23, *AT*.

Un alt caz în care Cuvântul lui Dumnezeu se interpretează singur pentru noi în legătură cu această chestiune este cazul lui Moise și a rugului de foc. Exodul 3:4, 6 spune că „Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului” și „a spus: Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob.” Dar versetul al doilea ne spune că „îngerul DOMNULUI s-a arătat lui într-o flacăra de foc din mijlocul rugului”. Astfel, Iehova s-a arătat și a vorbit numai printr-un reprezentant.

Din nou, când Iacob s-a luptat cu un om care era de fapt un înger al lui Iehova materializat, el a fost binecuvântat cu un nou nume, acela de Israel. *Israel* înseamnă „domnește alături de Dumnezeu; soldat (luptător) alături de Dumnezeu”; și Iacob a numit locul „Peniel” ceea ce înseamnă „fața lui Dumnezeu”, spunând: „L-am văzut pe Dumnezeu față în față.” (Gen. 32:24-30) Însă, de fapt, a fost numai îngerul materializat al lui Iehova cel pe care l-a văzut, cu care s-a luptat și care i-a reținut numele, cum se întâmpla adesea în cazul acestor creaturi spirituale materializate. De asemenea, când un înger al lui Dumnezeu i s-a arătat lui Manoah și soției lui, ei l-au considerat pe acest reprezentant ca fiind Dumnezeu Însuși: „Atunci Manoah a știut că el este un înger al DOMNULUI. Și Manoah i-a zis soției lui: Noi vom muri, cu siguranță, căci L-am văzut pe Dumnezeu.” – Jud. 13:3-22.

Cel mai de seamă reprezentant al lui Iehova Dumnezeu este Isus Cristos. Și în cazul Lui este confirmat același principiu. La Iehova Dumnezeu se face referire pe bună dreptate ca la Creatorul tuturor lucrurilor, însă noi știm, din relatarea Bibliei, că după ce L-a creat direct pe „singurul Său Fiu născut” restul lucrării de creare a fost realizată prin și de către acest Fiu, în capacitatea Sa de Logos sau Cuvânt. Dar, din moment ce El a fost reprezentantul și lucrătorul lui Iehova în această activitate de creare și a fost împuternicit de Dumnezeu pentru a o îndeplini, despre Iehova Însuși se vorbește ca despre Creatorul cerurilor și al pământului. (Isa. 40:26, 28; Ioan 1:10; Col. 1:16; Apoc. 3:14) Din aceleași motive și deoarece calea de acțiune și vorbirea lui Isus de pe pământ au fost reprezentante atât de perfecte ale lui Iehova Dumnezeu, Isus a spus: „Cel care M-a văzut pe Mine, L-a văzut și pe Tatăl.” (Ioan 14:9, *NW*) Astfel, acest text nu dovedește învățătura despre treime, la fel cum referirea că vederea îngerilor însemna vederea lui Dumnezeu nu dovedește că îngerii reprezentanți erau cuprinși în vreo divinitate a treimii.

● **A fost coasta lui Isus străpunsă de suliță înainte sau după moartea Sa pe stâlpul de tortură? Relatările lui Matei și ale lui Ioan par a se contrazice pe această temă. – D.L., Washington.**

Dovezile înclină spre afirmația că El a fost străpuns de o suliță după moartea Sa. La Matei 27:49, 50 (*NW*) este scris. „Dar ceilalți au spus: ‘Lăsați-L în

pace! Să vedem dacă vine Ilie să Îl salveze.’ Un alt om a luat o suliță și I-a străpuns coasta și au ieșit sânge și apă. Din nou Isus a strigat cu voce tare și a încetat să mai respire.” *Traducerea Lumii Noi* are o notă de subsol unde este scris că afirmația despre omul care i-a străpuns coasta și despre sângele și apa care au ieșit, există în unele manuscrise importante, dar nu se regăsește în altele. Mulți cred că această afirmație a fost ulterior inserată în Evanghelia lui Ioan, dar că a fost pusă în locul greșit de cel ce a făcut inserarea. Unele traduceri omit cu desăvârșire acest fapt, altele îl precizează în paranteze și altele scriu alături o notă de subsol explicativă, asemenea *Traducerii Lumii Noi*.

Cu toate acestea, nu există nici un semn de îndoială cu privire la relatarea chestiunii de către Ioan. Aceasta spune: „Soldații au venit, așadar, au zdrobit picioarele primului om și ale celui lalt care era răstignit alături de El. Dar ajungând la Isus, văzând că El era deja mort, nu i-au zdrobit picioarele. Însă unul dintre soldați i-a înfipt sulița în coastă și imediat a început să curgă sânge și apă.” (Ioan 19:32-34, *NW*) Picioarele celorlalți doi răstigniți au fost zdrobite pentru a grăbi moartea și dacă Isus nu ar fi fost deja mort, picioarele Lui ar fi fost și ele zdrobite. Moartea Lui timpurie a dus la împlinirea profeției că nici unul dintre oasele Lui nu va fi zdrobit. (Ps. 34:20; Ioan 19:36) Faptul că moartea Lui a survenit mai repede decât de obicei în astfel de situații este demonstrat de surprinderea lui Pilat când a auzit că el era deja mort. (Marcu 15:44,45) Posibil că soldatul a străpuns coasta lui Isus pentru a înlătura orice îndoială cu privire la moartea sa și pentru a elimina orice revenire ulterioară ce putea fi anunțată în mod fals ca înviere, așa cum s-ar fi întâmplat dacă Isus era doar leșinat.

Dar ce a făcut ca moartea lui să survină așa de repede? Mulți prezintă punctul de vedere că el a murit din cauza unui atac de inimă, și în felul acesta explică nu doar moartea sa rapidă, dar și faptul că a curs „sânge și apă” din rana provocată de suliță. Printr-o rupere literală a inimii sau a unuia din marile vase de sânge de lângă inimă sângele s-ar goli în pericard, membrana care învelește inima și în care se găsește și fluid pericardic apos. Scriind despre cauza fizică a morții lui Isus, un medic spunea că o asemenea ruptură a avut loc și sângele s-a revărsat în pericard, pentru a se separa acolo în ser apos și materie roșie groasă și moale. El a explicat că o astfel de separare a părților constituente ale sângelui apare adesea la moartea trupului, excepție făcând cazurile de extravasație, adică atunci când sângele este forțat sau lăsat să iasă din vasele de sânge. Atunci, dacă un soldat ce stătea sub trupul lui Isus de pe stâlp înfidea o suliță în sus, în coastă, ea putea trece cu ușurință în sus, sub coaste, putea străpunge pericardul plin de ser și materie groasă și să cauzeze curgerea a ceea ce părea ca „sânge și apă”. Sau, este posibil ca inima sau aorta ruptă să forțeze sângele în cavitatea toracică și în acest loc neobișnuit sângele avea curând să înceapă să se separe în ser și materie roșie groasă. Din marea rană provocată de vârful suliței înfiptă ascendent țâșnea acest ser apos și materie groasă.

Există motive scripturale să se creadă că Isus a murit din cauza unei inimi zdrobite. Supărarea sa mentală atunci era intensă, așa cum este arătat de cuvintele sale: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mat. 27:46,

NW). Această expresie a sentimentului său de abandonare a fost prezisă la Psalmul 22:1, alături de alte versete din acel Psalm care au fost profetice despre Isus Cristos la timpul morții lui. O inimă zdrobită putea fi văzută, cu siguranță, în cuvintele versetului 14: „Sunt vărsat precum apa, toate oasele îmi sunt dislocate; inima îmi este ca ceara, se topește în interiorul meu”. În mod obișnuit dintr-un cadavru nu curge sânge, dar străpungerea pericardului în starea descrisă mai sus era ca și găurirea unui sac cu apă. Și dacă el ar fi fost străpuns înainte de moarte, așa cum arată relatarea lui Matei, ar fi țâșnit sânge, dar ar fi fost doar sânge și nu separat în părțile lui constituente pentru a părea „sânge și apă”.

Prin urmare, dovada este că relatarea lui Ioan este cea corectă și cu siguranță el a fost un martor ocular foarte apropiat, atât de aproape încât Isus cel răstignit i-a vorbit. – Ioan 19:25-27.

TURNUL de VEGHERE

15 AUGUST 1951

Nr. 16

Cuprins:

- RUGĂCIUNEA DOMNULUI SE APROPIE
DE RĂSPUNS COMPLET - Pag.573
- CÂND CREȘTINISMUL A FUNCȚIONAT
ILEGAL - Pag.578
- DETALII RELIGIOASE DIN ȘTIRI - Pag.583
- „SĂ VINĂ ÎMPĂRĂȚIA TA!” - Pag.584
- PÂINE ZILNICĂ, IERTARE ȘI ELIBERARE - Pag.588
- CREȘTEREA TEOCRAȚIEI ÎN BURMA - Pag.599
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.604
- COMUNIȘTI ȘI MARTORII LUI IEHOVA - Pag.607

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreriile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

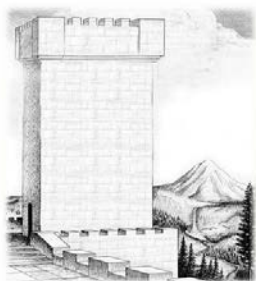
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lesser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Rugăciunea Domnului se apropie de răspuns complet

„Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău. Să vină Împărăția Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer, așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne eliberează de cel rău.” – Mat. 6:9-13, NW.

„TATĂL nostru care ești în ceruri, sfințească-set numele Tău.” A fost nevoie de singurul fiu al lui Dumnezeu care trăia pe pământ în acea vreme, acum nouăsprezece secole, ca să îi învețe pe oamenii unei națiuni consacrate lui Iehova Dumnezeu să înceapă să se roage Lui în acest fel, asemenea unor copii. În Scripturile Ebraice sacre, scrise înainte de Isus Cristos, s-a făcut referire la Iehova Dumnezeu ca Tată în mai multe locuri. Fiind Creatorul bărbatului și al femeii, El a fost inițial Tatăl rasei umane, astfel încât istoricul creștin Luca se referă la bărbatul perfect din grădina Eden ca la „Adam, fiul lui Dumnezeu”. (Luca 3:38, NW) Dar acele Scripturi Ebraice au învățat cum acești primi doi oameni au încălcat cu lipsă de loialitate legea Tatălui lor ceresc și au fost renețați de El ca și copii, fiind alungați din grădina Eden, pentru a muri ca păcătoși cu voia, astfel încât niciunul dintre urmașii lor să nu i se poată adresa lui Iehova Dumnezeu ca și copii ai Săi. Acest lucru explică de ce niciuna din rugăciunile înregistrate în cele treizeci și nouă de cărți ale Scripturilor Ebraice inspirate nu începe cu o adresare către Iehova Dumnezeu ca Tatăl nostru, tatăl omenirii.

² Dar acum, Isus Cristos, Cel pe care Iehova L-a recunoscut din cer ca fiind „Fiul Meu, cel iubit”, era implicat într-o lucrare de sacrificiu care intenționa să deschidă calea pentru oameni spre familia copiilor lui Dumnezeu. Astfel, anticipat, Isus i-a învățat, corespunzător, pe discipolii Săi evrei această rugăciune, care a ajuns să fie cunoscută ca „rugăciunea Domnului”. El i-a învățat rugăciunea ca fiind o parte importantă a „predicii de pe munte”. (Mat. 3:13-17, NW; 5:1-6:13) Din moment ce Isus și-a învățat urmașii să se roage astfel, a făcut-o așteptând un

răspuns la toate cererile ei. Deoarece se apropie răspunsul ei complet în zilele noastre, este important să ne apucăm de studiul rugăciunii Domnului de aici pentru a înțelege cât mai mult din ea.

³ Cât de înduioșător este, cum inspiră încredere ca unor copii, modul în care Domnul Isus deschide rugăciunea! „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău.” Aici principalul Fiu al lui Dumnezeu îi învață să se roage pe cei care vor deveni fii și fiice ai lui Dumnezeu. Nu uitați niciodată că aici Stăpânul îi învață să se roage, nu pe păgâni, nu pe ipocriții religioși, nu pe oamenii din această lume, ci pe discipolii Săi, urmașii săi devotați. Lor le-a spus în aceeași predică: „Fericiți sunt cei pașnici, căci ei se vor numi ‘fii ai lui Dumnezeu’.” (Mat. 5:9, *NW*) Deci Paternitatea recunoscută aici nu este una bazată pe simpla noastră descendență din Adam, o descendență pe care o au păgânii, ipocriții, anticriștii și toți ceilalți oameni. Se bazează pe a deveni un moștenitor al vieții veșnice de la Dumnezeu prin jertfa lui Isus Cristos. De aceea, azi, nu numai cei pe care Dumnezeu i-a chemat la Împărăția Sa cerească cu Isus Cristos îi pot oferi această rugăciune, numindu-l pe Dumnezeu Tatăl lor, ci și marea mulțime a „altor oi” ale Sale care speră să primească viață veșnică pe pământ, pentru a fi aduși la perfecțiune sub Împărăția lui Dumnezeu. – Luca 12:32; Apoc. 7:9-17; Ioan 10:16.

⁴ Faptul că-L numim Tatăl „nostru” arată că recunoaștem că El este Tatăl unei familii și că sunt și alți membri în familie, și că noi suntem fii ai lui Dumnezeu, împreună cu Fratele nostru mai mare – Isus Cristos, principalul Fiu iubit al lui Dumnezeu. Acest lucru ne extinde rugăciunea pentru a-i cuprinde, cu iubire, pe frații noștri, fii ai lui Dumnezeu. În mod cert, Împărăția lui Dumnezeu pentru care suntem învățați să ne rugăm nu este doar pentru binele nostru individual și personal, ci pentru toată familia. Prin această formulă de introducere Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca originalul Dătător de viață, Izvorul vieții, nu doar Cel de la care am primit existența prin primul om Adam, ci și Cel care a făcut îngrijiri ca noi să fim salvați de la moartea de care murim acum din cauza păcatului lui Adam și să fim conduși în noua lume a dreptății cu viața ei veșnică. Deoarece avem credință și ne folosim de aceste îngrijiri dătătoare de viață prin Cristos, ne adresăm lui Iehova Dumnezeu ca fiind Tatăl nostru, mărturisind că

„plata păcatului este moartea, dar darul pe care-l dă Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru”. – Rom. 6:23, *NW*.

⁵ Iehova este infinit mai presus decât părinții noștri pământești. El este Tatăl nostru „din ceruri”. De aceea Îi oferim respect superior și Îi dăm încrederea și ascultarea noastră asemenea unor copii, chiar și sub pedeapsă. Dacă nu Îi acordăm lui Dumnezeu respect și supunere, negăm că suntem copiii Săi. Căci citim: „Aveam părinți care erau din carnea noastră să ne pedepsească și îi respectam. Nu ar trebui să ne supunem mult mai mult Tatălui vieții noastre spirituale și să trăim? Căci ei ne pedepseau pentru câteva

zile, după cum li se părea lor bine, dar El o face pentru bunăstarea noastră, ca să

putem lua parte la sfințenia Sa.” (Evrei 12:9, 10, *NW*) Când Isus ne-a învățat să ne rugăm lui Iehova Dumnezeu „Tatăl Nostru”, a vrut să spună că Iehova este și Tatăl Lui. Isus I s-a adresat cu tandrețe cu Tată și a mărturisit astfel că a primit viață, inițial, de la acest mare Dătător de viață. El a spus: „Tatăl cel Viu M-a trimis și trăiesc datorită Tatălui.” (Ioan 6:57, *NW*) Din acest motiv nu a lăsat niciodată pe nimeni să-I spună „Tată”, ci a păstrat tot timpul acest titlu prețios pentru Tatăl Său ceresc. Când Isus le-a spus discipolilor Săi: „Nu numiți pe nimeni de pe pământ tatăl vostru, căci Unul este Tatăl vostru, Cel ceresc”, a vrut să spună și că discipolii Săi să nu-I spună lui Isus „Tată”. Ce creștinism stupid este atunci când clerul creștinătății le cere oamenilor să le spună „tată” într-un un sens spiritual! Este culmea lipsei de respect față de Tatăl ceresc și este contrar rugăciunii Domnului.

NUMELE SĂU

⁶ Isus ne amintește că Tatăl ceresc are un nume și că noi, ca fii iubitori, ar trebui să respectăm acel nume. Cea dintâi cerere pe care Isus o introduce în rugăciune este „Sfîntească-se numele Tău.” Astfel arată că numele Tatălui ceresc are cea mai mare importanță. Da, la fel cum Fiul are un nume, așa și Tatăl are un nume. Numele nu este inventat de noi, ci El însuși ne spune care este: „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu; iar gloria Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea n-o voi da chipurilor cioplite.” (Isa. 42:8, *AS*) Când Isus a predicat pe pământ, numele lui Iehova a fost ocărât de Satan Diavolul și de toate odraslele sale, pentru mai bine de patru mii de ani. Ocările care au căzut asupra lui Iehova au căzut atunci asupra lui Isus, și de atunci au căzut asupra tuturor urmașilor adevărați ai lui Isus până acum. Astfel cererea „Sfîntească-se numele Tău,” înseamnă mai mult decât simpla păstrare de către noi a numelui lui Dumnezeu sacru; înseamnă că numele Său va fi eliberat de toate ocările aruncate asupra Sa, și trebuie justificat pentru totdeauna.

⁷ Chiar și în Cele Zece Porunci pe care Dumnezeu le-a dat evreilor prin Moise El arată importanța numelui Său. În a treia dintre porunci el poruncește: „Să nu luați în deșert numele lui Iehova Dumnezeului vostru; căci Iehova nu va lăsa nepedepsit pe cel care îi ia numele în deșert.” (Ex. 20:7, *AS*) Bineînțeles, orice folosire a aceluși nume în limbaj profanator, în înjurăturile murdare ale oamenilor furioși, nu este o folosire într-un scop bun, ci îl înjosește prin legături vulgare. Dar oamenii îl iau în deșert când îl aplică greșit la persoane sau lucruri care nu ar trebui să îl poarte, sau când îl leagă de minciuni și mesaje false de care numele Lui nu este legat ca inițiator și garant. „Așa zice Iehova oștirilor: Nu ascultați cuvintele profeților care vă profetesc, vă învață deșertăciune; ei spun o viziune din inima lor, și nu din gura lui Iehova. Ei spun mereu celor care mă disprețuiesc: Iehova a spus că veți avea pace; iar fiecăruia care umblă în încăpățânarea inimii sale îi spun: Niciun rău nu se va abate asupra ta. Cât timp va fi asta în inimile profeților care profetesc minciuni, chiar profeții amăgirii din inimile lor? Cred ei că pot face poporul meu să-mi uite numele prin visele lor pe care le spun fiecărui om și aproapelui lor, așa cum părinții lor au uitat numele Meu pentru Baal. Iată, sunt împotriva profeților, zice Iehova, care își folosesc limba și spun: El a zis.” – Ier. 23:16, 17, 26, 27, 31, *AS*.

⁸ Clerul creștinătății a ajuns sub această învinuire. Cu toate că evită să folosească numele Iehova, ei își permit să vorbească pentru Dumnezeu căruia îi aparține acel nume. Ca profeți religioși, ei fac tot felul de preziceri false poporului, legate de pacea din lume, legate de Liga Națiunilor și succesorul ei, Națiunile Unite, și de alte lucruri de interes public; și ei duc oamenii cu vorba că aceste preziceri sunt mesajele lui Dumnezeu, căruia îi aparține numele Iehova. De asemenea, ei glorifică bărbați și femei din această lume și împing numele lui Dumnezeu în plan secundar, făcându-i pe oameni să uite numele Lui sfânt. Deci, când rostesc rugăciunea Domnului, „Sfințească-se numele Tău”, acest lucru doar sporește ipocrizia lor religioasă.

⁹ Ca națiune, evreii din vechime au luat numele Lui în deșert, căci erau numiți după numele Lui, poporul lui Iehova, dar nu s-au ridicat la înălțimea acelui nume demn. Nu *noi* facem această acuzație, ci Dumnezeu o face prin profeții Lui. El îi spune poporului pentru numele Său, pe care i-a dat în mâinile dușmanilor lor: „Cei care îi conduc urlă, zice Iehova, iar numele Meu este hulit cât este ziua de lungă.” „Iar când au venit la națiuni, oriunde mergeau Îmi pângăreau numele sfânt; încât oamenii ziceau despre ei: Aceștia sunt poporul lui Iehova, și sunt plecați din țara Sa. De aceea spune casei lui Israel: Așa zice Domnul Iehova: Nu fac asta din pricina voastră, o, casă a lui Israel, ci pentru numele Meu sfânt, pe care voi l-ați pângărit printre națiuni, pe oriunde ați mers [ca și prizonieri exilați].” (Isa. 52:5; Ezec. 36:20, 22, *AS*) În primul secol A.D. Dumnezeu a respins în cele din urmă națiunea evreiască, după ce L-au atârnat pe Fiul Său pe stâlp pentru a muri în rușine. Singura trăsătură răscumpărătoare a izraeliților a fost atunci că o rămășiță credincioasă a evreilor s-a despărțit de ei și a încercat să dea credit numelui lui Iehova și să umble cu demnitate cu numele Lui asupra lor. În scurt timp li s-au alăturat mulți dintre neamuri, și împreună au devenit un popor pentru numele lui Iehova. După cum a spus discipolul Iacov la conferința creștină de la Ierusalim: „Simon [Petru] a povestit amănunțit cum și-a îndreptat Dumnezeu pentru prima oară atenția către națiuni, pentru a scoate dintre ele un popor pentru numele Său.” Atunci a fost rândul acestor creștini să demonstreze că nu au luat numele lui Iehova în deșert, ca și evreii naturali. – Faptele 15:14, *NW*.

¹⁰ De mulți ani efortul traducătorilor Bibliei a fost să elimine numele lui Iehova din traducerile engleze și din alte traduceri. Ei încearcă să-L facă un Dumnezeu fără nume, care nu a avut nicio legătură exclusivă cu națiunea evreiască timp de peste cincisprezece secole, sub numele Iehova. Astfel, acești traducători pretind că Îl îndepărtează de la a fi un Dumnezeu tribal sau național, pentru a deveni mai ușor un Dumnezeu universal. Ei apreciază prea puțin importanța numelui Său, mai ales în lumina propriei Sale declarații: „Oricine va chema numele lui Iehova va fi eliberat.” „Căci atunci voi întoarce oamenii spre o limbă pură, ca ei să cheme cu toții numele lui Iehova, să-L servească de comun acord.” (Ioel 2:32, *AS*; Faptele 2:21; Romani 10:13, *NW*; Țef. 3:9, *AS*) Pe de altă parte, creștinii asociați cu Societatea de Biblie și Tratatul Turnul de Vegherere au publicat și au preamărit numele lui Iehova timp de mulți ani înainte de 1931. În acest an, în lumina profețiilor din Biblie, au adoptat în mod public numele de „martori ai lui Iehova”.

De atunci trăiesc la înălțimea aceluia nume.

¹¹ Dar au acționat, oare, acești martori în mod arogant când au luat literal numele Lui? Nu; pentru că un fiu adevărat nu se rușinează cu numele vrednic al Tatălui său. Numele se potrivește cu lucrarea pe care au făcut-o înainte de 1931, și o fac de atunci încolo. Nu trebuie să credem că evreii naturali care L-au respins pe Învățătorul rugăciunii Domnului încă mai au asupra lor numele lui Iehova. Respingerea lor de către Iehova a culminat cu distrugerea Ierusalimului în primul secol și cu împrăștierea evreilor printre toate națiunile. La respingerea lor, creștinii credincioși au devenit poporul ales pentru „numele Lui”. Astfel, creștinii nu sunt aroganți luând acest nume și făcându-l cunoscut. Dacă martorii lui Iehova au adus ocară asupra numelui Său, să spună dușmanii lor cum au făcut acest lucru.

¹² Religioniștii creștinătății afirmă că ei sunt poporul pentru numele Lui, dar nu mărturisesc numele și nici nu îl preamăresc, ci îi persecută pe cei care poartă numele și care îl vestesc. Numele lui Iehova nu era sortit să moară odată cu respingerea evreilor. A fost transferat creștinilor, care au devenit izraeliți spirituali și care au primit spiritul Său de înfiere, motiv pentru care strigă „Ava, Tată.” (Gal. 4:4-7) Numele Lui asupra lor înseamnă că sunt ai Lui; ei aparțin Lui. Aceia care oferă cu sinceritate rugăciunea Domnului, pentru ca numele lui Dumnezeu să fie sfințit, vor fi cât se poate de atenți să nu aducă ocară asupra acestuia și nici să își bată joc de el doar fiindcă nu le sunt pe plac persoanele care poartă acest nume. Ei îl prețuiesc.

¹³ Fiind copii ai lui Dumnezeu putem, bineînțeles, să sfințim numele Său în viețile noastre, dar sfințirea aceluia nume în mod universal va avea loc prin acțiunea lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Isus s-a rugat odată: „Tată, glorifică-ți numele.” (Ioan 12:28, *NW*) Dumnezeu L-a asigurat că va face astfel. Începând cu 1919 A.D. Tatăl cere să facă acest lucru. Cum? Prin repunerea în drepturi a rămășiței Sale credincioase de izraeliți spirituali în organizația Sa și prin lucrarea sa de pe întreg pământul, după cum a fost prezis la Ezechiel 36:21-32: „Națiunile vor ști că Eu sunt Iehova, zice Domnul Iehova, când voi fi sfințit în tine în fața ochilor lor.” – *AS*.

¹⁴ Dar sfințirea decisivă a numelui Său în fața întregului univers va veni la bătălia Armagedonului, care acum se apropie din ce în ce mai repede. Acolo vrăjmașii numelui lui Dumnezeu din creștinătate și din lumea păgână vor îndrepta un ultim atac concentrat asupra rămășiței Sale și a însoțitorilor lor cu bunăvoință. Atunci, pentru a arăta că numele Său este sfânt și nu poate fi profanat mereu fără pedeapsă, Tatăl cere să lupta în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic” și îi va nimici pe toți care Îl hulesc acum, indiferent dacă sunt oameni sau diavoli. „Și Mă voi înălța, și Mă voi sfinți, și Mă voi face cunoscut în ochii multor națiuni; și vor ști că Eu sunt Iehova. Și voi face cunoscut numele Meu sfânt în mijlocul poporului Meu Israel; nu voi mai îngădui ca numele Meu sfânt să fie profanat – și națiunile vor ști că Eu sunt Iehova, Cel Sfânt în Israel.” (Ezec. 38:23; 39:7, *AS*) Suntem foarte bucuroși că răspunsul la rugăciunea noastră pentru ca numele Său să fie sfințit este aproape.

[Notă de subsol]

Deut. 32:6 ; Ps. 103 :13 ; Isa. 63:16; Ier. 2 :4,19; Mal. 1:6; 2:10.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Cum diferă rugăciunea Domnului de rugăciunile din Scripturile Ebraice în formula de adresare? De ce așa și pentru ce o studiem?
3. Cine I se poate adresa lui Dumnezeu prin rugăciune în acest fel, și de ce doar aceștia?
4. De ce întrebuițăm pronumele cu formă de plural „nostru” și de ce ne adresăm Lui cu „Tată”?
5. Ce ne obligă să oferim faptul că El este Tată „în ceruri” și cum a tratat Isus titlul Său de „Tată”?
6. Ce se cere mai întâi în rugăciunea Domnului și de ce?
7. Cum iau în deșert numele lui Dumnezeu falșii profeți și profanatorii?
8. Astfel, cum Îi ia numele în deșert clerul creștinătății?
9. Cum I-au luat numele în deșert evreii ca națiune și a cui responsabilitate a devenit atunci să nu-I ia numele în deșert?
10. Cum au încercat traducătorii Bibliei să înlăture numele lui Iehova, și ce au făcut adevărații creștini în legătură cu numele Său?
11. De ce acești martori n-au acționat în mod arogant prin faptul că I-au preluat numele?
12. Ce s-a întâmplat cu numele Său când Iehova i-a lepădat pe evreii?
13. Cum și-a sfințit Iehova numele în legătură cu rămășița Sa?
14. Cum va avea loc, în curând, sfințirea decisivă a numelui Său?

Când creștinismul a funcționat ilegal

CÂNDVA în anul 64 (A.D.) s-a ridicat o flacără spre cerurile Romei. Răspândindu-se, focul înfometat s-a extins într-o vâlvătaie turbată care a cuprins mare parte din capitala păgână a Antichității și ars-o din temelii. Împăratul corupt, Nero, despre care se presupune că a pus el însuși focul, a încercat să abată bănuielile învinuind de atrocitate pe creștinii nepopulari din cetate. Flacăra care a mistuit cetatea a declanșat un șir arzător de persecuții împotriva creștinilor. Autoritățile din domeniu numără aceste persecuții ca fiind zece, continuând intermitent de la Nero la Dioclețian, în secolul al patrulea. Măcelul s-a deschis când Nero a umplut grădinile sale și cercul din Vatican cu imagini de groază: martirii erau răstigniți, înfășurați în piei de animale și aruncați la câini sălbatici, sau acoperiți cu materiale inflamabile și aprinși pentru a lumina distracțiile de seară ale împăratului.

Cu toate că domniile ocazionale ale unor conducători nepăsători sau îngăduitori au permis un răgaz de la opoziția feroce, creștinii din acele vremuri au ajuns să trăiască într-o stare de precauție continuă, deși erau neodihniți ca grup în continuarea viguroasă a închinării lor. În cea mai mare parte din timp le-a fost imposibil să se adune în închinare și să studieze, cu excepția momentelor când

făceau aceste lucruri în secret. Astfel, la mai puțin de o sută de ani după ce apostolul Pavel a căzut victimă a persecuției lui Nero, creștinismul se dezvoltase într-o mișcare ilegală bine organizată. Acest lucru s-a dovedit a fi adevărat și într-un sens foarte literal, căci locurile alese de ei pentru întâlniri erau labirintele subterane ale Romei, cunoscute drept catacombe. Cu toate că există catacombe în alte orașe și localități, cele din Roma sunt cele mai faimoase prin asocierea lor cu creștinismul timpuriu. Ele ne oferă o descriere incredibil de clară a istoriei, convingerilor și caracteristicilor închinării creștine din primele trei sau patru secole ale erei noastre.

Părerile diferă în privința timpului și scopului construirii inițiale a catacombelor. În timp ce majoritatea atribuie construcția lor creștinilor, alții cred că pasajele se aflau acolo chiar dinainte de întemeierea Romei. Unii cred că erau cariere părăsite transformate de creștini pentru a le servi scopului lor. Aparent, bineînțeles, acel scop era îngroparea morților, care se făcea prin punerea cadavrelor în unghere cioplite în pereții stâncilor și închiderea lor cu o placă de marmură ce purta numele celui care ocupa cripta.

Criptele din catacombe sunt de obicei în straturi de câte trei, patru sau cinci. Când era nevoie să se facă mai multe cripte în vreun culoar, partea de jos era adâncită prin săpare pentru a permite spațiul necesar de perete în plus. Acest lucru s-a dovedit mai bun decât încercarea de a ciopli noile adăposturi în zona de sus prin înălțarea plafonului, o sarcină cât se poate de incomodă. Culoarele în sine se răsucesc ca niște tentacule necontrolate sub oraș și împrejurimi. Străzi care se intersectează apar la intervale neregulate pentru a se întinde în direcții opuse. Se găsesc încăperi ce puteau fi adaptate în scopul adunărilor pentru întâlniri de grup, adăugând acum mărturia lor tăcută la discreția cerută cândva celor care veneau laolaltă pentru a dobândi forță înnoită pentru a promova închinarea curată în timp ce chinătorii lor păgâni se dezlanțuiau deasupra lor. Doar cei imprudenți intrau în aceste labirinturi fără o călăuză, la fel ca și clasa de elevi și învățătorul lor care în 1837 au coborât în labirint și nu au mai fost văzuți niciodată.

NECLINTIȚI DE VIOLENȚĂ

Deși rămășițele creștinilor primitivi care umplu catacombele dorm de mult timp în liniște, mulți dintre ei au părăsit viața prin orice fel de mijloace numai pașnice nu, fie cu trupurile sfâșiate, arse sau zdrobite pe când înfruntau moartea asemenea unui martir. În timp ce au trecut valuri după valuri de prigoniri peste creștini, numărul martirilor a crescut încontinuu. Deși este imposibil să numim toți martirii din cripte, inscripțiile care le dezvăluie numele la fiecare în parte oferă o idee despre numărul mare care trebuie să existe: aici un tânăr militar care a îmbrățișat credința și odată cu ea moartea din partea guvernului său, acolo un bărbat și întreaga lui familie care au fost uciși mișelește, o tânără arsă în ulei. Roma s-a înroșit cu sânge nevinovat când câțiva atacatori, înnebuniți de neputința lor de a zdrobi spiritul odată cu trupul, au încercat prosteste să înăbușe speranța creștină a învierii prin arderea corpurilor celor uciși și prin aruncarea cenușii în râu. Mai departe, văzând zelul mărit dobândit de cei care îi vizitau pe cei condamnați fermi

în celulele lor ale morții, persecuția Valeriană de la mijlocul secolului al treilea, desfășurată împotriva bătrânilor din biserica creștină, a încercat să împiedice acest lucru ducându-i pe cei condamnați de la tribunal direct la locul de execuție. Aceasta a fost soarta renumitului supraveghetor Ciprian, ai cărui frați l-au urmat tot drumul și l-au îndemnat la statornicie.

În mod asemănător, pentru a preveni tăria dobândită de pe urma întâlnirilor din catacombe, acest împărat a interzis alte intrări în cimitirele subterane. Totuși, constrângerea s-a dovedit a fi zadarnică, căci intrările erau prea multe și întortocheate, și puțini membri ai gărzii erau destul de îndrăzneți încât să rățăcească departe în culoare pentru a căuta ceva. Persecuțiile au ajuns la apogeu, dar au eșuat.

Pentru cercetătorul nerăbdător al acestui timp și acestei epoci, familiarizat cu numeroasele religii și alianțe religioase actuale ale lumii, ligi interconfesionale și alte lucruri asemănătoare, lecția cea mai îmbucurătoare din catacombe vine ca un răspuns la convingerile și obiceiurile creștine timpurii. Păgânii se închinau cu prost gust în temple împodobite cu idoli somptuoși și însoțiți de zorzoane cu tămâie și lumânări. Nu așa făceau creștinii. Părerea tipică a păgânilor despre ei era: „De ce nu au altare, temple și jertfe?” Istoricul Gibbon arată spre acest dispreț total pentru idolatrie din partea creștinilor și față de raționamentul unora dintre scriitorii lor care își băteau joc de păgâni pentru că îngenuncheau înaintea lucrărilor mâinilor lor. Contrastul vizibil dintre creștini și păgâni se poate vedea așadar în epitafele fiecăruia. În timp ce păgânii își preamăreau viața cu indulgență și trâmbițau „mănâncă, bea și fii vesel”, creștinii își gravau de obicei numele și câteva cuvinte care însemnau somnul de odihnă în care căzuseră cei morți, făcând deseori referire la speranța lor de înviere. O inscripție spune: „Tu, merituosule, care ți-ai părăsit [rudele], rămâi în pace – în somn. Te vei ridica; ți se oferă o odihnă vremelnică.”

Dar aceste fapte vă vor face să vă dați seama că acei creștini atât de aproape de biserica apostolică aveau convingeri foarte diferite nu numai de cele ale păgânilor de atunci, ci și de mulți creștini declarați de acum. Desigur, dacă și-au bătut joc de idolatria romanilor din primele trei secole, ei nu ar trece cu vederea recunoașterea oferită chipurilor de către biserica cu sediul central în același oraș astăzi, doar pentru că aceasta declară că este creștină. Dacă au crezut într-o înviere până la vremea căreia aveau să doarmă, este de neînchipuit că ei ar împăca credința lor cu o învățătură despre un „purgatoriu” după moarte, focul iadului sau, la drept vorbind, conștiința sub orice formă. Dar acesta este doar începutul mării prăpastii care îi desparte pe acei urmași timpurii ai lui Mesia de sutele de secte și culte ale creștinătății moderne.

PIETRELE ACUZĂ CREȘTINĂTATEA

Veți căuta în zadar în înregistrarea despre catacombe pentru a găsi vreo înregistrare despre Mariolatricie din timpul primelor trei secole. Fecioarei nu i se dă în niciunul dintre desenele timpurii vreo poziție importantă, și nici nu se găsește vreo rugăciune adresată ei sau care să fie făcută prin ea. Și creștinii din catacombe nu erau colecționari fanatici de relicve. Deși martirii lor au fost, firește, foarte

respectați, nu a existat nicio încercare de a se închina la ei sau de a le pune în siguranță rămășițele în scopul de a fi folosite ca relicve prin care să îi exploateze pe cei naivi. Spre amărăciunea artei romano-catolice, William Kip subliniază faptul că Dumnezeu nu a fost niciodată reprezentat sub formă umană. Eforturile romano-catolice pentru a face acest lucru sunt respinse de către această autoritate în domeniu, chiar și dacă sunt reprezentate de „către geniul lui Michelangelo”. De asemenea, în legătură cu delegarea conducerii bisericii lui Petru, pereții catacombelor sunt curați. Observați ce are de spus *Enciclopedia* lui McClintock și Strong: „Nicio doctrină romană anume nu găsește sprijin în inscripțiile care datează înainte de secolul al 4-lea. Începem să găsim semne de venerare a sfinților începând cu secolul al 5-lea. Prima idee de transmitere a puterii de la Cristos la Petru datează din ultima parte a secolului al 5-lea și începutul secolului al 6-lea, și chiar și atunci imaginea lui Petru nu apare înarmată cu chei, ca în simbolismul de mai târziu.”

Cele de mai sus sunt în concordanță cu faptul că împăratul Constantin a inspirat adoptarea formală a unei forme apostată de creștinism contopită cu păgânismul roman, în urma Conciliului de la Niceea din anul 325 A.D. Din acea vreme datează nenumăratele inovații păgâne care au spurcat de atunci Roma papală. Fără îndoială, lucrarea nelegiurii despre care a avertizat apostolul Pavel a început să influențeze creștinii din primele trei secole; dar, refuzul lor ferm – deși probabil pătat de câteva învățături false – de a ceda cu bună știință sub presiunea păgânismului, a ajutat la distingerea între câteva convingeri de bază învățate de Isus și apostoli, și doctrinele păgânismului fuzionat care proveneau mai târziu din Roma. – 2 Tes. 2:7.

Cu toate că desenele sunt frecvente, în primele trei secole nu s-a făcut niciunul esențial cu privire la răstignire sau la Isus în chinuri. Chiar și crucea păgână, susținută de către creștinătate ca fiind chiar simbolul creștinismului, se găsește rar în catacombe și când apare, ne spune Sheldon, apare de obicei sub o formă mascată. El presupune că acest lucru s-a datorat bătaii de joc și ocării pe care se spune că a adus-o simbolul asupra creștinilor de către adversarii lor. Totuși, în lumina atitudinii lor de altfel foarte îndrăznețe și fără compromis față de asupritorii lor, nu este posibil că puțină umilire în plus îi împiedica să-și pună simbolul presupus sacru în față. Este mult mai probabil că în acele vremuri creștinii au refuzat categoric acceptarea universală a crucii. Pălind sub focul nerecunoașterii din catacombe, *Enciclopedia Catholică* recunoaște: „Scriitorii catolici au găsit uneori un conținut dogmatic mai bogat în imaginile din catacombe decât este în stare să dovedească o analiză strictă.”

Este interesant faptul că, deși erau nevoiți să se întâlnească sub pământ, acei creștini primitivi nu și-au ținut nicidecum lumina ascunsă acolo. După cum poruncise Cristos, ei au ridicat-o sus în „sfeșnice” printr-o lucrare de mărturie publică. Deși aceasta a atras răutatea mâniată a multora, a adus speranță nespusă altora care au continuat să se asocieze cu comunitatea creștină. Charles Maitland, în *Biserica în catacombe*, distinge această natură a prozelitismului creștin ca cel mai mare factor agravant al persecutării lor, din pricina căruia au fost născocite

alte acuzații de către autorități. Caracterul lor inofensiv poate fi văzut în faptul că din simplul motiv de a sărbători în taină Cina Domnului ei au îndurat o interdicție oficială. Din ceea ce poate fi spus din inscripțiile antice, acei creștini au nesocotit structura ierarhică pe care Roma papală o copiase de la Roma păgână. Autoritățile găsesc în loc de vocea episcopilor și a doctorilor, speranța simplă a unora ca Maria și Marta la mormântul lui Lazăr. Ilustrațiile subliniază acest lucru în loc de importanța ierarhilor sau a dependenței oamenilor de aceștia pentru învățatură. Locurile obișnuite de înmormântare pentru toți la fel reflectă mai departe învățătura lui Isus: „Voi toți sunteți frați.”

CREȘTINISMUL LA SUPRAFAȚĂ

Doar pentru că lipsește o comparație prietenoasă între biserica timpurie și creștinătatea de astăzi, trebuie să deducem, în mod cinic, că acum nu mai există adevăr deloc? Cam greu, dacă ne gândim că fără ajutorul religiei, a politicii, bogăției și poziției lumești, într-adevăr fără *creștinătate*, a fost publicat în toată lumea un mesaj fericit al nașterii Împărăției lui Dumnezeu, speranța tuturor națiunilor, într-un mod foarte intens, mai ales în ultimii treizeci de ani sau chiar mai mult. Pretutindeni în lume cei care aduc această evanghelie sunt cunoscuți pentru poziția lor unică de separare față de lume, pentru stăruința lor energică de a-și continua lucrarea, și pentru opoziția cu care s-au confruntat pe tot globul. Ei sunt cunoscuți și ca martorii celui pe care Îl reprezintă, ca *martori ai lui Iehova*. Asemănările izbitoare între câteva dintre principiile de bază ale lucrării și învățării lor și cele ale bisericii din primele trei secole atrag privirile cercetărilor. Iar acuzațiile ridicate pentru a le zădărnici lucrarea au fost la fel de absurde în încercarea frenetică de a ascunde adevăratul motiv. De fapt, o adunare a martorilor lui Iehova din Canada a fost întreruptă și dezorganizată în timpul unei interdicții pe timpul războiului, deși ei se nu adunaseră pentru vreun scop sinistru, ci doar pentru a celebra Cina Domnului!

Când faptele se pun cap la cap, arată pur și simplu că adevărul nu a fost niciodată bine primit de către această lume rea a răutății. Este adevărat pentru vremea lui Cristos, este adevărat acum. Așa cum el a prezis: „Dacă M-au persecutat pe Mine, vă vor persecuta și pe voi.” (Ioan 15:20) Timp de multe secole, oamenii cu bunăvoință au fost nevoiți să aștepte în timp ce creștinismul era practicat ilegal, iar mai târziu a fost înghițit de păgânism, iar apoi a fost denaturat în fața lumii timp de secole. Dar acum, un program de educare biblică străbate lumea cu o înțelegere mai clară decât niciodată, în speranța oamenilor de pretutindeni. Adevărul strălucește mai puternic decât în oricare altă perioadă a istoriei omului de aproape 6000 de ani. Deși a fost negat de-a lungul timpului de fiecare guvernare pământească, deși a fost interzis în mod repetat, adevărul a rupt toate barierele, crește și astfel va umple pământul. – Hab. 2:14.

Detalii religioase din știri

Opinii catolice despre religie și politică

Isus i-a spus guvernatorului roman: „Împărăția Mea nu face parte din această lume.” (Ioan 18:36, *NW*) Ce spune ierarhia romano-catolică? Paginile 37 și 38 din publicația catolică competentă în domeniu, *The Liberal Illusion*, dau următorul răspuns: „Isus Cristos este Împăratul lumii. El vorbește lumii prin Preotul Său [papa], și decretul acestui Preot, ca o expresie a drepturilor împărătești ale lui Isus Cristos, sunt veșnice. Ele nu sunt valabile numai pentru o perioadă, ci pentru toate; nu pentru o singură societate, ci pentru toate. Copiii lui Cristos, copiii Împăratului sunt împărați. Ei alcătuiesc o societate cu totul superioară, a cărei datorie este să stăpânească pământul și să domnească peste el cu scopul de a boteza toți oamenii și de a-i ridica la aceeași viață supranaturală, la aceeași regalitate și aceeași slavă pentru care i-a sortit Cristos.”

Învățând în mod ambițios că Isus i-a dat lui Petru însărcinarea de a înlocui puterea politică a acestei lumi cu autoritatea unei ierarhii religioase, *Cabinetul catolic*, paginile 160-168, sub secțiunea „De la Petru la Leo”, declară: „El aduce un mesaj lui Cezar, și iată ce înseamnă acest mesaj: ‘Cezar, munca ta este făcută. ... Am venit să îți iau Imperiul ... îți voi mânui sceptrul. Dă-ți jos vulturii de pe Capitol. În locul lor voi pune Crucea. Pe palatul tău voi clădi Vaticanul meu ... Cezar, poți pleca. Roma este a mea, căci eu sunt Petru.’ Care a fost răspunsul Romei? Roma stăpânește pământul. ... Roma i-a declarat război lui Petru. ... Lumea era păgână atunci. ... Dar, revelația creștină fiind adevărată, bună și frumoasă, a învins.”

Hindușii șocați de idolatria catolică

India este o țară plină cu temple și chipuri hinduse, ridicate pentru venerarea a vreo 330.000.000 de zei, atât de mulți încât îi întrec ca număr și pe veneratorii lor. Dacă există vreun popor care să fie obișnuit cu idolatria și care ar îngădui-o, s-ar părea că poporul hindus ar fi acesta. Cu toate acestea, publicația *Acțiunea Protestantă*, în numărul din iunie, 1950, povestește o reacție extraordinară din partea unor surse hinduse de încredere la o expoziție romano-catolică în sudul Indiei, a unei statui a „Stăpânei noastre din Fatima” din Portugalia. Ca de obicei, orașele din jurul traseului de călătorie al statuii au fost mai întâi „pregătite” cu o propagandă despre presupusele sale multe miracole și răspunsuri la rugăciuni.

Deși pentru o țară plină de idoli ca India acest lucru ar trebui să pară destul de obișnuit, observați însemnarea din publicația mai sus menționată: „Totuși, editorul hindus al unui cotidian în limba indiană din Travancore a numit sărbătorile romano-catolice drept ‘o manifestare a idolatriei în forma ei cea mai grosolană’. I s-au alăturat și alți hinduși renumiți în avertizarea poporului lor de a nu se lăsa influențați să se întoarcă la o formă de idolatrie pe care încercau să o învingă.”

Sclavagismul iezuit nenorocește Bolivia

Ediția din ianuarie 1951 a revistei *Liberty* a avut un articol revelator despre piața internațională de sclavi. Cu privire la America de Sud, scriitoarea Rose Slivka a arătat că un număr estimat la trei milioane de oameni trăiesc în condiții de sclavie. După ce afirmă că moșierii bolivieni reușesc de obicei să subjuge muncitorii prin datorii de durată, articolul continuă: „Dar starea jalnică a muncitorilor agricoli din misiunile iezuite boliviene este cea mai șocantă dintre toate. Acestea sunt colonii organizate bazate pe forță de muncă indiană. Sunt complet autonome și libere de controale. Indienii lucrează pentru misiuni fără plată și sunt angajați la ferme private ca niște animale, în timp ce misiunea este plătită pentru munca lor. În plus, aceia care au fost angajați pe moșiile învecinate trebuie să meargă la casa misiunii în fiecare sâmbătă pentru apel nominal și să participe la liturghie în fiecare duminică. Când un indian recalcitrant nu reușește să se supună acestor măsuri, el este bătut zdravăn. Când indienii încearcă să scape, misionarii organizează imediat o vânătoare, iar cei care sunt destul de ghinionști încât să fie prinși, sunt torturați. Cu toate acestea, fugarii *guarayos*, așa cum sunt numiți cei care fug, sunt foarte numeroși.”

„Să vină Împărăția Ta!”

ÎMPĂRĂȚIA lui Dumnezeu este instrumentul puternic cu ajutorul căruia El Își sfințește numele sfânt și dovedește întregii creații că El este Suveranul acestui univers. Clerul creștinătății afirmă că Împărăția pentru care se roagă aici este în inima creștinilor și este o condiție spirituală de care se bucură ei, și că venirea Împărăției înseamnă convertirea oamenilor la Cristos și punerea lui Dumnezeu în guvernele și împărățiile acestei lumi vechi. Ei citează pentru sprijin Romani 14:15-17: „Nu strica prin mâncarea ta pe acela pentru care a murit Cristos. Prin urmare, nu lăsa ca binele pe care îl faci să fie vorbit de rău. Căci Împărăția lui Dumnezeu nu înseamnă mâncare și băutură, ci înseamnă dreptate, pace și bucurie cu spirit sfânt.” (NW) Atunci, sincer, dacă Împărăția va veni prin convertirea acestei lumi și prin punerea lui Dumnezeu în guvernele ei politice, prin influența clerului, rugăciunea ca Împărăția să vină nu va primi niciodată răspuns. Uitați-vă la creștinătatea din ziua de azi, ca să nu mai vorbim de păgânătate. Observați frica ei de așa-numitul „comunism necredincios”. Singura ei apărare împotriva comunismului sunt bastioanele militare ale puterilor democratice. Romano-catolicii sunt învățați acum să se roage pentru convertirea Rusiei, anume, convertirea la romano-catolicism, nu la religia rusă ortodoxă. Dar hoardele naziste ale lui Hitler nu au reușit să deschidă Rusia pentru o invazie ușoară a romano-catolicismului; și acum chiar și căderea regimului sovietic din punct de vedere intern, sau înfrângerea sa din punct de vedere militar, nu va grăbi niciodată convertirea popoarelor comuniste la catolicism, și cu atât mai puțin la creștinismul adevărat.

² Dacă, după Romani 14:17, faptul că oamenii au dreptate, pace și bucurie cu

spirit sfânt înseamnă că Împărăția există printre oameni, atunci cât de mult au Italia, Franța, Spania și restul creștinătății din aceste lucruri? Cu siguranță nu destul cât să dovedească faptul că Împărăția lui Dumnezeu există în mijlocul lor. Dar ce spune Romani 14:17 este că dacă avem dreptate, pace și bucurie cu spirit sfânt, aceasta înseamnă că vom câștiga un loc cu Isus Cristos în Împărăția lui Dumnezeu. Dobândirea acelei împărății nu se face prin mâncare și băutură. Se face prin a lua parte la acele alte lucruri spirituale, cum ar fi primirea de cunoștință de către noi despre singurul Dumnezeu adevărat și Isus Cristos, ceea ce înseamnă viață veșnică; aceasta câștigă viața veșnică în noua lume pentru noi. – Ioan 17:3, *NW*.

³ Împărăția care va veni este cea pentru care Dumnezeu a făcut un legământ cu Regele David și despre care profetul Daniel a spus: „Și în zilele acelor regi Dumnezeu cerului va întemeia o împărăție care nu va fi nimicită niciodată, și suveranitatea ei nu va fi lăsată altui popor; ci va zdrobi în bucăți și va nimici toate aceste împărății, și ea va rămâne pentru totdeauna.” Un vis inspirat al lui Daniel prezice, de asemenea, că această împărăție divină va fi pusă în mâinile lui Isus Cristos, Fiul omului și Fiul lui David. Trupul Său credincios de urmași, mica Sa turmă de comoștenitori, va moșteni acea împărăție cu El. (Dan. 2:44; 7:13, 14, 18, 22, 27, *AS*) Deci, când un copil al Tatălui ceresc se roagă ca Împărăția Lui să vină, el se roagă ca Împărăția lui Dumnezeu în mâinile lui Cristos să zdrobească în bucăți și să distrugă toate sistemele politice ale acestei lumi, în bătălia de la Armaghedon. Dacă patrioților nu le place acest cuget, să nu mai spună această rugăciune.

⁴ În 1914, în concordanță cu viziunea lui Daniel, Fiul omului, Isus Cristos, a fost adus înaintea Celui îmbătrânit de zile – Tatăl ceresc, și „I s-au dat stăpânire, glorie și o împărăție, pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să Îl servească: stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, ce nu va pieri, iar împărăția Lui nu va fi nimicită.” Astfel Și-a preluat Iehova puterea cea mare și a început să domnească pe pământul nostru, punându-l pe Fiul Său la putere ca să domnească în mijlocul dușmanilor Lui.

⁵ Anul 1914 a fost anul marcat divin pentru această asumare a puterii pe pământ, pentru că în acel an „timpurile stabilite națiunilor” au expirat. Ele au început cu 2520 de ani înainte, odată cu răsturnarea împărăției tipice a lui Dumnezeu în Israel și cu distrugerea Ierusalimului și a templului lui Solomon. Sfârșitul lor în 1914 trebuie să marcheze întemeierea Împărăției lui Dumnezeu în mâinile Moștenitorului Său al legământului pentru Împărăție, Isus Cristos, și desemnarea națiunilor pentru a fi zdrobite în bucăți, ca vasele olarilor, de către toiagul de fier al Regelui Său domnitor. Astfel au ajuns să existe Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Cristosului Său. O expresie puternică a acestui fapt a fost „războiul din cer” și înlăturarea cu forța a lui Satan și a demonilor lui, precum și reținerea lor pe acest pământ pentru atenție finală. Nu e de mirare că putem auzi astăzi pretutindeni pe pământ vocea ca de tunet a unei mari mulțimi martore zicând ca vuietul multor ape: „Lăudați pe Yah, voi, oameni, deoarece Iehova Dumnezeu nostru cel Atotputernic a început să domnească în calitate de

rege.” – Apoc. 12:1-12; 19:6, *NW*.

⁶ Prin urmare, înseamnă că din moment ce împărăția Tatălui nostru ceresc a venit, adică a venit în sensul în care se referă rugăciunea Domnului, noi trebuie acum să ne oprim de la a face această cerere? Nu; pentru că, așa cum este ilustrat de visul profetic pe care Daniel l-a interpretat pentru regele Nebucadnețar, împărăției i s-a dat viață ca piatra care a fost dezlipită din munte fără ajutorul mâinilor omenești. Dar această piatră a Împărăției încă mai trebuie să vină împotriva chipului idolatru al organizației lumii lui Satan și să îi lovească picioarele, sau partea văzută, să dărâme chipul de la bază, distrugând-o complet în bătălia de la Armaghedon. Când regele David de odinioară domnea în mijlocul vrăjmașilor săi, în Țara Promisă, el a trebuit să vină împotriva tuturor dușmanilor și să îi supună pe toți până când a ajuns la fiecare hotar al ținutului împărăției date de Dumnezeu. La fel, Isus Cristos, Fiul lui David, care domnește acum în mijlocul vrăjmașilor Săi, trebuie să vină ca un hoț, într-o zi și la o oră neașteptate, împotriva acestor dușmani aliniați la Armaghedon, și trebuie să le zdrobească puterea organizată și să îi facă pulbere. – Dan. 2:31-35, 44, 45; Apoc. 16:13-16.

⁷ Primul semn al venirii Împărăției a avut loc când a început necazul asupra organizației lumii lui Satan și acesta a fost alungat din ceruri. Venirea sa deplină va fi când va fi reînviat acest necaz care a fost întrerupt în 1918, urmând să nimicească organizația lui Satan la Armaghedon. Atunci Regele Isus îl va lega pe Satan și pe demonii lui, îi va arunca în abis și îl va pecetlui pentru o mie de ani. Apoi, Isus Cristos va începe să domnească timp de un mileniu, fără niciun obstacol din partea acestei lumi. Prin urmare, acela este momentul în care rugăciunea va primi în întregime răspuns: „Să vină Împărăția Ta!” – Apoc. 19:11-20:3.

⁸ Acest pământ este locul în care vine Împărăția lui Dumnezeu, sau unde își extinde puterea și stăpânirea, căci acesta este locul în care Satan a despărțit omenirea de Dumnezeu. Acum, de când Satan a fost alungat aici, pământul este centrul răzvrătirii, o insulă de răzvrătire în tot universul; iar Dumnezeu localizează războiul Armaghedonului chiar pe acest pământ și în împrejurimile lui. Legământul lui Dumnezeu cu regele David pentru o împărăție veșnică nu a fost doar pentru o stare spirituală de religiozitate și moralitate, ci și pentru o deținere a teritoriului. Dumnezeu a păstrat stăpânirea lui David doar la țara pe care Dumnezeu a indicat-o în legământul lui cu strămoșul lui David, Avraam, cunoscută ca Țara Promisă. Dar teritoriul pe care profeția îl atribuie Împărăției lui Dumnezeu prin Cristos va fi „de la mare la mare, și de la Râu [Eufrat, reședința de

odinioară a Babilonului] până la marginile pământului”. Piatra care simbolizează Împărăția lui Dumnezeu zdrobește chipul politic al lui Satan, devenind un munte care umple tot pământul. Citim mai departe: „Creșterea guvernului Său și a păcii nu va avea sfârșit, la tronul lui David, și la împărăția lui, pe care o va sprijini, și o va întări cu judecată și dreptate, de acum și pentru vecii vecilor. Zelul lui Iehova al oștirilor va face aceasta.” – Ps. 72:8; Dan. 2:35; Isa. 9:6, 7, AS; Gen. 15:18-20.

VOINȚA LUI

⁹ Din acest punct de vedere putem aprecia mai inteligent cererea care urmează imediat în rugăciunea pentru Împărăția lui Dumnezeu: „Să se facă voința Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Mat. 6:10, NW) În general aceasta este înțeleasă că înseamnă că voința lui Dumnezeu va fi făcută de către creaturile umane de pe pământ, așa cum este făcută de către îngerii spirite în cer. Dar înseamnă tocmai asta? Sau mai degrabă că Dumnezeu va face ce vrea să facă aici pe pământ, prin intermediul Împărăției Lui, la fel cum o face și sus, în cer? Mai degrabă a doua variantă, deși cuprinde și prima idee. Așa cum este scris: „Dumnezeul nostru este în ceruri: El a făcut orice a vrut.” „Orice I-a fost pe plac lui Iehova, aceea a făcut, în cer și pe pământ, în mări și în toate adâncurile.” El spune: „Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul ca Mine; vestind sfârșitul de la început, și din timpuri străvechi lucruri care încă nu sunt făcute; zic: Sfatul Meu va rămâne în picioare, și voi face toată plăcerea Mea; ... da, Eu am zis, și tot Eu voi aduce la împlinire; Eu am plănuit, și tot Eu voi înfăptui.” (Ps. 115:3; 135:6; Isa. 46:9-11, AS; Ecl. 3:14; 8:3) În anul Său stabilit, 1914, El a dat naștere Împărăției Sale prin întronarea lui Isus Cristos ca Rege în mijlocul dușmanilor Lui. Iar Isus, care ne-a învățat să ne rugăm ca voința lui Dumnezeu să se facă aici, îndeplinește cu credință voința Lui față de acest pământ, la fel cum a făcut-o față de cer când a luptat cu Satan și i-a alungat pe el și pe demonii lui de acolo. Isus a venit odată pe pământ, ca om, ca să facă voința Tatălui Său aici. Pentru că a făcut asta, El a fost ridicat din morți și s-a înălțat înapoi la cer, ca să facă mai departe voința Tatălui Său pentru totdeauna.

¹⁰ Acum, este foarte scurt, într-adevăr, timpul ca Satan să se înfurie și să facă voința lui, aducând nenorociri pe pământ și mare și persecutând poporul lui Iehova de pe pământ. De aceea este atât de furios și încearcă să facă din ce în ce mai mult rău, astfel încât să distrugă întreaga omenire, dar mai ales rămășița moștenitorilor Împărăției lui Dumnezeu și toată mulțimea lor de însoțitori cu bunăvoință și tovarăși martori. Dar rămășița nu este îngrozită de mânia lui Satan și de războiul lui, ci ei „păzesc poruncile lui Dumnezeu și au lucrarea de a pune mărturie despre Isus.” Ei și însoțitorii lor cu bunăvoință sunt pe deplin însărcinați să facă voința lui Dumnezeu. Astfel, ei iau parte acum, în mod ascultător, la împlinirea profeției lui Isus despre sfârșitul acestei lumi: „Această evanghelie a Împărăției va fi propovăduită în tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile, și atunci va veni sfârșitul.” (Apoc. 12:12, 13, 17; Mat. 24:14, NW) Dar creștinătatea nu face așa! Ea spune cu regularitate „Pater Noster” (înseamnă „Tatăl nostru” în latină) dar nu face voința lui Dumnezeu. Ea se luptă cu adevăratele interese ale Împărăției lui Dumnezeu și cu martorii lui Iehova care declară că Împărăția a fost întemeiată. Ea

este acum dezbinată înlăuntrul ei prin războaie asupra comunismului internațional, și servește în mod inconsecvent ambele tabere ale conflictului.

¹¹ În ceea ce privește voința lui Dumnezeu care este făcută în ceruri, El a așezat noile puteri cerești să domnească asupra viitoarei noi lumi drepte, și i-a alungat pe Satan și demonii lui, limitându-le acum activitățile la pământ. Regele Său instalat are acum toții dușmani Lui la așterutul picioarelor Sale, pământul, și domnește în mijlocul lor. În scurt timp va distruge cerurile și pământul nelegiuite ale lui Satan, organizația lui văzută și nevăzută. În urma acestei distrugerii, El va clădi o nouă societate omenească ai cărei membri vor iubi să facă voința lui Dumnezeu. Astfel, voința lui Dumnezeu de a avea ceruri noi și un pământ nou în care să locuiască dreptatea va fi făcută, în împlinirea promisiunii Sale. (2 Pet. 3:13; Isa. 65:17; 66:22) Nu este voința lui Dumnezeu să distrugă acest pământ literal, așa cum nu este să distrugă cerurile literale. Pământul va rămâne veșnic. Deoarece voința Lui este să păstreze acest glob pământesc prin bătălia Armagedonului, voința Lui poate, și va fi făcută aici, la fel cum este făcută sus în cer.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. (a) Ce susține clerul că înseamnă venirea Împărăției și cum este greșită aplicarea de către clerici a versetului din Romani 14:17? (b) Ce înseamnă acest verset?
3. Ce înseamnă atunci această împărăție care va veni; ce înseamnă pentru guvernele lumii acesteia rugăciunea pentru venirea ei?
- 4,5. (a) Când și cum a fost adusă la putere această împărăție? (b) Care a fost puternica expresie a venirii ei la putere?
6. Așadar, să nu ne mai rugăm pentru Împărăție să vină? De ce da, sau de ce nu?
7. Prin urmare, când va primi rugăciunea un răspuns complet?
8. Unde va veni ea și de ce acolo? Cât de mult se va extinde ea?
9. Cum se întâmplă că voința lui Dumnezeu se va face și aici ca și în cer?
10. Cine sunt cei de pe pământ care fac acum voința lui Dumnezeu, și cum nu o fac cei din creștinătate?
11. Cum va oferi nimicirea pe care o va aduce Dumnezeu oportunitatea ca voința Lui să se împlinească pe pământ, precum și în cer?

Pâine zilnică, iertare și eliberare

PRIMELE trei cereri ale rugăciunii Domnului au de-a face direct cu interesele lui Dumnezeu, care sunt de cea mai mare importanță. Celelalte patru cereri au de-a face cu noi creaturile, individual și personal. Fiind Tatăl nostru ceresc, Dumnezeu este interesat în mod iubitor de aceste lucruri care îi afectează în mod vital pe copiii Lui de pe pământ, iar Isus, Învățătorul nostru, ne asigură că putem prezenta

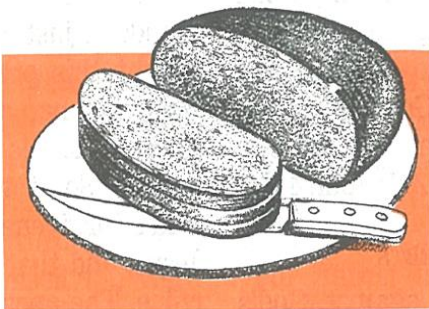
aceste chestiuni înaintea lui Iehova Dumnezeu în rugăciune.

² „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.” Prin faptul că cere pâine sau hrană și băutură doar pentru ziua de azi, rugăciunea adoptă atitudinea corectă. Nu presupune că vom trăi și mâine, conștienți de cele spuse în Proverbele 27:1: „Nu te fâli cu ziua de mâine; căci nu știi ce poate aduce o zi.” Discipolul Iacov subliniază aceeași idee și ne arată ce ar trebui să spunem: „Dacă Iehova vrea, vom trăi și vom face aceasta sau cealaltă.” (Iac. 4:13-15, *NW*) În armonie cu această rugăciune doar pentru porția de astăzi de hrană, Isus, puțin mai târziu, în aceeași predică de pe munte, ne spune cum hrănește Dumnezeu păsările și cum îmbracă florile: „Deci nu fiți niciodată neliniștiți și să nu ziceți: ‘Ce o să mâncăm?’ sau ‘Ce o să bem?’ sau ‘Cu ce o să ne îmbrăcăm?’ Căci toate acestea sunt lucrurile pe care le urmăresc națiunile cu înflăcărare. Fiindcă Tatăl vostru ceresc știe că aveți nevoie de toate aceste lucruri. Continuați, dar, să căutați mai întâi Împărăția și dreptatea Lui, și toate celelalte lucruri vi se vor adăuga. Deci, nu vă faceți niciodată griji pentru ziua următoare, căci ziua următoare își va avea propriile îngrijorări. Ajunge zilei necazul ei.” (Mat. 6:31-34, *NW*) Deci astăzi cerem doar pâinea noastră cea de toate zilele.

³ Felul în care Luca 11:3 (*NW*) o exprimă într-o rugăciune asemănătoare este: „Dă-ne nouă pâinea noastră după cerința zilei.” Aceasta nu încurajează spiritul de a strânge lucruri pentru a-i priva pe alți copii ai lui Dumnezeu de aceste lucruri, și nici obținerea monopolului asupra produselor alimentare astfel încât unii să domine piața, să controleze prețurile și să facă profituri financiare pe seama sărăciei oamenilor. Rugăciunea Domnului nu îndeamnă la un spirit lacom. Dimpotrivă, îndeamnă la devotament evlavios cu mulțumire, care înseamnă un mare câștig într-un fel adevărat, un câștig în fericire și binecuvântare acum, cu viață veșnică în noua lume dreaptă. „Așadar, dacă avem mijloace de existență și acoperiș, vom fi mulțumiți cu aceste lucruri.” – 1 Tim. 6:6-8, *NW*.

⁴ Această rugăciune pentru pâinea cea de toate zilele nu înseamnă că Dumnezeu ne tratează ca pe niște copii și ne aduce mâncarea fără nicio strădanie din partea noastră și ne-o pune înainte pe masă sau chiar în gură. Nu; această pâine materială nu este gratuită, o pomană nemuncită. Dumnezeu ne-a înconjurat cu toate mijloacele pentru a ne da pâinea, dar trebuie să ne punem pe treabă și să muncim ca să o primim pe merit. Nu este permis să ne stoarcem tovarășii care muncesc din greu, ci Dumnezeu aplică regula printre copiii Săi sănătoși: ‘Dacă cineva nu vrea

să muncească, nici să nu mănânce.’ (2 Tes. 3:10, *NW*) În conformitate cu rugăciunea noastră pentru porția zilnică de astăzi, avem încredere în El că ne dă tăria fizică și mintală ca să muncim pentru a o merita. În cei patruzeci de ani de rătăcire prin pustiu, Dumnezeu a făcut ca mana să cadă precum roua peste izraeliți în fiecare zi a săptămânii, în afară de ziua a șaptea. Așa că aveau destul de multă hrană în jur, dar ei au trebuit să

meargă și să culeagă mana și apoi să o transforme în pâine coaptă. În a șasea zi Dumnezeu făcea să cadă de două ori mai mult, deoarece ziua a șaptea era zi de odihnă și nu cădea nimic atunci, căci ar fi fost irosită pentru că le era interzis, prin lege, să meargă și să adune.

⁵ Așadar rugăciunea noastră doar pentru pâinea de astăzi ne poate pune pe un temei de zi cu zi în dependența noastră de Dumnezeu pentru hrană, iar El ne-o va da ca un tată în timpul călătoriei noastre prin această lume veche, la fel de loial precum a dat mana izraeliților.

⁶ Celor care se refugiază sub organizația capitală a lui Dumnezeu, Sionul ceresc, Iehova le dă această garanție respectată până în prezent: „El va locui pe înălțimi, fortăreața lui va fi de neclintit precum stânca; i se va da pâine și va avea apa asigurată.” (Isa. 33:13-16, *AT*) De exemplu, în timpul asediului Ierusalimului de către oștirile Regelui Nebucadnețar, Ieremia a fost întemnițat, dar chiar și acolo paznicii lui „îi dădeau în fiecare zi o bucată de pâine din ulița brutarului, până ce s-a terminat toată pâinea din cetate.” (Ier. 37:16-21, *AS*) La fel, de-a lungul acestei perioade strâmtorate a creștinătății și de-a lungul războiului Armaghedonului, Iehova se va asigura că ne primim pâinea și apa necesare pentru a ne satisface nevoile în serviciul nostru credincios față de El. Din pricina acțiunilor dușmanului împotriva noastră, unii dintre tovarășii noștri, copii ai lui Dumnezeu, poate că nu au la fel de mult ca noi. În acest caz, este privilegiul nostru să împărțim ceea ce avem cu ei, pentru a-i întări pentru lucrarea lui Dumnezeu cu integritate. Vom avea mereu ceva astfel încât să dăm în mod egal ceea ce prevede Dumnezeu. La fel cum a fost cu izraeliții care adunau mana în fiecare zi în pustiu, „cel care strângea mult nu avea nimic în plus, iar cel care strângea puțin nu ducea lipsă, fiecare om strângea după măsura în care mânca.” – Ex. 16:18, *AS*; 2 Cor. 8:14, 15, *NW*.

⁷ Știind că „omul trebuie să trăiască, nu doar cu pâine, ci cu fiecare declarație care iese din gura lui Iehova,” Tatăl nostru ceresc ne va alimenta în fiecare zi și cu hrană spirituală, prin organizația Sa teocratică, cu condiția ca noi să venim zilnic la masa Lui, nu doar ca să ne hrănim mințile din Cuvântul Lui scris, ci și ca să ne hrănim spiritual, făcând voința lui Dumnezeu și împărțind Cuvântul Lui al adevărului altora. – Mat. 4:4, *NW*; Deut. 8:3, *AS*; Ioan 4:34.

IERTAREA DATORIILOR NOASTRE

⁸ Un păcat de încălcare a legii lui Dumnezeu ne face datori față de El. „Plata păcatului este moartea.” (Rom. 6:23, *NW*) Pentru păcatul nostru Dumnezeu ar putea cere și pretinde viețile noastre; ne-ar putea alunga din sfânta Sa organizație și din tovarășia și asocierea cu aceasta. Și-ar putea retrage pacea de peste noi, rupând toate legăturile de pace cu noi. Ar putea să ne facă să Îi dăm tot ce am primit de la El prin bunătatea Sa nemeritată. Îi datorăm iubire, exprimată prin ascultare; iar când păcătuim, nu reușim să ne plătim datoria de iubire față de El, căci păcatul nu cunoaște iubire față de Dumnezeu. (Rom. 13:8-10) În ideea că păcatul este o datorie de rezolvat cu Dumnezeu, Isus a formulat următoarea cerere în rugăciunea Domnului: „Și iartă-ne datoriile, așa cum și noi le-am iertat datornicilor noștri.” (Mat. 6:12, *NW*) Ca dovadă că aici datoria înseamnă păcat,

Isus exprimă aceeași cerere în rugăciunea corespunzătoare cu aceste cuvinte: „Și ne iartă nouă păcatele noastre, fiindcă și noi iertăm pe oricine care ne este dator.” – Luca 11:4, *NW*.

⁹ Această cerere nu ar fi autorizată dacă nu ar exista vreun temei pentru iertarea noastră de către Dumnezeu. Temeiul nu este numai iubirea și mila Lui într-o formă abstractă și fără considerație față de dreptatea Lui perfectă, care cere moarte pentru păcat. Temeiul pentru iertare este iubirea și mila Lui exprimate prin jertfa umană a Fiului Său, Isus Cristos, care a îndeplinit în întregime toate cererile de dreptate în interesul nostru. Când Isus a învățat această rugăciune în predica de pe munte, El deja pronunțase iertarea păcatelor a câtorva oameni pe care îi vindecase. Așadar era de înțeles că iertarea lui Dumnezeu va fi prin Isus Cristos, și prin jertfa Lui perfectă de răscumpărare. Apostolul Pavel, care a afirmat că este cel mai mare dintre păcătoși, le spune copiilor lui Dumnezeu: „Fiul iubirii Sale, prin intermediul căruia avem eliberare prin răscumpărare, iertarea păcatelor noastre.” „Acum El s-a arătat odată pentru totdeauna la încheierea acestui sistem de lucruri, pentru a îndepărta păcatul prin însuși jertfa Sa.” Deci pentru a ne ruga această parte a rugăciunii Domnului cu eficiență, trebuie să credem sincer în jertfa lui Cristos și să o acceptăm. – Luca 5:20-24; 7:47-49; Mat. 9:1-8; Col. 1:13, 14; Evrei 9:26, *NW*; Gal. 1:4.

¹⁰ Dumnezeu nu ignoră jertfa Fiului Său pentru păcat. Dreptatea Lui absolută cere acest aranjament de sacrificiu. „El ne-a iubit și l-a trimis pe Fiul Său ca jertfă împăciuitoare pentru păcatele noastre.” Spre deosebire de anumite secte religioase, precum secta Sfințeniei și a Științei Creștine etc., trebuie să fim suficient de sinceri încât să ne recunoaștem imperfecțiunile și să ne mărturisim păcatele. Trebuie să recunoaștem că păcatul este în noi, așa cum a făcut-o și a spus-o apostolul Pavel. Este absolut necesar să ne mărturisim păcatele înaintea lui Dumnezeu și să apelăm la El pentru binefacerile jertfei Fiului Său și să recunoaștem poziția lui Isus ca Mare Preot al lui Dumnezeu. Altfel, nu putem avea iertare. Preoția Aaronică a seminției lui Levi din Israel a dispărut, dar noi nu îndrăznim să negăm preoția lui Isus. El este un preot după asemănarea lui Melchisedec, iar preoția Lui durează veșnic, până când îi va mântui, în întregime, pe toți păcătoșii care trebuie eliberați, ‘salvându-i complet, căci El este mereu viu pentru a pleda pentru ei.’ Nu avem nimic în firea noastră păcătoasă cu care să plătim datoria. De aceea trebuie să solicităm avantajele preoției lui Isus. – 1 Ioan 4:10; 1:8; Rom. 7:17-25; Evrei 7:24-28, *NW*.

¹¹ În timp ce poate râvnim cu egoism la iertarea păcatelor noastre prin Isus Cristos, Dumnezeu Își rezervă dreptul de a reține această iertare dacă nu îi iertăm cu milă pe ceilalți. De aceea, la cererea noastră către Dumnezeu, rugăciunea Domnului adaugă: „așa cum și noi le-am iertat datornicilor noștri.” Pentru a fi iertați, iertarea noastră trebuie să fie înaintea rugăciunii, sau dorința noastră de a ierta trebuie să ne însoțească rugăciunea. Iacov (2:13, *NW*) ne avertizează: „Cel care nu practică îndurarea va fi judecat fără îndurare. Îndurarea [față de alții] triumfă asupra judecății.” David, care a fost foarte îndurător cu Regele Saul și care a refuzat să îl omoare pentru prigonirile sale chiar și atunci când l-a avut în puterea

sa, a explicat de ce a primit îndurarea lui Dumnezeu ca să fie înălțat la tronul Israelului, spunând: „Cu cel îndurător Tu te arăți îndurător.” Și imediat după ce ne-a învățat rugăciunea Domnului, Isus, Mai Marele David, a insistat asupra acestui punct vital de a ierta pe alții pentru a fi vrednic de a primi iertarea îndurătoare a lui Dumnezeu. Trebuie să fim destul de recunoscători și de îndurători pentru a ierta același păcătos de câteva ori, de șaptezeci și șapte de ori, dacă este nevoie. Indiferent de câte ori îi iertăm pe semenii noștri, nu ar putea egala niciodată măsura iertării și îndurării lui Dumnezeu față de noi prin Cristos. Isus a plătit întreaga datorie pentru noi. Anularea păcatelor noastre nu este o datorie pe care ne-o datorează Dumnezeu, ci este o chestiune a bunătății nemeritate și a îndurării Sale prin Isus Cristos, pe care L-a dat ca să fie o jertfă care să ne acopere păcatele. – Ps. 18:25, 26.

¹² Întrucât ne adresăm lui Dumnezeu ca fiind Tatăl nostru ceresc, trebuie să dovedim că suntem copiii Lui fiind asemenea Lui, semănând cu El și arătând caracteristicile Lui, inclusiv această trăsătură iubitoare de îndurare cu iertare. „Veți fi fii ai Celui Prea Înalt, deoarece El este bun față de nerecunoscători și cei răi. Fiți în continuare miloși, la fel cum Tatăl vostru este milos.” „Fiți buni unii cu alții, fiți miloși, și iertați-vă gratuit unii pe alții, așa cum și Dumnezeu v-a iertat, gratuit, prin Cristos. Prin urmare, deveniți imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți.” (Luca 6:35, 36 și Efes. 4:32; 5:1, *NW*) Dacă facem astfel, facem voința lui Dumnezeu acum pe pământ.

¹³ Țineți minte, de asemenea, că cei care sunt îndurători acum vor primi îndurarea lui Dumnezeu în timpul nimicirilor de la Armagedon și vor supraviețui în noua lume. Lucrarea noastră din prezent de a predica evanghelia Împărăției lui Dumnezeu este o lucrare de a salva vieți de la distrugerea de la Armagedon. Lucrătorii salvatori îndurători vor fi salvați și ocrotiți în timpul Armagedonului. Trebuie să exercităm îndurare față de oamenii cărora le predicăm, chiar dacă aceștia sunt nerecunoscători. Dacă nu i-am ierta pe oamenii din teritoriul nostru, cărora le proclamăm evanghelia, dar care ne ignoră sau se comportă urât cu noi, nu ne-am întoarce să ne lucrăm teritoriul din nou cu mesajul salvator de vieți al Împărăției. Noi reprezentăm Împărăția lui Dumnezeu, iar Împărăția Lui este o guvernare de iertare a omului, căci Isus Cristos, Regele regilor este Marele Preot al lui Dumnezeu și urmașii Lui care vor fi regi în cer împreună cu El vor fi și ei preoți ai lui Dumnezeu împreună cu El. – Apoc. 20:6; 1 Pet. 2:9.

A NU FI DUS ÎN ISPITĂ

¹⁴ Așa cum ne rugăm pentru iertarea păcatelor noastre, pentru că suntem întristați de păcatele noastre împotriva lui Dumnezeu, ne rugăm și ca să nu fim duși în ispita de a păcătui. Așa continuă rugăciunea Domnului: „Și nu ne duce pe noi în ispita.” (Mat. 6:13, *NW*; Luca 11:4) Cum ar putea Isus să se roage acest lucru, când Scriptura ne spune, chiar după botezul Lui în râul Iordan, „atunci Isus a fost dus de spiritul [lui Dumnezeu] sus în pustiu ca să fie ispitit de către Diavol”, iar Ispititorul a venit la El pentru a-L abate de la Dumnezeu? De asemenea, Isus este numit „Fiul lui Avraam”, despre care este scris: „S-a întâmplat după aceste

lucruri, că Dumnezeu l-a ispitit pe Avraam.” Aceasta s-a întâmplat prin faptul că i-a poruncit să îl jertfească pe Isaac, fiul său iubit prin Sara. (Gen. 22:1) Iar apoi când Satan l-a provocat pe Dumnezeu, Dumnezeu l-a dat pe credinciosul Iov pe mâna acestuia, ca să fie ispitit, și dacă este posibil să îl blesteme în față pe Dumnezeu. Iar în noaptea trădării lui Isus de către Iuda, El le-a spus celor unsprezece apostoli credincioși ai Săi: „Voi sunteți cei care ați rămas mereu cu Mine în ispitele Mele.” (Iov 1:1- 2:13; Luca 22:28) Așadar, din ce punct de vedere putem noi să ne rugăm Tatălui nostru ceresc să nu ne ducă în ispită? În încercarea de a rezolva aparenta dificultate, *Cele patru Evanghelii*, de C. C. Torrey, redau cererea: „Și nu ne lăsa să cedăm ispitei,” în timp ce *The Emphatic Diaglott* traduce: „Și nu ne lăsa pradă Încercării.” – Mat. 6:13.

¹⁵ Un lucru este sigur: Tatăl nostru ceresc ne supune încercării, dar nu cu răutate sau ispitindu-ne să păcătuiim. De aceea Iacov scrie: „Când este în încercare, nimeni să nu zică: ‘Sunt încercat de Dumnezeu.’ Nu; pentru că Dumnezeu nu poate fi încercat cu lucruri rele și El nu încearcă pe nimeni. Ci ficare este încercat fiind atras și ispitit de dorința lui proprie. Atunci dorința, când a devenit roditoare, dă naștere păcatului; la rândul lui, păcatul, când a fost împlinit, aduce moartea.” (Iac. 1:13-15, *NW*) Când Iehova Dumnezeu i-a confruntat pe Adam și Eva cu interdicția de a mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, aceea nu a fost o ispitire a lor cu rău, căci pomul nu era rău în sine. Iehova i-a avertizat să nu mănânce din el în mod neascultător și i-a înștiințat de consecințele rele. Astfel, ei nu puteau fi ispitiți în ignoranță. Eva a fost ispitită în momentul în care a ascultat vorba amăgitoare a șarpelui. Avertismentul lui Dumnezeu împotriva mâncării nu a trezit nicio poftă sau dorință în ea pentru acel pom, dar descrierea falsă a șarpelui despre urmările faptului de a mânca din pom, contrar interdicției și avertismentului lui Dumnezeu, a trezit în ea o dorință greșită. Asta a fost ceea ce a creat o ispită pentru ea, așa cum spune Iacov mai sus. Pentru că nu a alungat această dorință ca fiind greșită și împotriva lui Dumnezeu, ci i-a dat curs, ispita a atras-o în păcat și a înșelat-o. – Gen. 3:1-7; 2 Cor. 11:3.

¹⁶ Oricum, Dumnezeu ne supune unei încercări sau unei probe, nu ca să ne facă să cădem, ci ca să dovedească ce suntem, ca să iasă la lumină ceea ce suntem. El nu ne ispitește cu rău la răutate, ci noi înșine, sub influența lui Satan, creăm ispita, gândindu-ne cât de drăguț ar fi să facem sau să avem ceva împotriva voinței lui Dumnezeu, și apoi nu alungăm dorința creată de această gândire nepotrivită, ci îi dăm din ce în ce mai multă atenție. Astfel suntem atrași și făcuți să ignorăm sfatul și avertismentul lui Dumnezeu. Cădem în ispită.

¹⁷ Iehova i-a condus pe izraeliți în pustiu ca să îi „probeze”, să știe ce era în inimile lor, dar nu ca să-i facă să cadă. Nu, căci i-a dus departe de împrejurimile politeiste ale Egiptului și departe de canaanitii idolatrii, iar sub aceste condiții ar fi fost mai ușor pentru ei să meargă drept întrucât El le dăduse o mărturie a Dumnezeirii Sale. Ei își puteau arăta acum bine sinceritatea și zelul în închinarea față de Iehova și în ascultare față de El. Dar această oportunitate de a cultiva închinarea pură au transformat-o într-o „zi a ispitei în pustiu” pentru Dumnezeu prin punerea Lui la încercare. Ei au încercat să-L facă să își compromită principiile

de dreptate și să nu se țină de cuvântul Său rostit și de legământul legii făcut cu ei sau să îi aplice pedepsele. Deci mii dintre ei au fost doborâți în pustiu pentru că au căzut pradă ispitelor pe care le-au creat singuri, lăsând dorințele egoiste să se ridice în ei și apoi cedând acestor dorințe și răzvrătindu-se împotriva lui Iehova Dumnezeu. – Deut. 8:2, 16; Ps. 95:8; Evrei 3:7-9; 1 Cor. 10:9, *NW*.

¹⁸ Dumnezeu dovedește ce suntem prin încercare. (Ioan 6:6) Acest lucru se deosebește de vrăjmașii lui Isus, care au încercat să Îl facă să cadă, dacă era posibil, silindu-L la un compromis pentru a scăpa de criticism, necaz și rănire. (Mat. 22:18, 35; 16:1; 19:3) Când Iehova l-a încercat pe Avraam, a dovedit credința lui Avraam și l-a folosit, nu cu un scop rău, ci să facă o minunată dramă profetică prin jertfirea iubitului său fiu, Isaac. Dumnezeu nu i-a cerut lui Avraam să facă ceva ce nici El nu ar fi făcut, căci Avraam Îl ilustra aici pe Iehova Dumnezeu. În marea încercare a lui Dumnezeu în ceea ce privește profunzimea iubirii Sale pentru omenire, El s-a dovedit destul de mărinimos încât să Își jertfească singurul Fiou născut, Isus Cristos. (Ioan 3:16; Evrei 11:17-19, *NW*) Pentru a infirma acuzația falsă a lui Satan împotriva lui Iov, Dumnezeu a permis ca Iov să fie încercat și a dovedit loialitatea lui Iov. În mod asemănător permite și în cazul omologului lui Iov, „clasa Iov”, care începe mai ales cu Isus, să fie încercată, iar loialitatea și vrednicia sa față de răsplata lui Dumnezeu să fie dovedite. – Iac. 5:10, 11, *NW*.

¹⁹ Cum este posibil, atunci că, în răspuns la rugăciunea noastră, Dumnezeu nu ne duce în ispită? Printre alte motive, Dumnezeu face aceasta întărindu-ne să facem față încercării care permite să vină asupra noastră și avertizându-ne dinainte. Înainte de a permite ca spiritul să Îl ducă pe Isus în pustiu ca să fie ispitit de Satan, Tatăl ceresc L-a umplut pe Fiul cu spirit sfânt și a deschis cerurile pentru viziunea Lui. De asemenea, L-a recunoscut cu voce tare ca pe Fiul Său aprobat. (Mat. 3:13-17) Dumnezeu nu permite să dezvoltăm, cu nevinovăție, o ispită, în neștiință, după cum și servul Său Pavel a avertizat perechile căsătorite. Ei erau bine intenționați să nu aibă relații sexuale, dar Pavel i-a sfătuit altfel: „ca Satan să nu vă tot ispitească [la adulter] pentru că nu vă puneți la punct.” Pavel îi avertizează pe creștinii care sunt hotărâți să se îmbogățească, contrar sfatului scriptural că: „[ei] cad în ispită, în cursă și în multe dorințe nesăbuite și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în distrugere și în ruină. Căci iubirea de bani este rădăcina a tot felul de lucruri vătămătoare.” (1 Cor. 7:1-5 și 1 Tim. 6:9, 10, *NW*) Isus, de asemenea, a avertizat despre puterea amăgitoare a bogăției. (Mat. 13:22, *NW*) Așadar, Dumnezeu nu ne lasă neștiutori de sursa ispitelor. Pentru a ocroti un creștin începător de slăbiciunea sa, apostolul Pavel a instruit ca niciun om de curând convertit să nu fie făcut supraveghetor al adunării. De ce nu? „De teamă că ar putea să se umfle de mândrie și să cadă în judecata dată Diavolului.” – 1 Tim. 3:2, 6, *NW*.

²⁰ Isus a înarmat dinainte pe discipolii Săi împotriva ispitei, avertizându-i din timp de încercările aprige ce vor urma. Astfel nu vor fi răniți de ele. Apostolul Petru le-a spus creștinilor să nu se gândească la încercările de foc care se vor abate asupra lor ca la ceva ciudat și neobișnuit. În loc să fie surprinși, răniți și jigniți, ei

ar trebui să se bucure de aceste ocazii pentru a-și dovedi credința și devotamentul. Pavel ne spune, de asemenea, să fim cu ochii-n patru după astfel de încercări ca cele care s-au abătut asupra izraeliților în pustiu, ispite „comune omului.” (Ioan 16:1-4; 1 Pet. 4:12, 13; 1 Cor. 10:6-13) Deci, Dumnezeu ne ferește de la a fi ispitiți odată cu lumea, avertizându-ne ce sunt lucrurile cu adevărat și deschizându-ne ochii priceperii, astfel încât să nu fim amăgiți cu lumea și astfel să nu fim duși în ispită cu lumea. Astfel ne ferește de ispita care a venit acum pe tot pământul, așa cum ne-a promis prin Cristos. (Apoc. 3:10; 2 Pet. 2:9) Masa spirituală pe care o întinde pentru noi nu devine o capcană pentru noi doar pentru că masa cuprinde lucruri contrare a ceea ce se așteaptă lumea sau de ceea ce îi place lumii. Iar Fiul lui Dumnezeu ca Rege al noii lumi nu este un motiv să ne poticnească, ci este un lucru prețios pentru noi, o piatră prețioasă pusă în Sion – organizația principală a lui Dumnezeu. Acest Rege prețios este Marele nostru Preot pentru Dumnezeu. El a fost încercat așa cum suntem și noi încercați, așa că El ne poate înțelege și sprijini. – Rom. 11:9; 9:32, 33; 1 Pet. 2:7, 8; Evrei 2:18; 4:15.

CĂDEREA ÎN EA

²¹ Dumnezeu ne avertizează să nu creăm singuri ispite lăudându-ne cu îngâmfare și criticându-i pe alții, fără milă, în aspecte în care și noi suntem slabi sau vulnerabili, necunoscute nouă. Când ne lăudăm cu aroganță este o încercare potrivită pentru noi chiar în acest aspect. Când îi criticăm pe alții în mod ipocrit, este corect să fim încercați ca să arătăm dacă este îndreptățită sau nu critica noastră. În noaptea trădării lui Isus, Petru s-a lăudat față de tovarășii săi apostoli și a ajuns să-l tăgăduiască de trei ori pe Isus, Învățătorul lui. Rugăciunile lui Isus pentru Petru l-au ajutat să nu își piardă credința în totalitate. Isus nu i-a dus pe discipolii Săi în ispită în noaptea aceea, ducându-i la grădina Ghetsimani, ci i-a avertizat să nu cadă în ispită pentru că nu reușeau să rămână treji și să se roage cum o făcea El. El a marcat calea de acțiune care echilibra sau acționa împotriva ispitei și le permitea să îndure dovada loialității lor. – Mat. 26:33-35, 40-45; Gal. 6:1.

²² De aici este clar că Dumnezeu nu „ne duce în ispită.” El ne supune la încercare prin muștrare, dar nu ne muștră până în punctul în care este prea mult pentru noi ca să suportăm, ne prăbușim și cădem în ispită. „Așa cum un om își muștră fiul, tot așa și Iehova, Dumnezeul tău, te muștră.” (Deut. 8:5, *AS*) Un tată care își iubește fiul nu l-ar muștra prea aspru, încât fiul său să nu poată îndura. El i-ar da doar atât cât poate duce atunci. Așa este și cu Tatăl nostru ceresc. El ne întărește pentru încercare, ca să trecem prin ea cu succes.

²³ Dar putem să ne slăbim pentru încercare printr-o lipsă de vigilență și de pregătire în rugăciune, prin nepăsarea noastră și nesocotirea instrucțiunilor și sfaturilor lui Dumnezeu, astfel încât, în încercare, să cădem în ispita de a păcătui și să îi cedăm din cauza dorinței pe care am cultivat-o împotriva voinței lui Dumnezeu. Astfel, permitem ca aceasta să se transforme mai degrabă într-o experiență cu durere spirituală pentru noi, decât într-una de victorie, una care ne zidește în tăria noastră în Dumnezeu, una care întărește ‘calitatea încercată a

creдинței noastre' și care câștigă aprobarea lui Dumnezeu pentru noi. Trebuie să ne aducem aminte mereu de avertismentul lui Isus: „Spiritul, desigur, este binevoitor, dar carnea este slabă.” (Marcu 14:38, *NW*; Luca 22:40, 46) Înainte de a merge la Ghetsimani, Isus i-a avertizat că profeția pe care a citat-o trebuie împlinită. Dar împlinirea profeției nu era forțată asupra lor împotriva voinței lor. S-a adeverit deoarece carnea lor era slabă și nu își întăriseră spiritul binevoitor rămânând treji și rugându-se. Ei nu s-au folosit de ajutorul divin de care aveau nevoie. Prin urmare, au căzut în ispită din cauza unei dorințe egoiste de a-și salva propria viață, și au fugit, părăsindu-L pe Isus, iar Petru a mers mai departe și s-a lepădat de El de trei ori.

²⁴ Nu Dumnezeu a fost cel care i-a adus în această ispită astfel încât să Își împlinească propria profeție, căci Fiul lui Dumnezeu, Isus, a trecut încercarea și a cerut ca discipolii Lui să fie lăsați să plece neatinși. Eșecul lor de a nu lua seama la Isus, de a nu veghea, a nu se ruga și a nu urma exemplul Lui curajos, de sacrificiu de sine, a făcut ca ei să cadă în ispită. Întrucât Isus a trecut încercarea, Dumnezeu nu i-a adus pe apostoli în ispită dându-le o încercare mai mare decât cea pe care o puteau îndura. Statornicia lui Isus prin puterea lui Dumnezeu ar fi trebuit să îi întărească și să îi ajute. Satan a fost cel care ‘a cernut apostolii ca pe grâu’, împrăștiindu-i fiindcă le era teamă să moară odată cu Învățătorul lor. (Luca 22:31-34; Amos 9:9, 10; Ps. 59:11; Isa. 30:28) Că Dumnezeu nu i-a adus în această ispită, ci că ei singuri au căzut în ea, este arătat în faptul că ei, mai târziu, au găsit în Dumnezeu tăria să se expună să fie arestați din pricina lui Isus, să fie aruncați în închisoare și reținuți pentru execuție. Deci, cu ajutorul lui Iehova, ar fi putut îndura și încercarea de la grădina Ghetsimani. De aici rezultă că Tatăl ceresc i-a pus la încercare la Ghetsimani, dar nu i-a dus în ispită.

²⁵ Deci, fiindcă suntem conștienți de slăbiciunea noastră și de limitele noastre, ne rugăm în rugăciunea Domnului către Tatăl ceresc să nu ne încerce și să nu ne mustre mai mult decât ar face-o un tată pământesc copilului său. Nu este aceasta o rugăciune potrivită a unui copil către tatăl lui? Avem garanția scrisă a lui Dumnezeu că nu va face așa. „Căci El știe din ce suntem făcuți; Își amintește că suntem țărână. Așa cum un tată se îndură de copiii lui, așa se îndură și Iehova de cei ce se tem de El.” Și El spune: „Ei vor fi ai mei, zice Iehova oștirilor, chiar proprietatea Mea, în ziua în care fac; și îi voi cruța, așa cum un om își cruță fiul care îl servește.” (Ps. 103:13, 14 și Mal. 3:17, *AS*) În sprijinul acestei idei, apostolul Pavel Îl justifică pe Dumnezeu de orice acuzație că ne duce în ispită, zicând: „Cel care crede că are o poziție sigură să aibă grijă să nu cadă. Nu v-a ajuns nicio ispită în afară de ce este obișnuit oamenilor [ca acei izraeliți în pustiu]. Dar Dumnezeu este credincios și nu va permite să fiți ispitiți dincolo de ceea ce puteți suporta, ci odată cu ispita El va pregăti și mijlocul prin care să ieșiți din ea, ca s-o puteți îndura.” – 1 Cor. 10:12, 13, *NW*.

ELIBERARE DE CEL RĂU

²⁶ Când un copil se dovedește loial în încercare, nu va elibera un tată pământesc și iubitor copilul de atacatorul și asupritorul cel rău? Ba da; și așa va face și Tatăl

ceresc. Atunci, în mod corespunzător, Isus a încheiat rugăciunea model cu această cerere: „Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne eliberează de cel rău.” (Mat. 6:13, *NW*) Și ce mai eliberări a făcut Dumnezeu de la întemeierea Împărăției Sale în 1914! Este ca și cum ar răspunde la rugăciunea de demult: „Poruncește eliberare pentru Iacov.” El este un Eliberator. – Ps. 44:4-8; 2 Cor. 1:10; 2 Tim. 3:11; 4:17, 18.

²⁷ Din 1919 A.D., Dumnezeu a eliberat rămășița de pe pământ a moștenitorilor Împărăției sale de marele Babilon mistic – lumea lui Satan. El L-a trimis pe Fiul Lui, Isus Cristos, în locul puterii, în Sionul ceresc, ca să acționeze ca un Eliberator în interesul lor, să îndeparteze toată nelegiuirea Babilonului mistic dintre ei și să îi elibereze de temerile lor. Această liberare a îndeplinit-o în împlinirea profeției: „Toate marginile pământului vor vedea salvarea Dumnezeului nostru”, deoarece pe tot pământul rămășița Lui este activă ca servii și martorii Lui eliberați și ca să-și demonstreze libertatea față de Babilon. (Isa. 59:18, 19; 52:1, 2, 10-14; Rom. 11:26) De aceea toți oamenii cu bunăvoință din toate națiunile văd salvarea și eliberarea pe care Iehova Dumnezeu le înfăptuiește pentru rămășița Sa, și li se arată și calea de a obține eliberarea de Babilon. Deci Atotputernicul Dumnezeu împlinește acum eliberarea acestei mari mulțimi de „alte oi”, așa cum l-a eliberat pe Lot de Sodoma osândită, cu mult timp în urmă. – 2 Pet. 2:7, 9.

²⁸ Între timp trebuie să ne punem întreaga armură de la Dumnezeu, să stăm neclintiți în ea și să ne rugăm în continuare. Dacă facem așa, ne ferim ca Satan Diavolul cel rău să nu ne ia în stăpânire, deși suntem într-o lume care zace în puterea celui rău. (1 Ioan 5:18, 19, *NW*) Știm că zilele sunt rele, și că s-a prezis că oameni răii și impostorii vor merge din rău în mai rău, și în aceste zile din urmă au ajuns cel mai rău. Deci, dacă sperăm să rezistăm atacului violent al celui rău și al demonilor lui în această vreme rea, trebuie să ne punem întreaga armură de la Dumnezeu. Cu scutul ei al credinței putem să „stingem toate săgețile arzătoare ale celui rău” și în acest mod să răbdăm încercarea credinței noastre: „Aceasta este ce a biruit lumea, credința noastră.” – Efes. 5:15; 6:11-18, *NW*; 1 Pet. 1:6, 7; 1 Ioan 5:4, *NW*.

²⁹ Așadar, dacă ne facem partea, Dumnezeu își va face partea cu loialitate pentru eliberarea noastră. După cum este scris: „Credința nu o au toți oamenii. Dar Domnul este credincios, și vă va face tari și vă va feri de cel rău. Fie ca Domnul să vă îndrepte în continuare inimile, cu succes, spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdare pentru Cristos.” – 2 Tes. 3:2, 3, 5, *NW*.

³⁰ Pentru noi cei care trăim în „timpul sfârșitului” acestei lumi, răspunsul Tatălui nostru ceresc la rugăciunea „Și ne eliberează de cel rău,” înseamnă mai mult decât doar să ne țină departe de puterea lui Satan și să ne salveze de organizația lui puternică, în timp ce El îl lasă pe el și organizația lui încă în libertate. Răspunsul de acum la acea rugăciune înseamnă o eliberare prin ocrotirea noastră de atacurile finale ale nelegiuitului Satan în acest timp al sfârșitului, precum și distrugerea lui și a întregii lui organizații în timp ce noi supraviețuim sfârșitului lumii lui. Această salvare sau eliberare Tatăl nostru o face prin Împărăția Sa pentru care ne rugăm, cerând să vină împotriva organizației lui Satan

și să o distrugă. Așadar, aici, pe pământul în care au fost acum reținuți Satan și demonii lui, trebuie făcută voința lui Dumnezeu, iar după ce acele spirite rele vor fi aruncate în abis, la Armaghedon, ele nu vor mai deranja pe nimeni pe pământ în timpul celor o mie de ani ai Împărăției lui Cristos.

³¹ Astfel, rugăciunea Domnului se încheie într-o notă de triumf, cu încredere deplină în victoria lui Iehova. Acum este aproape de un răspuns complet.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cu cine au de-a face cele trei cereri de mai sus, și cele patru rămase, din rugăciunea Domnului?
2. Cum ne gândim la ziua de mâine din moment ce cerem doar hrana de azi?
3. Cum nu încurajează rugăciunea Domnului un spirit lacom?
- 4,5. (a) Cum nu este o pomană gratuită și nemuncită această pâine zilnică? (b) De ce nu trebuie să ne temem, ea venind zilnic?
6. Ce asigurare ne oferă Dumnezeu, referitor la pâine și apă, și ce se poate face în legătură cu cei care au mai puțin decât avem noi?
7. Cum răspunde Dumnezeu la această cerere mai mult decât în mod material? De ce?
8. Care sunt datoriile pentru care cerem iertare și de ce?
9. Care este baza pentru a fi iertați de Dumnezeu și ce trebuie să credem și să acceptăm pentru a face această cerere în mod eficient?
10. De ce nu putem să ignorăm jertfa și preoția lui Isus?
11. Ce trebuie să precedă sau să ne însoțească cererea să fim iertați? De ce?
12. Asemenea cui trebuie să ne dovedim în ce privește iertarea, de vreme ce Îl numim Tată?
13. Cum putem fi astfel îndurători față de oamenii din teritoriul nostru și cu ce asigurare pentru noi, referitor la Armaghedon?
14. În vederea căror fapte, referitor la Isus, Avraam și Iov, este dificil să înțelegem versetul „Nu ne duce în ispită”?
15. (a) În ce fel, deci, nu ne pune Dumnezeu la încercare? (b) De ce nu El a fost cel care a ispitit-o pe Eva cu privire la fructul interzis?
16. De ce ne pune Dumnezeu la încercare, dar cum cădem în ispită?
17. De ce l-a adus Dumnezeu pe Israel în pustiu, dar în ce au transformat ei ocazia?
18. Ce dovedește Dumnezeu prin încercarea noastră, ca în cazurile lui Avraam și Iov?
19. Prin faptul că face anticipat ce anume pentru noi nu ne duce Dumnezeu în ispită?
20. Ce avertismente asemănătoare au fost date de alții și cum ne apără Dumnezeu de ceasul încercării care a venit peste lume?
21. Cum avertizează Dumnezeu împotriva ispitelor cauzate de laudă și critică?
22. Cum nu este Dumnezeu cel care ne duce în ispită, de vreme ce este tată?
23. Cum ne putem slăbi pentru încercare? De aceea, de ce nu și-a dus Isus discipolii în ispită, aducându-i în Ghetsimani?

24. Cum este demonstrat că nu Dumnezeu a fost cel care i-a adus în ispită în Ghetsimani?
25. Ce cerem de la Tatăl ceresc, prin faptul că ne rugăm să nu fim duși în ispită? Ce garanții avem în legătură cu aceasta?
26. Cu ce cerere se încheie rugăciunea și de ce este acest lucru potrivit?
27. Pentru ce clase realizează Dumnezeu o eliberare de la 1919 încoace?
28. De ce îngrijire divină trebuie să ne folosim pentru protecție și victorie, având în vedere toate aspectele rele ale situației de acum?
29. Ce va face Dumnezeu dacă ne vom face partea?
- 30,31. Ce înseamnă, însă, acum, răspunsul la cererea pentru eliberare și cum se încheie rugăciunea?

Creșterea Teocrației în Birmania

Acest articol continuă seria rapoartelor despre călătoria președintelui Societății Turnul de Veghere, N.H. Knorr și a secretarului său, M.G. Henschel.

Aeroportul Rangoon este situat în Mingaladon, aflat la câteva mile depărtare de oraș. În momentul în care am coborât din avion și am intrat în autobuzul care ne aștepta să ne ducă în terminal, noi nu am văzut nici urmă de vestitori și ne-am întrebat dacă se înrăutățiseră condițiile în Birmania și dacă nu reușiseră să vină. Din cauza întârzierii zborului, frații fuseseră informați greșit despre avionul care tocmai sosise și ei așteptau în terminal să fie anunțați când ateriza avionul din Bangkok. Prima dată când frații ne-au văzut era ora 5:40 și ei au crezut că nu vom ajunge până la ora 6, astfel că toți am fost surprinși și bucuroși să ne întâlnim. Vestitorii au povestit cum cu două săptămâni înainte, rebelii din țară au dinamitat rețeaua de apă și despre faptul că timp de câteva zile ei nu au avut apă. Ei erau bucuroși că lucrurile intraseră din nou în normal și că nu va fi afectat congresul. În drum spre sala adunării am trecut pe lângă un gard mare din sârmă ghimpată, păzit de mulți gardieni aflați la porți și am fost informați că acolo trăiau înalții oficiali ai guvernului și că ei trebuiau să fie protejați din cauza condițiilor de război din țară.

Noi am fost programați să vorbim la congresul ce era deja în sesiune în acea seară și a fost, cu siguranță, o plăcere, să vedem minunata creștere a organizației. În anul 1947, la ultima noastră vizită, erau numai 19 vestitori cu care ne-am adunat la periferia orașului, într-o mică Sală a Împărăției, construită din bețe de bambus și acoperită cu împletituri din frunze de palmier. Însă acum, grupa crescuse și se mutase în centrul orașului, pe strada Brooking 106, un nivel mai sus.

Sala s-a umplut; 80 de persoane se adunaseră din diferite colțuri ale Birmaniei. Mulți dintre ei veneau din orașul Rangoon deoarece era foarte greu de călătorit în Birmania în acel moment. Deoarece avionul a plecat cu întârziere din Bangkok, adunarea începuse deja în momentul în care eu și Fratele Henschel am intrat în sală. La vederea noastră un val de aplauze a început. Ei erau fericiți de sosirea noastră. Fratele Henschel a vorbit mai întâi, și un frate îmbrăcat în veșminte birmaneze i-a fost traducător. Am fost prezentat eu și ei au trimis un alt traducător – o soră care s-a descurcat foarte bine și care se exprima foarte repede în limba birmaneză. Ar fi fost destul de greu să avem același traducător, deoarece este o sarcină grea să primești în minte cuvintele în limba engleză și să le redai, cu gura, în birmaneză, cu același înțeles. După aproximativ o oră de tradus, traducătorul este destul de obosit și destinderea este bine venită. Noi apreciem ajutorul lor, deoarece mulți dintre cei prezenți în sală nu ne-ar fi putut înțelege dacă nu ar fi fost traducătorii.

În anul 1947, când am fost ultima oară acolo, ei aveau o medie de 17 vestitori care proclamau mesajul Împărăției și era numai un absolvent al Școlii Gilead în toată țara, la acea vreme. De atunci Societatea a mai putut trimite câțiva și ei au făcut o treabă nemaipomenită. Prin cooperarea minunată și ajutorul vestitorilor din grupă și a câtorva pionieri locali, a fost atins în Birmania noul record de 94 de membri.

CUVÂNTĂRI PUBLICE ÎN RANGOON

Congresul a continuat a doua zi. Cel mai important aspect al zilei de miercuri a fost adunarea publică ce a avut loc în primărie. Este o clădire mare aflată chiar în centrul Rangoon-ului și la primul etaj se află marele auditoriu, răcorit de ventilatoarele de pe tavan. Autoritățile le-au permis fraților să pună o reclamă mare pe fațada clădirii pentru a anunța adunarea. În plus, multe pliante au fost distribuite și întâlnirea a fost anunțată și în ziare. Noi am văzut un anunț pe prima pagină a unui ziar în avion, pe când plecam din Bangkok. Întâlnirea trebuia să înceapă la ora 6:30 p.m. Acest lucru a făcut posibil ca oamenii care munceau să vină la adunare și apoi să meargă la casele lor. O mulțime minunată de 256 de persoane s-a adunat pentru a auzi lectura „Proclamați libertatea în toată țara”. Aceasta nu a fost tradusă în birmaneză, deoarece anunțurile făcute au avut scopul de a face cunoscut faptul că lectura va fi ținută în engleză. Publicul a fost neobișnuit de atent și foarte nerăbdător să asculte despre libertatea pe care o vor primi în lumea nouă. Toți au fost invitați să rămână, și după o pauză de cincisprezece minute ei l-au auzit vorbind pe Fratele Henschel. O sută de persoane au rămas. În timpul discursului Fratelui Henschel eu am mers la postul de radio al guvernului din Rangoon, însoțit de alți frați, care au făcut toate pregătirile să expun o cuvântare de cincisprezece minute la radio. Postul era BBC și transmitea la o putere de 7500 de wați. În serile de miercuri, postul are un program de o oră în engleză, de la 8:45 la 9:45. Acesta urmează după un program muzical birmanez, pe care l-am auzit la stația radio și care s-a dovedit a fi foarte interesant. Ei cântau melodiile native, care sunt foarte diferite de melodiile americane. Muzica

birmaneză nu numai că folosește tonuri întregi și jumătăți de tonuri, dar, în birmaneză ei împart muzica în sferturi de tonuri. Cu alte cuvinte ei mai au o notă între notele întregi, diez și bemol. Pentru birmanezi acesta este un lucru normal, dar pentru o ureche antrenată să asculte muzica vestică și melodiile estice, este un lucru fermecător, dar și greu de înțeles, din cauza tonurilor ciudate atât de proeminente în muzica lor.

Chiar când eram pe punctul de a intra în direct, Fratele Henschel și-a încheiat discursul și s-a dat drumul radioului pe postul BBC în primărie. Toți au stat și au ascultat discursul de cincisprezece minute despre speranțele oamenilor și despre ceea ce ar putea să aștepta în lumea nouă a dreptății. Frații au spus după aceea că ei credeau că această transmisie va face mult bine, mai ales în rândurile birmanezilor vorbitori de limba engleză și că se așteptau să găsească în serviciul de teren, în următoarele zile, multe persoane care au auzit programul.

Congresul a continuat următoarea zi și s-a terminat cu participarea a 90 de oameni la întâlnirea de încheiere. După aceea, ne-am deplasat spre camera de deasupra sălii, acolo unde fusese organizat un mic bufet cu autoservire și într-un fel congresul a continuat cu o sesiune de întrebări și răspunsuri, de la ora 9 la 11. Noi am mers acolo pentru înviore, ceea ce am și făcut, dar am fost înconjuțați și de frați și bombardatți cu întrebări pe diferite teme. A demonstrat faptul că vestitorii erau interesați de adevăr și a fost o plăcere pentru noi să încercăm să le răspundem din Scripturi și să le oferim o mai bună înțelegere despre anumite subiecte ce nu erau limpezi în mințile lor. A fost o seară foarte profitabilă.

Birmania, asemenea multor țări estice, trece prin multe necazuri și are partea ei de dificultăți în aceste zile din urmă ale lumii vechi. În timpul celui de-al doilea Război Mondial, japonezii au năvălit în această țară și au cauzat multe probleme. Chiar în timpul când oamenii și-au revenit după acel război, ei au cerut independența și au obținut-o de la britanici. Ei și-au înființat propriul guvern democratic pentru a conduce. Dar, asemenea fiecărei națiuni tinere, se pare că și aceasta are parte de mulți potrivnici, iar acum, în afara orașelor principale, se află rebeli, așa cum îi numesc ei, care produc pagube, încearcă să distrugă încrederea oamenilor în actualul guvern și încearcă să preia conducerea. Există multă tulburare în teritoriul de la nord de Rangoon, ceea ce face călătoria cu trenul foarte nesigură. Deși sunt puși în trenuri gardieni înarmați, în momentul în care trenurile sunt oprite de bandiți, oamenii sunt jefuiți și câteodată unii dintre ei sunt uciși dacă se opun. Din rapoarte reiese că oamenii sunt în siguranță în sate și orașe, numai în timpul zilei, dar noaptea aduce cu ea frica din cauza invadatorilor nocturni. Este greu să primim mereu rapoarte de la frații din nord, dar noi am aflat că ei continuă credincioși în propovăduirea veștii bune, după cum au ocazia, pentru care motiv s-au făcut pregătiri ca servul de filială, Fratele Richards să meargă în aceste localități pentru a vizita frații. Există servicii aeriene acolo cu regularitate și, fără îndoială, acești frați ai noștri vor primi multă alinare și ajutor printr-o vizită din partea reprezentantului filialei. Noi am fost încântați să vedem câțiva vestitori care au făcut călătoria de la nord și să le vedem zelul pentru serviciu.

EXPERIENȚE ALE MISIONARILOR

Misionarii ne-au povestit câteva experiențe foarte interesante. Norman Barber, un absolvent al Școlii Gilead, ne-a spus că în momentul în care merge în teritoriul lui din diferite părți ale orașului, în loc să meargă pur și simplu cu autobuzul, sau să parcurgă pe jos distanța până în teritoriu, de obicei el continuă pe drum lucrarea cu reviste sau distribuirea de broșuri. La fiecare corp de case el le vorbește oamenilor, după cum are oportunitatea, le pune mărturie la indivizi, în acest fel plasând multe broșuri. Când i-am verificat raportul am putut observa că el nu a avut niciun fel de problemă în distribuirea a patru sau cinci sute de broșuri pe lună, cele mai multe dintre ele fiind împărțite în drum spre și la întoarcerea din teritoriul lui. El a putut organiza mai multe studii Biblice la domiciliu în acest fel.

Fratele Smedstad, un misionar care este serv ajutor de grupă, raportează că el primește multă mulțumire prin luarea vestitorilor în serviciu de teren, pentru a face mărturii de grup, cinci zile pe săptămână. Acest fapt îl ține foarte ocupat, dar el a reușit să îi ajute pe mulți să intre în serviciul de teren cu regularitate și este capabil de a-i instrui pe vestitorii mai slabi cu privire la ce să spună când merg din casă în casă. Pe lângă această minunată lucrare, el conduce multe studii Biblice și stabilește vizite ulterioare la oamenii din teritoriile în care lucrează alături de vestitorii grupei. Cei trei misionari, ce include pe servul de filială, fac o lucrare minunată.

Misionarii locuiesc la al treilea etaj al clădirii care a fost bombardată în timpul ultimului război și care numai de curând a fost restaurată pentru a putea fi locuită. Deocamdată nu există geamuri în clădirea în care locuiesc. Ei nu au avut nevoie de ele pe perioada în care noi am stat acolo, deoarece era sezonul uscat, dar în două luni vor veni ploile și ele nu vor fi ușoare ci torențiale. Astfel, de acum și până la venirea ploilor ei vor trebui să monteze geamurile; altfel, ei ar putea fi inundați în apartamentul lor de la etajul trei. Ne-am bucurat de mâncărurile lor și de discuția despre problemele lor ca și misionari și am vorbit despre lucrarea filialei și despre progresul intereselor Împărăției acolo.

De mult timp, Societatea încearcă să aducă mai mulți misionari în Birmania, dar guvernul de acolo, cu neliniștile actuale și cu multele probleme de care trebuie să se ocupe, nu consideră că este potrivit să permită primirea mai multor misionari, cel puțin nu la ora actuală. S-ar putea întâmpla ca după rezolvarea revoluției interne din partea unor oameni și după ce guvernul va aduce pacea și ordinea, ei să acorde mai multă atenție problemei de primire a misionarilor străini. Eu sper acest lucru, cu toată sinceritatea. Știu că va depinde foarte mult de atitudinea lor față de religia budistă.

Dar chiar dacă avem numai câțiva misionari care sunt sprijiniți de câțiva pionieri speciali și de vestitorii obișnuiți ai grupei, organizația pare a fi puternică și plină de energie, iar ei trebuie să continue să propovăduiască vestea bună, căci aceasta este dorința exprimată de ei. Fără îndoială, adunarea ce tocmai a avut loc îi va stimula foarte mult pe frați pentru a merge înainte și pentru a îndeplini lucrarea care Iehova Dumnezeu vrea să fie făcută în toată lumea.

Zilele noastre din Birmania au fost pline, de dimeața până seara, de

discuțiile cu frații noștri, iar vizita a fost mult prea scurtă. Noi nu am avut prea mult timp pentru a vizita orașul, însă nimeni nu poate rata numeroasele pagode de aur budiste ce se ridică deasupra acoperișurilor și nici preoții ale căror robe galbene sunt un pic mai închise decât ale celor din Thailanda. Urmele războiului sunt prezente în Rangoon și există multe clădiri ce au numai zidurile rămase în picioare. La parterul unora dintre acestea s-au instalat oamenii fără adăpost, însă există mereu posibilitatea ca o parte a zidurilor rămase să cadă și să îi strivească. Străzile și trotuarele nu au fost restaurate la standardele dinainte de război. Astfel, țara suferă acum din cauza conflictului intern, iar banii sunt cheltuiți pe echipament militar, deoarece marea problemă este posibilitatea de a fi atacați.

Oamenii din Rangoon sunt diferiți și interesați. Sunt mulți indieni, unii dintre ei urmând tradițiile vechi în îmbrăcăminte cu *dhoti* și turbane, alții dintre ei urmând stilul convențional european. Birmanezii poartă un fel de sarong, despre care se spune că este mult mai răcoritor decât îmbrăcăminte europeană. Bluzele purtate de femei sunt făcute adesea din nailon sau din mătase, cu nasturi strălucitori sau pietre prețioase. Ele sunt foarte colorate. Au fost în oraș și câțiva negustori tibetani, care nu păreau a fi tocmai la locul lor, din cauza îmbrăcăminte groase, a pălăriilor călduroase și din cauza părului lung, adesea împletit și atârând pe spate. A fost pentru prima oară când am văzut oameni din Tibet, îmbrăcați în hainele lor tradiționale.

FESTIVALUL APEI, OCOLIT

Vineri dimineața ne-am trezit devreme și am mâncat micul dejun la casa misionară. Imediat ce am ieșit din hotel pentru a merge spre casa misionară, aflată la câteva străzi depărtare, am văzut câțiva băiețași, cu armele lor de apă, pregătiți să înceapă ziua copiilor a festivalului apei. Festivalul apei nu atinge apogeul în prima zi, și prima mare zi din acest an avea să fie ziua de 14. Astrologii au anunțat că va începe pe data de 13, în ziua de vineri; dar stelele, în mod evident, nu le-au dezvăluit adevărata poveste și după mai multe analize s-a anunțat în ziare că festivalul apei va începe sâmbătă, pe data de 14, deoarece stelele au comunicat acest lucru. Totul era în ordine în ce ne privea. Dar chiar și așa, copiii mereu încep cu o zi înainte. Ultima dată când am fost în Birmania, ne aflam în mijlocul festivalului apei și ei au turnat găleți de apă pe noi în timp ce mergeam cu un jeep. De această dată, când am mers la aeroport, am fost un pic mai mult feriți de tineri, deoarece am mers cu o mașină închisă, ale cărei geamuri puteau fi închise. Mașina a fost stropită și dacă geamurile nu ar fi fost ridicate, noi am fi fost, cu siguranță, udați, deoarece tinerii sunt excelenți la aruncat apă și la mânuit pistoalele cu apă.

Ei încep acest festival al apei în stil mare. Construiesc pavilioane din bambus și frunze de palmier în tot orașul. Umplu butoaie de apă și oamenii pot veni și se pot aproviziona pentru a-i uda pe ceilalți până la piele, toate acestea făcând parte din convingerea lor că aruncarea apei, pe parcursul celor trei zile de festival, înseamnă spălarea păcatelor oamenilor. Mi s-a spus că în unele locuri ei nu numai că se aprovizionează cu apă pentru a fi aruncată, dar că un autobuz poate opri iar pasagerii primesc o băutură gratis cu diferite arome de fructe. Bineînțeles,

ei pot fi răcoriți și cu o udătură atunci. Ne-a făcut să zâmbim la ultima întâlnire a adunării, momentul în care servul de grupă a anunțat că studiul *Turnului de veghere* de duminică va fi amânat până marți din cauza festivalului apei. El a avut un motiv bun, deoarece ultima dată când am fost în Birmania, frații au venit la adunare în timpul festivalului apei și au fost nevoiți să-și aducă haine de schimb, acoperite de materiale impermeabile și apoi și-au schimbat hainele la Sala Împărăției înainte de întâlnire. Dar, datorită numărului mare de oameni care veneau la întâlniri, ni s-a părut că este mult mai chibzuit ca frații să stea acasă și să nu iasă din casă în timpul festivalului apei.

Astfel, geamurile mașinii noastre au fost un pic stropite de copii, dar cele trei mari zile, în care adulții urmau să fie foarte energici, aveau să fie zilele de sâmbătă, duminică și luni. Ei spun că undeva în Birmania există ploaie în timpul festivalului și că astfel, astrologii au găsit de cuviință să țină festivalul un pic mai repede pentru a prinde ploaia. Acest festival al apei nu aduce viață țării, ci mai târziu, la venirea musonului, pământul pârjolit de soare este udat și începe sezonul plantării orezului.

La aeroport, în acea dimineață, se aflau mulți frați. Noi ne-am bucurat de un ultim rămas bun, ne-am strâns mâinile sub privirea a doi vameși, iar la 8:30 ne-am urcat într-un autobuz care ne-a dus la avionul ce ne aștepta și apoi ne-am îmbarcat pentru a merge spre Bangkok, acolo unde aveam legătura pentru Hong Kong.

Întrebări de la Cititori

• De ce nu condamnă Societatea Turnul de Veghere vinul și băuturile alcoolice, ca niște lucruri rele ce sunt? – H.J., Pennsylvania

Noi nu am condamnat băuturile alcoolice deoarece nici Biblia nu le condamnă. Cum putem noi face asta când Scripturile arată că servii lui Iehova au băut din ele? Melchisedec i-a oferit vin lui Avraam. Preoților din Israel li s-a permis să bea vin, cu excepția momentului în care serveau în tabernacol sau în templu. A fost folosit la ospete, cu aprobarea lui Dumnezeu și el a fost acceptat, cu recunoștință, ca o îngrijire divină. (Gen. 14:18; Lev. 10:9; Ps. 104:14, 15) Primul miracol săvârșit de Isus a fost schimbarea apei în vin pentru a fi folosit la o nuntă, după ce proviziile pe care gazda le avusese se terminaseră. Chiar din context reiese faptul că nu avea cum să fie suc de struguri, precum susțin unii. (Ioan 2:1-11) Isus a mâncat și a băut vin, iar generația religioasă din zilele Lui L-a acuzat de exces, spunând: „Iată! Un om lacom și înclinat spre a bea vin.” (Mat. 11:19, *NW*) Această acuzație nu l s-ar fi adus dacă ar fi băut suc de struguri nefermentat. Și nici o băutură nefermentată nu face ca burduful de vin să plesnească. – Luca 5:37-39.

Deși nu putem sprijini abstenența totală ca o cerință creștină, Societatea noastră a publicat deschis ceea ce condamnă Biblia în privința băuturilor alcoolice, și anume, lipsa de cumpătate până în punctul beției. (Prov. 20:1, *AS*; Isa. 5:11, 22,

Mo) Dar dacă vom interzice băuturile alcoolice, numai pentru că unii nu știu când să se oprească și se îmbată, atunci va trebui să interzicem și mâncarea, deoarece unii nu știu când să se oprească, pentru a se simți fizic bine și sunt lacomi. De ce? Deoarece Biblia pune lăcomia la același nivel cu beția și le condamnă pe amândouă. (Deut. 21:20; Prov. 23:20, 21) Astfel că suntem în armonie cu Biblia și condamnăm lăcomia și beția, ci nu a mânca și a bea cu cumpătate. „Folosește câte puțin vin din pricina stomacului tău și a frecventelor tale cazuri de îmbolnăvire”, l-a sfătuit Pavel pe Timotei. (1 Tim. 5:23, *NW*) Observați, „puțin” și nu mult. Creștinii pot bea vin dar să „nu se dedea la mult vin”. Ei trebuie să exercite control și stăpânire și să nu bea în momentul în care se află la o adunare sau în lucrarea de propovăduire a evangheliei. (1 Tim. 3:8; Tit 2:3, *NW*; Lev. 10:9) Cei care nu se pot controla și nu-l pot consuma moderat nu ar trebui să bea deloc. Și, cu siguranță, un Creștin nu se va folosi niciodată de „presiunea socială”, asemenea celor lumești, pentru a-i face pe alții să bea și nici el nu va bea când se află în prezența unui creștin slab care în felul acesta s-ar poticni sau ar fi ofensat. – Hab. 2:15; Rom. 14:21.

Astfel, Creștinii vor păstra punctul de vedere echilibrat al Bibliei, în privința acestui subiect, și vor evita astfel extremele.

● **Unii religioși pretind că vinul din cupa de la Memorial a fost suc de struguri nefermentat. Cum putem dovedi că Isus Cristos a folosit vin adevărat cu această ocazie? – A.L., Arkansas.**

Cei care rămân credincioși Mișcării de Abținere sau de Interdicție insistă că vorbele lui Isus „rodul viței-de-vie” se referă la suc de struguri și nu la suc fermentat sau vin adevărat. Dar, noi ne aducem aminte cum culesul viei avea loc la sfârșitul verii, iar paștele evreilor nu avea loc până în următoarea primăvară, șase luni mai târziu și că evreii nu aveau mijloacele pentru a păstra suc de struguri pentru atât de mult timp, împiedicându-l să fermenteze. Isus a folosit „rodul viței-de-vie” care se putea găsi în perioada Paștelui, vinul adevărat. Istoria arată că Isus a folosit vinul adevărat din acel sezon și până acum evreii urmează tradiția de atunci și folosesc suc de struguri fermentat, sau vinul adevărat cu conținut alcoolic.

Pentru mai multe informații vă îndrumăm la *Turnul de veghere* din 1 februarie, 1948 și anume articolul „Când și Cum să Sărbătorim Memorialul”, care la nota de subsol a paginii 40 scrie: „Vinul folosit de Domnul nostru, pentru a reprezenta sângele Său vărsat, nu avem nicio îndoială că a fost făcut (precum evreii ‘ortodocși’ încă produc vinul de Paște) fără a adăuga drojdie sucului de struguri pentru a *grăbi* fermentația. Cu toate acestea, vinul a fost fermentat; elementele fermentării prezente în suc de struguri, au condus un proces mai lent spre fermentare și limpezire și astfel a fost transformat în ‘vin’... este clar că vinul folosit de Domnul nostru la Cină, a fost vin pur (nu suc de struguri, care nu s-ar fi menținut fără fermentare din toamnă până în primăvară) și a fost din același soi menționat în altă parte a Scripturilor, vin care dacă ar fi fost băut în exces ar fi dus la beție. (Efes. 5:18; Ioan 2:10; Luca 5:39), ... Nu susținem că Domnul nostru și apostolii au folosit suc de stafide sau de struguri, ci vin adevărat.”

• **De ce a aprobat Societatea Turnul de Veghere, dintr-o dată, folosirea cuvântului „religie” în legătură cu închinarea martorilor lui Iehova? – P.L., New York.**

Noi nu încercăm să construim un nou limbaj, ci vrem să folosim limba pe care o avem spre onoarea numelui lui Dumnezeu și să facem acest lucru cu cea mai puțină confuzie posibilă în propovăduirea Împărăției. În limba engleză, cuvântul „religie” înseamnă slujirea sau adorarea lui Dumnezeu sau a unui zeu, exprimată prin diferite forme de închinare. Astfel, religia poate fi adevărată sau falsă, depinzând atât de zeul care este venerat cât și de forma sau maniera de exprimare a închinării. Dacă vom practica adevărata formă de închinare a adevăratului Dumnezeu, Iehova, și dacă vorbim limba engleză atunci, când vom discuta despre închinarea noastră putem folosi, în mod potrivit, cuvintele englezești care vor limita înțelesul nostru la „adevărata religie”.

Cuvântul „religie” este folosit de Bibliile engleze în diferite locuri. Este folosit în *Versiunea Regele Iacov* la Iacov 1:26, 27. Acolo Iacov deosebește religia deșartă și falsă (1:26) de religia pură și adevărată (1:27), și face acest lucru prin folosirea potrivită, în fiecare caz, a cuvântului grecesc *thres-kei'a*. Cuvântul grecesc *thres-kei'a* este echivalentul latinului *religio*, ambele însemnând pur și simplu „formă de închinare”, care poate fi adevărată sau falsă. Din latinescul *religio* provine cuvântul românesc „religie”. Studiați notele de subsol ale *Traducerii Lumii Noi*, ale textelor de la Faptele 26:5, Coloseni 2:18 și Iacov 1:26, 27, pentru a vedea cum permit ele folosirea cuvintelor „religie” și „religios”. Când Biblia folosește termenul „religie” el este folosit cum trebuie, și contextul, sau cadrul arată dacă se vorbește despre religia adevărată sau falsă. Observați cum contextul arată că la Isaia 29:13 se vorbește despre o religie falsă și la 2 Timotei 3:5 se vorbește despre o religie adevărată, citind ambele texte din traducerea *Moffat*.

Acest punct de vedere despre folosirea cuvântului „religie” nu a fost adoptat dintr-o dată de Societate. Cititorii atenți ai publicațiilor Societății au observat că în ultimii ani când religia a fost discutată, publicațiile au fost foarte atente să limiteze orice condamnare la religia falsă. Cu doi ani în urmă, *Treziți-vă!* a citat din traducerea *Moffat*, 2 Timotei 3:1-5, 13 și a identificat religia menționată în acel text ca fiind adevărată, punând aceste explicații în paranteze: „Deși respectă o formă a religiei [adevărate], ei nu vor avea nimic de a face cu aceasta ca o forță.” (22 septembrie, 1949, pagina 9) Astfel că această temă a fost atent studiată și luată în considerare pentru mult timp și a fost prezentată la Adunarea Creșterea Teocrației de pe Stadionul Yankee din New York, anul trecut, acolo unde a avut parte de mai multe explicații și clarificări bine venite și nu a fost o idee nouă prezentată dintr-o dată. Nimeni nu ar trebui să se simtă jignit de folosirea termenului „religie”. Faptul că îl folosim nu ne pune în aceeași categorie cu religiile false, legate de tradiții, cum nici denumirea noastră de Creștini nu ne pune la același nivel cu Creștinii falși sau Creștinătatea.

● De ce *Turnul de veghere* din 5 octombrie, 1950, a pus accentul pe ultima silabă a cuvântului grecesc folosit pentru „suflet” (*psy-che'*), pe când *Anexa Traducerii Lumii Noi* pune accentul pe prima silabă (*psy'che*)? De asemenea, tot în această anexă este scris că acest cuvânt grecesc apare de 102 ori în *Scripturile Grecești Creștine*, dar cartea „*Să fie Dumnezeu Adevărat*” spune că apare de 105 ori. Care afirmație este adevărată? – Cititor din Guatemala.

În momentul în care *Turnul de veghere* din 15 octombrie a tipărit cuvântul *psy-che'* cu accentul pe ultima silabă el l-a redat conform accentului grecesc. Vei găsi dovada că accentul grecesc este pe ultima silabă dacă vei merge la pagina 762, la *Anexa Traducerii Lumii Noi*, acolo unde cuvântul grecesc este tipărit în caractere grecești. Cu toate acestea, când această anexă folosește cuvântul *psy'che*, atunci el este redat așa cum este pronunțat în limba engleză. Poți verifica acest fapt deschizând orice dicționar englez și căutând cuvântul *psyche*. Noi am tipărit accentul pe prima silabă aici pentru a arăta cum este cuvântul pronunțat în limba engleză, ca un cuvânt cu două silabe.

De asemenea, *Traducerea Lumii Noi* are dreptate când spune că acest cuvânt se regăsește în textul grecesc de numai 102 ori, deoarece această traducere este bazată pe textul grecesc al lui Westcott și Hort, din 1881. Pe când, cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, la pagina 60, spune că acest cuvânt grecesc apare de 105 ori, deoarece vorbește despre *Versiunea Regele Iacov* și despre textul grecesc pe care traducătorii l-au folosit în anul 1611. Deoarece textul lui Westcott și Hort este mai precis, acesta face diferența în de câte ori este folosit cuvântul *psy'che*, reducând numărul la 102.

Comuniștii și Martorii lui Iehova

Prejudecata și înțelegerea greșită a dus, mult timp, la confundarea activităților martorilor lui Iehova, a unui grup internațional de slujitori creștini, cu cele ale comuniștilor. Un editorial corect din Moline, Illinois, cu numele de *Daily Dispatch*, trebuie apreciat pentru ediția din 2 decembrie, 1950, prin care a contribuit să aducă adevărul la lumină cu privire la acest subiect. Cea mai importantă parte din articol este citată aici:

„Sentința de închisoare pe viață a doi dintre membrii sectei Martorilor lui Iehova, în Germania de Est, ar trebui să-i liniștească pe unii americani în privința statutului politic al membrilor sectei în general. Cei doi acuzați au fost lideri ai unui grup de Martori care au refuzat să ofere loialitate comunismului, fiind chiar amenințați cu moartea. Astfel, conform justiției corupte a unui tribunal satelit al comuniștilor, cei doi lideri au fost condamnați pentru trădare și spionaj pentru Statele Unite ale Americii și Marea Britanie, fiind aruncați în închisoare. Martorii lui Iehova au fost supuși persecuției în Statele Unite, mai ales de către organizațiile veteranilor care disprețuiesc refuzul Martorilor de a oferi supunere pentru steagul american. Și noi privim cu scepticism desconsiderarea de către Martori a emblemei noastre naționale, însă, pe de altă parte, noi nu am găsit nicio justificare pentru violența și pentru amenințările violente împotriva membrilor sectei. Noi am

găsit chiar și mai puțină justificare pentru etichetele folosite de diferite grupuri americane, pe care ei au încercat să le utilizeze pentru catalogarea Martorilor, inclusiv denumirea de ‘comuniști’. Noi credem că această condamnare a Martorilor de către comuniști indică neutralitatea sectei, în respingerea tuturor formelor de naționalism politic. ... Poate că există oameni în America ce cred că închiderea Martorilor pe viață este tratamentul potrivit pentru ei. Dacă acele persoane detestă comunismul, ele nu vor dori să fie asociate cu practicile comuniste.”

TURNUL de VEGHERE

1 SEPTEMBRIE 1951

Nr. 17

Cuprins:

- VOR TREBUI PIETRELE SĂ STRIGE? - Pag. 611
- CUVINTARE BANALĂ VERSUS PRINCIPII ADEVĂRATE - Pag. 621
- URĂȚI PENTRU NUMELE SĂU - Pag. 622
- SĂ RĂMÂNEM FĂRĂ TEAMĂ PÂNĂ LA SFÂRȘITUL FINAL - Pag. 627
- IOAN, APOSTOLUL IUBIT - Pag. 628
- CREȘTEREA TEOCRAȚIEI ÎN CHINA - Pag. 632
- SĂ NU RĂMÂNEM TĂCUȚI ÎN CE PRIVEȘTE CONDAMNAREA LUMII - Pag. 636
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 643

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comostenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

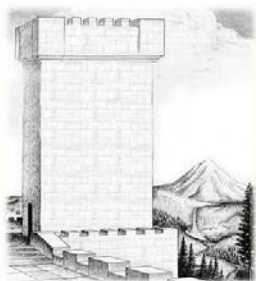
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lesser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000

Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Vor trebui pietrele să strige?

„Dacă aceștia vor tăcea, atunci pietrele vor striga.” – Luca 19:40, *NW*

Supremația lui Iehova Dumnezeu este evidențiată prin modalitatea Sa de a-și îndeplini scopurile. Iehova este cel care a spus: „Eu am vorbit și Eu voi împlini; Eu am plănuit și Eu voi înfăptui.” (Isa. 46:11, *AS*) Cu ușurință deplină și siguranță El umblă să împlinească tot ce a spus, exact la timpul hotărât dinainte. Unul dintre scopurile exprimate ale lui Iehova este răsturnarea completă și distrugerea finală a lui Satan – Șarpele cel vechi, alături de toată organizația progeniturilor lui văzute și nevăzute. (Gen. 3:15; Isa. 14:24-27; 2 Pet. 2:9; Iuda 6, 7; Apoc. 20:2) Cel Preaînalt a lăsat să fie cunoscut clar cum și în ce perioadă de timp va împlini acest scop. Care lider al oamenilor și al națiunilor din această lume își dezvăluie tacticile și momentul în care îl va ataca pe inamic? Acesta ar fi considerat nebun și ar risca înfrângerea. Dar asta se întâmplă deoarece niciun lider de pe acest pământ nu poate fi sigur de superioritatea sa. Iehova este diferit; supremația lui este un adevăr. Nicio furtună, inundație sau cutremur nu-L poate întârzia, deoarece El poate controla toate aceste lucruri. Nicio acțiune a dușmanului, Satan, și a organizației lui nu are nici cea mai mică șansă împotriva forței emise de Iehova. Indiferent dacă dușmanul alege să atace sau să fugă și să se ascundă, nimic nu-L va împiedica pe executorul lui Iehova, Isus Cristos, să îi nimicească. (Amos 9:1-4) Astăzi, sfârșitul lor este foarte aproape.

² Chiar dacă soarta celor răi a fost pecetluită de Iehova încă din timpul răzvrătirii, până la momentul stabilit să vină executarea acelei judecăți, celor pe care Iehova i-a condamnat la nimicire li s-a permis să înșele în continuare și să ia captive multe creaturi care nu au cunoștință despre Cel Preaînalt și scopurile Sale și astfel au făcut ce este rău. Iehova a fost întotdeauna răbdător cu cei care I-au fost împotrivi. În bunătatea Lui iubitoare nemeritată, El le-a permis celor care au fost victime ale organizației nelegiuite a lui Satan să capete cunoștință despre scopurile Atotputernicului Dumnezeu și astfel să aibă oportunitatea de a scăpa de distrugere împreună cu Diavolul. (2 Pet. 3:9) De fapt, înainte să îi pedepsească pe cei care au făcut rău, Iehova le-a dat întotdeauna un avertisment potrivit. Isus a spus astfel:

„Înțelepciunea lui Dumnezeu a mai zis: ‘Le voi trimite profeți și apostoli.’” (Luca 11:49, *NW*) La aceasta pot fi adăugate cuvintele clare ale lui Dumnezeu consemnate în Ieremia 35:14, 15 (*AS*): „Iar Eu v-am vorbit, devreme, și nu M-ați ascultat! V-am trimis și pe toți slujitorii Mei profeți, i-am trimis devreme la voi să vă spună: ‘Întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptați-vă faptele, nu mergeți după alți dumnezei ca să le slujiți, și veți locui în țara pe care v-am dat-o vouă și părinților voștri.’” Cât de îndurător a fost Dumnezeu!

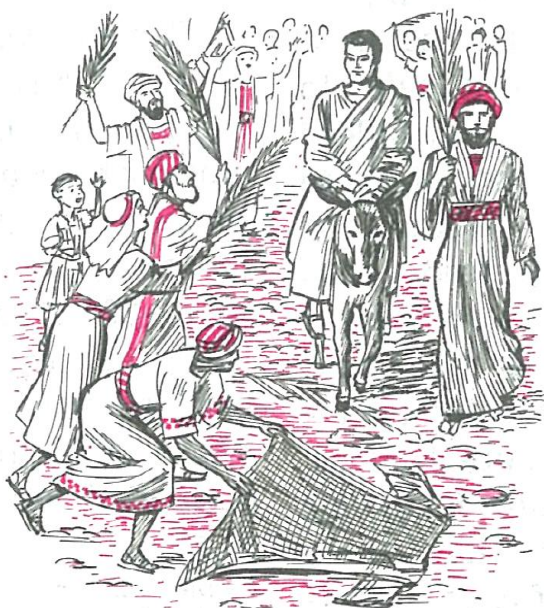
³Un act de îndurare pe care l-a făcut Dumnezeu a fost trimiterea celui mai mare profet pe pământ, Isus. Acest act a lăsat o consemnare pe care lumea Diavolului nu a fost capabilă să o ștergă. Pentru aproximativ trei ani și jumătate, Isus Și-a dedicat întregul timp și întreaga energie în lucrarea de a-i informa pe oameni despre împărăția lui Iehova și despre scopurile Lui legate de aceasta. El a mers în sate și orașe, pe țărmul mării și pe munți, și peste tot vorbea despre supremația Tatălui Său din cer. El a lucrat printre descendenții Israelului, oameni care ar fi trebuit să-L cunoască pe Iehova și să-L servească, dar care căzuseră într-o închinare impură. Acestor izraeliți Dumnezeu le-a dat numeroase profeții care arătau spre Isus și lucrurile pe care El le va face, dar majoritatea nu au vrut să-L accepte pe Fiul lui Dumnezeu. Totuși, au fost mulți cei care iubeau să facă ce este bine și care, din această cauză, au luat în seamă sfatul lui Isus, apreciind împlinirea profețiilor scrise despre venirea Sa. Cei care și-au schimbat calea rea de acțiune și L-au urmat pe Fiu au avut de câștigat în mod considerabil, punându-se astfel în poziția de a obține viață veșnică. – Ioan 3:16-17.

⁴Era timpul ca Cel Preaînalt să își pună poporul de legământ, Israel, la cea mai mare încercare a lor. Ceea ce făcea fiecare avea să fie o judecată personală; puteau fie să asculte mesajul lui Dumnezeu, fie să-l refuze. Isus a spus: „Cine nu exercită credință a și fost judecat, pentru că n-a exercitat credință în Numele singurului Fiu născut al lui Dumnezeu. Și aceasta este baza pentru judecată: că Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.” (Ioan 3:18, 19, *NW*) Nu exista niciun dubiu. Mulți au primit o judecată finală de distrugere pe baza acțiunilor lor nelegiuite, după cum o spune clar Isus: „Șerpi, pui de vipere! Cum veți scăpa de judecata gheenei?” (Mat. 23:33, *NW*) Aceștia nu au urmat mesajul lui Dumnezeu transmis de Isus, aceasta devenind mărturia finală pentru ei.

⁵Pe de altă parte, câțiva dintre cei care au crezut în predicarea Fiului lui Dumnezeu au ales să-L urmeze pe Învățător și au preluat lucrarea de a răspândi în lung și-n lat mesajul pe care acesta îl învăța. Discipolii lui Isus au fost trimiși de El să-l predice. (Mat. 10:5; Luca 10:1) Mulți l-au însoțit pe Isus în timp ce el călătorea și învăța, bucurându-se de un privilegiu special, acela de a fi cu Isus Cristos în carne.

⁶Conform scopului lui Dumnezeu, exprimat în mod profetic, Isus nu trebuia să Își continue serviciul pe pământ la nesfârșit. De exemplu, profetul Daniel, în ultima parte a capitolului 9, a făcut o consemnare a timpului exact în care Mesia trebuia să moară, iar aceasta era cunoscută de Isus. Spre finalul serviciului Său pământesc, Isus călătorea de la est în direcția Ierusalimului. El știa că mai erau

încă profeții, care făceau referire la El, ce trebuiau împlinite, iar Înregistrarea ne spune: „Când S-a apropiat de Betfage și de Betania, la muntele numit al Măslinilor, Isus a trimis pe doi din discipolii Săi, și le-a zis: ‘Duceți-vă în satul dinaintea voastră. Când veți intra în el, veți găsi un măgăruș legat, pe care n-a încălecat nimeni niciodată: dezlegați-l și aduceți-l’. ... Cei ce fuseseră trimiși s-au dus și au găsit așa cum le spusese Isus. ... Și au adus măgărușul la Isus. Apoi și-au aruncat hainele pe el, și L-au așezat pe Isus, călare deasupra. Pe când mergea Isus călare, oamenii își așterneau hainele pe drum. Și când S-a apropiat de drumul de pe Muntele Măslinilor, toată mulțimea de discipoli a început să se bucure și să laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate lucrările minunate pe care le văzuseră. Ei ziceau: ‘Binecuvântat este Cel ce vine ca Rege în Numele lui Iehova! Pace în cer, și glorie în locurile prea înalte!’” – Luca 19:29-38, *NW*.

⁷ Prin această puternică mărturie publică, toți oamenii din ținut trebuiau să audă cine era Regele lui Iehova. Relatarea lui Matei arată că el însuși a intrat în Ierusalim, iar oamenii vorbeau despre această întâmplare peste tot. Trebuia să se întâmple așa, căci fusese dată profeția lui Iehova: „Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului! Strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului! Iată că regele tău vine la tine; El este drept și aduce salvare, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.” (Zah. 9:9, *AS*; Ps. 118:22-26) Această ocazie ar fi trebuit să-i facă pe toți oamenii din Iudeea să se bucure mai mult ca niciodată. Regele lor era în mijlocul lor! Dar se bucurau? Majoritatea nu, iar unii erau împotriva unei astfel de laude publice pentru Iehova: „Unii Farisei din mulțime i-au zis lui [Isus]: ‘Învățătorule, muștră-ți discipolii!’ Dar El a răspuns: ‘Vă spun că dacă aceștia vor tăcea, pietrele vor striga’”. (Luca 19:39, 40, *NW*) Isus avea dreptate, însăși pietrele ar fi strigat. Era voința lui Iehova; cine ar fi putut schimba sau împiedica acest anunț? Totuși, acești lideri religioși, Fariseii, s-au opus Regelui lui Iehova și Împărăției, dorindu-și să continue doar regimul lor, în care ei se îngrășau pe cheltuiala oamenilor obișnuiți. Iehova prezisese și acest lucru.

AVERTISMENT DEPRE CONDAMNARE

⁸ Serviciul lui Isus pe pământ se încheia, dar înainte de moartea Sa toți trebuiau să-I cunoască mesajul și faptele din iubire. Chiar dacă o mare mulțime dintre discipolii Săi Îl salutau ca Rege, majoritatea izraeliților Îl respingeau atât pe el, cât și mesajul de salvare pe care-l aducea. Ei i-au permis lui Satan să-i țină în

întineric, mai ales prin intermediul păstorilor religioși asemenea Fariseilor. Dacă nu credeau o mărturie atât de puternică ca cea care le-a fost dată, ci se agățau de egoista și nelegiuita viață pe care o duceau contrar căii lui Dumnezeu, atunci ce le mai rămânea? Roadele păcatelor lor se văd în profetia spusă de Isus la acea vreme: „Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea, zicând: ‘Dacă ai fi discernut și tu, da, tu, în această zi, lucrurile ce au de-a face cu pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi. Pentru că vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu fortificații, cu stâlpi ascuțiți, te vor împresura, și te vor nenoroci din toate părțile: te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai discernut timpul când ai fost cercetată.’” (Luca 19:41-44, *NW*) O altă dovadă că orașul era nelegiuit fără speranță a fost că discipolii lui Isus care au rămas după moartea Lui pentru a continua să ofere mesajul vieții au fost maltratați, persecutați și uciși. (Mat. 23:33-36) Înainte ca generația ce trăia atunci să dispară în mod firesc, armatele romane au invadat Ierusalimul (anul 70 A.D) și l-au distrus complet, într-un timp de mari suferințe și pierderi de vieți omenești.

⁹Nu, aceasta nu era prima dată când Iehova oferea o mărturie de avertisment. În vremea lui Noe, oamenilor le-au fost date înștiințări și ample avertismente înaintea venirii potopului. În Egipt, martorii lui Iehova, Moise și Aaron, au atenționat despre lucrurile pe care Dumnezeu avea să le aducă asupra națiunii, și pe care le-a și adus, iar în cele din urmă oștirile egiptene au întâlnit distrugerea în Marea Roșie. Înainte de intrarea națiunii lui Dumnezeu în Țara Promisă, faima despre puternicele acte ale lui Iehova se răspândise peste tot și locuitorii erau avertizați de ceea ce urma să se întâmple. Ierusalimul a fost distrus în 607 î.C., după mai multe declarații publice ale profeților lui Iehova.

¹⁰Cei care au intrat în Arcă în timpul lui Noe au fost păstrați vii într-o lume nouă, deoarece au dat atenție Cuvântului lui Iehova, dar aceștia au fost puțini. (Gen. 9:18) Câțiva oameni care nu erau izraeliți au crezut în Iehova și au ieșit cu Israel din Egipt, așa că au fost salvați pentru a se închina Celui Preaînalt. În Țara Promisă, Rahav și gabaoniții au luat poziție pentru închinarea lui Iehova, și și-au salvat viața. (Ios. 6:25; 9:26) Cei care au fugit din Ierusalim ascultând sfaturile cu autoritate ale profeților au scăpat să fie distruși odată cu Ierusalimul, dar aceștia au fost o minoritate. Acestea sunt dovezi că avertismentele date de Iehova îi ajută pe cei care își pun credința în ce spune El pentru a-și salva viața; înștiințarea nu este făcută degeaba.

¹¹Încă o dată, timpul s-a scurs pentru acei nelegiuiți care stau în calea îndeplinirii scopurilor lui Iehova. A venit timpul ca o nouă lume să intre în funcțiune; Regele lui Iehova, Isus Cristos, a fost întronat și pământul trebuie curățat de toată nedreptatea și nelegiuirea. Ca și în trecut, Iehova face ca scopurile Lui să fie anunțate public, ca avertisment pentru toți locuitorii țării, pentru binele acelor care doresc să-și salveze viața. Isus spunea despre acest timp: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate națiunile și atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14, *NW*) Da, astăzi martorii lui Iehova sunt pe pământ, propovăduind Evanghelia și înștiințându-i pe

toți că în curând Iehova va acționa prin Cristos pentru a-i distruge pe cei răi de pe fața pământului.

¹²Care este reacția oamenilor la auzul acestui mesaj? Este foarte similară cu cea din zilele tuturor celorlalți martori ai lui Iehova; majoritatea l-au ignorat sau s-au opus pe față transmierii mesajului lui Dumnezeu, în timp ce câțiva au ascultat, au crezut și au devenit candidați la siguranță și eliberare. Majoritatea au râs sau au batjocorit când au auzit mesajul de avertisment al Împărăției, gândindu-se că nimeni nu va „fi atât de nebun” încât să-l predice. Unii l-au auzit de mai multe ori și pentru ei este la fel ca și pentru oamenii din vremea lui Ezechiel: „Iată că tu ești pentru ei ca o cântare foarte plăcută [*nota marginală*, o cântare de dragoste] a unuia cu glas frumos și care poate cânta bine la un instrument. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc. Când se vor întâmpla, însă, aceste lucruri – și iată că se întâmplă! – vor știi că era un profet în mijlocul lor.” (Ezec. 33:32, 33, AS) Într-adevăr ei cred că acesta nu este mai important decât cântecele de dragoste pe care le aud în repetate rânduri la radio. Din această cauză singura modalitate pentru a se convinge de adevărul mesajului lui Iehova va fi bătălia de la Armagedon, când Iehova își va lovi toți dușmanii. Cu siguranță o va face! – Ier. 25:32, 33; Apoc. 16:16.

¹³Când ne uităm la trecut pentru a examina modul în care a fost dată mărturia, constatăm că echipamentul martorilor lui Iehova era limitat, dar și-a îndeplinit scopul. Aproape totul s-a făcut pe cale orală, însă de multe ori Iehova a făcut să aibă loc fapte spectaculoase – precum construirea Arcei lui Noe, plăgile din Egipt, oprirea apelor Iordanului pentru ca națiunea Israel să poată trece, sau miracolele făcute de Isus. Au existat, de asemenea, mesaje scrise, precum pergamentele care conțin Cuvântul lui Dumnezeu, care erau citite oamenilor, dintre care unul a fost citit de Isus, în public, dar acestea nu erau în posesia publicului general cum sunt cărțile astăzi. Ieremia a oferit un mesaj scris în sulul unei cărți. (Ier. 36:2) Indiferent de cum a fost publicat mesajul, întotdeauna s-a adevărit; Cuvântul lui Dumnezeu întotdeauna se adevărește. – Num. 23:19; Evrei 6:18.

¹⁴ Ce este cu martorii lui Iehova în timpurile moderne? Astăzi, creștinii folosesc mai mult echipament în transmiterea mărturiei publice. Modalitatea prin cale orală este încă una dintre cele mai eficiente modalități de a predica. Prin aceasta avem înțelegerea multor profeții din Biblie, deoarece acum sunt în curs de împlinire și trebuie să fie înțelese de cei care caută adevărul. Mai mulți oameni de pe pământ știu să citească decât oricând în istorie și asta se potrivește bine cu producerea în masă de Biblii, cărți, reviste și tratate ce conțin mesajul Împărăției. Milioane de exemplare ale Bibliei și ale publicațiilor de studiu al Bibliei sunt distribuite de martorii lui Iehova în fiecare an, în peste o sută de limbi. Acest lucru n-ar fi fost posibil în timpul lui Isus sau înainte de acesta.

¹⁵ Deoarece acest mesaj trebuie să ajungă în toate colțurile pământului, conform cuvintelor lui Isus, în aceste „zile din urmă”, rapiditatea cu care se poate călători și se pot trimite exemplare tipărite ale mesajului Împărăției reprezintă un avantaj. Mai mult chiar, există un sistem poștal în lumea întreagă prin care pot

circula veștile Împărăției. Radioul și televiziunea sunt utilizate în mod limitat de către martorii lui Iehova. Telefoanele au, de asemenea, rolul lor în răspândirea veștii bune.

¹⁶ Aproape de finalul serviciului pământesc al lui Isus, o mare mulțime dintre discipolii săi au ridicat strigăte de laudă, în mod public, anunțând prezența Regelui uns; așadar în timpurile moderne, când lucrarea de proclamare a Împărăției a atins punctul culminant, Iehova a ridicat o mulțime de martori pentru a permite oamenilor din această lume să-i cunoască scopurile. Ei vor fi găsiți predicând pe cale orală oriunde se vor afla. Ei merg din casă în casă, organizează lecturi publice, distribuie reviste și materiale tipărite, pun semne de informare public și țin studii Biblice în casele oamenilor. Unii, chiar dacă sunt bătrâni sau infirmi, găsesc modalități să participe la vestirea Evangheliei prin discuții avute cu cei care le vizitează casa, prin scrierea de scrisori către prieteni și cunoștințe, prin discuții la telefon cu prieteni și străini, prin trimiterea de mesaje în formă tipărită, sau chiar prin citirea acestor materiale pentru alți bolnavi cu care poate sunt asociați.

¹⁷ Iehova a făcut posibilă participarea tuturor celor care doresc să fie urmași ai lui Cristos în lucrarea de a face de cunoscut scopurile lui Iehova. Invitația a fost trimisă, iar calea este deschisă pentru toți cei care doresc să se alăture transmiterii mesajului speranței, pentru toți cei care vor să supraviețuiască sfârșitului acestei lumi produsă de Satan. În general, oamenii din lume observă toată activitatea creștină și o consideră nebunie; totuși, în realitate aceasta este o parte a ceea ce se cere pentru a obține viața veșnică în lumea nouă a dreptății. (Rom. 10:10; 1 Cor. 1:18, 21, 25; 1 Tim. 4:16) Cine, în aceste condiții, nu ar vrea să ia parte la declarația publică a mesajului Împărăției?

¹⁸ În timp ce punctul culminant se apropie Șarpe cel vechi se înfurie și îi afectează pe servii lui Dumnezeu prin persecuție și obstacole. (Apoc. 12:17) Multe eforturi sunt făcute de oamenii acestei lumi pentru a-i face pe martorii lui Iehova să renunțe la predicarea lor. Ei încearcă să-i sperie pe servii lui Dumnezeu. Dar prin menținerea unei credințe puternice, bazată pe cunoștința lui Dumnezeu, martorii lui Iehova pot stăruii în lucrarea de mărturie. Nu este nimic de care să ne fie frică. Iehova a dat un Conducător și un Lider prin Isus Cristos, care acum îi călăuzește pe martori în lucrarea lor prin spirit sfânt. Organizația lui Satan și chestiunea sunt clare. Iehova a promis să se îngrijească și să-i protejeze pe servii săi. Este timpul să stăruim și să vorbim despre măreția lui Iehova și despre toate faptele puternice pe care le-a făcut. (Ps. 145) Lupta va deveni puternică. Ce experiență minunată va fi să fim exact acolo în mijlocul ei și să vedem victoria lui Iehova! „Cel ce stă în locul secret al Celui Preaînalt va rămâne sub umbra Celui Atotputernic. Eu voi zice despre Iehova: El este locul meu de scăpare și cetatea mea, Dumnezeul meu în care mă încred! O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii și vei vedea răsplătirea celor răi.” (Ps. 91:1, 2, 7, 8, AS) Atunci vei fi uimit de puterea de care Iehova dă dovadă.

¹⁹ Întotdeauna trebuie să credem promisiunile lui Iehova. Trebuie să avem încredere în El. Trebuie să ne bazăm în totalitate pe adevărul Cuvântului Său al adevărului. Din acest motiv acesta a fost păstrat până în zilele noastre. Profețiile au fost scrise pentru beneficiul nostru: „Căci tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdare și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem speranță.” (Rom. 15:4, *NW*) Dacă mințile noastre sunt pline de cunoștință din conținutul Scripturilor, atunci noi vom fi puternici, o să știm exact ce avem de făcut.

CONTRAST ÎNTRE IEREMIA ȘI URIE

²⁰ Acum vedem că există două căi de acțiune de ales pentru noi: să fim credincioși sau necredincioși, să ne fie frică sau să nu ne fie frică. Din profeția lui Ieremia ar trebui să avem un câștig incomensurabil în această privință. În timpul domniei regelui Ioachim, cu câțiva ani înainte de captivitatea babiloniană a Israelului, existau doi profeți care vesteau viitoarea răsturnare a Ierusalimului. Unul dintre aceștia era Urie, fiul lui Șemaia. El vorbea despre mesajul lui Iehova împotriva nelegiuirii Ierusalimului, vestind o anumită condamnare. Profeția lui împotriva orașului și a țării au fost auzite de rege și de conducătorii Ierusalimului, iar regele căuta o cale pentru a-l omorî pe Urie. Veștile despre planurile regelui au ajuns la urechile lui Urie. Aceasta a devenit o probă pentru el pentru a vedea dacă îl iubea pe Iehova și dacă avea încredere în El. Frica și-a făcut loc în mintea lui Urie și profetul îngrozit a fugit în Egipt. S-a refugiat într-o altă parte a organizației văzute a Diavolului, care nu i-a asigurat nicio protecție. Regele Ioachim a trimis oameni în Egipt pentru a-l readuce pe Urie înapoi în țara lui. De îndată ce profetul necredincios s-a reîntors în patria lui, regele l-a ucis cu sabia și i-a aruncat trupul în groapa comună. Urie nu a putut să îndure sfârșitul lucrării de mărturie încredințate, așa că a pierdut protecția lui Iehova, precum și dreptul la viață. – Ier. 26:20-23.

²¹ Celălalt profet care transmitea în acel timp mesajul de judecată de la Iehova era Ieremia. Ce efect a avut uciderea lui Urie asupra lui? Avea să devină și Ieremia îngrozit? Ieremia a început să predice când era destul de tânăr și a trecut prin multe încercări înainte ca cei patruzeci de ani de predicare ai lui să se încheie odată cu distrugerea Ierusalimului. Cunoștința lui se aprofunda cu trecerea anilor, precum și credința sa în Iehova. El a predicat în închisoare și în afara acesteia. El a fost bătut și maltrat. A fost amenințat cu moartea ca instigator împotriva cetății și supus unui proces. Toate acestea datorită predicării sale. El a predicat prinților, clerului, oamenilor obișnuiți și regelui. Ieremia a văzut protecția lui Iehova asupra sa în atât de multe experiențe încât la momentul uciderii lui Urie nu i-a fost frică. Iehova l-a ținut pe Ieremia în viață atunci, deoarece orașul nelegiuit trebuia să primească mai multă predicare. – Ier. 26:24.

²² Chiar dacă sfârșitul Ierusalimului nu a venit la un an sau doi după ce Ieremia a început să predice, totuși Ieremia nu a încetat. A continuat să spună ceea ce Iehova îi ceruse să spună, iar el a avut întotdeauna dreptate. În fața oricărui atac asupra sa, Ieremia a stăruit în numirea sa, demonstrând încredere totală în puterea

care-l susținea. Erau numeroși batjocoritori și falși profeți care încercau să diminueze validitatea profetiei lui Ieremia, la fel cum până în această zi falșii profeți și clerul ridiculizează mesajul despre judecățile lui Iehova împotriva lumii vechi a lui Satan. (2 Pet. 3:3) Un foarte bun exemplu în această privință a fost Anania, care a trăit în al patrulea an al domniei regelui Zedechia.

²³ Iehova l-a instruit pe Ieremia să facă un jug, pe care să-l pună în jurul gâtului său și apoi să se folosească de asta pentru a-i face pe oameni să înțeleagă cum va folosi Iehova pe regele Babilonului ca executor al judecății Lui pentru a-i înrobi. Lui Zedechia, Ieremia i-a transmis acest mesaj din partea lui Iehova: „Nu asculta de cuvintele profeților care îți zic: ‘Nu veți sluji împăratului Babilonului!’ Căci este minciună ce vă profetesc ei. Nu i-am trimis Eu!” (Ier. 27:14, 15, *AT*) Totuși falșii profeți au continuat, iar Anania s-a aflat printre ei. El spunea exact opusul celor zise de Ieremia, anunțând poporul că în doi ani cei care erau deja exilați în Babilon se vor întoarce și că jugul regelui babilonian va fi rupt. Anania a ajuns atât de departe încât a rupt jugul de lemn pe care-l făcuse Ieremia. După aceea, Ieremia a primit cuvântul lui Iehova, care spunea că deși jugul de lemn fusese rupt, Ieremia îl va înlocui cu unul de fier și că toți îl vor servi pe regele Babilonului, chiar și fiarele de pe câmp. Mai mult, Ieremia trebuia să zică: „Ascultă, Anania! Nu Iehova te-a trimis, ci tu faci acest popor să se încreadă într-o minciună. De aceea, așa zice Iehova: Iată, te voi izgoni de pe fața pământului, și vei muri chiar în anul acesta; căci cuvintele tale sunt o răzvrătire împotriva lui Iehova.” (Ier. 28:15, 16 *AS*) După aceea Iehova a arătat care era profetul Lui, iar în luna a șaptea a aceluia an Anania a murit.

²⁴ În timpul lui Ieremia, acei falși profeți nu se încredeau în Dumnezeu, ci se încredeau în Egipt pentru ajutor. Nici acum falșii profeți, incluzând clerul și politicienii internaționali, nu se încred în Dumnezeu, ci se încred în putere lumească, propria lor putere, pentru a-și îndeplini dorințele egoiste. Așa cum oamenii din Ierusalim nu au avut o apreciere a păcatului, făcând necesar ca Iehova să-și execute judecată asupra aceluia oraș, la fel și acum, oamenii care susțin religia organizată și coruptă și Națiunile Unite nu au o apreciere a păcatelor acestui sistem rău de lucruri și nici că este voința lui Dumnezeu ca toți cei care doresc să trăiască trebuie să vină de bună voie sub domnia lui Isus Cristos, în lumea nouă. Profetia lui Anania era falsă și a câștigat susținerea oamenilor, care au căzut sub cuvintele lui seducătoare. Și astăzi clerul și politicienii lumii profetesc fals, precum faptul că totul va continua să meargă ca și până acum, în vederea ținerii oamenilor în ignoranță față de scopurile lui Dumnezeu. Asta înseamnă, prin urmare, o luptă a martorilor lui Iehova împotriva acestor falși profeți, pentru a continua să ducă mesajul către oameni, ca aceștia să aibă șansa să fie informați. Lucrarea lor nu este o luptă împotriva oamenilor, ci o proclamare a adevărului, care este o luptă împotriva sistemelor nelegiuite organizate și continuate de Diavol. Martorii lui Iehova știu că Iehova îi va reduce, curând, la tăcere, prin moarte, pe cei care acum profetesc fals perpetuarea sistemului de lucruri al Diavolului. Este adevărat, nimeni nu poate să I se opună cu succes lui Iehova.

²⁵ La începutul profeției lui, Iehova i-a spus lui Ieremia: „Iată, pun cuvintele Mele în gura ta. Iată, astăzi te pun peste națiuni și peste împărății, ca să smulgi și să tai, să dărâmi și să nimicești, să zidești și să sădești.” (Ier. 1:9, 10, *AS*) Mesajul era să realizeze distrugerea falselor profeții și să anunțe distrugerea nelegiurii, dar în același timp acesta era constructiv pentru clădirea speranței în inimile celor care iubeau dreptatea. Ieremia vorbea despre facerea unui nou legământ și despre restaurarea domniei drepte a lui Iehova. El vorbea despre aprobarea de către Iehova a fidelității recabiților, descendenții non-izraeliți din Ionadab. El a asigurat salvarea credinciosului Ebed-Melec, etiopianul. Le-a spus oamenilor care doreau să se salveze să fugă din nelegiuitul Ierusalim, iar Iehova a ridicat pentru o scurtă perioadă asediul Ierusalimului, o minunată ocazie pentru cei care credeau să scape. Da, predicarea lui Ieremia a fost un mesaj de speranță pentru cei care urau practicile rele și pe oamenii ticăloși din Ierusalim, acesta fiind un mesaj de eliberare pentru ei.

²⁶ În împlinirea profeției, martorii lui Iehova de astăzi fac o dublă lucrare: anunță dezrădăcinarea și răsturnarea lumii satanice nelegiuite (Mat. 15:13, *NW*), împreună cu toate doctrinele ei false, și consolidarea unei mulțimi mari de oameni în credința care duce la viață. (Apoc. 7:9) Slujitorii lui Iehova plantează mesajul adevărului în inimile oamenilor cu bunăvoință, studiind Biblia cu cei care doresc să învețe, iar acest proces dă roade. (Mat. 13:23). Astfel aceștia câștigă cuvinte de salvare și caută refugiu și viață în organizația lui Iehova.

SĂ NU NE CLINTIM DE LA DATORIA MESAJULUI

²⁷ Când asediul Ierusalimului a fost ridicat pentru o perioadă, Ieremia nu s-a gândit ca la o eșuare a cuvintelor lui Iehova. El a continuat proclamarea judecăților împotriva Ierusalimului, spunând: „Haldeii se vor întoarce pentru a lupta împotriva acestei cetăți, o vor lua și o vor arde cu foc.” (Ier. 37:8, *AT*) El a continuat să transmită cuvântul lui Iehova, dându-i numeroase avertismente lui Zedechia și poporului. Printre alte acuzații false se afla și cea conform căreia el dezertase la dușman, fiind aruncat în temniță.

²⁸ Spre finalul profeției sale împotriva Ierusalimului, pe când se afla în închisoare, Ieremia a fost chemat de regele Zedechia. „Împăratul Zedechia a trimis să-l aducă și l-a primit. Regele l-a întrebat în secret în palatul său: ‘Ai vreun cuvânt din partea DOMNULUI?’” Ce avea să spună Ieremia acum? Se afla în prezența celui mai important conducător din ținut. Avea să se teamă el, dintr-o dată, de acest conducător? Îi era frică de gărzile regale care ar fi putut să intre și să-l omoare dacă spunea adevărul, așa cum îi poruncise Iehova? Biblia nu arată nici cea mai mică ezitare din partea lui Ieremia. „Ieremia a zis: ‘Da. Vei fi dat în mâinile împăratului Babilonului!’” (Ier. 37:17, *AT*) De ce să nu spună mesajul cu îndrăzneală? Iehova îl putea proteja pe Ieremia acolo precum și în altă parte. Regele Zedechia nu reușise să renunțe la lipsa lui de credință, nu curățise din Ierusalim pe blasfemiatori și închinarea la demoni. Așadar judecata lui Dumnezeu nu s-a schimbat în ceea ce-l privea. Ieremia nici nu a tresărit în prezența regelui. A

spus cu îndrăzneală ceea ce avea de spus. Nu exista nicio îndoială. Era mesajul sigur al lui Iehova!

²⁹ Așa cum prezisese cuvântul sigur al lui Iehova distrugerea Ierusalimului a venit. Ieremia a avut privilegiul de a vedea toate acestea, să trăiască în mijlocul lor, pentru că a fost loial, credincios și lipsit de frică și a continuat să pună mărturie până la sfârșit. Ce privilegiu minunat, să poată vedea executate judecățile lui Iehova și să vadă împlinindu-se toate acele lucruri pe care Iehova îi ceruse să le anunțe. Iehova l-a cruțat. Din ordine speciale ale împăratului Babilonului Nebucadnețar, cuceritorul, Ieremia nu a fost dus în Babilon pentru a fi sclav în captivitate, ci i s-a dat libertate totală să rămână și să trăiască în patria lui, fiindu-i oferit un loc în care să poată sta. – Ier. 39:12, 14; 40:6.

³⁰ În această profeție a lui Ieremia, Iehova Dumnezeu a prezis multe lucruri prin care vor trece martorii lui Iehova în aceste zile din urmă. Acestea reprezintă un ajutor special pentru creștinii de astăzi care sunt însărcinați cu declararea mesajului sigur al lui Iehova, deoarece li se arată cum vor întâmpina tot felul de opoziții – sunt fals acuzați de răzvrătire, sunt aruncați în închisori și înfruntă numeroase persecuții; cu toate astea Iehova le va oferi întotdeauna ajutorul necesar, în orice timp de nevoie. Iar asta ne întărește credința, deoarece profeția dezvăluie că Iehova își va păstra martorii credincioși, ca întreg, dincolo de bălălia Armagedonului, în noua lume. Este adevărat că vor exista aceia care vor începe într-un mod creștin, dar care, apoi, vor deveni fricoși din cauza lipsei de cunoștință și încredere în Iehova, căutând salvare în Egiptul zilelor noastre, ceea ce este văzut în istorisirea profetică despre Urie, aceasta ar trebui să reprezinte pentru noi un avertisment. Să fim întotdeauna la fel de credincioși precum Ieremia. Da, poate că unii martori credincioși vor pieri în acest conflict, ca mărturie pentru onoarea lui Iehova, dar aceasta este spre avantajul lor, viața lor viitoare fiind garantată, după cum este scris în Apocalipsa 2:10, *NW*: „Nu te teme de ce ai să suferi. Iată că Diavolul are să arunce în temniță pe unii dintre voi, ca să vă încerce pe deplin și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.”

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum este demonstrată supremația lui Iehova?
2. În ce fel a arătat îndurare Iehova celor care I s-au împotrivit?
3. Ce atenție specială le-a fost acordată urmașilor naturali ai lui Israel prin faptul că Isus a fost trimis pe pământ?
- 4,5. Cum a fost activitatea lui Isus o încercare pentru poporul de legământ al lui Dumnezeu și care a fost rezultatul pentru ei?
- 6,7. (a) Ce profeții a împlinit Isus înaintea întregului popor, spre sfârșitul serviciului pământesc? (b) Ar fi putut împiedica cineva împlinirea lor?
8. Ce profeție a oferit Isus, în relatarea despre reacția majorității oamenilor, și cum a fost ea împlinită?
9. Care sunt câteva exemple despre cum i-a avertizat Iehova pe răufăcători?
10. A beneficiat cineva de pe urma avertismentelor date?

11. La ce timp am ajuns acum și ce avertisment este dat?
12. Cum primesc oamenii mesajul de avertisment?
13. Cum a fost trimis mesajul în timpurile din vechime?
- 14,15. Ce avantaje au martorii lui Iehova din timpurile moderne pentru transmiterea mesajului în lumea întreagă?
- 16,17. Cum a făcut Iehova posibil ca un număr așa de mare de oameni să fie martorii Săi în aceste „zile din urmă”, și cu ce foloase pentru martori?
- 18,19. Deși se depun mari eforturi pentru a-i opri pe martorii lui Iehova să trimită mesajul de avertisment, ce posibilitate ne oferă aceasta și ce ne încurajează să continuăm să predicăm?
20. (a) Care sunt cele două căi de acțiune deschise astăzi pentru noi? (b) Ce a făcut Urie și cum ne este de folos înregistrarea despre calea sa de acțiune?
- 21,22. (a) Cine a mai transmis același mesaj și de ce nu l-a tulburat moartea lui Urie? (b) Cum este Ieremia un exemplu pentru martorii lui Iehova de astăzi?
23. (a) Ce mesaj a transmis Ieremia în zilele lui Anania? (b) Ce a predicat Anania și cum l-a pedepsit Iehova pe acel profet fals?
24. (a) În ce își găsește astăzi împlinire înregistrarea profetică despre Anania? (b) Ce fac martorii lui Iehova acum, în ce-i privește pe profeții falși?
25. Cum a făcut Ieremia două feluri de lucrare prin predicarea sa?
26. Ce dublă lucrare fac acum martorii lui Iehova, într-un mod asemănător?
- 27,28. (a) Ce întâmplare l-ar fi putut face pe Ieremia să se îndoiască de cuvintele lui Iehova, dar de ce nu s-a întâmplat așa? (b) Cum a fost demonstrată încrederea absolută a lui Ieremia în Iehova și Cuvântul Său, în discuția secretă cu regele?
29. Ce privilegii și binecuvântări a primit Ieremia de la Iehova, datorită credinței și loialității lui?
30. (a) Cum se împlinește astăzi cu martorii lui Iehova profeția lui Ieremia? (b) Ce trebuie să învățăm din relatarea profetică despre Urie și Ieremia?

Vorbărie banală versus principii adevărate

Orice foamete și lipsuri ar afecta lumea, nu există și un deficit de cuvinte. Zicala spune „vorbăria este banală”, și niciodată aceasta nu a fost mai adevărată decât acum. Se întâlnesc diplomați din partea celor patru mari puteri și se consumă timp de luni întregi, încercând să decidă despre ce să vorbească la o întâlnire mai importantă. În cursul a câteva săptămâni, audierile controversate ale lui MacArthur adună o reproducere aproape incredibilă de două ori mai lungă decât Biblia.

Gândiți-vă la piramida promisiunilor compilată într-o singură campanie politică. Amintiți-vă lozinca Primului Război Mondial: „Faceți lumea sigură pentru democrație!”, precum și motto-ul celui de-al Doilea Război Mondial: „Cele Patru Libertăți.” În prezent, democrația se află într-un pericol mai mare ca niciodată și negarea totalitară a exprimării și închinării libere, iar teama și nevoia bântuie pământul. Confederații de națiuni se ridică și se prăbușesc, în timp ce

oamenii predică unitatea, iar tratatele sunt rupte în bucăți. Discuțiile despre moralitate ocupă mai mult spațiu și timp decât au făcut vreodată, în timp ce imoralitatea se bucură de cea mai mare perioadă de prosperitate. Mai clar, alături de bogățiile ce ruginesc, lumea a agonisit zicale înflorite drept siguranță pentru zilele din urmă. (Iac. 5:1-5)

Isus Cristos a învățat: „Nu vă mai adunați comori pe pământ, ... ci strângeți-vă comori în cer, ... Pentru că acolo unde este comoara voastră, acolo vă va fi și inima.” Cei care își petrec viața făcând, urmând și crezând promisiuni politice lumești, în mod cert și-au pus speranțele într-un astfel de sistem de lucruri. Cu toate acestea, astfel de persoane susțin de obicei că îl slujesc pe Dumnezeu și repetă „Rugăciunea Domnului” pentru viitoarea Sa Împărăție. Prin urmare, ei trebuie judecați prin Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvânt pe care pretind că îl urmează. Imediat ne vine în minte avertismentul lui Isus: „Nu puteți să fiți robi și ai lui Dumnezeu și ai bogățiilor.” – Mat. 6 :19-21, 24.

Așadar, Cuvântul lui Dumnezeu respinge manevra făcută populară de către politicieni „când doi se ceartă, al treilea câștigă.” Ori sunteți în armonie cu scopul lui Dumnezeu, ori nu. Dacă persoana respectivă este, atunci aceasta le va predica, așa cum a făcut și Isus și va trăi la înălțimea cerințelor creștinismului, așa cum a făcut și Isus. Iehova Dumnezeu va face cunoscut că El nu acceptă nici o învinuire pentru prăbușirea politică, religioasă, socială și morală a acestei lumi vechi.

Cuvântul lui Iehova, Biblia, este o capodoperă a rezumatului, neirosind nicio silabă în timp ce dezvăluie omenirii scopurile universale ale Creatorului. În același fel, slujitorii lui Dumnezeu ‘au cuvinte puține’ în facerea jurămintelor și promisiunilor personale, dar vorbesc din prisosul inimii atunci când predică în toată lumea promisiunea Împărăției lui Dumnezeu. (Ecl. 5:1-6) Ei cred ceea ce citesc în Cuvântul lui Dumnezeu, și astfel ei urmează aceste lucruri în viețile lor, evitând imoralitatea, vorbele goale și amăgirea de pe urma promisiunilor false. – Mat. 12:34 ; 1 Cor. 6:9, 10 ; 2 Tim. 2:16.

Principiile și promisiunile lumești, lungi în cuvinte dar scurte ca durată de viață, se ofilesc și dispar. „Dar cuvântul rostit de Iehova durează veșnic.” – 1 Pet. 1:25, *NW*.

Urâți pentru Numele Său

Fără îndoială, Isus Cristos a adus cel mai mare mesaj de pace, bucurie și mulțumire umană prezentat vreodată la urechile oamenilor. Totuși, El n-a promis

nicăieri urmașilor Săi aprobare din partea acestei lumi și nici vreo purtare binevoitoare din partea ei. Spunându-le clar la ce să se aștepte, El a arătat: „Atunci oamenii vă vor aduce necazuri și vă vor omorî și veți fi urâți de toate națiunile din pricina numelui Meu.” – Mat. 24:9, *NW*.

În jurul anului 64 (A.D.), creștinismul era proeminent pe tot cuprinsul Imperiului Roman, inclusiv cetatea capitală Roma. Caracteristicile lor individuale, forma de închinare și refuzul ferm de a se compromite, îi făcuseră pe creștini ținte sigure ale ostilității și ridicolului. În anul acela, cel de-al zecelea al domniei împăratului Nero, Roma a fost străbătută de un incendiu de proporții atât de mari, încât aceasta este încă subiect de poezie și legendă. Când focul s-a potolit, mari porțiuni de cartiere din mândra capitală zăceau în ruină, fie parțial, fie total. Mărinimia ulterioară a lui Nero pentru cei fără adăpost și energicul program de reconstrucție n-au putut atenua suspiciunea din ce în ce mai mare că el fusese incendiatorul propriei lui capitale. Căutând un țap ispășitor la îndemână pentru a abate atenția, împăratul hărțuit s-a grăbit să învinovățească în public pe creștinii lipsiți de popularitate. În felul acesta a început epoca celor zece persecuții majore împotriva creștinilor, prin numeroși împărați ai Romei, pe o perioadă de aproape trei sute de ani

Cele zece persecuții

Nero a avut grijă ca prima din aceste îngrozitoare persecuții să dea tonul la următoarele. Imediat el a făcut să fie arestați creștinii, pe scurt condamnați și omorâți în cel mai barbar mod imaginabil. Unii au fost aruncați la fiare sălbatice în arene publice, alții au fost înfășurați în pieile animalelor și lăsați în seama furiei câinilor sălbatici, mulți au fost răstigniți și alții au fost înveșmântați în materiale combustibile și aprinși pentru a deveni torțe umane care să lumineze noaptea grădinile lui Nero. În această persecuție a fost martirizat apostolul Pavel.

A urmat un scurt răgaz morții lui Nero, dar în jurul ultimilor ani ai primului secol a izbucnit cea de-a doua mare persecuție sub împăratul Domițian. Se spune că numai în anul 95 au suferit martiriul un număr de 40.000. Asemenea lui Nero, Domițian a avut trăsături demente. Mai devreme el își ucisese propriul frate și un număr de senatori romani. Unul din decretele lui porunca moartea tuturor celor din linia lui David. În această persecuție a domnitorului, potrivit lui Blanchard în lucrarea sa, *Cartea martirilor*, a suferit un număr de creștini proeminenți, inclusiv Timotei, căruia Pavel i-a scris două epistole canonice. De asemenea, în această perioadă, Ioan, ultimul în viață dintre cei doisprezece apostoli, a fost exilat pe insula Patmos, de unde a relatat cartea inspirată a Bibliei, Apocalipsa, în anul 96 A.D.

După Domițian, scurta domnie de treisprezece luni a lui Nerva a furnizat un odihnitor moment de trecere în cea de-a treia mare perioadă de încercare prin furia romană. În timpul domniei împăratului Traian ura a aprins din nou flăcările.

O văduvă creștină, refuzând să aducă jertfe împăratului, a fost spânzurată de păr și apoi înecată într-un râu. Focus, un supraveghetor creștin, a fost aruncat mai întâi într-un cuptor încins pentru arderea varului, apoi într-o baie fierbinte până a murit. Altul, Ignatius din Antiohia, a fost biciuit cu foc, a avut carnea

sfâșiată de clești înroșiți în foc și în cele din urmă a fost sfâșiat în bucăți de animale sălbatice. Urmașul lui Traian, Adrian, a persistat în aceasta până la moartea sa din 138 A.D., când a fost urmat de Antoninus Pius care a lăsat-o mai moale.

Dar din nou, pacea putea fi numai temporară. A venit anul 162 și cel de-al patrulea val de hărțuire sub puternicul păgân Marcus Aurelius Antoninus. Sub această domnie, creștinii, indiferent de sex, au fost supuși celor mai inumane tratamente până la acea dată. Membrii renumiți ai bisericii creștine, ca Policarp și Iustin, au mers în moarte cu fermitate. Orori suplimentare, precum scaunele de tortură înroșite în foc, au eșuat să distrugă credința creștină.

Cea de-a cincina persecuție a fost în mare măsură o problemă locală, izbucnind spasmodic în diferite părți ale imperiului unde erau impuse în mod neregulat legi date împotriva creștinilor. Împăratul, Sever, n-a recurs la nici o vătămare nouă prin lege, evident datorită afecțiunii lui pentru un doctor creștin ce-l vindecase de o boală periculoasă.

În anul 235 A.D., s-a năpustit asupra creștinilor cea de-a șasea asuprire în timpul domniei împăratului Maximinus. De data aceasta au fost ucise nenumărate victime creștine fără nici un fel de proces, iar trupurile lor au fost adesea adunate în grămezi, fără măcar o înmormântare decentă. Se spune că această persecuție s-a tras din marea ură a lui Maximinus pentru predecesorul său Alexandru, care îi adăpostise pe creștini. Sub Decius, 249 A.D., a fost inaugurată cea de-a șaptea persecuție. Acest atac s-a răspândit prin tot imperiul, n-a cruțat nici vârstă, nici sex, și a reușit să introducă o tortură unică față de tot ce fusese înainte.

Creștinii suferă și câștigă

Un tânăr creștin din Asia, când a primit poruncă să aducă jertfe lui Venus, a răspuns cu hotărâre: „Sunt uimit că voi aduceți jertfe unei femei cu reputație proastă, ale cărei orgii le relatează proprii voștri istorici și a cărei viață consta din astfel de acțiuni pe care legile voastre le pedepsesc. Nu, eu voi oferi adevăratului Dumnezeu jertfa plăcută a laudelor și a rugăciunilor”. Pentru aceasta el a fost tras pe roată, apoi decapitat. Iulian, originar din Cilicia, a fost legat într-o geantă cu șerpi și aruncat în mare. Doi foști preoți păgâni, convertiți la creștinism, fac multe convertiri, suferă arestul în decursul acestei persecuții și refuzând să renunțe la credința lor, sunt arși de vii. Renumitul prezbiter, Origen, a fost prins, întemnițat și numai moartea lui Decius împiedică execuția sa. Războiul cu goții distrage atenția succesorei sale Galus; dar după aceea, când plăgile lovesc imperiul, sunt poruncite jertfe universale pentru dumnezeii Romei. Aceasta cauzează măcelul mai multor creștini, de data aceasta prin puterea gloatelor locale și a magistraților.

Și încă nu s-a terminat! În aprilie 257, sub împăratul Valerian, s-a deschis cea de-a opta persecuție. Acest val a adăugat listei nenumărați martiri, precum și mai multe torturi diabolice. Acest atac violent a fost îndreptat în primul rând împotriva supraveghetorilor și a celor responsabili din biserica creștină, scopul fiind ruperea rândurilor prin nimicirea conducerii. Primul printre acei sacrificați în cel timp a fost Ciprian, supraveghetor din Cartagina. Respectat, deoarece era

cunoscut de oficialii locali romani, el n-a fost torturat pentru a nu forța o dezaprobare, și pentru el a fost prevăzută cea mai nedureroasă moarte aflată la dispoziția lor, decapitarea.

În anul 274 împăratul Aurelian a proclamat a noua persecuție. Ea a izbucnit din scurt, dar s-a stins imediat odată cu uciderea împăratului de către proprii servitori.

Dioclețian și-a luat în primire coroana în anul 284 A.D. La început el părea prietenos cu creștinii, dar în anul 303 a cedat puterii de convingere și a început cea de-a zecea persecuție, probabil cea mai crudă dintre toate. Sufocarea cu fum, băutul cu forța de plumb topit, înecări și incendieri în masă, schingiuirea bărbaților și a femeilor deopotrivă, scaldând imperiul în sânge. Într-o singură lună au fost uciși 17.000. Numai în provincia Egipt au murit, prin violență, 144.000 de asemenea creștini mărturișiți în decursul acestei persecuții, în afară de alți 700.000 care au murit ca urmare a muncilor istovitoare pe care le-au întâmpinat în exil sau supuși lucrărilor publice impuse.

Abdicarea lui Dioclețian în anul 305 a lăsat imperiul împărțit între șase împărați. Constantin își stricase calea spre supremație în vest și a încetat persecuțiile, cu intenția de a forma o fuziune a religiei între creștini și păgâni, întărind astfel unitatea poporului său.

Ceea ce a fost ilustrat prin aceste zece persecuții nu s-a sfârșit în nici un caz odată cu ele. Atacurile stricate ale Diavolului prin violență împotriva creștinismului au continuat în Epoca Întunecată, pe timpul Reformei și până în timpul prezent. Numai mâna persecutorului s-a schimbat, nu motivele fundamentale ale persecutării. Pentru a afla care au fost și sunt acele chestiuni, ascultați cum au dat acei primi bravi creștini răspunsuri ferme la întrebări puse încă de „Cezarii” moderni.

Ce dăm lui Dumnezeu și ce dăm Cezarului

Când a fost presat de guvernatorul roman să tăgăduiască creștinismul, sau în cele din urmă, cel puțin „să-i convingă pe oameni”, ca guvernul să-l poată elibera fără să-și piardă reputația, vârstnicul supraveghetor Policarp a răspuns:

„În ceea ce vă privește, eu mă oblig să dau socoteală, căci religia noastră ne învață să tratăm [puterile civile] cu respectul cuvenit, *în măsura în care se potrivește cu salvarea noastră*. Dar în ceea ce privește ce nu se potrivește, consider că nu merită nici o apărare din partea mea”. Gloata l-a învinuit apoi ca „dușmanul dumnezeilor noștri”, demascând ca motive de bază dauna religioasă.

În anul 200 doi creștini și-au susținut credința înaintea guvernatorului Saturninus, la care funcționarul a declarat: „Și noi suntem evlavioși, și noi avem foarte multă încredere în geniul împăratului, Domnul nostru, ne rugăm pentru bunăstarea sa, ceea ce trebuie să faceți și voi”. Unul a răspuns: „Nu cunosc nici un geniu al conducătorului acestui pământ, ci eu îmi servesc Dumnezeul din cer, pe care nici un om nu l-a văzut vreodată, nici nu-l poate vedea. N-am furat niciodată nimic de la nimeni; îmi plătesc conștiincios toate taxele și birurile care mi se cer,

căci îl recunosc pe împărat ca pe domnitorul meu, dar mă închin numai Domnului meu, Regele regilor, Domnul tuturor națiunilor”.

Poziția creștină de completă separare de lume și sistemele ei a ieșit în relief prin refuzul serviciului militar, ca în cazul tânărului creștin Maximilian, care a protestat că el luase semnul lui Cristos și nu-l mai putea accepta și pe cel al lumii. În afară de asta, există cazul sutașului Marcel, care deja soldat ca și creștin, a refuzat să se închine idolilor și statului, astfel i s-au dat la o parte decorațiile și a suferit moartea.

Trebuie să fie observat că însuși guvernul crud și totalitar al Romei din vechime a văzut potrivit să-și acopere persecuțiile cu acuzații false împotriva victimelor, ca și cum acesta tremura de frică să-i omoare pe față, fără nici un alt motiv decât „religia lor”. Rezumând multele scuze, ca de pildă: ‘insultarea dumnezeilor Romei’, ‘nerecunoașterea împăratului’, ‘neconformitate cu datoria militară’, etc., decretul ce încheia cea de-a zecea persecuție în 311 declara ca un fel de îndreptățire că asupra fuseseră folosite pentru a-i face pe creștini să se întoarcă la ‘vechea religie tradițională a părinților lor’ și astfel să înceteze să-și urmeze ‘propriile devize’.

Biruitori pentru o Lume Nouă

S-a făcut orice pentru a-i înfățișa pe creștini într-o lumină nefavorabilă. Deși acuzați, în mod fals, de arderea Romei în zilele lui Nero, Tacitus ne informează că ei erau atunci condamnați mai mult pentru acuzația că ‘urau rasa umană’. Cu adevărat, ei erau sinceri, proclamând pe față nimicirea viitoare a sistemului nelegiuit al lumii. Dușmanii lor înclinați spre lucrurile materiale îi numeau ‘sumbri și austeri’ și îi acuzau că se străduiau să aducă o împlinire imediată a profețiilor lor prin răsturnarea înclinată spre răzvrătire a autorităților. Guvernul dorea mai mult ca ei să se lepede, decât să sufere, poate din pricina năpastei pe care aceste vieți inocente au adus-o asupra istoriei romanilor. Chiar când erau condamnați, creștinii aveau încă în propriile mâini alegerea vieții (prin compromis) sau a morții. Pentru orice rău imaginabil, fie acesta cutremur de pământ, ciumă sau potop, creștinii erau siguri că vor fi învinuiți de romanii superstițioși care-i credeau pe aceștia a fi ținte sigure ale mâinii dumnezeilor lor, chiar existența creștinilor. Dar pentru toate acestea, este demn de notat că mulți păgâni, chiar ofițeri din armată, au fost convertiți la creștinism prin credința neclintită a creștinilor, în timp ce suportau cea mai crudă tortură.

Luptând cu împotrivirea, ei continuau să meargă înainte; le era interzisă închinarea, ei își continuau adunările, deși adesea în ascunzișurile cimitirelor de sub pământ, în catacombe. La fel cum este de adevărat despre martorii precreștini ai lui Iehova Dumnezeu descriși de epistola lui Pavel către Evrei, tot așa au fost acești credincioși ‘... omorâți cu pietre, ... tăiați în două cu ferăstrăul ... uciși cu sabia ... în nevoi, în necaz, sub maltratare; și lumea nu era demnă de ei ...’ – Evrei 11:37,38, *NW*.

Este astăzi la fel? Experiențele martorilor lui Iehova ar părea să demonstreze că da. În același mod ca și creștinii din primele secole ei sunt

etichetați în mod fals ca ațâțători, naziști, comuniști, spioni capitaliști americani și în general ‘care urăsc totul’, depinde unde se întâmplă să fie și orice îi va face cu ușurință nepopulari. Dar faptele îi dovedesc pe acuzatorii lor ca cei care urăsc și faptele lor sunt pur și simplu o împlinire a părții din marea profeție a lui Isus pentru aceste zile din urmă: „Veți fi urâți de toate națiunile din pricina numelui Meu”.

Înainte de cel de-al Doilea Război Mondial și în decursul lui, acești credincioși martori creștini au suportat acțiuni ale gloatelor, bătaii și întemnițări în țări democratice; s-au confruntat fără ezitare cu secarea călăilor, cu spânzurători și camere de tortură din lagărele de concentrare naziste. Începând cu războiul ei au fost interziși, năpăstuiți și omorâți în țări comuniste și au văzut violența în țări presupuse „libere” ca Grecia, ajungând până în punctul de a-i împinge înaintea plutonului de execuție. Nu poate fi altfel în timp ce noi ne aflăm sub același sistem de lucruri care l-a ucis pe Isus Cristos și a încercat în zadar să-i șteargă de pe fața pământului pe primii Lui urmași.

Totuși, această purtare urâtă nu-i împiedică pe oamenii cu bunăvoință să se adune cu singurul popor de pe pământ cu adevărat fericit care se bucură nu de persecuții, ci de justificarea Dumnezeului lor. Credincioși Dumnezeului lor și propriei experiențe ei nu le arată celor care caută pacea și bucuria acest sistem vechi de lucruri. Ei vestesc Lumea Nouă a lui Iehova Dumnezeu!

Să rămânem fără teamă

până la sfârșitul final

Necazurile și nenorocirile s-au abătut peste această generație asemenea unei ploii torențiale, inundându-i și copleșindu-i pe locuitorii pământului cu o mare teamă. Dar amintirea chinuitoare a necazurilor trecute nu este la fel de greu de îndurat precum teama de viitor. În mijlocul acestei nedumeriri și suferințe a lumii, creștinii credincioși se confruntă cu alte probleme terifiante, căci în calitatea lor de „copii ai luminii” ei sunt persecutați intens de către elementele nelegiuite ale acestei lumi întunecate, satanice. Întunericul urăște lumina. (Ioan 3:19-21; 12:36) Cu toate acestea, Iehova își sfătuiește poporul să nu fie descurajat sau speriat.

Există un motiv întemeiat pentru care poporul lui Dumnezeu i se spune să fie neînfricat. Ei sunt trimiși la niște oameni aroganți, nemiloși și răzvrățiți, către creștinătate și aliații ei; iar acestora le este poruncit să declare mesajul de avertisment al lui Dumnezeu, fără să omită vreun cuvânt din acesta. (Ezec. 2:1-8) Timpul este scurt, sfârșitul final al acestui sistem de lucruri este aproape; în consecință nu este timp pentru ezitări, timiditate sau inactivitate. Căci pentru poporul Domnului retragerea, moderarea sau tremuratul de frică în fața dușmanului va însemna distrugerea lor în cele din urmă. „Frica de om este o cursă, dar cel care își pune încrederea în Iehova va fi în siguranță.” Frica este o expresie a

egoismului, în timp ce „în iubire nu există frică, căci iubirea perfectă izgonește frica.” – Prov. 29:25, *AS*; 1 Ioan 4:18, *NW*.

Frica împiedică progresul, aduce stagnarea, mutilează activitatea și înrobește mintea într-o stare de neliniște și grijă. Pe de altă parte, adevărul eliberează pe cineva de asemenea temeri. Așadar, iubirea pentru Iehova Dumnezeu și pentru prețiosul Său Cuvânt al adevărului, îi va elibera pe slujitorii lui Dumnezeu de temerile acestei ere atomice chinuite. Așadar, este foarte important ca tu să te întâlnești cu poporul Domnului pentru studii regulate ale Bibliei. Iubirea ta pentru Dumnezeu este dovedită de faptele tale de iubire. În consecință, fiți alături de martorii lui Iehova în punerea acestei mărturii finale către oamenii din toate națiunile, înainte de izbucnirea războiului final al Armaghedonului.

Și în timp ce mergeți mai departe și vă implicați în proclamarea veștilor bune și altora, că împărăția teocratică este singura speranța a omului, nu vă bazați pe propria voastră tărie sau putere. Nimeni nu este îndeajuns de puternic încât să stea singur în picioare împotriva asalturilor violente ale demonilor. Stați aproape de Domnul și de organizația Sa! Uitați-vă și rugați-vă la Acesta pentru milă și putere. Amintiți-vă ce a scris profetul: „Dumnezeul cel veșnic, Iehova, ... nu obosește și nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă putere celui obosit și îl întărește pe cel care nu are putere. ... cei care Îl așteaptă pe Iehova își vor reînnoi puterile.” Amintiți-vă ce spune apostolul: „Dumnezeul Meu îți va da tot ce ai nevoie, după bogăția Sa în glorie prin Isus Cristos.” Amintiți-vă ce spune Însuși Cel Atotputernic: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu fi descurajat, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te voi întări, Eu te voi ajuta.” Așadar, „Iehova al oștirilor, El vă va sfinți; de El să vă temeți și să vă înfricoșați.” – Isa. 8:13; 40:28, 29, 31; 41:10; Filip. 4:19, *NW*

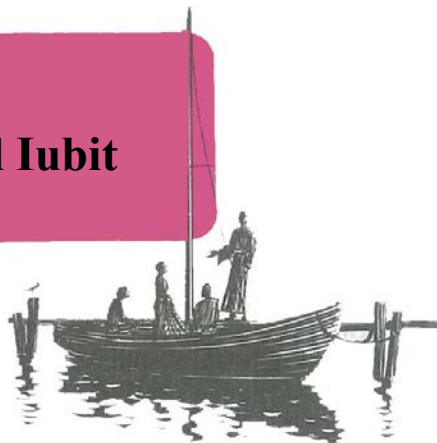
Ce recompensă minunată le va fi dată celor care rămân fără teamă până la sfârșit! Nu numai că îi vor vedea pe cei nelegiuți complet distruși, ci vor trăi și în noua lume, liberi de toate temerile și problemele.

[Notă de subsol]

Acest subiect este discutat detaliat în *Turnul de veghere* din 15 mai, 1950.

Ioan, Apostolul Iubit

Pentru creștinul familiar cu Biblia lui numele multor apostoli aduc imediat asocieri cu ele. Matei, colectorul de taxe; Toma, îndoielnicul; Petru, apostolul cu cheile; Pavel, apostolul neamurilor; Iuda Iscarioteanul, trădătorul; Și apostolul Ioan? Apostolul iubit.

Ioan a fost printre primii patru, toți pescari, chemați de Isus să fie discipolii lui. În timpul când Isus l-a chemat, el și fratele lui Iacov erau ocupați să repare năvoadele de la o barcă cu tatăl lor Zebedei. (Mat. 4:21,22). Când a fost chemat de Isus, Ioan n-a întrebant: Ce se va întâmpla cu afacerea de pescuit a tatălui meu? Cum mă voi întreține dacă devin urmașul lui Isus? Nici n-a cerut timp ca să mediteze mai întâi la acest lucru. Nu, el și-a părăsit imediat tatăl și afacerea lui de pescuit și și-a început cariera ca pescar de oameni.

Ce viață nouă s-a deschis astfel pentru Ioan! Ce privilegiu a avut să fie într-o legătura așa de strânsă cu mult așteptatul Mesia; cu Cel care fusese cu Iehova Dumnezeu din timpuri străvechi, înainte ca ceva sau cineva să fie creat; să fie cu Cel care a fost întâiul născut dintre toate creaturile și prin care au venit în existență toate celelalte lucruri! (Prov. 8:22-30; Col. 1:15; Ioan 1:3, *NW*). Ce instruire valoroasă a primit el, împreună cu ceilalți discipoli, în timp ce asculta zilnic predicarea lui Isus și îl însoțea în tururile lui misionare! Și apoi să primească însărcinarea și puterea să facă aceeași lucrare! „Și când mergeți predicați și ziceți ‘Împărăția cerurilor s-a apropiat’. Vindecați oameni bolnavi, înviați persoane moarte, curățați leproși, scoateți demoni. Fără plată ați primit, fără plată să dați!” Se compară această lucrare cu repararea de năvoade? Niciodată! – Mat. 10:5-15; Luca 8:1, *NW*.

În general se crede că Ioan a fost cel mai tânăr dintre cei doisprezece și nu fără un bun motiv. Nu numai că el a supraviețuit, în mod evident, celorlalți, dar în relatările scripturale, ori de câte ori este amintit alături de unul, doi sau alți trei, numele lui vine totdeauna ultimul. Ioan a fost unul din cei trei discipoli pe care Isus l-a preferat în mod repetat mai mult decât pe ceilalți, ca la învierea fiicei lui Iair, la scena schimbării, și în grădina Ghetsimani. (În ultimii ani Pavel s-a referit la Petru și Ioan, alături de Iacov, fratele lui Isus, ca fiind ca stâlpi în biserică) – Mat. 17:1; Marcu 5:37; 14:33; Gal. 2:9.

Nu numai că Ioan s-a aflat printre pușinii favorizați și preferați, dar Isus îl pune într-o clasă singur, acordându-i o afecțiune specială; atât de mult încât Ioan se referă în repetate rânduri la sine ca la discipolul pe care Isus l-a iubit. Ioan a stat la pieptul Învățătorului său la acel ultim paște împreună și lui și-a încredințat Isus mama în următoarea după amiază. De ce l-a preferat Isus astfel pe Ioan? – Ioan 13:23; 19:26; 20:2; 21:7,20.

Isus venise la poporul ce purta numele lui Iehova, dar care în loc să I se închine Lui erau afundați în tradiție. Ei îndeplineau doar forme exterioare de închinare, în timp ce inima le era foarte îndepărtată de Iehova. Și liderii lor religioși aveau tot la fel de puțină iubire pentru semenii lor cum aveau ei pentru Iehova Dumnezeu. Ce le păsa lor că morții erau înviați, leproșii erau vindecați, schilozii erau însănoșiți și săracilor li se declara vestea bună a împărăției lui Dumnezeu? Principala lor preocupare era reputația lor printre oameni. – Mat. 6:1-8; 11:4-6; Marcu 7:1-15.

Isus le-a demascant nebunia și fățarnicia și le-a arătat că toată legea putea fi rezumată doar într-un singur cuvânt, *iubire*, și că Dumnezeu dorea milă nu jertfă. De fapt întreg serviciul lui Isus a fost o expresie continuă de iubire pentru Tatăl

Său ceresc și pentru semenul lui, atât prin cuvânt cât și prin acțiune. Din scrierile lui Ioan este evident că el a apreciat foarte mult acest accent pe care Isus l-a pus pe iubire. Prin urmare, nu este de mirare că Isus a găsit în Ioan o rudă mai apropiată, o întâlnire mai armonioasă a minții și a inimii decât a găsit în vreunul din ceilalți. – Mat. 9:13; 22:37-40.

Observați următoarele exemple ce confirmă chestiunea arătată mai sus: „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu născut”. „Și voi ar trebui să vă spălați picioarele unii altora”. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți discipolii Mei, dacă aveți iubire unii pentru alții”. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi și Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el”. „Aceasta este porunca Mea, să vă iubiți unii pe alții la fel cum v-am iubit Eu. Nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta, ca cineva să-și dea sufletul pentru prietenii lui.” – Ioan 3:16; 13:14,35; 14:23; 15:12,13, *NW*.

Și nu numai că Ioan a făcut trăsătura esențială din accentul lui Isus pe iubire, ci el însuși a făcut din iubire tema epistolelor lui. „Vedeți ce fel de iubire ne-a dat Tatăl, așa încât să fim numiți copii ai lui Dumnezeu”. Și iar: „Iubiților, să continuăm să ne iubim unii pe alții, deoarece iubirea este de la Dumnezeu și oricine iubește a fost născut de Dumnezeu și câștigă cunoștință despre Dumnezeu. Cel care nu iubește n-a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire.” – I Ioan 3:1; 4:7,8, *NW*.

Ioan, nu o persoană sentimentală

Din cauza iubirii lui Isus pentru Ioan și a accentului pus pe iubire de Ioan în scrierile lui, unii au ajuns la concluzia că Ioan a fost o persoană slabă și sentimentală. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Venirea sa împreună cu fratele și mama lui la Isus cu cererea să primească locuri principale în împărăția Lui a arătat că el nu era deloc retras sau timid. (Mat. 20:20-23; Marcu 10:35-40). *Boanerges*, „fii ai tunetului”, i-a numit Isus pe el și fratele lui. Când samaritenii au refuzat să primească pe Învățătorul lor acești doi fii ai tunetului au întrebat: „Învățătorule, vrei să spunem să se coboare foc din cer și să-i nimicească?” Observați și raportul lui Ioan referitor la o altă întâmplare: „Maestre, am văzut pe un anumit om scoțând demoni folosind numele Tău și am încercat să-l împiedicăm, deoarece nu ne urmează”. Da, „am încercat să-l împiedicăm”. Dar Isus i-a corectat. – Marcu 3:17; Luca 9:49,50,54,55, *NW*.

Iubirea dintre Isus și Ioan nu se baza doar pe un simplu sentimentalism, ci pe iubirea lor reciprocă pentru dreptate; asemenea legăturii dintre David și Ionatan. Și, asemenea psalmistului, Ioan a urât toată nedreptatea. (Ps. 139:21,22). Iubirea lui pentru dreptate și ura pentru nedreptate l-au făcut să înregistreze mustrare după mustrare, ce nu se găsesc în alte relatări despre serviciul lui Isus, dintre care remarcabile sunt cuvintele lui Isus către liderii religioși din zilele sale: „Voi sunteți de la tatăl vostru Diavolul și vreți să împliniți dorințele tatălui vostru”. Numai el înregistrează cuvintele batjocoritoare ale fraților naturali ai lui Isus, spunând că aceștia n-au exercitat credință în El. Alte relatări ne spun că a existat nemulțumire din pricina cheltuielii pe uleiul folosit de Maria să ungă picioarele lui Isus, dar

numai Ioan ne dă detalii. Iuda era cel nemulțumit: și de ce? Deoarece el purta pușculița și era hoț. (Ioan 8:44; 7:5; 12:6, *NW*). Pentru alte exemple vezi Ioan 2:4; 19:38, *NW*.

Un alt punct de interes în Evanghelia lui Ioan și care aruncă lumină pe personalitatea lui este faptul că el nu se referă niciodată la sine cu numele de „Ioan”. El este fie unul din fiii lui Zebedei, fie discipolul pe care Isus l-a iubit, l-a preferat, sau pentru care a avut afecțiune. Și astfel, deoarece singurul Ioan pe care îl menționează el este Ioan Botezătorul, el se referă la acesta pur și simplu ca „Ioan”. În paranteză fie spus, această caracteristică a lui Ioan pare să confirme părerea unora potrivit căreia el însuși este însoțitorul fără nume al lui Andrei, amintit la începutul serviciului lui Isus, precum și discipolul fără nume amintit la încheierea serviciului Său; cel care l-a urmat pe Isus în curtea marelui preot și care a câștigat intrare pentru că era familiarizat cu marele preot, și a aranjat ca și Petru să câștige intrare. – Ioan 1:35-40; 18:15,16.

Noi îi suntem datori lui Ioan pentru multă informație referitoare la serviciul lui Isus. Numai el relatează sfatul pe care Isus l-a dat în noaptea trădării lui, precum și rugăciunea sa. Numai el indică în mod clar scopul *principal* al venirii lui Isus în lume, ca să „mărturisească despre adevăr”. Numai el relatează patru sărbători de paște la care a participat Isus, ajutându-ne astfel să stabilim că serviciul lui Isus a durat trei ani și jumătate. Numai el citează referirile directe ale lui Isus la existența sa preumană. – Ioan 3:13; 8:58; capitolele 13-17.

Iehova Dumnezeu și Isus Cristos l-au folosit pe iubitul apostol Ioan pentru a înregistra ultima profeție inspirată ce avea să fie dată omului, cartea Apocalipsa. Ce avanpremieră a istoriei a avut Ioan acolo, cu trei mii de ani înainte! Nașterea împărăției, războiul din cer, marele conflict de la Armaghedon și nimicirea finală a Diavolului și a oștirilor lui! Ce distribuire de personaje! Ce acțiune! Ce dramă! În paranteză fie spus, toate acestea Ioan le-a înregistrat înainte să-și scrie cele trei epistole și relatarea Evangheliei. Pe măsură ce citim lucrurile pe care le-a oferit Ioan ne aducem aminte de primul miracol al lui Isus (înregistrat doar de Ioan) de transformare a apei în vin, unde cel mai bun vin a fost servit ultima dată.

În eforturile lor de a discredita Biblia preinșii înalți critici contestă calitatea de autor al lui Ioan al Apocalipsei și al Evangheliei care-i poartă numele. Cu toate acestea, argumentul lor că Ioan era prea blând ca să scrie cartea Apocalipsa este, cu siguranță, fără temei, având în vedere ceea ce am observat deja cu privire la indignarea lui dreaptă. Și afirmația lor potrivit căreia Evanghelia lui Ioan a fost scrisă fie în anul 132, fie în 150, în realitate este tot fără temei. Recent au fost descoperite în Egipt fragmente de papyrus din Evanghelia lui Ioan scrisă în prima jumătate a secolului al doilea. Timpul necesar să fie traduse copii ale Evangheliei lui Ioan și să ajungă din Efes în Egipt, pune în mod clar alcătuirea ei în timpul vieții lui Ioan.

Apostolul iubit Ioan s-a dovedit demn de iubirea lui Isus. Timp de șaptezeci de ani el l-a servit pe Iehova Dumnezeu și spre sfârșitul acestei perioade ne-a dat Apocalipsa, trei epistole și Evanghelia ce-i poartă numele. Viața, lucrările și scrierile lui Ioan scot în relief adevărul cuvintelor lui Isus: „Cel care are

poruncile Mele și le păzește Mă iubește. La rândul lui, cel care Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui clar.” (Ioan 14:21, *NW*). Ce fericire mai mare și-ar putea dori cineva?

Creșterea Teocrației în China

Acest articol continuă seria rapoartelor despre călătoriile din Asia ale președintelui Societății, N.H. Knorr și ale secretarului său, M.G. Henschel.

Servul de filială a venit la prânz la aeroportul din Bangkok pentru a ne întâmpina, dar când am coborât din avion și am mers la vamă, la ora 12:30, nu era nici urmă de el. Noi am aflat după zece minute, după ce ne-a găsit în camera vămii, că el vorbise cu o tânără thailandeză și că ea devenise foarte interesată de adevăr. Fratele Babinski vorbea cu ea în thailandeză, și după ce am trecut de vamă el ne-a făcut cunoștință. Ea folosea titlul de prințesă deoarece este prima verișoară a regelui. Ea este scriitoare și oferă publicațiilor din Bangkok articole istorice și educaționale, lucrând între timp ca supraveghetore la aeroport. Ea putea înțelege și scrie engleza destul de fluent, dar prefera thailandeza. Noi am lăsat-o la locul ei de editor și apoi am mers la biroul filialei. Acolo ne-am întâlnit din nou cu frații noștri, iar seara a avut loc adunarea de serviciu obișnuită, astfel că după program am vorbit și le-am spus despre lucrarea bună pe care frații noștri o fac în Birmania.

Eu și fratele Henschel am părăsit Thailanda la 1:30, ora 3:30 în Hong Kong, nu cu mult timp înainte de răsărit. De această dată, când ne-am luat rămas bun, nu am promis că îi vom revedea în curând, dar aveam speranța ca într-o zi să ne întoarcem și să vedem o organizație mult mai mare în Thailanda. Este evident că există sute și poate mii de persoane, deși budiste, care iubesc viața și o caută. Pe măsură ce adevărul este răspândit, precum a spus Pavel, ei vor auzi și de vor auzi vor crede, însă ei nu pot auzi fără propovăduitori. Astfel, vestitorii noștri din Thailanda sunt determinați, prin harul Dumnezeuului nostru din cer, să propovăduiască pentru ca mulți să audă și unii să creadă.

Pe la ora 9:30 eram în Hong Kong, prețioasa bijuterie a Marii Britanii din Estul Îndepărtat. Vremea era o problemă. Aproape de luna aprilie, musonul se schimbă și ceața gri stă deasupra dealurilor și apelor din jurul Hong Kong-ului. Înainte de sosirea noastră, treizeci de zile la rând a fost ceață.

HONG KONG

În ziua de 14 aprilie, norii s-au ridicat de deasupra apei, dar totul era încă cețos, cu vânturi năvalnice care șuierau la poalele dealurilor ce mărgineau aeroportul. Cinci misionari și mulți vestitori ai grupei se adunaseră în acea zi pentru a ne ura bun venit din Bangkok. Un funcționar prietenos al companiei aeriene a anunțat că avionul era deasupra și că se va ivi în orice minut dintre nori.

Noi eram deasupra, întrebându-ne ce vom vedea în momentul în care vom coborî dintre nori. Cu numai patru ani în urmă noi zburaserăm peste dealurile cu vârfurile de granit și priveam în jos, la un Hong Kong speriat de lupte, un Hong Kong care supraviețuise raidurilor aeriene și ocupației japoneze. Noi ne-am adus aminte, cum ultima dată când am fost în Hong Kong ne-am întâlnit cu un frate american care era angajat momentan în Hong Kong și care făcea ceva lucrare de mărturie, însă aceasta era mărimea lucrării pe atunci din Hong Kong. Noi ne-am aflat acolo la timpul Memorialului, și o femeie de origine chineză a trebuit să coacă niște pâine nedospită pentru acea ocazie. Patru oameni am fost cei care ne-am adunat într-o cameră rece de hotel. Însă chiar și atunci noi am avut speranța că ceva poate fi făcut pentru oamenii cu bunăvoință din Hong Kong, într-un mod teocratic. Doi ani mai târziu, doi misionari s-au stabilit acolo și au început lucrarea de mărturie într-un ținut nou. Mulți oameni au manifestat bunăvoință. Unii le-au arătat misionarilor nemăsurată bunătate. Alți absolvenți ai Școlii Gilead li s-au alăturat, cinci la număr. După multe și dificile studii și argumente, câțiva dintre chinezii nativi au început să prindă esența mesajului Împărăției, iar cel de-al doilea an de străduință grea s-a încheiat cu o medie de șase vestitori ai grupei. Noi ne întrebam ce se întâmplă acolo jos, și ne-am bucurat în momentul în care avionul nostru a coborât deasupra mării și sub acel acoperiș de nori de 500 de picioare am putut zări coastele de deal și multele clădiri – Hong Kong! Unul dintre frați, care era asociat cu compania aeriană, ne-a întâmpinat aproape de avion, iar dincolo de barieră i-am putut zări și pe ceilalți. Noi eram fericiți să fim alături de ei.

Când am reușit să fim lângă ei, i-am întrebat despre cum înainta lucrarea. Ei ne-au spus că până la vremea Memorialului aveau 15 vestitori de grupă pe teren; acela era raportul de pe luna martie. Ei se bucurau deoarece 91 de persoane cu bunăvoință și vestitori umpluseră Sala Împărăției și două dintre camerele de alături, unde puteau auzi, dar nu puteau vedea ce se întâmpla. Nouăzeci și una de persoane era cea mai mare cifră de participare pentru orice adunare de până atunci. Înainte de asta fusese 40. În acel moment avea loc o vizită a președintelui Societății și ei profitau la maxim de această ocazie. Pentru acest eveniment special, au fost trimise 150 de invitații, au fost tipărite 1000 de postere și 20000 de broșuri. Care aveau să fie roadele?

Două cinematografe au fost oferite gratuit. Un sistem sonor a fost instalat, de asemenea, gratuit, în Star Theatre pe care ei l-au ales. Persoanele cu bunăvoință au oferit reclame în ziar. Servi binevoitori au distribuit pliante. Totul părea pregătit pentru o mărturie record. Toată această publicitate a fost făcută în Kowloon, pe uscatul din fața insulei oraș, Hong Kong, căci până atunci nu fusese pusă mărturie în Hong Kong, în modul convenit. Vestitorii au lucrat cu sârguință în timpul congresului care s-a deschis în ziua de vineri, ei bucurându-se de această primă adunare teocratică ce a fost vreodată ținută în Hong Kong. Misionarii nu participaseră la un congres de doi ani și jumătate, și acum profitau la maxim de binecuvântările adunării.

Mai întâi, noi am mers la casa misionară și apoi la sala adunării de pe strada principală din Kowloon, Nathan Road. Această sală fusese oferită gratuit

pentru această ocazie. Cuvântarea de botez s-a terminat când am ajuns noi și doi tineri chinezi fuseseră de acord să facă voința lui Iehova, și alții se gândeau cu seriozitate să facă același lucru. Ei au plecat spre locul cufundării și în curând era timpul întâlnirilor. Mie și fratelui Henschel ne-a făcut plăcere să vorbim publicului, căci ei au sorbit fiecare cuvânt, la acest prim congres al lor. Traducătorii au vorbit în dialectul cantonez pentru ca toți participanții să poată înțelege. Au fost prezente 34 de persoane.

ADUNAREA PUBLICĂ

Ziua de duminică a început mai caldă și mai luminoasă. La ce număr de participanți ar fi trebuit să ne așteptăm la Star Theatre? Au fost puse pancarte și pliantele rămase în limba engleză și chineză au fost lăsate deoparte. Mai erau cincisprezece minute și o mulțime stătea deja afară. În momentul în care ușile s-au deschis ei s-au năpustit înăuntru. Până la ora 10:30 ei au continuat să curgă asemenea apei. Parterul teatrului era plin, astfel că a fost necesar să deschidem galeria. Începutul discursului a fost amânat câteva minute ca toți să se poată așeza. Au fost 707 oameni pentru a asculta „Proclamați Libertatea în toată țara”. Toți eram încântați de numărul participanților și ne-am bucurat de faptul că vizita s-a dovedit a fi un stimul pentru a ținti cât mai sus. Atenția a fost cea mai bună și la sfârșitul cuvântării au fost înmânate gratuit sute de broșuri. Mai mult de douăzeci de nume au fost oferite pentru a fi contactate pe viitor. Cuvântarea a fost tradusă cu pricepere în cantoneză, dialectul chinez local. Numărul vestitorilor care participaseră la publicitatea făcută adunării crescuse la 20, ceea ce însemna 100% creștere, față de recordul anului trecut.

După-masa și seara au fost vesele, căci această bogată binecuvântare de la adunarea publică aproape că a copleșit vestitorii. Fratele Henschel a vorbit la sala din strada Nathan și eu am avut ocazia de a merge de partea cealaltă a portului, în Hong Kong, pentru a vizita o soră bolnavă în spital. Ea era una dintre cele mai zeloase vestitoare din grupă, iar boala ei subită a fost o mare lovitură, deoarece ea a dorit foarte mult să participe la congres. Ea a fost ocupată cu scrierea invitațiilor către prietenii ei și a fost încântată să afle că peste șapte sute de persoane participaseră la adunarea din acea dimineață. Vizitarea celor bolnavi este un privilegiu creștin, și acela a fost momentul în care am văzut cât de mult bine poate face unei persoane necăjite. Sora nu a știut cum să își exprime mulțumirile.

În timp ce Fratele Henschel vorbea, un străin a intrat în sală. El avea o Biblie în mână și dădea din cap aprobator în momentul în care profețiile erau citate. După adunare, el a fost abordat de unul dintre vestitori, iar el le-a spus că în acea dimineață fusese la biserică și când se întorcea spre casă câteva doamne care participaseră la lectura publică i-au spus despre experiența lor și despre cuvântarea nemaipomenită pe care o ascultaseră. Ele i-au spus unde aveau să aibă loc celelalte

întâlniri și el a venit numaidecât. El fusese cu ani în urmă secretar la Y.M.C.A., în Swatow, și apoi mersese cu afaceri în Shanghai. Apoi a venit conducerea comunistă din Shanghai și el a trebuit să plece. Soției lui nu i-a fost permis să plece deoarece era doctoriță și comuniștii au păstrat toți oamenii profesioniști dacă a fost posibil. Biblia lui era uzată bine și a spus că era în căutarea unui loc în care oamenii să fie interesați de studiul Bibliei. El s-a bucurat de ceea ce a auzit și a spus că se va întoarce. Bineînțeles că în acea seară în care am vorbit el s-a întors. Astfel că s-au făcut aranjamente pentru un studiu Biblic cu el, cu regularitate, și el să participe la toate întâlnirile. Acest fapt demonstrează cum se poate răspândi adevărul într-un oraș de două milioane de locuitori, cu numai cinci misionari.

Fratele Carnie a întâlnit un fiu al unui doctor, în timp ce se afla în serviciu și a făcut pregătiri pentru un studiu Biblic la domiciliu. Studiul are loc chiar în sala de operații. Interesul acestui tânăr este atât de mare încât el invită tot felul de oameni să participe: învățători, studenți și oamenii de toate religiile. El a vorbit cu directorul școlii ca misionarul să expună o lectură în Biserica Angliei. Apoi, unul dintre învățătorii în Scripturi și-a oferit casa pentru un studiu din Biblie, iar unii dintre studenți a participat.

O altă experiență a fost cu fiul unui budist. Budistul s-a alăturat unei biserici, iar fiul și-a arătat interesul. Într-o zi, predicatorul a venit și i-a spus băiatului să ardă cărțile, însă el nu a vrut să asculte, iar interesul lui pentru mesajul Împărăției a crescut și mai mult. El a studiat și a adus cu el prieteni de la școală. Acum, șase dintre băieți vin la Sala Împărăției și doi dintre ei vestesc în mod regulat.

Într-o zi, în timp ce lucra într-un teritoriu chinezesc, unul dintre misionari s-a întâlnit cu membrii unui grup ce alcătuiesc un club de literatură engleză. Ei s-au arătat foarte interesați de mesaj, iar acum, misionarul vorbește în fiecare săptămână unei clase de aproape 25 de persoane, folosind cartea „*Adevărul vă va face liberi*”.

Cu o altă ocazie, în timp ce mergea din casă în casă, vestitorul a fost invitat de o femeie în casă și i-a spus că fiica ei era foarte interesată de Biblie, dar nu știa ce să creadă despre fiul ei. Lui nu îi păsa deloc de astfel de lucruri. Vestitorul a făcut vizite ulterioare. Băiatul s-a îmbolnăvit, iar vestitorul venea și vorbea cu el. Băiatul a primit foarte repede adevărul. În curând el a început să participe la studiul *Turnului de veghere*. În acest moment, el este un vestitor cu regularitate, care folosește în jur de 60 de ore pe lună în serviciu. El a înmănat cele mai multe pliante pentru adunarea publică, din timpul congresului. Între timp, mama lui nu a făcut mari progrese, deși dă dovadă de bunăvoință. Astfel că adevărul începe să fie cunoscut în Hong Kong și Kowloon și una dintre organizațiile religioase a publicat deja literatură prin care denunță pe slujitorii credincioși ai lui Iehova pentru lucrarea lor de predare.

Traiful nu este ușor în Hong Kong. Au loc multe jafuri și câteodată chiar încăierări cu împușcături între poliție și bandiții de pe străzi. Oamenilor le este adesea teamă să deschidă ușa, deoarece mulți dintre ei au fost victime ale violenței. Criza din China a adus tot felul de oameni în Hong Kong. Clădirile sunt

supraaglomerate și adesea într-o cameră trăiesc mai multe persoane. Pentru a avea o cameră este necesară plățirea unui onorariu exorbitant de „filodormă”. În Hong Kong pot fi întâlniți oameni de afaceri educați și bogați veniți din orașele Chinei. Ei au fugit și și-au lăsat în urmă afacerile și averile, preferând să rămână în viață și să nu fie acuzați de agenții comuniști și penalizați. Poveștile lor erau numai despre probleme pentru oamenii din China, genul de povești atât de reprezentative pentru comunism.

MESAJ DIN SHANGHAI

Noi am primit un mesaj de la frații noștri din Shanghai pentru a ne confirma că lucrurile nu erau deloc bune pentru oamenii de acolo. Este greu mai ales pentru străini să facă ceva acolo. Ei sunt adesea jigniți, sau sunt chiar plesniți peste față, iar poliția nu face nimic în acest sens. Este vorba numai despre cât de mult pot suporta. Misionarii de acolo stau alături de vestitorii chinezi locali și ei doresc să îi ajute pe cât de mult posibil să ajungă la maturitate în adevăr și să continue în serviciu. În anul 1947, erau 9 vestitori în China și raportul din 1951 arată 46; astfel că s-a înregistrat o creștere. O sută cinci oameni au participat la Memorialul din Shanghai din acest an. Există, de asemenea, câțiva vestitori și în alte orașe. Noi ne rugăm ca lucrarea bună să continue în China și ca oamenii care suferă să aibă posibilitatea de a auzi adevărul.

Poate că într-o zi va exista o mare organizație de vestitori în Hong Kong și ei vor avea ocazia să meargă în China și să le spună oamenilor adevărul. Progresul din Hong Kong este foarte încurajator și noi sperăm că el va continua. Mai mulți misionari ar putea fi folosiți acum acolo, căci interesul în lumea nouă a lui Iehova este mare. Este cu adevărat un privilegiu să cunoști îngrijirea binecuvântată făcută de Iehova pentru cei care iubesc dreptatea și a faptului că noul sistem de lucruri va intra în funcțiune sub Regele domnitor, Isus Cristos. Aceasta este cunoștința de care oamenii Chinei și tot restul lumii au nevoie și este foarte îmbucurător să vedem că există perspective ca unii dintre chinezi să aibă parte de binecuvântata lume nouă a dreptății.

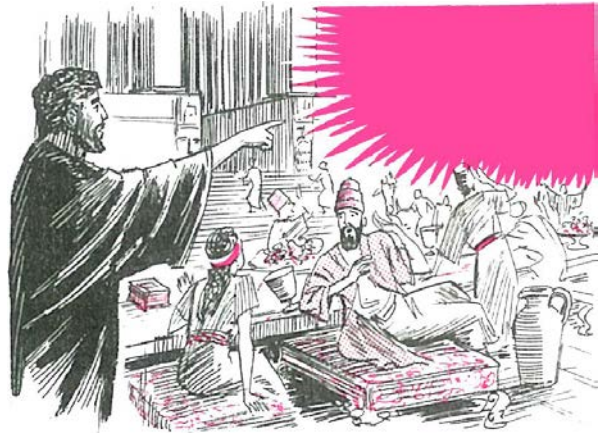

Să nu rămânem tăcuți în ce privește condamnarea lumii

Întorcându-ne la cartea lui Daniel, noi putem găsi cuvinte suplimentare de mângâiere și putere, care arată cum mâna lui Iehova se află deasupra celor pe care Îi folosește pentru a-I declara mărturia înaintea creației vizibile. În capitolul 5 citim despre drama profetică de la ospățul lui Belșatar. A venit timpul stabilit al lui Iehova pentru împlinirea profeției din capitolul cincizeci și unu din Ieremia, în care se spune: „Vin zile când voi executa judecata împotriva chipurilor cioplite din Babilon; atunci toată țara lui va fi încurcată; și toți cei uciși din ea vor cădea în

mijlocul ei. Atunci cerurile și pământul și tot ce este în ele vor cânta de bucurie asupra Babilonului, căci cei care distrug vor veni de la miazănoapte, zice Iehova.” (Ier. 51:47, 48, AS) Belșatar, regele Babilonului, fără îndoială că nu a știut nimic despre această profecie, care a fost împlinită pe scară mică cu Babilonul din vechime, dar care va avea o împlinire completă cu Babilonul din prezent, și anume cu organizația pământească a lui Satan, alături de toate religiile sale idolatre și diavolești.

2. Belșatar trebuie să fi dat multe ospete în timpul domniei sale, dar cel menționat în capitolul 5 din Daniel a fost cel mai de seamă dintre toate. El i-a adunat pe o mie dintre seniorii din Babilon, și de asemenea pe soțiile și concubinele sale, și împreună au băut mult vin în timp ce îi laudau pe zeii lor din aur, argint, bronz, fier, lemn și piatră, astfel ocărându-L pe Dumnezeu cel viu, Iehova. Era un timp de război cu perșii și mezii, dar babilonienii se simțeau în siguranță înăuntrul orașului lor înconjurat de ziduri. Ei căutau să alunge orice suferință din timpul războiului prin consumarea a mult vin; petrecăreții erau chiar îmbătați simțindu-se cutezători și veseli.

„Ațâțat de gustul vinului, Belșatar a dat ordin să fie aduse vasele de aur și argint pe care tatăl său, Nebucadnețar, le luase din templul de la Ierusalim, ca regele și seniorii săi, soțiile și concubinele să bea din acestea.” (Dan. 5:2, AT) Acestea erau vase consacrate pe care Iehova cauzase să fie făcute exclusiv pentru serviciu în templu, dar acum acestea erau întrebuințate în mod greșit de către o mulțime beată, insultând pe Iehova. Avea să permită, oare, Iehova această pângărire a vaselor Sale pentru serviciul de la templu? Avea să permită Cel Preaînalt ca vasele Sale să fie profanate și stricate de către bețivii babilonieni care petreceau, după placul lor?

3. Iehova le-a dat lui Belșatar și mesenilor lui o lovitură subită. Regele a fost trezit din beție. „Atunci fața regelui s-a schimbat la culoare din cauza gândurilor care-l tulburau; articulațiile i s-au relaxat și genunchii i s-au izbit unul de altul.” (Dan. 5:6) Oare ce a cauzat acest lucru? O miraculoasă scriere de mână a apărut pe zidul palatului regelui. Acesta vedea degetele mâinii în timp ce scriau. Scrierea de mână de pe zid era într-o limbă străină, o limbă pe care Belșatar nu o cunoștea. Acesta dorea o explicație, așa că și-a chemat „grupul de experți”, pe toți înțelepții învățați. Ei au meditat asupra celor scrise dar nu puteau să citească și nu îi puteau face cunoscută regelui interpretarea acesteia. Așa că regele a oferit recompensa robelor purpurii, a unui lanț de aur și a unei treimi din împărăție oricui avea să interpreteze scrierea; așa că atunci când înțelepții săi au eșuat, „regele Belșatar s-a supărat foarte tare, s-a schimbat la față și seniorii săi au rămas încremeniți.” (Dan. 5:9, AT) Trebuie să fi existat multe discuții și confuzie printre

conducătorii de la ospățul lui Belșatar în momentul în care înțelepții nu au reușit să interpreteze literele scrise pe zidul sălii lor de ospăț. Discuțiile și pălăvrăgeala intensificate s-au răspândit în întreg palatul, și probabil în întreg orașul. Babilonul era într-adevăr tulburat.

4. Prin acest mic act, Iehova a aruncat palatul în rumoare și a adus asupra mesenilor griji și teamă nerostite. Dar nu avea să lase lucrurile așa. Există un mesaj din partea lui Iehova care trebuia transmis, iar El a manevrat totul pentru a se potrivi scopului Său. Regina mamă a auzit ceea ce se întâmplă și a venit în sala de ospăț. Ea i-a atras atenția lui Belșatar asupra unui persoane care era plină cu înțelepciune de la Dumnezeu și care putea să spună ce înseamnă inscripția. Acea persoană era Daniel. Așa că regele a spus: „Atunci să fie chemat Daniel, și el ne va da interpretarea.” (Dan. 5:12, *AT*) În acest fel, a fost deschisă calea ca Daniel să transmită un mesaj înaintea regelui și a principalilor conducători din Babilon. Iehova nu dăduse vreunei alte persoane calificări pentru a-i fi martor; numai Daniel era în poziția de a vorbi despre scopul lui Iehova în legătură cu Babilonul.

Daniel, prototipul martorilor moderni

5. Daniel a văzut scrierea și a cunoscut importanța mesajului. Nu era ceva ce avea să fie pe placul regelui și al principalilor conducători de la ospățul său. Daniel era acolo, în mijlocul tuturor acelor babilonieni, alături de gărzile regale din palat, și, fără îndoială, cu o mulțime de conducători militari pe aproape. El a stat singur și neînarmat. L-a intimidat, oare, toată splendoarea și fastul regale? A băgat spaima în Daniel faptul că era depășit din punct de vedere numeric și l-a făcut să modifice sau să îmblânzească mesajul lui Iehova? Sau l-a făcut să piardă din vedere chestiunea aflată în discuție?

6. Mai întâi Daniel a refuzat toate recompensele din partea regelui; el nu dorea ceea ce avea de oferit Babilonul. Apoi a continuat arătând cum în trecut Iehova l-a smerit pe Nebucadnețar, tatăl lui Belșatar, din cauza îndărătniciei și mândriei acestuia. Dar Belșatar nu a reușit să învețe din ceea ce Iehova i-a făcut lui Nebucadnețar; el a urmat o cale de acțiune asemănătoare cu a tatălui său. Și pe lângă aceasta, Belșatar a pângărit vasele templului care îi aparțineau Domnului, și în timp ce le folosea greșit el îi lăuda pe zeii demoni. El i-a făcut pe alți oameni să se alăture în această insolență. Daniel a vorbit despre poziția înaltă pe care o ocupă Dumnezeu, deasupra lui Belșatar, și apoi a citit cuvintele inscripționate pe zid: „Și iată aceasta este interpretarea chestiunii: *Mene* – Dumnezeu ți-a numărat zilele de domnie și i-a pus capăt; *Tekel* – înseamnă că ai fost cântărit în balanță și ai fost găsit ușor; *Peres* – împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor.” – Dan. 5:26-28, *AT*.

7. Nu, Daniel nu a fost nici rușinos nici fricos în mijlocul celor aflați la ospăț, nici în prezența regelui. El se afla acolo ca unul dintre martorii lui Iehova și se bizaia pe Cel Puternic care îl trimisese. Cu o vorbire clară, onorată și potrivită, el a transmis mesajul judecăților lui Iehova astfel încât toată lumea să-l audă. Era adevărul lui Dumnezeu, și Daniel știa că se afla acolo pentru a-l transmite. Da, babilonienii credeau că orașul lor era de necucerit, dar profeții lui Iehova au prezis

înfrângerea acestuia. Daniel știa că spusele lui Iehova se vor adeveri indiferent de fortificațiile orașului, și lui Daniel i s-a dat privilegiul de a rămâne în viață în timpul capturării Babilonului, prin protecția lui Iehova. Chiar în acea noapte el a văzut cum s-au întâmplat faptele despre care vorbea dinainte ca martor al lui Iehova, când Belșatar a fost ucis și împărăția lui a fost luată de către Darius, medul. După aceasta, Darius l-a înălțat foarte mult pe Daniel în noul guvern, pentru a completa drama profetică.

8. Ce ne arată acest lucru în prezent? Ce a fost ilustrat de către Babilon, Nebucadnețar și Belșatar? Când are loc împlinirea profeției? Babilonul a fost construit de către Nebucadnețar pentru a fi un imperiu mareț, și acesta ilustrează organizația vizibilă a lui Satan în care religia demonică este proeminentă. Prin urmare, Nebucadnețar l-a ilustrat pe Satan; în timp ce Belșatar a reprezentat „sămânța șarpelui”, urmașul vizibil religios, comercial și politic al lui Satan din prezent. (Gen. 3:15; Ioan 8:44) În anul 1914 a început războiul împotriva lui Satan și a organizației sale nelegiuite în ceruri, iar acum, oștirile lui Iehova aflate sub Cristos stau aliniate pentru lovitura finală împotriva întregului sistem de lucruri. În aceste zile din urmă ale lumii vechi – zilele noastre – profeția este împlinită pe deplin. (Luca 21:26; Apoc. 12:7-12) Organizația lui Satan este divizată și se află în mare necaz în prezent, și încearcă în mod prostesc să uite numeroasele probleme, înghițind lacom vinul Babilonului. – Ier. 51:7; Apoc. 18:3.

9. Dar ce se întâmplă cu vasele templului? Acestea erau folosite în templul tipic al lui Iehova din Ierusalim; de fapt, reprezentau chiar o parte a templului. Apostolul inspirat Pavel le spune creștinilor la 1 Corinteni 3:16, 17, *NW*: „Nu știți că voi, oamenii, sunteți templul lui Dumnezeu și că spiritul lui Dumnezeu sălășluiește în voi? Dacă cineva distruge templul lui Dumnezeu, Dumnezeu îl va distruge; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, templu care sunteți voi, oameni.” Martorii unși ai lui Iehova alcătuiesc organizația Sa a templului și El îi sfințește pe fiecare dintre ei ca pe un vas „pentru un scop onorabil, ... folositor stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună.” (2 Tim. 2:21, *NW*) În împlinirea profeției, slujitorii vizibili ai lui Iehova sunt cei abuzați, persecutați și luați peste picior pentru batjocura celor îmbătați de vinul Babilonului în prezent. Toată lumea de pe pământ din prezent trebuie să recunoască faptul că martorii lui Iehova sunt urâți și batjocoriți de lume fiindcă poartă numele lui Iehova și se străduiesc să trăiască potrivit poruncilor Sale. (Mat. 24:9) Este ca și cum ei, babilonienii din prezent, i-ar face aceste lucruri lui Cristos Însuși, aducând asupra lor judecata de sus. – Mat. 25:31-46.

10. A sosit timpul potrivit al lui Iehova pentru transmiterea mesajului final de judecată împotriva Babilonului modern. Așa cum nimeni nu l-a putut împiedica pe Iehova să scrie pe zidurile palatului din Babilon, tot așa, în prezent, clerul, opresorii comerciali și politici sunt obligați de Iehova să asculte mesajul de judecată; nu pot scăpa de aceasta, chiar dacă încearcă prin dictatori, prin înscenări și punere la cale a răului sub adăpostul legii să-i reducă la tăcere pe cei care îl proclamă. Poate purtătorii lor de cuvânt spun nu este nimic în acesta din cauza faptului că ei nu înțeleg Cuvântul lui Iehova și nu-l pot explica. Dar cu toții știu că

niciodată până acum nu a existat așa un necaz, o zguduire și o instabilitate a lumii împărțite a lui Satan, așa cum este acum. Mesajul din partea lui Iehova îi deranjează și îi alarmează. Ei nu doresc să creadă așa ceva, dar prin lupta împotriva celor care îl transmit, dovedesc că își dau seama că este adevărat. Orice alt grup minoritar ar fi ignorat de către ei. Nici măcar vinul religios al Babilonului nu îi mai mângâie, ci îi dezamăgește. Oricât de beți ar fi, puternica „scriere de mână de pe perete” din partea lui Iehova îi trezește, iar genunchii li se lovesc de frică.

11. Bineînțeles, Daniel i-a ilustrat pe martorii unși ai lui Iehova, grupul de oameni pe care El îi folosește acum pentru a-și clarifica mesajul. De unii singuri, martorii lui Iehova nu ar ajunge foarte departe cu anunțarea la nivel global a unui asemenea mesaj, ca cel pe care Iehova l-a dat împotriva acestei lumi vechi, dar Iehova îi sprijină și se îngrijește ca ei să fie auziți acum în lumea întreagă. În profeție, regina mamă a fost cea folosită de Iehova pentru a deschide calea ca Daniel să fie ascultat. Ea nu a participat la ospăț, dar ocupa o mică poziție de conducere în ținut; era strâns asociată cu regele, un membru al familiei oficiale. Acest lucru dovedește existența unor bărbați și femei cu bunăvoință în funcții publice, sub principalele puteri conducătoare, care au o atitudine amabilă față de martorii lui Iehova și sunt de părere că asemenea martori îl reprezintă pe Domnul și au dreptul să fie ascultați și ar trebui să fie. În lucrarea lor de mărturie, slujitorii lui Iehova s-au folosit de multe legi pentru a menține calea propovăduirii deschisă; ei au mers la curțile superioare de judecată ale ținutului pentru a-și proteja dreptul de a vorbi. Adeseori au găsit persoane oficiale înțeleghătoare la conducere care i-au ajutat să beneficieze de libertatea la exprimare și de închinare, acestea deschizând uneori calea pentru martorii lui Iehova să mărturisească înaintea conducătorilor superiori ai guvernelor pământești. Ei au permis ca martorii lui Iehova să fie ascultați.

12. În prezent, mulțimea vizibilă a „seminței șarpelui” care se opune conducerii Împărăției lui Iehova, care a început în anul 1914, îi găsește pe martorii lui Iehova în prezența ei. Acea mulțime ar dori să audă un mesaj plăcut, și anume că această lume veche va dăinui la nesfârșit. Ei iubesc funcționarea acestui sistem de lucruri, căci le face plăcere să conducă asupra oamenilor prin amăgirea lor, ajungând astfel bogați și îndestulați. (Ier. 5:28-31) Dar vor îmblânzi, oare, martorii lui Dumnezeu mesajul de judecată din partea Acestuia? Vor încerca ei să facă pe placul urechilor „seminței” lui Satan? Prin mila lui Iehova ei declară cu îndrăzneală întreaga importanță a mesajului, cu glas din ce în ce mai tare, așa cum a făcut și Daniel. Ei știu că oștirile de execuție ale lui Iehova sunt puse în mișcare și că acesta va prelua, în curând, întreaga conducere a pământului prin Isus Cristos. Este adevărat. Este corect. Ei nu se pot abține. Așa cum Daniel a stat singur și neînarmat, tot așa nici martorii lui Iehova nu poartă arme literale. Aceștia nu încearcă să îndeplinească răsturnarea acestei lumi rele prin puterea lor, ci stau ca vestitori ai lui Iehova și îi impresionează pe toți oamenii prin curajul și încrederea lor completă în Iehova. Daniel nu a vorbit niciodată mai curajos ca înainte de sfârșitul

lui Belșatar, și astăzi, martorii lui Iehova fac același lucru, căci sfârșitul acestui sistem vechi de lucruri este aproape.

Cine beneficiază de transmiterea mesajului

13. Mesajul a însemnat ceva personal și pentru Daniel; a însemnat eliberarea lui din orașul care adusese atâta batjocură asupra lui Iehova și care i-a asuprit pe oameni. Tot așa, în timpurile moderne, acesta reprezintă mesajul propriei lor eliberări dintr-o lume nelegiuită, mesaj pe care martorii lui Iehova îl declară, cuvintele lor fiind răspândite în toate colțurile pământului. Sunt mulți supuși clasei „seminței șarpelui” care aud mesajul și sunt ajutați de serviciul martorilor lui Iehova; ei apreciază oportunitatea de a lua poziție pentru Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, câștigând astfel viața. Majoritatea vor rămâne îmbătați de vinul religios al Babilonului, dar o mică parte va da atenție și va fi salvată. Până la acest timp, martorii lui Iehova au văzut că sute de mii de persoane cu bunăvoință li s-au alăturat în rostirea mesajului lui Iehova, mesaj care este pentru salvarea lor. (Apoc. 22:17) Acest lucru aduce mângâiere, bucurie și fericire slujitorilor lui Iehova. În împlinirea profețiilor lui Iehova, pe care ei le studiază cu grijă, se echipează pentru a predica și întărindu-se în credință.

14. Daniel, Ieremia, Moise, Noe și alți martori ai lui Dumnezeu, au trecut prin timpuri de distrugere, iar acest lucru ilustrează cum Iehova îi va trece pe câțiva din clasa „rămășiței” unse prin bătălia de la Armagedon în noua lume. Mai departe, profețiile arată că mulți alții au supraviețuit, de asemenea, ilustrând cum multe din „alte oi” ale Domnului vor fi trecute prin timpul distrugerii acestei lumi vechi și vor continua să trăiască în noua lume a dreptății, sub conducerea lui Iehova. Ce privilegiu nemăsurat și glorios este acela de a fi aici în mijlocul lucrării de mărturie până la sfârșitul acestei lumi vechi! Prin loialitate noi vom vedea că se va întâmpla tot ceea ce Iehova ne-a făcut să predicăm. „Atunci mândria omului va fi smerită și trufia acestuia va fi umilită; și numai DOMNUL va fi înălțat în ziua aceea.” „Și în acea zi se va zice: ‘Iată Acesta este Dumnezeul nostru, pe care l-am așteptat să ne salveze; acesta este DOMNUL pe care l-am așteptat; să ne veselim și să ne bucurăm de salvarea Lui!’” – Isa. 2:17; 25:9, *AT*.

15. Va fi ceva ce merită văzut. Atunci vor veni binecuvântările nespuse ale noii lumi. Aceasta este salvarea lui Iehova pentru cei care Îl iubesc. Chiar și acum, prin credință, noi vedem aceste lucruri. Inimile noastre se bucură! Deja putem vedea că Isus Cristos domnește încă din 1914. Alături de această conducere, așa cum a fost prezis, confuzia, bolile, războaiele și nenorocirile sfășie lumea veche ce se prăbușește; sfârșitul acesteia este aproape.

16. Ne putem, oare, abține de la oferirea mărturiei atunci când vedem aceste lucruri în mod clar? Putem rămâne tăcuți în timp ce regele nostru nevăzut, Isus Cristos, domnește? Vom renunța să punem mărturie pentru Iehova din cauza fricii, a amenințărilor, a greutăților, a persecuțiilor, a batjocurii sau din oricare altă cauză? Vor trebui pietrele să strige în locul martorilor vii pentru a anunța Împărăția? Toate profețiile răspund: Nu! În vremurile străvechi, Iehova i-a făcut pe slujitorii Săi văzuți să mărturisească, în mod loial, până la sfârșit, protejându-i de

distrugerea organizațiilor ce preumbrea distrugerea prezentului sistem de lucruri la Armaghedon. Așadar, în zilele din urmă ale acestei lumi vechi, Iehova, ale cărei profeții nu eșuează niciodată, își va proteja la fel grupul său vizibil de slujitori neînfricați și pe însoțitorii lor, în timpul bătăliei de la Armaghedon, ca mărturie a supremației Sale. Asemenea asigurări din Scripturi ne dau putere și o mare bucurie. Noi vedem că există atât de multe căi diferite pentru a publica mesajul acum; într-adevăr toți cei care doresc pot să se alătore strigătului de laudă de pe tot pământul pentru Iehova. Așa că noi, ca indivizi, oriunde am fi, să facem tot ce ne stă în puteri pentru a avea o parte, personal, în victorioasa și minunata încheiere a lucrării de mărturie, fiind acum activi și neînfricați ca martori ai lui Iehova, până la sfârșit. – Mat. 24:13.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce profeție a lui Ieremia trebuia să aibă o împlinire la scară mică cu Babilonul din vechime, în zilele lui Daniel?
2. (a) Care a fost cadrul pentru profeția despre sărbătoarea regelui Belșatar? (b) Cum a implicat direct regele numele lui Iehova în ocazie?
3. Cum a acționat Iehova și cu ce rezultate?
4. Ce manevră făcută de Iehova a pregătit calea pentru a oferi mărturia completă?
- 5,6. Care erau circumstanțele prezenței lui Daniel la palat și ce a spus el înaintea participanților la sărbătoare?
7. Cum și-a manifestat Daniel încrederea completă în Iehova și care au fost urmările pentru el, datorită integrității?
8. (a) Ce sau cine a fost ilustrat prin Nebucadnețar, Belșatar și Babilon? (b) Când se împlinește profeția?
9. Pe cine au preumbrit vasele din templu, întrebuințate greșit?
10. Ce înseamnă scrierea de pe perete, în împlinirea profeției, și cum reacționează față de ea conducătorii Babilonului modern?
11. (a) Pe cine a ilustrat Daniel? (b) Care este împlinirea acțiunii luată de regina mamă?
12. (a) Ce fel de mesaj vor să audă babilonienii moderni? (b) De ce? (c) Ce atitudine, însă, iau ei față de martorii lui Iehova?
13. Cine beneficiază de pe urma transmiterii mesajului de avertisment și cum?
- 14,15 (a) Ce a fost prezis prin ocrotirea lui Daniel, Ieremia și a altor martori credincioși ai lui Iehova de la faptele distrugătoare? (b) Ce vedem acum prin credință?
16. (a) Vor trebui acum să strige pietrele în locul martorilor vii, pentru a anunța Împărăția? (b) De ce răspundeți așa? (c) Cu asigurarea pe care o avem din Scripturi în minte, ce trebuie să facem acum?

Întrebări de la Cititori

• **Lumina** (Cartea a doua) spune că legarea și aruncarea în abis a lui Satan la care se face referire în Apocalipsa 20:2, 3 înseamnă moartea lui. „*Aceasta înseamnă Viața Veșnică*” la pagina 271, vorbește despre Satan și despre demonii lui ca fiind „aruncați în abisul inactivității totale asemenea morții”. De ce vorbește cartea din urmă în acest mod despre același fapt? – R.S., California.

„*Adevărul vă va face liberi*” aseamănă abisul din Apocalipsa 20:3 în care Satan este aruncat, cu abisul din Romani 10:7 (*NW*), acolo unde Isus a stat mort timp de trei zile. De aceea concluzionează: „Abisul în care Satan Diavolul este aruncat pentru o mie de ani este aceeași condiție în care Isus Cristos a stat pentru trei zile, mai exact, moartea.” (Paginile 350, 351) Este adevărat că Satan va fi complet scos din existență în timpul legării lui de o mie de ani în abis, dar expresia din urmă despre acest subiect, oferită în cartea „*Aceasta înseamnă viața veșnică*” permite o mai largă interpretare a înțeleșului. Faptul că se spune despre Satan că este „aruncat în abisul inactivității totale asemenea morții”, permite prezența ideii că trupul lui Satan poate să nu dispară complet, lăsând loc posibilității ca el să fie păstrat asemenea trupurilor spirituale, la fel cum am păstra un trup de carne și sânge, într-o încăpere rece, sau congelat. Bineînțeles, creatura Satan este moartă, este complet lipsită de viață și inconștientă și nu se află numai într-o stare de comă, proces în timpul căruia viața continuă. Trupul acelei creaturi spirituale poate fi foarte ușor păstrat de Dumnezeu și resuscitat la sfârșitul celor o mie de ani, pentru prezisa „puțină vreme”. Pentru că veni vorba, trupul omenesc al lui Isus nu a putrezit în timpul în care a stat în abis, ci a fost, în mod miraculos, întreținut de Iehova Dumnezeu. (Ps. 16:10; Faptele 2:31) Metoda specifică folosită pentru a-l lega pe Satan în abis nu ar trebui să fie supusă controverselor. Cel mai important aspect este că el va fi îndepărtat complet și nu va mai putea interveni în binecuvântatele activități ale Mileniului. Apoi, după readucerea sa la viață pentru „puțină vreme”, moartea sa finală va veni, iar descompunerea trupului său va fi completă și pentru totdeauna, așa cum este simbolizat de alungarea lui, de data aceasta nu în abis, ci în „lacul de foc și pucioasă”. – Apoc. 20:10, *NW*.

• **La ce s-a referit apostolul Pavel când a spus despre Cristos, „Pentru că în el locuiește, trupește, toată plinătatea Dumnezeirii.”?** – J.D., Canada.

Conform *Traducerii Lumii Noi*, la Coloseni 2:8, 9 este scris, într-un mod foarte luminător: „Ferește-te! Poate că va exista vreun om care să te îndepărteze, ca pradă a lui, prin filosofie și amăgire deșartă, după tradițiile oamenilor, după lucrurile elementare ale lumii și nu după Cristos; pentru că în el locuiește trupește toată plinătatea naturii divine.” Astfel, cei care fac parte din „trupul lui Cristos” trebuie să privească spre Isus, Căpetenia, pentru toate binecuvântările, călăuzirea și instrucțiunile ce vin de la Dumnezeu și nu spre filosofi umani și spre

tradiționaliști. Isus deține plinătatea lucrurilor de care avem nevoie, din moment ce a fost crescut ca Fiu spiritual al lui Dumnezeu, nemuritor și divin.

• **Este necesar ca o femeie să își acopere capul când conduce un studiu Biblic la domiciliu? Când este necesară sau nu o astfel de acoperire cauzează multe discuții în grupa noastră. – P.W., Ohio.**

Ea nu este nevoită să își acopere capul pentru conducerea unui studiu Biblic la domiciliu deoarece aceasta nu este o adunare a grupei, ci una pe care a stabilit-o ea însăși. Nu este vorba că ea a fost numită să conducă o adunare a grupei. Cu toate acestea, dacă soțul ei participă la această adunare la domiciliu, ea își va acoperi capul dacă se roagă la începutul sau la încheierea studiului. Acest fapt ar fi în armonie cu instrucțiunea: „Orice femeie care se roagă, sau profetește cu capul descoperit, îl face de rușine pe cel care este capul ei.” – 1 Cor. 11:3-16, *NW*.

Noi considerăm acoperirea capului necesară în două cazuri: (1) când o soră primește o numire prin adunare, sau organizația teocratică, să păstreze ordinea și să conducă în adunări și (2) când este măritată și trebuie să își arate supunerea față de cel pe care Dumnezeu l-a făcut cap al familiei, soțul ei. Aceste două principii îi permit unei femei să decidă singură cerința în diferite situații.

Câteva exemple pot ajuta la înțelegerea acestor principii. Într-o grupă alcătuită numai din surori, Societatea numește surorile în poziții deținute în mod normal de frați. Când aceste surori servesc de la platformă la întâlnirile grupei, ele vor arăta recunoaștere pentru conducerea teocratică a bărbatului și pentru faptul că ele slujesc în locul bărbaților, numai din cauza împrejurărilor. Această recunoaștere o arată prin acoperirea capului, precum o pălărie, sau eșarfă, sau orice altă învelitoare potrivită. Orice soră care conduce, sau prezidează o parte a unei întâlniri a grupei ar trebui să facă același lucru, fie că este sau nu serv în grupă.

În timp ce surorile care conduc o adunare de serviciu, sau un studiu din *Turnul de veghere*, sau un studiu de carte în grupă au capul acoperit, celelalte surori care numai citesc paragrafe, ca rezumat, la aceste întâlniri, sau care participă la demonstrații, povestesc experiențe, sau răspund la întrebări, nu sunt nevoite să poarte o astfel de învelitoare.

Surorile care rostesc rugăciunile la întâlnirile grupei își vor acoperi capul. Părul unei femei nu este suficient ca învelitoare. Dacă ar fi fost, nu s-ar fi ridicat niciodată întrebarea.

Dar când o soră găsește interes pe teren, îl urmărește până la capăt și stabilește singură un studiu Biblic la domiciliu, ea nu devine, în acest mod, conducător al unei întâlniri a grupei. Numai dacă soțul ei este prezent ea trebuie să își acopere capul când se roagă, căci prezența lui aduce în discuție al doilea principiu, acela de a-și arăta supunerea față de capul familiei. Bineînțeles, dacă soțul ei este la adevăr atunci el ar trebui să spună rugăciunea, iar dacă acest lucru se întâmplă, atunci sora, soția lui, poate conduce întâlnirea fără a-și acoperi capul.

În cazul rugăciunii de la masă, bărbatul din casă ar trebui să spună rugăciunea. Dacă nu va face acest lucru, dintr-un motiv sau altul, și îi cere soției, capul ei ar trebui să fie acoperit pentru a arăta recunoașterea principiului teocratic privitor la

conducerea bărbatului în familie. Dacă soțul ei nu este prezent ea se poate ruga cu capul descoperit, la fel cum face când se roagă singură în particular. Dacă sora care se roagă la timpul mesei este nemăritată, nu are un soț ca și cap al ei, ea nu este nevoită să poarte o învelitoare, indiferent că se află în casa ei, în a unui prieten sau într-o casă misionară. Bineînțeles, dacă un frate este prezent, el va spune rugăciunea, în toate cazurile.

Astfel că această chestiune se rezolvă singură așa: Este o întâlnire a grupei cea pe care sora o conduce sau la care se roagă? Dacă da, ea trebuie să aibă capul acoperit. Dacă nu este o întâlnire a grupei, există relația de soț și soție ca ea să arate recunoașterea calității lui de cap, dacă acesta este prezent? Dacă da, atunci ea trebuie să aibă capul acoperit. Ea nu va arăta acest semn de supunere față de soțul unei alte femei. Nicio soră singură, sau o văduvă nu va arăta acest semn de supunere față de soțul altei femei. Astfel de surori nemăritate nu au un cap parte bărbătească așa cum are o femeie căsătorită. Singura ocazie când sora singură se va preocupa de o învelitoare este atunci când ajunge sub împrejurările grupei ce fac acest lucru necesar.

Această întrebare a primit un răspuns amplu, deoarece este adesea pusă în Statele Unite. Nu este o problemă în multe țări în care femeile umblă, de obicei, cu capul acoperit, sau cu învelitori. În vederea a tot ce s-a spus despre acest subiect, noi sugerăm ca fiecare soră să decidă singură de acum înainte când este necesară acoperirea capului, făcând ceea ce crede, din conștiință, că se cuvine, în situațiile care nu au fost menționate mai sus, dar care pot fi determinate pe baza principiilor prezentate aici. Dacă ea are îndoieli și este îngrijorată în privința unei anumite situații, ar trebui să poarte o învelitoare pentru a fi sigură și pentru a avea mintea și conștiința împăcate.

Cunoscând acum principiile implicate, să dăm dovadă de maturitate Creștină și să le aplicăm în cazul nostru, în mod conștient și să nu trebuiască să îi întrebăm pe ceilalți despre fiecare situație închisă. Societatea va trebui să compileze, în curând, un set de reguli la fel de voluminos ca Talmudul, dacă va trebui să prescrie reguli specifice pentru fiecare caz în parte. În omul decăzut, aflat sub influența lui Satan, există întotdeauna tendința de a înlocui principiile cu regulile. Este mult mai ușor să conformezi comportamentul după o regulă decât să faci un principiu să domine întreaga viață. Moise a prescrip *reguli*; Cristos a inspirat *principii*. Regulile sunt pentru copii; principiile sunt pentru bărbați și femei mature în creștere creștină. Astfel, dați dovadă de maturitate în aplicarea principiilor date aici referitoare la acoperirea capului, luând decizii din conștiință și nu veți fi criticați de ceilalți pe bună dreptate.

TURNUL de VEGHERE

15 SEPTEMBRIE 1951 Nr. 18

Cuprins:

CEI MAI MARI OPTIMIȘTI	- Pag. 649
SĂ ÎNFRUNTĂM CU ÎNCREDERE
SFÂRȘITUL	- Pag. 650
CE SĂ FACEM ÎN FAȚA SFÂRȘITULUI	- Pag. 657
IDENTIFICAREA „ISRAELULUI LUI
DUMNEZEU”	- Pag. 667
ADEVĂRATUL ISRAEL ESTE ACUM
RESTAURAT	- Pag. 671
ADVERSITATEA NU ÎMPIEDICĂ LUCRAREA
DE MĂRTURIE ÎN FILIPINE	- Pag. 674
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 680

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

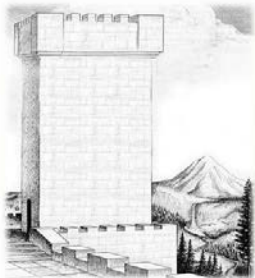
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lesser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semi-monthly

Monthly

Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices

Yearly subscription rate

America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cei mai mari optimiști

„Dar sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape.” - 1 Pet. 4:7, NW.

Iehova este cel mai mare optimist din univers, iar Cartea Sa inspirată, Sfânta Biblie, răsună de optimism de la început – Geneza, până la sfârșit – Apocalipsa. Martorii Săi, cei care au alergat încontinuu în ultimi șase mii de ani, sunt cei mai mari optimiști de pe pământ în această ultimă jumătate a secolului al douăzecilea.

2. Dar o persoană care obiectează poate spune: „Ah, dar voi propovăduiți cel mai pesimist mesaj de pe pământ. Căci în ultimii șaptezeci de ani voi ați propovăduit mai ales despre sfârșitul lumii. Ce ar putea fi mai trist și mai pesimist decât atât? Și ca urmare, voi nu vă alăturați lumii în eforturile de a rămâne împreună și în eforturile ei umanitare de a îmbunătăți soarta materială și socială a oamenilor. Cu ce drept vă numiți pe voi înșivă cei mai mari optimiști?”

3. Avem tot dreptul să ne numim astfel. În prezent, cu o mai mare seriozitate decât vreodată, preluăm cuvintele apostolului creștin Petru: „Dar sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți, dar, și vegheați, în vederea rugăciunilor.” (1 Pet. 4:7, NW) Dar acceptarea faptului că sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie nu ne face să simțim că nu mai avem pentru ce trăi. Nu ne face să ne pierdem interesul în a trăi și nici nu ne face să ne retragem de la contactul cu societatea umană și să mergem în coliba unui pustnic sau într-o mănăstire religioasă, unde doar să pierdem vremea și să nu facem nimic altceva decât să ne rugăm. De fapt, ne face să apreciem că avem pentru ce să trăim, da, ne îndeamnă la viață. Căci dacă așteptăm ca această lume veche să se încheie în curând înseamnă că noi așteptăm ca o nouă lume să înceapă cu cele mai minunate oportunități de a trăi. Acesta nu este un optimism fals, fără temei, ci un optimism bazat de propriul Cuvânt al lui Dumnezeu.

4. Oamenii acestei lumi sunt cei care, de fapt, dau dovadă de pesimism, neoferind nimic plin de nădejde pentru care putem spera. Treziți din beție de către posibilitățile înspăimântătoare, ei fac recomandări la nivel mondial pentru ce să facem, astfel încât să prevenim ce este mai rău. Sub titlul „Savanții energiei atomice susțin Uniunea Lumii”, un articol apărut pe data de 28 aprilie, în Los Alamos, New Mexico, spunea: „Există o mișcare puternică pentru conducerea lumii în această comunitate de fabricare a armelor atomice. Mulți oameni se știință

din laboratoarele de cercetare guvernamentale afirmă că ceea ce fac ei ar putea însemna sfârșitul civilizației așa cum o cunoaștem în prezent, dacă nu vom găsi o cale de a controla armele atomice și de a împiedica războiul. ... Mulți oameni de știință sunt de acord cu faptul că stăpânirea lumii este esențială pentru controlul atomic, dar părerile lor diferă cu privire la cea mai bună modalitate de a obține acest lucru.” (New York Times, 29 aprilie, 1951)

5. În vederea nevoii adăposturilor subterane, mulți oameni din lume care nu înțeleg Biblia se așteaptă că omenirea va fi redusă la nivelul omului din peșteră, ceea ce într-adevăr ar însemna un mare pas înapoi în civilizație, ca rezultat al folosirii armelor atomice și a altor mijloace de distrugere în masă. Dar, știința războiului are poziția fruntașă în gândurile oamenilor din toată lumea. Efectul este acela de a înăbuși ambiția din inimile multșimilor. Îi face să devină preocupați de a trăi numai în prezent și de a profita la maxim, indiferent că o fac într-un mod corect sau într-unul greșit.

6. Cu toate acestea, realizarea că această lume se apropie cu pași repezi de sfârșit nu îi face pe martorii lui Iehova să fie fără vreun scop în viață și nici nu îi face să le slăbească mâinile. Nu; ci îi îndeamnă să acționeze, îi îndeamnă la o activitate mult mai intensă pentru cauza lui Dumnezeu decât oricând înainte. Uitați-vă, spun ei, la Diavol, care a fost aruncat din cer pe pământ de când a luat naștere Împărăția lui Dumnezeu în ceruri, în anul 1914. Viziunea profetică din Apocalipsa 12:12 spune despre acesta: „Vai de voi pământ și mare, căci Diavolul s-a coborât la voi, fiind foarte mânios, știind că mai are o scurtă perioadă de timp.” (NW) Satan Diavolul este împins la acțiune, înnebunit de realizarea faptului că sfârșitul acestei lumi se apropie și că mai are puțin timp până la „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic.” Așa că el acționează să provoace toată paguba posibilă pe pământ, să-i facă pe oameni să fie înverșunați și să se opună lui Dumnezeu, ca atunci când el, Diavolul, se va prăbuși, întreaga umanitate să se prăbușească împreună cu el. Intenția sa malițioasă este ca atunci când Iehova Dumnezeu va câștiga victoria în bătălia de la Armagedon, să nu aibă pe nimeni pe pământ asupra căruia să-și exercite suveranitatea universală. Dacă acesta este efectul asupra Diavolului, atunci nu mai puțin și realizarea faptului că sfârșitul lumii Diavolului este aproape îi stimulează pe martorii lui Iehova la eforturi neobișnuite.

7. Chiar și clerul religios al creștinătății este forțat să recunoască faptul că în ciuda convingerii lor în privința sfârșitului curând al lumii, martorii lui Iehova au mai mult zel pentru activitate creștină decât au clerul și turmele lor religioase. Martorii sunt cei mai mari optimiști de pe pământ din prezent.

Să înfruntăm cu încredere sfârșitul

În loc să se târască într-o groapă asemenea oamenilor din peșteri, temându-se de sfârșitul lumii, martorii lui Iehova au ieșit la lumină și sunt cei mai remarcabili oameni din rândurile tuturor națiunilor. Peste tot, datorită mărturiei lor

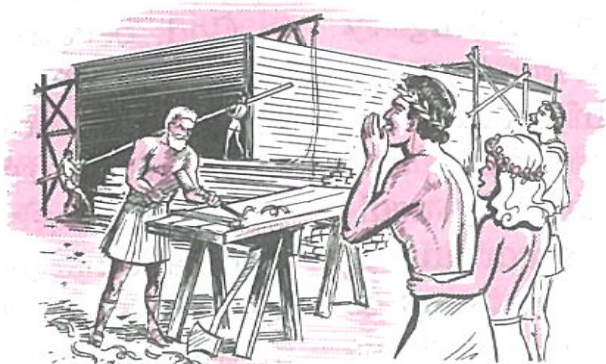
neînfricate, oamenii acestui sistem de lucruri nu sunt capabili să treacă cu vederea sau să ignore activitatea lor. Agasați de această activitate, ei se plâng că martorii lui Iehova sunt activi, de acord, dar că își retrag sprijinul activ din sistemele acestei lumi, și nu au niciun cuvânt încurajator de spus pentru aceștia. Din această pricină ei se plâng că martorii lui Iehova urăsc omenirea.

2. Aceasta este o concluzie absurdă. Este similară cu acuzația pe care au făcut-o oamenii Imperiului Roman împotriva creștinilor din primul secol pentru refuzul acestora de a se implica în afacerile politice, sociale, militare și de relaxare ale acestei lumi.

3. Din punct de vedere scriptural, martorii lui Iehova sunt singurii care lucrează pentru bunăstarea permanentă a omenirii, pe o bază permanentă. De ce să sprijinim un eșec nelegiuit care este amenințat acum cu distrugere prematură? Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, ale cărui cărți au fost completate în primul secol, a prezis că această lume va fi un eșec dezastruos. Rezultatele din prezent ale multor secole de operațiuni dovedesc că această lume este un eșec fără speranță, justificând Cuvântului lui Dumnezeu pe această temă. În prezent, noi deținem tot atât bun simț și judecată cât a deținut și Noe în lumea de odinioară. Noi ne întrebăm unde ar fi ajuns această rasă a omenirii din prezent dacă nu ar fi fost acest om, Noe, dacă el și familia lui nu și-ar fi retras sprijinul din lumea de dinaintea potopului, și dacă nu s-ar fi pregătit pentru sfârșitul acesteia prin construirea unei mari corăbii sau arce în care omul și animalele să poată supraviețui? Până în prezent, știința nu a putut demonstra netemeinicia potopului global din zilele lui Noe, și nu poate demonstra cum a supraviețuit omenirea acestui cataclism. Numai Biblia poate explica acest lucru într-o modalitate satisfăcătoare, iar descoperirile arheologice și legendele răspândite care dovedesc o origine comună o confirmă.

4. Cu mulți ani după ce omul a fost alungat din grădina Eden din cauza răzvrătirii împotriva legii lui Dumnezeu, primul fiu al lui Adam, Cain, a construit un oraș pe care l-a numit după numele fiului său Enoh. (Gen. de la 3:1 până la 4:17) Dar în potopul din zilele lui Noe, acest oraș precum și altele dinainte de potop (ale căror ruine au fost descoperite recent) au dispărut, așa cum s-a întâmplat și cu grădina nelocuită Eden. Când Iehova Dumnezeu l-a avertizat pe Noe în legătură cu sfârșitul cu care avea să se confrunte lumea prin potop, El nu i-a spus lui Noe și familiei lui să meargă în grădina Eden pentru a fi în siguranță în timpul potopului. Dumnezeu nu s-a răzgândit atunci pentru a redeschide Paradisul, chiar și pentru acești descendenți evlavioși ai lui Adam. De atunci, prin hotărârea lui Dumnezeu, grădina Eden a reprezentat un teritoriu interzis omului. Intrarea era păzită de către heruvimi glorioși și de o sabie de foc ce se învârtea. Nu era o „fermă de scăpare” nici pentru slujitorii lui Dumnezeu. Așa că atunci când a venit Potopul, acesta a nimic și Edenul, și grădina paradis a încetat să mai fie, nelăsând nicio urmă după care poate fi identificată în prezent locația ei. Lui Noe și familiei sale nu i s-a spus să devină oameni ai peșterilor pentru a fi în siguranță. Și lui Noe nici nu i s-a spus să construiască vreo rachetă interplanetară cu care să plece de pe pământ și să populeze vreun corp ceresc. Nu. El trebuia să rămână pe pământ. Așadar, Dumnezeu, știind că nici chiar grădina Eden nu va putea reprezenta un loc

de refugiu, l-a instruit pe Noe să construiască o arcă, dându-i dimensiunile și caracteristicile acesteia. Totuși nu avea să fie o reîntoarcere a omului în paradisul Eden.

5. Înainte de potop, Noe și familia lui au mers pe o cale diferită de cea a lumii. Înregistrarea din Geneza 6:9 spune: „Noe a umblat cu Dumnezeu.” Oamenii care există pe pământ în prezent să-i mulțumească pentru asta, căci toți sunt descendenții lui Noe. Acele persoane care sunt informate în legătură cu sfârșitul lumii și sunt înțelepte, să-l imite pe strămoșul lor din vechime. Asemenea

lui Noe, să-și retragă sprijinul de la această lume condamnată, și să umble cu Dumnezeu. Este singura cale prin care putem să fim optimiști, căci ea duce la supraviețuirea sfârșitului acestei lumi, așa cum s-a întâmplat și în zilele lui Noe.

6. Politicienii, eroii militari, oamenii de știință, liderii comerciali și clerul sectant lucrează pentru eșec atunci când lucrează pentru această lume. Noi, cei care primim Cuvântul lui Dumnezeu așa cum a făcut și Noe, lucrăm pentru succes. Creștinătatea reprezintă un eșec, dar nu și creștinismul pe care aceasta a eșuat să-l pună în practică. Teologia creștinătății a eșuat, dar nu și Biblia. Noi luăm Biblia ca pe un ghid și ne străduim să urmăm creștinismul pe care aceasta îl învață. Așadar, depinde de noi să demonstrăm omenirii că Biblia și creștinismul nu au eșuat, ci sunt în viață, fiind puternice pentru a-i ghida pe oameni către adevăratul succes, către viață în fericire fără sfârșit, într-o lume nouă, sigură și sănătoasă. Și Atotputernicul Dumnezeu este interesat să demonstreze că Biblia – Cuvântul Său, și imitarea credincioasă a Fiului Său – Isus Cristos, nu au dat greș și nici nu o vor face. Așa că dacă suntem dedicați cu sinceritate lui Dumnezeu și serviciului Său, conform scopurilor Sale bune, El ne va susține în încercarea noastră de a-L justifica atât pe El, cât și Cuvântul Său.

7. Nu vă supărați dacă sunteți considerați ciudați. Apostolul Petru, ale cărui cuvinte le folosim ca subiect al discuției noastre, spune cum creștinii sinceri erau considerați ciudați în vremurile apostolice. Da, și se vorbea împotriva lor pur și simplu din cauza faptului că nu se alăturau lumii ce era dominată pe atunci de Imperiul Roman. Iată cuvintele scrise de Petru: „Așadar, deoarece Cristos a suferit în carne, înarmați-vă și voi cu aceeași dispoziție mentală, căci persoana care a suferit în carne a renunțat la păcate, pentru ca în vremea ce i-a mai rămas de trăit în carne să nu mai trăiască pentru dorințele oamenilor, ci pentru voința lui Dumnezeu. Căci timpul care a trecut a fost suficient că v-ați conformat voinței națiunilor când ați continuat în fapte de comportament imoral, poftă, exces de vin, ospete, chefuri, beții și idolatrii care nu sunt permise. Ei se miră că voi nu mai continuați să alergați alături de ei pe aceeași cale de acțiune, în aceeași cufundare a depravării și continuă să vorbească de voi în mod abuziv. Dar acești oameni vor da

socoteală în fața Celui gata să-i judece pe cei vii și pe cei morți.” – 1 Pet. 4:1-5, *NW*.

8. Nu trebuie să vă simțiți stânjeniți că aceste lucruri sunt considerate excentrice și ciudate de către această lume. Nu trebuie să vă simțiți rău sau condamnați că acestea vă sunt spuse cu batjocură și reproș. Este ceva pentru care să vă simțiți recunoscători lui Dumnezeu, căci noi avem privilegiul de a suferi batjocura alături de El și de Fiul Lui. Așa cum a spus și Isus, fiul Său: „Să fiți fericiți când oamenii vă vor batjocori, vă vor prigoni și, mințind, vor spune tot felul de lucruri ticăloase împotriva voastră din cauza Mea. Bucurați-vă și săriți de fericire, căci recompensa voastră din ceruri este mare; căci tot așa i-au persecutat și pe profeții de dinaintea voastră.” (Mat. 5:11, 12, *NW*) Ne putem imagina felul în care oamenii au vorbit despre profetul Noe și despre familia lui din cauză că nu s-au datat la violență, corupție trupească și închipuiri rele, planuri și religia ipocrită din acel ultim secol dinaintea Potopului. Acestea sunt datorită faptului că lumea a fost condamnată de calea de acțiune a lui Noe. Dar vorbirea lor de rău și condamnarea lui Noe și a familiei sale nu au dovedit că aceștia greșeau, căci ei au supraviețuit potopului, iar cei care au vorbit rău au fost distruși.

Locul în care judecata lovește prima dată

9. Apostolul Petru s-a adresat creștinilor cărora le-a scris, nu ca părți ale aceste lumi temporare, ci ca „locuitori temporari împrăștiați”. (1 Pet. 1:1, *NW*) Creștinii informați sunt locuitori temporari ai acestei lumi, căci ei știu că aceasta este condamnată să dispară. Prin urmare, ei nu încearcă să se stabilească în această lume și să devină o parte integrală a ei, luând parte, astfel, la păcatele ei și devenind condamnați alături de ea și distruși. Acesta este modul în care creștinii din vremea lui Petru vedeau această lume. Ei așteptau ca ea să se sfârșească. Din acest motiv ei s-au ținut departe de ea și s-au păstrat nepătați de ea. Au fost ei absurzi în această privință? Putem să-i considerăm nesăbuiți, văzând care este evoluția lumii în prezent? Cu siguranță că nu. Dar, cineva va spune, sfârșitul lumii a fost amânat cu nouăsprezece secole. Ei bine, ce spuneți de asta? Partea importantă a fost că ei nu s-au înșelat în legătură cu sfârșitul lumii, așa că nu au dorit să devină o parte a unei lumi condamnate. Chiar dacă ar fi știut că mai dura nouăsprezece secole, oare ar fi spus: „Ei bine, această veche lume va mai dura încă nouăsprezece secole, așa că din moment ce nu se va sfârși în zilele mele, încă mai am timp să mă bucur de ea, și voi face acest lucru până se va apropia timpul să mor. Atunci voi rupe legăturile cu această lume și mă voi pregăti pentru o moarte în armonie cu Dumnezeu”? Nu. Ei știau că a fi prieten cu această lume înseamnă să fi dușmanul lui Dumnezeu; ei știau că dacă cineva iubește lumea înseamnă că iubirea Tatălui ceresc nu este în el.

10. Acei creștini au văzut lucrurile în lumina lor adevărată, iar astfel și-au putut da seama dacă acestea erau cu adevărat valoroase sau inutile. Ei și-au dat seama că au petrecut destul timp în trecut pentru capriciile neprofitabile, absurde ale acestei lumi vechi. Ei au văzut că o nouă lume fără sfârșit a dreptății vine și că trebuie să se dovedească demni de a trăi în aceasta, indiferent de cât de departe în

viitor va fi această întemeiere. În acest fel ei stabileau un exemplu potrivit pentru noi în prezent. Asemenea lor, noi nu ar trebui să ne gândim în mod egoist că ne putem bucura de lume atâta timp cât mai este, și să riscăm să ne întoarcem către standardele noii lumi chiar înainte să murim, sau chiar înainte ca această lume să se sfârșească. Asemenea lor, noi trebuie să fim înțelepți și să realizăm că acum ne făurim o înregistrare pentru judecată înaintea lui Dumnezeu. Pentru ca această judecată să fie una care ne acordă viața veșnică în noua lume, noi trebuie să trăim și să ne comportăm în consecință de acum înainte. Să nu ne păcălim singuri. Responsabilitatea noastră contează de acum înainte. Numai dacă ne retragem iubirea și sprijinul din partea acestei lumi putem scăpa de la a fi condamnați și executați alături de aceasta. Să înfruntăm criticismul nedrept al lumii pentru că procedăm astfel.

11. Este timpul să fim serioși. Petru spune: „Căci este timpul stabilit ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul pentru cei care nu sunt ascultători de vestea bună a lui Dumnezeu?” – 1 Pet. 4:17, *NW*.

12. Cu nouăsprezece secole în urmă, pe vremea lui Petru, creștinii individuali au fost cei judecați, adică au făurit o înregistrare pe care urma să se bazeze judecata lor viitoare. Dar în prezent, în „timpul sfârșitului” acestei lumi, nu numai creștinii individuali sunt judecați, ci și toate sistemele religioase care pretind a fi „casa lui Dumnezeu”. Este un timp foarte critic. Dacă judecata se ocupă mai întâi de casa lui Dumnezeu din care pretendem că facem parte, atunci nu putem scăpa de deciziile Judecătorului divin, la fel cum nu o poate face nici creștinătatea care pretinde că este „casa lui Dumnezeu”. Dacă noi nu trăim ascultători, în armonie cu veștile bune ale Împărăției lui Dumnezeu, la ce fel de judecată ne putem aștepta din partea lui Dumnezeu, Cel care este Judecătorul „capabil să salveze și să distrugă”? Este destul de greu pentru un creștin înclinat spre dreptate să-și mențină integritatea în această lume coruptă pentru a lucra spre salvarea lui, dar ce să spunem despre cei care nu opun niciun fel de rezistență creștină, ci cedează acestei lumi și căilor ei desfrânate doar pentru plăcerile păcatului? Petru întreabă: „Dacă cel drept va fi salvat cu dificultate, unde se va înfățișa omul nelegiuit și păcătosul?” Da, unde o vor face? Ei se vor găsi mai înrobiți de această lume prin complacerea lor îndelungată în păcat, și astfel, nu vor fi capabili să facă o evadare extraordinară, pentru libertate, în ultimul moment și să pună în scenă o revenire de succes înainte ca judecata divină să fie executată.

13. Așadar, sfatul lui Petru este dat dintr-un punct de vedere corect și sigur, atunci când el spune: „Niciunul dintre voi să nu sufere ca un ucigaș, ca un hoț, ca un răufăcător sau ca cineva care se amestecă în treburile altor oameni. Dar dacă suferă ca un creștin, atunci să nu se simtă rușinat, ci să continue să-l glorifice pe Dumnezeu în acest nume.” (1 Pet. 4:15, 16, *NW*) O, gândești tu, nu mă tem să sufăr vreodată ca un ucigaș. Nu? Păi îți urăști fratele și acționezi ca atare? Acest lucru nu îți aduce fericire, ci numai suferința și durere. Deci, cum suferi și cum te va judeca Dumnezeu? Așa cum zice El la 1 Ioan 3:15: „Oricine își urăște fratele este un ucigaș, și voi știți că niciun ucigaș nu are viață veșnică în el.” – *NW*.

14. Poate spui că nu te dedai furtului din bunurile materiale ale altor oameni, așa că nu vei suferi niciodată pentru furt. Dar furi tu bunul nume al unui tovarăș creștin prin defăimare? Sau prin ambiția de a străluci și de a fi venerat de către frații tăi, furi tu închinarea și lauda care îi aparțin lui Dumnezeu, la fel cum a făcut Șarpele în Eden? Cauți mereu bunăstarea fraților tăi și a „altor oi” pierdute și împrăștiate ale lui Dumnezeu, sau cauți în mod egoist, cu gelozie, plin de resentimente și fără iertare rănirea fraților tăi? Ești curios și te interesează problemele altor oameni mai mult decât este permis și încerci asemenea unei persoane care își bagă nasul peste tot să-i conduci și să-i pui la punct pe oameni, în loc să te ocupi de propriile probleme și să rămâi lângă lucrarea pe care ți-a dat-o de făcut Dumnezeu? Suferința pentru aceste lucruri nu-ți va câștiga simpatia și aprobarea lui Dumnezeu. Toată această suferință nu este asemenea lui Cristos, ci te va face de rușine.

15. Dacă suferi ca un creștin, din pricina numelui lui Cristos, atunci nu ai pentru ce să te rușinezi. Suferința de care Petru vorbește mai sus este ceva ce are în vedere să ne facă să renunțăm să mai tolerăm aceste lucruri nedrepte. Cu toate acestea, atunci când suferim asemenea unui creștin, nu trebuie să cedăm scopului dușmanului. Nu trebuie să renunțăm să-L glorificăm pe Dumnezeu, ci trebuie să arătăm că cei care poartă numele de creștini sunt loiali lui Dumnezeu și însărcinați fără întrerupere slujirii și laudei Sale. Petru spune: „Atunci, cei care suferă în armonie cu voința lui Dumnezeu, să continue să-și încredințeze sufletul Creatorului credincios în timp ce fac bine.” (1 Pet. 4:19, *NW*) Suferința ta asemenea unui creștin credincios nu este un însemn al dezaprobării lui Dumnezeu, ci este în armonie cu voința Sa. Este o parte a cupei pe care Tatăl ceresc a turnat-o pentru copiii Săi și ei trebuie să o bea.

16. Nesimțindu-se condamnați de către Dumnezeu, creștinii ce suferă pot avea încredere că El nu îi va da la o parte, ci că își pot încredința sufletul Lui pentru păstrare. El este Creatorul tuturor sufletelor. Dacă te judecă și te găsește demn de salvat pentru viață veșnică în noua lume, El te poate recrea ca suflet, prin înviere din morți. El îți poate păstra astfel dreptul la viață ca suflet, pentru lumea nouă. El nu uită înregistrarea ta de serviciu credincios pentru El, și nu îți va nega niciodată ceea ce merită. „Căci Dumnezeu nu este nedrept să uite lucrarea și iubirea voastră pe care ați arătat-o pentru numele Său, și că ați slujit sfinților și continuați să slujiți.” (Evrei 6:10, *NW*) Așadar, Dumnezeu vă protejează dreptul la viața promisă în noua lume. În timp ce faceți fapte bune, vă puteți încredința sufletul Lui, cu încredere, știind că se află în mâini sigure, și orice v-ar face oamenii nu vor putea răni cu adevărat interesele eterne ale sufletelor voastre. Cât de minunat va fi ca atunci când Armaghedonul va lovi pentru executarea judecății divine, noi să fim găsiți făcând voința lui Dumnezeu și cu sufletele încredințate pe deplin Creatorului nostru credincios! Numai așa ne putem aștepta să supraviețuim Armaghedonului.

17. Atunci vom putea înfrunța cu siguranță sfârșitul timpuriu al acestei lumi. Noi suntem siguri de sfârșitul ei, așa cum și Noe era sigur de sfârșitul timpuriu al lumii vechi a celor nelegiuți, căci Iehova Dumnezeu i-a spus acest lucru. Cu toate acestea, este cineva care să obiecteze și să spună: „Dar când Petru a spus:

‘Sfârșitul tuturor lucrurilor se apropie,’ acesta se afla la o mie nouă sute de ani distanță, și voi cum puteți fi siguri că sfârșitul nu se află la încă nouăsprezece secole distanță?” Ei bine, scrisoarea lui Petru, pentru că a fost scrisă cu aproximativ șapte ani înaintea distrugerii Ierusalimului, în anul 70, este posibil să-l fi determinat cumva să scrie în acel fel, dar în prezent, creștinătatea reprezintă contrapartea modernă a necredinciosului Ierusalim, iar în prezent aceasta se află într-o mai mare suferință decât se afla Ierusalimul înaintea sfârșitului său. Vedem împlinite încă din 1914 toate caracteristicile semnului sfârșitului pe care Isus l-a descris pentru noi în profeția Sa, și suntem încrezători de aplicarea completă și finală a cuvintelor lui Petru. (Mat. 24:3-14) Sfârșitul tuturor lucrurilor din această lume *se apropie*, iar timpul rămas este acum foarte puțin.

18. Dacă aceasta este încrederea noastră, atunci trebuie să dovedim că așteptăm sfârșitul în curând. Cum putem să facem acest lucru? Prin felul în care trăim și prin felul în care acționăm. Suntem hotărâți să oferim dovada așteptărilor noastre timpurii pentru a ne arată credința în Dumnezeu și pentru a inspira încredere și altora și astfel să-i stimulăm spre acțiunea corectă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. De ce nu pot fi trecuți astăzi cu vederea martorii lui Iehova și ce plângere este făcută împotriva lor, în mod fals?
3. De ce nu sprijină ei lumea aceasta? Asemenea cui?
4. Care urma să fie mijlocul de scăpare de la Potop – Edenul sau ce anume?
5. Care este singurul mod de a umbla pentru a fi optimiști acum? De ce?
6. Pentru ce lucrăm noi, spre deosebire de creștinătate, și de ce ne va sprijini Dumnezeu?
7. Cum arată Petru că nu trebuie să ne deranjeze că suntem ciudați?
8. Cum a spus Isus că trebuie să ne simțim în legătură cu lucrul acesta și cum este în armonie cu aceasta rezultatul lui Noe?
9. Ca să fie ce anume, s-a adresat Petru creștinilor, și de ce timpul îndelungat până la sfârșitul lumii nu este scuză pentru deșertăciune lumească?
10. Cum ne-au fixat un exemplu potrivit primii creștini și ce trebuie să facem acum, având în vedere judecata viitoare?
- 11,12. De ce acesta este un timp mai critic decât în zilele lui Petru în ce privește judecata, și pentru ce evităm să mai continuăm în păcat?
- 13,14. Cum putem suferi ca ucigași, hoți, răufăcători și băgăcioși? Ne aduce cinstire această suferință?
15. Cum trebuie să înfrângem scopul celor care ne fac să suferim dacă suferim ca și creștini, și de ce?
16. De ce ne putem încredința sufletul lui Dumnezeu în timp ce facem bine, și ce înseamnă aceasta pentru noi?
17. De ce suntem încrezători că sfârșitul acestei lumi va veni timpuriu?
18. Cum putem oferi dovada despre așteptarea noastră timpurie, și de ce oferim această dovadă?

Ce să facem în fața sfârșitului

Religionistii sectanți din trecut erau convinși că distrugerea soarelui, a lunii, a stelelor și a pământului era aproape, și au făcut multe lucruri nechibzuite care au adus ridiculizarea asupra lor, ceea ce a făcut din subiectul sfârșitului lumii un subiect care provoca zâmbete de neîncredere, sau unul care trebuia evitat cu grijă. Lucrurile făcute au fost nechibzuite deoarece nu acestea sunt lucrurile pe care Cuvântul lui Dumnezeu le spune creștinilor care se confruntă cu sfârșitul real să le facă. Subiectul sfârșitului lumii nu este o idee aiurită și nebunească, ce are ca scop să fie prinsă doar de fanaticii religioși, rezultând un comportament prostesc, și care să aducă asupra lor batjocura lumii. Sfârșitul lumii este științific. El nu înseamnă distrugerea universului material al lui Dumnezeu, care a petrecut timp nemăsurat să îl aducă la o existență glorioasă. Din moment ce „cerurile declară gloria lui Dumnezeu; și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui”, de ce ar trebui să distrugă el aceste minuni științifice? El nu va face acest lucru. Să eliberăm doctrina sfârșitului lumii de interpretările stupide și nescipturale pe care creștinătatea le-a anexat acestuia, și care au condus la un comportament irațional. Sfârșitul lumii nu înseamnă distrugerea globului nostru și a creațiilor materiale din cer. El înseamnă sfârșitul organizației vizibile și invizibile a lui Satan Diavolul. Creștinătatea face ea însăși parte din organizația acestuia, deși pretinde a fi „casa lui Dumnezeu”. Pentru ipocrizia sa, ea va primi o judecată mai aspră și va fi prima parte a acestei lumi care va ajunge la sfârșit.

² Oamenii lumști cred că nu e nimic de făcut decât să te amesteci cu această lume. Ei cred că nu este nimic care să te țină ocupat, decât dacă te pui alături de lume. Ei cred că dacă te retragi să nu mai fi o parte din această lume, înseamnă că te retragi de lângă oameni și te izolezi într-o mănăstire sau la o viață monahală. Dar ce a făcut Noe în timp ce umbla cu Dumnezeu? Ce au făcut el și familia sa, în timp ce înfruntau sfârșitul lumii dinaintea Potopului? Ce le-a spus apostolul Petru creștinilor să facă, deoarece sfârșitul complet al tuturor lucrurilor se apropia? Consultând consemnările din Biblie cu privire la ceea ce au făcut slujitorii lui Iehova Dumnezeu în timp ce înfruntau o calamitate adusă de mâna Lui, aflăm care este lucrul înțelept și corect de făcut, în timp ce înfruntăm sfârșitul lumii.

³ Acum este un adevăr dovedit, cel puțin printre martorii lui Iehova, că Atotputernicul Dumnezeu oferă întotdeauna o înștiințare înaintea unei calamități pe care o aduce peste unii din omenire sau peste toată omenirea. Acest lucru a fost adevărat în ceea ce privește prima calamitate globală sau mondială. Acesta trebuie și va fi adevărat cu privire la iminenta calamitate mondială, pentru că cel mai mare martor al lui Iehova, Isus Cristos, a spus că zilele noastre urmau să fie asemănătoare cu cele ale lui Noe: „Așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului omului.” (Luca 17:26, *NW*) Iehova Dumnezeu a programat sosirea Potopului chiar până în ziua aceea. El a programat, de asemenea, începutul oferirii înștiințării publice de venirea acestuia, programând acest lucru cu destul de

mult timp în avans pentru a-și îndeplini scopul prin mărturia dată. Deci, la fel va fi și cu privire la această mare calamitate mondială.

⁴ Faptul că El cauzează să fie dată o înștiințare anticipat nu este doar pentru a crea o teamă de sfârșitul lumii. El nu este unul care *sperie* pentru a converti de partea sa, și nici batjocoritorii lumești nu sunt cei care să cedeze la astfel de sperieturi. Cei care încearcă să creeze teamă, în general, vor să provoace o senzație și au o explicație nescripturală despre ceea ce trebuie să fie calamitatea. Ei caută publicitate și notorietate, și doresc să inducă senzație și emoție. Dar Iehova înștiințează anticipat, din amabilitate, și astfel cei care nu iau aminte nu pot spune niciodată că nu au avut șansa.

⁵ Cei ce anunță înștiințarea în avans despre actul lui Dumnezeu trebuie neapărat să fie martorii lui. Acest serviciu este o favoare și o onoare, și Iehova nu i-ar alege pe alții, decât pe oamenii care Îi sunt loiali și care vor vorbi cuvântul pe care El îl pune asupra lor să îl spună, indiferent cine batjocorește. El nu i-ar alege pe cei ce nu sunt în armonie cu El, care sunt rușinați de Cuvântul Său și care Îl tratează cu superficialitate, plasând filosofia, teoriile științifice și tradițiile religioase ale oamenilor înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, și care comit adulter spiritual cu această lume. Psalmul 50:16-21 zice: „Dar celor răi, Dumnezeu le zice: ‘Cu ce drept Îmi declari tu poruncile Mele, și ai luat legământul Meu în gura ta? Tu urăști instruirea, și arunci înapoia ta cuvintele Mele? Când vedeai un hoț, cădeai de acord cu el și te însoțai cu oamenii adulteri. Dai frâu liber gurii tale la rău, și limba ta pune la cale amăgirea. Stai și vorbești împotriva fratelui tău; îl defăimezi pe fiul mamei tale. Ai făcut aceste lucruri, iar eu am tăcut; ai crezut că eram unul ca tine, dar te voi mostra și-ți voi pune totul înaintea ochilor.’” (AS) Fățarnicii religioși nu Îl pot înșela pe Dumnezeu, și El nu i-ar selecta vreodată din greșală ca și mesageri ai Săi, care să anunțe apropierea sfârșitului. El îi alege pe cei care umblă cu El.

⁶ În ceea ce privește salvarea cuiva, prima preocupare a lui Iehova este să îi salveze pe martorii Săi demni. Apostolul Petru subliniază puternic aceasta. După ce spune cum Noe și familia sa au fost salvați de potop, și apoi cum dreptul Lot a fost salvat de la distrugerea Sodomei prin foc și pucioasă din cer, Petru comentează: „Iehova știe cum să îi elibereze din încercare pe oamenii cu devotament evlavios, dar ca să îi păstreze pe oamenii nedrepti pentru ziua de judecată, ca să fie nimiciți, mai ales însă pe aceia care umblă după carne, în dorința de a o pângări și care disprețuiesc stăpânirea.” (2 Pet. 2:5-10, NW) El îi salvează, de asemenea, pe cei care dau atenție acestei mărturii și care ajută la răspândirea ei către ceilalți. Acesta a fost motivul pentru care apostolul Petru a zis: „Fii mereu atent la tine însuși și la învățătura ta. Perseverează în aceste lucruri, căci, făcând așa, te vei salva pe tine însuși și pe cei care te ascultă.” (1 Tim. 4:16, NW) Prin aceasta, apreciem pe deplin modul în care trebuie să fie unul dintre martorii lui Iehova Dumnezeu pentru a fi salvat de la calamitatea lumii.

DUMNEZEU SE DESPOVĂREAZĂ DE RESPONSABILITATE

⁷ Trebuie să fie ceva mai mult decât simplă emotivitate religioasă și fanatism în spate când martorii lui Iehova continuă să meargă la oameni, în teritoriile lor, iar și iar, și să-și răspândească lucrarea de propovăduire în cât mai multe teritorii la care pot ajunge, acum proclamându-și mesajul în mai mult de nouăzeci de limbi și dialecte și în o sută cincisprezece teritorii, toate în ciuda unei mari ostilități, persecuții religioase și opresiuni politice. Da, martorii sunt batjocoriți. Dar asta nu înseamnă nimic, pentru că Isus Cristos Însuși a fost batjocorit și denaturat și El ne-a avertizat că și urmașii Lui vor fi tratați la fel. Deci, mărturia intensă pe care acest grup comparativ mic persistă s-o dea trebuie să fie efectul unei cauze valide, pentru că mărturia nu a fost răspândită prin foc și sabie ca mahomedanismul, nici nu a căutat favoruri politice și nici nu s-a bucurat de protecție politică. Atotputernicul Dumnezeu și spiritul Său trebuie să fie în spatele ei, deoarece acești martori apelează la Cuvântul lui Dumnezeu pentru mesajul lor, nu doar la porțiuni simple și selecții parțiale din Biblie, ci la *toate* părțile ei, ca un întreg armonios. Cauza validă din spatele mărturiei lor nestăpânite este faptul că Împărăția lui Iehova s-a născut în ceruri și Fiul Său a fost întronat ca Rege activ, iar sfârșitul lumii lui Satan într-o calamitate globală este aproape. Martorii lui Iehova pot dovedi acest lucru prin fapte și prin profețiile care s-au adevărit.

⁸ În acest timp de criză mondială, Dumnezeu este la lucru pe Pământ, înainte de a executa actul teribil pe care l-a prezis. El ne spune că trebuie să existe cauze adecvate pentru anumite efecte observabile. De asemenea, El ne spune că îi va ține pe martorii Lui informați cu privire la scopurile Sale și a viitorului Său act. Prin profetul lui, Iehova Dumnezeu a spus cu mult timp în urmă: „Merg doi oameni împreună fără să-și fi dat întâlnire? Răcnește leul în pădure dacă n-are pradă? Răsună din ascunzătoare glasul leului tânăr dacă acesta n-a prins nimic? Cade pasărea la pământ, dacă nu i s-a întins niciun laț? Se ridică, oare, capcana de la pământ dacă nu s-a prins nimic în ea? Dacă sună trâmbița în oraș, oare nu tremură poporul? Dacă se întâmplă o nenorocire în oraș, oare nu DOMNUL a cauzat-o? Cu siguranță, Domnul DUMNEZEU nu face nimic fără să le dezvăluie scopul Său slujitorilor săi profeți. Când leul răcnește, cine nu se teme? Când Domnul DUMNEZEU vorbește, cine nu va profeți?” (Amos 3:3-8, AT) Deoarece Iehova Dumnezeu a vorbit, cu mult timp în urmă, prin Cuvântul Său înregistrat, prezicând calamitatea mondială, și pentru că acum face ca acest Cuvânt înregistrat al profeției să vorbească prin împlinirea profeției care marchează „timpul sfârșitului”, ce pot face martorii lui Iehova altceva decât să profețească? Ei nu pot face altceva și nu fac altceva decât să profețească, fie că lumii condamnate îi place sau nu. Prin urmare, sfârșitul sigur al lumii este motivul valid pentru a da acum o mărturie preliminară despre aceasta.

⁹ Sfârșitul lumii are un motiv bun. Este cu scopul de a justifica suveranitatea universală a Dumnezeului Cel Preaînalt, prin distrugerea întregii organizații a Diavolului; nu pentru arderea pământului literal. Iehova Dumnezeu nu este

interesat doar să ștergă fiecare creatură de pe pământul acesta și să îl reducă la o zgură nelocuită. El nu o face pentru acest scop. El nu și-a schimbat scopul cu privire la destinul final al acestui pământ când omul a păcătuit în paradisul Edenului. Scopul Lui rămâne în continuare așa cum a fost la început. Acesta va fi justificat când Împărăția Sa îi va nimici pe cei ce ruinează pământul și când va transforma întregul pământ într-un paradis, pentru a fi locuit de omenirea ascultătoare adusă la perfecțiune. Deoarece Iehova preia responsabilitatea de a aduce catastrofa distructivă asupra lumii lui Satan, El se obligă să ofere o înștiințare, anticipat, despre aceasta, să explice cauza justă pentru care El aduce distrugerea și să spună cum pot scăpa cei ce dau atenție. Cei care fac parte din această lume și care umblă cu ea în relație de prietenie și în compromis, nu ar putea fi priviți ca fiind cei trimiși de Dumnezeu să anunțe lumea despre sfârșitul său. Acesta este motivul pentru care oamenii creștinătății nu trebuie să apeleze niciodată la clerul lor pentru a le oferi informații exacte cu privire la sfârșitul acestei lumi. Mai degrabă, ei ar trebui să se aștepte ca acest cler să îi țină pe oameni în ignoranță cu privire la acest lucru.

¹⁰ Iehova trebuie să se restabilească nu numai în fața oamenilor, ci și în fața îngerilor. Aceasta înseamnă atât îngerii sfinți, precum și cei ostili – demonii lui Satan. Deși o lume s-a încheiat în zilele lui Noe, totuși Iehova Dumnezeu nu l-a trimis pe Noe să îi dea o înștiințare lui Satan Diavolul, să îl informeze că cei răi urmau atunci să fie distruși. Acum, cu toate acestea, Atotputernicul Dumnezeu face să fie transmis un mesaj foarte neobișnuit. Foarte neobișnuit în ce sens? În aceea că îi înștiințează și pe Satan și toți demonii lui că și ei urmează să fie distruși la sfârșitul acestei lumi. La punctul culminant al sfârșitului ei de foc aceștia urmează să fie prinși, legați și aruncați în abis, departe de orice contact uman, precum și departe de îngerii sfinți. Din 1914 demonii au fost deja alungați din cer, din cauza nașterii Împărăției lui Dumnezeu; dar aceea a fost doar o înștiințare prealabilă a ceea ce va urma la Armagedon. Când au fost izgoniți din cer, ei au fost umiliți pe acest pământ și li s-a permis să își desfășoare activitățile aici. Dar la Armagedon, ei vor fi aruncați și mai jos, în marele abis, ca să fie ținuti în izolare deplină timp de o mie de ani. Mândria lor fiind profund rănită, ei obiectează să li se amintească despre aceasta, acum, prin predicarea martorilor lui Iehova. Ei nici nu doresc ca oamenilor pe pământ să le fie spuse aceste lucruri. Acesta este motivul pentru care ei luptă împotriva proclamării făcute de către martorii lui Iehova. Satan se dezlănțuie acum împotriva lor ca un leu încolțit în bârlogul lui.

¹¹ Deci, există un motiv bun pentru timpul permis acordat de Dumnezeu începând din anul 1914. Aceasta nu este doar pentru a lăsa suferința umană să aibă loc pe o scară mai mare decât oricând înainte, sau să fie continuată mai multă răutate flagrantă. Nu pentru asta! Ci cu scopul de a-l despovăra pe Dumnezeu de responsabilitate oferă înștiințare finală și pentru a-și trimite martorii aleși cu un avertisment final în acest „timp al sfârșitului”. Deci, aceasta este o perioadă de bunătate nemeritată a lui Dumnezeu, permițându-le oamenilor cu bună voință, care sunt în pericol, să profite de răbdarea și îndurarea Lui. Acestora li se dă astfel o oportunitate corectă de a acționa și de a lucra pentru propria lor salvare, prin

mijloacele lui Dumnezeu, și nu prin mijloace umane. Ei nu trebuie să se bazeze prea mult niciodată pe răbdarea lui Dumnezeu și să creadă că El întârzie și că ei pot zăbovi un pic mai mult alături de lume și se pot bucura mai mult de ea, înainte de a face o evadare de ultim moment, pentru siguranță, sub organizația lui Dumnezeu. Acum nu există timp de pierdut, și noi toți ar trebui să abordăm punctul de vedere despre care a vorbit Petru: „Considerați răbdarea Domnului nostru drept salvare.” (2 Pet. 3:15, *NW*; Apoc. 12:13-17) Deci, lucrați pentru salvare.

FAPTE CE SALVEAZĂ VIAȚA

¹² În discuția despre sfârșitul lumii, Petru îl menționează pe Noe în ambele scrisori ale sale către adunarea Creștină. Deci, pe scurt, ce a făcut Noe în fața sfârșitului lumii dinainte de Potop? El și fiii săi erau deja căsătoriți, dar aceștia nu au construit locuințe permanente pe pământ. Ei nu s-au implicat în construire în general, în plantare, hrănire, băut și în căsătorie. La porunca lui Dumnezeu, au construit o ladă mare, o arcă de mărimea unei mari nave. A fost neobișnuit să construiască o astfel de barcă într-un ținut fără căi navigabile interioare sau pante de lansare în apă. Ei au folosit acest ciudat program de construire ca pe o ocazie de a pune mărturie în ceea ce privește viitorul act al lui Dumnezeu. Prin construirea a ceva diferit de lume, ei au arătat că au crezut ceea ce i-a spus Dumnezeu lui Noe. Noe a preluat conducerea în predicarea sfârșitului lumii, dar el a predicat explicația *corectă* a acesteia. El nu se aștepta să meargă în cer, la sfârșitul acesteia, ci se aștepta să stea chiar aici pe acest pământ, chiar dacă ar fi ajuns îmbibat de ploaie. Prin urmare, Noe nu ar fi putut predica distrugerea pământului; așa cum nici martorii lui Iehova nu predică astăzi acest lucru. În afară de distrugerea lumii, Noe a predicat dreptatea. Cu peste șase sute de ani înainte de aceasta, străbunicul lui Noe, Enoh, a predicat despre viitoarea zi de judecată a lui Dumnezeu, și Noe a primit mesajul lui Enoh. De fapt, Noe a scris un document ce conținea o scurtă prezentare a vieții lui Enoh și sfârșitul său neobișnuit. – Iuda 14, 15; Gen. 5:3 la 6:9.

¹³ În armonie cu mesajul său de dreptate, Noe a continuat închinarea la Iehova împreună cu familia sa. Acesta reiese și din faptul că primul lucru care l-a făcut când a ieșit din corabie, după Potop, a fost să Îi construiască un altar lui Iehova și să restabilească închinarea sa curată pe uscat. Din dragoste pentru viața animală el a furnizat în arcă locuri sigure pentru toate exemplarele de animale terestre și păsări. Acesta a fost motivul pentru care el a fost instruit să construiască arca atât de mare. În timpul Potopului au trăit mai multe animale decât oameni. Dumnezeu se îngrijește și de om și fiară.

¹⁴ Deci, înseamnă că Noe a lenevit, având încredere în Dumnezeu să facă toate îngrijirile pentru a-l salva în timpul Potopului? Nu. El a avut multe lucruri de făcut înaintea Potopului. El a fost foarte activ cu construirea, predicarea și mărturisirea, în conformitate cu poruncile lui Dumnezeu. A fost el un bătrân pesimist, cum l-au numit oamenii dinaintea Potopului? Da, în măsura în care privea acea lume nelegiuită. Dar putea avea el motive de optimism? Da, putea avea; și arca cea mare

pe care a construit-o a fost expresia vizibilă, tangibilă a optimismului său imens pentru viitorul omenirii și pentru închinarea curată a lui Dumnezeu pe pământ.

¹⁵ A fost Noe cu adevărat științific în opiniile sale și în predicarea sa? A fost, cu toate că el a fost considerat cel mai ciudat om al timpurilor. Predicțiile sale științifice și meteorologice au fost singurele adevărate împotriva teoriilor religioase și științifice ale oamenilor care își băteau joc de el. Niciunul dintre oamenii care trăiesc astăzi nu sunt descendenții acelor batjocoritori. Ei sunt descendenții lui Noe. Faptul că Noe a umblat cu Dumnezeu și a împlinit poruncile și instrucțiunile Lui, a avut ca rezultat salvarea lui și a familiei sale, și astfel perpetuarea familiei umane până din prezent. Cel puțin, martorii lui Iehova îi mulțumesc lui Noe pentru aceasta. Ei cred că exemplul lui este cel mai științific și că a-l urma în acest „timp al sfârșitului” lumii de după Potop garantează viața. La fel ca Noe și familia sa, martorii lui Iehova de astăzi sunt interesați în perpetuarea familiei umane, dincolo de cataclismul de la Armagedon. În armonie cu aceasta, ei imită exemplul de credință al lui Noe și aduc în turmă pe „alte oi” ale lui Dumnezeu, în organizația sa teocratică, în fața apropierii sfârșitului lumii.

¹⁶ Petru, în scrisorile sale, a subliniat sfârșitul acestei lumi atât de mult și s-a referit la zilele lui Noe pentru ilustrații minunate. Atunci, ce le spune Petru creștinilor că ar trebui să facă acum, având în vedere iminentul „sfârșit al tuturor lucrurilor”, sfârșitul tuturor lucrurilor lumești pe care el le-a discutat? Să le examinăm pe scurt și să determinăm dacă el a sfătuit ceva irațional, emoțional sau frenetic.

¹⁷ Evangheliștii creștinătății încearcă să îi modeleze pe oameni într-o frenezie emoțională, în scopul de a-i convinge să se alăture sistemelor religioase sectante ca mijloc de mântuire. Dar Petru ne sfătuiește: „Să aveți o minte sănătoasă și fiți treji în vederea rugăciunilor!” (1 Pet. 4:7, *NW*) Lumea crede că nu suntem sănătoși mental pentru că aplicăm acum cuvintele lui Petru, că sfârșitul complet al tuturor lucrurilor s-a apropiat, dar cei lumești sunt cei ce sunt nesănătoși mental. Într-un mod neștiințific și nescriptural, creștinătatea învață că sfârșitul lumii înseamnă distrugere de foc pentru pământul nostru și pentru întreaga creație materială. Dar Iehova Dumnezeu ne-a dat spiritul de sănătate a minții. Așa că noi declarăm promisiunea Sa că pământul va supraviețui Armagedonului și că voința lui Dumnezeu se va face aici, prin transformarea întregului glob într-un paradis. Supraviețuitorii Armagedonului și cei reînviați din morminte se pot dovedi demni să-l locuiască pentru totdeauna. Deci, în fața sfârșitului nu ne pierdem echilibrul mental, ci acționăm în concordanță cu convingerea noastră și ne folosim timpul pe calea lui Dumnezeu.

¹⁸ În afară de păstrarea unei minți sănătoase, prin studierea și aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu, trebuie să ne rugăm Lui. Trebuie să ne păstrăm vigilența pentru a face acest lucru, atât în particular, cât și în compania fraților noștri. Rugăciunea face mai puternică aprecierea de către noi a relației noastre cu Tatăl Ceresc și Eliberatorul. Ea ne ține în comunicare cu El. Avem o luptă reală în mâinile noastre, nu împotriva sângelui și a cărnii, cu arme literale, ci împotriva dușmanilor supraomenești, spiritele rele din tărâmurile invizibile care au fost

înjosite pe acest pământ. Armura noastră personală este ținută complet spirituală pe care Dumnezeu ne-a oferit-o. În timp ce luptăm împotriva acestor oștiri spirituale, cu acest costum complet de armură, avem nevoie să ne menținem treji, în alertă, ca să ne rugăm și să facem apel la ajutor ceresc. Nu putem merge înainte fără rugăciune. Ea are, într-adevăr efect, dacă ne rugăm cu credință și seriozitate, în armonie cu voința lui Dumnezeu. Avem nevoie să ne rugăm pentru îndrăzneala de a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu și să punem mărturie, pe timp favorabil și în timp de necaz. Suntem privilegiați să ne rugăm, nu numai pentru noi înșine, ci pentru toți frații noștri de pe întreg pământul, ca ei să-și continue obligațiile cu zel, ca și martori ai lui Iehova, în acești ultimi ani din această lume veche și să își păstreze integritatea și să câștige viața cu noi.

EXPRESII DE IUBIRE

¹⁹ Mai mult decât oricând, acum, Diavolul înjosit, produce ură în întreaga lume – ură față de Dumnezeu și ură față de aproape. Prin urmare, având în vedere sfârșitul, Petru spune: „Mai presus de toate, să aveți o iubire profundă unii față de alții, căci iubirea acoperă o mulțime de păcate.” (1 Pet. 4:8, *NW*) Trebuie să rămânem împreună, așa cum au făcut Noe și familia sa înainte de Potop. Trebuie să iubim organizația lui Dumnezeu și să îi iubim pe cei ce sunt membri ai organizației Sale teocratice, sau pe cei care sunt adăpostiți în ea. Iubirea este legătura perfectă a uniunii pentru noi. Trebuie să o exercităm în imitarea lui Dumnezeu și să ne împotrivim contaminării cu ură a acestei lumi egoiste. Niciunul dintre noi nu e perfect încă, chiar dacă noi suntem atât de aproape de noua lume a dreptății. Prin urmare, în mod neintenționat, prin slăbiciune și imperfecțiune, vom comite păcate unii împotriva altora. Acestea trebuie să le iertăm și să le acoperim și numai iubirea ne va ajuta să facem acest lucru. Lumea lui Satan nu va distruge niciodată această iubire din mijlocul organizației lui Dumnezeu, iar iubirea va dăinui prin Armagedon și în noua lume. Lumea veche va fi distrusă pentru egoismul său. Așa că noi trebuie să evităm egoismul.

²⁰ „Fiți ospitalieri unii cu alții, fără să murmurați,” continuă sfatul lui Petru. Este mare nevoie de o astfel de ospitalitate având în vedere situațiile de urgență, de privațiunile și de condițiile grele din ziua de azi. Așa că ne putem deschide casele pentru a conduce studii biblice și pentru a ține lecturi publice locale din Biblie. Putem întreține participanți la congrese și pionieri, pe care îi putem ajuta în acest fel la slujirea în mod activ a lui Dumnezeu, în lucrarea de mărturie, pe teren. Ne putem angaja în lucrare de ajutorare pentru a-i ajuta pe frații noștri din ținuturile care au avut de suferit din cauza războiului, a dictaturilor și a persecutării poporului lui Dumnezeu, prin conducătorii totalitari din lagărele de concentrare. (1 Pet. 4:9, *NW*) Ca să putem obține beneficii de pe urma faptului că facem acest lucru, trebuie să îl facem din toată inima.

²¹ Apoi, de asemenea, trebuie să ne ocupăm de întărirea fraților noștri, cu toate resursele spirituale pe care le avem la dispoziția noastră. Petru spune: „În măsura în care fiecare a primit un dar, folosiți-l, slujindu-vă unii altora ca buni administratori ai bunătații nemeritate a lui Dumnezeu, manifestată în diferite

moduri.” Amintiți-vă că orice dar cu care Dumnezeu v-a înzestrat, sau pe care v-a ajutat să-l cultivați trebuie folosit, mai ales acum în „timpul sfârșitului”, când este atât de necesar. Folosiți-vă toate abilitățile și talentele, bizuindu-vă pe tăria pe care o dă Dumnezeu, nu căutând laudă și onoare pentru voi înșivă, ci pentru a da toată cinstea, recunoștința și lauda lui Dumnezeu, pentru slava Sa. Arătați că bunătatea Lui nemeritată nu a fost irosită cu voi. – 1 Pet. 4:10, 11, *NW*.

ÎNCHEIEREA INSTRUIRII NOASTRE

²² Ca un semn al acestui timp al sfârșitului, suferința umană a fost amplificată, iar Satan și demonii săi, înverșunați din cauza degradării lor și a limitării pe acest pământ, duc o luptă mai aprigă ca niciodată împotriva martorilor lui Iehova. Pe măsură ce înfruntăm încrezătorii sfârșitul, iată ce spune Petru că trebuie să facem cu privire la marea încercare de peste noi: „Iubiților, să nu fiți nedumeriți de focul din mijlocul vostru, care este spre încercarea voastră, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva ciudat. Dimpotrivă, continuați să vă bucurați fiindcă sunteți părtași la suferințele lui Cristos, ca să vă bucurați și să exultați și în timpul descoperirii gloriei sale.” Avem luminare de la Dumnezeu, prin Cuvântul Său și organizația teocratică. Deci, acum nu avem niciun motiv să fim nedumeriți.

²³ Noi înțelegem că principala chestiune implicată este justificarea suveranității legitime a lui Iehova peste toată creația. Este o favoare de la Dumnezeu să îndurăm încercarea de foc a credinței noastre, nu cu jale și tristețe, ci cu bucurie. Faptul că avem bucurie în timp ce suferim ne întărește pentru a ne menține integritatea sub încercare. Noi suntem părtași, nu doar în suferințele comune ale umanității, ci și în suferințele lui Cristos. Această suferință trebuie să precedă cinstea de a trăi în lumea nouă, după ce Cristos se dezvăluie pe deplin la Armagedon. Prin toată suferința, să ne păstrăm sănătoși la minte și să păstrăm spiritul lui Dumnezeu deasupra noastră. „Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Cristos, sunteți fericiți, fiindcă spiritul gloriei, da, spiritul lui Dumnezeu, se odihnește peste voi.” Nu puteți avea glorie exterioară peste voi acum, dar spiritul lui Dumnezeu care este peste voi acum, este un „spirit al gloriei”, garanția gloriei ce va veni, ca răsplată pentru suferința din prezent. Fii plin de compasiune pentru frații tăi care suferă în altă parte. Impune-ți un exemplu bun de a îndura suferința cu loialitate. Întotdeauna ai grijă ca suferința ta să nu fie pentru o fărădelege egoistă, nici pentru ipocrizie religioasă. Atunci vei păstra asupra ta acel „spirit al gloriei” care aduce fericire, pentru că suferințele tale sunt cele în armonie cu voința lui Dumnezeu. Vei putea să-ți încredințezi sufletul Lui spre păstrare, cu toată încrederea, și astfel să fi neînfricat atunci când te vei confrunta cu pericolul morții. – 1 Pet. 4:12-14, 19, *NW*.

²⁴ Tot în acest timp al sfârșitului, Păstorul Principal al lui Dumnezeu adună împreună toate oile care sunt acum pe pământ. Aceștia sunt ultimii membri din „turma mică” ce vor primi Împărăția Cerească, precum și marea mulțime de „alte oi” care au plăcere în a le face bine fraților spirituali ai lui Cristos, ca și cum i-ar face bine direct Lui. Atunci, cât de potrivit este îndemnul lui Petru, pentru cei care sunt bătrâni din punct de vedere spiritual, în mijlocul adunării poporului lui

Dumnezeu: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este în grija voastră!” Așa cum Păstorul Principal continuă să aducă mai multe dintre „celelalte oi” într-un singur staul, sub conducerea unui singur Păstor, câtă lucrare de păstorit este de făcut astăzi! În timp ce facem această lucrare de păstorit, să fim siguri că o facem în mod corect, cum prescrie Petru, de bunăvoie, cu nerăbdare, ca exemple pentru turmă și nu sub constrângere, nici pentru plăcerea de câștig necinstit, nici stăpânind peste cei care sunt oile lui Dumnezeu. Nu numai bătrânii din punct de vedere spiritual, ci și cei tineri ar trebui să fie smeriți, supuși îndrumării mâinii lui Dumnezeu. Trebuie să facem toți acest lucru, pentru vânarea, strângerea și hrănirea oilor Marelui Păstor. În timp ce „celelalte oi” sunt acum despărțite de caprele lumești, să le urăm bun venit tuturor, oricât de multe vin în turmă. Să le primim de la început în mod pașnic, cu afecțiune, unii față de alții, ca să trecem împreună prin Armaghedon, ca o singură turmă nedespărțită. – 1 Pet. 5:1-6, *NW*.

²⁵ Amintiți-vă că Satan Diavolul este adversarul nostru principal. Nu vă temeți de el și nu deveniți panicați, deoarece își adună întreaga lume împotriva voastră și vă supune pe voi și pe frații voștri la o suferință chinuitoare. *El* este aproape de sfârșitul *său*, nu voi de sfârșitul vostru. Deci, ca să îl cităm pe Petru în continuare, „rămâneți lucizi, fiți precauți. Adversarul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând să devoreze pe cineva. Dar luați poziție împotriva lui, fiți tari în credință, știind că întreaga comunitate a fraților voștri din lume trece prin aceleași suferințe.” Nimeni nu este scutit și nici voi nu puteți fi scutiți, oriunde în această lume, dacă sunteți credincioși. Prin urmare, nu fugiți pentru a vă feri și a vă izola. Păstrați-vă umăr la umăr cu frații voștri și suportați suferințele împreună cu ei și astfel ridicați-vă împotriva Diavolului cu soliditatea credinței. – 1 Pet. 5:8, 9, *NW*.

²⁶ Lumea este părăsită în distrugerea acesteia și creștinătatea odată cu aceasta. Dar Iehova Dumnezeu este foarte aproape de noi, se ocupă de noi, cu scopul salvării noastre complete. El nu permite suferinței să vină peste noi și să ne distrugă, ci El urmărește să ne perfecționeze în ascultare prin lucrurile pe care le suferim. El ne instruește pentru un serviciu credincios în viitor, ne face de neclintit în serviciul Său și puternici spiritual. Așa că să nu ne pierdem cu firea sub suferințele continue. „Ci”, ne asigură Petru, „după ce veți suferi puțin timp, Dumnezeul oricărei bunătați nemeritate, care v-a chemat la gloria sa veșnică în uniune cu Cristos, va încheia el însuși instruirea voastră, vă va face neclintiți, vă va face puternici.” (1 Pet. 5:10, *NW*) Prin urmare, când punctul culminant al încercării finale va veni, în scurt timp, sub efortul desăvârșit al dușmanului combinat, cu tot ceea ce are dușmanul, *noi* vom ieși complet învingători pentru justificarea lui Dumnezeu și astfel vom supraviețui sfârșitului.

²⁷ Atunci, datoria noastră este clară în fața sfârșitului lumii. Ca organizație teocratică trebuie să înaintăm în anul 1951 și în timpul rămas din toleranța lui Dumnezeu față de această lume. Trebuie să rezistăm împreună prin iubire, să luptăm în unitate, să Îl servim pe Dumnezeu în uniune, să răbdăm și să ne rugăm, pretutindeni în lume. Suntem hotărâți să o facem? Atunci înainte cu lucrarea finală! Înainte cu propovăduirea acestei vești bune a Împărăției lui Dumnezeu pe

tot pământul, ca mărturie, să nu ne oprim până când nu vine sfârșitul desăvârșit și Iehova Dumnezeu însuși se va ridica pentru mărturia lui culminantă și va urma noua Sa lume, în care noi vom supraviețui, spre laudă veșnică, prin Isus Cristos.

Rămâneți neclintiți într-un singur spirit, luptând cot la cot cu un singur suflet pentru credința veștii bune, fără să vă înspăimântați în vreun fel de adversarii voștri. Chiar lucrul acesta este pentru ei o dovadă de distrugere, iar pentru voi, de salvare. – Filipeni 1:27, 28, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce învățătura Bibliei despre sfârșitul lumii este științifică și de ce creștinătatea va fi prima parte care se va sfârși a acestei lumi?
2. Cum învățăm lucrul rațional și drept pe care trebuie să-l facem în fața sfârșitului lumii?
3. Ce oferă Dumnezeu înaintea unei calamități aduse de mâna Sa și cum joacă timpul un rol aici?
4. Care este scopul de a transmite o înștiințare înainte?
5. Pe cine a ales, și pe cine nu a ales Dumnezeu să înștiințeze și de ce?
6. Ce trebuie să fim pentru a fi salvați de calamitatea mondială și cum este demonstrat lucrul acesta?
7. Ce trebuie să se afle în spatele activităților stăruitoare și extinse ale martorilor lui Iehova, ca și motivație a acestora?
8. Cum i-a spus Dumnezeu lui Amos că vor exista anumite cauze pentru anumite efecte și astfel, care este motivul pentru care înștiințăm acum?
9. (a) Care este motivul pentru sfârșitul lumii? (b) Pe cine nu trebuie să ne bizuim pentru informații corecte despre sfârșitul ei și de ce?
10. De ce înștiințarea pe care o fac acum martorii lui Iehova este foarte neobișnuită? De aceea, cine luptă și se dezlănțuie împotriva ei?
11. Ce motiv îndurător există pentru permisiunea timpului de către Dumnezeu de la 1914 încoace?
- 12,13. Ce a făcut Noe în fața sfârșitului lumii vechi?
14. A fost Noe un pesimist? Cum s-a dovedit a fi un optimist?
15. Cum a fost Noe științific în punctele sale de vedere și predicare, și cum suntem și noi astăzi interesați de perpetuarea vieții umane?
16. De ce examinăm scrierile lui Petru pentru a învăța ce să facem?
17. Ce ne sfătuiește Petru să fim din punct de vedere mental? Cum facem aceasta?
18. De ce trebuie să veghem și să ne rugăm și pentru ce?
19. Ce calitate trebuie să cultivăm acum, în mod intens, și de ce? Pentru a acoperi ce anume este necesară aceasta?
20. Cum putem fi ospitalieri și să obținem și foloase de pe urma acestui fapt?
21. Cum trebuie să folosim mijloacele spirituale pe care le avem la dispoziție?
22. De ce vine acum încercarea peste noi? De ce nu suntem nedumeriți în legătură cu aceasta?

23. De ce suferința noastră este în felul acesta o favoare din partea lui Dumnezeu pentru noi, și pe ce trebuie să ne bazăm în toată această perioadă?
24. De ce este acum foarte potrivit sfatul lui Petru de a păstori turma lui Dumnezeu? De către cine și cum trebuie să se facă aceasta?
25. Împotriva cui trebuie să luăm poziție, nu să fugim pentru a ne feri?
26. Care este scopul lui Dumnezeu prin faptul că permite să suferim astfel și ce va însemna ieșirea noastră complet victorioasă?
27. Cât de evidentă este atunci datoria noastră și, fiind hotărâți s-o împlinim, ce continuăm?

Identificarea „Israelului lui Dumnezeu”

Întrebarea dezbătută cu ardoare este: Constituie statul Israel o împlinire a profeției Bibliei, așa cum a fost înființat în Palestina pe 14 mai, 1948 și acum se află în al patrulea său an de existență? Într-un articol intitulat „Ce cred evreii”, apărut în revista *Life*, pe 11 septembrie, 1950, Rabinul Philip S. Bernstein, președintele celei mai mari organizații de rabini din lume (Conferința Principală a Rabinilor Americani), face această declarație: „Cu puține excepții, evreii religioși de astăzi cred în restatornicirea Israelului și în răscumpărarea fundamentală a omenirii. Pentru cei mai mulți evrei liberali soluția problemei de importanță istorică a evreilor, prin înființarea comunității Israelului, este un pas spre împlinirea aspirațiilor democratice și Mesianice ale profeticului Iudaism”. Redactorul publicației *Morning Call* din Allentown, Pennsylvania, Percy Ruhe, spunea: „El crede că întoarcerea evreilor în Israel este o parte importantă a realizării profeției din Vechiul Testament. ‘Până când nu se va realiza aceasta, noi nu putem aștepta mileniul – cei o mie de ani de pace’, încheia el” (10 iunie, 1950). Atât evreii, cât și Neamurile, sunt foarte mult interesate de acest subiect. Atât evreii, cât și cei dintre Neamuri, care sunt lipsiți de prejudecată, cinstiți și sinceri, pot obține cu ușurință răspunsul corect la întrebare, examinând sfintele Scripturi și evenimentele prezente care au loc.

Marele profet evreu Moise a fost cel care i-a avertizat pe izraeliți cu aceste cuvinte: „Dacă nu veți observa toate cuvintele legii acesteia care sunt scrise în această carte, pentru a le împlini, ca să vă temeți de acest nume glorios și de temut, IEHOVA DUMNEZEUL TĂU; ... atunci Iehova te va împrăștia printre toate popoarele, de la un capăt al pământului până la celălalt.” (Deut. 28:58,59,64, AS). Profetul evreu mai mare decât Moise, Isus din Nazaret, a repetat acest avertisment crud, zicând: „Acestea sunt zile de împlinire a dreptății, ca toate lucrurile scrise să se poată împlini. Ei vor cădea prin ascuțișul săbiei și vor fi duși prizonieri în toate națiunile și Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni până se vor împlini

timpurile fixate națiunilor.” – Deut. 18:18,19; Luca 21:22,24; Ioan 1:45; Faptele 3:20,22,23, *NW*.

Atât Moise cât și Isus au fost profeți adevărați și ceea ce au declarat ei s-a împlinit. În anul 70 (A.D.), sub asediul prin armatele romane care l-au înconjurat, Ierusalimul a ajuns la cel mai înspăimântător și înfiorător sfârșit al său. Templul său a fost nimicit, peste 1.100.000 din locuitorii lui au murit (potrivit istoricului evreu Flavius Iosephus), cetatea a fost complet pustiiată, aproximativ 97.000 de persoane au fost luate prizoniere și cei care au scăpat au fost împrăștiați în cele patru vânturi. În felul acesta, ca națiune, Iehova i-a lepădat pe evrei; ei n-au mai fost poporul ales al lui Dumnezeu. Numai o mică rămășiță credincioasă a continuat să aibă binecuvântarea Sa, și cu aceștia a formulat și a instituit Iehova un „nou legământ”, vechiul legământ al Legii fiind împlinit și dat la o parte. – Ier. 31:31-34; Evrei 8:8-13.

Adevăratul Israel al lui Dumnezeu

Odată cu trecerea vechiului legământ, un nou legământ a fost făcut cu cei care au devenit iudei spirituali. Aceasta a însemnat că nu numai iudeii născuți firește puteau fi aduși în acest nou legământ aranjament, ci și ne-iudeii, și astfel să devină iudei spirituali. Prin urmare, obârșia carnală din coastele lui Avraam nu-l socotește pe cineva ca aparținând „sămânței” lui Avraam, căruia i-au fost făcute promisiuni. Nici circumcizia în carne, ci circumcizia inimii, dovedește pe o persoană a fi un iudeu adevărat înaintea lui Dumnezeu. (Deut. 10:16; 30:6; Ier. 4:4). Înțelegeți, dreptatea i-a fost recunoscută lui Avraam înainte ca el să suporte vreo operație chirurgicală în carne. (Gen. 17:9-14,23-27). Așadar, cei care devin izraeliți spirituali, având aceeași credință cum a avut Avraam, sunt îndreptățiți din pricina unei astfel de credințe. Ei sunt născuți apoi prin spiritul lui Dumnezeu și în felul acesta devin copii spirituali, parte a noii națiuni a lui Dumnezeu, într-adevăr iudei adevărați, adică laudători ai lui Iehova. Numele *Iuda* înseamnă „laudă” – Gen. 29:35, *AS*.

Încă mai aveți îndoială despre aceasta? Sau pare oarecum greu de înțeles? Ei bine, atunci ascultați ce spune un iudeu care a fost circumcis după carne, nimeni altul decât cel care fusese cândva un fariseu foarte proeminent, pe nume Saul, care mai târziu a fost numit Pavel, apostolul lui Isus Cristos. Pavel scrie: „Căci nici circumcizia, nici ne-circumcizia nu sunt nimic, ci creațiunea nouă este ceva. Și peste toți care vor umbla disciplinat prin această regulă de comportament, peste Israelul lui Dumnezeu, să fie pacea și îndurarea.” (Gal. 6:15,16, *NW*). Observați că el îi numește izraeliți ne-circumciși ne-iudei. Acelorași creștini convertiți dintre Neamuri el le scrie spunându-le că ei sunt sămânța lui Avraam: „Nu mai este nici iudeu, nici grec, nici sclav nici om liber, nici parte bărbătească nici parte femeiască; căci toți sunteți una în unire cu Isus Cristos; Mai mult decât atât, dacă voi aparțineți lui Cristos, sunteți într-adevăr sămânța lui Avraam, moștenitori prin promisiune”. „Ierusalimul cel de sus”, spune el, a fost ilustrat de femeia liberă Sara, soția lui Avraam și este mama lor. De aceea, el îi pune alături de Isaac, fiul

lui Avraam și al Sarei, zicând că „sunt copii aparținând promisiunii, așa cum a fost Isaac.” – Gal. 3:28,29; 4:26,28, *NW*.

Semnul de identificare al circumciziei

Pavel vorbește despre cineva care este „iudeu după nume” și apoi arată că dacă acela nu respectă legea, „circumcizia lui devine ne-circumcizie”; și invers, dacă „o persoană ne-circumcisă păzește cerințele drepte ale Legii, ne-circumcizia lui îi va fi socotită circumcizie”. Concluzia lui Pavel este, prin urmare, aceasta: „Iudeu nu este acela care este iudeu pe din afară, nici circumcizie nu este circumcizia pe din afară, în carne. Ci iudeu este cel care este iudeu în interior și circumcizia lui este cea a inimii, prin spirit, și nu printr-un cod scris.” (Rom. 2:12-29, *NW*). Așadar, cineva poate fi iudeu după nume și circumcis în carne, totuși dacă eșuează să împlinească cerințele lui Dumnezeu, el nu este o parte a „Israelului lui Dumnezeu”, ci devine ca unul dintre Neamuri, necircumcis înaintea lui Iehova. Pe de altă parte, unul pe din afară dintre Neamuri, poate fi socotit, prin credință, ca iudeu pe interior, un izraelit spiritual.

Urmărind în continuare acest argument, Pavel explică cum Avraam a fost „tatăl tuturor celor care au credință în timp ce sunt ne-circumciși”, adică al celor dintre Neamuri „într-o stare ne-circumcisă.” (Rom. 4:11,12,16, *NW*). Pe mai departe, el spune: „Nu tot ce își are obârșia din Israel este într-adevăr ‘Israel’. Și pentru că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copii, ci ‘În Isaac va fi numită sămânța ta’. Adică nu copiii de carne sunt într-adevăr copiii lui Dumnezeu, ci copiii prin promisiune sunt socotiți ca sămânță”. Și ce dacă Dumnezeu a ales să aducă ne-iudei în Israelul spiritual, „pe care El i-a chemat nu numai dintre iudei, ci și dintre națiuni? Este așa cum spune El și în Osea: ‘Voi numi „popor al Meu” pe cei care nu sunt poporul Meu și „iubită” pe cea care nu era iubită; și în locul unde li se zicea, „Nu sunteți poporul Meu”, ei vor fi numiți „fiii Dumnezeului Cel viu”.’” – Rom. 9:6-8,24-26, *NW*.

La Filipeni 3:2,3 (*NW*) Pavel, care a fost atât un iudeu natural, cât și unul spiritual, face deosebire între iudeii naturali, care au numai circumcizia în carne și cei care au adevărata circumcizie, cei care sunt iudei pe interior, fie din națiunea naturală a Israelului, fie din alte națiuni: „Feriți-vă de cei care mutilează carnea. Căci noi suntem cei cu adevărata circumcizie care redăm un serviciu sacru prin spiritul lui Dumnezeu, ne lăudăm în Isus Cristos și nu ne punem încrederea în carne”.

Israelul spiritual este o națiune sfântă

În felul acesta, devine clar că Israelul spiritual este o națiune nouă în care zidul despărțitor dintre iudei și Neamuri a fost nimicit, îndreptățind și pe unii și pe ceilalți la acest „Israel al lui Dumnezeu”, pentru a se dezvolta într-un „templu sfânt pentru Iehova.” (Efes. 2:11-22, *NW*). „Pietrele vii” din toate națiunile care sunt zidite în această „casă spirituală” sunt toate numite „un neam ales, o preoție regală, o națiune sfântă, un popor pentru o stăpânire aleasă.” – 1Pet. 2:4-10, *NW*.

Numărul care formează această preoție regală și această națiune sfântă care urmează să domnească împreună cu Cristos în cer este fixat la Apocalipsa 14:1-5 la 144.000. Despre ei se vorbește ca despre cei „răscumpărați de pe pământ”, „cei care continuă să-L urmeze pe Miel”, cei „răscumpărați din omenire” prin prețul de răscumpărare al lui Cristos. Nimeni nu va argumenta că această clasă de împreună moștenitori cu Cristos este alcătuită în exclusivitate din iudei naturali, izraeliți după carne, fără alte națiuni reprezentate în Trupul sau Biserica lui Cristos. De aceea, atunci când citim despre această clasă de 144.000, „robii Dumnezeului nostru”, ca venind din Israel, câte 12.000 din fiecare cele douăsprezece seminții ale lui Israel, noi știm că trebuie să însemne Israelul spiritual. (Apoc. 7:1-8, *NW*). Cu greu ar putea fi acesta Israelul natural, deoarece nu există nici un indiciu că în timp când această clasă era aleasă mulți L-au acceptat pe Cristos. Mai mult decât atât, nu s-ar potrivi deloc faptul ca exact același număr din fiecare seminție să fi răspuns chemării, deoarece unele seminții erau mult mai populate decât altele. Și iată un punct important: înregistrările semințiilor iudeilor naturali n-au supraviețuit lungii perioade de timp în decursul căreia au fost aleși acești 144.000, așa că n-a fost disponibilă nici o înregistrare a descendenților semințiilor pentru a-i clasifica pe un astfel de criteriu natural.

Așadar și aici vedem că este vorba de Israelul spiritual și numărul egal din fiecare seminție arată o organizație echilibrată, fără să fie arătată părtinire în alegere. Această grupare în douăsprezece diviziuni de numere egale se potrivește bine cu cele douăsprezece pietre de temelie pe care apar numele celor douăsprezece apostoli. (Apoc. 21:14, *NW*). De asemenea, atunci când Israelul a părăsit Egiptul, ei au fost însoțiți de o „mulțime amestecată” de ne-iudei; și iată că în Apocalipsa 7:9 acestor izraeliți spirituali li s-a asociat o „mulțime mare” din toate națiunile. – Ex. 12:38.

Majoritatea izraeliților după carne s-au poticnit în Isus Cristos ca Mesia și din acest motiv ei au fost arătați ca fiind lepădați, departe de Avraam, Isaac și Iacov, nemaifiind asociați cu ei în Împărăția lui Dumnezeu, iar în locul lor au venit să fie asociați cu ceea ce simbolizează acești patriarhi oameni din toate națiunile, de la est la vest și de la nord la sud. (Luca 13:27-30). Isus a spus că cei care nu vor fi uniți cu El vor fi îndepărtați asemenea ramurilor neîngrijite care se usucă și sunt arse. (Ioan 15:6). Pavel a arătat că multe din ramurile naturale, iudeii după carne, au fost retezate de la copacul teocratic și pentru a le lua locul vor fi altoite ramuri sălbatice; prin aceasta însemnând Neamurile altădată înstrăinate, care devin o parte a „Israelului lui Dumnezeu”. Apoi, cu aceste Neamuri altoite, Pavel adaugă: „În felul acesta tot Israelul va fi salvat”. Arătând mai departe motivele pentru care iudeii naturali au fost înlăturați ca să nu mai fie o parte a sămânței lui Avraam și a „Israelului lui Dumnezeu”, Isus a refuzat să-i recunoască pe cei rebeli, zicând: „Dacă sunteți copiii lui Avraam, faceți faptele lui Avraam ... Voi sunteți de la tatăl vostru Diavolul.” – Ioan 8:37-44, *NW*.

Aceasta înseamnă că Dumnezeu nu tratează astăzi cu două națiuni Israel, una de carne și una spirituală. Atunci pe care din cele două le adună Iehova pentru a acorda binecuvântările Sale de restatornicire? Este aceasta republica Israel, care

conduce acum populația Palestinei de 1.400.000, sau este Israelul spiritual alcătuit numai din 144.000? Faptele prezentate în articolul următor răspund pe deplin chiar la aceste întrebări importante.

Adevăratul Israel este acum restaurat

În articolul precedent a fost identificat adevăratul Israel al lui Dumnezeu, dar unele întrebări importante rămân încă neatînse. Un punct important, atât de des trecut cu vederea, este faptul că nici unul din cei doi profeți evrei mai mari, Moise și Isus, n-au oferit vreo speranță de restatornicire Israelului natural. Acelei națiuni i s-a dat alegerea, fie credincioșie și viață, fie necredincioșie și moarte. Ei au ales-o pe cea din urmă și casa le-a fost părăsită. (Deut. 11:26-28; 30:15-19 Mat. 23:38, *NW*). Promisiunile de restatornicire atât de des citate se găsesc în scrierile unor profeți ca: Ezechiel, Ieremia și alții. (Ezec. 34:1-31; 36:1-38 Ier. 32:27-42). Dar care au fost împrejurările sub care au fost făcute aceste promisiuni?

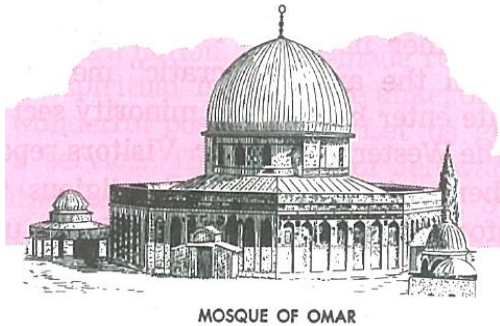
Acesta este principalul punct ce trebuie observat. Promisiunile că Iehova va strânge laolaltă și va restatornici poporul Său de legământ Israel în țara lor au fost făcute de cunoscut înainte de mergerea lor în captivitate în Babilon în anul 607 î.C. Exact la timpul fixat, după ce țara lui Iuda zăcuse pustiită 70 de ani, o rămășiță din Israel s-a întors cu îndatorirea de a rezidi templul și zidurile și pentru a începe încă o dată închinarea curată a lui Iehova. – Ezra 1:1-8; 3:1-13.

Totuși, acea întoarcere a fost numai o împlinire în mic a profețiilor, numai o ilustrație, un tip sau o umbră a unei întoarceri mai mari și mai importante ce urma. (1Cor. 10:6,11, *NW*, margin). Așa că întrebarea este: A fost aceasta o pildă sau o ilustrație a dezvoltării de colonizare a evreilor naturali în Palestina astăzi, sau a ilustrat restatornicirea Israelului spiritual de astăzi?

Întorcându-ne în timp, Iehova Dumnezeu a înfrânt nelegiuitul Babilon și l-a ridicat pe Cir Persanul care a susținut întoarcerea iudeilor. Dar Imperiul Britanic, ce exercită autoritate asupra Palestinei de la și după ce a fost sfărâmată stăpânirea turcească în Primul Război Mondial, n-a fost un corespondent al lui Cir. Britania s-a împotrivit înființării unui stat evreu și a eșuat să fie la înălțimea propriei Declarații de la Balfour. Nu prima, ca Persia sub Cir, ci Britania a fost cea de-a treizeci și treia națiune care a recunoscut noul stat evreiesc. Iehova a restituit țara Israelului din vechime fără nici o luptă, dar Sioniștii moderni au dus un război crud și teritoriile pe care nu le-au câștigat prin cucerire le-au cumpărat de la moșierii arabi.

În ilustrație, captivii iudei s-au întors într-o țară pustiită nelocuită de om sau animal, dar coloniștii moderni au găsit Palestina locuită; cetatea Ierusalimului era o metropolă înfloritoare. În ilustrație, iudei s-au întors să rezidească templul lui

Iehova. Iudeii moderni au găsit o moschee mahomedană cățărată pe vechiul loc al templului și ei n-au făcut nici un efort s-o mute. Și chiar dacă ar fi făcut, iudeii n-au nici o profeție atestată, nimeni care să poată dovedi că descinde din Aron. Nu așa s-a întâmplat cu cei care s-au întors din Babilon.

MOSQUE OF OMAR

Israelul ne-teocratic

Dovada cea mai convingătoare ce demonstrează că întoarcerea iudeilor naturali în Palestina nu are nimic de-a face cu profeția Bibliei este faptul că noul stat nu este teocratic în nici un sens al cuvântului. Constituția lui declară clar că „Statul Israel este o ... republică democratică”, nu o teocrație. În orice caz, Israelul este foarte mult o parte a acestei lumi. Din punct de vedere comercial, el

face afaceri la același nivel ca restul lumii. Din punct de vedere social și moral, Israelul nu este mai bun decât celelalte națiuni. Din punct de vedere militar, el nu se încrede în brațul lui Iehova; șefii săi de stat intră în idei confuze cu sfătuitoarii militari ai puterilor occidentale. Din punct de vedere religios, el are numeroasele sale secte și culte – ortodoxă, reformată, conservatoare, atee – nici una din ele neputând pretinde că aparține martorilor lui Iehova. (Isa. 43:10-12, *AS*). Din punct de vedere politic, el are partide de „stânga”, de „dreapta” și de „centru”, care luptă unul cu altul pentru putere, să stăpânească.

Israelul a cerut Națiunilor Unite – acel „lucru dezgustător care cauzează pustiirea” (Mat. 24:15, *NW*) – să „ajute poporul iudeu în făurirea statului său și să recunoască Israelul în familia națiunilor”. Acest lucru a avut loc și Israelul a devenit pe 11 mai, 1949, al cincizeci și nouălea membru, toate în violarea legii lui Dumnezeu că poporul Său de legământ nu trebuia să facă nici o alianță cu alte națiuni. (Deut. 7:2; Jud. 2:1,2; Isa. 31:1, *AS*). Dacă acum nouăsprezece secole Ierusalimul era „în robie împreună cu copiii lui”, cu cât mai mult este astăzi Israelul în robia acestei lumi Babilonice! În orice caz, Israelul s-a făcut o parte a acestei lumi vechi, de aceea este condamnat la nimicire în curând, la Armaghedon, exact așa cum a prezis cu mult timp în urmă profetul evreu Daniel. – Gal. 4:25, *NW*; Dan. 2:44.

A fost auzit cineva protestând împotriva a ceea ce s-a spus aici, pretinzând că republica Israel are anumite tendințe teocratice? Cu toate acestea, orice astfel de pretenții se dovedesc fără valoare dacă sunt puse la încercare. Este adevărat că există un minister al religiei ce deține un cabinet; există legi stricte de regim alimentar ce prescriu numai un anumit fel de hrană pentru armată; există legi aspre de Sabat care practic aduc viața de civil în impas. Dar toate aceste lucruri sunt pur și simplu după porunci făcute de om și nu sunt autorizate absolut deloc de Iehova Dumnezeu sau de Regele Său Mesianic. Scriind în revista *Harper* (noiembrie 1950), William Zukerman, redactorul publicației „Știri evreiești”, explica faptul că

astfel de măsuri „teocratice” erau numai doctrinele unei secte minoritare care se întâmplă să fie la putere. Vizitatorii raportează că majoritatea oamenilor sunt nereligioși. La 31 mai, 1951, *New York Times*, sub titlul „Statul teocratic din Israel interzis” spunea: „Prim ministrul Israelului David Ben-Gurion a afirmat ieri cu putere că în nici un caz națiunea sa nu va deveni un stat teocratic”.

În vreme ce câteva voci strigă pentru o reorganizare a Sinedriului (curtea supremă din vechime alcătuită din rabini), câțiva propun să fie înființată în Ierusalim o ierarhie rabinică, modelată probabil după ierarhia de la Vatican, și în vreme ce anumiți fanatici religioși care se numesc „Păzitori ai Cetății” terorizează țara într-o încercare de a impune ortodoxia, mulți, mulți alții, strigă mai tare decât ei: ‘Nu dorim o domnie teocratică peste noi!’ Dr. Abraham J. Feldman, președintele Conferinței Principale a Rabinilor Americani, „a avertizat împotriva unei încercări de a institui vreo formă de teocrație în Israel”. Dr. William F. Roseblum spunea, „N-ar fi nici mai mult nici mai puțin decât un dezastru internațional dacă elementele fanatice și extremiste din Israel ar avea succes în înființarea unei teocrații”. Și sub titlul, „Israelul se împotrivesc domniei teocratice”, *New York Times* (30 martie, 1951) raporta: „Moshe Shapiro, ministrul israelian de interne, sănătate și imigrare, ... a afirmat că toate partidele religioase se opun cu putere oricăror tendințe teocratice din țara sa”. Aceasta a fost la fel ca acum trei mii de ani, când „Iehova a zis: ... pe Mine Mă resping, ca să nu mai fiu rege peste ei.” (1Sam. 8:7 AS). Și la fel ca acum nouăsprezece secole, când ei L-au respins pe Mesia pentru domnia politică lumească: „Noi n-avem alt rege decât pe Cezar!”

Grandioasa restatornicire a adevăratului Israel

Dovada este convingătoare: Iehova nu tratează cu Israelul natural ca națiune. În schimb, cea care este restatornicită la o minunată poziție de favoare în serviciul lui Iehova, este rămășița Israelului spiritual. Această rămășiță a martorilor lui Iehova a fost foarte batjocorită și persecutată în decursul Primului Război Mondial și a fost împiedicată cu forța de marele Babilon antitipic, organizația lumii Diavolului. (Apoc. 14:8; 16:19; 17:5-18:21). Dar în 1919, Mai Marele Cîr, Isus Cristos, i-a eliberat din captivitate și i-a restatornicit la moștenirea lor a închinării curate și a serviciului.

Spre deosebire de republica Israel, această rămășiță unsă a Israelului spiritual a fost despărțită de această lume veche și a fost făcută curată de politica egoistă, comerțul lacom și religia demonică, toate acestea alcătuind elementele oficiale ale lumii acesteia. (Isa. 52:11). Refuzând să intre în parteneriat cu urâcioasa Ligă a Națiunilor sau Națiunile Unite, acești servi devotați ai lui Dumnezeu s-au răspândit și continuă să proclame că Împărăția Teocratică a lui Dumnezeu este singura speranță pentru omenire. Ei salută pe Regele uns al lui Dumnezeu, Isus Cristos, vestind că El este întronat acum și domnește pe Muntele ceresc Sion. (Evrei 12:22-24). Prin urmare, este timpul când se împlinește profeția lui Zaharia, din Zaharia 8:20-23.

Având în față faptele, este timpul crucial ca toți oamenii cu bunăvoință să înceapă să-și dea seama de aceste adevăruri. Toți oamenii cu bunăvoință apucă acum de poala hainei pe acești iudei pe interior, care laudă într-adevăr pe Iehova, exact așa cum a prezis Zaharia. Ca cei ‘zece oameni din toate limbile și națiunile’, aceștia zic: „Vom merge împreună cu voi, căci am auzit că Dumnezeu este cu voi”. Prin urmare, toți iudeii naturali care doresc să trăiască și să laude pe Iehova, să vină și să se asocieze cu rămășița Israelului spiritual, adevărata sămânță a lui Avraam și să-și pună speranța și încrederea mai bine în Împărăția mesianică a lui Dumnezeu, decât în republica Israel făcută de om. Iudeii și Neamurile deopotrivă, din toate națiunile, să se grăbească și să zică: „Să mergem grabnic să implorăm favoarea lui Iehova și să căutăm pe Iehova oștirilor.” (Zah. 8:20-23, AS). Aceasta va însemna viață veșnică pentru ei în lumea nouă paradis a dreptății, sub glorioasa domnie teocratică ce nu se va sfârși niciodată!

[Imaginea de la pagina 565]

Moscheea lui Omar

După o decolare reușită printre dealurile și norii coastei chineze, și lăsând în urmă Hong Kong-ul, avionului nostru i-a luat puțin timp să zboare peste marea Chinei și să aterizeze la Manila, capitala Republicii Filipine, în după amiaza zilei de 16 aprilie. Era ora 8:30 în momentul în care avionul a făcut un popas, și fratele Henschel și cu mine am putut vedea prin fereastra navei că mulți oameni, posibil întreaga grupă din Manila, veniseră să ne întâlnească. Chiar la ușa vămii era o mare de chipuri zâmbitoare și oameni încântați. Cu toții doreau să ne salute și să dea mâna cu noi și oamenii se grăbeau. După ce am reușit să salutăm în mod personal pe mulți dintre ei și am primit întâmpinarea lor călduroasă, am pornit spre oraș. Ni se spusese că peste 400 de vestitori veniseră cu autobuze închiriate pentru a ne saluta.

Manila se schimbase de la ultima mea vizită din 1947. Drumurile fuseseră îmbunătățite, apăruseră multe clădiri noi, iar clădirile guvernului fuseseră reparate, fapt care redase orașului o mare parte din frumusețea lui originală. Era un pod nou peste râul Pasig, iar un altul era în construcție. Dar urmele războiului nu dispăruseră cu totul din peisaj. Și erau lucruri noi care tulburau această aparență pașnică – eram opriți din loc în loc de către poliția care verifica să vadă dacă nu aveam legături cu rebelii care rățăceau acum în apropierea Manilei. Se găseau mii de jeep-uri

abandonate în urma războiului, jeepuri pe care filipinezii cu inițiativă le transformaseră în mici autobuze, în care se îngrămădeau zece sau douăsprezece persoane, astfel încât roțile din față amenințau că intră în pământ. Sunt vopsite în culori deschise, și astfel adaugă un efect de curcubeu ambuteiajelor atât de frecvente pe multele străzi înguste din Manila. Cai mici trag birje, pentru că mulțimile de oameni folosesc orice mijloc de transport pentru a merge prin oraș. Luptele date în țară au dus la creșterea numărului de locuitori din zona metropolitană, ni se spune, deoarece nimănui nu-i place să treacă printr-un raid făcut de *Huks* asupra fermelor.

Filiala Societății se află în suburbanul Quenzon City, în cartierul numit San Francisco del Monte. Așadar, a trebuit să mergem la Manila și apoi din nou pe o altă autostradă pentru a ajunge la strada Roosevelt, care în anotimpul secetos s-a dovedit a fi extrem de prăfuită. Nu văzusem această proprietate înainte, întrucât fusese achiziționată după ultima mea vizită; și am fost mulțumit atunci când am ajuns, deoarece era situată pe un deal și avea destul spațiu în jurul clădirii pentru a permite expansiune și pentru a oferi brizei încurajare să se miște și să ajute la răcorirea lucrurilor. Acolo cresc mango și banane, precum și papaya, în sezon. Mulți frați filipinezi erau acolo pentru a ne întâmpina, membri ai familiei Betel și câțiva servi de circuit.

Ne aștepta o săptămână plină, iar prima prioritate o constituia verificarea pregătirilor pentru congres. Marți dimineață am pornit către locul congresului, care se afla la o distanță de patru corpuri de case de filială. Servul filialei, fratele Stewart, un absolvent al Gileadului, care sosise în Filipine în iunie 1947, la scurt timp după vizita mea anterioară, ajunsese să se simtă acolo ca la el acasă și a fost foarte bucuros să ne arate ceea ce se făcuse. Ni s-a spus că frații au întâmpinat ceva probleme în găsierea unui loc adecvat destinat adunării de trei zile care urma să aibă loc la sfârșitul săptămânii următoare. În ocaziile anterioare folosiseră hipodromul din Santa Ana și amfiteatrul Rizal Memorial, dar acestea nu mai erau potrivite pentru o adunare atât de mare. Au verificat toate locațiile disponibile și rezultatul a fost alegerea a două loturi de câte un hectar fiecare, în San Francisco del Monte, în fața biroului de filială.

ACTIVITATEA DE DINAINTE DE CONGRES

Clădirea mare care urma să fie pregătită pentru bufetul cu autoservire fusese anterior folosită ca studio de către Oriental Pictures Inc. Această locație a fost

oferită gratuit de către proprietar, care este un martor al lui Iehova. Celălalt lot, învecinat, aflat în proprietatea unei surori, urma să fie amplasamentul propriu-zis al congresului. Fusese cândva o plantație de orez, dar pe perioada anotimpului uscat pământul devenise ars de soarele fierbinte. Aici au construit un pavilion neobișnuit pentru adunare care a trebuit să fie făcut de către frați. Abia fusese terminat. Ni s-a spus că toate materialele folosite la ridicarea acestui pavilion au fost adunate și donate de către frați. Pilonii mari, puternici din lemn și *bojo* (bambus ușor) proveneau din Bataan. Încărcăturile de bambuși puternici veneau din Bulacan. Frații se duseseră departe în munți pentru a găsi un stoc bun de astfel de materiale care erau necesare construcției acestei structuri interesante. Am aflat că înainte cu opt săptămâni de începerea congresului au fost înălțați primii piloni pe terenul adunării. Un cadru din bambus și *bojo* a fost așezat deasupra pilonilor și pregătit pentru a primi acoperișul din frunze de cocotier nativ. Mai multe camioane încărcate cu astfel de frunze fuseseră donate de multe companii din apropiere și de îndată ce au ajuns în Quenzon City, frații din grupa din Manila au împletit frunzele în rogojini mari care au oferit un adăpost minunat de soarele tropical arzător. În fiecare sâmbătă și duminică, voluntari din Manila și Quenzon veneau la locul adunării și nu a durat mult până când pavilionul a fost adus într-o formă excelentă.

Au urmat scaunele. Majoritatea au fost făcute din bambus, iar restul au fost făcute din cheresteaua achiziționată de către Societate și care putea fi revândută. Scaunele au fost realizate sub formă de bănci, sprijinite de piloni înfiți în pământ. Erau destul de confortabile. Au fost construite bănci pentru 5.000 de persoane. Exista și loc de stat în picioare la umbră.

Scena era la fel de rustică și a fost ridicată într-un colț al lotului, la mică distanță de pavilion. Cu siguranță era o structură unică. Cu o zi înainte de adunare, paiele, florile, mușchii montani, plantele tropicale și alte decorațiuni locale au transformat scena într-un lucru de o frumusețe rară. Era foarte colorată. În fața plantelor tropicale erau așezate cuvintele MARTORII LUI IEHOVA sculptate din lemn. În stil filipinez era simbolul Adunării Martorilor lui Iehova Creșterea Teocrației de pe stadionul Yankee, din august 1950.

Înainte de începerea congresului, am fost ocupați la sediul filialei. Am avut o întâlnire cu misionarii și studenții absolvenți ai Gileadului repartizați în Filipine. Pe când lucram la filială am observat cum au răspuns frații anunțului la primul congres național din 1947. Ei îl plănuseră de când fusese făcut anunțul pe stadionul Yankee, la vizita reprezentanților Societății din Orientul Îndepărtat. Delegații congresului sosiseră chiar înaintea noastră, începând cu data de 15, deși congresul nu începea până în 20. Și au continuat să vină. Pe data de 16, a sosit un vapor cu 125 de oameni din Mindanao de nord. Un alt vapor cu același număr de călători a sosit din orașul Davao. Alții au sosit din Cotabato, Zamboanga și Lanao. Unii au parcurs peste o mie de mile, iar călătoria a durat mai mult de o săptămână. Toate aceste delegații au discutat pe drum despre congres și au găsit numeroși oameni cu bunăvoință interesați de o delegație atât de mare care să călătorească spre un congres creștin. În ziua de 18 și 19 au început să sosească autobuze pline cu

participanți la congres din nordul și sudul Luzonului. Cu toții erau un grup fericit, așteptând cu nerăbdare ospățul spiritual pe care Iehova urma să-l ofere.

Cu o zi înainte de începerea congresului, au sosit în câteva autobuze de mari dimensiuni frații Igorot. Aceștia sunt oameni de la munte care ajung foarte rar în marele oraș. De aceea s-a decis ca ei să campeze pe proprietatea Societății, astfel încât în jurul filialei erau 160 de astfel de oameni. Mulți dintre ei locuiau în corturi și dormeau sub cerul liber, gătind și bucurându-se de viața în aer liber.

Toată această călătorie spre Manila a fost în sine o mare mărturie deoarece există multe probleme interne în insule. *Huks-ii* tulbură pacea și liniștea națiunii prin raidurile asupra orașelor și satelor, în încercarea de a răsturna guvernul. Adesea, ei atacă mașinile. În toată țara există multe blocaje rutiere prin care toți cei care călătoresc cu mașina, autobuzul sau pe jos sunt opriți și interogați și de multe ori percheziționați, dacă pare necesar. Dacă cineva are un motiv să călătorească dintr-un loc în altul, el poate face acest lucru. Știind că mii de frați aveau să vină din numeroase părți ale insulelor și că nu sunt obișnuiți să călătorească în marele oraș Manila, servul filialei a raportat adunarea și a înștiințat autoritățile că urmau să sosească mulți oameni. Autoritățile au primit această informație cu o săptămână înainte ca martorii lui Iehova să înceapă să vină în Manila și Quezon. Ministerul Apărării Naționale a fost destul de amabil și a trimis o circulară tuturor punctelor de control amplasate pe șoselele ce duc spre Manila, astfel încât oamenii din aceste puncte de control erau informați în ceea ce privește scopul pentru care atât de mulți oameni călătoreau atunci. Poliția din Manila și Quezon a fost foarte cooperantă.

Pentru a profita în întregime de vizita noastră la Manila, servul filialei a aranjat întâlniri seară de seară în Manila, înainte de începerea congresului. Marți seară amândoi ne-am adresat unităților din Paco și celor din sud. Acestea se alăturaseră la adunările de la Sala Împărăției a unității din sud care se găsește la etajul al doilea al clădirii. Era plin-ochi și oamenii stăteau pe fiecare treaptă până la parter. Parterul era plin de oameni și la fel erau și micuța curte și strada din fața sălii. Cinci sute treizeci de oameni s-au înghesuit cât de aproape au putut pentru a gusta puțin din bucuriile pe care le anticipau pentru sfârșitul săptămânii. Fratele Henschel a vorbit despre modul în care se desfășura lucrarea în insulele Caraibe, apoi am urmat eu cu un raport privind lucrarea excelentă pe care o fac Martorii lui Iehova în zona Pacificului.

Seara care a venit a fost una cu adevărat ocupată întrucât a trebuit să vizităm două unități. Am mers la singura sală unde erau adunate unitățile din est și din nord și am fost duși degrabă cu un jeep la o altă sală unde erau adunate unitatea din Tondo și grupa din Caloocan. În acea seară ne-am adresat unui total de 473 de persoane. În seara următoare am mers la o sală unde erau adunate unitățile din Binodo și din vest, unde au fost prezenți 302 oameni. Deci în aceste trei seri au fost făcute rapoarte către aproape 1300 de persoane, dintre care un număr era reprezentat de cei sosiți mai devreme pentru congres.

În tot acest timp se continua publicitatea făcută adunării publice. Ei plănuseră să distribuie pliante prin tot orașul într-un mod aparte, deoarece veneau atât de mulți oameni la adunare. Ei au acoperit zonele rezidențiale și de afaceri prin înmânarea

invitațiilor personale de a asculta cuvântarea publică ce urma să fie expusă în New Luneta, un parc public din inima orașului de-a lungul golfului Manila. În acest mod au fost lucrate clădirile guvernamentale, vestitorii invitându-i personal pe cei de acolo și înmânând bilețelele. S-a raportat că un senator a spus: „Știi că voi depuneți eforturi pentru a ridica nivelul de viață al populației filipineze. Vă admir foarte mult lucrarea”. Această metodă de lucrare a încetinit distribuirea pliantelor și astfel publicul în general a fost anunțat prin intermediul celor trei ziare principale din Manila, fiind plasate anunțuri în fiecare dintre ele. Zilele de dinainte de congres au fost la fel de palpitante și captivante și pline de mișcare ca și congresul însuși.

CONGRESUL DE LA MANILA

Vineri, la ora 2 după amiaza, servul filialei și-a rostit cuvântarea de deschidere de pe platforma decorată încântător. Arăta măreț. Spre surprinderea tuturor, 5.459 de oameni au ocupat toate locurile din pavilion, iar unii stăteau pe margine în sectoarele umbrite din apropiere, bucurându-se de cuvântarea de deschidere. Amândoi ne-am adresat aceluiași auditoriu în acea zi. După discursul fratelui Stewart și al fratelui White, mi s-a părut că sosise un bun prilej pentru a vedea dacă toți înțeleseseră ceea ce se spusese. Astfel, înaintea cuvântării fratelui Henschel, am verificat câți dintre cei care formau auditoriul înțelegeau limba engleză și câți nu. Dintre cei care au arătat că nu înțeleg, s-a determinat că un număr mare înțelegeau llocano; astfel că, de atunci înainte, toate lecturile au fost expuse în limba engleză și traduse în llocano. Peste nouă dialecte erau reprezentate de cei care alcătuiau auditoriul: tagalogă, llocano, cebu-visayană, hiligaynon-visaiană, samareño, benguetă, ibanagă, bicolano, pampango, și altele. Au fost rostite discursuri în llocano și tagalogă în timpul congresului.

Acum sunt mai mulți oameni la adevăr care vorbesc dialectul llocano mai mult decât orice alt dialect, însă se face o lucrare minunată și în celelalte limbi. Deoarece cele trei limbi principale în ceea ce privește interesul în adevăr sunt llocano, tagalogă și cebu-visayană, au fost făcute aranjamente ca revistele *Turnul de veghere* în aceste limbi să fie tipărite la Brooklyn înainte de sfârșitul acestui an și să nu mai fie produse prin mimograf în Filipine. Acest lucru va fi de mare ajutor pentru lucrare stradală cu reviste și pentru a face mai multe abonamente noi.

Bufetul cu autoservire funcționa între sesiuni, iar acest lucru era o experiență cu totul nouă pentru frații filipinezi. În trecut când veneau la congrese, de obicei ei își aduceau orez, legume și alte lucruri folosite de ei și le găteau pe câmp sau oriunde era convenabil, iar majoritatea a continuat în acest fel chiar dacă Societatea anunțase prin *Informator* că va fi un bufet cu autoservire unde se va servi orez, carne și legume. A lua o tavă, a sta la rând și a mânca șezând la o masă constituia pentru majoritatea o experiență nouă. Nimeni nu a fost înfometat, fie că a luat masa la bufetul cu autoservire sau și-a preparat-o singur.

Întreaga hrană spirituală asigurată de absolvenții Gileadului, de servii de grupă din Filipine, de servii de circuit, cât și de către fratele Henschel și de mine însumi, a fost foarte apreciată. Frații filipinezi au fost prezenți cu întreaga forță pe toată durata sesiunilor. Ei doreau să învețe mai multe despre Cuvântul lui Dumnezeu. Au

fost discutate unele dintre problemele lor locale și a fost subliniat faptul că cei din organizația lui Iehova trebuie să se conformeze principiilor lui Dumnezeu despre adevăr și dreptate. Dumnezeu nu își modifică standardele, indiferent de locul în care oamenii trăiesc pe pământ. El nu ia în considerare naționalitatea lor, țara lor sau condițiile de trai, ci îi cheamă pe oamenii din toate națiunile, neamurile sau limbile să servească. Frații filipinezi erau nerăbdători să învețe mai mult din Cuvântul lui Dumnezeu și să trăiască potrivit standardelor lui Iehova și în același timp să aibă privilegiul glorios de a predica vestea bună a Împărăției semenilor lor. Au fost expuse experiențe minunate privind activitatea de teren. Au fost conduse o adunare și o școală de serviciu bine organizate în beneficiul tuturor participanților, astfel încât ei să se poată întoarce acasă cu idei mai bune despre cum să-și conducă adunările de serviciu și școala teocratică de serviciu. A fost un congres foarte educativ și instructiv.

Serviciul de botez a fost aranjat pentru duminică dimineată și cu mult înainte de ora fixată pavilionul era plin-ochi, deși nu trebuia să înceapă până la ora opt. S-a aranjat ca toți cei care urmau să fie botezați să ia loc în primele rânduri. Pentru a fi siguri că toată lumea va înțelege întrebările ce urmau să fie adresate înaintea cufundării de către absolventul Gileadului care rostea discursul, întrebările le-au fost adresate în nouă limbi diferite. A fost interesant să îi auzi pe toți la finalul întrebării, în limbile lor, declarând că recunosc faptul că s-au născut în păcat și au fost zămisliți în nelegiuire și că Cristos este Răscumpărătorul lor și că erau determinați de bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu să-L servească și să predice mesajul Împărăției.

Pe lotul de lângă bufetul cu autoservire se află o piscină mare deținută de o soră, iar ea o oferise Societății pentru a fi folosită pe durata congresului și aici a avut loc cufundarea celor 522 de persoane. A fost o adevărată bucurie să îi vezi pe toți acei oameni ridicându-se și declarându-se pentru Dumnezeul Cel Prea Înalt. Acești oameni proveneau din multe triburi și limbi, dar acum erau cu toții consacrați aceluiași Dumnezeu și lucrau umăr la umăr, predicând singura speranță pentru lume.

Restul timpului de dimineată a fost completat cu discursurile mele și ale fratelui Henschel, fiind prezenți 5.809 de oameni. După aceasta, s-a alocat mult timp pentru a lua masa și pentru a socializa până la adunarea publică ce urma să aibă loc după amiază la Manila. Ora pentru rostirea cuvântării „Proclamați libertatea în toată țara” a fost fixată la 5 după amiază. Între timp noi ne-am întors la biroul de filială.

Pe la ora trei după amiază, în spatele dealurilor au apărut nori de ploaie, iar jumătate de oră mai târziu vântul a mînat această furtună deasupra lui Quenzon City, unde a început o ploaie torențială. De fapt, treizeci de minute mai târziu drumurile erau asemenea râurilor și tot praful dispăruse. Am plecat la ora patru prin ploaia torențială, cu mașina, până în Manila, să verificăm cum stau lucrurile în New Luneta, cam la șase mile distanță. După ce am mers în jur de două mile, am ieșit din aria de acoperire a furtunii și am fost surprinși să constatăm că nu plouase deloc în centrul Manilei; dar furtuna venea în acea direcție. Când am ajuns în New Luneta, soarele era arzător și era foarte cald, dar o briză puternică dinspre golf bătea în

direcția opusă furtunii, care venea cu rapiditate dinspre munți. Cu toate acestea, părea că vânturile dinspre munți erau mai puternice decât cele dinspre golf, iar norii au continuat să vină, până când la ora cinci mulțimea care stătea sub cerul liber și sub soarele fierbinte se afla la umbră. Mii de oameni erau deja adunați atunci când noi am sosit la ora 4:30. Mica platformă fusese ridicată, iar unele bănci și scaune fuseseră aranjate în formă de „V” din două părți ale platformei, lăsând o bucată mare de peluză între cele două sectoare de scaune. Aceasta s-a făcut pentru a se păstra intactă audiența din acea secțiune a parcului deschis. Difuzoarele erau pregătite și echipamentul de sunet pus în ordine și s-a crezut a fi bine să se înceapă adunarea publică cu câteva minute înainte de ora cinci, deoarece mii de persoane se adunaseră laolaltă.

De îndată ce prezentatorul a făcut remarcile introductive, oamenii au început să se adune în jurul platformei și a locației unde se ținea întâlnirea. Unii stăteau pe peluză, dar majoritatea stăteau în picioare. Erau foarte atenți și entuziasmați de multe lucruri care s-au spus, arătându-și aprecierea prin aplauze spontane. Cuvântarea a fost rostită doar în limba engleză. Organizatorii au avut o muncă dificilă să numere mulțimea, întrucât nu era loc pe scaune pentru toată lumea. Mai mulți oameni fuseseră desemnați în acest scop și toți făceau o numărătoare separată. La încheierea cuvântării s-a raportat că erau mai mult de 10.000 de persoane în public.

Mi s-a spus după cuvântare că atunci când îmi încheiam discursul, în spatele meu a apărut un curcubeu pe cer. Nu plouase deloc. În timp ce vorbeam vedeam cum soarele ce apunea picta în culori minunate cerul și întregul golf. Era finalul unei zile minunate și al unui congres deosebit. Oameni minunați s-au adunat în jurul platformei și au adresat multe întrebări prezentatorului, mie și celor care erau acolo pregătiți să răspundă. Ei și-au exprimat aprecierea pentru mesaj și au vrut să audă mai multe. Puteau să asculte săptămâna viitoare o altă cuvântare publică.

Vântul bătea în continuare dinspre golf, iar furtuna părea a trece, îndreptându-se spre nord și sud. În acea zi nu a plouat deloc în New Luneta. S-a ținut o altă adunare în altă parte a aceluși parc mare, pe care noi nu am deranjat-o, și nici ei nu ne-au întrerupt pe noi. Desigur, toți participanții la congres au fost mulțumiți de faptul că nu plouase și că a putut fi pusă o asemenea mărturie bună în Manila. Servii lui Iehova erau plini de entuziasm, gata să se întoarcă la casele lor, să ducă veștile bune de la adunare colaboratorilor lor care nu putuseră participa și să le spună despre instrucțiunile primite. Erau mulți oameni cărora să le ducă aceste vești.

Întrebări de la cititori

- **Care ar trebui să fie poziția unui creștin în ceea ce privește munca în fabrici de apărare să servească în calitate de jurați, ca vânzători de felicitări sau pomi de Crăciun, etc.? – Întrebare compusă bazată pe multe întrebări.**

Societatea Turnul de Veghere este organizată în scopul predicării veștii bune a Împărăției pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate națiunile, iar ea îi

încurajează și îi ajută pe toți să aibă un rol în această lucrare, sfătuiind gratuit în ceea ce privește cele mai eficiente proceduri. Referitor la alte forme de activitate sau lucrare, Societatea nu are de făcut recomandări specifice. Stabilirea unor reguli pentru toate situațiile posibile referitoare la munca seculară ne-ar angaja pe noi în compilarea unui set de reguli voluminos, asemenea Talmudului, căutând să facem toate deosebirile fine referitoare la momentul când o anumită muncă devine sau nu condamnabilă. Domnul nu a pus această responsabilitate în grija Societății, ci este responsabilitatea fiecărui individ să hotărască pentru sine. Pentru a ilustra această problemă, gândiți-vă la comercializarea felicitărilor de Crăciun sau a brazilor de Crăciun. Dacă această activitate este una greșită, ce să spunem despre măcelarul care vinde curcani pentru masa de Crăciun sau despre vânzătoarea care vinde un pulover pentru a fi oferit drept cadou de Crăciun? Unde trebuie să se tragă linia? Sau, când devine munca una de apărare? Nu trebuie să lucrezi la o linie de asamblare a tancurilor ca să faci lucruri folosite în război. Cât despre datoria de jurat, ai fi acceptabil pentru acest serviciu să spunem, într-un caz de divorț pe care l-ar obține cineva pe alte temeuri decât adulterul? Conștiința ta creștină te-ar putea elimina, făcându-te inacceptabil pentru una sau ambele părți ale procesului.

Tăcerea manifestată de către Societate cu privire la astfel de chestiuni nu trebuie interpretată ca un semn al aprobării, dar nici ca o condamnare pe care nu dorim să o exprimăm deschis. Înseamnă că noi credem că este responsabilitatea individului de a alege, nu a noastră. Conștiința lui trebuie să fie împăcată cu conduita lui, nu a noastră. El este cel care cunoaște toate circumstanțele, nu noi. Martorii lui Iehova au citit Biblia și au studiat publicațiile Turnului de veghere care s-au străduit să facă clare principiile și cerințele drepte ale lui Iehova pentru ghidarea creștinilor. Fiecare trebuie să fie acum capabil să decidă pentru sine ce poate face în mod conștient în ceea ce privește munca seculară. Noi trebuie să ne amintim că, deși nu suntem o parte a lumii sau din schemele și speranțele ei pentru continuitate, noi suntem din ea și nu ne putem separa complet de activitățile sale. Deci fiecare să-și asume responsabilitatea proprie și să răspundă conștiinței proprii, fără a-i critica pe alții și fără a fi criticat de ei, în cazul în care conștiințe individuale oferă soluții diferite la aceeași problemă. Nu ar trebui să fim „judecați de conștiința altui om”. „Cine ești tu ca să judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său”. – Rom. 14:4; 1 Cor. 10:29, *NW*.

- **Din moment ce cei care au scris Biblia folosesc numele mic, așa cum se numesc apostolii unii pe alții, Petru, Ioan și Pavel, unii argumentează că noi trebuie să ne folosim prenumele la adunările de astăzi, susținând că folosirea apelativului „frate” și „soră” înaintea numelui sună prea mult ca cele din religiile false. Cum le-ai răspunde?-L. R., California.**

Noi folosim termeni precum „teocrație”, „creștin” și altele expresii, în ciuda faptului că religiile false le folosesc și ele. Nu trebuie să renunțăm la folosirea lor corectă pentru simplul motiv că alții le utilizează în mod greșit. Nu putem susține ideea că este dovada unei religii false întrebuițarea apelativelor de „frate” și „soră” alături de nume, pentru că și Scripturile fac acest lucru, uneori. Și chiar dacă

anumite traduceri redau, de pildă, „Fratele Saul” sau „Saul, fratele”, acest lucru nu afectează sensul chestiunii. (Faptele 9:17; 22:13; 1 Cor. 16:12, 2 Pet. 3:15) Mai mult decât atât, expresiile nu devin titluri formale care separă unii indivizi de alții, așa cum folosirea termenilor de către biserica romano-catolică îi separă pe unii de laici. Isus nu a permis folosirea unor asemenea diviziuni, ci a accentuat condiția egală a tuturor creștinilor atunci când a spus: „Voi toți sunteți frați.” – Mat. 23:8, *NW*.

Folosirea prenumelui ar ridica o serie de probleme. Dacă o persoană este nou venită în grupul nostru, sau dacă nu o cunoaștem prea bine, ar suna prea familiar să îi folosim prenumele de la platformă. Dacă cel care prezidează ar avea 20 de ani, iar unii oameni din adunare ar avea 60 sau 70 de ani, ar părea că cel tânăr dă dovadă de lipsă de respect dacă se adresează celor mai în vârstă pe numele lor mic, mai ales că în majoritatea cazurilor el nu se află în relații personale cu cei mai în vârstă, fapt pentru care nu se simte liber să li se adreseze pe numele mic, chiar și în conversațiile prietenoase avute în afara platformei. Într-un alt caz, o femeie se poate afla la adevăr, iar soțul ei nu, iar el poate veni la una dintre întâlniri. El aude un alt bărbat strigându-i soția pe numele mic, și asta de la platformă, în fața întregii adunări. Cum este de așteptat, lui nu îi place acest lucru. Ținând cont de aceste situații și de altele, se pune întrebarea cui să ne adresăm pe numele mic? Unii se vor supăra dacă faci acest lucru; alții se vor simți ofențați dacă nu faci asta. Aceste dificultăți dispar dacă atunci când ne aflăm la platformă folosim pentru toți cel de-al doilea nume, inclusiv pentru cei care aparțin propriei noastre familii. Vom reuși astfel să evităm să împărțim adunarea, adresându-ne unora într-un fel și altora în alt fel. Desigur, nu îi vom numi pe noii veniți care nu sunt la adevăr frate sau soră, din moment ce relația spirituală indicată astfel nu există. În orice caz, foarte rar este nevoie să ne adresăm noilor veniți de la platformă în timpul întâlnirilor, din moment ce ei sunt acolo pentru a asculta.

Folosirea în Biblie a unor nume precum Petru, Ioan și Pavel pare a reprezenta pentru unii un argument în privința întrebuirii prenumelui. Dar acestea nu erau prenume, sugerând că după ele urmau al doilea prenume sau numele. În majoritatea cazurilor, ele erau singurele nume. Unii aveau și alte nume. De pildă, numele dat inițial lui Petru a fost „Simon”, ulterior el fiind numit „Chifa”, potrivit limbii aramaice sau „Petru” potrivit limbii grecești. În anumite texte i se spune „Simon Petru”; prin urmare „Petru” era mai mult un nume decât un prenume. În Marcu 3:16 chiar se spune: „Simon, pe care l-a numit și Petru”. Oricum, acest nume nu era un nume de familie sau un al doilea nume, așa cum avem astăzi, ci era mai mult un nume alternativ sau unul suplimentar, dat pentru că se potrivea în mod special, ceea ce era un obicei comun printre evrei. Numele de familie, așa cum le cunoaștem astăzi, nu existau printre evreii din vremea Bibliei. La pagina 418, *Dicționarul Westminster al Bibliei* (1944) se spune: „Numele de familie lipseau la evrei; oamenii erau numiți prin adăugarea numelui orașului lor la numele propriu, precum: Isus din Nazaret, Iosif din Arimateea, Maria Magdalena, Naum Elcoșitul; sau prin numirea descendenței lor, precum: Simon fiul lui Iona; prin caracter, trăsătură sau altă

însușire, precum: Simon Petru, Natan profetul, Iosif tâmplarul, Matei vameșul, Simon zelotul și Dionisus Areopagitul”.

În privința acestui lucru, ediția din anul 1942 a *Enciclopediei Americane*, are de spus aceasta la capitolul „Nume”: „Nici evreii, egiptenii, asirienii, babilonienii, perșii, nici grecii nu aveau nume de familie; și în perioada de început a istoriei lor, se poate spune același lucru despre romani.” (Vol. 19, p. 685) Această sursă continuă să arate că sistemul nostru actual de nume de familie a apărut secole mai târziu. Toate acestea arată că personajele din Biblie nu aveau prenume în modul în care le înțelegem astăzi, cu un nume de familie adăugat pentru o întrebuițare mai formală; prin urmare, întrebuițarea unor nume ca Petru, Ioan și Pavel ori alte asemenea care ne par a fi prenume nu arată existența unei familiarități între primii creștini și apostoli. Era un obicei al acelei perioade.

Care este procedura firească astăzi? Atunci când sunt prezentați străini este folosit numele de familie, până în momentul în care cei doi indivizi se cunosc bine. Atunci când există o diferență semnificativă de vârstă, cel tânăr nu îi va spune niciodată celui mai în vârstă pe numele mic. Atunci când oamenii se adună la un congres serios, procedura este de a folosi numele de familie. Aceasta este o abordare uzuală, abordarea mai demnă și plină de respect. Astfel noi, în timpul întâlnirilor din grupă, putem imita acest obicei în ceea ce privește numele de familie. Oricum, în loc de a folosi lumescul domn, doamnă ori domnișoară înaintea numelui de familie, noi întrebuițăm termenii care arată că ne bucurăm de o relație mult mai apropiată decât cei lumești.

Rugăciunea Domnului începe cu „Tatăl Nostru”, arătând că El este Tatăl multora, iar acei mulți care I se adresează în acest fel sunt neapărat frați și surori, aflați într-o relație de familie, familie care Îl are pe Dumnezeu în frunte. Deci, atunci când ne adresăm între noi cu apelativele de frate și soră, cu prilejul întâlnirilor noastre, evidențiem această relație binecuvântată sau unitatea spirituală, familială. Tocmai această relație minunată îi face pe martorii lui Iehova atât de diferiți, atât de respectuoși unii cu ceilalți, gata oricând să se ajute între ei. Suntem recunoscători pentru o asemenea relație, gata să o recunoaștem, să atragem atenția asupra ei fără rușine sau jenă, gândindu-ne la ce ar putea crede unii lumești. Cei lumești își spun pe numele mic în multe împrejurări. Ne strigă și îi strigăm pe numele mic. Acest lucru arată doar lipsă de formalitate sau o bună familiarizare. Dar atunci când folosim termenul „frate” sau „soră”, acest lucru este dovada existenței unei relații binecuvântate, a unei relații de familie sub singurul Tată, Iehova Dumnezeu. Este o relație cu mult mai apropiată și mai prețioasă decât cea arătată de întrebuițarea prenumelui. Nu-i așa?

TURNUL de VEGHERE

1 OCTOMBRIE 1951

Nr. 19

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

Cuprins:

PIATRA DE TEMELIE A SIONULUI	- Pag. 687
CE SĂ IUBIM ȘI CE SĂ URĂM	- Pag. 694
„FERICIȚI SUNT OCHII CARE VĂD”	- Pag. 696
DIN FILIPINE CĂTRE TAIWAN ȘI JAPONIA	- Pag. 699
CEA MAI MARE CLASĂ DE ABSOLVENȚI A GILEADULUI	- Pag. 705
CALEA SUCCESULUI	- Pag. 708
AȘEZAREA PIETREI ÎN DESĂVÂRȘIRE	- Pag. 709
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 718

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveselește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreriile religioase.

’ Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

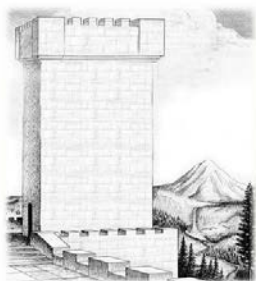
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Le – Isaac Lesser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikolole
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Piatra de temelie a Sionului

„Pentru că este scris în Scriptură: ‘Iată! Pun în Sion o piatră, aleasă, o piatră de temelie, prețioasă; și cel care își pune credința în ea nu va fi dezamăgit nicidecum.’ – 1 Pet. 2:6, NW.

Scopul lui Iehova este de a construi o organizație cerească, una care să fie un sanctuar. Aceasta se numește Sion. Este locuința lui și el va locui în ea pentru totdeauna. Toate „pietrele” sale sunt selectate de el, pregătite și testate, și el va fi responsabil de așezarea lor. Cea mai importantă dintre acestea este piatra de temelie. Întreaga structură trebuie să fie construită în conformitate cu temelia principală, fiind de o importanță fundamentală în aranjarea în linie a întregii clădiri. Deci, fiecare piatră din clădire trebuie să fie în deplină conformitate cu piatra principală. Aceste „pietre” sunt de fapt robii credincioși ai lui Dumnezeu care sunt aprobați după ce „piatra” principală, Isus Cristos, a fost modelată după cerințele Stăpânului Constructor. Au trecut aproape 2000 de ani de când prima „piatră” a fost pregătită, iar în cele din urmă a sosit momentul pentru a construi acest sanctuar al lui Dumnezeu. La finalizarea clădirii, o mare bucurie și salvare le vor fi aduse credincioșilor, iar necredincioșilor doar judecată și nimicire.

² Cuvintele folosite de către apostolul Petru în textul de mai sus au fost citate din profeția de la Isaia 28:16. Pentru a putea înțelege împlinirea ar trebui să avem unele cunoștințe despre orator, despre cei cărora li se adresa, și despre timpul și circumstanțele descoperite în contextul respectiv. Stabilirea acestei scripturi este importantă pentru că ne ajută să cunoaștem motivul pentru care Iehova a așezat piatra de temelie în Sion, natura persoanelor cărora le vorbea, promisiunea de ocrotire și salvare pentru ai Săi, precum și de ce îi va distruge pe alții. Prin urmare, facem acum un scurt comentariu cu privire la acele condiții.

PROFEȚIA ȘI CONȚINUTUL ACESTEIA

³ Profeția înregistrată la Isaia 28 a fost împotriva „bețivilor lui Efraim”. Acesta este un mesaj de condamnare. „Capitala lui Efraim este Samaria” și Samaria nu fusese distrusă în acel timp. (Isaia 7:9) Mulți dintre izraeliți au vrut să scuture jugul asirian, dar bizuindu-se pe ajutorul Egiptului, și nu pe puterea lui Iehova. În al șaselea an al lui Ezechia, Samaria a fost asediată și luată sub stăpânire. (2 Regi

18:9, 10) Acești „bețivi ai lui Efraim”, care au conspirat împotriva împăratului lui Iuda, au fost nimicivi. Samaria avea o priveliște frumoasă așa cum se situa pe un deal încântător, circular, situat la capătul văilor, laudându-se cu o minunată fertilitate. Mai mult decât atât, ea trăia în lux și splendoare. – Amos 6:4-6.

⁴ Iehova a fost supărat pe acești efraimiți laudăroși, exagerați și aroganți, și era pe cale să aducă pedeapsa asupra lor, oferindu-le astfel un avertisment. El va arunca Samaria la pământ, astfel încât coroana mândră să poată fi călcată în picioare. El va fi precum o furtună îngrozitoare și o grindină devastatoare pentru acești disprețuitori și bețivi. Da, ei vor fi ca un smochin timpuriu care apare înainte de recolta de august, ca o delicată specială pe care abia o atingi cu mâna, că apoi dispare. Aceasta este o ilustrație a frumuseții și mândriei Samariei condamnată la distrugere inevitabilă. Deși Dumnezeu este supărat pe acești oameni răi, pentru poporul său este o coroană glorioasă și o diademă a frumuseții.

⁵ Condamnarea vine la preot și la profet. Ei sunt cei mai bețivi. Nedreptățile celor corupți erau strigătoare la cer, iar locul lor trebuia să fie luat de alții. Acești slujitori condamabili se clătinau de fapt în serviciu și rosteau profeții care nu erau adevărate. Caracteristicile cele mai dezgustătoare ale stării de beție erau partea lor – totul înota în vomă, fiecare masă era plină cu vomă, și niciun loc rămas curat. Ei îl batjocoresc și ridiculizează pe profetul Domnului, și asemenea unor bețivi urlă cântece prostești. Disprețuitorul nu învață niciodată, deși regula este dată în repetate rânduri; ei batjocoresc și râd la repetarea constantă a aceluiași principii, a aceluiași mesaj. Cu toate acestea, indiferent de disprețul, batjocura și ignoranța lor, Iehova vorbește foarte aspru și răspunde spunând că pentru ei va fi regulă după regulă, poruncă peste poruncă, precept după precept. Vor auzi și vor lua aminte vreodată? Toate rezultatele se văd pe aici și pe acolo. Acești bețivi au un fals sentiment de securitate, nefiind decât minciuni și înșelăciune în alianța egipteană pe care au dorit-o. Iehova urmează să îi înlăture complet pe ei și mizeria lor. Cu aceste fapte în minte, următoarea expresie profetică prezice judecata iminentă: „De aceea, așa zice Domnul Iehova: Iată, pun în Sion o piatră de temelie, o piatră încercată, o temelie prețioasă și sigură; cel care va crede nu se va grăbi. Și voi face justiția sfoară de măsurat și dreptatea fir cu plumb; iar grindina va mătura adăpostul minciunilor, și apele vor inunda ascunzătoarea.” (Isa. 28:16, 17, AS) Așezarea pietrei în Sion are ca scop judecata acelor bețivi ai lui Efraim. Favoarea lui nu a fost pentru cei batjocoritori și răi, ci pentru Sion, capitala împăratului iubit, David. Un lucru este sigur: promisiunile lui Iehova au fost legate de „îndurările sigure ale lui David”, și prin urmare, de promisiul ocupant al tronului lui David. El va aduce la îndeplinire lucrarea și actul lui ciudate, îndeplinind exact ceea ce a fost propus.

ÎMPLINIREA LA SCARĂ MICĂ

⁶ Înregistrarea multor întâmplări din Israel a fost în folosul celor care vor fi în viață atunci când avea să vină sfârșitul sistemului de lucruri, atât în zilele când Isus Cristos a fost pe pământ, cât și în timpul Împărăției care stăpânește acum.

Profețiile urmau să aibă o dublă împlinire – una care va fi la scară mică și cealaltă care este majoră și completă. Împlinirea la scară mica va fi tratată aici prima. Prin urmare, începem analizarea ei luând în considerare scripturile în legătură cu ‘piatra din Sion’ de la prima venire a lui Cristos.

⁷ Starea Israelului în acel timp era deplorabilă, condamnată și merita cu adevărat mânia și dizgrația lui Iehova. Despre acești conducători religioși care ocupau partea prefigurată de „bețivii lui Efraim” este înregistrat: „Când [Ioan] a văzut pe mulți dintre farisei și saducheii venind la botez el le-a zis: ‘Voi, pui de vipere, cine v-a arătat cum să fugiți de mânia care vine? Deci, produceți roade care se potrivesc pocăinței.’” „Atunci Irod [conducătorul politico-religios], văzând că a fost păcălit de astrologi, s-a mâniat rău și a trimis să fie uciși toți băieții în vârstă de doi ani și mai mici de doi ani din Betleem și din toate regiunile sale, în conformitate cu timpul pe care l-a înțeles el atent de la astrologi.” Isus a spus: „Vai de voi, cărturari și Farisei, fățarnici! Pentru că voi semănați cu mormintele văruite, care pe dinafară arată, într-adevăr, frumos, dar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurățenie. În acest fel și voi, pe dinafară vă arătați drepti oamenilor, într-adevăr, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărâdelege.” (Mat. 3:7, 8; 2:16, 23:27, 28; a se vedea de asemenea și Mat. 3:11, 12; 12:33, 34; 23:3, 13, 25; Ioan 12:9-11, *NW*) Cele afirmate anterior arată că acești conducători sunt la fel de condamnatibili precum „bețivii” tipici din vechime. Ei sunt pe cale să primească judecata. Fiind poporul său declarat și stând în fața națiunilor ca atare, Dumnezeu îi trata în consecință. Simeon, de asemenea, a profețit: „Iată! Acesta [Cristos] este pus pentru căderea ... multora din Israel și pentru un semn care va stârni împotrivire.” – Luca 2:34, 35, *NW*.

⁸ Isus Cristos a propovăduit Împărăția și a învățat că el este Împărăția. „Fiind întrebat de farisei când va veni împărăția lui Dumnezeu, el le-a răspuns zicând: ‘Împărăția lui Dumnezeu nu vine în mod vizibil și nici nu li se va spune oamenilor: «Uite-o aici!» sau, «Acolo!», Căci, iată! Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru.’” „Dar, dacă Eu scot demoni cu spiritul lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu v-a luat, într-adevăr, pe neașteptate.” „Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum Împărăția cerurilor este ținta pe care oamenii se străduiesc s-o atingă, iar cei care se străduiesc din răspuțeri pun mâna pe ea.” (Luca 17:20, 21; Mat. 12:28; 11:12, *NW*) Aceste scripturi arată clar că mulți din Israel au avut posibilitatea de a avea o parte din această împărăție. Isus s-a prezentat Israelului ca împărat al lor, dar ei au refuzat să-l accepte, astfel respingându-l ca împărat al lor. Atunci a fost pronunțată judecata asupra Israelului, templul fiind curățat. – Mat. 21:5; Luca 19:37-40, 42-46, *NW*.

⁹ Ulterior, conducătorii Israelului au căutat să-l omoare. „Mai mult, el a mers să predea zilnic în templu. Dar preoții cei mai de seamă, cărturarii și oamenii importanți din popor căutau să-l distrugă.” (versetul 47) La scurt timp după aceea, în timp ce Isus predica în templu, le-a oferit o ilustrație. Se referea la plantarea unei podgorii. Cei care erau responsabili de această sarcină s-au dus să bată robii proprietarului, care au fost trimiși să aducă câteva roade, și în cele din urmă l-au ucis pe fiul și moștenitorul proprietarului, concluzionând că acum podgoria era a

lor. Atunci Isus a zis: ‘Ce va face, prin urmare, proprietarul?’, iar răspunsul este dat: ‘Pentru că sunt răi, el va aduce o distrugere rea asupra lor și va lăsa alți cultivatori să închirieze podgoria, care îi vor da roade la timpul lor.’ (Mat. 21:41, *NW*) După acest răspuns, Isus a citat apoi din Psalmul 118:22, Isaia 8:14 și Daniel 2:34, și a aplicat aceste citate la sine ca „Fiu” și „moștenitor”, arătând cum conducătorii Israelului erau „cultivatori” și criminali.

¹⁰ Remarcați acum ceea ce le spune Isus bețivilor religioși: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni care va produce roadele sale.” El a dezvăluit faptul că l-au respins pe împăratul lor promis, „piatra din Sion”. În necredință și neascultare, urmând tradițiile oamenilor, aceștia nu puteau găsi niciun loc în cadrul organizației lor pentru piatra de temelie a Sionului. Ei au fost blestemați și făcuți de rușine. „Era pregătirea Paștelui, pe la ceasul al șaselea. Și [Pilat] le-a zis iudeilor: ‘Iată regele vostru!’ Dar ei strigau: ‘Ia-l de aici! Ia-l de aici! Răstignește-l!’ Pilat le-a zis: ‘Să-l răstignesc pe regele vostru?’ Preoții cei mai de seamă au răspuns: ‘N-avem alt rege decât pe Cezar.’ Atunci el l-a dat pe mâna lor ca să fie răstignit. Așa că ei s-au poticnit de Isus ca Mesia cel promis, Împăratul Israelului. „Ei s-au poticnit de ‘piatra de poticnire’; după cum este scris: ‘Iată! Pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă mare de ofensă, și cel care își pune credința în ea, nu va fi dezamăgit’.” – Rom. 9:32, 33, Ioan 19:14-16, 19-22, *NW*.

¹¹ ‘Piatra de temelie a Sionului’ este o piatră încercată atunci când este prezentată ca împărat. Cum ar putea fi așa? A fost astfel deoarece Isus Cristos, „piatra” aleasă de Dumnezeu, urma să fie temelie orașului său, iar Tatălui i-a plăcut ca Fiul Său iubit să fie încercat înainte până la extrem. Timp de trei ani și jumătate el a fost supus la tot felul de încercări, teste, ispite și persecuții, și pe parcursul întregului său serviciu el a fost loial și credincios, nu a mers niciodată contrar voinței Tatălui Său, doar iubindu-l pe deplin. Cât de minunat înregistrează scripturile despre el: „Pentru că el însuși a suferit atunci când a fost pus la încercare, este capabil să vină în ajutorul celor care sunt puși la încercare.” „Căci nu avem ca mare preot pe cineva care să nu poată avea compătimire pentru slăbiciunile noastre, ci pe cineva care în toate privințele a fost pus la încercare ca noi, dar fără păcat.” „În zilele cărnii sale, Cristos i-a făcut implorări și cereri cu strigăte puternice și lacrimi Celui care putea să-l salveze de la moarte și a fost ascultat pentru teama lui evlavioasă. Deși era Fiu, a învățat ascultarea din lucrurile pe care le-a suferit.” „Acestea sunt lucrurile pe care le spune, Amin, martorul credincios și adevărat, începutul creației prin Dumnezeu.” „Isus Cristos, care, ca martor, a făcut dreapta declarație publică înaintea lui Ponțiu Pilat.” Isus Cristos a rezistat tuturor încercărilor de a-i distruge integritatea, a îndurat toate încercările și a continuat cu credință indiferent de opoziția păcătoșilor împotriva lui. Iehova putea avea încredere în el în orice responsabilitate, privilegiu sau onoare, pentru că această „piatră” a fost adevărată, încercată și testată în orice mod posibil, fiind, prin urmare, o „temelie sigură”. El a aparținut în întregime lui Iehova Dumnezeu, Ziditorul Sionului. – Evr. 2:18; 4:15; 5:7, 8; Apoc. 3:14; 1 Tim. 6:13, *NW*.

¹² Isus Cristos a fost calificat pentru a fi „piatra de temelie” a Sionului, nu numai pentru că el a fost încercat și testat, ci pentru că a fost și moștenitorul promisiunilor privind Împărăția. El era „Leul din seminția lui Iuda”, un urmaș natural direct al Împăratului David a cărui sămânță avea să domnească pe tron pentru totdeauna. „Îndurările sigure ale lui David” au fost ale lui. El era „sămânța” promisă, Semnalul, Răscumpărătorul, Comandantul, Mesia, Liderul și Desăvârșirea credinței noastre. Trebuie concluzionat faptul că împlinirea la scară mică ce ține de ‘punerea pietrei în Sion’, a avut loc atunci când Isus Cristos, ca o piatră încercată, s-a oferit ca împărat. Când a intrat călare în Ierusalim pe mănzul unei măgărițe, el a fost puternic aclamat ca împărat de către discipolii săi și de oameni în general, dar a fost respins și condamnat la moarte de către conducătorii religioși. Atunci, Iehova și-a retras favoarea de peste Israel, marcând sfârșitul Sionului tipic. Astfel, Isus Cristos, Împăratul uns al lui Dumnezeu, este în mod clar considerat „piatra”, așezată în Sionul ceresc.

SIONUL CERESC

¹³ A existat un oraș tipic pământesc Sion și există un Sion ceresc, Iehova fiind cel care le-a întemeiat pe ambele. Un oraș se referă la o comunitate bine organizată pentru afaceri, de reședință și de închinare, și având o zonă clar definită, cu legi și reglementări locale, și cu anumite autorități care participă la bunăstarea generală a cetățenilor, cum ar fi protecția sănătății, proviziile de hrană și apă. Un astfel de oraș a fost Sionul cu palatul și templul său. Era capitala națiunii. Sionul simbolizează organizația lui Dumnezeu, și în special partea oficială, unde a fost întemeiat tronul.

¹⁴ Toate promisiunile făcute Sionului literal, tipic, devin acum aplicabile celui ceresc, „întrucât Legea este o umbră a lucrurilor bune viitoare.” „Pentru că aceste lucruri sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar realitatea aparține lui Cristos.” (Evr. 10:1; Col. 2:17, *NW*) Sion a fost numit „orașul lui Dumnezeu”, lăcașul lui Dumnezeu. „Căci Iehova a ales Sionul; l-a dorit ca locuință a lui. Acesta este locul meu de odihnă pentru totdeauna; aici voi locui pentru că l-am dorit.” (Ps. 87:2, 3; 132:13, 14, *AS*) Cel tipic l-a preumbrit pe cel mai mare. „Dar v-ați apropiat de muntele Sion, de cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc, de miriadele de îngeri, în adunarea generală, în adunarea întâilor născuți care au fost înscriși în ceruri, și de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de viața spirituală a celor dreپți care au fost făcuți perfecți, de Isus mediatorul noului legământ, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.” „Dar Ierusalimul de sus este liber, și el este mama noastră.” (Evr. 12:22-24, *NW*, Gal. 4:26, *NW*) Aceste scripturi nu se pot aplica Sionului pământesc, ci celui nevăzut, ale cărui pietre sunt acele „pietre vii” despre care se vorbește în 1 Petru 2:5. Acestea sunt spirituale, și în final sunt toate construite în Sionul ceresc.

¹⁵ Lui Iehova i-a plăcut să aibă o astfel de clădire, o casă regală spirituală, un templu spiritual, construit din robi credincioși, fiecare ales de Dumnezeu, testat și încercat, așa cum a fost și piatra de temelie. Apostolul Pavel a fost folosit pentru a le dezvălui acest mare secret fraților săi în Cristos. „Binecuvântat să fie Dumnezeu

și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, pentru că el ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări spirituale, în locurile cerești, în unire cu Cristos, așa cum el ne-a ales, în uniune cu el înainte de temelia lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, în iubire.” Cerescul loc glorios a fost dat pentru prima dată lui Isus Cristos. Apoi, această bunătațe nemeritată a lui Dumnezeu a fost dată altora, de fapt o invitație de a deveni „pietre vii” în această casă regală spirituală. (Efes. 1:3, 4, 20, 21, 2:19-22, *NW*) Apostolul Petru declară astfel într-un limbaj de necontestat. Apostolul Ioan, de asemenea, a rostit o profeție care cuprindea Sionul la mai mulți ani după ce Sionul literal a fost distrus. „Am văzut, și iată! Mielul stătea pe muntele Sion; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, având scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.” – 1 Pet. 2:4-6; Apoc. 14:1, *NW*.

¹⁶ Sionul real, complet, prin urmare, este orașul ceresc alcătuit din robii credincioși ai lui Dumnezeu care sunt născuți de spirit, unși, încercați, testați și aprobați, construiți pe „temelia sigură” – Isus Cristos, piatra de temelie, Împăratul uns al lui Dumnezeu.

ÎNCÂNTAREA LUI IEHOVA ÎN SION

¹⁷ Cât de frumoase, încântătoare și elocvente sunt aceste cuvinte prețioase despre puritatea Sionului: „Acesta este locul meu de odihnă pentru totdeauna: aici voi locui, pentru că l-am dorit.” (Ps. 132:14, *AS*) Știind că Sionul complet va fi un edificiu ceresc magnific, ni se permite, cu îndurare, să obținem o bucățică spirituală din această locuință minunată a lui Iehova. Încercați pentru o clipă să vă imaginați gloria și strălucirea acestei locuințe! Uitați lucrurile oribile și sordide din această zi rea și alungați din minte rezultatele lăudăroase ale făuritorilor acestei lumi. Mai degrabă luați în considerare excelența orașului ceresc. Citiți Apocalipsa 21:10-27 și vedeți modul în care această comunitate își atrage toată lumina și gloria de la Creatorul universului, Dumnezeul Cel Preaînalt, Iehova. Aici este armonie și liniște deplină, fără disproporții care să-i strice frumusețea. Consecventă tot timpul, frumoasă în simetrie, minunat colorată în splendoarea sa, orbitoare, strălucitoare, plină de culoare strălucind puternic. Temelia zidului orașului este împodobită cu tot felul de pietre prețioase. Drumul larg al orașului era din aur curat, ca sticla transparentă. Dacă puteți urmări viziunea de la un capăt la celălalt, atunci veți avea o concepție despre cum își privește Iehova locul de odihnă unde va locui pentru totdeauna.

¹⁸ Acest oraș a fost în curs de pregătire de aproape două mii de ani. Fiecare „piatră” este modelată după scopul sfânt al lui Dumnezeu și apoi este pusă deoparte până când vine timpul de a construi structura. Acești robi credincioși poate au fost uitați de către oameni și de acest sistem rău de lucruri, dar nu de Dumnezeu. „Căci voi ați murit, și viața voastră a fost ascunsă cu Cristos, în uniune cu Dumnezeu.” „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, și ce vom fi nu s-a arătat încă. Noi știm că ori de câte ori el se va arăta vom fi ca el, pentru că Îl vom vedea așa cum este.” (Col. 3:3; 1 Ioan 3:2, *NW*) Construirea templului lui Solomon a ilustrat construirea templului ceresc cu toate pietrele sale pregătite în

prealabil și apoi puse toate la locul lor fără nici un zgomot. „Și casa, când a fost în construcție, a fost zidită din piatră pregătită în carieră; și nici ciocan, nici topor, nici orice altă unealtă de fier nu s-a auzit în casă, în timpul zidirii.” (1 Regi 6:7, AS) Când templul literal a fost construit reprezenta o priveliște minunată, dar mai magnifică este clădirea Sionului ceresc.

¹⁹ Construirea Sionului are loc atunci când Domnul apare în gloria Sa. „Tu te vei ridica și vei avea milă de Sion; pentru că este timpul să te înduri de el, da, a venit timpul stabilit. Pentru că robilor tăi le plac pietrele lui, și le e milă de țărâna lui. Deci, națiunile se vor teme de numele lui Iehova, și toți împărații pământului de gloria Ta; căci Iehova a construit Sionul; și a apărut în gloria sa.” „Temelia sa este așezată pe munții sfinți. Iehova iubește porțile Sionului mai mult decât toate locuințele lui Iacov. Lucruri glorioase se spun despre tine, cetate a lui Dumnezeu.” „De ce priviți cu dispreț, voi, munți înalți, muntele pe care Dumnezeu l-a dorit ca locuință? Da, Iehova va locui în ea pentru totdeauna.” „Frumoasă în înălțime, bucuria întregului pământ, este muntele Sion, în partea de nord, este cetatea Marelui Împărat. Așa cum am auzit, așa am văzut în cetatea lui Iehova oștirilor, în cetatea Dumnezeului nostru; Dumnezeu o va stabili pentru totdeauna.” „Iehova ... este în mijlocul tău; nu te vei mai teme de niciun rău. În ziua aceea se va spune Ierusalimului: Nu te teme, Sion, să nu-ți slăbească mâinile. Iehova Dumnezeul tău este în mijlocul tău, unul puternic care va salva; se va bucura de tine cu plăcere; el se va odihni în dragostea Lui; se va bucura de tine cântând.” (Ps. 102:13-16; 87:1-3, 68:16, 48:2, 8; Țef. 3:15-17, AS) Capitala universului este Sion, bucuria și încântarea întregului pământ, pentru că Fiul Său iubit este temelia acestuia și toată lumea de acolo vorbește despre lauda lui Iehova.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este Sionul, ce fel de pietre sunt folosite la construirea lui și când are loc zidirea lui?
2. Este necesar să avem o anumită cunoștință despre cadrul profeției? De ce este adevărat acest lucru?
3. Care este, pe scurt, cadrul profeției de la Isaia 28:16?
4. Ce a intenționat Iehova să îi facă Samariei?
5. (a) Cum îi descrie profetul pe acești efraimiți și cum se poartă Iehova cu ei? (b) Când este așezată în Sion „piatra” și ce se întâmplă cu „bețivii”?
6. Au profețiile mai mult decât o împlinire? Explicați.
7. Descrieți starea celor din zilele lui Isus, care au fost preumbriți de „bețivii din Efraim”.
8. Cum a extins Isus asupra Israelului oportunitățile Împărăției?
9. Când evreii au încercat să îl omoare pe Isus, ce a arătat el că însemna acțiunea acestora?
10. Cât de gravă a fost hotărârea conducătorilor din Israel de a-l respinge pe Împăratul lor?
11. Explicați prin scripturi cum a fost Isus Cristos piatra de temelie ‘încercată’ și ‘probată’?

12. Arătați cum s-a calificat Isus Cristos în alte moduri pentru a fi piatra de temelie.
13. De ce ne aduce aminte un oraș, și ce a simbolizat Sionul literal?
14. Cum știm că trebuie să fie un Sion ceresc? Dovediți prin scripturi.
15. Cine alcătuiește ‘Sionul care este sus’ și cum știm acest lucru?
16. Ce înseamnă Sionul complet?
17. Descrieți măreția orașului ceresc.
18. (a) Pentru cât timp a fost construcția în curs de pregătire? (b) Cum a prefigurat-o construcția templului lui Solomon pe cea cerească?
19. Descrieți cum își aduce Iehova aminte de Sion. Ce a promis El că va face pentru acesta?

Ce să iubim și ce să urâm

DE la amvoane religioase ați auzit fără niciun dubiu, de nenumărate ori, vechiul refren al „iubirii”. Dar folosirea sectară a termenului se dovedește slabă și fără semnificație. Câteodată se pare că ei nu pot găsi suficiente lucruri pe care să le iubească. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu, pe om, pe aproape, lumea, toți oamenii și toate lucrurile – cel puțin așa spun ei!

Însă afecțiunea aceasta este rareori profundă. De obicei acoperă ‘o multitudine de păcate’, precum bârfa, calomnia, invidia sau escrocheria în afaceri. Dar să vină un război și amvonul de unde răsună „cântecul de iubire” se transformă într-o platformă de recrutare. Luând foarte puțin în considerare interesele iubirii, sectanții sunt îndemnați să ucidă membrii străini ai propriei secte și alți sectanți. Un politician face cunoscute cuvintele „Urăsc războiul!” Clerul le repetă ca un papagal în toată lumea. Totuși dragostea lor pentru pace nu este suficient de puternică pentru a preveni ceea ce ei pretind a urî.

Odată, Isus Cristos l-a întrebat pe apostolul Petru de trei ori dacă îl iubește, și la replicile afirmative ale lui Petru, Isus a răspuns: „Hrănește oițele mele.” (Ioan 21:15-17, *NW*) O privire asupra turmelor creștinătății religioase, împrăștiate și neglijate din punct de vedere spiritual, asigură că „păstorii lor spirituali” nu le-au hrănit, iar drept urmare, nu le iubesc.

Persoana sentimentală lumească crede că știe ce înseamnă iubirea. El își alege o altă creatură umană pe care declară că o adoră. Nu peste mult timp, această „iubire” a sa pentru această creatură de sex opus devine o formă subtilă de închinare la creatură, și conform obiceiurilor firești ale unei lumi nechibzuite, va fi probabil însoțită de imoralitate. Cuvântul lui Dumnezeu numește o astfel de cale de acțiune nu ca iubire, ci ca o cale „pământească, animalică, demonică”. – Iac. 3:15, *NW*.

Printr-un contrast izbitor, adevărata dragoste creștină este altruistă și este liberă de toate tendințele lăudăroase, indecente și invidioase ale lumii vechi. (1 Cor. 13) O astfel de iubire a fost exemplificată în cel mai înalt sens, atunci când Iehova

Dumnezeu L-a oferit pe fiul Său, „pentru ca oricine exercită credință în El să nu piară ci să aibă viață veșnică”. Isus, la rândul său, și-a îndeplinit rolul cu dragoste, oferindu-și viața de bună voie, în acord cu scopul lui Dumnezeu. Având aceste exemple după care să se ghideze, niciun creștin adevărat nu poate să-și permită să iubească ceea ce Dumnezeu urăște, ori să poarte o iubire mai mare oricărui lucru creat, decât îi poartă lui Dumnezeu. – Ioan 3:16; Rom. 1:22, 23, *NW*.

Foarte bine –atunci, unde se oprește iubirea lui Dumnezeu și unde începe ura Sa? Interpretarea sectară că Dumnezeu Și-a dat Fiul pentru acest vechi sistem de lucruri nu are nicio bază. Astfel, niciun creștin nu este obligat să iubească inițiativele politice egoiste sau practicile sociale degradante care sunt atât de răspândite în lumea aceasta. Aceeași carte a lui Ioan redă cuvintele lui Isus către politicianul Pilat: „Împărăția Mea nu este o parte din această lume. ... împărăția Mea nu este din această sursă.” Același apostol declară clar că: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubește lumea, atunci iubirea Tatălui nu este în el; deoarece tot ce este în lume – dorința cărnii, dorința ochilor și parada ostentativă a modului de viață al unei persoane – nu vine de la Tatăl, ci își are originea din lume. Mai mult, lumea trece și la fel și dorința acesteia, însă cel care face voința lui Dumnezeu va rămâne pentru totdeauna.” – Ioan 18:36; 1 Ioan 2:15-17, *NW*.

Doar pentru că susțin aceste principii Scripturale, creștinii sunt acuzați frecvent că duc o „campanie a urii” și sunt „împotriva tuturor lucrurilor”. (Ioan 15:19) Prin contrast, cei lumești, care își etalează propria dreptate, vor arăta spre instituțiile acesteia care îngrijesc nevăzătorii, bătrâni, copii și animale. Totuși, ce dovedesc aceste lucruri cu adevărat? Nu sunt ele doar recunoașteri depline ale condițiilor imperfecte, egoiste de peste tot care le stimulează nevoia? De exemplu, în timpul războaielor lui provocatoare de victime, acest sistem de lucruri adună o recoltă mare de văduve. Nu iubirea altruistă, ci o datorie firească ar trebui să-i îndemne pe cei care sunt responsabili să aibă grijă de acele văduve.

Deși nu neagă contribuțiile științei și medicinei în crearea unui stil de viață mai confortabil, creștinii amintesc mereu că există un loc potrivit pentru fiecare lucru, iar „locul” științei, medicinei și al aliaților acestora nu se află în domeniul închinării. Pe acesta trebuie să-l păstreze doar pentru Dumnezeu și Isus Cristos. Amintiți-vă, știința poate că reduce riscurile să căpătați o anumită boală sau poate îmbunătăți tratamentul, ori șansele de recuperare; dar nu poate regenera însuși organismul fizic. Însă, Dumnezeu garantează că va aduce o astfel de regenerare, chiar până la oferirea vieții veșnice tuturor celor care o caută. – Ioan 17:3.

Întreaga idee de a îmbrățișa lumea aceasta, a iubi-o, a încerca „să o convertim” și să o facem folositoare pentru împărăția lui Cristos, este o noțiune falsă inoculată de mult timp în mințile oamenilor de către clerul creștinătății. Lui Isus I s-a oferit titlul de rege în lumea aceasta de către oamenii timpului său și El nu a vrut să îl dețină. Mai mult, I s-au oferit puteri ca un mare dictator mondial, autoritate care i-ar fi micșorat pe puternicii Cezari la nivelul unor simpli sateliți sub puterea sa. Această ispită I-a fost prezentată de către cineva care avea autoritate să I-o ofere, „dumnezeul acestui sistem de lucruri”, Satan Diavolul. Dar prețul era același ca și

acum: un astfel de conducător trebuie să-l recunoască pe Satan ca fiind suprem și atotputernic. Răspunsul lui Isus nu are nevoie de explicații: „Este scris: ‘Lui Iehova Dumnezeuul tău trebuie să te închini și doar lui trebuie să îi faci un serviciu sacru’”. (Ioan 6:15; Luca 4:5-8, *NW*) Isus știa că Dumnezeu hotărâse ca vechiul „sistem de lucruri” satanic să fie distrus. Dragostea și speranța Sa stau ‘în cerurile noi și pământul cel nou în care va locui dreptatea’. – 2 Pet. 3:10, 13, *NW*.

În mod armonios, creștinii care Îl iubesc pe Dumnezeu trebuie să respecte cuvântul Său. Nu pot iubi ceva ce Dumnezeu a hotărât că va fi distrus. Aceștia trebuie să urască urâciunile care susțin domnia lumii în locul împărăției lui Dumnezeu, doctrinele false care corup înțelegerea corectă despre Dumnezeu și Îi denaturează scopurile și practicile păcătoase care iau în derădere Cuvântul lui Dumnezeu. Dar în timp ce așteaptă o lume nouă pentru ei, nu se vor închide în mod egoist într-o mănăstire, închizându-le celorlalți calea la speranța lor.

La fel ca și Isus, creștinii de azi își etaleză lumina ca cea a unui sfeșnic. Glorioasa nouă lume a lui Dumnezeu, programul ei de îmbunătățire adevărată a lumii, organizația vizibilă dată Creștinilor pentru lucrarea de a-Lăuda pe Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, colaboratorii lor, oamenii cu bunăvoință care se adună în organizația teocratică în continuă creștere – adevărații Creștini iubesc toate aceste lucruri din tot sufletul sau viața lor. Vieților lor sunt date ca alții să poată afla aceste lucruri și să capete viață. – Mat. 5:14-16, *NW*.

„Fericți sunt ochii care văd”

Ochii sunt cea mai de preț posesie a noastră, indispensabili pentru fericirea noastră completă. Ne fac capabili să ne bucurăm de viziunea cerurilor pline de stele de sus, de frumusețile și minunile sferei noastre pământești, și chiar de lumina soarelui. Cu ajutorul ochilor și a facultății noastre de a raționa putem aprecia că Dumnezeu există cu adevărat și a creat toate lucrurile frumoase la timpul lor. – Ecl. 3:11; Rom. 1:20.

Iehova Dumnezeu nu a creat numai lumina naturală și nu i-a dat omului ochi doar pentru ca acesta să vadă lucruri firești, ci în felul acesta a făcut îngrijiri ca omul să vadă lumina spirituală și pentru a discerne lucruri spirituale prin intermediul ‘ochilor inimii’. (Efes. 1:18) Cuvântul Său este o lumină pe cărarea noastră și azi strălucește cu atât mai mult. (Ps. 119:105, Prov. 4:23) Cu ajutorul acestei lumini dobândim o înțelegere despre Iehova Dumnezeu, cine este El și care sunt scopurile Lui; aflăm că Împărăția lui Dumnezeu este aproape și curând acest vechi sistem nelegiuit de lucruri va fi înlocuit cu o lume nouă în care va locui dreptatea. – Ex. 6:3; Apoc. 11: 15-18; 2 Pet. 3:1-13.

Oricât de mare ar fi chinul de a nu ne putea folosi ochii, să fim fără vedere spirituală sau mentală înseamnă să suferim o pierdere și mai mare; de fapt, asta înseamnă să suferim distrugere. (Mat. 15:14) Și cât de răspândită este această orbire spirituală! În timp ce doar una sau două persoane dintr-o mie sunt nevăzătoare în Statele Unite, proporția este inversată în ceea ce privește vederea spirituală: doar o persoană dintr-o mie poate vedea! În India doar o persoană dintr-un milion are vedere spirituală, în timp ce în China doar o persoană din 4 milioane înțelege cine este Iehova și care sunt scopurile Lui.

DE CE EXISTĂ ATÂT DE MULTĂ ORBIRE SPIRITUALĂ?

De ce sunt atât de mulți oameni orbi din punct de vedere spiritual? În primul rând deoarece Satan, dumnezeul acestui sistem de lucruri, le-a orbit mințile față de adevăr. (2 Cor. 4:4) El este prințul întunericului și dușmanul de moarte al luminii, iar el și demonii săi fac tot posibilul pentru a-i ține pe oameni în întuneric. – Isa. 60:2; Efes. 6:11,12.

Din cauza influenței lui care orbește, milioane de oameni din China, India și din spatele Cortinei de Fier, nu au avut niciodată posibilitatea să vadă lumina. Toți acești oameni sunt orbi doar pentru că nu au avut ocazia să își folosească ochii pentru a afla adevărul. Astăzi are loc o lucrare importantă de a trimite această lumină în toate părțile lumii. Sute de mii de purtători ai luminii își lasă lumina să strălucească din casă în casă și la fiecare colț de stradă; se folosește radioul și se trimit misionari pregătiți în acele ținuturi unde întunericul este cel mai puternic, astfel încât cât mai mulți oameni să intre în contact cu lumina și să vadă, cu condiția să vrea să vadă.

Cu condiția să vrea să vadă? Nu vrea toată lumea să vadă lumina? – Vă întrebați. Dintr-un punct de vedere natural, da, cei mai mulți oameni vor să vadă, însă nu și dintr-un punct de vedere spiritual. La fel cum există anumite animale sălbatice care preferă întunericul în favoarea luminii datorită obiceiurilor lor de a prăda, a unui câmp vizual îngust etc., tot așa faptele arată că unele creaturi umane, dintr-un motiv sau altul, preferă întunericul în locul luminii. Ei sunt echivalentul liderilor religioși din timpul lui Isus. Aceia erau orbi, nu din cauza lipsei luminii, pentru că Lumina venise în lume, ci pentru că ei refuzau să vadă acea Lumină, refuzau să-L recunoască pe Isus ca pe Mesia cel promis. – Mat. 4:15, 16; Ioan 3:19-21.

De ce și-au închis ei ochii în fața luminii? Din cauza mândriei, a prejudecăților și a lăcomiei. Încercând să-și justifice poziția, au cerut mai multe semne și ca Isus să le spună categoric dacă El este sau nu Mesia. Dar Isus nu s-a supus cererilor lor dificile de a oferi mai multe dovezi. La întrebarea lor: „Dacă Tu ești Cristos, spune-ne”, el a răspuns: „Chiar dacă v-aș spune, nu ați crede”. – Mat. 16:1; 21:23; Luca 22:67, *NW*.

Isus a avertizat împotriva ‘ochiului rău’. (Marcu 7:22, Mat. 20:15, *NW*) Răutatea, invidia și lăcomia i-au făcut pe oponentii Lui orbi față de adevăr, față de frumusețea, raționamentul și caracterul Scriptural a ceea ce le spunea El. Cum ar fi putut să le vadă, ei fiind mai preocupați de lauda oamenilor decât de aprobarea lui

Dumnezeu? (Ioan 5:44) Și toate acestea sunt la fel de adevărate și în cazul liderilor religiei organizate de azi: mândria, prejudecățile și lăcomia îi orbesc față de explicațiile simple și raționale ale Cuvântului și scopurilor lui Iehova, care le sunt prezentate de servii și martorii Lui.

Un alt motiv pentru care unele persoane nu pot vedea este că nu au „un singur ochi”. Este ca și cum ochii nu se pot focaliza corect astfel încât mintea este plină de raze contradictorii, fără să aibă o viziune clară asupra a ceea ce ochii văd. Problema cu cei care nu au un „singur ochi” este că încearcă să-l slujească atât pe Dumnezeu cât și bogățiile, Mamona sau câștigul propriu, în același timp. Aceasta este o viziune sau un punct de vedere dublu, incapabilă să înțeleagă că devotamentul și serviciul parțiale nu sunt pe placul niciunuia dintre cei doi mari stăpâni, Iehova Dumnezeu și Satan Diavolul. Fiecare din ei cere totul sau nimic.

Cineva cu o astfel de vedere cețoasă, compromisă, se află în întuneric în ceea ce privește Împărăția lui Dumnezeu și viața în lumea nouă care este foarte aproape și băjbâind, când pe o parte, când pe alta, nu ajunge nicăieri pe cărarea luminii, ci se împiedică pe calea largă care duce spre distrugere. Poate el crede că se află în lumină, dar ceea ce el crede că este lumină, este de fapt întuneric și din cauza părerii lui greșite și egoiste, și „cât de mare este acest întuneric!” – Mat. 6:23, *NW*.

SĂ ÎNVĂȚĂM SĂ VEDEM

Un copil la naștere, deși privește cu ochii larg deschiși, nu recunoaște nimic. Dar treptat, pe timp ce trec zilele și lunile, reapar aceleași forme și pete de culoare. Copilul devine familiar cu ele; își amintește de ele și le poate identifica atunci când le vede. Astfel el învață să-și folosească ochii și devine familiar cu lumea din jurul lui.

La fel se întâmplă cu cel care intră în contact cu lumina adevărului. La început totul este nefamiliar și nu vedem decât puțin din ceea ce ni se arată. Însă, dacă avem inimi sincere care caută să cunoască și să rețină ceea ce învață, vom continua să cercetăm paginile Cuvântului lui Dumnezeu și lucrarea organizației pe care o folosește pe pământ. Astfel devenim familiari cu ele. Cu o memorie și familiarizare bune ne creștem puterile de percepție, adică puterile de a alege sau a selecta lucruri diverse și de a le distinge de alte lucruri și de a detecta detalii și caracteristici proprii. Domnul răspunde rugăciunii noastre: „Deschide-mi ochii ca să pot vedea lucrurile minunate ale legii Tale.” – Ps. 119:18.

Desigur, o astfel de învățare de a vedea ia timp și exercițiu, dar recompensa în rezultate este binecuvântată. Nu vom mai urma călăuze oarbe, nu vom mai băjbâi prin întuneric, nu vom mai fi confuzi din cauza multelor crezuri religioase, nu vom mai fi încurcați de întrebări ce nedumeresc. Frumusețea adevărului lui Dumnezeu ne face să exclamăm: „Iehova a făcut lucrul acesta, este minunat în fața ochilor noștri.” – Ps. 118:23, *AS*.

Trebuie să ne prețuim acum ‘ochii inimii’ cu multă atenție și să avem cea mai mare grijă de ei. Nu trebuie să lăsăm niciodată să li se deterioreze puterea vizuală și acuitatea, și nici să recadă în orbire lumească. Trebuie să fie mereu întăriți astfel încât să nu fie forțați sau răniți de strălucirea crescândă a luminii actuale din

Cuvântul lui Dumnezeu. Nu trebuie să-i lăsăm să amortească, ci trebuie să-i folosim continuu în armonie cu regulile fine ale artei vederii spirituale.

Isus, vorbind cu discipolii Săi care tocmai se întorseseră dintr-o campanie a serviciului de teren predicând Împărăția lui Dumnezeu, le-a spus: „Fericiți sunt ochii care văd ceea ce vedeți voi. Căci vă spun, mulți profeți și regi au vrut să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu au văzut și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit.” (Luca 10:23, 24 *NW*) Ochii noștri sunt mai binecuvântați decât ai lor, pentru că putem vedea prin împlinirea profeției din Biblie că guvernul regal al lui Iehova, prin Cristosul Său, este acum stabilit pentru totdeauna în ceruri. Astfel putem să proclamăm cu cea mai mare încredere în fața tuturor națiunilor prezența și funcționarea activă a împărăției lui Dumnezeu – Mat. 24:14.

Iehova Dumnezeu este marele nostru Învățător, și despre El profetul zice: „Învățătorul vostru nu se va mai ascunde, iar ochii voștri Îl vor vedea.” (Isa. 30:20, *AT*) Trebuie să Îl urmărim și să Îi urmăm instrucțiunile așa cum sunt prezentate prin Cuvântul Său descoperit și prin organizația Sa, așa cum privesc ochii unui rob mâna stăpânului său. (Ps. 123:1,2) De asemenea, trebuie să ne ținem ochii ațintiți „la liderul și cel care aduce la perfecțiune credința noastră”, Isus Cristos. – Evrei 12:2, *NW*.

Și pe măsură ce înaintăm pe singura cale dreaptă, cu ochii fixați asupra lui Iehova Dumnezeu, Isus Cristos și Împărăție, să privim cu generozitate și la sărmanii oameni aflați în întuneric și înfomețați după lumina adevărului Împărăției. Pe măsură ce trecem pe lângă aceștia, să ne amintim: „Cel care are ochi generoși va fi binecuvântat; pentru că și-a dăruit pâinea săracilor.” (Prov. 22:9) Nu pâine literală, ci cea care este mult mai importantă, pâinea spirituală, care are drept rezultat o bună vedere, la fel ca mierea pe care Ionatan a mâncat-o în timp ce-i urmărea pe filistenii. (1 Sam. 14:27-29; Mat. 4:4) Aceeași importanță o are și proverbul: „Cel care dăruiește săracilor, nu va duce lipsă de nimic, dar cel care își închide ochii va fi blestemat.” – Prov. 28:27

Isus Cristos a avut grijă cu compasiune de săracele oi oarbe din zilele lui. Să facem și noi azi la fel, astfel având o mică parte în împlinirea scripturii: „Cei care nu li s-a spus nimic despre El, Îl vor vedea și cei care nu au auzit despre El, vor înțelege.” (Rom. 15:21, *NW*) Ochii noștri au fost binecuvântați cu lumina adevărului. Lăsați-i și pe ceilalți să primească lumina, ca și ei să poată vedea!

Din Filipine către Taiwan și Japonia

Continuarea relatării despre turul de serviciu al președintelui Societății, N.H. Knorr, și a secretarului său, M. G. Henschel.

ÎN 1947, atunci când am avut privilegiul de a servi în Filipine, se ajunsese la un record de 2.902 de vestitori. Acum, în 1951, pe când eram la biroul filialei am

primit raportul pe luna martie care tocmai fusese întocmit și acesta dezvăluia un nou record de 13.954. Acum sunt 371 de grupe răspândite în această republică formată din peste 7.000 de insule, din care 70 sunt populate. Frații prețuiesc și serviciul cu timp integral, dat fiind faptul că 476 de vestitori sunt acum pionieri. Mare parte din ei au fost la congres și au primit invitația de a merge la școala Gilead dacă îndeplineau condițiile. În jur de 40 au completat cererile preliminare.

După congres, unul dintre servii de grupă a povestit despre experiențele sale în timp ce lucra la închisoarea New Bilibid. Îi fusese dată permisiunea și privilegiul de a predica și învăța în închisoare, și avea 45 de studii regulate în fiecare săptămână. Administratorul i-a permis să folosească un bazin din interiorul închisorii în vederea botezului, mulți oamenii fiind cufundați. Un număr destul de mare s-a eliberat din închisoare după expirarea termenelor de condamnare și acum lucrează ca vestitori credincioși alături de grupe. Cunoștința despre scopurile lui Iehova și speranța în acestea i-au ajutat pe acești oameni să-și schimbe calea de acțiune, să trăiască în mod corect și să laude numele lui Iehova. Fratele este încrezător că cei 45 de oameni care studiază acum, dintre care mulți sunt deja consacrați, se vor alătura în lucrarea de mărturie odată cu eliberarea din închisoare.

Lunea a fost dedicată discuțiilor cu servii de circuit. Nouă frați filipinezi au absolvit deja Gileadul și s-au întors în lucrare pe insule, iar unii se află în lucrarea de circuit. A fost interesant să discutăm despre problemele lor, în special despre cea referitoare la scoaterea vestitorilor în lucrare de către servul de circuit când vizitează o grupă, pentru a le arăta cum se face lucrarea de a merge din casă în casă. În Filipine, de obicei servul de circuit nu are probleme în a lua pe cineva cu el, deoarece întreaga grupă dorește instruire. Sunt atât de mulți cei care vin la adevăr și într-un ritm atât de alert încât toți vor să învețe degrabă cum pune mărturie servul de circuit. Nu este ceva neobișnuit pentru un serv de circuit să meargă din ușă în ușă însoțit de 25 sau mai mulți vestitori ai grupei care îl ascultă pe el și ceea ce are de spus. Acest lucru nu îi sperie pe proprietari deoarece le plac oamenii și îi ascultă, iar astfel aud și alți oameni care sunt prezenți în casă. Uneori vecinii vin și ascultă și ei și poate sunt 75 de persoane în public. Astfel, servii de circuit spun că adesea, mărturia lor din ușa în ușă se transformă într-o serie de adunări publice în timpul zilei și în acest fel este plasată multă literatură și sunt aranjate multe studii private. Desigur, acesta nu este cel mai bun mod de a oferi instruire individuală, și pe măsură ce vestitorii noi din Filipine vor învăța cum anume trebuie să facă această lucrare din casă în casă, ei nu vor mai merge în grupuri atât de mari. Se crede că în următoarele călătorii în circuite, servii vor putea să ia câte unul sau doi cu ei deodată în timp ce alții vor merge din casă în casă singuri.

Frații din Republica Filipineză lucrează în condiții foarte nefavorabile din cauza situației revoluționare care există în țară, în special în insula Luzon. Acest lucru nu le-a scăzut zelul, ci dimpotrivă, ei apreciază mai mult ca niciodată câtă nevoie este de împărăția lui Dumnezeu. Ei știu că toți oamenii trebuie să aibă oportunitatea de a auzi despre Împărăție; de aceea, ei pun accent pe predicarea veștilor bune și îi mângâie pe cei îngrijorați. Este greu de estimat câte mii de oameni se vor asocia până la final cu martorii lui Iehova în Filipine, dar toți cei de

la biroul filialei și servii de circuit sunt încrezători că cifra va atinge 15.000 de vestitori înainte de sfârșitul acestui an. Ei au deja cu mult peste creșterea de 34% față de recordul atins anul trecut. Deși sunt vorbite multe dialecte în această republică, în ceea ce-i privește pe martorii lui Iehova ei vorbesc o limbă pură între ei și duc adevărul Cuvântului lui Dumnezeu oamenilor din toate insulele. Ei sunt înclinați spre expansiune. Dacă este voința Domnului, ei doresc să predice mesajul tuturor oamenilor, înainte ca ziua cea mare a Dumnezeului cel Atotputernic să înceapă să zdrobească toată organizația Diavolului.

TAIWAN

Potrivit graficului, a trebuit să părăsim Filipine marți dimineată, 27 aprilie. Eram deja la aeroport la ora 6 dimineata, iar cu noi erau 30 de frați care veniseră să își ia rămas bun. Peste puțin timp zburam spre nord, către Taiwan. Am aterizat aproape la ora 11 dimineată în apropierea capitalei, Taipei. Am fost întâmpinați de 13 frați. Fusese aranjat dinainte ca fratele Henschel să se oprească acolo pentru o zi și să plece cu un avion a doua zi la prânz. Eu ar fi trebuit să îmi continui drumul către Japonia, întrucât congresul se deschidea acolo într-o altă zi. Dar când am vorbit cu frații am aflat de la frați că nu era niciun zbor a doua zi. Fusese pus înainte cu o zi. Așa că am verificat imediat la aeroport dacă mai erau alte zboruri și am aflat că era unul vineri; astfel a fost aranjat ca fratele Henschel să plece vineri către Japonia. Fratele Shinichi Tohara, absolvent al Gileadului, fusese trimis cu patru săptămâni în urmă în Taiwan de la Tokyo, să-i viziteze pe frați și să afle ce se mai întâmplă în Taiwan, iar el a aranjat să rămână cu fratele Henschel, pentru a-l însoți la Tokyo peste câteva zile. Acest lucru îi asigură un timp mai lung fratelui Henschel pentru a afla cum stau lucrurile în Taiwan și pentru a încerca să ajute vestitorii care lucrau în condiții potrivnice. Cu mai puțin de un an în urmă, celor doi misionari absolvenți ai Gileadului le-a fost refuzată permisiunea de a rămâne pe teritoriul ce continua să fie sub controlul Chinei naționaliste. Frații care ne-au întâmpinat la aeroport nu păreau demoralizați, iar în ora petrecută acolo am putut să comunicăm cu ei prin intermediul unui translator, și aceasta a fost o adevărată plăcere. Vizita a fost mult prea scurtă.

Zborul din Taiwan către Japonia s-a derulat fără incidente. Majoritatea drumului nu am văzut decât nori. Înainte de a pleca din Taipei, totuși, am privit cu atenție orașul și câmpurile de orez, minunat aranjate, inundate toate din cauza ploilor care veniseră. Zona rurală era frumos întreținută de către fermieri pricepuți. Trecând de linia coastei, m-am întrebat ce anume va putea să afle fratele Henschel despre atitudinea Taiwanului cu privire la lucrarea martorilor lui Iehova. Redau aici un fragment din raportul primit de la fratele Henschel care a ajuns în Tokyo la câteva zile după venirea mea.

„În Taiwan condițiile sunt dificile pentru majoritatea oamenilor. Armatele Chinei naționaliste sunt desfășurate în număr mare în insulă, insulă care nu este capabilă să asigure hrană suficientă și alte lucruri spre a întreține toți locuitorii. Trebuie primit ajutor din exterior, iar mare parte din ajutor a venit din America. Chinezii sunt hotărâți să revină și să recupereze teritoriul de la comuniști, iar

eforturile lor vizează acest scop. Ei sunt de părere că fiecare resursă trebuie folosită spre a atinge acest scop, ce include hrană și oameni.

„Orașul Taipei este unul aglomerat. Oamenii în uniformă sunt prezenți în număr mare. În mod oficial, limba vorbită este limba chineză, însă marea majoritate a populației nu cunoaște această limbă. Populația cunoaște bine limba japoneză, ca și limba taiwaneză sau una tribală. Străzile orașului au de suferit de pe urma lipsei întreținerii lor din perioada celui de-al Doilea Război Mondial, iar acum banii par a fi folosiți pentru alte lucruri; prin urmare, sunt multe porțiuni accidentate. Populația este considerabilă, probabil un milion, dar nimeni nu poate aproxima. Niciunul dintre martorii lui Iehova nu locuiește în Taipei; toți se află în alte orașe sau la sate.

„În marea lor majoritate, frații care au venit la aeroport provin de pe coasta de est; în regiunile Tai Tung și Hua Lien sunt, potrivit spuselor lor, aproximativ 1500 de frați și surori. Aceștia aparțin tribului Ami, al treilea ca mărime din Taiwan. Locuiesc în orașele și sate de mici dimensiuni, majoritatea ocupându-se cu agricultura. Însă ei iubesc adevărul și în marea majoritate a satelor ei se întrunesc pentru studiu biblic și instruire între cinci și șapte seri pe săptămână. Nu folosesc limbajul scris, dar cum majoritatea cunosc limba japoneză, folosesc Biblia japoneză ca fundament pentru activităților lor. Au început să construiască o Sală a Împărăției în care să se țină adunările, dar poliția a intervenit susținând că nu pot avea o biserică fără a fi înregistrați. Pe de altă parte, li s-a spus că nu pot fi înregistrați fără să aibă o biserică unde să se întâlnească. Prin urmare, au trimis o petiție guvernului local cerând permisiunea de a avea un loc și de a se închina lui Dumnezeu. Dar întotdeauna apărea o amânare sau se iveau alte cerințe care trebuiau îndeplinite. Până la data sosirii mele, nu reușiseră să rezolve problema.

„Fratele Tohara a încercat să vorbească cu guvernatorul Taiwanului, dar atunci când guvernatorul a aflat că este vorba despre o lucrare a martorilor lui Iehova, nu a dorit să acorde timp acestei chestiuni. Se pare că există o mare animozitate împotriva noastră în cercurile oficiale. Astfel că cel mai bun lucru a fost socotit a fi abordarea Ambasadei Americii. Cei de acolo nu aveau nicio informație cu privire la deportarea misionarilor și ne-au sugerat să facem o vizită la secția de afaceri externe a poliției. Acest lucru însemna să așteptăm o vreme până când șeful secției urma să încheie o conferință; și atunci era vremea pentru *tiffin* (masa de prânz). Am primit imediat un răspuns de la colonel, care era informat asupra problemei și ni s-a sugerat să ne programăm pentru a doua zi, întrucât se pregătea de *tiffin*.

„S-a constatat că poliția primise câteva rapoarte fantastice cu privire la martorii lui Iehova. Ei nu au dorit să spună cine anume era autorul raportului, însă au spus că erau informații cum ar fi un mare număr de bărbați și femei dezbrăcați și care stăteau într-un râu, în timp ce cineva îi stropea cu apă pe cap în semn de botez, îi învăța pe oameni să nu plătească impozite, existând suspiciunea că era vorba despre o organizație secretă sau subversivă. Evident, toate aceste lucruri erau ridicole. Cei doi servi principali ai grupei, Cheng Ah Pang și Lin Yee Yia, alături de fratele Tohara, au fost prezenți alături de mine la sediul poliției. Aceștia au fost interogați în prezența colonelului și ai altor ofițeri, prin intermediul fratelui Tohara,

dat fiind faptul că ei nu vorbeau limba chineză sau engleză, ci doar limba japoneză și Ami, iar ei au negat categoric toate acuzațiile aduse. Avuseseră un botez în casa fratelui Cheng Ah Pang, dar nu la râu și oamenii au purtat chimono-uri cu aceea ocazie. S-a subliniat că martorii lui Iehova nu ar tolera un asemenea „botez”, din cauză că nu era adecvat din punct de vedere moral și pentru că Isus Cristos era exemplul de urmat, iar El nu fusese stropit cu apă, ci fusese cufundat complet sub apă. Fratele Cheng Ah Pang a mai spus că niciodată misionarii sau slujitorii Ami nu-i învățaseră pe oameni să nu-și plătească impozitele și nu exista niciun caz în care martorii lui Iehova nu plățiseră taxele. De asemenea, s-a subliniat faptul că martorii lui Iehova nu sunt o organizație secretă sau subversivă, ci că în toate statele totalitare, mai cu seamă în cele comuniste, martorii lui Iehova sunt persecutați și interziși. Era ceva în neregulă cu rapoartele primite de către poliție, iar colonelul a spus că le va cerceta. A propus derularea unei investigații asupra întregului caz, ca poliția să trimită un reprezentat pe cheltuiala sa și Societatea să trimită un reprezentant pe cheltuiala sa. În lipsa unei alternative, această soluție a fost acceptată imediat, pe baza faptului că putea fi trimis cineva din Japonia pentru a reprezenta Societatea. De regulă, oficialii din Taiwan sunt foarte politicoși cu americanii, dar numai timpul va dovedi dacă se vor ține de promisiune.

„Frații au fost toți încântați de posibilitatea luării unei măsuri în vederea îndepărtării problemelor lor, întrucât sunt încrezători în faptul că dacă li se permite să își desfășoare lucrarea de predicare, vor putea să câștige mai multe mii de frați și surori din tribul Ami și ulterior și din alte zone. Au șapte care doresc să intre în lucrarea de pionierat. A fost interesant să auzim că frații Cheng Ah Pang și Lin Yee Yia au găsit o cale de a-și dedica atâta timp lucrării lor. Ei proveneau din familii numeroase și, deși aveau copii și pământuri, frații și familia lor au fost de acord ca acești frați să se dedice lucrării Împărăției și să ajute alți oameni să învețe adevărul, iar astfel fermele și familiile se vor îngriji și acești doi frați vor promova răspândirea adevărului. Ei păreau încrezători în Iehova și curajoși și nu există nicio îndoială că vorbeau serios atunci când au spus că, indiferent ce va urma, dacă investigația se va materializa și va face ca amestecul să dispară sau nu, ei și alții vor rămâne lângă serviciul lui Iehova și îi vor ajuta pe oameni să învețe despre scopurile lui Dumnezeu. Ei fuseseră în lagărele de concentrare ale japonezilor, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, și anul trecut în cel al chinezilor, dar simțeau că Iehova le-a permis să trăiască pentru a continua serviciul pe care ei doreau să îl îndeplinească așa cum se cuvine. Chiar și în condițiile date, activitatea în Taiwan crește și cu siguranță va continua. Pe măsură ce tot mai multe publicații devin disponibile pentru ei în limba japoneză, ei vor fi capabili să își extindă lucrarea de învățare în toate districtele în afară de cele 21 de sate unde există acum grupe.

„A fost un privilegiu să fiu asociat cu acești luptători curajoși și zeloși pentru lumea nouă a lui Iehova și mi-a făcut o reală plăcere să discut cu ei despre Biblie și să le răspund la întrebări. Sunt elevi sânguincioși și pătrund adânc înțelesurile Scripturilor. Ei apreciază organizația teocratică și au arătat o dorință reală de a organiza lucrarea Împărăției în amănunt în grupele lor. Dacă este posibil

vreodată să fie trimiși mai mulți absolvenți ai Gileadului în Taiwan și să fie păstrați acolo, sunt sigur că vor fi multe roade de creștere în Taiwan.”
Astfel și-a încheiat fratele Henschel raportul.

JAPONIA

Așa cum scriam înainte de a intercala acest raport despre Taiwan, eram în drum către Tokyo în după-amiaza zilei de 24 aprilie. Am zburat deasupra Okinawei și puteam vedea din când în când, printre nori, o mică insulă. Apoi s-a lăsat întunericul, urmat la scurt timp de luminile orașului Yokohama. Zburam la joasă altitudine, pregătindu-ne să aterizăm la baza aeriană Haneda. Ne-am învățat deasupra ramificatului oraș Tokyo și treizeci de minute mai târziu am auzit un strigăt puternic venit din partea unei mulțimi entuziasmata aflată în spatele marelui gard de sârmă atunci când am coborât din avion. Era plăcut să vezi o mulțime entuziastă; mă făcea să mă simt ca acasă. După trecerea prin vamă și încheierea întrebărilor oficiale, eram înconjurat de zeci de fețe zâmbitoare și părea că nimeni nu știa ce anume trebuie să spună. Eram cu toții fericiți. Era atât de ușor să îți imaginezi că te afli la Școala Gilead. În mulțime se aflau 45 de misionari. Nu știam de unde anume să încep să salut și blocam traficul în terminalul aeroportului. M-am gândit că ar fi bine să ne mișcăm!

Fratele Haslett, servul filialei mi-a sugerat să le vorbesc fraților în Sala Împărăției din Tokyo și, deși mă simțeam obosit după cincisprezece ore de călătorie, acest grup de vestitori și misionari japonezi era de ajuns pentru ca oricine să rămână treaz. Așa că, să mergem! Cei șaptezeci de frați s-au îmbarcat în autobuze și au parcurs repede distanța scurtă printre străzile luminate difuz înapoi spre Tokyo. Pe drum s-a vorbit foarte mult, iar iubirea și salutările au fost transmise celor care mă însoțeau în autobuz. Întâlnisem prieteni și rude ale multora pe drum prin multele țări în care călătorisem. Apoi la sală am povestit câteva din multele experiențe din ultimele două luni. Se făcuse destul de târziu; nimeni nu dorea să meargă la culcare, însă mai era și mâine.

A doua zi, miercuri, 25 aprilie, am descoperit că Sala Împărăției, care este prima cameră a biroului și a casei misionare, este o sală mult prea mică pentru a face față numărului în creștere a celor care participă la adunări în Tokyo. Sala în sine atrage oamenii, deoarece este cu fața la stradă iar fațada este făcută aproape în întregime din sticlă, ceea ce le permite trecătorilor să aibă o vedere bună a ceea ce se petrece în interior. Sala, sufrageria, coridoarele și birourile au dușumele de lemn, dar restul camerelor, așa cum se întâmplă în restul caselor japoneze, au podele de paie, denumite *tatami*, care sunt folosite de japonezi pentru a dormi. Ei dorm între două rogojini moi: cea de jos este numită *shiki buton*, iar cea de sus *futon*. Dimineața, ei strâng aceste rogojini, iar podeaua este pregătită pentru activitatea de peste zi. De asemenea, podeaua este folosită pentru a sta jos atunci când cineva dorește să citească, să scrie, să mănânce sau pur și simplu să se relaxeze. În aceste condiții, este evident de ce nu se merge încălțat pe aceste podele, ci de fapt încălțăminte este lăsată pe podeaua tare, chiar înăuntrul intrării principale. Este posibil să folosești papuci de casă moi atunci când umbli pe podelele din lemn de

pe coridoare, dar trebuie să te descălți și de aceștia atunci când calci pe *tatami*. V-ar plăcea ca cineva să umble încălțat pe patul sau pe scaunul vostru? În ceea ce privește pereții din casă, majoritatea sunt construiți din hârtie, care este lipită de un cadru ușor de lemn, împărțit în două secțiuni care vor glisa într-o parte, formând o ușă. Vara casele sunt răcoroase, nu sunt prea grele în caz de cutremur și sunt un frigider bine ventilat pe timp de iarnă. Ușile sunt foarte joase și, judecând după numărul de cucuie din capul servului filialei, el (având aproape doi metri) se pare că a aflat acest lucru pe calea cea grea. Și eu am pățit la fel, și de atunci am umblat prin casele japoneze cu umerii plecați.

Cea mai mare clasă de absolvenți a Gileadului

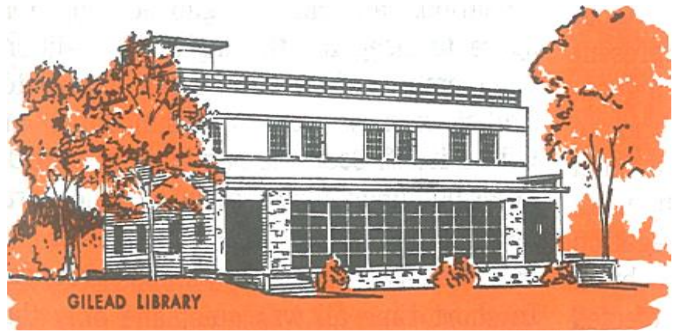
ZIUA cea mare sosise. Da, era o zi mare și plină de bucurie pentru cei 119 studenți absolvenți ai celei de-a șaptesprezecea clase a Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere. Pentru o perioadă de cinci luni și jumătate ei au studiat cu sârguință și s-au pregătit pentru această zi de duminică, 22 iulie. Acum această zi sosise. Se părea că ploaia ar putea afecta festivitatea de absolvire, dar în pofida cerului înnorat, briza rece, plăcută, a ținut departe ploaia, făcând și mai plăcută ziua decât dacă ar fi fost o zi cu soare încins, strălucitor.

Ora zero s-a apropiat și cei 119 studenți și-au ocupat locurile pe cele trei rânduri de scaune direct în fața podiumului din Silo, biblioteca școlii. În spatele lor, în formă de evantai, răspândit în șir ordonat, era un public record de 8.432 de oameni. Prieteni și rude veniți de departe așteptau cu nerăbdare să se ospăteze din toate lucrurile bune pregătite pentru festivitatea de absolvire. Nu trebuiau dezamăgiți!

Fix la ora 9 dimineața, domnul N .H. Knorr, președintele Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, situată lângă South Lansing, New York, a deschis festivitatea de absolvire cu o cântare potrivită, urmată de o rugăciune făcută de Grant Suiter. Servul Fermei Împărăției și fiecare dintre cei patru instructori au fost chemați să se adreseze corpului de studenți, reamintind asocierea plăcută pe care au avut-o cu toții în lucrare și școală. Auditoriul s-a bucurat foarte mult de aceste cuvântări scurte și la obiect. Alte expresii de iubire și de unitate au mai fost ascultate atunci prin multele mesaje și telegrame citite de către Milton Henschel, secretarul președintelui. Au curs mesaje din Newfoundland, Etiopia, Germania, Puerto Rico, Danemarca, Suedia, Irlanda, India, Japonia, America Centrală și de Sud, mărind numărul publicului pe măsură ce inimile și gândurile din toate lumea se îndreptau spre Gilead. Principala discuție pentru absolvire a fost atunci îndreptată de domnul Knorr spre miile de oameni prezenți, cu subiectul „Spuneți prizonierilor ieșiți!”

Făcând referire la textul din Isaia 49:9, vorbitorul a subliniat cu putere voința lui Iehova Dumnezeu cu privire la trimiterea martorilor Săi ca ambasadori și misionari pe tot pământul spre a le spune prizonierilor să iasă din robia acestei lumi

condamnate și să servească de asemenea marelui eliberator Iehova. Absolvenții au observat cu atenție că numirea pe care fiecare o primise, într-una din cele 29 de țări repartizate, era acum mai deschisă ca niciodată pentru

eliberarea prizonierilor. S-a subliniat faptul că, deși responsabilitatea deschiderii drumului le revenea lor, marea lucrare era aceea de a-i ajuta pe localnici să-și vadă propriul privilegiu de a-L sluji activ pe Iehova Dumnezeu și pe Isus Cristos, din dragoste pentru Stăpânirile Înalte și că cea mai mare lucrare de „ieșire” urma să fie realizată de către cei ce fuseseră eliberați din fiecare țară.

Imediat după cuvântare, plicurile albe, mari ce conțineau diplomele, pozele clasei și alte daruri au fost înmânate absolvenților pe măsură ce erau chemați individual. Domnul Knorr a indicat numeroasele terenuri străine care urmau să fie acoperite de clasă. Nume cândva străine, precum Surinam, Regatul Hașemit, Thailanda și altele, deveniseră locuri comune, iar cu toții erau nerăbdători să primească noile numiri. Pentru a arăta recunoștința și aprecierea resimțite de către corpul de studenți față de toți aceia care făcuseră posibilă instruirea specială pe care o primiseră, unul dintre ei a prezentat o scrisoare președintelui Societății, scrisoare adoptată unanim de către clasă. În parte, scrisoarea spunea:

„Suntem hotărâți să ne folosim instruirea în numire cu loialitate, să rămânem aproape de organizația lui Dumnezeu și să fim slujitori dispuși nerăbdători de a ne supune voinței Sale. Vom depune efort în a oferi fraților noștri și oamenilor cu bunăvoință un bun exemplu în credință, fapte bune și comportament corect și vom sluji lui Iehova Dumnezeu fără să ne clătinăm precum ‘un spectacol pentru lume, atât îngeri cât și oameni.’ – 1 Cor. 4:9, *NW*.”

PREGĂTIRILE PREMERGĂTOARE ȘI PROGRAMUL DE SÂMBĂȚĂ

Festivitatea de absolvire a școlii Gilead devenise un eveniment foarte interesant. Prezența crescuse pe parcursul diverselor clase și până în prezent aceste întruniri sunt comparabile cu o adunare de district de dimensiuni considerabile. Cu săptămâni înainte de absolvire, studenții și membrii familiei de la fermă, împreună cu adunarea locală a martorilor lui Iehova din Ithaca au depus eforturi susținute pentru a face rost de camere de cazare pentru mulțimea de participanți așteptată. Casele private, hotelurile și pensiunile deopotrivă și-au deschis ușile pentru a-i întâmpina pe vizitatori. Mulți dintre aceștia deveniseră prieteni apropiați ai martorilor care veniseră în mod regulat în casele lor cu ocazia absolvirilor anterioare. Departamentul de publicitate a fost, de asemenea, ocupat să viziteze redacțiile ziarelor învecinate din Ithaca, Auburn și Syracuse. Au apărut fotografiile ale studenților străini împreună cu anunțuri interesante privind locul și data viitoarei

absolviri, toate adăugându-se la interesul și la cunoștința generală a oamenilor cu bunăvoință din orașul Ithaca și din jurul lui. Pe măsură ce sâmbătă, 21 iulie, trecea, circa 2.783 de camere erau disponibile, fiind anunțate și mai multe prin telefon cu fiecare oră ce trecea. Au fost făcute aranjamente pentru o tabără de corturi și rulote în apropiere și au trebuit instalate mai multe toalete publice pentru confortul vizitatorilor.

Vremea de sâmbătă seara era răcoroasă și încântătoare pentru programul care avea să se deruleze. Cele 3000 de scaune aranjate ordonat în jurul clădirii bibliotecii Silo s-au ocupat în curând. Jachetele au fost date jos, păturile au fost întinse și sute de alte persoane s-au așezat confortabil pe povârnișurile înconjurătoare verzi și pline de iarbă. Publicul format din 5.133 de oameni a ascultat cu atenție la difuzoare cuvântarea din *Turnul de Veghere* „Locul Cuvântului lui Dumnezeu în viața noastră”. A urmat un program muzical regizat de studenți, care s-a adăugat bucuriei celor prezenți. După ce sesiunea de seară s-a încheiat, întârziată care au găsit totalul de 3.078 de camere ocupate au început să caute locuri unde să poată dormi în noaptea aceea. În plus, 225 de membri din casele din Brooklyn și Betelul din Toronto au fost cazați chiar la Gilead. În curând hambarul era plin, alte clădiri s-au umplut imediat și cei mai puternici și-au întins paturile sub copacii mari și prietenoși din campus. În scurt timp peste tot era liniște și se putea auzi doar orăcăitul broaștelor.

DUPĂ AMIAZA ȘI SEARA DE DUMINICĂ

La finalul festivității de absolvire de duminică dimineață, multele mii de oameni ale unei mulțimi amestecate s-au împrăștiat pentru a arunca o privire asupra spațioaselor terenuri ale școlii Gilead. S-a făcut o mișcare ordonată spre bufetul cu autoservire, iar liniile au fost mărite de la patru la opt, pentru a se îngriji de gurile înfometate. În scurt timp, s-a epuizat rezerva uriașă de sandvișuri, salate, sucuri și înghețate, spre mulțumirea celor care le-au consumat și care s-au pregătit pentru odihna de după masă. Multele clădiri aparținând Gileadului au fost deschise pentru a fi vizitate. Fluxuri constante de oameni făceau turul împrejurimilor vizitând depozitul de lactate, cu prețioasele lui vaci Holstein, fabrica de brânză din apropiere, sera, moara de grâu și orez. De acolo se putea merge la minunata bibliotecă „Silo”, care are mult peste 8.000 de volume și referințe biblice. Aici au fost discutate și s-a primit răspuns la numeroasele întrebări referitoare la cărți speciale, copia fotostatică a faimosului manuscris evreiesc de la Marea Moartă, „călimara scriitorului” folosită în zilele lui Ezechiel, precum și diferite puncte doctrinale. Cel mai plăcut lucru pentru majoritatea celor prezenți a fost oportunitatea întâlnirii cu frații și cu studenții și conversația cu aceștia privind lucrarea de teren și noile numiri.

Seara a venit prea curând, dar a fost o seară unicat pentru cei patru mii de oameni care au rămas. Absolvenții au fost invitați pe podiumul cu iarbă pentru a relata din propriile experiențe și impresii cu privire la zilele petrecute la școala Gilead. Ei au povestit despre noile numiri din Japonia, Siam, Insulele Fiji, Turcia și Ierusalim. Unul dintre absolvenți era un pic îngrijorat cu privire la găsirea unei cărți

de bucate în limba japoneză și la învățatul servirii mesei cu „bețigașe”. Un altul se întreba în ce limbă să se adreseze mai întâi, din cele cinci sau șase care se vorbeau în zona care îi fusese repartizată. Unii dintre cei prezenți încercau să-și imagineze una dintre surori vorbind în japoneză cu accentul său sudic târăgănat. Această ultimă întâlnire a absolvenților și vizitatorilor a fost încheiată de câteva sfaturi din partea președintelui școlii. Dacă până acum absolvenții se bucuraseră pe deplin de prezența la școala Gilead și de asocierea plăcută, acum sosise vremea conștientizării seriozității timpului în care trăiau. Serioși de asemenea și în responsabilitățile serviciului și responsabilitatea morală pe care o au toți în ceea ce privește comportamentul lor corect în aceste zile din urmă. În terenurile din străinătate, un exemplu pozitiv va ajuta mai departe oamenii cu bunăvoință să vadă adevărul și să fie scoși din închisorile întunericului alăturându-se să zică: „Ieșiți!”

Domnul Knorr a anunțat că în curând îi va vedea pe mulți dintre absolvenți în diferitele lor numiri în călătoria sa la Londra, Paris, Germania și alte congrese europene încă în acest an. Apoi, spre bucuria celor prezenți, el a anunțat că speră să îi vadă pe toți cei care vor putea fi prezenți la Washington, în perioada 12-14 octombrie 1951, la o adunare care urma să aibă loc acolo. Numeroșii participanți din Anglia erau invitați să povestească despre multitudinea de binecuvântări izvorâte din adunările europene. Un alt eveniment binecuvântat pe care-l așteptăm cu nerăbdare, lăudat fie Iah!

Aceasta a încheiat o altă absolvire la Gilead. Cele 12 autobuze pline de pasageri cu inimile fericite și cele 1.587 de vagoane pline de martori erau în curând în drum spre casă. Participaseră vizitatori din toate statele, dintre care unii urmau să continue spre Londra, Anglia, pentru marele congres de acolo. Fuseseră reprezentate majoritatea provinciilor din Canada, plăcuțele de înmatriculare ale autovehiculelor indicând zone precum: Noua Scoție, Quebec, Manitoba, Columbia Britanică și altele. Toți se simțeau foarte reîmprospătați și mai bine echipați pentru „a le spune prizonierilor: ieșiți!”

Calea succesului

CE succes mai mare ar putea cineva să atingă decât să câștige viața veșnică în pace și fericire? Niciun altul, bineînțeles. Pe lângă asta, de ce privilegiu mai frumos s-ar putea cineva bucura decât să ajute alte persoane să obțină același succes? Marea întrebare, este totuși, cum am putea noi ca și indivizi să obținem acest mare succes.

Iehova Dumnezeu conduce o școală a succesului și oricine dorește se poate înrola. Ceea ce se cere tuturor celor care se înscriu la acest curs de instruire este dorința de a se conforma cursului așa cum este acesta prezentat de Învățători. Elevii trebuie să aleagă să-L servească pe Dumnezeu, să fie de acord să Îi facă voința și să Îi permită să îi transforme așa cum dorește El. Înscrierea va depăși

această lume prezentă, deoarece nimeni nu va absolvi această școală până nu se va dovedi vrednic de lumea nouă.

Persoanele care obțin ceea ce se numește succes după standardele vechii lumi se mândresc că au urmat o anumită școală sau că au avut un anumit instructor faimos drept profesor. Dar nimeni nu ar putea să urmeze o școală mai înaltă, nici să aibă un Învățător mai competent și minunat decât Iehova Dumnezeu. El se îngrijește în mod iubitor de nevoile fiecărui elev, oferindu-i atât îndrumare generală cât și individuală, instruire, sfaturi, muștrare și corectare. „Te voi instrui și te voi învăța calea pe care să mergi”, zice El, „Te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta.” – Ps. 32:8, *AS*.

Cel mai minunat om care a umblat vreodată pe acest pământ, Isus din Nazaret, a urmat această școală și a avut același învățător. După cum spune El: „Nu fac nimic din proprie inițiativă, ci spun aceste lucruri după cum M-a învățat Tatăl Meu.” (Ioan 8:28, *NW*) Am face bine, deci, să urmăm exemplul lui Isus, pentru că el și-a încheiat școlarizarea și a absolvit cu cea mai mare onoare înscrisă pe o diplomă care nu va expira niciodată.

Aceasta este o școală practică, nu una unde se predă doar teorie. Isus a fost învățat de Tatăl Său ca să poată să îi învețe pe alții. Astfel și noi, după ce învățăm, trebuie să îi învățăm pe alții. Când închidem manualul nostru de inspirație divină, Biblia, după o sesiune de studiu individual sau după ce părăsim o întrunire creștină, trebuie să nu uităm ceea ce am învățat. Trebuie să medităm la instruirea primită, să punem în practică lecțiile în viața de zi cu zi și să le spunem celorlalți despre ce am învățat. Trebuie „să devenim împlinitori ai cuvântului, nu doar ascultători”. O parte importantă a școlarizării noastre vine prin învățarea altora a ceea ce am învățat. – Iac. 1:22, *NW*.

Deci, care este calea succesului? Ascultarea credincioasă de Iehova, Marele Învățător, și poruncile Lui prezentate în Cartea Sa de legi, Biblia. „Această carte a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă-te la ea zi și noapte, ca să observi să faci tot ce scrie în ea, căci atunci îți vei face calea prosperă și vei avea un bun succes.” – Iosua 1:8.

Nu părăsiți și nu lipsiți de la această școală divină a succesului. Folosiți-vă mintea la instruirea dată. Fiți smeriți, fiți dispuși să învățați. Învățați din corectare. Cum i-a spus învățatul Pavel tânărului Timotei: „Cugetă la aceste lucruri, preocupă-te de ele, pentru ca înaintarea ta să fie clară tuturor. Fii mereu atent la tine și la învățătura ta. Rămâi lângă aceste lucruri, căci făcând aceasta te vei salva și pe tine și pe cei care te ascultă.” – 1 Tim. 4:15,16, *NW*.

[**Notă de subsol**] -Pentru un răspuns complet vedeți Turnul de veghere din 1 octombrie, 1950.

Așezarea Pietrei în desăvârșire

PIATRA va fi așezată în locul în care trebuie să se afle pentru eternitate atunci când Domnul va apărea în gloria Sa. Aceasta se întâmplă la a doua venire a lui Isus Cristos, deoarece atunci Acesta vine în glorie. Scripturile sunt foarte explicite în

privința aceasta: „Gloria puterii Sale, când va veni pentru a fi glorificat împreună cu sfinții Lui și pentru a fi privit cu uimire, în ziua aceea, de către toți care au exercitat credință.” (2 Tes. 1:9, 10, *NW*) „Căci Fiul omului este destinat să vină în gloria Tatălui Său împreună cu îngerii Săi, și atunci El va răsplăti pe fiecare după faptele sale.” (Mat. 16:27, *NW*) „Și atunci semnul Fiului omului va apărea în cer și toate semințiile pământului se vor tângui și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și mare glorie. Și va trimite îngerii Săi cu un sunet răsunător de trâmbiță, și îi vor aduna pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la o extremitate a cerurilor la cealaltă.” (Mat. 24:30, 31, *NW*) El este Maiestatea regală din ceruri, un Domnitor în toate drepturile Sale. Voința Tatălui Său va fi atunci făcută și numele Tatălui, Iehova, va fi laudat pretutindeni. „Atunci trebuie să vă rugați astfel: ‘Tatăl nostru care ești în ceruri, să se sfințească numele Tău. Să vină Împărăția Ta. Să se facă voința Ta, precum în cer așa și pe pământ.’” – Mat. 6:9, 10, *NW*.

² Din timpul când Isus Cristos s-a înălțat la ceruri, până în timpul când Își va exercita autoritatea regală, va fi o perioadă de așteptare în ceea ce privește adevărata domnie pe pământ; altfel el nu era inactiv. Cristos a trebuit să aștepte timpul potrivit al lui Dumnezeu. „De atunci înainte el a așteptat până când dușmanii Săi au fost făcuți așternut pentru picioarele Sale.” (Ps. 110:1; Evei 10:13, *NW*) Această perioadă de așteptare ia sfârșit când concesiunea puterii în mâinile națiunilor pământului se încheie, la sfârșitul timpurilor neamurilor, în 1914. În timpul acestei lungi perioade de așteptare, scopurile lui Iehova vor fi fost atinse. (Luca 21:24; Evrei 2:5-13, *NW*) Apoi, când „timpurile neamurilor” iau sfârșit, începe ziua lui Iehova. Acum El acționează pentru Împărăție și are loc cel mai important eveniment. Regele, Isus Cristos, ‘piatra de temelie a Sionului’, este autorizată să înceapă operațiunile. „Iehova va trimite din Sion toiagul puterii Tale: Stăpânește în mijlocul dușmanilor Tăi. Iehova a jurat și nu-I va părea rău: Tu ești preot în veac, după ordinul lui Melchisedec.” – Ps. 110: 2, 4, *AS*.

³ După anul 1914, s-a purtat marea bătălie din cer între Regele uns de Iehova și puterile demonice și satanice. Mai întâi, a fost necesar să fie îndepărtată din cer organizația nelegiuită care a fost o influență pângăritoare și groaznic de respingătoare. Cerul a trebuit curățat, deoarece ar fi fost imposibil să fie contemplată domnia lui Isus Cristos în cer, drept rege al centrului universului, și în același timp acesta să fie un loc care să tolereze mizeria și ticăloșenia. Cineva a trebuit să plece și cel care a trebuit să fie învins a fost Satan, alături de demonii săi. Și au fost învinși, pentru că au fost alungați din cer, „fiind aruncat jos pe pământ, și îngerii săi au fost aruncați împreună cu el.” – Apoc. 12:7-12, *NW*.

⁴ Regele uns al lui Iehova câștigă bătălia după aproximativ trei ani și jumătate. Așa cum Cristos a apărut la Iordan la prima venire și a fost uns și trei ani și jumătate mai târziu s-a prezentat ca rege, tot la fel s-a întâmplat în încheiere. În 1914 El își începe activitatea ca preot și rege și trei ani și jumătate mai târziu se oferă ca rege. Din nou el reprezintă piatra de temelie ‘încercată; și ‘testată’. Timp de trei ani și jumătate se luptă cu răul și învinge. Iehova a zis: „Totuși, Eu am pus pe regele Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt.” (Ps. 2:6, *AS*) Piatra Sionului este așezată în desăvârșire în 1918. Regele nu doar că acum este prezent, ci s-a și

dovedit cel victorios ales de Dumnezeu, prin alungarea din cer a lui Satan și a forțelor sale demonice.

⁵ Sionul este organizația principală a lui Dumnezeu înălțată în cer, alcătuită din Isus Cristos și copiii spirituali unși ai lui Iehova, în timp ce noua lume este organizată ca să cuprindă ceea ce este în beneficiul omului, noua societate a pământului, cei care vor fi supuși sub supravegherea casei regale a lui Dumnezeu, care este instrumentul de guvernare din cer. Totuși, este important să observăm că temelia lumii noi a fost pusă la timpul dedicării lui Isus la râul Iordan, după aceea El începând să predice că „Împărăția cerului este aproape”; după trei ani și jumătate mai târziu a avut loc așezarea „pietrei” la scară mică. Așa se întâmplă și în împlinire majoră. În 1914 Cristos a început să-și exercite puterea drept conducător legitim al pământului, venind împotriva lui Satan, și trei ani și jumătate mai târziu (în 1918) s-a oferit ca rege poporului Său declarat. În trei ani și jumătate Regele a distrus puterea conducătorului acestui sistem de lucruri.

DOVEZI VIZIBILE

⁶ Isus Cristos a fost prezent ca rege în 1914, dar doar în 1918 s-a oferit celor care se mărturiseau că sunt poporul Său. Amintiți-vă că milioane de oameni pretind că sunt creștini și se află astfel într-un legământ implicit să facă voința lui Dumnezeu. Liderii religioși ai acestor oameni pretind, într-un mod lăudăros, că fac acest lucru. Conducerea lor, influența și dominația în afaceri naționale și internaționale este ceea ce Dumnezeu vrea să îndeplinească. Așa pretind ei. Catolicii pretind că liderul și principalul lor preot vorbesc în numele lui Cristos pe pământ, și că atunci când vorbește în manieră oficială, este infailibil. De asemenea, miile de preoți, călugări și alți oficianți din sistemul romano-catolic pretind că sunt predicatori și învățători ai creștinismului. La fel se întâmplă și în sistemele protestante ale religiei, al căror cler, episcopi, arhiepiscopi și alți oficianți și milioanele lor de susținători pretind că sunt creștini. La fel se întâmplă și în cazul celorlalte sute de confesiuni și secte. Nu se întâlnesc ei în fiecare duminică în sălile lor cu o Biblie sau o carte de rugăciuni în mână, arătându-și credința? În mod regulat repetă rugăciunea Domnului pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu și facerea voinței Sale. Mii de predicatori își spun predicile mărturisind că se aproprie de Dumnezeu cu gura, deși inimile le sunt departe de El!

⁷ Aceste milioane de oameni au șansa de a recunoaște semnul „timpului sfârșitului”. Timpurile neamurilor au luat sfârșit în 1914 și profețiile s-au împlinit exact cum a fost prezis în Matei 24 și Luca 21, dar nu au fost luate în seamă de aceste milioane de oameni. În loc să accepte evenimentele care declară o a doua prezență a lui Cristos, acești falși închinători ai lui Dumnezeu au ridiculizat, batjocorit, au devenit disprețuitori și au continuat cu această atitudine până în ziua de astăzi. Majoritatea neîncrezătoare le-a spus credincioșilor martori lucruri ca: „Ce știți voi despre acestea? Organizația noastră există de sute de ani și voi acum ați apărut.” Sau, „Ei bine, învățătorii noștri nu ne-au spus aceste lucruri, prin urmare nu aveți dreptate”. „Voi ne preziceți rău, însă acestea nu se aproprie de noi”. „Lăsați-ne în pace și mergeți la păgâni pentru că noi avem biserica noastră și

suntem salvați”. „Această capelă sau catedrală frumoasă a rămas în picioare de sute de ani și voi credeți că Dumnezeu o va distruge? Niciodată!” „Nu mai vrem să ne plictisiți. Nu ne mai deranjați.” Sau, „Plecați din orașul acesta. Nu vă apropiați de această parohie. Este a mea. Ele sunt oile mele. Nu vă apropiați de ele. Nu ne deranjați!” „Ne spuneți că Biblia arată că greșim, chiar învățați că nu există foc în iad. Nici noi nu credem cu adevărat că există, dar să vină oamenii voștri cicălitari și să ne spună este mai mult decât putem suporta.”

⁸ Celor mai mulți dintre acești preținși creștini și conducătorilor lor nu le pasă în realitate ce spune Scriptura pentru că ei nu au frică de Dumnezeu. Dacă vreun cititor se îndoiește de acest lucru, atunci încercați chiar voi și mergeți din casă în casă și vorbiți cu ei. Testați clerul, preoții și alți funcționari ai acestor organizații religioase și veți afla cât de puține cunosc din Cuvântul lui Dumnezeu, despre scopurile lui Iehova și despre semnul „timpului sfârșitului”. Ei se află în întuneric, merg alături de acest sistem rău de lucruri și nu cunosc calea cea dreaptă pe care trebuie să o urmeze. „Lideri orbi ai celor orbi.” (Mat. 15:14) Acești oameni sunt Fariseii zilelor noastre. Sunt atât de orbi încât nu văd cheia către adevărata cunoștință când este ținută în fața ochilor lor. Mai degrabă ar conspira împreună să găsească o cale să oprească proclamarea adevărului. Ei încurcă totul. Stând în picioare la amvonul lor, pretinzând că sunt învățători ai Creștinismului, nu știu despre ce este vorba, pentru că ei vorbesc despre altceva. Se roagă cu voce tare și cu evlavie prefăcută să vină Împărăția lui Dumnezeu și Cristos să domnească, iar apoi orbiți, bâjbâie după o organizație a oamenilor care este suficient de mare pentru a-i sprijini pe ei și planurile lor. Prefăcându-se că sunt reprezentanții „Prințului Păcii” merg și binecuvântează mașinăriile de război. Cu cuvinte dulci spun: ‘Iubește-ți dușmanii’, iar apoi îi onorează pe cei care îiucid pe dușmani.

⁹ Acești oameni nu sunt doar orbi, ci ei sunt și indiferenți. Amestecă mesajul adevărului cu ei, și învățăturile lor cad. Nu știu ce să facă sau încotro să se îndrepte. Sunt ca și oamenii beți, clătinându-se dintr-o parte în alta, sprijinindu-se mai întâi pe o organizație și apoi pe cealaltă, făcând un acord cu o putere conducătoare și apoi cu alta aflată la polul opus. Merg înainte și înapoi, dar tot nu vor să audă adevărul, disprețuindu-i pe cei care îl aduc, deseori până la insulte, violență, acuzații false și mulțimi ațâțate împotriva lor. Aceștia sunt „bețivii lui Efraim” ai zilelor noastre. Martorii lui Iehova, moderna clasă Isaia, le spun adevărul în încercarea de a îi salva de la distrugerea care urmează și îi avertizează să fugă de mânia care va veni. Dar pentru a face acestea ei ar trebui să-și schimbe căile. În starea lor de ebrietate ei refuză să asculte. Nu, ei nu aud. Și, spun ei, de ce ar trebui să fim săcâiți cu aceste probleme mărunte pe care le spun acești martori ai lui Iehova, deranjându-ne în continuu? Acestor „bețivi” antipatici aceste lucruri le par o serie nesfârșită de suferințe dureroase. De ce se tot vorbește despre Armagedon și sfârșitul lumii? Totuși, slujitorii credincioși continuă să predice, deși câteodată este necesar să spună: „Ascultați Cuvântul lui Iehova, zeflemitorilor, care conduceți acest popor.” Sau „Astfel, ascultați Cuvântul DOMNULUI, batjocoritorilor, satiricilor între oamenii aceștia care se află în Ierusalim!” (Isa. 28:14, AT) Ei iau în derâdere mesajul lui Dumnezeu, într-un mod

batjocoritor, odios și dezgustător și încearcă să îi ridiculizeze îndrumările, dar Iehova suportă cu răbdare și „cuvântul lui Iehova va fi pentru ei învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, puțin câte puțin, pentru ca ei să poată merge, să cadă pe spate, să se sfârâme, să fie prinși și luați.” (Isa. 28:13, *AS*) Acestea nu sunt cuvinte pentru credincioasa clasă modernă Isaia, pentru ca aceștia să-i mângâie cu puțin adevăr aici și acolo, ci este un răspuns în termeni clari împotriva acestor „bețivi”. Așa va vorbi Iehova acestei națiuni batjocoritoare. Nu au fost buzele acestui profet atinse și purificate de un serafim? Și totuși el a fost blând și binevoitor, așa cum este o soră care are grijă de cei mici. Acesta este modul în care lucrurile continuă, zice Iehova, chiar și ‘poruncă peste poruncă’. Cât va mai avea Dumnezeu răbdare? Până când „piatra va fi așezată în Sion”. Pentru că atunci va veni judecata și execuția nu va întârzia. „Ce vom spune atunci? Că oamenii din națiuni, deși nu au urmărit dreptatea, au găsit-o, dreptatea care reiese din credință; dar Israel, deși urmărea o lege a dreptății, nu a găsit-o. Din ce motiv? Pentru că au căutat-o, dar nu prin credință, ci prin fapte. Ei s-au împiedicat de ‘piatra de poticnire’, după cum stă scris: ‚Iată! Pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere, dar cel care își pune credința în ea nu va fi dezamăgit.’” (Rom. 9:30-33, *NW*) Conducătorii creștinătății de azi se află în exact aceeași situație ca și conducătorii lui Israel când „piatra” a fost așezată în miniatură, ei sunt la fel ca și „bețivii lui Efraim”.

JUDECATA

¹⁰ Contextul profetiei din Isaia 28:16 arată clar că judecata va sosi și aceasta li se va întâmpla acestor moderni „bețivi ai lui Efraim”. „Voi face din justiție o sfoară de măsurat și din dreptate un fir cu plumb. Grindina va mătura refugiul minciunilor și apele vor inunda ascunzătoarea. Legământul vostru cu Moartea va fi desființat și înțelegerea voastră cu Șeolul nu va sta în picioare. Când va trece calamitatea care se revarsă, veți fi călcați în picioare de ea.” (Versetele 17, 18, *AS*) Două lucruri sunt clar evidențiate: Primul, cuvântul „astfel” din versetul 16 se află în opoziție cu încrederea lor și Dumnezeu afirmă distinct neclintirea absolută a pietrei de temelie a Sionului. Al doilea este siguranța pedepsei lor. Implicația că o nouă temelie reprezintă înlăturarea celei vechi este, de asemenea, clară. La fel cum templul lui Solomon nu a fost locuința finală unde Iehova s-a odihnit, așa nu este nici organizația prezentă a religiei apostate. Mesajul declarat acestor falși religioniști nu este ascultat, este tratat ca și cum nu ar merita atenția lor. Însă când își vor da seama ce înseamnă, atunci va fi prea târziu ca să mai scape, pentru că vor fi înghițiți de agitația, panica și forțele distrugătoare ale Armagedonului. „Căci cine va avea milă de tine, o, Ierusalim [apostat]? Sau cine te va jeli? Sau cine va întreba de binele tău? M-ați respins, zice Iehova, ați dat înapoi, de aceea Îmi întind mâna împotriva voastră și vă distrug; sunt sătul de căință.” (Ier. 15:5, 6, *AS*) Acestea fac parte din judecata exprimată în Isaia 28:19.

¹¹ Acești efraimiți antitipici s-au măgulit singuri. Și-au pregătit un culcuș ușor și sigur, probabil bizuirea lor pe Egiptul modern. Dar „când ei vor spune ‘Pace și siguranță!’ atunci distrugerea neașteptată îi va lovi la fel cum durerile nașterii

lovesc o femeie însărcinată și nu vor avea cum să scape. Pentru că cei care dorm, sunt obișnuiți să doarmă noaptea, și cei care beau se îmbată de obicei noaptea.” „Căci Iehova Se va ridica precum la muntele Perațim și Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată și să-și împlinească actul, actul lui nemaiauzit.” (1 Tes. 5:3, 7, *NW*; Isa. 28:21, *AS*) Judecata va veni împotriva acestor batjocoritori. Este adevărat, acum este timpul desfrâului lor, însă curând se vor schimba rolurile și Iehova, prin Regele Său uns, va sărbători. Ei vor fi pedepsiți pentru faptele rele. „Acest lucru ia în considerare faptul că este drept din partea lui Dumnezeu să dea necaz celor care vă provoacă necaz, iar vouă, cei care suferiți necaz, să vă dea eliberare alături de noi, la descoperirea Domnului Isus din cer cu îngerii Săi puternici într-un foc arzător, când aduce pedeapsa cuvenită celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu și celor care nu ascultă veștile bune despre Domnul nostru Isus. Aceștia din urmă vor plăti pedeapsa distrugerii veșnice dinaintea Domnului și de la gloria puterii Sale, când va veni să fie glorificat împreună cu sfinții Săi și va fi privit cu uimire în ziua aceea de toți cei care au exercitat credință.” (2 Tes. 1:6-10, *NW*) Ei au respins piatra din Sion, Regele uns de Dumnezeu, pe care pretind că-L slujesc și i se închină. „Iată, Îmi trimit mesagerul și El va pregăti calea înaintea Mea și Domnul, pe care Îl căutați, va veni deodată în templul Său, mesagerul legământului pe care îl doriți; iată, că vine, zice Iehova oștirilor. Dar cine poate rămâne în ziua sosirii Lui? Și cine va sta în picioare când va apărea El? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului.” „Căci, iată, vine ziua care va arde ca un cuptor și toți cei mândri și toți cei care lucrează nelegiuirea vor fi nimiciți, și ziua care va veni îi va arde, zice Iehova oștirilor, și nu le va rămâne nici rădăcina, nici ramură.” – Mal. 3:1,2; 4:1, *AS*.

¹² Judecata va începe cu cei care se pretind a fi creștini, atât cei care se află în organizația lui Dumnezeu cât și cei care sunt în afara ei, iar factorul determinant al începerii judecății va fi așezarea pietrei în Sion în desăvârșire. ‘Justiția va fi o sfoară de măsurat și dreptatea un fir cu plumb.’ Iehova este exact și just în toate faptele sale, iar ridicarea clădirii pe piatra de temelie va fi făcută cu exactitate minuțioasă. Clădirea va avea înălțimea și lățimea corectă; de asemenea vor fi folosite doar pietre alese încercate. Nu vor avea ce căuta acolo defăimătorii, zeflemiștii și batjocoritorii, și în mod cert nu vor avea ce căuta „bețivii lui Efraim” moderni. Vor intra în acea clădire doar cei care sunt în armonie completă și absolută cu scopurile lui Iehova și care se conformează cerințelor lui drepte. Clădirea lui Iehova este un adevărat loc de refugiu, pe când cel în care „bețivii” au încredere este fals și nu a fost încercat în judecată după o sfoară de măsurat sau în dreptate după un fir cu plumb. Ei au lucrat mai degrabă prin minciuni și falsitate. Nimic din structura organizației lor nu este încercat Scriptural, în timp ce în structura lui Iehova „pietrele vii” sunt măsurate, potrivite și nivelate pentru temelia adevărată și sigură. Astfel organizația acestor falși religioniști este complet inacceptabilă și condamnată. Este bună de demolat. Este un fapt stabilit că în 1919 erau atât de departe de scopurile lui Dumnezeu încât au acceptat Liga Națiunilor ca

fiind „expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ” în loc să îl recunoască pe Regele uns al lui Iehova.

¹³ Judecata a venit nu doar pentru „bețivii lui Efraim” ai zilelor noastre, ci și pentru acei creștini din cadrul organizației vizibile a lui Dumnezeu, deoarece în 1918 era agitație mare și în cadrul acesteia. S-a descoperit că mulți dintre cei care mărturiseau cu voce tare că erau urmași ai Domnului, nu erau de fapt în armonie cu măsurile Lui, erau hotărâți să meargă pe calea lor proprie, ignorând complet cerințele drepte ale Domnului. Au fost dezaprobați și li s-a refuzat oportunitatea de a continua să rămână în asociere cu cei care erau cu adevărat din clasa Împărăției. Ne aflăm încă în ziua judecării și destinele tuturor sunt determinate de acțiunile noastre prezente. Rămășița unsă de astăzi, când va fi aprobată în sfârșit, va fi răsplătită cu un loc în eternul oraș capitală al universului, unde vor sta cu Isus Cristos și cu apostolii și cu toți cei care s-au dovedit credincioși din zilele lor. Cei din rămășița judecată considerați nedemni nu vor avea un loc în orașul ceresc, ci în momentul când vor muri vor fi morți pentru totdeauna și amintirea lor va fi uitată.

PRINCIPALA PIATRĂ DIN CAPUL UNGHIULUI

¹⁴ Regele uns de Dumnezeu nu este doar piatra de temelie, ci el este și principala piatră și aceasta trebuie adusă și așezată în poziția potrivită. „El va aduce piatra cu strigăte puternice: Frumoasă! Frumoasă! Apoi a ajuns la mine cuvântul lui Yahweh, spunând: Măinile lui Zorobabel au întemeiat casa aceasta și mâinile sale o vor termina. Astfel veți ști că Yahweh al oștirilor M-a trimis la voi. Căci cine a disprețuit ziua începuturilor mici? Aceștia se vor bucura când vor vedea piatra de temelie în mâinile lui Zorobabel.” (Zah. 4:7-10, *Ro*) Aceasta este piatra fundamentală a construcției. Domnul Isus formează nu doar baza, furnizând tot ceea ce este fundamental, fiind Începutul, Autorul și Liderul credinței noastre, dar El este și Cel care desăvârșește, Frumusețea încoronată, Cel „minunat întru totul”, marele și gloriosul Rege al Sionului și gloria lui Iehova se bizuiește pe El. „Tu ești mai frumos decât copiii oamenilor; Harul este turnat pe buzele Tale, de aceea Dumnezeu Te-a binecuvântat pe vecie.” „Isus Cristos, ‘Martorul Credincios’, ‘Întâiul născut din morți’ și ‘Conducătorul regilor de pe pământ’. El, Cel care ne iubește și care ne-a scăpat de păcatele noastre prin sângele Său.” – Ps. 45:2, *AS*; Apoc. 1:5, *NW*. Vedeti și Apoc. 5:9, 12, 13, *NW*.

¹⁵ Cei care văd această maiestate regală în poziția Sa înălțată sunt binecuvântați și plini de bucurie, pentru că aceștia știu că El domnește acum și a venit timpul pentru domnia Împărăției. Astfel, știind aceste adevăruri sfinte, ei îl salută pe Regele uns cu „strigăte” când este așezat drept piatră de temelie. Acesta este timpul când el trebuie vestit „cu strigăte asurzitoare”. „El va aduce piatra cu strigăte puternice: Frumoasă! Frumoasă!” (Zah. 4:7, *Ro*) În zilele lui Zorobabel când piatra de temelie a fost pusă la locul ei, se auzeau strigăte după strigăte. Și de ce să nu fie astfel? Nu a stat Israel în captivitate timp de șaptezeci de ani? Nu se aflau ei, oare, acum înapoi pe pământul lor și nu-și construiau templul în mijlocul unei opoziții extraordinare? Acum, când se făceau ultimele retușuri, nu este de mirare că acest fapt era întâmpinat cu „strigăte asurzitoare”!

¹⁶ La fel s-a întâmplat și în zilele lui Isus Cristos: „În timp ce El trecea călare ei își întindeau veșmintele pe drum. Când a ajuns aproape de drumul de la Muntele Măslinilor, mulțimea de discipoli a început să se bucure și să-l laude pe Dumnezeu cu voce puternică, pentru toate lucrările puternice pe care le văzuseră, spunând: ‘Binecuvântat este Cel care vine ca Rege în numele lui Iehova! Pace în cer și glorie în locurile prea înalte!’” „Cea mai mare parte din mulțime și-a întins veșmintele pe drum, în timp ce ceilalți au început să taie ramuri din copaci și să le întindă pe drum. Mulțimea, atât cea care mergea înaintea Lui, cât și cea care venea după El striga neîncetat: ‘Salvează, te rugăm, Fiul lui David! Binecuvântat este cel care vine în numele lui Iehova! Salvează-l, te rugăm, în locurile prea înalte!’ Când a intrat în Ierusalim, tot orașul era în agitație, spunând: ‘Cine este acesta?’” Această profeție își primește acum împlinirea majoră și completă și este minunată pentru cei care acum „Îl văd pe rege în frumusețea lui”. (Isa. 33:17, *Ro*) Astăzi, Isus Cristos, regele uns este vestit „CU STRIGĂTE ASURZITOARE”, ca principala piatră a Sionului. Ce strigă ei? Proclamă cu voci puternice „Frumoasă! Frumoasă!”. Pentru cei care aparțin organizației lui Dumnezeu, poziția înălțată a lui Cristos ca și lucrare încoronată, este într-adevăr frumoasă. Acum observați cum strigătul devine mai puternic, mai curajos, mai clar și accentuat în prezent, decât era când a început în 1922. A avansat în intensitate în fiecare an, astfel încât anul acesta mai mult de 400.000 de voci s-au reunit în strigăt.

¹⁷ Nu doar că regele este înălțat deasupra oricărui nume, dar firul cu plumb se află în mâinile Lui și fericiți sunt cei ce îl văd. Pentru că acum, ca niciodată înainte, poporul lui Iehova este adus în armonie cu cerințele Lui drepte. Binecuvântați sunt cei care se află în armonie, rămân și continuă să cânte „Frumoasă! Frumoasă!”. „Binecuvântat să fie cel care vine în numele lui Iehova; noi v-am binecuvântat din casa Lui Iehova.” – Ps. 118:26, *AS*.

FERICIRE ÎN SION

¹⁸ Aflat sub inspirație, apostolul Petru a scris: „Căci stă scris în Scriptură: ‚Iată! Pun în Sion o piatră aleasă, prețioasă, o piatră de temelie și cel care își pune credința în ea nu va fi dezamăgit.›” (1 Pet. 2:6, *NW*) Cât este de adevărat că „cel ce își pune credința în ea nu va fi dezamăgit!” Pentru voi, care sunteți credincioși, El este într-adevăr prețios. Este într-adevăr prețios pentru cei din Sion, orașul ceresc și prețios de asemenea pentru cei care s-au alăturat unșilor lui Dumnezeu și au devenit supuși ai gloriosului Rege. Același grad de loialitate și credință trebuie să-l aibă și cei care au speranță cerească și cei care au speranță pământească. Se cere dedicare completă a tot ce posedă cineva de la toți cei care se bucură de fericirea organizației lui Dumnezeu. Este o onoare oferită de Iehova să fiți privilegiați să vedeți aceste minunate scopuri ale Domnului duse la îndeplinire în aceste zile. Știm că Sionul este stabilit în ceruri și că Iehova a așezat acolo „pietrele vii” după voința Sa, că Isus Cristos, Regele Său uns este piatra din capul unghiului și piatra de temelie, și că această clădire este locuința lui Iehova pe vecie. El a devenit rege. „În ziua aceea Iehova oștirilor devine o coroană de glorie și o diademă de frumusețe pentru rămășița poporului Său și un spirit de dreptate pentru cel care stă

la judecată și tărie pentru cei care întorc bătălia de la poartă.” (Isa. 28:5,6, AS) El este cu adevărat dătătorul de dreptate și putere pentru poporul Său.

¹⁹ „Celelalte oi” ale Domnului vor fi fericite pentru că știu că organizația pământească a lui Iehova căreia îi aparțin se află sub controlul apropiat al organizației cerești și ele vor constitui noua societate a pământului sub conducerea regelui Sionului. Trebuie îndeplinită o lucrare mare înainte ca „pietrele vii” rămase din Sionul ceresc să fie complet încercate, testate și aprobate și înainte de înlăturarea completă a falșilor închinători ai lui Iehova Dumnezeu, „bețivii lui Efraim”. Dar scopurile Creatorului vor fi duse la îndeplinire, pentru că El este Cel Prea Înalt și Cel Atotputernic și nimeni nu-L poate împiedica să îndeplinească ceea ce intenționează să facă. Poate pentru unii anii sunt mai mulți decât erau anticipați, dar aceasta ar trebui să fie motiv de bucurie și fericire pentru ceea ce văd că se întâmplă. Nu avem niciun dubiu referitor la locul unde vom merge, ceea ce vom face și de ce vom face lucrurile respective. Adevărul este că Împărăția a venit, Isus Cristos este Rege, iar „celelalte oi,” sunt strânse și falșii închinători sunt adunați pentru a fi distruși. Toți ar trebui să-și amintească faptul că tot pământul locuit trebuie să știe că Regele Sionului ceresc este acum în autoritate și domnește. Templul din cer este practic complet. De fapt, este deja deschis. Piatra din capul unghiului a fost pusă în desăvârșire și judecata este în curs. Necredincioșii vor fi distruși, dar credincioșii vor fi salvați, protejați și binecuvântați pe vecie. Priviți-l, deci, pe Regele vostru și bucurați-vă cei care credeți în El. Onorați pe Rege și bucurați-vă. Cu adevărat, timpul binecuvântării poporului lui Dumnezeu a sosit.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Arătați cum marchează Scripturile timpul pentru zidirea Sionului.
2. De ce nu a fost Sionul zidit după înălțarea lui Isus Cristos la cer?
3. Ce trebuia să se realizeze în cer, după 1914, înainte să fie pusă piatra de temelie?
4. Cum este Isus Cristos piatra din capul unghiului „încercată” și „probată”, la timpul domniei Împărăției?
5. Cum facem diferența între „așezarea pietrei în Sion” și aducerea ei?
6. Ce pun creștinii mărturisii într-o poziție serioasă înaintea lui Dumnezeu?
7. Descrieți reacția falșilor religioniști față de predicarea mesajului Împărăției.
8. De ce și cum putem spune că efraimiții moderni sunt orbi și beți?
9. Enumerați faptele care dovedesc starea lor de ebrietate.
10. Care este judecata lui Dumnezeu pentru acești „bețivi”?
11. (a) Care sunt bețivii de astăzi antitipici ai lui Efraim? (b) De ce și cum vor fi pedepsiți?
12. Cum este aplicată și împlinită astăzi profeția „justiția este o sfoară de măsurat și dreptatea un fir cu plumb”? Cu ce rezultat pentru efraimiții moderni?
13. Se poate aplica aceeași scriptură la cei asociați cu organizația lui Iehova, și dacă da, cum?
14. (a) Explicați, pe scurt, cadrul local al profeției din Zaharia 4:7-10. (b) Cum este Isus Cristos piatra de temelie în desăvârșire?

15. De ce au fost fericiți constructorii din zilele Israelului, când a fost pusă pe poziție piatra de temelie?
16. Cum s-a împlinit profeția în zilele lui Isus? Cum se împlinește acum și cu „strigăte răsunătoare”?
17. În ce mod este astăzi adusă în armonie partea văzută a organizației lui Dumnezeu?
18. Cum este prețioasă piatra din capul unghiului? Ce se cere de la cei care vor primi fericirea Sionului?
19. În ce mod dobândesc încredere și fericire unșii și „celelalte oi”, știind că piatra din capul unghiului a fost așezată și este pe poziție?

Întrebări de la cititori

- **Se cuvine să avem sau să participăm la sărbătorirea aniversărilor zilelor de naștere? - F. K., Nevada.**

Asemenea sărbătoriri își au originea în religiile păgâne, neavând fundamente scripturale. Unii comentatori ai Bibliei sugerează că este posibil ca celebrările ocazionate de ziua de naștere să fi avut ca punct de plecare „ideea de nemurire a sufletului”. Astrologii și cititorii în stele puneau mare accent pe oferirea de jertfe zeilor în fiecare an în care stelele și planetele se aflau în aceeași poziție precum data la care un anumit om se naște. În mitologia egipteană, „zilele de naștere ale zeilor” erau sărbătorite în anumite zile, și în mitologia chineză oamenii ofereau jertfe speciale de ziua lor zeului longevității Shou Hsing. Anglo-saxonii din antichitate sărbătoreau ziua „Lordului Lună”, amintită sub numele de *meni* în Isaia 65:11 (*nota marginală*), preparând prăjituri „numite Nūr-Cakes sau prăjituri pentru naștere”; iar lumânările sunt și ele de origine păgână. (vezi *Cele două Babiloane* de Hislop, paginile 95, 191-196)

După ce ne spune că data de 25 decembrie era tradiționala dată a zilei de naștere a lui Nimrod, și nu a lui Isus, noua carte *Ce a făcut religia pentru omenire?* afirmă: „Scriptura inspirată nu menționează data de naștere a lui Isus, iar acest lucru nu are importanță, dat fiind faptul că nici Isus și nici Dumnezeu Tatăl Său, nici apostolii inspirați nu ne-au instruit să sărbătorim ziua de naștere a lui Isus. Singurele aniversări ale zilelor de naștere menționate de Sfânta Scriptură sunt cele ale păgânilor, cea a faraonului Egiptului și a lui Irod Antipa care și-a marcat ziua de naștere prin tăierea capului lui Ioan Botezătorul. (Gen. 40:20; Mat. 14:6; Marcu 6:21) Discipolii lui Cristos din primul secol au evitat aniversările zilelor de naștere ca fiind o sărbătoare păgână, necreștină!”

Fără îndoială că multe din lucrurile practicate de creștinii din ziua de astăzi au fost practicate și de către păgâni; dar atunci când aceste practici sunt asimilate în închinarea falsă contrară principiilor Bibliei, ele devin condamnabile. Aniversarea zilelor de naștere centreează mintea asupra creaturii și slăvește creatura, dând omului

și zilei sale de naștere o importanță necuvenită. În Romani 1:25 (NW) se avertizează despre cei care „au venerat și au adus un serviciu sacru creației în locul Celui care a creat”. Aniversările zilei de naștere ar putea avea această însușire reprobabilă. Dacă creștinii doresc să se întâlnească din când în când pentru a se relaxa și a socializa, ei nu au nevoie să aștepte venirea unei zile care amintește de religia păgână. Dacă doresc să dăruiască un cadou unui frate, nu trebuie să aștepte aniversarea zilei venirii sale pe lume, ca și cum acest lucru ar fi o ocazie memorabilă. Dacă ziua exactă a nașterii lui Isus și amintirea ei nu au fost demne de notat, atunci a cui este?

- **Este corect scriptural să vorbim despre faptul că Iehova este omniprezent? – Un cititor din Noua Zeelandă.**

Nu este scriptural să vorbim despre Iehova ca fiind omniprezent în sensul în care o fac păgânii, ca și cum el ar fi un spirit răspândit peste tot. El are un tron în cer, la dreapta căruia s-a așezat Isus după înălțarea Sa, dar El poate ajunge în orice parte a universului Său, își poate extinde puterea în acel loc, și ochii Lui aleargă peste tot pământul, pentru a-și arăta puterea în interesul celor cu inima perfectă. (2 Cron. 16:9) Dacă El ar fi fost omniprezent, Scripturile nu ar fi vorbit despre venirea sa pe pământ și vizitarea pământului; El ar fi fost deja aici.

- **Atunci când în Deuteronomul 22:5 se spune că o femeie nu trebuie să poarte haine bărbătești, acest lucru înseamnă că femeile nu trebuie să poarte pantaloni? – J. P., Pennsylvania.**

Deuteronomul 22:5 (Da) spune: „Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea lui Iehova Dumnezeuul tău”. Cu siguranță că acest text nu a fost înregistrat cu cugetul în minte să împiedice femeile moderne să poarte pantaloni. Bărbații nu purtau pantaloni când au fost înregistrate aceste lucruri, ci ceea ce noi am putea privi astăzi ca fiind rochii. De fapt, în țările din Orient bărbații purtau robe precum rochiile, iar femeile purtau pantaloni precum cei de pijama. Prin urmare, portul pantalonilor sau al salopetelor de lucru, precum cei folosiți la fermă, nu este un lucru interzis de text și reprezintă o problemă personală. Femeile pot folosi o judecată sănătoasă în legătură cu timpul, locul și ce este acceptat ca potrivit în zona în care locuiesc. În zonele unde iernile sunt aspre multe femei poartă pantaloni sau costume de schi sau alte articole de îmbrăcăminte similare care le protejează picioarele. Așadar, din punct de vedere scriptural, acest lucru nu este greșit.

În Deuteronomul 22:5 Biblia nu se ocupă de modă sau de discuții pe baza stilului, ci evident aici le este interzis persoanelor de un anumit sex să poarte haine destinate sexului opus, cu scopul de a înșela, pentru a părea de sex opus, pentru a ascunde faptele adevărate. Bărbații nu trebuie să încerce să se îmbrace precum femeile, în mod înșelător, pentru a ascunde faptul că sunt bărbați, iar femeile nu trebuie să încerce să poarte haine bărbătești pentru a ascunde faptul că sunt femei. Pentru a fi mai preciși, Biblia pare să dea o lovitură împotriva păcatului sodomiei. Era un lucru rușinos ca părul unei femei să fie tuns asemenea părului unui bărbat și

era o dezonoare pentru un bărbat ca părul lui să crească lung ca cel al femeii. (1 Cor. 11:6, 14). Femeia nu trebuia să aibă o înfățișare masculină, având părul scurt precum al unui bărbat sau purtând îmbrăcăminte ca a unui bărbat. Acest lucru putea sugera altora că ea este disponibilă pentru o relație sexuală nefirească. Același lucru este valabil în cazul bărbaților. Dacă un bărbat ar fi purtat păr lung precum o femeie sau s-ar fi costumat în haine femeiești, ar fi părut, cu siguranță, efeminat și deschis acelor propuneri din partea bărbaților pentru o relație sexuală nefirească. Deci, această însemnătate profundă ce are în vedere sodomia și nu o simplă schimbare de haine este cea care aduce această practică sub interdicție și o face să merite o judecată aspră: „Oricine face acest lucru este o urâciune înaintea lui Iehova Dumnezeul tău”.

TURNUL de VEGHERE

15 OCTOMBRIE 1951

Nr. 20

Cuprins:

- SĂ NE TRANSFORMĂM MINTEA PENTRU
MODUL DE VIAȚĂ DIN LUMEA NOUĂ - Pag. 723
- EDUCAȚIA CARE ADUCE SUCCES - Pag. 731
- RĂZBOIUL LUI IEHOVA DE LA
ARMAGHEDON - Pag. 733
- SĂ PĂSTRĂM MINTEA REÎNNOITĂ - Pag. 738
- RAPORT DESPRE JAPONIA ȘI COREEA - Pag. 746
- MARTORII LUI IEHOVA DIN COSTA RICA - Pag. 753
- ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 754
- CONDAMNAȚI DE PROPRIILE LOR GURI - Pag. 757

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveștește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

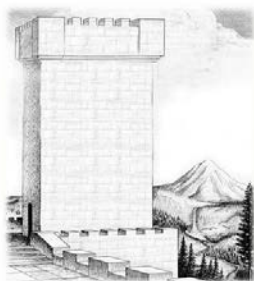
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Lc – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 49 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Să ne transformăm mintea

pentru modul
de viață din
Lumea Nouă

„Nu vă mai conformați acestui sistem, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre.” – Rom. 12:2, *NW*.

Iehova Dumnezeu este cu mult înainte de toate gândirile moderne din această lume. Omul modern descoperă pentru prima dată puterile minunate și aptitudinile cu care Iehova a înzestrat creația animală inferioară și insectele, aptitudini cum ar fi: zborul păsărilor, propulsia cu aer cald a animalelor marine, radiotelegrafia insectelor cu antene, zborul orb prin echipamentele radar ale liliecilor, iluminatul intern fără energie al anumitor insecte și pești, și alte minuni. Dar conducerea ireductibilă a lui Iehova în gândire asupra omului este demonstrată nu numai în creațiile Sale pământești vii, ci și în Cuvântul Său scris – Sfânta Biblie. Gânditorii moderni din lume pot desconsidera Biblia ca fiind o carte de modă veche, nepotrivită sau necorespunzătoare pentru această zi a progresului științific. Dar la fel este și știința și gândirea modernă, care produc dificultăți suplimentare pentru om cu nicio soluție prin om, în timp ce Biblia nu întâmpină nicio contestare, ci se împlinește ca adevăr. Deși sunt peste optsprezece secole de când ultima din cele șazeci și șase de cărți ale Bibliei a fost scrisă, ea ne relatează, totuși, cu încredere, lucruri care se vor petrece cu o mie de ani în avans față de zilele noastre. Ea descrie omenirea în acel timp îndepărtat ca fiind un pământ transformat pretutindeni într-un paradis, cu toți bărbații și toate femeile care trăiesc pe acesta ridicați până la perfecțiune umană în corp și minte, cu toate persoanele moarte din morminte salvate de inamicul teribil – moartea, cu ultimul efort al dușmanilor păcii universale nimicite prin distrugerea lor absolută și cu pace, sănătate și fericire fără sfârșit, oferite pentru omenirea loială sub binecuvântarea lui Iehova și a Cristosului Său.

² A prezice cu o mie de ani în avans nu este nimic pentru Iehova Dumnezeu. Pentru el o mie de ani sunt ca o zi, și scopul său nu dă greș niciodată. Forma critică a afacerilor din ziua de azi a fost prezisă de el cu aproape șase mii de ani înainte. Minteia lui depășește, cu siguranță, toate gândirile moderne ale oamenilor care astăzi sunt la capătul puterilor lor. – Ps. 107:27.

³ Oamenii acestei lumi sunt înzestrați cu acea aptitudine a cunoștinței pe care o numim „minte”. Evident, ei nu-și folosesc mintea în mod corect. De aceea nimic din ceea ce gândesc și încearcă ei nu le reușește, ci totul eșuează, lăsându-i nedumeriți, confuzi și uluiți. Întregul sistem de lucruri lumești pe care oamenii lumești încearcă să-l aducă în concordanță cu gândirea modernă este modelat în conformitate cu o gândire greșită și, cu cât sistemul înaintează, cu atât se îndepărtează mai mult de adevărul absolut.

⁴ Aceasta este o declarație zdrobitoare. Cu toate acestea este corectă, pentru că acest sistem lumesc nu este în conformitate cu cugetarea lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care sistemul trebuie să dispară, și aceasta în scurt timp! Atotputernicul Dumnezeu va avea toate lucrurile din univers în conformitate cu modul său de cugetare avansată. Omului cu orizont limitat, cu minte îngustă, el îi spune: „Gândurile mele nu sunt gândurile voastre, nici căile voastre nu sunt căile Mele, zice Iehova. Pentru că așa cum cerurile sunt atât de sus față de pământ, atât de sus sunt căile Mele față de căile voastre, și gândurile Mele față de gândurile voastre. După cum ploaia și zăpada cad din cer, și nu se mai întorc acolo, ci udă pământul și îl fac să aducă roade și muguri, și să sâmbânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă; așa va fi și cuvântul meu care iese din gura mea: nu se întoarce la mine gol, ci va realiza ceea ce eu vreau și va prospera în lucrul în care l-am trimis.” (Isa. 55:8-11, *AS*) Este timpul pentru a afla cugetele lui Iehova.

⁵ Astăzi, putem aprecia mai mult decât oricând valoarea sfatului lui Pavel dat creștinilor de la Roma: „Nu vă mai conformați acestui sistem, ci transformați-vă prin înnoirea minții voastre, ca să puteți constata voi înșivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu.” (Rom. 12:2, *NW*) Pentru a ne dovedi voința lui Dumnezeu trebuie să avem mințile înnoite. Este evident faptul că acest sistem de lucruri nu este în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Prin urmare, trebuie să nu ne mai conformăm acestui sistem, ca să putem constata care este voința cea bună, acceptabilă și desăvârșită a lui Dumnezeu. Poate că acest sistem de lucruri se mândrește că este mult mai avansat decât lumea din vechime care s-a încheiat în potopul din zilele lui Noe, cu patruzeci și trei de secole în urmă. Cu toate acestea, este exact ca ea, în aceleași privințe din cauza cărora potopul a venit și a măturat totul. Ar putea fi chiar mai rău în aceste privințe, pentru că este mai vechi, pentru că lumea de dinainte de potop a durat doar aproximativ 1656 de ani, în timp ce acest sistem actual de lucruri este vechi de peste 4319 de ani.

⁶ Care este, atunci, asemănarea între cele două? Aceasta: tendința continuă a minții către rău, o tendință continuă a gândirii contrare voinței Creatorului, Iehova Dumnezeu. Ca motiv pentru inundarea lumii antice și distrugerea ei, avem această mărturie de la Domnul Dumnezeu însuși. Citim: „Când DOMNUL a văzut că răutatea omului pe pământ era mare, și că întreaga tendință a gândirii sale nu era

niciodată decât răul, DOMNUL a regretat că l-a făcut cândva pe om pe pământ.” (Gen. 6:5, *AT*) După ce potopul s-a sfârșit, și atunci când Noe i-a oferit lui Dumnezeu prima sa jertfă pe pământul curățit, Dumnezeu a arătat că omenirea va cădea din nou în aceea stare mentală limitată. El a spus: „Niciodată nu voi mai blestema pământul, deși tendința minții omului este într-adevăr spre rău încă din tinerețea lui; niciodată nu voi mai distruge toate creaturile vii așa cum am făcut.” (Gen. 8:21, *Mo*) Compararea zilelor noastre și sistemul actual de lucruri, cu sistemul de lucruri de înainte de Potop nu este exagerată. Isus a comparat cele două perioade de timp, spunând: „Așa cum a fost în zilele lui Noe, astfel va fi și în prezența Fiului omului.” – Mat. 24:37, *NW*.

⁷ Înainte de a ne instrui să nu ne mai conformăm acestui sistem de lucruri, apostolul Pavel a descris starea mentală, morală și spirituală decăzută care era pe vremea sa. Din vremea lui Pavel au trecut peste optsprezece secole, timp destul ca situația să se înrăutățească. Citind cuvintele lui, să ne gândim sincer dacă acest sistem de lucruri este mai bun astăzi decât în acea vreme:

⁸ „Deși afirmă că sunt înțelepți, au înnebunit și au schimbat gloria Dumnezeului nepieritor în ceva ce seamănă cu chipul omului pieritor, al păsărilor, al patrupedelor și al târâtoarelor. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, după dorințele inimii lor, ca să-și dezonzoreze corpurile între ei, da, pe cei ce au schimbat adevărul lui Dumnezeu cu o minciună și au venerat creația, îndeplinind un serviciu sacru mai degrabă pentru ea decât pentru Creator, care este binecuvântat pentru totdeauna. Amin!”

⁹ „Iată de ce Dumnezeu i-a lăsat pradă unor poftes sexuale rușinoase, căci femeile lor și-au schimbat întrebuintărea naturală în una contrară naturii; și la fel și bărbații au părăsit întrebuintărea naturală a femeii și, în dorința lor pătimasă, s-au aprins unii față de alții, făcând lucruri obscene bărbați cu bărbați și primind în ei înșiși răsplata deplină care li se cuvenea pentru nelegiuirea lor. Și așa cum ei n-au găsit de cuviință să aibă o cunoștință exactă despre Dumnezeu, tot așa și Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor, pe care el n-o aprobă, ca să facă lucruri care nu sunt potrivite, astfel că sunt plini de orice nedreptate, de nelegiuire, de lăcomie, de răutate, plini de invidie, de omoruri, de ceartă, de înșelăciune și de înclinații rele. Sunt șoptitori, bârfitori, îl urăsc pe Dumnezeu, sunt nerușinați, trufași, aroganți, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, neloyalți în angajamente, fără afecțiune naturală, neîndurători. Și, deși aceștia cunosc foarte bine hotărârea dreaptă a lui Dumnezeu, că oricine practică aceste lucruri merită moartea, nu numai că le fac în continuare, dar îi și aprobă pe cei ce le practică.” – Rom. 1:22-32, *NW*.

TENDINȚA MENTALĂ A OMULUI

¹⁰ Când Dumnezeu l-a creat pe primul om, Adam, și l-a pus în paradisul Eden, el nu a făcut ca tendința minții omului să fie îndreptată de la început către rău. Înclinația mentală a omenirii către rău este din cauză că s-a născut din Adam, după ce acesta s-a îndepărtat de voința lui Dumnezeu către rău. Am moștenit acea înclinație de la el. Și Satan Diavolul, care este „dumnezeul acestui sistem de

lucruri”, s-a concentrat mai puternic asupra oamenilor pentru a-i face să se îndepărteze de Dumnezeu. Astăzi, în acest „timp al sfârșitului”, el exercită o presiune mai mare ca oricând pentru a-i pune pe oameni acolo de unde aceștia nu se mai pot redresa.

¹¹ Mîntea este acea parte din construcția noastră care generează gândurile. Este acea abilitate a conștiinței noastre prin care adunăm informații și apoi raționăm și ajungem la anumite concluzii. Aceasta acționează în conformitate cu o anumită lege sau regulă de acțiune, astfel încât dacă mîntea se întoarce către rău, urmărește acea regulă de funcționare în direcția răului și se îndreaptă din ce în ce mai departe în ea. Tendința minții crește și mai mult, mai ales din cauza presiunii nelegiuitului „dumnezeu al acestui sistem de lucruri”, și așa există un avans din rău în mai rău. Dumnezeu, care a înzestrat omul cu minte, știe cum acționează mîntea mai bine decât cel mai bun psiholog sau psihanalist din ziua de astăzi. Dumnezeu detectează instantaneu tendința minții omului și el știe la ce îl va duce aceasta. De aceea el ne avertizează împotriva consecințelor care, cu siguranță, vor rezulta, ca urmare a acestei tendințe.

¹² Timp de patruzeci de ani, izraeliții au fost departe de contactul cu Egiptul idolatru, iar acum stăteau doar cu râul Iordan între ei și Țara Promisă. În acest moment, Iehova Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să compună o cântare de mărturie împotriva lor pentru viitor, pentru a arăta că el știa dinainte unde îi va îndruma dispoziția lor mentală în cele din urmă, și pentru a demonstra că el i-a prevenit. „Pentru că”, a spus el, „le știu imaginația care îi călăuzește în această zi, înainte de a-i aduce în țara despre care am jurat.” (Deut. 31:21, AS) Sau, într-o traducere mai modernă: „Știu la ce îi va conduce temperamentul lor, chiar acum, înainte de a-i aduce în țara pe care le-am promis-o prin jurământ.” (AT) Această mărturie scrisă a servit în prealabil la judecarea și condamnarea lor când a fost împlinită. De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu, care a prezis cu mii de ani în urmă starea morală, mentală și religioasă prezentă a acestei lumi, rămâne ca o condamnare a acestei lumi și arată că Dumnezeu a fost justificat declarând cu mult înainte că ea va ajunge la un sfârșit dezonorant. Aceasta dovedește că marele Creator știe, cu siguranță, cu mult timp înainte, unde îi va duce tendința minții pe oameni. Descrierea condițiilor umane în aceste ultime zile din urmă este exactă. – 2 Tim. 3:1-13, NW.

¹³ Mărturisești că ești creștin? Atunci ești obligat să iei în seamă rugămintea lui Pavel de a nu te conforma acestui sistem de lucruri, sau altfel te vei dovedi un ipocrit sau un apostat. Să presupunem că nu ești creștin și că te conformezi, firește, acestui sistem. Atunci, dacă vrei să scapi să fii distrus cu acest sistem, trebuie să iei în seamă, fără întârziere, rugămintea lui Pavel și să nu te mai conformezi acestuia. Nu fii indus în eroare de sloganul prostesc care a fost inventat pentru a stârni vanitatea unei persoane încrezute: „Poți schimba lumea!” Nu pierde timpul nici cu sloganul similar, care spune: „Schimbă lumea înainte de a te schimba ea pe tine.” În loc să urmezi filosofia prostească a unui om, amintește-ți de instruirea înțeleaptă a lui Dumnezeu care îți spune că nu poți schimba această lume. Dumnezeu cunoaște tendința minții acestui sistem de lucruri și pronunță

condamnarea sa. Toate rugăciunile care ar trebui să i le oferi pentru a-i converti pe Iosif Stalin și Mao Zedong, precum și pe alți dictatori și lideri politici din această lume, nu vor avea răspuns, iar lumea se va înrăutăți. Tu, cu toate rugăciunile și filosofii tale morale, nu poți schimba această lume. Diavolul este „dumnezeul acestui sistem de lucruri” și a fost alungat din cer, fiind acum plin de mânie și aducând nenorociri pe pământ și pe mare. Poți să-l schimbi? Desigur, nu poți. Această lume, care se află sub puterea lui, este de neschimbat. Aceasta trebuie și va fi nimicită. (2 Cor. 4:4; Apoc. 12:7-12, *NW*) Calea pentru ca tu să nu fii schimbat de această lume este nu de a încerca în mod religios s-o schimbi, ci prin a face ceea ce spune apostolul inspirat: „Transformați-vă prin înnoirea minții.” Acest lucru trebuie să-l faci când te afli în mijlocul acestei lumi, înainte ca ea să se sfârșească. Trebuie să faci acest lucru înainte ca lumea să se sfârșească, sau altfel vei sfârși odată cu ea. Deci, această cale de acțiune este singura voastră salvare.

CUM?

¹⁴ Cum vei face această transformare, această înnoire a minții? Nu poți să o faci acceptând o cale de acțiune după psihologia acestei lumi, pentru că o astfel de psihologie se conformează acestei lumi condamnate și nu îți poate oferi niciun remediu mental real. Deoarece mintea este acea aptitudine a conștiinței noastre cu care adunăm informații și gândim, pentru ca aceasta să se înnoiască, trebuie să adunăm informații, altele decât cele pe care această lume ni le-a adus, cele care ne dau un model sau o structură mentală sigură. Această lume mărturisește că este înțeleaptă și inteligentă în acest secol al XX-lea, dar ea este construită și acționează în conformitate cu ignoranța. Acest lucru a venit în mare măsură prin voința datorată egoismului. Prin aceasta ne referim la ignoranță față de adevărul lui Dumnezeu, voința lui și scopurile sale. Pavel arată acest lucru atunci când el ne roagă din nou să nu ne conformăm acestei lumi și națiunilor sale, spunând: „Ca să nu mai umblați cum umblă națiunile în deșertăciunea minții lor, având mintea întunecată și fiind înstrăinați de viața care aparține lui Dumnezeu, [de ce?] din cauza ignoranței care este în ele, din cauza insensibilității inimilor lor. Pierzându-și orice simț moral, ei s-au dat la o conduită libertină ca să practice cu lăcomie necurăția, sub toate formele ei.” – Efes. 4:17-19, *NW*.

¹⁵ Dacă ne modelăm viața după acest sistem de lucruri și cel al națiunilor sale, atunci, fie că o facem intenționat sau nu, ne modelăm după cei care au mintea întunecată și sunt înstrăinați de o existență evlavioasă din cauza ignoranței din ei și din cauza inimilor lor insensibile. Este acesta tipul de persoană pe care dorim să o imităm? Dacă ne dorim acest lucru, atunci mințile noastre nu se vor înnoi niciodată, pentru că acei oameni au un vâl care orbește peste ochii lor și sunt induși în eroare de diavol, spre distrugere. Așa cum ne spune apostolul: „Dar dacă vestea bună pe care o anunțăm este acoperită cu vâl, este acoperită cu vâl printre cei ce pier, printre cei necredincioși, a căror minte a orbit-o dumnezeul acestui sistem, ca să nu strălucească lumina glorioasei vești bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” – 2 Cor. 4:3, 4, *NW*.

¹⁶ Ceea ce vrem este să fim transformați cu o speranță de viață fără sfârșit, în fericire, în lumea nouă care se află acum atât de aproape. În acest sens trebuie să ne umplem capul cu informații de la marele Izvor al vieții, Iehova Dumnezeu. Avem nevoie de cunoștință pentru a înlocui ignoranța. Avem nevoie de lumină pentru a înlocui întunericul. Și astfel de cunoștință și lumină le primim prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu, Sfânta Biblie. Acest Cuvânt ne sfințește. Acesta ne separă de această lume și ne aduce aproape de Dumnezeu. Acesta a fost motivul pentru care Isus s-a rugat pentru urmașii săi și a spus: „Sfințește-i prin adevăr; cuvântul tău este adevărul.” (Ioan 17:17, *NW*) Motivul pentru care Cuvântul lui Dumnezeu vă sfințește sau vă separă de această lume se datorează faptului că acesta este diferit de ceea ce această lume crede, spune, scrie și învață.

¹⁷ Deci, rupeți vălul orbitor al lui Satan, pus de acesta peste ochii noștri prin intermediul acestei lumi. Fără prejudecăți și cu inimile sincere, veniți la Cartea lui Dumnezeu; cu sinceritate și prin rugăciune studiați-o pentru a afla adevărul edificator. Decât să lăsăm această lume să ne impresioneze profund cu spectacolul său de înțelepciune lumească și lăudata vechime a tradițiilor, filosofiilor și instituțiilor ei educaționale și de învățământ; decât să fim influențați de spiritul ei, ar trebui să ne deschidem inimile către influența și modul de funcționare al spiritului lui Dumnezeu – forța sa activă iluminatoare. Dacă astfel ne întoarcem din această lume la Iehova Dumnezeu, Izvorul luminii, mințile noastre vor fi eliberate din tradițiile și filosofiile întunecate ale oamenilor lumesci. Această libertate este ceea ce ni s-a promis în aceste cuvinte: „Atunci când există o întoarcere la Iehova, vălul este luat. Acum Iehova este spiritul; și unde este spiritul lui Iehova, acolo este libertate. Și noi toți, în timp ce cu fața descoperită reflectăm precum oglinzile gloria lui Iehova, suntem transformați în același chip din glorie în glorie, exact așa cum a făcut spiritul lui Iehova.” – 2 Cor. 3:16-18.

¹⁸ Nu putem lăsa deoparte puterea spiritului lui Dumnezeu în ceea ce privește înnoirea noastră, de a ne face diferiți de ceea ce am fost când eram parte a unei lumi ignorante. Apostolul face din nou acest aspect puternic atunci când ne spune de schimbarea care s-a produs în el însuși și în Tit. El spune: „Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, induși în eroare, sclavi a tot felul de dorințe și plăceri, trăind în răutate și invidie, fiind urâți și urându-ne unii pe alții. Totuși, când bunătatea Salvatorului nostru și iubirea lui față de oameni s-au arătat, el ne-a salvat nu datorită unor fapte de dreptate făcute de noi, ci potrivit îndurării Sale, prin spălarea care ne-a adus la viață și prin înnoirea noastră prin spiritul sfânt. El a turnat din belșug acest spirit peste noi prin Isus Cristos, Salvatorul nostru.” (Tit 3:3-6, *NW*) Spunând cum aceeași forță activă invizibilă de sus a lucrat prin el în transformarea altora în creștini, apostolul le-a atras atenția precum o scrisoare de recomandare a lucrării sale bune și spune: „Căci voi sunteți o scrisoare a lui Cristos scrisă de noi, ca slujitori, nu cu cerneală, ci cu spiritul unui Dumnezeu viu, nu pe table de piatră, ci pe table de carne, pe inimi.” (2 Cor. 3:1-3, *NW*) Acest spirit este cel care face ca informațiile conținute în Cuvântul lui Dumnezeu să fie înțelese de noi, deoarece el cercetează toate secretele lui sfinte și le face evidente pentru noi. „Dar nouă Dumnezeu ni le-a dezvăluit prin spiritul Său, căci spiritul

cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile profunde ale lui Dumnezeu. Și noi nu am primit spiritul lumii, ci spiritul care vine de la Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile care ne-au fost date cu bunăvoință de Dumnezeu.” (1 Cor 2:10, 12, *NW*) Deci, avem nevoie spiritul lui Dumnezeu.

¹⁹ Dar nu ne putem aștepta ca spiritul lui Dumnezeu să lucreze în mod automat asupra noastră să ne schimbe mental și să aducă o transformare a vieții noastre. Trebuie să facem ceva în această privință, pentru a arăta că într-adevăr vrem să fim diferiți. Din Înregistrarea sacră vedem că spiritul lui Dumnezeu nu acționează separat de Cuvântul Său. Prin urmare, dacă dorim ca acest spirit să lucreze în viețile noastre, trebuie să ne familiarizăm cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este singurul lucru care ne dă informații și instrucțiuni diferite de ceea ce această lume are de oferit. Numai acest Cuvânt ne oferă o viziune despre adevăratul Dumnezeu și care sunt calitățile sale adorabile și ceea ce își propune să facă pentru a se curăți de toate acuzațiile false aduse împotriva lui și pentru a schimba condițiile de viață pentru binele durabil al omenirii. Când ne aflăm în ignoranță gândeam și acționam ca restul lumii. Nu știam nimic mai bine și eram la același nivel mental scăzut cum erau și ei.

²⁰ Deci, pentru a înnoi mințile noastre avem nevoie mai întâi de Cuvântului lui Dumnezeu în toată plinătatea și puterea lui, nealterat de tradițiile religioase și filosofii ignorante ale oamenilor. Trebuie să venim la Biblie și să fim învățați de Dumnezeu prin paginile ei și cu ajutorul organizației sale teocratice. Pe măsură ce venim trebuie să ne rugăm în cuvintele lui David: „Fă-mi o inimă curată, Dumnezeule, și pune în mine un spirit nou, statornic; nu mă îndepărta de prezența ta, nu mă lipsi de spiritul tău sacru.” Atunci Dumnezeu ne va ajuta prin spiritul său și organizația sa să înțelegem Cuvântul său. – Ps. 51:10, 11, *Mo; AT*.

UN CUVÂNT VIU

²¹ Cu ceva nou în mintea noastră putem începe să ne schimbăm modul de a gândi și stilul de viață. Cu Cuvântul lui Dumnezeu în mintea și inima noastră avem într-adevăr o nouă influență puternică la lucru înăuntrul nostru. Nu este un Cuvânt mort, care și-a pierdut interesul, adevărul, caracterul practic, interpretarea evenimentelor din zilele noastre, și puterea protectoare împotriva degradării acestor timpuri imorale. Are vitalitate, are convingere, poate arăta ceea ce este în noi mai bine decât poate orice psiholog din lumea aceasta. Nu este nicio literă moartă; judecata sa va fi, cu siguranță, executată. Așa cum apostolul Pavel ne avertizează: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și puternic și este mai ascuțit decât orice sabie cu două tășuri și pătrunde până acolo încât desparte sufletul de spirit, încheieturile de măduva lor, și poate să discearnă gândurile și intențiile inimii.” – Evrei 4:12, *NW*

²² Cu acest cuvânt dinamic al lui Dumnezeu în noi, avem o nouă forță de acționare a minților noastre pentru a ne corecta gândirea și viețile. Dacă nu ne mai pasă să ne conformăm acestei lumi detestabile, ci dorim să fim asemenea lui Cristos, creștini adevărați, atunci noi pur și simplu trebuie să avem acest stimul nou, care lucrează în direcția cea bună pentru îmbunătățirea noastră, pentru

transformarea noastră. Să cităm apostolul: „Trebuie să vă dezbrăcați de vechea personalitate care corespunde purtării voastre de altădată și care se strică potrivit dorințelor ei amăgitoare; și trebuie să fiți înnoiți în forța care vă îndrumă mintea și să vă îmbrăcați cu noua personalitate care a fost creată după voința lui Dumnezeu în adevărata dreptate și loialitate.” (Efes. 4:22-24, *NW*) Aveți o cunoștință nouă, iar această cunoștință ați primit-o din Cuvântul lui Dumnezeu cu ajutorul spiritului său și al organizației sale.

²³ În ceea ce veți fi acum transformați va fi în acord cu această cunoștință, și astfel va fi o schimbare în ceea ce Dumnezeu vrea ca tu să fii. „Dezbrăcați-vă”, spune apostolul, „de vechea personalitate, cu practicile sale, și îmbrăcați-vă cu noua personalitate.” Dar cum va fi această nouă personalitate? Cum se va reînnoi sau se va face o nouă personalitate în realitate? Continuând, apostolul ne spune: „Noua personalitate, care PRIN CUNOȘTINȚA EXACTĂ, se înnoiește după chipul celui care a creat-o, și în care nu există nici grec, nici iudeu, nici circumcis, nici necircumcis, nici străin, nici scit, nici sclav, nici om liber, ci Cristos este totul și în toți.” – Col. 3:9-11, *NW*.

²⁴ Faptul că ai fost făcut o nouă personalitate care se deosebește de această lume, rezultă din cunoștință, cunoștință exactă despre marele Creator. Cuvântul Său vi-l dezvăluie și vă arată cum se comportă el, ce gândește și care sunt principiile sau regulile sale de acțiune. Este o viziune glorioasă despre el pe care o obțineți prin intermediul iluminatului său Cuvânt. Uitându-vă la el prin cunoștința voastră exactă, puteți fi înnoiți și puteți deveni o imagine a sa, reflectând ceea ce este el, imitându-l în comportament și gândire, exprimându-vă ca el și îndeplinind cerințele sale prin voi.

²⁵ Astfel, poți fi schimbat de la un stadiu de glorie, de asemănare cu el, la altul, și spiritul său sfânt va lucra în tine în această privință. Nu vei mai semăna în interior cu un păgân vorbitor de limbă greacă sau ca un evreu. Nu te vei mai mândri că ești circumcis, și nici nu te vei mai simți necurat din cauză că nu ești circumcis. Nu vei mai fi un străin nelalocul lui în națiunea sfântă a Israelului spiritual. Nu vei mai fi pentru ei și printre ei un nomad necivilizat, un scit barbar sau un sclav defavorizat, ori un om liber privilegiat. Poate că ești aceste lucruri în exterior, în carne, dar în mintea și personalitatea ta vei fi un creștin. Acest fapt permite martorilor lui Iehova în adunările lor internaționale și în cadrul organizației lor internaționale să se înțeleagă în pace, armonie și dragoste frățească. Nu vom mai lăsa tradițiile naționale, mândria, rivalitățile, diferențele politice și poziția socială să ne sucească mințile și să ne despartă. În această privință, nu mai suntem asemenea lumii, ci asemenea lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu arată părtinire.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum este Iehova înaintea întregii gândiri moderne din această lume?
2. Din punct de vedere al timpului, cum nu este prezicerea un lucru greu pentru El?
3. De ce eșuează tot ceea ce gândesc și încearcă oamenii?

4. De ce trebuie să dea greș acest sistem lumesc, și spre succesul cui?
5. De ce „să nu ne mai conformăm acestui sistem de lucruri”?
6. Ce asemănare există între acest sistem de lucruri și lumea de dinaintea Potopului, în ciuda progreselor moderne?
- 7-9. Cu ce descriere și-a precedat Pavel sfatul de a nu ne mai conforma acestui sistem de lucruri? Este potrivită descrierea lui pentru zilele noastre?
10. Cum a devenit mintea omului înclinată spre rău?
11. Ce este mintea? Cine o înțelege perfect?
12. Ce mărturie anticipată dovedește cunoștința dinainte a lui Iehova referitor la ce duce înclinația minții omenirii?
13. De ce le este poruncit creștinilor mai degrabă să se schimbe ei, decât să transforme sau să convertească lumea aceasta?
- 14,15. Prin ce cale de acțiune nu vom reuși niciodată să ne înnoim mintea?
16. De ce avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ne înnoim mintea?
17. Cărui spirit trebuie să ne împotrivim și la influența și activitatea cărui spirit trebuie să ne deschidem inima?
18. De ce spiritul lui Dumnezeu nu poate fi lăsat la o parte în această chestiune de a fi făcuți noi?
19. De ce trebuie să devenim familiari cu Cuvântul lui Dumnezeu, dacă vrem ca spiritul Lui să lucreze în viața noastră?
20. De ce lucruri care să lucreze împreună avem nevoie pentru a ne înnoi mintea?
21. Cum este viu Cuvântul lui Dumnezeu?
22. Ce schimbare de personalitate este posibilă acum?
- 23,24. Cu ce se va asemana această nouă personalitate? Cum va fi înnoită aceasta, sau cum va fi făcută o nouă personalitate în realitate?
25. În ce privință nu mai suntem asemenea lumii, ci asemenea lui Dumnezeu?

Educația care aduce succes

O zicală lumească foarte înțeleaptă spune: „Nu tot ce lucește este aur”. Este bine de amintit această zicală câteodată când omul cade pradă laudei. Și ați auzit vreodată de această laudă așa cum este evidentă în această „eră a creierului” din secolul al douăzecilea?

Oamenii sunt foarte respectați datorită titlurilor pe care le dețin de la marile universități. Sunt puși în poziții de conducere între națiuni cei care au cele mai bune abilități, cu reușite științifice, mai ales în domeniile militare.

Și totuși ce se poate spune despre roadele pe care le-a cules această eră? Cele două războaie mondiale ale ei nu reprezintă mari realizări intelectuale. Este dificil să vezi înțelepciune în marea frică globală cauzată de invențiile științei moderne. Oare beneficiază copiii, așa cum se afirmă, de cea mai progresivă învățătură din toate timpurile? Crimele juvenile sunt mai remarcabile decât oricând. Prezența narcoticelor în licee ia locul titlurilor în ziare. Precum a avertizat Biblia, atât de

răspândita ‘neascultare de părinți’ este în paralel cu valul mare de probleme ale tinerilor. (2 Tim. 3:2) Și ce se întâmplă cu cel mai înalt studiu al omului, cu cunoștința despre Creatorul său? Ateismul prin evoluție și comunism este de nestăpânit. „Căsătoriile de probă” sunt serios luate în considerare și prăbușirea vieții de familie este foarte aproape.

Atunci când condiții foarte similare au dominat ținutul din vechime Israel, când acesta era plin de ‘blestem, minciună, crimă, furt și adulter’, Iehova Dumnezeu a identificat cauza, spunând: „DOMNUL are o ceartă cu locuitorii țării, deoarece în țară nu există nici loialitate, nici bunătate și nici cunoștință despre Dumnezeu”. (Osea 4:1, *AT*) Care ar fi, atunci, cauza aceluiași lucruri rele din lumea modernă?

În primul rând, ce anume realizează această „lume înțeleaptă” prin mult lăudată înțelepciune? Într-adevăr, marile națiuni își pot depozita resursele pentru ca apoi să conducă programe pentru ajutor mondial pentru oamenii mai puțin norocoși. Prin cunoștințele lor în inginerie, oamenii pot schița structuri mărețe, le pot arunca în aer fundațiile din rocă solidă și pot atinge cerul prin culmile lor. Ei pot concepe armate mari și le pot echipa pentru realizări îndrăznețe prin comandanți talentați. Într-adevăr, ei pot moșteni tronuri sau pot fi aleși în funcții politice, pot locui în palate și pot avea multă influență. Dar oare toate acestea semnifică un lucru așa de măreț? Dacă numai acestea sunt măsurătorile succesului, atunci omul este cu puțin superior insectelor și animalelor inferioare. – Prov. 30:24-28

În mod ironic, învățătura acestei lumi pare a acționa în sens invers. Un copil în vârstă de patru sau cinci ani pune o întrebare despre cine a făcut florile. Când i se spune că Dumnezeu le-a creat, el crede acest lucru deoarece el înțelege că nu poate crea aceleași flori cu mânuțele lui. El învață acest lucru și multe altele. El este învățat să respecte marea putere a lui Dumnezeu, să se roage Lui și să se simtă în siguranță, deoarece Dumnezeu poate învinge tot răul. Mai târziu însă, acest copil va crește și va ajunge în ghearele profesorilor de liceu care continuă să-i distrugă această credință simplă și îl vor forța să renunțe la ea pentru a satisface apetitul lacom al teoriei evoluției. Odată dispărut acest sentiment de siguranță, tânărul devine o parte din marea umanității ce trăiește cu groaza unui război atomic sau a unei alte forme de anihilare în masă. După șaptesprezece sau optsprezece ani de „educație” el descoperă că știe mai puține decât la vârsta de patru sau cinci ani!

Astfel, poate că unii vor sugera că educația parohială este răspunsul. Dar nu în modul acesta. Gândiți-vă numai la „statele bisericii” predominante în America Latină și la imoralitatea degradantă și ignoranța în masă ce este caracteristică acelor oameni săraci. Chiar și în Statele Unite, cercetările arată că „Școala de duminică” nu a predat o cunoștință practică despre Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a poruncit părinților națiunii Sale tipice, Israel:

„Aceste cuvinte să le înveți pe de rost, această însărcinare a mea; să le întipărești în mintea copiilor tăi, să vorbești despre ele când ești acasă și când umbli pe drum, când te culci și când te scoli. Să ți le legi ca aducere aminte pe mână și să le porți ca emblemă pe frunte, să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.” – Deut. 6:6-9, *Mo.*

De asemenea, apostolul Pavel i-a sfătuit pe părinții creștini din primul secol să-și ‘educe copiii în disciplina și sfatul autoritar al lui Iehova’. (Efes. 6:4, *NW*) Bineînțeles că o astfel de instruire trebuie să fie însoțită de exemple părintești corespunzătoare în viața și învățătura creștină. Rodul unei astfel de căi de acțiune va fi o altă viață dedicată învățării despre Dumnezeu și ajutorului acordat public prietenilor și vecinilor pentru a face același lucru – cu adevărat o contribuție benefică adusă lumii.

„Este aceasta o metodă de a avea succes?” va întreba contestatar lumea batjocoritoare. Îl vor considera atunci batjocoritorii pe Isus Cristos ca având succes? În mod evident nu vor face acest lucru, și totuși învățătura lui a prezentat singurele metode de salvare pentru o viață veșnică într-o nouă lume deschisă omenirii. Luați aminte la ceea ce a învățat apostolul Pavel: „Nu a făcut Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii? Căci, deși lumea, prin înțelepciunea ei, nu a ajuns să-l cunoască pe Dumnezeu, Dumnezeu, în înțelepciunea lui, a considerat că este bine ca, prin nebunia a ceea ce se predică, să-i salveze pe cei ce cred.” – 1Cor. 1:20,21, *NW*.

Prin „nebunia a ceea ce se predică” cei care vor supraviețui viitoareii crize mondiale vor fi păstrați pentru viață veșnică în noua lume a lui Dumnezeu. Pentru a-i ajuta pe toți cei care vor atinge acest țel al adevăratului succes, vestea bună este enunțată simplu pentru ei, dar este susținută de puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Experiența apostolului Pavel dovedește că această metodă este înțeleaptă. – 1Cor. 2:1,4,5.

Cu siguranță că Isus a învățat prin puterea lui Dumnezeu, atunci când a vorbit așa cum niciun alt om nu a făcut-o până atunci (Ioan 7:46), ducând educația creștină din oraș în oraș, din sat în sat, din casă în casă, în locuri publice și oriunde se putea strânge o mulțime de oameni. (Luca 8:1; Faptele 20:20; Luca 5:1-3; Mat. 5:1,2) De asemenea, El și urmașii Lui au instruit cu răbdare în case particulare și au răspuns întrebărilor din Biblie. (Mat. 9:9,10; Luca 10:38-42) Cartea Faptele Apostolilor este plină de astfel de experiențe.

Această activitate vitală a creștinismului nu a pierit. În anul 1950, martorii lui Iehova, slujitori creștini, au petrecut mai mult de 54,000,000 de ore în același tip de lucrare, în toată lumea. Ei au condus peste optsprezece milioane și jumătate de vizite ulterioare la grupurile interesate, și au ținut peste 234,952 de studii Biblice la domiciliu. Dovada succesului lor stă în mulțimile ce cresc mereu de noi slujitori, de noi inimi făcute fericite, de persoane cu speranță la viață veșnică în noua lume. Această metodă de a învăța pentru adevăratul succes este tot timpul deschisă pentru a-i încuraja și pe alții.

Războiul lui Iehova de la Armagedon

OAMENII din toată lumea se tem de un nou război mondial. Ei se tem deoarece au trecut deja prin două războaie mondiale. Se tem deoarece vor fi folosite arme atomice.

Se tem deoarece se pare că nu este nicio cale de a evita acest război. Dar ceea ce majoritatea oamenilor nu realizează este că ceva mult mai cumplit decât un alt război internațional este iminent. (2 Pet. 3:7,10) Așa cum avertiza generalul armatei, Douglas MacArthur, la data de 2 septembrie 1945, după ziua predării japonezilor, la bordul navei de luptă „Missouri”: „Oamenii au căutat pace încă de la începuturile timpului. ... Alianțe militare, balanțe ale puterii, ligi ale națiunilor – toate au eșuat, lăsând loc unei singure căi, și anume prin război. Am avut ultima noastră șansă. Dacă nu vom pune la cale un sistem mai mare și mai echitabil, Armaghedonul va bate la ușa noastră.” Nu a fost pus la cale un astfel de „sistem mai echitabil”. Națiunile își au „ultima lor șansă”. Armaghedonul bate la ușă!

Fie ca acest fapt să fie pe deplin apreciat de către toți: Armaghedonul va fi cu totul diferit, separat și distinct de orice viitor al treilea Război Mondial, provocat și controlat de simpli oameni. Armaghedonul nu va fi un război între blocurile de națiuni ale Estului și Vestului. Nu va fi comunismul împotriva capitalismului. Nu va fi reprezentat de o revoltă a clasei muncitoare împotriva claselor ce sunt la conducere. Nu, Armaghedonul va fi bătălia Atotputernicului Dumnezeu, un război mare și groaznic, atunci când Iehova va distruge complet națiunile și împărățiile ce se opun și luptă împotriva conducerii lui teocratice glorioase. – Țef. 3:8, AS.

Armaghedonul nu va fi un război local, limitat la valea literală Meghido din Palestina. Har-Maghedon sau Armaghedon, semnifică „muntele adunării trupelor” și se referă, în mod simbolic, la organizația capitală, Sion, unde Iehova Dumnezeu l-a întronat pe Isus Cristos ca și conducător de drept al pământului. Acel mare eveniment istoric a avut loc în anul 1914, iar dovezi concludente în legătură cu acesta au apărut deja în coloanele *Turnului de veghere*. – Ps. 45:3-7.

Astfel, națiunile sub controlul Diavolului și al demonilor lui se strâng acum împotriva împărăției stabilite sub conducerea lui Cristos pentru un atac final, dar zadarnic. Psalmistul spune: „De ce se mânie națiunile, și de ce cugetă popoarele lucruri inutile [conspiră pentru a-și continua stăpânirea]? Regii pământului se numesc singuri, iar conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva lui Iehova și împotriva [Regelui] Său uns, ... Cel ce stă în ceruri va râde; Domnul îi va lua în bătaie de joc. Apoi, în mânia Sa, le va vorbi [la Armaghedon] și îi va arunca în marea Sa nemulțumire: Totuși, Eu am pus pe regele Meu pe muntele Meu sfânt Sion.” – Ps. 2:1-6, AS.

FURTUNA CE SE ADUNĂ

Ei nu realizează, dar eforturile grăbite ale liderilor, începând cu 1914, de a forma ligi ale națiunilor, de a crea confederații, de a semna pacte emisferice și acorduri internaționale, de a-și uni forțele în ceea ce ei numesc Națiuni Unite – toate aceste scheme ce au unit națiunile într-un bloc solid împotriva împărăției lui Cristos – sunt în împlinirea directă a profeției divine înregistrată cu mult timp în urmă. Și la fel de sigur cum am văzut națiunile formând aceste confederații, la fel de sigur le vom vedea zdrobite în bucăți la Armaghedon! „Asociați-vă, popoare”, declara profetul, „și veți fi zdrobite în bucăți”. „Legăți-vă și veți fi zdrobite în bucăți”. „Sfătuiți-vă împreună și nu va folosi la nimic”. – Isaia 8:9,10.

Ați observat copleșitorul val de propagandă demonică ce crește în mod continuu de la Primul Război Mondial încoace, mărește cuvinte bombastice ca din gătlejurile broaștelor umflate?

Precum a fost prezis în profetia Bibliei, această propagandă este inspirată de demoni, scopul ei fiind de a-i pune pe toți de partea Diavolului pentru războiul universal al Armagedonului. „Și am văzut trei expresii necurate inspirate ce semănau cu niște broaște ieșite din gura balaurului, din gura fiarei sălbatice și din gura falsului profet. Acestea sunt, de fapt, declarații inspirate de demoni și fac semne și se duc la regii întregului pământ locuit ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic. Și ele i-au adunat în locul care în ebraică se numește Har-Maghedon. (Armagedon).” – Apoc. 16:13,14,16, *NW*.

Cea mai mare bătălie din toate timpurile se apropie cu pași repezi, iar forțele oponente ale răutății au foarte puțin timp pentru a se pregăti. Astfel, Iehova, în mod batjocoritor, le spune: „Proclamați aceasta între națiuni; pregătiți-vă de război; chemați oameni puternici; toți oamenii de război să se apropie, să vină. Transformați-vă plugurile în săbii și securile în sulite; cei slabi să spună că sunt puternici. Grăbiți-vă și veniți, națiuni de jur împrejur, adunați-vă. ... Să se miște națiunile, să vină în valea lui Iosafat; căci acolo voi sta pentru a judeca toate națiunile.” (Ioel 3:9-12, *AS*) Ei ascultă. Cea mai mare cursă a înarmării din toată istoria este în plină desfășurare.

În curând, înregimentarea lor va fi completă, iar ei se vor crede de neînvinși, în siguranță și întăriți în pace. Dar atunci vor face cea mai mare greșală a lor, precum declară apostolul Pavel: „Când vor zice: ‘Pace și securitate!’, atunci o distrugere neașteptată va veni brusc peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată și nu va fi chip de scăpare.” (1 Tes. 5:3, *NW*) Iehova, un războinic fără egal, cunoaște bine valoarea luării prin surprindere și se folosește pe deplin de ea, nu printr-un atac pe furiș, în mod laș, ci oferind mai întâi un avertisment complet, și apoi lovind dușmanii luați prin surprindere în locul și în momentul așteptat cel mai puțin. „Iar ora și ziua aceea, nimeni nu le știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul [Mareșalul Suprem al lui Iehova], ci numai Tatăl”. – Mat. 24.36, *NW*.

Ziua stabilită de Iehova pentru Armagedon ar putea fi pur și simplu un secret militar, dar elementul surpriză și modul subit cum veni, va convinge până și dușmanul de ea. Armagedonul va izbucni la fel de subit cum a venit potopul care a inundat pământul în zilele lui Noe; la fel de subit cum au coborât săgețile de foc din cer și au topit orașele Sodoma și Gomora în zilele lui Lot. (Luca 17:26-30) Forțele lui Satan vor fi la fel de surprinse ca atunci când armata lui Iosua a prins într-o ambuscadă locuitorii îngâmfați din Ai; la fel de surprinși ca madianiții care dormeau când micul grup al lui Ghedeon a spart ulcioarele în mijlocul nopții și a strigat „Sabia lui Iehova și a lui Ghedeon”; la fel de surprinși ca atunci când oamenii lui David i-au înconjurat pe filistenii și i-a atacat pe la spate. (Iosua 8:1-23; Jud. 7:19-22; 2 Sam. 5:22-24, *AS*) La fel precum în aceste împrejurări din trecut, tot așa, acum, Iehova Dumnezeu manevrează dușmanul într-o poziție unde distrugerea lui va fi subită și completă, iar Iehova va fi justificat pentru totdeauna

ca cel mai mare războinic din univers, suprem în înțelepciune și atotputernic în luptă. – Ex. 15:3; Ps.24:8,10, *AS*.

CUM SE VA DESFĂȘURA RĂZBOIUL FINAL

Această lume veche a avut mult timp pentru a dezvolta și a aduce roade bune, dar tot ceea ce a produs ea au fost numai ovăz sălbatic și boabe amare de răutate. Acum a venit timpul secerișului. „Treci și seceră, căci recolta este coaptă: haide, calcă, pentru că teascul este plin, butoaiele se revarsă; căci răutatea lor este mare. Mulțimi peste mulțimi în valea hotărârii! Căci ziua lui Iehova este aproape în valea hotărârii.” (Ioel 3:13,14, *AS*) Isus Cristos și ceata de îngeri sfinți care Îl însoțeste sunt cei care vor călca în picioare și vor lua viața forțelor lui Satan, la fel ca cei din vechime ce călcau teascul și pisau strugurii. Încoronat ca și Conducător al noii lumi, cu o aprinsă dorință de răzbunare licărind în ochi, în timp ce merge spre victorie călare pe un cal alb, Justificatorul lui Iehova va călca în picioare „teascul mâniei Atotputernicului Dumnezeu.” (Ier. 25:30,31, *AS*; Apoc. 19:11-16, *NW*) În această lucrare de execuție, „Regele regilor și Domnul domnilor” va avea asociat cu el miriade de miriade de îngeri sfinți, chiar și toate armatele cerului, numărând nu mai puțin de 200,000,000. – Ps. 68:17; Apoc. 9:16, *NW*.

Ce măcel îngrozitor va fi acela! Toată oștirea de îngeri din cer asediind atât hoardele vizibile cât și cele invizibile ale celor răi! Cum va fi purtat un astfel de război supranatural nu știm, dar Biblia spune ceva despre rezultatele terifiante. „Aceasta va fi plaga cu care Iehova va lovi toți oamenii ce au purtat război împotriva [cerescului] Ierusalim; carnea lor se va nimici în timp ce vor mai sta încă în picioare, și ochii le vor pieri în orbite, iar limba le va dispărea din gură.” – Ezec. 38:21-23; Zah. 14:12, *AS*.

Este adevărat că acest glob pământesc va rămâne pentru totdeauna, totuși, forțele cosmice desfășurate împotriva organizației Diavolului vor zdruncina din temelii acest pământ. (Ps. 46:2,3; 104:5; Ecl. 1:4) Mișcarea de la fundul oceanelor va cauza valuri de flux furioase care vor mătura uscatul, având consecințe groaznice. Vor exista furtuni violente încât vor întuneca lumina soarelui și în același timp rachete, poate chiar ploii de meteoriți topiți și furtuni electrice ce vor lumina cerul. Dacă energia atomică sub o anumită formă va fi folosită în această luptă nu este sigur, dar Creatorul atomului, de va alege să facă așa, va convinge, cu siguranță, oamenii de știință mândri și aroganți că bombele lor atomice și plănuitele bombe cu hidrogen sunt numai focuri de artificii înaintea Lui. – Ioel 3:15,16; Hab. 3:1-19.

Gândiți-vă numai la cel mai mare cutremur al secolului al douăzecilea, cel care a lovit Assam-ul și nordul Indiei în anul 1950; acesta a fost echivalentul a unei explozii simultane a 1,100,000 de bombe atomice, fiecare egală cu 20,000 de tone de TNT, și totuși nimeni mai departe de câteva sute de mile nu a simțit pământul tremurând sub picioare. Cu toate acestea, la Armagedon, Iehova declară că va clătina cumplit acest pământ. Ce forță nemăsurată va exista, ce se va schimba aspectul continentelor! – Isa. 2:19,21.

AVANPREMIERĂ ISTORICĂ

Pe lângă aceste profeții directe, Iehova spune că va merge și va lupta la Armaghedon „la fel cum a luptat în ziua bătăliei” cu mult timp în urmă. Aceste întâmplări din trecut au fost ilustrații tipice ale războiului final. „Căci Iehova se va ridica precum la muntele Perațim, va fi mânios ca în valea Gabaonului; ca să-și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată și să-și aducă la îndeplinire actul, actul Lui neobișnuit. Și acum, nu fiți batjocoritori, ca să nu vi se strângă mai tare legăturile, căci am auzit de la Domnul, Iehova al oștirilor, despre un decret de nimicire pentru întreg pământul.” – Isa. 28:21,22; Zah. 14:3, *AS*.

La fel cum Iehova a șters din existență nelegiuitul sistem de lucruri din zilele lui Noe, la fel va fi distrus sistemul prezent. Forțele militare puternice ale primei puteri mondiale, Egipt, au fost prinse în cursă și înecate ca și cum ar fi fost șobolani. Din nou, într-o singură noapte, Iehova a ucis așa numitele forțe invincibile ale lăudărosului Sanherib, toate cele 185,000! Când forțele lui Iehova au luptat pentru gabaoniți, Iehova a deschis pur și simplu cerurile și a aruncat peste ei grindină mare, omorând astfel mai mulți decât au fost uciși cu sabia. Cât despre ceata lui Sisera și armata sa puternic mecanizată citim: „Ei au luptat din cer; stelele, în drumul lor, au luptat împotriva lui Sisera. Râul Chison i-a nimicit, acel vechi râu, râul Chison.” Același lucru va avea loc la scară globală la Armaghedon, „ca oamenii să știe că Tu, al cărui nume este IEHOVA, ești Cel Prea Înalt pe întreg pământul.” – Ios. 10:6-14; Jud. 5:20,21; Ps. 83:9-18; Isa. 37:33-38.

Cu altă ocazie, Iehova a adus atât de multă confuzie și teroare în mijlocul hoardelor lui Ammon, Moab și celor din muntele Seir, încât ei s-au ridicat și s-au măcelărit între ei până au murit toți. Și acest lucru se va repeta la Armaghedon: „Și se va întâmpla în acea zi, că o mare neliniște de la Iehova va fi printre ei; și fiecare va pune mâna pe aproapele său și va ridica mâna împotriva celei a aproapelui său.” – 2 Cron. 20:1-24; Zah. 14:13, *AS*

VEI FI TU PRINTRE SUPRAVIEȚUITORI?

În acest război amenințător, armele atomice moderne îi vor dezamăgi, cu siguranță, pe toți care își pun încrederea în ele; de asemenea, toate planurile umane de apărare. Profeția spune că și dacă vor săpa în pământ pentru a se ascunde, ca de exemplu în buncăre, sau dacă vor încerca să dispară în înălțimile cerești, ca într-un avion supersonic, sau dacă vor încerca să fugă pe fundul mărilor, de exemplu în submarine alimentate cu tuburi de oxigen, tot vor fi ajunși din urmă și nimiciți. „Nici argintul nici aurul lor nu vor putea să-i salveze în ziua mâniei lui Iehova.” – Amos 9:1-4; Țef. 1:18, *AS*.

Masacrul și distrugerea de la Armaghedon vor fi atât de teribile încât nu pot fi descrise. Deja, păsările necrofage și fiarele sălbatice din păduri și din grădinile zoologice, au fost invitate la un banchet cu multe milioane de cadavre de bărbați, femei și copii ale celor mari și puternici, precum și ale celor care le servesc ca sclavi. – Ier. 25:33, *AS*; Ezech. 9:5,6; Apoc. 19:17,18,21.

Înseamnă, oare, acest lucru că nu există nicio speranță de supraviețuire? Nu, nicidecum. Căci Iehova a promis în mod loial să-i cruțe și să-i protejeze pe cei care Îi sunt pe deplin devotați – cum au fost ilustrați de: Noe, Lot, Rahab și membrii casei lor. În loc de a se încrede în prinții acestei lumi, aceștia caută dreptatea și smerenia și își pun încredere totală în Iehova, iar lor le este făcută această promisiune: „S-ar putea să fiți ascunși în ziua mâniei lui Iehova.” – Ps. 146.3; Prov. 3:5,6; Țef. 2.3, *AS*.

Să păstrăm minte reînnoită

S-ar putea să primim o nouă cunoștință și să avem idei noi, dar nu este ușor să păstrăm mintea în această nouă stare și să ne ordonăm viața în armonie cu ea. Nu în această lume unde „dumnezeul acestui sistem de lucruri” este liber împreună cu toți demonii lui. Și nu acum, când suntem în carne imperfectă cu înclinațiile ei decadente către păcat, egoism, uitare și dispreț față de Dumnezeu. Apostolul Pavel, deși a fost favorizat cu astfel de revelații și viziuni înălțătoare, nu a constatat că era ușor să se mențină în noul mod de viață, potrivit cunoștinței avute de el despre Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu. El a purtat o luptă continuă, și aceasta nu a fost doar în minte, pentru ca noi să spunem: „Câmpul de luptă este în minte”. El a avut imperfecțiuni trupești, pasiuni și înclinații josnice ale cărnii împotriva cărora să lupte, la fel cum avem și noi astăzi. Și la fel cum el descrie această luptă pe care a avut-o cu sine însuși, să nu mai vorbim de lupta cu organizația Diavolului din exterior, putem să descriem și noi lupta noastră cu aceste trupuri ale noastre care sunt muritoare din cauza păcatului moștenit:

² „Fiindcă nu fac binele pe care-l vreau, ci răul pe care nu-l vreau este ceea ce practic. Acum, dacă fac ce nu vreau, nu mai sunt eu cel ce face acest lucru, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc, deci, în cazul meu legea următoare: când vreau să fac ce este drept, răul este prezent în mine. Într-adevăr, după omul lăuntric îmi place legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care poartă război împotriva legii minții mele și mă ține captiv sub legea păcatului care este în mădularele mele. Nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa de acest corp care mă duce la moarte? Îi mulțumesc lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru! Astfel, cu mintea, sunt sclav al legii lui Dumnezeu, dar cu carnea, sunt sclav al legii păcatului.” – Rom. 7:19-25, *NW*.

³ Luați aminte la aceste expresii apostolice, „legea minții mele” și „legea păcatului care este în mădularele mele”. O lege este o regulă de acțiune sau comportament potrivit cărora o persoană sau un lucru va acționa sau se va mișca. Iehova Dumnezeu, Creatorul, nu a pus legea păcatului în omenire. Primul nostru părinte uman, Adam, sub influența Diavolului, a fost cel care a pus-o în carnea

umană și ne-a transmis-o ca moștenire. Dacă nu este controlată și nu i se opune rezistență, această lege a păcatului te va conduce și te va mișca. Ce metodă există pentru a o controla și a i se opune rezistență? Se poate face acest lucru prin ‘legea minții’. Nu mintea veche, căci este păcătoasă precum lumea, ci noua minte care are tendința de a te face după chipul lui Dumnezeu Creatorul, prin noua ta personalitate. Această minte nouă dictează o nouă regulă de acțiune și comportament în propria ta viață. Dar din moment ce ai o minte nouă într-un trup vechi cu un creier vechi, aici este locul unde se produce un conflict. Datorită noilor tale procese de a gândi, abilitatea de a dori lucruri mai bune este prezentă în tine, dar abilitatea de a face ceea ce îți dorești într-un mod perfect nu se găsește în tine. Acest lucru se întâmplă deoarece ești imperfect iar legea păcatului vrea să-ți stăpânească trupul și mintea. Astfel, te regăsești de multe ori servind legii păcatului cu carnea ta. Dar mângâierea ta este că nu găsești plăcere că ai păcătuit astfel, iar mintea ta rămâne credincioasă legii lui Dumnezeu, o aprobă și este gata să o îndeplinească.

⁴Potrivit legii înăscute din mintea noastră, aceasta dorește sau găsește ușor de a ceda păcatului și egoismului. Pentru a înlocui aceasta cu o lege mai bună, trebuie să avem mintea reînnoită cu o nouă cunoștință și cu ceea ce dictează și sfătuiește această cunoștință. Nu este îndeajuns numai a avea cunoștință. Mulți oameni ai clerului din creștinătate și membrii turmelor lor religioase au cunoștință din Biblie, dar nu acționează conform acesteia. Nu este o lege care le ghidează viețile. Dar, după ce am adunat cunoștință din Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să ne antrenăm mințile care sunt pline de această cunoștință divină. Trebuie să cultivăm obiceiuri mintale potrivite, împotriva înclinațiilor păcătoase din noi și împotriva tendinței spre lenevie și uitare mintale. În acest mod dezvoltăm, cu adevărat, o ‘lege a minții’, sau o matriță ori un tipar mintal, o regulă mentală de acțiune care devine o forță ce ne controlează viețile.

⁵Împreună cu cunoștința noastră binecuvântată din Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ne antrenăm mințile spre căi corecte de a gândi și spre acțiuni și eforturi drepte. Altfel putem deveni persoane a căror minte a devenit iar rea „oameni cu mintea coruptă, dezaprobați în ce privește credința”, cum vorbește Pavel despre aceștia. (1 Tim. 6:5; 2 Tim. 3:8, *NW*) Existența noastră veșnică depinde de stabilirea de către noi a unei drepte ‘legi a minții’. Destinul nostru etern depinde de asupra ce anume ne fixăm atenția. „Căci”, așa cum citim în Romani 8:5-7 (*NW*), „cei ce trăiesc potrivit cărnii își îndreaptă mintea spre lucrurile cărnii, dar cei ce trăiesc potrivit spiritului, spre lucrurile spiritului. Căci a îndrepta mintea spre carne înseamnă moarte, dar a îndrepta mintea spre spirit înseamnă viață și pace, fiindcă a îndrepta mintea spre carne înseamnă dușmănie cu Dumnezeu, deoarece carnea nu este supusă legii lui Dumnezeu pentru că nici nu poate”.

Dacă ne lăsăm gândurile să se îndepărteze de adevăr și le lăsăm să fie corupte din nou de lucrurile organizației vizibile a Diavolului, acest lucru semnifică pieirea noastră. „Sfârșitul lor este distrugerea, dumnezeul lor este pântecul, iar gloria lor este în rușinea lor și nu se gândesc decât la lucrurile de pe pământ”. – Filip. 3:18,19, *NW*.

⁶ Este normal să ne temem ca mintea să nu ne fie coruptă atâta timp cât suntem în această lume în care marele Șarpe se târăște cu viclenie și duce oamenii pe o cale greșită. Apostolul și-a exprimat această teamă când a spus: „Mă tem ca nu cumva, așa cum șarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui, mintea voastră să se corupă și să se îndepărteze de la sinceritatea și castitatea care i se cuvin lui Cristos.” (2 Cor.11:3, *NW*) Ne amintim că la început Eva a avut un proces mental sau o lege sănătoasă, potrivit cu descoperirile lui Dumnezeu în grădina Eden. Dar Diavolul, așa numitul Șarpe, a venit și a încercat să-i pună în cap idei nesănătoase. În loc să le respingă, Eva le-a primit, iar această cădere a legii drepte din mintea ei a dus la ispitirea ei în păcat. Ea s-a gândit mai mult la dorința de a mânca din fructul oprit, decât la adevărul cuvântului lui Dumnezeu și la avertismentul lui de a nu-l mânca. Dacă ar fi urmat calea dreaptă din procesele ei mentale, fixându-și gândurile pe cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărul, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat să îl facă pe Șarpe un mincinos, toate acestea ar fi cruțat-o să fie ispitită și să fie atrasă în ispită și în păcat.

⁷ Dacă noi, astăzi, în timp ce același Ispititor este încă printre noi, stabilim dreapta ‘lege a minții’ și rămânem credincioși, cu fermitate, proceselor de gândire ale noii minți, aceasta ne va feri să cădem în ispită și păcat. Dușmănia împotriva lui Dumnezeu se naște în minte. Apostolul ne spune despre cine s-a împăcat cu Dumnezeu: „Voi... erați înstrăinați și dușmani pentru că mintea vă era îndreptată spre lucrări rele”. El spune că înainte să ne supunem în ascultare de Dumnezeu „toți ne purtam odinioară după dorințele cărnii noastre, făcând lucrurile pe care le doreau carnea și gândurile și eram din fire copii ai mâniei ca și ceilalți”. – Col. 1:21; Efes. 2:2,3, *NW*.

⁸ Atunci când ne-am aflat în acea stare mentală ignorantă nu L-am iubit pe Dumnezeu cu mințile noastre. Cea mai mare dintre porunci ce a fost dată vreodată omului ne cere să Îl iubim pe Dumnezeu cu toată puterile noastre mentale. Isus a subliniat ce semnifică această cea mai mare poruncă, atunci când a citat-o din Legea lui Dumnezeu și a spus: „Trebuie să Îl iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată mintea ta”. (Mat. 22:37, *NW*; Deut. 6:5, *AS*; Luca 10:27) La ceea ce ne gândim de obicei ne afectează profund, ne influențează și ne induce să luăm o anumită cale. A gândi într-un fel și a face un alt lucru în exterior este ipocrizie. Trebuie să ne gândim cu iubire la Iehova Dumnezeu. Asta înseamnă să ne gândim cum să Îi fim pe plac prin a-L asculta și prin a avea loială grijă față de orice Îi cinstește numele și promovează interesele împărăției Sale.

⁹ Nu-L putem servi din toată inima pe Dumnezeu cu o minte dublă. Psalmistul exprimă în mod corect acest lucru: „Pe cei cu două fețe îi urăsc; dar legea Ta o iubesc”. (Ps. 119:113, *AS*) „Urăsc oamenii care sunt jumătate așa, jumătate altfel,

dar iubesc legea Ta”. (Mo) Isus îi urăște, de asemenea, și le spune multor moderni Laodicieni: „Pentru că ești căldicel, și nu ești nici fierbinte, nici rece, te voi vărsa din gura Mea”. (Apoc. 3:16, NW) Dacă ai o minte dublă, și îți împarți atenția între această lume și Dumnezeu și nu-și înnoiești mintea, pe deplin, după imaginea aprobată de Dumnezeu, aceasta se va da de gol, în cele din urmă, fără greș. Asta va însemna respingerea ta. Vei deveni corupt din punct de vedere mintal, infectat cu această lume și vei cădea în ispită. Acesta este exact lucrul ce i s-a întâmplat creștinătății. Iubirea ta pentru Dumnezeu cu toate procesele tale mentale este ceea ce Îi datorezi Lui. Asta este ceea ce El poruncește. Este protecția ta.

CUGETARE PROGRESIVĂ

¹⁰Toată lumea este bolnavă mintal, iar instituțiile publice și de caritate ce au grijă de cazurile bolnavilor mintali sunt ticsite. Asta se întâmplă deoarece ei nu au parte de buna și sănătoasa doctrină a Cuvântului lui Dumnezeu, iar clerul este format din doctori și psihologi fără valoare și care sunt niște mângâietori lamentabili. (Iov 13:4; 16:2) Este greu să te menții sănătos din punct de vedere mintal într-o lume care suferă astăzi o prăbușire în toate sensurile. Mulți dintre cei care au acceptat adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu se află în dificultate astăzi, în special pentru că le este greu să se desprindă de vechile obiceiuri mentale. Gândurile li se întorc împotriva în mod continuu, introvertiți, cum se spune. Au un complex mare de inferioritate și sunt foarte conștienți de greșelile lor. Ei sunt conștienți în mod dureros de nesăbuitele lor acțiuni înaintea altora, de greșelile lor în vorbire și conversație, de rușinile lor, de slăbiciunile lor, de criticile aduse de ceilalți la adresa lor, de reproșurile celorlalți, de ofensele pe care ceilalți le comit împotriva lor. Ei duc aceste lucruri la Dumnezeu prin rugăciune dar nu primesc niciun fel de alinare mintală în acest fel. Care este motivul? Deoarece ei nu-și aruncă sarcinile asupra lui Iehova Dumnezeu pentru a le lăsa acolo la El, ci le iau înapoi cu ei și le cară în spate.

¹¹Ei își țin gândurile spre eu-rile lor imperfecte, și se gândesc din nou și din nou la lucrurile care i-au supărat. Mintea lor lucrează totul timpul, pe măsură ce întorc pe toate părțile aceste gânduri în mintea lor. Cu cât fac mai mult acest lucru cu atât mai mult se înrădăcinează aceste gânduri în mintea lor. Ei se vaietă înăuntrul lor și suferă o mie de morți prin faptul că se gândesc la acestea mereu.

¹²Aceasta nu este o minte sănătoasă și nu promovează sănătate spirituală. Adevărata pocăință înaintea lui Dumnezeu nu cere o astfel de minte profund tulburată ca un efect ulterior. Și adevărata iertare a ofenselor aduse de ceilalți la adresa noastră nu se simte și nu se exprimă astfel. Dacă ne căim și cerem iertare lui Dumnezeu, să ne încredem că El ne-a iertat prin intermediul lui Cristos. Astfel, stai liniștit și încearcă să procedezi altfel de acum înainte. Dacă i-am iertat pe cei care ne-au jignit și pe cei ce ne sunt datori, să nu ne supărăm și să le purtăm pică. Iubirea, spune 1 Corinteni 13:5 (NW) „nu se irită”. Dacă ne amintim păcatele, nesăbuițele și eșecurile noastre din trecut, nu ar trebui ca acestea să ne chinuiască, ci să ne avertizeze și să ne împiedice din a face din nou acele lucruri. – Isa. 46:8.

¹³Acesta nu este timpul să ne uităm în urmă și să plângem și astfel să fim înghițiți de eu-rile noastre slabe, pierzând din vedere organizația teocratică a lui Iehova și faptele Sale glorioase de astăzi. În zilele profetului Zaharia, după ce rămășița evreiască s-a întors din Babilon pentru a reconstrui templul din Ierusalim, unii oameni au venit pentru a plânge, a jeli, a geme și a boci la templu păcatele din trecut ale Ierusalimului, și toate calamitățile îngrozitoare care s-au abătut asupra lor în această lună, și în acea lună din anul 607 î.C. Astfel, ei au vrut să postească și să împrăștie tristețe. Atunci, Iehova, prin Zaharia, le-a spus că acest lucru nu era potrivit, deoarece era timpul de a se bucura de restaurarea de către Iehova a rămășiței lui consacrate și de restabilirea închinării Lui în locul unde și-a pus numele. El a spus că fostele posturi din anumite luni de acum înainte „vor fi pentru casa lui Iuda bucurie și fericire și sărbători pline de veselie; prin urmare, iubiți adevărul și pacea”. Iar apoi le-a îndreptat mințile înainte și le-a spus că vor veni zece oameni din toate națiunile și de toate limbile care vor apuca de haina unui evreu, și vor veni la templul lui Iehova pentru închinare. – Țef. 7:1 până la 8:23.

¹⁴Apoi, mai târziu, în zilele lui Neemia, când rămășița restatornică a fost înclinată să cadă în melancolie și să se plângă de fosta cale de acțiune îndărătnică, guvernatorul Neemia le-a spus celor din adunare: „Nu jeliți și nu plângeți ... căci această zi este sfântă pentru Domnul nostru: nici nu fiți supărați; căci bucuria lui Iehova este tăria voastră”. – Neem. 8:9,10, *AS*.

¹⁵Remediul împotriva acestei stări a minții introvertite și morbide este să privim înainte, și nu înapoi. Ocupă-ți mintea cu gânduri pozitive. Ocupă-ți mintea cu planuri de viitor. Ocupă-ți mintea cu obligațiile pe care le ai și cum le vei îndeplini. Adu-ți aminte de studiile Bibliei pentru care trebuie să te pregătești, discursurile pe care trebuie să le pregătești pentru platforma publică, demonstrațiile pentru care trebuie să le pregătești pentru adunarea săptămânală de serviciu și de toate celelalte lucruri pe care Dumnezeu le păstrează pentru tine. Nu te înjosi, nu te slăbi, nu îți înfrâna progresul prin a te uita înapoi spre păcatele tale, privind înapoi, cu pasiune, la lucrurile din urmă. Imită-l pe apostol: „Fraților, eu încă nu consider că l-am apucat, dar un lucru știu: Uitănd lucrurile din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, mă străduiesc să ating ținta pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Noi, deci, toți cei maturi, să avem acest mod de gândire; iar dacă în vreo privință aveți o altă părere, Dumnezeu vă va dezvălui modul de gândire potrivit. Oricum, în măsura în care am făcut progrese, să continuăm să umblăm ordonat în aceeași direcție. Deveniți imitatorii mei, în unitate!” – Filip. 3:13-17, *NW*.

LUCRURI PENTRU OCUPAREA MINȚII

¹⁶Strălucitoarea nouă lume stă înaintea noastră, iar noi ne apropiem de porțile ei. Biblia o așteaptă cu nerăbdare și ne întoarce mintea spre ea. Nu este timpul pentru a suferi o cădere mintală în corupție. Este mare nevoie și mare încurajare să ne menținem mințile reînnoite. Tendința noastră de a gândi trebuie ținută în direcția adevărată pentru a avea consecințele dorite, în timp ce nu trebuie să ne abatem nici la dreapta, nici la stânga. ‘Legea minții noastre’ trebuie să fie întărită

în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să fie regula de la care nu ne abatem niciodată, în ciuda slăbiciunii cărnii noastre. Acest lucru necesită efort mintal și să ne veghem gândurile precum și să mergem în locurile unde ne putem mereu îmbogăți și reînnoi gândurile cu adevărul, avansatul Cuvânt al lui Dumnezeu. Asta înseamnă că trebuie să punem deoparte timp și să studiem individual Cuvântul lui Dumnezeu. Înseamnă că trebuie să participăm la întrunirile poporului lui Dumnezeu și să ne alăturăm lor în considerarea și discutarea despre Cuvântul lui Dumnezeu. Înseamnă că trebuie să ne alăturăm lor în zidirea unii pe alții în credința noastră foarte sfântă, prin iubire și loialitate. Să nu părăsim niciodată adunarea noastră laolaltă.

¹⁷Cuvântul lui Dumnezeu devine mai nou pentru noi tot timpul, nu numai prin traduceri noi și mai bune ale lui în limba noastră, dar mai ales prin împlinirea profețiilor lui și prin aducerea la lumină a învățăturilor sub puterea iluminatoare a spiritului lui Dumnezeu și prin folosirea organizației Sale teocratice. Să gândim gândurile lui Dumnezeu. Adu-ți aminte că Petru a făcut o greșală și a încercat să-L îndepărteze pe Isus de pe calea sa de acțiune a jertfei, deoarece precum i-a spus Isus lui Petru „tu nu gândești gândurile lui Dumnezeu, ci pe cele ale oamenilor”. (Mat. 16:23, *NW*) Nu putem pătrunde în toate cugetele lui Dumnezeu. Nu putem sfătui sau instrui mintea lui Dumnezeu. Mintea lui este cu mult superioară și măreață față de cea a noastră. Dar noi putem primi informații, secrete, descoperiri din mintea Sa. Gândurile Lui pe care le dezvăluie poporului Său prin spiritul și Cuvântul Său, le putem gândi și noi, și dacă vom face acest lucru vom fi feriți de greșala lui Petru. Precum un Tată iubitor, Dumnezeu ne spune în mijlocul acestei adultere generații a omenirii: „Fiule, dă-mi inima ta; iar ochii tăi să-și găsească plăcere în [sau să observe] căile Mele”. (Prov. 23:26, *AS*) Asta înseamnă să fim atenți din toată inima la Sine după cum se dezvăluie singur și la căile Sale. Putem face acest lucru numai prin studiul și ținerea aproape a Cuvântului Său și veghind cum se comportă El cu poporul Său organizat. Asta ne va ajuta să ne transformăm.

¹⁸În același mod trebuie să luăm aminte la Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos „liderul și cel ce aduce la perfecțiune credința noastră”. (Evrei 12:2, *NW*) Poate că nu putem ști pe deplin mintea lui Iehova, pentru că este de nepătruns pentru noi; dar, spune apostolul „avem mintea lui Cristos”. Da, avem ceea ce el crede; noi împărtășim gândurile Lui, căci El a venit pe pământ și ni le-a dezvăluit nouă. În măsura în care suntem zeloși și creștini maturi, gândurile noastre sunt și gândurile Lui. Astfel, putem aprecia de ce a vorbit și a acționat așa cum a făcut-o și de ce s-a smerit sub mâna Tatălui ceresc, până la moartea Sa rușinoasă pe stâlpul de tortură. Dacă suntem urmașii Lui credincioși, trebuie să urmăm sfatul apostolului: „Păstrează această atitudine mentală care a fost și în Isus Cristos”. Acest lucru îl putem face numai dacă avem cugetarea lui Cristos, gândul Lui, iar pentru asta trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, care ne oferă relatarea despre ceea ce a spus Isus și cum a trăit, ce profeții a împlinit și ce profeții urmează să îplinească sau sunt în curs de împlinire.

SĂ TRĂIM DUPĂ MINTEA REÎNNOITĂ

¹⁹ Carnea noastră slabă și decăzută și toată această lume plină de demoni și oameni nelegiuți, se vor opune exprimării minții noastre pentru a trăi potrivit noii noastre atitudini mintale. Dar suntem îndreptățiți de legea lui Dumnezeu nu numai la libertate de gândire, ci și la libertate de exprimare. Oricine este creștin adevărat trebuie să aibă o minte înnoită după voința lui Dumnezeu. „Prin urmare, dacă cineva în uniune este cu Cristos, el este o creație nouă. Lucrurile vechi au trecut. Iată! Lucruri noi vin în existență”. Astfel citim la 2 Corinteni 5:17, *NW*. De asemenea, dacă cineva cu bunăvoință este destinat vieții eterne pe pământul paradis de după bătălia de la Armagedon, trebuie să aibă mintea înnoită și aceasta trebuie să-l transforme de la orice asemănare cu această lume coruptă.

²⁰Să ne amintim de ce avem această reînnoire a minților noastre. Ascultați din nou cuvintele complete ale apostolului: „Transformați-vă prin înnoirea minții voastre ca să puteți constata voi înșivă care este voința cea bună, plăcută și perfectă a lui Dumnezeu.” (Rom. 12:2, *NW*) În creștinătate este o mare confuzie cu privire la care este voința lui Dumnezeu, și astfel creștinătatea continuă să se modeleze după această lume. Dar trebuie să constatăm singuri care este voința Lui prin reînnoirea minții noastre, iar asta semnifică primirea de noi informații, o nouă cunoștință în mințile noastre. Dacă ni se va dezvălui voința lui Dumnezeu, atunci această informație, cunoștință și iluminare trebuie să vină de la El și o putem primi numai prin Cuvântul Lui, cu ajutorul spiritului și organizației Lui. Când vom constata singuri care este, vom ajunge să apreciem că voința Sa este una bună. Nu ar putea fi un alt scop mai bun pe care să îl aibă cineva pentru noi. Este singurul lucru acceptat de El. Prin urmare, nu putem să îi schimbăm voința, ci trebuie să ne supunem ei și să căutăm să o îndeplinim în orice privință. Iar apoi, pe măsură ce informația noastră crește și câștigăm mai multă cunoștință și studiem în continuare voința Sa, vom descoperi că este o voință desăvârșită. Acoperă tot ceea ce trebuie să facem pentru a duce la bun sfârșit partea noastră din aranjamentul dător de viață al lui Dumnezeu și pentru a lua parte la justificarea numelui și a suveranității Sale înaintea universului întreg. Fiind convinși în mintea noastră de voința lui Dumnezeu trebuie să facem această voință bună, acceptabilă și completă.

²¹Acest lucru necesită reînnoirea minții noastre. „Prin urmare” ne spune apostolul Petru: „încingeți-vă, deci mintea pentru activitate, rămâneți complet lucizi. Puneți-vă speranța în bunătatea nemeritată care vă va fi adusă la revelarea lui Isus Cristos. Ca niște copii ascultători, nu vă mai conformați dorințelor pe care le aveți înaintea în neștiința voastră, ci, în armonie cu Cel sfânt care v-a chemat fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră, căci scris este: ‘Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt’”. (1Pet. 1:13-16, *NW*) Cu cingătoarea adevărului trebuie să ne încingem mintea pentru o activitate dificilă ce stă înaintea. Iar ca protecție pentru capetele noastre putem purta „coif speranța salvării; căci Dumnezeu ne-a numit, nu pentru mânie, ci pentru a dobândi salvare prin Domnul nostru Isus Cristos”. Și din nou, pentru această cingătoare a adevărului și coif al speranței necesare trebuie să continuăm să ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu sub iluminarea spiritului Său și prin ajutorul organizației Lui teocratice. – 1 Tes. 5:8,9, *NW*.

²²Ce nou punct de vedere ne dă noua noastră minte asupra activității necesare pentru a face voința lui Dumnezeu cea bună, acceptabilă și completă! Cum dă aceasta glorie acestei activități! Suntem avertizați că vom suferi pentru activitatea noastră credincioasă. Dar în acest caz, și mintea care este reînnoită de Cuvântul lui Dumnezeu și spiritul ne ajută să ne vedem suferințele într-o lumină diferită. Noi le vedem ca un mare privilegiu, căci ochii noștri ai priceperii înțeleg că acestea au ca scop să ne dovedim integritatea față de Dumnezeu, ca supuși loiali ai suveranității sale și ca slujitori credincioși ai împărăției Lui prin Cristos. Pentru a face față și pentru a îndura astfel de suferințe ne putem înarma cu aceeași dispoziție mentală pe care a avut-o Isus Cristos și astfel să ne păstrăm integritatea precum a făcut și El. Trebuie să suferim pentru că nu putem merge alături de lumea aceasta cu politicile ei. Noile noastre minți nu ne-ar îngădui să mergem alături de politici lumești și astfel alegem să suferim. Dar pentru că ne dovedim integritatea există un premiu de nedescris de bucurie fără de sfârșit în noua lume a lui Dumnezeu cu ceruri noi și un pământ nou. – 1 Pet. 4:1,2, *NW*; 2 Pet. 3:13.

²³Cât de aproape este această lume nouă a dreptății, după toate dovezile! Atunci să nu mai fim modelați după această lume a răutății, atât de aproape de sfârșit, ci să primim noua minte plină de cunoștința voinței lui Dumnezeu. Să păstrăm mintea reînnoită prin înfăptuirea voinței Sale în mod loial și să trăim acum ca binecuvântați vestitori ai împărăției lui Dumnezeu, și ca moștenitori ai noii Sale lumi glorioase. Apoi, dacă Dumnezeu ne va favoriza cu supraviețuire la bătălia Armagedonului și vom intra în noua lume fără să murim, deși nu vom avea trupuri noi dintr-odată, vom avea minți noi complet în armonie cu noua lume dreaptă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce nu este ușor să păstrezi mintea înnoită și să trăiești în armonie cu aceasta?
2. Cum a descris Pavel lupta pe care o ducem cu trupul?
3. De unde vine „legea păcatului care este în mădularele mele”? Cum i se împotrivesc „legea minții mele”?
4. Ce altceva se mai cere în afară de cunoștință și de ce?
5. Asupra cărui lucru trebuie să ne fixăm mintea? Ce înseamnă eșecul în a face așa?
6. De ce există teama de a ne corupe mintea, aducându-ne aminte de ce exemplu de avertisment?
7. Unde începe dușmănia împotriva lui Dumnezeu?
8. Cum trebuie să gândim pentru a asculta cea mai mare poruncă?
9. Ce judecată vine împotriva celor ipocriți?
- 10,11. Din pricina căror procese și atitudini mentale au dificultăți mulți din cei aflați în adevăr?
12. Ce necesită căința adevărată și iertarea?
- 13,14. Cum au fost pedepsite, în zilele lui Zaharia, atitudinile mentale nepotrivite de întristare și privire înapoi? Dar în zilele lui Neemia?

15. Care este remediul scriptural pentru această stare mentală introvertită și morbidă?
16. De ce și cum trebuie să ne păstrăm acum mintea înnoită și să privim înainte?
17. Cum devine Cuvântul lui Dumnezeu mai nou pentru noi? Cum putem gândi despre cugetele lui Dumnezeu?
18. Cum putem avea cugetarea lui Cristos?
19. Ce trebuie să posedăm și în ciuda cărei împotriviri?
20. Care este scopul pentru a ne înnoi mintea și cum este realizat acest scop?
21. Cum și de ce trebuie „să vă încingeți mintea pentru activitate”?
22. Ce punct de vedere nou ne oferă mintea înnoită despre suferințe pentru că facem voința lui Dumnezeu?
23. Ce decidem acum și spre ce privim înainte?

Raport despre JAPONIA și COREEA

Acest articol continuă relatarea cu privire la turul de serviciu al președintelui Societății, N. H. Knorr și al secretarului acestuia M. G. Henschel.

DUPĂ ce am văzut casa misionară din Tokio și am mâncat micul dejun împreună cu cei 45 de absolvenți ai Gileadului, m-am întâlnit în Sala Împărăției cu misionarii. Au luat cuvântul cei care erau în Japonia de mai mult de un an și care erau capabili să ofere unele sugestii folositoare noilor misionari, în vederea familiarizării acestora cu multele probleme întâlnite pe teren. Ei au descris obiceiurile oamenilor. Cu o săptămână în urmă veniseră cincisprezece misionari noi, și alți cinci cu șase săptămâni înainte – și cu toții aveau nevoie de mare ajutor. S-a subliniat faptul că atunci când cineva se duce la ușă la o locuință din Japonia, el nu bate la ușă, ci o dă la o parte și spune „Gomen kudasai” (Scuzați-mă, vă rog!), iar proprietarul îi răspunde „Hai” (Da). Apoi vestitorul intră înăuntru și își prezintă mărturia. Acest lucru se întâmplă la ușă, căci ei sunt foarte rar invitați în casă. Nu este neobișnuit ca studiul biblic săptămânal să fie condus multe săptămâni în pragul ușii, până când proprietarul ajunge cu adevărat să îl cunoască pe vestitor. Oamenii sunt foarte drăguți și amabili, înclinându-se politicos ori de câte ori se ivește prilejul, și apreciază efortul depus pentru a-i învăța. Ei au răbdare în timp ce misionarul se străduiește cu prezentarea în limba japoneză, folosind postpunerea greșită și ametețindu-i pe oameni cu cuvinte accentuat greșit. Cu toate acestea, faptul că misionarii se coboară la nivelul oamenilor și încearcă să le vorbească în limba maternă impresionează mult. Studiile biblice sunt ușor de obținut, dar trebuie să fi atent ca studentul să nu pretindă că este interesat numai pentru a putea învăța să vorbească în limba engleză. Cei care au început să studieze având această idee au

devenit ulterior interesați de adevăr; însă, de asemenea, poate fi irosit mult timp. Este interesant de remarcat faptul că majoritatea celor care vin la adevăr nu fac parte dintre cei care declară deja că sunt creștini, ci budiști; cel mai greu de lucrat este cu acei așa-zii creștini.

M-au bucurat experiențele lor multe și apoi am accentuat necesitatea de a încerca cu adevărat să învețe limba. Le-am dat exemplul altor misionari, care după paisprezece luni vorbeau siameza, alții spaniola, și le-am relatat cum era făcută lucrarea în Burma, Hong Kong și Singapore, țări în care problemele sunt identice cu cele întâmpinate în Japonia. Mintea orientalului gândește în mod diferit față de mintea occidentalului, iar misionarii trebuie să învețe să fie răbdători. Nu poți să le spui tot adevărul din prima. Lasă-le timp să mediteze asupra a ceea ce le-ai spus și să nu te descurajezi dacă trebuie să explici iar tot, cu ocazia studiului următor. A fost o întâlnire foarte practică.

Erau chestiuni de care trebuia să ne ocupăm în centru, iar primăvara japoneză era caldă și senină, și am putut să examinez mai bine viața din Tokyo. Fratele Haslett învățase limba bine în numai doi ani, și se descurca în calitate de ghid sau să-și facă de cunoscut necesitățile japonezilor. Am observat acest lucru când am mers în oraș. Japonia este un amestec ciudat de viață orientală și viață occidentală; chimono-uri și costume, care cu boi și automobile, bețișoare de mâncat și cuțite și furculițe, sandale de lemn, pantofi de piele, *kurumas* (ricșe) și taxiuri, tramvaie și trenuri electrice, și așa mai departe. Ar trebui să vezi bicicletele! Nu numai bicicletele, ci ceea ce cară: mobilier și diverse alte lucruri sunt îngrămădite în coșul din spate sau pe ghidoane ori trase după ele într-o remorcă sau un cărucior. În centrul comercial al orașului, individul își face loc prin mulțimea cosmopolită, care pare fără sfârșit și care este și mai aglomerată pe străduțele cu tarabe mici care sunt pe trotuar și care vând orice, de la chimono-uri viu colorate și peștișori aurii până la genți din piele și bomboane. Nu există, cu siguranță, nicio criză de oameni în Tokyo sau oriunde altundeva în Japonia, iar acest lucru l-am resimțit ulterior, în săptămâna când eram atârnați de o curea într-un tramvai supraaglomerat și încercând să ies sau să intru într-un tren electric, în timpul orelor de vârf.

ADUNAREA DIN TOKYO

Congresul a debutat joi dimineață, în Nihonishikai Kaikan din Kanda, Tokyo, prin fratele Thompson, un misionar care a vorbit destul de fluent în japoneză timp de o jumătate de oră. El nu a folosit notițe. Având în vedere faptul că era în Japonia de numai optsprezece luni, înregistrase un progres notabil în procesul de învățare a uneia dintre cele mai grele limbi din lume. Acest fapt mi-a umplut inima de bucurie, întrucât era o dovadă a faptului că acest lucru este posibil. Și frații japonezi au apreciat acest lucru. Începând cu data de 1 iunie, fratele Thompson va fi un serv de circuit pentru Japonia și va petrece două săptămâni cu fiecare grupă. El va ține cursuri acolo unde sunt misionari, câte două ore pe zi, pentru a preda limba japoneză.

După cuvântarea sa legată de lucrarea de serviciu, ziua a fost petrecută cu anunțarea cuvântării publice ce avea să fie expusă duminică. La această sesiune de

deschidere au fost prezenți optzeci de oameni. Toți puteau lua masa la bufetul cu autoservire al adunării. Orezul și ceaiul japonez au fost parte predominantă din sutele de mese servite.

La ora șase a început programul de seară, cu cântări. Fusese pregătită și distribuită o carte de cântări șapirografiată, cuprinzând douăzeci și opt de cântări ale Împărăției traduse în limba japoneză și a fost pusă în circulație la adunare. Fratele Barry, alt absolvent al școlii Gilead din Noua Zeelandă, a vorbit în limba japoneză o jumătate de oră, spre încântarea tuturor. Apoi am vorbit eu, profitând de timpul alocat fratelui Henschel, care se afla în Taiwan, cât și de timpul meu, folosindu-l pe fratele Hanaoka, recent întors din Hawaii, care a făcut o treabă excelentă traducând discursul meu, ori de câte ori vorbisem la congrese în Japonia. Eram foarte recunoscător ajutorului și zelului său neobosit, care era un exemplu pentru noi toți.

În acea seară, la finalul întâlnirii, a fost lansat *Turnul de veghere* în limba japoneză, într-un ropot de aplauze. Asta era ceea ce doreau toți. Erau disponibile o mie de exemplare ale primului număr; fiecărui participant dintre cei 128 i s-a înmănat un exemplar gratuit și puteau obține rezerve suplimentare pentru teren. Vor fi tipărite două mii de exemplare, și chiar mai multe odată cu sporirea cererii. Aproape toți participanții erau de părere că acesta era cel mai important pas viitor pentru a susține expansiunea inevitabilă a adevăratei închinării în Japonia.

Aranjarea literelor japoneze constituie o acțiune laborioasă, existând, de pildă, aproximativ șase mii de caractere întrebuințate în Biblia japoneză; așadar, dat fiind faptul că Societatea nu are nicio literă japoneză, editarea va fi realizată de către o firmă din exterior, și, deși acest lucru va presupune o cheltuială în plus, totuși va merita să asigurăm această hrană spirituală actualizată. Prima zi a congresului s-a finalizat cu vizitarea departamentului pentru reviste. Toți doreau provizii pentru lucrarea de teren și exemplare pentru studiile lor biblice.

Dat fiind faptul că un abonament anual la *Turnul de veghere* este de 500 de yen (aproximativ 1,50\$ sau 10/-), unii au crezut că oamenii vor fi greu de convins să își facă abonament, dar nici nu se punea problema unei astfel de situații dat fiind faptul că inclusiv misionarii care erau în Japonia de numai o săptămână, și care puteau spune doar trei propoziții în limba japoneză, au avut succes în a obține abonamente chiar a doua zi.

Restul Congresului s-a derulat în liniște, vestitorii japonezi și absolvenții de la Gilead luând parte la demonstrații și la cuvântări. Era atât de bine să vezi progresul excelent făcut de misionari în ceea ce privește limba. Și-au dat toată silința să învețe și au fost binecuvântați. O medie de 120 de frați au luat parte la adunările congresului, iar duminică dimineață paisprezece au fost cufundați în o baie publică japoneză. Fratele Henschel a sosit sâmbătă dimineață, luând parte la activitățile congresului din ultimele două zile.

Marele eveniment pe care toți îl așteptau cu nerăbdare era adunarea publică. În vederea adunării publice din ziua de duminică, fusese închiriat auditoriul de la Kyo Ritsu – o clădire mare, bine cunoscută, care oferea un spațiu mai mult decât suficient pentru mulțimea așteptată. Fuseseră tipărite și distribuite mii de pliante, și ne întrebam câți oameni aveau să dea curs invitației. Cuvântarea era programată să

înceapă la ora două. Cu un sfert de oră înainte de două, au început să vină oamenii. Și, vă vine să credeți, oamenii continuau să vină chiar și la ora trei și jumătate, când cuvântarea se încheiase. Cu ajutorul translatorului, am fost bucuros să mă adresez unui auditoriu de șapte sute de oameni. Ceea ce însemna că peste cinci sute erau străini sau oameni cu bunăvoință. Acest lucru demonstrează ce potențial de creștere există în Tokyo, ca să nu mai vorbim de restul Japoniei. Chiar și cei convertiți la „creștinism” nu nutriră o asemenea speranță ca cea pe care o câștigaseră când am vorbit despre viață veșnică pe pământ în noua lume. Era ceva nou pentru cei din Japonia. După cuvântare au fost împărțite cinci sute cincizeci de exemplare ale broșurii în japoneză intitulată *Bucuria tuturor popoarelor*, iar mulți dintre cei prezenți și-au lăsat numele și adresa, exprimându-și dorința de a studia Biblia în continuare. Kyo Ritsu Kodo nu fusese închiriat în zadar.

Au urmat alte trei cuvântări după adunarea publică adresate celor 200 de oameni care rămăseseră – martori, oameni care studiau Biblia și cei de curând interesați. Mi-au spus că le-ar plăcea să le transmit iubirea lor către frații din celelalte părți ale lumii pe care urma să-i vizitez în viitorul apropiat, iar eu am acceptat cu plăcere.

Ne-am întors la casa misionară din Tokyo chiar în acea seară, iar servul filialei, muncind pe brânci, a aranjat o întâlnire neoficială, în care a fost purtată o discuție despre partea rugăciunii Domnului care spune: „Nu ne duce în ispită”. La finalul acestei întâlniri, misionarii și alți vestitori au plecat acasă. Congresul fusese stimulant și o mare bucurie, toți participanții având timp să facă cunoștință unii cu alții și să cunoască personal pe cei cu care lucrau umăr la umăr în acest ținut „copt pentru seceriș”. Era și un frate filipinez din Okinawa, reprezentând frații din grupa de acolo, care s-a bucurat că a putut să ia parte la congres. Eram cu toții un popor fericit. Fusese deschis un nou teren de serviciu, iar lucrarea fusese binecuvântată de către Iehova. Cu toții știu că mai este multă lucrare de făcut.

ÎN DRUM SPRE NAGOYA

După congres, marți seara, am aranjat să vizităm și celelalte case misionare din Japonia, pentru a servi grupelor înființate și pentru a expune cuvântări publice în Nagoya, Osaka și Tarumi, o suburbie din Kobe. La ora opt dimineață am plecat din Gara Centrală din Tokio și ne-am bucurat de călătoria pitorească spre Nagoya. În timp ce călătoream prin Tokyo și Yokohama, am văzut consecințele bombardamentelor asupra Japoniei din cel de-al Doilea Război Mondial. În multe locuri, singurul lucru care mai era în picioare era un coș înalt. În rest, unde fusese o fabrică totul era ruinat. În multe din aceste zone fuseseră construite barăci temporare sau un fel de case, pentru a-i adăposti pe japonezi. Există o lipsă mare de condiții în domeniul locuințelor în Japonia. În alte zone, fabricile bombardate erau recondiționate pentru a fi folosite din nou. Aceste memento ale înfrângerii lor sunt prezente peste tot, ca și raționalizarea strictă a hranei și lipsa multor bunuri pe care ei și le-ar dori să le aibă. Oamenii trăiesc în necaz, dar acest lucru este un motiv ca ei să se gândească la viitor, și este un ajutor pentru cei care sunt ocupați cu proclamarea veștilor bune ale Împărăției.

Ne-a luat cam 45 de minute să părăsim marginea orașului. Eram impresionat de vegetația abundentă din Japonia. Niciun spațiu nu era gol. Tot pământul arabil era cultivat. Nenumăratele parcele de orez sunt într-o stare excelentă. Terenul era pregătit pentru ploile de primăvară și pentru cultivarea orezului. Alte terenuri erau verzi cu grâul de toamnă. Toate culturile erau pe rânduri aranjate perfect și nu am văzut nicio buruiănă. Dealurile au terase. Chiar și dealurile abrupte sunt cultivate, până la vârf. Generații întregi de agricultori au făcut toate acestea. Pe măsură ce călătoream am avut multe priveliști minunate ale litoralului. Sunt numeroase tuneluri. Am văzut baza lui Fujiyama, prețiosul munte în formă conică al Japoniei, însă nu am văzut întregul munte până nu ne-am întors o săptămână mai târziu. Este o priveliște frumoasă. Am văzut domenii de ceai, și spre surpriza noastră tufele erau foarte mici, aproape de pământ. Modul de viață rural în Japonia este foarte interesant.

Oriunde te-ai duce în Japonia sunt oameni; prea mulți oameni sunt în viață pentru a fi întreținuți de ceea ce poate fi produs în Japonia. Orașele sunt apropiate unele de altele și nu există nicio secțiune în care fermele să se întindă pe mile întregi fără oprire. Există acoperișuri de țiglă și acoperișuri de stuf și omniprezentele temple budiste și șintoiste, cu crângurile lor. Primăvara, totul este colorat la țară, datorită dealurilor foarte verzi și a grădinilor care sunt împânzite de frumoasele flori pe care le produce Japonia. Sunt femei cu chimonouri viu colorate. Deasupra caselor, suspendați pe stâlpi înalți, am văzut pești-pânză mari și mici (crați), construiți ca un con de vânt de la un aeroport, fluturând în vânt. Acest lucru demonstra că în acea casă locuiau băieți. Japonezii se pregăteau să sărbătorească Ziua Băiatului pe data de 5 mai. Japonezii sunt foarte mândri de fiii lor; și cu cât peștele pe care și-l permit este mai mare, cu atât le place mai mult.

Ce am văzut noi din Japonia din tren și pe parcursul călătoriilor noastre semăna cu o grădină bine întreținută. Singurele dovezi ale distrugerilor provocate de război erau întâlnite în orașe. Molozul fusese strâns, dar erau locuri urâte care trebuiau reconstruite. Am întâlnit veterani de război invalizi care cerșeau în gări, întrucât guvernul nu le poate asigura cele necesare traiului, un alt semn al necazurilor aduse de către dictatorii militari din Japonia, înfrânții celui de-al Doilea Război Mondial.

Am sosit la Nagoya la ora 2:20 noaptea. Am fost întâmpinați la gară de către opt absolvenți ai Gileadului repartizați la Nagoya și de către doi absolvenți din casa din Tokio, precum și de către unii vestitori locali. Unii erau în lucrarea de înștiințare. Grupul de șaptesprezece persoane a reușit să se înghesuie în autobuz. În timp ce traversam orașul către casa misionară ne-au fost arătate numeroase locații de interes. Nagoya fusese în mare parte distrus în timpul războiului. Din acest motiv el este supus unui program de reconstrucție și este plănuit eficient pentru comoditate și condiții generale mai bune de viață. Am fost surprinși să găsim atât de multe clădiri moderne, atât de multe bulevarde largi (majoritatea dintre ele nefiind încă asfaltate) și atât de multe autobuze și troleibuze noi în cel de-al treilea oraș al Japoniei. Aceasta era o dovadă a progresului înregistrat de către japonezi pentru a-și îmbunătăți condițiile de viață. Faptul că au fost construite străzi noi în

multe locuri unde nu fuseseră niciodată străzi a implicat strămutarea multor case, ceea ce a creat multe neplăceri; însă guvernul plătește mare parte din costurile mutării, iar oamenii sunt dispuși să depună acest efort, cu scopul de a avea un oraș mai bun. Este planificat un metrou în Nagoya, ca parte a planului de reconstrucție de cinci ani.

Vestitorii grupei locale au făcut un baner mare de întâmpinare și l-au agățat de poarta casei, iar acest salut de întâmpinare colorat ne-a întâlnit ochii pe când ne apropiam de casa în stil japonez unde locuiau misionarii. Casa aceasta era una dintre puținele case din această parte a Nagoyei care nu fusese distrusă de bombe. După ce ne-am cazat, a fost organizat un tur al casei. Casa era o veche locuință japoneză și una dintre cele mai mari din Nagoya. Este o casă care pune la dispoziția misionarilor camere confortabile precum și spațiu pentru Sala Împărăției și este situată convenabil în ceea ce privește transportul. Deși după amiaza începea să treacă repede, eram nerăbdător să primesc un raport la prima mână despre lucrarea din Coreea, locul în care misionarii din Nagoya fuseseră inițial repartizați. Iată unele dintre lucrurile pe care le-am aflat:

RAPORT DESPRE COREEA

Fratele Steele mi-a spus că în ultima lor conversație înainte ca misionarii să fie evacuați, frații din Coreea au afirmat în mod clar că de data aceasta nu se vor opri din predicat indiferent de circumstanțele care se vor ivi. Informațiile primite începând cu acea zi din iunie 1950 ne oferă ample dovezi că frații s-au ținut de cuvânt și s-au dovedit a fi servi statornici ai lui Iehova în timpul acestei schimbări a lumii.

Pe măsură ce armata comunistă își încheia prima sa ocupație a orașului Seul, unii dintre frați au încercat să salveze câte ceva din proprietățile societății, din casa misionară, ducându-le în propriile case. Acest material a fost pierdut mai târziu prin confiscarea, jefuirea și distrugerea caselor fraților. Unii dintre frați au decis să rămână în oraș și să facă tot ce puteau, în timp ce alții au decis să meargă în sud împreună cu milioanele de refugiați. Un grup de patru persoane, trei pionieri și un vestitor de grupă, au fost încolțiți de soldații comuniști și împușcați fără milă. Doi au fost uciși. Ceilalți doi au fost răniți grav, însă cumva au reușit să scape și într-un final s-au recuperat. Acești doi pionieri lucrează acum în Pusan, orașul cel mai sudic al Coreei și singurul oraș ce nu a fost devastat de război.

Servul de grupă din Seul și-a pierdut casa în bombardament și a fost forțat să meargă la țară în apropiere de Seul ca să aibă unde sta. În timpul ocupației comuniste din Seul, a fost desemnată o anumită zi pentru toți locuitorii în care trebuiau să iasă pe străzi și câmpuri în timp ce soldații le percheziționau casele. În ciuda acestui lucru, frații au putut să-și salveze Bibliile și majoritatea echipamentului de predicare. Un om cu bunăvoință care nu se consacraseră încă atunci când misionarii erau acolo, a trebuit să fugă la țară și să se ascundă într-un loc timp de trei luni de controlul comuniștilor. El scrie că a luat cu el puține lucruri, însă și-a luat Biblia și „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, studiindu-le constant în timpul ascunderii lui. El a devenit un frate consacrat gata să meargă în lucrare și nu a

pierdut niciun pic de timp în a fi asociat cu frații după ce Seulul a fost eliberat și și-a început lucrarea de predicare.

O altă soră tânără care fusese botezată chiar înaintea începerii ostilităților, s-a deghizat într-o bătrână și a predicat din casă în casă chiar sub nasul comuniștilor. Cei mai mulți dintre cei rămași în urmă au fost ocrotiți. Un frate orb împreună cu soția lui erau lucrători foarte zeloși, însă casa le-a fost distrusă, iar soția îngropată sub dărâmături. Fratele orb a putut să-și salveze soția care a suferit răni minore. Întreaga familie a unui alt frate a fost ucisă de către invadatori, însă el a fost ocrotit.

După ce Seulul a fost eliberat, frații au mers la Sala Împărăției din casa misionară în 3 octombrie și au găsit-o fără ferestre. Totul fusese luat de către comuniști cu excepția literaturii biblice și echipamentelor de predicare, pe care nu s-au deranjat să le distrugă în graba lor. Frații au preluat posesia casei și imediat au început să-și țină din nou întâlnirile. Zi după zi, oamenii cu bunăvoință s-au întors să întrebe despre lucrare și despre misionari. În a treia duminică numărul participanților crescuse la 50 din nou. Pe măsură ce mergeau din casă în casă au găsit oamenii mult mai receptivi la mesajul alinător al împărăției lui Dumnezeu. Mai târziu, un ofițer de marină sud-coreean a preluat cel de-al doilea etaj al casei și a reparat ferestrele casei, dar le-a permis fraților să continue să folosească primul etaj pentru Sala Împărăției.

Domnul furnizează hrană spirituală pentru poporul Lui chiar și în Coreea devastată de război. Un frate a găsit un soldat înțeleghător a cărui familie îi trimisese „*Aceasta înseamnă viața veșnică*” și astfel frații din Coreea au primit cartea aproape odată cu misionarii din Japonia. Un frate traduce câte un capitol pe rând pentru folosul fraților și este încurajator să îi vezi folosind expresiile curente în corespondența lor.

În timpul șederii Națiunilor Unite în Seul, frații au putut primi Raportul Adunării de la New York, iar aceasta a fost o veste minunată pentru ei. Serviciul aerian de poștă a fost menținut pentru o perioadă între Seul și Japonia. În timpul acestei perioade, frații și-au raportat timpul în serviciul Împărăției misionarilor din Nagoya, care în schimb le-au trimis rapoarte ale lucrării.

A venit decembrie și armata comunistă chineză amenința Seulul din nou. Mulți dintre frați au decis să meargă în sud, dar alții au rămas în Seul. Cei ce au rămas le-au spus celor ce plecau, „Vă vom revedea în noua lume după Armageddon.” Frații care au mers în sud au organizat o nouă grupă în Taegu și de

atunci raportează cu regularitate. Trei pionieri și mai mulți vestitori din grupă lucrează acum în Pusan. Comunicarea între ei este dificilă, însă pot trimite vorbă la Nagoya. Scrisorile lor sunt întotdeauna pline de întrebări din Biblie și experiențe de care se bucură printre refugiați. Toți au suferit îngrozitor lipsuri de mâncare, combustibil și adăpost, însă cererile lor nu sunt pentru confortul lor personal – doar pentru mai multă hrană spirituală. Am făcut aranjamente ca ei să primească exemplare ale *Turnului de veghere* și

Treziți-vă! în engleză și ale *Turnului de veghere* în japoneză prin poșta aeriană. Sper că vor putea reproduce copii ale capitolelor pe care le-au tradus din cărțile Societății.

Când frații au auzit că vizităm Orientul ei ne-au transmis dragostea lor, însă le-a părut foarte rău că nu i-am putut vizita. Și nouă ne-a părut la fel de rău.

În aprilie când Seulul a fost eliberat pentru a doua oară, au fost așteptate cu nerăbdare vești de la frații lăsați în urmă în Seul, și într-un final, veștile au sosit. Frații avuseseră parte de experiențe terifiante și minunate, însă din nou cei rămași în Seul au fost ocrotiți. Din nou ei s-au reîntors imediat la Sala Împărăției în ziua în care comuniștii s-au retras, unde au găsit casa în picioare, însă ferestrele, plafoanele și ușile dispăruseră. Din nou, rezervele rămase de literatură erau intacte, fiind de fapt singurele lucruri rămase.

Cei opt misionari ar dori să se reîntoarcă în Coreea să-i ajute pe frații de acolo, însă aceasta nu este posibil acum. Între timp, frații coreeni și-au arătat disponibilitatea de a-și accepta responsabilitatea de a propovădui Cuvântul. Rugăciunile noastre se înalță la Iehova în interesul lor.

Martorii lui Iehova din Costa Rica

ERAU puțini martori în Costa Rica în 1913 sau 1914, majoritatea fiind în Port Limón; însă începând cu decembrie 1943, când societatea Turnul de Veghere și-a trimis primii misionari aici, lucrarea a crescut cu adevărat. La acea vreme erau mai puțin de 100 de martori activi în toată Costa Rica. Majoritatea se aflau în provincia Limón, vorbind engleză. În total erau șase grupe sau adunări, una pe partea Pacificului la San José, și patru pe partea Atlanticului a țării relativ micuțe.

Este interesant de știut că acum șapte ani când martorii s-au mutat într-o anumită Sală a Împărăției din San José, capitala țării Costa Rica, ei au avut 60 de persoane participante în prima seară. Acum ei au această adunare originală împărțită în trei unități, două dintre ele folosind aceeași sală în seri diferite, și a treia având propriul său loc de întâlnire într-o suburbie din nordul orașului. Grupul de 60 a crescut la aproximativ 400 doar în San José. De la mai puțin de 100 de martori în întreaga țară, în 1943, acum există mai mult de 1800 de martori activi ai lui Iehova, predicând vestea bună în fiecare lună. Întrucât Costa Rica are o populație de circa 800.000 de locuitori, aceasta înseamnă că există un martor la fiecare 450 de persoane în țară.

S-ar putea trage concluzia că a fost nevoie de mulți misionari pentru a înfăptui toate acestea, însă de fapt nu au fost niciodată mai mult de șapte misionari în țară în același timp. Mulți dintre costaricanii nativi au preluat serviciul cu timp integral și merg în zonele izolate și duc treaba la bun sfârșit. Luna trecută, de

exemplu, erau 55 de astfel de servi cu timp integral activi. Apoi, buna cooperare din partea lucrătorilor cu timp parțial dintre martori, ajută, de asemenea, foarte mult.

Dar să nu uităm să luăm în considerare marea înclinație din partea oamenilor, în general, de a auzi proclamat adevărul Bibliei. Dorința din partea lor, susținută de acțiune în armonie cu aceasta, a contribuit, de asemenea, la minunatele progrese făcute de martori în Costa Rica. De exemplu, în 1947 erau doi martori într-un oraș și a fost organizată o adunare. Aceasta a crescut rapid. Trei ani mai târziu, a fost ținută o mică adunare în acel oraș, într-o duminică. Oamenii au venit pe jos, călare pe cai și cu orice alt mijloc de transport de care au putut face rost. Un cuplu a mers nouă ore pe poteci de munte pentru a ajunge acolo, iar alții au călărit toată ziua pe cai pentru a ajunge la adunare. Și-au adus chiar și copiii mici cu ei. Deși am spus că era un oraș, de fapt el nu este nici măcar un sat măricel. Cu toate acestea, la acest mic congres au fost prezenți 235 de adulți și cam 50 de copii. Multe dintre aceste persoane au devenit acum martori activi.

Întrebări de la cititori

• **La pagina 280 a cărții „Aceasta înseamnă viața veșnică” se afirmă: „Blestemul lui Dumnezeu asupra pământului din afara Edenului a durat până la potop, însă toate eforturile oamenilor de atunci încolo de a cultiva solul au eșuat în a transforma pământul, acum atât de populat, într-un paradis.” Aceasta înseamnă că pământul nu se mai află acum sub blestemul rostit la momentul când Adam a fost alungat din Eden? – U. L., Canada.**

Da, acesta este punctul de vedere exprimat. Când l-a alungat pe Adam din Eden, Dumnezeu a spus: „Pentru că ai urmat sugestiile soției tale, și ai mâncat din copacul din care Eu ți-am poruncit să nu mănânci, blestemat va fi pământul prin tine, cu suferință îți vei câștiga traiul de pe urma lui cât timp vei trăi; spini și mărarci va produce pentru tine, astfel încât va trebui să mănânci plante sălbatice. Prin sudoarea frunții îți vei câștiga traiul.” (Gen. 3:17-19, *AT*) Secole mai târziu potopul din timpul lui Noe a curățat pământul de nelegiuire, lăsând doar persoanele socotite drepte în ochii lui Dumnezeu și care erau devotate închinării adevărate. Iehova le-a dat un bun început, a emis din nou porunca de a se înmulți și de a umple pământul și a pus sub puterea omului tărâmurile animalelor și al plantelor, fără niciun blestem dezavantajos asupra pământului: „Nu voi mai blestema niciodată pământul din cauza omului.” Totuși, să se observe că împuternicirea de a supune pământul dată lui Adam nu a fost inclusă în cea dată lui Noe, indicând că nu va fi îndeplinită prin simpla ridicare a blestemului. – Gen. 1:28; 6:17; 8:21; 9:1-17, *AT*.

Doar câteva secole mai târziu, o parte a pământului a fost comparată cu Edenul datorită frumuseții sale luxuriante: „Lot a privit și a văzut că întreg bazinul Iordanului era bine irigat peste tot (aceasta era înainte ca DOMNUL să distrugă Sodoma și Gomora) ca grădina DOMNULUI.” (Gen. 13:10, *AT*) Nici următorul raport al spionilor despre Țara Promisă nu sună ca un pământ blestemat care dădea

doar plante sălbatice pentru hrană: „Ajungând în valea lui Eșcol, ei au tăiat o mlădiță cu un singur ciorchine de strugure și a fost nevoie de doi dintre ei ca să-l care pe o prăjină, împreună cu niște rodii și niște smochine.” Mai târziu, când au prezentat aceste fructe comunității izraelite, spionii au spus referitor la pământ: „Cu siguranță curge lapte și miere și acestea sunt roadele lui.” (Num. 13:23-27, AT) Cu siguranță Moise nu descria un pământ blestemat când folosea acești termeni strălucitori în legătură cu Țara Promisă, al cărui îngrijitor era Domnul:

„DOMNUL Dumnezeuul vostru vă aduce într-o țară frumoasă, un ținut cu ape curgătoare, cu izvoare și iazuri ce curg în văi și pe dealuri; o țară a grâului și a orzului, a viilor, smochinilor și rodiilor; un ținut al măslinilor ce fac ulei și al mierii; un ținut unde poți mânca hrană fără limite, nelipsind nimic din ea; o țară a căror pietre conțin fier și din ale cărei dealuri poți scoate cupru.” „Țara pe care o invadați pentru a o cucerii nu este ca țara Egiptului din care ați venit, unde trebuia să vă plantați semințele și să le udați cu mâna ca pe o grădină de legume. Din contră, țara în care treceți spre cucerire este un ținut al dealurilor și văilor, udat de ploii din cer, o țară de care se îngrijește DOMNUL Dumnezeuul vostru, ochii DOMNULUI Dumnezeuului vostru fiind încontinuu asupra ei, de la începutul până la sfârșitul anului. Dacă nu veți face nimic altceva decât să dați atenție poruncilor pe care vi le dau astăzi, de a-L iubi pe DOMNUL Dumnezeuul vostru și de a-L sluji cu toată mintea și inima voastră, El vă va da ploaie pentru țara voastră la timpul potrivit, ploaie de iarnă și ploaie de primăvară, pentru ca voi să vă strângeți grânele, vinul și uleiul și va da iarbă pe câmpurile voastre pentru vitele voastre și veți mânca pe săturate. Aveți grijă ca nu cumva să fiți înșelați să vă întoarceți să serviți dumnezei străini și să le aduceți omagii lor și mânia DOMNULUI să izburnească împotriva voastră și El să închidă cerurile ca să nu mai fie ploaie, iar pământul să nu mai dea niciun rod, iar voi să distrugeți repede țara frumoasă pe care DOMNUL este pe cale să v-o dea. Iată, astăzi vă pun înaintea o binecuvântare și un blestem: o binecuvântare, dacă dați atenție poruncilor DOMNULUI Dumnezeuul vostru, pe care eu vi le dau astăzi; și un blestem, dacă nu dați atenție poruncilor DOMNULUI Dumnezeuul vostru.” – Deut. 8:7-9; 11:10-17, 26-28, AT; vezi și Isa. 51:3; Ezec. 20:6, 15; 36:35; Ioel 2:3.

Notați că prin neascultare frumusețea edenică a ținutului ar fi fost pierdută, și necredința rebelă ulterioară din partea izraeliților chiar a cauzat pierderea condiției asemănătoare paradisului din Țara Promisă. Pământul de astăzi nu este menit să producă spini și măcăci, ca rezultat al blestemului din Eden. Acel blestem a dispărut odată cu apele potopului. În multe părți ale pământului astăzi există locuri naturale de o frumusețe și grandoare ce-ți taie respirația, iar alte locuri oamenii le-au transformat în parcuri și grădini glorioase. Însă în cea mai mare parte, oamenii au distrus pământul și au devastat tărâmurile plantelor și animalelor din cauza lăcomiei comerciale sau din pura dorință absolută de distrugere. Ei au uitat sau au ignorat scopul lui Dumnezeu pentru om și pământ, au ocolit închinarea adevărată a lui Iehova și și-au atras asupra lor defavoare divină în locul binecuvântărilor, la fel cum au făcut și izraeliții. Biblia vorbește despre blesteme pentru neascultare, iar aceste blesteme vor culmina la Armaghedon într-o devorare

a locuitorilor nelegiuți ai pământului, când Iehova Dumnezeu prin Cristos îi va „aduce la distrugere pe cei ce distrug pământul.” (Lev. 26:14-39; Deut. 27:15-26; 28:15-68; Isa. 24:5, 6; Apoc. 11:18, *NW*) Blestemul pentru neascultare și închinarea falsă este cel la care se referă Apocalipsa 22:3 (*NW*): „Și nu va mai fi niciun blestem.” Rămășița unsă a Israelului spiritual a fost curățată de neglijarile din trecut în ceea ce privește închinarea, iar domeniul lor de închinare a devenit pur și binecuvântat ca și Edenul original. La timpul fixat de Iehova și sub domnia împărăției lui Cristos, supraviețuitorii Armagedonului și cei înviați vor fi folosiți pentru a împlini mandatul de a supune pământul literal și a-l transforma într-un paradis pe întreg pământul, plin de laude pentru Iehova. – Ps. 150:1-6.

• **De ce a ales Iehova primul rege uman al Israelului din seminția lui Beniamin și i-a refuzat aceuia speranța ca regalitatea să rămână în casa lui pentru totdeauna, când profeția anterioară a numit pe Iuda ca fiind seminția din care aveau să vină regii? – R. G., Cuba.**

Lea a fost prima care s-a căsătorit și i-a născut copii lui Iacov, dar a fost așa printr-o înșelătorie făcută lui Iacob. Rahele era cea pe care el o iubea și pentru care se târguise, și astfel, urmașului Rahelei urma să-i revină dreptul de întâi născut, deși urmașii lui Iacob prin Lea erau mai mari. (Gen. 29:18-28) Sara a fost iubita soție a lui Avraam, iar dreptul de întâi născut a mers la fiul ei Isaac, deși fiul lui Avraam prin Agar, Ismael, era mai mare. La fel s-a întâmplat și cu fiul Rahelei, Iosif. Cu toate acestea, Iosif nu a devenit căpetenie de seminție în Israel, ci fiii lui, Manase și Efraim. Manase era cel mai mare, dar hotărârea divină a făcut ca binecuvântarea mai bună să meargă la Efraim. Despre el, Iehova a spus: „Efraim este întâiul Meu născut.” (Gen. 48:8-20; Ier. 31:9) Totuși, mai târziu seminția lui Efraim s-a eliminat singură din poziția sa favorizată prin multe delincvențe, iar psalmistul vorbește despre acțiunea lui Iehova: „El a refuzat tabernacolul lui Iosif și nu a ales seminția lui Efraim, ci a ales seminția lui Iuda.” –Ps. 78:9, 67, 68.

Cu Iosif eliminat prin eșecul lui Efraim, celălalt copil al Rahelei, Beniamin, trebuia să aibă o șansă. Acea oportunitate a venit odată cu ungerea lui Saul ca rege, deoarece Saul era un beniamit. La 1 Samuel 13:13 se vorbește despre posibilitatea ca împărăția lui Saul să fie stabilită pentru totdeauna; însă trebuie să ne amintim că aici cuvântul ebraic tradus „pentru totdeauna” este *ohlahm*. După cum a fost arătat în numerele anterioare ale *Turnului de veghere* și în cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, acest cuvânt ebraic înseamnă o perioadă de timp ascunsă sau nedefinită, nu neapărat veșnică. Adevărat, Iehova Dumnezeu a știut cu mult înainte că împărăția nu va rămâne în casa lui Beniamin; însă purtarea arogantă și necredincioasă a lui Saul a fost cea care a cauzat pierderea regalității pentru casa și seminția lui. Simpla exercitare a puterii de preștiință a lui Iehova nu l-a forțat pe Saul, în mod activ, să acționeze reprobabil. De capul lui, Saul a acționat împotriva poruncilor exprese ale lui Iehova Dumnezeu, responsabil pe deplin de aceste încălcări, în ciuda cunoștinței despre păcatele sale.

După ce fiul favorit al Rahelei a avut o șansă, fiii mai mari ai lui Lea erau la rând pentru binecuvântarea regalității. Înaintea lui Iuda erau Ruben, Simeon și Levi.

Toți trei au fost eliminați prin întâmplări menționate de Iacob la momentul binecuvântării fiilor săi. (Gen. 49:3-7) Mai mult decât atât, mai târziu Leviții au acționat cu o loialitate notabilă și au fost răsplătiți fiindu-le oferite binecuvântările preoției. Aceasta împiedica pe vreunul dintre ei să devină rege. Așadar, Iuda era acum următorul la rând și profeția de la Geneza 49:8-12 arată că el avea să reușească să câștige regalitatea și să fie strămoșul uman al Regelui care va domni pentru totdeauna, Isus Cristos. Desigur, referitor la aceasta, Iehova nu avea nicio obligație să se conformeze practicii generale în ceea ce privește privilegiile dreptului de întâi născut. El ar fi putut alege pe oricine ar fi vrut, chiar de la început, fără să-i elimine întâi pe cei care erau primii conform procedurilor umane.

Condamnați de propriile lor guri

La unul din studiile mele biblice săptămânale, stăpâna casei m-a rugat să vin în dimineața următoare, deoarece urma să vină preotul ei pentru a binecuvânta apa „sfințită”, iar ea dorea ca eu să discut Biblia cu el în prezența lor. Am fost de acord, iar dimineața următoare îl așteptam, când acesta a sosit cu geanta ce conținea crucea, roba, tămâia, etc. După ‘binecuvântare’, ea m-a prezentat și a spus că ar vrea să audă o discuție despre Biblie. El a replicat că nu avea timp astăzi, ci altădată. Ea a răspuns că a găsit timp să vină și să stropească apă „sfințită”, așa că de ce să nu stea puțin și s-o învețe ceva din cuvântul lui Dumnezeu?

În timpul discuției noastre el a remarcat: „Voi martorii nu o onorați pe fecioara Maria”; la care eu am replicat: „Noi îi acordăm onoarea cuvenită oricărei mame credincioase, însă nu ne putem îndrepta rugăciunile către ea, din moment ce Isus este singurul intermediar între Dumnezeu și oameni.” „Da, ai dreptate”, a admis el. „Însă ea nu a mai avut alți copii, așa cum susțineți voi, ci a rămas fecioară pentru totdeauna”, a adăugat el. Când a fost rugat să dovedească aceasta din Biblie, el a trebuit să admită că nu se putea găsi nicăieri acest lucru. Până la urmă a recunoscut: „Voi aveți dreptate și cu adevărat învățați oamenii Biblia, iar noi am eșuat în misiunea noastră, inserând formalități pentru a face un spectacol pentru oameni.” Când a fost întrebat de ce continuă să predea acele lucruri când știa ce învăța Cuvântul lui Dumnezeu, el a spus că dacă ar fi făcut schimbări, patriarhia s-ar fi opus și și-ar fi pierdut slujba. După aceea el a plecat în grabă, iar cei cu care studiam Biblia la domiciliu s-au declarat fericiți ca fiind martori ai lui Iehova de acum înainte. – J. T., Turcia.

TURNUL de VEGHERE

1 NOIEMBRIE 1951

Nr. 21

Cuprins:

TRIUMFUL ÎNCHINĂRII CURATE ȘI
NEPĂTATE - Pag. 761

CARITATE ÎN CREȘTINĂTATE - Pag. 771

MÂNGÂIERE PENTRU OAMENII CARE
SUSPINĂ ȘI GEM - Pag. 773

ÎNCHEIND RAPORTUL DIN JAPONIA - Pag. 777

BIBLIA LA UȘA DUMNEAVOASTRĂ - Pag. 782

SĂ ADUCEM ROADE NUMEROASE DIN
PĂMÂNTUL BUN - Pag. 785

VICTORIA FINALĂ ASUPRA RELIGIEI
BABILONICE ESTE APROAPE - Pag. 786

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 793

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, „Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveștește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

‘Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate „Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

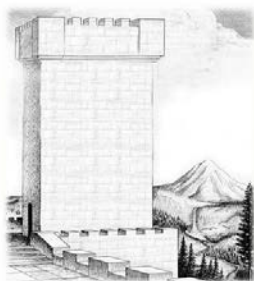
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in “The Watchtower” for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt’s version
Da – J. N. Darby’s version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham’s version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Lc – Isaac Leeser’s version	Yg – Robert Young’s version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 49 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

***Triumful
închinării
curate și nepătate***

„Și iată victoria care a învins lumea – credința noastră.” – 1 Ioan 5:4, *NW*

IEHOVA îi provoacă pe toți dumnezeii acestei lumi. Când ne amintim că doar în India sau Hindustan sunt cam 330 de milioane de zei și zeițe, și când luăm în considerare zeii religiilor altor țări, vedem că sunt milioane de zei, văzuți și nevăzuți, împotriva singurului Dumnezeu – Iehova. Bătălia dumnezeilor este aproape. Întrebarea este: cine va triumfa? Susținut de rezultatul disputelor anterioare, răspunsul este cert: bătălia va merge într-o singură direcție, și Iehova va triumfa ca Dumnezeu, singurul Dumnezeu viu și adevărat din univers!

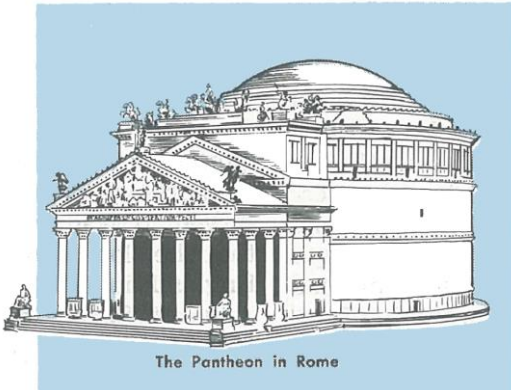
² Comuniștii și ateii în general, scepticii, infidelii și materialii încăpățânați ai acestui secol al douăzecilea, vor sfida ideea unui război al dumnezeilor. Ei vor spune că zeii există doar în mințile oamenilor, așa că un război al unor zei imaginari este ridicol. Dar toți acești materialii vor trebui să admită că *închinarea* în fața unor astfel de zei este o realitate chiar și în această lume modernă, și credința în astfel de zei și închinarea în fața lor au jucat un rol important în calea de acțiune și destinul tuturor națiunilor, fără nicio excepție.

³ Lăsați-i pe acești materialii să nege existența *zeilor spirite invizibili*, dar ei trebuie, totuși, să recunoască faptul că mulți bărbați și multe femei din ziua de azi sunt ridicăți în poziția de zei printre oameni; ei sunt zeificați, venerați și aclamați ca salvatori și binefăcători ai lumii. Acest lucru nu este valabil doar în cazul personajelor politice precum premierul Stalin al Uniunii Sovietice, ci și în cazul personajelor religioase precum papa din Cetatea Vatican, care este adorat și căruia i-a fost dat titlul de vice-dumnezeu, și chiar și Dalai sau Marele Lama din Tibet. Toate persoanele informate știu că de curând, în 31 decembrie 1945, Împăratul Hirohito a proclamat că Tenno-ul sau Împăratul japonez nu este un zeu, într-o Rescriere Imperială de Anul Nou. Apărută în toate ziarele japoneze, această rescriere porunca oamenilor să uite de „falsa concepție conform căreia Împăratul este divin și poporul japonez este superior celorlalte rase și destinat să conducă lumea”. Un titlu din *New York Times* spunea: „Un ‘Zeu’ Neagă Divinitatea”, și

totuși mulți japonezi din ziua de astăzi se țin strâns legați de crezul șintoist, conform căruia împăratul lor este un zeu, un „Fiu al Cerului”, coborât din „Zeița Soarelui”. (New York Times, 6 ianuarie 1946) Dar în timp ce un zeu, a cărui închinare a influențat cu putere calea de acțiune a națiunii japoneze, este dezgolit de divinitate prin fapte precise, un număr mare de oameni se tem de procesul modern prin care statul politic este sfidat și figurile lui importante și emblemele sunt transformate în zei și idoli și li se închină. Chiar și oamenii materialisti sunt prinși în această închinare. În timp ce îi numesc pe zeii altora ca fiind falși și imaginari, ei înșiși sunt găsiți vinovați pentru că își produc zeii pentru ei, conform ideilor și dorințelor lor.

⁴ Toți aceștia să fie numiți „zei falși” de oamenii care au discernământul să vadă că aceștia nu sunt zeii și nu merită să fie tratați ca zeii. Dar Cuvântul scris al lui Iehova, Biblia Sfântă, ne avertizează că există un Dumnezeu al acestei lumi rele, care exercită o influență ce orbește asupra tuturor oamenilor acestei lumi, „printre care”, după cum citim, „Dumnezeul acestui sistem de lucruri le-a orbit mintea celor necredincioși, ca să nu poată străluci iluminarea glorioasei vești bune despre Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” (2 Cor. 4:4, NW) Citim, de asemenea, în Biblie: „Lucrurile pe care națiunile le jertfesc, le jertfesc pentru demoni și nu pentru Dumnezeu, iar eu nu vreau să fiți părtași cu demonii.” (1 Cor. 10:20, NW) Deci Biblia, Cuvântul lui Iehova, învață că există persoane supraomenești, spirite invizibile, pe care toate națiunile acestei lumi le venerază ca și zeii, și că aceștia sunt demonii malefici aflați sub prințul sau conducătorul Satan Diavolul, care orbește mințile oamenilor. Închinarea în fața acestora și în fața idoloilor care îi reprezintă este închinare falsă. Întotdeauna a existat o luptă între acești zeii falși, căci o națiune a mers la război împotriva alteia și a apelat la zeul sau zeii ei pentru a o ajuta împotriva zeului sau a zeilor celeilalte națiuni, deci zeii împotriva altor zeii. Victoria a fost atribuită zeilor națiunii învingătoare.

⁵ Imperiul Roman i-a recunoscut, totuși, pe zeii tuturor națiunilor pe care le-a cucerit, adoptându-i în imperiu. Acest lucru a fost făcut în mod viclean pentru a-i ține pe oamenii subjugăți într-o stare de spirit mai bună. S-a încercat crearea unei religii fuzionate care să includă toți zeii recunoscuți ai imperiului. În timp ce l-a lăsat pe fiecare din imperiu să își aleagă proprii zeii locali pentru închinare, împăratul era numit zeu. Trebuia ca oamenii să i se închine lui, ca unui zeu comun tuturor. Acest lucru a legat foarte bine imperiul ramificat. A existat, totuși, un zeu pe care imperiul nu l-a încorporat în panteonul său, ori sala zeilor. El era Iehova, Dumnezeul lui Avraam, Isaac, Iacob, Moise și al tuturor profeților și servilor lui credincioși, inclusiv al lui Isus Cristos și al urmașilor lui adevărați. Împăratul Constantin, din secolul al patrulea A.D., a încercat să îl includă și

pe Isus Cristos în panteonul Imperiului Roman prin amestecarea religiei păgâne cu creștinismul corupt din zilele lui. Dar creștinii credincioși care țineau la Sfânta Biblie au refuzat clar să recunoască o astfel de fuziune. Au rămas separați.

⁶ Creștinii adevărați, și prin aceasta nu ne referim la creștinătate, îl recunosc și îi servesc lui Dumnezeu, Singurul pe care Isus Cristos l-a recunoscut și l-a servit ca Dumnezeu, și anume Tatăl lui ceresc, Iehova. Exprimând această poziție intransigentă a creștinilor adevărați, apostolul Pavel le-a scris: „Știm că un idol nu este nimic în lume și că nu este decât un singur Dumnezeu. Căci, chiar dacă ar exista cei ce sunt numiți ‘dumnezei’, fie în cer, fie pe pământ, așa cum și există mulți ‘dumnezei’ și mulți ‘domni’, pentru noi există un singur Dumnezeu Tatăl, de la care sunt toate lucrurile și noi pentru el, și există un singur Domn, Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile și noi prin el. Totuși, nu toți au această cunoștință.” (1 Cor. 8:4-7, *NW*) Conform acestora, întotdeauna a existat un conflict între închinarea lui Iehova, Dumnezeul și Tatăl lui Isus Cristos, și închinarea așa-zisilor „dumnezei” ai acestei lumi, ce include creștinătatea. Închinarea singurului Dumnezeu adevărat Iehova este închinarea adevărată.

⁷ Depășiți numeric de mii de ori de cei care se închină acestor dumnezei din această lume, cei ce se închină lui Iehova ca singurul Dumnezeu se confruntă cu aceeași întrebare acum, ca și de-a lungul celor șaiszeci de secole de istorie umană din trecut: Va supraviețui închinarea lor? Va triumfa? Nu poate exista nici un dubiu în privința răspunsului la această întrebare. Singurul Dumnezeu viu și adevărat, Iehova, va triumfa asupra dumnezeilor falși în ciuda numărului lor de ordinul milioane. Prin urmare, adevărata închinare a lui Iehova Dumnezeu va triumfa peste toată închinarea falsă și va fi singura care va supraviețui. Ziua acestui triumf este foarte aproape.

RELIGIA LA JUDECATĂ

⁸ Nu este o exagerare să spunem că toate religiile de astăzi sunt puse sub batjocură, atât religia adevărată cât și cea falsă. Religia falsă suferă batjocură din cauza ipocriziei ei, din cauza ignoranței și a confuziei ei, din cauza depravării și analfabetismului în care i-a lăsat pe oameni, din cauza eșecului scopurilor și politicilor ei și din cauză că nu are un mesaj clar de lumină, care să le arate oamenilor calea spre o lume curată, prosperă, fericită, în pace și siguranță. Religia falsă este un aliat și o parte inseparabilă a acestei lumi sordide și luptă împreună cu ea împotriva singurului Dumnezeu viu și adevărat. Chiar și creștinătatea face asta. Ea pretinde un astfel de nume deoarece mărturisește că se află pe tărâmul unde este practicat creștinismul, dar este plină de „iubitori de plăceri, mai degrabă decât iubitori de Dumnezeu, având o formă de devotament evlavios, dar dovedindu-se falși în fața puterii lui”. Biblia pe care o deține este un martor împotriva ei și o condamnă pentru că are o formă apostată de creștinism. Ea suferă, dar din cauză că nu a dat atenție avertismentului apostolului Petru: „Niciunul dintre voi să nu sufere ca ucigaș, ca hoț, ca răufăcător sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Fiindcă ce merit este dacă suportați când păcătuiți și sunteți palmuiți?” – 2 Tim. 3:1-5 și 1 Pet. 4:15; 2:20, *NW*.

⁹ Mustrarea ce cade acum și peste religia creștinătății și peste păgânism nu este fără motiv; este meritată. Cu această religie în minte a fost ridicat prima dată sloganul în Londra, Anglia, în 1938: „Religia este o cursă și o înșelătorie. Serviți pe Dumnezeu și pe Cristos Regele.”

¹⁰ Din cauză că oamenii în general nu reușesc să facă distincția dintre fals și adevărat, și din cauză că religia lumească și-a făcut singură un nume odios, a existat o tendință în ultimii ani de a evita utilizarea termenului „religie” în legătură cu adevărul și organizația lui Iehova Dumnezeu. Dar creștinătatea apostată a adus multă batjocură pe numele de „creștinism”, asupra căruia pretinde drepturi exclusive. Dacă am evita un nume doar din cauza rușinii și a insultelor pe care creștinătatea le-a adus pe nedrept asupra ei, atunci am putea să evităm și numele de „creștinism” și să refuzăm să fim numiți „creștini”. Unii cred că numele de „creștin” a fost dat la început ca un nume de reproș urmașilor lui Isus Cristos. (Faptele 11:26) Dar putem, totuși, să acceptăm acest nume, așa cum putem accepta numele de „iudeu” sau „evreu”, într-un sens spiritual. De ce? Pentru că noi aderăm la promisiunea lui Iehova față de Iuda, că „sceptra nu se va îndepărta de Iuda și nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până când va veni Șilo; și popoarele îi vor da ascultare.” (Gen. 49:10, *AS*) Putem să acceptăm, de asemenea, să suferim ca un creștin, deoarece Petru ne spune despre urmașul credincios al lui Cristos: „Dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să continue să-l glorifice pe Dumnezeu în numele acesta.” (1 Pet. 4:16, *NW*) Așa că puteți ori să luați în deșert numele de „creștin” și să aduceți batjocură asupra lui, așa cum face creștinătatea, ori puteți să suferiți pe nedrept, ca un creștin. Dacă trăiți la înălțimea numelui de „creștin” în ciuda suferinței pe care v-o aduce, Îl puteți glorifica pe Dumnezeu în numele acesta. În același mod trebuie să se facă distincția între religia falsă și cea adevărată.

¹¹ Apostolul Pavel aplică termenul de „religie” tipului fals, când face aceste mărturisiri: „Bineînțeles, voi ați auzit despre purtarea mea de altădată în iudaism, cum persecutam adunarea lui Dumnezeu și o pustiam peste măsură și cum făceam în iudaism progrese mai mari decât mulți dintre cei de o vârstă cu mine, din neamul meu, fiindcă eram mult mai zelos pentru tradițiile părinților mei.” „Am trăit ca fariseu în cea mai severă sectă a religiei noastre.” (Gala. 1:13, 14, *NW*; Faptele 26:5, *AS*) Pavel ne spune, de asemenea, că unii oameni din vremea lui pretindeau că realizează forma de închinare pe care se presupunea că o împlineau și îngerii, o „religie a îngerilor” sau un „cult al îngerilor”. (Col. 2:18, *Dy* și *Mo*) Dar discipolul Iacov este cel care face distincția dintre religia falsă și cea adevărată, creștinismul pur, când spune: „Acționați după Cuvânt, decât doar să îl ascultați și să vă amăgiți singuri. Pentru că oricine ascultă și nu face nimic este ca un om care își privește fața într-o oglindă; se privește pe sine, pleacă și uită imediat cum arată. În timp ce acela care se uită la legea desăvârșită a libertății și rămâne în acea poziție, demonstrând că nu este un ascultător care uită, ci un agent activ, va fi binecuvântat în activitatea lui. Oricine pare pentru el însuși că este religios, dar nu-și înfrânează limba, ci își amăgește inima, are o religie zadarnică.

Religia pură, nepătată în judecata lui Dumnezeu Tatăl înseamnă aceasta: să te îngrijești de orfani și văduve în necaz și să te ferești de murdăria lumii.” – Iac. 1:22-27, *Mo*.

¹² Modul în care este folosit în traduceri în multe limbi a Bibliei termenul „religie”, începând cu traduceri în Latina Veche din secolul al doilea, exprimă sensul de „sistem sau formă de închinare”, indiferent dacă este adevărat sau fals, pur și curat sau apostat. *Traducerea Lumii Noi* nu este radicală în legătură cu această chestiune, ci are un punct de vedere echilibrat a semnificației religiei. Astfel, redă cuvintele lui Iacov în felul următor: „Dacă cineva crede că i se închină lui Dumnezeu într-un mod corect, dar nu-și ține limba în frâu, ci își amăgește inima, închinarea acestui om este deșartă. Închinarea curată și neîntinată în ochii Dumnezeului și Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijești de orfani și de văduve în necazul lor și să te păstrezi nepătat de lume.” (Iac. 1:26, 27, *NW*) Prin urmare, în cazul în care considerăm că semnificația cuvântului este doar „formă de închinare” sau „sistem de închinare”, suntem îndreptățiți să folosim cuvântul „religie” în legătură cu creștinismul, când se referă la religia, pură, curată, neîntinată.

¹³ Creștinismul adevărat, religia sau forma de închinare adevărată vor face față reproșurilor care sunt îngrămădite asupra ei. Religia sau închinarea falsă nu vor supraviețui niciodată reproșurilor care sunt îngrămădite asupra ei, nici judecăților pe care Dumnezeu le aduce împotriva ei. Dumnezeu este Judecătorul a ceea ce este închinare pură, deoarece el este Autorul ei. De aceea, toate religiile sunt la judecată înaintea Lui astăzi. Cea adevărată se va manifesta și va fi binecuvântată de el. Cea falsă va fi condamnată de către el și deznăscută de pe pământ.

REZISTÂND CORUPERII, CONTAMINĂRII

¹⁴ Religia falsă, închinarea impură, este cea care îngrămădește reproșuri peste religia curată și închinarea pură. Ea face asta cu invidie și pe nedrept. Nu doar atât, dar mai încearcă și să câștige teren pentru a batjocori și pentru a vorbi jignitor despre adevărata închinare, aducând asupra ei corupere. Face acest lucru prin încercarea de a-i face pe închinătorii puri să se relaxeze, să devină nesiguri pe principiile lor, să cedeze în fața celor lumești, și să devină ca ceilalți oameni din lume, chiar dacă poartă numele lui Dumnezeu și al Cristosului Său. Încearcă să îi atragă pe închinătorii puri într-o înțelegere, într-un târg, un compromis cu religia falsă, pentru avantaje egoiste ca: prosperitate materială, popularitate în lumea aceasta și o bucurie gratuită din ceea ce are de oferit acest sistem.

¹⁵ În afară grădinii Eden închinarea pură a fost reînviată pe pământ de Abel, fiul martirizat al lui Adam. Încă din acele timpuri închinarea pură a trebuit să lupte împotriva contaminării cu lumea. Doar cu o mică minoritate a făcut întotdeauna așa. Satan Diavolul, „dumnezeul acestui sistem”, l-a provocat pe Dumnezeu și spune că așa ceva nu se poate și că el va avea grijă ca închinarea pură să nu reziste contaminării. Iehova Dumnezeu spune că se poate și că se va face. Cine se va dovedi a fi mincinos? Iehova Dumnezeu își sprijină închinarea pură. Marele lui adversar, împreună cu toți demonii de sub conducerea lui, încearcă neîncetat să aducă impurități în ea, să o corupă și să o facă ipocrită pentru ca Iehova Dumnezeu

însuși să o respingă și să o abandoneze pentru a fi distrusă. Deci, există o luptă a dumnezeilor sau a celor puternici pe chestiunea religiei sau a închinării.

¹⁶ Să înțelegem cu toții clar această chestiune, în felul în care Dumnezeu cel adevărat ne arată că trebuie să o înțelegem: Nu poate exista compromis între creștinismul adevărat și religia acestei lumi. Dumnezeu le-a explicat foarte clar această chestiune izraeliților înainte să îi aducă în Palestina, pe care le-o promisese. La începutul călătoriei de patruzeci de ani el le-a spus: „Ia aminte la toate lucrurile pe care ți le-am spus: și nu aminti numele altor dumnezei, nici să nu se audă din gura ta. ... Îi voi da pe locuitorii țării în mâna ta; și îi vei scoate dinaintea ta. Nu vei încheia nici un legământ cu ei sau cu dumnezeii lor. Ei să nu locuiască în țara ta, să nu te facă să păcătuiești împotriva mea; pentru că dacă îi vei sluji pe dumnezeii lor, cu siguranță va fi o capcană pentru tine.” În fața acestei afirmații divine cine poate să obiecteze sloganului conform căruia religia lumească este o cursă și o înșelătorie?

¹⁷ Iehova i-a adus cu succes pe izraeliți în Țara Promisă și i-a îndepărtat pe mulți dintre dușmanii lor păgâni de acolo. Atunci, servul său Iosua, succesorul lui Moise, a crezut de cuviință, acum că era în vârstă și era aproape vremea când urma să se retragă, să le amintească de refuzul lui Iehova de a face un compromis cu religia dușmanilor săi. Iosua le-a poruncit: „Să nu veniți printre aceste națiuni care rămân printre voi; nici să nu amintiți numele dumnezeilor lor, nici să nu jurați pe ei, nici să nu îi slujiți, nici să nu va închinați înaintea lor; ci să-i rămâneți credincioși lui Iehova Dumnezeuul vostru, așa cum ați făcut-o până astăzi.” – Ex. 23:13, 31-33 și Iosua 23:7, 8, *AS*.

¹⁸ Iehova Dumnezeu nu aprobă ca poporul lui să încheie înțelegeri cu dușmanii lui religioși nici prin căsătorie, nici prin negocieri politice sau prin afaceri comerciale, prin care sunt obligați să rostească numele dumnezeilor unor astfel de persoane aliate și să le ofere recunoaștere legală. Acel principiu sau regulă de acțiune este valabilă pentru poporul adevărat al lui Dumnezeu de astăzi, pentru lucrurile care au avut legătură cu izraeliții naturali ai vechiului serviciu, ca un exemplu de avertizare pentru noi, care trăim la sfârșitul sistemului creștinătății. Să lăsăm creștinătatea să se implice în astfel de compromisuri cu dumnezeii păgânismului și cu blasfemiile împotriva adevărului lui Iehova Dumnezeu. Ca, de exemplu, atunci când țările non-catolice trimit ambasadori, slujitori sau însărcinați cu afaceri la curtea Cetății Vatican și aceștia, deși nu sunt romano-catolici, sunt obligați să se supună sau să se plece în fața papei și să i se adreseze cu „Sfinția Voastră”. Când politicienii protestanți și evrei organizează campanii electorale pentru a câștiga votul catolicilor, și ei preiau titlurile dumnezeului catolic și îl numesc „Tatăl Sfânt”. Când crainicii comerciali de la radio comentează activităților ierarhiei romane, pentru a gădila urechile ascultătorilor catolici, ei se adresează cu termenii de „Reverend”, „Venerația Sa”, „Părinte” etc., deci glorificându-i pe puternicii sectarismului.

¹⁹ În Isaia 57:15 (*Dy*) Iehova Dumnezeu spune: „Așa zice cel Măreț și Eminent care locuiește în eternitate: și numele lui este Sfânt.” Isus i-a adresat aceste cuvinte doar lui Iehova Dumnezeu: „Tată Sfânt, ai grijă de ei în numele tău pe care mi l-ai

dat mie.” Și discipolilor le-a spus: „Să nu numiți pe nimeni de pe pământ tată; pentru că doar unul este tatăl vostru, care este în cer.” (Ioan 17:11 și Mat. 23:9, *Dy*) Și doar o singură dată găsesc protestanții în Versiunea lor Regele Iacob și în Versiunea Americană Standard cuvântul „venerabil”, și acolo face referire la Iehova Dumnezeu, cu aceste cuvinte: „Numele său este sfânt și venerabil. Frica de Iehova este începutul înțelepciunii.” (Ps. 111:9, 10, *AS; AV*) Creștinul adevărat, cel ce se închină Dumnezeului adevărat, nu va face compromisuri astăzi și nu va atribui dumnezeilor și puternicilor acestei lumi lucrurile care îi aparțin lui Dumnezeu. El urmează cuvintele lui Isus: „Dați ... lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” – Mat. 22:21, *NW*.

²⁰ Nu putem amesteca lucrurile lui Dumnezeu cu cele ale religiei lumești și în același timp să primim aprobare divină. Când Ierusalimul a devenit apostat de la închinarea descoperită a lui Iehova Dumnezeu și a ținut la numele lui într-un mod religios, dar în același timp a jurat pe dumnezei falși, nu a obținut aprobarea Lui. Avertizând despre ziua mâniei sale el a spus: „Îmi voi întinde mâna peste Iuda, și peste toți locuitorii din Ierusalim; și-i voi nimici ... pe cei care se închină oștirii cerului pe acoperișurile caselor; și pe cei care se închină, care jură pe Iehova și jură pe Malcam; și pe cei care nu îl mai urmează pe Iehova; și pe cei care nu l-au căutat pe Iehova și nici nu au întrebat de el.” – Țef. 1:4-6, *AS*.

²¹ La poalele muntelui Sinai Aaron, fratele lui Moise, a cedat glasului poporului care voia dumnezei vizibili și a făcut un vițel de aur. Apoi, în spiritul închinării la vițel din Egipt, pe care l-au părăsit, izraeliții au spus: „Aceștia sunt dumnezeii tăi, O, Israel, care te-au scos din Egipt.” Aaron a construit un altar pentru vițel și a proclamat: „Mâine va avea loc o sărbătoare pentru Iehova.” Sărbătoarea s-a dovedit a fi o corupere sălbatică și violentă a moralei. Iehova s-a aprins de indignare în fața acestei încercări de a-l lega pe el de închinarea demonică. Apoi, la îndrumarea profetului său, Moise, vițelul idol a fost făcut pulbere și aproximativ 3.000 de petrecăreți au căzut în mâinile executorilor lui Iehova. – Ex. 32:4-28, *AS*.

²² Secole mai târziu, când zece seminții au plecat din Iuda și din Ierusalim după moartea Regelui Solomon, regele israelit Ieroboam a încercat să îi facă pe oamenii lui să nu mai meargă la templul lui Iehova de la Ierusalim pentru închinare. În loc să se limiteze la un singur vițel de aur, Ieroboam a pus să se facă doi și i-a pus în Betel și Dan. Apoi a atribuit acestor viței eliberarea pe care Iehova o adusese Israelului, și a preluat cuvintele izraeliților apostatați de la Sinai și a spus: „Este prea mult pentru tine să mergi la Ierusalim; iată dumnezeii tăi, o Israel, care te-au scos din Egipt.” (1 Regi 12:25-29, *AS*) Și cu ce rezultat? Națiunea a ajuns ruinată două sute cincizeci de ani mai târziu; a fost abandonată dușmanilor ei de către Iehova Dumnezeu. Apostolul Pavel a spus că toate lucrurile acestea au fost un exemplu de avertisment pentru creștini, ca ei să nu se compromită niciodată cu religia falsă, cu religia demonilor. Dumnezeul adevărat nu ne va ierta sau cruța de la ruina pe care compromisul sigur ne-o va aduce. Este o capcană care aduce distrugere. – 1 Cor. 10:6, 11, *NW*.

²³ Creștinătatea nu a fost atentă la definiția religiei pure, neîntinate, care nu înseamnă doar grijă pentru văduve și orfani, ci și păstrarea fiecăruia fără pată de

lume. Nu putem lua foc la piept fără să ne ardem hainele; nu putem face compromis cu dușmanul sau să legăm prietenie cu lumea aceasta și să rămânem în același timp nepătați, necorupți și liberi cu libertatea pe care doar adevărul o poate oferi. Condiția morală, socială și spirituală a creștinătății de astăzi ne dovedește acest lucru. Încă din secolul al doilea înoace, fondatorii ei au făcut compromisuri cu doctrine păgâne, precum treimea și nemurirea sufletului uman. De ce? Pentru popularitate și pentru a apărea înțelept în ochii lumii, pentru a nu fi *prea* diferit de restul lumii, pentru a nu suferi batjocură și persecuție. Și în secolul al patrulea, de la vremea împăratului Constantin înoace, fondatorii creștinătății au cedat în fața conducerii statului politic. A renunțat la independența și speranțele ei de a deveni mireasa lui Cristos, devenind în schimb biserica statului politic, Imperiul Roman.

²⁴ Acest tip de adulter spiritual a însemnat dușmănie cu Dumnezeu, și în curând va aduce asupra creștinătății pedeapsa asemănătoare celei date prostituatelor și adulterilor în legea lui Dumnezeu, în Israelul din vechime. Iehova Dumnezeu este acum în templul său al închinării pure și le spune tuturor celor ce declară că sunt poporul lui Dumnezeu: „Mă voi apropia de voi pentru judecată; și voi fi un martor rapid împotriva vrăjitorilor, împotriva adulterilor, împotriva celor care jură strâmb, și împotriva celor ce opresc plata, care asupresc pe văduve, pe orfani și împotriva celor care îi nedreptățesc pe străini și nu se tem de mine, zice Iehova oștirilor.” (Mal. 3:1, 5, *AS*) Prin urmare, creștinătatea va fi prima distrusă la Armagedon, cu o distrugere de foc, potrivită unei organizații imorale, adultere, care a devenit apostată de la religia pură.

²⁵ Creștinătatea nu a avut puterea să reziste infecției și contaminării ce a rezultat din compromisul cu religia falsă, nu mai mult decât a avut puterea să o facă Israelul natural din vechime. În loc să sanctifice doctrine, filosofii, ritualuri și practici păgâne, adoptându-le în sistemul ei religios, creștinătatea s-a pângărit cu această lume. Ea a pângărit numele lui Cristos, pe care îl poartă. Pretinde totuși că i-a fost promisă în căsătorie lui. După ce arată cum l-a afectat pe Israel compromisul cu lumea și imitarea ei, Cuvântul lui Dumnezeu avertizează creștinătatea: „Cine crede că stă în picioare să aibă grijă să nu cadă. Nu puteți să beți paharul lui Iehova și paharul demonilor; nu puteți să luați parte la ‘masa lui Iehova’ și la masa demonilor. Sau ‘vrem să stârnim gelozia lui Iehova’? Suntem noi mai tari decât el?” (1 Cor. 10:12, 21, 22, *NW*) Sigur nu suntem. Așa că nu ne putem permite să îi stârnim gelozia întorcându-ne la închinarea dumnezeilor falși, după ce am intrat în relație cu el ca și națiunea lui de legământ, poporul pentru numele lui, așa cum a fost Israelul din vechime.

²⁶ Pentru a arăta corupția ce a rezultat din compromisul făcut de Israel, Iehova a spus națiunii: „Pe toate dealurile înalte și sub toți copacii verzi te-ai închinat, făcând pe prostituata. Dar eu te-am plantat ca o viță nobilă, o sămânță în întregime bună; cum mi te-ai transformat atunci în niște ramuri degenerate ale unei vițe străine? Chiar dacă te speli cu leșie și folosești mult săpun, nelegiuirea ta tot se vede în fața mea, zice Domnul Iehova. Cum poți spune: Nu sunt pângărit, nu am umblat după Baali?” (Ier. 2:20-23, *AS*) Creștinătatea pretinde că originea ei se află în Isus Cristos, care a spus: „Eu sunt vița, voi sunteți ramurile.” Dar nu contează

cât de pură pretinde creștinătatea că este originea ei, adevărul rămâne că astăzi, după toate secolele ei de existență în această lume, și ea s-a transformat într-o viță stricată, murdară și sălbatică în ochii lui Dumnezeu. Ea nu produce roadele împărăției lui Dumnezeu.

²⁷ Dacă se pune astăzi întrebarea „Este creștinătatea creștină sau păgână?” Sfintele Scripturi vor răspunde, „Ea este păgână!”. La fel ca păgânismul de astăzi, ea respinge împărăția lui Dumnezeu, care este acum predicată pe tot pământul, ca mărturie pentru toate națiunile. Prin urmare, conform parabolei lui Isus despre vița adevărată și vlăstarele ei, creștinătatea este tăiată de la el precum o ramură uscată sau un vlăstar uscat și este destinată să fie aruncată în focul sfârșitului acestei lumi și să fie făcută scrum. – Ioan 15:1-6, *NW*.

O RĂMĂȘIȚĂ RĂMÂNE CREDINCIOASĂ

²⁸ Creștinătatea a devenit apostată. „Dumnezeul acestui sistem de lucruri” a câștigat-o. De mii de ani el are această lume sub puterea lui, sub marile sisteme ale religiei precum: hinduismul, taoismul, budismul, confucianismul, șintoismul, mahomedanismul, animismul, și alte sisteme ale religiei demonilor, cuprinzând aproape două miliarde din locuitorii pământului. Acum, la această oră târzie, totul arată că creștinătatea nu mai are nicio speranță de recuperare și soarta ei este pecetluită la un loc cu soarta lumii păgâne. Victoria lui Satan asupra creștinătății pare să îl declare ca învingător în această competiție veche de secole, asupra întrebării: A cui închinare va triumfa, a lui Iehova sau a lui Satan?

²⁹ Dar a triumfat Satan în totalitate în domeniul închinării sau a religiei? A reușit el să nimicească închinarea lui Iehova și să o șteargă de pe fața pământului prin diferitele lui moduri de corupție și violență distructivă? Martorii lui Iehova, adunați în număr de 22,250 la congresul internațional de la Londra, Anglia, anul trecut în 4 august, au răspuns cu un „Nu!” sigur. Și așa au răspuns și sutele de mii de martori ai lui Iehova din restul lumii.

³⁰ Cu șase secole înainte de Cristos, orașul Ierusalim și ținutul lui s-au transformat într-o viță degenerată, astfel că Babilonul și dumnezeii lui i-au condus pe evreii supraviețuitori departe de orașul distrus în exil, pe un pământ străin și idolatru. Totuși, o rămășiță a izraeliților a avut o inimă care era legată inseparabil de Iehova Dumnezeu. Aceștia au trăit să vadă căderea Babilonului și s-au întors pe pământul numelui lui Iehova și au restaurat închinarea Sa pură acolo. Dar până în primul secol al epocii creștine Satan Diavolul corupsese iar națiunea evreiască cu tradiții religioase create de om și cu filosofii lumești. Și în această criză a existat o rămășiță a izraeliților, care a păstrat credința în Cuvântul lui Iehova și în promisiunea lui despre un Mesia al eliberării. Ei l-au recunoscut pe Isus Cristos ca și promisul Mesia. Sub conducerea lui, ei s-au separat de sistemul religios condamnat al iudaismului corupt și au format nucleul adunării creștine, zidită pe piatra de nezdruncinat, Isus Cristos.

³¹ Înainte de destrămarea sistemului central organizat al iudaismului și înainte ca națiunea să fie împrăștiată de ruina Ierusalimului, prin mâinile legiunilor romane, în anul 70 A.D., adunarea creștină timpurie era deja stabilită printre evreii

credincioși și printre cei dintre neamuri care credeau, înăuntrul și în afara imperiului roman. Iehova Dumnezeu, prin Fiul său Isus Cristos, care acum era glorificat în ceruri, și-a revărsat spiritul sfânt asupra creștinilor adevărați ai timpurilor apostolice și i-a folosit punând o mărturie în lumea întreagă despre viitoarea împărăție a lui Dumnezeu.

³² Dar astăzi cum e? Ceea ce tocmai am menționat a avut loc acum nouăsprezece secole. De atunci încoace creștinătatea a fost coruptă în profunzime și astăzi ea stă ca un sistem religios care a adus murdărie asupra cauzei creștinismului adevărat, religia pură. Un efect secundar îngrozitor al căii ei de acțiune ipocrită și apostată este comunismul internațional ateu! Acest sistem politic și social anti-creștin a jurat să nimicească creștinătatea. Mai mult, perspectiva unui al treilea război mondial cu arme atomice de distrugere în masă nu oferă creștinătății nicio perspectivă sigură pentru o existență sau activitate religioasă după război. Plecând de la aceasta se pare că falsul dumnezeu Satan și religia lui a lumii a câștigat de *această* dată cu siguranță. Dar nu e chiar așa! Iehova Dumnezeu a făcut față provocării marelui său adversar. A produs din nou o rămășiță pentru numele lui, o rămășiță devotată închinării lui pure. Să vină un al treilea război mondial, da, să vină sfârșitul acestei lumi și cu el sfârșitul creștinătății apostate, totuși rămășița credincioasă a lui Iehova este aici pentru a rămâne până la încoronarea glorioasă a loialității închinării curate și neîntinate.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce bătălie este aproape și a cui victorie este sigură?
- 2,3. Ce vor tăgădui materialistii? Însă ce trebuie să recunoască ei?
4. Ce învață Biblia despre cei nevăzuți la care această lume se închină ca la dumnezei? Cum și-au concentrat dumnezeii falși forțele unii împotriva altora?
5. Cum și de ce a făcut față imperiul roman problemei multor dumnezei? Dar pe ce dumnezeu nu l-a putut el trata astfel?
6. Ce poziție iau creștinii adevărați în conflictul dintre dumnezei, așa cum este demonstrat de 1Corinteni 8:4-7?
7. Cu ce problemă se confruntă închinătorii lui Iehova? Cum este rezolvată?
- 8,9. De ce îndură religia falsă batjocură acum?
10. Ce deosebire nu fac mulți? Cum este arătată ca fiind potrivită, totuși, această deosebire, prin luarea în considerare a termenilor „creștin” și „creștinism”?
11. Ce scripturi arată potrivită această deosebire referitor la religie?
12. Ce însemnătate este atașată de cuvântul „religie”, care permite întrebuițarea acesteia în legătură cu închinarea adevărată?
13. Care va fi rezultatul pentru religia adevărată și pentru religia falsă în acest timp de judecată?
14. Cum încearcă religia falsă să îngrămădească batjocori asupra religiei pure?
15. Care a fost întotdeauna străduința lui Satan în disputa dumnezeilor asupra chestiunii închinării?
- 16,17. Ce demonstrează că nu poate exista niciun compromis între creștinismul adevărat și religia falsă?

- 18,19. Ce compromisuri face astăzi creștinătatea cu dumnezei păgâni, cu blasfemii împotriva adevărului și sfidând ce scripturi?
20. Ce judecată împotriva Ierusalimului arată imposibilitatea de a amesteca lucrurile lui Dumnezeu cu religia lumească, cu aprobare divină?
21. Ce evenimente și ce judecată de la Muntele Sinai arată același lucru?
22. Cum a căzut Ieroboam în aceeași cursă? Cu ce rezultat?
23. Ce cale de acțiune urmată de creștinătate arată că aceasta a ignorat definiția religiei pure?
24. Ce pedeapsă va aduce adulterul creștinătății? Când?
25. Ce a rezultat de pe urma adoptării de către creștinătate a păgânismului? Cum este ea avertizată?
26. Cum a fost arătată corupția Israelului prin compromis? Cum este aceasta tipică pentru creștinătate?
27. Este creștinătatea păgână? Care este actuala ei stare și actualul ei destin?
28. Ce victorie pare să-l pecetluiască pe Satan ca învingător în chestiunea închinării?
29. Ce întrebări primesc răspunsuri negative? Cine răspunde așa?
- 30,31. Cum a fost distrus de două ori degeneratul Ierusalim și ținutul lui, dar cum a supraviețuit o rămășiță credincioasă de fiecare dată?
32. Ce face să pară acum că Satan a câștigat? În ce mod a făcut Iehova față provocării, totuși, și cum a asigurat victoria pentru închinarea pură?

Caritate în creștinătate

„Era noaptea de dinaintea Crăciunului”, și așa cum ne așteptam având în vedere anotimpul, fiecare stradă aglomerată din toate națiunile creștinătății era plină de „Moși Crăciun”, de centre stradale de colectare de donații și de voluntari pentru caritate. Cu săptămâni înainte, spitalele, casele de copii și organizațiile religioase și filantropice își făcuseră auzit glasul. Ziarele, canalele de radio și televiziunea aminteau mereu ce perioadă a anului era. Ca și o pălărie nouă primăvara, caritatea a pornit în grabă și a pregătit tot ce se merita. Cetățenii de seamă și politicienii au fost primii în a arăta ce trebuiau să facă oamenii. Liderii religioși au stat alături de ei și au aplaudat. De la oamenii de rând se aștepta să își urmeze conducătorii și să-și facă partea.

Apoi a sosit ziua de după Crăciun. Magazinele erau pline până la refuz din nou – de data aceasta cu oameni care schimbau cadouri între ei. Dar străzile se goliseră de „Moși Crăciun”, de colectele stradale de donații și de voluntari pentru caritate. Cererile din presă și de la radio încetaseră. Tensiunea scăzuse. Pentru moment, caritatea a încetat să mai fie la modă. Cetățenii de frunte și politicienii puteau obține puțină publicitate dacă mai dăruiau. Clerul a început să caute alte metode de a umple stratele bisericii. Buzunarele oamenilor săraci erau goale. Astfel, caritatea s-a retras, așteptându-și fanfara următoarei sale intrări în scenă.

Oare ar putea cineva să nege această descriere elocventă a „spiritului de sărbătoare” al creștinătății? Cu privire la clericii din zilele sale, care se lăudau cu actele lor de caritate, care în spate complotau pentru a lua banii văduvelor sărace, Isus Cristos a zis: „Păziți-vă de scribii care doresc să umble încoace și încolo în haine lungi, care doresc saluturi în piețe, scaunele din față în sinagogi și locurile de seamă la cină. Ei devorează casele văduvelor și fac rugăciuni lungi de ochii lumii. Aceștia vor primi o condamnare mai aspră.” – Marcu 12:38-40, *NW*

Apoi, observând contribuțiile de la templu ale celor bogați și proeminenți, și observând printre ei și o văduvă săracă și ceea ce donase ea, Isus a constatat: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a pus mai mult decât toți cei ce au pus bani în cutiile trezoreriei, căci toți au pus din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a pus tot ce avea, tot ce-i rămăsese ca să trăiască.” – Marcu 12:43,44, *NW*

Observați, vă rugăm, că Isus nu a condamnat dăruirea, ci dăruirea cu scopul de a fi văzut de alții. Este clar că oamenii bogați și politicienii au ales cele mai cunoscute evenimente de caritate, pentru a-și populariza darurile date „din prisosul lor”.

Un tren deraiază și apare pe prima pagină în ziare. Sau poate explozia unei fabrici acoperă prima pagină. În asemenea situații, sau atunci când are loc o inundație, un incendiu, un cutremur sau o vijelie care îi lasă pe mulți fără locuință, fără vreun membru sau fără viață, de îndată ce apare presa la fața locului, apar negreșit și alte figuri cunoscute. Fondurile publice de binefacere vor fi acolo, Crucea Roșie cu banca sa de sânge va fi prezentă, preoții echipați complet cu fețe pioase și ritualuri mortuare vor fi și ei acolo, iar politicienii se vor grăbi să vină înapoi chiar și dintr-o vacanță în Florida pentru a fi la fața locului – cu toții pentru a oferi ajutor și a face acte de caritate.

Dar ia să fie dezastrul la scară mică, unde replicile din publicitate să nu fie atât de promițătoare, atunci mult aclamatele organizații caritabile nu se mai îngrămădesc pe scenă. Este clar că ei aleg acele tragedii cărora li se face publicitate, pentru ca și donațiile lor să fie mediatizate odată cu evenimentul. Motivația dorinței de atenție și a renumelui predomină clar în fiecare „faptă bună” a lor. Cei care contribuie la fondurile publice de binefacere primesc o pană roșie; la Crucea Roșie, o insignă, pentru veteranii de război invalizi, un mac. De obicei, cel care este considerat persoana potrivită pentru a deschide o acțiune de caritate este un cardinal religios. El este fotografiat în timp ce-și face donația, iar apoi generozitatea sa binevoitoare este relatată dintr-o regiune în alta de către toate ziarele care publică știrea. Uneori pare ca și cum acești oameni plănuiesc să vadă cât de puțin pot dăruși și să primească totuși maximum de credit, laude și atenție. În cele din urmă, după ce toată publicitatea s-a terminat, lacomii șarlatani de caritate își fac apariția pentru a lua partea leului, lăsând doar resturi pentru presupușii destinatari ai „carității”.

Având în vedere scopul adevăratei binefaceri, Isus a spus: „Aveți mare grijă să nu vă arătați dreptatea în fața oamenilor ca să fiți văzuți de ei. Altfel nu veți avea răsplata de la Tatăl vostru care este în ceruri. De aceea, când faci daruri de îndurare, nu trâmbița înaintea ta, cum fac ipocriții în sinagogi și pe străzi, ca să fie

glorificați de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat deja răsplata din plin. Dar tu, când faci daruri de îndurare, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, pentru ca darurile tale de îndurare să fie în ascuns. Atunci Tatăl tău care vede în ascuns, te va răsplăti.” – Mat. 6:1-4, *NW*.

În zilele lui Isus se obișnuia să se anunțe prin sunet de trâmbiță de fiecare dată când evreii de seamă făceau donații publice la templul din Ierusalim. Se poate vedea clar cum a condamnat Isus acest lucru. Cei care fac astăzi acte de caritate nu se opresc la o mică trâmbiță. Despre faptele lor de binefacere trebuie să bubuie până la ceruri presa, canalele de radio, jurnalele de știri iar acum și televiziunea. Despre ceea ce fac ei nu trebuie să știe doar cealaltă mână, ci și întreaga lume. Pene, insigne, flori și etichete sunt ceea ce îi identifică pe cei ce dăruiesc un lucru sau altul. Unele centre de afaceri și scoli aproape că intră într-o stare de frenezie pentru a-și înscrie toți angajații într-un program de binefacere cunoscut public. Dar cu ce scop această etalare publică a dreptății? Nimic altceva în afară de faptul de a fi glorificați de oameni – iar aceasta, a spus Isus, va fi singura răsplată pe care o vor primi vreodată.

Nimic nu demonstrează mai bine zădărnicia unei asemenea etalări ca exemplul modern de „caritate” dat de națiuni. Statele Unite lasă India să zacă într-o foamete nemaîntâlnită timp de luni de zile, surde la strigătele ei după hrană, în timp ce își afișează generozitatea față de alte națiuni, mai importante din punct de vedere politic.

Isus a susținut ca oamenii să își folosească bunurile pentru a predica vestea bună a împărăției lui Dumnezeu. (Mat. 19:21, *NW*) El a interzis în mod special să se facă publicitate faptelor sale de îndurare atunci când vindeca bolnavi, deoarece asta ar fi însemnat doar creditarea lui personală. (Luca 5:12-14; 8:49-56) Cu o anumită ocazie, apostolii Petru și Ioan au făcut ca un olog să umble, în loc să dea atenție cererii acestuia de bani, explicând că ceea ce aveau ei nu era pentru acel scop. – Faptele 3:1-8

Creștinii îndeplinesc astăzi cea mai caritabilă lucrare din toată istoria. Faptul că ei ‘predică această veste bună a Împărăției pe tot pământul locuit, ca mărturie’ le aduce vindecare spirituală noilor laudători ai lui Dumnezeu. – Mat. 24:14, *NW*.

Mângâiere pentru oamenii care suspină și gem

În toată istoria mizerabilă a oamenilor, situația lumii nu a adus niciodată o mai mare durere chinuitoare asupra omenirii ca astăzi. Fiecare domeniu de activitate, fiecare domeniu de eforturi, fiecare ramură a societății continuă să se scufunde tot mai mult în mocirla corupției și a păcatului. Ca rezultat, oamenii

drepti de pe pământ suspină și gem, iar proverbul explică de ce: „Când cei drepti au autoritate, poporul se bucură, dar când stăpânește cel rău, poporul suspină.” – Prov. 29:2, AS, nota marginală.

Integritatea politică din guvernare a dispărut în toate departamentele. Înșelăciunea și răutatea abundă nu doar printre oficialii locali neînsemnați, ci și la cel mai înalt nivel internațional, în cercurile interne ale Națiunilor Unite care se presupune că sunt sfinte. Chiar și în instituțiile militare și în agențiile de implementare a legii, corupția și mita sunt în floare. Uneori, oficialii nelegiuți sunt îndepărtați din funcție, alteori un întreg guvern este răsturnat de o revoluție, sau oamenii, în disperarea lor, se îndreaptă spre dictaturi militare sau spre ateul comunism pentru a găsi alinare. Și totuși, poverile și greutățile puse pe umerii lor nu se ușurează câtuși de puțin. „Ca un leu care răcnește și ca un urs care atacă, așa este un conducător rău peste un popor sărac.” – Prov. 28:15

Din punct de vedere economic, situația e din ce în ce mai rea. Cinstea și corectitudinea sunt concepte necunoscute în lumea afacerilor. În locul lor minciunile, lăcomia și înșelăciunea sunt privite ca etici consacrate de către ochii cruzi ai practicii comerciale. Războiul prețurilor, fiscalitatea, crizele artificiale și multe alte defecte lucrează împreună spre a aduce oprimare și mizerie asupra oamenilor.

Nu mai există încredere în curțile de judecată, căci multe dintre deciziile lor importante depind de neînsemnate detalii tehnice și în unele cazuri ele „vând dreptatea” celui ce oferă mai mult. În același fel, încrederea în sistemele școlare s-a prăbușit și ea. Copiii învață căile acestei lumi la o vârstă fragedă și pe măsură ce înaintează prin colegii și universități, mulți se pregătesc pentru o carieră de o viață de mârșăvie „respectabilă”. Ca dovadă, avem recente scandaluri din licee, cu privire la traficul de droguri și sporturile din colegii. Din punct de vedere social, lumea aceasta este mai coruptă decât oricând în istorie. Delincvenții juvenili din generația trecută au crescut și au devenit actualii delincvenți adulți, care la rândul lor dau naștere și cresc o nouă generație de urmași care îi întrec pe părinții lor într-o răutate de neoprit. În multe cazuri, sfințenia familiei a dispărut cu totul iar fabricile pentru divorțuri și clinicile de avorturi sunt în floare.

Dar ce se poate spune despre sistemele organizate ale religiei? Pe parcursul acestei perioade, când integritatea morală și fidelitatea au scăzut în mod constant, numărul membrilor bisericii a crescut. Aceasta este o dovadă că există mai multă religiozitate de fațadă și mai puțin creștinism. Este o dovadă și că liderii acestor sisteme religioase sunt responsabili în mare măsură pentru delictele și răutatea dezlănțuite în prezent. Pentru plată preoții și slujitorii religioși fac fără valoare Cuvântul sacru al lui Iehova, Biblia, prin tradițiile și doctrinele lor demonice. Ca rezultat, oamenii s-au întors de la Dumnezeu și de la sfântul său Cod al Moralei și l-au înlocuit cu filosofii zadarnice ale așa-numitei științe. Întreaga mulțime, oamenii orbi și călăuzele lor oarbe, au căzut cu totul într-o groapă plină de mocirlă. – Mat. 15:14

Oameni despărțiți în atitudine

Acesta este un comentariu îngrozitor despre prezentul sistem de lucruri; totuși aceasta este o evaluare sinceră a condițiilor, așa cum există ele. Este așa cum a declarat profetul Isaia atunci când vorbea despre prototipul Creștinătății, Israel: „Vai de națiunea păcătoasă, de poporul plin de vină, un neam de răufăcători, copiii ce se poartă corupt! L-au părăsit pe DOMNUL, l-au disprețuit pe Sfântul lui Israel, i-au întors spatele, înstrăinându-se de El.” (Isa. 1:4, *AT*) Ieremia îi descrie și el în mod potrivit, spunând: „Căci în mijlocul poporului meu s-au găsit oameni răi. Ei stau la pândă ca niște vânători de păsări. Pun o cursă, prind oameni. Așa cum o colivie este plină de păsări, tot așa și casele lor sunt pline de înșelătorie. De aceea au ajuns ei mari și câștigă bogății. S-au îngrășat, au început să lucească. Depășesc faptele de nelegiuire. Nu apără nicio cauză, cauza orfanului, ca să le meargă bine; și nu judecă dreptul celor săraci. Să nu cer eu socoteală pentru aceste lucruri? zice Iehova. Sau să nu se răzbune sufletul meu pe o asemenea națiune? În țară se va întâmpla ceva uluitor și îngrozitor. Profetii profetesc minciuni, preoții fac legea prin mijloacele lor. Iar poporului meu îi place asta.” – Ier. 5:26-31, *AS*, nota marginală.

Desigur că celor răi, care acum prosperă pe cheltuiala celorlalți, „le place asta”. Ei nu își doresc nicio schimbare. Nefericitele lor victime, pe de altă parte, se împart în două categorii: cei care se umplu de amărăciune și devin cinici, întorcându-se spre plăceri carnale egoiste, într-un efort de a uita suferința celorlalte creaturi și batjocura îngrozitoare adusă pe numele lui Dumnezeu, din cauza acestor împrejurări rele; și acele persoane cu bunăvoință, o mare mulțime din toate clasele sociale, crezurile și cultele, care sunt profund preocupate de acest lucru și care se întristează și plâng din cauza situației îngrozitoare din prezent. Plânsetele acestui grup din urmă nu sunt din cauză că membrii lui ar fi „fricoși”, incapabili de a „suporta”, ci, mai degrabă, este din cauză că ei au aceeași iubire pentru legile drepte ale lui Dumnezeu care a mișcat psalmistul curajos să exclame: „Șiroaie de lacrimi îmi curg din ochi pentru că legea ta nu este respectată.” (Ps. 119:136) Aceștia sunt cei care sunt acum binecuvântați și mângâiați de Dumnezeu.

Nu există nici o îndoială referitor la cei care compun această clasă a oamenilor cu bunăvoință, deoarece lor li se dă un semn special de identificare. „Și Iehova i-a zis: ‘Treci prin mijlocul orașului, prin mijlocul Ierusalimului (orașul numit după numele lui Dumnezeu și care a ilustrat în mod potrivit Creștinătatea de astăzi), și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din cauza tuturor urâciunilor care se fac în mijlocul lui.’” După ce se va termina această lucrare de însemnare, profeția spune că forțele de execuție ale Atotputernicului Dumnezeu vor acționa degrabă la Armagedon și îi vor distruge cu desăvârșire pe toți bărbații, femeile și copiii, care nu sunt însemnați în mod corespunzător, sau altfel spus, pe toți aceia care nu suspină și gem din cauza răutății comise pe pământ. – Ezec. 9:2-5, *AS*

Cum sunt ei mângâiați și sfătuiți

Mângâierea pe care o primesc acești oameni care plâng vine de la „Dumnezeul oricărei mângâieri”, cel care „ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să-i putem mângâia pe cei ce se află în orice fel de necazuri”. – 2 Cor. 1:3,4; 7:6; 2 Tes. 2:16, *NW*.

„Prin mângâierea din Scripturi” Iehova le dă speranță celor ce sunt respinși de prezentul sistem de lucruri”. (Rom. 15:4, *NW*) Iehova spune prin intermediul Scripturilor inspirate: „Căutați-l pe Iehova, voi, toți cei smeriți de pe pământ, care îi respectați hotărârile. Căutați dreptatea, căutați smerenia, poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova.” „Căutați-l pe Iehova și veți trăi. ... Căutați binele, nu răul, ca să trăiți, și astfel, Iehova, Dumnezeul oștirilor, va fi cu voi, așa cum spuneți. Urâți răul și iubiți binele! Stabiliți dreptatea la poartă!” „O, voi, care îl iubiți pe Iehova, urâți rău!” (Țef. 2:3; Amos 5:6,14,15; Ps. 97:10, *AS*) „Iubirea voastră să fie fără ipocrizie. Urâți ce este rău, țineți strâns la ce este bine.” „Oricine menționează numele lui Iehova să renunțe la nedreptate.” – Rom. 12:9; 2 Tim. 2:19, *NW*.

Cine iubește dreptatea și urăște răul, ca și această clasă de persoane care sunt acum dezgustate de lucrările Diavolului din lumea de astăzi, va fugi de căile murdare ale nedreptății și va umbla pe frumoasa cale care duce la glorioasa lume nouă. Sfatul este: „Dar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri! Urmărește dreptatea, devotamentul sfânt, credința, iubirea, perseverența, blândețea!” ”Fugi deci de dorințele tinereții și urmărește dreptatea, credința, iubirea, pacea, împreună cu cei care-l cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” „Abțineți-vă de la orice fel de răutate”. – 1 Tim. 6:11; 2 Tim. 2:22; 1 Tes. 5:22.

Speranța pusă într-o lume nouă

În mijlocul acestei crize mondiale, cunoștința despre Iehova Dumnezeu și scopurile sale, așa cum sunt descoperite celor pe care îi mângâie, le dă o mulțumire, o încredere și o pace a minții de care alți oameni nu se pot bucura. Ei nu sunt îngrijorați și temători pe nedrept, nu se agită și nu se supără din cauza evenimentelor de zi cu zi. Ei nu sunt invidioși din cauza prosperității din prezent a celor răi. Nu sunt nerăbdători și nu îl acuză în mod greșit pe Dumnezeu că întârzie în a îndepărta violența de pe pământ. (2 Pet. 3:9) În schimb, ei dau atenție sfaturilor mângâietoare din Proverbe și Psalmii: „Nu-l invidia pe omul violent și nu alege niciuna dintre căile lui. Fiindcă cel pervers este o urâciune pentru Iehova, dar el este prieten cu cel drept.” (Prov. 3:31,32; 23:17; 24:1,19, *AS*) „Nu te neliniști din cauza răufăcătorilor. Nu fi invidios pe cei ce fac nedreptăți. Căci curând vor fi distruși precum iarba și se vor veșteji ca iarba verde. Încrede-te în Iehova și fă binele. ... Odihnește-te în Iehova și așteaptă-l cu răbdare. Nu te neliniști din pricina celui ce prosperă în calea lui, a omului care-și duce la îndeplinire planurile nelegiuite. Încă puțin și cel rău nu va mai fi, da, te vei uita la

locul unde era și nu va mai fi. Dar cei smeriți vor moșteni pământul și își vor găsi desfătare în belșug de pace.” – Ps. 37:1-3,7,10,11, AS

Ce promisiune prețioasă este aceasta! Celor care tânjesc să trăiască sub o conducere dreaptă și corectă în pace și mulțumire, li se va răspunde la rugăciuni, iar aceasta în scurt timp. Marele Teocrat, Atotputernicul Iehova, a început deja să domnească în calitate de Rege, pe tronul său glorios din ceruri, iar acum el și-a propus să curețe toată răzvrătirea și nelegiuirea și să-i distrugă pe cei care distrug și ruinează acum pământul, și să stabilească o lume nouă în care va locui dreptatea. (2 Pet. 3:13; Apoc.11:18) De aceea, cei care încetează acum să mai susțină și să mai aprobe lumea babilonică a Diavolului, susținând pe deplin lumea nouă a lui Dumnezeu, vor avea marea oportunitate de a trăi sub acea conducere teocratică pentru totdeauna și veșnic – totul spre lauda, gloria și justificarea lui Iehova Dumnezeu.

Înceind raportul din Japonia

Acest articol continuă seria care urmează
călătoriile președintelui Societății, N. H. Knorr
și a secretarului său, M. G. Henschel, în Pacificul de Sud și Asia.

DUPĂ ce am discutat chestiunile din Coreea cu frații, am discutat expansiunea viitoare a lucrării în Nagoya, Japonia. Grupa din Nagoya este foarte nouă, fiind formată acum trei luni, dar luna aprilie a văzut un nou record de 37 de vestitori. Toți au așteptat cu nerăbdare întâlnirea de seară. Mulți nu putuseră participa la adunarea de la Tokyo. Sala Împărăției este formată din scoaterea ușilor glisante dintre camere. Toată lumea a stat pe podea în picioare și pe membrele inferioare, care este obiceiul japonez în casă.

Întâlnirea a fost deschisă de o cântare a împărăției cântată în japoneză. Frații japonezi au citit cuvintele scrise în Hiragana, una din multele forme de scriere japoneză de uz curent, de pe un tabel mare atârnat în fața sălii. Apoi fratele Henschel a oferit o cuvântare foarte interesantă despre folosirea adecvată a timpului, care a fost deosebit de potrivită pentru noii vestitori. Am urmat eu explicând importanța tuturor serviciilor lui Iehova de a deveni învățători, nu doar elevi și le-am vorbit despre noua revistă japoneză *Turnul de veghere* ca fiind unul din instrumentele ce urmează a fi folosit în această lucrare de învățare. Toți vestitorii din Nagoya au fost fericiți pentru această nouă îngrijire de la Iehova. A fost o bucurie să văd atâția oameni noi primind adevărul în acest teren imens, Nagoya, și am simțit că existau multe posibilități de expansiune. Această întrunire a mulțumit foarte mult atât misionarii cât și vestitorii din grupă. Aici au participat 128 de persoane, majoritatea venind în continuare la Sala Împărăției.

A doua zi dimineață, miercuri, toată lumea a mers în lucrarea de înștiințare folosind puținele pliante rămase din cele 40.000 inițiale care au început să fie distribuite luni, 22 aprilie. După ce toate pliantele au fost distribuite, lucrătorii cu

pancarte și-au continuat lucrarea. În acea după-amiază cei opt absolvenți ai Gileadului din Nagoya și cu mine am avut o întâlnire unde au fost discutate problemele care erau legate de casa misionară și de activitatea generală de predicare. Am sfătuit misionarii să lucreze foarte aproape de vestitorii japonezi, instruindu-i să devină servi maturi ai lui Iehova. Aceștia vor fi cei care în cele din urmă vor aduce multe roade.

Seara, în auditoriul construit de curând Trade School Hall, situat în apropiere de gara principală din Nagoya, a fost rostită lectura publică. La timpul deschiderii o mulțime destul de mare se adunase deja și în timpul primei jumătăți de oră a lecturii a venit un val aproape constant de oameni până când întregul etaj inferior a fost umplut și ușierii au început să direcționeze oamenii către balcon. Numărul participanților a atins cifra de 396.

Deși japonezii au obiceiul de a pleca imediat după ce lectura s-a încheiat, a mai trecut aproape o oră până ce misionarii și vizitatorii au terminat de răspuns la toate întrebările puse de cei care au participat la întrunire și care au auzit mesajul pentru prima dată. Au fost aranjate studii, au fost oferite îndrumări spre Sala Împărăției și informații referitoare la lucrare.

Mai mulți vestitori noi vorbesc despre intrarea în serviciul de pionierat de îndată ce vor fi potriviți. Alții doresc să-și mărească serviciul, în timp ce alții doresc să înceapă. Cuvântările de serviciu de marți seara au ajutat în mod deosebit în această privință.

OSAKA

În dimineața următoare toți s-au trezit devreme pentru a lua micul dejun și pentru a însoți pe șapte din noi la gara de unde am plecat spre Osaka, următoarea oprire. Osaka este situată la patru sute de mile sud-vest de Tokyo și este un mare oraș industrial. Grupa de martori ai lui Iehova din Osaka a fost formată în noiembrie 1949 de către câteva persoane interesate. Totuși, mai târziu, unele dintre aceste persoane au fost îndepărtate din organizația lui Dumnezeu de către servul de grupă, care pretindea că are puteri de vindecare divină. Pentru a-i ajuta pe cei care doreau să rămână în organizație, biroul de filială a aranjat ca un misionar să-i viziteze de la casa misionară din Kobe în fiecare duminică. De atunci grupa din Osaka se întâlnește în clădirea primăriei și conduce studii regulate și activități ale serviciului de teren în același fel cum fac martorii lui Iehova din întreaga lume. Binecuvântarea Domnului a fost peste lucrare, iar grupa a crescut acum la un record de 38.

Vestitorii din Osaka au fost foarte bucuroși când cinci misionari noi au sosit de la școala din Gilead cu circa șase săptămâni înainte să ajung eu acolo. O casă japoneză foarte drăguță situată în centrul celei mai mari zone rezidențiale din Osaka a fost închiriată pentru uzul misionarilor, și de îndată ce misionarii vor învăța puțin limba, grupa, fără îndoială, se va mări mult și prezența lor va fi simțită. Sosirea acestor cinci surori a provocat o agitație destul de mare; și iată ce s-a întâmplat:

Ele au fost intervievate de către un reporter la sosirea lor și ulterior o fotografie de-a lor a apărut într-un ziar japonez alături de o povestire despre 'greutățile'

întâmpinate la obținerea cazării, inabilitatea de a vorbi limba și ce lucrare intenționau să facă. În două zile ele au fost copleșite de o mulțime de scrisori în japoneză venite din toată Japonia, care fie simpatizau cu ele, fie exprimau interes în lucrarea lor și cereau informații. Scrisorile au fost traduse și li s-a răspuns și au fost începute multe studii. Una dintre scrisori era de la un martor al lui Iehova care fusese în închisoare în Japonia în timpul războiului și nu știa că lucrarea începuse din nou până când a văzut raportul ziarului. El a fost pus în legătură cu filiala. Au fost primite mai mult de o sută de scrisori, iar acum surorile au un bun start în mijlocul unei grupe bune.

În seara de 3 mai m-am adresat vestitorilor grupei (45 fiind prezenți) în legătură cu chestiunea vindecării divine, iar ei au apreciat acest lucru. În seara următoare am vorbit în fața a 180 de persoane într-o sală plină a primăriei din Osaka. Multe persoane au obținut literatură după întâlnire și fără îndoială lucrarea va continua să crească. Multe persoane care au venit la lectură au venit în urma unui articol interesant din ziarul de frunte în limba japoneză. După sosirea mea la casa misionară am fost intervievat de un reporter al ziarului *Asahi*, au fost făcute câteva poze și a apărut un excelent articol în legătură cu lucrarea martorilor lui Iehova. Ziarele și stațiile radio au făcut multă publicitate favorabilă martorilor lui Iehova. Am primit, de asemenea, și câteva scrisori de la japonezii interesați de lucrarea noastră.

Datorită acestei publicități multe persoane asociate cu organizația înainte de 1938 se reasociază cu Societatea. În 1938 lucrarea societății a fost interzisă de către guvernul japonez și majoritatea fraților au fost aruncați în lagăre de concentrare. Ei au fost împrăștiați și mulți au crezut că organizația a încetat să existe, iar astfel ei nu au putut să lucreze activ în armonie cu poporul organizat al lui Iehova. Bucuria lor este fără limite acum că au găsit în sfârșit organizația și pot lucra sub îndrumarea societății.

Toți martorii lui Iehova se bucură de multe experiențe emoționante. Iată una relatată de un frate pionier. Pe când mărturisea din casă în casă a întâlnit un bărbat japonez în vârstă. El i-a explicat de ce a venit în vizită iar omul spunea că era foarte interesat de Biblie. De fapt, pentru mai mult de douăzeci de ani el fusese un cleric protestant. Acest om este un erudit, citind greacă, engleză și japoneză. În plus față de datoriile sale clericale el fusese profesor de limba engleză la o mare universitate japoneză. Cei doi au aranjat să studieze Biblia acasă la om. După câteva săptămâni de studiu persoana interesată a început să meargă cu regularitate la întrunirile martorilor lui Iehova. Ceva mai târziu el și-a exprimat dorința de a predica împreună cu martorii lui Iehova în felul în care Isus și primii creștini au predicat, și anume, din casă în casă. Acest frate acum a părăsit complet organizațiile religioase false și trăiește viața unui creștin adevărat.

Lucrarea în Osaka este acum organizată adecvat, vestitorii apreciază îngrijirea iubitoare a lui Iehova prin trimiterea de misionari pentru a-i ajuta și sunt determinați să-și folosească timpul și talentele pentru a predica evanghelia celor două milioane de oameni din Osaka, „Pittsburg-ul Orientului.”

TARUMI (KOBE)

După adunarea publică din Osaka ne-am dus direct la gara din Osaka, folosind sistemul modern al metroului. Metroul nu era aglomerat la ora zece seara, dar când am ajuns la gară, era plin de oameni care plecau din oraș. Era o poartă pe care scria „Străin”, prin care am intrat și am fost recunoscători pentru aceasta; altfel am fi stat la un rând foarte lung. Câțiva din misionarii din Kobe veniseră la Osaka în acea seară și ne-au însoțit la Tarumi. Această călătorie a fost o experiență. Să te urci într-un tren interurban în Japonia în aglomerație înseamnă că fiecare este pentru el. Toată amabilitatea și politețea arătată de japonezi în casele lor este uitată atunci când încearcă să se urce într-un tren pentru a ajunge undeva. Înclinarea obișnuită lipsește. Deci a trebuit să ne aglomerăm cu ei și să continuăm să împingem, ceea ce a fost o problemă pentru noi cei care căram valize. Am făcut cam o oră și jumătate până la Tarumi, o suburbie a orașului Kobe.

Am stat la casa misionară și am avut parte de o vizită încântătoare a celor doisprezece misionari. Zece dintre ei erau aici de 18 luni, iar japoneza lor era destul de bună. Se înțeleg minunat cu grupa lor. Ni s-a spus că după șase luni de lucrare pe teritoriul japonez ei se simțeau ca acasă în conducerea studiilor biblice cu japonezii. Pentru ei nu era obișnuit să folosească limba, însă dorința lor de a persevera și serviciul lor ajutător era apreciat de către japonezi, iar aceștia erau bucuroși să învețe despre adevăr.

Acești frați au raportat, de asemenea, că cele mai bune rezultate erau printre cei care odată erau budiști. Aceasta poate părea ciudat, deoarece budistii trebuie să-și alunge multe superstiții atunci când devin creștini. Budistul este dispus să investigheze. După un an și jumătate de studiu împreună cu o femeie budistă, ea a devenit un excelent vestitor și îi place să meargă din casă în casă. Când cineva spune „Sunt budist”, ei îi face plăcere să spună „Și eu am fost budistă”, iar apoi începe să explice. Această soră japoneză are acum cinci studii biblice ale ei și într-unul din ele sunt reprezentate douăsprezece familii diferite. Aceasta demonstrează ce forță puternică vor fi martorii japonezi în Japonia atunci când sute, și sperăm noi mii, vor începe să predice evanghelia Împărăției. Totuși, va lua ceva timp să dezvățăm japonezii de tradițiile lor religioase și să stabilim în ei adevărul.

La adunările de serviciu ale grupei din Tarumi toți misionarii, frați și surori, iau parte la demonstrații în japoneză, iar frații expun cuvântări din articolele *Informatorului*. Fiecare dintre aceste persoane care au fost trimise la această casă din Japonia au declarat că nu și-ar dori să lucreze în niciun alt teritoriu. Acel teritoriu este numai bun.

Vizita noastră la Tarumi a fost încununată de adunarea de o zi ținută duminică, 6 mai. Casa misionară din Tarumi este una de tip occidental, cu podele de lemn, două etaje și subsol, iar în jurul casei este o peluză mare și o pădurice de pini. Am fost norocoși să putem închiria această casă de la armată și sperăm să ne putem folosi de ea pentru un timp îndelungat. Dimineața la ora nouă frații s-au adunat pentru serviciul de teren. Acesta a fost urmat de o cuvântare de botez a unui misionar, în japoneză. Treisprezece surori și frați japonezi au fost duși la baia publică și cufundați.

După aceea toți am pornit în serviciul de teren. Am avut plăcerea de a anunța adunarea publică. M-am dus din ușă în ușă cu unul din frații care tocmai fusese botezat și am putut vedea direct de la sursă ceea ce ni se spusese deja referitor la intrarea în case și am observat curtoazia oamenilor. Fratele Henschel lucra cu fratele Haslett la gară, distribuind pliante, și a observat că mulți oameni citeau pe spatele pliantului care anunța broșura *Bucuria tuturor popoarelor* și întrebau dacă puteau să o achiziționeze imediat. Fratele Haslett a făcut câteva plasamente unor persoane care au întrebat despre broșură fără ca ea să fie prezentată.

Adunarea publică de după-amiază urma să înceapă la ora două și cu puțin timp înainte sute de oameni intrau în curtea casei misionare de pe deal. Au fost așezate bănci, rogojini de paie și pături pe peluză pentru ca mulți dintre oameni să stea jos. Numărul participanților a fost de 454. Curtea a fost plină de oameni, iar bucuria misionarilor din Tarumi nu a cunoscut limite. Acesta a fost un răspuns la cele 18 luni de lucrare de serviciu și a arătat cât de bogat îi binecuvântase Domnul.

Doctorul care locuia peste drum a fost foarte prietenos și amabil cu frații. El numește casa „farul din Kobe”; și într-adevăr mulți oameni au venit la această casă pentru a vedea lumina din Cuvântul Domnului.

În acea noapte aceia dintre noi care venisem din Tokyo am luat trenul înapoi. Am plecat din Kobe la 8:55 și am ajuns la Tokyo la 9:15 în dimineața următoare. Am dormit puțin în acea noapte în scaunele noastre pliante și am fost bucuroși că am găsit locuri, deoarece mulțimea era mare. Încă mai aveam multe de făcut în Tokyo în cele două zile rămase de stat în Japonia. Au fost făcute aranjamente după raportul fratelui Henschel despre Taiwan de a încerca să îi trimitem pe frații Steele și Tohara la Taipei, capitala, pentru aproximativ o lună, pentru a prelua lucrarea de a pune mai bine pe picioare serviciul Împărăției. Dacă toate planurile pentru călătorie se împlinesc, după circa o lună în Taiwan ei urmează să se oprească o săptămână sau două în Okinawa și să viziteze grupa de acolo, care este alcătuită din muncitori contractați filipinezi. Există un interes și printre cei care vorbesc japoneza; deci vor fi expuse cuvântări publice. Fratele care a participat la congresul din Tokyo a oferit multe informații ajutătoare despre poziția din Okinawa înainte să se întoarcă.

A fost bine de știut că în timpul absenței de o săptămână din Tokyo s-au întâmplat multe lucruri. Patru dintre frații care fuseseră în Japonia doar două săptămâni au obținut 30 de abonamente la *Turnul de veghere* în japoneză în ultimele șase zile. Ei erau, cu siguranță, încântați, iar aceasta arată că dacă depui destul efort și încerci, lucrurile se pot întâmpla. Acești frați deja începuseră studii biblice cu un număr de persoane în casele lor sau invitau oamenii să vină la casa misionară. Toată ziua este cineva la Sala Împărăției studiind cu unul din misionari.

Yokohama

În ziua de marți am mers în Yokohama să vedem a cincea casă misionară. Aceasta a fost inaugurată cu doar o săptămână înainte. Ea era situată pe vârful unui deal cu vedere spre orașul Yokohama. Frații deja ieșiseră în serviciul de teren și în acea zi ne-am întâlnit cu unii dintre ei la câteva sute de metri de casă; pe ploaie sau

nu, ei erau ocupați. Ei ne-au spus că au avut parte de un număr de experiențe foarte interesante. De-abia se stabiliseră, dar erau încântați de numire și de aranjamentele care s-au făcut pentru a o avea pe una dintre surori acolo, să petreacă două săptămâni cu ei, ajutându-i să învețe limba o oră dimineața și una seara. După aceea, servul de circuit va vizita Yokohama și va fi parte din lucrarea lui de a-i învăța pe misionarii noi câte ceva despre limbă. După o lună de studiu intens, misionarii, petrecând două până la patru ore pe zi, învățând din cărți pentru 30 de zile, ei vor putea prinde destul din limbă pentru a-și putea continua lucrarea de predicare fără prea mari dificultăți. Însă studierea limbii japoneze va fi o muncă pentru tot parcursul vieții. Am vrut ca ei să aibă un început bun, de aceea tuturor noilor misionari li s-a acordat un ajutor special prin stabilirea unor ore fixe pentru studiu și punerea la dispoziție de profesori.

Șederea de două săptămâni în Japonia a fost o perioadă foarte interesantă. Au fost atât de multe lucruri de făcut și s-au realizat atât de multe lucruri. Cei 47 de misionari sunt, cu siguranță, nerăbdători să-și continue lucrarea. Ei sunt mulțumiți în casele lor, sunt încântați de numirea lor și-i iubesc pe oameni. Ei știu că îi așteaptă mari perspective în viitor și că lucrarea în Japonia este doar începutul. La cele patru adunări publice au participat 1731 de persoane. Sute de nume au fost schimbate și multe studii noi au început. Chiar la plecarea noastră din Japonia au fost adunate câteva rapoarte pe luna aprilie. Deja 250 de vestitori au fost raportați, inclusiv cei 47 de misionari. Acest lucru înseamnă că acum există mai mult de 200 de vestitori japonezi în țară. Toate acestea au fost îndeplinite în mai puțin de doi ani. Când ieșeam cu bagajele din Sala Împărăției către autoturismele de teren care trebuiau să ne ducă la aeroportul din Haneda, ne-am luat rămas bun de la trei grupuri care studiau simultan Biblia în diferite părți ale sălii. Un grup era compus din șapte persoane, altul din trei și altul din două persoane. Nu am avut nicio îndoială că acești oameni erau într-adevăr interesați de adevăr, pentru că afară ploua torențial, și totuși această vreme rea nu i-a făcut pe cei de curând interesați să se întoarcă înapoi. Da, japonezii caută veștile bune, sunt nerăbdători să învețe și cu martorii lui Iehova la fel de nerăbdători să-i învețe, o minunată mărturie va fi dată în lunile și anii ce vor urma.

Biblia la ușa dumneavoastră

Biblia este plină de dovezi că Iehova Dumnezeu îi cunoaște și îi protejează pe cei care aparțin Lui. Aceștia au fost atât de puțini și păreau atât de diferiți, deoarece ei întotdeauna au urmat îndeaproape instrucțiunile scrise ale Cuvântului lui Dumnezeu, astfel încât întotdeauna păreau să fie niște oameni ciudați pentru

lume. În zilele profetului Isaia, acel profet și aceia care erau cu el erau arătați de oameni ca „semne și minuni”.

De asemenea, profetul Isaia a fost cel care, cu îndrăzneală, a arătat pe poporul lui Dumnezeu prin numele lor adevărat, ‘martori ai lui Iehova’ (Isa. 43:10-12, *AS*), „martorii mei demni de încredere”. (*Mo*). Un astfel de nume în sine pare să spună că o perioadă măreață de mărturisire sau de punere a mărturiei despre Iehova și scopurile Sale sunt păstrate pentru acest popor. „‘Doamne’, am întrebat, ‘până când’? Și El a răspuns: ‘Până când orașele vor ajunge niște ruine și vor rămâne fără niciun locuitor, până când casele vor rămâne nelocuite, iar țara va rămâne pustiită’”.

– Isa. 6:11, *Mo*.

Totuși, pentru toată predicarea realizată de Isaia și de o mulțime de alți profeți-martori ai lui Dumnezeu, nici chiar poporul de legământ al lui Israel nu a fost convertit pentru încălcările lor egoiste ale legii lui Dumnezeu. Ei se credeau mai deștepți decât Dumnezeu și au crezut că pot îmbunătăți Cuvântul Său scris cu un amestec confuz de tradiții. Astfel acest popor încăpățânat a fost în cele din urmă abandonat ca națiune. Ei au fost cei care au avut de pierdut. În acest context, Isaia a profețit despre o stare de întuneric chiar mai rea, care se va abate asupra lumii în timpul zilelor din urmă ale acestui „sistem de lucruri”.

Dar națiunile nu pot fi fericite cu poporul lui Dumnezeu dacă ei nu îl cunosc pe Dumnezeu. Nu îl pot cunoaște pe Dumnezeu decât dacă îi cunosc Cuvântul Său, mijloacele Lui de comunicare cu noi, a Lui ‘candelă pentru picioarele noastre’. (Ps.119:105) Și ei nu pot cunoaște Cuvântul Său, Biblia, când ziarul lor zilnic anunță încălcarea totală a principiilor Sale, sau, așa cum a fost relatat recent de către un bibliotecar din Marea Britanie, atunci când un tânăr vine să caute „cartea după care s-a făcut filmul ‘Samson și Dalila’.

Cu toate acestea, în mod ironic, cei care astăzi au foarte mare nevoie de educație biblică, o pot refuza chiar din pragul ușii lor. Continuând în mod credincios instrucțiunile divine prin Isaia, martorii lui Iehova din acest secol merg prin orașe și în case și vor continua să facă acest lucru atâta vreme cât vor exista locuitori. Femeile casnice pot atesta cu fermitate vizitele efectuate de către martorii lui Iehova. Una dintre ele a făcut acest lucru în data de 23 iunie a anului 1951 în revista catolică „*America*”. În descrierea sa interesantă această femeie catolică din Ohio, probabil involuntar, a atins principalul motiv pentru ignoranța generală cu privire la Biblie, care este totuși răspândită și în marile țări democratice.

Acest motiv a ieșit în evidență prin propria atitudine a scriitorului față de mărturia femeii. Articolul despre ea din „*America*” spunea parțial: „Cu fiecare observație, ea îmi cita capitolul și versetul, cum s-au obișnuit deja să o facă cei care ignoră tradiția”. Biserica catolică este binecunoscută pentru dependența sa puternică față de „tradițiile părinților”, referindu-se la „părinții” creștinătății sau la Roma papală. Scriitorul continuă reflectând nerăbdarea și indignarea pe care ea a simțit-o la această vizită. Ea a deschis conversația încercând să scurteze discuția: „Înainte să mergeți mai departe – eu sunt catolică și noi suntem destul de familiarizați cu Biblia”. Chiar era ea atât de familiarizată cu Biblia? Atunci de ce a apelat la „tradiție” ca mijloc de apărare? În articolul ei scurt ne spune că a acceptat un

exemplar al revistei *Turnul de veghere* de la un martor. Dar ea a pretins că nu a citit-o „cu conștiința curată”, așa că va merge la preotul-moderator la următoarea întâlnire de studiu de la club. Dar ar putea fi studiată revista la „întâlnirea de studiu de la club”? Despre aceste întâlniri la club scriitorul dezvăluie: „Programul nostru este format din revederea cărților catolice, fără îndoială, dar acest lucru nu înseamnă studierea religiei noastre. Era un lucru prea dificil pentru preotul nostru moderator să stabilească interesul pentru un manual pe care el l-a recomandat. Până când nu ne-am întâlnit în case și am servit băuturi răcoritoare practic nimeni nu a venit, deși ne întâlnim doar o dată pe lună”.

Este evident faptul că romano-catolicismul legat de tradiții nu a oferit oamenilor un stimulent pentru studiul Bibliei. Scriitorul a încercat să protejeze biserica, învinovățind oamenii și făcându-i pe martorii lui Iehova, deși sunt adevărații studenți ai Bibliei, să fie sărăcăcioși spiritual prin comparație. Dar ea a făcut și mărturisiri sincere care i-au demolat pretențiile. Ea a continuat: „M-am simțit un pic umilită că această femeie de la ușă putea – și își studia religia, și mai mult decât atât era dispusă să ‘meargă pe jos’ din ușă în ușă în interesul său? Și eu nu eram decât o parte a unui grup de ‘studiu’ prea leneș mental pentru a afla mai multe, nu despre versiunea deformată a unui om cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, ci despre propria biserică a lui Cristos”.

„Viziunea deformată a unui om cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu?” De unde ar putea ști ea acest lucru? Ea a spus că nu ar putea sau nu ar vrea să citească *Turnul de veghere*. Și atunci ce, în afară de imaginația sa, dovedește că este „versiunea deformată a unui om”? Însă ea a încheiat cu o sugestie foarte importantă: „Nu ar fi fost mai bine să o invit pe acea femeie la mine în casă și la fel de calm și cu demnitate precum ar permite copiii mici, să răspund ‘argumentelor’ ei?” Da, ar fi fost mult mai bine dacă această persoană ar fi sincer interesată de studiul biblic. *Turnul de veghere* este un jurnal mondial faimos de studiu al Bibliei. Ea invită, nu prin acceptare oarbă, ci printr-un studiu atent, la dovedirea fiecărei afirmații a ei prin Biblie. Spre deosebire de Roma papală, ea nu are nicio pretenție de infailibilitate. În schimb, acest principiu al Bibliei de a ‘dovedi toate lucrurile’ nu este doar acceptarea oarbă a tradițiilor care face posibilă răspândirea „versiunii deformată a Cuvântului lui Dumnezeu” de către oameni? Isus așa a crezut. El a spus clar clerului hrănit cu tradiții din zilele Sale:

„Ați făcut fără valoare poruncile lui Dumnezeu din cauza tradiției voastre. Ipocriților, bine a profețit Isaia despre voi când a zis: ‘Poporul acesta mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de mine. În zadar mi se închină ei, învățând doctrine și porunci omenești’”. – Mat. 15:6-9, *Dy*.

Isaia a numit religia lor „o batjocură, o simplă tradiție învățată pe de rost.” (Isa. 29:13, *Mo*) Nu, astfel de tactici nu inspiră interes și nici nu cultivă cunoașterea sau aprecierea Cuvântului lui Dumnezeu. Dar deschiderea Bibliei pentru cercetare, la uși, în studii biblice private la domiciliu, în săli, auditorii și stadioane mari, așa cum fac martorii lui Iehova în mod frecvent la marile congrese – acest lucru menține interesul și construiește încrederea. Și nu o dată pe lună, ci de două sau de trei ori pe săptămână ei umplu sălile lor de întâlnire. Aceasta nu este o laudă nefondată.

Scriitorul catolic a observat zelul martorului și acest lucru este pur și simplu oferit ca explicație. Și nu este nici vreun secret misterios pentru cei câțiva selectați. Toți sunt îndemnați să încerce, permițând ca lumina Cuvântului lui Dumnezeu să strălucească asupra lor.

Să aducem roade numeroase din pământul bun

În multe părți ale pământului, recoltele din ultimul sezon au fost adunate și agricultorii își privesc rezultatele. Pentru unii a fost un an bun, plin de bucurie și satisfacție; pentru alții a fost un an slab încărcat cu tristețe și dezamăgire. Nu toate semințele plantate au răsărit, nu toate care au ieșit au ajuns la maturitate producând fructe, și nu toate care au dat fructe au produs o cantitate abundentă și de înaltă calitate. Deoarece starea proastă a solului în multe dintre cazuri a fost principalul motiv al eșecului, agricultura de succes a început să planteze semințele în tipul de pământ bun. Așa este și cu adevărul Împărăției. El trebuie plantat în pământ bun ca rodnicia pentru viață veșnică, fie în cer fie pe pământul paradis, să poată fi realizată.

Pilda sau ilustrația lui Isus despre semănător a demonstrat că nu ar trebui arătată nicio părtinire; mesajul împărăției stabilite, simbolizat prin „sămânță”, va fi răspândit pretutindeni, printre tot felul de oameni – pe marginea drumurilor aspre, în locuri stâncoase, pe bucățile de pământ cu spini și măracini și unele pe soluri bune, fertile. – Mat. 13:3-9, 18-23; 1 Tim. 2:3, 4.

Uitați-vă la solul de pe marginea drumului! Bătut și întărit puternic de traficul intens al acestor curse nebunești după preocupări comerciale, politice, militare și sociale. De ce mesajul Împărăției lui Dumnezeu nu are nicio șansă să se afunde sau să prindă rădăcini în inimile acestor persoane preocupate? Ca rezultat, semințele semănate printre aceste persoane rigide la exterior și aspre la suflet sunt curând smulse și înhățate de către Satan Diavolul și ale sale religioase „păsări negre” și vulturi. – Marcu 4:15; Luca 8:12; Ioan 8:44.

Alte semințe ale adevărului Evangheliei cad în urechile celor pe care Isus îi compară cu un sol „stâncos”. La început ei primesc mesajul despre împărăția lui Dumnezeu cu bucurie, dar mai târziu, când arșița persecuției și a ridicolului vine asupra lor, firele delicate ale adevărului care au început să înmugurească în ei se ofilesc și mor cu totul. Sub solul lor exterior și superficial acești oameni au o inimă tare, de piatră, care nu menține umiditatea și împiedică adevărul să facă rădăcini adânci. Oameni fără minte – care nu apreciază faptul că toți creștinii adevărați trebuie să sufere persecuțiile! – Ioan 15:20; 16:2-4, 33; 2 Tim. 3:12.

Cu alții este o altă situație, și anume aceea de a încerca să strângă o cultură dublă de pe același pământ. Ei primesc mesajul împărăției, dar spinii pe care ei i-au permis să crească în inimile lor, curând îl sufocă și îl omoară. Aceste persoane sunt atât de adânc încurcate în treburile spinoase ale acestei lumi vechi, încât întregul lor timp și întreaga lor atenție sunt ocupate cu grijile și neliniștile vieții.

În cele din urmă, Isus descrie rezultatele bune și fericite obținute atunci când mesajul împărăției cade pe pământul bun. „Aceștia sunt cei care, după ce au auzit

cuvântul cu o inimă curată și bună, îl păstrează și aduc roade cu răbdare.” (Luca 8:15, *NW*) Ei produc din belșug „una o sută, alta șaiszeci și alta treizeci”. (Mat. 13:23, *NW*) Astfel, condiția inimii este cea care face diferența între sărăcie și rodnicie, între moarte și viață.

Rodul produs este „jertfa de laudă, adică rodul buzelor care declară public” cu privire la Cuvântul glorios al lui Iehova, numele și scopurile Sale. (Rom. 10:10; Evrei 13:15, *NW*) Așadar, păstrați-vă mintea receptivă față de adevăr! „Tatăl Meu este glorificat prin aceasta”, a spus Isus, „ca voi să continuați să dați mult rod și să vă dovediți discipolii Mei”. – Ioan 15:8, *NW*.

[Note de subsol]

Pentru o acoperire completă a acestui subiect vedeți Turnul de veghere din 1 decembrie, 1950.

VICTORIA FINALĂ **asupra religiei babilonice este** **APROAPE**

Despre organizația lumii lui Satan se vorbește în Scripturi ca despre Babilon, deoarece doctrinele și practicile sale religioase se aseamănă foarte mult cu cele ale Babilonului – capitala antică a lui Nimrod, primul rege totalitar de pe pământ. Ca și Israelul din vechime, creștinătatea a ajuns captivă în această organizație babilonică a lumii. Ea preferă să rămână aici în loc să evadeze și să se supună împărăției lui Dumnezeu. Oh, ea se roagă pentru aceasta cu buzele, însă în inima ei nu și-o dorește. Ea a încercat să-și atragă toată turma în captivitatea babiloniană, alături de ea, supusă lumii lui Satan, și să o țină acolo în sclavie, departe de Iehova Dumnezeu și de Cristosul său, Regele uns. În timpurile moderne ea a încercat să țină aici și rămășița Martorilor lui Iehova. Această rămășiță, cei unși cu spiritul lui Dumnezeu, a început să se formeze în ultimul sfert al secolului trecut. Candela Cuvântului său aruncă o lumină din ce în ce mai mare, iar rămășița, urmând-o pe calea adevărului, s-a străduit să facă o evadare completă din Babilonul modern, către libertatea organizației teocratice a lui Iehova.

2. S-a obținut o mare libertate prin faptul că a fost susținut adevărul în măsura în care a fost dezvăluit atunci, după cum a spus Isus: „Adevărul vă va face liberi”. Rămășița a îndreptat atenția cu convingere spre anul 1914 și a arătat, cu ajutorul profețiilor din Scripturi, că acesta urma să fie un an de necazuri fără precedent pentru lume, prevestind că sfârșitul acesteia era aproape. În ce privește necazurile lumii din 1914, acestea nu s-au lăsat așteptate, căci în acel an a izbucnit primul conflict mondial cu un război total. Dar în loc să fie favorizată cu un transfer timpuriu în împărăția cerească, rămășița închinătorilor lui Iehova a fost luată cu forța de dușmanii lor politici și religioși din creștinătate. Condițiile războiului s-au dovedit o situație favorabilă pentru ca vrăjmașii lor să le facă acest lucru. Așadar,

ei au rămas în captivitatea babiloniană pe parcursul războiului, cu inimile întristate.

3. Totuși, aparenta victorie a lui Satan a fost doar una de scurtă durată. Zeii și cei puternici ai creștinătății au jurat și au declarat că acesta avea să fie sfârșitul acestor martori care preziceau sfârșitul lumii și care proclamau domnia de o mie de ani a lui Cristos, cu Diavolul legat. Ei i-au însemnat pe acești închinători captivi ai lui Iehova Dumnezeu pentru a fi omorâți, dacă nu fizic cel puțin spiritual. „Mergeți și serviți-le altor dumnezei”, dumnezeilor Babilonului cel mare. Scopul persecuțiilor din partea dușmanilor era să îi îndemne spre această cale de acțiune. (1 Sam. 26:18, 19) Cei care au ținut captiv poporul consacrat al lui Iehova erau hotărâți să nu deschidă niciodată ușile închisorii și să-i lase pe acești prizonieri să plece acasă în organizația lui Iehova. Zeii Babilonului, slujitorii și cei devotați lor au prezis că nu va mai exista viitor pentru închinarea și organizația lui Iehova de pe pământ și că poporul său nu va fi niciodată liber să se întoarcă. Ei erau hotărâți să ducă la îndeplinire acest lucru, pentru a aduce batjocură asupra numelui lui Iehova, Dumnezeul lui Iacob, sau Israel. – Ps. 102:20; Isa. 14:17, *nota marginală*.

4. Totuși, puternica organizație a lui Satan se înșela din nou. Din nou, cei puternici ai săi, vizibili și invizibili, s-au dovedit a fi dumnezei falși. Ei au fost din nou demascați ca fiind profeți falși, incapabili de a face să li se împlinească spusele. Iehova a privit spre această zi cu mii de ani în urmă și le-a aruncat această provocare tuturor dumnezeilor și celor puternici ai Babilonului, așa cum este înregistrat în profetia lui Isaia, capitolul 41, versetele 21-29:

5. „Prezentați-vă cauza”, zice DOMNUL [Iehova]. ‘Aduceți-vă susținătorii’, zice Regele lui Iacob. ‘Să se apropie și să ne spună ce se va întâmpla. Spuneți-ne lucrurile dintâi, ca să le punem în inimă, sau lucrurile care vor veni, ca să cunoaștem chestiunea. Spuneți-ne lucrurile care se vor întâmpla după aceea, ca să știm că sunteți dumnezei! Da, faceți bine sau faceți rău, ca să fim înspăimântați și îngroziți. Iată! Sunteți nimic și lucrarea voastră este un nimic. Cine vă alege pe voi este o urâciune.’”

6. Apoi, Iehova se referă la Isus Cristos, pe care îl întronează ca Rege în părțile de nord ale Sionului ceresc, și care vine de la est, sau răsărit, iar Iehova își declară scopul de a dovedi că el este adevăratul Dumnezeu, spunând: „Am ridicat pe cineva de la nord și el va veni. El va chema numele meu de la răsărit. Va călca în picioare conducători [ai marelui Babilon] ca pe mortar, la fel ca olarul care calcă lutul. Cine a prezis de la început, ca să-l știm, și dinainte, ca să spunem: ‘Are dreptate’? Nu este nimeni care să prezică. Nu este nimeni care să anunțe. Nu este nimeni care să audă cuvinte din partea voastră. Prima dată i-am spus Sionului și am trimis vestitori ai veștii bune Ierusalimului. Dar printre ei nu era nimeni care să dea sfaturi ca atunci când i-am întrebat, să răspundă. Iată că toți sunt un lucru inexistent. Faptele lor sunt un nimic, chipurile lor turnate sunt vânt și deșertăciune.” – AT.

7. Încă o dată, o rămășiță credincioasă a supraviețuit acestei încercări a organizației lumii babilonice a lui Satan de a distruge poporul lui Iehova și de a șterge închinarea lui Iehova de pe fața pământului. În fața tuturor eforturilor

dușmane de a-i distruge pe închinătorii și martorii lui Iehova, el a păstrat această rămășiță devotată. E adevărat, el a fost supărat pe ei pentru un timp scurt, deoarece ei fuseseră pătați de contactul cu lumea babiloniană și deoarece cedaseră fricii de oameni. Astfel, el i-a lăsat să cadă sub puterea și controlul dușmanului în timpul chinurilor războiului mondial, mai ales în 1918. Dar, deoarece inimile lor Îi erau loiale și credincioase și s-au căit, el nu i-a abandonat în totalitate. El și-a propus să-i elibereze prin intermediul Mai Marelui Său Cir, Regele său Isus Cristos, pe care l-a întronat în ceruri la sfârșitul „timpurilor fixate națiunilor” în 1914. Rămășița captivă credincioasă nu s-a așteptat la o asemenea eliberare pe pământ. Dumnezeii și puternicii Babilonului nu oferiseră nici un indiciu despre așa ceva, ci preziseseră împotriva acestui lucru. Când au fost întrebați și provocați să spună ce urma să se întâmple cu privire la lucrarea lui Iehova și organizația sa de pe pământ, ei nu au putut să răspundă cu convingere.

8. Iehova a fost cel ce s-a dovedit a fi un adevărat profet. El a fost primul care a spus vestea bună despre eliberarea rămășiței din organizația sa capitală Sion. El a făcut acest lucru prin intermediul Cuvântului său, Biblia, și aceasta a aruncat lumină asupra revelației sale. În 1919, așa cum arată istoria, a rupt puterea puternicului Babilon și și-a eliberat poporul captiv. El i-a restabilit în organizația sa teocratică și la activitatea ei liberă și fără teamă. Apoi, rămășița restabilită a împlinit cuvintele pe care le spusese el cu mult timp în urmă Sionului: „Vei spune în ziua aceea: ‘Îți mulțumesc, o, DOAMNE [Iehova], că, deși te-ai supărat pe mine, mânia ta s-a întors în cele din urmă și m-ai mângâiat. Iată, Dumnezeu este salvarea mea! ...’ Cântați-i laude DOMNULUI, pentru că a făcut lucruri mărețe! Lucrul acesta să se facă de cunoscut pe tot pământul! Strigați și cântați de bucurie, locuitori ai Sionului, căci mare este în mijlocul vostru Sfântul lui Israel!” – Isa. 12:1,2,5,6, AT.

Sfidarea zeilor Babilonului

9. Iehova a dovedit că are dreptate, însă zeii Babilonului nu au reușit să facă acest lucru. Atunci când li s-a dat șansa să facă bine, eliberându-i de bunăvoie pe martorii lui Iehova din puterea lor, și de asemenea șansa de a face rău, exterminându-i pe martori de pe pământ, ei au eșuat, nereușind să arate că sunt dumnezei, în comparație cu Iehova, Dumnezeul rămășiței sale unse. Când a început războiul în cer, după întronarea, în 1914, a Fiului lui Dumnezeu ca Rege al unei lumi noi, zeii-demoni ai Babilonului, inclusiv Satan, conducătorul lor, au fost aruncați cu putere din cer, jos pe acest pământ, așternutul picioarelor Regelui lui Dumnezeu. De atunci încoace răsună acest strigăt, prin Cuvântul dezvoltării al lui Dumnezeu: „A căzut! A căzut Babilonul! Toate chipurile cioplite ale dumnezeilor lui sunt zdrobite la pământ!” (Isa. 21:9, AS) Organizația lui Iehova a rămășiței sale eliberate constituie pe pământ clasa străjerului, și preia această veste uimitoare mai ales din 1925 încoace. Ea strigă în gura mare acest lucru, pentru toți locuitorii organizației lui Dumnezeu, începând cu numărul din 1 martie 1925 al *Turmului de veghere*. Astfel Iehova, prin Regele său Isus Cristos, s-a justificat ca adevăratul

Dumnezeu, arătându-și puterea împotriva mării organizații vrășmașe Babilon. El s-a justificat pe sine însuși ca Dumnezeu Atotputernic, salvându-și rămășița din puterea Babilonului. Astfel, închinarea lui pură a fost restabilită și reînnoită pe pământ, și va dăinui. Va câștiga victoria!

10. Acestei rămășițe care a fost eliberată în 1919 i s-a dat minunatul privilegiu și greaua responsabilitate, aceea de a duce mai departe închinarea curată și nepătată a adevăratului Dumnezeu, Iehova, pe pământ și să o extindă până la marginile pământului. După cum spunea profeția citată mai sus: „Lucrul acesta să facă de cunoscut pe tot pământul!” La timpul eliberării sale din puterea Babilonului, membrii rămășiței eliberate erau încă pătați și mânjiți de necurăția Babilonului. Acest lucru nu se potrivea imaginii lor ca închinători ai lui Iehova, care este dușmanul Babilonului. Iehova și-a trimis, așadar, Marele Preot, Isus Cristos, la templul spiritual pentru o lucrare de judecată a tuturor religiilor, cele false și cea adevărată. Astfel, Marele Preot a curățat rămășița, înțelegerea lor și modul lor de a se închina Dumnezeului Cel Preaînalt. Acest lucru îl prezisese profeția lui Iehova prin intermediul lui Maleahi, cu aceste cuvinte: „Dar cine va suporta ziua venirii sale și cine va sta în picioare când se va arăta el? Căci el va fi ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului. El va sta ca un topitor și ca un purificator al argintului și-i va purifica pe fiii lui Levi (rămășița spirituală). Îi va purifica așa cum se purifică aurul și argintul, astfel că ei vor deveni pentru DOMNUL oameni care îi vor aduce daruri în dreptate.” – Mal. 3:2,3, *AT*.

11. În această zi a venirii Marelui Preot și Mesagerului lui Iehova la templul de închinare, sistemele religioase ale creștinătății nu au putut rămâne în picioare și nu au fost aprobate. Însă membrii rămășiței unse a martorilor lui Iehova s-au supus purificării închinării lor și au ajuns aprobați. Ei au abandonat tradițiile omenești și filosofii de orice fel și au fost aduși în deplină conformitate cu Cuvântul curat al lui Dumnezeu. Așa cum a spus Isus: „Voi sunteți deja curați datorită cuvântului pe care vi l-am spus.” (Ioan 15:3, *NW*) Ei au fost conduși de către Marele lor Preot la o închinare teocratică, ceea ce înseamnă a-l servi pe Dumnezeu ca și Suveran Suprem, iar templul său fiind condus de sus, direct de către el, ca și Cap Suveran și nu de jos, de la un nivel inferior.

12. Pe parcursul anilor de la eliberarea din 1919 înapoi, Satan și demonii săi au încercat să corupă organizația și închinarea poporului eliberat al lui Iehova. Însă Marele lor Preot de la templu i-a păstrat curați. Mai mult, Satan a încercat să îi distrugă întorcând împotriva lor forțele violente ale fascismului și nazismului, presiunile militare ale celui de-al doilea Război Mondial și perioada de după acesta, iar acum, și forțele comunismului internațional. Dar până în acest an, 1951, eforturile lui Satan prin aceste mijloace au fost zadarnice. Prin orice mijloc el a încercat să-i ducă iar în sclavie și să-i facă parte a acestei lumi, dar degeaba. Poporul eliberat și curățat al lui Iehova ține la religia curată și nepătată în adevărata ei semnificație. Ei nu numai că se îngrijesc de văduve, orfani și de cei asupriți în necazurile lor, dar se și păstrează nepătați de această lume. Ei vor continua să facă aceasta prin puterea Atotputernicului Dumnezeu, prin Cristos.

Înainte dumnezeilor tuturor națiunilor

13. În întrecerea dintre dumnezei care are loc astăzi, Iehova a reușit într-adevăr o victorie răsunătoare eliberându-și, purificându-și și menținându-și rămășița spirituală, izraeliții săi spirituali, în ciuda a tot ce poate face Babilonul modern. Lucrurile au decurs la fel ca și atunci când și-a eliberat poporul ales, Israelul, din sclavia din Egipt. Atunci el a spus: „Voi executa judecățile mele împotriva tuturor dumnezeilor Egiptului: Eu sunt Iehova!” (Ex. 12:12, *AS*) Iar acum, în acest „timp al sfârșitului”, ele își execută judecățile sale nu doar împotriva dumnezeilor-demoni ai Egiptului din vechime, ci și împotriva dumnezeilor întregii lumi babiloniene. El este conștient de tot ce i-au făcut și încă îi fac dușmanii rămășiței sale credincioase. De aceea, el va face acum împotriva acestor dușmani ceea ce a prezis: „Aceasta va fi partea lor în schimbul aroganței lor, fiindcă au batjocorit pe poporul DOMNULUI oștirilor și s-a lăudat împotriva lui... el îi va înfometa (îi va nimici) pe toți dumnezeii pământului, iar oamenii se vor pleca înaintea lui, fiecare din locul unde se află, da, de pe toate coastele (sau insulele) națiunilor.” (Țef. 2:10,11, *AT; Mo*) Aceste cuvinte profetice arată că rămășița eliberată a lui Iehova trebuie să aibă o parte, ca și colaboratori, la înfometarea tuturor dumnezeilor pământului sau făcându-i să dispară, să fie nimiciți. Cum?

14. Înălțându-l pe Iehova înaintea tuturor națiunilor ca fiind singurul Dumnezeu viu și adevărat, Dumnezeu invincibil care aduce salvarea. Proclamând faptul că a venit Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos, instrumentul Său pentru această eliberare, și că prin urmare, această eliberare din Babilonul cel mare este acum posibilă pentru toți oamenii cu bunăvoință din toate națiunile, da, și din insulele mărilor. De asemenea, arătându-și libertatea dată de Dumnezeu și faptul că Atotputernicul Iehova a zdrobit jugul Babilonului de la gâtul lor. Arătând și că dumnezeii națiunilor sunt dumnezei falși, care nu au nicio putere împotriva cuvântului, lucrării și organizației lui Iehova, deoarece el este „Dumnezeul dumnezeilor”. De asemenea, demonstrând că religia adevărată și acceptată, închinarea curată și nepătată există în mijlocul organizației teocratice a poporului liber al lui Iehova.

15. Este de așteptat ca asemenea acțiuni să stârnească mânia și indignarea atât a dumnezeilor-demoni ai națiunilor, cât și a victimelor lor religioase, practicanții formelor false de închinare. Dar este datoria noastră, și este în interesul libertății tuturor oamenilor cu bunăvoință, să îi sfidăm pe acești falși dumnezei ai Babilonului și să împlinim cuvintele profetice ale psalmului: „Îți voi aduce mulțumiri din toată inima mea, îți voi cânta laude în prezența dumnezeilor. Mă voi prosterna în fața templului tău sfânt și voi aduce mulțumiri numelui Tău pentru bunătatea și pentru loialitatea ta. Căci ți-ai slăvit numele deasupra tuturor. În ziua în care am strigat mi-ai răspuns, ți-ai crescut puterea în mine. Toți regii pământului îți vor aduce mulțumiri o, DOAMNE (Iehova), când vor auzi cuvintele gurii tale. Deși umblu în mijlocul necazului, îmi păstrezi viața. Împotriva mâniei dușmanilor mei îți vei întinde mâna și dreapta ta mă va elibera.” (Ps. 138:1-4,7, *AT*) Tocmai pentru acest motiv a fost cruțată și eliberată rămășița în acest „timp al sfârșitului”

acestei lumi, și anume pentru a pune mărturie despre supremația și suveranitatea adevăratului Dumnezeu Iehova înaintea tuturor dumnezeilor falși ai acestei lumi condamnate.

16. Membrii rămășiței unse apreciază faptul că au fost eliberați și ocrotiți și preiau aceste cuvinte profetice ale psalmistului: „Nu este nimeni ca tine printre dumnezei, o, Doamne; și nu există lucrări ca ale tale. Toate națiunile pe care le-ai făcut vor veni și se vor închina înaintea ta, o, Doamne și îți vor glorifica numele. Căci tu ești măreț și faci lucruri minunate; numai tu ești Dumnezeu ... o, Iehova.” – Ps. 86:8-11, *AS*.

17. Aceste cuvinte profetice inspirate de către Iehova prin spiritul său nu au fost scrise în zadar. Ele nu se întorc astăzi la el fără rezultat. Ele se împlinesc deja, căci rămășița eliberată a lui Iehova s-a ridicat în multe țări și pune mărturie despre dumnezeirea lui Iehova. Prin activitatea lor neînfricată ei au demonstrat ce libertate le dă El captivilor pe care îi eliberează din Babilon, prin intermediul Împărăției pe care a întemeiat-o în mâinile Regelui său uns, Isus Cristos. Datorită acestei mărturii credincioase și cutezătoare, depusă înaintea tuturor dumnezeilor umiliți ai Babilonului, persoane cu bunăvoință din toate națiunile vin și se închină alături de rămășița înaintea lui. Ei îi glorifică numele alături de rămășița unsă, făcând aceasta spre sfidarea tuturor dumnezeilor acestei lumi, dumnezei vizibili și invizibili. Cu curaj și devotament ei merg și în alte țări și îi demască pe dumnezeii falși, arătând că închinarea la aceștia este falsă și are ca rezultat dezastrul și moartea. Ca și consecință, astăzi există vestitori care preamăresc dumnezeirea și împărăția lui Iehova în 67 de teritorii, pe când în anul 1928 nu era niciunul. În 1938 erau 45 de astfel de teritorii în care înainte nu erau deloc martori sau închinători ai lui Iehova, iar acum numărul lor a ajuns la zeci de mii.

18. Această eliberare a unei „mari mulțimi” de alți închinători este foarte importantă. Ea marchează încă o victorie pentru Iehova, ca Dumnezeu cel viu și adevărat. În acest timp când toată religia se află la judecată, acest lucru reprezintă un triumf pentru închinarea curată și neîntinată a lui Iehova. Dar acum, Marele său Preot și Rege triumfă și mai mult asupra dumnezeilor falși ai Babilonului, pe măsură ce înaintează „victorios ca să-și desăvârșească victoria.” (Apoc. 6:2, *NW*) Sub comanda lui, noi trebuie să ducem ofensiva și mai departe împotriva dumnezeilor și a închinării false ai acestei lumi, până când vor fi demascați în fața tuturor persoanelor cu bunăvoință, asemănătoare oilor, din toate națiunile și până când acestea se vor întoarce la închinarea Dumnezeului dumnezeilor, Iehova, și vor câștiga eliberare din această lume condamnată.

19. Mai sunt și alte țări și teritorii în care trebuie să se ajungă, mai sunt și alte mulțimi de oameni cu bunăvoință care trebuie să fie luminați și eliberați. Este urgent să ajungem la ei acum. „Timpul sfârșitului” acestei lumi este din ce în ce mai aproape. Religia falsă, închinarea la dumnezei falși, duce la moarte și la distrugere în bătălia Armagedonului care ne stă înaintea. A îmbrățișa și a rămâne în religia curată și neîntinată, închinarea adevăratului Dumnezeu, Iehova, prin Marele său Preot, Isus Cristos, duce la viață veșnică în lumea nouă. În înfruntarea decisivă de la Armagedon a dumnezeilor, toți dumnezeii falși ai acestei lumi,

vizibili și invizibili, vor cădea înfrânți de pe pedestale și vor fi distruși, iar închinarea și religia lor falsă și necurată va pieri odată cu ei. Asta înseamnă că și închinătorii lor vor fi distruși odată cu ei, spre rușinea veșnică a dumnezeilor falși și a închinării false. Dar Dumnezeu Cel Prea Înalt Iehova, prin Marele său Preot regal, Isus Cristos îi va ocroti pe adevărații închinători prin acel puternic și distrugător conflict mondial. Prin acest extraordinar miracol, religia curată și neîntinată va supraviețui alături de ei în veșnica lume a dreptății, iar închinarea pură se va bucura de o victorie pe timp indefinit, câștigată pentru ea de către mult-iubitul Dumnezeu Iehova și de Marele său Preot, Isus Cristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a intrat acum creștinătatea în captivitate, asemenea Israelului din vechime? Pe cine a încercat s-o țină acolo cu ea?
2. Cum a câștigat rămășița mai multă libertate și ce a predicat ea cu exactitate despre anul 1914? Cum a devenit ea totuși captivă în Babilonul modern?
3. Care era hotărârea creștinătății referitor la rămășiță?
- 4-6. Ce a fost dovedit, din nou, despre puternicii lui Satan? Ce provocare și ce scop declarat le adresase Iehova cu mult timp în urmă?
7. De ce s-a supărat Iehova pe rămășiță pentru puțină vreme? Ce scop însă, și ce sfârșit, referitor la ei, n-a putut prezice dușmanul?
8. Cine a prezis rezultatul? Când și prin cine a fost împlinit Isaia 12:1,2,5,6?
9. Cum s-a justificat Iehova ca Dumnezeu cel adevărat?
10. Ce responsabilitate i-a fost dată rămășiței eliberate? Prin ce trebuie ea să mai treacă?
11. Cine a dat greș în judecată? Dar cine a ieșit aprobat și de ce?
12. Cum a încercat Satan să înrobească rămășița? Cu ce rezultat, însă?
13. Cu ce poate fi comparată această eliberare modernă? Ce a prezis Iehova împotriva dușmanilor Săi?
14. Cum participă rămășița eliberată, împreună cu Iehova, la 'înfometarea tuturor dumnezeilor pământului'?
- 15,16. Care este datoria rămășiței, ce cuvinte profetice împlinește și ce alte cuvinte profetice enunță ea?
17. Ce demonstrează activitatea ei? Ce rezultă din aceasta?
18. Ce reprezintă această eliberare suplimentară a „mulțimii mari”? Până când trebuie să i se dea curs atacului împotriva dumnezeilor falși?
19. Ce face urgent mărturia continuă? Ce miracol aduce o victorie pe timp indefinit închinării curate?

Întrebări de la cititori

• În **Marcu 15:25**, se stabilește timpul răstignirii lui Isus în ceasul al treilea, și în **Ioan 19:14** se spune că era ceasul al șaselea. Cum se explică această discrepanță? - S.S., New Hampshire.

Au fost oferite multe explicații ingenioase de către comentatorii și traducătorii Bibliei. Mulți dintre ei spun că este o greșală de transcriere în Evanghelia după Ioan, redarea corectă fiind cea cu „ceasul al treilea”. Cu toate acestea nu există nicio dovadă a unei astfel de greșeli. Unii susțin că Ioan a măsurat timpul așa cum o facem noi în zilele noastre și astfel că prin „ceasul al șaselea” el a vrut să spună ora 6 a.m., și nu ora 12 la prânz, așa cum ar fi de obicei indicată de „ceasul al șaselea” din Palestina la acel timp. Dar dacă Ioan a vrut să spună ora 6 a.m. prin „ceasul al șaselea”, de ce s-ar fi odihnit Isus la fântâna lui Iacob obosit după o călătorie, la acea oră atât de devreme? (Ioan 4:6) La amiază ar fi un timp mai potrivit pentru aceasta, și fără îndoială acesta a fost timpul pe care a vrut să-l exprime Ioan când a folosit expresia „ceasul al șaselea”. O autoritate merge până acolo să spună că prin „ceasul al șaselea” Ioan s-a referit la ceasul al șaselea din noapte sau de la miezul nopții. Dar aceasta nu permite timp să aibă loc multe evenimente, dintre care unele au început în zorii zilei. Luând în considerare tot ceea ce s-a întâmplat și timpul în care ar fi avut loc, veți vedea că până și punctul de vedere că era ora 6 a.m. nu permite alocarea timpului necesar.

În timpul ultimei nopți a lui Isus petrecută pe pământ ca și creatură umană El a celebrat Paștele și apoi a instituit Memorialul. Aceasta a fost urmată de o discuție prelungită, apoi trădarea, arestarea și procesul Lui înaintea lui Ana, Caiafa și a Sinedriului. Pentru aceste procese s-au efectuat cercetări inutile pentru mărturii false, Isus a fost interogat, palmuit și maltratat iar toate acestea trebuie să fi luat un timp considerabil. Când a fost dus la Sinedriu pentru cercetare finală și sentință, timpul de care se vorbește este „atunci când s-a făcut dimineață” (Matei 27:1, *NW*), „la revărsatul zorilor” (Marcu 15:1, *NW*), „când s-a făcut ziuă” (Luca 22:66, *NW*), și „în zori” (Ioan 18:28, *NW*).

Dar chiar și după zorii zilei multe evenimente aveau să se întâmple înainte de răstignire. De la Sinedriu, El a fost dus înaintea lui Pilat care l-a interogat pe Isus și a ascultat acuzațiile aduse de către preoții cei mai de seamă și de către bătrânii cu influență. De acolo Isus a mers la Irod care l-a interogat cu „multe cuvinte mai bune” ce ar fi luat ceva timp având în vedere curiozitatea și limbușia lui Irod, precum și timpul consumat de către preoții cei mai de seamă și cărturari pentru a prezenta cu glas tare acuzațiile lor emoționale. Le-a trebuit timp și soldaților lui Irod să-L discrediteze pe Isus, să-L înghiontească și să-L îmbrace într-o haină strălucitoare. Apoi înapoi în fața lui Pilat, care după multe argumente cu preoții evrei și cu mulțimea antrenată să solicite eliberarea lui Baraba în loc de cea a lui Isus, și ascultând mesajul de la soția sa cu privire la visul ei, el l-a predat pe Isus în voia lor. Apoi biciuirea lui Isus, încoronarea lui cu spini de către soldați și batjocorindu-l altfel, drumul către Calvar făcut de Isus care era slăbit de cruda biciuire, cu o gloată ce se învoldura în jurul Lui – toate acestea au luat ceva timp.

Ora 6 a.m. pentru „ceasul al șaselea” nu permite timpul necesar pentru efectuarea tuturor acestora.

Unii savanți susțin că evreii împărțeau ziua în patru părți, și astfel expresia „ceasul al treilea” a cuprins partea a doua a zilei de la ora 9 a.m. până la ora 12 la prânz, atunci când „ceasul al șaselea” marca începutul părții a treia. Acest lucru ar rezolva dificultățile, din moment ce „ceasul al treilea” din Marcu ar putea coincide cu „pe la ceasul al șaselea” din Ioan. Cu toate acestea nu există motive solide pentru concepția că patru astfel de perioade de trei ore erau folosite pentru a indica timpul zilei când Isus a fost pe pământ. După ce menționează ceasul al nouălea, Isus se referă la ceasul al unsprezecelea, arătând că El nu a avut în vedere ceasul al nouălea ca incluzând perioada de timp de la nouă la doisprezece, sau de la ora 3p.m. la ora 6 p.m. (Matei 20:5, 6) Bineînțeles, Ioan s-a bazat pe o distribuire a timpului pe o oră atunci când a menționat ceasul al zecelea (1:39) și ceasul al șaptelea (4:52) nefolosind doar orele a noua, respectiv a șasea, așa cum ar fi făcut dacă ar fi folosit aceste patru diviziuni pretinse mai mari ale zilei.

Explicația care pare logică și lipsită de constrângere este aceasta: zilele erau împărțite în douăsprezece ore care durau de la răsărit până la apus, sau aproximativ de la ora 6 a.m. până la 6 p.m. (Ioan 11:9) Neîmpărțind ora în minute, evreii spuneau că era ceasul al treilea până când începea al patrulea, la fel cum astăzi se poate spune că cineva are treizeci de ani, deși de fapt el poate avea treizeci de ani și nouă luni. Astfel că ceasul al treilea din Marcu poate fi aproape de începutul ceasului al patrulea, sau ora 10 a.m. Ioan nu pretinde că este corect spunând că „era aproape la ceasul al șaselea”. Ar fi putut fi ora 11:30 a.m., sau chiar mai devreme. Acea zi a fost una cu mare tensiune emoțională pentru urmașii lui Isus și le-ar fi fost greu să observe cu calm timpul exact, relativ neimportant al evenimentelor. De asemenea, rețineți că ei nu aveau ceasuri legate la încheietura mâinilor în acele vremuri. Timpul, fără îndoială, era calculat în general prin observarea soarelui, care ar fi putut fi acoperit de ceață sau nori și în cel mai bun caz aceasta putea fi doar o aproximare. De asemenea mai trebuie amintit faptul că Ioan și-a scris relatarea după aproape 65 de ani de la producerea acestor evenimente. Astfel că toți acești factori permit o întârziere mai mare care să absoarbă diferența de timp dintre cele două relatări.

Un alt punct ce poate avea legătură cu chestiunea: biciuirea și lovirea au fost considerate ca o parte a procesului de răstignire. Era atât de teribil de crudă că uneori victima murea de pe urma ei, și ar fi putut să fie destul de severă și în cazul lui Isus, fapt care a necesitat aducerea unui alt om pentru a-L ajuta să ducă stâlpul, după ce până atunci Isus L-a dus singur. (Luca 23:26; Ioan 19:17) Dacă această biciuire a fost începutul procedurii de răstignire, trebuia să treacă un timp de la începutul ei și până la răstignirea efectivă pe stâlp. Persoane diferite ar putea să prezinte în mod diferit timpul răstignirii în funcție de stadiul special al procedurii când ei au remarcat ora. Astfel că mulți factori pot explica diferența din înregistrări și tocmai faptul că există o diferență reconciliabilă dovedește că nu a existat niciun efort silit din partea lui Ioan de a face relatarea sa să fie armonizată exact cu cea

anterioară a lui Marcu, așa cum în mod sigur ar fi făcut-o dacă Ioan ar fi falsificat relatarea.

• **Trebuie să fim noi botezați înainte să fim recunoscuți de Dumnezeu ca slujitori ordinați? Broșura *Apărarea și stabilirea legală a veștii bune* declară că atunci când suntem în instanță noi trebuie să spunem că suntem slujitori neordinați dacă nu am fost botezați. - E.B., Indiana.**

Autoritățile țării în general apelează la anumite ceremonii în legătură cu ordinarea pentru serviciu, și de aceea momentul botezului cuiva este în general prezentat ca data ordinării aceluia. Desigur acest lucru a fost valabil și pentru Isus, pentru că atunci spiritul a coborât asupra Lui, în împlinirea profeției din Isaia 61:1, 2. Totuși o persoană se poate devota ea însăși lui Dumnezeu prin Cristos și să înceapă realizarea acesteia printr-o închinare credincioasă și un serviciu activ cu mult înaintea botezului în apă, deoarece oportunitatea botezului nu este chiar la îndemână. În acest caz Dumnezeu îl ordonează pe acesta ca slujitor al Său din momentul dedicării lui și așteaptă ca el să și-o simbolizeze cu prima ocazie apărută. Broșura juridică analizează în special problema din punctul de vedere al legii țării și recunoaște două clasificări făcute cu privire la slujitori, și anume slujitori ordinați și slujitori obișnuiți ne-ordinați. Așadar privind din punctul de vedere al legii țării, broșura juridică sugerează că noi stabilim din care grup facem parte pe baza faptului dacă am fost sau nu botezați. Aceleași drepturi legale se aplică tuturor slujitorilor chiar dacă ei sunt considerați ca fiind ordinați sau obișnuiți.

Cu toate acestea, broșura juridică ia în considerare recunoașterea faptului și că cineva poate fi ordonat de către Dumnezeu sau uns cu spiritul Său înaintea botezului cu apă, pentru că se arată cum Cornelius și credincioșii lui non-evrei au fost unși cu spiritul lui Dumnezeu înainte să fie cufundați în apă. (Faptele 10:44-48) Deși acesta a fost un lucru extraordinar, se arată totuși că Dumnezeu poate ordina o persoană dedicată înainte de botezul în apă. Așa că în timp ce o persoană nebotezată poate fi ordonată de către Dumnezeu aceasta poate declara în instanță ca nu a fost încă supusă ceremoniei de ordinare a cufundării în apă și din acest motiv ea poate fi clasificată, după legea țării, ca fiind mai degrabă slujitor obișnuit decât slujitor ordonat. De aceea Societatea Turnul de Veghere însăși atribuie greutate și importanță actului cufundării în apă și acest lucru este arătat prin faptul că doar aceia care în acest mod și-au simbolizat dedicarea pentru Dumnezeu au dreptul la un exemplar personal al broșurii *Consilierea juridică a Organizației Teocratice a martorilor lui Iehova*.

TURNUL de VEGHERE

15 NOIEMBRIE 1951

Nr. 22

Cuprins:

BOTEZ PENTRU SALVARE ȘI
BOTEZ CU FOC - Pag.799

CERERE CĂTRE DUMNEZEU PENTRU
O CONȘTIINȚĂ BUNĂ - Pag.811

ÎNTOARCERE ÎN AMERICA DE NORD - Pag.818

MARTORII LUI IEHOVA DIN DANEMARCA - Pag.823

SCRISOARE DESPRE MĂRTURIA
CĂTRE STUDENȚII
ȘI PROFESORII DE LA UNIVERSITATE - Pag.826

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.830

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, „Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveștește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate „Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

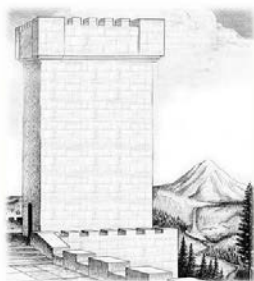
117 Adams Street

N. H. Knorr, *președinte*

Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

Grant Suiter, *secretar*

”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in “The Watchtower” for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt’s version
Da – J. N. Darby’s version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham’s version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Lc – Isaac Leeser’s version	Yg – Robert Young’s version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 49 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Botez pentru salvare și botez cu foc

„Botezul, corespondentul acestui lucru, vă salvează acum și pe voi, (nu simpla spălare a murdăriei de pe carne, ci rugăciunea pentru o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu).” – 1 Pet. 3:21, *Mo.*

Iehova este marele Botezător. Botezurile pe care le face el sunt fie pentru viață, fie pentru moarte, pentru salvare, ori pentru distrugere. Istoria demonstrează acest lucru. În viitorul apropiat vom fi martorii unui groaznic botez cu foc. Va fi oare acesta o mare zi de Rusalii modernă și îi vor supraviețui oare aceștia cei ce sunt botezați astfel? Singura cale de a înfrunta acest botez cu foc este să ne asigurăm că primim acum botezul pentru salvare. Prin aceasta nu ne referim la un botez în apă prin cufundare totală sau prin scufundarea corpului sub apă, ori prin stropirea cu apă sau vărsarea ei pe capul nostru de către anumiți clerici religioși. Milioane de oameni din creștinătate pretind că au primit botezul *cu apă* sub o formă sau alta, însă ei nu vor experimenta nicio salvare pe baza acestuia. Noi facem referire aici la botezul pe care îl face Dumnezeu, nu omul.

2. Cu aproximativ șase luni înainte ca Isus să vină la râul Iordan, Ioan, fiul preotului levit Zaharia, a fost trimis de Iehova Dumnezeu pentru a le prezenta botezul în apă evreilor care se căiau de păcatele lor împotriva Legii pe care le-o dăduse Dumnezeu națiunii lor prin Moise. Cât de potrivit a fost că Ioan și-a început lucrarea de botezare la râul Iordan! Tocmai în acest râu l-a trimis, cu câteva sute de ani înainte, profetul lui Iehova, Elisei, pe generalul sirian Naaman ca să se spele și să fie curățit de lepră. Naaman s-a botezat pe sine, sau s-a cufundat în râul Iordan (căci botezul înseamnă cufundare sau afundare) de șapte ori și a fost vindecat de boala sa de moarte. (2 Regi 5:10-14; vezi traducerea *LXX*) Iar acum Ioan îi boteza pe evrei în Iordan pentru a simboliza faptul că ei erau spălați de păcatele lor datorită căinței lor față de Iehova Dumnezeu. Însă Ioan le-a spus și că există și un botez și mai mare care mai trebuia să fie făcut de cineva mai puternic decât el. Ioan i-a avertizat pe iudei cu aceste cuvinte: „Secura este deja la rădăcina pomilor; orice pom care nu dă rod bun va fi tăiat și aruncat în foc. Eu vă botez cu apă datorită căinței voastre, dar cel ce vine după mine este mai puternic decât mine și eu nu sunt vrednic să-i scot sandalele. El vă va boteza cu spirit sfânt și cu foc. El are în mână lopata lui de vânturat și își va curăța bine aria și își va strânge grâul în hambar, iar pleava o va arde într-un foc ce nu poate fi stins (de

om).” – Mat. 3:10-12, *NW*

3. Acela mai puternic decât Ioan Botezătorul era Isus Cristos. Umilul Ioan a obiectat sincer atunci când Isus a venit la el la Iordan ca să fie cufundat. Cunoscând faptul că Isus nu avea niciun păcat, Ioan nu putea înțelege potrivirea unui botez în apă și i-a spus: „Eu am nevoie să fiu botezat de tine, și tu vii la mine?” Însă Isus l-a asigurat pe Ioan că botezul în apă era un simbol potrivit pentru el, spunând: „Lasă de data asta, fiindcă așa este potrivit să îndeplinim tot ce este drept.” Iehova a arătat că botezul era un simbol potrivit prin care să treacă Isus, căci apoi Dumnezeu l-a botezat pe Isus cu spiritul său sfânt. Când s-a ridicat Isus din apă, „el a văzut spiritul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste el. Și iată că din ceruri s-a auzit un glas care zicea: ‘Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care l-am aprobat.’” Astfel, Dumnezeu a acționat ca Mare Botezător și a făcut ceea ce a dus în cele din urmă la salvarea lui Isus, la viață nemuritoare în cer la dreapta lui Dumnezeu. – Mat. 3:13-17, *NW*; Evrei 5:7; Ioan 12:27; Ps. 116:7-15; Mat. 26:39.

4. Aici Isus a început un botez în moarte ca om, ca și creatură umană. Trei ani mai târziu, el le-a indicat acest lucru discipolilor săi, zicând: „Am un botez cu care să fiu botezat și cât sunt de neliniștit până se va termina!” La scurt timp după aceea, el le-a spus lui Iacov și lui Ioan: „Paharul pe care-l beau eu îl veți bea și voi și cu botezul cu care sunt botezat eu veți fi botezați și voi.” (Luca 12:50 și Marcu 10:39, *NW*) El a trecut printr-o cufundare în moarte ca o jertfă umană pentru păcatele oamenilor, care a început de la botezul său în apă de la Iordan. Și s-a sfârșit cu moartea sa pe stâlpul de tortură de la Calvar, în afara Ierusalimului. Atunci Dumnezeu și-a sfârșit marele act de a-l salva pe Fiul său ascultător din moarte, înviindu-l la viață nemuritoare, ca spirit invizibil în cer. Ioan Botezătorul nu ar fi putut niciodată să facă o astfel de cufundare. Numai Atotputernicul Tată ceresc ar fi putut să o facă. – 1 Pet. 3:18, 21,22.

O DIFERENȚĂ

5. Ioan le-a spus iudeilor că Isus urma să îi boteze cu „spirit sfânt și cu foc”. (Luca 3:16, *NW*) Mulți clerici ai creștinătății înțeleg spiritul sfânt și focul menționate aici ca fiind același lucru, și anume că focul este spiritul sfânt. Pentru a-și susține această idee ei îndreaptă atenția asupra zilei Rusaliilor, când Domnul Isus Cristos, glorificat în cer, a turnat spiritul sfânt peste discipolii săi credincioși de pe pământ, și, pentru a cita relatarea, „și au văzut niște limbi ca de foc care s-au împărțit, așezându-se câte una pe fiecare dintre ei. Toți s-au umplut de spirit sfânt și au început să vorbească în alte limbi, așa cum îi făcea spiritul să vorbească.” Însă acesta nu putea fi numit ‘botez cu foc’, căci în acel caz ar fi fost nevoie să apară o flacără care să le acopere și să le învăluie întregul corp pentru a fi un botez în acesta.

6. Apostolul Petru a citat apoi din profeția lui Ioel (2:28-32) pentru a arăta că aceasta era în curs de împlinire atunci. Însă această profeție a prezis că Iehova Dumnezeu avea să își reverse spiritul sfânt, și nu focul, peste orice fel de carne în timpul zilelor din urmă. Totuși, printre semnele pe care avea să le facă Dumnezeu

pe pământ avea să fie și „sânge, foc și nor de fum. Soarele se va preface în întuneric și luna în sânge, înainte să sosească ziua cea mare și glorioasă a lui Iehova.” (Faptele 2:1-21, *NW*) Aceasta arată că focul este separat de spirit, fiind asociat cu moartea și cu distrugerea, sângele și norul de fum.

7. Este evident că focul simbolizează distrugerea. Chiar și Ioan Botezătorul clarifică acest lucru în cuvântarea sa, spunând că pomul care nu produce roade bune va fi tăiat de secure de la rădăcină și aruncat în foc; iar Isus Cristos, ca secerător, are în mână lopata de vânturat pentru a-și curăța aria de treierat, și el strânge grâul în hambarele sale, însă pleava o arde cu un foc pe care niciun om nu îl poate stinge.

8. Ioan le vorbea evreilor în simboluri. Copacul care nu făcea roade bune este națiunea Israelului natural, națiunea evreilor necredincioși. Grâul pe care îl separă Isus și îl strânge în hambarele sale pentru păstrare și pentru întreținerea vieții altora este micuța rămășiță a evreilor care au crezut și l-au acceptat ca pe Mesia, sau Cristosul lui Iehova. Însă pleava pe care a vânturat-o el și a ars-o cu un foc pe care evreii nu l-au putut stinge este vasta majoritate a națiunii care nu a crezut și care i-a persecutat pe urmașii lui Cristos. Profetul Isaia a folosit același simbol al plevei pentru a descrie distrugerea Israelului necredincios și rău. (Isa. 5:24,25; 33:11,12) Cei din clasa grâului constituită din evrei credincioși, au fost botezați cu spirit sfânt din cer începând cu ziua Rusaliilor. Clasa plevei, formată din evrei necredincioși respinși, a fost botezată cu distrugere de foc în anul 70, când capitala națiunii lor, Ierusalimul, a fost distrusă de legiunile imperiale ale Romei: un milion o sută de mii de evrei au pierit atunci și nouăzeci și șapte de mii de evrei au fost duși în captivitate, astfel că au fost împrăștiați până la marginile pământului, ca un popor fără casă.

9. Isus cel înviat, atunci când i-a instruit pe discipolii săi să rămână în Ierusalim până când aveau să fie investiți cu putere de sus, nu le-a spus că o să fie botezați cu foc. El a zis: „Ioan a botezat, într-adevăr cu apă, dar voi, nu peste multe zile, veți fi botezați cu spirit sfânt ... dar veți primi putere când spiritul sfânt va veni peste voi și-mi veți fi martori ... până în cea mai îndepărtată parte a pământului.” (Luca 24:49; Faptele 1:4,5,8, *NW*) Aceștia erau cei botezați cu spiritul sfânt, Iehova Dumnezeu folosindu-l pe glorificatul Isus Cristos pentru a-l revărsa; însă despre restul evreilor care au refuzat invitația lui Iehova la ospățul spiritual de nuntă pentru Fiul său, Isus a spus în parabola sa: „Atunci regele s-a mâniat, și-a trimis armatele și i-a omorât pe ucigașii aceia și le-a ars orașul.” (Mat. 22:7, *NW*). Iehova, Regele ceresc, a folosit legiunile romane ca armate de execuție în anul 70 A.D. pentru a distruge Ierusalimul și templul său, iar astfel acei necredincioși care

au provocat uciderea lui Isus și a discipolilor săi au fost botezați cu foc simbolic.

10. Acest botez fusese deja preumbrit de prima distrugere a Ierusalimului și a palatului său regal de pe muntele Sion, de către armatele babiloniene, în anul 607 î.C. Prezicând acest lucru, profeții lui Iehova au vorbit și despre acest dezastru național ca venind peste izraeliții apostatați, prin foc. (Țef. 1:18; Ier. 32:36-35) Și Ieremia, deplângând distrugerea națiunii, a suspinat: „În mânia lui aprinsă, el a tăiat orice corn al lui Israel. Și-a retras dreapta din fața dușmanului; și l-a ars pe Iacob ca un foc năprasnic ce mistuie totul în jur. ... Și-a vărsat furia, ca pe un foc, în cortul fiicei Sionului. Iehova și-a arătat furia, și-a vărsat mânia aprinsă. El aprinde în Sion un foc care-i mistuie temeliiile.” (Plângeri 2:3,4; 4:11, *AS*) Făcând astfel, el a urmat regula de acțiune descrisă în psalmul regelui David: „Iehova îl încercă pe cel drept, însă sufletul Său îl urăște pe cel nelegiuit și pe cel ce iubește violența. El va face să plouă peste cei răi cu capcane, foc, sulf și vânt dogoritor vor fi partea cupei lor.” – Ps. 11:5,6, *AS*.

11. Distrugerea de foc a națiunii evreilor în anul 70 A.D. și cea din 607 î.C. pentru neascultarea acesteia față de legea lui Dumnezeu nu a fost primul botez cu foc consemnat în Biblie. Primul botez de acest fel înregistrat a fost acela pe care l-au suferit orașele păgâne Sodoma și Gomora, și asta la propriu. (Gen. 18:20 – 19:29) Isus însuși a susținut autenticitatea acestei relatări, spunând: „De asemenea, va fi ca în zilele lui Lot: mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, zideau. Dar în ziua în care a ieșit Lot din Sodoma a plouat foc și sulf din cer și i-a distrus pe toți. La fel va fi și în ziua în care va fi revelat Fiul omului.” Având în vedere că Isus ne oferea aici o profeție despre sfârșitul acestei lumi, el ne ajută să înțelegem că un astfel de botez de foc, la nivel mondial, o așteaptă și pe această generație care trăiește astăzi. – Luca 17:28-30, *NW*

12. Arătând că potopul arzător din cer peste Sodoma și Gomora a fost o imagine profetică a botezului cu foc a națiunii Israelului natural, Iehova l-a inspirat pe profetul său Isaia să se adreseze națiunii Israel ca și corespondent al acelor orașe blestemate și să spună: „Dacă Iehova al oștirilor nu ne-ar fi lăsat o mică rămășiță am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora. Ascultați cuvântul lui Iehova, conducători ai Sodomei! Pleacă-ți urechea la legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! La ce-mi folosește mulțimea jertfelor voastre? zice Iehova. Sunt sătul de ofrandele voastre arse. Încetați să mai faceți răul! Învățați să faceți binele! Căutați dreptatea! Corectați-l pe asupritor! Faceți-i dreptate orfanului! Apărați cauza văduvei!” – Isa. 1:9-17, *AS*.

13. Israelul nu a dat ascultare acestui îndemn la dreptate și s-a dovedit a fi mai rău decât Sodoma și Gomora, căci ei aveau o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Prin urmare, au avut și ei o soartă asemenea oamenilor din acele orașe rele, trecând printr-un îngrozitor botez de foc. Numai o rămășiță credincioasă a scăpat. Aceasta este o dramă profetică ce arată clar că un astfel de botez de foc va înghiți și corespondentul modern al Sodomei și Gomorei și al Israelului apostat. Acest lucru este exprimat prin avertismentul pe care l-a scris discipolul Iuda fraților săi creștini, spunând: „Tot așa, Sodoma și Gomora și orașele dimprejur ... ne sunt puse înainte ca un exemplu avertizor, suferind pedeapsa judecătorească a

unui foc veșnic.” – Iuda 7, *NW* Însă Creștinătatea apostată nu a dat atenție acestui exemplu avertizor. De aceea, și ea va fi cufundată în distrugere cu foc, iar Dumnezeu nu o va mai scoate niciodată din aceasta.

CEL MAI TIMPURIU BOTEZ SIMBOLIC

14. Văzând că ne confruntăm cu astfel de lucruri, suntem interesați de salvare și de botezul care duce la aceasta. Apostolul Petru ne spune că există o ilustrare din vechime a acestuia. Așadar, facem bine să o studiem cu atenție pentru a ști ce trebuie să facem, astfel încât să câștigăm salvarea mult dorită în aceste timpuri periculoase. Petru ne spune că această ilustrare a fost făcută în zilele lui Noe. Menționarea lui Noe ne amintește îndată de potopul de apă, ceea ce ne face să ne gândim la botezul în apă. Dar să analizăm și să vedem dacă într-adevăr la acest lucru făcea referire Petru. El scrie: „răbdarea lui Dumnezeu aștepta în zilele lui Noe, când se construia arca, în care puțini, adică opt suflete, au fost salvați prin apă. Ceea ce corespunde acestui lucru vă salvează acum și pe voi, și anume botezul ... prin învierea lui Isus Cristos. El este la dreapta lui Dumnezeu, pentru că s-a dus în cer, și i-au fost supuși îngerii, autorități și puteri.” (1 Pet. 3:20-22, *NW*) Cine sunt cei salvați acum prin ceea ce corespunde pildei din vechime ce a fost dată în zilele lui Noe?

15. Suntem fericiți să putem răspunde astfel: creștinii, evrei cât neamuri, care primesc botezul în spiritul sfânt, iar acum și „o mare mulțime” de însoțitori ai lor cu bunăvoință. În zilele lui Petru evreii care căutau viață aveau nevoie să fie salvați de botezul cu foc care amenința națiunea, iar Petru i-a îndemnat în ziua Rusaliilor: „Salvați-vă de această generație degenerată.” Trei mii de oameni au crezut mesajul că Isus a fost glorificat în cer ca să fie Domn și Cristos, iar mai târziu lor li s-au alăturat mii de alte persoane; ei au fost botezați cu toții în numele lui pentru iertarea păcatelor lor și pentru a primi darul spiritului sfânt, participând la botezul cu acesta. De-a lungul timpului aceștia au urmat instrucțiunile lui Isus și nu au intrat în orașul Ierusalim la paștele din anul 70 A.D. Prin urmare, ei nu au fost prinși acolo de legiunile romane care au asediat orașul și astfel nu au pierit de foame, ciumă și sabie, și nici nu au fost capturați și duși în exil ca sclavi ai Romei. Ei au fost cruțați de botezul de foc ce a căzut peste cea națiune lipsită de credință. Prin aceasta, ei au ilustrat modul în care persoanele din zilele noastre cu credință în Dumnezeu și în Cristos vor fi cruțate de un eveniment asemănător, care se va abate în curând asupra creștinătății.

16. După ce menționează unele aspecte despre zilele lui Noe, apostolul Petru ne spune și că ceea ce ne salvează și pe noi astăzi „corespunde acestui lucru.” Care lucru? Evident, procedura sau aranjamentul care a fost calea de salvare și în timpul potopului. Trebuie să existe corespondențe, căci Isus a vorbit în mod profetic despre „timpul sfârșitului”, în care ne aflăm noi acum, și a spus: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nicidecum nu vor trece. Iar ziua și ora aceea nimeni nu le știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Fiindcă, așa cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și prezența Fiului omului. Căci, așa cum erau oamenii în zilele acelea dinainte de potop: mâncau și beau, bărbații se căsătoreau

și femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care a intrat Noe în arcă, și n-au dat atenție până a venit potopul și i-a măturat pe toți, așa va fi și prezența Fiului omului.” (Mat. 24:35-39, *NW*; Luca 17:26-30) Prin aceste cuvinte, Isus a mai adus o dovadă a faptului că potopul a fost un eveniment istoric și că acest „timp al sfârșitului” acestei lumi, pe parcursul căruia el este prezent în mod invizibil, în puterea Împărăției, este la fel cu timpul sfârșitului acelei lumi antice în care a trăit Noe.

17. Să observăm, așadar, corespondențele importante. Astfel ne putem asigura de botezul care aduce salvare. Principalul personaj de pe acea scenă din vechime a fost Noe, cel care a construit arca. Pe cine simbolizează Noe? Noe și-a primit numele de la Lameh, tatăl său, căci la nașterea sa, Lameh a spus: „El ne va aduce mângâiere în munca și în truda mâinilor noastre, care vin din cauza pământului pe care Iehova l-a blestemat.” (Gen. 5:29, *AS*) Numele Noe înseamnă „odihnă” sau „mângâiere.” Însă Noe nu era un om leneș, nici înainte de potop și nici după. El era liderul vizibil în cea mai importantă activitate a acelor zile. El a fost al zecelea în linia genealogică pornind de la Adam, și astfel el a completat o serie de generații de la Adam, zece fiind un număr care simbolizează desăvârșirea, în ceea ce privește lucrurile pământești. Noe nu s-a odihnit înainte de potop. El a fost „un predicator al dreptății”, iar atunci când a primit avertizarea divină cu privire la lucruri nevăzute încă de oameni, el „a arătat teamă sfântă și a construit o arcă pentru salvarea familiei sale. Prin această credință, el a condamnat lumea și a devenit moștenitor al dreptății, potrivit credinței.” – Evrei 11:7, *NW*

18. Primul lucru pe care l-a făcut Noe după ce el și familia sa au ieșit din arcă, după potop, a fost să construiască un altar și să-i ofere o jertfă lui Iehova. Acest lucru a fost odihnit pentru Domnul Iehova, căci citim: „Și DOMNUL a simțit o mireasmă plăcută [o mireasmă odihnitoare, *nota marginală*; un miros satisfăcător, *Ro*], astfel că DOMNUL a zis în inima sa: ‘Niciodată nu voi mai blestema pământul din cauza omului, căci înclinația inimii omului este rea din tinerețea lui, și niciodată nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut.’” Apoi Iehova i-a binecuvântat pe Noe și pe fiii lui. (Gen. 8:21; 9:1, *NW*) Aici vedem cum, potrivit însemnătății numelui său, Noe i-a adus mângâiere omenirii la noul ei început de după potop, furnizând alinare în ce privește lucrarea și truda mâinilor oamenilor, lucruri pe care le suferiseră înainte din cauza blestemului adus de Iehova asupra pământului.

19. Corespondentul lui Noe este Isus Cristos. Isus a fost al șaptezeci și șaptelea de la Adam, potrivit cu Luca 3:23-38, iar numele său înseamnă „Iehova este salvare”. Ca și Noe, el îi aduce pe oameni la odihnă, chiar și acum. El a spus: „Veniți la mine, voi, toți care trudiți și sunteți împovărați, și eu vă voi înviora! Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la mine, căci eu sunt blând și am o inimă umilă, și veți găsi înviorare pentru sufletele voastre. Pentru că jugul meu este plăcut și sarcina mea, ușoară.” (Mat. 11:28-30, *NW*) Pe parcursul acestui „timp al sfârșitului” acestei lumi, Isus le dă această odihnă și înviorare tuturor oilor cărora le servește ca Păstorul cel Bun, și anume atât rămășiței „turmei mici” de moștenitori cerești, cât și marii mulțimi de „alte oi”. (Luca 12:32 și Ioan 10:16)

Însă după ce bătălia Armagedonului va boteza cu foc această lume veche, inclusiv creștinătatea, el va mângâia omenirea cu un mare sabbat de odihnă în timpul celor o mie de ani de domnie a sa. „Căci Fiul omului este Domn al sabbatului.” El le-a spus acest lucru iudeilor care obiectau la actele de îndurare înfăptuite în ziua de sabbat. Pe parcursul sabbatului de o mie de ani el va domni ca Rege și Mare Preot și va conduce omenirea în închinarea pură a lui Dumnezeu, pentru ca să nu mai cadă niciun blestem divin asupra omenirii ascultătoare. Isus este într-adevăr antitipicul Noe. Noe din vechime a făcut o lucrare constructivă „pentru salvarea casei sale”. Isus Cristos face același lucru. Ce este această construcție? Cum îi corespunde ea arcei?

20. Ceea ce îi corespunde arcei este sistemul teocratic al lui Iehova Dumnezeu, peste care l-a pus pe antitipicul Noe – Isus Cristos. Acest Fiul al lui Dumnezeu este de asemenea și un constructor, la fel ca Noe, iar el ne spune că își construiește biserica sau adunarea pe el însuși în calitate de Stâncă. (Mat. 16:18) Mai mult decât atât, la Evrei 1:1,2,8,9, citim că el este un „predicator al dreptății” prin care ne-a vorbit Dumnezeu și pe care Iehova „l-a numit moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut el sistemele de lucruri”. (NW) Arca pe care o construiește acest Mai Mare Noe este un nou sistem de lucruri, un nou aranjament divin care ne asigură ocrotire și ne păstrează pentru salvare veșnică. Adunarea, organizația teocratică pe care o construiește sau zidește el, trebuie să trăiască în cadrul acestui nou sistem de lucruri, și trebuie să gândească, să vorbească și să lucreze împreună cu el. Această arcă sau structură teocratică este obiect de batjocură pentru lume deoarece ea este construită potrivit instrucțiunilor lui Dumnezeu și pentru scopul său. Ea este diferită! Lumea nu a mai văzut nimic asemenea ei și nu o înțelege.

21. Așadar, pentru construirea ei se cere credință în Dumnezeu, iar cei care lucrează pentru acest sistem nou de lucruri trebuie să exercite credință pentru a putea merge înainte în ciuda batjocurilor și a ocărilor acestei lumi. Dar în marea criză iminentă ea își va servi scopul cu credință, salvându-i pe toți cei care se refugiază în ea, în același fel în care arca i-a purtat pe Noe și pe familia sa, în siguranță, prin apele potopului. Ne amintim și cum o asemenea arcă, un cufăr, sau *tebah* (ebraică) l-a salvat și pe copilul Moise de la o moarte adusă de apă în râul Nil. – Ex. 2:3,5.

22. Acesta este un sistem *nou* de lucruri, dacă îl comparăm cu vechiul sistem care predomina printre evreii care se aflau sub legea lui Moise. Atunci când s-a sfârșit definitiv acel sistem ebraic, în distrugerea de foc a Ierusalimului din anul 70, acest nou sistem creștin de lucruri a supraviețuit. Astăzi, cu nouăsprezece secole mai târziu, martorii lui Iehova se bucură de același nou sistem de lucruri și ajung să cunoască din ce în ce mai multe din lucrurile lui noi. Noi am făcut bine că ne-am refugiat în acesta decât în sistemul din cadrul creștinătății și din restul lumii. Căci ipocritul sistem lumesc va fi botezat cu o distrugere arzătoare la Armagedon, însă noul sistem de lucruri al lui Dumnezeu va supraviețui și se va dovedi a fi salvarea celor care își modelează viața după el. Sfârșitul prezentei lumi rele înseamnă sfârșitul lucrurilor pe care le-a construit Satan, cerurile și pământul lui. Însă Mai Marele Noe, Isus Cristos, este în cerurile sfinte la dreapta lui

Dumnezeu și el va ieși victorios din conflictul Armaghedonului. El va supraviețui și la fel va face și rămășița urmașilor săi unși și însoțitorii lor cu bunăvoință care s-au refugiat în noul sistem de lucruri divin ca într-o arcă. Atunci când Isus a fost pe pământ, asemenea lui Noe, a mărturisit că nu cunoștea ziua sau ora când va izbucni ceea ce corespunde potopului, însă acum, fiind în ceruri alături de Dumnezeu, știe.

ÎN MAI MARELE NOE

23. Examinând mai departe punctele corespondente dintre zilele lui Noe și acest „timp al sfârșitului”, întrebăm: În ce suntem botezați pentru salvare în vederea apropiatei distrugerii a lumii? Desigur, rămășița unsă a „turmei mici” a lui Cristos este botezată cu spirit sfânt, așa cum au fost botezați și primii discipoli în ziua Rusaliilor. Însă nu despre aceasta vorbește aici apostolul Petru. În zilele lui Noe apa a fost ceea ce s-a folosit pentru a fi botezată acea lume nelegiuită din vechime, pentru distrugerea ei: „lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă”. (2 Pet. 3:6, *NW*) Așadar, nu în acest potop au fost botezate, spre salvare, cele opt persoane care au supraviețuit. De asemenea, nu arca sau vasul a fost cea în care au fost botezați, căci, fără îndoială, au mai fost și alte vase care au plutit pe râurile care ieșeau din Eden, și poate acestea au plutit și pe apele potopului pentru un timp, însă au fost în cele din urmă scufundate și distruse. Așadar, concluzia scripturală este că ceea ce a adus salvarea de potop a fost că supraviețuitorii au fost botezați sau cufundați în Noe, constructorul arcei.

24. Cei șapte care au intrat în arcă alături de Noe au trebuit să aibă încredere în el ca profet al lui Iehova. Au trebuit să fie puternic atașați de el și să umble cu el, așa cum el „a umblat cu Dumnezeu”. Au trebuit să fie dispuși să sufere batjocurile și disprețul care s-au abătut asupra lui și să sufere împreună cu el pentru o cauză dreaptă. Ei trebuiau să fie incluși într-un sistem de lucruri care nu aparținea de acea lume, un aranjament teocratic în care Noe era principalul constructor, principalul sfătuitor și căpitan sau pilot. Astfel, ei au trebuit să i se supună lui ca și cap care a luat conducerea și a îndrumat corpul de lucrători. Făcând toate acestea, ei au fost, de fapt, botezați în Noe.

25. Acest aspect de a fi botezat într-un serv ales al lui Iehova s-a repetat și în cazul lui Moise. Petru ne vorbește despre botezul în Noe, însă apostolul Pavel ne vorbește despre botezul în Moise. Cei care au ieșit din Egipt alături de Moise au fost evreii sau izraeliții circumciși, precum și „mulțimea amestecată” cu bunăvoință, iar toți aceștia au fost botezați sau cufundați în el. Cum? Prin acțiunea simbolică a lui Iehova de la Marea Roșie; și din nou Iehova a acționat prin intermediul îngerului său ca mare Botezător sau Cufundător. El a format zidurile de apă de la dreapta și de la stânga lor, pe măsură ce ei înaintau spre est prin matca Mării Roșii. El le-a dat și norul de apă de deasupra lor și cu ajutorul lui i-a ascuns de oștirile faraonului, care îi urmăreau. Apoi el și-a ridicat poporul din aceste ape, scoțându-i vii pe țărmurile estice ale Mării Roșii, o națiune liberă și vie. Dar pentru a trece prin acest botez, ei trebuiau să accepte conducerea lui Moise. Răzvrătirea împotriva lui ca ales al lui Iehova era pedepsită cu distrugerea. Deoarece el era

mediatorul dintre Dumnezeu și izraeliți, ei nu aveau nicio cale de a se apropia de Dumnezeu, decât prin el. Ei au trebuit să accepte legile lui Iehova tot prin el. În afara organizației teocratice aflate sub conducerea vizibilă a lui Moise și în afara acestui „stat al Israelului” nu era nicio speranță și persoana ar fi fost „fără Dumnezeu în lume”. Așa citim în Efeseni 2:12, *NW*

26. Urmându-l pe Moise prin Marea Roșie, sub norul miraculos, izraeliții și „mulțimea amestecată” cu bunăvoință au fost botezați în Moise. Începând de atunci, ei au fost legați de conducerea lui și dependenți de acțiunile sale ca mediator între Iehova Dumnezeu și Israel. Prin urmare, Moise a spus că îi purta așa cum își poartă un tată fiul în sânul său. (Num. 11:11-14) Apostolul Pavel numește toate acestea un botez atunci când scrie: „Nu vreau să nu știți, fraților, că strămoșii noștri au fost toți sub nor și toți au traversat marea, toți au fost botezați în Moise prin intermediul norului și al mării.” (1 Cor. 10:1,2, *NW*) Armatele egiptene care îi urmăreau nu se aflau sub acel nor ocrotitor. Așa că atunci când îngerul lui Iehova a privit prin acel nor și i-a văzut pe egipteni în matca Mării Roșii, zidurile de apă au fost lăsate să se prăbușească și acele armate au fost botezate cu distrugere prin apă. Ele nu a mai fost ridicate niciodată la viață prin putere umană sau divină.

27. Dumnezeu l-a folosit pe Moise pentru a prezice că urma să vină un Profet ca și el, dar mai mare decât fusese el. Apostolul Petru arată clar că acest Mai Mare Moise care trebuia să vină era Domnul Isus Cristos. Așa cum fusese cu Moise, așa trebuia să fie și cu Cristos. Există, pentru salvare, un botez și în el. „Turma mică” a sa, ai cărei membri devin comoștenitori cu el în împărăția cerească, sunt botezați în el de către spiritul sfânt pe care l-a revărsat Dumnezeu mai întâi peste Isus, în calitate de Cap, și pe care Isus a început să-l reverse la Rusalii peste membrii „turmei Sale mici”. „Căci”, spune apostolul Petru, „așa cum corpul este unul singur, dar are multe mădulare, și toate mădularele corpului, deși sunt mai multe, sunt un singur corp, tot așa este și Cristosul. Fiindcă, într-adevăr, fie iudei, fie greci, fie sclavi, fie liberi, toți am fost botezați printr-un singur spirit într-un singur corp și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur spirit. Voi sunteți, deci, corpul lui Cristos și fiecare în parte, mădulare.” (1 Cor. 12:12,13,27, *NW*) Cu toate acestea, Petru atrage atenția spre un botez în el în acest „timp al sfârșitului” acestei lumi, un botez care le include pe „alte oi” ale Păstorului celui Bun, precum și pe rămășița turmei sale mici, căci el îi strânge pe toți laolaltă pentru a deveni „o singură turmă cu un singur păstor”. (Ioan 10:16, *NW*; Faptele 3:19-23; Evrei 3:4-6) Acesta este botezul în Mai Marele Noe. Când s-a sfârșit lumea din vechime, faptul că o persoană era în arcă simboliza că era botezat în Noe, fiind supus sistemului teocratic de lucruri. Soția lui Noe, cei trei fii ai săi și soțiile lor au fost cu toții botezați în Noe. Pe cine au ilustrat aceștia?

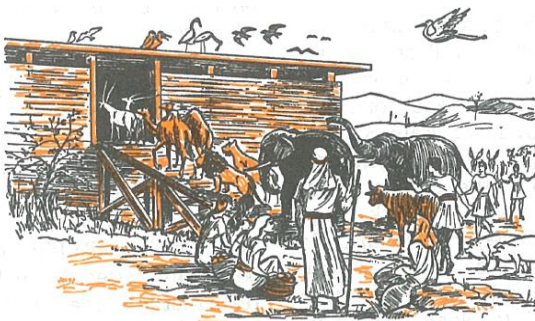
SOȚIA LUI NOE

28. Să ne referim mai întâi la soția lui Noe. Ea este un personaj care a fost cu totul ignorat în discuțiile anterioare despre această dramă profetică. Cine este corespondentul ei astăzi? Evident, cei pe care Scripturile îi numesc „mireasa” lui

Cristos, soția „Mielului”. Ei sunt „corpul lui Cristos”, cei 144.000 de urmași credincioși unși care compun această spirituală „turmă mică”. – Apoc. 19:7-9; 21:2,9; Ioan 3:29; 2 Cor. 11:3; Efes. 5:21-32.

29. Noe a avut-o pe soția sa timp de cel puțin o sută de ani înainte de potop, căci fiul ei Iafet era cel mai în vârstă dintre copiii lor, iar acesta fusese născut cu aproximativ o sută de ani înainte de potop, Noe având cinci sute de ani când a devenit tată. Sem, al doilea fiu al său, a fost născut cu nouăzeci și opt de ani înainte de a începe potopul. (Gen. 5:32; 7:11; 10:21, *AS*, notă marginală; 11:10; 9:22-25) Câți ani din cei șase sute ai lui Noe a avut-o el pe soția sa nu știm. El a avut-o cu mult timp înainte de sfârșitul acelei lumi nelegiuite și probabil, cu mult timp înainte de nașterea celor trei fii ai săi. Așadar, mireasa lui Cristos a început să se formeze cu mult, mult timp înainte de sfârșitul acestei lumi rele, și anume acum nouăsprezece secole, la începutul acestui sistem creștin de lucruri. În acest „timp al sfârșitului” ea este reprezentată pe pământ de rămășița turmei sale mici unse.

30. Soția lui Noe a avut o relație foarte apropiată cu el ca soț. În același fel, clasa „miresei”, inclusiv rămășița de astăzi, e botezată în modernul Noe, respectiv Isus Cristos, într-un mod special, prin spirit sfânt. Aceasta înseamnă că ei trebuie să fie botezați în moartea sa pentru justificarea împărăției lui Iehova Dumnezeu, pentru a putea fi în cele din urmă înviați printr-o înviere ca a lui, prima înviere, la „glorie, onoare și neputrezire” cerești. Apostolul Pavel îi întreabă: „Sau nu știți că noi toți, care am fost botezați în Cristos Isus, am fost botezați în moartea lui? De aceea, prin botezul nostru în moartea lui am fost îngropați cu el, pentru că așa cum Cristos a fost sculat din morți prin gloria Tatălui, tot așa și noi să umblăm pe o cale nouă de viață. Căci, dacă suntem uniți cu el într-o moarte ca a lui, cu siguranță vom fi uniți cu el și într-o înviere ca a lui.” (Rom. 6:3-5, *NW*) Aici Iehova Dumnezeu este marele Botezător. În vechime, Noe a lucrat la salvarea soției sale dând dovadă de credință în mod practic. Ea nu l-a părăsit. Ea l-a urmat în arcă și nu a murit, ci și-a petrecut alături de el o parte din viață după trecerea potopului, deși nu i-a mai născut niciun fiu după aceea. Așa este și cu rămășița în prezent.

GINERI ȘI NURORI

31. Aici începem o analiză a celor trei fii ai lui Noe și a soțiilor lor. Cine le corespunde astăzi acestora? Trebuie să fim sinceri și să înfruntăm faptele din zilele noastre, din „timpul sfârșitului”. Astăzi, ochii noștri privesc cu bucurie o mare mulțime de bărbați și femei, fete și băieți, care se adună la

organizația teocratică a lui Iehova și preiau un serviciu sacru la templul lui spiritual. Ei văd că nu pot găsi nicio salvare în aranjamentele inspirate de demoni și făcute de oameni în aceste zile hotărâtoare. Astfel, ei încetează să mai facă voința oamenilor și a acestei lumi și se dedică în întregime împlinirii voinței lui Dumnezeu. Ei îi atribuie întreaga putere de salvare lui Iehova Dumnezeu care stă

pe tron, precum și Fiului său Isus Cristos, pe care Tatăl l-a dat ca Miel de jertfă. Ei îl salută cu ramuri de palmieri ca Rege uns al lui Iehova și îi urmează conducerea, ca Păstorul cel Bun. El le va deveni „Părinte veșnic”. (Isa. 9:6) Aceștia sunt acum mult mai mulți decât rămășița cu care Păstorul i-a făcut o singură turmă, și putem vedea că ei au venit sub conducerea noului sistem de lucruri la timpul oportun, în intervalul de favoare dintre partea de început și cea de sfârșit a „marelui necaz” care se abate asupra lumii lui Satan. Așa cum se arată mai sus, ei au fost preziși în Apocalipsa 7:9-17.

32. Așadar, noi nu putem să îi ștergem de pe scena sfârșitului lumii. Nu putem să îi scoatem din această ilustrație. Ei sunt în cadrul aranjamentului arcei alături de rămășița turmei mici. De aceea, ei trebuie să aibă o corespondență în unele persoane dintre acelea care au fost în arca lui Noe în timpul potopului. Este normal și real ca ei să corespundă celor trei fii ai lui Noe și soțiilor lor.

33. Acesta nu este un lucru ciudat sau neobișnuit. Am observat deja că o „mulțime amestecată” de oameni au fost botezați împreună cu izraeliții în Moise, la Marea Roșie, și au intrat în cele din urmă în Țara Promisă. Mai târziu, când Isus compara zilele celei de-a doua prezențe a sa de dinaintea bătăliei Armagedonului, cu zilele din vechime când se întâmplaseră mari dezastre și miraculoase eliberări, el a folosit în cadrul comparației nu numai zilele lui Noe, ci și cele ale lui Lot. Lot a fost un nepot al lui Avraam, în care urmau să fie binecuvântate toate familiile pământului. Lot începuse să locuiască în Sodoma, care a fost condamnată la distrugere prin foc. Arătând că Lot și cele două fiice ale sale care au scăpat de la distrugere arzătoare au fost personaje profetice care simbolizau niște persoane care aveau să vină, Isus a spus: „De asemenea, va fi ca în zilele lui Lot: mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, zideau. Dar în ziua în care a ieșit Lot din Sodoma a plouat foc și sulf din cer și i-a distrus pe toți. La fel va fi și în ziua în care va fi revelat Fiul omului. Amintiți-vă de soția lui Lot!” (Luca 28-30, 32, *NW*) Lot și fiicele sale, pentru a căror viață Avraam a mijlocit la îngerul lui Iehova, fără îndoială simbolizează aceeași clasă pe care o prefigurează și mulțimea amestecată din zilele lui Moise și cei trei fii ai lui Noe cu soțiile lor. Toate acestea ilustrează că nu există doar o clasă spirituală, rămășița, purtată în siguranță prin Armagedon, ci mai există și o clasă pământească a celor cu bunăvoință.

34. Fiii lui Noe și nurile sale îi depășeau numeric pe el și pe soția sa cu trei la unu, iar după potop ei au fost cei care au împlinit mandatul lui Dumnezeu: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul!” (Gen. 9:1) Ei fuseseră botezați în Noe prin faptul că au cooperat cu credință cu el, ca serv al lui Iehova, pe parcursul tuturor anilor în care s-a construit arca, și prin faptul că au intrat cu el în arcă la sfârșit, mergând doi câte doi, la fel ca animalele, parte bărbătească și parte femeiască. Astfel ei au venit sub binecuvântarea lui Iehova după potop, cu un mandat care era în armonie cu o parte din mandatul dat lui Adam și Evei în Eden.

35. Cât de potrivit este că ei simbolizează „marea mulțime” de alte oi de astăzi! Și acestea sunt botezate în mai marele Noe, Isus Cristos. Totuși, ele nu sunt botezate în același fel ca rămășița „turmei mici”. Ei nu sunt botezați în moartea lui Cristos, căci marele Botezător Iehova Dumnezeu nu vrea acest lucru în ceea ce le

privește pe ele. Voința sa este ca, supraviețuind bătăliei Armaghedonului în moderna „arcă” a salvării, ei să fie roditori și să aibă copii în dreapta lume nouă, să poată lua parte la construirea paradisiului pe pământul curățit și să îl locuiască pentru totdeauna, ca oameni perfecți, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Astfel, ei nu sunt asemenea celor din rămășița lui Cristos care sunt „îngropați cu el prin botezul nostru în moartea sa” sau „uniți cu el printr-o moarte ca a sa”. Deși unele dintre „alte oi” s-ar putea să moară în timpul care mai rămâne până la bătălia Armaghedonului, totuși ele nu își vor jertfi niciodată speranța de viață perfectă într-un paradis pământesc. Ele sunt adormite cu speranța într-o înviere la viață umană pe pământ, sub conducerea împărăției de o mie de ani a lui Cristos. Așadar, prin faptul că ele aud glasul Păstorului cel Bun proclamând vestea bună a Împărăției, pe tot pământul, ca mărturie pentru toate națiunile, și apoi îl urmează cu devotament ca Rege uns al lui Dumnezeu, ele sunt botezate în Mai Marele Noe. Pentru aceasta, viețile lor se schimbă. Ele nu mai pierd timp imitând conduita acestei lumi, ci trăiesc potrivit noului sistem de lucruri, arca siguranței.

Căci tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru instruirea noastră, pentru ca prin perseverența noastră și prin mângâierea din Scripturi să avem speranță. – Romani 15:4, *Traducerea lumii noi*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine este marele Botezător și care este rezultatul botezurilor lui?
2. Prin cine a fost introdus botezul în apă, unde, și spre ce botez i-a îndreptat pe oameni?
3. Cine s-a împotrivit botezului lui Isus, dar cum a fost arătat că acesta era corect?
4. Ce botez începea aici pentru Isus și cum a fost încheiat?
5. De ce botezul cu spirit de la Rusalii n-a fost unul cu foc?
6. Cum arată profeția lui Ioel că acesta nu era un botez cu foc?
- 7,8. (a) Cum a arătat Ioan ce înseamnă botezul cu foc? (b) Cum a adunat Isus grâul și cum a ars pleava?
9. Ce botez a promis Isus discipolilor Săi, și ce botez a arătat parabola lui pentru necredincioșii iudei?
10. Cum a fost preumbrit acest fapt în anul 607 î.C., și cum a plâns Ieremia?
11. Care este primul botez cu foc din înregistrare, așa cum a arătat Isus?
- 12,13. (a) Cum a arătat Isaia că peste Israel va veni un astfel de botez? (b) Cum arată Iuda că aceasta este o dramă profetică pentru zilele noastre?
14. De ce salvare suntem interesați? Cum o amintește Petru?
15. Cine din zilele lui Petru au fost salvați prin ea? Cine sunt salvați astfel astăzi?
16. De ce trebuie să existe corespondențe între zilele lui Noe și cele de acum?
17. Ce înseamnă numele lui Noe, și cum a fost el activ?
18. Cum a împlinit Noe însemnătatea numele său după Potop?
19. Cum corespunde Isus cu el, în special referitor la însemnătatea numelui lui Noe?
- 20,21. Ce corespunde arcei lui Noe și cum?

22. Cum s-a dovedit salvator acel sistem nou? Cum se va dovedi așa și acesta?
- 23,24. (a) În ce au fost ei botezați pentru salvare, dacă nu în apă sau arcă? (b) Cum au fost ei botezați astfel?
- 25,26 (a) Cum a fost reprodus în cazul lui Moise acest botez? (b) Cine îl numește botez și în ce au fost botezați egiptenii?
27. În ce este astăzi botezul pentru salvare și cine îl primește?
28. În cine își găsește corespondent soția lui Noe?
29. Cât timp a avut Noe soție? Care este corespondentul?
30. Ce a ilustrat apropierea soției lui Noe de el?
- 31,32. Cine sunt cei care corespund fiilor lui Noe și soțiilor lor?
33. Cine a ilustrat aceeași clasă în zilele Sodomei și Gomorei?
34. Cum s-au comparat fii și nurerile lui Noe cu el și soția lui, din punct de vedere numeric, și care a fost privilegiul lor?
35. Astfel, cum sunt ei astăzi o ilustrație a „mulțimii mari”?

Cerere către Dumnezeu pentru o conștiință bună

Apostolul Petru amintește că „răbdarea lui Dumnezeu aștepta în zilele lui Noe, în timp ce era construită arca.” (1 Pet. 3:20, *NW*) Începând din 1914 A.D., trăim în ‘ziua de pregătire a lui Iehova’, deoarece din 1914 și până la războiul universal al Armagedonului este „timpul sfârșitului” acestei lumi, „încheierea sistemelor de lucruri” (Naum 2:3) Toate împrejurările dovedesc că aceste zile sunt ca zilele din timpul lui Noe, și, din nou, Iehova Dumnezeu exercită răbdare așteptând. Deoarece porunca de a construi arca i s-a dat lui Noe atunci când fiii săi erau deja căsătoriți, înseamnă că Dumnezeu trebuie să fi așteptat cu răbdare câteva zeci de ani. În mod asemănător, în aceste zile ale prezenței lui Isus Cristos în împărăția cerească, au trecut mai mult de trei decenii din anul 1914. Noi nu știm cât va mai aștepta răbdarea lui Dumnezeu până să elibereze botezul de foc asupra acestei lumi spre a o distruge, deoarece nu ni s-a permis să știm ziua și ora exacte.

2. Nu trebuie să tragem concluzia că aceasta înseamnă că Dumnezeu întârzie în ce privește promisiunea lui de a stabili lumea nouă cu ceruri noi și un pământ nou pentru a binecuvânta toate familiile pământului, pe cei vii sau pe cei morți. El a stabilit ziua și ora și își va respecta timpul fixat. Nimic din ce a făcut sau încă mai poate face Satan Diavolul nu îl va face să schimbe această zi și oră sau să amâne botezul de foc al acestei lumi. Din acest motiv, Petru spune că „ziua lui Iehova” va veni dintr-o dată asupra acestei lumi necredincioase, batjocoritoare și neglijentă, ca un hoț în timpul nopții. Astfel, noi nu vrem să fim prinși pe nepregătite, ci vrem să ne găsim întotdeauna „în arcă”, să fim botezați în Mai Marele Noe, în acea copleșitoare zi și oră. Din punctul de vedere al apostolului Petru, noi trebuie să „considerăm răbdarea Domnului nostru ca pe o salvare”. Trebuie să vedem că el

este răbdător cu noi pentru a ne da timp să lucrăm spre propria noastră salvare, cu teamă și tremur. O parte a acestei lucrări constă în a încerca să le ajutăm pe cât mai multe „alte oi” să ajungă la pocăință, ca să caute ocrotire la Dumnezeu și să fie salvate de la distrugerea iminentă. El vrea ca niciuna dintre acestea să nu fie distrusă, ci dorește ca toate să ajungă la pocăința care duce la salvare în arcă. Faptul de a le educa pe acestea și a le îndrepta spre sistemul de lucruri al arcei cere timp, iar Iehova a fost suficient de bun încât să fie răbdător pentru o perioadă suficientă de timp. Dar acest timp se grăbește spre sfârșitul său, la ziua și ora Lui stabilite. – 2 Pet. 3:9,15

3. Zilele lui Noe, de dinainte de potop, au fost zile în care pământul era plin de violență. Oamenii își corupseseră conduita și simțul moral, iar îngerii din ceruri participau și ei la decăderea omenirii, și nefilimii asemenea uriașilor îi terorizau pe oameni, făcându-și un renume de eroi pentru ei înșiși. Plini de ipocrizie religioasă, oamenii foloseau în mod greșit numele lui Iehova și aduceau batjocură asupra acestuia. Noe și familia sa au avut multe de suportat.

4. În mod asemănător, și noi trebuie să suportăm astăzi violența acestor timpuri și corupția societății umane, pe lângă brutalitatea dictatorilor totalitari care sunt asemenea nefilimilor, răspândindu-și propriul renume și abuzând de puterea lor pentru a teroriza omenirea. Din cauza colaborării noastre cu Isus Cristos, Mai Marele Noe, noi trebuie să suportăm în lucrarea sa ridiculizările și batjocurile aruncate asupra noastră de religioniștii lumești, în timp ce ipocrizia religioasă din cadrul creștinătății încă îi induce în eroare pe oamenii creduli. În aceste timpuri „cărora cu greu li se face față” noi trebuie să îndurăm multe lucruri, în timp ce și Dumnezeu însuși ‘tolerează cu multă îndelungă răbdare niște vase ale mâniei, care au fost făcute pentru distrugere’. Americanii și alții se pot lăuda cu toleranța religioasă care le este garantată în Carta Drepturilor, deși felul în care îi tratează pe martorii lui Iehova pretutindeni arată că nu o exercită. În ce privește toleranța, Iehova Dumnezeu a exercitat cea mai mare toleranță religioasă, pentru mult mai mult timp decât istoria Americii sau a oricărei alte națiuni moderne, de 4319 ani, sau de când a fost întemeiat Babilonul, la scurt timp după potop. Răbdarea divină le-a permis multor persoane cu inima sinceră să scape din religia falsă înainte ca aceasta să cadă, în cele din urmă, odată cu devotații ei încăpățânați.

5. Corespondentul modern al potopului este bătălia Armageddonului. Primii creștinii și-au trăit viața ca și cum acesta urma să aibă loc în timpul generației lor, dorindu-și să supraviețuiască în arca creștinilor. Dar astăzi noi suntem cei pe care îi avertizează profeția, iar împlinirea acesteia trebuie să aibă loc în timpul generației noastre. Prezența „marii mulțimi” de alte oi din mijlocul nostru ne oferă încă o dovadă cu privire la certitudinea acestui lucru. Noi nu vrem să suferim botezul de foc descris în 2 Petru 3:7-12 și care le este rezervat pământului și cerurilor rele care există acum. De aceea, este necesar și urgent să ținem la adevăratul botez. Dar cum?

6. Atunci când Petru a menționat botezul ca ceea ce salvează acum, el vorbește despre acesta, spunând: „Nu înlăturarea murdăriei cărnii, ci cererea (făcută) lui Dumnezeu pentru o conștiință bună, prin învierea lui Isus Cristos.” (1 Pet. 3:21,

Ro; Mo) Întotdeauna a existat aici dificultate în a traduce exact cuvintele lui Petru și sensul lor, cât și în a le explica. Dar ideea principală este aceasta: pentru a obține salvarea, este absolut necesar să avem o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu. Evreii naturali au încercat să o obțină. Ei au încercat să evite întinarea cărnii prin faptul că nu mâncau și nu beau anumite lucruri, și spălând diverse unelte, haine și părți ale corpului, pentru a împiedica murdărirea cărnii. De asemenea, ei ofereau jertfe de animale curate și fără defect pe altarul sacru din templul de la Ierusalim, însă toate acestea nu i-au făcut niciodată perfecți pe acei închinători iudei în ceea ce privește conștiința lor. Conștiința lor încă era cea a unor păcătoși condamnați înaintea lui Dumnezeu. Iar nevoia continuă de a repeta aceste spălări, curățiri și jertfe, doar le amintea iar și iar de acest fapt tulburător. (Evrei 9:9; 10:1-3) Dar acum se poate câștiga o asemenea conștiință bună înaintea lui Dumnezeu prin intermediul Mai Marelui Noe, Isus Cristos, Prin el, noi primim odihnă pentru conștiința noastră, bucurându-ne de pace cu Dumnezeu.

7. Această conștiință bună față de Dumnezeu este ceea ce își doresc toți cei ce iubesc viața veșnică, ceea ce cer ei în rugăciunile lor către Dumnezeu și în toate eforturile lor. Noi dorim să avem conștiința de a înceta să fim păcătoși, ci să avem o poziție dreaptă înaintea lui și să fim în pace cu el. Acum o putem obține, nu doar îndepărtând murdăria carnală, așa cum încercau iudeii, într-un efort de a se auto-îndreptăți, ci prin credință în Dumnezeu și în îngrijirile pe care le-a făcut el prin Isus Cristos. Sângele animalelor pe care le sacrificau iudeii temători de Dumnezeu funcționa doar în ceea ce privește curățarea cărnii într-un mod simbolic, sau tipic, căci toate acele jertfe de animale arătau spre adevărata jertfă efectivă a Marelui Preot al lui Dumnezeu, Isus Cristos. Așadar, Pavel spune: „cu cât mai mult sângele lui Cristos, care, printr-un spirit veșnic, s-a oferit pe sine fără pată lui Dumnezeu, ne va curăța conștiința de lucrări moarte ca să îndeplinim un serviciu sacru pentru Dumnezeul cel viu?” Apoi el îi încurajează pe cei ce au credință, zicând: „Fiindcă avem un mare preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inima sinceră, cu toată încrederea pe care o dă credința, având inima curățită, prin stropire, de o conștiință rea și corpul spălat cu apă curată.” – Evr. 9:14; 10:19-22, *NW*.

8. Iertarea păcatelor noastre de către Dumnezeu este acum posibilă doar prin intermediul sângelui lui Cristos. Orice lucrare a noastră prin care am încerca să ne justificăm, doar curățindu-ne pe dinafară corpul, este o lucrare moartă; acestea nu au calitatea de a da viață. Ele nu ne fac vii în ochii lui Dumnezeu și în serviciul său potrivit, așa cum nici „omul bogat” din parabola lui Isus nu a reușit să se facă drept și viu în ochii lui Dumnezeu purtând purpură și haine de in pe carnea sa spălată, spre deosebire de cerșetorul Lazăr, acoperit de bube. „Bogatul” a ajuns sub un botez de foc apoi. Credința în jertfa lui Cristos și în promisiunea lui Dumnezeu făcută lui Avraam, cu privire la Cristos ca și Sămânța în care urmau să fie binecuvântate toate familiile pământului este esențială. – Luca. 16:19-31

Să păstrăm o conștiință bună

9. Dar aici găsim un lucru de importanță vitală pentru toți cei care vor să beneficieze de adevăratul botez pentru salvare. După ce am obținut o conștiință

bună și curată înaintea lui Dumnezeu, care ne eliberează de cunoștința faptului că suntem păcătoși condamnați și lipsiți de favoarea sa, noi trebuie și să ne păstrăm această conștiință bună și curată. Acest lucru cere mai mult decât simpla credință în jertfa lui Cristos. Cere un adevărat botez în numele lui acum. De ce? Deoarece, deși poate îi porți numele și îl mărturisești cu buzele, poți să îl renegi prin modul în care trăiești. Poți arăta că nu îi aparții prin faptele tale, fapte care nu sunt conform exemplului său, și pe care el nu le-a poruncit niciodată ca Stăpân și Proprietar care te-a cumpărat cu propriul său sânge. Isus nu a avut niciodată în el conștiința păcatului. El le-a spus celor care îl acuzau: „Cine dintre voi mă dovedește vinovat de vreun păcat?” (Ioan 8:46, *NW*) Iar Saul din Tars, după ce l-a acceptat pe Isus ca și Răscumpărător al său și a intrat în serviciul credincios al lui Iehova, a spus tribunalului roman: „Am speranță în Dumnezeu ... că va fi o înviere atât a celor drepti cât și a celor nedrepti. De aceea, fac încontinuu eforturi ca să pot spune cu o conștiință curată că n-am greșit nici față de Dumnezeu, nici față de oameni.” (Faptele 24:15,16, *NW*) Putem să spunem și noi acest lucru cu privire la noi înșine?

10. Dacă vrem să putem face și noi mărturisirea sinceră pe care a făcut-o Pavel curții de judecată, atunci e nevoie ca propria noastră conștiință să pună mărturie despre modul în care trăim. Pavel le-a spus celor pe care i-a ajutat să vină la adevăr: „Căci lucrul cu care ne lăudăm, și spunem aceasta cu conștiința curată, este că în lume, și mai ales față de voi, ne-am purtat cu sfințenie și cu sinceritate, așa cum ne învață Dumnezeu, bizuindu-ne nu pe înțelepciunea carnală, ci pe bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu.” (2 Cor. 1:12, *NW*) Ca și Pavel, noi trebuie să avem conștiința interioară a faptului că nu imităm lumea și nu păstrăm prietenia cu ea, cât timp încă ne aflăm în ea, ci că suntem sinceri în ceea ce facem într-un mod evlavios, având mai mult decât doar o formă de devotament evlavios.

11. Noi nu încercăm să etalăm o înțelepciune umană și lumească pentru a ne ridica înaintea oamenilor. Noi ne comportăm cu smerenie ca persoane care au primit bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, și nu vrem să o risipim ignorând scopul bun pentru care ne-a fost ea dăruită. Dumnezeu a exprimat o mare parte din această bunătate nemeritată punându-ne în serviciu, pentru a le transmite vestea bună și altor oameni. Dacă suntem conștienți de modul în care îndeplinim acest serviciu și îl folosim în mod corect, nu pentru a câștiga putere asupra altor oameni, pentru a câștiga bani de pe urma lor sau a trăi după urma lor, atunci nu numai că vom avea noi înșine o conștiință curată, dar ne vom și recomanda ca slujitori ai lui Dumnezeu în conștiința oamenilor care flămânzesc după adevăr. Astfel simțea și Pavel, căci el a spus: „Iată de ce, fiindcă avem acest serviciu după îndurarea care ne-a fost arătată, noi nu renunțăm, ci ne-am lăsat de lucrurile ascunse care sunt rușinoase, nu umblăm cu viclenie și nu falsificăm Cuvântul lui Dumnezeu, ci, prin dezvăluirea adevărului, ne recomandăm înaintea oricărei conștiințe umane înaintea lui Dumnezeu.” (2 Cor. 4:1,2, *NW*) Folosiți, într-adevăr, tactul, dar fiți sinceri.

12. Noi trăim în „timpul din urmă”, de fapt, chiar în ultimele zile ale acestei lumi. Astfel, există pericolul de a ajunge să avem o conștiință moartă, asemenea unei arsuri făcute cu un fier înroșit, fiind ca un țesut mort și cicatrizat care nu mai

poate simți nimic. Putem avea o asemenea conștiință dacă devenim și rămânem ipocriți, folosind viclenele metode lumești și înțelepciunea demonică și denaturând Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât acesta să nu mai transmită adevărul pur tuturor, ci încercând să-i mulțumim pe oameni și scuzându-le faptele prin spusele noastre. Dacă acționăm așa, noi nu putem să le atragem conștiințele spre dreptate și adevăr, iar noi înșine ne pierdem tot mai mult simțul binelui și răului, ca și clerul Creștinătății. Declarația inspirată a lui Dumnezeu arăta cum ar putea unii să ajungă în această situație, spunând: „În timpurile care vor veni, unii vor renunța la credință, dând atenție unor cuvinte inspirate care induc în eroare și unor învățături ale demonilor, prin ipocrizia oamenilor care spun minciuni și care sunt însemnați cu fierul roșu în conștiința lor.” În nerușinarea lor, ei nu au niciun sentiment de vină care să îi facă să coasă laolaltă frunze pentru a-și acoperi coapsele și să se ascundă printre copaci. – 1 Tim. 4:1,2, *NW*.

13. Noi trebuie să obținem o conștiință iluminată și curățată de adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Este foarte ușor să ajungem să avem o conștiință întinată, care condamnă ceea ce este pur în ochii lui Dumnezeu. Cum? Dacă urmăm standarde de auto-îndreptățire stabilite de oameni și ne agățăm de ele, și refuzând să mergem înainte odată cu lumina crescândă a lui Dumnezeu asupra aranjamentelor lui pentru salvare. Fariseii religioși au fost întinați în acest fel și astfel ei nu au văzut nimic curat în ceea ce făceau și învățau Isus și discipolii săi. Dar cum au ajuns ei în această stare? Acceptând istorisiri religioase și porunci ale oamenilor în locul celor care proveneau de la Dumnezeu. De aceea nouă ni se spune „să fim sănătoși în credință și să nu dăm atenție unor basme evreiești și unor porunci ale oamenilor care se abat de la adevăr. Pentru cei curați, toate lucrurile sunt curate. Dar, pentru cei pângăriți și necredincioși, nimic nu este curat, ci le sunt pângărite și mintea, și conștiința. Ei declară public că îl cunosc pe Dumnezeu, dar îl renegă prin lucrările lor, fiindcă sunt dezgustători și neascultători și nu sunt potriviți pentru nicio lucrare bună.” În ce situație îngrozitoare ajung oamenii ipocriți! Este ceva ce trebuie să evităm. – Tit 1:13-16, *NW*.

14. Pentru a evita acest lucru trebuie să nu dăm nicio atenție istorisirilor religioase sau liniilor genealogice carnale care ne fac să ne umplem de mândrie și fac să apară diferențe sociale și dezbinare necreștină printre noi. Nouă ni s-a poruncit de Dumnezeu acest lucru. Iar scopul pentru care a dat el acest decret este să ne facă să arătăm o iubire sinceră pentru Dumnezeu și pentru frații noștri dintr-o conștiință bună, o conștiință interioară că facem ceea ce este bine. „Să le poruncești unora să nu predea altă doctrină, nici să nu dea atenție unor istorisiri neadevărate și unor genealogii care nu duc la nimic, ci, mai degrabă, dau naștere la întrebări decât să împartă ceva de la Dumnezeu în legătură cu credința. Scopul acestei porunci este, de fapt, iubirea dintr-o inimă curată, dintr-o conștiință bună și dintr-o credință neipocrită.” – 1 Tim. 1:3-5, *NW*.

15. Apostolul Petru face un apel puternic pentru o conștiință bună în noi, cei care suntem botezați în Mai Marele Noe, în acest „timp al sfârșitului”. Noi nu putem fi botezați în el, în arcă, dacă nu ne străduim să avem o conștiință curată și bună, deoarece Isus Cristos a avut și și-a păstrat întotdeauna o astfel de conștiință,

în toate suferințele lui. Ipocriții care se considerau drepti l-au acuzat, dar el știa că nu suferea din cauză că ar fi făcut ceva rău, ci pentru că făcuse voința lui Dumnezeu. Ca și urmași ai săi, noi trebuie să suferim, mai ales în acest timp a celei de-a doua prezențe a sa ca și Mai Marele Noe. Dar când suferim din mâinile oamenilor trebuie să ne asigurăm că nu suferim din cauză că am făcut ceva rău. „Nimeni dintre voi să nu sufere ca un ucigaș, sau hoț sau răufăcător sau ca unul care se amestecă în treburile altora.” – 1 Pet. 4:15, *NW*.

16. Să nu suferiți că umblați după „carne în scopuri nefirești” și care curvesc cu o carne care nu vă aparține prin relații de căsătorie. Astfel de lucruri aveau loc și în afara arcei lui Noe, la sfârșitul acelei lumi din vechime, când oamenii, nefilimii și materializații „fii ai lui Dumnezeu” comiteau asemenea fapte în neascultare de Iehova Dumnezeu. (Iuda 6,7, *NW*) Aveți grijă ca atunci când trebuie să suferiți din mâinile oamenilor în putere și a altor oameni care au autoritate lumească, se datorează faptului că ați cerut o bună conștiință de la Dumnezeu și vă străduiți să o păstrați, respectând poruncile Lui. Astfel, oamenii nu vor putea găsi nicio vină, în afara faptului că ascultați de legea Dumnezeului vostru. În acest caz, voi sunteți de laudat pentru această suferință, deoarece vă păstrați integritatea față de Dumnezeu. Atunci veți fi asemenea Modelului vostru, Mai Marele Noe, Isus Cristos, căci el a fost un exemplu pentru noi, suferind din pricina conștiinței.

Suferință cu merit pentru noi

17. „Căci”, spune 1 Petru 2:19-23, „dacă cineva suportă lucruri dureroase și suferă pe nedrept deoarece caută să aibă o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu, lucrul acesta îi este plăcut Lui. Fiindcă ce merit este dacă suportați când păcătuți și sunteți palmuiți? Dar, dacă suportați când faceți binele și suferiți, lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu. De fapt, la această cale ați fost chemați, fiindcă și Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model ca să călcați cât mai exact pe urmele lui. El n-a comis păcat iar în gura lui nu s-a găsit înșelătorie. Când era insultat, nu răspundea cu insulte. Când suferea nu amenința, ci întotdeauna se lăsa în grija celui care judecă drept.” (*NW*) Acela l-a judecat pe Isus Cristos ca fiind nevinovat.

18. Pentru ca botezul nostru în Mai Marele Noe să fie spre salvarea noastră noi trebuie să ne păstrăm conștiința că suntem fără vină, potrivit legilor și poruncilor lui Dumnezeu. Astfel, atunci când sunteți chemați să le apărați înaintea autorităților comuniste și totalitare și a oficialilor care vor să știe motivul speranței prin care trăiți, să-i puteți privi în ochi. Vă veți putea simți liberi de teamă vinovată și le veți putea răspunde cu curajul pe care vi-l dă propria voastră nevinovăție și aprobarea lui Dumnezeu.

19. „Să aveți o conștiință bună”, spune Petru, „pentru ca aceia care vorbesc disprețuitor despre purtarea voastră bună în Cristos să rămână de rușine tocmai în ceea ce se vorbește împotriva voastră. Căci este mai bine să suferiți pentru că faceți binele, dacă aceasta este voința lui Dumnezeu, decât pentru că faceți răul. De fapt, însuși Cristos a murit o dată pentru totdeauna pentru păcate, un om drept pentru cei nedrepți.” (1 Pet. 3:16-18, *NW*) Dacă facem așa, atunci când ajungem

înaintea lui Dumnezeu pentru judecată, îi vom putea da un răspuns cu o conștiință bună, garantându-i că o avem. Atunci el ne va judeca favorabil, prin Isus Cristos. S-ar putea și ca unele persoane cu inima sinceră care văd că sunteți dispuși să suferiți pentru a putea păstra o bună conștiință înaintea lui Dumnezeu să fie mișcate și să își dea seama că Dumnezeul vostru este Dumnezeul cel viu și adevărat și să se întoarcă la El pentru salvare.

20. În aceste zile rele, când botezul cu foc al celor răi este iminent, fie ca noi să ne păzim în mod înțelept de orice comportare greșită față de Dumnezeu și față de oameni. Să fim botezați după exemplul lui Cristos, căci el este Mai Marele Noe, în arca unui nou sistem de lucruri al salvării. El a murit nevinovat, din cauza nelegiuirilor altora, dar după încheierea botezului său în moarte el a fost înviat și este acum la dreapta lui Dumnezeu, în cer, lui fiindu-i supuși toți îngerii, toate autoritățile și puterile. Așadar este cât se poate de clar că botezul salvării noastre depinde de Isus Cristos. Este aproape ziua ce va arde ca un cuptor. Națiunile sunt strânse laolaltă și împărățiile acestei lumi sunt adunate, pentru ca Dumnezeu să-și verse indignarea și mânia aprinsă asupra lor. Atunci, „tot pământul va fi mistuit de focul geloziei (sale)”. Botezul de foc va învălui atât pământul nelegiuit cât și cerurile satanice și le va preschimba în cenușă și fum. Astfel, calea noastră sigură de acțiune este să-l căutăm pe Iehova și dreptatea sa, să căutăm smerenia și să preluăm limba sa curată, servindu-i alături de poporul său de comun acord. (Mal. 4:1,2; Țef. 3:8,9; 1:18; 2:1-3; 2 Pet. 3:7-12) Prin urmare, să cerem și să păstrăm cu orice preț o conștiință bună față de Dumnezeu. Astfel, vom fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova, care se va exprima prin botezul distrugerii aprinse al celor răi și mândri. Dar noi vom realiza în mod glorios scopul botezului nostru în Mai Marele Noe, spre salvarea noastră veșnică.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum a așteptat răbdarea lui Dumnezeu în zilele lui Noe? Cum este așa acum?
2. De ce răbdarea lui Dumnezeu nu înseamnă că El întârzie față de promisiunea Sa?
- 3,4. (a) Ce au trebuit să suporte Noe și familia sa pe pământ? (b) Ce trebuie să suportăm noi? Cine este foarte tolerant?
5. Care este corespondentul Potopului? Cine îl așteaptă în timpul lor?
6. Cu ce a asociat Petru botezul pentru salvare și cum au încercat iudeii naturali să câștige acest lucru?
7. Cum se câștigă o conștiință bună, așa cum arată apostolul Pavel, dacă nu prin îndepărtarea necurăției trupești, așa cum a fost încercat de evrei?
8. Cum sunt moarte faptele de îndreptățire personală, așa cum este ilustrat în parabola lui Isus despre bogat și Lazăr?
9. Ce este necesar după ce dobândim o conștiință curată și de ce?
10. La ce trebuie să fie martoră conștiința noastră, pentru a face o mărturisire asemenea celei a lui Pavel?
11. Cum ne putem păstra conștiința curată și să ne recomandăm ca servi pentru conștiința altor oameni?

12. Cum există pericolul să ajungem să avem o conștiință moartă?
13. Cum este ușor să ai o conștiință întinată? Ce ni se spune să facem în scrisoarea lui Pavel către Tit?
14. Așadar, la ce lucruri nu trebuie să dăm atenție? Care este scopul mandatului lui Dumnezeu pentru noi să facem aceasta?
15. Pentru ce face Petru o puternică pledoarie pentru cititorii lui și de ce este necesară aceasta pentru botezul nostru în Mai Marele Noe?
16. Din ce cauză să suferim și cu credit?
17. Ce spune despre aceasta 1 Petru 2:19-23?
18. Așadar, ce trebuie să păstrăm ca botezul nostru să fie spre salvare, și astfel cum putem să le răspundem dușmanilor care se interesează de noi?
19. Astfel, în ciuda dușmanilor care vorbesc împotriva noastră, cum vom da ca garanție o conștiință bună față de Dumnezeu?
20. (a) De ce botezul pentru salvare depinde acum de Cristos, datorită poziției sale? (b) De ce anume vom fi ascunși de mânia exprimată a lui Iehova, în ziua botezului cu foc?

Întoarcere în America de Nord

Acest articol încheie seria referitoare la turul de serviciu în Estul îndepărtat al președintelui Societății, N. H. Knorr și al secretarului său M. G. Henschel. El tratează subiectul întoarcerii lor în America de Nord.

ERA 10 seara, marți 8 mai, la Tokyo când am decolat de la baza aeriană Haneda cu Northwest Airlines și ne-am așezat pe locurile noastre pentru zborul lung peste apele întinse ale Pacificului, înspre Alaska. Urma să avem parte de o experiență foarte neobișnuită în acea zi. Tehnic vorbind, doream să ajungem la destinația noastră înainte de ora plecării din Tokyo. Traversarea Liniei Internaționale de delimitare a zilei face totul posibil. Am traversat cu mult peste o mie de mile înainte ca pământul să fie vizibil. Dedesubt se vedeau zone mici de pământ acoperite cu iarbă, despre care stewardul spunea că aparțin lanțului Insulei Aleutine. Pe una dintre zonele mari, denumită Shemya, americanii dețin o bază aeriană, unde am aterizat pentru realimentare. Vremea era frumoasă când am aterizat la ora 10 dimineața, marți, însă până când am decolat la ora 11 dimineața s-au produs patru schimbări. Trecerea de la soare la ploaie cu găleata a fost posibilă în doar câteva minute. Rafalele de vânt erau puternice și nu existau copaci. Cabanele construite de americani și barăcile nu erau ridicate la suprafața insulei, ci pentru fiecare în parte constructorii săpaseră o groapă și adunaseră pământul în jurul ei și apoi în acea groapă ridicaseră casa. Nu știm dacă aceasta era pentru apărarea împotriva vremii sau a bombelor. Aerodromul însuși era de primă clasă, iar pistele lungi cu partea superioară neagră se aflau într-o zonă cu aspect de platou a insulei. Un doc pentru descărcarea vapoarelor care aduc

provizii se întindea în apele înghețate ale unui mic golf. Ni s-a spus că această insulă este una dintre cele mai izolate locuri de pe pământ.

ALASKA

Alaska este un teritoriu accidentat. Cel mai înalt munte din America de Nord, muntele McKinley, se află aici. Lanțuri muntoase înalte își croiesc drum prin câteva regiuni din Alaska și astfel nu există decât o singură cale accesibilă de la Shemya la Anchorage, unde se află imensa bază aeriană Elmendorf. După ce petrecusem câteva săptămâni la tropice, am manifestat un interes deosebit pentru priveliștile de sub avionul nostru. Era luna mai și erau zone vaste de pământ arctic încă necucerite de premergătorul atacator al verii, primăvara. Erau multe lacuri înghețate de câteva mile lățime care punctau câmpiile acoperite de zăpadă. În regiunile muntoase, lacuri mai mici se cuibăreau în văi, mărginite de păduri veșnic verzi care se întind până în porțiunile joase ale munților. Câteodată, lumina strălucitoare a soarelui lovește înălțimi albe proeminente, piscuri scânteietoare de stâncă acoperite de zăpadă, contrastând cu fundalul albastru.

Amurgul cobora peste Anchorage când avionul a aterizat la baza aeriană Elmendorf. Era 8 mai, ora 8:30 seara. Parcursesem mii de mile și mai aveam încă o oră și jumătate până la ora decolării noastre din Japonia. Frații noștri ne așteptau. După o mică întârziere la vamă, au trecut toți pasagerii și ne-am întâlnit cu prietenii noștri. A fost o plăcere să le vedem entuziasmul și să știm că s-au făcut progrese din punct de vedere teocratic în Alaska.

Impresiile noastre despre Anchorage și orașele înconjurătoare pot fi însumate spunând că erau toate semnele unui oraș prosper. Multe case arătau ca adăposturi temporare mai degrabă, decât ca locuințe permanente. Prețurile sunt considerabil mai mari decât în New York, probabil duble la majoritatea produselor. Pe strada principală, fiecare loc părea că este un bar sau un restaurant, dar probabil că nu este o medie chiar așa de mare. Deși cineva și-ar putea imagina că se află într-un oraș al căutătorilor de aur, nu extracția aurului este cea care a adus bogăția în Alaska. La Anchorage, guvernul federal este cel responsabil de fluxul banilor. Au fost alocate fonduri uriașe pentru construcția bazelor defensive în Alaska, iar muncitorii din construcții și personalul militar sunt cei care aduc prosperitatea în Alaska. Majoritatea muncii este sezonieră iar vara aduce mii de lucrători „din exterior”, așa cum spun cei din Alaska atunci când vorbesc despre State. Pentru că oamenii lucrează atâtea ore vara, este dificil să continui lucrarea de mărturie în acea perioadă. Iar în perioada de iarnă mulți dintre ei pleacă în California sau în alte state. Aceasta se observă și în rapoartele grupei, când o parte dintre vestitori pleacă „în exterior” pe perioada iernii. Desigur, chiar dacă este o pierdere în rapoartele din Alaska, nu este de fapt nicio pierdere în serviciul Împărăției; frații continuă să predice oriunde merg și astfel Alaska a contribuit cu vestitori la grupele din State; și când este adoptat punctul de vedere global, găsim un progres minunat în Alaska. Mărturia este pusă.

Frații din Alaska se aflau într-o stare de spirit bună în timpul congresului. Noua sală Carpenter, recent terminată, a fost locul de adunare. Un afiș mare cu

portocaliu și negru era suspendat în partea din față a sălii, anunțând lectura publică. Anchorage nu a mai primit niciodată o asemenea mărturie, vestitorii fiind plecați cu pliante și pancarte toată ziua, anunțându-i pe oameni despre adunare. Taxiurile galbene au colaborat bine permițând ca reclamele să fie imprimare pe ambele părți ale mașinii, fără taxă. Mulți dintre proprietarii de magazine și baruri au afișat anunțurile în vitrinele lor. Iar ziarele și-au făcut partea anunțând sosirea reprezentanților Societății și adunarea în general.

Adunarea s-a ținut între 11 și 13 mai inclusiv. În prima zi, au fost prezente 59 de persoane. Sâmbătă au fost 70. Iar duminică au venit la lectura publică 162 de persoane. Au fost cufundați patru noi vestitori. Prezentarea a fost foarte bună. Participanții la congres au venit din Ketchikan, Juneau, Palmer, Fairbanks, baza aeriană Eileson, baza aeriană Elmendorf și din Whitehorse, Yukon Teritorry, Canada. O parte erau oameni din serviciul armatei care aflaseră recent adevărul și care aveau întruniri regulate la baza aeriană Elmendorf și la baza aeriană Eileson, lângă Fairbanks. Este foarte încurajator să observi cum sunt organizate noi grupe și cum sunt găsiți mai mulți care îl laudă pe Iehova chiar și în zonele îndepărtate din nordul înghețat. O nouă grupă s-a format la Palmer, în faimoasa vale Matanuska, la poalele lanțului muntos Chugach, acoperit de zăpadă. Sperăm să organizăm una în curând și în Fairbanks. Până acum nu a fost posibil să constatăm un mare succes în rândul eschimoșilor și indienilor, însă câțiva au fost interesați și deja s-au înregistrat progrese. Teritoriul este atât de izolat în cea mai mare parte din Alaska încât este greu să organizezi grupe și să lucrezi teritoriul, însă martori credincioși precum absolvenți ai Gileadului Errichetti, Woodard și Davis și alții, au înfruntat temperaturi de minus 50 grade Fahrenheit și ploi continue de săptămâni, fără întrerupere pentru a promova închinarea curată pe teritoriul vast al Alaskăi. A fost un privilegiu să întâlnim pe luptătorii credincioși pentru adevăr și dreptate în Alaska și să îi asigurăm că, în timp ce ei primesc curaj și putere prin adunare și vizita reprezentanților din Brooklyn, frații de pretutindeni vor primi curaj și bucurie atunci când vor afla despre minunata lucrare în condițiile dificile din Alaska.

Trebuia să plecăm în Seattle luni, 13 mai, imediat după amiază. Frații au venit la hotel să-și ia rămas bun de la noi, și apoi ni s-a spus că va fi o întârziere. Aceasta ne-a dat timp să vedem câteva din comunitățile înconjurătoare și să-i vizităm pe vestitorii din Anchorage. Nu am plecat spre Seattle-Tacoma mai devreme de ora 11:30 p.m.

SEATTLE ȘI ÎNSPRE EST

Scopul nostru în vizita la Seattle a fost de a vedea cum merg lucrurile la depozitul de literatură al Societății, care se află pe Broadway. În orice caz, noi am stabilit dinainte să vorbim cu frații din grupa din Seattle, miercuri noaptea. A fost multă bucurie atunci când s-a anunțat vizita unităților din grupa din Seattle, dar ea a fost exprimată la mulți care locuiau în alte orașe. Astfel că vestea s-a răspândit prin statul Washington și în Idaho, Oregon și în Columbia Britanică. Cu multă atenție, frații din Seattle au ales o sală mare pentru adunare, sala Eagles. Ei nu

știau exact câți vor veni dar, pentru că auziseră zvonuri, ei au adăugat câteva scaune închiriate pentru sălile supraaglomerate. La adunarea de trei ore au participat 3300 de frați și surori din nord, o adevărată surpriză pentru toți. Frații din nord au mult zel iar interesul lor pentru lucrare este de așa natură încât ei călătoresc mile întregi pentru a afla mai multe despre lucrurile bune care au fost făcute în jurul lumii.

Joi dimineața, la 8:30, ne-am urcat în avion pentru a merge către est. Fratele Henschel s-a oprit la Minneapolis iar eu am mers la Chicago. În aceste orașe ne-am întâlnit cu alți frați de la sediul Societății și am participat la prima dintr-o serie de adunări de district pentru Statele Unite și Canada. În anul 1948, în Statele Unite, au fost ținute șase adunări de district și participarea a totalizat 66,350 de persoane. Au fost întrebuițate paisprezece orașe în 1949 și participarea a fost de 85,441. Noi sperăm alte creșteri pentru adunările din 1951, și nu am fost dezamăgiți. Raportul a arătat următoarele:

Adunare	Data	Adunare publică	Botez
Chicago	18-20 mai	19,074	290
Dallas	18-20 mai	8,740	225
Minneapolis	18-20 mai	5,275	118
Denver	25-27 mai	5,513	105
San Francisco	1-3 iunie	19,233	635
Atlantic City	1-3 iunie	23,052	405
Atlanta			
Albi	8-10 iunie	9,300	149
De culoare	8-10 iunie	3,116	78
		93,303	2,005

CANADA

Au fost ținute șase adunări de district în Canada. Dintre acestea, am putut participa la una la Montreal. Montreal s-a dovedit a fi cea mai remarcabilă adunare dintre toate, pentru câteva motive. Timp de mulți ani, vestitorii au luptat din greu împotriva elementului religios puternic înrădăcinat din Quebec. Societatea a concentrat un număr tot mai mare de vestitori pionieri în această comunitate vorbitoare de limbă franceză. După ce au fost demarate amenajările sălii Verdun și au început pregătirile pentru congres, lucrurile au părut să meargă foarte ușor, lucru ciudat pentru provincia Quebec. Însă necazul se apropia! Consiliul Primăriei din Verdun a hotărât că sala nu putea fi folosită pentru o adunare religioasă și a spus conducerii că va fi rupt contractul. Noi fiind hotărâți să ținem adunarea, au fost instituite procedurile hotărârilor judecătorești și pe 17 mai, domnul Justice Smith de la curtea superioară a dat martorilor lui Iehova dreptul deplin de a utiliza sala în ciuda obiecțiilor consiliului. Pe 23 mai, în secret și în mod ilegal, primăria a recurs la o altă hotărâre judecătorească, prin care un alt judecător de la aceeași curte a dat un ordin împotriva, hotărând exact invers față de ce se hotărâse pe 17 mai. Nu se mai auzise niciodată de un scandal asemănător în istoria legală! Ce dilemă! Un ordin al curții ne dădea drept deplin de folosință a

sălii, iar celălalt ordin dădea Primăriei din Verdun dreptul de a ne ține afară. Cu credință, pregătirile noastre au mers înainte și vestitorii au continuat să meargă din casă în casă făcând invitații verbale, în două limbi, la adunarea publică. Dar avea să se țină întrunirea? Lupta ajunsese la limită, se făceau pregătiri pentru o audiere specială la curte pe 24 mai, care era zi de sărbătoare și, spre marea bucurie a tuturor, am primit dreptul de a utiliza sala. Și a fost numită „victoria de la Verdun.”

La lectura publică ținută în engleză și tradusă în franceză au participat 3,520 de persoane. Un moment important care a impresionat pe toți cei prezenți a fost când s-a pus întrebarea despre ce au în comun comuniștii și biserica romano-catolică și s-a răspuns că „ambele au drept scop dominația lumii.” A putut fi văzut un fotograf de presă care și-a pus degrabă camera jos și s-a alăturat aplauzelor; un șofer de taxi care stătea în cadrul ușii a spus că a fost cel mai minunat lucru pe care l-a auzit vreodată. Numai zilele și lunile ce vor urma vor dezvălui complet lucrarea îndeplinită de această adunare de district în inima organizației nord-americane a ierarhiei. Presa a făcut un reportaj bun a doua zi, cu citări despre majoritatea a ceea ce s-a spus despre biserica catolică, un lucru foarte neobișnuit în Quebec.

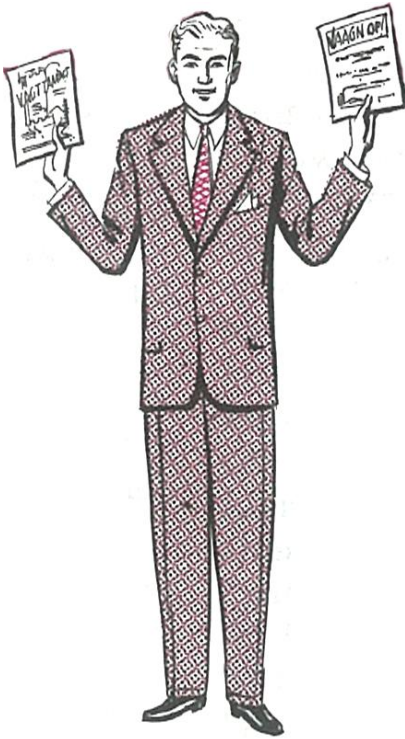
Iată aici un sumar al adunărilor din Canada:

Adunare	Dată	Adunare publică
Toronto	18-20 mai	9,381
Montreal	25-27 mai	3,520
Winnipeg	25-27 mai	3,813
Vancouver	1-3 iunie	7,488
Saint John	1-3 iunie	1,112
Edmonton	8-10 iunie	4,254
		29,568

La aceste adunări au fost cufundate 645 de persoane, dovedind dedicarea vieții lor în serviciul lui Iehova.

Și astfel am dus la bun sfârșit această serie de rapoarte despre progresul lucrării de a anunța dreapta Împărăție a lui Iehova. A fost o mare plăcere și un privilegiu unic să văd atât de mulți martori ai lui Iehova în atât de multe locuri și într-un timp scurt. Pretutindeni, rapoartele arată că martorii lui Iehova sunt foarte ocupați și găsesc multe persoane cu bunăvoință care studiază Biblia și acceptă instruirea lui Dumnezeu aflată acolo. Aceasta înseamnă că ceea ce urmează este expansiunea lucrării prin adăugarea de noi slujitori, predicatori neînfricați ai veștii bune. Aceasta va fi o dovadă pentru toți oamenii că trăim la sfârșitul domniei lui Satan Diavolul, căci după cum a prezis Biblia, vestea bună a Împărăției va fi predicată în toată lumea și Iehova adună pe cei asemenea oilor sau smeriți și le arată cum să trăiască veșnic în fericire pe pământ. El le permite să vadă ce a făcut falsa religie pentru omenire și că adevărata închinare, neîntinată de această lume rea, este calea care duce la viață eternă. Către Iehova merge lauda și mulțumirea că aceste lucruri pot fi văzute și că stau astfel. Sunt multe semne că se așteaptă

multă creștere și că este potrivit să spunem oamenilor că o „mare mulțime” care trăiește acum nu va muri niciodată.

Martorii lui Iehova din Danemarca

Mărturia dată de martorii lui Iehova în Danemarca a fost atât de extinsă și de intensă încât oamenii au fost obligați să o observe. Chiar și aceia care nu sunt prea prietenoși cu martorii lui Iehova discută din când în când despre zelul și devotamentul lor. Într-un ziar din Copenhaga, în care chestiunile de natură religioasă primesc o atenție specială, a fost următorul comentariu despre activitățile martorilor lui Iehova:

„Cum merită biserica daneză (ca să folosim cuvintele unui om bine cunoscut) această viespe numită martorii lui Iehova. Ei ne fac să ne fie rușine de noi înșine prin: (1) energie și sacrificiu de sine; (2) credința lor în Dumnezeu – în locul credinței noastre în har – ca mijloc al activității misionare; (3) pregătirea lor pentru martiriu atunci când recunoaștem chiar ‘crimă atomică’ drept voința lui Dumnezeu pe care

trebuie să o sprijinim ‘atunci când alte metode eșuează.’ În plus, aș afirma că dacă biserica noastră ar fi ‘în cuvânt și faptă’ așa cum ar trebui să fie, atunci martorii lui Iehova ar înceta să existe.”

Primind sfaturi probabil de la martorii lui Iehova, mulți clerici influenți fac propagandă pentru o activitate creștină mai intensă din partea laicilor. Totuși, acest lucru presupune dificultăți reale, pentru că acești oameni nu au avut parte de avantajele unei instruirii reale în serviciu. Ei nu sunt „echipați pentru orice lucrare bună.” Un cleric care a scris în presă despre acest lucru a spus:

„Însă laicii trebuie echipați. Atunci când Isus a chemat pe discipolii Săi nu a fost pentru ca biserica să existe cu scopul de a asculta. Nu, El i-a echipat și i-a trimis afară. Când cineva întâlnește 22 martori ai lui Iehova într-un interval de un sfert de oră și niciunul din biserica de stat, atunci acesta poate înțelege că noi suntem împotriva ei. Noi suntem inactivi în biserica noastră, chiar dacă avem multe întruniri. Ceea ce ne lipsește este capacitatea de a ne dedica.”

Martorii lui Iehova în Danemarca sunt echipați, atât cei vârstnici, cât și cei tineri, iar tineretul nu are nicio obiecție în acceptarea mesajului Împărăției atunci când există o inimă cu pricepere, așa cum este ilustrat de cazul unui băiat danez elev.

În Danemarca este un obicei ca școlarii să fie duși uneori în alte regiuni ale țării și acolo iau parte la cursuri speciale. Într-o astfel de ocazie, printre școlari se afla un tânăr martor al lui Iehova. Pe parcursul sesiunilor, unul dintre profesori, un catolic, explica teoria evoluției. Fără a se limita la aceasta, el a profitat de ocazie și a încercat să ridiculizeze relatarea creației, așa cum este descrisă în Biblie și a încercat să arate că este imposibil de înțeles. După ce a terminat, elevii au fost întrebați dacă au întrebări legate de problema care fusese prezentată. Pentru că nu erau întrebări, tânărul martor al lui Iehova a întrebat dacă poate vorbi puțin. I s-a dat permisiunea și el a început să arate slăbiciunile din teoria evoluției și cum atacul profesorului asupra relatării Bibliei era cu adevărat nejustificat. Mai târziu, acest tânăr a scris un articol în revista școlii punând o bună mărturie referitoare la adevărurile din Biblie.

În seara următoare, în drum spre un joc cu mingea, profesorul l-a întrebat pe băiat despre scopul articolului său din revista școlii. Profesorul a devenit atât de interesat de ce avea băiatul să spună încât jocul cu mingea a fost uitat și profesorul și elevul au vorbit până când s-a întunecat. Profesorul a recunoscut că el credea cu adevărat în Dumnezeu și că făcuse băiatului o mare nedreptate. Atunci când el primise materialul băiatului despre un astfel de subiect din Scriptură, a presupus că băiatul îl copiase dintr-o altă carte, și de aceea i-a dat o notă mică. El a spus cu sinceritate că nu a crezut că un băiat poate să scrie atât de ușor despre asemenea subiecte profunde. Concluzia problemei a fost că articolul a fost retipărit într-o revistă care circulă printre foștii elevi ai școlii.

În Danemarca, vinerea este ziua când martorii lui Iehova lucrează în special cu revistele *Turnul de veghere* și *Treziți-vă!* Să mergi într-o plimbare în Copenhaga pe străzile principale este o experiență minunată, pentru că acolo vei găsi acești martori creștini stând în picioare la intervale regulate, dovedind nu numai că ei cred în Iehova ca singurul Dumnezeu adevărat, ci și că ei sunt dornici să îi ajute pe semenii să ajungă la aceeași înțelegere.

Atunci când martorii lui Iehova au început această lucrare în Danemarca, oamenii zâmbeau și gândeau că este o idee extraordinară să meargă pe străzi cu reviste. Totuși, perseverența și determinarea martorilor în a face această lucrare stradală a câștigat în timp respectul multor oameni, iar acum ei experimentează rezultatele trudii lor răbdătoare.

Lecturile publice în aer liber despre Biblie devin mai populare în Danemarca. Un grup de martori era nerăbdător să încerce noul lor echipament pentru cuvântări în public, și au pregătit o lectură într-o mică pădurice în afara satului. La orele dimineții ei au făcut anunțul din casă în casă și la amiază s-au adunat în pădure pentru a lua prânzul. La ora 3 după-amiază erau 80 de persoane strânse pentru a asculta „Este timpul să vă treziți!” O altă lectură interesantă a fost susținută de unii dintre martorii care nu puteau vorbi, fiind surdo-muți. Această lectură s-a ținut într-o casă pentru surdo-muți și toată vorbirea s-a ținut folosind limbajul semnelor. Șaptezeci de persoane au ascultat, sau am putea spune, au privit cu multă atenție. Cincisprezece dintre aceștia participă acum cu regularitate la un

studiu Biblic pregătit de martorii lui Iehova. Deci, în această casă, urechile celor surzi nu mai sunt împiedicate să audă mesajul plin de bucurie al Împărăției.

Așa cum era de așteptat, predicarea continuă a martorilor lui Iehova în Danemarca le-a dat mult de gândit clericilor din biserica de stat. Unii au încercat să se opună lucrării educaționale a martorilor lui Iehova, ținând întruniri pentru a le explica enoriașilor de ce să nu îi asculte pe martori. Odată cu creșterea mărturiei Împărăției și cu creșterea numărului acelor care îl servesc pe Iehova nu este atât de ușor pentru cler să vorbească cu dispreț despre martori, pentru că multe persoane sunt fie prieteni, fie rude ale acestor martori. Nu trebuie presupus că toți clericii sunt ostili în atitudinea lor față de martorii lui Iehova, întrucât câțiva și-au exprimat admirația pentru această lucrare. Următorul citat dintr-un ziar de dimineață din Copenhaga va servi pentru a ilustra acest lucru. Scriitorul este un cleric care spune:

„Poetul norvegian, Arnulf Overland, spune că în timpurile noastre uimitoare nu sunt decât doi care știu ce doresc și sunt pregătiți să își pună în joc viețile pentru asta: comunistul și creștinul. Despre comuniști că știu ce doresc, nimeni nu va obiecta, dar creștinii știu oare? Cineva care citește ziarele creștine ar putea să nu aibă această impresie. Părerii diferite sunt exprimate atunci când este ridicată întrebarea: cum putem veni în contact cu muncitorii și cu tineretul, și cum este Evanghelia predicată oamenilor de astăzi? Unii sugerează că ar trebui să transforme casele misionare în teatre pentru difuzarea filmelor sau în locuri de adunare unde să fie expuse lecturi naționale, sociale și educaționale cu scopul de a veni mai ușor în contact cu oamenii. Alții susțin că numai Cuvântul lui Dumnezeu se va auzi în casele misionare și în sălile bisericii. Cine are dreptate?”

„Atunci când Overland spune că și creștinii și comuniștii știu ce vor și sunt gata să își riște viața pentru asta, cineva ar putea vedea în evenimentele din Germania de Est o dovadă că așa este. Nu printre oamenii din biserică, ce preferă întotdeauna să facă un compromis în situațiile dificile, ci printre martorii lui Iehova. Ca și creștini care au un mesaj de difuzat, martorii lui Iehova se dedică în totalitate cauzei lor, oricare ar fi prețul. Ei sunt pregătiți să își asume consecințele poziției lor pentru Iehova și împărăția Lui.”

Clerul continuă în acest articol din ziar spunând: „Pentru a veni în contact cu muncitorii și tineretul, martorii lui Iehova nu trebuie să își modifice modul de a predica incluzând lecturi naționale, sociale și educaționale. Mesajul pe care ei îl aduc este atât de puternic prin el însuși încât oamenii care gândesc nu pot face altceva decât să îl asculte. Prin profetul Său, Iehova Dumnezeu spune că va fi o foamete pe pământ, ‘nu o foame de pâine sau o sete de apă, ci de a auzi cuvintele lui Iehova. Și ei vor rătăci de la mare la mare, de la nord către est; ei vor alerga încolo și-ncoace pentru a căuta cuvântul lui Iehova și nu îl vor găsi.’ (Amos 8:11, 12, AS) Oamenii flămânzi nu găsesc cuvântul lui Iehova în sistemele religioase, care le dau pietre în loc de pâine, însă martorii lui Iehova aduc cuvântul lui Iehova, așa cum este găsit în Biblie, și de aceea oamenii îi ascultă.”

Apoi, acest cleric spune: „Nu avem nevoie de metode lumești, ci trebuie să mergem pe străzi și să batem la uși așa cum fac martorii lui Iehova. Am devenit

atât de toleranți, atât de înțelegători ... încât cineva este pregătit să îl ia pe Diavol de braț, doar pentru a fi tolerant. ... Pavel a luptat cu pasiune în scrisorile lui împotriva doctrinei greșite, dar eu cred că dacă el ar fi trăit astăzi el și-ar fi îndreptat atacul mai mult împotriva bisericii daneze de stat decât împotriva martorilor lui Iehova.”

Da, martorii lui Iehova, aproximativ 6,000 dintre ei, sunt foarte activi astăzi în Danemarca. Rândurile lor se măresc în mod constant. Ei nu au nicio problemă în a se face ascultați de oameni. Problema lor este să aibă grijă de toți oamenii care doresc să asculte.

Serviciu într-un spital din El Salvador

Instruirea Bibliei i-a purtat pe martorii lui Iehova în locuri ciudate în efortul lor de a ajunge la toți oamenii. Iată de exemplu cazul studiului Biblic într-un spital general din San Salvador, capitala țării. A fost condus mai mult de un an, și grupul mic de la început s-a mărit enorm. Acești oameni, închiși în secția tuberculoșilor pentru o perioadă necunoscută de timp, s-au preocupat de lucrarea de serviciu în ciuda celor mai nefavorabile condiții. Unii dintre cei mai activi convalescenți care au devenit martori ai lui Iehova, conduc studii Biblice cu regularitate împreună cu alți pacienți interesați, lucrând astfel la fiecare căpătâi de pat. Ei își petrec timpul cât nu stau în pat predicând în mod efectiv vestea bună; în plus, ei își raportează activitatea grupei locale de martori ai lui Iehova. În această lună, aprilie, ei au fost martorii înființării unei școli teocratice de serviciu în curtea spitalului. Acum ei vor beneficia de un curs intensiv de instruire.

Scrisoare despre mărturia către studenții și profesorii universității

Societatea de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere
Columbia Heights 124, Brooklyn 2
New York - 6 mai 1951

Dragi frați:

În ultimul timp am observat o creștere clară a interesului față de mesajul nostru despre lumea nouă, în special printre aceia care sunt profesori și studenți la colegiu. După cum știți, teritoriul nostru Ithaca deservit de mai mult de două sute de vestitori asociați cu Gilead include cele două școli lumesti, anume, colegiul Ithaca cu 1433 studenți și faimoasa universitate internațională Cornell, cu un corp didactic de 1069 de persoane și 10,565 studenți.

De la Congresul de la stadionul Yankee din august 1950 am făcut o amplă distribuție a broșurii *Evoluție versus Lumea Nouă* în rândul clasei educate, având

drept rezultat faptul că au fost începute mai multe studii Biblice, nu numai cu studenții de colegiu ci și cu profesorii lor. Este evident din numeroasele discuții pe care oamenii noștri din Gilead le-au avut pe străzi și în lucrarea din casă în casă, că mulți dintre oamenii din universitate nu sunt atât de convinși de teoria evoluționistă așa cum ar dori unii profesori greșit informați.

Toamna trecută, un tânăr a venit la Cornell pentru doctorat, după ce și-a luat masteratul la Institutul de Tehnologie din Georgia. Aflând despre Gilead, el a cerut un interviu cu unul dintre instructorii acestuia. L-am vizitat la locul lui de cazare și am început o discuție care a durat trei ore. Într-o bătălie în retragere, omul de la Cornell susținea teoriile pe care le învățase, împotriva învățăturilor clare, logice și puternice ale Bibliei.

A doua zi a sosit un telefon la Gilead cu o rugămintă de S.O.S. de la același student pentru o nouă discuție, deoarece nu putuse să doarmă cu o noapte înainte. El a aflat că multe dintre bazele, speranțele și idealurile lui fuseseră zdruncinate. El a fost încurajat să înceapă să studieze Biblia, ceea ce a și început imediat să facă, chiar neglijând unele dintre cursurile de la școală. Curând, broșura *Evoluție* i-a adus o eliberare rapidă de această superstiție intelectuală și el a discutat entuziast conținutul acesteia cu câțiva dintre profesorii și colegii lui. În fiecare marți seara s-a ținut un studiu Biblic la domiciliu cu el, cu cartea „*Aceasta înseamnă viața veșnică!*” În două luni el a avansat până la punctul când frecvența întrunirilor săptămânale la Gilead și participa și în serviciul de teren. Studiile de la școală păreau acum fără valoare și nu îl pregăteau pentru viitoarea lui lume nouă. El a părăsit universitatea pentru a se întoarce acasă și a deveni slujitor.

Un alt caz interesant este acela al unui fost soldat care a absolvit în luna februarie ca doctor veterinar. El a fost în armata generalului Clark, care a invadat Italia. El a vizitat nu numai Roma și multe regiuni ale Italiei, ci a avut și o discuție cu papa, împreună cu alți zece soldați americani. La încheierea serviciului său ca soldat în Italia, fiind total deziluzionat și dezgustat de civilizația catolică, el a hotărât că atunci când se va întoarce în America va deveni preot protestant. Însă la întoarcerea sa în Statele Unite el nu a putut găsi nicio biserică protestantă satisfăcătoare, al cărei preot să-i placă să devină. Astfel că în final el decis să urmeze universitatea Cornell timp de cinci ani pentru a deveni medic veterinar și așa a procedat.

Totuși, toamna trecută unul dintre vestitorii noștri de la Gilead l-a găsit și a început imediat studii Biblice la domiciliu cu acesta. El a venit la adevăr și acum este un adevărat slujitor al lui Dumnezeu, unul dintre martorii lui Iehova. A acceptat o funcție de doctor veterinar în Texas și s-a mutat acolo împreună cu mica sa familie pentru a prelua și lucrarea de mărturie. Și soția sa a luat poziție și se bucură de speranța vieții în noua lume.

În ianuarie, un profesor de la Cornell a obținut o copie a cărții „*Aceasta înseamnă viața veșnică!*” de la unul dintre studenții de la Gilead care făcea lucrare stradală. Studenta la Gilead a aranjat o vizita ulterioară și după o discuție foarte plăcută, domnul a acceptat să participe la studiul meu Biblic săptămânal la care participă alți colegi de la Cornell și care se ține lângă casa lui și în apropierea

campusului. El a participat deja la nouă întâlniri și a luat parte foarte activ la discuții. Uneori petrecem una sau două ore după studiul Biblic de o oră pentru a studia problemele și întrebările legate de Biblie. El a spus că se bucură de broșura *Evoluție* care i-a confirmat foarte bine neîncrederea pe care o avea de mai mulți ani în această teorie.

În lucrarea din casă în casă, duminica trecută, în martie, unul dintre studenții de la Gilead l-a vizitat pe unul dintre profesorii de la Cornell care l-a întâmpinat călduros imediat și l-a invitat să intre pentru o discuție. El a spus că a auzit că unii dintre martorii lui Iehova expuneau cuvântări unui grup de studenți de la biserica unitariană, cu câteva duminici în urmă, și s-au întrebat dacă unul dintre profesorii noștri ar dori să se adreseze uneori uneia dintre clasele sale. Studentul de la Gilead l-a invitat pe profesor să participe la adunarea noastră publică în acea după-amiază și a promis să mi-l prezinte după adunare. Acesta a venit și a fost încântat de lectura publică. Am discutat timp de o oră despre chestiuni legate de Biblie și apoi el m-a întrebat dacă aș dori să expun o lectură pentru studenții lui la sociologie, sâmbăta viitoare. Am acceptat imediat acest lucru.

Chiar la ora 11 a.m., sâmbăta următoare, 7 aprilie, douăzeci și patru de studenți la sociologie (seniori și absolvenți) așteptau împreună cu profesorul lor în sala Morrill pentru a auzi cuvântarea. Subiectul discuției mele era „Societatea Lumii Noi în creștere”. A fost prezentat un scurt istoric al originii actualei societăți a lumii vechi și cum a rămas în afara favorii lui Dumnezeu, divorțată, ca să spunem așa, chiar de la revolta din Eden. Cum Iehova, Autorul Vieții l-a trimis la timpul potrivit pe pământ pe Principalul Său Agent al Vieții, Isus Cristos pentru a deveni instrumentul în jurul căruia se va construi o societate a lumii noi care va exista veșnic în armonie cu Dumnezeu. Li s-a arătat că actuala noastră generație trece printr-o perioadă de tranziție în care experimentăm și suntem martorii unei prăbușiri a prezentului sistem nesatisfăcător al lumii vechi. Martorii lui Iehova, ca o comunitate de pe toată fața pământului, în 115 regiuni diferite, sunt astăzi un nucleu al societății lumii noi în creștere. S-a arătat că lucrarea noastră de mărturie este un apel intelectual, și nu unul emoțional pentru cei creduli, așa cum este cazul majorității organizațiilor religioase de astăzi. De fapt, ceea ce se vede din punct de vedere social la scară globală este un exod în masă de la religiile slăbite la cele puternice, un staul bine încercat al martorilor lui Iehova sub conducerea invizibilă a singurului păstor Isus Cristos.

Indiferența afișată la început de câțiva studenți s-a transformat într-o audiență mult mai atentă care lua notițe bogate din ceea ce se spunea. După lectură, care a durat aproximativ 35 de minute, au fost propuse întrebări cu mult entuziasm. Au fost primite cu nerăbdare de către clasă douăzeci și două de broșuri *Evoluție* și încă două cărți au fost plasate.

O serie de lecturi speciale intitulate „Conceptul Credinței” au fost demarate la universitate și s-au ținut în sala Barnes, unde invitații care urmau să vorbească, clerici din credințele catolică, evreiască, luterană, mormonă și quaker, au avut ocazia să se adreseze studenților. Unul dintre studenții de la Cornell care frecventează în mod regulat studiul meu Biblic de joi seara, a luat inițiativa de a

întreba autoritățile dacă martorii lui Iehova nu pot fi rugați să asigure un vorbitor pentru această serie a „Conceptului Credenței.” Cei răspunzători au fost de acord să mă invite să mă adresez adunării lor, data celei de-a opta serii fiind stabilită pentru marți, 1 mai, la 16:30. S-a făcut publicitatea convenită în ziarul universității, *The Cornell Sun*.

Lectura s-a ținut așa cum a fost programată. În asistență se aflau cincizeci de persoane, unii din facultate și majoritatea studenți. Tema cuvântării a fost „Acolo unde nu există viziune, oamenii pier.” (Prov. 29:18) Viziunea noastră scripturală despre glorioasa lume nouă a fost descrisă cu însuflețire pentru ei, cu multe detalii, alături de dovezile biblice. Către sfârșitul cuvântării mele de treizeci de minute, trei clerici prezbiterieni au venit la întrunire. În sesiunea de întrebări și răspunsuri care a urmat, clericii au încercat să preia controlul adunării. Totuși, curând ei și-au trădat ignoranța și lipsa de credință în Biblie, iar audiența a râs de ei.

De exemplu, în discuția dacă sufletul omului este muritor sau nu, un cleric a spus că acest cuvânt „suflet” este înțeles în diferite sensuri, dintre care unul este *talpa* piciorului. Oricât de profesioniști în a amezi publicul erau clericii, audiența nu a putut înghiți așa ceva. Imaginați-vă să folosească astfel două cuvinte atât de diferite și care se scriu diferit! În combaterea referirii vorbitorului la *Eclesiastul* 9:5, 10, *AS*, unde se spune „cei morți nu știu nimic ... nu există ... cunoștință, nici înțelepciune în Șeol, spre care mergi”, unul dintre clerici a spus că scriitorul Solomon era descurajat în acea vreme și de aceea nu a crezut cu adevărat ce a scris, la fel cum un om care este astăzi prăbușit din punct de vedere spiritual rostește lucruri pe care nu le crede cu adevărat. Cu acest argument sofisticat, clericul a intrat cu adevărat în istorie, negând inspirația Scripturilor sacre.

Clericul aventurier dând greș, audiența a continuat să pună întrebări timp de aproape patruzeci de minute, arătând interesul lor viu pentru profețiile noii lumi ce urmează să vină. În încheiere, au fost plasate o carte legată și 21 de broșuri *Evoluție*. Unul dintre clerici a vorbit cu mine după întrunire și a spus că ar fi dorit ca oamenii lui să aibă zelul pe care îl au martorii lui Iehova. Aceasta se datora faptului că, îndrăznesc să afirm eu, martorii lui Iehova au o viziune clară a unui viitor practic. Noi avem ceva tangibil de oferit oamenilor, anume speranța unei vieți nesfârșite pe un minunat pământ paradis. A oferi oamenilor o viață viitoare într-un iad care arde sau într-un cer cu o viață vag liniștită nu inspire pe nimeni.

A doua zi, *The Cornell Sun* a scris o cronică bună despre lectură. Chiar acest articol a servit drept mărturie, pentru că sâmbăta următoare, în timp ce se afla în lucrare stradală, un student de la Cornell a abordat un vestitor, cerându-i literatură pentru că dorea să știe mai multe despre lumea nouă menționată în articolul din ziar. Alte cronici au dat dovadă de o reacție favorabilă față de mărturia oferită. Un profesor din audiență a fost foarte prietenos și i-a complimentat, luând multe notițe din discuție.

Deci, prin bunătatea nemeritată a Domnului, vom continua să ne folosim de fiecare ocazie pentru a ne extinde mărturia pentru noua lume în teritoriul

„intelectualilor”, oferind educație neprețuită pentru viață acelor care susțin că sunt educați prin mijloacele acestei lumi vechi.

Al tău colaborator proclamat al supremației lui Iehova,

A. D. SCHROEDER [semnat] Secretar la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere

Întrebări de la cititori

• Noua carte *Ce a făcut religia pentru omenire?* arată că există numai o singură categorie de îngeri neascultători, nu două. Ei s-au răzvrătit mai întâi în Eden sau în zilele lui Noe? De asemenea, cine erau spiritele din închisoare cărora le-a predicat Isus cel înviat, se pot ei pocăi și să fie salvați și dacă nu, de ce să li se predice? – G. G., New York.

Nu există nicio scriptură care să demonstreze că vreun înger s-a răzvrătit împreună cu heruvimul ocrotitor în Eden. Un astfel de citat care a fost odată folosit este Ezechiel 28:18, unde se vorbește despre Satan care și-a pângărit sanctuarele prin mulțimea nelegiuirilor sale. Cel mult, aceasta poate să însemne că el avea o forță spirituală sub el și a pângărit-o, dar nu înseamnă că o astfel de pângărire a avut loc în Eden. Poate să fi fost în vremea lui Noe, dată până la care Satan să fi comis ‘o mulțime de nelegiuiri’ pentru a le folosi ca argumente, în timp ce în Eden cu greu ar fi avut timp să adune o mulțime de nelegiuiri. Totuși, textul poate să însemne mai puțin de atât, conform unor traduceri moderne ale Bibliei. *Traducerea Americană* nu folosește „sanctuare” ca și cum s-ar referi la locuințe pentru asociați, ci spune „Ți-ai profanat sacralitatea.” *Moffat* spune „Ți-ai profanat poziția sacră.” *Fenton* spune că el ‘și-a rănit profund virtuțile.’

Prima dovadă biblică pe care o avem despre răzvrătirea îngerilor, în afară de heruvimul ocrotitor, este consemnarea din Geneza 6:1-4 referitoare la zilele lui Noe. În versiunea obișnuită, versetul 4 spune ca și cum uriașii nefilimi au fost pe pământ înainte ca fiii lui Dumnezeu să coabiteze cu femeile, și atunci cineva ar putea argumenta că aceștia erau demoni materializați care se răzvrătiseră înainte cu Satan. Totuși, traducerea mai exacte în vorbirea modernă arată că acești uriași erau urmașii fiilor materializați ai lui Dumnezeu și ai femeilor: „În acele zile, ca și după aceea, existau uriași pe pământ care erau născuți din fii lui [Dumnezeu] atunci când s-au întâlnit cu fiicele oamenilor; aceștia erau eroii care erau oameni de renume în zilele din vechime.” (*AT; Mo*) Astfel, fiii lui Dumnezeu au fost primii îngeri rebeli.

Acest lucru este confirmat de 1 Petru 3:19, 20, *NW*: „Care s-a și dus să le predice spiritelor din închisoare, care fuseseră neascultătoare odinioară, când răbdarea lui Dumnezeu aștepta în zilele lui Noe.” Aceasta pare să indice că primul act de neascultare din partea îngerilor s-a petrecut în zilele lui Noe. Dacă ei s-au răzvrătit și înainte, acea timpurie manifestare a rebeliunii ar fi fost un punct de cotitură care merită menționat. Iuda, 6, *NW* afirmă: „Iar pe îngerii care nu și-au păstrat locul inițial, ci și-au părăsit locuința potrivită pentru ei, i-a păstrat pentru judecata zilei celei mari, cu lanțuri eterne, în întuneric dens.” Poziția inițială a

îngerilor era locul lor în organizația lui Iehova, loc în care au fost puși de El și fără îndoială le-a repartizat îndatoriri, pentru că Dumnezeu nu i-a creat să lenevească. Prin rebeliune, ei și-au uitat poziția originală. Prin materializarea la viață permanentă alături de femei, ei și-au abandonat locul convenit unde sălășluiau în cer, ca și creaturi spirituale. Prin Iuda 6, aceste două greșeli sunt legate atât de strâns încât pare că ambele au fost comise în același timp, care ar fi în vremea lui Noe, atunci când „fiii lui Dumnezeu” s-au materializat. Atunci când Potopul i-a forțat să se dematerializeze, ei s-au întors în locurile cerești ca și creaturi spirituale, dar nu în poziția originală din organizația lui Iehova. Ei au devenit demonii lui Satan.

A considera că rebeliunea îngerilor a avut loc în vremea lui Noe și nu în Eden este mult mai rațional. În Eden, Satan doar și-a început rebela cale de acțiune. Dumnezeu a acceptat provocarea și a dat promisiunea Seminței. Problema era nouă. Nu era atât de sigur că îngerii vor sări imediat să fie alături de rebelul neaprobat Satan. Ei trebuiau să aștepte să vadă ce se întâmplă. În vremea lui Noe trecuseră cincisprezece secole, și Satan îi îndepărtase pe toți oamenii de Dumnezeu, cu excepția a trei oameni – Abel, Enoh și Noe. Dacă el a putut face singur acest lucru, cât de complet ar putea avea el succes cu o armată de îngeri care să îl ajute! Și unde era Sămânța promisă? Nu trecuseră cincisprezece secole fără niciun semn despre ea? Astfel ar fi putut să spună Satan, argument pe care nu l-ar fi avut la început în Eden. Ar fi putut spune că dacă fiii lui Dumnezeu i se alăturau, materializându-se pentru o perioadă sau permanent, o super rasă de uriași ar putea fi produsă pentru a conduce și domina oamenii, și sub ei ultimii rămași de partea lui Iehova puteau fi biciuiți sau distruși.

Însă Potopul a stricat planul și i-a forțat pe îngerii materializați să se dematerializeze. Acești foști fii ai lui Dumnezeu nu se puteau întoarce în serviciul lui Iehova dacă ar fi dorit; ei au rămas cu maestrul pe care l-au ales, Satan, și au devenit hoardele lui de demoni. Ei erau acum prizonieri în întuneric dens, înstrăinați de Dumnezeu, în întuneric cu privire la scopurile Lui, cu un sfârșit negru înaintea lor, totul fiind foarte bine ilustrat de Tartar. (vezi 2 Petru 2:4, *NW* și nota de anexă de acolo) Acestor spirite prizoniere în Tartar le-a predicat Isus.

De ce? Pentru a le da demonilor o șansă de a se pocăi? Greu de crezut. Niciun înger nu a murit ca răscumpărare a lor, chiar dacă se aflau în condiții ce permiteau răscumpărarea. Mai mult, nu este logic să spunem că Adam și Eva cei perfecți nu vor avea o a doua șansă, iar apoi să ne întoarcem și să spunem că îngerii neascultători care erau perfecți și cu mult mai inteligenți, mai puternici decât omul și superiori lor și care erau chiar văzuți și asociați cu Iehova Dumnezeu, își puteau abandona numirile date de Dumnezeul lor, se puteau alătura lui Satan, iar mai târziu să aibă șansa de a se pocăi pentru a obține salvarea. De ce, atunci, să li se predice demonilor?

Predicarea nu are întotdeauna scopul de pocăință și salvare. Noi ducem cupa de vin a mâniei lui Iehova către națiuni nu pentru convertire, ci ca un avertisment pentru moartea care le așteaptă. Este un anunț despre condamnare și triumful final al lui Iehova. Noi vom continua să predicăm după începerea Armagedonului, nu

pentru ca atunci mulți să se pocăiască și să fie salvați, ci ca toți să știe că scopurile de răzbunare ale lui Iehova se realizează. (vezi *Turnul de veghere* din 1 iunie 1951, pagina 351, a doua întrebare și răspunsul.) În același mod Isus le-a predicat demonilor. Astfel, partea invizibilă a lumii lui Satan, precum și partea vizibilă, primesc o mărturie împotriva lor nu numai prin creștinii care sunt un spectacol pentru oameni și îngeri (inclusiv cei căzuți, demonii), ci prin Însuși Isus predicându-le despre sfârșitul lor.

Vedeți de asemenea și paginile 69-73, 76, 81, 152, 153 din *Ce a făcut religia pentru omenire?*

• **Versetele 4 și 5 din Proverbele 26 par să exprime idei contradictorii. Care este explicația? – T.L., Carolina de Nord.**

Conform versiunii lui Moffat aceste versete spun: „Niciodată să nu răspunzi unui nebun conform nebuniei lui, ca să nu devii ca el: răspunde-i unui nebun conform nebuniei lui, ca nu cumva să își imagineze că este înțelept.” Sau, conform traducerii lui Fenton: „Nu răspunde unui nebun, ca și cum ai răspunde nebuniei lui, ca nu cumva să ajungi ca el. Răspunde-i unui nebun așa cum cere nebunia lui, ca nu cumva să pară că este înțelept în ochii lui.” Cheia corelării corecte a acestor instrucțiuni care în mod aparent sunt în conflict, se găsește în avertismentul cuprins în fiecare caz. Diferența cuprinsă în avertismente stabilește înțelesul care trebuie adăugat instrucțiunilor date în legătură cu a răspunde nebulilor.

Dacă răspunzi unui nebun conform nebuniei lui, în sensul de a răspunde în armonie cu nebunia lui sau conform cu ea, te pui de acord cu cel nebun. Raționamentele și deducțiile nebulului sunt nesănătoase și răspunsul tău ar putea să nu fie în acord cu punctele de vedere ale nebulului. Nebunul poate manifesta nebunia în modul nedemn sau arțăgos în care el argumentează, arătând că preferă numai certuri de cuvinte deșarte, pe care creștinii au obligația să le evite. Deci nu vei răspunde după nebunia nebulului fiind alături de el în punctele lui de vedere nebunești sau adoptând metodele lui nebunești și degradante de argumentare. De ce nu? „Ca să nu devii ca el.” Dar îi poți răspunde nebulului fără ca tu să devii ca el și acest verset cinci sfătuiește „ca nu cumva să își imagineze că este înțelept.” Dacă nu ai răspuns nebuniei nebulului și i-ai permis să treacă neschimbată și necontestată, nebunul va deveni cu siguranță înțelept din punctul său arogant de vedere. Pentru a preveni aceasta, tu vei răspunde conform nebuniei lui în sensul de a răspunde pe baza afirmațiilor lui nebunești, analizându-le, demascându-le cât de ridicole, absurde și imposibil de acceptat sunt, atunci când sunt privite în mod rațional. Astfel, tu vei putea fi capabil să arăți că propriile argumente ale nebulului și falsele principii conduc la concluzii total diferite de ceea ce afirmă. Propria lui nebunie poate fi folosită împotriva lui într-o răsturnare de situație, dacă nebunia lui este prinsă și analizată cu înțelepciune și folosită împotriva falsei poziții a nebulului. Acționând astfel, tu „răspunzi unui nebun așa cum cere nebunia lui” și îl împiedici să devină „înțelept în proprii săi ochi.”

TURNUL de VEGHERE

1 DECEMBRIE 1951

Nr. 23

Cuprins:

„PRINȚII VOR DOMNI ÎN DREPTATE” - Pag. 835

ADUNAREA INTERNAȚIONALĂ
„ÎNCHINAREA CURATĂ” DE LA LONDRA - Pag. 844

ORGANIZAREA TEOCRATICĂ RESTABILITĂ - Pag. 854

LĂUDAȚI-L PE IEHOVA CA REGE - Pag. 861

SĂ ARĂTĂM INTERES PENTRU CEI SĂRACI - Pag. 865

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag. 866

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

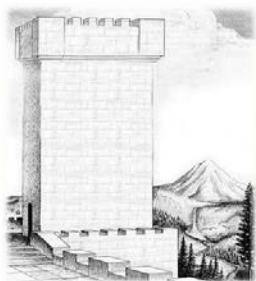
Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveștește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru păreri religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street
N. H. Knorr, *președinte*
Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
Grant Suiter, *secretar*
”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Lc – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semi-monthly	Monthly	
Afrikaans	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Chishona	Russian
Danish	Norwegian	Siamese
English	Pangasinan	Slovak
Finnish	Cinyanja	Slovene
French	Slovenian	Swedish
German	Spanish	Twi
Hollandish	Swedish	Ukrainian
Ilokano	Tagalog	Yoruba
	Visayan	Zulu
		Polish

Watch Tower Society offices Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y. \$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W. \$5
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad \$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario \$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2 7s
Jamaica, 151 King St., Kingston 7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1 7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town 7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

„Prinții vor domni în dreptate”

„Iată, un rege va domni în dreptate, iar prinții vor governa cu justiție.” – Isaia 32:1, AS.

IEHOVA Dumnezeu este organizatorul singurului guvern al dreptății pentru omenire. Cu mult timp înainte, el a știut că sistemele de conducere pe care oamenii le vor crea pentru ei vor fi toate imperfecte, vor deveni nedrepte și vor da greș. Cum ar putea oamenii imperfecti să dea omenirii un guvern al dreptății și justiției absolute, fără parțialitate și asuprire? Dumnezeu a știut că pe lângă tendința înăscută a omului către păcat și nedreptate, mai exista o puternică forță supraumană care exercită o influență nevăzută asupra omenirii, spre nedreptate, anume Satan Diavolul. Domnul Isus Cristos îl numește pe acest nelegiuit „conducătorul acestei lumi”. Pe lângă conducător, el mai este și „dumnezeul acestui sistem de lucruri”, apostolul Pavel numindu-l la fel. (Ioan 12:31; 16:11; 2 Cor. 4:4, NW) Acest fapt a furnizat motive suplimentare din cauza cărora toate guvernele oamenilor păcătoși au dat greș, devenind nedrepte și corupte. Prevăzând cum va ajunge toată conducerea umană din această lume a lui Satan Diavolul, Iehova Dumnezeu și-a făcut cunoscut scopul de a stabili o împărăție a dreptății ireproșabile. Promisiunea lui dată în grădina Eden, imediat după ce omul intrase în păcat, era în armonie perfectă cu acest scop al împărăției. Sămânța femeii care a fost promisă acolo avea să devină Rege în acest guvern regal, și ca atare avea să zdrobească lui Satan Diavolul, marele Șarpe, capul. – Gen. 3:15.

² „Iată, un rege va domni în dreptate, iar prinții vor governa cu justiție.” (Isa. 32:1, AT) Cu aceste cuvinte de bucurie Iehova Dumnezeu a anunțat, prin profetul său Isaia, venirea conducerii drepte pentru toată omenirea, pentru tot pământul. Până în timpul lui Isaia, el descoperise deja că Regele dreptății avea să fie un descendent regal de-al lui David, regele Ierusalimului. Devreme, Dumnezeul Cel Prea Înalt, prin același profet, declarase că acesta se va naște dintr-o fecioară și va urma la tronul Regelui David: „Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat și guvernarea va fi pe umărul lui. El va fi numit Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu

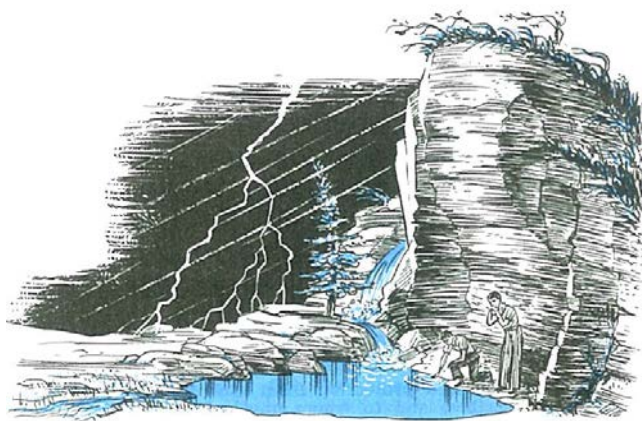
Puternic, Părinte Veșnic, Prinț al Păcii. Creșterea guvernului său și pacea nu vor avea sfârșit pe tronul lui David și în împărăția sa, ca să-l întărească și să-l mențină prin justiție și prin dreptate, de acum și pentru eternitate. Iată ce va face zelul lui Iehova al oștirilor.” (Isa. 7:14; 9:6, 7, AS) Aceste cuvinte emoționante s-au împlinit prin Isus Cristos. Prin miracolul lui Iehova, el s-a născut dintr-o fecioară în orașul natal al Regelui David, Betleem din Iuda, și și-a dovedit dreptul la împărăție murind credincios lui Iehova Dumnezeu – Autorul și Întemeietorul împărăției veșnice. Nu există absolut nicio îndoială asupra regelui care va domni în dreptate. Dar s-a pus des întrebarea: Cine sunt acei „prinți” care au fost promiși că vor governa cu justiție, în același timp cu el? Se pare că ocazia de a răspunde la această întrebare a venit acum, grație lui Dumnezeu.

PRIMII PAȘI SPRE IDENTIFICAREA LOR

³ Acest text, „iar prinții vor governa cu justiție”, a fost multă vreme asociat cu Psalmul 45:16, care spune: „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi, pe care îi vei face prinți pe tot pământul.” Mult timp s-a înțeles că cei ce vor fi făcuți prinți, conform acestui text, vor fi martorii credincioși ai timpurilor din vechime dinaintea de Cristos, care aveau să devină copiii Regelui Cristos, fiind înviați din morți. Apoi, aveau să fie instalați ca prinți peste restul omenirii și să acționeze ca reprezentanți vizibili ai împărăției cerești a lui Isus Cristos. (*Harpa lui Dumnezeu* [din 1921], parag. 556) Din cauză că Isaia 32:1 menționează prinții și îi leagă de Regele lumii noi, s-a crezut că acești prinți erau aceiași care sunt numiți în Psalmul 45:16. Astfel, versetul Isaia 32:1 a fost aplicat la domnia de o mie de ani a lui Isus Cristos după bătălia de la Armaghedon. Totuși, începând cu 1947 și după aceea, coloanele *Turnului de veghere* nu mai citează Isaia 32:1 și nu-l mai aplică în acel mod.

⁴ Vă rugăm să observați că Isaia nu spune că acești prinți de sub Regele dreptății sunt copiii lui, sau se limitează la copiii lui, așa cum face Psalmul 45:16. Prin urmare, profeția lui Isaia nu se referă neapărat la cei care vor deveni copiii lui Isus Cristos, „Părintele Veșnic”, și care, în calitate de copii ai acestui Tată regal sunt îndreptățiți să devină prinți prin virtutea nașterii lor dintr-un conducător regal. Deci, împlinirea profeției nu trebuie să fie întârziată până după bătălia de la Armaghedon, când organizația Diavolului și conducătorii și prinții ei vor fi distruși de pe pământ; nici până la învierea martorilor credincioși din vechime, precum: Abel, Avraam, Moise și David.

⁵ Mai mult, observați ce spune Isaia despre acești prinți în următorul verset. Isaia 32:2 din *Versiunea Regele Iacob* spune: „Și un om va fi ca un loc ascuns de vânt și ca un refugiu în fața

furtunii; ca râuri [cursuri, AS] de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari într-un loc dur.” Cine este acest *om* din acest verset a fost o chestiune supusă interpretării multă vreme. Dar acum acest termen se înțelege a fi expresia evreiască ce înseamnă „fiecare” sau „toți”, așa că traducătorii moderni îl redau astfel. *O Traducere Americană* spune: „Și prinții vor domni cu dreptate; și fiecare dintre ei va fi ca o ascunzătoare în fața vântului și ca un adăpost în fața furtunii, precum cursurile de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari într-un loc dur.” (Isaia 32:1, 2, AT; și *Crampon și Bover-Cantera*) Versiunea *Moffatt* este similară: „Cu prinți ce conduc în dreptate, fiecare precum un adăpost împotriva furtunii,” etc. Și *Biblia Accentuată* a lui Rotherham spune: „Da, vor conduce chiar prinți cu echitate. Astfel că fiecare va deveni ca o ascunzătoare în fața vântului și ca un refugiu în fața furtunii, precum canale de apă într-un loc uscat, precum umbra unei stânci masive într-un ținut dur.” – *Luther*, de asemenea.

⁶ În mileniul mesianic, când Satan și toți demonii lui vor fi legați și vor fi în abis și când organizația lui vizibilă va fi făcută scrum, omenirea nu va mai avea nevoie de protecție împotriva unor astfel de lucruri ca cele descrise figurativ de Isaia. Acum, în acest periculos „timp al sfârșitului” lumii nelegiuite a lui Satan, avem mare nevoie de această protecție, pentru că nu o primim de la elementul oficial al organizației lui Satan. *Acum* bat vânturi puternice de doctrină falsă și de propagandă distorsionată, care nu doar că sunt capabile să îi miște pe copii în leagăn, ci care sunt destul de puternice să doboare din picioare un bărbat sau o femeie matură. *Acum* se dezlănțuie o puternică furtună de războaie fierbinți și reci ale națiunilor lumești, precum și atacuri ale oștilor vizibile ale Diavolului împotriva poporului credincios al lui Iehova Dumnezeu. *Acum*, ne aflăm într-un ținut lumesc pârjolit de secetă spirituală, un pământ unde avem mare nevoie de cursurile de apă de adevăr teocratic, pur, pentru a ne potoli setea pentru Cuvântul dezvăluit al lui Dumnezeu. *Acum*, elementele conducătoare politice, comerciale și religioase încearcă să strălucească precum soarele pentru a ilumina această lume întunecată, dar ei radiază omenirea cu căldură insuportabilă, mai ales pe martorii lui Iehova cu focul persecuției. Așa că avem nevoie de marea stâncă a împărăției lui Dumnezeu pentru a ne proteja și pentru a ne umbri într-un ținut greu de suportat. Și cum nu primim ascunzătoarea dorită, adăpostul, înprospătarea și umbra de la elementul conducător al organizației Diavolului, trebuie să ne întoarcem către slujitorii oficiali din organizația lui Iehova. El promite că Regele și prinții lui vor fi fiecare niște lucruri foarte de dorit pentru noi în aceste timpuri de încercare. Ei se vor îngriji că vom primi ce este drept și just.

⁷ Regele Drept și prinții lui vor conduce în ținut, ilustrând organizația teocratică a lui Iehova, și toți cei din sau de sub această organizație vor obține beneficiile conducerii lor drepte și juste. Cei care vor sta afară, în lume, nu le vor primi.

⁸ Așadar, acum în acest „timp al sfârșitului”, dinainte de Armagedon, trebuie să așteptăm în mod potrivit împlinirea profeției lui Isaia (32:1, 2). Se pare că profeția a fost rostită în timpul Regelui Ezechia, la Ierusalim, în secolul al optulea înainte de Cristos. În timpul lui Ezechia, imperiul asirian, a doua putere mondială din istoria biblică, domina lumea și o amenința cu agresiunile ei crude și lacome.

Prima dată a condus un război rece de propagandă înfiorătoare și mari minciuni împotriva micii împărății a lui Iuda, peste care domnea Regele Ezechia, stând pe tipicul „tron al lui Iehova”, pe muntele Sion. Ezechia a fost îndemnat să se uite înspre sud și să coboare în Egipt după ajutor de la carele de luptă și de la călăreții lui, dar a refuzat să o facă. Acest lucru ar fi însemnat neîncredere în Iehova, marele Autor al salvării, și ar fi dat greș în căutarea ajutorului Lui. Dar acum războiul s-a încins, și conducătorul sirian, Regele Sanherib, a invadat teritoriul Iudei, i-a cucerit multe orașe și a asediat altele. În timp ce asedia Lachiș, care era la aproximativ 48 de kilometri sud-vest de Ierusalim, Sanherib a trimis un mesaj la Ierusalim insultându-l pe Iehova Dumnezeu și cerând predarea necondiționată a orașului. Prin profetul său Isaia, Iehova l-a întărit pe Ezechia, pentru a putea refuza această cerere nelegiuită. Neputând să cucerească orașul Lachiș, Sanherib s-a mutat mai aproape de Ierusalim și a asediat Libna, la nici 40 de kilometri distanță, și i-a trimis din nou o cerere obraznică lui Ezechia, minimalizând puterea lui Iehova de a salva.

⁹ Atunci Iehova a azvârlit sfidarea către agresorul sirian lăudăros și blasfemator, prin profetul său Isaia, și i-a prezis înfrângerea rușinoasă, precum și eliberarea Ierusalimului, orașul unde Iehova își pusese numele. Isaia însuși ne scrie ce a urmat: „Și îngerul lui Iehova a mers și a lovit o sută optzeci și cinci de mii în tabăra asirienilor; și când s-au trezit bărbații dimineața, iată, erau numai cadavre. Așa că regele Asiriei, Sanherib, a plecat și s-a dus și s-a întors și a locuit în Ninive. Și în timp ce se închina în casa dumnezeului lui, Nisroc, fiii săi, Adramelec și Șarețer, l-au lovit cu sabia; și apoi au plecat în ținutul Ararat.” (Isa. 37:36-38, AS; 2 Regi 19:8-37) După aceea asirianul nu a mai fost o amenințare pentru împărăția lui Iuda.

¹⁰ Apostolul Pavel ne spune că lucrurile din istoria evreilor din vechime li s-au întâmplat pentru a servi ca tipuri sau exemple de avertizare pentru noi, cei care trăim în timpul sfârșitului acestui sistem vechi de lucruri. În timpul acestei amenințări împotriva Ierusalimului și a eliberării lui, Ezechia l-a ilustrat pe Isus Cristos, care stă cu Iehova pe tronul său ceresc și la dreapta Lui. (1 Cor. 10:6, 11, NW) Agresorul asirian, regele Sanherib, îl simbolizează pe cel care îl defăimează pe Iehova Dumnezeu și pe cel care se opune lui Isus Cristos, și anume, Satan Diavolul, „dumnezeul acestui sistem de lucruri”. Astfel, dacă versetele de la Isaia 32:1, 2 îl au în vedere pe Regele Ezechia, este doar cu el ca tip, și împlinirea lor a fost doar tipică și parțială.

¹¹ Împlinirea deplină vine în zilele Mai Marelui Ezechia, Isus Cristos, când Mai Marele Asirian, Satan Diavolul, amenință organizația vizibilă a lui Iehova de pe pământ și îi hulește atotputernicia. Pentru a oferi o puternică mângâiere celor care rămân credincioși organizației lui teocratice în aceste zile tensionate, Iehova Dumnezeu ne spune în capitolul anterior, în versetele de încheiere: „Așa cum zboară păsările, așa va apăra Iehova al oștirilor Ierusalimul; îl va proteja și îl va elibera, va trece peste el și îl va ocroti. Întoarceți-vă la el, cel împotriva căruia v-ați răzvrătit așa de tare, copii ai lui Israel! Pentru că în ziua aceea toți oamenii își vor arunca idolii de argint și de aur, pe care chiar mâinile voastre i-au făcut pentru voi

înșivă, ca păcat. Și asirianul va cădea lovit de sabie, dar nu de a omului; iar sabia, care nu este a omului, îl va distruge: și va fugi de sabie, iar tinerii lui vor fi supuși la muncă grea. Și stânca lui [dumnezeul lui protector] va dispărea de spaimă, iar prinții lui se vor îngrozi în fața stindardului, zice Iehova, al cărui foc este în Sion și al cărui cuptor este în Ierusalim.” – Isa. 31:5-9, AS.

CÂND SE APLICĂ ȘI CUM

¹² După înregistrarea acestor cuvinte, care se apropie de împlinire completă, profetul Isaia începe următorul capitol, spunând: „Iată, un rege va domni în dreptate, iar prinții vor governa cu justiție.” Nu există nimic ce să argumenteze împotriva aplicării acesteia acum, în aceste zile în care Mai Marele Asirian, Satan, este dezlănțuit împotriva organizației vizibile a lui Iehova, rămășița seminței „femeii” lui Dumnezeu. Suntem acum la treizeci și șapte de ani după 1914, și iată, Regele uns a lui Iehova *domnește!* El domnește în dreptate de la sfârșitul „timpurilor stabilite națiunilor” din acel an. Nu trebuie să așteptăm mai departe de bătălia de la Armagedon pentru ca această caracteristică a profeției să se împlinească. Este în plin proces acum. Pentru că Regele domnește cu dreptate acum și pentru că aduce dreptate numelui lui Iehova, și de aceea Mai Marele Asirian, Satan Diavolul, năvălește și poartă război împotriva rămășiței credincioase și a însoțitorilor lor cu bunăvoință de pe pământ. Satan Diavolul știe că Regele domnește, pentru că Regele l-a învins în războiul din cer și i-a împins pe el și pe demonii lui spre așternutul picioarelor lui Dumnezeu, pământul, sub picioarele Regelui conducător. – Luca 21:24; Apoc. 12:1-17, NW.

¹³ Dar ce putem spune despre cealaltă parte a profeției: „Iar prinții vor governa cu justiție; și fiecare dintre ei va fi ca o ascunzătoare în fața vântului”? Cum poate fi și acest lucru adevărat acum, și cine sunt acești prinți care vor governa în dreptate și ca protecție pentru poporul lui Iehova? Răspundem Scriptural astfel:

¹⁴ Cuvântul evreiesc tradus aici prin „prinț” este *sarim*, al cărui singular este *sar* (femininul *sarah*). Așa cum este menționat în *Turnul de veghere* din 1 noiembrie 1950, în articolul „Începutul Societății Lumii Noi” (parag. 14), acest cuvânt evreiesc *sar* nu înseamnă întotdeauna fiul unui rege sau fiul unui prinț politic, și nici nu se traduce întotdeauna prin „prinț” sau folosit cu nuanță politică în Sfintele Scripturi. Acest termen îl desemnează pe primul, principalul sau cel mai important dintr-o clasă, conducătorul unei grupe sau al unui grup. De exemplu: Cuvântul *sar* apare de 419 ori în Scripturile Ebraice, de la Geneza și până la Țefania. Din toate aceste apariții *Versiunea Regele Iacob* îl redă ca *prinț* de 208 ori, dar și precum *căpitan* de 125 de ori, *căpitan-șef* de 3 ori, *căpitan de conducere* o dată, *conducător* de 33 de ori, *șef* de 33 de ori, *guvernator* de 6 ori, *paznic* de 3 ori, *principal* de 2 ori, și *general*, *domn*, *stăpân*, *supraveghetor* și *distribuitor de sarcini* câte o dată fiecare. Așa că este tradus mai mult prin aceste alte cuvinte decât prin *prinț*. În Geneza 21:22, 32 generalul militar al regelui filistean este numit *căpitan-șef* (*sar*). Ofițerul Faraonului căruia i-a fost vândut Iosif în Egipt a fost numit „căpitan” (*sar*) al apărării sau mareșal *șef*. (Gen. 37:36, *margină*; 39:1, 21-23) Paharnicul și brutarul Faraonului care au fost închiși cu Iosif erau numiți

majordom *șef* sau *șef* al majordomilor și brutar *șef (sar)* sau *șef* al brutarilor. (Gen. 40:2, 9, 16) De-a lungul timpului Faraonul i-a făcut pe frații lui Iosif *conducători (sarim)* peste turma regală. – Gen. 47:6.

¹⁵ După moartea lui Iosif noul Faraon a stabilit noi *distribuitori de sarcini (sarim)* peste evrei, pentru a acționa ca exploatare față de ei. (Exodul 1:11) Când izraeliții din Palestina l-au rugat pe profetul Samuel să pună un rege uman peste ei, Samuel i-a avertizat că regele lor va recruta bărbați pentru a fi *căpitani (sarim)* peste grupuri de o mie, o sută, și cincizeci. Primul lor rege Saul l-a făcut pe vărul său Abner *căpitan (sar)* al armatei sale. Mai târziu l-a făcut pe David *căpitan (sar)* peste o mie de trupe. – 1 Sam. 8:12; 14:50; 17:55; 18:13; AS, AT.

¹⁶ Luați seama la aceasta, totuși: Înainte ca izraeliții să fi cerut și să fi avut un rege omenesc asupra lor, au avut ceea ce erau numiți *prinți* sau *sarim*. În pustiu Sinai, la sfatul rudei sale Ietro, Moise a numit *conducători (sarim)* peste grupuri de o mie, o sută, și cincizeci, și chiar și zece, pentru a acționa în calitate de judecatori asistenți pentru el. (Ex. 18:21; Num.31:14, 48, 52, 54; Deut. 1:15) Moise a fost instruit de Iehova Dumnezeu să aibă *căpitani (sarim)* peste armatele lui Israel, pentru a le conduce. Și când Dan și Abiram s-au răzvrătit împotriva lui Moise în pustiu l-au acuzat că s-a făcut *prinț* peste izraeliți. – Deut. 20:9; Num. 16:13.

¹⁷ Pe tărâmul făgăduinței, când încă domneau judecătorii și încă nu era niciun rege uman asupra lui Israel, fiecare dintre cele douăsprezece seminții avea *prințul* ei. Citim despre „prinții lui Isahar” din zilele Judecătorilor Barac și Debora; despre „prinții [orașului] Sucot” din zilele Judecătorului Ghedeon, și despre „prinții lui Galaad” din zilele Judecătorului Iefta. (Jud. 5:15; 8:6; 10:18) Au fost de asemenea și „prinții Iudei” și „prinții lui Zabulon” și „prinții lui Neftali”, așa cum David spune mai târziu în Psalmul 68:27. Chiar și după ce împărăția lui Israel a fost răsturnată în două faze de către Asiria și Babilon, și izraeliții s-au întors din captivitatea babiloniană la Ierusalim, pentru a reconstrui templul lui Iehova acolo, ei au avut prinți care i-au condus, chiar dacă nu aveau niciun rege domnitor din linia lui David. Și preotul Ezra, și guvernatorul evreu Neemia, ne spun despre prinți și conducători (toți *sarim*) peste rămășița restatornică a închinătorilor credincioși ai lui Iehova. (Ezra 9:1, 2, 14; Neem. 3:9-19; 4:16; 11:1; 12:31, 32) Dar remarcați și acest lucru: erau și *șefi (sarim)* ai preoților și leviților, așa cum în zilele împărăției fusese un „șef al leviților” și „guvernatori ai sanctuarului, și guvernatori ai casei lui Dumnezeu” preoțești. – Ezra 8:24, 29; 10:5; 1 Cron. 15:22; 24:5.

¹⁸ Observăm, deci, că nu trebuia să domnească un rege printre poporul organizat teocratic al lui Iehova pentru ca ei să aibă prinți sau *sarim*. Și nu erau nici limitați la conducători guvernamentali, ci erau numiți printre bărbații care au avut de-a face cu chestiuni militare, judiciare și chestiuni de închinare. Isaia, a cărui profeție o luăm în considerare, folosește cuvântul *sar* de 17 ori și ne spune că Isus Cristos va fi numit „Prințul Păcii”. – Isa. 9:6.

¹⁹ Cu o semnificație atât de largă și cu o varietate de aplicare a cuvântului evreiesc *sar* putem acum să apreciem cum Regele ceresc ce conduce în dreptate ar putea avea slujitori vizibili pe pământ în acest timp periculos, și cum aceștia ar

putea ocupa poziția corespunzătoare celei despre care se vorbește în Isaia 32:1, ca despre *prinți* (*sarim*). Ei nu ar deține astfel de funcții princiare în interiorul sistemelor politice ale acestei lumi, deoarece chiar dacă ei sunt în această lume, nu sunt o parte din ea. Nu ar avea nici funcții politice ierarhice combinate, precum sunt în clerul superior din sistemul religios romano-catolic, fiind numiți „prinți ai bisericii”. Cultul romano-catolic face parte din această lume și comite adulter spiritual cu conducătorii politici și comerciali ai acestei lumi. Dar cei ce servesc în poziții oficiale pe pământ, sub Regele lui Iehova al dreptății, fac acest lucru în interiorul organizației teocratice. Ei reprezintă împărăția lui Dumnezeu în exclusivitate, și în acest serviciu ei se ocupă doar de interesele împărăției Lui – un serviciu princiar într-adevăr!

ÎN TIMPUL RESTATORNICIRII

²⁰ De când Isus Cristos a început să domnească, la timpul nașterii împărăției din 1914, trebuie să înțelegem că prinții lui guvernează, în mod vizibil, în dreptate pe pământ? Da; dar din anul 1919 încoace. Atunci, de ce nu găsim bărbați în organizația vizibilă a lui Iehova numiți „prinți”? Este din cauză că în această lume termenul poartă o conotație politică. În ebraica originală a Bibliei cuvântul are un sens mai larg și poate fi aplicat unei varietăți de servicii în care un om al lui Dumnezeu poate fi căpitan, șef sau fruntaș într-un departament de serviciu sau într-un grup sau o clasă. În această lume, cuvântul „prinț” poartă cu el o anumită fascinație așa că îl glorificăm în afara proporțiilor lui potrivite. Dar în textul ebraic cuvântul nu însemna doar măreția funcției unei persoane, ci și responsabilitate și multă muncă în îndeplinirea acesteia. Observați acum cum Cuvântul lui Dumnezeu a prezis punerea credincioșilor martori creștini ai lui Iehova în astfel de poziții responsabile față de împărăția sa și cum a împlinit acest cuvânt.

²¹ Dumnezeu a prezis că va face acest lucru în timpul în care va restabili rămășița credincioasă a poporului său în privilegiile organizației lui teocratice. Este de reținut că atunci când Regele uns al lui Iehova, Isus Cristos, s-a prezentat pentru prima dată, în public, poporului ales, timpul era unul de restatornicire pentru ei. De aceea Isus a mers prin ținutul Palestinei predicând: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor s-a apropiat!” Dacă nu exista căință, nu putea exista restatornicire pentru evreii care nu se căiau. De aceea, la sinagoga din Nazaret, el a citit profeția lui Isaia, care a prezis ungerea lui Isus pentru a „predica eliberarea captivilor și recuperarea vederii celor orbi, pentru a-i elibera pe cei zdrobiți”. (Mat. 4:17 și Luca 4:18, *NW*) Doar o rămășiță a evreilor a crezut, căindu-se cu adevărat pentru păcatele lor împotriva legământului lui Iehova, și aceștia au fost restatorniciți din sclavia babiloniană în care liderii lor religioși apostatați îi pusese rău. Ei au fost conduși spre libertate creștină și le-au fost date privilegiile de serviciu în organizația teocratică liberă a lui Iehova. Acest lucru este adevărat și cu referire la a doua venire a lui Cristos în împărăția sa.

²² Însăși împărăția lui Isus Cristos este o restatornicire a conducerii pământului de către Iehova, prin Regele lui uns. Este, de asemenea, mijlocul lui pentru restatornicirea tuturor oamenilor ce doresc să vină în favoarea lui Dumnezeu și să

trăiască veșnic sub suveranitatea lui universală. Conștient de felul în care Dumnezeu și-a răsturnat împărăția tipică din Israel, în mâinile imperiului babilonian, în 607 î.C., apostolul Petru și-a amintit că Iehova promisese să restabilească împărăția cu un rege din linia lui David. Așa că le-a zis evreilor la templu: „Așadar, căiți-vă și întoarceți-vă ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină timpuri de înviore de la însuși Iehova și El să-l trimită pe Cristosul desemnat pentru voi, pe Isus, pe care cerul trebuie să îl păstreze până la timpurile de restabilire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților săi profeți din vechime.” (Faptele 3:19-21, *NW*) Prin urmare, de la trimiterea lui Isus Cristos în puterea Împărăției, în 1914, acesta este un timp de restabilire, cu privire la poporul lui Iehova de pe pământ. Nu doar o restabilire a adevărilor pierdute. Nu, ci și o restabilire a aranjamentului Împărăției printre poporul său, o restabilire a organizației teocratice, care recunoaște și se supune suveranității universale a lui Iehova Dumnezeu, Regele veșniciei.

²³ De când s-a născut Împărăția în 1914, de ce zicem că această restabilire a avut loc pentru poporul lui de pe pământ din 1919 înapoi? Deoarece în timpul Primului Război Mondial, care a început în 1914, rămășița unsă a lui Iehova de pe pământ nu a avut o înțelegere potrivită. Ei erau încă pângăriți de lucruri babiloniene și nu aveau metoda teocratică în funcție printre ei. Așa că au cedat fricii și amestecului nejustificat din partea elementelor conducătoare ale acestei lumi, și au ajuns într-o sclavie babiloniană, fiind luați în exil din organizația lui Iehova. Dar în 1919 Iehova Dumnezeu, din pricina numelui său, a realizat eliberarea lor. Prin spiritul său i-a făcut să se reorganizeze pentru serviciul Împărăției din perioada postbelică. În acest fel el i-a restabilit ca organizație activă a lui; și prin Cuvântul și spiritul lui el le-a insuflat curaj și îndrăzneală pentru Împărăție și pentru Regele ei.

²⁴ Isus Cristos și-a aprobat rămășița ca „serv credincios și înțelept” și a pus această clasă a servului peste toate bunurile lui pământești. Apoi, prin organizația teocratică, Iehova i-a condus de la un adevăr la altul, deschizându-le ochii inimii și urechile înțelegerii pentru a vedea și auzi aceste adevăruri. Fiind învățați să fie rezonabili și echilibrați de astfel de adevăruri, ei nu au mai acționat în pripă sau în grabă, alergând înspre păcat, ci au obținut cunoștință adevărată și au vorbit cu pricepere, cu o certitudine a credinței și cu curajul convingerii, nu au mai bâjbâit în frică și nesiguranță. S-a întâmplat întocmai cum se spunea că va fi în versetul trei al profeției lui Isaia, când regele avea să domnească în dreptate și prinții lui să conducă în justiție: „Iar ochii celor care văd nu vor fi întunecoși, iar urechile celor ce aud vor asculta. Și inima celor nesăbuiți va pricepe cunoștința, iar limba bâlbâiților va fi pregătită să vorbească clar.” – Mat. 24:45-47, *NW*; Isa. 32:3, 4, *AS*; 29:18, 19; 35:3-6.

²⁵ Datorită activităților lor de predicare a veștii bune pentru toate națiunile că împărăția lui Dumnezeu a fost stabilită în 1914, Mai Marele Asirian, Satan Diavolul, acum alungat din cer, a năvălit cu furie împotriva lor. El a încercat să le destrame organizația prin persecuții, prin legi puse la cale cu intenții răuvoitoare, și prin puterea guvernărilor dictatoriale și totalitare. Printre cei din rămășiță au mai

rămas persoane ambițioase care au vrut mai degrabă să strălucească în poziții oficiale decât să lucreze cu interesele Împărăției și care astfel au acționat ca piedică pentru mărturia Împărăției. Așadar, Dumnezeu și-a condus poporul să vadă că pentru siguranța și unitatea lor și pentru o activitate armonioasă ei trebuie să restabilească în mijlocul lor organizarea teocratică. Acest lucru a însemnat să-și continue organizarea cu Dumnezeu ca și Conducător, el fiind în vârf, și cu toate creaturile de pe pământ, care se supun lui ca Suveran Suprem, mai degrabă decât să imite democrația lumească sau conducerea poporului. Iehova a prezis această curățare a rămășiței martorilor unși când a spus organizației lui tipice din vechime: „Ah! Mă voi scăpa de dușmanii mei [voi obține satisfacție pentru mine asupra dușmanilor mei (AT)] și mă voi răzbuna pe dușmanii mei; îmi voi întoarce mâna spre tine și îți voi înlătura complet impuritățile și îți voi îndepărta tot cositorul [aliajele]; îți voi restabili judecătorii ca prima dată și sfătuitoarii ca la început: apoi vei fi numit Orașul dreptății, un oraș credincios.” – Isa. 1:24-26, AS, notă marginală.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce a prevăzut Iehova despre guvernele omenești, și astfel ce a promis în Eden?
2. Ce a fost anunțat la Isaia 32:1 și cine este regele acolo?
3. La ce perioadă de timp se obișnuia să fie aplicat Isaia 32:1? De ce?
4. Trebuie să fie întârziată împlinirea lui Isaia 32:1 până după ce începe Armagedonul, sau până când începe învierea celor de pe pământ? De ce răspundeți astfel?
5. Ce spune Isaia 32 despre prinți în versetul 2?
6. Când avem nevoie de protecție de astfel de lucruri pe care le descrie Isaia 32:2 și spre cine trebuie să ne întoarcem pentru o astfel de protecție?
7. Unde domnesc Regele și prinții și pentru a proteja pe cine?
8. În timpul cărui rege a fost transmisă profeția și sub ce amenințare străină?
9. Cum a încetat atunci Asiria să mai fie o amenințare pentru Iuda?
10. Pe cine a ilustrat Ezechia și pe cine a ilustrat Sanherib?
11. În zilele cui vine împlinirea completă a profeției și cum o descrie Isaia 31:5-9?
12. De ce nu există nimic care să argumenteze împotriva aplicării lui Isaia 32:1 acum, de la 1914 încoace?
13. Ce chestiune se ridică apoi referitor la prinții amintiți?
- 14,15 (a) Care este cuvântul tradus „prinț” și pe cine îi desemnează? (b) Cum este acest cuvânt tradus și aplicat altfel?
- 16,17. (a) Ce arată dacă Israel a avut sau nu prinți (*sarim*) înaintea unui rege? (b) Dar și după ce regele lor a fost dat jos?
18. Era necesar, deci, un rege, pentru a avea *sarim*? Au fost toți politici?
19. Așadar, ce ar putea avea Regele nostru domnitor acum pe pământ, și unde ar deține ei poziții și în ce fel de serviciu?
20. (a) Are Regele *sarimii* lui ce domnesc pe pământ, în dreptate, de când a început să domnească? (b) De ce nu sunt numiți „prinți”?

21. Când trebuia ca el să pună oamenii în aceste poziții, în armonie cu ce a prezis Dumnezeu?
22. În ce fel este o restabilire împărăția prin Cristos? Ce a însemnat pentru poporul lui Iehova stabilirea acesteia?
23. De ce această restabilire are loc pentru ei de la 1919 încoace?
24. Cum le-a influențat aceasta ochii, urechile, inima și limba?
25. Din pricina căror piedici și-a condus Dumnezeu poporul să vadă necesitatea organizării teocratice și ce a promis El?

Adunarea internațională „Închinarea curată” de la Londra

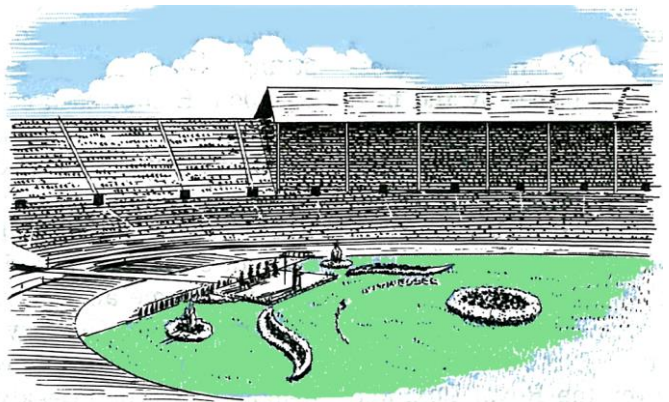
STADIONUL Wembley, locul Jocurilor Olimpice din 1948, a văzut mulți atleți faimoși pregătiți să câștige un premiu râvnit. Însă pe data de 1-5 august 1951, același stadion din Londra, Anglia, a văzut zeci de mii de persoane din patruzeci de națiuni și regiuni diferite, debarasându-se singuri de lucrurile stânjenitoare ale acestei lumi pentru o mai mare competiție. Nu pentru a concura unul cu celălalt, ci pentru a lucra împreună ca o echipă internațională, astfel încât să câștige cursa pentru premiul vieții eterne în apropiata lume nouă a dreptății. Aceasta prin intermediul promovării „închinării curate.” În acest scop, stadionul a fost închiriat pentru un congres internațional de cinci zile.

La începutul lunii iulie, o jumătate de milion de pliante au început să circule în Londra, anunțând o lectură publică – „Va înfrunta religia criza mondială?” Acest pliant a fost „o reclamă pentru a stârni curiozitatea publicului.” El doar punea întrebări: „Unde? Când? De către cine?” Și îl lăsa pe cititorul interesat nerăbdător să obțină răspunsurile. Pe măsură ce acest eveniment se apropia curiozitatea populară a fost ajutată de aproape un milion de noi pliante, de posterele și însemnele mai mari, de titlurile afișate pe exterior la cea de-a doua platformă a autobuzelor, de cărțile de vizită expuse în magazine și apoi de pancartele purtate chiar de participanții la congres și prin insignele de la reverul hainei. Toate anunțau locul, stadionul Wembley, data, 5 august, și vorbitorul, N.H. Knorr, președintele Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere. Vorbitorul a estimat că vor fi prezente cam 30.000 persoane care să asculte această cuvântare vitală. Cât de mult va avea el dreptate? Chiar „orașul Londra”, acea zonă de o milă pătrată aflată chiar în inima metropolei unde se afla Banca Angliei, Bursa de Valori, etc. și care este o zonă interzisă pentru orice publicitate stradală, a dat o aprobare specială pentru ca pliantele să fie distribuite în acea zonă.

Ziua de miercuri, 1 august, a început cu un cer noros deasupra Londrei. Dacă avea să plouă pe parcursul acestui congres? Părea riscant să organizezi un congres atât de grandios, pentru cinci zile, pe stadionul în aer liber, cu numai două zone acoperite, una în partea de nord și una în partea de sud a acestui imens lighean oval, dacă ne gândim la vremea normală din Londra. Împreună cu mulțimea care se îndrepta către

același loc, ieșai din stația de metrou Wembley Park. Dacă mergi spre sud pe Olympic Way către centrul național de sport se poate vedea deasupra, foarte clar peste stradă, afișul cu cuvintele „Bine ați venit, martori ai lui Iehova.” Da, acesta este un congres internațional al acestor creștini devotați. Mergând mai departe poți vedea de departe afișul imens întins peste intrarea principală, anunțând cuvântarea publică. Pe când intri în partea spațioasă de nord a stadionului poți vedea în parcare de mașini din stânga ta un pavilion mare de corturi, care vor asigura bufetul cu autoservire special care va servi la congres. Suntem destul de departe de marile restaurante.

Croindu-ți drum prin mulțime, intri în stadion și ajungi la locurile spectatorilor. O priveliște frumoasă te întâmpină. Acolo, în centrul oval de iarbă verde al acestei vaste arene și către curbura ei estică se află platforma vorbitorilor, de un verde mai deschis, flancată pe ambele părți de un rând de plante veșnic verzi. În fața platformei și întinse peste peluză, se aflau straturi de flori frumos aranjate într-o varietate de culori, alcătuite din mușcate, lobelia albastră și gălbenele – 3000 de plante crescute de unul dintre

martorii lui Iehova fiind folosite pentru acest decor. În fața acestora se aflau cuvintele scrise cu litere mari albe „Martorii lui Iehova” ieșind în evidență pe iarbă. Atât de izbitor era acest aranjament al platformei, cu o umbrelă imensă peste pupitrul vorbitorului, încât comentariile din presa publică au fost frecvente. Cei care se aflau la platformă ieșeau mergând pe un covor lung roșu.

În afara peluzei verzi, o largă pistă de curse netedă de culoare roșietică-maronie înconjură arena, și chiar la exteriorul acesteia se afla o bandă verde pentru cursele de câini. În spatele acesteia, locurile din beton pentru spectatori se întindeau în sus împrejurul imensei arene. De-a lungul părții de nord și de sud a pistei de zgură maro ieșeau în evidență cuvintele textului anual din 1951, în culoare roșie pe un fundal negru „Lăudați pe Yah, voi oameni, pentru că Iehova, Dumnezeul nostru, cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege. – Apoc 19:6, NW.” Ultimele cinci cuvinte fiind evidențiate cu vopsea roșu-aprins luminos. Înainte ca congresul să se încheie, întregul text urma să fie scos în evidență de puternicele cuvântări de la platformă cu aplauze puternice de la audiență. Și acel ecran mare de sus, totalizatorul care arată tipul și numărul de lovituri al jucătorilor din cursele de pe stadion, a fost acoperit în mod eficient cu material de canava kaki și scos în evidență cu un cerc mare alb care purta inițialele roșii „JW”. Acest lucru a fost bun, pentru că la capetele estice și vestice ale stadionului se aflau expuse afișe mari, purtând titlul „Adunarea închinării curate”, pentru a arăta că acum stadionul era transformat într-o imensă Sală a Împărăției în aer liber a martorilor lui Iehova și că

în timpul prezenței lor nu a fost pângărită transformând-o într-o „casă de negoț” sau „peșteră de tâlhari.” (Ioan 2:16; Mat. 21:13) Pentru a fi acceptată de Iehova, închinarea ta trebuie să fie curată.

Pentru a asigura toate serviciile și facilitățile la stadion, au fost necesare o cantitate mare de pregătiri și planificări, cu luni de zile în avans, când te gândești la multele departamente, și anume 26. Însă, din nou, Iehova Dumnezeu a demonstrat clar că are un popor devotat pe pământ și că ei sunt organizați în mod eficient pentru serviciul Lui. Întreaga organizare a congresului s-a făcut cu ușurință și a servit în mod adecvat miile de persoane care au mișnat pe stadion. Pentru a conduce toate departamentele cu un personal al congresului de 52 de persoane, au fost 3091 voluntari care și-au oferit serviciile, cu bucurie și iubire pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Ce mulțime fericită au fost acei participanți la congres! Albi, negri și de diferite culori ale tenului, vorbind multe limbi, mulți știind puțin sau deloc engleza, aduși împreună din patruzeci de țări ale pământului, mulți dintre ei absolut străini unii de alții. Și totuși, toți fiind un popor consacrat, vorbind aceeași „limbă pură” a adevărului Împărăției și găsind legătura perfectă a unirii în închinarea curată a singurului Dumnezeu viu și adevărat, Iehova! Ei se află aici nu numai din țări europene din apropiere, Franța, Germania, Grecia, etc. ci și din țări îndepărtate Australia, Noua Zeelandă, Insulele Filipine, Siam, Argentina, de fapt de pe toate continentele pământului și de pe multe insule ale mării. Să participe a necesitat pentru mulți un mare sacrificiu financiar și greutate, dar aceștia, ca și alții, s-au simțit mai mult decât răsplățiți pentru toate cheltuielile implicate. Ei au regretat că alți frați înstăriți financiar nu s-au străduit mai mult să vină aici, cu această rară și neprețuită ocazie. Uimitor, s-au aflat 2200 pionieri în audiență și dintre aceștia, 800 de vestitori de teren cu timp integral erau din străinătate. Cine a spus „Fii pionier și vezi lumea?” Într-un fel, toate acestea arată faptul că mai mult aceia cu mijloace limitate găsesc calea către aceste mari întruniri internaționale decât cei care dispun de mijloace financiare mai ample. Judecând după multele mesaje și telegrame trimise din multe țări, dintre care numai o parte au putut fi citite participanților la congres, majoritatea martorilor lui Iehova de pe întreg pământul care nu au putut veni, se aflau acolo în spirit și rugăciune.

Caracteristicile programului

Analizați acel program frumos cartonat de 16 pagini și treceți în revistă programul evenimentelor. Cât de bine a fost studiat și aranjat întregul program! Observați cele 62 de nume ale diferiților bărbați desemnați să servească la platformă, cu caracteristici ale programului precum: experiențe, adunarea de serviciu, școala teocratică de serviciu și discuții care permiteau ca mulți alții, bărbați și femei, fete și băieți, să vorbească sau să ofere o demonstrație în fața participanților la congres. Printre cei enumerați se aflau membrii oficiali ai Societății Turnul de Veghere din America și afiliații ei din Marea Britanie și Canada, precum și membrii conducerii filialelor Societății de pe întreg pământul. Servul congresului a fost servul filialei

din Londra și vicepreședintele Asociației internaționale a studenților Bibliei, A. P. Hughes. Prezentatorul congresului a fost secretarul A.I.S.B., E. C. Chitty.

Subiectele tuturor cuvântărilor de pe listă accentuau partea practică a închinării curate a lui Dumnezeu și a face din slujirea Cuvântului Său cariera și lucrarea noastră profesională. Informația, sfatul și instruirea acestor lucruri sunt atât de vitale în zilele noastre.

Expunerea cuvântărilor și a demonstrațiilor au făcut ca stadionul să fie un centru educațional și școală de instruire timp de cinci zile, echipându-i mai bine pe toți cei care au participat pentru un serviciu ulterior mai extins și mai eficient. Recepționarea cuvântărilor și a demonstrațiilor a fost excepțional de clară pe tot stadionul și împrejur. Stadionul are propriul sistem de adresare către public, însă acesta a fost amplificat de propriul sistem de sunet al Societății de 45 de difuzoare în plus, deservit de opt microfoane pe stadion și două linii de amplificare asigurând cinci canale. Au fost folosite trei mile de cabluri. Pentru prima dată la un congres britanic au fost folosite 12 mașini de înregistrat pentru a păstra cuvântările, pentru a fi ascultate de către cei care poate nu s-au aflat în audiență. Un reporter de presă a spus că el nu a mai auzit niciodată aici o recepție atât de clară și de corespunzătoare a cuvântărilor.

SPRE UN ÎNCEPUT BUN 1 AUGUST

Pentru martorii lui Iehova de pe întreg pământul, luna august a fost Perioada de Mărturie „Cunoștința dătătoare de viață”. Cât de potrivit a fost numită atunci acea zi de deschidere a adunării, Ziua „Cunoștinței dătătoare de viață”. Accentul tuturor cuvântărilor prevăzute pentru acea zi a fost pe o astfel de cunoștință atât de esențială pentru practicarea închinării curate. La ora 9:15 dimineața, adunarea a început cu o cântare interpretată de toată adunarea, o rugăciune, un scurt discurs, precum și cu instrucțiuni și anunțuri de serviciu. Muzica instrumentală pentru cântări a fost asigurată de o orchestră. Un ansamblu bine echilibrat de 54 de instrumente de la începutul adunării, a crescut la 90 de instrumente până într-a cincea și ultima zi. Personalul voluntar ce compunea orchestra era internațional și îi includea și pe cei de la B.B.C., precum și alți muzicieni profesioniști. N-ați observat în ce parte era orchestra? Aceasta a fost din cauza faptului că era „închisă” ca să spunem așa, delimitată și așezată deoparte în spațioasa Press Gallery cu fațada de sticlă, pe platforma de nord a stadionului, deasupra lojii regale, dominând astfel întreaga priveliște a arenei. Avea și propriul său dirijor. Jos în fața lor, 200 de coriști care conduceau cântările aveau și ei propriul dirijor precum și microfoane suspendate. Un al treilea dirijor care a ajuns să fie cunoscut sub numele de „omul în haină albă”, se afla pe un pedestal în apropiere de centrul arenei și controla întreaga adunare atunci când cânta. El avea căști și era conectat personal cu ei, astfel încât să fie în contact direct cu cele două orchestre și cu dirijorii lor. Toți cei trei dirijori se puteau vedea unii pe alții și a putut fi obținută o sincronizare perfectă.

La ora 2:15 după-amiază, președintele Chitty a deschis oficial adunarea cu o cuvântare de bun venit. „Iehova ne-a invitat la această adunare”, a spus el. Este adunarea Lui ... Pentru a fi bineveniți, noi trebuie să ne arătăm prețuirea scopului

de a fi bine primiți. Un festival semnifică o celebrare bucurătoare; un festival este o sărbătoare. Haideți să considerăm stadionul Wembley ca Sala noastră a Împărăției. Ne aflăm în perioade de binecuvântări speciale ... Haideți să învățăm să intrăm în serviciul de teren și să cântăm fără întrerupere despre adunarea publică de duminică după-amiază. Închinarea curată și sfințenia sunt legate împreună. Astfel că, această adunare nu este numită fără un motiv bun ‘Adunarea închinării curate’”.

Simpozionul de după-amiază a prezentat trei frați care au vorbit despre „Întâlniți-vă în numele Meu (a) În același loc, (b) Conduși în casa lui Dumnezeu, (c) Bunătate față de străini.” Aceasta a subliniat modul în care Sala locală a Împărăției a fiecărei grupe este un loc regal, cea mai importantă clădire din comunitate. Și ar trebui să fie păstrată ca atare, atât în ceea ce privește aspectul fizic exterior cât și cu privire la conduita noastră în sală. Precum Avraam și Lot din vechime, noi ar trebui să-i facem pe străinii care vin printre noi în căutarea vieții să se simtă bineveniți în rândul societății Lumii Noi.

Seara a fost caracterizată printr-o demonstrație la platformă despre adunarea de serviciu săptămânală de la Sala Împărăției. Cei trei vorbitori pe care președintele adunării i-a prezentat au făcut din acea oră una folositoare, discutând despre „Cunoștința dătătoare de viață prin: (a) Organizarea servului, (b) Organizarea personală, și (c) Organizarea persoanei cu bunăvoință.” Fiecare în mod personal, ca vestitor al Împărăției, trebuie să se organizeze individual pentru serviciu. Servii de grupă ai martorilor lui Iehova trebuie, de asemenea, să fie organizați; și persoanele cu bunăvoință care se asociază cu noi trebuie să fie ajutate să se organizeze atât personal, cât și în legătură cu grupa.

Apoi, un anunț că Adunarea Internațională din Londra urma să aibă păstrate și publicate caracteristicile într-un raport special, a produs un răspuns puternic. Programul zilei s-a încheiat cu două cuvântări, „Semnul călăuzitor” și „Va trebui ca pietrele să strige?” Congresul și-a demonstrat hotărârea de a urma semnul călăuzitor al lui Dumnezeu, Împărăția Sa, mai degrabă decât să caute lumescul semn spectaculos religios. Congresul a dat răspunsul său la întrebarea dacă Dumnezeu trebuia să facă pietrele literale să strige mesajul despre Împărăția Sa prin Isus Cristos, rostind un „Nu” hotărât! Probabil ați citit cuvântarea ulterioară din numărul nostru din 1 septembrie.

Participarea la congres s-a ridicat acum la 19.432 de oameni. Acest lucru a fost mulțumitor față de prezența la congresul de la Earls Court cu patru ani înainte, când s-au aflat un număr de 17.782 de oameni la adunarea publică din ultima zi. Nu este de mirare că bufetul cu autoservire a fost frecventat de 10.000 de oameni la prânz, de două ori numărul anticipat, și mai multe mese au trebuit să fie construite de către tâmplarii voluntari, și a trebuit să fie conceput un sistem mai rapid pentru a-i servi pe vizitatorii bufetului cu autoservire cu tăvile gustoase de alimente! Pe parcursul întregului congres au fost servite 90.000 de meniuri; și duminică, ziua cu cea mai mare participare, au fost servite 5.300 de meniuri într-o oră și douăzeci și cinci minute, sau aproximativ un meniu pe secundă, de către un personal de aprovizionare de 705 oameni plus 200 însoțitori. Deși acestea erau zile de austeritate pentru Marea Britanie și rația de carne săptămânală era jalnic de mică,

totuși contribuția de alimente făcută de către grupele fraților noștri britanici, la care ei înșiși au renunțat din propriile lor mese, a strâns o mare provizie de alimente pentru meniuri variate la adunare. Coletele trimise au cântărit de la o jumătate de livre de margarină la o cutie de șuncă, evaluate la 7 lire (19,60 \$). O mulțime de banane verzi au venit din Las Palmas, Insulele Canare.

RITMUL ADUNĂRII SE ACCELEREAZĂ

Ziua de joi 2 august a fost Ziua „Slujitorilor lui Dumnezeu”. Caracteristica dimineții: o adunare de Școală Teocratică de serviciu de la platformă a fost condusă de către M. G. Friend, instructor la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere, care preda acolo vorbirea în public. După aceasta a urmat un simpozion de trei vorbitori britanici care au discutat tema „Glorificarea slujirii”. Ei au arătat că noi trebuie să acordăm cea mai mare importanță serviciului nostru în Cuvântul lui Dumnezeu, să nu ne cerem scuze niciodată pentru acesta, să nu ne retragem niciodată din el. Dumnezeu nu își scoate slujitorii la pensie.

Sub titlul „Slujirea Cuvântului” reprezentanții Societății din Norvegia, Suedia, Danemarca și Irlanda au explicat ceea ce fac martorii lui Iehova în serviciu în aceste țări. Apoi a urmat un raport cu privire la peninsula Iberică, relatat de către vice-președintele Societății F. W. Franz. Zburând din New York în data de 28 iunie, el a vizitat grupurile martorilor lui Iehova și a persoanelor cu bunăvoință din insulele Azore, apoi din Portugalia, și în cele din urmă din Spania. Întâlniri interesante au avut loc în nouă orașe. Pe lângă cei 13 cufundați în Lisabona, Portugalia, botezul unui total de 17 candidați a fost efectuat în trei dintre orașele din Spania. În pofida multor restricții și a dezavantajelor, lucrarea slujirii se extinde în aceste țări latine. Un nucleu credincios de slujitori activi există acolo.

Acum, președintele Societății, N. H. Knorr, și-a făcut prima apariție la platformă. Înainte de aceasta el a vizitat insula învecinată. Miercuri, 25 iulie, el și secretarul său M. G. Henschel au aterizat cu avionul în Irlanda. Prima dată ei au vizitat casa misionară a absolvenților Gileadului din Cork. O adunare de seară în Sala Împărăției de acolo a avut prezenți 32 de frați și oameni prietenoși. Destul de bine pentru Irlanda cea întunecată! În ziua următoare ei au vizitat casa misionară din capitala Dublin. Ziua următoare, după serviciul de teren, întâlnirile s-au desfășurat în Sala Inginerilor. Cei 39 de pionieri din Irlanda s-au întâlnit cu fratele Knorr pentru câteva minute, pentru a discuta problemele lor și el a făcut aranjamentele necesare pentru continuarea lucrării într-un mod mai bun. Sala Inginerilor a devenit neîncăpătoare pentru adunarea publică și mulți au trebuit să stea în picioare. Participarea a fost de 215 persoane, în această ultimă sală publică disponibilă pentru a fi folosită de către martorii lui Iehova din Dublin. O călătorie cu trenul i-a dus de aici la Belfast în Irlanda de Nord, la timp pentru a participa la întâlnirile din Sala Uniunii Agriculturilor. Dar duminică, în ziua de 29 iulie, adunarea publică a fost ținută în cinematograful Ambassador, și participarea a fost îmbucurătoare – de 820 de persoane. Frații din Irlanda de Nord au avut de dus o luptă grea pentru a obține un loc adecvat. Doar datorită integrității proprietarului cinematografului a fost posibilă ocuparea locului. El a rezistat tuturor presiunilor exercitate asupra lui de

către elementele religioase. În momentul de față există două Săli ale Împărăției în Belfast care sunt deținute de către frați, și lucrarea se extinde foarte bine pe toată insula irlandeză. Mulți dintre cei de acolo au participat aici la Londra.

Așa că acum, în timp ce 19.347 de persoane ascultau pe stadionul Wembley, fratele Knorr le expunea cuvântarea sa de început, „Să înfruntăm sfârșitul cu încredere”. Cititorii revistei *Turnului de veghere* în engleză au avut deja posibilitatea să obțină sfatul scriptural și simțul practic din această cuvântare în numărul nostru din 15 septembrie. Cuvintele lui de început „Iehova este cel mai mare optimist din univers”, au fost preluate de către ascultătorii săi; de asemenea și următoarea lui afirmație că martorii lui Iehova „sunt cei mai mari optimiști de pe pământ”. Cu bucurie, după aceea, alți vorbitori și frați, în conversația lor, i-au încurajat pe ascultători să fie optimiști. La sfârșitul cuvântării fratelui Knorr a venit momentul primei lansări a adunării, atunci când el a pus în circulație cele patru pliante noi intitulate „În ce cred martorii lui Iehova?” „FOCUL IADULUI – adevărul Bibliei sau spaimă păgână?” „MARTORII LUI IEHOVA, comuniști sau creștini?” și „Treziți-vă din somn!” Acestea sunt foarte bune pentru a fi înmânate contactelor noastre ocazionale, dar și cu alte ocazii. Fiecărui participant i s-a oferit un set gratuit, și acestea puteau fi obținute cu 6\$ - contribuția pentru 1.000 de exemplare.

În acea seară, din cauza cursei de biciclete de pe pista de curse a stadionului, martorii lui Iehova au trebuit să se mute, îndepărtând decorul și toate semnele de la minunata lor platformă. „Religia se oprește pentru cursă”, a relatat un bine-cunoscut cronicar al ziarului *Daily Herald* din Londra în ziua următoare, dar acest lucru nu a fost într-adevăr așa. Serviciul de teren de seara a fost continuat de către participanții la congres din întreaga Londră, iar întrunirile de seară au fost ținute în Sălile Împărăției pentru vorbitorii de limba finlandeză și germană. În timp ce ascultau discursurile în limba lor maternă, entuziasmul lor a crescut. Sala Împărăției unde s-au întâlnit vorbitorii de limba germană a fost pur și simplu plină până la refuz cu 317 de persoane. Mai multe adunări în limbi străine au urmat a doua zi dimineața pentru suedezi, francezi, norvegieni și danezi, și în ziua următoare pentru olandezi, finlandezi, germani și suedezi. Toate acestea au fost adunări vicioase și au fost o anticipare a adunărilor naționale care vor avea loc în țările respective reprezentate aici în timpul săptămânilor care au urmat adunării din Londra, care a culminat în Viena, Austria.

Vineri 3 august, Ziua „Fiilor și a Fiicelor”, a atras o atenție deosebită în rapoartele din presă cu privire la botezul în masă a 1.123 de oameni. Dintre aceștia 443 erau bărbați și 680 femei. După minunatul discurs cu privire la botez de pe stadion, un tren special și mai multe autobuze speciale au transportat candidații la botez afară spre minunatul bazin de înot public Ruislip. Cufundarea a început aproximativ la ora 10 dimineața, dar la ora 1 încă se mai formau cozi de candidați, iar serviciul de transfer al autobuzelor era încă în desfășurare spre și de la canalul Ruislip. Reprezentanții jurnalelor de film și reporterii de știri erau prezenți luând imagini. Botezul în masă amintea de ziua de Rusalii, A.D. 33, când 3.000 de oameni au fost

adăugați la credința creștină și au fost botezați – în râul Iordan sau mai precis unde? – Faptele 2:41.

După-amiaza a început cu rapoarte din Cipru, Coasta de Aur, Nigeria și Africa de Sud, transmise de către reprezentanții Societății de acolo. Momentul următor a fost foarte emoționant, intitulat „Din gura pruncilor”. Acesta a fost alcătuit dintr-o jumătate de oră de interviuri cu copiii martorilor de diferite vârste, și șapte dintre acești tineri au luat cuvântul în spatele microfonului pentru a relata povestea lor în limba copiilor. „Creșterea copiilor în favoare divină” a urmat în mod plăcut de pe buzele registratorului și instructorului Școlii Gilead A. D. Schroder. Următoarea cuvântare „Botez pentru salvare și botez cu foc”, a fost publicat în numărul nostru din 15 noiembrie.

O serie de patru vorbitori au discutat pe diferite teme, ca introducere înaintea celor principale, subliniind rodnicia creștină, cum să-i ajutăm pe ceilalți cu privire la organizarea teocratică, despre bucuria și despre depășirea problemelor noastre. În discuția „Să mergem cu voi” (Zah. 8:23), servul de filială, Hughes a spus: „Gândiți-vă la expansiune” și gândind astfel studiați și lucrați pentru creșterea organizației. „Oferiți dovezi că ‘Dumnezeu este cu noi’, astfel încât persoanele cu bunăvoință vor dori să meargă cu noi pentru a i se închina lui Iehova.” În cele din urmă, ca eveniment de încheiere al zilei, care era și momentul culminant, a urmat cuvântarea fratelui Knorr despre „Să ne transformăm mintea pentru modul de viață în Lumea Nouă”. Aceasta a abordat cea mai importantă parte a ființei noastre, mintea noastră, și a arătat într-un mod practic cum să ne reînnoim mințile pentru a ne pune în acord cu lumea nouă care se apropie. Discuția a fost profund apreciată de către cei 20.850 de oameni prezenți. Unii au simțit-o ca pe cea mai vitală și cercetătoare cuvântare a adunării. Cititorii *Turnului de veghere* au avut de atunci oportunitatea să citească această cuvântare în numărul nostru din 15 octombrie în limba engleză.

Sâmbătă 4 august a fost Ziua „Creșterii vestitorilor”. Au fost aduse multe dovezi despre creștere, nu numai în rândul celor prezenți la congres care ajunseseră acum la un nou record de 22.251 de oameni, dar și de volumul rapoartelor din timpul după-amiezii privind Australia, Austria, Belgia, Finlanda, Islanda, India, Italia, Luxemburg, Rhodesia de Sud și Belgia, aduse de către reprezentanții societății angajați în lucrare în aceste țări. Faptele pe care ei le-au expus dovedeau cum Dumnezeu și-a ținut promisiunea, oferind o creștere a lucrării noastre în toate țările.

O NOUĂ CARTE PUSĂ ÎN CIRCULAȚIE

Dar între timp burnița se oprise și marea mulțime a început să se reverse de sub tribunele acoperite de la nord și de la sud spre șirurile de scaune din față aflate în aer liber. Înainte de sfârșitul ultimei ore a ieșit și soarele.

Servul filialei canadiene, P. Chapman, l-a prezentat pe principalul vorbitor precum și discursul de după-amiază, iar fratele Knorr a început să vorbească despre „Triumful închinării curate și neîntinate”. Atât de puternic a fost argumentul lui și atât de intens a transmis vorbitorul cuvântarea, încât aceasta a stârnit 18 minute de aplauze puternice pe durata desfășurării acesteia. Și apoi o mare surpriză! În timp ce fratele Knorr a început să citească din ceea ce s-a dovedit a fi titlurile capitolelor

unei noi publicații, s-au auzit mai multe aplauze. Când el a dezvăluit că acestea urmau să fie unele din titlurile capitolelor din cele 27 ale unei noi cărți a Societății, s-a iscat o zarvă, iar în momentul când a dezvăluit titlul, „Ce a făcut religia pentru omenire?” au urmat aplauze prelungite. Deoarece o carte nouă a fost lansată pe stadionul Yankee din New York, anul trecut, nu mai era așteptată nicio carte nouă la adunarea din Londra. Existau 125.000 de exemplare ale ediției pentru vestitori, disponibile în Londra, și dintre acestea 29.000 de exemplare au fost distribuite. Atât de dornici erau vestitorii să aibă publicațiile noi încât unii au luat o cutie întreagă și alții câte 25 de exemplare.

Am evacuat stadionul din nou, de data aceasta pentru seara curselor de câini! Dar publicitatea finală a marelui eveniment public de mâine a trebuit să fie făcută în afara stadionului oricum, și acolo a mers înainte prin toate mijloacele de publicitate. Cu toate acestea, la Sala Împărăției de lângă Betelul din Londra de pe strada Craven Terrace, a fost servită o cină tuturor absolvenților școlii Gilead aflați la întrunire, și care serveau încă în calitatea lor misionară sau în alte numiri. Printre cele 170 de persoane care au cinat acolo se aflau și membri din cele 17 clase care au absolvit până acum, cu excepția claselor a treia, a patra și a șasea. Explicația pentru aceasta era că erau doi din clasa întâia și 34 (cel mai mare număr) din clasa a șaisprezecea. Grupul claselor respective stătea împreună. Printre cei care i-au servit cu mâncare se aflau fratele Knorr, Henchel și Chapman. Au existat unele discursuri scurte din partea servului de la fermă și a instructorilor de la Gilead și a altora, și seara s-a încheiat cu o rugăciune la ora 10:30. A fost o întâlnire binecuvântată și plină de bucurie.

Mulțumim Creatorului pentru soarele care strălucea și pentru norii albi care au înveselit ultima dimineață a congresului din ziua de 5 august sau Ziua „Lăudați pe Iehova ca Rege”. Un program adecvat a oferit o sărbătoare pentru 23.300 de oameni care mișunau în și împrejurul stadionului. Cuvântarea de deschidere „Un vas pentru un scop onorabil” ne-a amintit că fiind vase vii, noi nu trebuie să fim doar recipiente, ci și distribuitori ai conținutului. Ținând seama că acolo se aflau 1415 pionieri britanici și totuși 150 de grupe solicită pionieri a fost sugerat ca un suvenir de la participarea la această adunare, să devenim pionieri. Rapoartele servilor de filială din Canada și Germania de Vest și a unui membru de la Betelul din Brooklyn (din Statele Unite) au spus cum „Lauda lui Iehova” înainta în aceste țări. Consilierul juridic al Societății din Brooklyn H. C. Covington a menținut emoțiile și aplauzele cu discuția sa beligerantă despre „Depuneți o luptă grea pentru credință”. Cuvântarea de încheiere a dimineții, marcată printr-o scurtă ploaie, a fost „Prinții vor governa cu justiție”. (Isaia 32:1, AS) Suntem încântați să publicăm această discuție în acest număr al *Turnului de veghere*.

În traseul său, servul filialei canadiene Chapman l-a întâlnit pe K. Jensen de la Betelul din Brooklyn în Gander, Terra Nova. Împreună ei au zburat spre Islanda pentru întrunirea din zilele de 27-29 iulie. În Hafnarfjord, fratele Jensen a expus o cuvântare publică unui număr de 25 de persoane, care a fost tradusă din norvegiană în islandeză. În Reykjavik, sâmbătă după-amiază, fratele Chapman a vorbit prin

intermediul unui traducător la 55 de persoane despre „Proclamați libertatea în toată țara”. Celelalte sesiuni ale adunării au fost ținute în Sala Împărăției din Reykjavik.

CUVÂNTAREA PUBLICĂ

Mâine, ca toate zilele de luni din august, trebuia să fie o sărbătoare bancară și mulți londonezi au început devreme să se deplaseze din oraș pentru excursii. Dar intensiva campanie de publicitate desfășurată pe parcursul lunii iulie și din timpul congresului i-a oprit pe mulți dintre ei, și astfel soarele strălucitor al după-amiezii pătrundea printre nori, zărind mulțimi de oameni care curgeau spre stadion, prin toate mijloacele de transport, cu intenția să asculte răspunsul la întrebarea inscripționată în mod public, „Va înfrunta religia criza mondială?” După o interpretare de zece minute a Cântărilor Împărăției de către o orchestră, președintele congresului, Chitty, la ora 15, l-a prezentat pe omul cu răspunsul, pe Knorr, președintele Turnului de Veghere. El avea în față o mulțime minunată pentru o întrunire în Marea Britanie, 36,315 persoane, cel mai mare număr de până acum, un număr mult peste cel preconizat de el. Printre ei se aflau și domni și doamne din rândul nobililor. Indiferent dacă i-a plăcut sau nu, acest public imens a primit răspunsul dezvăluit în Biblie prin fraze și argumente deloc afectate. Se părea că toată lumea s-a bucurat de el, căci mereu izbucneau aplauze amestecate cu câteva râsete, de 30 de ori. La final ei erau încă în aceea stare de spirit aplaudând mai mult decât oricând. Când fratele Knorr i-a informat că discursul era tipărit sub forma unei broșuri și că fiecare putea avea un exemplar gratuit, sau chiar mai multe dacă cineva vroia să le distribuie și altora, ei și-au arătat aprecierea prin aplauze de o jumătate de minut. Existau disponibile 500,000 de exemplare, și cât de repede s-a redus acea cantitate! De asemenea, mulți au completat spațiile goale de pe biletele de bun venit care le-au fost înmânate când au intrat, așa că ei și-au lăsat numele și adresa organizatorilor, solicitând vizita unuia dintre slujitorii lui Iehova.

Marea mulțime nu a vrut să se împrăstie. Mulțimea mai zăbovea încă ieșind dintre rânduri spre scările inferioare de beton, unde mii de oameni au stat și au ascultat cuvântarea publică. Ei vroiau să audă discuțiile finale ale adunării de la ora 4:45 înainte. În acel moment servul ajutor al congresului, S. Woodburn, dădea un raport al congresului de cincisprezece minute. Acesta a fost urmat de o jumătate de oră de comentarii, făcute atât de către servul congresului Hughes, cât și de către președintele Chitty. A fost prezentat faptul că o mie de martori s-au implicat în căutarea de camere pentru participanți și că 13,300 de vizitatori au fost astfel cazați. Fratele Chitty a accentuat din nou gândul luminos de optimism și a remarcat cum a fost susținută închinarea curată pe tot parcursul congresului, precum și că noi trebuia să îmbrăcăm noua personalitate creștină și să continuăm închinarea curată. El a realizat cât de practică a fost adunarea.

Observațiile de încheiere ale președintelui, de 45 de minute, deși făcute improvizat, s-au dovedit a fi unul dintre discursurile superioare ale adunării. Nu putem uita referirea lui cu privire la faptul că „clerul a eșuat” în ceea ce privește transmiterea mesajului lui Dumnezeu la omenire, în această criză mondială. „Haideți să preluăm noi întreaga sarcină. Ei nu vor să aibă de-a face cu ea. Ei nu

sunt vrednici de ea.” Pentru a încuviința, publicul a aplaudat, mulți având în minte, fără îndoială, ceea ce spunea numărul din acea dimineață al publicației *Reynolds News și Sunday Citizen*. Cu litere în relief, alături de două imagini de la botez, pe prima sa pagină, acesta spunea: „BISERICA ATACĂ ‘MARTORII’ – În timp ce 40,000 de martori ai lui Iehova s-au întâlnit astăzi în vastul stadion Wembley din Londra, pentru sesiunea finală a adunării lor internaționale de șase zile, slujitorii tuturor denominațiunilor religioase din zonă își vor avertiza congregațiile împotriva acceptării ‘convingerilor ciudate’ ale mișcării”. Nu e de mirare că fratele Knorr a făcut o înțepătură abilă atunci când a menționat păgânătatea, adăugând, „și restul păgânilor – creștinătatea”. Îndemnând la practicarea închinării creștine pure, el a subliniat o primă condiție pentru aceasta prin următoarele cuvinte: „Puneți felul de materie potrivită în aceste celule ale creierului”, pentru a transforma mintea pentru modul de viață din lumea nouă. În încheiere el a atras atenția la adunarea propusă din Washington D.C., din data de 12 până în data de 14 octombrie, și a spus: „Le vom spune americanilor ceea ce au pierdut pentru că nu au venit aici”. Această sugestie i-a mulțumit pe toți, pentru că ei au fost privilegiați să obțină toate aceste binecuvântări ale congresului, precum și câteva publicații minunate lansate direct de la sursă și nu la mâna a doua.

După o cântare, fratele Knorr a încheiat glorioasa adunare cu rugăciune pe la ora șase și jumătate. Câteva picături de ploaie dintr-un cer acum acoperit de nori au însemnat prea puțin, sau chiar nimic, pentru zecile de mii de participanți, care acum se împrăștiau, unii pentru a pleca acasă și alții spre alte adunări naționale. Toți au fost încărcăți cu lucruri bune pe care Iehova Dumnezeu le-a revărsat atât de abundent asupra lor, prin Isus Cristos, minunatul Mare Preot al închinării curate. Aceste binecuvântări au fost până acum răspândite de către purtătorii lor până la marginile pământului, pentru alți oameni nenumărați care nu au avut privilegiul să participe. Adunarea din Londra nu va fi uitată curând. Acesta a fost începutul unei mărețe demascări a religiei false din întreaga creștinătate, precum și din păgânism. A fost, de asemenea, și un stimul dinamic pentru practicarea închinării curate și neîntinate înaintea lui Dumnezeu, Tatăl tuturor celor de astăzi care caută binecuvântările nesfârșite ale lumii noi drepte, ce se află chiar înaintea noastră.

Organizarea teocratică restabilă

Astfel urma să aibă loc o restabilire a judecătorilor, ca la început când Iehova era Rege în Israel, și o restabilire a sfătuitorilor, ca la începutul lor teocratic. Acest lucru a urmat după restabilirea rămășiței credincioase a lui Iehova, în anul 1919, când aceasta s-a întors la Sion, capitala lui Dumnezeu în care domnea Fiul său iubit Isus Cristos încă din 1914. Regele Isus Cristos a acționat ca judecător al rămășiței, pentru a le arăta membrilor acesteia greșelile lor și modul în care erau

încă pătați de lume, și spre a-i curăța și a-i elibera din Babilonul cel Mare asupritor, organizația lumii lui Satan. El a acționat ca și Sfătuitor regal pentru ei, dezvăluindu-le semnificația Cuvântului lui Dumnezeu, împlinind astfel profeția, „Numele său va fi Minunat, Sfătuitor”. Sub îndrumarea acestui Interpretator ceresc, rămășița a examinat cu grijă Cuvântul lui Dumnezeu și au găsit în el „o mulțime de sfătuitori”, spre siguranța lor. (Isa. 9:6; Prov. 11:14; 15:22; 24:6) Prin Judecătorul său restabilit, Isus Cristos, Iehova i-a curățat de murdăria Babilonului. Îngerii Judecătorului, ca și slujitori la curte, i-au strâns din mijlocul rămășiței pe cei care le puneau piedici, pe cei nelegiuți și pe cei care constituiau pietre de poticnire. El le-a revelat membrilor rămășiței judecata marelui Legiuitor, Iehova, și anume că organizația sa este una teocratică, condusă de Dumnezeu, și că așa trebuie să rămână organizația Sa vizibilă a rămășiței sale de pe pământ.

2. Iehova Dumnezeu nu a dat înapoi aici, acționând ca un reacționar și dărâmand ceea ce reprezenta adevăratul progres al poporului său de pe pământ. El nu se aseamănă cu președintele Statelor Unite ale Americii, care numește judecători în cadrul Curții Supreme a țării, judecători care nu au niciun fel de apreciere sinceră a hotărârilor progresive ale celor liberali dinaintea lor. Prin aceste decizii judecătorești martorii lui Iehova au obținut victorii în trecut, însă noii judecători încearcă să le răstoarne prin hotărâri judecătorești reacționare. Nu, Iehova nu se aseamănă cu acel conducător care numește în curți de apel judecători care urăsc chiar și pământul pe care calcă martorii și disprețuiesc legile Congresului și încearcă să le ignore, refuzând să le asigure orice fel de avantaje, imunități și autorizații convenite slujitorilor lui Iehova ai veștii bune a Împărăției. Iehova nu își desființează Cuvântul, Constituția sa pentru noi, chiar dacă aceasta a fost completată acum nouăsprezece secole, la încheierea Sfintei Biblii. Nu, ci el își susține cuvântul, iar marele său Judecător, Isus Cristos, respectă acest cuvânt, nu se întoarce împotriva lui și nu trece peste el. Cei care vestesc astăzi judecățile lui Iehova Dumnezeu trebuie să facă la fel. Din acest motiv am reușit să avem judecători și sfătuitori asemănători celor de la început, în copilăria adunării creștine.

3. Dacă ținem pasul cu Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă progres. Îndepărtarea de Cuvântul Său arată regresie, o mișcare înapoi. Niciodată nu putem să o luăm înaintea Cuvântului lui Dumnezeu. Cei care se opun conducerii teocratice sunt cei reacționari, deoarece ei încearcă să întoarcă organizația poporului lui Dumnezeu înapoi la metoda lumească prin care erau ținuți înainte în sclavie. Iehova Dumnezeu este progresiv în restabilirea judecătorilor și sfătuitorilor lui în poporul său organizat, așa cum era la început, când Isus Cristos și apostolii săi erau în mijlocul lor. Restabilirea conducerii și aranjamentelor teocratice îi eliberează de declinul babilonian și lucrează spre progresul lor în înțelegere și în serviciul Împărăției.

4. În 1938 a avut loc restabilirea completă a aranjamentului teocratice. În numerele din 1 și 15 iunie 1938 ale *Turnului de veghere*, Societatea a publicat un articol intitulat „Organizație”, din două părți, în care se explica funcționarea organizației teocratice. Arătând cum grupele poporului lui Iehova se supun de

bunăvoie acesteia, paragraful 15 de la pagina 182 spune: „Domnul i-a revelat, în mod treptat, poporului său semnificația corectă a expresiei ‘organizația sa’, iar acum înțelegem clar din Scripturi faptul că toți servii din diversele poziții ale organizației rămășiței sau a celor unși din poporul lui Dumnezeu de pe pământ sunt numiți, așa cum este potrivit, de către Societate ca și reprezentați vizibili ai Domnului de la templu, și că această obligație de a-și numi servii nu cade asupra fiecărei grupe, separat, pentru a acționa în mod democratic, pe bază de voturi pentru și împotriva. Grupa poporului lui Dumnezeu din Londra, Anglia, a observat această situație cu ceva timp în urmă și printr-o rezoluție a cerut Societății să numească servi în grupă. Astfel, acționând în ascultare de Scripturi și în armonie cu această cerere, grupa din Londra a fost organizată ca atare, compusă din mai multe unități, cu un serv de grupă numit peste toate unitățile și un șef sau un serv de unitate pentru fiecare unitate care compunea grupa. Grupele mai mari din New York, din Chicago, din Los Angeles și altele au fost organizate și ele astfel și funcționează acum în mod asemănător.”

5. Paragraful a sugerat apoi că toate adunările martorilor lui Iehova care considerau acest aranjament ca fiind potrivit și scriptural să adopte o rezoluție și să o trimită la sedii cu următorul conținut: „Noi, adunarea poporului lui Dumnezeu, luată pentru numele său, recunoaștem acum (la data și locul întocmirii respectivei rezoluții) că guvernul lui Dumnezeu este o teocrație pură și că Isus Cristos este la templu, având autoritate și control depline atât asupra organizației lui Iehova vizibile cât și asupra celei invizibile, și că ‘Societatea’ (rămășiței) este reprezentantul vizibil al Domnului pe pământ, și de aceea îi cerem ‘Societății’ să organizeze această adunare pentru serviciu și să numească diferiți servi în aceasta, astfel încât toți să lucrăm în pace, dreptate, armonie și unitate deplină. Atașăm aici o listă cu numele persoanelor din adunarea noastră pe care le considerăm mature complet și, astfel, potrivite pentru respectivele poziții de serviciu.”

6. Când societatea rămășiței unse a făcut aranjamentele convenite și numiri de servi, organizarea teocratică a fost restabilită în mijlocul martorilor lui Iehova, și a intrat în vigoare printre ei de la 1 octombrie (1938). Deoarece societatea rămășiței unse acționa ca „serv credincios și înțelept” al Regelui dreptății de la templu, Isus Cristos, această restabilire a organizației teocratice, cu servi numiți în mod potrivit pentru a continua lucrarea a adus la o împlinire și mai mare profeția conform căreia „prinți vor governa cu justiție”. Când paragraful citat mai sus spunea că grupa din Londra are un serv de grupă numit peste toate unitățile ei și câte un *căpitan*, sau serv de unitate, pentru fiecare dintre aceste unități, a fost folosit cuvântul (*căpitan*) care este cel mai frecvent folosit atunci când se traduce în engleză cuvântul ebraic *sar* (de 125 de ori). Deoarece cuvântul *sar* se folosea chiar și cu privire la o persoană pusă ca și căpetenie peste doar 10 oameni, putem observa că numirea teocratică de servi care să conducă și să supravegheze peste zeci de martori ai lui Iehova este și ea o parte a împlinirii profeției. Când ne amintim că titlul ebraic (*sar*) se aplică unei persoane care se află într-o funcție de conducere, un conducător sau cel dintâi dintr-o clasă sau dintr-un grup, putem observa că, atunci când Isus Cristos a venit din nou, cu puterea Împărăției, și a

găsit clasa „servului credincios și înțelept”, numind-o peste toate bunurile sale vizibile de pe pământ, începând din 1918, și aceasta a fost o împlinire a profeției lui Isaia cu privire la prinți.

Zidind cu lucruri mai prețioase

7. Rezoluția adoptată de mai multe grupe de martori ai lui Iehova în 1938, care cerea să se stabilească o organizare teocratică în mijlocul lor, afirma că scopul pentru care cerea acest lucru era ca „toți să lucrăm în pace, dreptate, armonie și unitate deplină”. S-a întâmplat acest lucru? Da! Și ca dovadă a acestui lucru, organizația a avut o creștere cum nu s-a mai văzut niciodată. Este nevoie de pace internă, dreptate, armonie și unitate deplină pentru ca o organizație evlavioasă să crească, după cum afirmă și Iacov 3:18: „Rodul Dreptății este semănat în condiții de pace pentru cei care fac pace.” (NW) În 1938, când organizarea teocratică a fost introdusă peste tot, era o medie de 47,143 de vestitori în 52 de teritorii, fără a se lua în considerare cei aflați sub controlul nazist. Acum, treisprezece ani mai târziu, există vestitori în 120 de teritorii; iar la nivel global ei au atins un nou record de 435,000 de vestitori. În America, ei au atins un încurajator număr de 135,356 de vestitori în aprilie, în comparație cu recordul de 31,351 din iunie 1938. În aceeași lună a anului 1938, Marea Britanie a atins un record de 6,021 de vestitori, în comparație cu cei 25,000 din anul 1951.

8. Într-adevăr, putem vedea din aceste lucruri că Iehova și-a îndeplinit promisiunea făcută organizației sale teocratice tipice din vechime: „Ridică-te, luminează, căci a venit lumina ta și gloria lui Iehova a venit peste tine! Căci iată, întunericul va acoperi pământul și bezna adâncă popoarele, dar Iehova se va înălța deasupra ta și gloria sa se va vedea peste tine. În loc să fii părăsită și detestată și nimeni să nu treacă prin tine, te voi face o excelență veșnică, o bucurie a multor generații. Vei ... știi că eu, Iehova, sunt Salvatorul tău, Răscumpărătorul tău și Puternicul lui Iacob. În loc de aramă voi aduce aur, în loc de fier voi aduce argint, în loc de lemn, aramă și în loc de pietre, fier. Voi pune peste tine ca supraveghetori pacea și ca aceia care îți împart sarcini, dreptatea”. Sau, ca să cităm traducerea Rotherham: „Și voi numi Prosperitatea să te supravegheze și Dreptatea să îți împartă sarcinile.” *O Traducere Americană* redă: „Și voi face ca Pacea să fie guvernul tău și Dreptatea conducătorul tău.” Apoi profeția continuă: „Toți cei din poporul tău vor fi drepecți. Vor moșteni țara pentru totdeauna, vlăstarul sădit de mine, lucrarea mâinilor mele, pentru ca eu să fiu glorificat. Cel mic va deveni o mie și cel neînsemnat o națiune puternică. Eu, Iehova, voi grăbi lucrul acesta la timpul lui.” – Isa. 60:1,2, 15-17, 21, 22, AS.

9. Pacea trebuie să guverneze în poporul lui Iehova și dreptatea să le conducă acțiunile. Acest lucru este posibil doar dacă îl avem pe Regele lui Iehova să ne conducă în dreptate, prin intermediul unei organizații teocratice. Iehova Dumnezeu a ridicat marele Semnal pe înălțimi, instalându-l pe Isus Cristos ca Rege, și toți cei ce iubesc guvernul teocratic s-au strâns în acel loc de adunare, ca supuși la picioarele sale. Regele domnește acum asupra lor, cu dreptate. În interesul păcii în mijlocul lor și de dragul dreptății, el a stabilit un aranjament vizibil în mijlocul lor,

împlinind profetia care spune că „prinți vor domni în dreptate”. Această profetie stabilește standardul de conduită pe care trebuie să îl aibă în serviciu acești „prinți”, pentru ca organizația de pe pământ să poată fi păstrată curată și dreaptă. Cei care au fost făcuți în mod teocratic servi în cadrul organizației trebuie să exercite dreptate și imparțialitate, împreună cu înțelepciune cerească. Doar astfel pot ei să fie reprezentanți credincioși ai Regelui dreptății, Mai Marele Melchisedec, Isus Cristos, și li se va permite să rămână în poziția de serviciu. El are la dispoziție îngeri prin care să îi îndepărteze pe cei care devin nedrepti.

10. În armonie cu aceasta, nu sunt urmate standarde false, ipocrite sau egoiste în numirea de servi, și nu sunt onorați oameni nepotriviți, dându-li-se poziții de serviciu oficiale și responsabilități. Persoanele încăpățanate și nechibzuite, lipsite de pietate, necinstite și mârșave, sunt recunoscute ca atare și respinse deoarece nu sunt potrivite pentru niciun fel de serviciu. Este așa cum continuă să spună și capitolul treizeci și doi al cărții Isaia, în versetele 5-8 (AT): „Nebunul nu va mai fi numit generos, iar cel necinstit nu va mai fi considerat nobil. Pentru că nebunul va spune nebunii, iar mintea lui va pune la cale răul, ca să practice lipsa de evlavie și să spună minciuni despre DOMNUL (Iehova), ca să lase nemulțumiți pe cei flămânzi și să nu dea de băut celor însetați. Vicleșugurile celor necinstiți sunt rele. El face planuri să-i ruineze prin cuvinte mincinoase pe cei nevoiași, chiar și atunci când cererea celui sărman este corectă. Cel nobil, însă, pune la cale lucruri nobile și ia poziție pentru lucruri nobile.”

11. În poporul teocratic al lui Iehova nu se găsește niciun loc pentru ipocriți religioși. Dacă ei vor să practice lipsa de evlavie și nebunia acestei lumi, dacă spun minciuni împotriva lui Iehova și nu vor să lucreze, ci caută să se bucure singuri de lucruri, plini de egoism, abandonându-i pe cei care sunt înfometate și însetate după adevăr și dreptate, atunci pentru ei nu este niciun loc în pozițiile de serviciu, nu, niciun loc printre martorii lui Iehova. Regele dreptății se va folosi de îngerii săi ca să îi îndepărteze din mijlocul celor care înalță Semnalul împărăției. În aceste zile de război purtat de către Mai Marele Asirian, Satan Diavolul, împotriva rămășiței, Iehova își protejează poporul organizat prin intermediul Regelui său domnitor, tot așa cum munții înconjurau Ierusalimul credincios din vechime. Iehova a dat următorul decret cu privire la zilele noastre: „Sceptrul răutății nu va rămâne peste moștenirea celor drepti, pentru ca cei drepti să nu-și întindă mâna spre neleguire.” (Ps. 125:3, AS) El reține puterile conducătoare organizate ale acestei lumi să-i copleșească poporul și nu le permite să își exercite influența asupra lor, astfel încât să îi împingă la acte de neleguire și fărădelege împotriva lui Iehova Dumnezeu, care să ducă la lepădarea lor de către El. El va veghea și asupra situației din interiorul poporului său și se va îngriji ca nicio persoană nedreaptă să nu se ridice și să ia controlul în mijlocul poporului său care caută dreptatea și smerenia, ca supuși ai Regelui dreptății. Iar „prinții” pe care i-a numit Regele prin organizația sa teocratică să „domnească în dreptate” vor veghea și ei. Fiecare va servi ca o ocrotire.

12. Noi nu ne mai aflăm sub supunere mizerabilă față de puterile politice ale acestei lumi. Noi am ajuns sub conducerea lui Dumnezeu, în organizația sa.

Numirea *sarim*-ilor săi în organizația sa vizibilă nu se face printr-un proces democratic sau prin conducerea poporului, ci aceștia sunt numiți prin intermediul organizației sale teocratice, prin Regele domnitor. Orice persoană care devine nechibzuită, josnică, necinstită, nedreaptă sau care urzește planuri rele va fi demascată.

Prin acțiunea spiritului său

13. Cei care fac parte din rămășița unsă cu spiritul lui Dumnezeu pentru un loc cu Cristos în împărăția sa cerească, sunt acum puțini. Deoarece Regele Isus Cristos a strâns atât de multe dintre alte oi la dreapta sa, și turma tuturor oilor sale a crescut atât de mult pe fața pământului, a fost necesar ca el să numească multe dintre aceste alte oi în poziții de serviciu. Faptele arată că și ele îndeplinesc aceste responsabilități princiere, la o scară mai mică sau mai mare, chiar și dacă aceasta înseamnă să supravegheze doar asupra unui grup de zece sau chiar mai puține persoane. Aceste „alte oi” din pozițiile de serviciu așteaptă să devină copiii ai „Părintelui Veșnic”, Isus Cristos, pe parcursul împărăției milenare care îi urmează bătăliei de la Armagedon.

14. Acei membri ai rămășiței care servesc într-o calitate oficială sunt frați ai Regelui dreptății. Pentru a-și realiza speranța de a fi regi și preoți alături de el în guvernul ceresc, ei trebuie să îndeplinească cerințele teocratice din cadrul serviciului. Ei trebuie să fie imparțiali și să promoveze dreptatea. Altfel, ei vor fi respinși și considerați necredincioși în puține lucruri, vor pierde bucuria Domnului lor și nu vor primi domnia cerească. (Mat. 25:21) Celelalte oi trebuie să fie și ele credincioase în pozițiile de serviciu pe care le au în prezent. Dacă se dovedesc credincioase acum, în acest timp al încercării, ei își vor putea continua serviciul special sub conducerea Regelui lor, „Părintele Veșnic”, și, după Armagedon, pot avea o parte la realizarea acestei profeții: „Copiii tăi vor lua locul părinților, pe care îi vei face prinți pe tot pământul”. (Ps. 45:16) Oamenii credincioși din vechime, înviați, vor lua și ei parte la aceste lucruri.

15. Atât membrii rămășiței, cât și membrii marii mulțimi de alte oi, iau astăzi parte la împlinirea profeției din Isaia: „prinții vor governa cu justiție”. Deși cei din cadrul rămășiței care se dovedesc credincioși vor primi o poziție de serviciu mai înaltă în împărăția cerească, în timp ce „celelalte oi” vor rămâne la un serviciu mai umil aici pe pământ, totuși între cele două grupuri nu există astăzi niciun fel de invidie, gelozie sau rivalitate. Aceste lucruri dăunătoare creează divergențe, certuri și dezbinare. În schimb, între ei există o prietenie iubitoare, așa cum a existat în vechime și între Ionatan și David. Ionatan era prinț al Israelului, fiind fiul regelui Saul, și căpitan peste o mie de trupe. David era și el un prinț și căpitan peste o mie de trupe, fiind, de asemenea, uns, pentru a fi viitorul rege al Israelului. (1 Sam. 13:2; 18:13) Celelalte oi, dând dovadă de o atitudine smerită asemănătoare cu cea a lui Ionatan, recunosc numirea rămășiței unse făcută de Iehova, și se supun acesteia. Ele se adresează rămășiței așa cum i s-a adresat Ionatan lui David ultima dată când s-au întâlnit: „Tu vei fi rege peste Israel, iar eu voi fi următorul după tine.” (1 Sam. 23:17) Ei nu încearcă să ajungă mai presus de cei care fac parte din

rămășiță, nici acum și nici în viitor. Ei țin la dreptate și susțin rămășița în eforturile ei de a-i sluji cu credință lui Iehova și de a câștiga premiul ceresc. Ei le fac mereu bine acestor frați ai Regelui, ca și cum i-ar face bine lui însuși. Pe de altă parte, și membrii rămășiței unse le iubesc pe aceste alte oi ale Regelui. Deoarece ei trebuie să servească cu dreptate, ei păzesc dreptul acestor ‘străini dinăuntrul organizației’ și nu le invidiază pentru pozițiile de serviciu și responsabilitățile de care se bucură în cadrul organizației vizibile a lui Dumnezeu începând din anul 1935.

16. Restabilind sistemul teocratic în mijlocul poporului său, Atotputernicul Iehova Dumnezeu și-a luat puterea sa cea mare chiar și în ce privește organizația sa vizibilă de pe pământ. (Apoc. 11:17, *NW*) El și-a revărsat spiritul asupra rămășiței sale care era cândva pustiită de către dușman, pe parcursul Primului Război Mondial. Prin acest spirit el i-a făcut din nou vii în serviciul său, reînnoindu-le puterea de a-i servi ca martori ai săi și ca ambasadori pentru Regele domnitor. Ei s-au angajat în zidirea și îmbunătățirea acelor aspecte teocratice care zăcuseră pustiite de mult timp, iar acum organizația teocratică vizibilă înflorește ca un trandafir și poartă din belșug roadele împărăției lui Dumnezeu. Celelalte oi mănâncă din acestea și se alătură împărăției oferind aceste roade și altora care tânjesc după viață și pace sub conducerea unui guvern drept. Astfel, se împlinesc versetele finale ale capitolului treizeci și doi al cărții Isaia:

17. „Până când spiritul va fi revărsat peste noi din înălțime și pustiul va deveni un teren fertil, iar terenul fertil va fi considerat ca o pădure. Atunci justiția va locui în pustiul și dreptatea își va avea locuința pe terenul fertil. Lucrarea dreptății va fi pacea și rodul [sau serviciul] dreptății, liniștea și încrederea pentru totdeauna. Poporul meu va locui într-un locaș pașnic, în locuințe sigure și în locuri de odihnă liniștite. Dar va cădea când pădurea se va prăbuși, iar orașul va fi complet distrus. Fericiți sunteți voi, care semănați lângă toate apele, care dați drumul bouului și măgarului.” – Isa. 32:15-20, *AS; AT; Mo*.

18. Trăiască veșnic Regele nostru ceresc ce domnește în dreptate! Slavă lui Iehova Dumnezeu pentru pacea, liniștea și încrederea pe care domnia dreaptă a regelui său le instituie și le păstrează în cadrul organizației teocratice a tuturor oilor sale de pe pământ. Domnia sa va dăinui. Să ne străduim cu toții să lucrăm în armonie cu domnia sa dreaptă și să servim cauzei dreptății. Astfel vom continua să fim în siguranța sub ocrotirea sa. Când pădurea cea mare a oștirilor armate ale Mai Marelui Asirian, Satan Diavolul, va fi distrusă de puternica grindină zdrobitoare a lui Iehova, și când marele oraș al organizației Asirianului va fi ras de pe fața pământului și făcut una cu pământul, la Armagedon, atunci ochii noștri vor vedea cum organizația teocratică a societății Lumii Noi va rămâne în picioare, pregătită pentru scopul Regelui cel drept din timpul domniei sale de o mie de ani.

19. Serviți, deci, cu dreptate și loialitate, voi toți care sunteți în poziții de responsabilitate. Și fie ca toți să ne folosim de privilegiul de a ieși și a semăna semințele adevărului Împărăției, lângă toate apele de oameni din toate națiunile, ca martori ai lui Iehova, și să arăm și să cultivăm terenul lui Dumnezeu de pe pământ, pentru a-l face roditor, spre lauda sa, în timp ce Regele nostru Isus Cristos domnește în dreptate, iar prinții săi guvernează cu justiție.

[Notă de subsol]

Alte douăsprezece cuvinte ebraice sunt traduse *căpitan*, dar doar de 81 de ori împreună; în timp ce numai cuvântul *sar* este tradus căpitan de 125 de ori.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum au fost restabiliți judecători și sfătuitori ca la început, după restabilirea rămășiței în 1919?
2. Ca ce fel de persoană care numește judecători nu a dat Iehova înapoi?
3. De ce ne eliberează restabilirea conducerii teocratice?
- 4,5. Când a fost restabilită complet printre noi această conducere și cum i s-au supus grupele?
6. (a) Când a intrat în vigoare printre noi organizarea teocratică? (b) Cum a fost aceasta în armonie cu Isaia 32:1, referitor la prinți?
7. Care a fost scopul declarat din spatele cererii pentru organizare teocratică și ce a avut ca rezultat această conducere?
8. Ce îmbunătățire promisese să facă Iehova la Isaia 60?
9. Așadar, cum a făcut El să guverneze pacea și să-i conducă dreptatea?
10. Așadar, ce standarde nu sunt urmate și cine nu sunt puși în funcții?
11. Cum este, astfel, pus în vigoare Psalmul 125:3?
12. Atunci, cum sunt numiți *sarimii* și cum sunt evitați cei nepotriviți?
13. Cine a mai devenit necesar să facă numiri pentru această poziție? De ce?
14. Ce se cere acum de la cei din această poziție, și cu ce răsplată păstrată pentru că împlinesc această cerință?
15. De ce nu există nicio rivalitate între cele două grupuri și ce dramă profetică împlinesc ei astfel?
- 16,17. Ce a revărsat Iehova de sus și cu ce rezultat pentru poporul Său, organizația și activitatea lor?
18. Așadar, pentru ce mulțumim acum lui Dumnezeu și în ce mod vom continua, în siguranță, sub protecția Sa?
19. Ce trebuie să facă toți servii și ce este privilegiul nostru, al tuturor, să facem?

Lăudați-l pe Iehova ca Rege

„ALELUIA! Iehova și-a luat puterea legitimă asupra pământului și a început să domnească în calitate de rege al acestuia. Acesta este un lucru pe care toate popoarele pământului ar trebui să îl ia în seamă în anul 1951.” Acestea au fost declarațiile introductive ale unui articol emoționant din numărul din 15 decembrie

1950 al revistei *Turnul de veghere*. Este potrivit ca acum, un an mai târziu, să reanalizăm aceste afirmații curajoase și stimulatoare.

Cuvântul ebraic „Hallelu-Yah” este literal o poruncă dată unei mulțimi mari de a-l „Lăuda pe Yah”, *Yah* fiind o abreviere pentru „Iehova” sau „Yahweh”. Așadar, atunci când cuvântul „Aleluia” este tradus prin „Lăudați-l pe Yah, voi oameni”, așa cum o face *Traducerea Lumii Noi* la Apocalipsa 19:6, expresia primește un înțeles mult mai larg. Dar de ce este dată o asemenea poruncă?

Restul versetului șase răspunde: „Pentru că Iehova, Dumnezeu nostru, Cel Atotputernic, a început să domnească în calitate de rege.” Însuși limbajul folosit aici arată că există un timp exact, anume, când începe Iehova să domnească în calitate de rege. Cu mii de ani înainte de serviciul lui Cristos pe pământ, oamenii credincioși au așteptat timpul când urma să înceapă conducerea împărăției lui Iehova. În mode asemănător, în ultimele nouăsprezece secole, creștinii credincioși au continuat să se roage pentru acea împărăție. Dacă nu știați despre ea, poate sunteți surprinși să auziți că acest eveniment important a avut loc în 1914 A.D. Nu numai evenimentele istorice din trecut, ci toate dovezile acumulate din ultimii treizeci și șapte de ani arată, mai presus de orice îndoială, că Iehova a început să domnească în calitate de rege universal!

La un moment dat a existat un guvern teocratic tipic, care controla o mică parte a pământului, iar David „stătea pe tronul lui Iehova”. Totuși, pentru că domnitori succesivi ai națiunii Israel au fost dezgustător de necredincioși, Iehova a îndepărtat la timpul său stabilit coroana de la Zedechia, afirmând că nimeni nu urma să mai domnească până când nu va fi venit cel care avea drept legal.

Ei bine, Isus a apărut la timpul potrivit pe marea scenă a evenimentelor mondiale, iar înainte de venirea sa un înger a făcut acest anunț emoționant: „Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său, și el va fi rege pentru totdeauna peste casa lui Iacob, iar împărăția sa nu va avea sfârșit.” (Luca 1:32,33, *NW*) Dar înainte să poată începe glorioasa domnie a lui Cristos pe tronul lui Iehova, trebuiau să se împlinească „timpurile fixate națiunilor”, numite și „timpurile neamurilor” – o perioadă care, conform cronologiei biblice, nu s-a încheiat până în 1914 A.D. – Luca 21:24, *NW*.

După o așteptare atât de îndelungată este de înțeles de ce au izbucnit oștirile din cer într-un minunat cor de aleluia, zicând: „Îți mulțumim, Iehova Dumnezeu, cel Atotputernic, Cel care ești și care erai, pentru că ai luat puterea ta cea mare și ai început să domnești ca rege! Dar națiunile s-au mâniat”. Da, a fost un timp de mânie pe pământ și nenorocire asupra popoarelor din 1914 înapoi, fiindcă Satan și demonii săi au fost alungați din cer de către Regele de curând întronat. (Apoc. 11:15-18; 12:7-12, *NW*) Totuși, furia Diavolului umilit și a dictatorilor săi de pe pământ nu le-a împiedicat pe creaturile umane care îl iubesc pe Iehova și pe Fiul său întronat să preia și să se alăture acestei cântări de laudă despre încoronare.

Astfel, din aceste motive convingătoare, poporul după numele lui Iehova va intra în anul 1952 cu o convingere și hotărâre reînnoite. Indiferent ce persecuții și măsuri asupritoare s-ar putea împotrivi mesajului lor, martorii lui Iehova și însoțitorii lor vor continua să îl laude pe Iehova ca Rege!

Să arătăm interes pentru cei săraci

Actele de caritate legate de Ziua Recunoștinței, Crăciun și Anul Nou, au loc la fel de regulat ca și musonii pereni. Într-un potop de lacrimi editoriale și oratorice, cererea de bani pentru a-i ajuta pe săraci iese de la presă și de la amvon, în timp ce în lumea neîndurătoare a publicității – la radio și televiziune, pe panouri și postere, și prin multe alte metode înșelătoare – este transmis publicului acest emoționant apel. Acest potop de propagandă este atât de mare și apelul atât de mișcător din punct de vedere emoțional, încât de multe ori înșiși cei săraci și nevoiași sunt transformați în victime, devenind principalii contribuitori. Cea mai tristă parte a acestei imagini tulburătoare este, totuși, faptul că pe lângă numărul mereu în creștere al celor care au nevoie de ajutor fizic, oamenii în general sunt nevoiași spiritual și moral, și se află într-o situație periculoasă.

Dar, întreabă unele persoane cugetătoare, de ce există această situație? În Africa nativă, religia vrăjitoriei și a demonismului este cauza principală, căci ea îi ține pe oameni în ignoranță, superstiție și teamă. Același lucru este adevărat printre toate rasele necivilizate. Condițiile înapoiate de trai din India se datorează în primul rând superstițiilor și temerilor religioase vechi de secole. În țările comuniste atee, „Religia roșie”, sau venerarea statului, este cea care îi ține pe oameni în captivitate și sclavie virtuală. Iar în cadrul creștinătății, oricât de surprinzător ar putea să pară pentru unii, tradițiile, crezurile și învățăturile religioase false, precum și poruncile oamenilor, sunt atât direct cât și indirect responsabile pentru mizeria fizică și spirituală a celor săraci, în ciuda etalării ostentative de acte de caritate ale creștinătății.

Responsabilitatea creștinătății nu este înlăturată să spunem că numărul în continuă creștere de văduve, orfani, infirmi, și toți cei cu probleme mentale, morale și fizice din această epocă este determinat de războaie, infracțiuni și calamități. Creștinătatea însăși este responsabilă în mare măsură pentru aceste împrejurări fatale. Dacă creștinătatea ar fi ales să facă altfel, ar fi putut, cu ușurință, să prevină cele două războaie mondiale. Dacă creștinătatea ar fi ales să fie creștină, teritoriul ei nu ar fi fost plin de fărâdelege, violență și imoralitate. Iar dacă popoarele din creștinătate ar fi fost învățate legile și poruncile lui Dumnezeu, sărăcia sa spirituală nu ar fi existat.

Falsul interes pentru săraci este demascat

Să ascultăm condamnarea pe care o face Iehova Dumnezeu cu privire la prototipul creștinătății: „Căci în mijlocul poporului meu s-au găsit oameni răi. Ei stau la pândă, așteaptă ca niște vânători de păsări; pun o capcană, ... nu apără nicio cauză, nici chiar cauza orfanului, ca să prospere; și nu judecă dreptul celor săraci.” „Ah națiune păcătoasă, popor încărcat de nelegiuire, sămânță de răufăcători, copii care se comportă corupt! Ei l-au părăsit pe Iehova”. Și deși Domnul Dumnezeu își extinde îndurarea și îi cheamă la căință, ei refuză, căci mai departe este scris: „Spălați-vă, curățați-vă; ... Încetați să mai faceți răul! Învățați să faceți binele! Căutați dreptatea! Eliberați-i pe cei asupriți! Faceți-i dreptate orfanului! Apărați

cauza văduvei!” „Iată ce a spus Iehova al oștirilor: Executați adevărata judecată și arătați bunătate și îndurare fiecare om față de fratele său! Nu asupriți pe văduvă, nici pe orfan, nici pe străin, nici pe cel sărac și nici unul dintre voi să nu pună la cale în inima lui răul împotriva fratelui său! Dar ei au refuzat să dea ascultare”. Interesul pretins al creștinătății față de săraci este pură ipocrizie. – Ier. 5:26, 28; Isa. 1:4, 16, 17; Zah. 7:9-11, *AS*.

Chiar și dacă ar trăi astăzi, profetul Domnului, Ezechiel, nu ar putea să facă o descriere mai exactă a creștinătății decât cea pe care a făcut-o acum 2,500 de ani: „Preoții ei îmi încalcă legea și îmi profanează lucrurile sfinte. ... Prinții din mijlocul ei sunt ca niște lupi care sfășie prada vărsându-i sângele, distrugând suflete ca să obțină un câștig necinstit. Pentru ei, profeții săi văruiesc totul cu var, având viziuni false și prevestindu-le minciuni, spunând: Așa zice Domnul Iehova, când Iehova n-a vorbit”. Și, ca rezultat: „oamenii din țară folosesc asuprirea și jefuiesc; da, îi necăjesc pe cei săraci și nevoiași și asupresc străinul, pe nedrept.” – Ezec. 22:26-29, *AS*.

Oh, creștinătate nelegiuită! De ce ai uitat închinarea curată a lui Dumnezeu? De ce te-ai alăturat și ai devenit o parte a organizației rele a lui Satan care asuprește oamenii? De ce nu te-ai interesat de săraci, așa cum poruncește Iehova: „Oare nu acesta este postul pe care l-am ales: să dezlegi lanțurile răutății, să desfaci legăturile jugului, să le dai drumul celor asupriți și să rupi orice jug? Oare nu să-ți împarți pâinea cu cel flămând și să-i aduci în casa ta pe cei alungați și nevoiași? Și, dacă vezi pe cineva gol, să-l acoperi?” – Isa. 58:6,7, *AS*.

Îngrijirile lui Iehova pentru cei săraci

Știind că „cel sărac nu va dispărea niciodată din țară” până când Armagedonul nu va distruge acest sistem de lucruri, Iehova Dumnezeu a făcut îngrijiri precise pentru a se îngriji de cei nevoiași, nu doar cei care erau izraeliți, ci și cei săraci dintre străinii și călătorii din țară, inclusiv văduvele și orfanii și cei ce erau victimele vârstei înaintate și ale bolii. La timpul strânsului recoltei, datorită unei porunci speciale de la Iehova, marginile terenurilor cu cereale trebuiau lăsate pentru săraci. De asemenea, restul strugurilor din vii și al măslinelor le aparțineau celor săraci și nevoiași. O ilustrare practică a acestei legi a fost în cazul lui Rut. – Lev. 19:9, 10; 23:22; Deut. 15:11; 24:19-21; Rut 2:2, 3.

Mai mult decât atât, în fiecare al treilea an, o zecime din toate recoltele trebuia să fie dată pentru a se îngriji de orfani și văduve și de cei nevoiași. Iar apoi, la fiecare șapte ani, când pământul nu trebuia cultivat și nu trebuia să se semene nimic, ceea ce creștea natural din pământ era pentru necesitățile celor săraci. (Ex. 23:10, 11; Deut. 14:28, 29; 26:12, 13) Dumnezeu tuturor îndurărilor și a compasiunii tandre a inclus în codul său de legi și alte reglementări pentru îngrijirea și ocrotirea săracilor. – Lev. 25:25, 35-41, 47-54; Deut. 16:11, 14; 24:12-15.

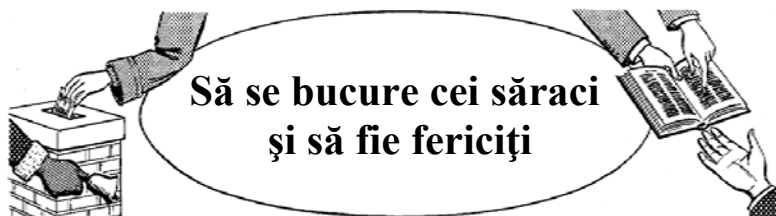
Este adevărat că creștinii nu sunt legați de Legământul Legii care a fost inaugurat la Muntele Sinai, legământ care, cu multele sale ordonanțe, a fost anulat și răstignit pe stâlpul de tortură de către Iehova; însă principiul de a arăta generozitate și a-i ajuta pe cei năpăstuiți și asupriți îi obligă astăzi pe creștini. În zilele serviciului lui

Isus exista un element din populație care era cerșetor și asuprit, iar acestei clase el și discipolii săi i-au acordat o atenție specială.

În legătură cu aceasta, *Enciclopedia* lui McClintock & Strong face următoarea observație interesantă la subiectul „Cei săraci” (vol. 8, pag. 400): „Acest cuvânt, atunci când este folosit în Scripturi, denotă deseori, nu neapărat un om lipsit de bunurile materiale ale acestei lumi, ci mai degrabă un om conștient de nevoile sale spirituale. În acest sens, cei mai bogați și mai avuți oameni din lume sunt la același nivel cu cei mai săraci oameni, în ochii lui Dumnezeu.” Astfel, găsim că Isus a declarat în faimoasa sa predică de pe Munte: „Fericiți sunt cei conștienți de nevoile lor spirituale, căci lor le aparține împărăția cerurilor. Fericiți sunt cei flămânzi și însetați după dreptate, căci ei vor fi săturați.” – Mat. 5:3,6, *NW*.

Pe parcursul întregului său serviciu Isus a făcut, plin de iubire, tot ce i-a stat în putință spre a-i mângâia și ajuta pe cei bolnavi și nevoiași. El le-a spus discipolilor lui Ioan: „Orbii văd din nou și ologii umblă, leproșii sunt curățați și surzii aud, iar morții sunt sculați și săracilor li se anunță vestea bună.” – Mat. 11:4,5, *NW*.

La rândul lor, apostolii și discipolii au ținut înaintea fraților lor creștini necesitatea închinării pure și curate a lui Iehova. Cei săraci nu trebuiau dați la o parte la întrunirile adunării, pentru a le face loc celor bogați. Nevoiașii, orfanii, văduvele și cei săraci trebuiau ajutați în orice fel posibil. „Forma de închinare care este curată și nepătată în ochii Dumnezeului și Tatălui nostru este aceasta: să te îngrijești de orfani și de văduve în necazul lor și să te păstrezi nepătat de lume (din care Creștinătatea face parte integrantă)”. – Rom. 15:26; Gal. 2:10; Iac. 1:27; 2:1-9, 14-17, *NW*.

Isus a descris în diverse moduri felul în care liderii sistemelor religioase false fac o demonstrație publică de acte de caritate, în mijlocul zgomotului de trâmbiță, și apărând ca oameni foarte pioși înaintea altora datorită rugăciunilor lor lungi, însă înăuntrul lor acești ipocriți lăcomesc până acolo că devorează casele văduvelor. (Mat. 6:1,2; Luca 20:46,47) Ei sunt ca și tânărul bogat care se dădea bun, însă s-a întristat atunci când a fost sfătuit să renunțe la toate bunurile lui materiale în interesul săracilor și să îl urmeze pe Isus. Ei se aseamănă cu nemulțumitul Iuda Iscarioteanul, care a pretins și el că îi iubește pe săraci. Puținul ajutor caritabil pe care îl primesc săracii de la creștinătate este ca și firimiturile pe care le ridică cerșetorul Lazăr de la masa bogatului, în timp ce câinii îi lingeau rănile ulceroase. Nici firimiturile și nici linsul nu remediază condiția de cerșetor. Doar Iehova poate aduce o salvare. – Mat. 19:16-24; Luca 16:19-21; Ioan 12:3-6.

Cât de mângâietor este, deci, pentru oamenii descurajați și asupriți ai pământului să afle că există Cineva ‘mai mare decât cei mai mari’ moguli ai creștinătății. (Ex. 22:22-24; Ecl. 5:8,9) Da, Iehova cel Atotputernic aude plânsetele celor pe jumătate morți, ascultă și le răspunde la rugăciuni trimițându-i pe ‘bunii lui samariteni’ să îi salveze, pe martorii săi care sunt disprețuiți de creștinătate. Alături de ei sunt însoțitori care au dovedit că și ei se preocupă de oamenii înfomețați și însetați, de cei bolnavi, goi și întemnițați. – Mat. 25:34-36,40; Luca 10:29-37, *NW*.

Cei care îi asupresc pe săraci îl batjocoresc pe Iehova și „vor muri negreșit”. (Prov. 14:31; Ezech. 18:12, 13; Iac. 5:1-6) Pe de altă parte, cei generoși, cei care „urmează calea ospitalității”, care nu sunt zgârciți cu darurile lor așa cum au fost Anania și soția lui, care sunt darnici și dăruiesc de bunăvoie „cu generozitate”, „nu cu resentimente sau din obligație”, cu siguranță aceștia „vor fi îngrășați” și vor „culege din belșug” iubirea și îndurarea lui Iehova. „Dumnezeu îl iubește pe cel ce dăruiește cu bucurie”, și „există mai multă fericire în a dăruia decât în a primi”, cu condiția să se facă din iubire. – Prov. 11:25; Faptele 5:1-6; 20:35; Rom. 12:8, 13; 1 Cor. 13:3; 2 Cor. 9:5-7, *NW*.

Întrebări de la cititori

• **Cum putem armoniza spusesele din Matei 12:30 cu cele din Marcu 9:39, 40? Acestea din urmă au fost folosite pentru a argumenta în favoarea tuturor religiilor diferite care predică în numele lui Isus. - R.K., Ohio.**

Învățătura din Marcu 9:39, 40 este în armonie cu cea din Matei 12:30, bineînțeles. În Matei 12, fariseii s-au manifestat ca nefiind de partea lui Iesus din cauza acuzațiilor lor false și astfel Iesus le-a spus: „Cine nu este de partea Mea este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește”. (Matei 12:30, *NW*) Fariseii erau împotriva Lui și îi îndepărtau pe izraeliți de El. Dar în Marcu 9, omul implicat era un tovarăș izraelit care nu răstălmăcea cuvintele despre Iesus, ci care credea în puterea numelui Său și o folosea pentru a alunga demonii. Faptul că el a reușit a arătat că Iehova Dumnezeu, Tatăl lui Iesus, nu l-a dezaprobat sau nu a părăsit omul la nevoie. Așadar, cum putea Iesus să obiecteze? Înregistrarea arată că El nu a făcut-o: „Ioan i-a zis: ‘Învățătorule, am văzut un om care scotea demoni folosindu-se de numele Tău și am încercat să-l oprim, pentru că nu venea cu noi’. Dar Iesus a zis: ‘Nu încercați să-l opritiți, căci nimeni nu face o lucrare de putere în numele Meu și imediat după aceea să mă insulte; fiindcă cine nu este împotriva noastră este pentru noi.’” – Marcu 9:38-40, *NW*.

Nu toți care credeau în Iesus L-au urmat pe El și pe cei doisprezece apostoli. Unora dintre cei care doreau să-L urmeze pe Iesus li s-a spus să se întoarcă la casele lor și să pună mărturie pentru El acolo. (Marcu 5:18-20) Așadar, nu era necesar ca acest om să-L urmeze literal pe Iesus pentru a fi de partea Lui. Există doar două părți în această controversă: fie pentru, fie împotriva lui Iesus, și din moment ce el nu era împotriva Lui, era pentru El. De la Rusalii, și de la revărsarea spiritului

sfânt asupra credincioșilor, era necesar ca acest om să se asocieze cu adunarea creștină pentru a primi spiritul sfânt și pentru a fi aprobat de Dumnezeu, el nefiind împotriva lui Isus. Acum este diferit cu sistemele religioase care predică în numele lui Isus. Nu poate fi spus că toate acestea nu sunt împotriva Lui din acest motiv, căci ele sunt împotriva martorilor credincioși ai lui Iehova care îl predică pe Isus și Împărăția Sa. Așadar, deoarece ei sunt împotriva celor mai neînsemnați dintre acești frați ai Lui, ei sunt împotriva Lui, iar doar simpla utilizare a numelui lui Isus nu le va obține o recunoaștere favorabilă ca urmași credincioși. Spusele din Matei 7:20-23 (NW) li se aplică: „Într-adevăr, după roadele lor îi veți recunoaște pe oamenii aceștia. Nu oricine îmi zice: ‘Doamne, Doamne’ va intra în împărăția cerurilor, ci acela care face voința Tatălui meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: ‘Doamne, Doamne, n-am profețit noi în numele Tău, n-am scos noi demoni în numele Tău și n-am făcut noi multe lucrări de putere în numele Tău?’ Și totuși, atunci Le voi mărturisi: Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, lucrători ai nelegiurii.”

• **În Matei 9:14-17 Isus a fost întrebat de ce discipolii Săi nu posteau așa cum făceau cei ai fariseilor și ai lui Ioan Botezătorul, și după câteva explicații El a adus în discuție faptul că un petic nou nu este cusut pe o haină veche și un vin nou nu este pus într-un burduf vechi. Acest lucru pare să nu aibă nici o influență asupra discuției. De ce a adus El în discuție acest lucru cu acest prilej? - B. Z., Washington.**

Isus Cristos nu face aici nicio schimbare bruscă de subiect, așa cum ar putea părea la prima vedere. Relatarea paralelă de la Luca 5:33-38 (NW) arată că aceasta a fost făcută cu scopul de a ilustra semnificația problemei: „Ei i-au zis: ‘Discipolii lui Ioan postesc deseori și fac implorări, ca și ai fariseilor, dar ai Tăi mănâncă și beau’. Isus le-a zis: ‘Puteți să-i faceți pe prietenii Mirelui să postească în timp ce Mirele este cu ei? Vor veni zile când Mirele va fi luat de la ei și atunci, în zilele acelea, vor posti’. Apoi le-a mai spus o ilustrare: ‘Nimeni nu taie un petic dintr-un veșmânt nou ca să-l coasă la un veșmânt vechi; dar, dacă îl coase, peticul nou se rupe și, în afară de asta, peticul luat din veșmântul nou nu se potrivește la cel vechi. Tot așa, nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; dar dacă pune, vinul nou va sparge burdufurile și se va vărsa, iar burdufurile se vor strica. Ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi’.”

Ceea ce Isus a vrut să sublinieze prin această ilustrare a fost că El introducea un sistem de lucruri complet nou, iar acest sistem nou de lucruri nu trebuia să fie atribuit grupului care îl urma pe Ioan Botezătorul sau grupului care îi urmau pe farisei. Discipolii lui Isus nu trebuiau să fie asociați cu aceste diferite grupuri religioase, să se alăture acestor grupuri sau să urmeze obiceiurile lor cu privire la post sau la alte ceremonii religioase pe care acestea le practicau poate. Isus nu a venit să aplaneze și să prelungească vechile și uzatele sisteme de închinare care erau gata să fie înlăturate. El înființa ceva complet nou, iar orice persoane care doreau viață, dar care erau încă în vechile sisteme, trebuiau să treacă la cel nou, și nu să încerce să-l folosească pe cel nou doar ca un petic pentru a-și consolida

sistemele religioase deteriorate care trebuiau să fie înlăturate. Prin urmare, noua organizație creștină pe care Isus o forma nu trebuia să fie ca un petic nou pe o haină veche sau ca un vin nou într-un burduf vechi. Ea nu trebuia să fie atașată, legată sau cuprinsă de către grupuri religioase anterioare. Aceste sisteme vechi nu puteau conține noul sistem de lucruri, nu erau adecvate pentru acest sistem nou, nu puteau să existe împreună cu noul sistem, ci aveau să fie aduse la sfârșit prin acest nou sistem de lucruri. Chiar și Legea lui Moise a trebuit să fie răstignită pe stâlpul de tortură, ca fiind împlinită și anulată.

Așadar, urmașii lui Cristos nu s-au conformat practicilor de post în timp ce Isus era prezent. Isus a spus că atunci când Mirele va pleca de lângă ei, atunci ei vor posti. Însă, prin acest lucru El nu a vrut să spună că ei trebuie să facă aceasta, dar faptele arată ca ei așa au făcut. După moartea Sa pe stâlpul de tortură, discipolii Săi L-au plâns și erau foarte confuzi pentru că ei s-au așteptat ca El să-și stabilească împărăția pe pământ în acel timp și când a fost omorât nu au înțeles de ce a fost permis să se întâmple acest lucru și au căzut în căile lor vechi de post și de doliu din cauza acestei lipse de înțelegere. Totuși, după Rusalii și după revărsarea spiritului sfânt și a iluminării lor cu privire la acest lucru, ei și-au revenit din căderea temporară în postul pe care îl practicau cei din grupurile religioase mai vechi.

Din toate acestea vedem că Isus a prezentat o ilustrație potrivită pentru a face să se înțeleagă ideea discuției. Așa cum o haină nouă de exterior nu trebuia să fie tăiată și folosită pentru a petici haine vechi iremediabile, ci trebuia să rămână intactă și complet nouă și la fel cum vinul nou nu trebuia să fie turnat în burdufuri vechi și uscate care și-au pierdut elasticitatea și plezneau, ci trebuiau să aibă propriile burdufuri noi, tot așa noua organizație creștină trebuia să aibă un sistem de lucruri complet nou, permanent separat de sistemele vechi religioase care fie au eșuat, fie au trecut de perioada utilității lor.

• **În Numerele 30:6-8 se afirmă că jurămintele unei femei pot fi anulate de către soțul ei. Acest lucru se aplică și în zilele noastre? - T.P., Indiana.**

Dacă venim la adevăr și facem jurământul lui Iehova Dumnezeu, atunci ar trebui să le îndeplinim, în special jurământul nostru de a face voința Lui de acum înainte. Ceea ce textul de mai sus descrie este poziția inferioară a soțiilor sub legea Mozaică și modul în care soțul era responsabil de obligațiile de care era legată soția. Dar noi nu suntem astăzi sub Lege, și această supunere a femeilor față de soții lor cu privire la jurămintele lor nu se aplică – pentru că dacă s-ar aplica, atunci nicio soție care a avut un soț necredincios ce s-a împotrivit adevărului, nu ar putea face cu adevărat un jurământ, oferindu-se Domnului Dumnezeu pentru a face voința Sa și a călca pe urmele lui Isus Cristos. Astfel că acum Dumnezeu tratează femeile ca persoane cu privire la jurămintele făcute, și soțul nu influențează această problemă și nu are nici o putere de a le anula sau a le interzice. Bineînțeles, o soție nu ar trebui să facă jurămintele nejustificate care ar putea interacționa cu îndeplinirea îndatoririlor ei scripturale corecte față de soț. (Ecl. 5:1-6) În plus, noi trebuie să ne amintim că în Israel nu a existat niciun soț

care să nu fie în relație de legământ cu Iehova Dumnezeu, și, prin urmare, este puțin probabil ca aceștia să fi interzis vreun jurământ adecvat care implica un devotament evlavios pe care soțiile lor îl puteau face lui Iehova. Aceste jurăminte sunt cele mai importante.

• **La ce se referă spusele din Isaia 4:1 când afirmă: „Și în ziua aceea, șapte femei vor apuca un singur bărbat și vor zice: Vom mânca pâinea noastră și vom purta îmbrăcămintea noastră, numai să fim numite cu numele Tău ca să înlăturăm rușinea de la noi?” - C.S., Washington.**

Observați că versetul se deschide cu conjuncția „și”, ceea ce leagă acest verset cu cel precedent. Ultimele versete ale capitolului precedent spun: „Bărbații tăi vor cădea loviți de sabie și puternicii tăi în război. Porțile cetății vor jeli și se vor întrista; și ea fiind pustiită, se va așeza pe pământ”. (Isa. 3:25, 26) Isaia le spunea izraeliților delincvenți despre timpul războiului și al pustiirii care va veni, și a arătat că o asemenea invazie în astfel de timpuri se va face asupra forței de muncă a națiunii, fapt care va crea o asemenea criză încât mai multe femei s-ar putea atașa de un singur bărbat. Ele ar fi bucuroase să-i poarte numele și să aibă parte de unele atenții masculine, chiar dacă ar trebui să-l împartă și cu alte femei. Ele ar accepta poligamia sau concubinajul pentru a avea o mică parte din viața unui bărbat.

Astfel că astăzi, în aceste zile din urmă de necaz, de conflicte și război în care mulți bărbați sunt uciși și alții scoși din viața civilă de cererile armatei, bărbații de însurat sunt puțini. Unii sociologi chiar și-au exprimat public această opinie, și anume că femeile împart un singur bărbat, că o parte dintr-un bărbat este mai bună decât nimic. În unele națiuni este practică poligamia, și pretutindeni relațiile sexuale devin tot mai dezordonate și cu mai puțină fidelitate pentru tovarășii de viață legali, chiar și atunci când monogamia este practică acceptată aparent. Multe femei sunt mulțumite să împartă un bărbat cu alte femei dacă este necesar, pentru a beneficia de unele atenții masculine și de unele satisfacții. Prin urmare, având în vedere contextul, se pare că Isaia 4:1 a prezis lipsa de bărbați care ar putea avea loc mai târziu, atât timpul pustiirii Ierusalimului, cât și în aceste zile. Totuși, această condiție nu este calea aprobată de a trăi pentru bărbați și femei astăzi.

TURNUL de VEGHERE

15 DECEMBRIE 1951

Nr. 24

Cuprins:

„SPUNEȚI PRIZONIERILOR: IEȘIȚII!”	- Pag. 873
CEL MAI MARE LIDER AL OMENIRII	- Pag. 881
ELIBERAREA ÎN CURS PÂNĂ LA MARGINILE PĂMÂNTULUI	- Pag. 883
PREOȚIA CEDEAZĂ ÎN FAȚA ADEVĂRULUI ÎN ORIENTUL APROPIAT	- Pag. 892
ADUNĂRILE „ÎNCHINĂRII CURATE”: DIN FRANȚA ÎN OLANDA	- Pag. 893
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 901

Vestitorul
Împărăției
lui Iehova

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Scopul „Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla și astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunțe veștile bune. Revista noastră este și ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăși izvorul înțelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalță deasupra oricăror propagande și prejudecăți rasiale, naționale și politice și o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradițională, ci mesajul ei înaintea în măsura în care crește lumina reflectată asupra scopurilor și lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

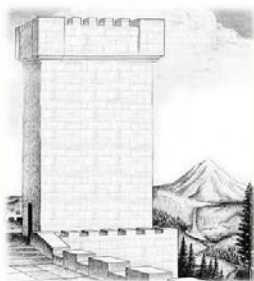
Ea privește lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generație afectată de lăcomie, delincvență, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie și teamă și de persecutarea minorităților nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profețiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevestește sfârșitul acestei lumi. Dar, cu speranță luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porțile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol și credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vestește Împărăția lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrănește pe comștenitorii împărăției cu hrană spirituală, îi înveștește pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viață veșnică pe un pământ paradisiac și îi mângâie cu promisiunea învierii morților.

Nu este dogmatică, ci vorbește cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profețiile, ci atrage atenția la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeția, iar oamenii pot să vadă ei înșiși modul în care se potrivesc acestea și cât de clar își interpretează Iehova propria profeție. În interesul salvării noastre, ea își menține atenția cu credință asupra adevărilor Bibliei și privește în mod neutru părerile religioase.

’Vegheați în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Așadar, vegheați în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *președinte* Grant Suiter, *secretar*
”Toți vor fi instruiți de Iehova”. – Ioan 6:45, NW; Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	LXX – The Septuagint Version
AT – An American Translation	Mo – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	NW – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	Ro – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	RS – Revised Standard Version
Lc – Isaac Leeser's version	Yg – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 Five cents a copy

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	\$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	\$1.72
Canada, 49 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	\$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. Notice of expiration (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. Change of address when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y.,
Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

„Spuneți prizonierilor: Ieșiți!”

„Pentru ca voi să le puteți spune prizonierilor: Ieșiți! celor care se află în întuneric: Arătați-vă! Iar ei se vor hrăni pe cărări, iar pășunile lor vor fi pe toate înălțimile.” – Isa. 49:9.

IEHOVA nu poate fi lovit pentru că deschide ușile închisorilor și pentru că eliberează prizonierii. El are o înregistrare că poate face aceste lucruri într-un mod literal. El a trimis vise profetice faraonului din vechiul Egipt și acestea au lucrat în favoarea sa pentru eliberarea lui Iosif din închisoare, pentru a interpreta vise și a devenit primul ministru al faraonului. El a folosit armatele puternice ale Babilonului drept executori ai Săi și le-a permis accesul în Ierusalim și a-l elibera pe profetul său Ieremia din închisoare. Mult mai târziu, conducătorii religioși ai Ierusalimului au făcut iar o arestare falsă, de data aceasta îndreptată asupra apostolilor lui Isus Cristos. Dar îngerul lui Iehova a deschis ușile închisorii în acea noapte, i-a scos afară fără ca măcar temnicerii să realizeze lucrul acesta și le-a spus să se ducă să predice mai departe despre Isus Cristos, la templu. Mai apoi, după ce chiar Petru a fost întemnițat și condamnat la moarte, în timp ce dormea legat cu lanțuri între doi soldați și cu gardieni în fața ușii, îngerul lui Iehova a desfăcut din nou lanțurile și l-a eliberat pe Petru pentru ca acesta să-l poată sluji mai departe pe Dumnezeu său.

² Chiar și stârnirea unui cutremur la închisoarea din Filipi, din Macedonia nu a fost prea mult pentru Iehova, pentru a elibera mâinile și picioarele înlănțuite ale apostolilor Pavel și Sila, și pentru ca ușa celulei să se deschidă și să-l facă pe temnicer să-i conducă afară, cu cel mai mare respect și ascultându-le mesajul cu smerenie. Cu adevărat stă scris: „Iehova eliberează prizonierii.” – Ps. 146:7, AS; Ier. 40:1-4; Gen. 41:1-46; Faptele 5:17-21; 12:1-11; 16:19-34.

³ Dar iată, ne aflăm în pragul anului 1952 A.D. Sunt timpuri mult prea moderne pentru ca Iehova Dumnezeu să mai facă astfel de lucruri precum eliberarea oamenilor din închisoare, nu-i așa? Să nu gândiți deloc astfel. Adevărul este că el își îndeplinește minunata lucrare de eliberare chiar acum, în această perioadă modernă din 1919 A.D. înapoi. Această lucrare este marcată de eliberarea

multora din adevăratele închisori, din lagăre de concentrare sau alte locuri de detenție. Dar se face cu adevărat remarcabilă prin eliberarea victimelor dintr-o închisoare mult mai mare și mai îngrozitoare, o stare spirituală de întemnițare într-un Babilon modern. Nimic nu poate rezista și nimic nu rezistă puterii sale de a-i elibera pe cei înrobiți, chiar și atunci când închisoarea încă se menține. Când îi va fi eliberat pe toți cei care doresc să fie liberi și care îl caută pentru ea, atunci va zdrobi întregul sistem de întemnițare prin bătălia Armaghedonului și va introduce o lume liberă tuturor celor care vor trăi. Observați cum acest lucru este pe cale să se întâmple.

⁴ Dumnezeu cel Atotputernic are un mare Eliberator sau Slujitor pe care-l folosește în această lucrare de oferire a dulcii eliberări celor iubitori de libertate, care sunt întemnițați. Cine este acesta? Ascultați glasul care răsună prin coridoarele celor nouăsprezece secole dintr-o sinagogă evreiască din Nazaret, Galileea, Palestina. Glasul citește cuvintele profeției lui Isaia, capitolul șaiszeci și unu, versetele unu și doi; ascultați aceste cuvinte: „Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că el m-a uns să le anunț săracilor vestea bună, m-a trimis să le predic captivilor eliberarea, și celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiți și să predic anul de bunăvoință al lui Iehova.” (Luca 4:18, 19, *NW*) Ah, recunoașteți glasul lui Isus din Nazaret vorbind și aplicând la el însuși acele cuvinte profetice care-l desemnează drept Servul lui Iehova pentru eliberare. Da, el este marele Serv pe care Atotputernicul Dumnezeu l-a ridicat pentru a sluji drept Eliberator, acum când întreg pământul este amenințat de o nouă robie, aceea a blasfematorului comunism internațional. Religiosul pontif îngâmfat, care se pretinde a fi „vicarul lui Cristos”, vizibil dă greș în a fi un bastion spiritual împotriva năvalei comunismului păgân. Nu se va putea bizui niciodată pe un Cristos fals pentru a reprezenta un adevărat bastion împotriva minciunilor politice și sociale. Dar adevăratul Cristos, Isus fiul lui Dumnezeu, stă mai puternic decât stânca din Gibraltar, nu doar respingând invazia comunismului și a altor isme politice din viața celor iubitori de adevăr și dreptate, ci eliberându-i pe mulți care se află în robia acestor sisteme.

⁵ Milioane de oameni dinăuntrul și din afara creștinătății au fost păcăliți în trecut. Și acum este o nebunie să ascuți de un om sau grupuri de oameni, când se ridică în slăvi și apoi atrăgând adepți după ei, să proclame că vor aduce libertatea oamenilor. Oferirea libertății depline pentru omenire se află în mâinile Atotputernicului Dumnezeu, Iehova. El a numit singur pe cineva de încredere pentru eliberarea prizonierilor din acest asupritor sistem de lucruri. Până în această zi el își menține acea numire. Așadar nu merită și va conduce doar spre deziluzie să privești spre altcineva decât spre cel pe care Singurul Dumnezeu Cel Prea Înalt l-a numit. El Îl face cunoscut pe cel pe care el l-a numit și îi vorbește cu aceste cuvinte: „Așa zice Iehova: Ți-am răspuns într-un timp rezonabil și te-am ajutat într-o zi de salvare; te voi ocroti și te voi da drept legământ oamenilor, pentru a restabili țara, pentru a-i face să moștenească moștenirile pustiite, zicându-le celor întemnițați: Ieșiți!; celor aflați în întuneric: Arătați-vă!” – Isa. 49:8, 9, *AS*.

SERVUL

⁶ Oh, vei spune, aceste cuvinte se aplică regelui Cir din Persia. În anul 539 î.C., el și unchiul său Darius au răsturnat puternicul Babilon care distrusese Ierusalimul și templul acestuia, și care pustiise țara evreilor, ducând aproape toți supraviețuitorii în exil în Babilon. Dar în primul an al domniei acestuia, Cir i-a eliberat pe acești prizonieri evrei. I-a lăsat să se reîntoarcă la moștenirea evreiască pustiită din Palestina și să reconstruiască țara aflată în ruine.

⁷ Toate acestea sunt adevărate. Isaia, capitoul patruzeci și cinci, a prezis despre Cir și faptele lui eliberatoare față de poporul lui Iehova, dar îl prezintă pe acesta drept un tip sau o figură profetică a lui Isus Cristos, Mai Marele Cir. De fapt Isus Cristos este cel care împlinește complet profetația lui Iehova. Așadar el este marele Serv al eliberării acum.

⁸ În vremea când Isus a fost pe pământ, el a deținut un instrument puternic, adevărul. Imediat ne gândim la cuvintele lui: „Dacă rămâneți în cuvântul meu, sunteți într-adevăr discipolii mei. Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va elibera.” (Ioan 8:31, 32, *NW*) Pe tot parcursul cât a fost pe pământ ca om s-a aflat în pericol permanent din partea marelui Șarpe, Satan Diavolul, și a întregii lui semințe nelegiuite de demoni și oameni. El s-a rugat Tatălui său ceresc care i-a răspuns și l-a ajutat să-și poată încheia lucrarea pentru salvarea omenirii. Iehova Dumnezeu l-a protejat până când lucrarea sa a fost încheiată. Apoi l-a lăsat să-și arate loialitatea și integritatea până la o moarte rușinoasă pe un stâlp de tortură, la Calvar. Dar Dumnezeu cel Atotputernic l-a ocrotit, înviindu-l la viață nemuritoare în cer, ca și înălțat Fiul spiritual al lui Dumnezeu. În acest fel, Isus Cristos își putea continua lucrarea de eliberare și să fie aproape pentru ea în această zi. Dumnezeu l-a oferit drept „legământ oamenilor”. Ce este acela un „legământ”? Un legământ este un angajament solemn de a face ceva. Dumnezeu s-a angajat sau s-a obligat în mod solemn să-i elibereze din închisoare și din robie pe adevărații iubitori ai libertății, și l-a dat pe fiul său Isus Cristos drept legământ sau jurământ că va face aceasta. El l-a oferit și l-a numit pe Isus spre a fi Acela care îi va elibera pe oameni. La fel de sigur precum este Isus cel înviat și glorificat la dreapta Tatălui în cer, la fel de sigur va fi o eliberare a oamenilor corecți din sclavia sistemului tiranic al lumii Babilonului modern. Așadar Acela spre care trebuie să privim este acest glorios Serv pe care Dumnezeu l-a dat drept „legământ oamenilor”. Toți liderii umani se vor dovedi escroci.

⁹ Fiecare iubiți libertatea pentru voi și v-ați dori să-i vedeți și pe alții bucurându-se de ea. Nu v-ar plăcea să fiți asociați ai adevăratului Eliberator în lucrarea sa? O puteți face. Și o știm din faptele scripturii că puteți. Mai sus (¶ 5) am citat cuvintele lui Isaia 49:8. Apostolul Pavel atrage atenția asupra acestor cuvinte și le aplică în legătură cu urmașii lui Isus Cristos. Reproducem felul particular al lui Pavel de a o spune și de asemenea cuvintele sale, după cum urmează: „Noi suntem, deci, ambasadori în locul lui Cristos, și ca și cum Dumnezeu ar implora prin noi, vă rugăm, în locul lui Cristos: ‘Împăcați-vă cu Dumnezeu.’ Pe cel ce n-a cunoscut păcatul, el l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim drepti în ochii lui Dumnezeu prin intermediul lui. Deoarece colaborăm cu

el, vă implorăm, de asemenea, să nu acceptați bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu ca să-i ratați scopul. Căci el zice [și aici urmează citatul lui Pavel din Isaia 49:8, LXX]: ‘Într-un timp de bunăvoință te-am auzit și într-o zi de salvare te-am ajutat’. Iată! Acum este în mod deosebit un timp de bunăvoință! Iată! Acum este ziua salvării! Noi nu dăm în nici un fel vreun motiv de poticnire, pentru ca serviciul nostru să nu fie criticat; ci în orice privință ne recomandăm ca slujitori ai lui Dumnezeu.” – 2 Cor. 5:20 până la 6:4, *NW*.

¹⁰ Aici Pavel ne spune despre serviciul care i-a fost încredințat și că prin aceasta lucra împreună cu Dumnezeu și cu Marele Său Serv, Isus Cristos. Cum Cristos nu se afla acolo personal, în carne, Pavel acționa precum un ambasador înlocuindu-l pe acesta și spunând în locul lui: „Împăcați-vă cu Dumnezeu [pentru a câștiga astfel salvare în acest timp de bunăvoință pentru asta].” Pentru ca slujirea sau serviciul lui să fie fără vină în această privință, Pavel nu oferea niciun prilej de poticnire ascultătorilor săi și se recomanda în orice privință ca slujitor sau serv al lui Dumnezeu. Așadar, el face apel către cei cărora le scrie ca să nu primească bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu prin Cristos și să-i rateze scopul. Și aici intervenim noi, cei care acceptăm bunătatea Sa nemeritată. Nu trebuie să uităm scopul pentru care ne-a fost acordată.

ÎNSĂRCINARE ÎN LUCRARE

¹¹ Cum am putea uita scopul acestei bunătați nemeritate? Prin eșuarea de a îndeplini lucrarea care ne-a fost dată, pentru a ne face vrednici. Odată ce am gustat din bunătatea lui nemeritată și ne-am împăcat cu Dumnezeu, sau ne aflăm în relații prietenoase cu acesta, trebuie să fim de-acum încolo un colaborator al acestuia. Trebuie să colaborăm cu marele său Serv, Isus Cristos. El i-a dat o însărcinare în lucrare marelui său Serv. Partea pe care o putem îndeplini în această însărcinare în lucrare suntem obligați să o facem. Așadar, în măsura în care însărcinarea Servului ni se aplică și nouă și noi devenim colaboratorii acestuia. Devenim membri ai clasei servului. Acest lucru este valabil în special pentru acei creștini care au fost unși cu spiritul lui Dumnezeu, precum Isus, și care sunt botezați în trupul său spiritual sau adunarea lui, care au fost făcuți comoștenitori ai împărăției cerești. Este obligația lor conform însărcinării divine de a se alătura ‘spunându-le prizonierilor: Ieșiți!, și celor care zac în întuneric: Arătați-vă!’ Dacă vom îndeplini cu loialitate această însărcinare, atunci nu vom fi primit degeaba nemeritata bunătate a lui Dumnezeu.

¹² Așadar, care este echipamentul nostru de lucru? Ascultați-l pe marele Serv, Conducătorul clasei servului, care ne sugerează care este acesta, prin cuvintele de început ale capitoului patruzeci și nouă din Isaia la care facem referire: „Ascultați voi insule și luați aminte la ce vă spun, voi popoare îndepărtate: Iehova m-a chemat din pântec; mi-a rostit numele încă de pe vremea când eram în pântecul mamei mele, și mi-a făurit gura precum o sabie ascuțită; în umbra mâinii sale m-a ascuns, m-a făcut precum o săgeată șlefuită și în tolba sa m-a păstrat aproape; și

mi-a zis: Tu ești servul meu; Israel, prin tine voi fi glorificat. Dar am spus, am ostenit în zadar, mi-am irosit forța cu nimicuri și deșertăciuni; cu toate acestea, cu siguranță, judecata mea este la Iehova, și răsplata mea la Dumnezeuul meu.” – Isa. 49:1-4, *AS*.

¹³ Servul indică faptul că mesajul pe care îl are de transmis va fi auzit de insule, ostroave sau țărmuri îndepărtate și de popoare de departe. Acesta va fi un mesaj global al eliberării prin el, marele Serv al lui Iehova. Dar când Isus a fost pe pământ, nu s-a dus pe nicio insulă – ținutul Palestinei nu are insule – și nu s-a dus pe țărmuri sau ostroave îndepărtate sau la popoare de departe. S-a limitat la „oile pierdute ale casei lui Israel” aflate acolo în micul ținut al Palestinei. Și cât timp a fost în carne alături de discipolii săi i-a instruit să facă același lucru pentru a predica împărăția lui Dumnezeu. (Mat. 10:5, 6) Deci dacă Isus nu s-a dus pe insule și spre popoarele îndepărtate, cum aveau acestea să-l audă? Prin trimiterea servilor săi tovarăși unși să meargă la ei. Dacă ei doreau să audă și să asculte, cum o puteau face dacă servii lui nu se duceau să le predice și să le dea posibilitatea să asculte glasul sau mesajul marelui Serv al lui Iehova? (Rom. 10:14, 15). Așadar putem observa cum clasa servului sub Isus Cristos este necesară pentru împlinirea acestei profeții de eliberare a prizonierilor.

¹⁴ Pe Marele Serv, spune Iehova, el l-a chemat încă din pântecel mamei sale și i-a rostit numele încă de pe atunci. Această declarație era adevărată cu dublu sens. Când îngerul Gabriel a anunțat-o pe Maria că va fi mama Fiului lui Dumnezeu, i-a spus: „Îi vei pune numele Isus”. Când îngerul i-a apărut în vis lui Iosif pentru a-i explica sarcina Mariei, i-a spus: „Ea va da naștere unui fiu, și-i vei pune numele ‘Isus’”. De ce? „Pentru că el își va scăpa poporul de păcatele lui”. Când îngerul a anunțat nașterea pruncului păstorilor de pe câmpurile de lângă Betleem, le-a spus: „Vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul, în cetatea lui David.” (Luca 1:31; Mat. 1:21; Luca 2:10, 11, *NW*) Dar toate acestea aveau loc la timpul când el era conceput în pântecel unei mame pământești și se naștea din aceasta.

¹⁵ Treizeci de ani mai târziu a fost botezat în apele Iordanului pentru a oferi o mărturie simbolică a dedicării sale de a face voința lui Dumnezeu. Apoi el a fost adus din pântecel femeii lui Dumnezeu, organizația sa cerească, căci atunci Tatăl ceresc, Iehova Dumnezeu, a dat naștere lui Isus, prin spiritul său sfânt, pentru a fi din nou fiul său spiritual. Atunci când spiritul se cobora într-o manifestare exterioară a unui porumbel și l-a uns pe Isus pentru a fi Cristosul, s-a auzit din cer glasul lui Dumnezeu spunând: „Acesta este fiul meu preaiubit, pe care l-am aprobat.” (Mat. 3:13-17, *NW*) Astfel din pântecel mamei sale cerești, femeia sau organizația lui Dumnezeu, Isus a fost numit să fie Cristos sau Cel Uns și a fost numit Salvatorul lui Iehova pentru omenire.

¹⁶ Servul și de fapt întreaga clasă unsă a servului a fost produsă din femeia lui Dumnezeu, pentru un serviciu împotriva dușmanilor lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a plăsmuit gura Servului său precum o sabie ascuțită și l-a făcut precum o săgeată șlefuită. Unul din clasa servului, apostolul Pavel, ne spune să acceptăm „sabia spiritului, care este cuvântul lui Dumnezeu” și că „acest cuvânt al lui Dumnezeu este viu și exercită putere și este mai ascuțit decât orice sabie cu două

tăişuri și pătrunde până acolo încât desparte sufletul de spirit.” (Efes. 6:17 și Evrei 4:12, *NW*) Limba celor răi este ca o sabie de calomnie, blasfemie și rușine; dar limba Servului și a urmașilor săi preia cuvântul lui Dumnezeu și se folosește, așadar, de „sabia spiritului”. Declară judecata marelui Judecător Iehova împotriva dușmanilor săi și demască inimile ipocriților religioși. Distruge falsa doctrină și tradițiile omenești care fac cuvântul lui Dumnezeu fără valoare. Această sabie a adevărului este o parte importantă din întreaga armură pe care Dumnezeu o pune la dispoziția clasei sale a servului, iar dușmanii poporului lui Dumnezeu nu-i pot rezista. Pe măsură ce slujitorii săi o folosesc, el îi ascunde în umbra mâinii sale. Astfel, deși aceștia sunt afară, în luptă deschisă, ei se află încă sub protecția sa.

¹⁷ De departe Iehova își trimite clasa servului precum o săgeată șlefuită din coarda arcului. Fiul lui Dumnezeu din cer era de fapt „Cuvântul lui Dumnezeu”, marele său Purtător de cuvânt, pentru că prin el ieșea Cuvântul lui Iehova. Dumnezeu l-a păstrat aproape, sau l-a pus la adăpost precum o săgeată în tolbă, păstrându-l spre folosință la timpul potrivit. La fel a păstrat pe toată clasa sa a servului pentru a fi folosită la timpul potrivit, când îi propulsează, prin spiritul său, împotriva dușmanilor adevărului, dreptății și ai împărăției lui Dumnezeu. Prin activitățile clasei sale a servului Cuvântul lui Dumnezeu este astăzi răspândit în lung și în lat, iar judecățile sale sunt declarate peste tot. – Ps. 127:4, 5.

¹⁸ Dar cum ar fi ca un astfel de slujitor onorat să spună: „Am ostenit în zadar, mi-am irosit forța cu nimicuri și deșertăciuni”? Ei bine, discipolii direcți ai marelui Serv ar fi putut spune asta la momentul morții sale pe stâlpul de tortură, când toți au fost împrăștiți de lângă el. Chiar și în ziua învierii sale doi dintre ei au fost auziți spunând: „Speram că el este acela care va elibera Israelul.” (Luca 24:17-21, *NW*) Aceștia au crezut că Servul lui Iehova a ostenit în zadar și și-a irosit forța cu nimicuri. Motive asemănătoare de descurajare au fost folosite de clasa servului în 1918, la punctul culminant al Primului Război Mondial. Atunci organizația vizibilă a clasei servului lui Iehova s-a aflat sub un pervers atac din partea dușmanilor politici, religioși și militari; literatura lor biblică a fost interzisă; libertatea lor de acțiune a fost redusă în multe feluri; și mulți dintre aceștia au fost închiși, inclusiv membrii oficiali vitali ai Societății lor legale. A existat o despărțire în rândurile lor din cauza celor trădători și rebeli; și o mare teamă și nesiguranță i-a tulburat și i-a adus sub puterea dușmanilor. Organizația lor a fost destrămată, la fel ca atunci când hoardele babiloniene au distrus Ierusalimul și templul său în 607 î.C. Domeniile lor de activitate au fost pustiite precum tărâmul împărăției lui Iuda, când regele Zedechia și supușii săi care au supraviețuit au fost duși în exil în Babilon. Atunci părea ca și cum clasa servului ar fi lucrat și și-ar fi irosit tăria în serviciul lui Iehova în zadar.

RĂMĂȘIȚA ELIBERATĂ MAI ÎNTÂI

¹⁹ Aceasta a fost o situație în care s-a simțit nevoia ca marele Serv al lui Iehova să vină, să vegheze să i se facă dreptate clasei servului său de pe pământ, izraeliții săi spirituali, și să fie răsplătiți. Marele Serv ne spune acum că Iehova l-a format încă din pântecul „femeii” sale, organizația sa cerească, pentru acest scop

onorabil: „Și acum, zice Iehova care m-a format încă de când eram în pântec pentru a-i fi serv, să i-l aduc înapoi pe Iacov, pentru ca Israelul să fie din nou strâns la el (pentru că sunt onorabil în ochii lui Iehova, și Dumnezeu meu a devenit puterea mea); da, zice El, nu este lucru puțin ca să fi servul meu pentru a ridica semințiile lui Iacov, și pentru a restabili pe cei păstrați ai lui Israel.” – Isa. 49:5, 6, *AS*

²⁰ În ziua învierii sale, Isus a început să-și reînsuflească discipolii descurajați și speriați. În ziua Cincizecimii a revărsat spiritul lui Dumnezeu asupra lor și a început să-i zidească într-o organizație spirituală. El a făcut ca starea lor spirituală să înflorească și să rodească precum trandafirii. Ei care au fost odată prizonieri ai corespondentului religios al Babilonului, anume apostata religie evreiască, acum au fost eliberați și restabiliți în organizația teocratică a lui Iehova pentru închinare și serviciu. Acestei rămășițe de evrei credincioși, prizonieri ai misticului Babilon, marele Serv al lui Iehova i-a spus: „Ieșiți”. Se aflaseră în întuneric religios, iar el le-a spus: „Arătați-vă!”; ieșiți la lumină. Aceștia erau o rămășiță a descendenților naturali ai credinciosului patriarh Iacov. Era, așadar, alcătuită din membri din toate semințiile lui Israel, prenumele lui Iacov. Prin urmare, glorificatul Isus Cristos din cer a acționat ca Serv al lui Iehova și a servit, în mod literal, „pentru a ridica semințiile lui Iacov și pentru a restabili pe cei păstrați ai lui Israel”.

²¹ Începând cu 1918 A.D. apare o rămășiță credincioasă de izraeliți spirituali, pentru că, așa cum o spune apostolul evreu creștin Pavel, „iudeu nu este acela care este iudeu doar la suprafață, nici nu este circumcizie cea care se află afară, în carne. Ci iudeu este acela care este iudeu pe dinăuntru, iar circumcizia sa este una a inimii, prin spirit, și nu printr-un cod scris.” – Rom. 2:28, 29, *NW*.

²² Precum credincioasa rămășiță evreiască din urmă cu nouăsprezece secole, la fel a fost și această modernă rămășiță de izraeliți spirituali înrobite și prizonieră a misticului Babilon în timpul Primului Război Mondial. Ei zăceau în întunericul obscurității mintale, al spaimei și al nesiguranței, în ce privește scopul lui Dumnezeu și voința sa pentru aceștia. Doar Iehova, prin marele său Serv, Regele Isus Cristos, îi putea ajuta, la fel cum i-a ajutat pe izraeliții prizonieri din Babilon servul lui Iehova din vechime, regele Cir al Persiei. Iehova îl pregătise pe marele său Serv tocmai pentru această lucrare de eliberare. El îl oferise drept legământ sau garanție al eliberării poporului său, iar acum l-a folosit pe Servul său în acest scop, începând cu 1919. În acel an a început să conducă pe cei din rămășița izraeliților spirituali spre libertate.

²³ Cu adevărat Iehova i-a zis lui Isus Cristos: „Tu ești servul meu; Israel, în care voi fi glorificat.” (Isa. 49:3, *AS*) În timpurile străvechi, Iehova l-a ales pe Iacov în locul fratelui său geamăn Esau, pentru a moșteni promisiunea făcută lui Avram: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului”; și a schimbat numele lui Iacov în Israel, care semnifica „a conduce alături de Dumnezeu”. Iar acum marele Serv al lui Iehova aducea binecuvântare rămășiței Israelului spiritual, eliberându-i de sub puterea Babilonului pentru a fi martori ai lui Iehova pe tot pământul. Prin această acțiune a Servului său Iehova a fost glorificat și onoarea

numelui său susținută. Libertatea rămășiței a servit pretutindeni gloriei sale, deoarece pentru loialitatea lor au devenit parte a clasei servului.

²⁴ Cu această restabilire a copiilor săi spirituali, ce are loc după pustiirile experimentate pe parcursul Primului Război Mondial, femeia lui Dumnezeu, Sion, nu mai avea motive să vorbească după cum prezicea profeția lui Isaia: „Dar Sion a spus: Iehova m-a părăsit și Domnul m-a uitat.” La care Iehova a răspuns: „Poate o femeie să-și uite copilul sugar, și să nu aibă milă pentru copilul din pântecul ei? Chiar și de aceasta ar fi să uite, ei nu te voi uita. Privește! Te-am săpat în palmele mele; zidurile tale sunt permanent înaintea mea. Deja constructorii tăi se grăbesc, în timp ce aceia care te-au distrus și te-au devastat pleacă de la tine. Ridică-ți ochii în jurul tău și privește! Toți se adună și vin la tine.”(Isa. 49:14, *AS*; 49:15-18, *AT*; *Mo*) Începând cu 1919, rămășița fiilor spirituali ai organizației lui Dumnezeu a Sionului a prins curaj și s-a grăbit să reclădească organizația vizibilă pustiită și să reînvie închinarea liberă și neînfricată a lui Iehova, să reînnoiască proclamarea împărăției sale prin Isus Cristos. Astfel s-au întors către Sion cu bucurie, iar Iehova a demonstrat Sionului că nu l-a uitat, așa cum zăcea pustiit și sfâșiat. Măinile sale de putere, în care numele său preaiubit era săpat sau imprimat, au devenit active pentru reconstruirea lui și pentru ridicarea zidurilor lui pentru protecție. Marele său Serv Isus Cristos a poruncit copiilor săi spirituali din sistemul de încarcerare al Babilonului: „Ieșiți!” și apoi i-a condus înapoi spre Sion. Întinericul dezaprobării divine s-a îndepărtat de la ei, iar acum se bucură de lumina aprobării și favorii sale.

[Notă de subsol]

Sulul lui Isaia în ebraică de la Marea Moartă (DSIa), din cel de-al doilea secol î.C., folosește cuvântul „ziditori” în loc de „fii”; la fel face și manuscrisul Ebraic Petropolitan din 916 A.D., și Targumul evreiesc din Caldeea, și *Versiunea* latină *Vulgata*. În afară de acestea, grecescul *Versiunea Greacă Septuaginta* exprimă aceeași intenție de ziditori aici.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Ce înregistrare are Iehova pentru că a deschis temnițele și i-a eliberat pe deținuți?
3. De când realizează El, în timpul nostru, o mai mare lucrare de eliberare și de ce anume?
4. Cum îl identificăm pe marele Serv de eliberare al lui Iehova?
5. La ce duce să îi privim pe oameni ca eliberatori, și a cui numire o ignoră această cale de acțiune?
- 6,7. La cine se aplică aceste cuvinte în tip și în antitip?
8. (a) Ce instrument puternic de eliberare a avut Isus? (b) Cum l-a ajutat Dumnezeu și cum l-a dat ca un „legământ oamenilor”?
9. Cum aplică Pavel Isaia 49:8 și cum arată că putem fi asociați cu adevăratul Eliberator în lucrarea Lui?
10. Cum încerca Pavel să-și păstreze serviciul fără vină, și ce apel face la noi despre bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu?

11. Cum putem evita să pierdem din vedere scopul bunătații nemeritate a lui Dumnezeu dat nouă?
- 12,13. Cui îi spune Servul să-l asculte și cum a fost făcut posibil ca ei să audă și să asculte glasul lui Isus?
14. Cum a fost chemat și numit marele Serv al lui Iehova, din pântecel mamei lui, în sens literal?
15. Cum a fost adevărat acest lucru, referitor la el, în sens spiritual?
16. Cum a făcut Iehova gura Servului ca o sabie ascuțită?
17. Cum l-a făcut Iehova ca o săgeată șlefuită ascunsă în tolbă?
18. Cum și când putea spune servul că s-a ostenit în zadar?
19. Ale cui servicii erau necesare acum, așa cum este arătat de Isaia 49:5,6?
20. Cum a ridicat marele Serv „semnțele lui Iacov” și cum „a restabilit pe cei păstrați ai lui Israel”?
- 21,22. Ce a făcut acest Serv, în mod asemănător, unei alte rămășițe de la 1918 încoace?
23. Cum au fost adevărate cuvintele lui Iehova despre Isus Cristos: „Tu ești servul Meu; Israel, în care voi fi glorificat”?
24. Cum a răspuns Iehova plângerii celor din Sion că erau părăsiți, uitați?

Cel mai Mare Lider al omenirii

De mii de ani oamenii urmează lideri umani în căutarea eliberării. Iehova Dumnezeu a arătat în Eden cum trebuia să arate adevărata eliberare. După căderea omenirii în păcat și moarte, Dumnezeu a îndreptat atenția spre o Sămânță care urma să se nască din pântecel organizației sale și care urma să restabilească dreptatea, pacea și viața. (Gen. 3:15) Între timp, politica, militarismul și știința au umplut lumea de campioni și eroi, pentru a fi aclamați în timpul vieții, iar după moartea lor să fie amintiți în fiecare an, la aniversarea lor.

Dar indiferent câtă glorie le-ar acorda oamenii eroilor lor, regula Bibliei rămâne: „Nu vă puneți încrederea în oameni puternici – simpli muritori care nu pot da nici un ajutor; când suflarea lor trece se întorc în țărână și în aceeași zi le pier și planurile.” – Ps. 146:3,4, *Mo*.

Unora dintre cei mai neînsemnați oameni li s-au acordat laude postume. Primul rege al omului, Nimrod, deși a fost venerat ca zeu după moartea sa, a fost un sălbatic vărsător de sânge toată viața lui. El i-a adus injurii adevăratului Dumnezeu și a încurajat venerarea statului. Deși pretindea că e sămânța promisă pentru eliberare, el a adus doar sclavie creaturilor care i se închinau. – Gen. 10:8-10.

Când sunt decretate sărbători în onoarea unor astfel de „oameni puternici”, cât de ipocrite sunt procedurile obișnuite urmate. De obicei este un timp în care domnește depravarea și comportamentul de scandalagii. Cel a cărui naștere furnizează motivul pentru asemenea bencheturi nu îi poate auzi pe petrecăreți, iar

dacă a fost un om onorabil în timpul vieții sale, probabil că nu ar fi vrut să o facă nici dacă ar fi putut. Este chiar mai rău decât atunci când preoții din vechime ai lui Baal se tăiau și urlau toată ziua în încercarea de a se face auziți de „dumnezeul” lor, când Ilie i-a făcut să se demaște singuri. Ei cel puțin au recunoscut că erau păgâni! – 1 Reg. 18:20-40.

Dar de ce, mai ales în această perioadă, contează aceste lucruri atât de mult? Deoarece tocmai acum, creștinătatea face o mare paradă de a comemora nașterea lui Isus Cristos, puternicul ‘martor, lider și comandant pentru popoare’. (Isa. 55:4) Cu siguranță, nu vom nega faptul că omul îi datorează recunoaștere acestui singur lider cu adevărat mareț pe care l-a avut vreodată. Fără îndoială, Isus corespunde tuturor cerințelor unui lider, în cel mai perfect sens al cuvântului. El își va demonstra invincibila sa strategie militară atunci când îl va zdrobi pe Diavol în „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”, sau Armagedon. (Apoc. 16:14,16) Atunci, guvernul acestui „Prinț al Păcii” va institui cea mai binecuvântată și pașnică domnie cunoscută vreodată, în condiții de mulțumire și prosperitate. (Isa. 9:6,7; Mica 4:1-5) Și niciun om de știință sau doctor care a trăit vreodată nu a putut, nici de departe, să egaleze ceea ce a dat Cristos omenirii. În loc să-și împovăreze supușii cu păcat și moarte, viața sa a furnizat o răscumpărare „pentru ca oricine exercită credință în el să nu fie distrus, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16, *NW*) În plus, avem promisiunea că viața sub conducerea guvernului său va ridica rasa umană la perfecțiune.

Dar acum, având în vedere aceste lucruri, ar trebui să fie evident că nu e necesară niciun fel de „liturghie pentru Cristos” sau „Crăciun” pentru acest mareț Lider. Această convingere este aprofundată observând că Biblia nu menționează niciunde vreo sărbătorire a nașterii lui Isus, nici de către el și nici de către discipolii săi. De asemenea, Biblia nu spune exact data nașterii sale, doar că a avut loc la începutul toamnei, aproximativ la 1 octombrie. Atunci de unde și-a avut originea data de 25 decembrie? Protestanții au preluat-o de la catolici, care și-au însușit-o de la religiile păgâne atât de răspândite în Imperiul Roman în secolul al patrulea. La rândul lor, popoarele păgâne din vechime o sărbătoreau din timpul primilor babilonieni, care comemora în fiecare an, la acea dată, ziua de naștere a lui Nimrod!

Și, așa cum data este greșită, tot așa este și orice este în legătură cu ea. Moartea lui Nimrod era comemorată în antichitate pe data de 24 decembrie, arzându-se păgânul buștean care se arde în fiecare ajun de Crăciun. Apoi, pe data de 25, prezența unui copac veșnic verde simboliza credința închinătorilor conform căreia „zeul Nimrod” fusese transformat într-o divinitate sau la nemurire. Mai mult, în timp ce creștinătatea este plină până la refuz cu acest serviciu păgân, făcut cu buzele pretinsului ei Lider, ei îi lipsesc toate virtuțile pe care el le-a cerut adevăraților lui urmași.

Isus a ținut la ideea unei singure închinări adevărate și le-a numit pe toate celelalte căi false care duc la distrugere. Însă unitatea creștinătății este sfărâmată de nu mai puțin de 265 de secte numai în Statele Unite. El a condamnat ipocrizia clerului care a scos venituri din actele de caritate publică și din rugăciunile rostite

cu voce tare. Iubirea clerului acestei lumi pentru știri care să le însoțească actele de caritate și rugăciunile lor la ceremonii în public unde politicienii sărută Biblia și ei adaugă o binecuvântare – toate acestea sunt fapte bine cunoscute. Ca urmașii lui să nu fie dezbinați și distruși de bariere de mândrie națională Isus a susținut să i se dea Cezarului ceea ce îi aparținea, însă el a accentuat că și lui Dumnezeu trebuia să i se dea ce i se cuvine, și că Dumnezeu este pe primul loc. Totuși, de două ori într-o singură generație, preținșii creștini din toată lumea au fost dezbinați de războaie mondiale în care catolici i-au ucis pe catolici și protestanți pe protestanți.

Pe parcursul serviciului lui Cristos a strălucit ideea centrală a rugăciunii Domnului: „Să vină împărăția ta”. Predicile creștinătății sunt pline de promisiuni minunate despre o lume mai bună datorită ingeniozității umane, a planurilor de securitate colectivă, a Națiunilor Unite ca speranță a omului, etc. Isus a dat „o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții.” (Ioan 13:34, *NW*) Religia lumească urzește mereu intrigi politice și violență frecventă împotriva creștinilor care sunt separați de lume, reflectând astfel certuri, invidie și ură.

Cu adevărat, creștinătatea este o carapace goală de mândrie și păgânism. Atunci când strigă către dumnezeii ei la aceleași sărbători și în același fel ca păgânii din vechime, desigur că rezultatele sunt aceleași. Dumnezeii pentru care au fost instituite la origine aceste sărbătoriri nu pot să răspundă. Astfel, Nimrod este mort pentru totdeauna, în ciuda copacilor mereu verzi ai antichității și ai celor care se folosesc și acum în 25 decembrie. Demonii interceptează lauda lui Dumnezeu și continuă să conducă națiunile spre Armagedon.

Creștinii caută să-și miște buzele într-o laudă inteligentă pentru Iehova, Dumnezeul cel adevărat și Atotputernic și Fiul său. (Evrei 13:15) Făcând așa și predicând vestea bună a împărăției sale, ei ajută din ce în ce mai multe persoane să aprecieze adevărata semnificație a păcii pe care le-a adus-o el „oamenilor cu bunăvoință” și a binecuvântărilor pe care le va primi acest pământ sub conducerea sa. (Luca 2:14, *NW*) Ei îl fac pe Dumnezeul lui dumnezeul lor și din Împărăția sa, speranța lor. Cât de înălțător! Ce Lider și Comandant cu adevărat mareț este el!

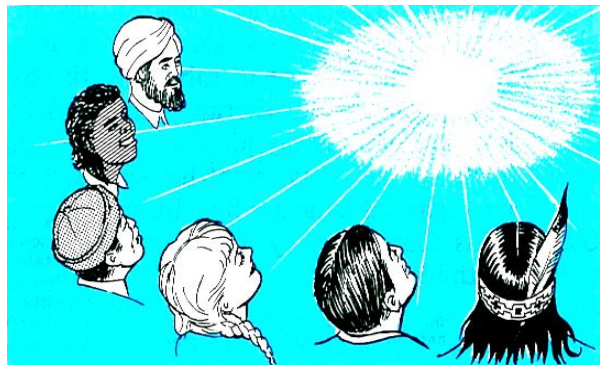
Există o vastă închisoare pământului peste care conduce Satan, Babilonul, care îi ține pe socială, economică, militară și religioasă. Dumnezeul iubirii aude mai clar decât oricine altcineva gemetele captivilor care iubesc libertatea, înălțându-l pe marele

său Serv, Isus Cristos, și investindu-l cu putere regească tocmai cu scopul de a le aduce eliberarea. Acum este timpul ca el să acționeze, căci se apropie tot mai mult ceasul ca Babilonul cel mare să fie distrus în bătălia Armaghedonului, iar toți oamenii care rămân în sclavia lui și iau parte la păcatele lui vor fi distruși odată cu el.

2. În 1914, Iehova Dumnezeu l-a onorat pe Servul său Isus Cristos, instalându-l ca Rege în Sion. Ca și Sionul în miniatură din vechime, acest Sion este organizația lui Iehova. Totuși, el este unul ceresc, cu o parte vizibilă, pe pământ, compusă din rămășița fiilor săi spirituali, izraeliți pe interior. El se îngrijește de această organizație vizibilă a Israelului spiritual mai mult decât se îngrijește orice mamă pământească de copilul ei, pe care-l hrănește la sân. De aceea, atunci când organizația vizibilă a părut irevocabil pustiită în 1918, iar puterea pe care o avea Babilonul cel mare asupra ei părea imposibil de distrus, Iehova l-a trimis pe Servul său să o salveze. El a îndepărtat, în 1919, puterea pe care o avea dușmanul asupra lor, și a început eliberarea rămășiței captive pentru ca aceasta să-și poată relua închinarea la el în deplină libertate și fără teamă. Din pricina numelui său, Iehova a fost interesat să-și reorganizeze poporul liber de Babilon. Scopul său era să îi strângă și să îi unească într-o organizație pe care dușmanul să nu o mai poată niciodată sfărâma, pentru ca închinarea pură să poată continua.

3. Să fim siguri de un lucru: Iehova nu permite ca închinarea lui să fie distrusă de pe pământ de către Babilon, organizația lumii Diavolului. Închinarea sa a existat cu mult înainte de a apărea Babilonul din zilele lui Nimrod, și va mai dăinui mult timp după ce modernul Babilon cel mare va dispărea. Acest lucru este la fel de sigur pe cât e faptul că rămășița Israelului din vechime a supraviețuit distrugerii Babilonului antic. Și la fel de sigur, martorii lui Iehova vor supraviețui și vor fi aici după ce Roma, orașul pe care episcopul său din Cetatea Vatican îl numește „Cetatea eternă” va cădea în distrugere veșnică, și odată cu ea și Moscova și alte centre ale puterii totalitare. Toți dictatorii și conducătorii tiranici de pe pământ nu sunt altceva decât oameni. Ei vor ajunge în mod inevitabil la sfârșit, întorcându-se în țărâna pământului, și aceasta în scurt timp. Însă închinarea lui Iehova de pe pământ va dăinui pentru totdeauna.

4. Trebuie să existe o organizație vizibilă care să îi primească pe toți de pe pământ care vor să i se închine lui Iehova Dumnezeu în libertate, înainte de bătălia Armaghedonului. Așadar, din 1919 încoace, el l-a folosit pe marele său Serv pentru a restabili rămășița Israelului spiritual, reorganizând-o pentru ca membrii ei să acționeze ca martori ai săi în perioada foarte importantă de după război. El i-a curățat de dezgustătoarea murdărie religioasă de care fuseseră întinați în timp ce se

aflau sub puterea și influența Babilonului. Astfel, el și-a făcut o organizație curată, demnă de a-i primi pe cei care au abandonat Babilonul, ascultând de porunca sa: „Îndepărtați-vă, îndepărtați-vă, ieșiți de acolo, nu atingeți nimic necurat! Ieșiți din mijlocul ei, păstrați-vă curați, voi, care purtați vasele DOMNULUI (Iehova)” Și, de când Iehova Dumnezeu și-a luat puterea sa cea mare și a început să domnească prin Servul său Rege, Isus Cristos, el și-a condus poporul reorganizat să vadă că singura organizație pe care trebuie să o aibă și în cadrul căreia trebuie să servească este organizația teocratică, nu cea democratică. Deoarece s-au căit și s-au întors la el cu inimi credincioase, Iehova a făcut ca rămășița izraeliților spirituali să facă parte din clasa Servului său, conduși de Principalul său Serv, Isus Cristos. Astfel, ei puteau să servească drept „servul credincios și înțelept”, despre care Isus prezisese și spusese că va fi numit peste toate bunurile sale pământești vizibile, interesele Împărăției. – Isa. 52:11, *AT*; Mat. 24:45-47, *NW*.

5. Dar urma să fie adunarea de oameni pentru reconstruirea organizației teocratice doar din cei care alcătuiau rămășița Israelului spiritual? Cei care fac parte din rămășița de la început, care au supraviețuit experiențelor Primului Război Mondial, obișnuiau să citeze Psalmul 50:5: „Strângeți-i la mine pe sfinții mei; cei care au făcut cu mine un legământ prin jertfă.” Se credea că doar acești sfinți urmau să fie strânși sau adunați la secerișul de dinainte de Armagedon, deși era potrivit ca începând din 1918 ei să anunțe acest mesaj: „Milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată.” S-a sugerat chiar că acest seceriș de sfinți spirituali s-ar putea sfârși în 1924, după care ar fi avut loc gloriificarea cerească a acestor urmași unși, născuți de spirit, ai lui Cristos. (Vezi *Turnul de veghere*, 1 ianuarie 1924, parag. 11-32) Cu nouăsprezece secole în urmă, membrii timpurii ai rămășiței evreiești erau înclinați și ei să creadă că strângerea oilor Păstorului Isus Cristos urma să fie doar din națiunea iudaică, samariteni și prozeliți circumciși. Timp de trei ani și jumătate după moartea, învierea, înălțarea la cer a lui Isus și revărsarea spiritului sfânt din ziua Rusaliilor, ei și-au limitat predicarea despre Cristos doar acestora, și nu intrau niciodată în casa unui păgân necircumcis pentru a-i spune vestea bună.

„Lumină pentru neamuri”

6. Însă marele Serv al lui Iehova știa mai bine. El chiar a făcut aluzie la acest lucru înainte de a se înălța la cer din mijlocul discipolilor săi. (Luca 24:45-49; Faptele 1:6-9) Isus știa că aceste cuvinte din profeția lui Isaia erau scrise anume pentru el: „Da”, zice el, „nu este puțin lucru să fii slujitorul meu, ca să ridici semințiile lui Iacob și să-i restabilești pe cei ocrotiți ai lui Israel. Te voi da și ca lumină pentru națiuni, ca să fi salvarea mea până la marginile pământului. Așa zice Iehova, Răscumpărătorul lui Israel, Sfântul său, celui disprețuit de om, celui urât de națiune, servul conducătorilor: Regii vor vedea și se vor ridica, la fel și prinții, și se vor închina, datorită lui Iehova, care este credincios, datorită sfântului lui Israel, care te-a ales.” Nu este de mirare, așadar, că la începutul capitolului el le invită pe insule, coaste sau țărături îndepărtate să îl asculte, și popoarele îndepărtate să ia seama la cuvintele sale! – Isa. 49:1,6,7, *AS*.

7. În ce fel „era puțin lucru” pentru el să ridice doar semințiile naturale ale lui Iacob și să-i restabilească doar pe cei ocrotiți din Israelul natural? Deoarece numai o mică rămășiță de câteva mii de iudei circumciși urmau să îl accepte pe Isus Cristos ca și Serv al lui Iehova, spre salvarea lor, iar această rămășiță nu ar fi fost suficientă pentru a completa numărul predestinat de 144.000 de membri ai corpului lui Cristos, peste care el este Cap. (Apoc. 7:4-8; 14:1,3) Mai mult, jertfa umană a lui Isus nu a fost doar pentru iudeii naturali, ci și pentru neamuri, oameni de orice fel. Așadar, era necesar ca Dumnezeu să facă să ajungă la neamuri mesajul de salvare și oportunitățile de a fi părtași cu Isus Cristos în împărăția cerească. Astfel, ei puteau crede și deveni izraeliți spirituali prin credința în Dumnezeu și în Cristosul său, și prin nașterea lor, de către el, prin spirit.

8. Dar când Isus se afla pe pământ ca om, un evreu, el și-a restrâns predicarea doar la evrei și samariteni, astfel încât aceștia să primească mai întâi oportunitatea Împărăției. Aici putem observa, din nou, nevoia de o clasă a servului, dacă Servul lui Iehova trebuia să fie „o lumină pentru neamuri” și „salvarea sa până la marginile pământului”. Dacă lumina și salvarea trebuiau să ajungă și la națiunile necircumcise, Principalul Serv trebuia să-și folosească urmașii ca ambasadori ai săi și să îi trimită la națiunile păgâne. El a început să facă acest lucru atunci când l-a trimis pe apostolul său Petru acasă la centurionul italian Corneliu, în Cezareea, pentru a-i predica vestea bună despre Iehova și despre Cristosul său. Atunci „Dumnezeu și-a îndreptat pentru prima oară atenția spre națiuni ca să scoată din ele un popor pentru numele său.” Atunci lumina a început să strălucească și peste neamuri. – Faptele 15:14; 10:1-48, *NW*.

9. Sub inspirație, se spune în profeția lui Isaia luată aici în considerare, că acest Serv include, pe plan secundar, o clasă a servului condusă de Capul lor Isus Cristos. Apostolul Pavel și colaboratorul lui, Barnaba, au aplicat astfel profeția lui Isaia când le-au citat-o în sinagogă iudeilor împotriviți și nerecunoscători, spunând: „Vouă trebuia să vi se spună mai întâi Cuvântul lui Dumnezeu. Dar, pentru că voi îl respingeți și nu vă considerați demni de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre națiuni. De fapt, Iehova ne-a dat poruncă prin aceste cuvinte: ‘Te-am pus ca lumină a națiunilor, ca să fii o salvare până la marginile pământului.’” – Faptele 13:44-47, *NW*.

10. Acest lucru este de netăgăduit. Această parte a profeției lui Isaia se aplică și la rămășița izraeliților spirituali, începând din 1919. Însă ei nu au realizat la început acest lucru. Cum s-a observat mai sus, ei credeau că strângerea închinătorilor lui Iehova în organizația sa teocratică urma să aibă loc doar dintre ei, clasa spirituală, sfinții legământului. Până în 1931 eforturile s-au centrat în special pentru strângerea moștenitorilor Împărăției și a completa rămășița corpului lui Cristos. Însă toți aceștia formau un corp al *servului* sub conducerea lui Isus, Capul, iar clasa *Servului* nu trebuie doar să-și servească ei însăși, ci să le servească și altora, cei la care Iehova Dumnezeu își trimite clasa servului. Astfel, prin intermediul luminii asupra Sfintelor Scripturi, el a deschis la timp ochii rămășiței pentru a vedea că trebuie să le servească și altora, pe lângă cei din clasa Servului. Erau și „alte oi” care nu făceau parte din „turma mică” a moștenitorilor Împărăției,

oi pe care Păstorul cel Bun, Isus Cristos, a spus că trebuia să le strângă și să le aducă pentru ca acestea să fie o singură turmă împreună cu rămășița, sub conducerea unui singur Păstor. – Ioan 10:16

11. Era o mare mulțime de aceste alte oi, rătăcind pe pământ, fiind maltratate de păstorii falși ai sistemelor religioase babiloniene. Ele erau de fapt captive în Babilon și se aflau în întunericul religios aducător de moarte de acolo. Și ele aveau nevoie să li se spună de către marele Serv al lui Iehova: ‘Ieșiți, arătați-vă! Veniți la libertate și la lumina adevărului și în favoare divină!’ Și ele trebuiau să vină la Sion și să se supună organizației teocratice pentru a scăpa de distrugerea de la Armaghedon. După cum a prezis profetul Ioel: „Oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat. Căci pe muntele Sion și la Ierusalim vor fi cei salvați, așa cum a spus Iehova, și în mijlocul rămășiței cei care sunt chemați de Iehova.” – Ioel 2:32, AS; Rom. 10:13.

12. Observați cum aplică Scripturile profeția lui Isaia pentru a ne-o face înțeleasă. În urmă cu nouăsprezece secole, în comparație cu rămășița izraeliților credincioși, toate națiunile necircumcise cărora trebuia să li se spună mesajul erau păgâne din naștere. Astăzi, rămășița care compune clasa „Servului credincios și înțelept” sunt izraeliți spirituali. În comparație cu ei, „celelalte oi” ale Păstorului sunt păgâne de toate felurile, spiritual vorbind. Și totuși, acum, vestea bună a împărăției întemeiate a lui Dumnezeu trebuie să ajungă la aceste alte oi pentru a le elibera din sclavia și închisoarea lumii babiloniene a Diavolului. Iehova îi spune clasei Servului căreia îi aparține rămășița de astăzi: „Ca să le spui prizonierilor: ‘Ieșiți!’ și celor ce sunt în întuneric: ‘Arătați-vă!’ Ei se vor hrăni pe cărări și pășunile lor vor fi pe toate înălțimile. Nu vor mai flămânzi și nu vor mai înseta, nici nu-i va mai bate căldura dogoritoare sau soarele. Fiindcă cel ce are milă de ei îi va conduce, îi va călăuzi la izvoare de apă. Voi face din toți munții mei o cale și drumurile mele mari vor fi înălțate. Iată că ei vor veni de departe [est]. Iată, unii de la nord și de la vest, iar alții din țara Sinim [partea de sud a ținutului Syenê, *Mo; AT*] Cântați, ceruri, și bucură-te, pământ! Să izbucnească în cântat munții! Căci DOMNUL [Iehova] și-a mângâiat poporul și va avea milă de cei nenorociți ai săi.” – Isa. 49:9-13.

13. Această profeție fericită se extinde acum și la „celelalte oi” ale Păstorului, care trebuie să fie salvate din Babilon înainte de Armaghedon. Acest lucru ni se dezvăluie în Apocalipsa. Apostolul Ioan descrie mai întâi viziunea sa despre strângerea și pecetluirea celor 144,000 de membri din cele douăsprezece seminții ale Israelului spiritual. Apoi, el spune: „După aceste lucruri m-am uitat și iată! O mare mulțime, pe care niciun om nu putea să o numere, din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile.” Asta înseamnă că această mulțime este una formată din *păgâni*, spre deosebire de cei 144.000 de izraeliți spirituali. Dar unde sunt ei și ce fac? „Stau în picioare înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe și cu ramuri de palmier în mâini. Și ei continuă să strige cu voce tare: ‘Salvarea o datorăm Dumnezeului nostru, care stă pe tron, și Mielului.’”

14. Dar a venit această „mare mulțime” la Sion, supunându-se conducerii teocratice a lui Iehova, care stă pe tronul ceresc? Da, a făcut-o, căci unul dintre

bătrâni identifică mulțimea pentru Ioan, zicând: „Aceștia sunt cei care au ieșit din necazul cel mare [aceasta localizează venirea lor între anii 1919 și Armaghedon] și și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. De aceea sunt ei înaintea tronului lui Dumnezeu și zi și noapte îndeplinesc pentru el un serviciu sacru în templul său [pe muntele Sion], iar Cel ce stă pe tron își va întinde cortul peste ei.” Iar acum, bătrânul citează în continuare textul din Isaia 49:10 și îl aplică „marii mulțimi” pe care o aseamănă cu oile, spunând: „Nu vor mai suferi de foame, nici de sete și nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo căldură dogoritoare, pentru că Mielul, care este în mijlocul tronului, îi va păstori și îi va călăuzi la izvoarele apelor vieții. Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.” – Apoc. 7:9,10,14-17, *NW*.

Nevoia de mai mult teritoriu

15. În 1935 i s-a dezvăluit rămășiței Israelului spiritual modul în care urma să se aplice viziunea „marii mulțimi” pentru alte oi din toate națiunile. Pentru a ilustra modul în care s-au strâns turmele de „alte oi” la Sion de atunci încolo, putem spune că existau 20,786 de vestitori activi ai Împărăției, în Statele Unite ale Americii, în acel an, în comparație cu cei 135,356 din aprilie 1951. Pentru a le ușura venirea, Iehova a făcut pentru ele o cale peste obstacolele asemănătoare munților și le-a ridicat cărări peste văile adânci. De-a lungul drumului el le-a hrănit, găsimd pășune pentru ele chiar și pe dealuri care păreau neroditoare, dându-le întotdeauna apele vieții adevărate din Cuvântul său Sfânt.

16. Așa cum a prezis profeția, el le-a adus de peste tot într-o singură turmă a Mielului său, Păstorul cel Drept, de la est și vest și de la nord și sud, da, chiar și de pe întunecatul continent al Africii, reprezentat de sudul Sinimului sau Syenê (în prezent Aswân, Egipt). Sionul, reprezentat pe pământ de rămășița izraeliților spirituali, a fost surprins. Nu le poate explica, neașteptându-i niciodată de această parte a Armaghedonului. „Așa cum Eu trăiesc, zice Iehova, te vei îmbrăca, în mod sigur, cu toți aceștia ca și cu niște podoabe și te vei încinge cu ei ca o mireasă.” (Isa. 49:18, *AS*) Priviți ce demonstrații avem despre aceasta la adunările de circuit ale Martorilor lui Iehova, la adunările lor de district, naționale și internaționale! La congresul internațional de la New York, din anul 1950, au fost 123,707 persoane atente la adunarea publică de duminică, 6 august, pentru a auzi discursul „Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ?” Națiunile și conducătorii lor i-au disprețuit și urât pe cei din clasa Servului, începând de la Capul său, Isus Cristos, și până la rămășița sa de astăzi, și nu e de mirare că sunt uimiți când văd această priveriște minunată. Însă oricât ar displăcea-o regii și prinții, ei trebuie să recunoască faptul că Iehova, Sfântul Israelului spiritual, i-a fost loial clasei Servului pe care a ales-o. – Isa. 49:7.

17. În mod logic, acest lucru a umplut organizația cu oameni, și astfel a apărut nevoia de a o extinde, iar grupele prea mari au trebuit să fie împărțite, rezultând formarea de noi grupe, în locuri noi, pentru a primi nou-veniții și a face loc pentru mai mulți care să intre și să fie încorporați în organizație, pentru publicarea mesajului de eliberare din Babilon. „Cu siguranță” îi zice Iehova

Sionului, „pentru devastările și pustiirile tale și țara ta plină de ruine, acum ești prea strâmtă pentru locuitorii tăi, iar cei ce te înghițeau sunt departe. Copiii de care ai fost privat vor spune în auzul tău: ‘Locul a ajuns prea strâmt pentru mine. Fă-mi loc ca să pot locui.’ Atunci vei spune în inima ta: ‘Cine mi-a făcut acești copii, văzând că sunt o femeie rămasă fără copii și stearpă, o prizonieră și întemnițată? Cine i-a crescut? Iată, fusesem lăsată singură. Unde erau ei?’” Cât de demnă de milă este această exclamație de surprindere maternă a Sionului la vederea acestor nenumărate mulțimi de copii și însoțitori loiali ai lor din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile! (Isa. 49:19-21, Ro) Dar cum duce Iehova la îndeplinire acest lucru?

18. Ascultați: „Așa zice Domnul DUMNEZEU [Iehova]: ‘Iată! Îmi voi ridica mâna spre națiuni și îmi voi înălța semnalul către popoare. Ele îi vor aduce pe fiii tăi la sân și le vor purta pe fiicele tale pe umeri. Regii îți vor fi tată adoptiv, iar reginele lor îți vor fi doici. Se vor pleca înaintea ta cu fața la pământ și îți vor linge țărâna de pe picioare. Vei știi că eu sunt DOMNUL [Iehova], iar cei care își vor pune încrederea în mine nu vor fi făcuți de rușine.’” (Isa. 49:22,23, AT; Mo) Aceasta dovedește că profeția care vorbește despre eliberarea captivilor până la marginile pământului trebuie să își aibă împlinirea acum, înainte de bătălia Armagedonului, cât încă mai există națiuni, popoare, regi și regine non-teocratice.

19. În timp ce demonii organizației invizibile a lui Satan grăbesc națiunile și conducătorii lor spre câmpul de luptă al Armagedonului, acești conducători și aceste sisteme lumesti nu reușesc să își păstreze controlul asupra oamenilor cu bunăvoință, atunci când aceștia aud chemarea de eliberare a Marelui Serv al lui Iehova: Ieșiți! Arătați-vă! Ieșiți la libertate și la lumină! În ciuda mobilizării de către ei a oamenilor, prin măsuri dictatoriale, ei sunt obligați să renunțe la aceste „alte oi” în favoarea organizației teocratice a Sionului. Ca și tați adoptivi și doici, ei guvernează aceste persoane cu bunăvoință pentru ca ele să fie pregătite la timp pentru a fi predate organizației lui Iehova. Ei sunt obligați să se plece și să recunoască înfrângerea încercărilor lor nelegiuite de a împiedica această strângere la Semnal, pe care Iehova l-a ridicat pe înălțimi.

20. Acest Semnal este Regele său, Isus Cristos, marele său Serv al eliberării, pe care l-a înălțat pe tron, în 1914, pentru a domni în mijlocul dușmanilor săi. (Isa. 11:10-12; Apoc. 12:5; Ps. 110:1,2) Unul dintre modurile în care își manifestă el domnia în mijlocul dușmanilor săi este eliberarea captivilor pe care i-au ținut acești dușmani sub controlul lor, și conducerea lor în Sion, asemenea unui păstor, pentru a i se închina lui Iehova Dumnezeu la templul Său de acolo. Astfel, Sionul își extinde teritoriul chiar și în ținuturi aflate sub conducere dictatorială și totalitară; iar Isus Cristos Regele arată în acest fel că toți conducătorii pământului, slabi sau puternici, se află sub picioarele sale, ca un așternut. Făcând ca Sionul să se umple de copii, acestuia, și mai ales rămășiței lui de pe pământ, li se dovedește că Iehova este Dumnezeu și că cei care așteaptă ca el să acționeze la timpul său stabilit nu vor fi făcuți de rușine fiind dezamăgiți.

21. Ești tu un membru din clasa Servului sau ești una dintre „alte oi” ce cooperează cu clasa Servului? Atunci încrede-te cu tărie în Cuvântul lui Dumnezeu și mergi mai departe în lucrarea pe care i-a încredințat-o el Servului lui să o facă în acest timp. Atotputernicul Iehova Dumnezeu este cu marele său Serv să-i elibereze pe captivii care nu au fost încă salvați, iar această lucrare de eliberare care are loc în prezent va continua până la marginile pământului, până când va fi eliberat ultimul dintre ei și se va angaja în închinarea și serviciul lui Iehova de la templul său din Sion.

22. Să nu credeți că este imposibil să mai fie eliberați și alții, mai ales de sub domnia totalitară. „Poate fi luată prada de la un luptător sau pot fi eliberați captivii unui tiran? Dar așa zice DOMNUL [Iehova]: ‘Chiar dacă vor fi luați captivii unui luptător și va fi eliberată prada unui tiran, mă voi împotrivi potrivnicilor voștri și-i voi salva pe copiii voștri. Pe asupritorii tăi îi voi face să-și mănânce propria carne și se vor îmbăta cu propriul sânge ca de vin nou. Atunci toată carnea va știi că eu, DOMNUL [Iehova], sunt salvatorul vostru și că Eu, Puternicul lui Iacov, sunt răscumpărătorul vostru.’” – Isa. 49:24-26, *AT; Mo; Maredsous*.

23. Așadar, nimeni să nu spună: „Nu se poate face! Nu se poate merge mai departe!” Această lume militarizată, cu recrutările și legile ei universale de instruire militară, nu poate împiedica lucrarea Servului lui Iehova de a elibera captivi. Și nici dictatorii totalitari asupritori nu pot face acest lucru, indiferent că se află înăuntrul sau în afara „cortinei de fier”. Salvarea acelor pe care îi țin ca pradă și captivi are loc chiar sub ochii lor, indiferent că sunt folosite metode legale sau ilegale. Serviciile publice pe care le prestează oamenilor toți acești conducători, și pentru care noi „îi dăm Cezarului ce este al Cezarului”, în mod corect, sunt tocmai lucrurile pe care le folosește clasa Servului pentru a continua lucrarea lui Iehova de a strânge „alte oi” ale sale de partea guvernului său teocratic. Este nevoie de mai mult spațiu pentru copiii Sionului, iar acesta este câștigat. Însă aceasta nu prin agresiuni militare sau uzurpări nedrepte, invadând și furând teritoriile altor popoare prin forță și violență. Nu, ci prin expansiune pașnică, cu vestea bună a păcii. Astfel, cei care simt că nu au destul loc pot să se deplaseze în alte teritorii pentru a fi misionari în străinătate și la case misionare și în alte țări și să înființeze centre ale închinării lui Iehova acolo. În acest fel, lucrarea de eliberare se extinde până la marginile pământului.

24. Iehova Dumnezeu a promis să se împotrivescă celor ce ni se împotrivesc. Acest lucru înseamnă că el este de partea noastră și ne susține. El îi va induce în confuzie pe asupritorii și împotrivorii noștri în bătălia Armagedonului. El îi va face să lupte unii împotriva altora și să se distrugă unii pe alții. În acest fel se vor împlini cuvintele care spun că își vor mânca unii altora carnea și își vor bea sângele, și nu va fi datorită vreunei transfuzii medicale de sânge și nici în încercarea de a-și salva viața. Concluzia este că orice carne – dușmanii noștri încă vii în carne, precum și noi – va fi făcută să vadă că Iehova este singurul Salvator al poporului său, al celor care vin la Sion. Dacă îi rămânem credincioși și îi servim alături de marele său Serv, Isus Cristos, putem fi siguri că vom primi eliberare

completă în cele din urmă. Nicio putere demonică nu poate împiedica acest lucru înainte să fi avut privilegiul de a ajuta și noi la eliberarea altora.

25. Ce onoare este aceea de a elibera poporul lui Iehova din închisoare! În punctul culminant al celui de-al doilea Război Mondial se poate ca trupele Alianților să se fi simțit privilegiate și extrem de onorate pentru că au putut să elibereze victimele naziștilor din închisori și lagăre de concentrare. Dar acum, este cu atât mai mare privilegiul și onoarea de a elibera victimele din închisoarea Babilonului și de a face acest lucru prin metode pașnice, prin intermediul Împărăției, și toate acestea pentru ca ei să poată adora și servi pe Iehova Dumnezeu pe muntele Sion! Prin urmare, cu adâncă apreciere și încredere curajoasă în Atotputernicul Dumnezeu, membrii clasei Servului și însoțitorii lor loiali să înainteze în lucrarea de eliberare până la marginile pământului. Triumful final al Sionului asupra tuturor dușmanilor și împotrivorilor este absolut asigurat, împreună cu dreapta lume nouă a libertății nesfârșite.

[Notă de subsol]

Sulul lui Isaia de la Marea Moartă (DSIa), din secolul al doilea î.C., redă aici „a tiranului” și nu „legal”; și așa fac și *Versiunea Syriac* din vechime și *Versiunea Latină Vulgata*; *Septuaginta* Greacă exprimă același cuget.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ale cui gemete le aude Iehova și de ce acum este timpul să acționeze în interesul lor?
2. Cum a arătat Iehova, în 1919, că era interesat de Sion și pentru ce scop?
3. Ce ilustrează că Iehova nu va permite ca închinarea Lui să fie desființată de pe pământ de Babilon?
4. Ce a făcut Iehova cu rămășița Lui ca să aibă o organizație pentru a-i primi pe toți de pe pământ, care să I se închine înainte de Armagedon?
5. Urma, însă, să fie strânsă doar rămășița Israelului spiritual, și cum a fost părerea lor ca cea a rămășiței iudaice cu mult timp în urmă?
6. Prin ce scriptură din Isaia 49 Isus a înțeles mai bine cum vor sta lucrurile?
7. Cum era „puțin lucru” ca Isus să ridice doar pe semințiile naturale ale lui Iacov și pe cei ocrotiți ai Israelului?
8. Cui le-a predicat Isus personal, și ce era necesar dacă el urma să fie o „lumină pentru națiuni” și o salvare până la marginea pământului?
9. Cum arată inspirația că profetia lui Isaia de aici cuprinde clasa Servului de sub Isus?
10. De ce era necesar să se arate rămășiței, de la 1919 încoace, că această parte a profetiei lui Isaia se aplică și lor?
11. Ce trebuia să se facă în legătură cu „alte oi” și de ce?
12. (a) Ce fel de izraeliți sunt astăzi cei din rămășiță, și de aceea ce sunt celelalte oi, vorbind din punct de vedere comparativ? (b) Ce trebuie să li se spună?
13. Cum le ilustrează Apocalipsa pe alte oi ca păgâne?
14. De unde vin aceste alte oi, și din ce profetie se citează acum, aplicându-li-se?

15. De când este clarificată identitatea „mulțimii mari” și cum demonstrează statisticile că de atunci încoace membrii ei vin la Sion?
16. Din ce părți i-a adus Iehova, și ce adunări le arată numărul, spre marea uimire a Sionului?
17. Ce a necesitat aceasta, în ce privește extinderea organizației uimitului Sion?
18. Cum realizează Iehova acest lucru și înainte de ce distrugere?
19. Le pot opri pe aceste oi sistemele și conducătorii pământești, și cum sunt ei ca tați adoptivi și doici?
20. Ce este acest Semnal și care este dovada că acesta domnește și că Iehova este Dumnezeu care nu dezamăgește?
21. Ce trebuie să facă acum clasa Servului și asociații acesteia și până când se va realiza ce anume?
22. Ce declarație divină arată dacă este posibil sau nu să facem ca mai multe oi să iasă mai ales de sub domnia totalitară?
23. Atunci, prin ce mijloace și metode merge lucrarea mai departe, și cum se răspândește lucrarea de eliberare până la marginile pământului?
24. Ce va face Iehova împotrivoritorilor Lui și cum îi va face pe ei și pe noi să știm despre El?
25. Care este acum marea noastră onoare și în ce măsură vom avea parte de ea?

Influența preoției cedează în fața adevărului în Orientul Apropiat

Deși Orientul Apropiat a fost prima regiune binecuvântată cu mesajul creștinismului adevărat, astăzi lăncezește în sclavia preoției. Însă puterea eliberatoare a adevărului taie chiar și cele mai puternice legături. Acum mai bine de un an, un predicator cu timp integral al împărăției lui Iehova a vizitat o mănăstire aflată pe un povârniș între Ierusalim și Betleem. Cât timp a fost acolo, acest pionier a avut ocazia de a pune mărturie despre împărăție unui călugăr care se închina înaintea chipurilor. Un an mai târziu, martorul a întâlnit același călugăr în Betleem. Călugărul i-a spus pionierului că la scurt timp după prima lor întâlnire el a refuzat să se mai supună șefului său sau să se roage la chipuri, cerând o Biblie. El a adăugat: „Am crezut cuvintele tale pentru că mi le-ai arătat din Biblie ... așa că am fugit cu ideea de a te găsi.” El este acum peste măsură de fericit că este asociat cu frații și învață căile creștinismului adevărat pe cât de repede este posibil.

Un alt martor al lui Iehova a întâlnit un preot sirian și pe câțiva dintre enoriașii lui. Oamenii i-au îndemnat pe cei doi să discute despre convingerile lor, în speranța că vor dovedi că fratele greșește. După o scurtă discuție, preotul a rugat oamenii să-l lase singur cu martorul. Apoi el s-a confesat fratelui, spunând: „Ai dreptate în legătură cu convingerile tale. Nu renunța la ceea ce ai fost învățat, pentru că noi greșim. Desigur, nu le pot spune asta sincer oamenilor orbi, de teamă să nu mă omoare cu pietre.” Câteva zile mai târziu, același preot a certat un grup de

închinători din biserica siriană care se îngheșuieră să sărute un chip și a rostit un lung discurs despre nelegiuirea închinării la chipuri. Pentru aceasta, lui i-a fost oprit salariul. Mai târziu, i s-a cerut să își exprime părerea asupra subiectului în prezența unui grup de fanatici religioși falși. Spre mâhnirea ascultătorilor lui, el a descris practica generală falsă a creștinismului ca o religie păgână, departe de adevărul creștinism, adăugând faptul că sfârșitul ei este aproape.

Adunările „închinării curate”: din Franța în Olanda

ÎNCÂNȚAȚI de marea adunare internațională de pe stadionul Wembley, Londra, Anglia, în primele cinci zile ale lui august sute de participanți la congres din multe țări, inclusiv mulți francezi, au trecut Canalul Mânecii în luna următoare și în continuare, pentru a participa la adunarea de patru zile de la Paris, din data de 9-12 august. Din Franța și din alte ținuturi vecine, mii de oameni se apropiau de același oraș faimos și fabulos. Martorii lui Iehova francezi erau încântați în mod deosebit. Aceasta urma să fie prima lor adunare națională după mulți ani. Pentru prima dată în paisprezece ani ei vor fi adunați cu toții într-un singur loc. În 1937, înainte de Al Doilea Război Mondial, Franța avea doar 700 de martori. Acum, peste 7,000 raportează serviciu activ ca și vestitori. Acum, multe mii dintre aceștia ar avea o șansă de a se întâlni unii cu ceilalți și cu frații lor creștini, care prin publicațiile Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere au fost invitați să vină din toate părțile lumii. Frați din 28 de țări, chiar din Australia, Noua Zeelandă, Filipine, India, Africa de Sud, Venezuela și America de Nord, urmau să fie acolo. Președintele și vice-președintele Societății, împreună cu alți reprezentanți ai sediului din Brooklyn și Canada, urmau să fie prezenți și să servească în cadrul programului. Franța nu mai era, prin urmare, izolată de restul lumii. Martorii francezi știau că aceasta avea să fie „cea mai bună adunare de până atunci.” Aceasta s-a dovedit a nu fi o opinie greșită.

Palais des Sports, locul congresului, este situat doar la un corp de case distanță de frumosul râu Sena și la doar câteva corpuri de case la sud de Turnul Eiffel, care atinge norii. Acest stadion mare are 12,000 de locuri și în general este folosit pentru curse de bicicletă sau meciuri de box ori lupte. Însă acum – ziarul de duminică al Parisului, *Dimanche*, în numărul său din ultima zi a congresului, a vorbit despre el ca fiind „Palatul Sportului transformat într-o catedrală.” Dar noi am spune „o Sală a Împărăției.” Cu siguranță interiorul stadionului a fost transformat. În afară de miile de scaune care au fost special instalate pentru noi în arenă și care acopereau pista concavă și înclinată, acum era o platformă mare, înaltă, la capătul

sudic. Atârnată în spatele ei era o minunată cortină roșie de catifea. Două rânduri de lumini ce cădeau pe această cortină impozantă scoteau în relief cuvintele „Martorii lui Iehova – 1951 – Adunarea închinării curate”, scrise în franceză cu litere mari aurite. Ramuri de palmier și gladiolele colorate din jurul scenei erau tot ce mai trebuia pentru a întregi decorul.

Președintele congresului era servul de filială de atunci din Paris, al Societății, Henry Geiger, iar asistentul său era servul filialei din Bruxelles (Belgia), C. H. Holmes. Servul congresului era un absolvent al Școlii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, L. E. Smith, iar asistentul său era tot un absolvent, un francez, L. Iontès, acum serv de filială în Paris de la 1 septembrie. Din cauza bolii fratelui Gieger, a fost mai bine ca responsabilitatea filialei să fie plasată pe umeri mai tineri. Programul de 16 pagini a fost tipărit în franceză, dar cu secțiunea „informații pentru participanți” tradusă atât în engleză cât și în poloneză. De fapt, programul arăta sesiuni ce urmau să fie ținute în limba poloneză timp de două ore sâmbătă dimineața la congres, aceasta din cauza numărului mare de polonezi din Franța care sunt martori. Însă discursurile obișnuite oferite de lista internațională cu mulți vorbitori nu au fost traduse în poloneză. Cele rostite în engleză erau traduse în franceză de către traducători competenți. Programul lista 24 de departamente de

serviciu sub Personalul Congresului, și aceștia s-au îngrijit ca adunarea să fie dotată cu personal și să servească pentru confortul, ajutorul și mângâierea participanților la congres. Miile de oameni ce soseau erau întâmpinați în gările principale și la terminalele aeroportului de către frați din departamentul de informații al congresului. Până la 6,000 de hărți ale rutelor metroului și autobuzelor din Paris au fost înmânate participanților pentru a-i ajuta să-și găsească drumul prin această metropolă.

Comitetul de Cazare a aranjat 6,000 de locuri de cazare în case private și în 700 de hoteluri. Bufetul cu autoservire era situat în spatele platformei vorbitorilor, pe două etaje și a servit 8,500 de mese calde în tăvi *à la américaine*, ceva rar văzut în *La Belle France*. Standurile cu răcoritoare erau populare, cu fructe delicioase, inclusiv struguri și piersici din belșug. Standurile cu băuturi erau deservite de către personalul Palatului Sporturilor. O orchestră de 50 de muzicieni a condus cântările, iar frații francezi au cântat din inimă, spre bucuria tuturor ascultătorilor, chiar și a participanților din lume. Deoarece nu exista personal instruit cu multă experiență în congres care să fie chemat, adunarea a fost ca un mare experiment pentru ei. Aceasta a fost prima dată când a fost organizat un bufet cu autoservire cu mese calde, prima dată când au fost făcute, distribuite și folosite genți cu reviste, prima dată când au fost aranjate trenuri speciale. Însă marea activitate a fost întreprinsă cu credință, obstacolele au fost depășite și Atotputernicul Dumnezeu a dat binecuvântarea și ajutorul Lui. Rezultatul: un minunat succes!

Congresul s-a deschis joi dimineață, și dacă vă vine să credeți, cu participarea a 4,026 de oameni. A fost o adevărată experiență să intri în auditoriu la ora 9 dimineața și să găsești două treimi din participanții la congres acolo, chiar la deschidere, în special după ce am observat prezența dimineața devreme la recenta adunare de la Londra. Așadar, congresul începuse cu bine, iar această primă dimineață a fost accentuată de o nouă lansare, geanta cu reviste în franceză, ceva nemaivăzut până atunci de publicul francez. Geanta a adăugat un nou farmec lucrării de predicare stradală.

Programul l-a duplicat practic pe cel de la congresul de la Londra, deși a fost cu o zi mai scurt. Joi a fost Ziua „Cunoștinței Dăătoare de viață”, vineri Ziua „Închinării neîntinate”, sâmbătă Ziua „Fiilor și Fiicelor” și duminică Ziua „Lăudați-l pe Iehova ca Rege.” Mulți vorbitori din cadrul programelor de la Londra și-au repetat discursurile aici, deși au fost oarecum rezumate pentru a putea fi rostite și de traducători francezi. Cei din Londra care înțelegeau doar engleza și-au exprimat aprecierea pentru auzirea acestor discursuri din nou, condensate, în timp ce francezii au răspuns cu aplauze repetate la discursuri, chiar dacă erau traduse din engleză în franceză. Entuziasmul lor a fost contagios. Ziua de deschidere s-a încheiat cu 5,261 de oameni ascultând discursul fratelui Knorr, „Să înfruntăm sfârșitul cu încredere.”

Ziua de vineri dimineață a văzut botezați 351 persoane la piscina de la Buttes Rouge, aflată la 12 km de Palatul Sporturilor unde a fost rostit un discurs de botez. Acest comentariu a fost extras din presă, observând cum „copiii sunt botezați doar atunci când sunt suficient de mari pentru a înțelege.” Discursul fratelui Knorr „Triumful Închinării Curate, Neîntinate” a adăugat strălucire zilei și a vorbit despre noua carte ce fusese lansată în engleză la Londra – *Ce a făcut religia pentru omenire?* Numărul participanților la congres s-a ridicat la 5,808. Fratele Knorr a avut, de asemenea, o întâlnire dimineața cu acei pionieri care erau interesați să participe la Școala Biblică Gilead a Turnului de Veghere. Una din opt persoane de la acest congres era pionier, 741 dintre ei fiind din multe țări diferite.

În bun acord cu numele congresului din ziua următoare, copiii au avut ziua lor sâmbătă seara. Trei băieți și trei fete au fost intervievate pentru articolul „Din gura pruncilor”. Copiii au trebuit urcați pe un scaun pentru a ajunge la nivelul microfonului, și toți au fost aplaudați la scenă deschisă de cei în vârstă care au fost puternic emoționați până în adâncul sufletului. În discursul său de seară „Transformarea minții pentru modul de viață din lumea nouă”, fratele Knorr a încheiat prin a-i informa pe cei 6,200 de ascultători că din cauza sănătății și a altor motive, servul de atunci al filialei din Paris urma să se retragă din această funcție, după mulți ani de serviciu credincios, dar nu și din filiala pariziană și că un alt frate francez urma să fie instalat în locul lui la sfârșitul acelei luni. Francezii și-au exprimat aprecierea prin aplauze atât pentru servul de filială care pleca, cât și pentru cel care venea. Ei au revenit cu aplauze când fratele Knorr a anunțat noua carte în franceză „*Echipa pentru orice lucrare bună*”, o carte pentru cursul lor de școală teocratică de serviciu. S-a sperat că ea va fi plasată în mâinile celor ce se aflau acolo la adunare, însă din cauza inabilității de a descărca încărcătura de cărți

de pe vas în port, acest lucru nu a fost posibil. Cu toate acestea, ele urmau să fie disponibile la scurt timp după adunarea de la Paris.

Punctul culminant al congresului a fost atins la evenimentul public de duminică, ziua de încheiere. Pentru aceasta, vestitorii din Paris au făcut multă lucrare de publicitate cu mult înainte ca adunarea să înceapă. Ei au distribuit 200,000 de broșuri „de reclamă” cu titlul cuvântării publice, dar punând întrebările „De către cine? Când? Unde?” Mai apoi, pentru a satisface curiozitatea publicului, au fost puse în circulație 300,000 de pliante, din care 200,000 au fost distribuite într-o singură seară, când toți vestitorii din Paris și suburbii au acoperit toate liniile centrale și stațiile de metrou în același timp, când muncitorii se întorceau acasă. Marile fabrici au fost, de asemenea, acoperite la ora de plecare, într-o singură zi, ceea ce a avut ca rezultat mii de pliante plasate. În timpul adunării a mai fost făcută multă publicitate de către mai mulți participanți. În total, au fost distribuite în cele din urmă 800,000 de pliante și au fost folosite 8,000 de postere și reclame în vitrine. În exteriorul clădirii congresului erau atașate trei mari reclame, două panouri de 15 metri, și unul de 9x4metri. Acestea puteau fi văzute din vagoanele trenurilor suspendate aflate în trecere.

Înainte de ora 3 după amiază, ușile peluzei (podeaua principală a pistei de curse) s-au închis. A fost o plăcere să trebuiască să împingem aglomerația de pe hol și de pe coridor și să intrăm printr-o ușă laterală, să ne urcăm la galeria superioară, să stăm pe rândul cel mai de sus, să ne uităm în jurul clădirii aglomerate și să vedem și mai multe locuri ocupate. Publicitatea tipărită, invitațiile personale cu bunăvoință care au ajutat la adunare avuseseră efect: participarea a sărit de la 6,188 de martori la 10,456 prezenți la lectura publică anunțată.

Dacă acea cuvântare publică de la adunarea din Londra de pe stadionul Wembley a fost un eveniment marcat de aplauze viguroase frecvente adunarea publică de la Paris a fost chiar mai mult de atât. Cum au sorbit acei francezi cuvântarea fratelui Knorr referitoare la acea întrebare arzătoare „Va înfrunta religia criza mondială?”, chiar dacă au obținut-o prin intermediul unui traducător! Ei bine, per total, ei au punctat și accentuat acel discurs cu 47 de aplauze. Uneori cei ce înțelegeau engleza izbucneau înaintea traducerii în franceză. Acei francezi au arătat clar că nu le place religia falsă pe care au observat-o atât de mult timp operând, ci că apreciază religia curată, neîntinată – forma pură de închinare a lui Dumnezeu. Ei L-au salutat pe Iehova care a început să domnească în calitate de rege prin Isus Cristos. La încheierea întâlnirii au fost distribuite broșuri gratuite în franceză și poloneză. Multe au fost luate cu nerăbdare.

Sesiunile de încheiere au urmat după o mică pauză, iar fratele Knorr le-a dat participanților la congres care jubilau sfaturi bune și încurajări în discursul său de rămas bun. Prin această adunare internațională de la Paris, legăturile de iubire deja existente între frații francezi și cei din alte țări au fost întărite multiplu. Mișcării, în special celei din Franța, pentru reîntărirea și expansiunea închinării curate a lui Iehova, i-a fost dat un mare impuls și i s-a adăugat avânt. Mulțumiri lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, pentru bogatele binecuvântări ale adunării de la Paris.

LUXEMBURG

Luni după amiază, 13 august, fratele Knorr și mai mulți însoțitori au ajuns cu trenul în capitala Marelui Ducat al Luxemburgului, pentru a fi întâmpinați de către absolvenți ai Gileadului numiți acolo și de alți vestitori purtând afișe ce anunțau în germană cuvântarea publică „Va înfrunta religia criza mondială?” ce urma să fie susținută de către el a doua zi. Pentru frații din Luxemburg aceasta era o ocazie deosebit de specială, deoarece era prima vizită a unui președinte al Societății în Luxemburg. Fratele Knorr și secretarul său au stat la casa misionară, putând astfel să petreacă ceva timp cu misionarii și să discute orice probleme ar putea avea.

Pentru ca adunarea de o zi să fie ținută marți, 14 august, ei au obținut Sala Armelor, o sală într-o parte drăguță a orașului și care putea găzdui confortabil 250 de persoane. Printre activitățile de teren de dimineață se număra o paradă de biciclete cu aproximativ 40 de biciclete și la care au luat parte frații Knorr, Henschel și alții din America de Nord. La anunțarea cuvântării publice au fost folosite 300 de pancarte și 10,000 de pliante. Plasarea acestora a necesitat multă activitate. În timpul sesiunii de după-amiază frații Knorr, Henschel și Chapman (servul filialei canadiene) și Nathan (servul de circuit al Canadei) s-au adresat celor 138 de frați și persoane cu bunăvoință adunate. În acea seară publicul a răspuns bine la campania publicitară pentru Luxemburgul romano-catolic, deoarece 205 persoane s-au întors pentru a-l auzi pe președintele Societății răspunzând la marea întrebare referitoare la viitorul religiei. A fost o audiență atentă și a fost scos în evidență un acord din inimă cu vorbitorul pentru acest discurs deschis. Cu siguranță, acest congres va avea un efect grăitor asupra creșterii lucrării de mărturie a Împărăției în Luxemburg.

BELGIA

În ziua următoare, 15 august, președintele și grupul său au trecut frontiera în Belgia și au ajuns la Bruxelles. Trecând prin oraș în drumul lor spre biroul filialei au văzut o reclamă mare la o intersecție aglomerată anunțând în franceză cuvântarea publică „Va înfrunta religia criza mondială?”, ce urma să fie ținută în ziua următoare de către președintele Societății. La 7:15 seara a avut loc o întâlnire a fraților la Regina Palace, în apropiere de centrul orașului. De când fratele Knorr a vorbit ultima dată în Bruxelles, proprietarul s-a interesat de adevăr, iar acum este un activ vestitor și își oferă gratuit sala martorilor lui Iehova. Aici, aproximativ 450 de frați și persoane interesate i-au ascultat pe cei patru vorbitori menționați mai sus. Toate cuvântările lor au fost traduse în franceză și olandeză, cele două limbi oficiale ale Belgiei.

Adunarea națională de o zi a început la ora nouă a doua zi dimineață la Stadium, o sală modernă de sport aproape de inima Bruxelles-ului. După o cuvântare de botez adresată lor, 64 de frați au trecut prin cufundarea în apă pentru a marca dedicarea lor voinței lui Iehova. Prin intermediul publicității, au fost distribuite 30,000 de pliante, 2,000 de pancarte au fost purtate de trecători informaționali sau plasate în vitrine și 200 de semne mari au fost așezate în locuri importante din oraș, în timp ce 6 automobile au purtat reclame pe străzi atrăgând

atenția asupra evenimentului public. În timpul după-amiezii, trei vorbitori s-au adresat celor 1,400 de participanți la congres. Cei mai mulți belgieni nu auziseră înainte de fratele Knorr, deoarece de la ultima sa vizită aici, în 1947, vestitorii au crescut de la 1,038 atunci, la un nou record de 3,080 în luna iunie a acestui an. Ei sunt dispuși să furnizeze în continuare material pentru misionarii străini, pentru că, în urma unei cuvântări a fratelui Knorr adresată pionierilor, 13 au completat cereri preliminare pentru Școala Gilead.

Întâlnirea publică de seara a decurs foarte bine, cu 1,604 participanți. Aceasta era foarte bine pentru o întâlnire în mijlocul săptămânii și pentru perioada dintre adunarea de la Paris și cea viitoare de la Rotterdam, unde au participat aproximativ 1,200 de frați belgieni. Cuvântarea a fost tradusă în franceză pentru o audiență dornică ale cărei izbucniri frecvente în aplauze exprimau acordul din inimă cu vorbitorul lor. Toți participanții belgieni la congres erau foarte fericiți, deoarece adunarea lor de la Bruxelles, în ciuda duratei ei scurte, a fost una foarte bună. Acum ei întâmpină viitorul cu bucurie și încredere și mai mare.

ROTTERDAM

Aceeași săptămână a fost încununată de o adunare de trei zile la Rotterdam, marele port al Olandei, în 17-19 august. Participanți la congres din multe țări s-au îngămădit acolo și au făcut-o cu adevărat internațională. În marțea din acea săptămână stația radio controlată de guvern de la Hilversum a transmis pentru prima dată un interviu de zece minute (de la 1:20 la 1:30 după-amiaza) cu un membru al biroului de filială din Amsterdam al martorilor lui Iehova, iar acest lucru a oferit oportunitatea de a face reclamă adunării naționale. A creat o impresie favorabilă, a corectat multe persoane informate greșit și a stimulat dorința pentru literatura Bibliei Turnul de Veghere. Printre ascultătorii radio impresionați favorabil s-a aflat un director de la Ahoy Gebouw, arena sporturilor din Rotterdam, care fusese garantată pentru adunare.

Clădirea Ahoy s-a dovedit a fi un loc excelent pentru o adunare de asemenea anvergură. Are terenuri întinse, înfrumusețate cu peluze și straturi de flori strălucitoare. Aceasta a furnizat un spațiu amplu pentru camparea uriașă proiectată pentru a furniza adăpost miilor de oameni pe timpul adunării. Au fost înălțate corturi mari de diferite mărimi. Din cele șase corturi ce înconjurau *Dames-Kamp*, două aveau 52 m lungime x 12 m și unul 50x20. Din cele trei corturi ce înconjurau *Heren-Kamp* două aveau 100 x 10 m. Au fost instalate *toiletten* pentru serviciu în fiecare tabără. Pentru așternutul celor campați au fost cumpărate 40 tone fân curat la 45 de guilderi tona, însă după adunare acesta urma să fie ambalat și revândut la un preț redus. Un pat de paie costă 1,25 guilderi pe noapte (circa 25 cenți). Aproximativ 3,600 de participanți la congres au dormit, prin urmare, pe paie, însă circa 1,950 de oameni au fost cazați în casele locuitorilor din Rotterdam și din împrejurimi, deși orașul fusese bombardat teribil în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Aranjamentul pentru găzduirea participanților la congres pe paie, sub corturi, fusese contractat înainte să fie făcut efortul de a căuta casele pentru cazare.

Acum realizăm ce mare ocazie a fost ratată pentru că nu s-a lucrat întâi la găzduirea tuturor participanților în case și în acest fel la instalarea martorilor Dumnezeuului Cel Prea Înalt chiar în mijlocul oamenilor, pentru a mărturisi direct în casele lor. Un cuplu american a mers și și-a închiriat o cameră într-o casă pentru doar 1 guilder (20 cenți) fiecare noapte, plus micul dejun. Un om prietenos a aranjat la petrecerea de ziua lui 17 camere printre cei ce sărbătoreau cu el. Două surori englezoaice au găsit o cameră gratis la un catolic care lucrează cu unul dintre martorii lui Iehova și într-una din serile congresului ele i-au pus mărturie omului până la 3 dimineața. Un bărbat, a cărui soție este la adevăr, a plecat în concediu în Austria, dar și-a lăsat întreaga casă pe mâna a cinci participanți la congres. O doamnă catolică, care la început refuzase o cameră, a fost informată de către doamna de jos că martorii sunt cei mai de încredere oameni de pe pământ și astfel ea a fugit pe scări și afară după agent și și-a dat locuința cu baie martorilor, înmânându-le și cheia, pentru a fi ocupată în timpul adunării lor și a vacanței ei. Suntem siguri că data viitoare vor fi depuse întâi eforturi cu credință pentru a procura cazare participanților în cel mai eficient loc pentru mărturie, casele oamenilor.

În sala principală a clădirii Ahoy au fost așezate 12,000 de scaune și 2,000 în camere adiacente mai mici. Bufetul cu autoservire se afla într-o cameră mare care dădea în sala principală și a fost servită mâncare bună în cantități suficiente, la 1,25 guilderi masa. Departamentul de Serviciu și biblioteca erau într-o sală alăturată. Aici, pe tejghele, era disponibilă literatură în 17 limbi. Un grafic desenat arăta creșterea teocratică de vestitori în Olanda. De la 3,800 în septembrie 1946, vestitorii au scăzut la 3,000 în februarie 1947, iar apoi au făcut un salt la aproape 7,000 în luna mai a acestui an. În 1940, când al Doilea Război Mondial a lovit Olanda cu un *blitzkrieg*, erau 600 de vestitori olandezi, iar 350 dintre aceștia au fost duși în lagăre de concentrare. În timpul războiului cei 250 de vestitori au lucrat în medie 60 de ore pe lună. Astăzi majoritatea vestitorilor se află în Olanda Protestantă Nordică. În 1947 o întâlnire publică de la adunarea națională din Amsterdam a adus o audiență de 5500 de oameni. Care va fi numărul audienței publice acum, aici în Rotterdam? Cât despre literatură, olandezii aveau doar cărțile „Copiii” și „Adevărul vă va face liberi” în limba lor. Aveau să fi puse în circulație noi publicații la acest congres?

Marea platformă din sala principală a fost înfrumusețată cu multe plante cu flori, având ca fundal o minunată cortină maro cu margini largi galbene. Pe ea era scris textul anual din 1951 în olandeză. De o parte a platformei era secțiunea orchestrei. De aici se auzea doar muzică orchestrală intermitentă, spre regretul multora dintre cei care s-ar fi bucurat să audă mai mult de la acel grup de cântăreți consacrați. Însă cântărilor de la adunare nu le-a lipsit nimic: au atras comentarii despre bunătatea și zelul lor.

Programul a fost foarte interesant, practic și la curent, permițând atât discursuri cât și demonstrații. Patru vorbitori de la filialele americane și canadiene au făcut parte din acest program. În acest fel, adunarea de la Rotterdam a auzit și un număr din aspectele adunării de la Londra. Unii s-au temut că atâta vorbit în engleză cu traducere în olandeză, așa cum cerea aceasta, se va dovedi plictisitoare

pentru ascultătorii olandezi; însă temerile lor nu s-au înfăptuit. Olandezii au acordat o mare atenție cuvântărilor întâi oferite în engleză și mulți și-au exprimat aprecierea pentru minunatele lucruri spirituale învățate de la aceștia și pentru luminarea și încurajarea pe care au primit-o. În general, olandezii nu sunt dispuși să aplaude. Le place să stea și să asculte concentrați și să învețe fără întreruperi gălăgioase. Însă la fel de bine ei pot râde și bate din palme ca și alții de la adunările din Londra și Paris; iar la acest congres din Rotterdam ei au izbucnit din când în când în râs și au bătut din palme.

Prima zi, vineri 17 august, a decurs bine, cu o minunată participare a peste 6,000 de oameni. Ziua a fost încununată cu discursul președintelui Societății despre „Triumful închinării curate, neîntinate”, întrerupt de aplauze. Și desigur, a fost o nouă punere în circulație în olandeză. Ei au bătut din palme de bucurie și în semn de apreciere când fratele Knorr a anunțat noua broșură de 32 de pagini *Poți tu trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ?* Tuturor participanților le-a fost înmănat câte un exemplar gratuit. Însă le erau rezervate bucurii și mai mari de acest fel în seara următoare, cu peste 7,000 de persoane prezente. Atunci fratele Knorr și-a ținut cuvântarea „Transformarea minții pentru modul de viață din lumea nouă.” El a continuat spunând că urmează ca revista *Treziți-vă!* să fie tipărită în olandeză, cu 30,000 de exemplare pentru început, de două ori pe lună, cu speranța că acest număr va crește în curând la 100,000 de exemplare pentru fiecare număr. Astfel, spre sfârșitul acestui an, ei vor începe să fie aprovizionați cu patru reviste pe lună, cele două numere bilunare ale *Turnului de veghere*, și acum cele două numere pe lună ale revistei *Treziți-vă!* în olandeză. S-ar fi dorit să se aibă traducerea olandeză a cărții recente „*Aceasta înseamnă viața veșnică*” la îndemână pentru lansare în Rotterdam, însă s-a dovedit imposibil să fie gata la timp. Anunțul că totul era aranjat și pregătit pentru tipărire a smuls un ropot de aplauze.

Ploi ușoare au umezit dimineața de duminică, 19 august. Sesiunile zilei au început cu o cântare și o cuvântare despre botez, după care 285 de candidați au fost duși la Piscina Estică și botezați.

Nori plumburii încă stropseau pe măsură ce se apropia ora pentru cuvântarea publică. Însă reclama făcută anterior acesteia și-a îndeplinit scopul – reclame pe automobile și pe geamurile laterale, reclame pe biciclete, cu o paradă de biciclete formată din 22 de cicliști, cartonașe în vitrine, pancarte pentru adulți și copii, pliante cu miile și insigne prinse de reverele hainelor sau de talie. Așa că olandezii interesați au răspuns și au înfruntat vremea umedă, înghesuindu-se în Ahoy Gebouw, până când au numărat 10,775. Difuzorul care a făcut reclamă și-a făcut treaba cu putere. Tăcută, preocupată, cu cea mai mare atenție pentru un discurs atât de serios despre religie, cea mai mare mulțime a adunării văzută vreodată în Olanda a ascultat până la sfârșit. Apoi ei au făcut loc meritatelor aplauze.

Ca și precedentele, această adunare se apropia acum de un sfârșit rapid dar călduros, cu doar doi vorbitori. Sentimentele olandezilor păreau aduse la culme când au trebuit să se exprime mai liber și raportul servului congresului i-a făcut să râdă și să aplaude în mod repetat. El a întrebat dacă congresul a fost un *slag!* (o lovitură, un succes!) iar ei au strigat *Ja!*, un „Da!” sigur. Apoi, cu sugestii și

remarci potrivite, președintele Societății a vorbit în cuvinte de despărțire și a încheiat congresul. Toți au fost de acord cu el că martorii lui Iehova sunt cei mai mari optimiști, și că cei numiți să le slujească în poziții responsabile ar trebui să fie slujitori, și nu șefi severi, exigenți și duri. Dragostea este vitală pentru noi toți, dragostea pentru Dumnezeu întâi, și apoi dragostea pentru aproape ca pentru noi înșine; și în dragoste ar trebui să ne ajutăm unii pe alții în organizația teocratică.

Astfel, cu cântare și rugăciune s-a încheiat cea mai minunată adunare de până acum din Țara morilor de vânt și a digurilor. Prin cuvintele și fețele lor radioase, prietenii au arătat că așa simt ei despre ea. Cât de bucuroși erau că făcuseră eforturi să vină și cât de triști păreau să fie acum la despărțire! Binecuvântările primite la Rotterdam cu siguranță îi vor susține în zilele ce urmează, mișcându-i cu și mai mult zel în serviciul lui Iehova, pentru creșterea interesului pentru împărăția Sa în Olanda.

Întrebări de la cititori

- **Cum putem spune că Pavel a devenit al doisprezecelea apostol, când Matia a fost ales prin tragere la sorți? – M.W., Florida.**

În noaptea trădării și arestării Sale, Isus le-a spus celor unsprezece apostoli credincioși: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales și v-am numit.” (Ioan 15:16, *NW*) Cei doisprezece apostoli originali au fost selectați prin alegere și numire directe de către Isus, nu prin tragere la sorți, ca în cazul lui Matia. Căutând să ocupe locul liber lăsat de necredinciosul Iuda, Petru a avut în minte împlinirea Psalmului 109:8, citând: „Fie ca un alt om să-i ia locul ca supraveghetor.” Dar prin tragere la sorți pentru a găsi pe unul care „să ia locul acestui serviciu și apostolat, de la care Iuda s-a îndepărtat”, Petru și cei care erau cu el au acționat înaintea Domnului Isus Cristos și fără niciun fel de instrucțiune de la El. (Faptele 1:20, 25, *NW*) Ei nu au așteptat să „fie investiți cu putere de sus”, să „fie botezați în spiritul sfânt nu la mult timp după aceea”, și prin urmare, această alegere dinaintea Cincizecimii a lui Matia nu a fost făcută sub îndrumarea spiritului sfânt. – Luca 24:49, Faptele 1:5, *NW*.

După tragerea la sorți, nu mai este făcută nicio mențiune în scripturi despre Matia personal. Într-adevăr Faptele 1:26 (*NW*) spun că el a fost „socotit odată cu cei unsprezece apostoli”; însă nu spune că a fost socotit ca și apostol al lui Isus Cristos. Faptele 6:2 și 1 Corinteni 15:5 vorbesc despre „cei doisprezece”, referindu-se la cei unsprezece apostoli și la Matia, pentru că Matia și cei unsprezece apostoli erau asociați împreună ca un comitet de slujitori speciali în adunarea din Ierusalim; însă este demn de notat că în aceste cazuri termenii „doisprezece” și „apostoli” nu sunt folosiți împreună.

Dar faptul că a fost selectat un înlocuitor pentru Iuda, și numai unul, în împlinirea Psalmului 109:8 este făcut sigur de către Apocalipsa 21:14, care se referă la „cei doisprezece apostoli ai Mielului.” Acel înlocuitor a fost ales de către Isus

Cristos, așa cum fuseseră și apostolii originali. Nu fusese Pavel special ales, Cristos creatura spirituală arătându-i-se în mod spectaculos lui Pavel? În legătură cu Pavel, Isus i-a spus lui Anania: „Acest om este un vas ales pentru a-mi purta numele înaintea națiunilor, cât și a regilor și fiilor lui Israel.” (Faptele 9:15, *NW*) Isus l-a trimis pe Pavel iar Pavel nu a fost întrecut de niciun alt „trimis” sau apostol de-al lui Cristos. El nu se lăuda, ci scria sub inspirație, când scria despre sine: „Pavel, numit să fie apostol al lui Isus Cristos prin voința lui Dumnezeu.” „Pavel, un apostol, nici de la oameni nici printr-un om, ci prin Isus Cristos și Dumnezeu Tatăl.” „Pavel, un apostol al lui Isus Cristos, sub porunca lui Dumnezeu, Salvatorul nostru și a lui Isus Cristos.” „Am fost numit predicator și apostol.” – Rom. 1:1; 1Cor. 1:1; 2Cor. 1:1; Gal. 1:1; Efes. 1:1; Col. 1:1; 1 Tim. 1:1; 2:7; 2Tim. 1:1, 11; Tit 1:1, *NW*.

În orice caz, apostolatul lui Pavel a fost contestat de unii din zilele lui, făcând necesar ca el să-și afirme frecvent numirea de la Domnul. El și-a provocat contestatarii: „Nu sunt eu un apostol? Nu l-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrarea mea în Domnul? Dacă pentru alții nu sunt apostol, pentru voi cu siguranță sunt, căci voi sunteți sigiliul ce-mi confirmă apostolatul în relație cu Domnul.” (1Cor. 9:1, 2, *NW*) După cum indică aici cuvintele lui Pavel și după cum sugerează cele ale lui Petru la Faptele 1:22, se pare că unul dintre testele pentru a fi apostol al Mielului a fost acela de a-L fi văzut pe Cristos după învierea Sa. Prin urmare, în aceeași epistolă, Pavel repetă: „Dar în cele din urmă mi-a apărut și mie, ca unuia născut înainte de vreme. Căci eu sunt ultimul dintre apostoli, și nu sunt potrivit pentru a fi numit apostol, deoarece am persecutat adunarea lui Dumnezeu. Însă prin bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu, sunt ceea ce sunt.” (1 Cor. 15:8-20, *NW*) Pavel era cunoscut ca fiind „apostol al națiunilor”. (Rom. 11:13, *NW*) El a produs „semnele unui apostol”. (2 Cor. 12:12) Fără îndoială el a devenit cel de-al doisprezecelea apostol al Mielului.

- **Este posibil ca steaua care i-a condus pe magi la Isus să fi fost de la Dumnezeu, din moment ce acești oameni aparent erau sinceri și au adus daruri și s-au închinat copilului? De asemenea, nu este rezonabil să concluzionăm aceasta, din moment ce la acel timp, Isus nu mai era un nou-născut într-o iesle din staul, ci un copil într-o casă, El și părinții Lui mutându-se deja din Betleem în Nazaret? – F. D., California.**

Avem în fața noastră cele trei Armonii Evanghelice, ale System Bible Studies, Chicago, Illinois, ale profesorului A.T. Robertson și ale doctorului Edward Robinson, și toate localizează vizita magilor sau cititorilor în stele ca fiind la Betleem și nu la Nazaret. După ce Maria s-a refăcut în urma nașterii lui Isus, ea și Iosif puteau cu ușurință să se mute din staul într-o casă, astfel încât aflarea copilului într-o casă la vizita magilor nu dovedește o schimbare a orașelor. Ar fi, de asemenea, neobișnuit ca, după ce Irod, conform profeției Bibliei, îi direcționase pe magi spre Betleem ca fiind locul profețit al nașterii, steaua să-i fi îndreptat apoi departe de Betleem și spre nord către Nazaret. De fapt, relatarea Bibliei indică faptul că Iosif, Maria și copilul au locuit la Nazaret pentru prima dată de la

întoarcerea lor după fuga în Egipt. (Mat. 2:19-23) Dacă ar fi fost în Nazaret când au fost avertizați să fugă în Egipt, atunci, pentru a ajunge în Egipt, ei ar fi trebuit să facă acea călătorie lungă de la Nazaret la granița nordică a teritoriului lui Irod prin granița sudică. Pe de altă parte, la Betleem ei erau deja la sud de Ierusalim și puteau să se îndrepte cu ușurință către sud, pentru a ajunge în Egipt, înaintea executorilor ucigași ai lui Irod.

Dacă acea așa-numită „stea” ar fi fost de la Dumnezeu, atunci de ce i-a părăsit pe magi după ce i-a condus la Isus, lăsându-i astfel liberi să se întoarcă la Irod? De ce steaua nu i-a „ghidat” înapoi pe un alt drum, dacă era de la Dumnezeu, fără să fie necesar ca Dumnezeu să intervină prin trimiterea unui înger care să-i instruiască să nu îi raporteze lui Irod? Îngerul de la Dumnezeu i-a îndreptat pe păstori către Betleem și le-a dat un semn prin care să recunoască bebelușul, dar „steaua” nu a făcut aceasta întâi. Așadar magii au fost chemați la dușmanul lui Isus pentru a stabili locația copilului după tot acest timp, poate la doi ani după nașterea lui, după ce Irod a fost alarmat și agitat pentru a face eforturi în uciderea copilului. Atunci, „steaua” a apărut din nou și i-a ghidat pe magi către locul unde era copilul. Deci toate dovezile sunt împotriva faptului că „steaua” ar fi de la Dumnezeu, deoarece Dumnezeu nu-și îndrumă poporul prin mișcarea astrelor. Însă acei magi erau astrologi și închinători la stele, indiferent cât de sincere ar fi fost inimile lor în ceea ce-l privește pe „Regele evreilor”. (Deut. 4:19; 2Regi 17:16; Isa. 47:13, 14) Diavolul i-a folosit fără voia lor într-un atentat la viața micului copil Isus.

- **Cum se armonizează Evrei 1:10-12 cu Eclesiastul 1:4? Textul de la Evrei nu se referă la pământul și cerurile literale create de Iehova Dumnezeu?- R.A., Alabama.**

Eclesiastul 1:4 se referă la pământul literal când spune: „Pământul rămâne pentru totdeauna.” Evrei 1:10-12 nu contrazice aceasta, deoarece se referă la pământul și cerurile simbolice ale lumii lui Satan, spunând: „Tu, o Doamne, ai făcut pământul la început, și cerurile sunt lucrările mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu vei rămâne încontinuu; și ele vor îmbătrâni ca o haină veche și le vei înfășura ca pe o mantie, ca pe o haină exterioară; și ele vor fi schimbate, dar Tu ești același și anii Tăi nu vor înceta niciodată.” – *NW*.

În paranteză fie spus, înainte de a da un răspuns direct întrebării, ar trebui să se noteze că Pavel citează aici Psalmul 102:25-27 și îl aplică lui Isus Cristos, în timp ce psalmul pare să vorbească despre Iehova. Trinitarienii folosesc aceasta într-un efort de a dovedi că Iehova și Cristos se pot înlocui unul pe altul, sunt una într-un Dumnezeu tri-unitar. Cu toate acestea, știm că despre îngerii ce-L reprezentau pe Dumnezeu s-a vorbit ca și cum ei erau Dumnezeu, la fel cum știm că Isus Cristos a făcut lucrarea reală de creație și totuși Iehova este cel la care ne referim ca fiind Creatorul, deoarece Cristos a făcut-o ca și lucrătorul reprezentativ al lui Iehova sub comanda lui Dumnezeu și prin puterea lui Dumnezeu. Acest punct este atins și în contextul scripturii pe care o avem în vedere aici, Evrei 1:2 (*NW*) vorbind despre Cristos ca fiind cel „prin care El [Iehova] a făcut sistemul de lucruri”. Deci se poate spune, fie despre Cristos, fie despre Iehova, ca făcând cerurile și pământul, în

funcție de punctul de vedere particular luat în fiecare caz. – Vezi *Turnul de veghere*, 1 august 1951, pagina 478.

Faptul că cerurile și pământul nu trebuiesc luate întotdeauna în sens literal, a fost arătat de multe ori în *Turnul de veghere*. (1Regi 10:24; Ps. 66:4; 96:1; Hab. 2:20; 2Pet. 3:5-13) Cerurile și pământul simbolice ce alcătuiesc această lume rea sunt arătate de multe scripturi ca fiind condamnate și asemenea ceruri și asemenea pământ sunt cele despre care Evrei 1:10-12 spune că vor pieri. Însă cum se poate spune că ele au fost făcute de Dumnezeu și Cristos? Cristos, prin puterea lui Iehova, a făcut heruvimul protector și fiii lui Dumnezeu, iar mai apoi ei s-au revoltat, devenind ceruri nelegiuite. În același fel, Cristos, prin puterea lui Dumnezeu, i-a făcut pe Adam și Eva, însă ei s-au revoltat iar astăzi descendenții lor nelegiuiți sunt cei care formează pământul vizibil al lumii lui Satan. Cerurile și pământul simbolice originale au fost făcute bune de către Iehova, prin Cristos, numit apoi Cuvântul. Însă s-a pângărit și a degenerat în prezenta lume rea.

Pentru a ilustra, a fost la fel ca națiunea Israel care fusese plantată de Dumnezeu ca fiind o viță bună, însă s-a transformat într-o plantă degenerată care era străină de Dumnezeu. (Ier. 2:21) În mod similar, creștinismul a fost plantat curat, însă mare parte din el nu a rămas curat reînnoindu-se constat în evlavie, ci a devenit apostat, s-a îmbrăcat în doctrinele păgâne uzate ale antichității, în loc să se țină ferm de veșmintele laudei și salvării ce îl identifica odată ca fiind servul lui Dumnezeu. Într-o manieră asemănătoare cerurile și pământul odată bune s-au degradat în sistemul prezent de lucruri, devenind, prin urmare, nefolositoare ca o haină veche și purtată, potrivită doar să fie dată deoparte, distrusă, pentru a fi schimbată cu o organizație de ceruri noi și un pământ nou. Acest capitol din Evrei arată înălțarea și permanența lui Isus Cristos, iar versetele 10-12 sunt aduse pentru a dovedi cum va supraviețui Cristos acestei lumi nelegiuite care urmează să piară.